Ông Xã Trở Về Có Yêu Cầu Gì Nào

Contents

Ông Xã Trở Về Có Yêu Cầu Gì Nào **7**
1. Chương 1 . . . 7
2. Chương 2 . . . 11
3. Chương 3 . . . 14
4. Chương 4 . . . 17
5. Chương 5 . . . 21
6. Chương 6 . . . 23
7. Chương 7 . . . 26
8. Chương 8 . . . 29
9. Chương 9 . . . 33
10. Chương 10 . . . 36
11. Chương 11 . . . 40
12. Chương 12 . . . 42
13. Chương 13 . . . 44
14. Chương 14 . . . 46
15. Chương 15 . . . 48
16. Chương 16 . . . 51
17. Chương 17 . . . 52
18. Chương 18 . . . 54
19. Chương 19 . . . 57
20. Chương 20 . . . 59
21. Chương 21 . . . 61
22. Chương 22 . . . 63
23. Chương 23 . . . 65
24. Chương 24 . . . 67
25. Chương 25 . . . 69
26. Chương 26 . . . 71
27. Chương 27 . . . 73
28. Chương 28 . . . 75
29. Chương 29 . . . 76
30. Chương 30 . . . 78
31. Chương 31 . . . 81
32. Chương 32 . . . 83
33. Chương 33 . . . 85
34. Chương 34 . . . 87
35. Chương 35 . . . 89
36. Chương 36 . . . 91
37. Chương 37 . . . 93
38. Chương 38 . . . 95
39. Chương 39 . . . 97
40. Chương 40 . . . 99
41. Chương 41 . . . 105

42. Chương 42 111
43. Chương 43 115
44. Chương 44 120
45. Chương 45 124
46. Chương 46 128
47. Chương 47 133
48. Chương 48 138
49. Chương 49 144
50. Chương 50 149
51. Chương 51 155
52. Chương 52 161
53. Chương 53 167
54. Chương 54 173
55. Chương 55 177
56. Chương 56 180
57. Chương 57 185
58. Chương 58 190
59. Chương 59 195
60. Chương 60 200
61. Chương 61 204
62. Chương 62 209
63. Chương 63 213
64. Chương 64 218
65. Chương 65 224
66. Chương 66 228
67. Chương 67 234
68. Chương 68 240
69. Chương 69 245
70. Chương 70 251
71. Chương 71 257
72. Chương 72 263
73. Chương 73 270
74. Chương 74 276
75. Chương 75 284
76. Chương 76 291
77. Chương 77 297
78. Chương 78 303
79. Chương 79 309
80. Chương 80 314
81. Chương 81 318
82. Chương 82 322
83. Chương 83 328
84. Chương 84 335
85. Chương 85 341
86. Chương 86 348
87. Chương 87 355
88. Chương 88 363
89. Chương 89 370
90. Chương 90 378
91. Chương 91 384
92. Chương 92 390
93. Chương 93 398
94. Chương 94 405
95. Chương 95 412

96. Chương 96 421
97. Chương 97 430
98. Chương 98 440
99. Chương 99 450
100. Chương 100 460
101. Chương 101 469
102. Chương 102 477
103. Chương 103 485
104. Chương 104 494
105. Chương 105 503
106. Chương 106 510
107. Chương 107 517
108. Chương 108 523
109. Chương 109 530
110. Chương 110 537
111. Chương 111 543
112. Chương 112 551
113. Chương 113 557
114. Chương 114 563
115. Chương 115 568
116. Chương 116 575
117. Chương 117 581
118. Chương 118 587
119. Chương 119 593
120. Chương 120 599
121. Chương 121 607
122. Chương 122 615
123. Chương 123 623
124. Chương 124 630
125. Chương 125 635
126. Chương 126 643
127. Chương 127 651
128. Chương 128 659
129. Chương 129 667
130. Chương 130 676
131. Chương 131 684
132. Chương 132 691
133. Chương 133 697
134. Chương 134 703
135. Chương 135 710
136. Chương 136 718
137. Chương 137 724
138. Chương 138 730
139. Chương 139 737
140. Chương 140 745
141. Chương 141 751
142. Chương 142 758
143. Chương 143 763
144. Chương 144 769
145. Chương 145 775
146. Chương 146 780
147. Chương 147 786
148. Chương 148 793
149. Chương 149 800

150. Chương 150 807
151. Chương 151 813
152. Chương 152 819
153. Chương 153 826
154. Chương 154 831
155. Chương 155 837
156. Chương 156 843
157. Chương 157 851
158. Chương 158 856
159. Chương 159 861
160. Chương 160 866
161. Chương 161 872
162. Chương 162 878
163. Chương 163 885
164. Chương 164 891
165. Chương 165 896
166. Chương 166 901
167. Chương 167 906
168. Chương 168 911
169. Chương 169 916
170. Chương 170 922
171. Chương 171 929
172. Chương 172 934
173. Chương 173 940
174. Chương 174 946
175. Chương 175 952
176. Chương 176 958
177. Chương 177 964
178. Chương 178 971
179. Chương 179 977
180. Chương 180 984
181. Chương 181 991
182. Chương 182 997
183. Chương 183 1003
184. Chương 184 1011
185. Chương 185 1019
186. Chương 186 1026
187. Chương 187 1031
188. Chương 188 1037
189. Chương 189 1043
190. Chương 190 1050
191. Chương 191 1057
192. Chương 192 1063
193. Chương 193 1070
194. Chương 194 1075
195. Chương 195 1080
196. Chương 196 1086
197. Chương 197 1092
198. Chương 198 1099
199. Chương 199 1107
200. Chương 200 1113
201. Chương 201 1119
202. Chương 202 1126
203. Chương 203 1133

204. Chương 204 1140
205. Chương 205 1146
206. Chương 206 1153
207. Chương 207 1158
208. Chương 208 1165
209. Chương 209 1171
210. Chương 210 1180
211. Chương 211 1186
212. Chương 212 1193
213. Chương 213 1199
214. Chương 214 1205
215. Chương 215 1212
216. Chương 216 1219
217. Chương 217 1224
218. Chương 218 1231
219. Chương 219 1237
220. Chương 220 1245
221. Chương 221 1253
222. Chương 222 1260
223. Chương 223 1267
224. Chương 224 1274
225. Chương 225 1281
226. Chương 226 1288
227. Chương 227 1295
228. Chương 228 1301
229. Chương 229 1309
230. Chương 230 1315
231. Chương 231 1322
232. Chương 232 1329
233. Chương 233 1336
234. Chương 234 1343
235. Chương 235 1350
236. Chương 236 1356
237. Chương 237 1363
238. Chương 238 1370
239. Chương 239 1378
240. Chương 240 1385
241. Chương 241 1392
242. Chương 242 1399
243. Chương 243 1407
244. Chương 244 1416
245. Chương 245 1423
246. Chương 246 1431
247. Chương 247 1437
248. Chương 248 1445
249. Chương 249 1452
250. Chương 250 1459
251. Chương 251 1465
252. Chương 252 1473
253. Chương 253 1479
254. Chương 254 1485
255. Chương 255 1493
256. Chương 256 1500
257. Chương 257 1507

258. Chương 258 1514
259. Chương 259 1520
260. Chương 260 1526
261. Chương 261 1532
262. Chương 262 1537
263. Chương 263 1544
264. Chương 264 1548
265. Chương 265 1554
266. Chương 266 1560
267. Chương 267 1563
268. Chương 268 1568
269. Chương 269 1573
270. Chương 270 1578
271. Chương 271 1583
272. Chương 272 1588
273. Chương 273 1593
274. Chương 274 1598
275. Chương 275 1603
276. Chương 276 1609
277. Chương 277 1615
278. Chương 278 1618
279. Chương 279 1623
280. Chương 280 1628
281. Chương 281 1633
282. Chương 282 1637
283. Chương 283 1643
284. Chương 284 1648
285. Chương 285 1653
286. Chương 286 1658
287. Chương 287 1663
288. Chương 288 1668
289. Chương 289 1673
290. Chương 290 1678
291. Chương 291 1684
292. Chương 292 1689
293. Chương 293 1693
294. Chương 294 1698
295. Chương 295 1703
296. Chương 296 1708
297. Chương 297 1713
298. Chương 298 1718
299. Chương 299 1723
300. Chương 300 1728
301. Chương 301 1733
302. Chương 302 1737
303. Chương 303 1742
304. Chương 304 1746
305. Chương 305 1751
306. Chương 306 1756
307. Chương 307 1760
308. Chương 308 1765
309. Chương 309 1769
310. Chương 310 1774
311. Chương 311 1780

312. Chương 312 1786
313. Chương 313 1792
314. Chương 314 1797
315. Chương 315 1804
316. Chương 316 1810
317. Chương 317 1816
318. Chương 318 1822
319. Chương 319 1827
320. Chương 320 1833
321. Chương 321 1839
322. Chương 322 1844
323. Chương 323 1849
324. Chương 324 1855
325. Chương 325 1861
326. Chương 326 1868

Ông Xã Trở Về Có Yêu Cầu Gì Nào

Giới thiệu
Có người con gái nào lại liệu lĩnh như cô không? Khi chưa biết gì về người khác mà lại chấp nhận lấy

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ong-xa-tro-ve-co-yeu-cau-gi-nao

1. Chương 1

Diệp Bạc Hâm uống say khướt… chiếc váy ngắn ôm đùi, vịn vào tường từ từ bước ra khỏi tolet, loạng choạng đi được vài bước, bị đâm vào một bức tường thịt.

Đôi ủng quân sự màu đen, quân phục màu xanh, thắt lưng bao lấy eo hẹp, nước da màu đồng cổ, yết hầu đập kín đáo…

Ánh sáng phác hoạ dáng vẻ cương nghị, rắn rỏi mạnh mẽ như tượng điêu khắc của anh, vầng trán rộng đầy khí phách, đôi mắt sâu thiêu đốt lên hai ngọn lửa.

Ế!… Khuôn mặt này sao lại quen thuộc vậy nhỉ?

Diệp Bạc Hâm nhón mũi chân lên, tiến đến sát mặt anh, hơi thở trộn lẫn với hương rượu vang thổi lên quai hàm có đường nét tuyệt đẹp của người đàn ông.

Đôi ngươi gợn sóng ánh lên ánh sáng chói mắt, ra sức mở to đồng tử.

Trong phút chốc bị cô đâm vào, một tay giữ lấy khuỷu tay cô, tay kia ôm lấy eo cô, cô mới không bị đánh bay ra.

Lúc này, toàn bộ cơ thể cô gắn chặt vào người đàn ông, cô chằm chằm nhìn anh một lúc lâu mới cười ha ha quấn lấy cổ anh.

"Sao giờ anh… mới đến, em cứ tưởng… Anh hôm nay không… Không đến cơ đấy?"

Diệp Bạc Hâm quá say, lời nói không rõ ràng, nhưng không gây trở ngại cho việc anh hiểu được lời cô nói. Anh ngả đầu tránh khỏi đôi môi đỏ đang hỗn loạn tiến đến của cô:

"Sao lại uống nhiều rượu như vậy, đây là nơi em có thể tới sao?"

Giọng anh dịu dàng từ tốn, lúc này lộ ra một chút giận dữ.

"Nơi này?" Diệp Bạc Hâm nở nụ cười ngớ ngẩn, hoàn toàn không để ý tới người đàn ông đang tức giận, đôi mắt lấp lánh cong thành trăng lưỡi liềm:

"Hộp đêm sao? Tại sao em không được tới? Em là nhị tiểu thư nhà họ Diệp, em có tiền, em có tiền thì vì sao không được tới?"

Tay Diệp Bạc Hâm trượt xuống, nắm lấy cổ áo người kia, trên khuôn mặt đỏ hiện lên một tia giận dữ:

"Ồ… Em hiểu rồi, anh ghét em, ghét em vì em là thiên kim đại tiêu thư, ngu ngốc, phóng túng, càn quấy, còn không biết tự trọng, đến hộp đên ăn chơi trác tán."

"Không có"

"Có! Anh có!"

Lúc nãy cô còn hung hăng, định hỏi tội, lúc này lại vùi đầu vào ngực anh ta, vai run rẩy một lúc, "Sinh nhật mỗi năm anh đều ở cùng em, nhưng mà năm nay, em chờ a cả một ngày, anh đến cái bóng cũng không thấy đâu. Sau đó e liền uống rượu, uống rồi uống… thế là nhìn thấy anh rồi…"

"Đều tại anh…" trong lòng cô bất an bắt đầu làm loạn, nắm bàn tay trắng nõn đánh vào lòng ngực anh.

Lông màh anh hơi nhíu lại, cầm lấy tay cô, ôm lấy vai cô hướng tới bên ngoài:

“Anh đưa em về”

Về?

Vừa nghe câu này, tâm trí của Diệp Bạc Hâm tỉnh táo hơn nhiều.

Cô lắc lắc đầu, dồn sức đẩy anh ra: “Em không về”

Anh mất cảnh giác, không kịp tránh, bị cô giãy ra.

Diệp Bạc Hâm loạng choạng ùi về phía sau, khuôn mặt nhỏ đỏ ửng nhíu lại,

”Đồ đáng ghét, anh là ai chứ, cần anh quản sao?

Diệp Bạc Hâm vội vã đi về phía trước, cổ tay bị anh tóm lại, kéo trở lại, giữ trên tường.

“Em nói lại lần nữa xem?” sự phẫn nộ kìm nén trong đêm nay bị câu nói này của cô đốt lên.

Vốn là quyết định từ bỏ rồi, là anh điên rồi mới một đường từ khe núi chạy như bay tới.

Sáng sớm nay anh vừa kết thúc nhiệm vụ trở về đơn vị, theo quy định của quân đội, cách một ngày sau mới được ra ngoài, kết quả anh thân là lãnh đạo một đội, lại dẫn đầu phá bỏ quy định quân đội.

Trong hai tuần lễ, tinh thần căng thẳng, hành quân mệt mỏi đến kiệt sức, anh không nghĩ đến nghỉ ngơi, mà chỉ nghĩ hôm nay là sinh nhật cô.

Còn cô thì sao?

Uống đến say khướt, ý thức đề phòng cũng không có, nếu hôm nay anh không đến, cô có biết sẽ xảy ra chuyện gì với cô không?

Diệp Bạc Hâm bị đụng đau đến cắn răng chịu đựng, ngẩng đầu, khuôn mặt của ang bị bao phủ trong bóng tối. Cô ngây người một lúc, con người nhìn người trước mặt đảo loạn, không suy nghĩ hỏi:

“Sao anh không thay quân trang lại chạy tới đây rồi vậy?”

Anh khóc không được cười không xong, anh cùng với mấy ma men này so có gì thú vị a.

Diệp Bạc Hâm nấc lền mấy cái, nhắm mắt lại, trực tiếp đưa tay ra ôm lấy eo người kia.

Tư thế của hai người rất mập mờ, Diệp Bạc Hâm bị vây trong vòng tay của anh, anh cúi thấp đầu, đôi chân mảnh khảnh của cô bị anh ép chặt, sát khít không có chút kẽ hở.

Nhịp tim của cô đập nhanh vô cùng, "Bịch, bịch, bịch"… nhanh đến nỗi muốn nhảy ra khỏi lòng ngực.

"Hôm nay là sinh nhật em, em có thể xin anh một nguyện vọng không?

"Được " Anh không ngần ngại trả lời.

Diệp Bạc Hâm ngơ ngác một lúc, mỉm cười nhìn anh, thở ra hơi nhạt:

"Thẳng thắn vậy sao! Anh k sợ em muốn lấy mạng của anh à?"

"Em dám lấy… anh liền đưa."

"Em không muốn lấy mạng anh, Em muốn anh cưới em!" Diệp Bạc Hâm lấy dũng khí ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ chỉ bằng bàn tay, đôi mắt mơ màng đầy sự kiên định.

Anh cau mày, đôi mắt đen sâu dường như nhìn xuyên qua cô, anh nhếch môi, không nói một lời.

Diệp Bạc Hâm bướng bỉnh nhìn anh, rất lâu không nhận được phản ứng, dôi mắt cô dần dần đầy nước mắt.

"wow,! Thật là kinh ngạc nha, những năm nay, đến anh Binh cũng chịu không nổi đánh trận này sao?"

"Anh Binh, chơi rất vui mà."

Hai chàng trai từ phía sau đi qua, vừa vừa quay đầu huýt sáo. Đôi mắt anh ta nhìn chằm chằm vào đôi chân thon dài của Diệp Bạc Hâm. Lời nói mập mờ khiến anh chau mày, kéo Diệp Bạc Hâm đi về phía sân thượng. Diệp Bạc Hâm mang giày cao gót bị anh kéo lên sân thượng.

Dưới lầu xe ngựa như nước, đông nghịt, đèn neon len lỏi rực rỡ cả thành phố. Gió trên sân thượng rất lớn làm mái tóc dài của Diệp Bạc Hâm bay tán loạn.

"Tỉnh táo chưa?" anh buông tay cổ tay cô ra, ánh mắt ngâm như băng, nhìn cô chằm chằm.

Diệp Bạc Hâm xoa xoa cánh tay, cô chỉ mặc một chiếc áo voan trắng, không có tay áo, gió trên sân thượng

khiến cô cảm thấy lạnh vô cùng. Diệp Bạc Hâm đối diện với ánh mắt sắc bén của anh gật gật đầu.

"Rất tốt." anh cười lạnh, nghiêng người nắm lấy cằm Diệp Bạc Hâm,

"Tôi là ai?"

2. Chương 2

Khuôn mặt anh từ từ phóng to, Diệp Bạc Hâm trừng to đôi mắt, nghiêm túc nhìn anh, bỗng nhiên… cười ngốc nghếch, còn thổi vào mặt anh một hơi,:

"Tập… Tập Vị Nam, anh là Tập Vị Nam"

Tập Vị Nam hít một luồng khí đầy lồng ngực, anh không biết nên tức giận hay là nên hạnh phúc nữa. Uống say tới mức này, lại không nhận nhầm anh là người khác, anh có nên cảm ơn cô? Nhưng mà không ai nói với anh, say rượu sẽ bướng bỉnh như thế này. Diệp Bạc Hâm bĩu môi, một khắc lại làm ra vẻ sắp khóc:

"Anh cuối cùng có muốn cưới em không vậy?"

"Đừng làm loạn!"

"Em không làm loạn!" Diệp Bạc Hâm bĩu môi.

"Được rồi, em không làm loạn, giờ em nói cho anh biết, chồng sắp cưới của em phải làm sao? Không phải em rất yêu anh ta sao?"

Tập Vị Nam luôn luôn bình tĩnh, ngày cả khi bị dí súng vào đầu, mặt vẫn luôn không biến sắc. Lời của Diệp Bạc Hâm mặc dù làm tâm anh hỗn loạn, nhưng anh hiểu rõ, cô đã được hứa hôn cùng nười khác.

Lời nói của anh như đâm vào nỗi đau của cô, nụ cười trên mặt cô dần dần mất hẳn:

"Vị hôn phu chết tiệt, anh ta mỗi ngày đều ôm phụ nữ khác trên báo, còn nói cái gì mà gặp dịp thì chơi, góp vui lấy lệ, xem em dễ lừa sao? Còn người đàn bà kia cố làm ra vẻ, anh ta còn ngu ngốc chu cấp cho cô ta, bị cô ta xoay vòng vòng. Diệp Bạc Hâm em vì sao phải chịu đựng anh ta, chịu sự uất ức chứ?"

"Anh ta có thể cùng người phụ nữ khác làm loạn, vì sao em không thể tìm người đàn ông khác cơ chứ."

Tập Vị Nam nhìn vào quảng cáo trên màn hình LCD của tòa nhà đối diện, ánh sáng rực rỡ trên đường nét

của anh. Giọng của anh rất nhẹ: "vì thế, em muốn lấy hạnh phúc nửa đời sau của mình báo thù anh ta?"

Diệp Bạc Hâm lùi lại hai bước, vuốt vuốt tóc bên tai, "Bỏ đi, anh xem em là lời của người say." cô uất ức như muốn khóc, tâm trạng rối bời. Kéo mở cửa kính ra, cô quay đầu nhìn hình dáng đứng bên lan can, cái mũi hít rồi hít.

"Không sao, Diệp Bạc Hâm em cũng không phải không có anh không được. Vốn dĩ em cho rằng, anh có chút thích em, xem ra là tự em đa tình rồi"

Vì sao mắt lại rất cay? Nhất định là ánh sáng quá chói mắt rồi… đúng… nhất định là vậy…

Diệp Bạc Hâm dụi dụi đôi mắt: "Tập Vị Nam, em không có tệ vậy đâu, ngoài kia rất nhiều thanh niên tuấn tú, em nhất định sẽ tìm ra người đồng ý cưới em."

"Anh… Ô…"

Diệp Bạc Hâm chân trước vừa bước vào ngưỡng cửa, liền bị một bàn tay kéo trở lại. Khuôn mặt anh gần trong gang tấc, hơi thở nhè nhẹ khiêu khích tâm trí cô. Nụ hôn bá đạo bất ngờ kéo dài, răng cắn lấy môi cô, cô bị đau, mở miệng ra, cái lưỡi mềm mại nồng nhiệt trượt sâu vào trong, dây dưa nhấm nháp lưỡi cô. Cảm thấy một trận tập kích tê dại. Anh thân mật ôm lấy cô, đưa cô ép cô vào bên lan can. Kịch liệt khích thích dục vọng cùa anh lên cao. Máu huyết toàn thân dồn xuống bụng dưới, Diệp Bạc Hâm choáng váng trước nụ hôn đến ngạt thở của anh. Anh ấp úng âm thanh khó chịu, hơi thở anh trở nên nặng nề, lưu luyến rời khỏi đôi môi cô, đôi mắt đen dập tắt ánh sáng yếu ớt.

"Anh sẽ không để em hối hận, lần này, cho dù chết anh cũng không buông tay nữa."

…

Trước cửa câu lạc bộ Kim Đỉnh, một chiếc xe quân dụng việt dã dừng trong một nơi âm u hẻo lánh. Quý Giản Ninh nhấc đôi chân lên, chống trên trước đầu xe, đôi tay ôm lấy đầu run rẩy. Quân phục nhăn nhúm sát khít cơ thể, đôi ủng dính đầy bụi, trong miệng ngậm một điếu thuốc, cà lơ phất phơ nhìn chằm chằm vào cách cửa câu lạc bộ Kim Đỉnh. Vừa nghĩ tới người nào đó giẫm hết ga, dọc đường cuồng phong mù mịt chạy tới, tim gan của anh nhảy " pâng pâng" không ngừng. Nếu không phải muốn xem trò vui, sống chết xin đi theo tới đây, cũng không dám lấy mạng nhỏ ra đặt cược. Đàn ông a, vừa gặp được phụ nữ, cứng rắn như thép cũng biến thành mềm nhũng a. Quý Giản Ninh từ xa đã nhìn thấy một thân quân trang đi tới, trong lòng còn ôm một cô gái. Đôi mắt Quý Giản Ninh loé sáng, nhả điếu thuốc ra, lưu loát xuống xe, một mắt liếc nhìn cô gái trong lòng Tập Vị Nam, cười thô tục:

"Ơ?Mới đó đã xong việc rồi sao? Kha kha… không nghĩ rằng thủ trưởng uy lực dũng mãnh của chúng ta vậy mà lại sớm tước vũ khí xuống đầu hàng rồi nha. Thật làm mất bao nhiêu thể diện của quân nhân chúng ta nha?"

"Rẽ qua trái" Quý Giản Ninh vừa nghe khẩu lệnh, nhiều năm phục lệnh khiến anh có phản xạ điều kiện, cơ

thể nhanh hơn não rẽ qua khúc cua.

"A…" Tập Vị Nam hướng về cái mông đang cong lên tàn nhẫn đạp một phát, tức khắc âm thanh như lợn bị giết vang lên. Quý Giản Ninh xoa xoa mông, ai oán nhì người đang ngồi phía sau:

"Cậu cũng quá tàn nhẫn rồi." Chỉ là đùa chút thôi mà, câu cũng không thể lúc nào cũng thể hiện điệu bộ thủ trưởng ấy chứ, cậu gấp gì chứ?

Tập Vị Nam đóng của xe lại, tiện tay điều chỉnh độ ấm trong xe, nhàn nhạt nói: "Tự ý rời bỏ doanh trại, trở về chịu phạt chạy 20km, chống đẩy 100 cái, phơi nắng 2 tiếng."

"Cái gì!" Quý Giản Ninh hai tay run rẩy, đầu đâm vào vô lăng. ôi mẹ ơi, thật quá đáng mà, rõ ràng là lợi dụng công để trả thù riêng a.

Diệp Bạc Hâm rít lên âm thanh, từ trước ngực Tập Vị Nam chui ra, Tập Vị Nam vỗ vỗ lưng cô. Khuôn mặt cô bị mái tóc che đi, nhưng Quý Giản Ninh trong nháy mắt đã nhận ra cô. Điều chỉnh lại động cơ, bật đèn xi-nhan, chiếc xe nhập vào dòng giao thông. Quý Giản Ninh liếc mắt nhìn hai người phía sau, trêu đùa Tập Vị Nam:

"Tôi còn tưởng cậu vẫn nhẫn nhịn cả đời cơ, tôi còn nghĩ, đến lúc cô ấy kết hôn, tôi sẽ một mình một ngựa tiến vào đấu tranh, cướp người đưa về cho cậu làm áp trại phu nhân, không ngờ rằng cậu lại nhịn không nỗi rồi. Cũng do cậu rộng lượng, đem nữ nhân của mình đưa cho người đàn ông khác chăm sóc tới 5 năm, giờ thì tốt rồi, thay lòng rồi sao?"

Nghĩ tới Tập Vị Nam mấy năm nay âm thầm chịu đựng nỗi đau tương tư, Quý Giản Ninh nhịn không được thở dài:

"Cậu đó, không sợ trời không sợ đất, tại sao lại khăng khăng ngã vào người phụ nữ này chứ?, tôi nghĩ cậu cả đời này hông có chỗ trở mình được nữa rồi."

Chiếc xe lại mở ra một quãng, Tập Vị Nam nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt lạnh lùng:

"A Ninh, cậu nghĩ cách giữ chân cha tôi, tôi muốn viết báo cáo kết hôn, không được để ông bắt lại."

"Ây ya…" Chiếc xe lắc lư, chút nữa thì đâm phải lan can, Quý Giản Ninh căng thẳng rẽ vào khúc cua. Quý Giản Ninh không hết hoảng hốt, cảm thấy bản thân bị doạ tới bị bệnh tim rồi, không nên đùa như vậy a. Liếc mắt qua gương chiếu hậu:

"ông già cậu tính tình ương ngạnh, không kém chút nào so với cậu đâu, nếu như ông biết bị cậu gài bẫy, không đánh gãy chân cậu, rút gân cậu không được."

“Cậu là đồng phạm, yên tâm, không thiếu phần cậu đâu.”

3. Chương 3

Vào giữa tháng Năm, thời tiết ở Bắc Kinh dần dần ấm lên, bên ngoài phòng mặt trời nắng gắt như lửa nóng, trong phòng thì khô hanh.

Loại thời tiết này là khó khăn nhất, mở điều hòa thì quá lạnh, không mở thì ngột ngạt.

Thẩm Tư Á mặc chiếc váy dây, cong người nằm trên ghế dài, ăn quà vặt suàn suạt, đôi lúc phát ra âm cười quỷ dị.

Cửa sổ trên tầng hai đối diện với một cái cây lớn ở sân trong, thỉnh thoảng thổi gió, trái lại cũng không ngột ngạt.

Căn phòng này là một bảo địa phong thủy, ấm áp vào mùa đông và mát vào mùa hè. Nếu không có Thẩm Tư Á quẫy nhiễu ngồi ăn vặt bên kia, Diệp Bạc Hâm nhất định sẽ vô cùng sảng khoái.

“Ka cha kacha kacha…”

“Hahaha… thật buồn cười…”

Lại là một trận oanh tạc, Diệp Bạc Hâm không chịu nổi nữa, xách cuốn sách đầu giường ném qua.

“AA, Thẩm Tư Á chết tiệt, cậu có thể nhỏ tiếng lại chút? Cả vũ trụ đều nghe thấy nụ cười thô tục của cậu rồi.”

Thẩm Tư Á vừa vặn bị đánh, xoa xoa thái dương, ai oán ngẩng đầu.

“ya, Diệp Bạc Hâm, cậu thật ác, còn có xu hướng bạo lực, sau này nhất định sẽ không gả đi được.”

Lại ôm lấy đầu lăn lộn một hồi.” vâng, mẹ à, đầu đất, Diệp Bạc Hâm bà cô lớn tuổi không ai muốn cũng rất đáng sợ a”

Diệp Bạc Hâm vắt chéo chân ngồi trên giường, phía trước đặt một bàn máy tính, cô “Pằng” đập lên máy tính.

Ngoảng mặt hướng Thẩm Tư Á móc móc đầu ngón tay, để lộ ra hàm răng trắng sáng: “Cô gái, cậu thành

công chọc giận gia rồi, mau tới đây, để gia xem xem có phải ngứa da rồi không?"

A, cô chỉ mới 25 tuổi, nói cô bà cô già, Thẩm Tư Á cô chán sống rồi…

"A A… gia thật biết đùa, thiếp mệnh bạc, đâu dám để gia chiếu cố" Thẩm Tư Á màn này càng diễn càng phấn khích, càng bày ra bộ dạng cợt nhả trinh nữ phong trần.

Diệp Bạc Hâm nổi hết da gà, đảo đảo mắt: "Nha đầu, đủ rồi a, biết được thì tốt, đừng để ta có cơ hội một chân đá cậu từ lầu hai xuống."

"Cắt, cậu đâu phải bộ dạng đố kị trần trụi vậy chứ" Thẩm Tư Á không ý tốt liếc mắt nhìn ngực Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm đen mặt, cúi đầu…

Bộ áo quần rộng che lấp cơ thể, đến một ngọn đồi nhỏ cũng không có, chả trách Thẩm Tư Á luôn lấy cái này đả kích cô.

Diệp Bạc Hâm lắc đầu thở dài: "ài, hết cách, những người xuất sắc ngực đều cỡ A, không giống như một số người, ngực to nhưng không có não"

"Nha đầu, cậu nói ai ngực to không não hả?"

Thẩm Tư Á ném đôi dép lê đi, trên tay còn dính mảnh vụn của thức ăn, trực tiếp hướng Diệp Bạc Hâm bổ nhà tới: "Đến, tiểu mỹ nhân, để lão gia hôn một cái nào."

"A… Thẩm Tư Á! Cậu buông tớ ra, bẩn chết đi được…" miệng dính đầy dầu mỡ dần dần tiến tới sát khuôn mặt trắng nõn của Diệp Bạc Hâm. Diệp Bạc Hâm bị doạ sợ trốn trong túi ngủ.

"Ha ha ha…"

"Tới đây nào, bảo bối, cho cậu xem một tin tức bất ngờ" Thẩm Tư Á trượt mở khoá màn hình di động, lục mở tìm kiếm nóng trên Weibo.

Cười nham hiểm mở góc bị khuất, kéo… Kéo… Lại kéo…

Diệp Bạc Hâm cuối cùng cũng để lộ đôi mắt ra, nghi ngờ liếc nhìn Thẩm Tư Á.

"Cậu nhìn tớ làm gì, nhìn vào điện thoại " Thẩm Tư Á đưa điện thoại đến trước mặt cô.

Dòng thứ ba trên tìm kiếm nóng Weibo, đề mục: Gặp riêng tình nhân của bệnh viện Hạ thiếu gia, Diệp nhị tiểu thư bị đánh mặt.

Thẩm Tư Á xem trò không nghi ngờ nhiều, vui rạo rực mở lên. Trên mặt báo, Hạ Dã Nhuận thần sắc lãnh đạm, hai tay dìu cô gái trong bộ đồ bệnh nhân, cô gái nghiêng đầu, hướng phía anh cười ngọt ngào.

Độ cong trên khoé miệng Diệp Bạc Hâm từ từ tắt dần, ánh mắt trở nên âm u.

Hạ đại thiếu là đại thiếu gia của nhà họ Hạ nổi tiếng ở Kinh thành - Hạ Dã Nhuận, cũng là vị hôn phu của Diệp Bạc Hâm, từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, nói đến tình cảm mấy năm nay, cũng đã đến lúc bàn về chuyện hôn nhân.

Còn cô gái trong bức ảnh là Lâm Tinh Âm, là bạn học của Hạ Dã Nhuận, hai năm trước Hạ Dã Nhuận bị tai nạn xe, Lâm Tinh Âm đúng lúc ở trên xe, nghe nói đôi mắt kia là do cứu Hạ Dã Nhuận mới bị mù.

Hạ Dã Nhuận cảm thấy hổ thẹn với Lâm Tinh Âm, luôn nghĩ cách bù đắp cho cô, đáp ứng mọi yêu cầu, bệnh viện, bác sĩ đều là giỏi nhất Kinh thành.

Cùng là phụ nữ, Diệp Bạc Hâm biết rõ, Lâm Tinh Âm muốn có nhiều hơn nữa, đó là vị trí vợ của thiếu gia Hạ. Nhưng Hạ Dã Nhuận thông minh nhưng lain không hiểu tâm tư của con gái, rõ ràng đã có vợ chưa cưới là cô, còn bị Lâm Tinh Âm dắt mũi.

Anh không biết cách từ chối, lại cho rằng Diệp Bạc Hâm rộng lượng đến mức nhẫn nhịn để cho chồng sắp cưới của mình suốt ngày cùng phụ nữ khác scandal ầm ĩ, lúc đầu Diệp Bạc Hâm cũng rất tức giận, muốn ra oai phủ đầu, nhưng thái độ của Hạ Dã Nhuận đã khiến cô thất vọng.

Hạ Dã Nhuận một mực nhận mạnh anh chỉ xem Lâm Tinh Am là em gái, suy cho cùng người ta cũng vì anh mà bị mù, anh không thể bỏ cô mà không lo được.

Cái quái gì thế, mắt Lâm Tinh Âm bị mù sao không tìm bác sĩ, không gọi người nhà cô tới chăm sóc, mỗi ngày đều dính lấy chồng chưa cưới của người khác, điều này là đúng sao?

Vì thế, Diệp Bạc Hâm cùng Hạ Dã Nhuận cãi nhau, chiến tranh lạnh.

Nhưng Hạ Dã Nhuận từ đâgu tơi cuối đều không xử lí được việc này, ngược lại còn kéo cô xuống nước, cô không phải thánh mẫu, không cách nào cùng Hạ Dã Nhuận báo ơn, ai biết được báo rồi báo, liền đưa chồng chưa cưới của mình đặt lên giường người ta không?

Hôn nhân của cô không thể đem ra đánh cược, trong mắt cô chứa không được hạt cát nào, Hạ Dã Nhuận đã không nỡ chặt hoa đào, vậy cô rút khỏi là được rồi, tác thành cho bọn họ không phải tốt hơn sao?

"Chậc chậc… cậu xem cái cô gái này, bông hoa sen trắng điển hình, kết hợp với hoa cỏ trên tường nhà cậu, quả thật là tuyệt phối a." Thẩm Tư Á mỉm cười chọc chọc mặt của Lâm Tinh Âm, uể oải nói.

Diệp Bạc Hâm giành lấy điện thoại của cô, trừng mắt lườm cô: "Cậu nhìn tớ tốt không được đúng không? Cuối tuần vui vẻ, không cho tớ thêm ấm ức không được."

Thẩm Tư Á ôm lấy eo Diệp Bạc Hâm, vuốt nhẹ mái tóc cô: "Bảo bối, dù sao cũng đừng tức giận, tổn hại sức khoẻ nha, nhà ta nhất định ẽ rất đau lòng. Hơn nữa tớ cũng muốn tốt cho cậu mà, để cho cậu biết được bộ mặt thật của anh ta sớm một chút, đau ngắn còn tốt hơn đau dài mà. Cậu nghĩ đi, tên cặn bã Hạ Dã Nhuận kia làm sao mà xứng với cậu chứ?"

Thuận tiện bẹo đôi má mịn màng trơn nhẵn của Diệp Bạc Hâm " Bảo bối của tớ xinh đẹp như vậy, tương lai gả đi chắc chắn là một chàng đẹp trai siêu cấp vũ trụ vô địch, Hạ Dã Nhuận chỉ là một sợi lông, chúng ta không quan tâm anh ta, đợi đến ngày mai, chị sẽ giới thiệu cho em một vài anh chàng đẹp trai, từ nước ngoài về, bảo đảm hài lòng."

4. Chương 4

Diệp Bạc Hâm thoát khỏi móng vuốt của Thẩm Tư Á, khinh thường nhìn cô:

"Được rồi, đồ tốt như vậy, cậu vẫn nên giữ lại từ từ hưởng thụ đi."

Diệp Bạc Hâm trèo lên, vuốt lại bộ quần áo nhàu nát, buộc lại mái tóc dài đang xoã, để lộ cổ trắng nõn mịn màng.

Thẩm Tư Á bĩu môi, nhặt lại chiếc điện thoại bị Diệp Bạc Hâm vứt đầu tủ, liền lướt Weibo nói: "Nói thật với cậu, cậu đừng lẳng tránh, Hạ Dã Nhuận gia thế, trình độ, tướng mạo đều tốt, chỉ có một thứ không tốt đó là anh ta quá mềm lòng, bất kì một người phụ nữ nào cũng khiến cho anh ta thương hoa tiếc ngọc, kiểu đàn ông này, sau khi kết hôn rất dễ đi sai đường. Không phải nói anh ta sức kiềm chế không tốt, chỉ là bên ngoài rất nhiều phụ nữ thủ đoạn, tuỳ tiện bỏ một viên thuốc, anh ta liền không giữ được bản thân."

"Cậu ngiện sạch sẽ nghiêm trọng như vậy, sao có thể dung nạp chuyện này được? Thay vì đợi đến lúc li hôn, bị mang tiếng là một đời chồng, chi bằng bây giờ hết hi vọng."

Diệp Bạc Hâm đang chọn quần áo, nghe những lời cô nói, bỗng nhiên mất hết hứng thú.

"Thẩm Tư Á, chẳng lẽ tớ chưa nói cho cậu biết, tớ không định kết hôn cùng với anh ta?"

Nực cười, cùng Hạ Dã Nhuận yêu đương nhiều năm như vậy, hai người còn là thanh mai trúc mã, tính cách anh ta như thế nào, so với Thẩm Tư Á cô còn biết rõ hơn.

“Cậu nói gì?” Thẩm Tư Á kích động nhào tới trước mặt Diệp Bạc Hâm

“Em yêu a, cậu thật xuất sắc, cầm lên được thì bỏ xuống được ”

“Nhoa.”

Một đôi môi đỏ rực in trên má của Diệp Bạc Hâm, Diệp Bạc Hâm giẫm chân, thết lên giận dữ, “Cậu thật buồn nôn, bẩn chết đi được.”

Thẩm Tư Á nhanh như chớp chạy tới cửa, cười hì hì: “Khó chịu sao, khó chịu thì cậu cắn tớ đi?”

Diệp Bạc Hâm trừng cô, từ trong ngăn kéo lấy ra một gói giấy, lau đi vết son trên mặt.

Tức giận nói: “Thẩm Tư Á, cậu chết chắc rồi.”

Thẩm Tư Á rụt cổ lại, kiên quyết chuồn mất.

Vừa mới mở cửa, liền nhìn thấy dì Thanh đang đứng ở cửa, tay đang giơ lên gõ cửa.

“Chào dì Thanh.”

Thẩm Tư Á khôn khéo chào dì Thanh.

Dì Thanh là người làm của nhà Diệp Bạc Hâm, 15 năm trước, bố mẹ Diệp Bạc Hâm li hôn, mẹ cô - Tô Uyển liền mua căn biệt thự này, dì Thanh từ đó sống và làm giúp việc trong căn biệt thự này.

Không kể Tô Uyển hay Diệp Bạc Hâm, họ đều tôn trọng dì Thanh.

Dì Thanh thấy cô có dáng vẻ muốn đi ra ngoài liền hỏi: ““Tư Á à, đây là muốn đi rồi sao?”

Thẩm Tư Á chột dạ mỉm cười: “À à… dạ không có, là Tư Á biết dì Thanh đang ở ngoài, con liền chạy tới mở cửa mà.”

Diệp Bạc Hâm thay đồ xong từ trong phòng tắm bước ra, liền nhìn thấy ai đó đang đứng bên giường bóp eo, dường như trên đầu còn bốc lên khói xanh.

”Này, đại tiểu thư, ai có mắt không tròng lại gây chuyện với cậu sao?

“Diệp Bạc Hâm!”Thẩm Tư Á đứng chắn trước Diệp Bạc Hâm, nghiến răng nghiến lợi nhìn cô.

Cái tính này của Thẩm Tư Á, nói gió chính là mưa, thay đổi mặt còn nhanh hơn đổi thời tiết. Diệp Bạc Hâm không để mắt.

“Tớ còn chưa tìm cậu tính sổ, cậu ngược lại còn có ý gì đây.”

Sắc mặt Thẩm Tư Á biến đổi không ngừng, chưa từng thấy nghiêm túc như vậy.

Diệp Bạc Hâm nhíu mày.

Xảy ra chuyện gì rồi sao?

Thẩm Tư Á đặt thứ gì đó trước mắt Diệp Bạc Hâm: “Đây là cái gì?”

Giấy chứng nhận kết hôn?

“Này, cậu kết hôn rồi à?Chuyện này là khi nào?được lắm nha, giấu rất kỹ. Đối phương là ai?” Đôi mắt Diệp Bạc Hâm sáng lên, giành lấy cuốn sổ đỏ.

Thật không ngờ, Thẩm Tư Á hành động thật nhanh, cô không phải ai cũng không chịu sao, sao đột nhiên lại thông suốt rồi?

Diệp Bạc Hâm tấm tắc, Thẩm Tư Á rất nhanh bị cô chọc nổi khùng.

“Diệp Bạc Hâm, ai kết hôn chứ?”

“Không phải cậu…”Diệp Bạc Hâm đột ngột dừng lại, đôi mắt mở tròn xoe.

Bên phía cô dâu là dòng chữ tên của cô?

Bên chú rể?

Tập… Tập Vị Nam?

Trời ạ, tên khốn nạn không làm theo lễ nghĩa thông thường, cô bị hãm hại chết rồi.

“A A…” Diệp Bạc Hâm ngẩng đầu, chột dạ mỉm cười, âm thầm giấu cuốn sổ đỏ sau lưng.

“Vậy, dì Thanh đã làm xong cơm tối rồi, để lâu sẽ nguội mất, chúmg ta đi ăn cơm đi…”

Diệp Bạc Hâm bước chưa được 2 bước đã bị Thẩm Tư Á kéo lại.

“Cậu đừng nói chuyện vớ vẩn, giải thích đi!”

Giải thích?

Giải thích cái gì chứ, đến cô còn không biết chuyện gì đang xảy ra nữa.

“Cậu không nói?không nói đúng không?vậy tớ đi tìm dì Tô, nói cho dì ấy biết, dì ấy nuôi bắp cải 25 năm, bị một con lợn không biết từ đâu chui rắbt mất rồi.”

Thẩm Tư Á giành lại cuốn sổ đỏ trong tay Diệp Bạc Hâm, lắc qua lắc lại trước mặt Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm miệng còn lẩm bẩm, bắp cải?lợn?

Đối với việc này chỉ có giữ Thẩm Tư Á lại rồi nói tiếp, nếu không để mẹ co lão thái hậu biết, cô không bị lột một lớp da mới lạ.

“Được rồi, tớ nói, tớ nói, tớ thừa nhận” Diệp Bạc Hâm chặn cửa lại, chết cũng không để Thẩm Tư Á ra ngoài, nhưng trong lòng lại mắng chửi Tập Vị Nam ngàn vạn lần.

Người ta gài bẫy cha, Tập Vị Nam khác thường trực tiếp gài bẫy vợ.

Thẩm Tư Á ngồi trên sô pha, trong tay cầm mạng nhỏ của Diệp Bạc Hâm, Diệp Bạc Hâm cẩn thận từng li từng tí đưa cốc nước nóng tới tay Thẩm Tư Á, đôi mắt đảo tới đảo lui, suy nghĩ không biết nói thế nào.

Thẩm Tư Á nhấp một ngụm nước, dập tắt một bụng lửa.

“Thế người đàn ông kia là ai? Tớ quen câu cũng 10 năm rồi, tại sao lại không biết người này?”

Diệp Bạc Hâm vặn vặn ngón tay, cúi thấp đầu tới bàn.

“Thật ra… tớ cũng không biết… anh ta là ai…”

Ngoài việc chỉ biết anh ta tên Tập Vị Nam, là một quân nhân, tất cả những thứ còn lại đều không biết.

5. Chương 5

"Cậu nói gì?" Giọng của Thẩm Tư Á cao tới mức có thể chọc thủng mái nhà, ly nước trong tay cô suýt chút nữa bị cô đập vỡ.

"Bà cô à, nhỏ tiếng chút." Diệp Bạc Hâm căng thẳng bịt chặt miệng Thẩm Tư Á có tật giật mình nhìn ra cửa.

Đây không phải lớn tiếng gọi mẹ cô tới sao?

Mặc dù cánh cửa bị khóa, hiệu ứng cách âm của căn phòng cũng tốt, nhưng ai biết được mẹ cô đột nhiên sẽ ra ngoài, đi qua đây thì sao.

Diệp Bạc Hâm đem nguyên nhân hậu quả nói lại một lượt, Thẩm Tư Á tức giận không nói nên lời, hơn nửa ngày sau mới tỉnh lại, ngón tay run run hướng về cô, chọc mạnh vào đầu cô. "tớ nói cậu điên rồi phải không?dây thần kinh kích thích não hỏng rồi à, hay não bị lừa đá? Tớ ngăn cản cậu với Hạ Dã Nhuận ở cùng nhau, cậu với anh ta huỷ bỏ hôn ước, tớ cũng vui cho cậu, còn cậu quá mức nhạy cảm, tìm một người đàn ông không quen biết để kết hôn. Nếu để mẹ cậu biết được, bà không tức chết mới lạ."

Cái gì mà người đàn ông lạ, lời này Diệp Bạc Hâm không muốn nghe.

"Tớ quen anh ta 4 năm rồi, anh ấy không phải người xấu…"

Thẩm Tư Á bị Diệp Bạc Hâm làm tức cười: "tớ nói này đại tiểu thư, tuổi cậu cũng không nhỏ nữa, người xấu có viết lên trán "tôi là người xấu" không? IQ của cậu cũng cho chó ăn rồi.

Diệp Bạc Hâm muốn phản bác, nhưng nhìn thấy trên mặt Thẩm Tư Á viết " cậu dám cãi lại, bà đây xé mặt cậu, ngoan ngoãn ngậm miệng lại "

Thẩm Tư Á đem cái túi dì Thanh đưa tới dốc ngược xuống, đồ trong túi rơi xuống sô pha, còn có một thứ, trực tiếp rơi xuống bên chân của Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm liếc mắt nhìn, chết lặng.

Là chứng minh nhân dân của cô, trên sô pha là sổ hộ khẩu, giấy chứng nhận độc thân,…

Diệp Bạc Hâm hận đến ruột gan đều xanh hết rồi.

Tập Vị Nam, tôi cùng anh kết hôn rồi.

Diệp Bạc Hâm chìa ngón chân ra, muốn đem chứng minh thư giấu dưới ghế sô pha, Thẩm Tư Á cười lạnh, đẩy chân cô ra.

"Ồ!chứng minh thư, sổ hộ khẩu, các giấy chứng nhận đầy đủ cả rồi."

Cô nhìn Thẩm Tư Á nhặt chứng minh thư lên, "tạch" vứt lên sổ hộ khẩu, tim Diệp Bạc Hâm run lẩy bẩy.

Đừng thấy Thẩm Tư Á suốt ngày hihi haha, một khi cô tức giận, đến Diệp Bạc Hâm cũng phải sợ.

Diệp Bạc Hâm cũng biết là Thẩm Tư Á quan tâm cô, đổi lại là cô nhìn thấy Thẩm Tư Á không nói một lời cùng một người lạ nhận giấy chứng nhận, sợ là cô cũng phát hoả.

Thẩm Tư Á kinh ngạc đứng dậy, cáu kỉnh đi lanh quanh bàn trà nhỏ.

"Diệp Bạc Hâm!cậu nói xem tớ làm sao nói tốt cho cậu đây?chứng minh thư, sổ hộ khẩu có thể tuỳ tiện đưa cho người khác sao?"

Cô gái này đi đâu cũng mang theo cảnh giác, lần này hồ đồ rồi sao?

Còn không phải, Diệp Bạc Hâm đêm hôm đó đúng thật là hồ đồ, cô mượn sức rượu khiến Tập Vị Nam cưới cô, sau đó Tập Vị Nam hôn cô, cô bị hôn đến choáng váng đầu óc, mơ mơ màng màng nghe Tập Vị Nam hỏi cô cần chứng minh thư, cô ngớ ngẩn lấy từ trong túi ra.

Còn về sổ hộ khẩu, cô nghĩ tới muốn cùng Tập Vị Nam bí mật qua lại, cho nên từ sớm đã từ Diệp gia lấy ra rồi, vẫn luôn mang theo bên mình.

Cô phát điên, không ngờ rằng Tập Vị Nam là người nghiêm túc như vậy lại cùng cô phát điên.

"Tư Á, cậu đừng giận nữa, tớ biết cậu quan tâm tớ, tớ bảo đảm với cậu, Tập Vị Nam là người tốt, tớ sẽ không để bản thân chịu thiệt thòi đâu.Tớ quen biết anh ấy 4 năm rồi, 4 năm trước căn hộ bốc cháy, tớ cứ tưởng mình chết trong biển lửa, là anh ấy liều mạng cứu tớ ra."

Nghĩ tới suýt nữa mất mạng ngày hôm đó, Diệp Bạc Hâm nghĩ tới còn rùng mình, nhưng Tập Vị Nam, anh giống như cứu tinh của cô, đưa cô từ vực sâu kéo lên.

Phải nhập viện 1 tuần, tỉnh lại thấy người nhà và Hạ Dã Nhuận, còn anh bặt vô âm tín, cô từ y tá nghe được, bác sĩ nói là một quân nhân cứu cô, đưa cô tới bệnh viện liền rời khỏi.

Cô còn tưởng không được gặp anh nữa, nhưng khi cô xuất viện không lâu, lại gặp được anh, cô mời anh một bữa cơm coi như báo đáp.

Anh như một bí ẩn, rất ít nói, cô với anh không quen biết, cô tự biết chừng mực, vì vậy ngoài tên của anh ra, cô không hề để tâm đến việc của anh.

Sau đó, hai người dần dần quen rồi, thời gian nghỉ của anh, thỉnh thoảng sẽ tới thành phố thăm cô, hai người cùng ăn bữa cơm.

Anh ấy có vẻ rất bận rộn, anh ấy nghỉ vài lần mỗi năm, thường đi ăn hơn một nửa số lần nghỉ đó, và được gọi đi bằng một cú điện thoại.

Diệp Bạc Hâm đã có vị hôn phu, lúc đầu chỉ xem Tập Vị Nam là bạn bè, không nghĩ nhiều, nhưng mà sau đó Hạ Dã Nhuận lại rất quá đáng, càng ngày cô càng không thể nhẫn nhịn, cho đến 1khoảng thời gian trước, cô quyết định cùng Hạ Dã Nhuận cắt đứt, tâm tư nghiêng về Tập Vị Nam.

"Từ năm chúng tớ quen biết, sinh nhật tớ mỗi năm, anh ấy đều cùng tớ tổ chức sinh nhật.nửa tháng trước không phải sinh nhật tớ sao, hôm đó tớ uống say rồi, không biết như thế nào, mơ mơ màng màng cầu hôm anh ấy, còn đem giấy tờ chứng minh thư không suy nghĩ vứt cho anh ta."

Thẩm Tư Á càng nghe càng thấy không đúng, "Dừng!Diệp Bạc Hâm, nếu tớ nhớ không nhầm thì cậu từ nhỏ cùng cậu của cậu ngâm trong hầm rượu, ngàn li không say mà. Cậu đã uống say sao? trò đùa gì vậy?"

Từ lúc quen biết Diệp Bạc Hâm, Thẩm Tư Á liền không thấy Diệp Bạc Hâm uống rượu say bao giờ, nhớ có lần sinh nhật cô, một phòng con trai muốn chuốc cô say, Diệp Bạc Hâm không nói hai lời, xách rượu lên uống sạch, mười mấy người con trai luân phiên nhau uống say khướt, kết quả cô vẫn tỉnh như thường, đưa con sâu rượu là cô về nhà, chăm sóc cô cả đêm.

Diệp Bạc Hâm nói lỡ lời, hận không thể cắn đứt lưỡi…

"Ha ha… đó là vì sao chứ, tâm trạng không tốt mà, uống rượu không say là người tự say."

"Tớ thấy cậu là sắc khiến trí loạn!người đàn ông này rốt cuộc cho cậu uống thuốc mê gì vậy, đáng để cậu giả say lừa tình vậy?" Thẩm Tư Á hận không thể rạch não của cô ra, xem trong đó mạch não dài thế.

6. Chương 6

Diệp Bạc Hâm không tự nhiên vuốt ve mái tóc bên tai, hai má đỏ ửng, "Cái gì mà lừa tình chứ, đừng có nói khó nghe như vậy chứ, đây là đôi bên tình nguyện, hơn nữa người uống say là tớ, anh ấy không có uống rượu."

Còn về cho uống thuốc mê gì, vậy phải đi hỏi Tập Vị Nam rồi.

"Cậu còn dám nói?chuyện hôn nhân há có thể chơi đùa được sao, cậu… cậu thật làm tớ tức chết mà."

Thẩm Tư Á cảm thấy choáng váng đầu óc, ngực không thở nổi, xiêu vẹo ngồi xuống sô pha, hai má phập phồng.

Diệp Bạc Hâm vô cùng gan dạ, không phục guản giáo, cô hiểu biết, nhưng không ngờ tới cô vậy mà tuỳ tiện đem mình gả đi, điều này có thể đem ra đùa sao?

Đừng nói tới chuyện khác, hoàn cảnh gia đình anh ta thế nào nhân phẩm ra sao đóng quân ở đâu, cô đều không biết, cứ thế mà đem bản thân mình bán đi.

Không phải là tờ giấy thôi sao, Diệp Bạc Hâm thật không cảm thấy có chuyện gì to tát, nhưng cô tự biết đuối lí, di chuyển tới bên cạnh Thẩm Tư Á, cà cà tay của cô.

"Được rồi, cậu đừng như vậy nữa, tớ biết cậu lo lắng điều gì, nhưng tớ bảo đảm với cậu, Tập Vị Nam tuyệt đối là người tốt, tớ sẽ không chịu thiệt đâu.Coi như cậu không tin tớ, cũng nên tin vào tố chất của quân nhân quốc gia chứ.Anh ấy là quân nhân, chỉ dựa vào điều này, nhân phẩm của anh ấy chắc chắn không tệ đâu."

Thẩm Tư Á ghét bỏ mở tay cô ra, liếc cô một cái, chế nhạo, "Quân nhân?doanh trại nào vậy, đóng quân ở đâu?"

Diệp Bạc Hâm choáng váng, vì sao lúc đầu cô Không hỏi Tập Vị Nam về gia thế chứ?

Thẩm Tư Á nhìn thấy bộ dạng của cô, nhịn không được bùng nổ, "Người quân nhân chân chính nào lại không nói một lời liền đem giấy chứng nhận chiếm rồi? anh ta không đưa cậu đi gặp người nhà anh ta đúng không?"

"Anh ấy bận…"

"Bận?" Thẩm Tư Á giống như nghe được một câu hài hước nhất, "Vậy còn nhà, xe thì sao? đều mua hết chưa?"

Diệp Bạc Hâm nhìn cô không nói được lời nào, "Cậu đừng có nghĩ như vậy, nhà xe tớ đều có…"

"Ồ, vậy ý của cậu là, cậu vẫn định nuôi anh ta sao? tiểu mặt trắng không nuôi, cậu ăn no rửng mỡ đi nuôi tiểu mặt đen?"

“Cái gì mà mặt đen chứ?” Diệp Bạc Hâm sững sờ không vặn vẹo được.

“Làm lính sẽ biến thành đen đó chị cả.”

Diệp Bạc Hâm sững sờ một lúc, trong đầu hiện lên chân dung của Tập Vị Nam, “Hi hi” bật cười, thực sự mà nói, Tập Vị Nam cũng đen thật.

Thẩm Tư Á vẫn cằn nhằn, “Cứ cho là nhân phẩm tốt, còn tiền lương của anh ta một thámg là bao nhiêu, làm sao nuôi gia đình? đúng, Diệp nhị tiểu thư cậu có tiền, cậu có thể không để ý, nhưng cậu có nghĩ tới, anh ta không ở nhà suốt cả năm, cậu định sống thủ tiết sao?”

Á…

Diệp Bạc Hâm thật không nghĩ nhiều như vậy.Á

“Tớ có công việc của tớ, rất là bận, cũng không phải là người phụ nữ dựa vào đàn ông, anh ấy không ở nhà, mình vui vẻ hưởng thụ.”

Đây là lời từ đáy lòng của Diệp Bạc Hâm, mà cô thật sự rất bận, bận viết kịch bản, bận dối phó với mẹ cô, bận tìm những tắc rối của Diệp Lão đầu, gần đây còn dự định tham gia vào tập đoàn Diệp Thị, đến trước mặt những người nào đó ấm ức đi.

“Được!Cậu có tiền đồ.” Thẩm Tư Á chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhì cô, vành mắt dần dần đỏ lên.

Diệp Bạc Hâm cau mày, nắm lấy vai cô, “Tư Á, cậu đừng như vậy, không đáng ngại, sau này tớ đều nghe theo cậu.”

Thẩm Tư Á lau nước mắt, nghẹn ngào nói: “Cậu nói đấy, cậu còn dám lừa tớ, chúng ta tuyệt giao.”

Trong chuyện tình cảm của Diệp Bạc Hâm và Hạ Dã Nhuận, tinh thần và sức lực Diệp Bạc Hâm đều kiệt sức rồi, nếu như hôm nay lại tuỳ tiện tìm một người gả đi, cô không lo mới lạ.

Lại không phải là yêu đương gì, không hợp thù có thể chia tay, chẳng qua là đau lòng một trận thôi.

Bây giờ cô trực tiếp kết hôn rồi, nếu bây giờ bị bắt nạt thì phải làm sao?

Sống mũi Diệp Bạc Hâm cay cay, dùng sức gật gật đầu.

“Nói thật, nha đầu cậu có phải rung động rồi không?”Diệp Bạc Hâm làm sao có thể hồ đồ, cô nhất định đối

với ai đó có cảm giác rồi.

Diệp Bạc Hâm cắn môi, cúi đầu không nói.

Rất lâu sau mới khịt khịt mũi, ngẩng đầu nhìn hướng Thẩm Tư Á, trong mắt có chút mờ mịt, "Tớ cũng không rõ lắm, cảm giác anh ấy rất quen thuộc, dường như trước đây có quen biết. Lúc không gặp được anh ấy, thỉnh thoảng sẽ thấy nhớ, lúc gặp được anh ấy, cảm giác rất yên tâm. Còn cảm giác, thì có, nhưng mà tớ không chắc là thích hay không."

Thẩm Tư Á một miệng đầy nước đều phun ra hết, đều rất rõ ràng rồi, còn không phải là thích?

"Tớ thật không biết vì sao lúc đầu cậu cùng Hạ Dã Nhuận lại yêu nhau?rõ ràng năm đó cậu đối với Hạ Dã Nhuận không có tình cảm, hơn nữa mấy năm nay, tớ thấy cậu đối với anh ta không nóng không lạnh, cũng không nhìn ra là cậu thích anh ta, có phải lúc đầu cũng bị rút não rồi?"

Lời này của Thẩm Tư Á nói trúng tâm Diệp Bạc Hâm rồi, cô vẫn luôn nghĩ không thông, cô chắc chắn mình đối với Hạ Dã Nhuận không có tình cảm nam nữ, nhưng lúc đầu tại sao lại đồng ý cùng Hạ Dã Nhuận yêu nhau, hơn nữa còn đính hôn rồi.

5 năm trước suýt chút nữa mất mạng, lúc tỉnh lại quên đi một số chuyện trước đây, trong đầu có chút ấn tượng mơ hồ, nghe bọn họ nói, năm đó sau khi tốt nghiệp cấp ba cô học quân đội, sau đó làm nhiệm vụ, suýt chút nữa mất mạng, nhặt lại được một mạng, đem toàn bộ chuyện 2 năm học quân sự quên sạch.

Cô biết rằng họ không nói dối cô bởi vì trong những tàn tích của trí nhớ, cô thật sự là một người lính

"Có lẽ trong ký ức bị mất, tôi đã từng thích Hạ Dã Nhuận, vì vậy mới đồng ý làm bạn gái của anh ta, có điều sau khi bị mất trí nhớ, đối với anh ta hoàn toàn không có tình cảm."

Cũng có thể là như vậy, sau khi mất trí nhớ, đến tình cảm thích một người cũng quên hết sạch.

Không biết vì sao, cô luôn phản đối nghĩ về đoạn kí ức bị mất kia, mỗi lần nằm mơ về thấy những đoạn hình ảnh đó, cô đều bị giật mình dậy, ngực cô trống rỗng, vừa đau vừa khó chịu.

Cô luôn cảm thấy trong đoạn kí ức đó, có một thứ gì đó cô muốn quên đi.

7. Chương 7

Từ sau hôm sinh nhật của Diệp Bạc Hâm Từ sau hôm sinh nhật của, Tập Vị Nam cũng không xuất hiện nữa.

Diệp Bạc Hâm an ủi chính mình, anh ấy rất bận rộn, nhưng dù bận cũng sẽ không đến mức đến thời gian hỏi han cô cũng không có, trực tiếp đem giấy chứng nhận xử lý xong rồi.mang cô theo làm xong giấy chứng nhận rồi, cô cũng không so đo với anh nữa.

Nhưng mà ai có thể nói cho cô biết, ngay cả giấy chứng nhận kết hôn đều rất nhanh đưa tới rồi, có đáng tin như vậy không?

Đến một câu giải thích cũng không có, lại chơi trò mất tích.

Nhưng đáng buồn là, Diệp Bạc Hâm rất ngốc, cùng Tập Vị Nam quen biết 4 năm rồi, thế mà đến phương thức liên hệ với anh cũng không có, tức giận đến mức cô muốn xé tờ chứng nhận kết hôn này.

Khó coi, quá khó coi rồi.

Khốn nạn, để lại cho cô một đống hỗn độn, nếu để mẹ cô biết được cô làm ra việc ngỗ ngược thế này, không đem cô đuổi ra khỏi nhà không được.

Những ngày nay Diệp Bạc Hâm nơm nớp lo sợ, vừa nhìn thấy mẹ, cô liền trực tiếp xách đuôi chuồn mất, sợ mẹ cô phát hiện ra manh mối gì đó.

Sau khi Tô Uyển và Diệp Viễn Đông li hôn, tên của Diệp Bạc Hâm và em trai cô Diệp Thiên Dịch lưu trên hộ khẩu Diệp gia, nhưng phần lớn thời gian hai người sống cùng Tô Uyển.

Bất cứ lúc nào Diệp Bạc Hâm quay về Diệp gia chơi đùa một chút, đem trong nhà biến thành gà chó không yên, sau đoa vỗ mông đi về.

Theo lời của Diệp Bạc Hâm, dựa vào cái gì tiện nghi cho đôi cẩu nam nữ kia, đương nhiên cẩu nam nữ là chỉ cha cô Diệp Viễn Đông và bà mẹ kế Hạ Băng kia.

Năm đó Diệp Viễn Đông cùng Tô Uyển yêu nhau tha thiết, hai người hai gia thế ngoại hình đều xứng đôi, hai gia đình ở Kinh thành đều là hai gia tộc có tiền có thế, bọn họ kết hôn, đó là sự liên kết to mạnh mẽ của doanh nghiệp gia tộc.

Mà Diệp Viễn Đông lúc đó thật sự thích Tô Uyển, kết hôn 2 năm, Tô Uyển chậm trễ việc mang thai, vợ chồng già Diệp gia luôn nhắc nhở, Diệp Viễn Đông không chỉ phải quản lí một công ty lớn, mỗi ngày thức đêm tăng ca, còn bị bố mẹ nhắc mãi.

Ông ngoại Diệp Bạc Hâm sinh một nam một nữ, người con trai Tô Cảnh Sâm chạy tới quân đội, không muốn thừa hưởng tập đoàn Diệp, cô con gái Tô Uyển thông minh lanh lợi, coa tài năng làm kinh doanh, ông ngoại liền bồi dưỡng Tô Uyển, trhớc khi Tô Uyển kết hôn, đã là trợ thủ đắc lực của ông ngoại, sau khi kết hôn càng bận rộn với công việc hơn.

Vợ chồng đều bận công việc của mình, hai ngày không gặp mặt nhau lấy một lần, cộng với vợ chồng già Diệp gia nhiều lần khuyên Tô Uyển từ bỏ công việc, sự nghiệp của Tô Uyển đang phát triển mạnh mẽ, càng không muốn để cha một mình gánh vác cả sự nghiệp, tất nhiên không đồng ý, trong thời gian dài, cả hai vợ chồng đều mệt mỏi.

Hoặc là không về nhà, một khi về nhà liền cãi nhau, không ngoài lí do trách móc đối phương không chăm sóc gia đình.

Diệp Viễn Đông trong thời gian đó cũng thay lòng, ngoại tình cùng thư kí của mình, cóninh ra một con đứa gái Diệp Thanh Vũ.

Tô Uyển bị lừa trong bóng tối, không lâu sau bỗng nhiên phát hiện mình có thai, Diệp Viễn Đông đối với Tô Uyển vẫn niệm tình nghĩa phu thê, không quyết định ly hôn, cho tới khi con trai Diệp Thiên Dịch được sinh ra, Tô Uyển lại để tâm của vào sự nghiệp.

Diệp Viễn Đông ở bên ngoài nuôi nhân tình, chuyện có con gái riêng bị vạch trần, ở trong giới nổi tiếng ồn ào nhiều năm, Tô Uyển trở thành đối tượng bị chế giễu.

Tô Uyển từ nhỏ được nuông chiều, tính tình cao ngạo, đâu chịu được chuyện uất ức như vậy, đặc biệt là sau khi Diệp Viễn Đông vượt quá giới hạn, cô vẫn ngu ngốc sinh cho ông ta 2 đứa con, sống chung với nhau 15 năm rồi, đúng là một nỗi xấu hổ lớn.

Tô Uyển đề xuất li hôn, Diệp Viễn Đông cũng rất thẳng thắn kí tên.

Lúc đó Diệp Bạc Hâm đã 15 tuổi rồi, từ nhỏ đã sống trong vụ việc nổi tiếng đó, mưa dầm thấm lâu, biết cha mình làm ra việc không bằng cầm thú.

Hơn nữa sau khi Diệp Bạc Hâm ra đời, được mẹ và ông ngoại chăm sóc, đối với Diệp Viễn Đông cô không có tình cảm.

Tô Uyển muốn tranh quyền nuôi hai đứa trẻ, vợ chồng già Diệp gia tự nhiên không muốn buông bỏ, lúc này cậu của cô Tô Cảnh Sâm đứng ra bênh vực, xúi giục Diệp Bạc Hâm, nhường cô cho Diệp gia.

Cậu cô nói, Diệp gia nhà lớn gia thế lớn, dựa vào cái gì để gia sản lại cho bà mẹ kế kia, ông để Diệp Bạc Hâm tương lai tranh giành gia sản, tốt nhất là không để cho bà mẹ kế kia một đồng nào.

Diệp Bạc Hâm cảm thấy có lí, thế là trong phiên toà, cùng em trai Diệp Thiên Dịch làm phản, thiếu chút nữa tức chết Tô Uyển.

Sau sự việc đó Tô Uyển đem Diệp Bạc Hâm và Diệp Thiên Dịch giáo huấn một trận, Tô Cảnh Sâm xám xịt chạy về quân đội, một năm cũng không dám quay về nhà.

Tô Uyển trên thương trường oai phong dữ dội, là người phụ nữ khí phách kiên cường, đối với con cái một chút cũng không qua loa, nên đánh thì đánh, nên mắng liền mắng, có thể nói Diệp Bạc Hâm lớn lên trong những trận đòn.

Có thể tưởng tượng cô sợ Tô Uyển đến mức nào.

Cuối cùng đến ngày thứ sáu, Diệp Bạc Hâm cũng không dám ở trước mặt Tô Uyển lượn lờ xách va-li chạy đến nhà Diệp gia ở.

Đã lâu rồi không quay lại chọc phá mọi người, cô nhàn rỗi tới mốc meo lên rồi.

Nhớ đến cha cô tức giận đến sắc mặt tái xanh, bà mẹ kế giận đến nghiến răng nghiến lợi, tâm trạng Diệp Bạc Hâm tốt lên không ít.

Nói về Diệp Viễn Đông cái người này, thật là không hợp đạo lý, đối với con cái rất tốt, nhưng đối với Diệp Bạc Hâm thì rất khó chịu.

Diệp Viễn Đông mỗi khi tức giận tới nổi trận lôi đình, hận không thể đem hai chị em Diệp Bạc Hâm đuổi ra khỏi nhà, nhưng cũng chỉ là nghĩ vậy thôi, dù gì cũng là cha ruột, hai chị em không thường xuyên về nhà, ông cũng nhớ lắm, đâu nỡ đem đuổi đi.

Ông cũng già rồi, cũng không muốn tranh luận gì, năm đó đúng là ông có lỗi với 3 mẹ con cô, hại mẹ con họ ở trong giới bị nhạo báng, không ngẩng đầu lên được, ông tự làm tự chịu, đều nói là con cái là do trời phái tới đòi nợ, ông thừa nhận.

Diệp Bạc Hâm nắm được điểm này của ông, có chống lưng nên không sợ.

8. Chương 8

Diệp Bạc Hâm cố tình mặc một thân Chanel, một chiếc áo thun voan màu xanh lá cây dịu dàng, chiếc quần âu chín tấc màu trắng, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng và tinh tế.

Cô gái trong gương trông rất năng động mà tinh khiết, và hoàn toàn không thể nhìn ra đã hai mươi lăm tuổi. Thoạt nhìn, còn nghĩ rằng cô ấy vừa bước vào đại học.

Diệp Bạc Hâm nhếch khóe miệng và bôi lên môi một lớp son hồng nhạt

Thường ngày cô ăn mặc rất tuỳ ý, nhưng mỗi lần trở về Diệp gia, cô đều dày công trang điểm một chút, mục đích là để chọc bà mẹ kế tức chết.

Cô trẻ đẹp mỹ lệ, Hạ Băng chẳng qua chỉ là bà cô già xấu xí, nhan sắc so với mẹ cô còn kém xa.

Diệp Bạc Hâm vừa bước ra cửa nhà, thì Tô Uyển từ công ty trở về.

Cửa sổ từ từ hạ xuống, để lộ khuôn mặt tinh tế và thanh lịch của Tô Uyển, và cô lạnh lùng liếc mắt nhìn Diệp Bạc Hâm.

"Đi đâu?"

Chiếc xe bỗng nhiên dừng lại bên cạnh, Diệp Bạc Hâm vừa nhìn thấy biển số, nhón chân lên trốn sang bụi cây gần đó, không nghĩ tới Tô Uyển sớm đã nhìn thấy rồi.

"Mẹ."Diệp Bạc Hâm chầm chậm bước ra, nụ cười trên mặt muốn bao nhiêu nịnh bợ thì có bấy nhiêu, "Con… con với Tư Á có hẹn…"

Đánh chết cô củng không dám trước mặt Tô Uyển nói sự thật, năm đó Tô Uyển cùng Diệp lão đầu mặc dù rất thẳng thắn li hôn, nhưng trong đáy lòng Tô Uyển vẫn luôn uất ức, nhất là khi nghe tới việc của Diệp gia.

Tô Uyển là người thế nào chứ, trên thương trường lăn lộn bao nhiêu năm, tâm tư này của Diệp Bạc Hâm làm sao qua mắt được cô.

"Có chút tiến bộ, đừng để người khác bắt nạt, làm mất mặt của mẹ." Tô Uyển lãnh đạm liếc nhìn cô, quay đầu bảo lái xe chạy đi.

Chiếc xe đi xa rồi, Diệp Bạc Hâm mới thở phào một lượt.

nhưng mà… lời cô nói có ý gì?

Lẽ nào mẹ cô biết cô tới nha Diệp gia?

Nghĩ tới khả năng này, toàn thân Diệp Bạc Hâm run rẩy, Mẹ cô thật khủng khiếp.

Ra khỏi biệt thự, Diệp Bạc Hâm gọi một chiếc xe taxi.

"Sư phụ, Lam Ngạn Ly Xá."

Lam Ngạn Li Xá là tên của khu biệt thự nổi tiếng, tài xế nghe giọng nói sắc lạnh của cô gái, không khỏi từ gương chiếu hậu nhìn cô với đôi mắt khác.

Tập Vị Nam vừa hoàn thành một nhiệm vụ chống ma túy lớn, tóm gọn hang ổ của các trùm ma túy ở khu vực phía Tây Nam nhiều năm làm mưa làm gió, cấp trên luôn xem trọng anh, và lần này ông đã thực hiện một ngoại lệ cho chỉ huy quân sự trực tiếp lên tiếp quản chức vụ b.

Vừa bay về từ Tây Nam đêm qua, sáng nay nhận được một thông báo để anh vào thành phố để nhận giải thưởng và buổi lễ sắc phong, thảo luận về kế hoạch nửa sau của khu vực quân sự b.

Vừa vào khu vực đô thị, liền gặp phải giờ cao điểm của giao thông, trực tiếp bị chặn ở giữa đường.

Tập Vị Nam mấy đêm nay không được ngủ yên giấc, nửa đêm hôm qua vừa trở về doanh trại, nghỉ ngoi được 4 tiếng, trời còn chưa sáng đã phải dậy chuẩn bị những tài liệu cần thiết cho nghi lễ, bây giờ ở trong xe đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lần này Quý Giản Ninh không cùng tham gia nhiệm vụ cùng anh, bình thường anh thường têu chọc Tập Vị Nam, nhưng bây giờ anh mệt mỏi rã rời, cũng không dám làm phiền anh.

"Đặng Viễn, tắt nhạc đi."

Đặng Viễn là người bảo vệ Tập Vị Nam, anh quay đầu thấy Tập Vị Nam nhắm mắt, lặng lẽ gặt đầu với Quý Giản Ninh, tắt nhạc đi.

Quý Giản Ninh hạ cửa xe xuống, từ trong túi áo lấy ra gói thuốc lá, Đặng Viễn đi tới, giúp anh châm thuốc.

Quý Giản Ninh vươn tay đám vào ngực anh một cái, Đặng Viễn mỉm cười quay người, trở về ngồi ở vị trí lái xe.

Quý Giản Ninh nhả ra làn khói, đường nét của Anh Đỉnh lúc ẩn lúc hiện trong làn khói.

Mùi khói ngập dầy trong chiếc xe, Tập Vị Nam cau mày, mở đôi mắt đen sắc bén.

Ngay khi đôi mắt mở ta, sự mệt mỏi trên mặt vô tình biến mất.

Anh nhìn ra cửa sổ xe, đột nhiên nhíu mày.

Quý Giản Ninh dập tắt tàn thuốc, nhả ra những làn khói cuối cùng, quay đầu lại nhìn thấy Tập Vị Nam đang nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, bàn tay đặt trên đùi và nắm chặt thành nắm.

Quý Giản Ninh tim đập mạnh, đây là vì sao vậy, bộ dạng giống như muốn giết người?

Anh động tác rất nhẹ, không đánh thức anh chứ?

Quý Giản Ninh theo ánh nhìn của anh nhìn ra ngoài.

Ở trên quảng trường không xa, một đôi nam nữ đang cãi nhau, người đàn ông rất kích động, đôi tay nắm lấy bả vai của người phụ nữ.

Quý Giản Ninh cười nhẹ, có gì đáng xem chứ, không phải là một cuộc chiến nhỏ giữa các cặp đôi sao?

Nhưng khi người phụ nữ quay người lại, Quý Giản Ninh liền không cười nổi.

Người phụ nữ rõ ràng là vợ của Tập Vị Nam, không có gì lạ khi khuôn mặt của Tập Vị Nam đen lại.

Quý Giản Ninh giả ho hai lần, nghĩ xem làm sao an ủi người anh em, hay là vung tay áo, ra ngoài đánh người.

"Thế còn…"

Ở phía trước chiếc xe chuyển động rồi, Đặng Viễn vẫn chưa phát hiện phía sau có chuyện gì, nhấn ga, phong cảnh ngoài cửa sổ nhanh chóng bị bỏ lại đằng sau.

Diệp Bạc Hâm thầm nguyền rủa bước ra khỏi cửa không xem lịch, không ngờ rằng trên đường bị kẹt xe, chiếc xe bên cạnh lại là xe của Hạ Dã Nhuận.

Hạ Dã Nhuận lái xe, ghế trước lại là Lâm Tinh Âm.

Diệp Bạc Hâm cười lạnh, cô vẫn còn nhớ vài ngày trước Hạ Dã Nhuận còn luôn miệng nói với co, sau này sẽ không gặp Lâm Tinh Âm nữa, còn bây giờ là chuyện gì đây?

Mới qua được mấy ngày, lại cùng cô ta gặp nhau, quả nhiên lời của đàn ông không thể tin được.

Diệp Bạc Hâm không muốn quan tâm hai người kia, kết quả Hạ Dã Nhuận lại nhìn thấy cô rồi, kéo cô xuống xe, giải thích một hồi.

Trước đây Diệp Bạc Hâm đã nói chuyện chia tay với Hạ Dã Nhuận, nhưng anh không chấp nhận, cố chấp cho rằng Diệp Bạc Hâm đang tức giận nên nói vậy.

Diệp Bạc Hâm nhìn người đàn ông đang suốt ruột trước mặt, trong lòng có chút lạnh lùng, anh rất ưu tú, nhưng anh không thể xử lý tốt tâm tư của phụ nữ.

Đột nhiên, Diệp Bạc Hâm nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo của Tập Vị Nam.

Anh đang ngồi trong xe, sắc mặt âm trầm nhìn cô.

Trái tim Diệp Bạc Hâm siết chặt, vội vàng muốn thoát khỏi Hạ Dã Nhuận, nhấc chân dẫm lên chân của Hạ Dã Nhuận, Hạ Dã Nhuận bị đau, liền buông cô ra.

Diệp Bạc Hâm chạy tới bên đường, chiếc xe kia đã đi rồi.

"tài xế, đuổi theo chiếc xe phía trước."Diệp Bạc Hâm vẫy một chiếc xe, thở hổn hển chỉ vào chiếc xe phía trước.

9. Chương 9

Tài xế thấy chiếc xe phía trước là xe quân sự, không dám đuổi theo:

"Đây… cô gái, đó là chiếc xe quân sự…"

"Anh bớt nói nhảm, kêu anh đi theo thì đi đi, xe quân sự thì thì sao?"Diệp Bạc Hâm tức giận rút tiền đưa về trước xe.

Tài xế nuốt nước miếng, vội vàng gật đầu nhận, "Đi… tôi đi theo…"

"ài… tài xế, anh đi nhanh lên chút." Thấy chiếc xe đang muốn đi vào làn xe, Diệp Bạc Hâm vội vàng lo lắng.

Người gì vậy chứ, cùng cô chứng nhận kết hôn xong, đến nửa tháng trôi qua rồi, đến cái bóng cũng không thấy đâu.lúc nãy rõ ràng là nhìn thấy cô, còn chạy…

Địa điểm Tập Vị Nam họp lần này tại trụ sở quân sự, do các chỉ huy quân sự chủ trì, cấp bậc thiếu uý trở lên đều tham dự hội nghị này.

Bước vào hội trường, gặp nhiều khuôn mặt quen thuộc, mọi người đều biết anh được thăng cấp, sôi nổi đi tới chúc mừng.

Tập Vị Nam hướng về mọi người gật đầu, liền lặng lẽ ngồi vào vị trí, mặc kệ mọi người đang ồn ào.

Trong số các sĩ quan này, có người là tiền bối của anh, còn có thủ trưởng trước kia của anh, không có người nào ghen tị với anh.

Không bao lâu, hội nghị bỗng ồn ào, uỷ viên quân khu Lý trêu chọc anh, hỏi anh tuổi không còn nhỏ, đã có người yêu chưa, nếu như chưa có, ông định giới thiệu cháu gái mình cho anh.

Quý Giản Ninh bây giờ là chỉ huy của đại đội đặc chủng, quân hàm Thượng Uý

, cũng cùng với Tập Vị Nam bước vào hội trường.

Lúc này nghe được lời của Lý uỷ viên, một miệng trà đều phun ra ngoài, người đối diện không tránh kịp, khuôn mặt đáng thương bị dính đầy nước.

"Fuck x, Quý mặt trắng, cậu thật không kiên nhẫn!dám phun lên người!"

Quý Giản Ninh mặc dù mỗi ngày đều phơi nắng, nhưng da mặt tốt, phơi như thế nào cũng không đen, nhìn trong quân đội một lượt, anh là nổi bật nhất.

Không biết ai đặt cho anh cái biệt danh này, không lâu đã truyền đi khắp.Có ai mà không biết trong quân khu B, bên cạnh đại đội trưởng quân đoàn đặc chủng Tập Vị Nam có một trại trưởng mặt trắng uôn đi theo, khuôn mặt trắng đó có thể so với bột mì.

Còn có người nói đùa, nói Quý trại trưởng cùng Tập đội trưởng có tư tình.

Quý Giản Ninh vừa lòng nhất là nặt của mình, bị người khác nói thành mặt bột, không cho rằng xấu hổ ngược lại còn rất vinh dự.

Anh nở nụ cười lưu manh, phủi phủi tay áo khiêu khích, "yo, đây không phải là Trương đuàn trưởng lực lượng s sao?"

Trương đoàn trưởng lúc trước cũng xuất phát từ quân đoàn đặc chủng ra, Quý Giản Ninh và anh ta không cãi tay đôi, vẫn luôn coi đối phương là đối thủ, không quản trên mặt trận nào đều muốn đấu đá nhau.

Thấy hai người mắt đỏ cương cổ lên, xắn tay áo muốn đánh nhà, mọi người cùng đem hai người vây lại, đứng một bên ồn ào.

Lý uỷ viên nói: "Được rồi, đều ngồi xuống hết đi, để tư lệnh nhìn thấy được, sẽ cho mọi người biết hậu quả như thế nào."

Nói xong, Lý uỷ viên ngồi xuống bên cạnh Tập Vị Nam, "Tiểu Nam, không nói cái khác, cháu gái tôi thực sự rất đẹp, hơn nữa học thức cao, vừa tốt nghiệp học viện Columbia Business, cùng với cậu có thể gọi là môn đăng hộ đối, cậu xem xét thử xem?"

Tập Vị Nam mí mắt chớp động, Lý uỷ viên là trưởng bối của anh, anh không thể đắc tội, trong quân đội rất ít người biết anh kết hôn rồi, quan trọng nhất là bố anh vẫn chưa biết.

Những người tham gia hôm nay đều là mhốn xem náo nhiệt, nếu hôm nay anh nói anh đã kết hôn rồi, chắc chắn không tới một ngày, cả giới quân đội đều kích động.

"Bác Lý, để nói sau vậy, luc này cháu chưa có dự định kết hôn."

Lý chỉ muốn thử thử xem, nghe anh nói như vậy, liền biết không có trò vui.

"ài, bác Lý, bác thật không công bằng, cháu có chỗ nào không bằng lão mặt đen này chứ?có chuyện tốt gì đều nghĩ tới anh, tướng mạo, xuất thân của cháu sao với anh ta cũng không tệ nha, bác không định suy nghĩ về cháu thử xem?" Quý Giản Ninh không biết từ lúc nào di chuyển sang đây, để lộ một hàm răng trắng.

Đùa gì vậy, Tập Vị Nam đã có vợ rồi, còn vội vàng giới thiệu nàng dâu cho người ta, sao không ai quan tâm chung thân đại sự của anh vậy?

Qua một lúc, hội nghị mới kết thúc.

Một nhóm người mặc đồng phục ngụy trang, lén lén lút lút bước ra khỏi phòng hội nghị.

Tất cả mội người đều đi ra gần hết, Tập Vị Nam mới cùng Quý Giản Ninh hướng tới chỗ dừng xe bước đi.

Bóng dáng cao cao của Đặng Viễn đứng bên cạnh xe, sắc mặt kì quái.

Đặc biệt khi nhìn thấy Tập Vị Nam càng ngày càng tới gần, đầu của Đặng Viễn thấp đến mức muốn vùi vào trong đất.

"Chuyện gì vậy?trên mặt đất có vàng sao?" Quý Giản Ninh đứng bên cạnh Đặng Viễn, ánh mắt quết trên mặt đất.

Đặng Viễn bị doạ sửng sốt, lập tức kính lễ: "Chào Thủ trưởng!"

Quý Giản Ninh vỗ nhẹ vai ang, mở cánh cửa xe phía tài xế.

Đôi chân Diệp Bạc Hâm đặt trước xe, nghe tiếng có động tĩnh, nghiêng đầu cười, "Hey!anh đẹp trai, xin chào!"

Quý Giản Ninh trừng to mắt, biểu cảm như gặp quỷ, lấy tay chỉ cô, "Cô ấy… sao cô ấy lại ở đây?"

Gặp quỷ rồi, bên ngoài trụ sở quân sự binh lính phòng thủ nghiêm ngặt, cô gái này làm sao vào đây được?

Từ khi nào rụ sở quân sự tuỳ tiện cho người đi vào rồi?

Hơn nữa cô đây là dáng vẻ gì đây, thuỳ mị thục nữ đâu?

Tập Vị Nam cũng choáng váng, nét mặt có chút khó coi.

"Đi xuống!"

Trụ sở quân đội là nơi cô có thể náo loạn sao, cũng không xem thử đây là nơi nào?

5 năm trôi qua rồi, tính khí không sợ trời không sợ đất này của cô một chút cũng không thay đổi.

Bình thường Tập Vị Nam một mặt lạnh lùng, giáo huấn quân binh một chút cũng không qua loa, lúc này thật sự rất tức, giọng cũng cao hơn nhiều.

Diệp Bạc Hâm choáng váng một lúc, ý thức được bản thân bị mắng, trong lòng rất oan ức.

Cô mếu máo, nụ cười trên mặt biến mất.

Hung dữ gì chứ, Tập Vị Nam khốn kiếp!

10. Chương 10

Đặng Viễn nhìn thấy Diệp Bạc Hâm bộ dạng cô bé yểu điệu, bị thủ trưởng nhà anh la mắng, trong lòng không khỏi thương hoa tiếc ngọc.

"Báo cáo thủ trưởng!là tôi không tốt, tôi nhận lỗi, ngài đừng trách cô bé nhà người ta."

Cô bé?

Quý Giản Ninh nghe tới câu này thì cười lên, nhìn về Tập Vị Nam trêu chọc,

“Thủ trưởng, nghe thấy không, cô bé nhà người ta, đại lão gia cậu thật không biết hổ thẹn?”

Đ

Đôi mắt trắng đen rõ ràng của Diệp Bạc Hâm đối diện với đôi mắt sâu xa của Tập Vị Nam, Tập Vị Nam đứng dưới ánh sáng mặt trời, lưng đối diện với ánh sáng, Diệp Bạc Hâm híp mắt lại.

“Thủ trưởng, quân nhân các anh không phải là vì nhân phục vụ sao?em thấy chiếu rất nắng, liền tìm một chỗ nào tránh nắng, may mắn thấy được xe của anh, anh thấy em làm vậy là sai sao?”

Dáng người Tập Vị Nam thẳng tắp, uy nghiêm, lông mày hơi nhăn lại.

Diệp Bạc Hâm giễu cợt, bỏ đôi chân thon dài xuống, lúc đi ngang qua Đặng Viễn, cố ý dừng lại một chút.

“Cậu bé, cảm ơn cậu nha… ”

Diệp Bạc Hâm cười dịu dàng như nước, Đặng Viễn nhiều năm sống cùng với đám đàn ông đâu có trải qua trêu chọc như vậy, gương mặt đen sạm nhuộm một tầng màu đỏ.

“Không… không cần cảm ơn…” anh lúng túng gãi đầu, đôi mắt nhắm lại, không dám nhìn Diệp Bạc Hâm.

Trong lòng Tập Vị Nam đập thình thịch, sắc mặt trầm hơn vài phần, đôi mắt đen có chút lạnh hơn, hận không thể bắn xuyên Đặng Viễn.

Đặng Viễn vẫn đắm chìm trong giọng nói nhẹ nhàng của cô gái, cả người đều lơ lửng trên mây.

Quý Giản Ninh liếc mắt nhìn anh, cậu ta nếu biết cô gái trước mặt là vợ của thủ trưởng, để xem cậu ta giấu mặt đi đâu.

Quý Giản Ninh hắng giọng hai âm, quyết định cứu mạng của Đặng Viễn.

“Ha ha… chào chị dâu!Em tên Quý Giản Ninh, là anh em của Tập thủ trưởng.”

Quý Giản Ninh cười rất sáng lạn, đưa tay tới trước mặt Diệp Bạc Hâm, tư thế như muốn bắt tay.

Diệp Bạc Hâm giễu cợt nhìn anh, Quý Giản Ninh nghiêng người, hướng về phía sau lưng Tập Vị Nam, hạ thấp giọng, “Chị dâu, báo cáo kết hôn của hai người là em đích thân đi làm nha, việc này hai người còn phải cảm ơn em đó… ”

Diệp Bạc Hâm khoé miệng hơi cong, bị anh ta gài bẫy như vậy, còn phải cảm ơn anh ta?

Diệp Bạc Hâm sảng khoái cùng Quý Giản Ninh bắt tay, từ lúc bắt đầu xuống xe, cô liền không nhìn qua Tập Vị Nam.

Không quản anh có chúc vụ gì, không thông qua sự đồng ý của cô đã làm xong thủ tục của hai người rồi, hơn nữa còn la mắng cô, dựa vào cái gì chứ?

Anh không cho cô mặt mũi, cô dựa vào cái gì phải nhìn sắc mặt của anh?

Đặng Viễn nghe Quý Giản Ninh gọi chị dâu, toàn thân choáng váng, đờ đẫn nhìn hai người đang bắt tay, sững sờ không nói nổi một từ.

"Quý Giản Ninh!cậu cùng Đặng Viễn đi trước đi." Tập Vị Nam bước đến, Quý Giản Ninh cười cùng Diệp Bạc Hâm tạm biệt, lôi Đặng Viễn lên xe.

Diệp Bạc Hâm vuốt ve tóc, quay người lại, ngẩng lên đôi mắt không có nhiệt độ.

"Thủ trưởng, quan uy thật lớn."

Tập Vị Nam tâm trạng rất khó chịu, tính khí anh không tốt, sẽ không trêu chọc người khác, la mắng thì có thể.

Đối mặt với khiêu khích của Diệp Bạc Hâm, trước mắt anh nhô ra một thân ảnh vướng víu không rõ ràng, đối với cô sắc mặt càng không tốt.

"Đây không phải là nơi em nên tới, quay về đi." nói xong, Tập Vị Nam quay người liền đi.

Diệp Bạc Hâm nhình bóng lưng của anh, lồng ngực như muốn nổ tung.

"Tập Vị Nam!anh không cho rằng nợ em một lời giải thích sao?" tay Diệp Bạc Hâm nắm chặt túi xách, suýt chút nữa cắn vỡ răng.

Thân hình Tập Vị Nam dừng lại, quay người, ánh sáng chiếu lên đường nét của anh, một nửa được chiếu sáng, một nửa bị che trong bóng tối.

Anh rất ít lời, có thể làm người khác nghẹt thở.

Cùng người này cơ bản cãi nhau không được.

Diệp Bạc Hâm thất vọng vỗ nhẹ vào ngực, từng bước lại gần Tập Vị Nam, gần tới mức cơ hồ đứng trên người anh.

Tập Vị Nam chau mày, mở miệng lại muốn trách mắng, nhưng đối diện với đôi mắt phủ đầy sương mù của Diệp Bạc Hâm, lại mềm lòng.

Anh nhìn xung quanh, ngoài mấy người lính đứng canh ở cửa thì trong trụ sở không có một ai, mới vươn tay dìu lấy cánh tay cô.

Anh đã không chủ động mở miệng, Diệp Bạc Hâm cũng không định vòng vo.

"Chuyện giấy chứng nhận kết hôn là như thế nào? tại sao anh tự ý làm giấy chứng nhận rồi?"

Dưới lòng bàn tay là da trắng và mêm mại, cảm giác so với bàn tay thô và cứng của bọ họ thích không thể tưởng tượng nổi, lúc cô nói, mùi hương cơ thể thanh khiết như có như không dụ dỗ khứu giác của anh.

Nơi thu hút ánh mắt nhất, là xương quai xanh trắng nõn tinh tế.

Tâm trí Tập Vị Nam một trận phơi phới, cổ họng cuộn lại, di chuyển tầm mắt, khoá chặt trên khuôn mặt tinh tế của cô.

"Em bảo anh cưới em."

Diệp Bạc Hâm nhớ lại chuyện ngày sinh nhật đó, hôm đó là cô không hợp đạo lí, buồn bực nói:

"Em bảo anh cưới em là một chuyện, nhưng tốt xấu gì anh cũng phải cùng em thương lượng một chút chứ, anh trực tiếp làm xong việc rồi, có biết là hại chết em rồi không."

"Anh thic tốt rồi, trốn trong quân đội không ra, nhưng mà em phải đối diện với cả một gia đình lớn, mẹ em nếu biết được em đem mình bán đi rồi, bà ấy không đánh chết em mới lạ."nghĩ tới Tô Uyển, tâm can Diệp Bạc Hâm run rẩy.

Khoé miệng Tập Vị Nam nở lên một ý cười, "Anh hỏi em rồi mà."

"Lúc nào?" Diệp Bạc Hâm kéo tay áo của anh, vô cùng ngạc nhiên nhì anh.

"Đêm hôm đó."

Đôi mắt của Tập Vị Nam có chút lúng túng, tim Diệp Bạc Hâm đập lỡ một nhịp.

Chẳng lẽ hôm đó cô bị cám dỗ, sau đó mơ mơ màng màng, cái gì cũng không nhớ nữa?

"Không thể nào… "

Tập Vị Nam cúi thấp đầu, giọng nói đầy từ tính, "Anh hỏi em cần chứng minh thư sổ hộ khẩu, em đều đưa… những thứ này đều là những giấy tờ cần thiết để kết hôn, anh cho rằng em… "

11. Chương 11

Diệp Bạc Hâm đột nhiên ngắt lời anh, "Anh cho rằng cái gì chứ, lúc đó em uống say, em tự mình gây rối, anh cũng điên cùng em sao?"

Say rượu là giả, bị anh hôn say là thật.

Nói ra thật mất mặt, là cô muốn ép anh cưới cô, không ngờ rằng từ đầu tới đều là cô đem bản thân chịu thiệt bán đi.

Cô uống rượu ngàn ly không say, gan dạ hơn người, không ngờ là bị một nụ hôn đánh gục.

Cùng Hạ Dã Nhuận yêu nhau 4 năm, hai người lúng túng, rất nhiều lần môi chỉ hời hợt tìm hiểu, trước giờ không có cùng người đàn ông khác hôn nồng nhiệt như vậy.

Không phải Hạ Dã Nhuận không có yêu cầu, mà là cô không có cảm xúc, trong tâm trí kháng cự Hạ Dã Nhuận, làm cho cuộc sống Hạ Dã Nhuận sống như hoà thượng.

Cũng chả trách anh ta ở bên ngoài tai tiếng tình dục, không quan tâm là giả hay là thật, là người yêu của anh, cô thật sự có lỗi với Hạ Dã Nhuận.

Người nói vô ý người nghe lại có lòng, hôm nay Tập Vị Nam tận mắt nhìn thấy cô cùng Hạ Dã Nhuận dây dưa không rõ ràng, bây giờ lại nghe giọng cô nói đầy trách móc, mây đen phủ đầy gương mặt.

Anh cười như không, buông Diệp Bạc Hâm ra, đôi ủng bước trên sàn bê tông, phát ra âm thanh nặng nề.

"Nói như vậy, là em hối hận rồi?" anh nới lỏng cổ áo, khớp xương ngón tay rõ ràng, gương mặt kiên quyết ẩn chút tức giận.

Diệp Bạc Hâm được thả ra, đầu óc có chút tỉnh táo, nhưng Tập Vị Nam phát hoả, cô có thể cảm nhận ra được.

“Diệp Bạc Hâm, kết hôn là em yêu cầu, không quản đầu óc em có tỉnh táo hay không, bây giờ ván đã đóng thuyền, em có hối hận cũng không có tác dụng.Anh là quân nhân, không cho phép bản thân lưu lại một vớt nhơ nào, em đã bước vào cửa của nhà họ Tập, cả đời này đừng nghĩ tới chuyện rời đi.”

Trên người Tập Vị Nam toát ra mùi vị ý chí kiên cường của quân nhân, hơi thở chỉ có trên người đàn ông ép bức, khiến cô không nói thành lời.

Đối diện với Tập Vị Nam, não cô vốn không đủ dùng, nói chuyện cũng không lanh lợi.

“Em không có hối hận… ” Diệp Bạc Hâm phẫn nộ nhìn anh, góc nhìn quá cao khiến cô mỏi cổ.

Cô dụi vào cổ bên cạnh nghiến răng, “Tập Vị Nam, anh quá đáng lắm nha, anh có biết em là vợ anh rồi không, anh không ý thức được sao? Việc gì anh cũng thương lượng cùng em, tự mình hành động,… ”

Diệp Bạc Hâm thở nặng nhọc, tiếp tục cáo trạng, “Có người nào kết hôn lại không cho vợ biết, càng tức giận là, anh tự tiện đem giấy chứng nhận kết hôn nhanh chóng gửi tới nhà em, anh là làm qua loa cho có thôi đúng không?đến một lúc sẽ chết người sao?”

Chuyện này Tập Vị Nam thực sự không hợp đạo lý, hôm đó anh quay lại quân đội viết báo cáo kết hôn, lừa bố anh đi mất, thật không dễ để lấy được giấy tờ, vốn dĩ dự định tìm thời gian thích hợp nói với cô, nhưng đêm đó cấp trên điều anh đi làm nhiệm vụ.

Anh nghĩ tới hôm sinh nhật Diệp Bạc Hâm đã nói, nếu anh không cưới cô, cô sẽ tìm một người khác đồng ý cưới cô, Tập Vị Nam lo lắng khi anh đi, cô lại muốn đi tìm người khác, liền gửi giấy chứng nhận kết hôn tới nhà cô.

Đã trở thành người phụ nữ của anh, còn ra ngoài trêu ghẹo?

Tính cách Tập Vị Nam trầm lặng, sẽ không giải thích với cô những chuyện này.

Diệp Bạc Hâm nhìn thấy anh không mở miệng, càng tức giận hơn,

“Lúc nãy nhìn thấy em, anh còn chạy, nếu như không phải em đuổi theo, có phải anh định không gặp em luôn không?”

“Tập Vị Nam, làm người không mang bộ dạng thế này, anh không đáng tin cậy như vậy, làm sao khiến em tin anh là người tốt?”

Cô bắt đầu hoài nghi có phải bản thân quyết định quá sơ sài rồi, suy cho cùng tình cảm với anh không sâu, đối với anh, một chút cô cũng không hiểu.

Tập Vị Nam chớp mắt thấy dao động trong đáy mắt Diệp Bạc Hâm, tim đập mãnh liệt.

Tính cách cô kiên cường, một khi đã quyết định việc gì, chín con bò cũng kéo không quay lại được.

Líc nãy nói là cô đã bước vào cửa nhà họ Tập, thì vĩnh viễn không có cơ hội rời khỏi, chẳng qua chỉ là lời nói nghiêm khắc của anh, nếu như cô khăng khăng muốn li hôn, vậy anh căn bản ngăn cản không được.

Giống như 5 năm trước, cô nói chia tay liền chua tay, một chút cũng không để lại cho anh một chỗ nào, thậm chí còn vì anh hết hi vọng, lại cùng người đàn ông khác kết hôn.

Hạ Dã Nhuận từ nhỏ đã ngấp nghe cô, sự xuất hiện của anh, khiến anh có cảm giác nguy hiểm.

Cô nói, Tập Vị Nam, chúng ta chia tay đi, em không thể chấp nhận được một người đàn ông dơ bẩn.

Trong 5 năm nay, câu nói này trở thành ác mộng của anh.

12. Chương 12

Trước cổng trụ sở quân sự, Quý Giản Ninh lười biếng nghiêng người dựa vào cửa, bắt chéo chân, hai tay khoanh lại, nhìn như thế nào cũng giống tên du côn.

Trên người mặc một bộ trang phục nguỵ trang, không thể hiện kiêng khem cẩn thận, ngược lại để lộ sự mê hoặc.

Mặt trời chiếu xuyên qua tán lá thưa thớt, và nằm rải rác trên người anh, khiến khuôn mặt trắng nõn tuấn tú thành một khuôn mặt mê hoặc quyến rũ.

Đặng Viễn ngớ ngẩn đứng bên cạnh, từ lúc Quý Giản Ninh gọi tiếng chị dâu còn chưa tỉnh lại.

“ềy… còn ngây ngốc đó sao…” Quý Giản Ninh đánh 1 tay lên đầu Đặng Viễn.

Đặng Viễn xoa xoa chỗ đầu bị đau, bối rối nhìn Quý Giản Ninh, “Chỉ huy trưởng, lúc nãy anh gọi cô gái kia là chị dâu?cô ấy là…”

Không phải anh hoài nghi, mà là anh ở cạnh thủ trưởng anh bao nhiêu năm rồi, vẫn không nhìn thấy thủ trưởng tới gần cô gái nào, tự nhiên sao lại nhô ra một cô gái, Quý chỉ huy trưởng còn luôn miệng gọi cô là chị dâu?

Quý Giản Ninh hút điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, làn khói tựa sương mù làm mờ nhạt gương mặt anh.

Con ngươi loé lên chút trêu đùa, “Làm sao, không tin?tiểu tử cậu nếu có gan, muốn cùng thủ trưởng tranh giành nữ nhân?”

Đặng Viễn bị doạ nhảy dựng, đôi mắt nhìn về phía cổng trụ sở, nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của thủ trưởng chưa xuất hiện, mới vỗ vỗ nực mình.

“Chỉ huy trưởng, lời này không thể nói, thủ trưởng nghe thấy sẽ gọt em mất.” cho anh 10 lá gan, anh cũng không dám tơ tưởng đến chị dâu,

“Nhưng mà chỉ huy trưởng, thủ trưởng kết hôn lúc nào vậy?”

Tại sao thân là người bảo vệ của anh ấy, một chút anh cũng không biết vậy?

Quý Giản Ninh bước đến bên cạnh thùng rác, vứt tàn thuốc đi, quay người lại nhìn Đặng Viễn, khoé miệng móc lên, “Bí mật quân sự.”

Lại còn bí mật quân sự?

Nhưng mà, với thân phận như thủ trưởng, thật sự giấu chuyện kết hôn là tốt nhất, thậm chí không được liên luỵ vợ con, khiến cho vợ con rơi vào nguy hiểm.

“Đặng Viễn, cậu nên biết sổ tay quân nhân, những gì nên nói cái gì không nên nói, cậu nhớ kỹ vấn đề này. Chuyện thủ trưởng đã kết hôn, không được truyền ra ngoài, nếu không đem tới cho thủ trưởng những rắc rối không cần thiết, đến lúc đó đến Diêm Vương cũng không cứu nổi cậu đâu.”

Quý Giản Ninh nghiêng đầu nhìn trời xanh mây trắng, ánh sáng buổi chiều rất mạnh mẽ, anh híp híp mắt lại, giọng có chút trầm, với phong cách cợt nhả thường ngày của mình một chút cũng không hợp, Đặng Viễn càng biết được tính nghiêm trọng của chuyện này.

Thẩm Tư Á từng nói, da mặt Diệp Bạc Hâm rất dày, cho cô một chút màu sắc, cô có thể mở mười nhà thuốc nhuộm.

Diệp Bạc Hâm không thấy xấu hổ ngược lại còn thấy tự hào, cô xem như một lời khen.

Tập Vị Nam nhíu mày, lạnh lùng nhìn cô nhanh như chớp từ trước mặt cô leo lên xe.

Anh đang kéo cánh cửa xe, bộ quân phục phác hoạ lưng cao và thẳng của anh, cô gái leo lên trước xe, cố ý nhón chân, ra sức giẫm vào đôi ủng quân sự của anh.

Nỗi đau sắc bén như kim châm từ ngón chân truyền tới, đường nét rõ ràng của gương mặt anh âm trầm hơn vài phần.

Diệp Bạc Hâm vừa lên xe, liền thân thuộc cùng Quý Giản Ninh chào hỏi, lúc luân phiên tới Đặng Viễn, Đặng Viễn xấu hổ gật đầu, cậu căn bản không dám nhìn cô.

"Hey, chị dâu, đây là…"Quý Giản Ninh hướng Tập Vị Nam đang đứng bên xe liếc mắt.

Tập Vị Nam nhếch môi, đôi mắt đen sâu chăm chăm nhìn Diệp Bạc Hâm, ý tứ rất rõ ràng, anh căn bản không đồng ý Diệp Bạc Hâm lên xe, nhưng cô giả vờ không nhìn thấy.

"à, ở đây không dễ gọi xe, thủ trưởng các anh nói đưa tôi đi một đoạn." Diệp Bạc Hâm trừng mắt nói dối, mặt không đỏ tim không đập.

Tập Vị Nam không biết làm thế nào, lại không thể lôi cô xuống xe, chỉ có thể dsen mặt lại ngồi vào trong xe.

Lái xe là Đặng Viễn, Quý Giản Ninh ngồi ở ghế trước, Diệp Bạc Hâm và Tập Vị Nam ngồi đằng sau.

Trên đường Diệp Bạc Hâm và Quý Giản Ninh nói chuyện vui vẻ, chiếc xe rộ ràng tiếng nói cười cửa hai người, Tập Vị Nam nhắm mắt, toàn thân toả ra khí lạnh, đến Đặng Viễn không chậm chạp cũng cảm thấy có gì không đúng.

13. Chương 13

"Chị dâu, không nhờ rằng chị lại thẳng thắn như vậy, có thời gian tới quân trại chơi đi, chỗ chúng em có núi có sông, thiên nhiên trong lành, cách xa khói bụi thành phố." Quý Giản Ninh quay đầu lại nhìn Diệp Bạc Hâm, hướng đến cô nháy nháy mắt.

Vừa nghe câu này, Diệp Bạc Hâm lập tức vui vẻ, sau khi mất trí nhớ cô không có tới quân trại, nhưng trong nội tâm luôn có một thứ tình cảm đặc biệt với quân đội, mỗi lần nhìn thấy những thứ có liên quan tới quân đội, thì cô liền nhiệt huyết sôi sùng sục.

Có cơ hội đi xem thử, cô không nắm lấy thì là kẻ ngốc.

"Được nha, có thời gian tôi liền đi tìm câu chơi." Diệp Bạc Hâm đáp ứng rất thẳng thắn, Tập Cận Nam mở to mắt, mí mắt thâm sâu không rõ.

"Quý Giản Ninh, quy định của quân đội cậu quên rồi sao?" sâu trong tim, Tập Vị Nam không muốn cô lại có quan hệ với quân đội.

Có những chuyện mặc dù đã xảy ra, nhưng nỗi đau trong lòng mãi mãi cũng không quên được.

Trừng mắt nhìn cô rơi xuống ở trước mắt, một lần trong đời là đủ rồi, thêm một lần nữa, anh không thể chấp nhận nổi.

Quý Giản Ninh nhướn mày, quân đội có quy định gì?

Người ngoài không được vào trong?

Nhưng Diệp Bạc Hâm không phải người ngoài, cô là gia đình quân nhân, dựa vào thân phận này không đủ để cô vào trong sao?

Tập Vị Nam biểu cảm không muốn thương lượng, còn nữa đáy mắt anh có tia phức tạp, Quý Giản Ninh nhìn liền hiểu.

Anh đang sợ, anh sợ lặp lại sai lầm của năm đó…

"Haha… chị dâu, em chỉ đùa thôi, haha… " Quý Giản Ninh nhanh chóng sửa, anh vẫn không muốn bị trừng phạt, "trong quân trại toàn những người thô lỗ, không có gì đáng xem, trong khe núi chim không dám tới, ban đêm còn có rất nhiều muỗi, dáng vẻ chị yểu điệu, đi vào trong thủ trưởng còn đau lòng chết mất?"

Mặt mày Diệp Bạc Hâm nhăn lại, cô đương nhiên biết Quý Giản Ninh phục tùng uy quyền của Tập Vị Nam, nhưng mà cô không định cho Tập Vị Nam mặt mũi.

Diệp Bạc Hâm không thèm nhìn Tập Vị Nam, cơ thể di chuyển sang hông xe, kéo rộng khoảng cách của hai người.

Tập Vị Nam nhíu mày, ánh mắt rơi trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, hận không thể kéo cô ôm cô vào lòng.

Cô chống cằm, nhoài người lên sau lưng ghế của Quý Giản Ninh, đôi mắt mỹ lệ như chứa cả ngôi sao trên trời, "A Ninh——"

Câu A Ninh này của cô, gọi rất mềm mại và kéo dài, còn buộc một ý vị nũng nịu nhàn nhạt.

Rơi vào trong tai Quý Giản Ninh, giống như lá bùa thúc giục, anh nghiêng đầu, lén lút nhìn về hướng Tập Vị Nam, ánh mắt Tập Vị Nam lạnh đến nỗi có thể đông chết người.

Quý Giản Ninh kêu khổ không kịp, cô gái này thật khủng khiếp, không nhìn thấy người đàn ông cỉa cô rất tức giận sao?

Quý Giản Ninh nuốt nước miếng, “Chị… chị dâu… gọi em là Giản Ninh là được… ”

Bọn họ thân thiết thế sao?

Anh không đắc tội với cô, đừng có hãm hại anh vậy nha.

Đặng Viễn nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của Quý Giản Ninh, trong đáy lòng thiện cảm với chị dâu tăng cao.

Anh cười toe toét, lén lút liếc nhìn Quý Giản Ninh.

Diệp Bạc Hâm mỉm cười, vuốt nhẹ tóc hai bên tai, “A Ninh, cậu đừng xem thường tôi, nhớ dsến năm đó tôi còn là quân lính, nỗi khổ nào tôi chưa trải qua?”

Đặng Viễn nghe thấy chị dâu cũng là lính, vô cùng khinh ngạc há hốc mồm, nhưng mà nghĩ tới tác phong không câu nệ tiểu tiết của cô, có khí phách quân nhân, lại có thể bắt được thủ trưởng mặt lạnh, thời điểm này cũng rất nhẹ nhõm.

“Chị dâu, không ngờ chị còn là nữ anh hùng nha.” Đặng Viễn cực kỳ hứng thú nói, không mảy may ý thức được không khí trong xe âm trầm hơn nhiều, sắc mặt Tập Vị Nam càng khó coi.

Diệp Bạc Hâm nhếch môi cười, cô thích nói chuyện với quân nhân, không câu nệ, không cần lo lắng đối phương nói lời khách sáo.

“Haha… nữ anh hùng không dám nhận, vài năm trước làm lính tại thành phố S doanh trại C, cũng chỉ có 2 năm thôi.” đáng tiếc cô không nhớ nữa rồi.

Đặng Viễn càng hào hứng, mặt mày hớn hở, “thật trùng hợp thủ trưởng bọn em lúc trước cũng tòng quân tại thành phố S doanh trại C.đúng rồi… ”

Đặng Viễn kích động đập vào vô lăng, Quý Giản Ninh quay người lại, muốn ngăn cản, Đặng Viễn đã nói ra rồi, “Thủ trưởng lúc đó cũng ở doanh trại C, chị dâu, có phải lúc đó hai người quen biết nhau không?”

14. Chương 14

Diệp Bạc Hâm sững sờ, quay đầu, vô cùng kinh ngạc nhìn Tập Vị Nam.

Anh cũng làm lính trong doanh trại C, vậy bọn họ quen biết nhau không?

Trên mặt anh Tập Vị Nam có chút trắng bệch, nhấp đôi môi run run, anh cứng đờ trừng mắt nhìn phía trước, đôi mắt đen loé lên hoảng loạn.

"Đặng Viễn, cậu nói đủ chưa vậy?lái xe của cậu đi, nói nhảm nhiều quá?" Quý Giản Ninh phẫn nộ quát lên.

Nói xong, không yên tâm quay phía sau nhìn, đối diện với đôi mắt đau khổ của Tập Vị Nam.

Quý Giản Ninh hối hận tới ruột đều xanh hết, anh biết rõ Tập Vị Nam sợ cái gì, tại sao còn mở miệng mời Diệp Bạc Hâm đến doanh trại chứ, bây giờ thì tốt rồi, cũng không biết Diệp Bạc Hâm còn nhớ được bao nhiêu.Nếu như vì anh, hai người cãi nhau, anh còn có mặt mũi nào đối diện với Tập Vị Nam.

Đặng Viễn không giải thích được bị mắng, đầu óc bối rối, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Diệp Bạc Hâm chưa nhìn thấy bộ dạng hồn bay phất lạc này của Tập Vị Nam, trong mắt cô, Tập Vị Nam là loại người cho dù núi Thái Sơn có sụp đổ trước mắt, mặt vẫn không biến sắc, anh lạnh lùng đến đáng sợ.

"Anh… làm sao vậy?" Diệp Bạc Hâm dè dặt thăm dò tay anh.

Cảm xúc lạnh lẽo khiến tim cô kinh hãi, lo lắng bao bọc lấy tay anh, lo lắng nhìn anh,

"Tay anh sao lại lạnh như vậy, có phải bệnh rồi không?"

Đôi mắt Tập Vị Nam rủ xuống, đối diện cô trong mắt có chút lo âu, tinh thần chiến đấu lúc nãy của anh đâu.

Tập Vị Nam ngẩn ngơ, một thời gian không biết mình đang ở đâu.

Đã bao lâu rồi không dựa gần cô như vậy, hơi thở của cô sự quan tâm của cô, đều khiến anh bị mê hoặc, khiến anh bị nghiện.

5 năm rồi, anh không dám cùng cô đi quá gần, bất lực nhìn cô cùng người đàn ông khác ở cùng nhau, loại đau khổ đau thấu tâm can này, anh chỉ có thể nuốt xuống bụng, tự ăn hậu quả.

Tập Vị Nam ngơ ngác nhìn cô, đôi mắt đen dịu dàng có thể rơi lệ, cánh tay anh quấn lấy vóc dáng của cô, một tay khác xoa nhẹ má của cô, vuốt nhẹ nhàng.

"Anh không sao…" giọng của anh khàn khàn, mang theo điềm tĩnh, đôi môi bạc càng ngày càng gần cô, đầu chóp mũi đều là hương thơm thanh khiết của cô.

Diệp Bạc Hâm nhìn đường nét đẹp đẽ của người đàn ông trước mặt, đôi mắt anh như vòng xoáy nước, không ngừng toả ra sự mê hoặc chết người, dụ dỗ cô sa vào.

Cho đến khi hơi thở ấm áp phả vào má cô, tai cô nóng lên, bối rối quay đầu.

Đôi môi lạnh của anh đặt trên má của cô, là da trắng noãn ngay lập tức nhuộm một lớp hồng.

Tâm trí Tập Vị Nam phơi phới, vừa muốn tiến thêm một bước, trong xe vang lên tiếng ho.

"ừm… cái đó… người ăn no không hiểu được sự đói khát, Đặng Viễn!cậu nói đúng không?"

Là Quý Giản Ninh, anh vẫn luôn nhìn chằm chằm hai người phía sau, ai biết được cái bóng đèn lớn sáng loáng vậy mà bị bỏ qua.

Mắt nhìn thấy hai người muốn tiến tới thân, chàng trai Quý Giản Ninh luôn thuần khiết không nhìn được nữa, không thể không nhắc nhở hai người.

"A?" Đặng Viễn chuyên tâm lái xe, cơ bản không biết phía sau đầu xảy ra chuyện gì, nhận được ánh mắt cảnh cáo của Quý Giản Ninh, mơ hồ gật gật đầu, "à… vâng…"

Diệp Bạc Hâm mặc dù mặt dày quen rồi, nhưng không có nghĩa đối với chuyện nam nữ cô cũng chay mặn không kiêng.

Cô ngượng ngùng cúi thấp đầu, anh mắt liếc nhìn tay hai người đang nắm lấy nhau, giống như bị bỏng, cô vùng vẫy muốn anh buông ra.

Tập Vị Nam hoàn toàn không có cảm giác, ngược lại còn siết chặt hơn, đến khi tay Diệp Bạc Hâm đỏ lên, đau đến la lên.

Chưa tới nửa đường Tập Vị Nam đuổi Diệp Bạc Hâm xuống xe, cũng không trực tiếp về quân đội, ngược lại đi đến một nơi.

15. Chương 15

Ngự Cảnh Viên…

Diệp Bạc Hâm biết, Ngự Cảnh Viên là là khu đô thị căn hộ phức hợp cao cấp nổi tiếng, phòng ngự tiên tiến, vào thang máy phải dùng thẻ, chỉ được lên một tầng riêng biệt, mở cửa cần phải có dấu vân tay.

Mô hình mỗi căn hộ một thang máy, có một không mở trên sân thượng.

Cô biết được những điều này, là bởi vì Ngự Cảnh Viên là do Thẩm gia mở ra, lúc trước Thẩm Tư Á còn hỏi cô, có muốn đưa cho cô một căn.

Diệp Bạc Hâm vẫn luôn ở cạnh Tô Uyển, lấy cũng là lãng phí, cho nên không có mua.

Chiếc xe thể thao quân sự dừng ở ngoài khu đô thị, Tập Vị Nam bảo Quý Giản Ninh đem Đặng Viễn đi giải quyết bữa trưa, 4giờ chiều tới đón, nói xong liền kéo Diệp Bạc Hâm đi vào khu đô thị.

Căn hộ trống rỗng, giống như vừa tân trang lại, sắc thái đơn độc, ba phòng một sảnh, vừa xem liền biết là căn hộ đơn.

Diệp Bạc Hâm quay một vòng, kéo các tấm màn của sổ ra, ánh sáng chiếu vào, tăng thêm một tia ấm áp.

"Đây là nhà anh?" Tập Vị Nam nhướn mày, tay anh nắm lấy bệ của sổ, nhìn ra phía xa xa ngoài toà lầu.

Từ tầng 33 nhìn ra, phong cảnh thật đẹp, xứng đáng với danh hiệu căn hộ cao cấp.

Tập Vị Nam mở tủ lạnh, phát hiện bên trong cái gì cũng không có, khuôn mặt bình thản không có biểu cảm gì, thản nhiên đóng lại.

"Không phải." anh nhíu mày, ánh mắt rơi trên bóng lưng mảnh mai của cô.

Căn hộ này không có ai ở, trong tủ lạnh đương nhiên là không có gì, dụng cụ bếp cũng không mua.

Là anh sơ suất rồi, lúc nãy nên mua một ít đồ ở sưới siêu thị.

Diệp Bạc Hâm cười khíc khích, quay người đối diện với Tập Vị Nam, "Cũng đúng, đều nói làm lính là nghèo nhất, ở đây tấc đất tấc vàng, anh làm sao có khả năng mua được chứ?"

Diệp Bạc Hâm không phải không nhìn thấy tâm tư Tập Vị Nam, chẳng qua là cô nói chuyện vậy thôi, đã biết Tập Vị Nam là quân nhân, còn muốn lấy anh, cô đã không hi vọng Tập Vị Nam có thể nuôi cô.

Nhưng mà... căn hộ này là mượn, hay là thuê?

Đáy mắt Tập Vị Nam loé lên ý cười, nhìn thẳng vào mắt cô, thì ra trong mắt cô, anh là một kẻ nghèo hàn?

Diệp Bạc Hâm bị nhìn da đầu tê cứng, “Làm… làm gì vậy?em không nói sai mà… ”

Tập Vị Nam bước đến bên cạnh cô, học theo cô nắm trên bệ của sổ, nghiêng đầu, ánh mắt như muốn nhìn thấu khuôn mặt cô.

Bầu không khí trong phòng hết sức ám muội, Diệp Bạc Hâm bị anh nhìn đến mặt đỏ tía tai, di chuyển sang bên cạnh, kéo dãn khoảng cách của hai người.

Tập Vị Nam siết chặt cổ tay cô, làn da nóng bỏng dán lên người cô, Diệp Bạc Hâm giống như bị điện giật, cơ thể cứng dờ bị anh kéo vào bên cạnh.

Tập Vị Nam vòng quanh người cô, cằm đặt lên vai cô, nhìn đôi tai đỏ rực của cô, khoé miệng nhếch lên độ cong tuyệt đẹp.

Diệp Bạc Hâm cảm nhận được hơi thở của anh phả lên mặt cô, không biết làm sao, nghĩ tới nụ hôn nóng bỏng đêm đó, mặt cô càng đỏ hơn.

Tập Vị Nam ôm lấy eo của cô, giọng nói trầm ấm dễ nghe, “Đây là phìng tân hôn của chúng ta… là mua, vợ à, anh nuôi nổi em mà.”

Khi gọi vợ anh kéo dài ra, giống giữa người yêu nhau gọi ríu rít, chạm vào trái tim Diệp Bạc Hâm.

Cô có thể giấu mọi người, nhưng lại không lừa được bản thân.

Những năm nay Tập Vị Nam đối với cô rất tốt, tốt không còn gì để nói, cô thừa nhận cô bị cảm động rồi, sợ một ngày nào đó mất đi anh, cho nên mới cùng yêu cầu anh cưới cô.

Anh nuôi nổi em, đây có được tính là câu tỏ tình hay nhất không?

Nhưng mà… phòng tân hôn? còn là mua nữa?

“Anh lấy tiền đâu ra vậy?” Diệp Bạc Hâm mở to hai mắt, nắm lấy cơ hội buông tay anh ra, cô không chú ý rồi, nếu còn không ngăn cản, ai biết được một lúc nữa sẽ xảy ra chuyện không thể cứu vãn hay không.

Điểm cẩn thận này của Diệp Bạc Hâm làm sao qua được mắt Tập Vị Nam, anh chuyên về điều tra tội phạm, quan sát tỉ mỉ tinh tế biểu cảm của đối phương.

Diệp Bạc Hâm mặc dù thông minh, nhưng đáng tiếc vẫn non nớt một chút.

"Em cảm thấy bây giờ thích hợp thảo luận về tiền?" Tập Vị Nam không buông tay, ngược lại còn ép cô vào cửa kính.

16. Chương 16

Hai người quen biết nhau nhiều năm, nhưng chưa từng có hành vi nào vượt quá giới hạn, cũng chỉ vì Diệp Bạc Hâm chọc thủng giới hạn của anh, Tập Vị Nam mới biểu hiện khát vọng của anh đối với cô.

Diệp Bạc Hâm không hề ghét cùng Tập Vị Nam tiếp xúc thân mật, ngược lại còn bị mê hoặc choáng váng, lần này Tập Vị Nam đối với cô dường như là tình thế bắt buộc.

Diệp Bạc Hâm cảm thấy sợ hãi, cô cảm thấy mình không nên mơ màng đem bản thân giao cho anh, ngay cả khi Tập Vị Nam bây giờ là chồng trên danh nghĩa là chồng cô.

Tập Vị Nam chìm đắm trong dục vọng, sự đấu tranh yếu ớt của Diệp Bạc Hâm giống như miễn cưỡng gọi mời anh.

Đối với cơ thể của cô anh rất quen thuộc, trong đoạn kí ức cô đã quên, hai người vô số lần triền miên dây dưa, cô không có kí ức, nhưng cơ thể còn sót lại ấn tượng về anh.

Cô kéo lại tia lý trí cuối cùng, nhưng cơ thể đã phản bội cô.

Sáng sớm nay Tập Vị Nam lập ra kế hoạch, trong hai ngày hôm nay xử lý xong công việc trong doanh trại, sau đó xin thời gian nghỉ kết hôn, ở cùng cô những ngày này.

Anh không ngờ rằng vào thành phố có thể gặp được cô, càng không ngờ lại nhìn thấy cô cùng Hạ Dã Nhuận dây dưa không rõ, anh thừa nhận anh ghen ghét muốn phát điên.

Hạ Dã Nhuận và cô là thanh mai trúc mã, anh chẳng qua chỉ là Trình Giảo Kim nửa đường xông ra đánh, lúc trước cô theo đuổi anh chạy trốn, bởi vì muốn bản thân trở thành ưu tú, anh đương nhiên hưởng thụ tình yêu của cô, trước giờ không nghĩ tới hậu phương có người muốn cạy chân tường của anh.

Anh hối hận rồi, lúc đầu anh không nên để cô và Hạ Dã Nhuận yêu nhau, đời người chỉ sống mấy mươi năm, cô nhớ lại tất cả, hận anh thì thế nào chứ, vì sao anh phải buông tay, để cho Hạ Dã Nhuận lợi dụng kẽ hở?

Anh vừa hận vừa sợ, một lần muốn buông tay, chỉ cần cô hạnh phúc là được rồi, anh ở phía sau vô âm thầm bảo vệ, 5 năm rồi, không ai biết anh phải chịu bao nhiêu đau khổ, mỗi khi nhìn thấy cô và Hạ Dã Nhuận ở cùng nhau, anh ghen ghét muốn giết người.

Quý Giản Ninh thường hỏi anh, đã yêu cô nhiều như vậy, vì sao không giành cô lại?

Trong quan điểm của Quý Giản Ninh, cách tiếp cận của anh rất ngu ngốc, nhưng Quý Giản Ninh không biết, lúc đầu cô rất tuyện tình, thậm chí cô còn lấy cái chết ra uy hiếp, ép anh buông tay.

Anh chịu đựng 5 năm, bản thân cô lại cầm súng lao tới, một câu đòi anh cưới cô, hoàn toàn xua tan tất cả lý trí của anh.

Anh không quan tâm nữa, không quan tâm cuối cùng kết cục như thế nào, sau khi cô nhớ lại tất cả, có hận anh hay không, tất cả anh đều không muốn đi lý giải. Anh chì biết, trong 5 năm qua anh sống như cái xác không hồn, anh sống vậy đủ rồi, cũng sợ rồi.

Vào thành phố gặp lại cô là bất ngờ, đem cô đưa đến căn hộ này là kế hoạch trước.

Anh muốn cô, háo hức muốn cảm nhận sự hiện diện của cô, ở trên người cô để lại dấu ấn riêng.

Diệp Bạc Hâm nghe thấy tiếng mở dây thắt lưng, sợ hãi mở mắt ra.

Trong con ngươi đen nhánh sâu xa, chứa đựng một loại sắc dục cuồng phong bão táp, âm trầm đến doạ người.

Diệp Bạc Hâm không biết sự tình sẽ phát triển như thế nào, rõ ràng cô rất sợ, đáy lòng lại mơ hồ mong đợi.

Tập Vị Nam thở hổn hển, hai tay nắm lấy hai bên cô, những giọt mồ hôi trên trán nhỏ xuống làn da đỏ ửng của cô, càng nhuộm thêm một tầng màu sắc mập mờ.

17. Chương 17

Tập Vị Nam cảm nhận được sự kì lạ của cô, chấp nhận chịu đựng nỗi thống khổ, cũng dừng lại một chút, vuốt ve lưng cô.

Động tác này, khiến cô cảm thấy Diệp Bạc Hâm cảm thấy buồn nôn, trong đầu xuất hiện nhiều hình ảnh mơ hồ.

Không nhìn rõ khuôn mặt của cô gái, từ từ cùng hợp cùng mặt của Tập Vị Nam.

Diệp Bạc Hâm mạnh mẽ đập loạn, Tập Vị Nam đưa tay vuốt ve an ủi cô.

“Buông ra!” Diệp Bạc Hâm siết chặt chăn, nhắc lên đôi mắt ướt át, trong đôi mắt ẩn giấu một tia phức tạp, là sự chán ghét không giấu nổi.

Tập Vị Nam bị cô đẩy sang bên, từ từ chống đỡ cơ thể, nhếch mắt lên, sự chán ghét không giấu giếm như kim đâm vào tim anh. Cơn ác mộng quấn lấy anh 5 năm, trong mộng, cô cũng thường chán ghét nhìn anh, nói anh bẩn thỉu.

Những năm nay, ngoài bắc sĩ chủ trị cho anh, không có người nào biết, Tập Vị Nam mắc phải tâm bệnh rất nghiêm trọng.

"Có phải em cảm thấy anh rất ghê tởm?" trong mắt Tập Vị Nam là một mảng đỏ tươi, đôi chân ép chặt sự vùng vẫy của Diệp Bạc Hâm, áp lực nặng nề lên cơ thể cô.

"Em…" Diệp Bạc Hâm bị doạ toàn thân đổ mồ hôi lạnh, nhìn người đàn ông đang điên cuồng, cô mới tỉnh táo lại, "Anh… Đừng như vậy…"

Cô thật sự sợ hãi, cô chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của Tập Vị Nam.

Mặc dù anh không thích nói nhiều, cũng rất lạnh lùng, nhưng trước giờ sẽ không hung dữ với cô, càng không hề không để ý đến mong muốn của cô, ép cô làm việc gì.

Anh là người thô kệch, sẽ không trêu chọc người khác, giây phút này bị ngắt đoạn, bản thân cô để lộ sự ghê tởm trong đôi mắt, lòng tự trọng của anh làm sao chịu đựng nổi.

Càng huống hồ anh có tâm bệnh nghiêm trọng, Diệp Bạc Hâm chọc giận anh, anh đã không thể khống chế được dục vọng của mình.

"Tập Vị Nam!anh buông em ra!" Diệp Bạc Hâm ghét bị người khác dắt mũi, cho dù cô và Tập Vị Nam kết hôn rồi, nhưng trong lòng cô có chỗ nào thấy khó chịu, cô sẽ không thể khiến Tập Vị Nam dùng lực đối với cô.

"Em là vợ anh, vì sao anh không thể động vào em?" Tập Vị Nam đỏ mắt tức giận gầm lên, miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, "Không phải em trách anh đêm tân hôn không có mặt sao? bây giờ anh bồi thường cho em."

Sau một khắc, cơn đau đớn ập vào toàn bộ cơ thể.

Diệp Bạc Hâm nằm mơ cũng không thể ngờ Tập Vị Nam sẽ đối với cô như thế này…

".A A A… Tập Vị Nam!em hận anh… em hận anh… "

"Anh ta chạm qua người em chưa?" ép trên người Diệp Bạc Hâm, anh nghĩ tới cơ thể cô có phải bị người đàn ông khác chiếm lấy?

5 năm… cô ở cùng Hạ Dã Nhuận 5 năm, trừ phi Hạ Dã Nhuận không thể, nếu không bọn họ làm sao có thể không làm qua?

Nghĩ tới đây, Tập Vị Nam đau đớn tới không có cách nào thở được, hoàn toàn phớt lờ người phụ nữ đang khóc, nhắm chặt mắt từ từ trút dục vọng của anh.

Tập Vị Nam vẫn luôn biết cô có vị hôn thê, Diệp Bạc Hâm biết anh hiểu lầm rồi, nghĩ tới hôm nay Hạ Dã Nhuận ở trên quảng trường quấy rầy cô, đúng lúc bị Tập Vị Nam nhìn thấy, lúc đó rõ ràng là nguyên nhân Tập Vị Nam bỗng nhiên tức giận.

Cô tự nhận cô và Hạ Dã Nhuận không có quan hệ, vì vậy không nghĩ cần phải giải thích, không ngờ lại tự mang đến mầm tai hoạ cho mình.

"Diệp Bạc Hâm, em đừng quên, là em yêu cầu anh cưới em, làm người phụ nữ của anh, em dám cùng người đàn ông khác mập mờ không rõ, anh sẽ giết anh ta!"

18. Chương 18

Một trận hoan ái, kịch liệt như cuộc chiến tranh, Diệp Bạc Hâm thất bại giữa sàn đất chiến tích lộn xộn.

Rèm cửa không kéo lên, trong phòng hơi chút mờ mịt, trong không khí còn lượn lờ đậm mùi vị kịch liệt.

Diệp Bạc Hâm nằm trên chiếc ga trắng, bờ vai tròn trịa lộ ra bên ngoài, cái gáy đẹp đẽ chi chít những vết hôn.

Đôi mắt cô vô hồn nhìn lên trần nhà, trên mặt còn sót lại vệt nước mắt.

Phòng tắm truyền tới âm thanh tắm gội, cách lớp thuỷ tinh mờ, có thể nhìn thấy thoáng qua cơ thể mạnh mẽ của người đàn ông, lúc ẩn lúc hiện, giống như một nửa mặt đàn tì bà.

Diệp Bạc Hâm nghe thấy tiếng cửa nhà tắm bị kéo ra, ngón tay run rẩy một lúc, lập tức quay lưng với nhà tắm.

Cô bây giờ không muốn nhìn mặt anh, trong lòng rất phiền muộn, càng không biết đối diện với anh như thế nào.

Cô là một người con gái truyền thống, muốn dâng lần đầu tiên cho người mình yêu, vì vậy cô luôn giữ mình trong sạch.

Không ngờ Tập Vị Nam lại cưỡng bức cô, nếu nói không căm hận thì là giả.

Đổi lại là bất cứ ai, cô tuyệt đối không nói hai lời, lập tức li hôn, nhưng đối với Tập Vị Nam, cô làm không được.

Thì ra cô quan tâm anh nhiều hơn cô tưởng tượng, rốt cuộc bắt đầu từ khi nào, tất cả tình cảm của cô đều đổ lên người anh.

"Được… các cậu cứ nhận trước, tôi lập tức trở về…"

Phòng khách truyền tới âm thanh Tập Vị Nam nói chuyện điện thoại, Diệp Bạc Hâm không muốn nghe lén, nhưng không tự chủ dựng tai lên.

Quay về?

Diệp Bạc Hâm lạnh lẽo, cuộn chăn lại, cuối cùng là lý trí chiến thắng tình cảm, nghiến răng, cô nhắm chặt mắt giả vờ ngủ.

Quay về thì quay về, cô cũng không lấy làm lạ.

Tập Vị Nam cúp máy, lại gọi tiếp số điện thoại Quý Giản Ninh, bảo anh lập tức qua chỗ này.

Tập Vị Nam ngồi trên sô pha phòng khách, cơ thể bị ẩn trong sô pha, đôi mắt sâu nhìn vào phòng ngủ.

Anh xoa xoa lông mày của mình, điều chỉnh lại cảm xúc, rồi bước về hướng phòng ngủ, "Doanh trại có việc gấp, bây giờ anh phải nhanh chóng quay về, em trước hết hãy ở đây nghỉ ngơi, đây là chìa khóa căn hộ."

Tập Vị Nam để chùa khoá lên đầu giường, giọng lành lạnh, "Lúc sau em ra ngoài, đặt lại mật khẩu vân tay của em."

Diệp Bạc Hâm quay lưng lại với anh, không lên tiếng.

Khuôn mặt cô vùi trong tóc, Tập Vị Nam không thể thấy mặt cô, nhưng nhìn thấy sống lưng cô cứng lại, liền biết cô đang giả vờ ngủ, đoán rằng cô vẫn còn giận.

Tập Vị Nam nhếch môi, trên khuôn mặt đường nét rõ ràng có thể nhìn thấy một tia áy náy.

Hôm nay vốn dĩ anh không định cưỡng bức cô quan hệ, nhưng sự việc đã xảy ra rồi, anh cũng không hối hận.

"Trong thời gian này em không nên đem chuyện kết hôn của chúng ta nói cho gia đình em biết, hai ngày nay anh quay về doanh trại đem tình hình sự việc chuyển nhượng một chút, sau đó xin 2 tuần nghỉ kết hôn, đến lúc đó sẽ cùng em về nhà gặp bố mẹ em."

Anh không phải người không có trách nhiệm, lần trước vội vàng làm giấy chứng nhận kết hôn, lại nhận nhiệm vụ, kéo dài hơn nửa tháng mới quay lại, ban đầu đã nghĩ qua rồi làm sao nói rõ với gia đình cô, bây giờ càng không thể để cô một mình đối diện với cơn thịnh nộ của người nhà được.

Sự việc là do anh gây ra, thì kết quả để anh tới gánh vác.

Không nói nhiều lời dư thừa, Tập Vị Nam như vậy liền đi.

Giống như giải quyết việc chung, anh căn bản không cảm thấy chút xấu hổ nào, đến câu xin lỗi cũng không có, Diệp Bạc Hâm tức giận đỏ cả mắt.

Vốn dĩ những giọt nước mắt đã khô, bây giờ lại tuôn ra như suối.

Anh làm sao có thể tồi tệ đến như vậy, rõ ràng là cưỡng hiếp làm nhục cô, bản thân anh lại như không có việc gì, coi cô rất dễ bị bắt nạt?

Diệp Bạc Hâm không biết nằm trên giường bao lâu, cái gối đều ướt cả rồi, mắt cô sưng lên hết suýt chút nữa là không mở mắt lên được.

Đến khi bụng cô réo lên, cố mới nhớ ra, từ sáng sớm cô đã rời khỏi nhà, bữa trưa căn bản không ăn.

Ánh sáng chói lòa của mặt trời lặn xuyên qua các khe rèm cửa, rải từng vệt vàng.

Diệp Bạc Hâm cầm lấy điện thoại, phát hiện hơn 4 giờ rồi, hít một hơi, lau khô nước mắt ở khoé mắt.

Diệp Bạc Hâm vén chăn lên, kéo tấm ga giường che cơ thể.

Trên giường một mảng lộn xộn.

Diệp Bạc Hâm đỏ mặt tim đập nhanh, nhanh chóng dịch chuyển tầm nhìn.

Một lúc sau, cô nghĩ tới một vấn đề, đều nói lần đầu tiên của con gái sẽ rơi máu đào, trong kí ức của Diệp Bạc Hâm, cô căn bản chưa từng cùng ai quan hệ, nhưng trên giường không có chỗ nào có máu?

Chẳng lẽ cô không phải lần đầu tiên?

Ý thức được tính nghiêm trọng của chuện này, Diệp Bạc Hâm đột nhiên hoảng sợ.

19. Chương 19

Tập Vị Nam có phải đã biết được, nhưng tai sao anh không hỏi cô?

Nghĩ tới anh đột nhiên lạnh nhạt, đối với cô không mảy may một chút tư tình áy náy nào, cô liền cảm thấy da đầu tê cứng.

Anh đối với cô " làm " rất hung bạo, cô bây giờ không có tâm trạng bực tức, tâm trí toàn là câu hỏi nếu như Tập Vị Nam biết cô không phải xử nữ iệu có tức giận không?

Hai chân Diệp Bạc Hâm mềm nhũn ra, sắc mặt vài phần trắng bệch, toàn thân thuận theo thành giường trượt dài xuống, quỳ gối trên mặt đất.

Tâm trí cô bối rối, hai đầu gối cong lại, hai tay ôm lấy đầu gối, đầu vùi sâu vào đầu gối.

Cô vẫn luôn cho rằng cô và Hạ Dã Nhuận chưa từng phát sinh quan hệ, lúc nói chia tay cùng anh cũng gọn gàng sạch sẽ, nhưng cô không ngờ rằng, cô đoán sai rồi?

Trong kí ức hai năm đã mất kia, cô cùng Hạ Dã Nhuận đã phát triển tới bước cuối cùng rồi sao?

Từ nhỏ Diệp Bạc Hâm đối với Hạ Dã Nhuận không có cảm giác rung động, cô không phải người chịu oan ức, không thích sẽ tuyệt đối không ở cùng nhau, càng không thể đem giao bản thân ra.

Cô cùng Hạ Dã Nhuận ở cùng nhau, chỉ có thể nói cô thật sự đã từng thích Hạ Dã Nhuận, muốn cùng anh cùng nhau đi tới cuối đời, mới đính hôn cùng anh.

Vậy sau khi cô mất trí nhớ, đối với Hạ Dã Nhuận một chút tình cảm cũng không có, phải nói sao đây?chẳng lẽ mất trí nhớ thật sự quên luôn cảm giác thích một người sao?

Nhưng cô vì sao chỉ quên đi đoạn kí ức đó?

Cô đã từng hỏi qua tất cả mọi người, nhưng bởi vì trong hai năm đó cô cơ bản đều ở trong quân đội, người nhà cô không rõ cuộc sống tình cảm của cô, không ai nói được trong hai năm đó cô gặp phải những gì.

Đáng sợ hơn là, trong tiềm thức của cô từ chối nhớ lại đoạn kí ức đó.

Diệp Bạc Hâm bực bội vò đầu, cô có nên đi hỏi thử Hạ Dã Nhuận, 5 năm trước, Hạ Dã Nhuận là người yêu của cô, ngoài anh ra, cô còn có thể cùng ai giải quyết ngọn lửa này?

Không được… sau khi hỏi, sau này cô làm sao có thể đối mặt Hạ Dã Nhuận?

Nếu không thì làm như cái gì cũng không biết, giả ngốc?

Trong lòng Diệp Bạc Hâm hoảng loạn, cô cảm thấy bản thân lại đi vào chỗ bế tắc.

Không được, cô cần tìm một người đưa ra chủ ý.

"A lô, bảo bối, một ngày không gặp tựa như ba thu, chúng ta đã nửa năm không gặp nhau rồi… " Thẩm Tư Á có vẻ đang bận, trong điện thoại có thể còn có thể nghe thấy cô lật tài liệu, nói chuyện thờ ơ.

Diệp Bạc Hâm vừa nghe giọng của cô, nước mắt lại tuôn ra không ngừng, "Tư Á… "

Thẩm Tư Á một tay lật tài liệu các doanh nghiệp ngày mai cần phỏng vấn, một tay nhanh chóng ghi lại trên cuốn sổ ghi chú, cô nghiêng đầu, dùng vai giữ điện thoại.

Bên tai truyền đến âm thanh mũi dày đặc của Diệp Bạc Hâm, cô bị doạ nhảy dựng, ngòi bút rơi xuống sàn.

Phải biết tính khí của Diệp Bạc Hâm ngang ngược như con lừa đầu đàn, không chịu thua, từ nhỏ đến lớn dường như không rơi nước mắt, Thẩm Tư Á hiểu cô còn hơn hiểu mình, nếu không phải chuyện động trời, Diệp Bạc Hâm tuyệt đối sẽ không khóc.

"Ô ô… đừng khóc, ai bắt nạt cậu rồi, đừng doạ tớ nha… lần trước nhìn thấy cậu khóc, là 5 năm trước lúc cậu tỉnh lại." Thẩm Tư Á ném công việc qua một bên, lấy chiếc áo choàng sau ghế, vừa mặc vừa bước ra ngoài, "Cậu ở đâu, tớ đi tìm cậu?"

Nghe thấy giọng nói lo lắng của Thẩm Tư Á, trong lòng Diệp Bạc Hâm cảm thấy ấm áp, "Đừng… tớ không sao, chỉ muốn nói chuyện với cậu, cậu nghe là được rồi."

Thẩm Tư Á nhiều lần nhận định cô không sao, mới nắm chặt điện thoại ngẩng đầu tới tấp xin lỗi các đồng nghiệp, bước ra khỏi văn phòng, tới phòng nghỉ ngơi.

"Được rồi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi?"

Diệp Bạc Hâm đỏ mặt, úp úp mở mở, "tớ… tớ cùng Tập Vị Nam… làm chuyện ấy rồi, sau đó tớ phát hiện bản thân không nhìn thấy máu, tớ nghi ngờ bản thân không phải lần đầu tiên, nhưng mà tớ không nhớ."

Thẩm Tư Á há to miệng, nửa ngày sau mới khép lại được.

Thời gian này cô rất tò mò đối với Tập Vị Nam chưa được gặp mặt này, rốt cuộc là người đàn ông như thế nào, có thể trong thời gian ngắn có thể " ăn " Diệp Bạc Hâm rồi.

Phải biết Diệp Bạc Hâm rất bảo thủ, phải mất rất nhiều thời gian mới vượt qua hàng phòng ngự tâm lý của cô.

"Vì vậy... nha đầu cậu liền khóc?" Thẩm Tư Á siêu cấp cạn lời, không phải chỉ là một lớp màng thôi sao, không phải xử nữ thì sao chứ, "Diệp Bạc Hâm, "Tư tưởng cậu có chút tiến bộ lên được không vậy?"

"Cậu bị ruồng bỏ rồi sao?hay là anh ta la cậu?"

20. Chương 20

Ở thời đại này, con gái xử nữ 17 18 tuổi được coi là động vật quý hiếm, nếu chỉ vì cái màng đó mà ruồng bỏ Diệp Bạc Hâm, vậy người đàn ông kia cũng chẳng ra cái thứ gì.

"Không có, tớ không biết anh ấy có biết không." Diệp Bạc Hâm nằm trên giường, ngón tay nghịch ngợm mấy sợi tóc, khuôn mặt chán nản.

"vậy cậu khóc cái gì?" cô phát hiện bản thân càng ngày càng không hiểu Diệp Bạc Hâm rồi.

Tất cả các hành động bây giờ của Diệp Bạc Hâm đều không giống phong cách của cô.

"tớ... " Diệp Bạc Hâm nghẹn ngào, cô đương nhiên sẽ không nói cho Thẩm Tư Á biết Tập Vị Nam đối với cô rất hung bạo, một là sợ Thẩm Tư Á xách dao đi giết người, đem ngon ngành sự việc của cô để lộ ra ngoài.

Thứ hai là cô đối với Tập Vị Nam rất nhẹ dạ, không muốn để lại cho Thẩm Tư Á ấn tượng xấu về anh.

"Anh ấy không nói gì, xong việc liền bị mọit cuộc điện thoại gọi đi, nhưng mà thái độ của anh ấy rất kì lạ, lúc ở trên giường, mình cảm thấy anh ấy rất tức giận."

Diệp Bạc Hâm đối với tính khí của anh cũng hiểu ít nhiều, càng tức giận anh càng bình tĩnh, giống như bình tĩnh trước trận cuồng phong.

Thẩm Tư Á nghe hiểu rồi, thì ra cô gái này đang lo bò trắng răng.

“Cậu nghe tớ nói, không cần quan tâm anh ta có biết hay không, cậu liềm coi như chưa có chuyện gì xảy ra, đừng ngu ngốc tự đánh vào miệng mình. Hơn nữa nếu như cậu không phải xử nữ thì sao chứ, anh ta còn là người đàn ông cổ hủ vậy sao? là thời đại nào rồi, quan hệ trước hôn nhân đã là phổ biến rồi.”

“Cậu lúc trước đã có người yêu, cũng đã bàn tới việc gả đi rồi, phát sinh quan hệ là rất bình thường, anh ta không có đạo lí trách móc cậu, anh ta có dám nói bản thân chưa từng quan hệ với con gái không?”

Gần 30 tuổi còn chưa từng quan hệ với phụ nữ, tên của Thẩm Tư Á cô sẽ viết ngược.

Hai người nói chuyện gần nửa tiếng đồng hồ, tâm trạng Diệp Bạc Hâm đỡ hơn nhiều.

Mặc dù trong phương diện tình cảm Thẩm Tư Á bị lạc trong một mớ hỗn độn, nhưng cô luôn rõ ràng, nhìn thấu đáo, chỉ là bị tình yêu làm mờ mắt, yêu đơn phương một người đàn ông gần 20 năm, từ đầu đến cuối vẫn không chiếm được trái tim anh ta.

Diệp Bạc Hâm vội vã quay về Diệp gia, trước ngày mai phải Thẩm Tư Á phải hẹn gặp người ta phỏng vấn, hai người mới cúp điện thoại.

Mặc dù từ nhỏ Diệp Bạc Hâm ở cùng Tô Uyển, nhưng thỉnh thoảng cô trở về Lam Ngạn Lệ Xá ở một hai ngày, chán ghét hai mẹ con kia, vì vậy ở biệt thự Diệp gia, cô cũng có phòng riêng biệt cho mình.

Dì Thẩm là từ khi Tô Uyển và Diệp Viễn Đông kết hôn liền đến nhà Diệp gia làm việc, loáng một cái đã 20 năm rồi, có thể nói cô nhìn hai chị em Diệp Bạc Hâm lớn lên.

Năm đó Tô Uyển đối với cô rất tốt, không giống như bà mẹ kế bây giờ, tính khí không tốt liền đem cô ra trút giận, vì vậy trong lòng dì Thẩm có ve thích hai chị em Diệp Bạc Hâm, mặc dù đại tiểu thư Diệp Thanh Vũ đối xử với mọi người cũng rất tốt, nhưng đại tiểu thư trong xương có tính kiêu ngạo, làm cho mọi người không thể thân thiết.

Lúc Diệp Bạc Hâm ở Diệp gia, dì Thẩm vẫn luôn là người chăm sóc cô, đến Hạ Băng cố ý làm khó cô, châm chọc khiêu khích, dì Thẩm luôn thay cô giảng hoà, vì vậy Diệp Bạc Hâm và dì Thẩm rất thân thiết.

Lúc Diệp Bạc Hâm về đến Diệp gia, dì Thẩm đang ở trong nhà bếp chuẩn bị bữa tối, bà mẹ kế Hạ Băng đi ra ngoài cùng mấy người phụ nữ khác.

Diệp Bạc Hâm âm thầm cười, Diệo gia sắp phá sản rồi, Hạ Băng kia còn đi ra ngoài phá tiền, một chút cũng không hiểu quan tâm đến chồng cô.

Lúc dì Thẩm nhìn thấy Diệp Bạc Hâm, bị doạ giật mình, vui mừng rạng rỡ.

Nhị tiểu thư đã rất lâu rồi không về Diệp gia, đại tiểu thư và ông chủ xem công ty như là nhà, mỗi ngày

đều tăng ca, trong nhà rất lạnh lẽo.

Còn Hạ Băng, đánh bài thua rồi, về nhà không nhìn thấy bóng của chồng và con đâu, nhàm chán nói không có ai chơi với cô quan tâm cô, lại đem dì Thẩm ra làm khó.

Diệp Bạc Hâm xắn tay áo lên, muốn giúp dì Thẩm rửa rau, dì Thẩm liền đuổi cô ra ngoài.

Diệp Bạc Hâm miễn cưỡng lấy chiếc bánh dừa khô dì Thẩm đưa tới, đó là bánh ngọt mà cô thích nhất.

Nhì chung vẫn là dì Thẩm thương cô nhất, cho dù cô không ở nhà, mọi lúc đều chuẩn bị những thứ mà cô thích ăn, cũng không biết Hạ Băng có làm khó dì ấy không.

Diệp Bạc Hâm mỉm cười nhấp nháp bánh quy, khoa trương nói ngon, khiến cho dì Thẩm ha ha cười to.

21. Chương 21

Kinh thành bây giờ nổi lên rất nhiều doanh nghiệp cao cấp, giống như măng mọc sau mưa, giống như tập đoàn Diệp Thị danh tiếng, thiếu tư duy mới, cơ quan quản lý lạc hậu, nhân tài khan hiếm, đặc biệt là thiếu tinh thần dám nghĩ dám làm, làm cho Diệp Thị những năm này đi xuống dốc.

Chủ tịch Tập đoàn Diệp Thị thời thanh niên đầy nhiệt huyết, cũng từng ở trên thương trường là một đạo ánh sáng rực rỡ, đáng tiếc năm đó vướng phải vụ scandal nuôi dưỡng tình nhân, nhất thời trở thành chủ đề nói chuyện của giới thượng lưu, nhiều đối tác của doanh nghiệp vì hình tượng không tốt của một mình ông, đề xuất họp giải quyết.

Cộng thêm những năm nay tập đoàn Tô Thị âm thầm quấy phá, cùng Diệp Thị tranh giành lợi nhuận, tập đoàn Tô Thị càng ngày càng lớn mạnh, còn Diệp Thị rơi vào tình trạng tìm đường mưu sinh, liền giống như dê con chờ bị giết.

Diệp Bạc Hâm và Hạ Dã Nhuận liên hôn, Diệp Viễn Đông tận lực làm trung gian, ông muốn nhờ sự giúp đỡ của Hạ gia, mượn thế lực của Hạ gia tiếp tục đứng lên.

Nhưng mà Diệp Bạc Hâm lại không giống như ông mong muốn, hôn sự với Hạ Dã Nhuận cứ kéo dài, ông tức giận tới nhiều lần tăng huyết áp, trực tiếp nhập viện.

Tuổi tác Diệp Viễn Đông càng ngày càng lớn, có 2 con gái 1 con trai, con gái thứ hai và con trai ra ngoài sống, 10 ngày nửa tháng không thấy bóng.

Cả tập đoàn lớn như vậy chỉ dự vào một mình ông chống đỡ, cha ông Diệp Dương đã lui về nghỉ hưu, may mà con gái lớn ông có tài kinh doanh, khôn ngoan hiểu chuyện, trong công ty giúp ông một mặt, ông mới

có thể thở phào nhẹ nhõm.Con trai Diệp Thiên Dịch vẫn còn học đại học, đứa con này đối với kinh doanh không có hứng thú, học cái gì chuyên ngành pháp luật, làm ông tức chết.

Diệp Bạc Hâm về Diệp gia lại không nói với Diệp Thiên Dịch một tiếng, cô tối nay chuẩn bị một vở kịch lớn, Diệp Thiên Dịch miệng mồm không vững, cô sợ truyền đến tai Tô Uyển, nhẹ nhất là bị lột lớp da.

Hạ Băng hôm nay thua bạc không biết bao nhiêu, vừa bước vào nhà liền nhìn thấy Diệp Bạc Hâm tuỳ tiện nằm trên sô pha, vắt chéo đôi chân gác lên bàn trà.

Ti vi LCD trên tường đang chiếu chương trình người thật việc thật, cô cắn quả táo, không ngừng phát ra âm thanh cười ha ha, rơi vào tai Hạ Băng, nghe ra rất chối tai.

Con gái của chồng với vợ trước, cô làm sao nhìn thuận mắt được, đặc biệt là Diệp Bạc Hâm luôn luôn đối với cô luôn khiêu khích châm chọc, luôn luôn chống đối cô, chồng cô không đứng về phía cô, hơn nữa kêu cô không nên so đo tính toán với con nhỏ.

Nhìn dáng vẻ của cô, một chút cũng không có dáng vẻ con gái, còn mang danh tiếng tiểu thư, cô nhổ vào!

Hạ Băng đầu lông mày nhếch lên thình thịch, cô giả vờ không nhìn thấy Diệp Bạc Hâm, đổi dép đi trong nhà xong liền lên lầu.

Diệp Bạc Hâm khoé mắt thoáng thấy một bóng người, người kia tay chân nhẹ nhàng, một thân toàn đồ hiệu, tay còn xách một cái túi hàng giới hạn.

Diệp Bạc Hâm cười lạnh lùng, thật đúng là nười phụ nữa lụn bại.

Coi như Hạ Băng có chút tiến triển, nhìn thấy cô còn phải lẩn tránh, Tô Uyển làm sao thua một người phụ nữ kinh hãi như vậy chứ?

Mất mặt, thật sự mất mặt.

Tô Uyển muốn nắm cổ tay cô ra đối phó Hạ Băng, Hạ Băng sớm đã trở thành chó chết chủ rồi.

“Yo, kia không phải là mẹ kế sao, hôm nay về nhà sớm vậy à?” Diệp Bạc Hâm uể oải tắt ti vi, dựa vào ghế sô pha, đôi mắt mỹ lệ tràn ngập ý cười.

Mỗi lần Hạ Băng cùng Diệp Bạc Hâm đả kích nhau, đều thua vô cùng thê thảm, dần dần, cô cũng tự mình hiểu lấy, mắt không thấy tai không nghe.

Không nghe thấy… cô không nghe thấy…

Hạ Băng tự mình thôi miên, hít một hơi thật sâu, điềm nhiên như không tiếp tục bước lên cầu thang.

Diệp Bạc Hâm không có ý định buông tha cô dễ dàng, vừa hay hôm nay tâm trạng cô không thoả mái.

"Mẹ kế, hôm nay lại thua bao nhiêu? có thời gian bà thử đi kiểm tra số dư trong tài khoản, bây giờ mới giữa tháng, tiền hết rồi, nửa tháng sau bà liền ra không nổi cửa nhà."

Lời của Diệp Bạc Hâm chọc vào cơn đau của Hạ Băng, cái gì mà không cùng con nhỏ so đo chứ, đều là lời nói tuỳ tiện.

Từ sau khi Diệp Viễn Đông biết cô ham bài bạc, hạn chế tiền tiêu vặt hàng tháng của cô, vỏn vẹn trăm ngàn, mỹ phẩm của cô còn thẩm mỹ viện nữa đã hết hơn một nửa, căn bản không đủ đi đánh bài, hại cô mất mặt trước mấy bà nhiều chuyện kia.

22. Chương 22

"Diệp Bạc Hâm, cô quá đáng lắm rồi đó, tôi và cô nước sông không phạm nước giếng, cô làm gì mà lúc nào cũng làm khó tôi?" Hạ Băng quay người gào lên, lớp trang điểm tinh tế không che đi được khuôn mặt méo mó của cô.

Hạ Băng không phải là quá đẹp, nhưng dung mạo cô ôn nhu nhẹ nhàng, làm người khác cảm thấy thoả mái, không giống Tô Uyển, mặc dù là đại mỹ nhân tuyệt đẹp, nhưng cô mạnh mẽ và kiên quyết, đôi mắt sắc nét, khí phách mạnh mẽ, đứng trước mặt cô, thường thì mọi người lờ đi vẻ đẹp của cô, mà bị choáng váng bởi khí phách của cô.

Diệp Viễn Đông và Tô Uyển li hôn cũng là dự đoán từ trước, Diệp Viễn Đông quá hèn nhát, căn bản khống chế không được Tô Uyển.

"yo, xem mẹ kế nói kìa, tôi làm khó bà lúc nào chứ? suy cho cùng tiền bà phung phí là tiền của Diệp gia, tôi cũng có một phần, số tiền này đi đâu rồi, tôi cũng nên biết rơi đi đâu mà." Diệp Bạc Hâm biểu cảm khoa trương, nhưng lời cô nói có đạo lý nhất định, Hạ Băng cơ bản không thể phản bác.

Hạ Băng run rẩy vì tức giận, Diệp Bạc Hâm lười biếng đổi mọit tay lên chống cằm, "Mẹ kế, đừng trách tôi không nhắc nhở bà, Diệp gia không giống như trước, bây giờ đã xuống dốc tới mức phải bán con gái, bà cũng nên suy nghĩ cho mình, tiết kiệm chút tiền, nếu không ngày nào đó ông già kia đem bà bán đi rồi, để xem bà khóc lóc với ai, có một chút tiền bên mình, cũng có thể chuộc thân nha."

"Mẹ kế, bà nói tôi nói có đúng không?"

Diệp Bạc Hâm cười mà như không, làm cho người khác không nhìn ra rốt cuộc cô nói thật hay là nói đùa.

Hạ Băng có thể trèo lên giường Diệp Viễn Đông, còn khiến Diệp Viễn Đông cưới cô, cô vẫn còn thủ đoạn nhất định.

Cô mặc dù tức giận, nhưng bộ não cũng quay lại, nghe thấy Diệp Bạc Hâm lỡ lời.Diệp Viễn Đông để Diệp Bạc Hâm và Hạ Dã Nhuận kết hôn, cứu vớt tập đoàn Diệp Thị, chẳng phải là bán con gái sao?

Lúc cô ở ngoài cùng những người khác đánh mạt chược, không nhiều cũng ít nghe được tin tức xấu của Diệp Thị, nhưng nghiêm trọng tới thế sao?

Hạ Băng hơi lo lắng, nhưng rất nhanh cô tự thuyết phục bản thân.

Diệp Thị cũng là doanh nghiệp danh tiếng, làm sao có thể nói sụp đổ là sụp đổ, chắc chắn là Diệp Bạc Hâm hù doạ cô.

"Cô trước tiên hãy lo cho cô đi, chồng chưa cưới của cô ở bên ngoài cùng phụ nữ khác làm loạn, thường lên đầu mặt báo, cùng mẹ cô giống nhau, đến đàn ông cũng giữ không được, còn ở đây mơ làm đại thiếu phu nhân của Hạ gia, cũng không biết Hạ gia ngày nào đó liền hủy hôn ước."

Hạ Băng cười trên nỗi đau của người khác, hướng về Diệp Bạc Hâm hừ nhẹ một tiếng, quay người bước đi trên đôi giày cao gót.

Diệp Bạc Hâm cạn lời trợn mắt trắng, kẻ thứ ba thì mãi mãi không thể hiểu được, có một số người đàn ông không phải họ không giữ được, mà là không thích giữ.

Tính cách của cô cũng giống Tô Uyển, thà tốt hơn ẩu, người đàn ông không sạch sẽ, bọn họ cũng không thích giữ.

"Mẹ kế, khoé mắt bà nhiều nếp nhăn rồi, đừng lúc nào cũng tức giận, phát hoả rất dễ rối loạn nội tiết tố, bước vào tiền mãn kinh sớm, cẩn thận ông già đuổi bà ra khỏi nhà." Diệp Bạc Hâm hướng về bóng lưng Hạ Băng hét lên.

Trên lầu truyền tới âm thanh đóng cửa " cạch", Diệp Bạc Hâm tự mãn, quả nhiên tâm trạng không tốt thì nên trút hết ra, bây giờ thật thoả mái.

"Con nha, vừa về nhà liền làm người ta tức gần chết, miệng mồm lanh lợi, nói chuyện không khuan dung." dì Thẩm đem một dĩa trái cây tới, trong giọng nói không giấu đi sự nuông chiều.

Diệp Bạc Hâm quay về hướng cô cười để lộ hàm răng, lấy một miếng dưa hấu bỏ vào miệng, "woa… ngon quá, thời tiết này nên ăn dưa hấu lạnh."

"Nghe nới ngày tháng năm ăn dưa hấu lạnh càng hợp." Diệp Bạc Hâm còn sửa lại từ quảng cáo, pha trò

khiến dì Thẩm mặt mày tươi cười.

Hơn 6giờ tối mà Diệp Thanh Vũ và Diệp Viễn Đông vẫn chưa quay về, dì Thẩm ở trong bếp nấu canh, Diệp Bạc Hâm buổi trưa không ăn gì, đói đến mức ngực sát vào lưng, tống vào bụng rất nhiều trái cây và bánh lót bụng.

Cô không muốn chờ hai người kia, đi vào nhà bếp đứng sau lưng dì Thẩm ăn vụng, kết quả dì Thẩm phát hiện ra, cho rằng cô thèm ăn, đuổi cô ra ngoài, tiện tay đóng cửa bếp lại.

23. Chương 23

Diệp Bạc Hâm ôm cái bụng chứa đầy bánh và trái cây, chán nản nằm trên sô pha.

Nếu không phải vì để vứt cho bọn họ một quả bom, hưởng thụ biểu cảm phong phú của bọn họ, cô sao có thể chạy tới Diệp gia chịu khổ chứ?

Diệp Thanh Vũ và Diệp Viễn Đông về nhà không có thời gian cố định, có lúc ra ngoài xã giao, thân là người vợ như Hạ Băng, mỗi ngày đối diện với căn nhà lạnh lẽo, khó trách muốn đi ra ngoài chơi mặt chược, cả ngày cũng không để ý tới nhà cửa.

Mặc dù Tô Uyển cũng bận như con rối, hai ba ngày lại đi công tác, nhưng chị em cô cũng quen rồi, thanh tịnh không bị quấy rầy.

Lúc trời tối hơn, ngoài cửa truyền tới âm thanh xe hơi đỗ xuống, dì Thẩm liền đi ra ngoài mở cửa.

Diệp Thanh Vũ một thân trang điểm ol, chiếc áo sơ mi trắng, chiếc váy đen ngắn ôm đùi, để lộ đôi chân thon dài, dưới chân mang một đôi giày gót nhỏ màu đỏ, trên tay cầm một chiếc áo âu phục.

Trên khuôn mặt trang điểm tinh tế lộ chút mệt mỏi, hốc mắt sâu, mái tóc xoăn dài xoã tung có chút lộn xộn, nhưng vẫn không làm giảm đi vè đẹp của cô.

Vẻ đẹp của Diệp Thanh Vũ trái ngược với vẻ đẹp của Hạ Băng, quyến rũ mà trưởng thành, Diệp Bạc Hâm là loại vẻ đẹp thanh lịch, thanh nhã kiểu hoa sen mới nở, nhưng trong xương lại là một nam tử.

Diệp Thanh Vũ hướng dì Thẩm gật gật đầu, vào cửa liền nhìn thấy Diệp Bạc Hâm bộ dạng uể oải liếc mắt nhìn cô, không chào hỏi, lại làm như không có việc gì quay đầu tiếp tục xem ti vi.

Diệp Thanh Vũ và Diệp Bạc Hâm vốn là thuỷ hoả không dung, hai người từ nhỏ đến lớn luôn tranh giành nhau, hai bên đều nhìn nhau chán ghét.

Diệp Thanh Vũ nhìn không quen bộ dạng hung hăng càn quấy của Diệp Bạc Hâm, Diệp Bạc Hâm nhìn không quen bộ dạng chim khổng tước cao cao tại thượng của Diệp Thanh Vũ, như thể cả thế giới ngoại trừ cô ta, tất cả mội người phải phục tùng dưới chân cô ta.

Cuộc sống công chúa, tính khí nữa hoàng.

Diệp Thanh Vũ cầm chặt tờ báo trong tay, đến giày cũng không cởi, lộc cộc bước tới trước mặt Diệp Bạc Hâm.

"Diệp Bạc Hâm, nuôi dạy em đi đâu mất rồi? ngồi chẳng ra ngồi, ngủ chẳng đúng tư thế, mặt mũi của Diệp gia đều bị em làm mất mặt rồi." Diệp Thanh Vũ mở miệng giáo huấn Diệp Bạc Hâm, Diệp Bạc Hâm mỗi lần nghe cô nhắc đi nhắc lại, lỗ tai đều muốn dài ra rồi.

Diệp Bạc Hâm không lịch sự ngoáy ngoáy tai, Diệp Thanh Vũ tức giận xanh mặt.

"Đại tiểu thư, tôi không được nuôi dạy, bởi vì tôi không làm người thứ ba của người ta, chị nói có đúng không?"

Diệp Bạc Hâm ám chỉ mẹ cô là người thứ ba, Diệp Thanh Vũ cái gì cũng tốt, chỉ có điều cô là con gái của người thứ ba, đây là vết nhơ cả đời cô.

Diệp Thanh Vũ chế giễu lại, vứt tờ báo đang cầm trong tay lên mặt Diệp Bạc Hâm, "Cô không phải người thứ ba, nhưng người thứ ba đã leo lên đầu cô ngồi rồi."

Diệp Bạc Hâm mở tờ báo ra, lại là tin tức scandal gia tộc.

Trên mặt báo, Hạ Dã Nhuận mang kính đen, để lộ một nửa khuôn mặt, tay dắt một cô gái toàn thân mặc một chiếc đầm trắng, ngay cả khi cô gái đó đã đeo khẩu trang, chỉ để lộ đôi mắt, thì tất cả những người quan tâm đến tin đồn gia tộc này đều nhận ra, cô gái này tên là Lâm Tinh Âm, một năm gần đây, thường cùng thiếu gia Hạ gia lên mặt báo.

Quần chúng sôi nổi suy đoán, cô gái này mới là Hạ thiếu gia yêu thật sự, còn vị hôn thê của Hạ thiếu gia Diệp nhị tiểu thư là gia tộc tự an bài cho anh ta, tiết mục gia tộc liên hôn này, làm khổ một đôi uyên ương.

Sau lưng hai người là một khách sạn cao cấp, tiêu đề của bức ảnh vô cùng bắt mắt, " Hạ thiếu gia dắt tình nhân một dạo đêm xuân, phượng hoàng gặp nạn hay nhập gia tộc ".

Diệp Bạc Hâm mặc dù không yêu Hạ Dã Nhuận, nhưng những năm nay là thân phận người yêu của anh ta, cô tận tâm tận lực đối tốt với anh ta, liền sai lầm đem bản thân cho anh ta.

Nhìn thấy Hạ Dã Nhuận quang minh chính đại phản bội, đội trên đầu danh là vị hôn phu của cô ra đường

chơi bời, cô không chịu được xót xa trong lòng, đối với Hạ Dã Nhuận càng tăng thêm thất vọng.

Hôm nay còn giải thích với cô hai người không có gì, bây giờ đáo chí đã bùng nổ hình ảnh hai người còn đi ra khỏi khách sạn, không cảm thấy buồn cười sao?

24. Chương 24

Nhưng mà… vị hôn thê của Diệp Bạc Hâm cô phơi bày tin xấu, vì sao Diệp Thanh Vũ lại tức giận?

Cô cũng không cho rằng là chị em thân thiết, thay cô lo lắng, thay cô tức giận.

Diệp Bạc Hâm buông tay, tờ báo rơi trên mặt đất, cô nhấc chân, ngón chân giẫm lên mặt của Hạ Dã Nhuận, khinh thường quay vòng nón chân.

Diệp Thanh Vũ nhìn thấy hành động của cô, trán nhăn lại.

Diệp Bạc Hâm thu biểu cảm của cô vào trong mắt, khoé miệng mỉm cười, "Chị cả… biểu cảm này của chị, sẽ khiến tôi cảm thấy chị đang đau lòng đấy."

Diệp Thanh Vũ sững sờ một lúc, thoáng chốc liền phẫn nộ, "Cô đang nói bậy gì vậy chứ?"

Diệp Bạc Hâm đứng lên, ý cười trên mặt càng nổi bật, "Chị kích động như vậy, là trúng tim đen rồi đúng không?"

Hai chị em chiều cao xấp xỉ nhau, nhưng Diệp Thanh Vũ thẹn quá hoá giận, khí thế bị Diệp Bạc Hâm nghiền ép xuống.

Diệp Thanh Vũ bị bức bách lùi sau hai bước, Diệp Bạc Hâm tiến gần bộ dạng nhếch nhác bị đẩy lùi của cô.

"Đến vị hôn phu của bản thân còn trói không được, cô còn dám ở trong nhà ngang ngược, mềm nắn rắn buông, có bản lĩnh cô đi cấu xé người thứ ba kia đi." Diệp Thanh Vũ nghiến răng, tức giận đến phát run.

Diệp Bạc Hâm mỉm cười, chị cả cô bình thường trầm tĩnh lạnh lùng, cho dù cô kích thích quá mức, Diệp Thanh Vũ cũng sẽ không mất đi lạnh lùng, nhưng mà đối diện với Hạ Dã Nhuận, cô liền không khống chế được háo hức của bản thân.

Bắt đầu từ lúc nào, cô phát hiện Diệp Thanh Vũ cũng thích Hạ Dã Nhuận, đúng thật buồn cười.

Ba người là thanh mai trúc mã, nhưng cô đều không phát hiện ra tâm tư của Diệp Thanh Vũ, là Diệp Thanh Vũ quá kín đáo, hay là do tình cảm cô không nhanh nhạy?

Diệp Bạc Hâm nhún vai, cười không khép lại được, "Làm sao đây, tôi cùng mẹ tôi cùng một tính cách, cái gì cũng được, chỉ là sẽ không cấu xé tiểu tam, tránh khỏi mất danh giá, nếu không… có một số người làm sao bước vào được gia phả Diệp gia chứ?"

Lúc trước cô luôn không hiểu vì sao không tranh giành, liền đem chồng mình dâng cho người khác.

Sau khi trải qua sự việc của Hạ Dã Nhuận, cô mới tự mình hiểu rõ, Tô Uyển là người kiêu ngạo như vậy, không phải cô tranh không được, mà là không đáng để tranh, vì một người đàn ông lạc lối mà mất đi danh giá.

"Diệp Bạc Hâm!cô còn nói một câu, tôi liền xé rách miệng cô." Hạ Băng nghe thấy tiếng cãi nhau dưới lầu, mở cửa nghe thấy Diệp Bạc Hâm châm biếm, tức giận lao xuống lầu.

Bọn họ hai mẹ con, họ không tin đấu không được con gái dưới tay người đàn bà thất bại kia.

Diệp Bạc Hâm khoé miệng co rút, Hạ Băng này, trà trộn vào xã hội thượng lưu mười mấy năm rồi, vẫn không học được dáng điệu của người phụ nữ cao quý.

Liền giống như bộ dạng đứa trẻ tức giận, chẳng trách ông già kia không bao giờ đưa bà ta tham dự tiệc, căn bản là chịu đựng không được.

Diệp Bạc Hâm đứng nguyên chỗ cũ, đôi mắt lạnh lùng nhìn Hạ Băng hung dữ kia.

Diệp Thanh Vũ dẫn Hạ Băng tới bên cạnh, trầm giọng gọi một tiếng mẹ.

Diệp Bạc Hâm cười giễu cợt, nâng mắt nhìn hướng chị cả biết điều kia, tình ý sâu xa nói: "Chị cả, thích thì theo đuổi đi, không có gì phải xấu hổ cả, nước dinh dưỡng không để chảy sang ruộng người ngoài, càng được lợi cho người thứ ba, còn không bằng cho chị trèo lên."

"Dù sao thì tôi cũng không có khả năng thành công, nhân tài như Hạ Dã Nhuận, tôi cũng với cao không tới."

Một câu này của Diệp Bạc Hâm làm Diệp Thanh Vũ nôn đủ tàn nhẫn, cô vẫn luôn cho rằng bản thân giấu diếm rất tốt, không ngờ Diệp Bạc Hâm đã sớm phát hiện ra rồi.

Diệp Bạc Hâm cô làm thành cái gì, vai hề nhảy nhót sao?

Nhìn cô lén lút thích em rể của mình, nhìn thấy mà không với tới được, cô vui như vậy sao?

Hơn nữa cô ta còn ở trước mặt mẹ cô nói ra, sợ trên dưới không loạn sao?

Đương nhiên, Hạ Băng bị Diệp Bạc Hâm dắt mũi đi, đem mũi nhọn quay về phía Diệp Thanh Vũ.

"Thanh Vũ, cô ta nói lời này có ý gì? cô ta kêu con trèo lên đâu?"

25. Chương 25

"Hạ Dã Nhuận a, chị cả thích vị hôn phu của con, con cùng với chị cả chị em thân thiết, vì hạnh phúc nửa đời sau, con miễn cưỡng rút lui."

Cơ thể Diệp Bạc Hâm vùi trong ghế sofa, bắt chéo chân lên, tiếp tục thêm dầu vào lửa, "Dù sao mẹ con cũng không dạy con làm người thứ ba như thế nào, mẹ kế, bà có kinh nghiệm phong phú, bà dạy chị cả, để chị ấy xé xác người thứ ba bên cạnh Hạ Dã Nhuận, vậy vị trí đại thiếu phu nhân Hạ gia thuộc về chị cả rồi."

"Yên tâm đi, con thề, tuyệt đối không tranh giành với chị cả!" Diệp Bạc Hâm đưa hai ngón tay lên, nói rất nghiêm túc, đáng tiếc ý cười trên chân mày nhìn như thế nào cũng là ý xấu.

"Diệp Bạc Hâm!cô câm miệng cho tôi!" Diệp Thanh Vũ không nhịn được nữa, hướng về Diệp Bạc Hâm hét lớn, sắc mặt biến thành vô cùng trắng bệch.

Diệp Bạc Hâm chớp mắt, tay phải di chuyển nhanh qua miệng, ý là kéo khoá lại.

"Diệp Thanh Vũ, cô ta nói có phải thật không?" Hạ Băng chỉ cảm thấy giận sôi máu, trời đất quay cuồng, đứa con này sao lại hồ đồ như vậy, không nói Hạ gia không chấp nhận thân phận của cô, cô bây giờ đã cùng Lạc gia định thân rồi.

Năm đó Diệp Viễn Đông có ý cùng Hạ gia liên hôn, cô tận lực vì con gái xúi giục Diệp Viễn Đông làm mối, Diệp Viễn Đông nghĩ tới Diệp Bạc Hâm kiêu ngạo bướng bỉnh không dễ thuần phục, không ngoan ngoãn nghe lời ông, vì vậy nhận lời đề nghị của bà.

Suy cho cùng Hạ gia là một gia tộc lớn, sự nghiệp mạnh, là danh môn trăm năm trong Kinh thành, không phải Diệp gia bọn họ nửa đường nhô lên một kẻ nói năng tuỳ tiện có thể so sánh, bám víu vào Hạ gia, thân phận Diệp gia có thể tguận theo đó mà lên cao, cái đó gọi là một người dsắc đạo, cả họ được nhờ.

Bất luận là đứa con gái nào, dù sao vẫn là người Diệp gia ông.

Đáng tiếc Hạ gia xem Hạ Băng không ra gì, Diệp Thanh Vũ là con gái của người thứ ba, vì thế không vừa mắt phu nhân Hạ gia, ngược lại là Diệp Bạc Hâm, một tính khí thất thường, lại lọt vào mắt phu nhân Hạ gia.

Với Diệp gia và Hạ gia, Diệp gia được coi là trèo cao, sau đó lại truuền ra tin đồn Diệp Bạc Hâm Hạ Dã Nhuận yêu nhau, hai nhà vui mừng rạo rực đem chuyện con cái định hôn luôn.

Hạ Băng bị làm cho nhục nhã, làm liên luỵ Diệp Thanh Vũ, trong lòng áy náy với con gái, sau đó tìm cho cô một gia tộc đính hôn, Lạc gia là danh môn, so với Hạ gia không phân cao thấp.

Theo lý mà nói, Lạc gia sẽ không nhìn tới Diệp gia, càng không phải nói đến thân phận của Diệp Thanh Vũ, nhưng tam thiếu gia Lạc gia dốt nát kém cỏi, là một công tử ăn chơi đàng điếm. Tam thiếu gia Lạc gia Lạc Thời Mặc sống trong khóm hoa, khôi ngô tuấn tú, phong lưu phóng khoáng, thu hút vô số danh môn rất nhiều phụ nữ muốn quỳ xuống dưới chân, cho dù danh tiếng có kép, cũng có rất nhiều cô gái tranh nhau để gả cho anh, đáng tiếc tam thiếu gia Lạc gia không xem ra gì, không muốn bị hôn nhân trói buộc, cả đời "Treo cổ " với một người phụ nữ.

Nhìn thấy đứa con trai càng ngày càng không ra gì, bà Lạc một khóc hai náo ba đòi tự tử, kiên quyết ép anh đi xem mặt, chuyện đến nước này, chỉ cần con trai bà vừa mắt, cô gái nhà người ta trong sạch, quan niệm dòng dõi gì đó, bà Lạc cũng không quan tâm nữa, định hôn trước rồi tính tiếp.

Hạ Băng đẩy Diệp Thanh Vũ đi cầu thân, rất nhiều lần cùng Lạc tam thiếu gia gặp mặt, tính khí Diệp Thanh Vũ cũng gay gắt, chưa bao giờ để đối tượng xem mặt còn chút mặt mũi nào, dần dần, Lạc tam thiếu gia đối với cô gái xinh đẹp này cảm thấy thú vị.

Hai người đạt được thoả thuận, vì để từ đó không muốn lại đi cầu thân nữa, lấy đối phương làm lá chắn, vì để đánh lừa cha mẹ, liền định cho cuộc hôn nhân này, đánh chết không nói ra, chỉ là không kết hôn.

"Là thật thì làm sao, dựa vào cái gì tôi không thể thích Hạ Dã Nhuận, tôi thích anh ta thì có gì sai?" Diệp Thanh Vũ bị ép làm sốt ruột, tức giận đến nước mắt lưng tròng.

Cô chẳng qua là gặp phải một người mẹ là người thứ ba thôi mà, cô lại không thể tự mình quyết định thân phận, bọn họ dựa vào cái gì mà không xem cô ra gì chứ?

Thứ nhất cô không thương thiên hại lí, không có tính người, thứ hai cô không phóng hoả giết người, chẳng lẽ mẹ cô là người thứ ba, cả đời này cô phải chối bỏ tất cả sao?

Cô phấn đấu để trở nên suất sắc, bọn họ đều không nhìn ra sao, vì sao cứ nắm lấy thân thế của cô không buông?

26. Chương 26

"Thanh Vũ!Sao con lại hồ đồ như vậy, Hạ gia bọn họ không xem mẹ con mình ra gì, tội gì phải dính chặt với câu ta như vậy? mặc dù Lạc tam thiếu gia có chút phong lưu, danh tiếng tệ một chút, nhưng không giống Hạ Dã Nhuận, ngày nào cũng lên đầu tiêu đề, ở cùng Dã phượng hoàng suy tàn quấy rối kia."

Hạ Băng sôi sục lửa giận, kiên nhẫn khuyên giải an ủi Thanh Vũ, nhưng mà tình yêu không phải là thứ có thể dùng đạo lý phá huỷ được, tất cả mọi người đều nói người đó không tốt, nhưng cô lại khăng khăng cảm thấy người đó cái gì cũng tốt.

Diệp Thanh Vũ thích Hạ Dã Nhuận cũng đã gần hai mươi năm, sao có thể nói buông tay là buông tay được chứ, cô không can tâm, nếu như cô không xuất sắc, bị Hạ gia từ chối cũng được, nhưng vì xuất thân của cô mà xem cô không ra gì, cô thật sự không can tâm.

"Mẹ!đủ rồi, Hạ Dã Nhuận không phải người như vậy." Diệp Thanh Vũ không cho phép Hạ Băng đem Hạ Dã Nhuận đánh đồng với bông hoa Lạc tam thiếu kia.

Diệp Bạc Hâm vui vẻ xem kịch, nghe thấy Diệp Thanh Vũ vì Hạ Dã Nhuận thanh minh, không nhịn được cười chế nhạo.

"Diệp Bạc Hâm, cô vừa lòng chưa?" Diệp Thanh Vũ hướng về Diệp Bạc Hâm hét lên, nước mắt lưng tròng, lại ngang ngược không cho chảy xuống.

"Thanh Vũ… " nhìn Diệp Thanh Vũ chạy lên lầu, Hạ Băng run rẩy chỉ ngón tay về phía Diệp Bạc Hâm, tức giận không nói nên lời.

Diệp Bạc Hâm sờ sờ mũi, hình như cô hơi quá đáng rồi, dù thế nào cũng không nên đem tình yêu của Diệp Thanh Vũ ra đùa giỡn được.

Xuất thân của Diệp Thanh Vũ không phải lỗi của cô, cô mặc dù có chút kiêu ngạo, miệng lưỡi có chút khinh bỉ, nhưng dù sao cũng không giống bà chị nham hiểm trên ti vi suốt ngày bắt nạt cô.

Diệp Viễn Đông nghe dì Thẩm nói Diệp Bạc Hâm trở về, liền huỷ bỏ tiệc xã giao tối nay, một đường giục tài xế nhanh chóng về nhà, sợ về trễ, Diệp Bạc Hâm lại đi rồi.

Mặc dù mỗi lần Diệp Bạc Hâm trở về đều làm ông tức muốn chết, nhưng ông vẫn là cảm thấy vui mừng, giống như ồn ào giữa cha và con gái, khiến ông cảm nhận được trách nhiệm của người cha.

Dì Thẩm còn gọi điện cho Diệp Thiên Dịch, Diệp Thiên Dịch nghe Diệp Bạc Hâm về Diệp gia, cũng không quan tâm đến một đám bạn tốt xấu, vội vàng xách cặp chạy về Lam Ngạn Lệ Xá.

Hai người đã kề vai tác chiến nhiều năm, thời khắc quan trọng cậu không thể để chị đơn độc đối diện với

một nhà lang sói kia được.

Càng quan trọng hơn là, năng lực chiến đấu của chị cậu rất lớn, mồm mép so với pháp luật mà cậu học còn lợi hại hơn nhiều, cậu làm sao có thể bỏ lỡ kịch hay này chứ.

"Chị, chị cũng không chính nghĩa gì cả, quay về cũng không nói em một tiếng." vừa bức vào cửa, Diệp Thiên Dịch liền sấn tới bên cạnh Diệp Bạc Hâm, cũng không chào hỏi gì Diệp Viễn Đông ngồi trên ghế sofa, Diệp Viễn Đông tức giận trừng mắt vuốt râu.

Không hổ là hai chị em, cả hai đều thẳng thừng không chí ý đến ông.

"Em tới làm gì?" Diệp Bạc Hâm ghét bỏ đẩy đầu của Diệp Thiên Dịch ra, phủi phủi nếp nhăn trên áo quần.

Tên nhóc này tới phá rối gì chứ?

Diệp Thiên Dịch gào khóc thảm thiết một trận, "Chị, em là em trai chị, là em ruột, không phải là vi rút, chị không nên ghét bỏ em như vậy? chị nói xem chúng ta đã lâu rồi không gặp nhau, A?chẳng lẽ chị không nhớ em sao?uổng công em ngày nhớ đêm mong chị, thật là đau lòng a."

Nhìn Diệp Thiên Dịch đang khoa trương diễn xuất, khoé miệng Diệp Bạc Hâm co rút, cô làm sao có em trai khác nhau như vậy?

Diệp Viễn Đông khó chịu nhìn hai chị em nói chuyện cùng nhau, cảm thấy bản thân giống như một người ngoài cuộc, một chút cũng không dễ chịu.

Diệp Viễn Đông cố ý ngước gọi to dì Thẩm, gọi dì chẩn bị dọn bữa, tự mình lên lầu mời hai mẹ con kia.

"Chị, tối nay có chuyện gì xảy ra không?" Diệp Thiên Dịch gắp một miếng cá kho vào trong bát của Diệp Bạc Hâm, nghiêng vào tai Diệp Bạc Hâm, thấp giọng hỏi.

Diệp Bạc Hâm liếc mắt nhìn cậu, "Em làm sao biết có chuyện xảy ra?"

"Đương nhiên rồi, em là em trai chị, chúng ta thân nhất, trong đầu chị nghĩ gì, em còn không biết sao?" Diệp Thiên Dịch tự hào vỗ nhẹ vào ngực mình.

Diệp Bạc Hâm trợn trắng mắt, "Được lắm, cái gì em cũng biết rồi, vậy hà cớ gì phải hỏi chị."

"Em không phải… "

"Hai chị em đang thì thầm gì vậy? ăn cơm đi." Diệp Viễn Đông ngồi ở vị trí chủ, sắc mặt có chút khó coi, giọng lớn như cái chuông, khiến Hạ Băng ngồi bên cạnh giật bắn.

27. Chương 27

Hạ Băng hung dữ trợn mắt nhìn hai chị em, hận không thể ăn luôn hai người, nhưng ngại Diệp Viễn Đông đang ở đây không tiện hành động.

Nhất định là kiếp trước cô đào mộ tổ tiên bọn họ, kiếp này bọn họ mới đến cùng cô tính sổ.

Diệp Thanh Vũ thay một chiếc đầm trắng, sắc mặt trắng bệch, cúi thấp đầu ăn cơm.

Trước đây, cô tuyệt đối không bao giờ buông bỏ cơ hội chế nhạo Diệp Bạc Hâm.

Nhưng vừa lúc nãy, tâm tư cô thích Hạ Dã Nhuận bị Diệp Bạc Hâm vạch trần, chuyện nhục nhã hổ thẹn khó xử này, giống như lúc còn nhỏ làm bài kiểm tra, thành tích học tập xuất sắc như cô, kiểm tra được 0 điểm, cô giáo ở trước mặt cả lớp phê bình cô.

Cô hận không tìm ra chỗ nào để chui xuống.

Diệp Thiên Dịch vẫn dính sát vào bên cạnh Diệp Bạc Hâm, líu ríu nói không ngừng, từ việc cậu trốn học đến chuyện con gái, không phân biệt việc lớn việc nhỏ.

Diệp Thanh Vũ bực bội nhìn hai chị em họ, nặng nề đặt bát cơm xuống, nói với Diệp Viễn Đông: "Bố, con ăn xong rồi, bố từ từ ăn."

Diệp Bạc Hâm liếc nhìn cô ta, cầm lấy khăn giấy bên cạnh bàn lau lau miệng, chậm rãi mở miệng, "Chị cả, chị đợi một chút, tôi có chuyện muốn thông báo."

Diệp Thanh Vũ tâm trạng không tốt, không muốn tranh luận với cô, nâng chân bước lên lầu.

Diệp Thiên Dịch chớp chớp mắt, vắt chéo hai chân, không có ý tốt liếc nhìn Diệp Viễn Đông, nhìn thế nào cũng giống như cười trên nỗi đau của người khác.

"Lão già, ông sắp xếp một chút, tôi muốn vào tập đoàn Diệp Thị làm việc, yêu cầu không cao, tuỳ tiện làm một giám đốc gì đó." Diệp Bạc Hâm không tin Diệp Thanh Vũ nghe câu này lại còn có thể dửng dưng.

Không đợi Diệp Viễn Đông nói lời nào, Hạ Băng đã thầm thì, "Diệp Bạc Hâm, não cô không có vấn đề gì chứ, cô ở nhà náo loạn cũng thôi đi, còn chê chưa đủ xấu mặt, còn không biết xấu hổ đến công ty sao? cô

cái gì cũng không biết, đến công ty làm gì chứ, tới ăn cơm sao?"

Sắc mặt Hạ Băng đều xanh lên, cô lén lút nhìn sắc mặt Diệp Viễn Đông, sợ rằng trong lòng Diệp Viễn Đông đồng ý rồi.

Tập đoàn Diệp Thị vẫn luôn do Thanh Vũ hô trợ quản lý, nếu như Diệp Bạc Hâm cũng vào làm việc, còn có việc gì cho Thanh Vũ, đến lúc đó Diệp Bạc Hâm đem quyền quản lý giao cho Diệp Bạc Hâm, không phải Thanh Vũ làm của hồi môn cho bọn họ rồi sao?

Dựa vào cái gì Thanh Vũ sống chết làm việc mệt mỏi, Diệp Bạc Hâm cô một câu liền muốn nhồi không hưởng lợi chứ, trên trời dưới đất làm gì có chuyện dễ dàng như vậy chứ?

Diệp Bạc Hâm bị la, Diệp Thiên Dịch không ngồi yên được, cậu kinh ngạc đứng dậy, ánh mắt sắc bén liếc về hướng Hạ Băng, cười châm biếm, "Làm sao? có một số người không biết rõ thân phận của bản thân rồi, trong nhà từ lúc nào tới lượt bà nói xen vào, cướp chồng của người ta, bây giờ đến công ty cũng muốn cướp sao?"

Diệp Thiên Dịch và Diệp Bạc Hâm là cùng một loại người, là người không để người khác vào mắt, lời nói cay nghiệt đến tận xương tuỷ, Hạ Băng bị cậu nói liền thẹn quá hoá giận.

Chị em bọn họ tận lực cầm dao đâm vào tim cô, cô ghét nhất là người khác gọi cô là người thứ ba, nhưng tại sao hai đứa súc sinh này lại lúc nào cũng khăng khăng rắc muối vào vết thương của cô, khiến cho cô muốn quên đi nỗi ô nhục này cũng không được.

"Chị tôi muốn vào công ty của nhà mình, bà dựa vào cái gì mà phản đối, bà có tư cách nào phản đối?"

Diệp Bạc Hâm cười nhẹ nhàng nhìn sắc mặt của Hạ Băng từ màu đỏ chuyển sang màu trắng, quay đầu nhìn Diệp Viễn Đông, Diệp Viễn Đông phản ứng cũng không lớn.

Ông bỏ đôi đũa trong tay xuống, nới lỏng cà vạt, tựa lưng vào ghế, khí phách bình tĩnh của hương gia liền hiện ra.

"Nếu như con thật lòng muốn vào công ty học hỏi, bố không ngăn cản, nhưng nếu như con vì hờn giỗi chúng ta, bố chỉ có thể nói con quá non nớt rồi.Thương trường như chiến trường, không phải như ở nhà, dưới Diệp Thị chúng ta là bát cơm của mấy ngàn nhân viên, một khi quyết định sai, sẽ tạo ra rất nhiều hậu quả, tin rằng không cần bố nói, con đều hiểu rõ."

Diệp Thiên Dịch cười giễu cợt, xắn tay áo lên, chống tay lên hông, "Ai yêu thích công ty tồi tệ của ông, mẹ tôi trăm phương ngàn kế bảo chị tôi vào tập đoàn Tô Thị, chị tôi đều không để ý, vào Diệp Thị ông là nể mặt ông lắm rồi, ông còn lưỡng lự, đúng là không biết phân biệt."

28. Chương 28

Diệp Bạc Hâm chống cằm, khuỷu tay trắng nõn tinh tế chống trên tay vịn của ghế, cả người lười biếng dựa vào sau ghế. Nghe thấy lời nói của Diệp Thiên Dịch bảo vệ cô, cô nhướn mày, ngón tay nhịp nhịp trên bàn.

Không uổng công thương yêu đứa nhỏ này, bây giờ còn biết vừa tông bốc vừa tổn thương người khác rồi.

Tập đoàn Diệp Thị là tử huyệt của Diệp Viễn Đông, ông vì tập đoàn Diệp Thị dốc hết tâm huyết, đem hôn nhân chôn vào đó, đến giờ cũng không để con cái tiếp quản, Diệp Thiên Dịch khiêu khích nói Tập đoàn Diệp Thị là tập đoàn tồi tệ, chắc chắn là phủ định toàn bộ công sức của ông.

Diệp Viễn Đông đập một tay lên bàn, cả người nghiêng về phía trước, giọng nói trầm mạnh vang dội, "Tiểu tử thối, ai dạy con nói lời vô lại như vậy? Tập đoàn Diệp Thị có tồi tệ thế nào cũng mang họ Diệp, tập đoàn Tô Thị có tốt cũng không phải của con, con đừng quên bản thân mang họ Diệp, tương lai tập đoàn Diệp Thị cũng không phải đến tiếp quản sao?"

Diệp Thiên Dịch coi trời bằng vung vốn quen rồi, căn bản không bị Diệp Viễn Đông doạ tới, cậu học theo Diệp Bạc Hâm, cà lơ phất phơ dựa vào lưng ghế, "Con mới không thèm."

Đừng cho rằng cậu cái gì cũng không biết, tập đoàn Diệp Thị ngày nay không giống như xưa, bây giờ bước đi gian khó, cục diện rối tâm này, ai nguyện ý thu dọn chỉnh lý.

Chí hướng cậu không ở đây, kinh doanh gì đó, vẫn là để cho mẹ cậu và chị cậu đi.

Diệp Thiên Dịch đôi mắt quay tròn, dừng lại trên người Diệp Bạc Hâm, nhìn dáng vẻ chị cậu trong lòng đã có dự tính, quả nhiên đạo hạnh của cậu còn kém lắm, một lời không phục liền tức giận.

Diệp Thiên Dịch chọc lấy Diệp Bạc Hâm, Diệp Bạc Hâm nhàn nhạt quét mắt nhìn cậu, hắng giọng, ánh mắt mỉm cười trực tiếp nhìn Diệp Viễn Đông thở gấp, "Lão già, tôi không phải đang trưng cầu ý kiến của ông, tôi chỉ là đem quyết định nói cho ông biết."

Diệp Viễn Đông tức giận đến mức run rẩy, nghe lời nói này, làm gì có khuê nữ nào xưng hô lão già bao giờ.

Còn quyết định? Diệp Thị đang nằm trong tay ông, từ lúc nào đrén lượt con bé này quyết định chứ?

Không áp chế nhuệ khí của cô, cho rằng Diệp Viễn Đông ông là quả hồng dễ nhào nặn sao, ông không tin đấu không lại nha đầu cô nhãi ranh này?

"Chỉ cần Diệp Thị còn do ta làm chủ, con không bỏ tính cách xấu xa đó đi, con mãi mài đừng mong bước vào Diệp Thị." lời này của Diệp Viễn Đông vang vọng có lực, quay mũi nhọn hướng Diệp Thiên Dịch, "Còn con, tiểu tử thối, con đừng tưởng Diệp Thị là con muốn dễ như trở bàn tay, con còn hồ đồ như vậy, lão già ta một cắt cũng không để lại cho con."

Hai chị em họ trêu chọc Diệp Viễn Đông phát hoả, người vui nhất là Hạ Băng.

Cô vốn dĩ còn lo lắng Diệp Viễn Đông để Diệp Bạc Hâm vào công ty, đến lúc đó Diệp Bạc Hâm trở thành người nắm giữ công ty, Diệp Thanh Vũ rơi vào chỗ nào tốt chứ.

Hai chị em họ làm điều này, sớm muộn gì cũng lấy hết sự kiên nhẫn Diệp Viễn Đông, bản lĩnh của Thanh Vũ mọi người ai cũng nhìn thấy, Diệp Thị giao vào trong tay Thanh Vũ mới là sự lựa chọn khôn khéo nhất.

Hạ Băng bị Diệp Thiên Dịch chặn họng ngoan ngoãn ngồi xem, không tham gia cuộc tranh cãi cỉa bọn họ, Diệp Viễn Đông bị chọc tức đến không thể thở được, cô liền bưng tới một cốc trà, vỗ vỗ lưng cho ông thông khí.

Diệp Bạc Hâm để lộ nụ cười bí hiểm, "Lão già, lời nói dừng nói kiêu căng như vậy."

Diệp Bạc Hâm quay người, lúc đi qua bên cạnh Diệp Thanh Vũ, cô cười khiêu khích,

"Chị cả, xem kịch đủ chưa?hay là hãy qua ngồi một chút đi? kịch hay mới bắt đầu thôi, tin tôi đi, nhất định sẽ làm chị hài lòng."

Diệp Bạc Hâm từ trong túi tìm được thứ muốn tìm, quay người trở về bên cạnh bàn ăn, đi thẳng tới chỗ Diệp Viễn Đông.

Diệp Thiên Dịch vươn cổ nhìn chằm chằm vào vật trong tay cô, trong mât loé lếnanh sáng tò mò, "Chị, Trong tay chị cầm thứ gì vậy?"

Diệp Viễn Đông nhíu mày, trong lòng loé lên dự cảm chẳng lành.

Chẳng lẽ nha đầu này còn có nước cờ cuối?

Diệp Bạc Hâm liếc nhìn Diệp Thiên Dịch, hận không thể đem cậu đá ra ngoài cổng, đốn mạt thành sự thì ít hỏng chuyện thì có thừa, hôm nay còn dám tiết lộ nội tình, cô chắc chắn sẽ lột xương cậu ra.

29. Chương 29

"Diệp Bạc Hâm, con đưa cho ta xem cái gì đây?" nhìn thấy Diệp Bạc Hâm mở ra, dãn mắt ra nhìn cuốn sổ bọc da đỏ, Diệp Viễn Đông không dám tin dụi dụi mắt, là ông già hoa mắt rồi à, cũng không đến mức mù mắt, tốt xấu gì ông cũng nhìn ra hai quyển sổ đỏ kia.

Diệp Viễn Đông nhíu cặp lông mày dày, ánh mắt rơi trên cột người đàn ông, liền cảm thấy trời đất xoay

chuyển, giọng nói âm trầm rít lên.

Hạ Băng chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng Diệp Viễn Đông nổi trận lôi đình như vậy, bà lén lút liếc mắt nhìn, kinh hoàn đến nỗi mở to miệng.

Diệp Bạc Hâm nhẹ nhàng tránh được Diệp Viễn Đông muốn cướp cuốn sổ trong tay, ngón tay chơi đùa giấy chứng nhận kết hôn, lùi lại chỗ chắc chắn an toàn.

"Giấy chứng nhận kết hôn a, ông còn chưa già mắt đã hoa rồi sao." Diệp Bạc Hâm nhún vai, giọng điệu thoả mái, Diệp Viễn Đông tức giận ôm ngực thở gấp.

Hạ Băng nhìn thấy Diệp Viễn Đông môi trắng bệch, tức giận toàn thân run rẩy, kinh ngạc không thôi, vội vàng giúp ông thông khí, dùng ánh mắt khiển trách hướng về Diệp Bạc Hâm như muốn bắn chết cô.

Diệp Thiên Dịch từ trong cơn kinh ngạc định thần lại, liền cướp lấy giấy chứng nhận kết hôn trong tay Diệp Bạc Hâm, vội vàng mở ra, sau đó lên tiếng trách móc.

Cậu trừng đôi mắt đào hoa, tức giận nói: "Không… không phải… người đàn ông này là ai?"

Tại sao cậu không biết người này?

Một người lạ đem chị cậu ra lừa gạt rồi chạy mất? trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, chưa gặp qua bố mẹ, cậu còn chưa đồng ý nha.

"Chị, chị quá không hiền hậu rồi, kết hôn là chuyện đại sự, chị sao có thể giấu giếm em được hả?"

Than vãn, kháng nghị của cậu trong mắt Diệp Bạc Hâm đến một chút tác dụng cũng không có, Diệp Bạc Hâm vung nắm đấm đánh vào bụng cậu, giành lại giấy chứng nhận kết hôn, mặt không đổi sắc nói: "Nếu không phải em hôm nay tuỳ tiện chạy tới đây, chị bảo đảm em sẽ là người cuối cùng biết chuyện này."

Diệp Viễn Đông được thông khí trở lại, một mặt nghiêm trọng gõ trên mặt bàn, tay phải run run chỉ về phía Diệp Bạc Hâm, "Đứa con gái bất hiếu này! Hôn nhân đại sự, con cự nhiên tự tung tự tác? phản rồi… a?"

Hạ Băng điệu bộ cười trên nỗi đau của người khác ngồi bên cạnh hùa theo, thở dài một hơi, "Ài… chẳng phải Bạc Hâm cùng Hạ gia đã có hôn ước, hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, bên phía Hạ gia nên ăn nói thế nào đây?nói không chừng, Hạ gia còn giận cá chém thớt a, dù sao cũng là danh môn thế gia, chuyện mất mặt như vậy… "

"Câm miệng!" Diệp Viễn Đông đang phải gánh vác hai chuyện lớn, nhưng Hạ Băng không hiểu phải quan tâm ân cần, lúc này còn thấy người gặp nguy lại thêm phiền phức, quay đầu quát Hạ Băng.

Hạ Băng hậm hực ngậm miệng, hướng về Diệp Thanh Vũ đưa mắt ra hiệu.

Kết quả Diệp Thanh Vũ đứng sững sờ nhìn Diệp Bạc Hâm, dường như đang suy nghĩ gì, dáng vẻ như lạc vào cõi thần tiên, căn bản không nhìn thấy cô đang nghĩ gì.

Lúc này trong lòng Diệp Thanh Vũ mơ hồ có chút nhảy nhót vui mừng, ngày trước Hạ Dã Nhuận là em rể của cô, cô có ghét Diệp Bạc Hâm như thế nào cũng không đi tranh giành.

Mẹ cô là người thứ ba, cô tuyệt đối không bước vào vạch xe đổ của mẹ cô, bị người khác khinh bỉ.

Bây giờ Diệp Bạc Hâm đã kết hôn rồi, vậy có phải cô có cơ hội rồi?

Mặc dù cô không biết rõ rốt cuộc Diệp Bạc Hâm đang nghĩ gì, cô cũng không tức giận không tranh giành, vậy mà thua một cô gái mù loà, cùng với tính cách ngang ngược của cô đi đâu rồi?

Diệp Viễn Đông phẫn nộ trầm giọng la mắng Diệp Bạc Hâm, Diệp Bạc Hâm một tiếng cũng không thốt ra, Diệp Thiên Dịch đứng một bên xem kịch hay.

Lão già cho rằng Diệp Bạc Hâm biết lỗi sai rồi, sắc mặt xoa dịu, “Bố không quan tâm con vì lí do gì mà lại đăng kí chứng nhận kết hôn, ngày mai liền đem cuộc hôn nhân này huỷ bỏ cho ta, liền xem như chuyện gì cũng chưa xảy ra. Đều lớn hết rồi còn hồ đồ như vậy, nếu như để Hạ gia biết được chuyện này, Diệp gia chúng ta chịu trách nhiệm không nổi.”

Diệp Viễn Đông âm trầm nhìn Hạ Băng, cảnh cáo cô, “Giữ miệng bà cho chặt, nếu như để chuyện này lộ ra ngoài, ta khâu miệng của bà lại.”

Hạ Băng vô cùng kinh ngạc nhìn ông, “Viễn Đông, lời này của ông có ý gì? chẳng lẽ ông muốn lừa gạt Hạ gia? Bạc Hâm cũng đã có chứng nhận kết hôn rồi, Hạ gia cũng không phải kẻ ngốc, chúng ta làm sao có thể giấu được bọn họ?”

30. Chương 30

Diệp Bạc Hâm lặng lẽ nhìn hai vợ chồng cãi nhau, trong lòng xót xa cao đến đỉnh điểm.

Từ nhỏ không nhận được tình yêu thương của bố, sau khi lớn lên không dám cưỡng cầu, hi vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.

Cô vẫn luôn biết Diệp Viễn Đông để cô và Hạ Dã Nhuận đính hôn, chẳng qua là vì Hạ Diệp hai nhà liên hôn, có thể cứu vãn Diệp Thị ra khỏi cảnh dầu sôi lửa bỏng.

Đến cô kết hôn rồi, Diệp Viễn Đông cũng không hỏi cô một câu, cô có thật thích chồng cô không, không hỏi nguyên do liền kêu cô đi huỷ bỏ hôn sự này.

Trên dời này có chuyện gì dễ dàng vậy chứ?

Muốn đem hôn nhân của cô ra mua bán, không có cửa đâu!

Hai người càng cãi càng hung, đến cả Diệp Thiên Dịch cũng nhìn không nổi, luôn miệng vì muốn tốt cho chị của cậu, còn không phải đem chị cậu bán đi sao.

Diệp Viễn Đông thật sự vì Diệp Thị điều gì cũng có thể làm, chẳng trách chị cậu ngỗ ngược, mạo hiểm bị Tô Uyển bắn chết, lén lút đăng ký chứng nhận kết hôn rồi.

Lần này Diệp Viễn Đông trộm gà không được còn mất nắm gạo, bị công kích lớn như vậy, để xem ông lấy gì ra cứu vãn Diệp Thị.

Nói không chừng Hạ gia còn vì chuyện này mà trên thương trường làm khó Diệp Thị, cùng Diệp Thị đối đầu.

Khoé miệng Diệp Bạc Hâm cong lên nụ cười lạnh, đứng dậy, chăm chú nhìn Diệp Viễn Đông từ trên cao nhìn xuống.

“Cuộc hôn nhân này tôi sẽ không huỷ bỏ, muốn để tôi gả vào Hạ gia trải đường cho ông?không có cửa đâu. Hạ gia sẽ không cần một đứa con gái qua một đời chồng rồi đâu, ông chết tâm ý này đi.”

Diệp Viễn Đông bị đôi mắt lạnh lẽo của cô nhìn hoảng hốt một trận, nắm lấy tay vịn của ghế đứng lên, “Ta thừa nhận con cùng Hạ gia liên hôn có lợi cho Diệp Thị, nhưng mà ta không nghĩ lợi dụng con, ta nhìn Hạ Dã Nhuận lớn lên, đứa trẻ này ưu tú, suất sắc, lại đối tốt với con, ta là muốn bù đắp cho con… ”

Diệp Bạc Hâm cười lạnh ngắt lời ông, “Được rồi, đừng phí lời lừa gạt tôi, một chữ tôi cũng không tin.”

Sắc mặt Diệp Viễn Đông biến thành vô cùng tái mét, toàn thân toả ra xót xa khiến ông trông nháy mắt giống như già đi mười tuổi, ông ôm ngực, toàn thân cúi khom xuống.

Tiếng ho đau xé tâm can liên tục không ngừng.

Sắc mặt Hạ Băng trở nên nhợt nhạt, vội vàng chạy tới đỡ ông, Diệp Thanh Vũ lấy điện thoại ra muốn gọi 120, nhưng bị ông ngăn lại.

Dì Thẩm nghe thấy động tĩnh, từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Diệp Bạc Hâm xách túi chuẩn bị rời đi, còn

Diệp Viễn Đông vẫn ho không ngừng.

Bà biết hai cha con lại cãi nhau, thật đúng là tạo nghiệp mà.

Diệp Bạc Hâm bước đi vài bước, quay đầu lại, "Đúng rồi, nhớ sắp xếp chuyện tôi vào Diệp Thị. Hôn sự cùng Hạ gia huỷ bỏ, Tô Thị lại bí mật phá hoại Diệp Thị không ngừng. Tôi vào Diệp Thị rồi, nói sao thì mẹ tôi cũng kiêng dè tôi, sẽ không phá bỏ bệ của tôi. Ông đã không còn sự lựa chọn nào rồi, không phải sao?"

Con bé này nói cũng đúng, trên cơ thể cô đang chả dòng máu Diệp gia, thế nào cũng không thể chắp tay đem Diệp Thị nhượng lại.

Con lạc đà gầy còm này, cô cũng muốn chia một bát canh.

Diệp Thị là mạng của ông ta, cô không tin không thể đánh bại ông.

Diệp Thiên Dịch khó xử liếc nhìn Diệp Viễn Đông, nhìn thấy ông dường như tỉnh lại rồi, mới đuổi theo chạy ra ngoài.

"Chị… ài.., Chị… chị đợi em với… "

Diệp Bạc Hâm trợn trắng mắt, ánh sáng đèn đường loạn xạ trên khuôn mặt cô, mặt cô lạnh lùng thoát khỏi móng vuốt Diệp Thiên Dịch đang ôm lấy vai cô.

"Chị, chị đem lão già làm tức giận thành bộ dạng như vậy, không sợ tức chết ông ta sao?Lúc nãy Diệp Viễn Đông thở gấp chẳng qua trông vẻ tức giận, nhưng khiến cậu kinh hồn bạt vía.

"Yên tâm đi, ông ta có thể đưa Diệp Thị từ một công ty nhỏ bé phát triển thành một tập đoàn lớn như vậy, năng lực tâm lí chịu đựng không kém vậy đâu, sống thêm vài chục năm cũng không thành vấn đề, sao có thể nói ngã xuống là ngã xuống được."

Diệp Thiên Dịch lẽo đẽo đi bên cạnh cô, cười rạng rỡ,

"Vậy chị, chị thành thật khai báo đi, anh rể là người nào, hai người làm sao đem chuyện này làm xong rồi vậy?chị không sợ chổi lông gà của mẹ sao?"

Nghĩ tới Tô Uyển hung hãn, Diệp Thiên Dịch rụt cổ lại, từ trong thâm tâm bái phục chị cậu, loại chuyện như vậy cũng dám tiền trảm hậu tấu, hành động trước báo cáo sau.

Tuyệt đối không nghĩ tới vũ khí bí mật của chị cậu tối nay lại là chuyện này, thật là khó lòng tưởng tượng

nổi.

Diệp Bạc Hâm đột nhiên dừng lại, túm lấy cổ áo cậu, trợn mắt nghiến răng, tràn đầy đe doạ, "Diệp Thiên Dịch, chị cảnh cáo em, giữ mồm giữ miệng cho kín, nếu như em dám đem chuyện chị kết hôn nói cho mẹ biết, chị sẽ giết em!"

Diệp Thiên Dịch bị bức chế nghẹt thở đến nỗi thở gấp, khuôn mặt trắng noãn phình ra đỏ rực,

"Chị… chị, chị muốn mưu sát em trai ruột sao, mau buông tay, em không thể thở được."

"Nghe chưa?"

"Được được, em… em không nói là được mà… "

Diệp Bạc Hâm hừ lạnh buông cậu ra, Diệp Thiên Dịch xao xoa cổ đau, đi theo sau lưng cô, lẩm bẩm, dám làm không dám nhận, chuyện này giấu giếm được bao lâu, thực thà được khoan hồng, chống lại bị nghiêm trị sao.

31. Chương 31

Bầu trời đêm trên núi lung linh rực rỡ, dải ngân hà vắt ngang giữa không trung.

Âm thanh những người lính hét lên những khẩu hiệu truyền đến từ sân tập, tật tự đồng đều, âm vang, phá vỡ sự im lặng của đêm khuya.

Quý Giản Ninh đứng ngoài sân tập, nhìn vào bên trong qua dây thép.

Ánh đèn bên sân tập chiếu lên khuôn mặt mồ hôi nhễ nhại của những chiến sĩ, phác thảo ra một bức tranh về khuôn mặt non trẻ nhưng đầy quyết tâm, bọn họ hô to khẩu hiệu, âm thanh vang vọng chói tai, quần áo quân phục màu xanh lá cây ướt đẫm dính sát vào cơ thể, bọn họ vẫn đứng thẳng tắp.

"Đội trưởng đâu?" Quý Giản Ninh hỏi anh lính đứng gác.

Ánh mắt anh lính lộ chút bối rối, "Pa" giật mình cúi chào, "Báo cáo doanh trưởng, đội trưởng không ở đây."

Quý Giản Ninh bị doạ một trận, bực mình một chân giẫm xuống, trừng mắt nói:

"Tiểu tử cậu nhỏ tiếng chút, lão tử ta không điếc."

Trong sân tập bắn súng sân tập luyện, những nơi nên tìm trong doanh trại đã tìm hết rồi, đều không tìm thấy Tập Vị Nam.

Quý Giản Ninh ra lệnh cho Đặng Viễn lật cả núi lên cũng phải tìm ra Tập Vị Nam, lại không thể công khai tìm kiếm, suy cho cùng thân phận Tập Vị Nam ở đây, anh không quan tâm quân quy lại tự ý mất tích, điều này truyền ra ngoài, sẽ ảnh hưởng tới tiền đồ của anh.

Choạng tối sau khi gặp mặt mấy vị lão thủ trưởng, Tập Vị Nam bảo anh tiếp mấy vị thủ trưởng đến nhà ăn dùng bữa, trải nghiệm thức ăn trong quân đội.

Khuôn mặt cương nghị để lộ mệt mỏi rã rời, Quý Giản Ninh biết anh vừa hoàn thành nhiệm vụ, nửa tháng sống ở ngoài hoang dã, tinh thần căng thẳng tột độ, ban đêm có biến động nhỏ cũng có thể làm thức giấc, dù thân thể có tố chất mạnh mẽ cứng cỏi, anh chẳng qua cũng chỉ là tấm thân máu thịt, vì thế anh hào sảng nhận lời.

Tiễn mấy vị thủ trưởng đi, Quý Giản Ninh vừa muốn đi về kí túc xá thăm anh, ai biết được lão thái gia đột nhiên công kích bất ngờ, đâm vào đối diện rồi, hại anh đến cơ hội thoát thân cũng không có lui.

Lão thái gia lẩm bẩm mắng anh vài câu, anh cũng chỉ có thể giữ nguyên tư thế đứng thẳng trong quân đội, tiếp nhận thủ trưởng dạy dỗ.

“Người đâu rồi?”

Trong kí túc xá căn bản không có người, chăn được gấp thành khối đậu phụ, nội vụ sạch sẽ gọn gàng, một vòng tuần tra liền tiêu huỷ.

Tuổi tác lão thái gia mặc dù lớn, nhưng thân thể cường tráng, lời nói đều giống như sấm, bộ quân phục mặc trên người ông bộc lộ tràn đầy năng lượng.

Quý Giản Ninh bị đôi mắt uy phong của ông bắn chết, gọi tới một lính gác tiếp đãi tốt tư lệnh, không đợi lão thái gia ra lệnh, để lại một câu anh đi tìm người, liền chạy đi còn nhanh hơn thỏ.

Lần này lão thái gia tới tính sổ rồi, lần trước anh chống đỡ lão thái gia, nói bóng nói gió để cấp trên phê chuẩn báo cáo kết hôn của Tập Vị Nam.

Tập Vị Nam nổi tiếng là ngang bướng khó luyện, năng lực luyện tập lại biến thái phi thường, lão thái gia có nóng tính thế nào cũng không làm gì được anh, đấu nhau nhiều trận anh đều tập luyện gần chết.

Khổ nhất là cậu, năng lực không biến thái như Tập Vị Nam, không khiến anh luyện tập đến nhoài người, lão thái gia sẽ không để yên.

Quý Giản Ninh mang theo oán giận với Tập Vị Nam, cuối cùng tìm thấy anh ở trong thung lũng nhỏ ở sau núi.

Lúc đó Tập Vị Nam uống say bí tỉ, từ rất xa cũng có thể ngửi được mùi rượu xộc vào mũi, một chân co một chân duỗi thẳng ngửa mặt nằm trên bãi cỏ, trong tay còn ôm một chai rượu, vành mũ che hết nửa khuôn mặt, ánh trăng chiếu lên người anh, che phủ một tầng hơi lạnh.

Quý Giản Ninh thoáng thấy rượu trong chai chỉ còn phân nửa, khoé miệng chịu không được giật giật, tửu lượng của anh kém đến mức vô cùng thê thảm, một ly liền say, không ngờ tới anh dám uống hơn nửa chai.

Quý Giản Ninh không nghĩ ra được chuyện gì khiến tâm trạng anh tồi tệ đến mức phải mượn rượu giải sầu.

Tập Vị Nam sau khi say rượu không làm ồn ào, các cơ mặt bị căng chặt, đôi mắt mạnh mẽ nhắm chặt, khuôn mặt vẫn lạnh lùng như mọi khi.

Quý Giản Ninh đỡ anh lên dìu đi, trên bãi cỏ những giọt sương đã ngưng tụ lại, Quý Giản Ninh chạm vào áo quần anh đều ướt thẫm rồi.

Đường dốc không dễ đi, Quý Giản Ninh lại dìu thêm một người, chân Tập Vị Nam bước hụt, cả người đổ về hướng Quý Giản Ninh, hai người thuận theo con dốc lăn xuống dưới.

32. Chương 32

"Lính cảnh vệ, lấy chậu nước tới đây."

Khuôn mặt Tập tư lệnh âm trầm, quay đầu về phía anh lính gác bên cạnh căn dặn.

Anh cảnh vệ ngây ngẩn, vô thức nhìn đôi mắt đang khép hờ của Tập Vị Nam, tê liệt ngồi trên ghế.

Trải qua cú lăn lộn lúc nãy, Tập Vị Nam đã tỉnh táo phân nửa, đầu vẫn đau âm ỉ, thân thể bay bổng, đôi mắt mở ra liền nhìn thấy hai ông già đang lắc lư, anh dứt khoát nhắm mắt lại, đợi vị rượu từ từ hoà hoãn đi.

Lấy nước? Quý Giản Ninh bị doạ giật mình, trong lòng dâng lên một luồng dự cảm không lành.

Anh cảnh vệ không cử động, Tập Tư Lệnh trừng mắt liếc anh, bị doạ sợ tới mức anh ba bước hai nhảy tót tới cửa, Đặng Viễn lúng ta lúng túng đứng ngoài cửa gác, bị anh tóm lấy cánh tay kéo đi.

Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đã xanh đen của lão thái gia, nhìn thấy các cơ trên mặt ông có chút co

giật, lông mày nhíu chặt lại, Quý Giản Ninh hối hận đến ruột đều xanh hết rồi.

Lúc dìu Tập Vị Nam quay lại, anh muốn tránh né lão thái gia, dù sao cũng không được để lão thái gia nhìn thấy bộ dạng say bí tỉ của anh, chuyện báo cáo kết hôn vẫn chưa giải quyết xong, lại xảy ra chuyện như thế này, đây chẳng phải đổ thêm dầu vào lửa sao?

Toà ký túc xá và toà văn phòng làm việc không ở cùng một khu, Quý Giản Ninh tự cho rằng phòng làm việc an toàn, lão thái gia thế nào cũng sẽ không chạy tới phòng làm việc bắt người, vì vậy chạy đường vòng đi tới phòng làm việc.

Kết quả anh vừa mở cửa liền nhìn thấy lão thái gia đang ngồi sau bàn làm việc, đôi mắt sắc bén như muốn nuốt sống anh.

Mặc dù có Quý Giản Ninh giúp đỡ, nhưng Tập Vị Nam bước đi loạng choạng, trên cơ thể lại có mùi ẩm lạ, người nhạy cảm nhìn liền biết là mùi say rượu.

Lão thái gia ngay tức khắc liền nổi giận lôi đình, tiện tay nắm lấy văn kiện trước mắt, ném vào hai người.

Quý Giản Ninh không dám tránh né, cứng đầu đứng chỗ cũ, trái lại Tập Vị Nam bị ném đau, nhíu mày bước vào trong, ngã xuống ngồi trên ghế.

Anh cảnh vệ thật sự bưng tới một chậu nước, gương mặt Đặng Viễn khổ sở đi theo sau anh ta, ánh mắt lay động không ngừng, chính là không dám đối mặt với ánh mắt rực lửa của Quý Giản Ninh.

“Hắt tỉnh cậu ta cho lão!”.Tập lão tư lệnh hung dữ ra lệnh.

Anh cảnh vệ đã đi theo lão thái gia nhiều năm, hiểu rõ tính khí lão thái gia, từ trước tới nay nói một là một, cứng đầu như con lừa, ai khuyên thì sẽ cùng người đó gấp.

Anh cảnh vệ không biết làm sao liếc nhìn gương mặt đỏ rực của Tập Vị Nam, hi vọng anh có thể tỉnh táo lại, đừng để cậu phải thật sự đem chậu nước dội lên người anh.

Quý Giản Ninh âm thầm kêu không hay rồi, không tiếng động di chuyển tới trước mặt anh cảnh vệ, dùng ánh mắt ra hiệu anh ta không nên manh động.

“Ông nội, không phải ông làm thật chứ?” Quý Giản Ninh để lộ hàm răng trắng đều, lay động Tập lão tư lệnh thương xót.

Bởi vì Quý Giản Ninh ngấm ngầm động tay động chân, mới để Tập Vị Nam ở dưới mí mắt của ông khiến lãnh đạo quân khu phê duyệt báo cáo kết hôn.

Tập lão tư lệnh đối với anh có định kiến rất lớn, nhìn ngang nhìn dọc đều không thuận mắt, khẩu khí lời nói giống như kẹp thêm súng đạn.

"Tiểu tử ngươi gọi ai là ông nội hả?" Tập lão tư lệnh trừng cặp mắt hổ, kéo cổ họng quát to: "Trong quân đội chỉ có quan hệ cấp trên cấp dưới, chỉ có lãnh đạo, không có thân nhân!"

Nghẹn họng, lưng thẳng tắp, "Thủ trưởng nói rất đúng, trong quân đội chỉ có lãnh đạo!"

Tập lão tư lệnh nhàm chán nhìn anh, mở cúc áo trên quân phục, hai tay chống nạnh bước tới trước mặt anh, giọng uy hiếp: "Tiểu tử cậu giấu giếm qua mặt ta, món nợ này sau chuyện này ta sẽ tính với cậu!Bây giờ nghiêm nghỉ, lăn ra ngoài chạy hai mươi vòng quanh thao trường!"

Hai mươi vòng? Quý Giản Ninh há hốc mồm nuốt nước bọt, không sợ chết thương lượng, "Thủ trưởng, hai mươi vòng quá nhiều rồi ạ, ngài xem có thể giảm một nửa?"

Tập lão tư lệnh âm trầm nhìn anh, "Chống lại quân lệnh, chạy thêm mười vòng."

Quý Giản Ninh hai chân mềm nhũn, không có nghĩa khí vứt Tập Vị Nam ở lại, trước khi rời đi để lại một ánh mắt cầu phúc cho người nào đó.

33. Chương 33

Nhị liên đội trưởng đang huấn luyện binh sĩ, nhìn thấy Quý Giản Ninh nhịp chạy vững vàng từ bên cạnh chạy qua, vội vàng tôn kính chào theo nghi thức quân đội.

Hướng về Quý Giản Ninh đang chạy xa dần, Nhị liên đội trưởng hướng về một đám binh sĩ tấm tắc khen: "Nhìn trung đội trưởng một trung đội người ta đi, tốc độ này khí lực này, đẹp không? nhìn lại các cậu xem… "

Trừng mắt trách những binh sĩ thở hồng hộc, "Thể lực kém ý chí không kiên định, mới tập luyện được hai tiếng đồng hồ mấy cậu đã kêu cha kêu mẹ. Còn là binh đặc chủng cái gì, ta thay các cậu xấu hổ đến gấp luôn rồi."

Những giọt mồ hôi lớn từ trên má chảy xuống, liên đội trưởng quệt lau mặt, "Chiết tiệt, hại ta cả đêm phải cùng các cậu luyện tập, nhìn doanh trưởng người ta tự giác như vậy, các cậu học người ta một chút đi."

Nghe thấy sau lưng truyền tới tiếng Nhị liên đội trưởng la mắng khuyên bảo, dưới chân Quý Giản Ninh trượt một cái, suýt chút nữa ngã chụp ếch rồi.

Anh hận không thể ngửa mặt lên trời hét to, bố mày đang bị phạt đấy, bố ai rảnh rỗi tới mức nửa đêm

chạy bộ cả? Cả ngày bị luyện chưa đủ sao?

Quân trang ướt đẫm đang nhỏ xuống tí tách, thuận theo gương mặt rơi xuống như hoa, rơi vào trong cổ áo cứng cáp.

Tập Vị Nam chịu đựng cơn choáng váng, mơ mơ hồ hồ đứng dậy, nâng tay lên vuốt mặt, sau đó cởi mủ tác luyện ra vung vẫy rơi xuống những giọt nước.

Anh chậm chạm mở mắt ra, màu đỏ hồng trong đôi mắt vẫn chưa mờ nhạt, khoé mắt phấn chấn, anh cười hài hước pha trò, thờ ơ xắn tay áo.

"Lão thái gia, từ nhỏ tới lớn đều chơi chiêu này, một chút mới cũng không có, ông không thấy chán ạ?"

Tập Vị Nam vừa mở miệng liền đem Tập lão tư lệnh ra chọc tức giận quá chừng, tiểu tử thối này lại là khắc tinh của ông, vừa mới ra trận ông đã mất đi khí thế.

Không muốn mất mặt trước mặt thuộc hạ, mặt Tập lão tư lệnh lạnh lùng ra lệnh mọi người nhanh chóng đi ra ngoài.

Đợi cửa đóng lại, Tập lão tư lệnh cởi mũ hướng về anh ném đi, hận không thể xé rách biểu cảm phong khinh vân đạm trên gương mặt anh.

"Tiểu tử con đủ lông đủ cánh rồi phải không? Trước đây không phải ghét nhất là dính líu quan hệ cùng lão tử sao, chán ghét lão tử chiếu cố con sao? Vậy mà bây giờ lấy danh bài của ta đi ép người, lay động đám lão tiểu tử kia giúp con phê duyệt báo cáo kết hôn, khí phách của con đâu rồi, hả?"

Lão già chưa dứt, Tập Vị Nam dụi dụi ấn đường, nhấc mày to giọng nói: "Trường hợp đặc biệt thì cư xử đặc biệt, sợ ông cản trở từ nên trong, nên chỉ có thể dùng thủ đoạn cực đoan, tình thế ép buộc. Lão thái gia từ nhỏ đã dạy bảo con, hành quân đánh trận cùng quân địch bàn đạo lý là hành vi ngu xuẩn, mưu ma chước quỷ cũng được, quang minh chính đại cũng được, thắng được quân địch mới là đạo lý đúng đắn."

Được lắm, dám lấy lời của ông ra chống lại ông, Tập lão tư lệnh tức giận hừng hực, chỉ vào mũi của mình quá, "Quân địch? Lão tử là quân địch của con sao?"

Tập Vị Nam tỉnh táo không ít, anh giũ giũ bộ quần áo ẩm, không chút khách khí cãi lại, "Ông ngăn cản con cưới vợ, chính là quân địch của con."

Tiểu tử hỗn xược này mưu tính lên tới trên đầu ông, Tập lão tư lệnh tức giận không nổi, ngồi tới vị trí ngày hôm nay, đã có rất ít người dám xung đột với ông, vậy mà tiểu tử này bê con mới sinh lại không sợ hổ, mỗi lần đều đối nghịch cùng ông.

Cưới thì đã cưới rồi, lại không thể khuyên anh ly hôn được rồi, chuyện mất nhân phẩm như vậy ông mới không làm, hạ thấp thân phận của ông.

Tập Vị Nam nhếch môi cười, tính khí lão thái gia anh còn không hiểu sao, mưa to sấp chớm một chút, qua mấy ngày tức giận liền tiêu tan.

"Con đi thay quần áo." Tập Vị Nam lau mặt bước vào trong.

Trong phòng làm việc có một phòng phòng nghỉ ngơi, những lúc bận rộn tới mức chân không chạm đất được, anh không có thời gian quay về ký túc xá, mệt rồi liền vào trong phòng này nghỉ ngơi một lúc.

Anh còn nhớ lần trước có để lại một bộ quân trang.

Nhìn theo nhịp bước lắc lư của anh, Tập lão tư lệnh nhíu chặt mày rơi vào suy nghĩ miên man.

34. Chương 34

Tập gia đã phát triển phồn thịnh mấy đời rồi, đến đời của ông, trong giới quân đội Tập gia đã đứng vững gót chân, trong tất cả con trai cháu trai, ông yêu thích nhất là tên tiểu tử thối trầm tĩnh vững vàng này, tính khí giống với lúc ông còn trẻ, không phục quản giáo, cậy tài khinh người, nhưng có tài trị quân, vừa nhắc đến anh liền khiến cho mọi người khâm phục không ngớt.

Điều khiến Tập lão tư lệnh buồn rầu là, ông dốc lòng làm việc vất vả cả đời, con cháu dưới gối rất nhiều, đám tiểu tử kia đối với quân đội đều vô cảm, duy chỉ có con trai thứ hai và thằng cháu này biểu hiện ra nhiệt huyết đối với quân sự.

Đáng tiếc con trai thứ hai những năm trước thi hành nhiệm vụ đã xảy ra sự cố, suýt chút nữa mất mạng, thân thể cũng không khoẻ mạnh như trước, không thể ở lại trong quân đội, đã sớm nghỉ hưu rồi.

Ông không nỡ buông tất cả những gì nỗ lực trước giờ, liền đem tất cả hi vọng gửi gắm lên người Tập Vị Nam, từ nhỏ đối với anh khắt khe nhất, còn ném anh vào bộ đội đặc chủng nguy hiểm nhất, hại con dâu cả oán hận khá sâu, đến ông bạn già cũng không hiểu ông, thường lấy chuyện này chẹn họng ông.

Năm đó Tập Vị Nam cùng con bé Diệp Bạc Hâm kia bí mật yêu đương, may mà đội trưởng của Tập Vị Nam binh sĩ ông đưa tới, nhận ra Tập Vị Nam là cháu trai ông, anh ta không dám trực tiếp thông báo phê bình, âm thầm đem việc nào báo cáo với ông.

Vốn dĩ là chuyện tốt, tiểu tử này từ nhỏ đến lớn bên cạnh đến một bé gái cũng không có, lần này ông yên tâm rồi, cũng không sợ tiểu tử này tìm không được cháu dâu.

Ông nhắm một mắt mở một mắt cho qua, một năm sau lại xảy ra chuyện, cô gái này muốn chia tay với Tập Vị Nam, thời gian Tập Vị Nam rất nhục chí, tinh thần dao động, đội trưởng lại báo cáo với ông.

Ông tức giận đến nỗi không nói được gì, cảm thấy tiểu tử này quá hèn nhát, vì một cô gái mà muốn sống muốn chết, mất hết mặt mũi của ông, vì vậy mà cũng không thích cô gái kia.

Ông nghĩ có nên khuyên bảo tiểu tử này không, ai mà biết được không bao lâu sau, tiểu tử này trực tiếp bị người trong quân đội khiển trách, nói rằng anh trong lúc thi hành nhiệm vụ không nghe mệnh lệnh, gây ra tổn thất nặng nề, tạm thời đình chỉ công tác xét xử.

Sau đó trong cuộc điều tra vũ hí đạn dược vùng biên giới Tập Vị Nam suýt chút nữa mất mạng, nghỉ ngơi điều dưỡng một năm mới hồi phục lại, nghe anh nói rõ đầu đuôi ngọn ngành, đội trưởng lừa anh nói cô gái đó đã chết trong trận hoả chiến đó, năm đó trạng thái tinh thần của Tập Vị Nam sụp đổ vài phần.

Là chính anh hạ lệnh để người yêu nhất đi vào chỗ chết, anh không kiểm soát được tâm lí của bản thân.

Người tính không bằng trời tính, hai người này có duyên, không nhờ tới cách xa nhiều năm như vậy, bọn họ vẫn là tương phùng, còn kết nghĩa vợ chồng.

Cháu trai là niềm tự hào của ông, mỗi một giây phút cô gái nào ảnh hưởng đến tâm tư của cháu trai ông, trong cuộc sống quân đội không cho phép chuyện này xảy ra, ông đương nhiên phản đối.

Tập Vị Nam thay một thân quân trang bước ra, Tập lão tư lệnh đã hồi phục tâm trạng, nhìn khí chất bình tĩnh vững vàng được rèn luyện kết tụ qua năm tháng của cháu trai, Tập lão tư lệnh còn bị kinh hoàng choáng váng.

Tiểu tử này so với ông có triển vọng, từ nhỏ đã có chủ kiến riêng, loại khí thế quân nhân này giống như được sinh ra từ trong trứng, trong trụ sở quân khu một tên nhóc gọi ông là lão đại, thoắt cái đã ba mươi năm qua rồi, cậu nhóc cũng đã lớn như vậy rồi, trở thành một người đàn ông có trách nhiệm, đảm đương an nguy khu trực thuộc một phương, đóng quân tại vùng biên giới nguy hiểm nhất.

Cháu lớn hơn ông rồi, ông cũng già rồi, cũng lười đi quản chuyện của cháu trai.

Nghĩ thông suốt chuyện này rồi, nhưng hai ông cháu đối nghịch cùng nhau nhiều năm như vậy, lão thái gia từ đầu đến cuối kéo không xuống khuôn mặt yếu thế.

Nghĩ tới dáng vẻ tinh thần bất lực chán chường của cháu trai lúc nãy, lão thái gia châm chọc: “Làm sao, không phải như mong muốn cưới được cô gái kia rồi sao?nhìn xem bộ dạng như ma của con, uống đến mức bất tỉnh nhân sự, đừng nói với ta là con mượn rượu giải sầu đó.”

Tập lão tư lệnh tỉ mỉ quan sat thần sắc của anh, tiểu tử này để lộ một gương mặt tê liệt, đến ánh mắt cũng không có một gợn sóng, Tập lão tư lệnh thật sự không rõ trong lòng anh đang nghĩ gì.

"Có phải sau khi kết hôn phát hiện cô gái đó không tốt như tưởng tượng của con không? Những năm nay con đối với cô ấy hoài niệm không quên, chẳng qua là bởi vì không có được, bây giờ được toại nguyện rồi, trái lại cảm thấy không biết phải làm sao rồi?" Tập lão tư lệnh phát huy bộ não sâu xa, đem phán đoán của mình nói ra.

35. Chương 35

Tập Vị Nam đang lấy nước ở bình lọc nước kế bên, nghe thấy lời của Tập lão tư lệnh, không thể không cười khổ.

"Lão thái gia, ông đừng lãng phí tâm tư. Chuyện gì con cũng có thể nghe lời ông, duy chỉ có chuyện này, ai cũng không thể ngăn cản con."

Tập Vị Nam rất cố chấp, có đôi lúc đến anh cũng không phân biệt rõ cảm xúc của chính mình, đối với cô thật ra là hổ thẹn nhiều hay là yêu nhiều.

Nhưng có vấn đề gì chứ, coi như mọi người đều phản đối, chỉ cần cô kiên trì, anh sẽ không bao giờ buông tay cô.

Trong chuyện này, hai ông cháu lại có ý kiến tráu chiều rồi, cuối cùng lại phát triển thành cuộc tranh cãi kịch liệt.

Tập lão tư lệnh tính khí nóng nảy, Tập Vị Nam mặc dù trầm tĩnh, rất hiếm khi mất bình tĩnh, nhưng một khi chạm mặt lão thái gia, mỗi phút có thể kéo bùng lên, thuỷ hoả là cừu địch bất dung, đến cha của Tập Vị Nam cũng nói con trai tới là để cùng cha của ông đòi nợ.

Lần này bộc phát ngòi nổ là Tập Vị Nam muốn nghỉ vài ngày kì nghỉ kết hôn, trở về dỗ dành vợ nhỏ, nhân tiện thăm hỏi mẹ vợ, nhưng bị lão thái gia ngáng chân, gửi trả đơn xin phép nghỉ của anh.

Vài ngày sau có diễn ra một trận diễn tập sư đoàn đối kháng, lấy đơn vị 321 và đơn vị 437 quân khu B làm lực lượng chính, Tập Vị Nam vừa hay là sư trưởng của đơn vị 321, ban đầu cấp trên sắp xếp quan chỉ huy diễn tập là đoàn sư đoàn 321 thuộc đoàn bộ sư đoàn 911, ngày thứ hai ban chỉ huy quân đội phát xuống mệnh lệnh, tạm thời đổi thành đối kháng, sư trưởng Tập Vị Nam làm quan chỉ huy.

Buổi sáng Tập Vị Nam vừa trình lên đơn xin phép nghỉ bị trả lại, buổi trưa vừa nhận được tin đổi quan chỉ huy, anh liền biết lão thái gia đang âm thầm giở trò quỷ.

Lão thái gia có đức tính gì anh làm sao không biết được, không phải vì cháu trai không nghe lời, muốn lợi dụng việc công trả thù riêng giáo huấn anh, để anh biết rõ rốt cuộc trong quân đội ai mới là người có quyền uy nhất?

Vừa sáng sớm sư đoàn đều bao phủ trong tầng áp suất thấp, đặc biệt là văn phòng sư trưởng, lính cần vụ bị mắng xối xả, ngay cả Quý Giản Ninh bước vào cửa không báo cáo, cũng bị Tập Vị Nam phạt đi phơi nắng.

Không phê duyệt đơn xin nghỉ cho anh, còn nhất thời thay đổi quan chỉ huy, lần tập trận này là hình thức khép kín, không được đem máy móc truyền tin, trong một tuần nửa tháng, Tập Vị Nam nghĩ thôi cũng thấy đau lòng.

Sau khi nhận được mệnh lệnh từ cấp trên, cơm trưa anh cũng không ăn, sắc mặt âm trầm ra ngoài, anh cảnh vệ nơm nớp lo sợ đi theo lên xe, hai người cấp tóc chạy thẳng tới Bộ tư lệnh.

Tập lão tư lệnh vừa ngủ trưa dậy, ta ngoài tuần tra một vòng, từ xa xa nhìn thấy dáng dấp cao thẳng của cháu trai đang giận dữ hầm hầm đi tới, Tập lão tư lệnh vững vàng đứng tại chỗ, vẻ mặt cau có, viết lên mặt không hài lòng với anh.

Vừa bước vào văn phòng, Tập Vị Nam cất tiếng hỏi: “Ngài vì sao đem diễn tập đoàn bộ đổi thành diễn tập sư bộ, còn đổi luôn quan chỉ huy?”

Tập Vị Nam thực sự rất buồn bực, tính khí anh vốn dĩ rất nôn nóng, hôm qua sau khi cưỡng ép cùng Diệp Bạc Hâm xảy ra quan hệ, anh đã rất buồn phiền hối hận, lại không thể cúi mặt xin lỗi.

Bây giờ không biết cô tức giận tới bộ dạng nào rồi?

Đợi anh diễn tập nửa tháng sau mới quay lại, đoán chừng quan hệ của hai người rơi xuống mức đóng băng rồi.

“Tiểu tử con ngang ngược cái gì? Đó là quyết định của quân uy, cùng ta có quan hệ gì?” Tập lão tư lệnh chết cũng sẽ không thừa nhận bản thân từ trong làm khó dễ, đối diện với tiểu tử này, ông còn có chút rụt rè.

Tập Vị Nam tức giận đến nỗi nghiến răng nghiến lợi, mỗi lần đều lấy thủ đoạn cũ, lấy quân uy ra đối phó anh.

“Tiểu tử con nếu như không phục, có thể đến quân uy làm loạn.” Tập lão tư lệnh cho rằng anh cũng không dám.

“Ngài đây là lợi dụng việc công trả thù riêng, lạm dụng chức quyền.” đáng chết Tập Vị Nam cũng không tin bên trong không có trò mèo gì, ai mà không biết đám lão già trong quân uy đều là chiến hữu của lão thái gia, ông nói một câu tương đương người khác nói vạn câu.

Tập lão tư lệnh hắng giọng, “Con nói gì cũng vô dụng, vượt cấp bậc náo loạn ta, con con cũng làm bao nhiêu lần rồi?Nếu không phải ngày mai xuất phát đi diễn tập, ta không thể không giam cầm con lại.”

Tập Vị Nam không chút sợ hãi, dù sao xung đột với cấp trên không phải lần một lần hai, đáng tiếc lần này lão tư lệnh hạ quyết tâm để anh nhìn rõ thân phận của mình, hơn nữa mệnh lệnh đã phát ra rồi, sửa đổi một lần đã kiêng dè rồi, làm sao có thể sửa thêm lần nữa.

Tập Vị Nam cũng hoàn toàn hiểu rõ đạo lý trong đó, anh chính là không thoả mái khi lão thái gia lần nào cũng lợi dụng quyền hành chỉnh đốn anh, làm anh hận đến mức ngứa ngáy chân tay cũng không thể từ chối được.

Nhìn anh vẫn không phục, Tập lão tư lệnh đỏ hết cổ gầm lên: "Quân nhân lấy phục tùng mệnh lệnh làm thiên chức, điều này là điều căn bản, từ ngày đầu tiên nhập ngũ con đã biết rồi đó, vẫn cần ta mỗi lần đều phải nhắc nhở con sao?"

Tập Vị Nam thất bại trận chiến này, nóng nảy đỏ cả mắt, một chân mạnh mẽ đá vào ghế trong văn phòng, ở chỗ Tập lão tư lệnh lấy da roi sải bước rời đi.

36. Chương 36

Trong phòng Vip trai gái đang hò reo cổ vũ, không ít người say đến mức nằm trên sofa, ôm chai rượu cười khúc khích, Diệp Bạc Hâm bị người khác đẩy tới trước mặt An Nhiễm Minh.

An Nhiễm Minh mặc một bộ âu phục, toàn thân toả ra khí chất nho nhã cao quý, đôi mắt đen trong vắt tràn đầy ánh sáng lung linh, trên mặt bao phủ bởi nụ cười tươi sáng.

Kẻ ngốc cũng nhìn ra An Nhiễm Minh thích cô, Diệp Bạc Hâm lúng túng cầm lấy micrô đồng nghiệp đưa cho cô.

Trong phòng Vip tràn đầy âm nhạc êm tai, trong không khí lơ lửng mùi rượu đầm đặc, hoà lẫn với tiếng la hét của mọi người.

"Hát một bài, hát một bài…"

Suy cho cùng là tiệc chia tay, Diệp Bạc Hâm không muốn phật ý mọi người, cô thanh lọc lại cổ họng, thăm dò hỏi người đàn ông trước mặt, "Hay là, hát một bài?"

An Nhiễm Minh mỉm cười gật đầu.

Âm nhạc liền đổi, sắc mặt Diệp Bạc Hâm đen lại.

Đám người này rõ ràng xem náo nhiệt còn chê chưa đủ lớn, thậm chí đổi bài chỉ đối với em có tình cảm .

Giọng hát nam tính mềm mại lọt vào bên tai, An Nhiễm Minh nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng, mang một chút cẩn thận dè dặt, không giống Tập Vị Nam tràn đầy tính chiếm hữu.

Diệp Bạc Hâm lắc lắc đầu, nhất thời không biết phải xử lí tình huống này như thế nào, tâm tư cô nhạy cảm, vẫn luôn biết An Nhiễm Minh thích cô, cô đã nói bóng nói gió qua, ám chỉ An Nhiễm Minh không phải là kiểu người mà cô thích, rõ ràng An Nhiễm Minh vẫn luôn đi vào chỗ bế tắc.

Sáng sớm hôm nay cô đã từ chức, các đồng nghiệp tổ chức tiệc chia tay cho cô, An Nhiễm Minh muốn đem tia cơ hội cuối cùng này thổ lộ với cô, nếu không anh sẽ hối hận cả đời.

Diệp Bạc Hâm nhấp môi không hát, nhíu mày cúi thấp đầu, những người kia cho rằng cô xấu hổ, không biết ai hét lên một câu, "Tổng thanh tra An, đứng ngây ra đó làm gì, tranh thủ thời gian đi a, nếu không sẽ không còn cơ hội đâu."

Sau đó có người nói theo, "Đúng rồi đó, nhìn tới nỗi tôi cũng lo chết đi được."

Bên tai đều là âm thanh ồn ào náo động, cuối cùng lại biến thành, "Hôn một cái, hôn một cái…"

An Nhiễm Minh can đảm hơn bước đến gần cô, "Bạc Hâm, anh…"

Không thể từ chối trước mặt mọi người, làm mất mặt anh, lại không thể để mọi người hiểu lầm, Diệp Bạc Hâm đau đầu giả say nói lảm nhảm.

Mạnh mẽ ngẩng đầu lên, không để anh có cơ hội nói, dứt khoát nói: "Thật ngại quá, tôi có chút say rồi, mọi người từ từ chơi, tôi đi trước đây."

Trong phòng Vip lúc này im lặng như tờ, nhìn bóng lưng Diệp Bạc Hâm vội vàng rời đi, ânh mắt An Nhiễm Minh âm trầm.

Diệp Bạc Hâm đi qua hành lang, An Nhiễm Minh liền đuổi tới.

"Xin lỗi, có phải làm em khó xử rồi? Anh không ngờ…"

Không muốn để anh nói hết lời, một số lời một khi nói ra liền không thể không thể quay lại lúc đầu được, Diệp Bạc Hâm nhanh chóng ngắt lời anh, "Không sao, bọn họ thích chọc ghẹo vớ vẩn thôi."

Cô nói bọn họ chỉ chọc ghẹo thôi, để An Nhiễm Minh một lối thoát, rõ ràng là An Nhiễm Minh không cần, anh nắm chạt cổ tay Diệp Bạc Hâm, hít một hơi thật sâu mới nói: "Anh thích em không phải chuyện ngày một ngày hai, anh không tin em không biết. Bạc Hâm, cho anh một cơ hội, để chúng ta qua lại, hai bên tìm hiểu đối phương, nếu không em làm sao biết được anh không phải dạng người mà em thích."

Diệp Bạc Hâm cúi đầu xuống nhìn ngón chân, hối hận vì lúc đầu không nói rõ với anh, nếu không anh sẽ không rơi vào sâu như vậy.

Cổ tay Diệp Bạc Hâm giãy giụa thoát khỏi tay anh, lưu loát nói: "Tổng thanh tra, tôi đã nói với anh là tôi có vị hôn phu rồi."

Sắc mặt An Nhiễm Minh trắng đi vài phần, anh biết, nhưng mà anh khống chế không được tình cảm của bản thân, cuối cùng xấu hổ muốn đi phá hoại tình cảm của người khác.

Diệp Bạc Hâm nghĩ không hiểu hết được cô rốt cuộc làm sao trêu chọc tới bông hoa đào An Nhiễm Minh này, cô thừa nhận thường ngày không cùng người khác làm gì mờ ám, càng không làm ra việc câu dẫn người khác tưởng tượng viển vong.

Diệp Bạc Hâm tâm không chịu nổi, vẫn là nhẫn tâm quay đầu bước đi, đã không thể cho người ta cơ hội, vậy thì không nên cho anh hi vọng.

Theo như cách nói lịch thiệp, không làm được người yêu, dù thế nào cũng là bạn bè, An Nhiễm Minh định tiễn cô về.

Diệp Bạc Hâm mỉm cười từ chối, nói bị bạn trai cô nhìn thấy không hay, ngụ ý là cô và bạn trai ở cùng nhau.

Lúc nói lời này ra, trong đáy lòng Diệp Bạc Hâm "Pì " mắng bản thân một hồi, nói dối hết lần này tới lần khác, nói tới nỗi mặt không đỏ tim không đập.

Da mặt so với Trường Thành còn dày hơn rồi.

37. Chương 37

Diệp Bạc Hâm cảm thấy cuộc sống của cô tràn đầy trò kịch tính, nửa tháng trước vẫn đội trên đầu danh là cháu dâu tương lai của Hạ gia, kết quả qua được một thời gian, trốn tránh hôn nhân, thành công giẫm vào phần mộ của hôn nhân, thăng cấp lên hàng ngũ những người phụ nữ đã kết hôn, đừng nhắc đến có bao nhiêu uất ức ngột ngạt.

Nửa đêm tỉnh dậy, cô vẫn không thể tin bản thân bị lừa gạt như vậy, căm phẫn đánh đập vào gối không thôi.

An Nhiễm Minh biết cô có vị hôn phu, nhưng lại không biết cô đổi vị hôn phu rồi, còn đem bản thân gả đi rồi, nhưng mà sau khi từ chức, phỏng chừng hai người sẽ không gặp nhau để, vì vậy cô cảm thấy không cần thiết phải nói với anh.

Nghĩ tới hành vi vô trách nhiệm của người nào đó, cô đều khó chịu vò đầu bứt tai.

Ở bên đường chặn lại một chiếc xe taxi, Diệp Bạc Hâm trừng mắt nhìn điểm nào đó một lúc, sau đó trong tiếng thúc giục của tài xế không chút do dự ngồi vào trong.

Cửa xe còn chưa đóng lại, liền bị một cánh tay lớn cản lại, cánh tay cứng rắn kéo cô xuống xe.

Đâm phải lòng ngực cường tráng dày rộng, cảm thấy cổ tay bị vặn gãy rồi, Diệp Bạc Hâm bực mình vùng vẫy, "Anh làm cái gì lôi lôi kéo kéo vậy?"

Trong lòng Tập Vị Nam kìm nén lửa giận, bất kì ai nhìn thấy người phụ nữ của mình giữa đêm bước ra từ hộp đêm, cùng một người đàn ông lạ dây dưa không rõ, nhìn thấy anh ta còn giả vờ không thấy, cong chân liền chạy, anh ta nếu như còn giữ được bình tĩnh, thì anh ta không phải là đàn ông.

Anh tài xế nghe thấy âm thanh phẫn nộ của Diệp Bạc Hâm, muốn xuống giúp một tay, nhưng lại nhìn thấy một người đàn ông mặc một thân quân phục đang đen mặt, đôi mắt sắc bén nhìn về phía mình, lặng lẽ chạy đi, chiếc xe nhanh chóng hoà vào dòng xe trên đường.

Quang cảnh 9 giờ tối, chính là cuộc sống về đêm mới bắt đầu, bên đường mọi người đi đi lại lại tấp nập.

Tập Vị Nam một thân quân phục vốn dĩ thấy rất rõ ràng, cộng thêm Diệp Bạc Hâm phẫn nộ hét lên, trong chớp mắt thu hút không ít ánh nhìn.

Quân nhân không được mặc quân phục rêu rao trên đường, ảnh hưởng không tốt, Tập Vị Nam chỉ nghĩ tốc chiến tốc thắng, anh một bên đuổi theo Diệp Bạc Hâm phía trước, một bên trầm giọng nói: "Đừng làm loạn nữa, có việc gì chúng ta lên xe rồi nói, em xem anh đang mặc quân phục, trước mặt quần chúng cùng em lôi lôi kéo kéo, thành ra thể thống gì? em châm chước lượng thứ cho anh, đừng để anh mất hết mặt mũi được không?"

Diệp Bạc Hâm cũng không muốn thành tâm điểm chú ý, khó chịu dừng lại liền bị anh bồng lên xe.

"Tập Vị Nam, anh còn biết bản thân là quân nhân sao? Hành động này của anh nhất định là quân lưu manh, người lỗ mãng không có văn hoá mới dùng vũ lực giải quyết vấn đề." Diệp Bạc Hâm nén giận không được, ra sức giãy giụa thoát khỏi kìm kẹp của anh, quay người muốn mở cửa xe.

Việc tối qua vẫn chưa giải quyết xong, không có một câu xin lỗi, dựa vào cái gì muốn cô cho anh mặt mũi?

Quân nhân là giỏi lắm sao, quân nhân là có thể động thủ sao? không làm gì liền mất tích, không hiểu ra sao cả lại nhảy ra đột kích kiểm điểm, năng lực chịu đựng của cô không lớn, sớm muộn gì cũng bị anh doạ chết.

Biết cô đang giận, nói chuyện không suy nghĩ, chuyện tối qua cũng là do anh không đúng, anh không lên tiếng, nhanh tay nhanh mắt khoá cửa xe lại.

Diệp Bạc Hâm bị làm tức cười, chống chằm nhìn anh, "Làm sao, vẫn muốn bạo lực?"

Tập Vị Nam đau đầu không thôi, để anh hành quân đánh trận làm huấn luyện chuyên biệt cũng được, nhưng cãi nhau với phụ nữa anh thật sự không làm được.

Tập Vị Nam xoa xoa đầu, nghiêng người qua, một tay đặt trên cửa xe, một tay đặt sau lưng ghế, đem Diệp Bạc Hâm kẹt trong vòng vây.

Anh hít một hơi thật sâu, biểu cảm trên khuôn mặt hoà dịu hơn, mới thấy được không có doạ người như vậy.

Một bóng đen bao phủ trên người Diệp Bạc Hâm, trước mắt phác thảo đường nét tài hoa sắc sảo của anh, trong xe bật đèn màu vàng, không gian nhỏ hẹp len lỏi sự mập mờ, nhiệt độ đột nhiên tăng cao.

38. Chương 38

Diệp Bạc Hâm hít lấy hương thơm nam tính đặc biệt của anh, tinh thần hoảng hốt một hồi, trên mặt lại không cam lòng tỏ ra yếu thế cùng anh giằng co, anh thở dài một hơi rồi nói: "Chúng ta nói chuyện."

"Em và anh không có chuyện gì để nói cả." Diệp Bạc Hâm nghẹn họng trả lời anh.

Không để những lời nói giận dỗi của cô trong lòng, Tập Vị Nam không biết làm sao vuốt vuốt má cô, thanh sắc trầm thấp nhẹ nhàng, "Đúng, anh chính là người lỗ mãng không có văn hoá, nhưng con người sât đá cũng có lúc tình cảm dịu dàng, không nghe qua luyện thép nhiều lần sẽ thành mềm lỏng sao?"

Nói đến đây, Tập Vị Nam dừng lại một chút, khuôn mặt có chút xấu hổ, "Còn hôm qua… anh hôm qua nôn nóng đỏ cả mắt, hoóc môn quá dồi dào, dẫn tới bị kích động mới làm ra chuyện đó, em… em đừng để chuyện này trong lòng không buông."

Càng nói càng quá đáng, Diệp Bạc Hâm vốn dĩ không muốn nói chuyện cùng anh, nhắc đến chuyện hôm qua cô liền uất ức muốn chết, cô đưa tay ra đẩy anh dường như đang đứng trên người cô ra, nghiến răng nói: "Nói thì nói, anh dựa gần như vậy làm gì, muốn thăm dò tình địch sao?"

Tình địch?cũng học được từ ngữ dùng trong quân sự rồi? Tập Vị Nam nhếch mày cười, không để ý đến cô híp mắt phẫn nộ, "Từ từ nói chuyện, chuyện tối qua anh đã xin lỗi em rồi, sau này không được phép đưa ra làm lá chắn chống lại anh… "

Bỗng nhiên ngửi thấy mùi rượu, Tập Vị Nam nhíu mắt, nhìn chằm chằm gương mặt thanh tú ửng đỏ của cô, cau mày hỏi cô: "Uống rượu rồi?"

"Anh quản em?" dường như không qua đại não suy nghĩ, Diệp Bạc Hâm buột miệng nói ra.

Nhìn thấy đôi mắt Tập Vị Nam trong nháy mắt lạnh xuống, cô cũng không sợ, không hả giận nói tiếp: "Mỗi ngày anh đều ở trong quân trại, đâu có thời gian quản em chứ.Em là người trưởng thành, có công việc có xã giao rất bình thường, tất nhiên không phải lần nào cũng phải báo cáo với anh, vậy há chẳng phải một chút tự do em cũng không có sao? Việc của anh em có hỏi qua không, dựa vào cái gì mỗi lần uống rượu anh đều muốn nói em?"

Tập Vị Nam bỗng nhiên buông cô ra, buồn bực vò vò tóc, vẫn chưa nguôi giận, mạnh mẽ đập vào vô lăng.

Rất ít thấy anh nổi giận, Diệp Bạc Hâm sợ hãi dịch chuyển cơ thể, liền nghe thấy âm thanh chán nản của anh, ẩn chứa một tia tự chế giễu.

"Thân là quân nhân, anh chưa từng hối hận, lòng trung thành đối với quân phục và quân đội mãi mãi không thay đổi, anh tự nhận từ trước tới nay chưa từng xin lỗi ai, duy chỉ có em, cưới em nhưng lại không thể cho em một mái nhà hoàn chỉnh, đây là nỗi hận suốt đời anh. Đến mạng sống của anh cũng là của quốc gia, bất cứ lúc nào cũng phải chuẩn bị tinh thần sẽ hi sinb, lúc em cần anh, anh không thể lập tức xuất hiện ở bên cạnh em, giận anh buồn anh cũng là điều bình thường."

"Có thể thời gian ở bên cạnh em không nhiều, anh không muốn vì những việc không quan trọng lấy đi thời gian của chúng ta, càng không muốn gặp nhau liền cãi nhau, anh không có thời gian tinh lực để đi suy đoán tâm tư của em, em có lời nào cứ trực tiếp nói thẳng, không cần vòng vo. những cái khác không nói, tổn thương vợ điểm này anh vẫn biết rõ."

Ánh mắt rơi trên cổ tay anh, hai tay anh nắm chặt vô lăng, đầu chôn vùi trong vòng tay của mình, Diệp Bạc Hâm không nhìn được thần sắc của anh, nhưng lời anh nói ra khiến trong lòng cô đau từng cơn, khiến cô cảm thấy bản thân giống như cố tình gây rối.

Vết sẹo trên cổ tay nhìn thấy mà đau lòng, dường như in lên cả cổ tay, ánh mắt Diệp Bạc Hâm run rẩy, hoàn toàn buông bỏ hết phòng bị trong lòng.

Vết sẹo này là vết tích sau trận hoả hoạn để lại, bốn năm trước anh liều mạng xông vào biển lửa cứu cô ra, trước khi đem cô đẩy ra khỏi đó, bản thân anh lại bị mắc kẹt trong biển lửa, trước khi hôn mê, cô nhìn thấy ngọn lửa đang hừng hực cháy lên, nuốt chửng lấy khuôn mặt anh, cô chưa từng nói với người nào, giây phút đó cô tuyệt vọng nghĩ sẽ chết như thế này.

Đối với một người lạ, cô rung động rồi, nhưng bởi vì Hạ Dã Nhuận là vị hôn phu của cô, cô tận lực kìm nén tình cảm xuống, chôn vùi trong ngọn lửa.

Sau đó biết được anh không sao, cô mới giống như phục sinh trở lại.

Cô từng hỏi anh, vì sao liều mạng cứu một người lạ?

Anh làm sao trả lời được, anh thẳng thắn nói, bởi vì anh là quân nhân, bảo vệ nhân dân là chức trách của anh.

Vì lí do này cô thất vọng một hồi, cứu cô không phải vì cô đặc biệt, mà chỉ là chức trách của anh.

39. Chương 39

Chưa có ai vì cô mà liều mạng làm việc này, mỗi năm tới sinh nhật cô đều cùng cô qua sinh nhật, mặc kệ gió mưa, có những lúc mệt mỏi rã rời, đến quân phục còn không kịp thay, từ thân tình yếu ớt nhỏ cô bị cảm động rồi, đây cũng là cô vứt bỏ nguyên tắc, cho dù Tập Vị Nam cưỡng ép cô phát sinh quan hệ, cô đối với anh nhiều nhất là phát cáu, nhưng không có chán ghét, càng không suy nghĩ muốn li hôn.

"Nếu như ghét bỏ thân phận quân nhân của anh, em đã không cầu hôn với anh rồi." Diệp Bạc Hâm nhỏ tiếng lẩm bẩm, xoa xoa hai gò má nóng hầm hập.

"Cái gì?" Tập Vị Nam không nghe rõ, ngẩng đầu lên nhìn cô.

Mượn tia sáng lờ mờ, Diệp Bạc Hâm nhìn thấy nét mặt mệt mỏi của anh, hốc mắt trùng xuống, vành mắt tím bầm, trong nhãn cầu dính đầy những tơ máu.

Cô quên mất bản thân còn đang giận, vô cùng ngạc nhiên đưa tay nâng khuôn mặt anh lên, "Chuyện gì vậy?quán đội ngược đãi anh sao, bao lâu rồi không để anh ngủ rồi, sao lại mệt thành bộ dạng giống quỷ này?"

Cô biết quân nhân khổ, cũng biết anh rất bận, nhưng không nghĩ tới anh đường đường là thượng tá, còn bị hành hạ thành bộ dạng này, không phải là anh đi hành hạ người khác sao?

Nửa tháng nay không thể nghỉ ngơi tốt, đêm qua lại mất ngủ, tinh thần sắp sụp đổ tới nơi, có thể không mệt sao?

Tập Vị Nam kéo khoé miệng, bao phủ đôi tay mềm mại của cô, di chuyển tới nên môi cô nhẹ nhàng hôn một cái.

"Không sao, nghỉ ngơi một đêm sẽ tốt thôi."

Nghĩ tới ngày kia phải tiến hành diễn tập khép kín, cắt đứt mọi phương thức liên lạc với bên ngoài, nửa tháng không nhìn thấy cô, Tập Vị Nam liền cảm thấy trong lòng giống như có cái gì xáo trộn, ngứa ngáy không chịu được.

Còn chưa chia tay đã thấy nhớ nhung rồi, ánh mắt Tập Vị Nam càng sâu hơn, buông lỏng kích động của bản thân, ngập ngừng hôn lên môi cô.

Xét theo bài học hôm qua, hôm nay anh không dám quá suồng sã, vốn nghĩ chỉ lướt qua rồi dừng lại, nhưng vừa hít vào hơi thở của cô, anh liền khống chế không được máu huyết sôi sục, giống như bị nghiện mùi hương này.

Nụ hôn giữa nam nữ trưởng thành không giống như thanh vị của thời đại học sinh, lúc đó vừa mới chớm yêu, còn không dám tiếp xúc thăm dò sâu, nhưng sau khi cơ thể họ trưởng thành hơn, cho dù một cái hôn đơn giản cũng có thể kích thích hoóc môn, giống như ngọn lửa bùng cháy, khó bỏ khó phân.

Hơn nữa hai người bọn họ có quyến luyến sâu lắng, quen thuộc thân thể của hai bên.

Nhìn thấy cô không từ chối, trong lòng anh phơi phới, đôi tay run rẩy quyến luyến trên cổ thanh mảnh của cô.

Những cảm xúc lạ khiến cô không chịu được lên tiếng rên rỉ, chân tay cô mềm nhũn vô lực, bị ép buộc tiếp nhận nhiệt tình của anh.

Một tay Tập Vị Nam thuận theo lưng cô trượt xuống, chầm chậm di chuyển, nhưng lại giống như mang theo điện, khiến cô cảm thấy hồi hộp chưa từng có trước đây.

Dưới tay dùng lực chuyển động, đem cô kéo qua, ngồi vắt ngang trên đùi anh.

Diệp Bạc Hâm lô lúng túng mở đôi mắt dịu dàng lên, đôi tay gượng gạo không biết từ lúc nào đặt ở đâu.

Tập Vị Nam thấp giọng mỉm cười, âm thanh mập mờ lan toả khắp mọi ngóc ngách trong chiếc xe nhỏ hẹp.

Hai gò má của Diệp Bạc Hâm càng ngày càng đỏ, đôi tay nắm chặt đặt lên đùi anh, có cái gì đó như muốn mượn lực ngoi lên, bên tai lại truyền tới tiếng gầm gừ trầm thấp ấp úng của anh, thở hổn hển, giống như thống khổ, ại giống như vui vẻ.

Cô khó chịu với âm thanh mà anh phát ra, Tập Vị Nam lại đặt lên sườn tai cô mơ hồ nói: “Em yêu, còn không buông tay nó sẽ tàn phế mất, hạnh phúc nửa đời sau của em dựa vào nó đấy.”

Diệp Bạc Hâm ngây người một lúc mới phản ứng lại, cô giống như bị giật điện buông tay ra.

Tập Vị Nam lại xấu xa bắt lấy vóng dáng mềm mại của cô, nắm lấy tay cô từ bụng dưới đang căng chặt của anh, chậm rãi di chuyển xuống dưới eo, cố định ở đó, vốn dĩ muốn trêu chọc cô một chút, không ngờ quân địch không đầu hành, bản thân anh lại bị kích thích một trận.

Vòng eo là nơi nhạy cảm của đàn ông, đôi tay mềm mại ngăn cách bởi lớp quần áo, lại khiến toàn thân anh căng chặt, máu huyết lưu động thần tốc, hơi thở của anh dần dần trở nên nặng nề, làm tan rã sức tự chủ mà anh luôn lấy làm tự hào.

40. Chương 40

Tập Vị Nam cọ cọ bàn tay mềm mại không xương của cô, ngang bằng với trán của cô, bốn mắt nhìn nhau, cô ngượng ngịu né tránh ánh mắt của anh.

Tập Vị Nam gầm nhẹ một tiếng, buông cô xuống ghế, quay người ép lên người vô.

Trời đất quay cuồng, Diệp Bạc Hâm choáng váng tiếp nhận từng đợt nhiệt tình của anh.

Trên đường truyền đến âm thanh ào ào của dòng xe chạy, lại không thể kinh động đến màn dây dưa triền miên của hai người trong xe.

Đèn đường toả ra sáng sáng nhè nhẹ, cửa sổ xe được bao phủ bởi một màng chắn ngăn cách, từ bên ngoài nhìn vào, chỉ nhìn thấy một màn bóng tối.

Tập Vị Nam hôn lên tai cô, hơi thở càng thêm nặng nề, đến Diệp Bạc Hâm cũng có thể cảm nhận được anh đang run rẩy.

Cô bỗng nhiên mở to mắt, quần áo hai người đã không chỉnh tề, đôi mắt anh âm trầm doạ người.

Diệp Bạc Hâm muốn điên rồi, cô vì sao lại bị người đàn ông này cám dỗ, suýt chút nữa cùng anh xảy ra chuyện đó trên xe.

"Anh đứng dậy…" Diệp Bạc Hâm hỗn loạn rút tay lại, sắc đỏ trong đôi mắt còn chưa phai nhạt, trong khoé mắt kín đáo một sợi phong tình.

Tập Vị Nam nhìn cô từ trên cao nhìn xuống, khoá chặt trên gương mặt của cô, không nhúc nhích.

Diệp Bạc Hâm thật sự sợ anh không phân nơi công cộng mà làm loạn, nghiến răng đẩy anh ra, nhưng khí lực của cô không phải là đối thủ của anh, một lúc liền bị anh tóm chặt cổ tay.

"Tập Vị Nam, anh không nên làm loạn…" nhìn thấy anh cúi đầu xuống, Diệp Bạc Hâm sợ hãi.

Tập Vị Nam đặt đầu anh vào vai cô, nặng nề thở ra một hơi, không biết làm sao lại thở dài: "Đừng cử động, để anh bình tĩnh lại một chút."

Giọng của căng thẳng khàn đặc, có một chút giống đứa trẻ bất lực, một lúc sau Diệp Bạc Hâm liền hoà dịu xuống, liếc nhìn gương mặt anh.

Gương mặt kia anh tuất kiệt xuất, tràn đầy nam tính.

Tập Vị Nam không dám ép cô, cũng biết bản thân quá nóng vội rồi, sợ mất đi cô, chính là không tình nguyện, cũng cắn răng chịu đựng nhẫn xuống.

Ai bảo anh hôm qua vô sỉ, nhất thời không khống chế được bản thân.

"Anh không sao chứ?"cô cảm nhận được cơ thể anh đang căng cứng, có chút lo lắng, cô cẩn thận dè dặt hỏi anh một câu.

"Khó chịu." Giọng Tập Vị Nam thấp xuống, ở bên cổ của cô cọ sát, "Sớm muộn gì cũng làm anh ngạt thở mất."

"Vậy phải làm sao đây?" Diệp Bạc Hâm sắp bị dọa khóc tới nơi, nghe nói đàn ông giây phút quan trọng bị hãm lại, thân thể dễ xảy ra vấn đề.

Cô lại chưa từng gặp loại tình huống này bao giờ, cũng không thể hi sinh bản thân, để anh đạt được?

Cũng không phải là cô để anh làm loạn được.

Đúng lúc Diệp Bạc Hâm đang lung lay quyết tâm, lúc cô định đồng ý cho anh, Tập Vị Nam lật người, tay đặt lên eo cô, vây cô trong vòng tay, giọnh khàn khàn nói: "Không "làm " ở trên xe, chúng ta quay về, cho anh được không?"

Anh một nửa dỗ dành một nửa cám dỗ, âm thanh dây dưa nồng đậm nghe rất dịu dàng.

Diệp Bạc Hâm căn bản chống đỡ không được, cô sợ Tập Vị Nam cùng cô làm trong xe, bây giờ nghe thấy anh mở miệng, cũng không thể quan tâm nhiều, hận không thể mọc cánh, lập tức rời khỏi đây.

Tập Vị Nam hoà dịu lại rất lâu, mới bình phục sóng tình mãnh liệt trong lòng, thay cô chỉnh lại trang phục, Diệp Bạc Hâm xấu hổ luống cuống, lúng ta lúng túng nói để cô làm, sau đoa quay người xoay lưng lại với anh.

Trước kia tay chân hoạt bát nhanh nhẹn, hôm nay lại bị anh doạ, run lẩy bẩy.

Trong không gian chật hẹp, hai người đều trầm mặc chỉnh lại trang phục của mình, hơi thở của Tập Vị Nam phục hồi ổn định, nhưng ngược lại trái tim trong lòng ngực của Diệp Bạc Hâm lại đập nhanh " thình

thịch ", cô sợ bị anh nghe thấy, đầu càng cúi thấp xuống.

Lúc Tập Vị Nam thắt dây an toàn, lại nghe được âm thanh trong treo, sống lưng Diệp Bạc Hâm cứng đờ, Tập Vị Nam liếc mắt nhìn cô, môi bạc móc lóc lên, rõ ràng tâm trạng rất tốt.

Trên đường, Diệp Bạc Hâm đều không dám nhìn anh, nghiêng đầu dựa vào cửa sổ xe, có một luồng hương vị giấu đầu hở đuôi.

Nghĩ tới về nhà liền có thể cùng cô thoả thích triền miên một trận, tâm trạng Tập Vị Nam tất tốt, khoé miệng từ đầu đến cuối đều nhấc lên độ cong nhàn nhạt.

Giẫm hết ga, chiếc xe nhiều lần vượt quá tốc độ, cảnh sát giao thông nhìn thấy là một chiếc xe quan sự, đến ngăn cản cũng không dám ngăn lại.

Chiếc xe đi vào tầng hầm gửi xe, Tập Vị Nam dừng xe lại, quay người qua giúp Diệp Bạc Hâm mở dây an toàn, đôi tay không biết cố tình hay vô ý, quét qua trước ngực của Diệp Bạc Hâm, sống lưng Diệp Bạc Hâm lập tức cứng lại.

Nhiệt độ trên mặt cô căn bản không giảm xuống, thuỷ triều mùa xuân dưới đáy mắt rung động lòng người, Tập Vị Nam nhịn không được hôn một cái lên môi cô.

Thân hình anh cao lớn, ôm cô sải bước ra khỏi bãi đỗ xe, bước đi của cô rất nhỏ, thực chất là bị anh nhấc lên kéo đi về phía trước.

Nghĩ tới chuyện sắp đối mặt, Diệp Bạc Hâm một mặt hối hận đã mềm lòng đồng ý với anh, một mặt âm thầm vội vã không nói nên lời.

Ngày trước là người lạnh lùng như vậy, vì sao gặp phải chyện này lại giống như biến thành một người khác.

Người đàn ông lạnh lùng, trong chuyện tình nam nữ cũng sẽ thất lễ, lật đổ tính cách thể hiện bên ngoài của anh, để lộ ra dã tính nguyên thuỷ.

Vừa bước vào phòng, đến đèn còn không bật lên, Diệp Bạc Hâm liền bị ép trên cánh cửa, động tác của anh hấp tấp lỗ mãng, nụ hôn lại dịu dàng dây dưa, nhẹ nhàng hướng dẫn cô.

Tập Vị Nam kề sát tai cô, không ngừng gọi cô là vợ yêu, âm thanh ấy mập mờ mềm mại, giống như nước chảy róc rách, lại giống như cuồn cuộn mãnh liệt của biển cả, đánh lật thuyền nhỏ của cô, khiến cô không đuối trong dòng mềm mại mà điên cuồng của anh.

Tập Vị Nam cảm thấy cô đang sợ hãi, ở trong vòng tay của anh run rẩy, anh lướt nhẹ qua lưng cô, động tác nhẹ nhàng, âm thanh khàn khàn khiến cô thả lỏng.

Máu huyết trong cơ thể anh chạy tán loạn, nhưng vẫn nhẫn nại an ủi cô, dụ dỗ cô không ngừng gọi tên anh.

Phân mảnh của trí nhớ trùng hợp với hiện tại, trước mắt Diệp Bạc Hâm ẩn hiện vô số hình ảnh, khiến cô hoảng hốt sợ hãi, nhưng cô biết người đàn ông đang ôm cô nhẹ nhàng an ủi cô sẽ không làm hại cô, từ từ thả lỏng cơ thể.

Trong phòng một mảng đen kịt, vùng đất ngoài cửa sổ bao phủ bởi ánh sáng, mơ hồ có thể nhìn thấy áo quần nằm rải rác trên mặt đất.

Tia sáng vàng thể hiện ra sự mơ hồ ấp áp, rải rác trên cơ thể đôi nam nữ.

Diệp Bạc Hâm bị ánh sáng chói mắt kinh ngạc một hồi, đưa tay lên che mắt, “Đừng bật điện lên…”

Tập Vị Nam vuốt mái tóc ướt đẫm của anh, dỗ dành cô nói: “Bật lên đi, anh muốn nhìn em ”

Diệp Bạc Hâm rốt cuộc không lay chuyển được Tập Vị Nam, cô chỉ có thể tự lừa dối mình, nhắm mắt lại đi theo anh.

Về đêm không khí càng yên tĩnh, sau khi kết thúc, Diệp Bạc Hâm giống như đứng trên một đám mây, toàn thân yếu ớt, dư vị trong cơ thể còn chưa phai đi, cô nằm trong vòng tay của anh, hai người đều ướt đẫm mồ hôi, toàn thân dính sát nhau, anh ôm lấy cô không buông tay.

Anh lấy tay vuốt tóc mềm của cô, ngón tay kéo lên một ít tóc đặt trên mũi ngửi, trên mặt tràn ngập một nụ cười thoả mãn.

“Thoả mái không?” anh cười trêu chọc cô, đôi mắt sâu thẳm nhuộm đầy ý đen tối.

Diệp Bạc Hâm bực mình cấu eo của anh một cái, trừng mắt liếc nhìn anh, lại nhanh chóng cúi thấp đầu.

Còn dám nói, không biết anh lấy thể lực ở đâu ra, rõ ràng trông thấy gương mặt anh rất mệt mỏi, nhưng anh làm chuyện này không qua loa chút nào.

Nghĩ đến những lời thô tục mà anh nói, còn hứng thú ép cô nói ra những lời khó mà mở miệng nói, cô hận không thể tìm một lỗ chui xuống.

Tập Vị Nam thấp giọng cười lên, hôn cô một hồi.

Diệp Bạc Hâm chịu không được một thân nhớp nháp, đứng dậy đi tắm rửa, Tập Vị Nam kéo cô quay lại, mặt cô liền đen lại, cho rằng anh lại “Muốn ”, đôi tay sợ hãi kéo giãn khoảng cách của hai người.

Từ trong phòng tắm bước ra, Tập Vị Nam tựa giường ngủ say rồi.

Ngược lại thì Diệp Bạc Hâm, tâm trí cô rất tỉnh táo, chuyện phát sinh đêm nay khiến cô trở tay không kịp, nhưng cô không thể phủ nhận, đối với người đàn ông này cô có tình cảm đặc biệt.

Diệp Bạc Hâm nhìn chằm chằm vào gương mặt đang ngủ của anh một lúc lâu, ngón tay vuốt ve trên mặt của anh, trượt qua đôi môi mỏng của anh mũi anh, cuối cùng dừng ở trên đôi lông mày của anh.

Mặc dù đã ngủ say, lông mày của anh vẫn cứ nhíu chặt, hình như có cái gì đó quấy nhiễu anh, cô đau lòng giúp anh xoa nhẹ.

Người đàn ông này đẹp trai quá mức rồi, đường nét cương nghị, sống mũi cao và thẳng, vầng trán thể hiện sự oai phong, góc cạnh được mài giũa bởi năm tháng toả ra sự điềm tĩnh chín chắn.

Nhìn thấy tâm ý của cô vừa lay động, trên đôi môi mỏng của anh, Diệp Bạc Hâm đặt một nụ hôn nhẹ, tắt đèn tường đi.

Vào cuối tháng năm, trời hửng sáng rất nhanh, những tia sáng mặt trời lắt nhắt từ khe hở rèm cửa sổ chiếu vào trong.

Những tấm rèm màu đen chặn các tia sáng ở ngoài cửa sổ, trong phòng vẫn mờ tối.

Có lẽ đã lâu rồi không nghỉ ngơi tốt, lại có một bầu không khí quen thuộc bao quanh cơ thể, Tập Vị Nam lần đầu tiên không thức dậy lúc năm giờ sáng.

Trong lòng Diệp Bạc Hâm nhớ mong anh, từ sớm đã thức dậy, cô nhìn đồng hồ, mới hơn năm giờ.

Bảy giờ Tập Vị Nam còn phải về doanh trại, Diệp Bạc Hâm muốn để cho anh ngủ một giấc ngon lành, cô dậy trước chuẩn bị bữa sáng cho anh, tránh khỏi đến giờ lại vội vội vàng vàng, đến bữa sáng cũng không kịp ăn.

Doanh trại nhiều năm khắc nghiệt, Tập Vị Nam đến giấc ngủ cũng phải theo khuôn phép, tư thế ngủ dễ nhìn, Diệp Bạc Hâm vẫn gối đầu lên cánh tay anh, thuận theo cầm anh ngước lên nhìn, khuôn mặt kia 360 độ không góc chết.

Tay của anh đặt lên eo cô, bộ đồ ngủ mở ra một nửa, để lộ ra bộ ngực cường tráng, trên làn da màu xám có vết trầy xước do cảm xusc đêm qua của cô để lại.

Ánh mắt cô lay động, khuôn mặt từ từ đỏ rực, Diệp Bạc Hâm ghét bỏ xoa xoa đôi má nóng bỏng của cô, âm thầm mắng bản thân ngu ngốc si mê.

Đặt một nụ hôn trên môi bạc của anh, Diệp Bạc Hâm nhẹ nhàng di chuyển cánh tay anh đang đặt trên eo cô, sợ đánh thức anh dậy, động tác của rất chậm, sau khi từ trong lòng anh ta ngoài, sau lưng cô xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng.

Buổi sáng có chút lạnh, điều hoà lại bật cả đêm, Diệp Bạc Hâm sợ anh bị lạnh, đắp một cái chăn cho anh.

Cô còn chưa đứng dậy, lập tức có một cánh tay quấn quanh eo cô, nhẹ nhàng kéo cô lại, cô bị lọt vào trong vòng tay, sau lưng cô là lòng ngực ấm áp của người đàn ông.

Người đàn ông uể oải đặt cằm anh lên vai cô, đôi tay quấn chặt eo cô, giọng khàn khàn ở bên tai cô hỏi: "Đi đâu?"

Diệp Bạc Hâm quay đầu nhìn anh, mắt anh thậm chí còn không mở ra, trong những này thường khuôn mặt nghiêm túc mang một tia nam tính, đôi môi mỏng chà chà lên cổ cô.

Diệp Bạc Hâm bị hơi thở của anh khiêu khích khiến tim đập thình thịch, cô đỏ mặt nói: "Mới hơn năm giờ, anh ngủ thêm một lúc nữa đi, em đi chuẩn bị bữa sáng, sáu rưỡi em gọi anh dậy."

Tập Vị Nam ngang bướng không buông tay, nhắm chặt mắt trêu chọc cô, "Mới kết hôn đã suy nghĩ cho anh rồi, sớm biết trước như vậy lúc đầu đem em về sớm hơn, hà tất gì nhiều năm làm hoà thượng như vậy."

Diệp Bạc Hâm: "…"

"Em ngủ cùng anh một lúc nữa đi." Tập Vị Nam đã lâu rồi không ngủ bình thản như vậy, hơi thở của cô làm cho anh bị mê hoặc, cô vừa rời khỏi anh liền tỉnh lại.

Không đợi Diệp Bạc Hâm nói chuyện, anh thẳng thắn ôm cô nằm xuống, hận không thể đem cô hoà vào máu huyết của anh.

Diệp Bạc Hâm giống như dỗ trẻ con dỗ dành anh: "Đừng như vậy, em đi chuẩn bị bữa sáng cho anh, nếu không một lúc nữa anh ăn gì?"

"Ăn em." nói xong, môi mỏng liền ép tới, dây dưa cuốn lấy lưỡi cô.

"Đừng nháo nữa, đi ngủ."

Diệp Bạc Hâm đêm qua ngủ rất ít, rất nhanh liền nằm trong lòng anh ngủ thiếp đi.

Lúc sáu giờ hơn, Tập Vị Nam tỉnh dậy trước, nhìn cô đang ngủ say, không nhẫn tâm gọi cô dậy.

Nhưng anh vừa động, Diệp Bạc Hâm cũng tỉnh rồi.

"Đánh thức em rồi?"

"Không có."

Diệp Bạc Hâm ngáp một hơi, Tập Vị Nam đã mặc xong quần áo, ngồi bên cạnh giường pom cô, thấp giọng nói: "Em mệt rồi ngủ thêm một lúc nữa đi."

Diệp Bạc Hâm sao bằng lòng được, xô đẩy anh đi đánh răng.

Lúc tiễn anh xuống lầu, Tập Vị Nam đi lấy xe, Diệp Bạc Hâm liền đến một cửa hàng ăn sáng di động mua cháo lúa mạch và bánh mì bảo anh mang theo ăn dọc đường.

"Lái xe cẩn thận nha." Diệp Bạc Hâm giữ vị chua chát trong đáy lòng, thấp đầu giúp anh chỉnh sửa cổ áo.

Tập Vị Nam đem bữa sáng trong tay đặt trước xe, nắm chặt tay nhỏ mềm mịn của cô, đặt lên môi anh hôn nhẹ, cười nhẹ: "Cũng sắp thành bà vợ lắm điều rồi."

Nhìn Diệp Bạc Hâm trừng mắt trách móc, anh cười càng khoái trá.

41. Chương 41

Nỗi buồn biệt ly len lỏi giữa hai người, kim phút trên chiếc đồng hồ đeo tay cứ thoăn thoắt trôi, còn con ngươi của Diệp Bạc Hâm lại xoay tròn theo chiếc kim giây.

Thủ đô vào tháng Năm đã thấp thoáng cái nóng của mùa hè. Nhìn qua khung cửa sổ xe, đám nhân viên công sở đóng bộ quần tây giày da chen chúc lên xe bus, xe con tắc nghẽn giữa đường, mặt mày ai nấy đầy nôn nao.

Gương mặt đỏ bừng phớt cười, im lặng hồi lâu cô mới ngẩng lên. Cặp mắt đẹp, đen láy như màn đêm, đôi đồng tử soi bóng người lính áo xanh.

Cô xòe lòng bàn tay, Tập Vị Nam nhìn xuống, chiếc điệu thoại màu trắng nằm trong lòng bàn tay trắng trẻo ấy.

Diệp Bạc Hâm lúc lắc điện thoại, cười đưa anh: "Anh Thủ trưởng, dù sao mình cũng đã lấy nhau, lưu số điện thoại liên lạc chứ nhỉ."

Cô nở nụ cười cởi mở, giọng điệu cũng chẳng hề tỏ ra bối rối. Không hiểu tại sao, khi nhìn vào đôi mắt sáng ngời ấy, con tim anh bỗng thắt lại.

Trước kia cứ ngỡ đời này đã chẳng còn dính líu nữa, thế nên mới nhỏ nhen ném cho cô một dãy số, để giờ con tim đau quặn nói với anh rằng, cái sự cố chấp của mình ngu xuẩn cỡ nào.

"Xin lỗi em."

Anh yếu ớt nói lời xin lỗi, ngón tay gõ trên màn hình.

Bầu không khí bỗng chốc trở nên ngột ngạt, bên cạnh sự luyến tiếc trước lúc chia tay, còn có cả nỗi niềm áy náy trong anh.

Diệp Bạc Hâm không cảm nhận được cái đau nghẹt thở trong lòng anh. Cô cất điện thoại đi, đoạn giương tay dụi vào gương mặt cứng đờ của Tập Vị Nam, đầu ngón tay lướt qua mắt mày anh. Cô nói:

"Đừng để mình quá sức, sức khỏe là vàng, có thời gian là phải tranh thủ nghỉ ngơi nhé."

Sự quan tâm hiếm hoi khiến cổ họng Tập Vị Nam nghẹn lại, yết hầu bất giác quặn lên rồi lại quặn xuống. Đôi mắt vốn dĩ điềm tĩnh như bị cái gì đó làm nhoèn ướt.

Trước lúc xuống xe, Diệp Bạc Hâm như sực nhớ ra điều gì. Tay nắm lấy chốt cửa rồi, song vẫn quay lại.

"À đúng rồi, bao giờ thì anh được nghỉ phép?" Cô chau mày hỏi.

Nắng rọi qua cửa kính xe, dịu dàng trút lên mái tóc đen láy của anh. Anh nghiêng đầu, nửa bên mặt dát lên một lớp ánh kim, nửa bên kia ẩn lấp trong bóng râm, ngược chiếu ánh sáng, khiến cô không tài nào nhìn rõ cơn sóng ngầm trong mắt anh.

Cô nheo mắt, đoạn xích lại gần hơn, nín lặng chờ câu trả lời từ anh.

Trầm ngâm một đỗi, Tập Vị Nam mới nghe tiếng mình khàn khàn lách từ cổ họng, kẽ răng he hé, có chút chua chát, lẫn chút khó khăn.

"Có thể là… nửa tháng sau."

Thời gian diễn tập mất nửa tháng, anh không tin đến lúc đó, ông cụ vẫn cố nghĩ cách giày vò anh.

Tập Vị Nam sợ cô buồn, toan giải thích. Vậy mà Diệp Bạc Hâm lại vỗ lồng ngực, thở phào nhẹ nhõm. Cô

cười tươi roi rói, mặt mày cong cong như vầng trăng khuyết.

"Em rất vui thì phải"

Tập Vị Nam khó chịu, gườm gườm nhìn cô.

"Đâu có."

Diệp Bạc Hâm nén cười, mười ngón tay đan vào nhau. Cô nâng hàm, nhìn anh:

"Mẹ em ấy à, tính cách của bà vốn quyết liệt, lại chúa ghét những kẻ bày trò hòng qua mắt mình. Chuyện hai đứa mình em chưa hỏi ý kiến, cũng chưa được sự đồng ý mà tự dưng dẫn về một anh, bảo là mẹ ạ, đây là con rể mẹ. Thế thì em chết chắc với bà."

Thoáng nghĩ thôi mà Diệp Bạc Hâm đã thấy sởn gai ốc, chứ đừng nói đến lúc đó phải giải quyết thế nào.

Cô chưa chuẩn bị sẵn sàng tâm lý đến đón nhận cơn thịnh nộ từ bà Tô. Nói cô là con rùa rụt cổ thì cũng đành chịu, lán được lúc nào hay lúc ấy.

"Bao giờ nghỉ phép, thể nào anh cũng đến nhà em chào hỏi. Em sợ là mẹ em không chấp nhận, rồi cầm chổi tống anh ra khỏi cửa. Lúc ấy ngượng lắm. Em tính mình cứ thăm dò ý tứ trước, cho bà liều thuốc củng cố tinh thần, đợi bao giờ nguôi ngoai anh hẵng đến."

Tập Vị Nam đăm chiêu, sau rồi đưa tay xoa má cô. Anh nói:

"Tại anh cân nhắc không được thấu đáo, mới khiến em phiền lòng. Tạm thời em đừng nói gì với chỗ mẹ, đợi đến lúc anh nghỉ phép sẽ tự mình đến tận nơi nhận tội."

Diệp Bạc Hâm lắc đầu: "Không được, em vẫn chưa thấy an tâm."

Giọng anh hơi chùng xuống mấy phần: "Nghe anh, họa do anh mà ra, anh là đàn ông, dĩ nhiên phải có trách nhiệm. Lấy em ra làm lá chắn đại bác, thế thì anh là cái thể loại gì?"

Đại bác?

Bà Tô là đại bác?

Diệp Bạc Hâm phì cười, so sánh này quả là sát thực. Mồm miệng bà Tô oang oang như thế lại chả giống đại bác?

Tập Vị Nam bật cười, lắc đầu: “Em cũng không hỏi xem vì sao tự nhiên phải nửa tháng sau anh mới có thể nghỉ phép?”

Mắt cô đảo qua đảo lại, đoạn dừng trên vai anh. Cô búng tay lên quân hàm: “Dạ thưa Thủ trưởng, ngài không như dân thường chúng em, trên vai ngài là trọng trách với quê hương, đất nước.”

Nắm tay đấm mấy cái vào ngực anh, cô nháy mắt: “Biết là anh không được để lộ cơ mật quân sự rồi. Yên tâm đi, em chẳng đến nỗi thiếu hiểu biết như thế đâu. Thôi không đùa với anh nữa, anh cứ yên tâm công tác.”

Chưa ăn thịt lợn, chả nhẽ cũng chưa thấy lợn chạy qua? Trên tivi diễn đầy, động một tí là bí mật quân sự.

Hai người thống nhất đợi anh về rồi hẵng bàn việc gặp gỡ phụ huynh.

Diễn tập không phải bí mật quân sự gì, chỉ cần giữ kín địa điểm và nội dung diễn tập, còn lại có nói với cô ấy cũng chả sao.

Đối với nhiều cô gái mê quân nhân mà nói, thì đàn ông mặc quân trang, mà nhất là sĩ quan đẹp trai là điều khiến các cô kích thích nhất, ánh mắt các cô không giấu nổi sự sùng bái, khiến các cô càng thêm mê mẩn đời sống doanh trại.

Diệp Bạc Hâm thì không thế. Cô không có nhã hứng, không muốn nói nhiều về chuyện nhà lính với Tập Vị Nam, trái lại ra chiều muốn lảng tránh.

Diệp Bạc Hâm đứng tại lề đường, mắt tiễn Tập Vị Nam rời đi. Cạnh đó là biển báo trạm xe bus, nhiều người thuộc giới văn phòng đang đợi xe.

Xe vừa dừng, một toán người liền tràn lên, lẫn theo mấy câu chửi thô tục, chắc hẳn có người đã dẫm phải chân ai đó, hoặc ai không bỏ tiền bị tài xế quát tháo.

Diệp Bạc Hâm ngẩng đầu, cười với nắng chói chang.

Cuộc sống không hề bạc đãi cô, chí ít cô không phải như giới bình dân hằng ngày dậy từ tờ mờ sáng chen chúc trên xe bus, nhấp nhổm lo cắt thưởng, hay cơ hội thăng tiến bị kẻ khác lẫng mất.

Năm xưa, khi vẫn còn đi học, cô đã không có lấy một mối tình oanh liệt vào cái độ tuổi thanh xuân phơi phới như bao bạn bè cùng trang lứa. Không phải phải tâm tình thiếu nữ ít ỏi, mà chỉ vì chưa gặp được người khiến mình rung động.

Cũng chẳng bởi cô đơn hay hâm mộ người khác mà dễ dàng nhận lời người ta. Đó là giới hạn mà cô kiên quyết đến cùng. Cho nên những kẻ không hiểu lại thầm cho rằng cô giả vờ tỏ ra kiêu kì lạnh lùng, ngoài

mặt thì làm như nữ thần, thực chất để nhử đàn ông con trai.

Gặp gỡ Tập Vị Nam là điều chưa bao giờ cô ngờ tới. Bốn năm trước, cô hận người phụ nữ đã lập gia đình, cộng với tất cả những gì Hạ Dã Nhuận làm, sự nhu nhược trong hành động khiến cô có cái cớ để mà quả quyết buông tay khi gặp lúc.

Năm tháng thanh xuân đẹp nhất, cô gặp được đúng người. Bao năm kiên định, cô cho rằng mình không hề sai.

Tiệm thuốc thuộc khu phố sầm uất mở cửa 24/7, nhân viên luân phiên trực ca. Lẽ vậy mà hằng ngày sau mỗi lần đổi ca, nhân viên thường chào đón khách hàng bằng vẻ mặt tươi tỉnh nhất.

Bản thân Diệp Bạc Hâm vốn xuất chúng hơn người, gương mặt xinh xắn càng tôn lên nét trẻ trung mỹ miều, đôi mày hơi vểnh, bờ mi cong dài, vầng trán toát lên vẻ thanh thoát, cặp mắt sáng trong, lại càng long lanh nhu mì.

Tiệm thuốc vào sáng sớm chưa có mấy khách. Cô bước vào, hiển nhiên nhân viên tiến ra chào đón, hỏi cô cần loại thuốc nào.

Diệp Bạc Hâm chẳng hề tỏ ra ái ngại lướt nhìn kệ thuốc, rành rọt yêu cầu thuốc tránh thai khẩn cấp.

Nhân viên lấy làm lạ bèn nhìn lại cô. Sơ mi trắng đi với quần bò xanh, chân xỏ giầy cao gót lót đế chống trơn màu sữa, mái tóc đen suôn dài ngang eo, ánh mắt toát lên vẻ điềm nhiên. Nom dáng vẻ thì giống sinh viên đại học.

Theo kinh nghiệm của người bán hàng, các cô gái mỗi lần đến mua thuốc tránh thai thường cúi gằm đầu, má ửng hồng, giọng lí nhí như muỗi kêu, có vẻ như đã làm chuyện sai trái. Ít thấy cô nào thản nhiên như thế này, nên bất giác nhìn cô lâu hơn.

Bị người xa lạ săm soi, Diệp Bạc Hâm cau mày hơi khó chịu. Bấy giờ người nhân viên kia mới sực tỉnh, quay ra tìm thuốc trên kệ.

Hôm qua cô cũng uống thuốc. Vẫn biết thứ này uống vào không tốt cho sức khỏe, nhưng khi chuyện ấy diễn ra, anh không dùng bao, mà cũng không nỡ bảo anh dừng lại giữa chừng.

Cô còn trẻ, không muốn mình vướng bận gia đình quá sớm.

Lấy Tập Vị Nam có một điểm tốt, đó là với địa vị của mình, anh phải thường xuyên xa nhà, để cô được nhàn hạ, đỡ phải hầu hạ một gã đàn ông. Lấy, trên cơ bản cũng như không lấy.

Bởi cuộc hôn nhân của bố mẹ khiến cô thực sự sợ việc lập gia đình với một người đàn ông. Cô sợ phải bỏ

ra tấm chân tình, sợ phải nhọc nhằn nuôi con cái, kết quả đổi lại là ly hôn. Lãng phí tuổi xuân, cũng như lãng phí tình cảm. Thế nên hồi ấy, Hạ Dã Nhuận tản tỉnh, yêu cầu kết hôn, cô đã lấy cớ tuổi còn nhỏ để từ chối.

Tới khi Lâm Tinh Âm xuất hiện, cô càng thấy sự quả quyết của mình là may mắn. Còn không, khi đối diện với người phụ nữ mà chồng mình lẳng nhẳng ở bên ngoài, cô nhất định sẽ ly dị, và cả cuộc đời không còn tin vào tình yêu nữa.

Thẩm Tư Á nói cô cực đoan. Lối suy nghĩ của cô toàn là thứ quái đản, còn bảo bà Tô đã hại con gái mình thậm tệ.

Chả cần người khác nói, cô cũng tự hiểu suy nghĩ của mình rất cực đoan. Cô không chịu được lừa lọc, càng không chịu được phản bội. So với người đàn ông ngoại tình về thể xác, cô càng không muốn đối diện người đàn ông ngoại tình về tinh thần.

Không yêu nữa, thì tinh thần mới ngoại tình. Nhưng cũng có những kẻ, nhân danh tình yêu để đi trêu hoa ghẹo nguyệt, vỡ lỡ rồi vẫn hùng hồn viện cớ tình cảm, cầu xin tha thứ. Trên đời sao lại có kẻ đáng tởm đến vậy.

Ngón tay móc chiếc túi, cô sang siêu thị bên cạnh mua một chai nước khoáng.

Hôm qua nghỉ việc rồi, mấy hôm này cô rảnh rỗi, đợi tin tức bên phía ông Diệp.

Có những khi cô cũng không rõ rốt cuộc mình đang đấu tranh cái gì. Cô cố chấp mong mỏi gia đình đó phải khổ sở, dường như đó mới là chất nhuận sắc cho cuộc đời vô vị của mình.

Người già dạo bước bên hồ, một tốp các cụ ông cụ bà mặc áo trắng tập thái cực quyền. Gương mặt họ ung dung, an nhiên.Ở nơi phố thị tất bật này, họ trở thành những người khoan thai, tự tại nhất.

Diệp Bạc Hâm men theo con đường nhỏ phủ đá cuội bước vào công viên, tìm một ghế ở nơi yên tĩnh, ngồi xuống.

Qua tầng tầng lớp lớp tàng cây, vẫn có thể nhìn thấy mặt hồ trong veo, và cả những bóng áo trắng phất phơ.

Cô lấy điện thoại từ trong túi, ngón tay trượt mở màn hình, ấn vào danh bạ.

Danh sách liên lạc trong điện thoại không nhiều, lướt qua là thấy chú thích trên đầu.

Anh không lưu tên mình bằng cách gọi vợ chồng thông thường, chỉ gọn lỏn một chữ Nam, đủ thấy mức thân thiết.

Lòng len lỏi ngọt ngào, Diệp Bạc Hâm cươi ngô nghê với chiếc điện thoại. Không ngờ con người thô kệch ấy lại chu đáo thế, lại còn biết chơi trò tâm lý.

Sự yên bình bỗng nhiên bị phá vỡ, phía trước văng vẳng giọng nói tỏ vẻ bực mình mà khiếm nhã:

"Đàn bà như cô lằng nhằng thế nhỉ?Ngủ với nhau thôi chứ có gì, mà cô phải đeo bám tôi như đỉa thế? Không có gan chơi thì đừng có đua đòi."

42. Chương 42

Diệp Bạc Hâm vốn không có ý hóng hớt, cũng chả muốn nghe lén, bèn xách túi toan bỏ đi, nhưng loáng thoáng thấy giọng nói này nghe quen quen, nhất thời không nhớ ra đã nghe ở đâu.

Ngó qua vòm cỏ lưa thưa, cô chỉ thấy ngang hông người đàn ông mặc quần màu xanh, phần trên bị lá cây che khuất.

Đối diện người đàn ông là một người phụ nữ mặc váy liền màu kem, thắt lưng đính hạt ôm lấy vòng eo thon gọn, đuôi tóc xoăn dài màu đỏ rượu rủ xuống sau hông, thân hình mảnh dẻ tha thướt.

Bụi cây che mất phần nửa trên hai người họ, không thấy rõ gương mặt.

"Bốp".

Âm thanh đanh gọn vang lên, có vẻ như người đàn ông bị tát

Đoạn nghe tiếng người phụ nữ rít lên chửi mắng:

"Mẹ kiếp anh là thằng khốn nạn, thứ rác rưởi, tệ mạt. Có chết đầu đường xó chợ cũng chẳng ai buồn hốt xác hộ đâu. Tưởng bà mày hiền dễ bắt nạt à?"

"Con điên."

Người đàn ông lạnh lùng quẳng lại hai chữ, toan cất bước về phía Diệp Bạc Hâm

"Anh đứng lại, nói cho xong đã, tám năm qua anh nợ tôi một lời giải thích."

Người phụ nữ rảo chân đuổi theo trên chiếc giày cao gót.

Diệp Bạc Hâm sửng sốt khi nghe giọng người phụ nữ. Chẳng trách cô thấy giọng nam kia quen thế. Hoá ra là anh ta? Kẻ đã mất tích tám năm.

Đang lưỡng lự hay là ra xem sao thì thấy hai người họ đã kẻ trước kẻ sau đi về phía mình.

Không kịp né tránh, Diệp Bạc Hâm chạm mặt cả hai.

"A Hâm?"

Khoảnh khắc nhìn thấy cô, người phụ nữ sửng sốt thốt lên, mắt thoáng qua vẻ bối rối. Sau cùng, cô nhếch miệng, cố gượng cười nhợt nhạt.

Diệp Bạc Hâm khẽ gật đầu, đoạn ngước mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

"Giang Diệc Đình."

Thời gian tám năm đã biến cậu thiếu niên xốc nổi ngày nào thành người đàn ông lòng dạ thâm sâu. Diện mạo anh ta thay đổi nhiều, vầng trán bớt đi nét ngang ngược xưa, năm tháng thêm vào đó vẻ thâm trầm, vững vàng, đôi mắt thăm thẳm sâu hun hút.

Thấy Diệp Bạc Hâm, thoạt đầu anh ta chưa kịp nhận ra, nghe Thẩm Tư Á gọi, trong đầu anh ta mới loáng thoáng nhớ về thời trẻ.

Cặp mày rậm khẽ nhếch, anh ta cười ngạo nghễ. Vết sẹo dài nửa phân giữa hai đầu lông mày chả hề làm giảm sút vẻ tuấn tú của anh ta, trái lại càng thêm vẻ bí ẩn và ngông nghênh.

"Ái chà chà, đây chả phái nữ thần Diệp Bạc Hâm của Cấp ba số 05 ngày xưa đấy à?"

Giang Diệc Đình cười mỉa đầy ẩn ý.

Nghe ra ý khinh khỉnh trong lời anh ta nói, Diệp Bạc Hâm toan đáp trả, nhưng nghĩ đến cảm nhận của Thẩm Tư Á, cô lại dằn lòng nén lại.

Sắc mặt Thẩm Tư Á nhợt nhạt, vô lực bước đến bên Diệp Bạc Hâm. Cô trừng mắt lườm Giang Diệc Đình:

"Họ Giang kia, ăn nói cho cẩn thận."

Giang Diệc Đình cười giễu cợt, bấy nhiêu năm rồi mà cô ta vẫn kiêu ngạo đành hanh như ngày nào, tưởng là ai cũng phải răm rắp nghe theo, làm theo những gì cô ta thiết đặt chắc.

Tiếc là, cô ta luôn luôn phải thất vọng.

"Cô Thẩm này, chớ mắc lừa bởi vẻ ngoài trong sáng của đứa em gái thân thiết này. Nhìn xem tay cô nàng đang cầm cái gì kia?"

Giang Diệc Đình cười ra điều thú vị. Cái nhìn dừng trên chiếc túi ni-lông màu trắng trong tay Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm đanh sắc mặt, nghe Giang Diệc Đình nói:

"Thuộc tranh thai cơ à… Chị em cô tối qua giống nhau quá nhỉ, đều bị đàn ông chơi…"

Giọng điệu cợt nhả, sỗ sàng khiến Diệp Bác Hâm ức đến độ toan đánh gã.

Diệp Bác Hâm mới nghĩ bụng như vậy, còn Thẩm Tư Á thì đã nhanh tay giáng cho gã cú bạt tai, một bên trái, một bên phải, vừa vặn thành đôi.

Thẩm Tư Á giận đến run lên bần bật. Cô điên nên mới lưu luyến gã khốn nạn này.

Ba năm trước, gã bỏ đi không có lấy một lời. Cô đợi gã tám năm. Tiêu hao quãng thời gian đẹp nhất đời người con gái để mà nhớ thương gã. Rút cuộc gã biến thành kẻ thế này đây.

Diệp Bạc Hâm nhíu mày nhìn mắt Thẩm Tư Á hoen đỏ, nước mắt chực trào, nhưng vẫn cố nín lại. Thâm tâm cô càng hận Giang Diệc Đình đến độ nghiến răng.

Một lúc bị tát hai cái, song Giang Diệc Đình vẫn không hề bực tức. Gã móc tờ chi phiếu chìa ra cho Thẩm Tư Á:

"Thôi coi như tôi xúi quẩy, vớ phải sao chổi như cô. Hai cái tát này tôi không thèm chấp cô. Coi như thế là xong. Nể tình cô đêm qua thể hiện hết mình, đây năm triệu này cô cầm lấy. Trước nay tôi vẫn luôn hào phóng với đàn bà con gái."

Năm triệu? Gã coi cô là gì? Gái bán dâm chắc?

Lần đầu tiên Thẩm Tư Á bị người khác sỉ nhục đến vậy. Cô thẳng thừng xé tan tờ chi phiếu, ném thẳng vào gương mặt ngạo nghễ của Giang Diệc Đình.

"Cút! Cút ngay cho tôi."

Không gào thét, chỉ có sự lạnh lùng vô hạn. Thẩm Tư Á cô không rẻ mạt đến vậy. Thôi là thôi, có gì ghê gớm. Không có hắn, trái đất vẫn quay bình thường. Tám năm qua chẳng phải cô vẫn sống tốt đấy thôi?

Giang Diệc Đình bỏ đi, đầu không thèm ngoảnh lại, lạnh lùng đến phát sợ.

Toàn thân Thẩm Tư Á như bị rút cạn sức lực, ngồi thụp xuống dãy đá cuội mấp mô.

Diệp Bạc Hâm không ngờ một người biệt tăm tám năm lại bất ngờ xuất hiện. Năm xưa Giang Diệc Đình một mình bỏ đi, như bốc hơi khỏi nhân gian. Thẩm Tư Á vận dụng mọi lực lượng, song vẫn không hay biết bất kỳ tin nào về anh ta.

"Chuyện gì đã xảy ra?"

Diệp Bạc Hâm xoa đầu cô, Thẩm Tư Á nghẹn ngào, nước mức chực trào ra, nín thinh một lúc, cô mới đứng dậy.

"Đi thôi, đi uống với tớ."

Khoác tay Diệp Bác Hâm, cô nhoẻn miệng. Đêm nay định bụng không say không về, nghe nói men rượu có thể làm tê liệt tinh thần. Đã lâu rồi cô chưa uống say.

Diệp Bạc Hâm biết cô không muốn kể, bèn ngậm miệng cho nhanh.

Chị em bạn dì là gì? Là khi người kia cần mình, bất kể lúc nào, bất kể ở đâu, phải ở bên cô ấy, dìu cô ấy qua quãng gian khó. Xác định rõ lúc nào cần làm thùng trút tâm sự, lúc nào cần đưa lời khuyên.

Hiển nhiên quán bar không mở cửa vào sáng sớm. Hai người nhìn nhau, tự nhiên giận quá mất khôn, quên béng mất điều này.

"Làm sao giờ?"

Thẩm Tư Á rầu rĩ nện vào vô lăng.

Diệp Bạc Hâm đề nghị:

"Hay đến trang trại rượu lấy ít?"

Thẩm Tư Á đảo mắt:

“Được, qua chỗ trang trại của ông ngoại cô.”

“Hả?”

Đùa à, ông ngoại ghét nhất mình uống rượu. Hồi nhỏ Diệp Bạc Hâm thường theo cậu đắm mình trong hũ rượu. Sau đấy ông ngoại biết được, cầm roi rượt cậu khắp vườn.

Ông ngoại mà biết cô đến trại lấy rượu, thì tai ương cô gánh đủ.

“Hả cái gì mà hả? Thế nào là chị em?”

Không địch nổi Thẩm Tư Á, sau cùng đành nhượng bộ.

Thẩm Tư Á từ lâu đã dòm ngó rượu ở trang trại của ông ngoại Diệp Bạc Hâm. Rượu được làm thủ công, nên đậm đà nồng nàn, khá có tiếng tăm trong giới rượu. Nghe nói tay nghề do tổ tiên ông ngoại cô truyền đời để lại.

Tiếc là hằng năm rượu ở trang trại Tô thị chỉ sản xuất số lượng giới hạn, có tiền chưa chắc đã mua được, mà cần phải quen biết nữa.

Nhờ có Diệp Bạc Hâm là tay trong, Thẩm Tư Á mới thường xuyên được giải cơn thèm.

Tửu lượng của Thẩm Tư Á thật sự kém quá thể. Mới dốc một chai vào bụng, người đã say mềm, miệng lảm nhảm, vừa khóc vừa gào, lăn lộn khắp phòng.

Diệp Bạc Hâm tối sầm mặt, nằm trên sô-pha, cả người uể oải lún xuống. Cô lấy làm may không theo Thẩm Tư Á đến quán bar, không thì cô nàng phá tan tanh quán xá ra mất.

Nhà Thẩm Tư Á không có ai. Mẹ mất sớm từ năm cô lên bảy, sau đó bố đi bước nữa với người phụ nữ khác. Thẩm Tư Á không chấp nhận, đuổi cả hai đi. Bố cô đành mua căn nhà khác để ở. Cả căn biệt thự rộng thênh thang không bóng người, chỉ còn mình Thẩm Tư Á.

43. Chương 43

Dưới ánh đèn trắng nhợt đung đưa như hoa tuyết, Thẩm Tư Á nằm ngửa trên thảm lông trắng, gò má ửng đỏ. Cô ngô nghê nói lảm nhảm.

Kể về sự si mê dại dột thuở thiếu thời lông bông lang bang, nửa đêm lao xe vun vút ngoài đường với kẻ ấy, gió như dao lướt qua mặt, cuộc sống tan chảy hoàn mỹ trong sự kích thích.

Một cô nàng ngỗ nghịch, một tay lưu manh đầu đường xó chợ, đến với nhau như điều hiển nhiên.

Không biết ai từng nói, con gái dậy thì sớm, còn con trai bất kể bao nhiêu tuổi, trong anh ta luôn cất giấu một linh hồn non nớt, huống hồ chàng thiếu niên lúc ấy còn chưa bước vào độ tuổi hai mươi.

Quãng thời gian ngợp trong vàng son ấy, người thiếu nữ một đêm bỗng trưởng thành, cô mong chàng trai làm nên sự lớn, nhưng anh ta cũng chỉ là vũng bùn không đủ cứng cáp để đắp lên tường, không ai dạy cho anh ta sống làm sao cho ý nghĩa. Anh ta chỉ biết phải trở nên hơn người, mới khiến kẻ khác khuất phục. Thủ đoạn hèn hạ thì đã sao, có tiền, có quyền, anh ta mặc nhiên giẫm đạp cả thế giới này dưới chân mình.

Tranh cãi liên miên, nửa đêm điên cuồng cấu xé, thấy nhau là thấy phiền. Hai người tính tình nóng nảy, không ai chịu nhường ai, sự dè bỉu và cả những từ ngữ sắc nhọn tổn thương cứ thế chĩa vào đối phương.

Cô gái mệt mỏi, không rõ giữa họ rút cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng cô mơ hồ nhớ quán rượu năm đó, chàng trai tuấn tú phớt cười tinh ranh, ánh đèn le lói đằng sau như bầu trời đầy sao, đôi mắt sáng như ngói lưu ly, chìm đắm trong huyên náo xa hoa.

Anh nói:

"Bạn gái em thiếu hiểu biết, đắc tội với anh Hải. Mong anh Hải nể tình, không chấp nhặt. Rượu chè bữa này, em xin được mời."

Chàng trai cất giọng khàn khàn, hơi trầm, như món Nữ nhi hồng ủ dưới đất đã trăm năm, lúc mở nắp, hương bay nồng nàn gợn say. Làn môi thanh mỏng, phớt nụ cười nhạt, tựa hoa đào tháng Ba, hớp hồn cô.

Cô nghe anh em dưới trướng anh gọi mình là chị dâu nhỏ. Kể từ ấy cô theo anh luồn lách khắp ngóc ngách thành phố, cuộc sống chệch khỏi quỹ đạo.

A Hâm khuyên cô, anh ta không phải người tốt, cả hai vốn dĩ không cùng một thế giới. Những kẻ mưu sinh bằng cách lách luật như họ sớm muộn sẽ sinh chuyện.

Nước uống vào mình, nóng lạnh tự biết. Những gì Diệp Bạc Hâm nói lẽ nào cô chưa từng ngẫm đến, nhưng giữa biển người mênh mong, hiếm khi gặp được người tâm đầu ý hợp. Nhẽ nào cô chỉ bởi bận tâm thân thế của anh, vì tương lai mù mịt xa xôi mà rời bỏ anh?

Ai ai cũng bảo cô ngỗ nghịch, là đứa con gái hư hỏng. Chỉ có Hâm là nhìn thấu thâm tâm cô. Đày đọa là cái áo khoác ngoài của nỗi cô đơn. Những đêm trống trải khiến cô phát điên. Cô mượn men rượu để mà tê dại thần kinh, lấy hình hài phóng đãng để đối diện cuộc đời chính mình.

Diệp Bạc Hâm là cứu rỗi đời cô, còn anh là hơi ấm cô liều mình nắm lấy. Sau đó hơi ấm ấy biến thành lưỡi dao sắc lẹm trong giá lạnh, cứa cô trầy trụa khắp người, vậy mà cô không nỡ buông tay.

Tình yêu tuổi trẻ quá mãnh liệt, quá cố chấp. Chàng trai dùng cách thức quyết liệt nhất để dứt tình, kể từ đó thế giới của cô mất đi phương hướng.

Quãng thời gian khó khăn ấy, suýt thì cô hóa dại. Cô dùng tám năm để chữa lành vết thương, nhưng cứ mỗi độ đêm khuya vắng người, vết thương lại âm ỉ đau, nhắc nhở cô về mối tình đớn đau khắc cốt ấy.

Thời gian trôi vô tình, con tim phong trần chưa lúc nào quên hoài niệm.

Nhắc đến nỗi đau, Thẩm Tư Á nằm nghiêng ra, từ từ co quắp hai đùi, vùi vào đầu gối, nấc lên đớn đau như con thú bị nhốt.

Diệp Bạc Hâm chứng kiến tình yêu giữa hai người. Giang Diệc Đình của ngày đó, cô cho là anh ta yêu Thẩm Tư Á say đắm, nhưng cả hai còn quá trẻ, không đủ sức gánh đỡ tình yêu nặng nề đớn đau ấy.

Khoảng thời gian Giang Diệc Đình mất tích, Thẩm Tư Á suy sụp hoàn toàn. Thế giới tinh thần không nơi gửi gắm, ngoại trừ cô, không ai quan tâm sự sống chết của cô ấy.

Hai tháng khổ nhất, cô ngày đêm ở bên Thẩm Tư Á, sợ rời ra là Thẩm Tư Á sẽ biến mất khỏi thế giới này mà chẳng hề lưỡng lự.

Cô không ngăn cản họ yêu nhau, nhưng là kẻ đứng ngoài, cô hiểu rõ cả hai sẽ không thể đến với nhau. Không ngờ Thẩm Tư Á lún sâu đến thế, suýt thì quyên sinh.

"Qua cả rồi, cậu vẫn có tớ…"

Nhẹ nhàng xoa lưng cô, Diệp Bạc Hâm nằm xuống bên cạnh. Thẩm Tư Á run bần bật, ngước cặp mắt sưng đỏ, gục vào vai Diệp Bạc Hâm òa khóc.

Mặc kệ nước mắt lăn trên gò má, cô nói:

"Tớ luôn đợi anh ấy trở về, đợi một lời giải thích, tại sao lại không cần chị nữa? Bảo anh ấy làm chuyện tử tế cũng là vì bản thân anh ấy, vì tương lai cả hai. Tớ chịu đựng quá đủ những ngày tháng thấp thỏm hãi hùng. Tớ sợ đột nhiên có một ngày đọc trên báo thấy tin chỗ nào đánh nhau, chết bao nhiêu người. Tớ sợ nhìn thấy anh ấy nằm lạnh lẽo ở nơi xó đường bẩn thỉu."

Tám năm qua, cô vẫn không cho rằng mình có điều sai. Tuổi trẻ, thân bất do kỷ, lạc đường lầm lối có thể tha thứ, nhưng cứ đi mãi lối cũ là do sự ngu suẩn của anh ta.

Anh ta chỉ là kẻ khốn nạn, bại hoại, nhưng cô nguyện ý theo anh ta? Còn anh ta? Chưa một lần cố gắng, thậm chí phủ nhận tình yêu của cô, mắng cô nông cạn, không sống được thì biến.

Diệp Bạc Hâm đưa tay quệt nước mắt của Thẩm Tư Á. Cô nói:

"Thực ra một tháng trước tớ có gặp anh ta. Tớ sợ cậu buồn, không dám kể. Cậu có biết bây giờ anh ta trở tành người thế nào không?"

Thẩm Tư Á cười đắng cay, dường như có chút sợ sệt, đồng tử hơi co lại:

"Anh ta giờ thì vẻ vang rồi. Ai nấy đều gọi anh ta là đại ca, mắt nhìn thôi cũng khiến người ta chết khiếp. Ha! Lúc gặp anh ta, xung quanh đó có rất nhiều kẻ mặc áo đen, hông còn dắt súng nữa."

Diệp Bạc Hâm giật mình, người thế nào mới dắt súng. Cô chả lẽ không hiểu, nhà nước quản lý súng ống vô cùng chặt chẽ, đến cảnh sát cũng chỉ lúc làm nhiệm vụ mới mang súng.

Diệp Bạc Hâm nghiêm túc nói:

"Tư Á, gã ta quá nguy hiểm, từ lâu đã không còn là tay lưu manh đầu đường xó chợ năm xưa nữa rồi. Cậu nghe tớ, tránh xa gã ra."

Dạo gần đây rốt cuộc cô đang làm gì, vì sao chẳng hề nhận ra sự khác lạ ở Thẩm Tư Á?

Nếu cô có thể kịp thời ngăn cản, hoặc khuyên bảo cô ấy, thì cả hai đã chẳng có chuyện lằng nhằng.

Diệp Bạc Hâm hối hận bứt tóc, mong sao mọi thứ vẫn kịp.

Tư Á à, chớ đừng đâm đầu vào như mười năm trước, để nhận lại kết cục đau đớn cả thể xác lẫn tâm hồn.

Thẩm Tư Á say lướt khướt, mải mê đắm mình trong quá khứ, cô không cảm nhận được tâm trạng rối bời của Diệp Bạc Hâm. Cô khúc khích cười, chuyện nói lan man.

"Anh ta không còn là lưu manh quèn nữa rồi. Hâm ạ, cậu biết không, tớ từng thấy anh ta chĩa súng bắn người khác, đoàng, máu từ bụng người kia xối ra, gã kia trợn trạo nằm vật ra đất."

Khung cảnh ấy cả đời khó quên. Dẫu là tám năm trước, cùng lắm cô chỉ chứng kiến đám du côn hỗn chiến, chứ chưa từng tận mắt thấy một người sống sờ sờ lại chết trước mặt mình.

À không, chết chưa thì cô không nhớ, cô chỉ nhớ lúc ấy hai tai ù ù, chân cẳng nhũn ra, trượt xuống theo cầu thang. Cho đến lúc hoàn hồn thì trên đất chỉ còn vũng máu.

Đám người kia mặt mũi bặm trợn, người sực lên sát khí, nhưng trước mặt anh ta lại không dám phát tiết.

"Tớ không rõ họ có thù hằn gì với nhau, nhưng kẻ kia đã quỳ xuống đất, nhận là mình sai rồi, gã còn vợ con phải chăm sóc, cầu xin được tha mạng. Để anh ta nguôi giận, thậm chí gã này còn tự chặt cánh tay, thế mà anh ta… anh ta vẫn nổ súng. Tớ vốn hiểu anh ta không phải kẻ tử tế gì cho cam, nhưng tớ không ngờ anh ta tuyệt tình, dã man đến mức này…"

Sao mà không sợ cơ chứ, giờ nghĩ lại hai chân vẫn bủn rủn.

Diệp Bạc Hâm nghe mà khiếp đảm. Nhớ lại Giang Diệc Đình đã nói, đêm qua họ ngủ với nhau, mà cô nhỏ Thẩm Tư Á này lại còn hùng hồn lên tiếng, xáng cho anh ta hai cái bạt tai.

Diệp Bạc Hâm rùng mình. Thẩm Tư Á hồn nhiên thế ư, sao còn dám dây dưa với anh ta?

Nhưng nếu đúng thật như Thẩm Tư Á kể, thì Giang Diệc Đình đã khác rồi, mà anh ta vẫn chấp nhận để cô phát tiết, vậy e là Giang Diệc Đình vẫn còn tình cảm chưa dứt với Thẩm Tư Á.

Màn đêm ập đến, ngoài cửa số đèn đường đã lên, dọc dãy này là khu biệt thự, người giới thượng lưu vốn giáo dục cao, bất kể là đêm hay ngày lúc nào cũng tĩnh mịch, không tiếng gọi í ới, trẻ con không kêu nhặng xị khắp sân, người già cũng chẳng lớn tiếng quát mắng.

Đêm, yên ắng đến sợ.

Thẩm Tư Á căm ghét quay về căn nhà không hơi người này. Cô sợ sự cô độc. Nhưng căn biệt thự này là nơi cô lớn lên, mọi ký ức về mẹ đều ở đây, nên không nỡ bỏ đi.

Vừa yêu vừa hận, chính là thứ tâm lý kì quặc trong cô.

Diệp Bạc Hâm đẩy cửa vào, thấy cô đang tựa cửa sổ, ngóng ra bên ngoài. Đèn vẫn chưa bật. Bóng đèn đường loang lổ ánh lên gương mặt, gắn thêm hiu quạnh.

"Cậu tỉnh rồi à?"

Diệp Bạc Hâm mò nút công tắc trên tường, ấn nhẹ, bật đèn.

Ánh sáng đường đột hơi chói, mắt lóa đi chốc lát, Thẩm Tư Á nheo mắt, ngoảnh đầu nhìn cô:

"Vẫn chưa về à?"

Bỏ qua những lời khó nghe, Diệp Bạc Hâm cười nhẹ:

"Quẳng con ma men ở đây, đến cơm không thèm nấu, tớ sợ nửa đêm chị chết đói mất."

Đầu mũi phảng phất mùi thơm, mắt Thẩm Tư Á sáng rỡ:

"Cậu nấu cơm đấy à?"

Diệp Bạc Hâm không tiểu thư như Thẩm Tư Á. Tài nghệ bếp núc của Diệp Bạc Hâm điêu luyện, nhưng lười xuống bếp, đến nỗi Thẩm Tư Á nói hết nước hết cái, thỉnh thoảng uy hiếp dụ dỗ mới có được bữa ăn.

Không ngờ tối nay có lộc ăn rồi.

Cả ngày không cơm nước, bụng đói meo, Thẩm Tư Á nhồm nhoàm vừa ăn vừa giơ ngón tay cái với Diệp Bạc Hâm.

"Ờm, ngon quá đi mất, sau này ai rước được cậu người ấy có phúc hưởng rồi."

Thẩm Tư Á quên béng mất việc Diệp Bạc Hâm đã đăng ký kết hôn. Cô ợ lên một cái, Diệp Bạc Hâm liền chan một bát canh đưa cô. Cô vội vàng uống ngay một hớp, đoạn dùng giọng thương lượng nói:

"Hay là, cô làm đầu bếp cho chị, chị trả lương cho?"

44. Chương 44

"Có đồ ăn rồi vẫn không che lấp được cái miệng của cậu." Diệp Bạc Hâm trách móc khua khua bát của cô.

Biết Thẩm Tư Á ghét nhất là thịt bò, thừa lúc cô đang mở to miệng tán dốc, Diệp Bạc Hâm gắp một miếng thịt bò để vào trong miệng cô.

Thẩm Tư Á biểu cảm như nuốt phải ruồi nhặng, mùi vị buồn nôn xông thẳng lên đầu lưỡi, khiến cô nghĩ tới miếng thịt bò máu chảy đầm đìa.

Thẩm Tư Á vứt bát đĩa xuống, vội vội vàng vàng chạy vào phòng bếp, tiếng nước chảy róc rách, còn có thể nghe được âm thanh nôn khan của cô, kèm theo với tiếng la hét như giết lợn của cô.

"Diệp Bạc Hâm, lão nương với cậu chưa xong đâu."

Hiển nhiên Diệp Bạc Hâm lo lắng dư thừa rồi, Thẩm Tư Á này có năng lực trị bệnh quá tốt rồi, lớn mạnh đến mức không có gì sánh bằng.

Buổi sáng còn muốn sống muốn chết, bây giờ nằm vắt chân gối trên bụng nhỏ của Diệp Bạc Hâm, tay nâng ipai xem chương trình nghệ thuật tổng hợp, cười đến nỗi hoa cành run rẩy, âm thanh quỷ dị lọt vào bên tai Diệp Bạc Hâm.

Phụ lòng Diệp Bạc Hâm còn lo lắng cô nghĩ không thông suốt, mềm lòng ở lại chơi cùng cô.

"Đi rửa bát." Diệp Bạc Hâm chộp lấy ipai, đẩy đầu của cô ra.

Lúc cô cười, ở trên bụng cô cử động loạn, khiến toàn thân cô cảm giác không thoả mái.

"A?" Thẩm Tư Á trừng mắt, đùa gì vậy, bảo cô đi rửa bát?

"A cái gì mà a? cậu không đi chẳng lẽ bảo tớ đi?"

Thẩm Tư Á đưa móng vuốt ra, nịnh hót thay cô xoa bóp bả vai, "Cậu là tốt nhất, cậu cũng biết tớ vụng về, rửa bát gì đó, căn bản không thích hợp với tớ, tới hoàn toàn không có phẩm chất của người phụ nữ nội trợ."

Diệp Bạc Hâm không khách khí nhìn cô, "Ý tại ngôn ngoại, theo như cậu nói thì tớ là một bà mẹ, phục vụ chuyên biệt cho cậu?"

"Ơ, tớ đâu dám a."

"Đi nhanh!nếu không cả đời này cậu cũng đừng mong ăn cơm của tớ nấu."

Đối với kẻ ham ăn, có cái gì khiến người ta tuyệt vọng hơn so với không có mỹ thực để ăn chứ? Vì mỹ thực nửa đời sau, Thẩm Tư Á nhận mệnh lệnh đi vào bếp, bước một bước quay đầu ba lần, hi vọng Diệp Bạc Hâm nhìn cô hôm nay bị thương tâm đủ rồi, tha cho cô.

Đêm nay, hai người dựa vào giường kể chuyện trên trời dưới đất, nhưng hiểu ngầm với nhau đối với chuyện Giang Diệc Đình thì ngậm miệng không nhắc tới.

Nói chuyện liên tục đến đêm khuya, Thẩm Tư Á vẫn đang thao thao bất tuyệt, Diệp Bạc Hâm nhắm mắt lại ngủ gật, không nghe thấy cô nói cái gì, chỉ ậm ừ trả lời cô.

Đêm qua cô cũng không làm sao nghỉ ngơi được, hôm nay lại cùng Thẩm Tư Á uống rượu say, lúc này không có cái gì có thể hấp dẫn hơn cái gối.

Thẩm Tư Á đắp chăn cho cô, tắt đèn đi, nằm xuống cạnh cô, nghe hơi thở đều đặn của cô, mất ngủ suốt đêm.

Ngày thứ hai Thẩm Tư Á mang một đôi mắt thâm quầng đi làm, Diệp Bạc Hâm nhìn cô lạnh lùng không bình thường, khuyên cô xin nghỉ phép, đi ra ngoài giải toả tâm trạng.

Thẩm Tư Á kiên quyết từ chối, nói cô vẫn phải kiếm tiền nuôi bản thân, không thể mất đi công việc, không giống Diệp nhị tiểu thư cô, không đi làm cũng có tiền đưa tới.

Trong lòng Diệp Bạc Hâm đau khổ, hai đêm không về nhà, Tô nữ sĩ đến một cuộc điện thoại hỏi thăm cô cũng không có, một mặt vui mừng vì không cần phải vắt não đối phó bà, không cẩn thận liền lộ ra sơ hở, một mặt than vãn Tô nữ sĩ tuyệt tình, có người mẹ nào để con gái ở một mình qua đêm bên ngoài lại không hỏi thăm một lời.

Sống nhiều năm như vậy, nhìn thấy Tô nữa sĩ như một bông hoa lạ, thật sự không sợ cô bị người ta lừa bán đi.

Tô nữa sĩ rốt cuộc lấy đâu ra tự tin như vậy, Diệp Bạc Hâm nghĩ muốn nát óc cũng không thể nghĩ ra được.

Hôm trước Diệp Bạc Hâm xử lý xong thủ tục từ chức, cô quyết định cho bản thân một kì nghỉ dài, nghỉ ngơi thật tốt, đợi cô tràn đầy năng lượng rồi, lại vào Diệp Thị làm việc.

Sau ngày hôm đó, Diệp Bạc Hâm liền không nghe qua tin tức của lão Diệp kia, không phải vì thế mà tức giận đến đổ bệnh, nếu không bây giờ bệnh viện đã gọi điện cho cho đến tận đầu giường bệnh tỏ lòng hiếu thuận rồi.

Dù sao trong tận đáy lòng cô cũng biết, cho dù thế nào Diệp lão đầu cũng sắp xếp cho cô vào công ty, chỉ là vấn đề thời gian thôi, ông đang tức giận, sớm muộn gì cũng nghĩ thông, cô cũng không vội.

Tô Uyển một người phụ nữ gánh vác cả một tập đoàn lớn, mỗi một quyết sách đều quyết định sự tồn vong của Tô Thị, mỗi ngày đều bận rộn tới chân không chạm đất, ba ngày hai đêm lại bay đi khắp nơi, cuộc họp này tới cuộc họp khác không ngừng.

Đặc biệt là nửa năm gần đây, sức khoẻ bố của Tô Uyển ngày càng yếu, không đủ khả năng để lăn qua lăn lại, lần trước trong đại hội cổ đông bị một đám cổ hủ bức bách khiến huyết áp tăng cao, nằn viện nửa tháng mới dần dần tốt lên, nhưng người già rồi, sức khoẻ không tốt như trước.

Con trai Tô Cảnh Lâm có thời gian rảnh liền về thăm nhà, nhưng làm lính một năm đến tối chỉ có mấy ngày kì nghỉ, lúc trước không đồng ý cho anh đi lính, hai người xảy ra vô số cuộc cãi vã, mâu thuẫn giữa hai cha con ngày càng lớn, Ông Tô nhìn thấy anh sắc mặt đều không tốt, lời nói lạnh lùng, khiến cho đứa trẻ này xem quân đội là nhà.

Đến khi ông Tô bị bệnh, quan hệ giữa cha con mới nới lỏng hoà dịu lại.

Ông Tô biết cả đời này không thể dựa vào con trai thừa hưởng doanh nghiệp lớn của gia đình, chỉ có thể

đem sự nghiệp giao vào tay con gái, may mắn thấy con gái ông chí hướng kinh doanh, nếu không trăm năm sau ông không có mặt mũi đi gặp ông bạn già.

Ông Tô cả đời này có lỗi nhất chính là con gái lớn, ông luôn cảm thấy lúc đầu không quan tâm cô nhiều, dẫn đến con gái trải qua hôn nhân thất bại, hôm nay lại đem trọng trách nặng nề giao vào tay cô, cả đời này cô sẽ sống rất mệt mỏi.

Đối với Tô Uyển thì không quan trọng, đúng như tất cả lời của ông Tô, cô thích ở trên thương trường cười cười nói nói, thích mỗi một hạng mục thực hiện thành công trong quyết sách của bản thân, càng thích cùng người khác hùng biện tranh luận.

Nửa năm nay, ông Tô từng bước uỷ quyền, đem một nửa cổ phiếu của ông đổi thành tên của Tô Uyển, như vậy Tô Thị ngoại trừ ông Tô, Tô Uyển là cổ đông có cổ phiếu nhiều nhất, trừ phi quyết định một dự án lớn đòi hỏi ông Tô xem qua, những quyết sách thường ngày đều do Tô Uyển quyết định.

Tô uyển bận rộn không thể chăm sóc gia đình, cũng may là con trai con gái đều đã lớn rồi

, mặc dù thường ngày thích gây chuyện, nhưng từ nhỏ đã độc lập hiểu chuyện, về điểm này Tô Uyển không cần phải lo lắng.

Tô Uyển hai ngày nay tới công ty con ở Giang Thành, dẫn theo nhóm người đi nghiên cứu, khám phá xem xét có thể phát triển khu vực tự nhiên không, có thể xây dựng một khu nghỉ mát hay không.

Dì Thanh nói với cô hai ngày qua Diệp Bạc Hâm không về nhà, cô cũng không nghĩ nhiều, chủ ý của đứa trẻ này dù có lớn cũng không làm chuyện hồ đồ, ai biết được vừa xuống sân bay Kinh Thành, liền nhận được một cuộc điện thoại.

Sắc mặt Tô Uyển lúc này đều tái xanh, trợ lý bên cạnh cô chưa từng thấy sắc mặt cô khó coi như vậy, Tô tổng trên thương trường luôn luôn mà một nụ cười của hổ, niềm vui, giận dữ vô hình vô sắc, lòng dạ sâu khiến người khác nhìn không thấu.

Mẹ của Tô Uyển là cô gái ở vùng Chiết Giang, tính khí dịu dàng duyên dáng, cùng tính cách ông Tô khác biệt mười vạm tám trăm dặm.

Tô Uyển từ nhỏ cùng ông Tô lăn lộn trên thương trường, không học được tính cách dịu dàng duyên dáng của bà Tô bao nhiêu, nhưng mà đều học tất cả khí chất hào hùng cùng với mạnh mẽ của ông Tô .

Đến phương diện giáo dục con cái đều nhanh nhẹn dũng mãnh phi thường, hoàn toàn là phương thức nuôi thả.

Nhưng mà Tô Uyển nằm mơ cũng không ngờ tới Diệp Bạc Hâm to gan dám cho cô lọt vào cái sọt lớn.

“Ơ, Tô nữ sĩ mẹ ở nhà à?”

Diệp Bạc Hâm nhìn thấy Tô Uyển ngồi trong phòng khách, vừa thay giày vừa bối rối mở miệng.

Tô nữ sĩ làm việc điên cuồng, ngay cả đến cuối tuần cũng không thấy người đâu, hôm nay là thứ hai, sao ngược lại cô lại ở nhà?

Tô Uyển cúi đầu nhìn văn kiện, không trả lời Diệp Bạc Hâm, Diệp Bạc Hâm bị lạnh lùng bỏ rơi quen rồi, không cảm thấy có gì không đúng.

Đoán chừng lại xem kế hoạch bảo bối gì đó.

Đợi Diệp Bạc Hâm từ phòng bếp lấy một ly nước nóng đi ra, đang muốn lên lầu, nghe thấy Tô Uyển nói: “Hai ngày này con đi đâu?”

Quái lạ, Tô nữ sĩ chưa từng hỏi cô ở đâu, hôm nay sao lại đột nhiên quan tâm tới hành tung của cô?

Diệp Bạc Hâm không nghĩ nhiều, uống một ngụm nước mới nói: “ở nhà Tư Á.”

Dù sao cô hai ba ngày lại chạy sang nhà Tư Á ở, Tô nữ sĩ có bao giờ quan tâm qua đâu.

45. Chương 45

Tô Uyển đặt văn kiện xuống, cầm ly cà phê trên bàn trà lên, hương cà phê thơm nồng còn toả ra hơi nóng, cô cầm cái muỗng khuấy nhẹ, ánh mắt rơi vào màu trắng sữa phồng lên trong vòng xoáy nước.

Động tác của cô rất thanh lịch, chân phải bắt chéo lên trên chân trái, hai chân sát nhau, hơi nghiêng sang trái, chiếc váy màu trắng phủ trên đầu gối, để lộ đôi chân nhỏ mảnh khảnh, dưới chân mặc một đôi giày cao gót màu đỏ.

Cơ thể nghiêng về phía trước, tóc mái nghiêng nghiêng, những lọn tóc màu nâu tím làm tôn lên gương mặt tinh tế kiều diễm.

Tô Uyển rất biết trang điểm, bình thường công việc dù bận cô cũng ruý ít thời gian đi thẩm mỹ viện.

Người phụ nữ hơn tuổi rồi, làn da bão dưỡng rất tốt, mềm mại tinh tế, nhìn lại chẳng qua giống người phụ nữ trưởng thành chỉ hơn ba mươi tuổi, giương tay nhấc chân đều vô cùng khí chất.

Tô nữ sĩ không thích Diệp Bạc Hâm gọi là mẹ, bởi vì Tô nữ sĩ còn trẻ, bị gọi là mẹ liền cảm thấy già rồi.

"Tô nữ sĩ, nếu như mẹ không có việc gì thì con lên lầu đây?" Diệp Bạc Hâm chỉ chỉ cầu thang, ngập ngừng hỏi.

Tô Uyển vẫn luôn trầm mặc, khiến Diệp Bạc Hâm cảm thấy tội lỗi nghĩ, gần đây cô đã làm việc gì xấu, hay đắc tội với Tô nữ sĩ rồi?

Càng nghĩ càng cảm thấy đúng như vậy, nếu không Tô nữ sĩ làm gì lại không đi làm, vừa về nhà đã trưng ra bộ mặt với cô, đây rõ ràng chẳng phải muốn bắt lấy cô sao?

Lực lạnh lẽo của Tô nữ sĩ bây giờ còn tàn khốc hơn so với lúc la mắng đi thẳng vào vấn đề, khiến cho người khác sợ hãi.

La mắng một trận tốt xấu gì hoả khí cũng rơi rớt không ít, nếu như trực tiếp vung nắm đấm lên, cơn thịnh nộ đều ngưng tụ trên nắm đấm rồi.

Ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách.

Diệp Bạc Hâm viừa bước lên hai bước, liền nghe thấy giọng lạnh lẽo của Tô Uyển.

"Đứng lại!"

Tiêu rồi tiêu rồi, hoả khí của Tô nữ sĩ không nhỏ, căn bản kinh nghiệm lần trước, cô đây là trước lạnh lùng cưỡng chế, sau đó mới thật sự dùng bạo lực a.

Diệp Bạc Hâm quay đầu, lộ ra nụ cười nịnh bợ, nhìn thấy chổi lông gà trên tay Tô nữ sĩ, nụ cười trên mặt cô đông cứng lại.

Sững sờ một lúc, quay đầu liền hướng chạy lên cầu thang.

Đùa gì vậy chứ, cô đã nhiều năm không bị đánh rồi.

Bị đuổi chạy quanh nhà là chuyện rất mất mặt, cô không muốn trải nghiệm nó nữa.

Hơn nữa nếu như Tô nữ sĩ thật sự động thủ, cô chưa từng thủ hạ lưu tình.

Diệp Thiên Dịch đội một đầu tóc ổ gà rối bù xù, lờ mờ chưa tỉnh ngủ từ trên cầu thang đi xuống.

Anh hình như nghe thấy giọng của bà mẹ.

Vừa ngáp vừa nheo mắt, miễn cưỡng mở ra một khe nhỏ.

Anh nhìn thấy có một bóng người đang lao về phía anh, không kịp tránh né, người kia liền bị anh đâm trúng bay đi, bản thân cũng ngã xuống ngồi trên cầu thang gỗ.

Cái mông nặng nề đập xuống sàn gỗ, từ mông xông thẳng lên não bộ, Diệp Thiên Dịch bị đâm đến lờ mờ, nổ vang một tiếng mới tỉnh lại.

Mơ mơ màng màng, liền giống như đang nằm mơ.

Cậu nhìn thấy chị cậu ngồi trên đất, nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn cậu, ánh mắt đó giống như muốn sống muốn chết xé xác cậu ra, doạ tâm can cậu nhảy dựng, buồn ngủ gì đó trong nháy mắt đều biến mất.

Bị người ta từ cầu thang đâm trúng bay ra, ý nghĩ của Diệp Bạc Hâm lúc đó là, tiêu rồi, mông của cô.

Tên tiểu tử thối Diệp Thiên Dịch này cũng không biết ăn cái gì lớn lên, xương cốt cứng rắn, lúc bị ném bay, cô dường như nghe thấy tiếng xương cốt gãy vụn.

"Diệp Thiên Dịch, em đáng chém nghìn đao!" Diệp Bạc Hâm không quan tâm được cái mông đau đớn của mình, hướng về Diệp Thiên Dịch đang mơ hồ hét to.

Chuông báo động của Diệp Thiên Dịch nổi dậy, ngây ngẩn một lúc, chống người dậy liền chạy lên lầu.

Kết quả không đợi Diệp Bạc Hâm nhào đánh tới, Tô Uyển cũng không quan tâm cô bị đâm bị thương không, từng chổi lông gà hướng tới người cô chào hỏi.

"Trưởng thành rồi, đủ lông đủ cánh rồi phải không? Hả? Vậy mà dám lừa lão nương một phen!" Tô Uyển ở bên ngoài cao ngạo lạnh lùng, lời nói thanh nhã, nhưng một khi bị chuyện riêng tư làm xúc động, lời nói tục ngôn thế nào cũng có thể nói ra.

Nghe thấy đến cô mẹ cũng bùng nổ được, Diệp Bạc Hâm lăn trên đất vài vòng, vừa trốn tránh vừa nói: "Mẹ Mẹ có gì từ từ nói, mẹ làm gì vậy?"

Trên người bị đánh vài cái, Diệp Bạc Hâm đau đến mức toàn thân co giật, mặc dù ngăn cách bởi quần áo, nhưng bộ quần áo mùa hè mỏng manh căn bản không có tác dụng gì, hơn nữa lần này Tô Uyển thật sự ra tay tàn nhẫn.

Trên cánh tay của Diệp Bạc Hâm đều có thể nhìn thấy rõ vết hằn đỏ.

Tính khí Tô Uyển mặc dù nóng nảy, nói chuyện khắc nghiệt, nhưng chưa bao giờ vô duyên vô cớ đánh người, nhất định là cô làm chuyện gì thiên địa bất dung, nếu không theo như tính cách của Tô Uyển, tuyệ đối sẽ không quan tâm cô.

Nghĩ tới đây, đầu óc Diệp Bạc Hâm ngứa ngáy, gần đây cô làm chuyện vô sỉ chỉ có một.

Nhưng mà Tô Uyển làm sao biết được?

"Có chuyện gì để nói? ta thấy con ba ngày không đánh sẽ leo lên dỡ mái nhà được."

Tô Uyển nắm chặt chổi lông gà trong tay, chỉ vào đầu mũi Diệp Bạc Hâm mắng.

Tính cách ngang bướng của Diệp Bạc Hâm cũng nổi lên, nghẹn ngào nói: "Con dỡ mái nhà làm sao được, con còn chưa đốt nhà được. Con đã lớn như vậy rồi, mẹ nói đánh liền đánh, dựa vào cái gì chứ? coi như con làm sai gì đó, chẳng lẽ mẹ không nên nói đạo lý với con sao, ngồi xuống từ từ nói chuyện, nói rõ ràng đạo lí có ý nghĩa hơn đúng không ạ?"

Diệp Bạc Hâm càng nói càng hăng say, "Hơn nữa bạo lực gia đình là phạm pháp, mẹ đây là biết luật còn phạm luật."

Phạm pháp? Tô Uyển lười nói lời vô ích, những năm nay cô quản giáo lơ là, không ngờ tới con bé này lại biến thành láo xược, đến lời của cô cũng không bỏ vào mắt, bây giờ còn dám tranh cãi với cô, la hét với cô.

Tô Uyển hừ lạnh, nhìn cô nham hiểm, bước một bước về phía trước, Diệp Bạc Hâm vốn muốn có khí thế đứng yên không động, nhưng vừa nhìn thấy chổi lông gà trong tay Tô Uyển, cô dũng khí to lớn vừa có liền đi đâu mất.

Làm chị cậu bị đâm phải mình, cậu lo lắng chị cậu xách dao lên chém người, Diệp Thiên Dịch trốn trong phòng không dám ra ngoài, ghé tai vào cánh cửa nghe động tĩnh ở dưới lầu.

Càng nghe càng thấy có gì không đúng, đây là cãi nhau rồi?

Diệp Thiên Dịch lén lút mở cửa, nghiêng mắt nhìn xuống dưới lầu.

Tô Uyển vừa đuổi theo Diệp Bạc Hâm đánh, vừa mắng: "Ta nuôi con hai mươi lăm năm, con không nói liền đem bản thân bán đi. Nuôi lợn cũng có bán có tiền, con thì hay rồi, tự mình cho đi. Con gái Tô Uyển ta nuôi dưỡng không đáng giá trị như vậy ư?Đồ ngon đồ tốt đều đưa cho con, con một ngày tới tối chỉ biết làm ta nổi giận, kiếp trước ta đã làm tội ác gì, gặp phải thứ như con?"

Nhìn Diệp Bạc Hâm bị đánh, trong lòng Diệp Thiên Dịch đánh đập đau đớn, lộc cộc chạy cuống lầu đứng trước mặt Diệp Bạc Hâm ngăn cản.

"Mẹ, có chuyện gì từ từ nói, đừng động thủ a."

"Con tránh ra, nếu không đến con mẹ cũng đánh."

Bị bức bách bởi sự uy hiếp của Tô Uyển, Diệp Thiên Dịch bị lay động, Diệp Bạc Hâm không dám tin nhìn Diệp Thiên Dịch từng chút từng chút tách ngón tay cô ra khỏi cánh tay cậu.

"Chị, chị tự giải quyết ổn thoả, em trai không giúp được chị rồi."

Diệp Thiên Dịch thông cảm liếc mắt nhìn cô, ngoan ngoãn bước đến sau lưng Tô Uyển.

"Diệp Thiên Dịch!em cứ chờ đấy!"

Tô Uyển cười lạnh, "Còn dám ngang ngược?"

Tô Uyển làm sao biết được chuyện này?

Diệp Bạc Hâm vẫn luôn cho rằng công việc bảo mật làm tốt rồi, trừ phi

Diệp Bạc Hâm chỉ vào Diệp Thiên Dịch, oán hận nói: "Có phải em cáo trạng với mẹ?"

46. Chương 46

Diệp Bạc Hâm nghi ngờ Diệp Thiên Dịch không phải không có lý, mặc dù nói Diệp Thiên Dịch nghe lời Diệp Bạc Hâm nhất, nhưng trong lòng tiểu tử này không giữ được bí mật, miệng cậu để lộ tin tức nghiêm trọng.

Cô không nghĩ một chuyện lớn như vậy, tên tiểu tử thối này cũng dám vạch trần ra, hại cô lọt vào không có lối thoát.

"Chị, em không có, chị đừng đổ oan cho em." Diệp Thiên Dịch sửng sốt nhìn cô, âm lượng kéo lên cao, đôi lông mày rậm giật giật.

Miệng lưỡi nhanh nhẹn gì đó, trước mặt Diệp Bạc Hâm đều như anh tài gặp phải binh lính, có lý lại không nói rõ được.

Diệp Thiên Dịch sốt ruột quay sang Tô Uyển, "Mẹ, mẹ phải chứng minh trong sạch cho con, trời đất làm chứng, con cáo trạng với mẹ lúc nào?"

Rơi vào việc lớn như vậy, nếu như không nói rõ ràng, chị cậu sẽ không buông tha cho cậu, ánh mắt âm trầm lạnh lẽo giống như tên băng vù vù bay tới, chỉ nghĩ thôi sống lưng cửa anh đã phát lạnh.

Ai biết được Tô Uyển vẫn lạnh mặt như cũ, không tán thành trừng mắt với cậu, "Con trai, nam nhi đại trượng phu, dám làm dám nhận, con đang học pháp luật, chẳng lẽ không biết nguỵ tạo chứng cứ giả là phạm pháp sao?nếu đã dám nói, sao phải sợ hãi rụt đầu vào trong trứng?"

Diệp Thiên Dịch trợn tròn mắt, cậu biết tính cách luôn lật ngược tình thế đổi trắng thay đen của chị cậu từ đâu mà có rồi.

Cậu trong hai ngày cuối tuần không kể ngày đêm ở trường thu thập tài liệu, để chuẩn bị cho cuộc biện luận khu vực tỉnh vào cuối tuần sau, cậu bận rộn đến đầu óc choáng váng, căn bản đều quên luôn việc của chị cậu, nếu không phải quên cuốn sổ ghi nhớ của cậu ở nhà, giây phút nguy cấp cậu làm sao có thể về nhà tản bộ chứ, không ngờ rằng bị Tô nữ sĩ hãm hại.

Mà Tô Uyển lại nói trịnh trọng như vậy, trước kia sự tín nhiệm của Diệp Thiên Dịch lại không đủ, Diệp Bạc Hâm liền tin, oán hận buông xuống những lời cay nghiệt, "Diệp Thiên Dịch, ngươi con sói kiêu ngạo kia, sau này ta còn giúp ngươi xử lý những chuyện phá phách kia, ta sẽ cùng họ với ngươi."

Diệp Thiên Dịch sáng lên, biết có hi vọng, lẩm bẩm nói, "Chúng ta không phải cùng họ sao?"

"Được rồi, con đừng đứng đây chướng mắt nữa, đi lên." Tô Uyển nhanh chóng đuổi Diệp Thiên Dịch đi, lửa giận tích tụ trong lòng vẫn chưa tan đi, nhưng đánh cũng đánh rồi, thật sự thì cũng không thể đánh chết được.

Diệp Bạc Hâm quét dầu lòng bàn chân muốn chuồn mất, nhưng chợt nghĩ lại, sự việc đã bị lộ ra hết rồi, trốn tránh cũng chẳng giải quyết được vấn đề, vẫn nên đi nhận lỗi, Tô Uyển mềm lòng, vuốt ve bộ lông của cô, chuyện này coi như cho qua.

Nếu không chuyện này kéo dài càng lâu, nói dối một lần nhận một lần, chuyện này đến cuối cùng ngược lại không dễ kết thúc.

Diệp Bạc Hâm nghĩ thông suốt, di chuyển sát đến bên cạnh Tô Uyển, cẩn thận từng li từng tí lấy đi chổi lông gà trong tay cô.

Vừa nhìn thấy thứ này, toàn thân cô nổi hết da gà, chủ yếu là do đối với thứ này cô có ám ảnh tâm lý, làm chuyện gì có một chút sai, Tô Uyển liền lấy cây chổi hướng đến người cô chào hỏi.

Ánh mắt Tô Uyển như dao, nói cho cùng thì cô mang thai mười tháng sinh ra, đánh trên người cô làm sao

không đau được, bây giờ chân tay toàn thân vẫn còn run rẩy.

Diệp Bạc Hâm ngồi xổm bên cạnh sofa, làm vỡ tách trà, làn hơi nóng mờ mịt của nước trà từ miệng ấm lọc trà toả ra, cuộn thành khói trắng, làm mờ nhạt tầm nhìn của Tô Uyển.

Tô Uyển oán hận nghiến răng, mắng một câu nha đầu chết tiệt.

Diệp Bạc Hâm nịnh hót bưng ly trà tới trước mặt Tô Uyển, "Mẹ đừng tức giận nữa, mẹ xem mẹ suốt ngày bận rộn như vậy, mỗi tuần còn phải chạy tới thẩm mỹ viện bảo dưỡng, một lần tiêu tốn hết rất nhiều tiền, còn tức giận nếp nhăn sẽ lộ ra, spa không phải uổng công làm rồi sao?"

"Ài, Con " Tô Uyển có vẻ lại muốn tức giận, Diệp Bạc Hâm nhanh chóng chuyển chủ đề, "Hai hôm trước con gặp lão nữ nhân Hạ Băng kia, bà ta không so được với mẹ, khoé mắt rất nhiều nếp nhăn, làn da đều dựa vào lớp trang điểm mà ra, ai biết được lột bỏ lớp trang điểm này ra sẽ biến thành bộ dạng ma quỷ gì nữa. Mẹ chưa nhìn thấy bộ dạng của bà ta, đặc biệt rất thích tức giận, con tuỳ tiện nói một câu liền chọc bà ta giận tới sôi máu."

"Con nhắc bà ta làm gì?" Tô Uyển không vui cau mày, cả đời này chuyện làm cô nhục nhã nhất là chồng mình đi nuôi nhân tình, cô còn ngây thơ ở trong bóng tối suốt mười năm, sau cùng trở thành trò cười của danh môn Kinh Thành.

Nhiều năm như vậy nói không tức giận là giả, nhưng không đáng để cô tính toán với đôi cẩu nam nữa đó, người hèn hạ tự có trời thu thập, cô hà cớ gì phải hạ thấp thân phận của mình đi chuốc lấy phiền muộn.

Diệp Bạc Hâm ngồi xổm bên chân của Tô Uyển, mười ngón tay linh động xoa bóp đôi chân mảnh của Tô Uyển, sắc mặt Tô Uyển dần dần hoà hoãn một chút, lực bàn tay của Diệp Bạc Hâm nắn bóp đều đặn, Tô Uyển mệt mỏi cả một ngày dần dần thư giãn.

Ánh mắt Diệp Bạc Hâm lộ tinh quang, nhanh chóng lợi dụng cơ hội lấy lòng, "Mẹ, đánh cũng đánh rồi, bây giờ nên cho con cơ hội khiếu nại chứ?"

Tô Uyển khép hờ mắt cảm nhận sự săn sóc của con gái, nghe thấy lời của cô trong lòng lại nhói lên, khí giận trong lòng hừ lên một tiếng.

Gương mặt thanh tú mang chút mệt mỏi, trên khoé mặt có một lớp xanh đen, ngực Diệp Bạc Hâm thấy hơi chát, ánh mắt nhìn chằm chằm Tô Uyển, nhất thời cảm thấy bản thân thật không ra gì, Tô Uyển mỗi ngày đều ở bên ngoài bận rộn, cô không giúp được gì thì thôi đi, còn tận lực làm ra chuyện khiến cô uất trong lòng.

Tô Uyển là người phụ nữ mạnh mẽ, trên thương trường mạnh mẽ vang dội, nhưng suy cho cùng cô cũng chỉ là người phụ nữ, cũng sẽ có những lúc yếu đuối, những lúc này không có ai quan tâm cô, cho cô chỗ dựa, cô chỉ có thể khiến bản thân trở nên mạnh mẽ vững chắc.

Diệp Bạc Hâm chợt nghĩ tới lúc còn bé ở trường bị người ta ức hiếp, khóc bù lu bù loa chạy về nhà mách mẹ, mỗi lần ở trong trường có bạn học bị bắt nạt, cô nhìn cha mẹ người ta tự mình đến trường thảo luận với giáo viên, cô cho rằng Tô Uyển cũng sẽ đưa cô tới trường giúp cô lập uy, ai biết được Tô Uyển nhìn cô ghét bỏ, nói bị bắt nạt thì liền đánh trả lại, xảy ra chuyện bà thay cô chịu trách nhiệm, không có việc gì khóc bù lu bù loa quả thật rất hèn nhát, nắm đấm mạnh quan trọng hơn những thứ khác, bà lại không thể bảo vệ cô cả ngày.

Diệp Bạc Hâm ngốc ngếch nhìn cô, đến khóc cũng quên luôn, Tô Uyển lại hỏi, lần sau bị bắt nạt phải làm sao?

Diệp Bạc Hâm khóc nức nở, hít mũi nói, đánh trả.

Trẻ nhỏ dễ dạy, Diệp Bạc Hâm từ nhỏ liền bị Tô Uyển truyền thụ những tư tưởng kìa quái, vì vậy cô tuổi còn nhỏ nhưng trưởng thành hơn những bạn cùng tuổi, hơn nữa đặc biệt còn biết ăn mặc, bởi vì cô biết người lớn rất thích người có hình thức như vậy, người lớn mãi mãi sẽ không nghi ngờ rằng đằng sau khuôn mặt vô hại trẻ con ẩn chưa trái tim ác của quỷ.

Diệp Bạc Hâm là loại trộn lẫn giữa gió và nước, tính cách như ngựa hoang tuột dây cương, toàn bộn đều là kết quả của sự buông lỏng của Tô Uyển.

Tô Uyển khép mắt như đang ngủ say, hơi thở nhẹ nhàng đều đặn, Diệp Bạc Hâm nhất thời nắm không chắc chủ ý, đánh thức cô lại cảm thấy không thích đáng, chỉ có thể nhận mệnh thay cô đấm bóp chân.

Không biết qua bao lâu, Tô Uyển mới ung dung mở mắt ra, Diệp Bạc Hâm lanh trí gục đầu xuống, trên tai trau chuốt xinh xắn treo một đôi khuyên tai tua màu bạc, trên có có gắn kim cương trắng sáng rực rỡ.

Làn da dưới lớp áo voan màu be ẩn hiện, những vết hằn đỏ trên cánh tay vẫn chưa phai mờ.

Ánh mắt Tô Uyển dao động, như vậy mới khiến cô ngồi bên cạnh bà, trên mặt phủ một tia xem thường, “Đau chết đáng đời.”

Khoé miệng Tô Uyển nói lời độc ác, Diệp Bạc Hâm đuối lý, ngoán tay xoa xoa cánh tay, trong đáy lòng lại dâng lên ấm áp, Tô Uyển chính là cứng miệng mềm lòng.

Lúc Tô Uyển ngủ quên, Diệp Bạc Hâm chuẩn bị ấp ủ lý do thoái thác trong bụng, nghĩ xem nói thế nào mới có thể khiến bà bớt giận, phải biết Tô Uyển đối với Hạ Dã Nhuận khen ngợi không ít, cô phải để cho Tập Vị Nam một ấn tượng tốt.

Nhưng mà điểm này có chút khó, suy cho cùng hai người họ lén lút làm giấy chứng nhận, Tô Uyển xác định sẽ không có cảm tình với Tập Vị Nam.

Lúc này cô không thể đem mọi chuyện đổ lên đầu Tập Vị Nam, chỉ có thể chịu uỷ khuất nói bản thân đã

kết hôn, tuyệt đối không thể vạch trần sau mọi chuyện cô cũng mới biết bản thân đã gả đi rồi.

Tập Vị Nam đào cái hố này quá quá lớn, cô có thể sống chết cố gắng lấp đầy nó.

Diệp Bạc Hâm miễn trừ tất cả, kết quả điện thoại của Tô Uyển vang lên, Tô Uyển hướng qua cô dùng tay ra hiệu, liền bước đến bên cửa sổ nhận điện thoại.

Mùa hè ngoài cửa sổ đều là bóng cây xanh tươi, thỉnh thoảng có tiếng chim hót truyền tới, Diệp Bạc Hâm lẽo đẽo đi sau lưng Tô Uyển, nghe thấy Tô Uyển nói gì đó tạm gác lại, đợi cô quay về lại mở cuộc họp, các phòng ban khác báo cáo dữ liệu, đánh giá cụ thể rồi mới đưa ra quyết định.

Tắt điện thoại đi, Tô Uyển đối diện cửa sổ hít một hơi thật sâu, sắc mặt ảm đạm, vang chửi một tiếng, một đám phế vật, chân trước ta vừa đi phía sau liền làm loạn, công ty nuôi các người đều ăn không công sao?

Toàn thân Diệp Bạc Hâm run rẩy, Tô Uyển liếc mắt nhìn cô, nhíu mày từ bên cạnh cô bước qua.

Tô Uyển bước qua sảnh chính đi ra ngoài, bên ngoài ngôi nhà là một khu vườn, vào giữa mùa hè, trong vườn hoa tán lá tươi tốt, con đường sỏi nhỏ từ ngoài cửa dẫn dẫn thẳng đến nhà kính trồng hoa.

Thời gian thư giãn của Tô Uyển luôn thích trồng hoa cỏ, trong vườn hoa có không ít loại hoa do đích thân cô trồng, cô còn đặc biệt đi trang viên về trồng hoa, cùng người khác học nghệ thuật vun trồng.

Diệp Bạc Hâm hoàn toàn ngược lại, cô không nhẫn nại trồng những thứ kia, cảm thấy lãng phí sinh mệnh.

Tô Uyển không dễ mới nhàn rỗi, cô hôm nay cũng không định đi tới công ty, từ trong nhà kính lấy nước ra, bước đi nhẹ nhàng đi tới vườn hoa, gập người xuống tưới nước.

Tô Uyển thích hoa cát cánh, hoa cát cánh trong vườn hoa nở rộ rực rỡ, đều từ nước Mỹ vận chuyển qua, lúc đầu sợ trồng không sống, cô đặc biệt mời một sư phụ về trồng hoa đến chăm sóc cây cát cánh.

Năm nay vừa vào hạ, những nụ hoa cát kính đợi nở, cành lá rất phức tạp rối rắm, Tô Uyển nói sẽ ảnh hưởng tới màu hoa và hình trạng, tay cầm tay dạy Diệp Bạc Hâm cắt tỉa cành lá.

Trước kia Diệp Bạc Hâm ở nhà cũng thường thay cô chăm sóc hoa cỏ, mặc dù không thích, nhưng rất nhanh liền bắt đầu.

Buổi sáng mặt trời đã có chút nắng to rồi, hai mẹ con đều đội mũ lụa, trên tay mang đôi găng tay cao su màu trắng, bỗng nhiên có gió mát lướt qua.

Tô Uyển nhẫn nại cùng Diệp Bạc Hâm bắt đầu chỉ cách chăm sóc hoa, còn nói tiểu thư trong danh môn

phải học được sắp xếp hoa, nếu không sau này nhà chồng sẽ gây khó dễ.

Ngữ khí Tô Uyển bình thản, giới thiệu cây cát cánh trong vườn, cây cát cánh phân thành rất nhiều chủng loại, chẳng hạn như mỹ nhân ngư Eddie Florida Lisa Sapphire…

Tô Uyển xem như là phụ nữ tương đối tài năng, cô không chỉ có tiếng ở trên thương trường, lời lẽ ăn nói mang đậm khí chất dòng dõi nho học, Diệp Bạc Hâm cũng coi như là được cô doạ tới sững sờ.

Mặt trời càng gay gắt, cành lá cắt sửa rơi xuống một vùng, trên người Diệp Bạc Hâm xuầ hiện một lớp mồ hôi mỏng, đuôi mắt Tô Uyển quét qua cô, mới bảo cô nói rõ ngọn nguồn sự việc.

Diệp Bạc Hâm không dám che giấu, lợi dụng cắt sửa cách Tô Uyển xa một chút, như vậy mới dễ dàng nói chuyện.

Nói đến cuối cùng, cô giấu giếm chuyện khốn nạn mà anh làm, vẫn luôn nói tốt cho anh.

Sắc mặt Tô Uyển phiền muộn, “Còn tiểu tử Hạ gia phải làm sao?”

Tô Uyển nghĩ Hạ Dã Nhuận không phải hai ba lời có thể nói rõ ràng, năm đó cô mắt cao như đỉnh, sau lưng Hạ Dã Nhuận mặc dù có một gia tộc to lớn, nhưng Tô Uyển cô sẽ không vì thế mà bán con gái cầu vinh, hơn nữa trải qua một cuộc hôn nhân thất bại, đối với những con cháu nhà giàu cô càng không có thiện cảm.

Hạ Dã Nhuận cũng đã trải qua bao nhiêu tầng thử thách của cô mới mới lọt vào pháp nhãn của cô.

Diệp Bạc Hâm không biết làm sao nhìn Tô Uyển, “Có thể làm sao, mẹ không phải cũng khuyên con ly hôn chứ?”

Diệp Bạc Hâm sầu não, Hạ Dã Nhuận rốt cuộc đã cho những người xung quanh cô uống thuốc mê gì, anh thường xuyên cùng người phụ nữ khác lên đầu mặt báo, bọn họ còn nói tốt cho anh ta.

47. Chương 47

Tô Uyển đăm chiêu, mím môi cắt nhánh cây. Nghĩ đi nghĩ lại, bà vẫn hài lòng thằng bé nhà họ Hạ. Thằng bé đó thì bà chứng kiến nó từ bé cho đến lớn, gốc gác rõ ràng. Mà bà bên nhà họ Hạ cũng quý mến con gái mình, sau này gả con gái cho nhà ấy sẽ không có chuyện mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu.

Làm lính thì được tích sự gì. Không môn đăng hộ đối, sau này những vặt vãnh trong cuộc sống nảy sinh, hai người lại không cùng quan điểm, khó mà nói có sống cùng được nữa hay không.

Cũng phải nói lính tráng tính tình cộc cằn, không chừng còn bạo lực gia đình. Con gái mình theo nó hoá chẳng thiệt?

Diệp Bạc Hâm cắt xoành xoạch nhánh cây: "Mẹ ơi, mẹ đừng can con nữa, tính con giống mẹ như đúc, có đụng tường cũng quyết không quay đầu. Thế nên để mà chọn người sống với mình nửa đời sau, cần yêu cầu thế nào con rõ hơn ai hết.

Hà Dã Nhuận tốt thì có tốt, nhưng không hợp tính cô. Cô chúa ghét những kẻ lằng nhằng chuyện tình cảm. Vừa nói yêu cô, vừa cùng người phụ nữ khác làm tổn thương cô. Mà anh ta lại còn thản nhiên như không chứ.

Công tử con nhà giàu phần lớn là vậy, gần mực thì đen, gần đèn thì rạng. Ỷ mình có quyền thế là đi ghẹo hoa bắt bướm. Cho dù không rung rinh với phụ nữ bên ngoài thì cũng chả ngăn được các cô kia ào ào lao đến, vận hết sức bình sinh mà đeo bám. Bao nhiêu gia đình bị họ làm cho tan nát.

Diệp Bạc Hâm cô tuyệt đối không làm người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ. Chút kiên định ấy dĩ nhiên cô vẫn có.

"Con thì biết gì?" Tô Uyển bỗng nhảy dựng lên, năm xưa bà cũng một mực đòi lấy Diệp Viễn Đông, thế mà sự đời khó lường, sau cùng chẳng chia tay trong thảm hại đấy thôi?

Trước phản ứng của mẹ, Diệp Bạc Hâm giật thót mình, run tay cắt phăng mất một nụ hoa. Nhân lúc mẹ không để ý, cô liền len lén rướn chân đá nụ hoa vào vườn, dậm chân mấy cái mới vùi được nó xuống.

Diệp Bạc Hâm ngẩng lên, tỏ vẻ như không có gì. Cô rầu rĩ nói: "Làm sao mà không hiểu? Mọi người đều khen Hạ Dã Nhuận, nhưng con không hiểu anh ta tốt đẹp ở điểm nào? Chẳn nhẽ có thời gian dắt con đi chơi, mời con đi ăn, tặng quà này nọ đã là tốt rồi? Hay là bởi anh ta học thức cao, gia giáo, gia đình vững mạnh? Thời buổi nào rồi, ai quan tâm thứ ấy?"

Tô Uyển biến sắc mặt: "Thế không môn đăng hộ đối thì hay đấy à? Con và cái thằng lính kia có nền tảng hoàn toàn khác nhau. Lối tư duy vấn đề cũng khác biệt. Sau này gặp chuyện phải giải quyết làm sao? Nghe ai, hay là cãi nhau? Bây giờ con thấy mới mẻ, tương lai con sẽ biết thế nào là nói chuyện khác ý, thà không nói còn hơn."

Diệp Bạc Hâm nhăn mày, cô không nghĩ xa xôi thế, huống hồ hai người có thể gặp chuyện gì cơ chứ?

"Nói chung con không chấp nhận được kiểu như Hà Dã Nhuận, người rặt những tính xấu của bọn công tử con nhà giàu. Mẹ cũng không nhìn xem trò mèo của anh ta với người đàn bà kia. Ai cũng biết con bất lực không giữ nổi một người đàn ông. Năm xưa mẹ cũng từng trải qua chuyện tương tự, chính mẹ không nhịn được nên mới ly hôn. Sao bây giờ lại đẩy con vào cái hố lửa ấy?"

"Con đừng có mà chuyện nọ xọ chuyện kia. Tiểu Hạ không như ông bố chết giẫm của con."

“Khác ở chỗ nào? Con thấy họ đê tiện từ trong máu y chang nhau.”

Diệp Bạc Hâm bực mình ném phắt cái kéo. Cô ngẩng đầu hừ nhẹ. Phủi phủi quần áo, tiện thể ngồi phịch xuống bệ vườn.

Có mũ che nắng, nhưng mặt mày vẫn nóng đỏ phừng phừng.

Tô Uyển sững sờ. Bà luôn lo sợ cuộc hôn nhân thất bại của mình sẽ khiến con gái gặp trở ngại tâm lý. Thấy con gái thế này, bà biết nó chịu ảnh hưởng của mình.

Tô Uyển ngẫm một lúc mới nói: “Lại chẳng trách bản thân mình ấy? Hồi xưa nếu con không nằng nặc đòi đi du học thì Tiểu Hạ đã chẳng gặp tai nạn trên đường đuổi theo ra sân bay. Ả kia đã chẳng có cơ hội chen chân vào.”

Diệp Bạc Hâm phá ra cười: “Đuổi theo con lại còn dắt theo hồng nhan tri kỷ cơ. Thế thì si tình chỗ nào?”

Mà cô có khiến anh ta đuổi theo đâu? Cô vốn dự định ra nước ngoài du học thôi chứ có phải một đi không trở lại đâu?

Đợi có mấy năm cũng không đợi được. Loại đàn ông có tính sở hữu cao như thế, cái gì cũng phải nhất nhất theo anh ta, ngay đến cơ hội theo đuổi ước mơ cũng tước mất của cô.

Hạ Dã Nhuận coi cô là cái gì? Chim hoàng yến đấy chắc? Nhốt trong lồng ngắm cho vui à?

Thục nữ khuê các là phải ăn diện đẹp đẽ, đàn ông dắt theo yến ẩm tiệc tùng. Đàn ông có chơi bời xã giao bên ngoài cũng phải nín nhịn, đàn ông nuôi bồ còn phải giả câm giả điếc, trước mặt bàn dân thiên hạ phải giữ thể diện cho các đức ông.

Vớ vẩn, chuyện đấy cô chịu không làm được.

Tô Uyển nói: “Tiểu Hạ không phải người hồ đồ như thế đâu. Ở trong cái giới này, con cũng biết cánh báo chí hay nói bóng nói gió, chết cũng nói được thành sống, để chạy đề tài cả thôi. Con cứ để tâm là sẽ nghiêm trọng hoá vấn đề.”

Tô Uyển ngước mắt nhìn cô: “Con đừng quên, năm năm về trước hồi con gặp nạn, giở sống giở chết nằm bẹp trong bệnh viện, ai là người ngày đêm bên con? Lúc ấy Tiểu Hạ vừa tiếp quản công ty, người trong Hội đồng quản trị vốn không hài lòng với nó, nóng lòng muốn bới lông tìm vết. Đã thế hằng ngày nó còn phải tất tả nó hai lượt đi về giữa bệnh viện với công ty, chỉ vì sợ con buồn. Nhưng con đối với nó thế nào, lãnh đạm thờ ơ, đến mẹ là người ngoài còn thấy buồn thay.”

Diệp Bạc Hâm bực bội xoa mặt, gò má nóng ran và rát, nghĩ bụng da dẻ mình mơn mởn thế này mà vẫn

đội nắng chang chang ra ngoài tỉa tót cỏ cây. Tinh thần đáng tán dương như thế, giá mà không có bà Tô ở bên cằn nhằn thì tốt bao nhiêu.

Diệp Bạc Hâm nửa đùa nửa thật nói: "Hay thật, giờ mẹ còn chơi cả chiêu đánh đòn tâm lý đạo đức này nữa."

Cô thừa nhận nửa năm nằm trong bệnh viện, Hạ Dã Nhuận đã chăm sóc cô từng li từng tí. Khi ấy vừa tỉnh, hằng ngày nằm trên giường bệnh, tâm trạng cô sa sút tột độ. Việc đánh mất một phần ký ức khiến cô bồn chồn không yên. Khoảng thời gian ấy tính tình cô nóng nảy, gặp ai cũng muốn trút bực.

Hạ Dã Nhuận tuyệt nhiên không nói một lời, lặng lẽ ở bên. Nửa đêm sực tỉnh, cô cũng thấy anh ta xử lý giấy tờ trước máy tính.

Nhiều khi Diệp Bạc Hâm thấy mình vô tình thật đấy, Hạ Dã Nhuận hết lòng hết dạ với cô, mà sao cô không thể nào thích nổi anh ta nhỉ?

Tô Uyển không nói gì thêm, thu dọn dao kéo quay vào nhà kính.

Diệp Bạc Hâm chỉnh lại quần, tháo mũ xuống, vừa quạt vừa theo sau mẹ.

Sự im lặng của Tô Uyển ngầm hiểu là chuyện này tạm thời cho qua.

Song quả thực quá khó để mà thông báo với nhà họ Hạ. Tạm chưa nói đến bạn bè thân thiết đều biết cả hai đã đính hôn, chỉ riêng bà cụ nhà bên ấy thôi, vốn dĩ quý mến Diệp Bạc Hâm như cháu dâu trong nhà, gặp ai cũng khen cô Hai nhà họ Diệp hiếu thuận thảo hiền.

"Cái cậu lính kia, gia cảnh thế nào, nhà còn những ai?" Tô Uyển lại nhắc đến vấn đề này. Hai hôm trước, Diệp Bạc Hâm đã hỏi Tập Vị Nam. Tập Vị Nam kể gia đình anh cũng khá, nhà có bố mẹ, ông bà nội và một anh trai. Diệp Bạc Hâm kể lại y nguyên theo lời anh.

Tô Uyển nghĩ tới nghĩ lui vẫn thấy khó hiểu, con gái mình rốt cuộc nghĩ cái gì mà lại đâm đầu vào một tay bộ đội cơ chứ?

Không phải cô có thành kiến với người trong quân đội. Dù sao em trai mình cũng là quân nhân, nhưng cô cảm thấy con gái mình khó lòng giữ nổi người nhà binh.

"Cứ bướng đi. Đợi đến bao giờ không có đàn ông bên cạnh, nhức đầu sổ mũi không có lấy một người săn sóc, nửa đêm một mình phòng không lẻ bóng, để xem con khóc với ai." Tô Uyển giận lắm, hằn học trút lời răn đe.

Diệp Bạc Hâm liền phản bác: "Thì vẫn có mẹ, còn gì? Mà mẹ cũng có đàn ông bên cạnh đâu, chẳng phải

vẫn sống hiên ngang đấy thôi?"

Tô Uyển á khẩu, đôi mắt đẹp lườm nguýt: "Ơ con ranh này, con gái đi lấy chồng như bát nước hắt đi, tôi cũng chán chả buồn nói chị."

Biết bà Tô chỉ nói lời giận lẫy, Diệp Bạc Hâm xuề xòa cười, ôm cổ mẹ, hôn đánh chụt một cái lên má bà. Tô Uyển vừa rửa mặt, mặt mộc nhưng da vẫn mịn màng.

Tô Uyển sầm mặt, đẩy con gái ra: "Dơ khiếp, tay còn chưa rửa đấy."

Dì Thanh xách đồ tươi sống từ chợ về, vừa qua cửa đã thấy hai mẹ con lần lượt từ vườn hoa vào phòng khách.

Mặt mày Tô Uyển hơi khó coi, đuôi mày không buồn nhếch, thậm chí chẳng buồn nhìn dì Thanh mà đi thẳng lên gác.

Dì Thanh gọi Diệp Bạc Hâm lại: "Mẹ con làm sao thế, lại làm gì để bà giận à?"

Diệp Bạc Hâm thở dài, đáng lẽ Tô Uyển đã xuôi xuôi rồi, sau đó chẳng biết vì sao lại sa sầm mặt mày. Bảo là Tập Vị Nam không tôn trọng người lớn, đăng ký kết hôn ngót một tháng rồi mà vẫn không đến ra mắt chào hỏi. Xem chừng không coi bà ra gì, nếu đã thế, đừng hòng cướp con gái bà.

Chuyện này hóa ra vẫn chưa xong. Tô Uyển tính đánh đòn phủ đầu, rút cuộc con rể không đến, đành trút giận lên đứa con gái "ruột bỏ ra, da bọc vào" này.

Diệp Bạc Hâm lấy lý do Tập Vị Nam là quân nhân, vướng nhiệm vụ trong quân đội, có thời gian một cái là anh ấy lập tức đến ngay. Tô Uyển liền ngắt ngang, bảo vừa mới kết hôn đã không về nhà, đàn ông ngữ ấy lấy về ích gì, còn cô cứ đợi đấy mà cô đơn góa bụa trong khi chồng vẫn sống nhăn.

"Dì Thanh ơi, lần này chị cháu gây chuyện lớn rồi. Mẹ cháu chưa ngã ra vì ức là may lắm rồi."

Diệp Bạc Hâm ngoảnh đầu, thấy Diệp Thiên Dịch tựa người cửa bếp, mồm ngậm ống mút.

"Chết, sao nghiêm trọng thế à, cái con bé này cháu lại bày trò gì?" Vội vàng đặt túi đồ lên bàn, dì Thanh quay ra liền kéo Diệp Bạc Hâm hàn huyên.

Diệp Bạc Hâm đâm ra e dè, cô sợ nhất nghe dì Thanh tỉ tê. Diệp Thiên Dịch không thôi đổ thêm dầu vào lửa: "Lại chẳng? Mẹ cháu nói là, cái bắp cải mẹ cháu mất công tưới tắm hai mươi lăm năm ròng không biết con lợn nhà nào ủi mất rồi."

"Diệp Thiên Dịch mày im ngay cho chị" Diệp Bạc Hâm liền lôi xệch Diệp Thiên Dịch lên gác. Tay cô dùng lực hết sức, Diệp Thiên Tỉ mồm oai oái kêu cứu. Sập cửa lại, vẫn nghe dì Thanh ở dưới nói vọng lên: "Ơ, thế là thế nào, thì ra không ai buồn quan tâm bà già này à?"

Đoạn lại dặn: "Bạc Hâm à, cháu nhẹ tay thôi, đừng đánh nó quá đà nhé."

Diệp Thiên Dịch khóc không ra nước mắt, vừa né những thứ Diệp Bạc Hâm quẳng vào người, vừa tội nghiệp kêu gào: "Ối chị... chị ơi, em sai rồi, chị nhẹ tay thôi, thứ ấy không ném được đâu."

Diệp Bạc Hâm chẳng thèm bận tâm, cứ vớ được đồ là ném thẳng tay. Ai khiến thằng ranh này mách lẻo, nósợ bà Tô nên đánh bài chuồn trước, mà ghét nhất thằng ôn con lại còn dám cười trên nỗi đau của người khác nữa chứ.

Diệp Thiên Dịch thất kinh nhìn thứ đồ mà chị mình giơ lên. Là chiếc mô hình xe tăng, chỉ vì cái này mà nó phải nài nỉ gãy lưỡi nhờ cậu kiếm cho. Thậm chí còn bị cậu lừa đi làmlao động khổ sai suốt cả tháng trời.

"Chị, chị ơi, có gì mình từ từ nói, chị đặt đồ xuống đã, nhé?" Diệp Thiên Dịch nuốt nước bọt, toan thuyết phục Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm liếc nhìn món đồ trên tay, khóe môi nhếch lên: "Thích hả?"

Diệp Thiên Dịch lập tức gật đầu lia lịa.

"Được thôi." Diệp Bạc Hâm dùng một tay nhấc món đồ nặng mấy cân lên, dấn lên mấy bước. Diệp Thiên Dịch tưởng cô sẽ đặt lên giá, mới dám thở đánh phào.

Nhưng chỉ giây tiếp theo, tiếng rú rít lên chói lói: "Á á, xe tăng của tôi, Diệp Bạc Hâm là đồ lừa đảo, chị đền xe tăng cho tôi."

48. Chương 48

Lâu lắm rồi nhà cửa mới tưng bừng đến thế. Phần lớn thời gian Tô Uyển ăn tại công ty, Diệp Thiên Dịch cũng chỉ cuối tuần mới về. Nhà này chả khác nào vườn không nhà trống.

Thấy hôm nay cả nhà tề tựu đông đủ, dì Thanh mừng khỏi nói, thành ra vô tình lại nấu thêm vài món.

Diệp Thiên Dịch vẫn còn hậm hực vụ chị gái đập xe tăng của mình, đâm ra mặt mũi sưng sỉa, mũi hếch lên trời.

Dì Thanh gõ cửa hồi lâu, nó mới vùng vằng đi xuống.

Lúc Diệp Bạc Hâm lên gác, cửa phòng Tô Uyển hé mở, cô nắm tay cầm cửa, len lén thò đầu vào.

Phòng của bà Tô rộng rãi, sạch sẽ, gọn gàng, lấy màu trắng ngà làm chủ đạo. Phòng ngủ và phòng khách tách riêng. Nổi bật nhất chỗ phòng khách là kệ sách đỏ son kiểu cổ, bên trên xếp chật cứng những bộ sách thể loại văn học, tài chính, thương mại.

Đối diện kệ sách là bàn làm việc màu đen, màn hình IMAC màu đỏ, dòng mới nhất vẫn để sáng.

Tàng cây rậm bên ngoài vách kính cửa sổ le lói dưới nắng, rung rinh theo gió lay. Khu biệt thự nằm bên sườn núi, lưng tựa hướng bắc, mặt hướng phía nam, chạy dài thành dãy, ngó ra xalà thành phố dưới chân núi, co mình lại như bức họa.

Tấm rèm sa trắng sữa che hờ bên cửa sổ, nắng ngoài hắt qua vách kính, đổ thành cái bóng dài.

Tô Uyển quay lưng ra cửa, người lún xuống trên chiếc sô pha. Một tay cầm điện thoại áp ngang tai, một tay gác trên lưng ghế, đầu móng tay tròn hồng hào. Mắt bà hơi nhìn xuống, xem chừng khó chịu với đầu dây bên kia.

Vốn định âm thầm đến sau lưng bà, hù bà giật mình, vậy mà câu nói của bà lại làm cô chết trân ngoài cửa.

"Mẹ, mẹ làm cái gì thế?"

Diệp Bạc Hâm không tài nào nghe thêm được nữa, cô hằm hằm đẩy toang cửa. Tô Uyển chau mày gác điện thoại, vẻ mặt không hề tỏ ra chột dạ vì bị nghe trộm. Bà nhướn mày nhìn con gái.

"Ai cho con vào mà không gõ của, văn minh để đâu?"

"Văn minh cái cái quái gì?" Diệp Bạc Hâm ngồi phịch xuống bên tay Tô Uyển. Bực bội nhìn bà: "Ai mà như hai người, ly hôn mười mấy năm rồi, giờ liên hệ làm cái gì nữa? Mẹ, mặt mũi mẹ để đâu, kiêu hãnh để đâu? Chẳng còn gì hết."

Thật tình cô tưởng mỗi Diệp Thiên Dịch to gan dám bán đứng mình, không ngờ tính toán kỹ thế vẫn để lọt Diệp Viễn Đông.

Hai người ly hôn mười mấy năm, lúc nào cũng trong tình trạng chết cũng không dính líu. Không ngờ kẻ dơ dáy như Diệp Viễn Đông lại dám mách lẻo với Tô Uyển.

"Ăn nói láo toét." Tô Uyển lườm cô. Diệp Bạc Hâm gân lên, lườm lại, lại còn hừ thành tiếng.

"Này, Diệp Bạc Hâm, tôi vẫn liên hệ với ông ta đấy, làm sao nào? Nếu không phải chị phá phách gây chuyện, thì lão có tìm tôi không hả? Chị nói xem chuyện này trách ai?" Bà còn chưa giận thì thôi, con ranh con gan to tày trời, chỉ biết ăn không biết khôn.

Diệp Bạc Hâm bẻ ngón tay, mắt đảo liên hồi, sau ủ rũ ngẩng lên: "Ông ta nói gì với mẹ?"

"Nói gì? Bảo tôi khuyên chị ly hôn chứ gì nữa? Lão không dám động đến nhà họ Hạ, thế nhà họ Tô mình lại dễ dàng cam chịu để người ta đè đầu cưỡi cổ đấy chắc?"

Mắt sáng lên, Diệp Bạc Hâm lay cánh tay Tô Uyển: "Mẹ, ý mẹ là mẹ vẫn ủng hộ con? Bất kể ông ta có giở trò gì, mẹ cũng tiếp đến cùng, phải vậy không?"

Lôi kéo được bà Tô rồi thì Diệp Viễn Đông cũng dễ xử lý.

Càng nghĩ càng thấy hay, khóe môi Diệp Bạc Hâm lénvểnh lên. Tô Uyển trỏ trán cô, chê bai: "Chả dễ thế đâu, tôi phải duyệt được cái người kia đã chị ạ."

Sự việc coi như đã hạ màn. Diệp Bạc Hâm thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo chỉ ở phía Tập Vị Nam nữa thôi.

Mang tâm trạng thoải mái nhẹ nhõm, Diệp Bạc Hâm sung sướng đến độ trưa không ngủ được, nằm trên giường quay đi quay lại, lăn lộn không ngơi.

Giải quyết xong chuyện bên này, buổi chiều Tô Uyển lại rời nhà đến công ty. Trước lúc ra cửa, bà dặn dò dì Thanh lấy ít thuốc tiêu viêm trong tủ y tế đứa lên gác cho Diệp Bạc Hâm.

Bấy giờ dì Thanh mới biết vụ Diệp Bạc Hâm bị đánh. Bà liền kéo Diệp Thiên Dịch ra hỏi thăm tình hình. Diệp Thiên Dịch ngó lên gác hai trước rồi mới ghé tai dì Thanh thì thào.

Lúc dì Thanh gõ cửa bước vào, Diệp Bạc Hâm đang gọi điện cho Thẩm Tư Á. Sau mấy cuộc không ai bắt máy, cô sợ Thẩm Tư Á vẫn chưa chừa, lại tiếp tục cặp kè với Giang Diệc Đình.

Dì Thanh để thuốc tiêu viêm xuống, chực nói lại thôi. Sau cùng khuyên, Bạc Hâm à, con đừng giận mẹ mình, chuyện này cũng do con thiếu cân nhắc, có con gái nhà ai lại giấu giếm bố mẹ, thậm thụt đi đăng ký kết hôn bao giờ? Mẹ con cũng vì quan tâm, đây chẳng bảo dì mang thuốc lên cho con đây này.

Diệp Bạc Hâm vốn không để bụng chuyện bé xíu ấy. Qua buổi trưa, vết đỏ cũng đỡ đi nhiều.

Trước kia, Diệp Bạc Hâm làm biên kịch tại Hoàng Vũ Media. Từng cải biên thành công hai bộ phim cổ trang, sau khi công chiếu, lượng xem đạt khá cao, từ đó tiếng tăm như cồn, trở thành gương mặt quyền lực mới của giới biên kịch.

Hai bộ phim nâng đỡ thành công mấy gương mặt mới, cũng có sự xuất hiện của diễn viên cốt cán, giành giải bộ phim được đón nhận nhất năm của trong và ngoài nước.

Một tháng trước, cô nộp đơn xin nghỉ. Cấp trên thấy cô không làm nữa thì cũng tiếc nhân tài mai một. Nhất là lúc này thị trường phim cổ trang đang ở giai đoạn trũng, nhiều khán giả chê bai tình tiết hư cấu, không sát lịch sử.Mà Diệp Bạc Hâm dưới sự o ép của Tô Uyển, từ bé đã đọc vô kể văn học cổ điển. Cô hiểu rõ dòng văn học cổ điển này, kịch bản cải biên luôn mang hơi hướm lịch sử đặc sắc.

Chọn diễn viên cũng do Diệp Bạc Hâm Tự mình sàng lọc. Cô có thể cảm nhận được diễn viên nào phù hợp với nhân vật trong tưởng tượng của mình.

Mắt nhìn và độ nhạy bén của cô vốn độc đáo, nhìn đâu chuẩn đấy.

Bản thân cô cũng không nỡ rời bỏ nghề biên kịch, hồi mới bước chân vào nghê cũng là do chó ngáp phải ruồi, không ngờ lại gặt hái ngoài ý muốn. Song thâm tâm cô hiểu mình không thể làm lâu. Một mình Tô Uyển gánh vác Tô thị, bây giờ còn có ông ngoại giúp đỡ, sau này khi ông ngoại không còn nữa, Tô Uyển sẽ vất vả nhiều.

Con người cậu út vốn không thích trò luồn cúi, lươn lẹo trên thương trường, chắc không về giúp mẹ.

Diệp Thiên Dịch lại ham mê pháp luật, nhờ cậy nó cũng gian nan.

Diệp Bạc Hâm đành hy sinh bản thân vậy. Cô không ghét giới thương trường, trái lại, cô hâm mộ vẻ quyết đoán, mẫn tiệp, phong cách hào sảng của bà khi tham gia đàm phán.

Khi cấp trên nói với cô, em có thể thôi việc, nhưng phía công ty đang cần một kịch bản đề tài tiên hiệp, chị đắn đo cân nhắc mãi vẫn thấy em là hợp nhất, em có thể tranh thủ viết ngoài giờ, miễn xong trong vòng một năm là được.

Diệp Bạc Hâm lập tức đồng ý. Trước kia cô cũng có dự định thử sức với thể loại kiếm hiệp.

Cả buổi chiều, Diệp Bạc Hâm đắm mình lao động trí óc trước máy tính, cảm hứng ào ào tuôn như dòng nước suối. Ánh sáng ngoài cửa sổ âm thầm chuyển mình, sắc trời dần tối.

Trời xanh sắc núi, bạch ngọc lan khẽ khàng khép lại cánh hoa, hơi nước tích qua đêm đọng thành sương long lanh treo đầu búp đong đưa như chực rơi.

Buổi chiều yên ắng, không ai làm phiền, nhiệt độ phòng vừa vặn, Diệp Bạc Hâm nghẹo đầu thiu thiu ngủ lúc nào không rõ.

Màn hình máy tính chuyển tối, Diệp Bạc Hâm giật mình sực tỉnh bởi tiếng điện thoại.

Cô ngủ quên trời quên đất, gượng mấy cái mà không mở nổi mắt.

Đành dứt khoát thôi, nhắm mắt mò điện thoại vậy. Trước lúc ngủ, điện thoại đặt trên mặt tủ để đồ, trong bóng hoàng hôn mờ ảo đang nhấp nháy ánh xanh.

Tập Vị Nam mặc quân phục màu xanh lục, hai chân hơi tách rộng, thẳng tăm tắp đứng đón gió nơi chóp núi.

Dưới đôi ủng đen là đá sỏi lộm cộm.Tịch dương mượt mà óng ả muôn phần trước trùng trùng núi non xanh rì. Nắng xế chiều tà đượm ấm lành. Sương khói giăng mắc khắp rặng núi biếc.

Ngắm cảnh hoàng hôn mỹ miều, anh bất giác muốn gọi cho cô. Ý nghĩ vừa manh nha, ngón tay gập nhẹ, cuộc gọi đã phát đi mất rồi. Tâm trạng anh cũng như sườn núi lên lên xuống xuống, thậm chí đến hơi thở cũng nhẹ bẫng hẳn đi.

Ánh chiều đỏ dát sáng lên đường nét gương mặt anh, chóp mũi tuấn tú thêm phần trầm lắng, tia sáng như nhảy nhót trong đôi mắt đen nhánh.

Thoạt nghe tiếng sột soạt từ đầu dây bên kia, sau là tiếng thở khẽ khàng như sát bên tai. Cô mơ màng nhả một tiếng a lô bằng giọng hơi khàn. Khoảnh khắc ấy, trái tim anh như bị lệch hẳn nhịp, mãi lâu chưa hồi lại được.

"Hử? Vẫn chưa tỉnh à?" Tập Vị Nam nhăn trán theo thói quen. Đôi mắt đen trầm xuống, ngước lên phóng tầm nhìn ra mặt trời đằng xa.

Bụng bảo dạ cô nhóc này nghỉ ngơi không giờ giấc, phải nghĩ phương pháp cải tạo quy củ mới được.

Diệp Bạc Hâm vuốt tóc, lồm cồm bò dậy, he hé mắt nhìn quanh, vu vơ đáp một tiếng "ừm".

Nghe cô trở lời bâng quơ, Tập Vị Nam thoáng đăm chiêu, rồi cười lên khe khẽ.

Âm thanh ôn tồn quyến rũ từ nơi xa xôi mà như ngay sát bên tai, Diệp Bạc Hâm thoáng ngây ra, cảm giác giọng nói ấy quen thuộc khó tả.

Ngó màn hình hiển thị, cô tức thì trợn mắt, bụm chặt miệng trước khi kịp thất thanh kêu lên.

"Hôm qua nghỉ ngơi chưa đủ hay sao mà ngủ đến giờ này?" Anh hỏi thản nhiên, giọng điệu ra vẻ thân thuộc, khiến cô ảo não đến nỗi bứt tóc.

Mắt lướt qua ngoài cửa sổ, trời xanh nhạt đã chuyển sậm, xa xa còn giăng mắc một vài đốm sao leo lét

sáng.

Diệp Bạc Hâm sửng sốt, không hiểu nổi mình ngủ từ lúc nào.

Cô chớp mắt, khàn giọng nói mình bận cả buổi chiều, mới ngủ được một lúc, không lâu.

Tập Vị Nam cười bảo: "Ẩn ý trách anh đánh thức em, phá đám giấc mơ của em chứ gì?"

Diệp Bạc Hâm nhận ra hôm nay Tập Vị Nam rõ kỳ lạ. Giọng nói rất nhẹ, phải nói thế nào nhỉ, đúng rồi, ân cần như trong truyền thuyết. Trước đây anh rất ít nói, hoặc giọng xa cách, hoặc giọng lạnh nhạt trầm trầm, hôm nay làm sao vậy?

Do cô ngủ quá lũ lẫn hay do mơ?

"Không phải." Diệp Bạc Hâm dìu dịu trả lời, ra chiêu nào tiếp chiêu đó, bình tĩnh không hoảng loạn.

Đầu bên kia điện thoại lại im bặt một lúc. Diệp Bạc Hâm cũng thót tim, cô không biết phải nói gì, càng không ngờ Tập Vị Nam lại chủ động gọi cho mình.

Hai người hình như chưa thân đến mức độ này, cô đang đắn đo bây giờ phải nói gì, thì Tập Vị Nam đã lên tiếng: "Sau này nhớ ngủ sớm dậy sớm, giờ giấc đừng đảo lộn như thế, không tốt cho sức khỏe."

"Ừm." Diệp Bạc Hâm nắm chặt điện thoại, ngần ngừ một lúc mới hỏi: "Anh còn việc gì không?"

Theo cô thấy thì Tập Vị Nam tuyệt đối không phải người sẵn sàng nấu cháo điện thoại với bạn gái, mà tính cách quá trầm, hai ba câu là lại bối rối nín thing.

Nên cô đoan chắc Tập Vị Nam gọi cô hẳn là có việc.

"Không có gì, ngày mai bắt đầu diễn tập, nửa tháng sau đó không được liên lạc với bên ngoài."

Nên mới gọi điện báo bình an với cô?

Diệp Bạc Hâm sực nhận ra mình làm vợ mà kém quá, sao cô không nghĩ ra là Tập Vị Nam gọi điện thoại để hỏi thăm, quan tâm tí nhỉ?

Diệp Bạc Hâm à lên một tiếng: "Vậy anh cẩn thận nhé, đừng để mình mẩysứt sát."

Cuộc điện thoại kì cục, trong lòng cả hai cùng len lỏi thứ cảm xúc là lạ. Cho đến lúc gác máy rồi mà Diệp Bạc Hâm vẫn chìm đắm trong chất giọng ấm áp ôn tồn của anh, mãi không bứt ra được.

49. Chương 49

Trời nửa đêm bất chợt đổ cơn mưa lớn, đèn đường lao xao, bóng cây rung rinh, hạt mưa lộp độp từng hạt gõ lên cửa sổ, rồi lại lăn dài, bôi nhòa cảnh vậy.

Chốc chốc chớp lóa lên, rạch trắng trời, tiếng sấm đì đùng trở thành bài ca ru ngủ tuyệt vời nhất.

Nghe kể cũng lạ, người khác đều sợ sấm, riêng Diệp Bạc Hâm lại ngủ ngon lành trong tiếng sấm.

Ngày hôm sau mặt trời nhô như thường lệ, hoa nở trong vườn bị nước mưa quần tơi tả, rụng rơi đầy mặt sân, trơ lại cành.

Cây cát cánh đơm nụ chực nở lại vươn mình đứng dậy, giọt nước mắc đầu cành đong đưa như muốn rơi.

Nước trên mặt sân khô ráo cũng nhanh, một đêm chỉ sót lại vào vệt nước nông.

Starbuck vào sáng sớm lác đác chỉ mấy khách, ngồi rải rác đôi ba trong góc.

Khung giờ hành chính của ngày trong tuần, người vốn ít. Đến tầm trưa và chiều tối, khách mới dần dà đông hơn.

Diệp Bạc Hâm ngồi vị trí sát cửa sổ, gọi một cốc mocha và tiramisu. Ngoài cửa hoa hồng đương rộ nở rực rỡ.

Bản nhạc thịnh hành du dương nhẹ nhàng, man mác buồn, Diệp Bạc Hâm chợt nổi hứng lấy sổ ghi chép mang theo từ trong túi, ngòi bút mực xanhliến thoắng ghi ghi chép chép trên nền giấy trắng.

Chữ của cô thanh thoát mềm mại tựa cái cảm giác mà cô mang lại cho người khác. Nhìn kĩ thì nét đuôi hơi hất, trong nhu có cương, khắc tạc chất cao kỳ vốn có trong bản chất cô.

Lúc Thẩm Tư Á đến, cô vẫn chúi đầu viết lách. Nhân viên phục vụ tiến tới, Thẩm Tư Á liền giơ ta ra hiệu im lặng. Cô hiểu Diệp Bạc Hâm đang sẵn cảm hứng, bất kể ở đâu cũng phải ghi chép lại ngay, và tuyệt đối không được ngắt ngang.

Thẩm Tư Á chỉ vào menu cho người phục vụ hiểu ý. Chẳng bao lâu sau capuchino được mang ra.

Bên cạnh âm nhạc du dương, bên tai còn có tiếng bút giấy chạm vào nhau sột soạt, Thâm Tư Á vừa cắn ống hút, vừa ngắm nhìn Diệp Bạc Hâm.

Không thể phủ nhận, Diệp Bạc Hâm lúc tập trung quả thực cuốn hút vô cùng. Vẻ sâu lắng, tao nhã toát ra từ bên trong vượt xa cả nét đẹp bề ngoài. Cô nàng vào lúc này mang lại cảm giác an bình tĩnh lặng, người ta bất giác bị hút hồn bởi khí chất ấy, mà quên bẵng đi diện mạo yêu kiều của cô.

Diệp Bạc Hâm ngừng bút, ánh mắt đọc lướt trên mặt giấy, bờ mi như đôi bướm tinh nghịch, dập dờn xòe cánh.

Mắt vẫn nhìn xuống, bờ môi hồng he hé mở: "Hôm qua có chuyện gì thế, sao cậu không nghe máy?"

Lúc Thẩm Tư Á mới đến, cô đã nhác thấy, nhưng không muốn đứt mạch tư duy, bèn lúi húi cho xong.

Tuy thường ngày Thẩm Tư Á hay bày vẽ nghịch ngợm, nhưng lúc quan trọng vẫn biết cái nên làm, cái không nên làm. Đó cũng là một trong những lý do vì sao cô có thể chơi thân với Thẩm Tư Á.

Nhắc đến chuyện hôm qua, Thẩm Tư Á khó chịu ra mặt: "Cậu không nhắc thì thôi, cứ nhắc là bực mình. Cậu nói xem, dù sao tớ cũng là phóng viên chuyên đề tài chính thâm niên đầy mình, thế mà chúng nó dám sai tớ đi săn tin? Việc đấy chỉ bọn Giải trí mới làm. Báo hại chị mày lóc cóc theo đuôi người ta từ chiều qua không khác gì lũ chó săn."

Diệp Bạc Hâm khép sổ lại, bấy giờ mới ngẩng lên nhìn cô.

Ồ— hình như đen đi nhiều.

"Tạp chí của các cậu trước nay phân công công việc rành mạch rõ ràng cơ mà, lần này làm sao thế? Làm ai phật ý à?

Thẩm Tư Á nghẹn họng, ngẩng phắt lên: "Sao cậu biết?"

Sao cậu biết?

Với cái tính của Thẩm Tư Á, ngứa mắt ai là viết rõ trên mặt, có hiểu đạo sinh tồn chốn công sở đâu. Nào là phật ý đồng nghiệp, cãi sếp, thích mục nào là nhảy vào chơi cho mấy ngày.

Vấn đề là, bây giờ tạp chí người ta không còn bận tâm tới sức mạnh tuyên truyền đích thực gì gì nữa, chỉ cần chủ đề mới mẻ, bán chạy, hấp dẫn người xem, tức là áng văn hay rồi. Cô thì ngược lại, bới lông tìm vết, chỉ trích cấp trên vi phạm đạo đức nghề nghiệp, sáng tạo thứ chả ai có. Không phải do gia cảnh đặc biệt, thì người ta đá đi lâu rồi.

Thẩm Tư Á hẹn Diệp Bạc Hâm ra là vì chuyện này. Lần này cô đắc tội với nhân vật tai to mặt lớn, bị phân về miền núi xa xôi. Hôm nay gọi ra là để từ biệt.

Tháng trước đáng lẽ Thẩm Tư Á được thăng chức. Rốt cuộc một kẻ điều từ đâu đến tòa soạn, lấp vào chức vị của cô. Thế thì cũng thôi, chả thèm chấp, nhưng ả ta lại dám soi mói công việc của cô, mà rõ ràng cái gì cũng mù tịt mà dám chỉ tay năm ngón. Thẩm Tư Á trong lúc tức giận đã đôi co với ả.

Nhân lúc tiến hành hiệu chỉnh maket của Đối thoại doanh nhân kỳ trước, ả thừa cơ gạt phăng bài mà Thẩm Tư Á kỳ công viết lách. Kết quả số bán kỳ đó tụt dốc. Cũng chẳng hiểu ả ta là thần thánh phương nào mà đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu Thẩm Tư Á. Chỉ trích Thẩm Tư Á trái ý cấp trên, nộp bài muộn. Bên trên yêu cầu cô viết kiểm điểm, cũng chẳng tổ chức lấy một cuộc điều tra.

Tưởng thế là xong, thế mà ả kia vẫn cố tình bới lông tìm vết, gây khó dễ mọi lúc mọi nơi. Tuần trước cắt cử cô đi phỏng vấn CEO của Tập đoàn Tia.

CEO của Tia nổi tiếng khó nhằn, hành tung thoắt ẩn thoắt hiện, bí ẩn khó đoán, và chưa từng chấp nhận phỏng vấn bao giờ, bất kể nam hay nữ. Tuổi tác cũng không rõ là bao. Bảo cô phỏng vấn kiểu gì?

Rõ ràng là bẫy. Thẩm Tư Á không ưa nổi cái bộ dạng "tôi biết ngay là cô không ra gì" của ả kia. Trong lúc máu bốc lên não, cô liền mạnh dạn nhận nhiệm vụ.

Sau đó nghĩ lại thì hối cũng không kịp. Cô chầu chực mấy ngàybên ngoài tập đoàn Tia, rốt cuộc bóng ma còn chả thấy đâu.

Ả kia lấy thế làm cớ, cho rằng năng lực của cô yếu kém và đuổi sang chuyên mục Giải trí.

Bi kịch hơn ở chỗ, Thẩm Tư Á nhận ra mình không hề có tố chất làm papazazi. Vừa đến đã bị phát hiện, thậm chí ngu si bị người ta chơi cho một vố.

Trò đùa gì thế này?

Gã chết tiệt kia thậm chí để cô theo hắn cả một ngày. Nửa đêm cô làm mồi cho muỗi đốt, hắn sai người mang ra một cốc nước mát, bảo là để cô hạ nhiệt. Đàn bà con gái một thân một mình, đêm hôm nhòm ngó bên ngoài biệt thự của đàn ông độc thân, dễ gây hiểu nhầm lắm.

Thẩm Tư Á tức điên lên được. Hóa ra cô bị hắn xỏ mũi?

Chẳng trách kẻ mà bấy lâu chưa lúc nào vơi tin tức ngoài lề về hắn, đột nhiên lại không thấy người đẹp sát cánh kề bên.

Nghe cô than thở xong, Diệp Bạc Hâm tao nhã lau khóe miệng:

“Cậu ngố à, người ta chèn ép cậu, cậu không biết đường bỏ đi à? Việc gì cứ phải chết dí ở Timi?”

Thẩm Tư Á ủ rũ như gà rù: “Nói nghe thì dễ lắm, Timi hiện là tòa soạn lớn nhất, quy mô nhất, đề cập đến nhiều ngành nghề đa dạng nhất cả nước. Chỗ khác làm gì có lương cao, đãi ngộ tốt như Timi.”

Cô không nỡ, huống hồ cô vốn yêu thích văn hóa của Timi, cơ hội thăng chức rộng mở, người mới có điều kiện phát triển dễ dàng.

Diệp Bạc Hâm đắn đo một lúc. Giới điện ảnh cô cũng có ít quan hệ, nhưng bên phía tạp chí thì lại không quen ai, muốn giúp cũng khó.

Nhưng bác Thẩm thì lại có thể.

Diệp Bạc Hâm nghĩ rồi lại thôi. Mối quan hệ giữa hai bố con Thẩm Tư Á như ở điểm đóng băng. Nếu cô ấy mà biết bố mình âm thầm đứng sau giúp đỡ, chắc sẽ dứt khoát bỏ việc mất.

“Đại tiểu thư ơi, thôi thôi, có phải mình thiếu tiền đâu.”

Thẩm Tư Á trợn tròn mắt: “Ai nói chị mày không thiếu tiền. Cậu ko biết tớ thuộc đội Cứ cuối tháng là nhẵn túi à? Hằng tháng nào tiền điện tiền nước tiền mạng, lương giúp việc ở nhà. Nghĩ thôi đã nhức óc.”

Điệp Bạc Hâm chớp mắt, đưa ra thiển ý: “Hay là… bán biệt thự đi?”

Dĩ nhiên Thẩm Tư Á không đời nào bán biệt thự. Đấy là nơi lưu giữ hồi ức về mẹ và cô. Diệp Bạc Hâm thấy cô mặt mày nặng trĩu, bèn nói đùa, giải tỏa bầu không khí.

Diệp Bạc Hâm đẩy miếng bánh tiramisu còn nguyên về phía Thẩm Tư Á. Cô cười híp mắt, tíu tít đưa thìa lên miệng.

Thẩm Tư Á nhồm nhoàm nói: “Quên béng mất, hôm nay tớ hẹn cậu ra đây, là để gặp gỡ trước lúc ra đi.”

Tất cả là tại con mụ chết dẫm kia làm ảnh hưởng đến tâm trạng, khiến cô quên khuấy việc chính.

Diệp Bạc Hâm điềm nhiên vuốt ve sợi dây chuyền bằng vải màu xanh, đoạn liếc nhìn cô: “Cậu sắp đi đầu thai à?”

Thẩm Tư Á xì một tiếng: “Không chơi cái kiểu công kích nhân thân thế đâu.”

“Thì thôi, không đùa nữa.”

Thẩm Tư Á lập tức xụ mặt, oán hận chồm tới, nắm chặt tay Diệp Bạc Hâm: "Gái ơi, con ả kia phái tớ đến cái nơi miền núi khỉ ho cò gáy, rét mướt bần hàn, đầy rẫy ruồi nhặng và một lũ đàn ông hôi rình!"

Tiếng động lớn bên này khiến nhiều người ngoái lại nhìn cả hai. Diệp Bạc Hâm xấu hổ, rụt phắt tay lại: "Thôi! Bà nói tiếng người đi, tiếng chim nghe ai hiểu được."

Thẩm Tư Á mếu máo: "Con ả xấu xa bắt tớ đi làm bài về quân đội."

Những một tháng, bắt nắng đen xì thì phải làm sao? Nghe đồn không được lên mạng, thế là giết cô rồi chứ còn?

"Cái gì?" Diệp Bạc Hâm tưởng mình nghe nhầm, bèn hỏi lại: "Tạp chí của các cậu lấn sân sang quân sự từ bao giờ?"

Tuy cô không biết nhiều nhưng kiến thức cơ bản thì cũng có. Đăng tin tức về quân sự chẳng phải thuộc trách nhiệm của Báo quân đội quốc gia à? Từ bao giờ đến lượt doanh nghiệp tư nhân được xí phần thế?

Thẩm Tư Á lộ rõ vẻ mặt "Cô đúng là chả biết cái gì": "Báo quân đội và Timi hợp tác lâu rồi. Bây giờ xem như là một tòa soạn. Mà tớ cũng chỉ là con dân quèn thôi, chiến lược bên trên thế nào tôi không biết, nghe nói là đầu tư nhà nước và tư nhân, nhà nước ủy quyền cái gì gì đấy. Sau cải tổ thì báo Quân đội thiếu người, từ lâu muốn điều người từ chuyên mục khác, nhưng mà tiếc là không có mầu, nên người ta có chết cũng không đi. Con ả kia đá tớ sang đấy."

"Thế cậu có về không, từ nay thường trú ở doanh trại à?"

Thế thì hóa ra lại hay, chí ít sẽ không lằng nhằng với Giang Diệc Đình nữa.

Thẩm Tư Á lườm nguýt, giơ ngón trỏ: "Ai thèm chụp choẹt một lũ đàn ông từ sáng đến tối, chỉ đi một tháng thôi."

Một tháng cũng là lâu, cô sẽ buồn lắm.

Thẩm Tư Á bất ngờ cười ranh mãnh: "Hay là A Hâm đi với tớ, một mình tớ thì buồn lắm, mà ở đó có nhiều đàn ông, mỗi tớ là phụ nữ. Cái ổ sói đấy mà cậu yên tâm vất tớ ở đấy tự sinh tự diệt, không thèm quan tâm hỏi han à?"

Diệp Bạc Hâm cười khẩy: "Cậu suy diễn linh tinh. Mấy anh lính cũng hay ho ra trò đấy, đẹp trai, nam tính, cậu có thể tham khảo tìm một anh."

"Thôi ngay, đùng bởi cậu tìm được một anh lính nhé. Tớ còn chưa gặp người ta đâu. Chưa gì đã nghĩ cách giới thiệu bạn gái cho chiến hữu của người ta rồi. Có ai trọng sắc khinh bạn như cậu không?"

Diệp Bác Hâm nghẹn lời: “Không thích tìm thì thôi, khỏi phải hầu.”

Thâm Tư Á cười xòa: “Đi mua sắm với tớ, tớ chủ trì, cô chủ chi, an ủi tâm hồn tổn thương của tớ cái nào.”

Cả hai rời Starbuck, thẳng tiếntrung tâm thương mại, đáp thang máy lên khu vực nữ trang tầng năm.

Khu vực nữ trang tầng năm bán đồ hãng, giá niêm yết, động cái gì cũng tiền nghìn. Quần áo Hè mới lên kệ trưng bày lóa cả mắt.

Tầng này ít khách, thường là tiểu thư quý phụ nhà giàu mới dạo bước lên đây. Thi thoảng đi lướt qua thường là một cô quý phái, thân toàn đồ hiệu phối cùng phụ kiện quý giá. Tầng lớp trung lưu ít gặp lên đây.

Thẩm Tư Á kéo Diệp Bạc Hâm vào một hiệu thời trang dưới trướng Đế Á. Diệp Bạc Hâm không mấy hứng thú, chỉ lượn lờ quanh Thẩm Tư Á, thi thoảng đưa ra gợi ý.

Thẩm Tư Á vốn có thân hình bốc lửa, da trắng hồng, trời sinh chiều cao người mẫu.

Nhân viên cửa hàng theo sau hai cô, miệng thường trực nụ cười.

50. Chương 50

Diệp Bạc Hâm đang nhìn bên phía trang trí ánh mắt vẻ nham hiểm, nhìn khí chất vóc dáng của một người liền có thể thay cô tìm ra quần áo tương xứng với họ.

Thẩm Tư Á nói cô không đi làm phối đồ thật là đáng tiếc.

Diệp Bạc Hâm không cảm thấy được gì, từ nhỏ ở trong vòng nhân vật nổi tiếng đã nghe quen tai nhìn quen mắt rồi, tự nhiên cái gì đều biết một ít, không có gì đáng tiếc hay không đáng tiếc cả.

“Cái này cái này, còn có cái kia, đều gói hết lại cho tôi.” Thẩm Tư Á giống như một người giàu có chỉ huy đám nhân viên, vung tay tự nhiên thoả mái, một chút cũng không đau lòng cho tấm thẻ của Diệp Bạc Hâm.

Nhân viên vui tới nỗi miệng không khép lại được, những chiếc áo quần này giá bán ra đều năm chữ số, trích phần trăm một đơn bán ra còn hơn cả một tháng lương của cô.

Diệp Bạc Hâm ngồi trên sofa, lật xem tuần san mốt thời thượng nhất tuần, đến mí mắt cũng không mở lên, “Kiềm chế chút, đừng quẹt nổ thẻ tớ ý.”

Quen biết Thẩm Tư Á nhiều năm như vậy, cô ấy nghĩ gì cô làm sao có thể không biết được chứ.

Thẩm Tư Á không thể dùng dùng tiền của bố cô, những năm nay chi phí sinh hoạt đều là cô tự lo, có cực khổ cũng không chìa tay lấy tiền của Diệp Bạc Hâm, trừ những lúc thỉnh thoảng ra ngoài ăn, những lúc dạo bộ nhờ Diệp Bạc Hâm quẹt thẻ.

Năm nay lại đổi mùa, Thẩm Tư Á không thích những thương hiệu phi giá trị, theo như thu nhập của cô những thứ quá đắt mua không được, Diệp Bạc Hâm liền trở thành kẻ tiêu tiền như rác.

Thẩm Tư Á gắt lên một tiếng, "Đừng than nghèo với tớ, bộ phim trước cậu kiếm được không ít tiền rồi?"

Nhân viên bưng đến cho Diệp Bạc Hâm một ly cà phê, nghe thấy hai người nói chuyện, không nhịn được đánh giá khí chất xuất chúng của cô gái, cho rằng cô là một minh tinh nào đó, nhưng khi nhìn lại cảm thấy rất bình thường.

Diệp Bạc Hâm nói cảm ơn một tiếng với nhân viên, ngẩng đầu nhìn Thẩm Tư Á, "Tô nữ sĩ không đưa cho tớ tiền tiêu vặt hàng tháng."

Nói về Tô Uyển cũng rất tàn nhẫn, từ khi Diệp Bạc Hâm lên đại học, kì lạ là một xu cũng không đưa cho cô.

"Mẹ cậu thật tàn nhẫn, quả nhiên là thân sinh nha." Nói xong, Thẩm Tư Á cùng nhân viên đi tới phòng thử đồ.

Nói đến Tô Uyển, Diệp Bạc Hâm nghĩ đến chuyện bản thân mình làm cô phẫn nộ, đang lúc đổi mùa, công việc của Tô Uyển lại bận, Diệp Bạc Hâm định tìm trong shop mua một bộ quần áo đưa về tặng cho cô, để cô hạ hoả.

Thẩm Tư Á rất nhanh thay đồ bước ra, phong cách ol màu trắng bạc, "Cái này thế nào?"

Diệp Bạc Hâm liếc mắt nhìn vào gương, "Mắt thẩm mỹ của tớ không tệ."

Thẩm Tư Á: "..." người phụ nữ tự luyến.

Sau đó Thẩm Tư Á lại thử thêm vài chiếc đầm dài, đều là Diệp Bạc Hâm chọn cho, đến nhân viên cũng kinh ngạc, không ngừng khen vóc dáng cỉa Thẩm Tư Á đẹp, cũng không quên khen mắt thẩm mỹ của Diệp Bạc Hâm tuyệt vời.

Còn hỏi Diệp Bạc Hâm có cần mua cho mình vài chiếc? Diệp Bạc Hâm nói không cần, quần áo năm trước cô mua đều không mặc, không muốn lãng phí tiền như vậy.

Thẩm Tư Á tiến tới sát trước mặt Diệp Bạc Hâm, đôi mắt loé sáng nhìn cô, Diệp Bạc Hâm giả vờ không biết gì nói: "Làm gì?"

Thẩm Tư Á xoè tay ra, "Thẻ."

Lóng ngóng giống như con chó nhỏ vẫy đuôi với chủ nhân, Diệp Bạc Hâm bị chọc cười, nói ví tiền ở bên sofa, tự mình đi lấy.

Trong shop thời trang hàng bày la liệt, Diệp Bạc Hâm liếc mắt liền nhìn thấy một chiếc đầm dài lễ phục treo trong góc, giữa eo khảm kim cương màu trong suốt, cúp ngực màu kem.

Tô Uyển thường tham gia tiệc đêm thương nghiệp, bộ lễ phục đêm này rất hợp với vóc dáng và màu da của cô.

Nhưng mà, bộ trang phục này không có thương hiệu, nhưng phong cách cùng với trang phục trước kia Tô Uyển mặc hoàn toàn giống nhau.

Diệp Bạc Hâm quay đầu hỏi nhân viên bên cạnh, "Xin lỗi, đây có phải là tác phẩm của Viktor?"

Viktor là người thế nào, nhưng phàm là người có tiếp xúc qua với làng thời thượng đều biết đến tên của cô, làng thời trang hời thượng quốc tế công nhận cô là nhà thiết kế thời trang cao cấp quốc tế tài năng nhất thế kỉ XXI, hai mươi tuổi đã nổi bật trong các show diễn thời trang Milan, tốt nghiệp tốp đầu ở Viện thiết kế Maranoni hàng đầu thế giới.

Nhà thiết kế thời trang cao cấp Paris Yves Saint Laurient tại tạp chí thời trang uy tín đã bình luận về cô, nói rằng trong thời đại thời trang cao cấp theo đuổi sự đổi mới này, cô đã sáng tạo ra một dòng rõ ràng, phong cách thiết kế có xu hướng mặc thuyết thực, thể hiện nữ tính mềm mỏng và đường cong quyến rũ, kích thước eo tinh vi hình dáng cao hoàn toàn phù hợp với thời trang của cô, cô được gọi là "Vua của phụ nữ".

Còn sau khi về nước Viktor vào công ty thời trang thuộc tập đoàn Tia, những năm gần đây căn bản không có tác phẩm gì, nghe nói đang chuyên tâm huấn luyện người mới, về hưu đóng cửa tìm thế thái sơn núi, khiến những người theo đuổi thương hiệu của những người nổi tiếng mới nổi phải thở dài thất vọng.

Tô Uyển là fan hâm mộ lớn của Viktor, mười năm nay chỉ thích thời trang của Viktor, đáng tiếc Viktor năm năm rồi không mở show diễn thời trang, Tô Uyển không biết làm sao phải đổi sang thương hiệu Cosu, nhưng đối với Viktor vẫn luôn hoài niệm không quên.

Nếu như bộ lễ phục này thực sự là tác phẩm của Viktor, Tô Uyển nhìn vào bộ lễ phục này, đương nhiên sẽ hết giận.

Nhân viên ngây ngẩn một lúc, xin lỗi Diệp Bạc Hâm, "Tiểu như nhận nhầm rồi, bộ lễ phục không phải tác

phẩm chính tay Viktor, Viktor đã rất lâu không cho ra tác phẩm mới rồi, nếu như cô ấy cho ra tác phẩm mới, nhất định sẽ gây ra sự náo động trong làng thời trang, Pre-IOP sẽ mở cuộc họp trước."

Diệp Bạc Hâm gật đầu, thông thường nhà thiết kế cho ra sản phẩm mới công ty đều sẽ tuyên truyền trước, trong lòng cô có chút thất vọng, nhưng khi xét kỹ lưỡng hơn, vẫn cảm thấy thiết kế bộ lễ phục này không kém Viktor.

Diệp Bạc Hâm đột nhiên hiểu kì đây là thủ pháp của ai, một ngôi sao đang lên đà vĩ đại, "Vậy cô có thể nói cho tôi biết đây là thiết kế của ai không?Vì sao không có đánh dấu tên nhà thiết kế? Hơn nữa…" Cùng với phong cách của Viktor không có khác biệt.

Câu sau Diệp Bạc Hâm không nói hết, bởi vì cô biết điều cấm kị của nhà thiết kế chính là bị người khác nói phong cách thiết kế cùng người nào đó tương tự, trường hợp xấu nhất, sẽ bị người trong làng nói thành sao chép.

Người sao chép trong làng thời trang căn bản không có đường sống.

"Cái này…" do dự một lúc, Diệp Bạc Hâm mỉm cười, "Có cái gì không tiện sao?"

Bộ lễ phục đêm này ở trong shop đã rất lâu không có người mua rồi, coi như có người nhìn trúng, nhưng cũng vì không có tên người thiết kế mà bỏ qua.

Những người giàu mua quần áo chủ yếu do thương hiệu, đem ra so sánh cùng nhau, trong shop bộ lễ phục kiểu dáng mùa hè này đã không ai nhìn tới, giá lại thấp, cho dù có người nhìn trúng, cũng sợ mặc vào mất đẳng cấp, căn bản không có mấy người biết đến cái này.

Nhân viên dường như sợ cô không mua, vội vàng giải thích: "Bộ lễ phục đêm này được gọi là đêm mùa hè, nhà thiết kế là nhà thiết kế mới của công ty thời trang Tia chúng tôi, bởi vì không có danh hiệu gì, vì vậy không có gắn tên của cô ấy."

Nhân viên của shop thời trang cao cấp được đào tạo đặc biệt, không giống với các nhân viên trong shop thông thường, để đánh lừa khách chi tiền, các sản phẩm trong shop đều được phóng đại lên.

Diệp Bạc Hâm khá hài lòng với lời giải thích của cô, mặc dù rất thất vọng vì không phải tác phẩm mới của Viktor, nhưng mắt thẩm mỹ của cô sẽ không sai, cô tin tương lai nhà thiết kế này nhất định sẽ nổi tiếng.

Cuối cùng Diệp Bạc Hâm vẫn quyết định mua, "Giúp tôi gói bộ này lại."

Nhân viên không ngờ cô vậy mà muốn mua, sững sờ một lúc, nhìn cô quay người liền đi, nhanh chóng gọi cô một tiếng, "Tiểu thư không thử một chút sao?"

Diệp Bạc Hâm mỉm cười nói: “Không cần đâu, không phải tôi mặc.”

Nhân viên nhỏ tiếng lẩm bẩm, người có tiền thật phóng khoáng.

Sau khi nhân viên gói xong bộ lễ phục, quay người tiến vào trong văn phòng.

Sau bàn làm việc, một người phụ nữa mặc bộ moden đang kiểm tra tài khoản trước máy tính, nghe thấy âm thanh gõ cửa, cô gọi người kia vào.

Nhân viên đặt hộp đựng lễ phục đêm lên bàn, “Giám đốc, Đêm mùa hạ có người mua rồi.”

Người phụ nữ bị gọi là giám đốc đeo một đôi kính đen, cô dừng công việc của mình, ánh mắt rơi trên hộp.

Trầm mặc một lúc, cô mới ngẩng đầu nhìn nhân viên, “Tôi biết rồi, cô nói với Giang tổng một tiếng, cô đưa đồ cho khách trước đi.”

Sau khi nhân viên rời khỏi, giám đốc nhấc điện thoại lên gọi một cuộc điện thoại.

Sau hơn mười giây cuộc điện thoại được kết nối, giám đốc đứng dậy, cùng người đầu dậy bên kia nói tình hình.

“Ngài ở dưới lầu?Vâng, tôi biết rồi, Vâng ”

“Diệp Bạc Hâm, cậu được lắm, vậy mà có thẻ Hắc Kim!” Thẩm Tư Á hướng về Diệp Bạc Hâm đang bước tới vẫy thẻ lên.

Diệp Bạc Hâm bước tới trước mặt cô, nhíu mày, “Thẻ Hắc Kim gì chứ?”

Hey, giả vờ cũng quá rồi đấy, còn luôn kêu nghèo với cô, “Còn có thể thẻ Hắc Kim gì nữa, không phải là thẻ tiền lương dự chi vô hạn thẻ Hắc Kim quẹt không nổ thẻ?”

Diệp Bạc Hâm nhìn thấy tấm thẻ trong tay cô chắc chắn là một tấm thẻ màu đen, cô đưa tay ra giành lấy tấm thẻ, lật qua lật lại nhìn.

Mặc dù không có tận mắt nhìn qua thẻ Hắc Kim, nhưng cô đã nghe qua rồi.

“Thả này cậu lấy ở đâu?”

Thẩm Tư Á đánh vào khuỷu tay cô, nhíu mắt lại, “Được rồi, đừng giả vờ nữa.”

“Tớ không giả vờ.”

Biểu hiện trên khuôn mặt của Diệp Bạc Hâm rất nghiêm túc, Thẩm Tư Á sờ sờ mũi, lúc này mới cảm thấy cô không giống như đang đùa.

Thẻ Hắc Kim là biểu tượng cho sự giàu có, thông thường doanh nhân giàu có mới có thể làm, ngân hàng sẽ dựa theo mức tiêu thụ hàng năm của thẻ tín dụng dùng trong tiêu dùng tín dụng tài sản, sau khi đánh giá, mời người tiêu dùng áp dụng, lệ phí hàng năm trên vạn.

Diệp Bạc Hâm mặc dù gia tộc lớn, nhưng đến Tô Uyển cũng không có tư cách làm thẻ Hắc Kim, thu nhập ít ỏi như Diệp Bạc Hâm làm sao có thể làm được?

Thẩm Tư Á cảm thấy bản thân lần đầu tiên nhìn thấy thẻ Hắc Kim, nhất thời vui quá điên rồi, vì vậy quên mất hiểu biết thông thường.

“Ah… thật sự không phải của cậu?vậy sao lại nằm trong túi của cậu?”Thẩm Tư Á đưa túi xách cho Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm nhận lấy liền mở xem, “Cậu lấy nó ở đâu?”

Thẩm Tư Á chỉ vào ngăn thứ hai, “Ở đây.”

Trong túi cô từ lúc nào nhiều hơn một tấm thẻ Hắc Kim, sao cô lại không biết?

Lần trước cô dùng túi xách là lúc nào?

Diệp Bạc Hâm đột nhiên ngẩng đầu lên, biểu cảm có chút kì quái, lại giống như khó tin.

Thẩm Tư Á bị cô doạ giật mình, “Làm sao vậy?Đừng nói là cậu làm chuyện xấu gì?”

Diệp Bạc Hâm liếc nhìn Thẩm Tư Á, muốn nói lại dừng lại.

Cô cảm thấy mình nghĩ nhiều rồi, Tập Vị Nam chỉ là một quân nhân, làm sao có thể làm được thẻ Hắc Kim này?

Nhưng trong sóng não vang vọng là tối hôm qua lúc Tập Vị Nam nhận điện thoại.

Cô nhớ rõ anh hình như có nói qua, trước lúc anh rời đi có để lại trong túi cô một thẻ tiền sau này muốn mua gì thì lấy thẻ của anh quẹt, cô còn cười nói, anh đây có được tính là giao tài sản trước không?

Sau đó dì Thanh gõ cửa gọi cô đi ăn tối, cô từ phòng tắm bước ra liền quên luôn chuyện này.

Diệp Bạc Hâm lại nhìn một lúc, trong túi xách ngoại trừ những tấm thẻ mà cô làm, chỉ còn lại lại tấm thả Hắc Kim này không phải của cô.

"Tư Á, cái này hình như là thẻ của Tập Vị Nam "

Tập Vị Nam?bộ não Thẩm Tư Á nhất thời ngắn lại, "Tập Vị Nam là ai?"

Diệp Bạc Hâm cạn lời, nha đầu nàu, quên cũng đủ nhanh.

"Chồng tớ."

Chồng

"Binh ca ca nhà cậu hả?" Thẩm Tư Á nhớ ra rồi, Diệp Bạc Hâm bị cô la hét một bên, Thẩm Tư Á thấp giọng thần bí nói: "Chồng cậu là một lính nghèo sao có thể có thẻ Hắc Kim? có phải ăn hối lộ không?"

51. Chương 51

"Cậu nói bậy gì vậy? Cơm có thể ăn bừa bãi, lời nói không thể nói bừa!" Diệp Bạc Hâm không vui lắm, trong lòng bất an.

Cô tin vào nhân phẩm của Tập Vị Nam, anh dám đưa thẻ này cho cô, chứng tỏ tấm thẻ này là minh bạch, nhưng mà có thể làm thẻ Hắc Kim này, cho thấy thân phận của canh không đơn giản.

Hơn nữa trước giờ cô không biết rõ về gia thế của anh, liền mơ hồ ở cùng anh.

Thẩm Tư Á nhìn thấy phản ứng của cô liền biết sự việc nghiêm trọng, mỉm cười lúng túng, "Tớ sai rồi, chồng cậu là quân nhân liêm chính, tuyệt đối không làm chuyện xấu hổ."

Diệp Bạc Hâm phớt lờ cô, quay người đi ra bên ngoài gọi cho Tập Vị Nam.

Giọng nữ lạnh băng truyền lại, không nằm trong vùng phủ sóng.

Diệp Bạc Hâm chau mày tắt điện thoại, hôm qua anh nói phải tham gia diễn tập khép kín, ngắt mọi kết nối với bên ngoài, cho tới khi cuộc diễn tập kết thúc.

Vậy cô chỉ có thể đợi anh kết thúc mới có thể biết rõ chuyện này.

Thẩm Tư Á cùng đi ra ngoài với cô, nhìn vào màn hình đen, "Không nghiêm trọng nbư vậy chứ, nói không chừng cậu bắt được con rùa vàng. Mặc dù làm lính nghèo, nhưng gia tộc lớn… "

Thẩm Tư Á mặc dù nói phóng đại một chút, nhưng không phải không có lí, khí chất âm trầm trên người Tập Vị Nam không phải gia đình bình thường có thể nuôi dưỡng được, sao lúc đầu cô không nghĩ tới điểm này vậy.

Diệp Bạc Hâm nhận lấy điện thoại, nâng mắt lên nhìn cô, "Nếu như gia đình anh ấy là một gia tộc giàu sang quyền thế, có nhìn tớ vừa mắt không?"

Gia tộc giàu sang quyền thế thích thích liên hôn với gia tộc, Diệp Viễn Đông chẳng phải muốn cô liên hôn với Hạ gia sao? Đều nói nhà quyền thế thực sự phải theo đuổi bốn thế hệ, Diệp gia bọn họ xâm nhập vào giới thượng lưu từ lúc Diệp Viễn Đông mở rộng Diệp Thị, chẳng qua là hai mươi năm nay, không được tính là gia tộc quyền thế.

Nếu như thân phận Tập Vị Nam cao quý, anh làm gì nhìn tới cô? Cô không cho rằng bản thân mình đẹp đến mức có thể mê hoặc Tập Vị Nam, Tập Vị Nam cũng không phải dạng người chỉ quan trọng bề ngoài.

Đến giấy chứng nhận kết hôn cũng phải lén lút làm, anh thậm chí không đưa cô đi gặp người nhà cô, dám hỏi có danh môn quyền thế nào lại cho hậu bối làm ra chuyện thất lễ như vậy.

Thẩm Tư Á bước cùng Diệp Bạc Hâm, "Cậu cũng quá tự xem nhẹ mình rồi, không nói gia đình của cậu, nói đến gương mặt của cậu đi, đường đường là con gái nhà lành. Cậu cũng không thử nghĩ xem nếu như Tập Vị Nam không thích cậu, lúc đầu sao phải mạo hiểm tính mạng xông vào biển lửa cứu cậu ra, nghe anh ta nói cái gì mà bảo vệ tính mạng và tài sản nhân dân là trách nhiệm của anh ta chứ, có bao nhiêu người mắc kẹt trong căn hộ chung cư đó, vì sao khăng khăng chỉ cứu cậu?"

Diệp Bạc Hâm đột nhiên dừng chân lại, não bộ dường như có thứ gì đó dần dần sáng tỏ, nhưng chỉ một khoảnh khắc trong sự hỗn loạn đó.

"Có thể vừa hay gặp được tớ?"

Thẩm Tư Á vững vàng quay người, "Hay cho anh ta đúng lúc, tớ mới không tin sự việc trùng hợp như vậy. Hơn nữa cậu không cảm thấy kỳ lạ sao, anh ta tuổi còn trẻ dựa vào cái gì mà hai vạch ba sao? Theo như tớ, anh ta tuyệt đối có hậu thuẫn."

Diệp Bạc Hâm không thích gia tộc quyền thế phức tạp, Hạ gia được coi là đơn giản, tổ tiên là gia đình nho

giáo, đến đời ông của Hạ Dã Nhuận mới gia nhập thương nhân, nhưng mấy người con trai Hạ gia cũng vì gia nghiệp âm thầm tính toán với nhau.

Diệp Bạc Hâm không nói thêm gì, bước vào trong quầy tính tiền.

Bộ lễ phục đêm được gói trong hộp quà màu trắng, dây lụa đỏ từ bốn góc buộc qua, ở giữa buộc thành một bướm.

Khiến cho Diệp Bạc Hâm kinh ngạc là, bộ lễ phục này vợt trội về tay nghề và chất liệu, giá tiền lại rất thấp.

Chẳng lẽ không phải của nhà thiết kế có tiếng thì không quan tâm thiết kế tốt hay không, tác phẩm của anh ta lại chỉ có thể để giá thấp nhất bán ra?

Diệp Bạc Hâm không có ý định dùng tấm thẻ Hắc Kim kia, cô quen với việc tự chi tiền của mình, Thẩm Tư á nhìn vào trong túi xách của cô, liếc mắt liền nhìn thấy thẻ Hắc Kim nằm ẩn sau tiền mặt, cô nghi hoặc nói: "Cậu không dùng tấm thẻ kia, không giới hạn mức chi, vậy cảm thấy vô cùng tiếc, liền giống như cầm một thẻ ăn miễn phí. Cậu nói xem cho dù tớ đi nơi khỉ chó nào, cả đời này cũng đã một lần dùng thẻ Gắc Kim rồi."

Diệp Bạc Hâm đưa thẻ của cô cho nhân viên, quay đầu qua nhìn Thẩm Tư Á, ánh mắt sâu thẳm doạ người, Diệp Bạc Hâm bắt lấy lỗi sai trong câu nói của cô, "Dùng một lần rồi?lúc nãy cậu dùng thẻ này quẹt?"

Trái tim Thẩm Tư Á, trong nháy mắt nhảy dựng lên.

Cô cười ha ha, bước chân vô thức lùi lại phía sau.

Hai nhân viên nhìn hai người bọn họ khó hiểu, nghe hai người đối thoại, tấm thẻ Hắc Kim hình như là của chồng cô gái mặc đầm trắng, nhưng rõ ràng cô gái này không muốn dùng.

Khách hàng hop thời trang cáo cấp Tia bọn họ đều là các bà phú gia giàu có và tiểu thư danh giá, nhưng hiếm thấy ai đó cầm thẻ Hắc Kim, càng không nhắc tới chồng của ai lại rộng lượng như vậy, ngay cả thẻ Hắc Kim cũng giao cho vợ.

"Này, đừng có keo kiệt như vậy? còn không phải tiết kiệm tiền cho cậu sao?"

"Cậu còn nói được sao?" Diệp Bạc Hâm đen mặt trừng mắt nhìn cô, nhưng cũng không phải thật sự tức giận, "Còn không phải trả tiền cho cậu."

Quần áo của Thẩm Tư Á đều gói lại đều đặt lên quầy, cùng đồ của Diệp Bạc Hâm đặt chung một chỗ, cô biết Diệp Bạc Hâm chỉ to giọng thôi, tuỳ tiện xách đi, hai tay kéo bốn năm túi, thuận tiện xách luôn túi của Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm hỏi nhân viên, "Ở đây có thể kiểm tra thông tin của chủ thẻ Hắc Kim không?"

Nhân viên nói lời xin lỗi, đưa thẻ trả lại cho cô, "Cô có thể đến ngân hàng bên kia kiểm tra."

"Cảm ơn!"

".Cậu mua gì rồi?" Thẩm Tư Á hỏi, ánh mắt quay nhìn vào túi giấy.

"Lễ phục đêm." Diệp Bạc Hâm cúi đầu nhét thẻ vào ví tiền, lúc nhìn thấy thẻ Hắc Kim, trong lòng lại dâng lên cảm giác kì lạ.

"Từ trước tới giờ cậu không tham dự tiệc đêm, mua lễ phục đêm làm gì vậy?" Thẩm Tư Á ngạc nhiên nhìn cô, bày tay ngứa ngáy, rất muốn mở ra xem kiểu dáng như thế nào.

Diệp Bạc Hâm ném ví tiền vào trong túi xách, "Tặng cho Tô nữ sĩ."

Thẩm Tư Á hiểu rồi, cô đột nhiên hét to lên, âm thanh vang cả một khu mua sắm.

"Cậu đây là hối lộ nha." Cô còn không biết rõ tâm tư quỷ này của Diệp Bạc Hâm sao? mỗi lần chọc Tô Uyển nổi giận, kéo cô dạo một vòng quanh trung tâm mua sắm, sau đó mua quà về cho Tô Uyển, bảo đảm rằng hết giận.

Diệp Bạc Hâm gật gật đầu, từ trong tay cô nhận lấy túi đồ, quay người bước ra bên ngoài.

"Chuyện giấy chứng nhận kết hôn bị bà phát hiện rồi, suýt chút nữa đánh chết tớ."

"Cái gì?Biết được rồi?" giọng của Thẩm Tư Á thanh sắc, nhân viên bán hàng đứng sau bọn, nói chào và hẹn lần sau lại tới.

Diệp Bạc Hâm đang định đem chuyện tối hôm qua nói cho Thẩm Tư Á, sau đó liền nghe thấy sau lưng có người nói: "Hai vị tiểu thư, xin đợi một lát."

Diệp Bạc Hâm và Thẩm Tư Á đều bước ra đến cửa, nghe thấy dường như đang gọi bọn họ, nghi ngờ dừng bước, quay người lại.

Một cô gái mặc một phong cách thời trang ol, áo thun màu đỏ, váy ngắn ôm đùi màu trắng, đôi kính mắt màu đen che nửa khuôn mặt, nhìn vó vẻ hơi lỗi thời, lúc bước đi, đôi giày cao gót lộc cộc trên sàn, rất nhanh liền bước tới trước mặt hai người.

Diệp Bạc Hâm nghe thấy nhân viên gọi cô là quản lý.

"Có chuyện gì sao?" Thẩm Tư Á nghi hoặc nhìn người phụ nữ mặc đồ kỳ lạ trước mặt, ăn mặc rất thời trang, nhưng đôi kính trên mặt rất kỳ lạ.

Thẩm Tư Á có chút chột dạ, trong lòng nghĩ, chẳng lẽ quẹt thẻ Hắc Kim, gây rắc rối rồi?

Âu Mễ Cẩn nhìn cô để lộ ra nụ cười tiêu chuẩn, đôi mắt dưới đôi kính màu đen rất đẹp, đuôi mắt hơi nhếch lên, khoé miệng nhấc lên độ cong nhẹ.

"Xin hỏi, trong hai vị người nào mua Đêm mùa hè?"

Thẩm Tư Á đứng hình, cô gái này cười làm người khác có cảm giác kỳ diệu của hoa mùa xuân.

Diệp Bạc Hâm bình tĩnh nhìn cô, "Là tôi."

Vì vậy, Diệp Bạc Hâm và Thẩm Tư Á được mời đến khu vực đợi, nghe nói nhà thiết kế đêm mùa hạ này đang ở tầng dưới, vài phút sau liền lên tới, cô muốn xem thử ai mua đêm mùa hè.

Diệp Bạc Hâm biết nhà thiết kế đều có chút kỳ quặc, cũng may hôm nay cô cũng không có việc gì làm, không thể trì hoãn thời gian gì, hơn nữa cô khá hứng thú với nhà thiết kế đêm mùa hè này.

Thời gian chờ đợi, Diệp Bạc Hâm đã nhanh chóng kể chuyện Diệp Viễn Đông về việc bán cô, chuyện Tô Uyển tức giận đến mức đuổi đánh cô cũng nói ra.

Thẩm Tư Á cười ha ha, Diệp Bạc Hâm mắng cô không có lương tâm.

Chẳng bao lâu, Âu Mễ Cẩn cùng một người phụ nữ xin đẹp bước vào, người phụ nữ đeo một cặp kính râm, cô bước vào liền cởi bỏ cặp kính râm.

Khí trường của người này rất mạnh mẽ, nếu như Diệp Bạc Hâm không nhìn nhầm thì, chiếc váy ngắn tới đầu gối màu xanh ngọc cô đang mặc trên người là từ tay của Viktor.

Âu Mễ Cẩn giới thiệu: "Diệp tiểu thư, Thẩm tiểu thư, Giang tổng là nhà thiết kế của đêm mùa hè."

Lại quay sang giới thiệu Diệp Bạc Hâm với Giang tổng, "Giang tổng, Diệp tiểu thư là người mua đêm mùa hè."

Giang Nhan từ lúc bước vào cửa liền đánh giá Diệp Bạc Hâm và Thẩm Tư Á, thái độ lạnh lùng xa cách,

ngay cả khi bắt tay cũng chỉ nhẹ nhàng chạm vào đầu ngón tay bọn.

Thẩm Tư Á nhìn cô rất khó chịu, không phải chỉ là một nhà thiết kế thôi sao, lạnh lùng cái gì?

Giang Nhan ngồi đối diện với Diệp Bạc Hâm, cô nâng mắt nhìn Diệp Bạc Hâm, "Diệp tiểu thư có thể nói đêm mùa hè có gì thu hút cô không?"

Diệp Bạc Hâm mỉm cười, "Đương nhiên là được, màu kem thanh lịch và phong cách, có cô đọng một hơi thở đô thị, thiên hướng sắc màu ấm, là sự lựa chọn tốt nhất cho phụ nữ trưởng thành. Vạt áo mượt mà thể hiện nữ tính nhẹ nhàng và tinh tế, kim cương giữa eo khiến trước mắt người nhìn phát sáng, giống như đột nhiên nhìn thấy một mảnh đá nguyên bản chưa bị cắt trong biển hoa."

Giang Nhan ngơ ngác, mảnh đá nguyên bản chưa bị cắt?

Ẩn dụ của cô gái này rất mới lạ, trước khi viên kim cương được chạm khắc quả đúng là một mảnh đá nguyên bản, bề ngoài rất bình thường, cùng với đá thông thường không có khác biệt lắm.

Chỉ có trải qua tầng tầng khai thác, khắc đi những mảnh vụn thừa, kim cương mới toả sáng, được thế giới tìm kiếm.

Ý định ban đầu khi cô thiết kế đêm mùa hè này, chính là muốn để nó giữ được khuôn mặt thật, kholng mang hào quang của nhà thiết kế, chỉ có thể ước tính nó từ vẻ đẹp linh hồn của nó, không ngờ rằng rất nhiều người nhìn qua, chỉ có nha đầu này nhìn ra manh mối.

"Nếu như tôi đoán không sai, khu vực vòng eo kim cương, bà muốn biểu hiện sự dẻo dai trong xương cốt người phụ nữ."

Giang Nhan cười khúc khích, "Cô gái, cô nói từ đầu tới cuối đều đúng, nhưng mà cách nói của cô chỉ có thể chập chờn ngoài ngành, đối với những người hiểu thiết kế, cách nói này của cô là miễn cưỡng."

Hai từ miễn cưỡng này được cô cố ý nhấn rất mạnh, Diệp Bạc Hâm cười phá lên, "Tự nhiên, tôi căn bản không hiểu thiết kế, bà lại làm khó tôi như vậy?"

Những lời này căn bản là tán dóc, Tô Uyển từng nói qua, cho dù cái gì cô đều không biết, cũng nên bình tĩnh, không có ai vừa sinh ra liền cái gì cũng biết.

Sau đó Giang Nhan lại cùng cô nói chuyện một lúc, sau khi biết cô mau đêm mùa hạ tặng mẹ cô, cũng không làm khó nhiều, pjần lớn các nhà thiết kế đều muốn hỏi rõ ngọn ngành.

Thẩm Tư Á không thể hiểu được suy nghĩ của Giang Nhan, một nhà thiết kế vô danh, có người mua tác phẩm của mình, còn lựa tới lựa lui, không biết còn cho rằng bản thân là hành có nhiều rễ.

Diệp Bạc Hâm không nói cho Thẩm Tư Á biết suy đoán của mình, Thẩm Tư Á đối với Viktor cũng có một cảm giác tôn thờ mù quáng, nếu như cô biết người phụ nữ nhêng ngang kiêh ngạo trước mắt cô có thể là Viktor, thần tượng của cô có thể biến mất trong thế giới của cô.

52. Chương 52

Từ shop thời trang cao cấp hàng đầu Tia đi ra, Thẩm Tư Á vẫn lải nhải không nghừng phàn nàn về Giang Nhan.

"Người gì vậy chứ, chúng ta đi mua đồ còn phải năn nỉ cô ta?Không phải nói khách hàng là trên hết sao?Vậy mà trước đây tớ còn thích phong cách của Tia, đến thần tượng của tớ Viktor cũng ở thời trang Tia, hôm nay người phụ nữ này hoàn toàn lật đổ hình tượng của Tia trong lòng tớ, thần tượng của tớ làm sao có thể cùng người phụ nữ không tố chất đó trở thành đồng nghiệp chứ?"

Diệp Bạc Hâm liếc mắt nhìn cô, "Được rồi, người ta cũng không đến nỗi như vậy? Người làm nghệ thuật mà, đa số đều có chút kì quái."

Thẩm Tư Á đem mấy túi ở tay bên phải đổi sang tay bên trái, kéo cánh tay Diệp Bạc Hâm, "Ài cậu không phát cáu sao? Còn không như vậy? Cậu xem cô ta "

Nói xong, Thẩm Tư Á cố ý bắt chước bộ dạng của Giang Nhan, cằm hơi ngẩng lên, ánh mắt hơi nheo lại, "Diệp tiểu thư, xin hỏi cô cảm thấy đêm mùa hè có gì thu hút cô?"

Hông phải nói, thật sự giống lúc nãy.Diệp Bạc Hâm bị cô chọc cười.

"Này, tớ mỗi phút muốn đâm chết cô ta. Cậu thật ngốc, còn mua đồ của người đó, sao cậu không ngang ngược chút, sao có thể đem đêm mùa hạ gì đó dán lên mặt cô ta.Dựa vào cậu chỉ ngang ngược trước mặt tớ?"

Càng nói càng hăng, Diệp Bạc Hâm dứt khoát im lặng để cô nói.

Thẩm Tư Á cũng vì công việc không thuận lợi, tâm trạng chán nản mới hứng thú đi dạo, cô căn bản muốn đi mua sắm thư giãn, kết quả lại gặp phải chuyện bực mình, điều đó mà chịu được thì còn cái gì không chịu được, nếu không phải Diệp Bạc Hâm kéo cô đi, xem người phụ nữ kia làm sao kiêu ngạo.

Mùa hè trung tâm thương mại mở hết điều hoà, ngoài cánh cửa xoay, ra khỏi đó là một luồng không khí nóng.

Thẩm Tư Á nhìn túi lớn túi nhỏ trên tay cạn lời, lúc mua sắm nghĩ không cần trả tiền, thoả mái rồi, nhưng tại sao lại không nghĩ tới phải xách về?

Quả nhiên, phụ nữ không có nam giới thật phải tự túc.

Thẩm Tư Á lái xe tới đây, chiếc xe dừng ở tầng hầm trung tâm thương mại, cok nhồi nhét đồ vào trong lòng Diệp Bạc Hâm, nói một tiếng đi lấy xe.

Diệp Bạc Hâm ôm một đống đồ trong ngực, cô ngẩng đầu nhìn trời, lại quay đầu nhìn vào máy lạnh trong trung tâm qua lớp tường kính, suy nghĩ có nên quay vào ngồi chút điều hoà.

"Diệp tiểu thư?" Sau lưng truyền đến âm thanh.

Diệp Bạc Hâm nhìn về hướng âm thanh phát ra, Giang Nhan đội một chiếc mũ ren màu trắng, cô theo thói quen cởi kính xuống, vẫn nhàn nhạt nhìn Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm gật đầi, mỉm cười lịch sự, "Giang tổng."

"Bạn của cô đâu?"

"Đi lấy xe rồi."

Giang Nhan bước đến bên cạnh cô, liếc mắt nhìn vào trong lòng cô, Diệp Bạc Hâm vẫn không đoán được tâm tư của cô, liền nghe cô nói: "Bạn của cô thật thú vị."

Diệp Bạc Hâm sững sờ một lúc, xem ra lúc nãy Giang Nhàn cũng lưu ý đến sự bất mãn của Thẩm Tư Á, cô không thể nhận ra được Giang Nhan đang khen Thẩm Tư Á hay đang làm tổn thương cô.

Diệp Bạc Hâm phát hiện Giang Nhan này trong bọc có giấu kim giao lưu với người mà trong lời nói có hàm ý khác thật sự rất mệt mỏi, sợ rằng bản thân không cẩn thận lại rơi vào cái bẫy.

Cô nghĩ một lúc, lấy lời của Giang Nhan trả lại cô, "Giang tổng cũng là người rất thú vị."

Giang Nhan cười nhẹ nhàng, "Diệp tiểu thư, có cần tiễn cô một đoạn?"

Giang Nhan chỉ về chiếc xe Limousine dừng vách đó không xa, mặc dù không biết rõ thân phận của Giang Nhan, nhưng mà Limousine không phải có tiền có thể mua được, loại xe hạng sang này thường là biểu tượng của quyền lực và giàu có.

Diệp Bạc Hâm biết điều lắc đầu, "Cảm ơn ý tốt của Giang tổng, tôi đi về cùng bạn tôi là được rồi, hơn nữa chúng ta không quen."

Ý nghĩ ciự tuyệt của cô rất rõ ràng, khiến cho Giang Nhan nhìn bằng ánh mắt khác, Giang Nhan cười mà như không cười liếc mắt nhìn cô, sải bước trên giày cao gót rời đi.

Diệp Bạc Hâm không phải cáo già, loại người giống như Giang Nhan, bất luận khí chất hah là địa vị, ở trên cách xa danh gia nhỏ như Diệp gia Tô gia, nếu như vó thể kết giao, tương lai chắc sẽ có thể giúp đỡ, nhưng cô chính là không thích nịnh hót.

Lúc trước Tô Uyển cũng thường bắt cô đi tham gia tiệc đêm của xã hội thượng lưu, nói quen biết với nhiều người trong giới, tích lũy lòng người, tương lai đối với sự nghiệp sẽ có giúp đỡ, đáng tiếc cô đi một hai lần, cảm thấy rất nhàm chán, nhìn vào khuôn mặt đạo đức giả kia, còn không bằng ở nhà ngủ một giấc.

Giang Nhan bước đến bên cạnh xe, người ngồi trong chỗ lái le liền bước xuống, chân dài bao bọc trong chiếc quần âu cắt may bằng thủ công vừa thân, gương mặt trưởng thành dửng dưng trong khoảnh khắc nhìn thấy Giang Nhan dịu đi rất nhiều.

Bởi vì cách xa một chút, Diệp Bạc Hâm không thấy rõ khuôn mặt của người đàn ông, nhưng bóng lưng của anh ta hình như đã gặp ở đâu đó, rất quen thuộc, nhất thời lại không nghĩ ra.

Anh vòng qua phía trước xe, sải bước chân dài đến ghế phía trước, nghiêng người mở cánh cửa xe.

Sau khi thắt dây an toàn, Giang Nhan hạ cửa kính của xe xuống, hỏi người đàn ông bên cạnh, “Con thấy cô gái đó thế nào?”

Lại nữa rồi, nhìn trúng cô gái nào đều muốn đưa cho anh

Người đàn ông bắt đầu khởi động xe, đôi mắt không nhấc lên, tuỳ tiện ừm nhẹ một tiếng.

Diệp Bạc Hâm ở phía xa hướng về cô gật đầu, Giang nhan đen mặt quở trách người đàn ông, “Một ngày từ sáng tới tối một khuôn mặt đông cứng, làm như ai nợ tiền cậu vậy. Hai người bọn cậu không có người nào khiến ta yên tâm, lớn thì không nghe lời, hơn ba mươi tuổi đầu rồi, đến một đối tượng cũng không có, nhỏ thì nửa năm không về nhà lấy một lần, ta rõ ràng bị hai người làm tức chết.”

Người đàn ông im bặt không lên tiếng, một chân đạp ga, Giang Nhan nhíu mày, “Nhưng mà cô gái này nhìn rất quen mắt.”

Thẩm Tư Á dừng xe bên đường, lúc đi ngang qua vừa hay nhìn thấy Giang Nhan rời đi.

Limousine người đàn ông ưu tú

Thẩm Tư Á lại nghĩ không đứng đắn.

“Cậu nói xem người phụ nữa kia có phải đang nuôi một tiểu mặt trắng không?Tớ thấy tuổi tác Giang Nhan lớn hơn so với người đàn ông kia, đáng tiếc người đàn ông cao đẹp như vậy, vậy mà trốn không thoát được móng vuốt của quyền thế giàu có.”

Thẩm Tư Á chống cằm suy đoán, Diệp Bạc Hâm ném mấy túi đồ vào trong lòng cô, khinh thường nhìn cô, “Suy nghĩ không sạch sẽ sẽ đưa ra kết luận bẩn thỉu, sao cậu không nói đó là con trai cô ấy?”

Con trai?khoé miệng Thẩm Tư Á cong lên, người phụ nữ kia có con trai lớn như vậy sao? Thế nào cô cũng không tin, chẳng lẽ cô thật sự suy nghĩ xấu xa rồi?

“Đi nhà tớ?” Thẩm Tư Á nhấn vô lăng, quay đầu xe, quay đầu hỏi cô.

Diệp Bạc Hâm vẫn trầm ngâm trong thân ảnh quen thuộc của người đàn ông kia, chau mày suy nghĩ.

Nửa ngày không có người trả lời, Thẩm Tư Á tranh thủ liếc nhìn cô, “Tỉnh rồi hả, làm gì vậy?hồn vía lên mây.”

“A?” Cô ấy nói gì?

Thẩm Tư Áiền biết cô không nghe, nhẫn nại hỏi lại lần nữa.

“Đi nhà cậu làm gì?”

Thẩm Tư Á trợn trắng mắt, “Chị à, ngày mai tớ phải đi rồi, chúng ta một tháng không gặp nhau, cậu lại không nhớ tớ sao?”

Ánh mắt xoay một vòng, cô cười nói: “Nếu không cậu đi cùng tớ đi?”

Thẩm Tư Á làm nũng buồn nôn chết người, nụ cười ngọt ngào đó, ánh mắt có tia điện, nếu như cô không phải con gái, tuyệt đối liền đổ rập.

“Tớ không đi, cậu đi làm việc, tớ đi làm gì? quân đội cậu nhà cậu mở ra, muốn đưa ai đi thì đi sao?” mật thám kiên trì tuyệt không thể lộ chân tướng, hơn nữa cô đối với huấn luyện quân đội hoàn toàn không có ấn tượng tốt, cô cũng nghĩ không thông suốt vì sao lúc đầu cô lại muốn đến quân đội tòng quân?

Chẳng lẽ có nỗi niềm gì khó nói?

Thẩm Tư Á phải tiếp cận săn tin quân đội đóng quân ở bên ngoài Kinh thành, đi đường hơn hai tiếng đồng hồ, đường núi gồ ghề, sáng sớm bảy giờ đúng xuất phát.

Diệp Bạc Hâm tiễn cô lên xe của công ty phái đến, còn có hai đồng nghiệp nam và một lái xe, sau cốp xe có đặt thiết bị chụp ảnh.

Nghe nói tới bên đó sẽ có người tiếp ứng.

Thẩm Tư Á ôm lấy cô không buông, miễn cưỡng đẩy cô lên xe, hai người đồng nghiệp nam lúc trước ở cbuyên mục báo quân đội, cùng Thẩm Tư Á không quen nhau, cũng không dễ mở miệng đùa.

Diệp Bạc Hâm không thể không nhét cô vào xe, "Nha đầu cậu đi, bớt xấu tính đi, lại không phải sinh ly tử biệt."

Luyến tiếc không nỡ, cô rõ ràng không muốn đi.

Tiễn Thẩm Tư Á đi, Diệp Bạc Hâm quyết định về nhà tắm rửa, ngủ một giấc ngon, tối hôm qua nha đầu kia lại lôi cô tâm sự đêm khuya, hại cô quanh mắt có một vòng đen.

Tô Uyển rất muộn mới quay về, Diệp Bạc Hâm ngồi trên ghế sofa đọc sách, nhìn thấy cô quay về, siêng năng bỏ trà vào trong nước, dì Thanh hỏi có cần làm nóng thức ăn không, Tô Uyển vẫy tay, nói là ăn ở bên ngoài rồi.

Sau khi tắm rửa, Tô Uyển choàng một chiếc khăn tắm bước ra, lau mái tóc ướt, Diệp Bạc Hâm nhân cơ hội cầm hộp quà xuất hiện.

Tô Uyển không quan tâm cô, quay người đi tìm máy sấy tóc sấy khô tóc.

Diệp Bạc Hâm lẽo đẽo sau lưng cô, "Mẹ, con mua cho mẹ một món quà."

Tô Uyển lười biếng ừm một tiếng.

Cô thấy không vui vẻ, rõ ràng không để ý đến cô.

Quay người vào phòng ngủ của Tô Uyển, đặt bộ lễ phục đêm lên giường ngủ, Tô Uyển bước vào, liếc mắt liền nhìn thấy bộ lễ phục đêm màu kem hướng về phía cửa, viên kim cương giữa eo đang toả sáng dưới ánh đèn.

Ánh mắt Tô Uyển lay động, nâng chân bước đến cửa kính từ trần tới sàn, đưa tay ra chạm lên bộ chiếc váy lễ phục tinh tế, ánh mắt loé sáng, Diệp Bạc Hâm nhìn thấy liền biết có cơ hội.

Cô cũng không muốn làm phiền, cùng Tô Uyển nói một câu chúc ngủ ngon.

Tô Uyển gọi cô lại: “Chiếc váy này con mua ở đâu?”

Nhìn phong cách giống như của Viktor, nhưng không nghe nói Viktor có đưa ra thị trường tác phẩm mới.

Diệp Bạc Hâm cười hihi, di chuyển đến bên cạnh Tô Uyển, “Shop thời trang cao cấp Tia.”

Những người đam mê thời trang Viktor giống như Tô Uyển, liếc mắt liền nhìn ra đêm mùa hè cùng với phong cách trước đây không giống, chiếc váy này mặc dù không giống phong cách trước đây của Viktor, nhưng ẩn chứa một thân ảnh của Viktor.

Diệp Bạc Hâm không trực tiếp nói là tác phẩm của Viktor, mặc dù cô cũng muốn làm hài lòng Tô Uyển, nhưng nếu như cô đoán sai, lấy lòng không thành kết quả lại làm Tô Uyển khó chịu.

Không ngờ Tô Uyển hỏi: “Tác phẩm mới của Viktor?”

Diệp Bạc Hâm lắc lắc đầu, “Cái này con cũng không biết.”

Tô Uyển cũng không làm khó cô, nét dịu dàng trên gương mặt cô cho thấy tâm trạng tốt, Diệp Bạc Hâm thở phào nhẹ nhõm.

Tô Uyển thường thức dậy rất sớm, lúc Diệp Bạc Hâm thức dậy, thật kỳ diệu Tô Uyển còn ở nhà.

Diệp Bạc Hâm ở nhà hai ngày rất buồn chán, định ăn sáng xong liền đi đến Diệp Thị xem xét, xem ra không đem lời cô nói đặt vào mắt, có lẽ hai mẹ con kia sở sau lưng xúi giục.

“Chào buổi sáng, Tô nữ sĩ!” Diệp Bạc Hâm chào hỏi, ngồi vào bàn ăn, dì Thanh nhìn cô ngồi xuống, vào bếp làm bữa sáng cho cô.

Một bánh sandwich một quả trứng luộc, một ly sữa tươi.

Diệp Bạc Hâm từ từ tách vỏ trứng, “Tô nữ sĩ, mẹ hôm nay không đi làm à?”

Tô Uyển ngồi trên sofa đọc báo tài chính, lười biếng quan tâm cô, Diệp Bạc Hâm biết rằng nhàm chán, trong lòng nghĩ Tô nữ sĩ đã giận vài ngày rồi, vẫn không thấy tốt hơn.

Vộ vàng ăn bữa sáng, Diệp Bạc Hâm đứng dậy đi lên lầu, Tô Uyển mới ngẩng đầu, nói theo sau lưng cô: “Hôm nay đừng đi đâu, lên lầu dọn dẹp vật phẩm dùng hằng ngày, buổi chiều cậu con đến đón con.”

Cậu nói đến liền đến, dọn dẹp đồ dùng hằng ngày?

Diệp Bạc Hâm bối rối hỏi: “Mẹ muốn đuổi con ra khỏi nhà?”

Tô Uyển đặt tờ báo xuống, xách túi ra khỏi nhà, “Cậu ấy tới con liền biết.”

Oh!chả trách sáng sớm không đi làm, chỉ để lại cho cô một câu như vậy.

Không thể không nói, chiêu này của Tô Uyển lợi hại quá rồi, một buổi sáng cô sống trong thấp thỏm.

53. Chương 53

Đã hai tháng Diệp Bạc Hâm chưa gặp cậu Út. Hồi ông ngoại đổ bệnh, cậu Út rất năng về nhà, sau đó không rõ cả hai vì lý do mà đến độ cạch mặt, cậu lái xe bỏ về doanh trại ngay trong đêm.

Hai lần về sau đó, lần nào cũng sang chỗ Tô Uyển ăn chực ngủ nhờ, đuổi cũng không đi.

Tô Cảnh Sâm mới độ ba mươi hai tuổi. Mười lăm tuổi bắt đầu lăn xả trong quân ngũ. Tuổi tác không nhiều hơn hai đứa cháu là bao. Tuy chẳng mấy khi gặp mặt, nhưng thân thiết gần gũi.

Trong mắt Diệp Bạc Hâm, Tô Cảnh Sâm là một kẻ chuyên “Ném đá hội nghị”. Lần nào gây rối cũng lôi cô ra làm bia đỡ đạn. Năm xưa Tô Cảnh Sâm xúi giục hai chị em Diệp Bạc Hâm làm loạn trên tòa lúc Tô Uyển tranh quyền nuôi con. Để rồi sau đó Tô Uyển tức bốc hỏa, còn Tô Cảnh Sâm phủi đít bỏ về doanh trại, để lại mớ bòng bong hậu quả cho Diệp Bạc Hâm.

Theo như lời Tô Uyển nói thì Diệp Bạc Hâm chỉ được cái mặt bỏ cái não, ngây ngây ngô ngô cho người ta dắt mũi. Lời của Tô Cảnh Sâm mà cũng tin được? Nó là đứa ngông cuồng từ nhỏ cho tới lớn, sống trong quân ngũ cũng thuộc hàng sừng sỏ bất trị. Còn cô thì có bản lĩnh gì? Không có bản lĩnh mà cũng dám đua đòi?

Lần ấy, Diệp Bạc Hâm bị nhốt ở nhà, úp mặt vào tường hối cải, chép phạt sử ký, khỏi đến trường! Trước mặt cô, Tô Uyển gọi điện thoại cho cô giáo, lấy lý do con gái ốm nhập viện, xin nghỉ một tuần.

Đây là mẹ ruột cô, bà nỡ trù úm cả con gái mình.

Kể từ đó, Diệp Bạc Hâm hận Tô Cảnh Sâm ứa gan ứa ruột. Mà Tô Cảnh Sâm lại là người ranh ma quỷ quái, cô có đề cao cảnh giác cũng không thoát.

Thành ra mất một thời gian dài, ban đêm cô thường nằm mơ mình xé xác Tô Cảnh Sâm, nhưng ngoài đời thực, Diệp Cảnh Hâm không làm gì được cậu mình, do level cách biệt quá xa. Có trơ tráo không cơ chứ?

Thế nên cô cứ né được là né khẩn trương.

Diệp Bạc Hâm có dự cảm không lành. Lần về này, chắc chắn không phải chuyện gì hay ho. Nhất là vào lúc cô đang đứng đầu sóng ngọn gió sau vụ làm phật ý bà Tô.

Sự thực đã chứng mình giác quan thứ sáu của Diệp Bạc Hâm chuẩn xác vô cùng. Cô thấy mình có thể chơi số xố được rồi.

Núi rừng xanh rì chạy dọc hai ven đường, chiếc xe Liebro xanh lục lao như bay trên cung đường đèo men sườn núi. Con đường trước mặt mỗi lúc một hẹp, bốn bề trùng trùng núi non, ngay cả sông suối cũng chả thấy đâu.

Trên đường thậm chí không có lấy chiếc xe thứ hai, nơi này hẻo lánh đến độ rùng rợn.

Gió ùa qua cửa xe khiến Diệp Bạc Hâm không hé nổi mắt, tóc tung bay phấp phới. Cái tốc độ này… đúng là đen như chó.

Cô níu chặt ghế ngồi, người mọp xuống hết sức có thể. Cái cảm giác này giống như chênh vênh giữa hai bờ sống chết, ôi tốc độ và kích thích.

Nếu như bên cạnh không lù lù một khúc gỗ lạnh te như tiền, nếu bên ngoài không phải hẻm núi, nếu cô không say xe… thì…

Tuyệt vời!

Tiếc thay, thiên thời địa lợi nhân hòa, không cái nào ưu ái cô. Dạ dày cồn cào nhào lộn, mặt mày xanh như tàu lá. Cô bụm miệng, bụng bảo dạ tuyệt đối không nôn trên xe, bằng không tội nặng tày đình.

Bên ngoài thế núi hiểm trở, vừa ngó thấy vực sâu hiểm hóc, cô liền sây sẩm mặt mày…

Ai đó có thể trả lời giúp cô, mẹ kiếp, sao cô lại mắc chứng sợ độ cao?

Cô có căn nguyên để nghi ngờ Tô Cảnh Sâm đang cố ý cho mình "ăn hành". Xe lao vun vút tưởng như sắp vọt lên trời. Tay mắc dịch, nham hiểm này, cô có trêu gì lão đâu?

Thời gian quay ngược về ba tiếng đồng hồ trước đó, Diệp Bạc Hâm vẫn đang yên ổn ngồi hưởng gió điều hòa, gặm dưa hấu ở nhà.

Tô Uyển yêu cầu cô lên gác thu gom đồ đạc. Cô không làm.

Đùa chứ, có đá cô ra khỏi nhà, cũng chả cần phải sắp đồ. Cô mà lại phải sợ không có chỗ đi à?

Binh tới tướng đỡ, nước tới đất chặn. Vững vàng tâm thế ấy, cô đủng đỉnh lướt weibo ngoài ban công một lúc cái đã.

Và chính thời khắc ấy, Tô Cảnh Sâm lên lầu, đập cửa rầm rầm, vẫn không chịu mở cửa, coi chừng cậu sút cho bung cửa bây giờ.

Tô Cảnh Sâm vận một bộ quân phục màu đen, khiến gương mặt vốn dĩ đen đúa lại càng thêm xám xịt. Diệp Bạc Hâm dùng dằng mới he hé một khe cửa. Ông cậu vung tay một cái, cánh cửa bị va mạnh vang tiếng chát chúa, nói thay lời cho cơn sôi máu trong lòng lúc này.

Tô Cảnh Sâm sải bước vào. Diệp Bạc Hâm lầm bầm: "Có nhầm không, gì thì gì cũng là khuê phòng con gái, thích vào là vào."

"Lẩm bẩm cái gì?" Tô Cảnh Sâm quay phắt ra, mặt mày bằm bặm, mắt sắc lẹm.

Tô Cảnh Sâm có tướng mạo sáng sủa, thuộc kiểu đẹp nam tính. Nước da sạm chát do nắng trời không làm giảm sút phong độ của gã, mà trái lại càng thêm vẻ rắn rỏi.

Với tư cách là một tay bất trị khét tiếng trong quân ngũ, ngoại trừ ngạo ngược, gã còn bẩn tính hơn cả bồn cầu. Trần đời chưa thấy gã nào đi lính mà lại huênh hoang, nghênh ngáo đến thế.

Không chỉ mặt gã sạm tối, mà lòng dạ cũng tối tăm không kém. Những người không thân quen thường bị đánh lừa bởi vẻ ngoài nghiêm túc của gã, cho rằng gã quang minh chính trực, tuyệt nhiên không thốt lời gian dối. Chỉ có Diệp Bạc Hâm là sâu sắc thấu hiểu lão ta xấu xa chừng nào. Nếu bị chọc điên, có thể lão ta sẽ cho bạn phiêu lưu từ thiên đường xuống địa ngục.

Diệp Bạc Hâm cười xòa. Cửa không dám khép, giả sử Tô Cảnh Sâm mà động chân động chân, cô còn có nước lao xuống lầu cầu cứu dì Thanh.

Nói ông lỗ mãng đấy, đồ đàn ông xấu xa!

"Cháu nói là cậu ngầu quá cơ, nhìn cái chân dài chưa này, thân hình vạm vỡ chưa này…" Diệp Bạc Hâm rướn mày, vờ vịt cười nói, mắt lấp lánh ánh nhìn ngưỡng mộ, lòng thì gào thét, ối bà Tô ơi, đã nói chiều cơ mà, giờ ý là làm sao?

Tô Cảnh Sâm dĩ nhiên không mắc lỡm. Gã hừ mũi: "Nghe đồn cháu vừa vớ được một thằng lỏi con quân nhà lính đăng ký kết hôn?"

Có trời mới hiểu khi cái tin ấy đến tai, gã ao ước được lên đạn bắn bỏ cái thằng mất dạy nào đã dụ dỗ

cháu gái gã.

Đứa cháu như hoa như ngọc, làm sao có thể gả cho một thằng vô văn hóa, kẻ tục tử?

Vào lúc nghĩ như thế, Tô Cảnh Sâm quên khuấy đi rằng mình cũng là một gã vô văn hóa chính hiệu.

Thôi xong, bà Tô đã đem chuyện mách với cậu rồi.

Diệp Bạc Hâm xoa trán, sau hồi đầu mình ngu thế, chỉ vì một phút xốc nổi, quên xừ mất đám cô hồn các đảng này.

Mẹ kiếp lúc này cô thật sự sôi gan với Cận Vị Nam vì đã quẳng cái mớ bòng bong này cho cô.

"Cậu ơi, cậu nguôi giận." Cô ngoác miệng đến cừng đờ cả mặt. Tô Cảnh Sâm nghênh ngang vò tóc cô. Cô nghiến răng nhịn, coi như bị chó cắn vậy.

Trong lúc Diệp Bạc Hâm mang quả đầu bù xù như tổ quạ, giận nhưng không dám hé răng thì Tô Cảnh Sâm đã ngạo nghễ gác hai chân lên bàn trà, rung đùi sai cô đi rót nước, lát lại đòi ăn táo, chốc lại đòi ăn bánh.

Không uống nước đun sôi để nguội, người ta muốn uống nước khoáng. Rồi, tủ lạnh dưới bếp có, xuống lấy.

Táo rửa chê không ăn, phải gọt vỏ. Cô nhường, ai bảo cô không đánh được lão ta.

Bánh ngọt? What?

Tô đại ca lừ mắt nhìn, vặn cổ tay. Cô nuốt nước bọt, thì làm, bánh ngọt chứ gì? Cô làm là được chứ gì.

Diệp Bạc Hâm chạy lên chạy xuống hầu hạ đại ca, mệt bở hơi tai.

Hành hạ chán chê, Tô Cảnh Sâm mới trỏ vào ghế sô-pha trước mặt, ra hiệu cho cô ngồi xuống. Gã thong dong tách hai chân, cùi trỏ chống xuống đùi, nhoài người về phía trước. Vành mũ lùm lùm che đi quá nửa khuôn mặt, nom không giống một người quân nhân, mà hao hao bố già trong phim HongKong, thiếu điều ngậm điếu thuốc nữa thôi.

Bị lão già tra hỏi, Diệp Bạc Hâm bấm bụng chịu đựng. Thì ra Tô Uyển chưa kể rõ ngọn ngành, chỉ bảo gã về mà dạy đứa cháu tự tung tự tác của mình.

"Con bé điên này, từ bé đến lớn chưa làm được chuyện gì khiến người ta yên tâm."

“Cháu nói xem cháu con gái con đứa sao lại mặt dày mày dạn thế hả?”

“Ngày xưa cậu đã không đồng ý cháu với thằng họ Hạ kia. Lần này giỏi rồi, bẽ mặt chưa? Có thời gian, tao phải tẩn cho thằng kia một trận, tưởng cháu gái tao dễ bắt nạt lắm đấy?”

“Cậu nói cho cháu biết. Chuyện chưa xong đâu! Bao giờ thằng ôn kia về, tao bẻ gãy chân nó, nó còn bò được dậy gọi tao là cậu, thì tao còn xem xét.”

“Cứu người oai lắm đấy nhỉ? Cậu cứu một mớ kia kìa, nếu bảo các cô ấy lấy thân báo đáp, thì giờ mợ cháu một đống ra rồi! Cậu thấy là cái thằng kia nó âm mưu, thấy cháu xinh đẹp, cố tình lấn tới!”

…

Trong lúc giáo huấn, Tô Cảnh Sâm theo thói quen đứng dậy, đi tới đi lui, khoa tay múa chân.

Giả sử đang giáo huấn cấp dưới trong doanh trại, chắc chắn gã sẽ vớ gì ném đấy, nhát nhát chốc chốc lại vật cho một nhát, chả thèm quan tâm mày sứt sát hay không.

Tiếc thay đây là con gái, mà còn là đứa cháu gái yêu dấu.

Diệp Bạc Hâm ngồi ngay ngắn như một em học sinh ngoan nghe giảng. Giống thời đại học, giáo sư múa may, say sưa giảng bài trên bục, học sinh ở dưới vùi đầu lướt điện thoại. Diệp Bạc Hâm ngồi hàng trước, chốc chốc lại ngẩng lên, điềm nhiên di bút trên vở, làm người khác tưởng cô đang nghiêm túc nghe giảng. Thực ra cô đang viết cốt truyện và vẽ ký họa.

Tô Cảnh Sâm gào đến lạc giọng, thấy cô vẫn ngoan ngoãn gật gù, thi thoảng lại có câu “Vâng cháu biết lỗi rồi, lần sau không thế nữa.” Gã thấy mình hoài hơi, rõ ràng con bé này nghe tai trái lọt tai phải.

“Phản rồi hả? Cút ngay đi thu dọn đồ đạc!” Bao nhiêu năm rèn tân binh, ai mà chưa từng gặp thể loại bất trị? Gã chính là điển hình của bất trị đây. Gã không tin mình không trị nổi con ranh con này.

“Làm gì ạ?” Diệp Bạc Hâm rụt rè hỏi. Cô tự cảm thấy mình biểu hiện xuất sắc, tuy trước đây có từng có tiền sử không tốt, nhưng chí ít không đến nỗi bị lật tẩy ngay chứ nhỉ?

Làm gì? Nó còn dám hỏi để làm gì?

Bày ra đại họa như thế, tưởng nhận lỗi là xong à?

Trần đời làm gì có chuyện dễ dàng thế?

Tô Cảnh Sâm hít một hơi thật sâu, day ấn đường, sắt mặt ngồi đối diện Diệp Bạc Hâm.

"Xét thấy cháu có mà không hối, tổ chức quyết định đưa cháu vào trại cải tạo, nhằm nâng cao tư tưởng giác ngộ."

Diệp Bạc Hâm sững sờ mấy giây mới hoàn hồn. Cô ngỡ mình nghe nhầm, thậm chí còn bất nhã ngoáy lỗ tai: "Cậu ơi, cậu vừa nói gì thế, cháu bị ù tai hay sao ấy."

Phải, nhất định là ù tai rồi. Bằng không làm sao cậu lại thốt ra những lời như thế?

Một đấng thiên kim tiểu thư điệu đà, chân yếu tay mềm như cô. Ra ngoài đường còn phải thoa mấy lớp kem chống nắng, mà bắt cô đi lăn lê bò toài cùng một lũ đàn ông, điên quá là điên!

Mấy năm trước cô cũng từng làm lính, nhưng giờ quên sạch bẵng rồi. Dạo mấy năm gần đây sống sung sướng quen rồi, leo cầu thang cũng thấy oải, bắt cô chạy hai ba cây số không bằng giết cô đi.

Lúc Diệp Thiên Dịch phá phách, Tô Uyển cũng nhờ Tô Cảnh Sâm dạy dỗ. Tô Cảnh Sâm quẳng một phát vào doanh trại thế là yên. Thấy Diệp Thiên Dịch vác mặt đen như than về, cô còn sung sướng hả hê.

Nể tình cô là con gái, Tô Cảnh Sâm chưa từng khắc nghiệt với cô, xem ra lần này mình đụng chạm đến rất nhiều người.

Và sự thực là, cô không hề nghe nhầm. Tô Cảnh Sâm quyết tâm bắt cô đi đày ải.

Diệp Bạc Hâm phản đối: "Cậu không thể độc đoán chuyên quyền như thế được."

"Chuyện này miễn bàn."

"Dựa vào cái gì?"

"Làm sai thì phải chịu phạt."

...

Kết quả, hình phạt là một tháng rèn luyện trong quân đội. Tháng sáu trời nóng đổ lửa, cô phải mặc áo rằn ri dài tay, quần dài, bọc như phụ nữ cổ đại, rướn họng hô một hai ba, trèo tường, lăn bùn, vác nặng chạy...

"Bà Tô, bà không thể như thế, con là con gái ruột của mẹ cơ mà. Tô Cảnh Sâm giả danh báo thù, bà không thể giao con gái bà cho lão ta. Lão ta sẽ hành con mất xác."

"Con còn phải đến công ty của ông. Đợi con về thì sôi hỏng bỏng không hết rồi. Gia tài nhà họ Diệp không còn gì nữa rồi."

"Cái gì? Cãi thì cứ trói mang đi? Các người không được như thế. Như thế này là phạm pháp!"

"Im ngay! Khóc cái gì? Không đi cũng được. Thằng lỏi kia ở đội nào, cậu mày không tin, cậu mày không cắt được chức một thằng tiểu tốt! Nó mà biết mình lấy phải một cô vợ cục nợ thế này, lại chẳng ly hôn ngay?"

Tô Uyển thành công uy hiếp Diệp Bạc Hâm. Nghe đầu bên kia điện thoại truyền về tiếng tút tút, Diệp Bạc Hâm thảm hại gãi đầu gãi tai, cụp đuôi đi thu dọn hành lý.

54. Chương 54

lắc lư suốt dọc đường, thẳng hướng theo đường đèo vào vùng núi sâu heo hút. Hai bên bụi rậm lòa xòa quét trên lớp vỏ sắt xanh loang của chiếc xe, phát tiếng loẹt xoẹt loẹt xoẹt.

Gió táp qua cành cây lào xào bên tai, nhịp theo tiếng xe gầm gừ buốt óc.

Vào lúc nước mắt lưng tròng, hai tay bấu chặt vào tay vịn cửa, Diệp Bạc Hâm phân vân hay là nhảy khỏi xe, hoặc đánh ngất kẻ nào đó.

Cô không thể nhịn thêm được nữa. Những thứ trong dạ dày đang xóc lộn, trào lên ngang họng, rậm rịch bung chốt túa ra ngoài như nước tràn đê.

Bấy giờ xe tiến vào một địa vựa có tầm nhìn thoáng đạt, mặt đường trở nên bằng phẳng, tốc độ xe chậm lại.

Bụng dạ nguôi ngoai đi chút đỉnh, cô ngước đôi mắt mọc đầy sao trông ra xa xa, thấy hình như có thôn xóm lướt qua bên ngoài kính chắn gió.

Cô bải hoải tựa vào lưng ghế, nhắm nghiền mắt, giằng co với cái dạ dày phản chủ. Bờ mi đẫm nước mắt dưới ánh nắng chiếu vào, đổ một cái bóng lia chia mờ mờ trên làn da trắng ngần.

Tầm nửa tiếng sau, chiếc xe cuối cùng cũng dừng lại.

Xe chưa đỗ hẳn lại, Diệp Bạc Hâm đã bụm miệng, hớt hải đẩy cửa, lảo đảo chạy ra, khom người nôn quên trời quên đất.

Coi như cô đã lĩnh hội triệt để, đắc tội ai chứ tuyệt đối không được đắc tội cậu mình. Cái danh hiệu lính bất trị không phải đùa.

Trung đoàn trưởng Trung đoàn 911, Lục Khánh từ tờ mờ sáng đã gác tại cửa quân doanh, nóng lòng mong ngóng sự có mặt của Tô Cảnh Sâm, khiến chiến sĩ gác trạm hết hồn hết vía, sợ có điều sơ suất bị Trung đoàn trưởng bắt được thì mắng nhiếc thậm tệ.

Mặt trời đứng bóng, một chiếc xe Liebro bắt mắt tiến về phía doanh trại. Mắt Lục Khánh sáng lên, lao ra đón.

Diệp Bạc Hâm chạy lướt qua người anh ta, hớt ha hớt hải cuốn theo gió bay. Anh này sững sờ tại chỗ, ngỡ mình hoa mắt.

Tóc dài ngang eo, thân mình mảnh dẻ, đây chẳng phải là một cô gái đó ư?

Tô Cảnh Sâm đỗ xe, mở cửa, sải chân bước xuống.

Vác theo một bộ mặt nghiêm nghị đanh sắc, vai rộng, hông gọn, bước đi vững vàng, hùng dũng. Giầy chiến màu đen, thắt lấy ống quần rộng. Dáng dấp rắn rỏi cao ráo, ngược chiều nắng chiếu, đổ thành cái bóng lê dài.

Lục Khánh nhăn nhó chào gã: "Thưa… thưa thủ trưởng. Hôm qua thủ trưởng nói sẽ đưa một người vào trung đoàn. Ý là chỉ cô gái vừa rồi ạ?"

Trung đoàn này rặt một lũ đàn ông, nhét con gái vào thì ra cái thể thống gì?

Tô Cảnh Sâm chau mày, nghênh ngang nói: "Cháu gái tôi đấy!"

Bóng gió là, miễn bàn, đừng nói là một cô gái, kể cả có vất cho một con lợn cái, ông cũng phải rèn ra trò cho tôi.

Mối nghiệt duyên giữa Tô Cảnh Sâm và Lục Khánh bắt nguồn từ sáu năm trước, khi ấy Lục Khánh còn là Tiểu đoàn trưởng, cấp trên trực tiếp của anh ta chính là Tô Cảnh Sâm.

Con người Tô Cẩm Sâm ấy à, nóng nảy, liều lĩnh, trong đội nổi tiếng ngạo ngược, nhưng người ta được cái thể chất thể lực tốt, giáo dưỡng quân sự cao, năng lực chỉ huy chiến thuật giỏi, tuổi trẻ măng mà đã được nhiều lần đặc cách nâng hàm.

Tô Cảnh Sâm rèn cấp dưới nổi tiếng là bạo tay, chưa hành cho khóc thét thì tuyệt đối chưa thôi. Thế nên nhiều bộ hạ vừa khiếp sợ vừa kính nể gã.

Nhưng lính tráng qua tay gã mà ra đều xuất sắc, đều có danh vị trong quân ngũ.

Lục Khánh cũng khiếp hãi vị cựu thủ trưởng này. Nên từ chiều tối hôm qua, nhận được điện thoại của Tô Cảnh Sâm, bảo sẽ gửi gắm một người vào Trung đoàn, phải rèn cho tử tế, không được ưu đãi, không được đặc cách dung túng. Phải nghiêm trị, tuyệt đối không nương tay. Không lạ gì tác phong của cựu thủ trưởng, Lục Khánh nghe lòng sục sôi, dõng dạc hô to.

Anh ta đã nói gì nhỉ…

Hình như là… Thủ trưởng yên tâm, em cam đoan hoàn thành nhiệm vụ, rèn luyện đến nơi đến chốn, đến mẹ đẻ cũng không nhận ra thì thôi!

Bây giờ nhìn cô gái xuống từ xe Thủ trưởng, anh ta nghe ruột gan mình thót lại. Nghe Thủ trưởng nói đây là cháu gái mình, thế là anh chết sững.

Rèn cháu của Thủ trưởng, lại còn phải rèn đến mẹ đẻ cũng không nhận ra thì thôi?

Lục Khánh hối hận lắm lắm. Hận không vả cho mình mấy cái tát. Cái mồm đê tiện. Ăn với chả nói kiểu gì không biết?

"Thưa Thủ trưởng! Anh quẳng cho em một cô bé con thế này là làm sao? Bọn em biết xử trí thế nào với một đứa con gái õng a õng ẹ thế này?"

Tô Cảnh Sâm gườm gườm lườm gã, nhếch miệng cười gằn. Lục Khánh nhác trông đã biết sự chẳng lành, hẳn nhiên ánh mắt ấy nói lên là, lũ thỏ đế này xem tao có đập chết chúng mày không.

"Hôm qua thằng nào thề thốt dõng dạc bảo, rèn nó đến mẹ đẻ cũng không nhận ra thì thôi?"

Lục Khánh khóc không ra nước mắt, Thủ trưởng nói sai trọng tâm rồi, ai biết sẽ dắt về một đứa con gái đâu.

Lục Khánh cự cãi trối chết: "Nhưng sư đoàn 321 nổi tiếng khắc nghiệt khắp các quân khu toàn quốc. Anh vất cháu gái mình ở chỗ em thế này, có dã man quá không?

Tô Cảnh Sâm bỏ mũ xuống, vuốt gương mặt nhễ nhại mồ hôi: "Không dã man thì nó không chừa. Chuyện vớ vẩn, bậy bạ gì cũng làm cho được!"

Thì ra cháu gái mắc lỗi, quẳng vào doanh trại dạy dỗ!

Nhưng thế quái nào xúi quẩy rơi đúng vào anh ta?

Nom cái dáng dấp liễu yếu đào tơ của Diệp Bạc Hâm, Lục Khánh khó xử nói: "Thủ trưởng ơi, con gái nhà người ta phạm tí lỗi lầm, anh cứ bảo ban là được rồi, hà tất phải cáu? Huống hồ chỗ em cũng không tiện thu xếp. Cô bé chưa nhập ngũ bao giờ, anh bảo em nhét vào đâu? À lại còn cả ngày quần xà tập luyện với một đám đàn ông, anh không thương à?"

Nhiệm vụ này không dễ xơi, đe nặng quá thì sếp thương, đe nhẹ nhàng thì sếp phật ý. Đằng nào cho đến sau cùng cũng là công cốc.

Mà nói chứ, con bé này cũng đúng là, làm cái gì mà để thủ trưởng sôi máu đến mức này?

Chốc lát, Tô Cảnh Sâm ngậm điếu thuốc, úp ngửa nói: "Chuyện này ông không phải lo. Tôi tính cả cho ông rồi. Binh đoàn đặc chủng thuộc Sư đoàn các ông dạo gần đây đang huấn luyện đại đội nữ đặc chủng đấy thôi? Ông quẳng nó vào đấy là xong."

Tô Cảnh Sâm nheo mắt, một tay kẹp điếu thuốc, một tay nghịch chiếc mũ, thong thả nhả khói. Cái điệu bộ ngênh ngang khiến người ta phải ngứa gan.

Lục Khánh không có tâm trạng thưởng lãm mỹ nam. Anh ta phân vân cho rằng mình nghe nhầm.

"Ối Thủ trưởng! Anh cho con bé tập chung với đám khủng long cái ấy á?" Lục Khánh bất ngờ rướn cao giọng, khiến đám lính gác trạm đang len lét dõi theo hai người đồng loạt quay ra nhìn.

Tô Cảnh Sâm đội mũ lên đầu, quay ra nhìn gã: "Cất ngay vẻ mặt ngu si ngơ ngác của ông đi. Cháu gái Tô Cảnh Sâm tôi không phải loại vừa đâu. Con bé từng học ở trường quân sự, nhờ thích tích xuất sắc mà được chọn vào đội đặc nhiệm C của thành phố S."

Lục Khánh cảm giác vỡ mật vì sợ mất. Tim gan như đang đánh xung kích với địch, nhấp nhô nhấp nhô, sớm muộn cũng thành tật vì sợ.

Quả là không nhìn ra, cô bé điệu đàng kia lại từng học tại trường quân sự.

"Thủ trưởng, thì anh bây giờ đáng đóng quân tại thành phố S đấy thôi? Sao phải vòng vèo làm gì, anh dắt con bé theo mình không tốt hơn ạ?"

Tô Cảnh Sâm cắn điếu thuốc, nhăn mày nhìn Diệp Bạc Hâm lom khom ngồi bên lùm cỏ.

Mình có ác quá không nhỉ, con bé này hóa ra say xe nghiêm trọng thế cơ à?

55. Chương 55

"Thôi, đừng lằng nhằng nữa, người tôi giao cho ông rồi đấy!" Tô Cảnh Sâm nhả một hơi thuốc dài, búng đầu tàn. Gã liếc ngang, đôi đồng tử hơi hếch lên, tỏa tia sắc bén.

Không phải chưa từng cân nhắc sẽ dắt con bé theo mình, dĩ nhiên là an tâm, khỏi lo nó lại bày chuyện phiền phức. Nhưng e thấy nó, mình lại nhất thời mềm lòng, thế thì công sức đổ xuống sông xuống biển hết à?

Thôi thì để cho khuất mắt, nhét nó vào Sư đoàn 321 vốn nổi tiếng hang hùm miệng cọp ở đất kinh thành. Gã không tin mình không trị được nó.

"Không dạy được, tôi cứ ông mà nã! Dạy mà để mẻ đầu sứt trán, thì ông cứ liệu hồn!"

Nói đoạn đấm thùm thụp vào ngực Lục Khánh. Khiến anh ta thiếu đòi nội thương ói máu.

Anh ta biết ngay lần nào Thủ trưởng ra nhiệm vụ cũng toàn chuyện khổ sai. Lần này thì thôi toi, quẳng ngay một đứa con gái cho mình, không được dạy nặng tay, cũng không được nương tay.

Lục Khánh len lén ngó sáng cô bé kia. Người ta ngồi thu lu ven đường, tốt xấu gì thì cũng là cháu gái Thủ trưởng, anh tính hay là cho nghỉ một tí. Đợi Thủ trưởng đi rồi, anh dặn dò một câu cho cô bé vào đại đội nữ binh, quấy quá lấy lệ cho xong.

Ý nghĩ vừa manh nha, Tô Cảnh Sâm đã thẳng tay bóp đứt đoạn.

"Ông đừng có mà bày trò vớ vẩn, ngoài mặt vâng dạ trong bụng thì tính toán. Bao giờ huấn luyện xong, tôi sẽ đích thân kiểm tra. Ông nương nhẹ để tôi biết được thì cứ liệu hồn!"

Cái kiểu tinh vi của thằng ranh này, bụng nghĩ gì mặt vẽ nấy, nói bảo là quân do gã rèn, gà còn thấy xấu hổ. Địch chưa dùng hình, thằng ranh đã đem cơ mật bày ra hết trên mặt rồi, thế thì còn gì nữa?

Lục Khánh gãi đầu, mặt tò mò hỏi: "Thưa Thủ trưởng, thế cháu gái anh phạm lỗi gì mà khiến anh bực tức, phải tống vào chốn hang cọp thế này? Anh nom không thương à?"

Tô Cảnh Sâm nheo mắt, khóe môi nhếch lên thành viền cong cong. Con ngươi đen láy phản chiếu hào quang le lói, nom thì có vẻ nghiêm cẩn trịnh trọng, nhưng lời cất lên lại bộc lộ toàn bộ bản tính thô lỗ.

"Ông hiểu cái đếch gì! Con gà rù như ông mà còn định moi lời tôi à? Ngữ ông mà cậy được miệng tôi thì đấy chức Sư đoàn trưởng tôi để ông làm!"

Diệp Bạc Hâm ngồi dưới đất, nghe cả hai chỉ bằng mấy câu kì kèo như mặc cả mua bán đã quyết định cô

đi đâu về đâu. Cô tức quặn ruột, liền ngồi lì không dậy nữa. Dây dưa được lúc nào hay lúc ấy, đằng nào thì người cũng đang khó chịu.

Nghĩ cũng xấu hổ, lâu lắm rồi chưa ói mửa thảm hại đến vậy, mật xanh mật vàng ra hết.

Hôm nay không chỉ nhận ra mình bị chứng sợ độ cao, mà còn say xe nữa. Mọi bệnh tật trong tiềm thức được Tô Cảnh Sâm khai quật ra hai cái rồi. Tiếp theo là huấn luyện gian khổ, ai mà biết cô còn sâu sắc trải nghiệm gì thêm về bản thân nữa?

Nếu có thể, cô cầu mong không phải dùng thủ đoạn dã man này.

"Này." Tô Cảnh Sâm coi như vẫn còn tính người. Bàn bạc xong với Lục Khánh, thấy cháu gái nôn mửa, gã quay vào xe lấy chai nước khoáng.

Hai giờ chiều, nắng chói chang, dưới ánh sáng mặt trời, chai nước đổ bóng lấp loáng trên nền đất.

Diệp Bạc Hâm liếc mắt nhìn, đầu không buồn ngẩng, hừ mũi tỏ thái độ. Không thèm nhận, cô nhích sang một bên.

Nom dáng vẻ kiêu kì của cô, Tô Cảnh Sâm tức quá bật cười: "Thôi được rồi, còn chưa dậy à? Nôn khắp nơi, ngửi không thấy khó chịu à?"

Ngửi thế nào được? Rõ ràng cô nôn ở tận bãi cỏ bên kia, giờ đã dịch ra chỗ rõ xa rồi cơ mà?

Tô Cảnh Sâm chết tiệt, lại bôi nhọ mình!

Diệp Bạc Hâm chìa tay giật chai nước, song cánh tay nhũn nhừ yếu ớt, vặn mấy lần không được, tức đến toát mồ hôi.

Tô Cảnh Sâm phì cười thành tiếng, cầm lại, mở giúp cô.

Diệp Bạc Hâm đứng dậy, dốc mấy lần nước xúc miệng. Nước vừa chạm xuống đất, lập tức khô cong.

Khóe miệng cô giật mấy cái. Thời tiết này bắt cô đi phơi nắng, chẳng những cháy da, nhỡ cảm nắng gì đó thì sao?

"Xem cái dáng vẻ không được tích sự gì, ngồi xe cũng say!"

Diệp Bạc Hâm không thèm bắt lời. Cô ném chai nước ra xa tít tắp. Chai nước vẽ một đường vòng trên

không trung, sau thẳng căng đáp xuống một lùm cây.

Rồi lại nhích thêm mấy bước, đoạn ngồi bệt xuống bãi cỏ, hai tay vòng ôm chân, đầu vùi xuống đầu gối.

Hôm nay Tô Cảnh Sâm lệnh cho cô không được mặc váy, không mặc quần rộng. Trên người là đôi giầy vải, thêm quần ôm sát màu đen dài đến mắt cá chân, áo vải chiffon màu ngó sen tay rộng, tóc quấn dây thun cột thành đuôi ngựa.

Tô Uyển hay dặn cô phải chú ý hình tượng, ăn ra dáng ăn, đứng ra dáng đứng. Nhưng khuất khỏi tầm mắt của bà, là Diệp Bạc Hâm cứ thấy thế nào thoải mái thì theo thế này. Cô chả tiểu thư đến nỗi không dám ngồi xuống đất bẩn.

Hồi nhỏ ở trại của ông ngoại từng không ít lần nghịch bùn, chảnh chọe quái gì.

Á à! Ranh con lại còn sưng sỉa?

Xem ra thường ngày nuông chiều nó quen rồi!

Tô Cảnh Sâm khoặm mặt, đá vào đùi cô: “Này, còn quấy hả? Đứng dậy mau!”

Trong doanh trại ngoại trừ một đại đội nữ đặc chủng và mấy nữ sĩ quan trong đoàn ra thì giống cái ít đến thảm hại. Hơn nữa nữ quân nhân so với nam quân nhân trên cơ bản đều như nhau, đen xì xì, người lực lưỡng, ăn nói thô lậu, hăng lên thậm chí còn gớm ghê hơn đàn ông. Xưa nay chả ai coi họ là đàn bà con gái cả.

Mà nữ đặc chủng thì thôi khỏi phải nói, toàn linh tinh nhuệ tuyển chọn từ các đại đội, cũng có mấy cô xinh xinh, nhưng với sức khỏe ấy thì chả ai dám tơ tưởng.

Ai mà dám thậm thụt nhòm ngó con gái trong quân doanh?

Hôm nay Diệp Bạc Hâm xuất hiện bên ngoài cửa doanh trại, ăn diện trẻ trung xinh xắn, vóc dáng ấy ai cũng có cảm giác liễu yếu đào tơ, nhìn chẳng khác nào Lâm Đại Ngọc, làm bùng phát hooc-mon nam tính và cả tính tò mò trong các anh. Thi thoảng có người đi qua cửa doanh trại, ai nấy đều ngó trộm cô, ánh mắt ấy không khác gì loại hùm sói.

Ngặt nỗi cô không để ý thấy. Tô Cảnh Sâm đau đầu vì cô cháu, cũng chả còn thời gian bận tâm đến những kẻ kia.

Lục Khánh ném mấy cái lườm về phía bọn kia, nhưng dần dà người đông hơn, anh ta lườm không xuể.

Chẳng mấy chốc, một tiểu đoàn nào đó trong quân doanh đều truyền miệng nhau, một chiếc Liebro đang đỗ ngoài cổng doanh trại, vị thủ trưởng nào đó vai bốn sao hai vạch đang đe nẹt, người bị đe không phải lính doanh trại, mà là một cô gái yểu điệu thục nữ, mắng đến độ người ta phát khóc.

Vừa đến đã thành người nổi tiếng trong doanh trại, đến nỗi cuộc sống của Diệp Bạc Hâm trong doanh trại về sau mấp mô trắc trở, đi đâu cũng bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ, cũng vì thế mà đắc tội với sếp sò của đại đội nữ đặc chủng. Vị đại đội trưởng này nhìn kiểu gì cũng thấy cô ngứa mắt, lúc mắng chửi thường hay mang chuyện này ra bỉ bai cô, hành cho bằng chết.

Dĩ nhiên đó là chuyện về sau, còn bây giờ Diệp Bạc Hâm chỉ mong Tô Cảnh Sâm sẽ mềm lòng, đồng ý đưa cô về, nào có nghĩ mình đã gây chuyện rắc rối.

Bất kể Tô Cảnh Sâm có nói gì, Diệp Bạc Hâm cũng không hé miệng. Lục Khánh sợ Thủ trưởng tức lên đánh người, tính vốn thương hoa tiếc ngọc khiến anh ta đành đứng một bên hết lời can gián.

Tô Cảnh Sâm không nghe, cười khẩy dạo bước quanh Diệp Bạc Hâm, thân hình cao to đứng chắp tay sau lưng đổ cái bóng chùm lên người Diệp Bạc Hâm. Bước chân thấp cao, từng nhịp bước khiến Diệp Bạc Hâm rợn tóc gáy.

"Hỏi lại lần nữa, không đứng dậy đúng không?" Tô Cảnh Sâm thẳng thừng buông lời uy hiếp.

56. Chương 56

Diệp Bạc Hâm vẫn nín thing. Tô Cảnh Sâm nheo mắt cười khẩy: "Được. Bây giờ cậu cho cháu hai lựa chọn. Một là ngoan ngoãn nghe lời, ở đây tập luyện, hai là…"

Nói đến đó, Tô Cảnh Sâm cố ý ngừng lại một lúc, thấy cánh tay Diệp Bạc Hâm khẽ cử động, gã mới chậm rãi nói tiếp: "Theo cậu về thành phố S. Ở đội nào cũng như nhau, chốn rừng rú này, cháu chạy đằng trời. Nhưng cũng phải nói trước, về S rồi, cháu ở trong tầm mắt của cậu, đừng hòng chơi trò mánh khóe. Cháu có thể hỏi Lục Trung đoàn trưởng, cậu cháu mà rèn người khác thì thế nào?"

Đùa chứ, lúc này cô không muốn nhìn thấy bản mặt gợn đòn của Tô Cảnh Sâm một chút nào. Ở dưới trướng của lão ta thì làm ăn được gì?

Với tính cách biến thái cổ quái của Tô Cảnh Sâm, cô không ăn hành mới lạ.

Nếu đã không trốn được, chi bằng cô thà lánh thật là xa.

Diệp Bạc Hâm cắn răng đắn đo. Gương mặt đỏ gay vì nắng chói ngẩng lên, xoa chân nói: "Tê… tê chân rồi…"

Nom cô như vậy, đáng thương tội nghiệp không kể xiết. Tô Cảnh Sâm ngao ngán thở dài, chìa tay về phía cô.

Trông bàn tay dày dặn giơ trước mặt, Diệp Bạc Hâm cúp bờ mi, đôi mắt lóe lên tinh quái, chìa tay lại. Chính khoảnh khắc Tô Cảnh Sâm kéo mạnh cô dậy, Diệp Bạc Hâm cố tình dẫn mạnh về phía sau, tay cũng giật mạnh, mũi chân đồng thời đạp lên mu bàn chân của Tô Cảnh Sâm, toan tính cho lão ta ngã một vố.

"Á á.."

Một tiếng thét thất thanh vang lên. Nhưng tiếng thét thảm thương ấy lại là giọng nữ lanh lảnh. Trong nháy mắt Diệp Bạc Hâm đã ngã vật trên nền đất lần nữa.

Ngay khi cô giở trò, Tô Cảnh Sâm lập tức phát giác. Gã liền thoắt dịch người, tay lỏng ra, thế là cô đổ người về phía sau. Phải biết rằng, để có thể quật được Tô Cảnh Sâm, Diệp Bạc Hâm đã phải dùng hết sức bình sinh giật về phía sau. Kết quả cô ngã chỏng vó lên trời.

Tô Cảnh Sâm không hề để bao nhiêu năm tập luyện của mình phải phí hoài. Ba cái trò vặt của cô chẳng bõ bèn gì. Giả sử bị một con nít ranh hỉ mũi chưa sạch chơi cho một vố thì thôi gã khỏi cần lăn xả nữa, cuốn chiếu về nhà luôn cho rồi.

Diệp Bạc Hâm vừa đau vừa giận, ngã quả này không phải vừa, nước mắt chực ứa ra.

Lục Khánh nguýt Thủ trưởng một cái. Thấy gương mặt vốn quen bặm trợn lúc này đang khẽ co giật, lúc sau gã từ tốn nhếch cười vẻ thú vị lắm.

Kiểu cười để đó, Thủ trưởng trừng trị thuộc hạ cấp dưới thì không sao, dẫu sao cũng là đàn ông con trai. Chứ nói xem, xử lý một cô bé yểu điệu thế kia, làm sao mà nỡ ra tay chứ?

Diệp Bạc Hâm chẳng còn bận tâm hình tượng gì nữa. Cô hất văng cánh tay chìa ra của Tô Cảnh Sâm, nghiến răng nghiến lợi tự mình đứng dậy.

"Tô Cảnh Sâm, mẹ kiếp, đồ khốn nạn, chỉ giỏi bắt nạt người khác! Tôi là cháu ruột của ông, không phải đứa được nhặt về. Từ hồi bé tí đã bắt nạt tôi. Lần nào bày trò cũng bắt tôi chịu đòn thay. Rõ ràng ông mới là người ngắt hoa trong vườn của bà Tô rồi ném vào phòng tôi, để bà Tô tưởng do tôi ngứa tay làm, đánh tôi một trận. Làm tôi bị ám ảnh tâm lý vì mấy bông hoa kể từ đó đến giờ."

"Còn nữa, nữ sinh người ta viết thư tình cho ông. Ông nhét vào cặp tôi, rồi đi mách với mẹ tôi là tôi không chịu học hành tử tế, đua đòi yêu sớm. Tôi yêu sớm cái gì hả?"

Một khi Diệp Bạc Hâm bắt đầu kể lể những chuyện tồi tệ mà Tô Cảnh Sâm làm từ nhỏ cho đến lớn thì thao thao bất tuyệt không ngừng. Trước mặt thuộc hạ, Tô Cảnh Sâm xem chừng hơi rát mặt, bèn kéo phắt cánh tay cô, nhét vào xe.

"Thôi đi, chuyện xưa như trái đất, giờ còn lấy ra nhai đi nhai lại, nghe thấy mệt không? À mà, láo toét, Tô Cảnh Sâm là để gọi ạ, gọi là cậu!"

"Cậu á, ông có xứng không? Từng tưởng tôi không biết cáu nhé. Sáng sớm ngày ra đã phải hầu hạ ông như hầu bố, ông trêu tôi đấy à? Bóc lột giá trị thặng dư của giai cấp vô sản, bọn tư bản hưởng thụ! Rõ là vô liêm sỉ! Đồ bại hoại!"

"Á à, ranh con, cậu bảo mày, hôm nay ăn phải thuốc súng à? Cậu không tin cậu không trị được mày?"

"Hôn quân! Lão già ba mươi mấy tuổi đầu, đáng đời không tìm được bạn gái!"

"Lão già?" Tô Cảnh Sâm tức cười. Nghĩ bụng, trong doanh trại gã cũng được xếp vào hàng độc thân sáng giá, đàn bà con gái tấp vào không xuể, xếp hàng từ tận cổng doanh trại xếp vào. Chẳng qua gã chưa ưng được ai. Thế mà con lỏi con dám nói gã là lão già.

Lục Khánh sướng lắm. Bấy lâu nay vẫn đinh ninh Thủ trưởng mặt lạnh như tiền, tính tình nóng như lửa, không ai dám bướng với gã. Không ngờ cô cháu gái hơi bị cứng, dám gào lên với Thủ trưởng, lại còn bóc mẽ nữa chứ.

Một đáng oai phong lẫm liệt như này, không ngờ Thủ trưởng sau lưng toàn làm những trò oái oăm, quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Bụng bảo dạ phen này về có chuyện kể với các anh em chiến hữu rồi, Lục Khánh liền cười ngoác mang tai.

"Á á, nhẹ chứ, giết người à?" Làn da non mềm của Diệp Bạc Hâm bị Tô Cảnh Sâm thô bạo lôi đi xềnh xệch suốt chặng đường, lúc ném lên xe, cùi trỏ hích phải mép ghé, đau trợn cả mắt.

Tô Cảnh Sâm khom người, một tay tì vào cửa, một tay chống hông, rướn mày bảo: "Ôn con, nghe đây, bớt mất cái trò nhảm nhí ấy đi. Cậu mày không phải không tìm được gái, mà là không gái nào xứng với cậu, rõ chưa?"

Tô Cảnh Sâm nhâng nháo nói: "Ai như mày, tóm được một thằng là đè luôn nó ra, sợ mình ế không ai thèm."

Nghe mà xem, còn ra cái thể thống gì?

Người lớn mà ăn nói thế này đây? Đúng là không chừa cái gì.

"Kệ xác tôi!"

Mặt mày Diệp Bạc Hâm đang đỏ bừng, rồi chuyển thành xám xịt. Vung chân đá về phía Tô Cảnh Sâm, nhân lúc gã né người, cô sập cảnh cửa đánh cái "rầm".

Thật tình không hiểu nổi, Tô Cảnh Sâm và Cận Vị Nam đều là quân nhân, mà sao Tô Cảnh Sâm lại gia trưởng, ngạo mạn, vô văn hóa đến thế. Cận Vị Nam so với gã khác nhau một trời một vực.

Cái uy của Cận Vị Nam từ nội tâm phát ra, thi thoảng ngẫu nhiên cũng buột miệng thô tục nhưng cảm giác mang lại vẫn chín chắn, vững vàng. Cư xử cũng thuộc hàng ôn tồn từ tốn. Con người ưu tú nhưng không ngạo mạn.

Trước khi quen biết Cận Vị Nam, cô vẫn luôn đinh ninh người nhà binh đều một đức tính như Tô Cảnh Sâm, tình tình cục súc, thô kệch, tục tằn từ đầu tới chân.

Cận Vị Nam đã đổi mới nhận thức của cô về quân nhân. Thì ra quân nhân cũng có người nho nhã.

Diệp Bạc Hâm tuyệt nhiên không thừa nhận bản thân mình thiên vị!

Nghe cuộc trò chuyện giữa hai cậu cháu, Lục Khánh chết sững, hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn. Cho đến khi Tô Cảnh Sâm cáu kỉnh phải quát lên.

Lục Khánh mới giật mình, khẩn trương kéo cửa sau, ngồi vào xe.

Tô Cảnh Sâm từng một lần đến Trung đoàn 911 khảo sát. Gã thuần thục lái xe tiến vào, đích đến là văn phòng của Trung đoàn trưởng, Lục Khánh.

Trung đoàn 911 chiếm cứ một vùng rộng, riêng sân thể thao đã có mấy cái. Dọc đường trông đám binh sĩ mặc quân trang màu xanh ô-liu thao tập trên sân, rướn cổ hô hào.

Khi xe lăn bánh qua đường bê-tông, đường đua bên cạnh có đại đội đang luyện tập chạy vác nặng. Gớm, ngực trần vai suông, cũng chả sợ cháy nắng.

Diệp Bạc Hâm ngồi ở ghế lái phụ, chống cằm, uể oải ngó ra ngoài cửa sổ. Xe đi trong doanh trại, tốc độ cũng chậm dần.

Người bình thường trong thâm tâm luôn có sự sùng bái mù quáng với quân trang, quân nhân, quân doanh. Họ cảm thấy thật thần kỳ, nhưng Diệp Bạc Hâm thì không. Không hiểu tại sao, cô luôn bài trừ mọi thứ liên quan đến quân đội. Nếu cô nhớ không nhầm, thì hồi nhỏ khi thấy Tô Cảnh Sâm mặc quân phục, cô còn rất ngưỡng mộ. Hứa hẹn lớn lên sẽ làm bộ đội. Từ bao giờ cô bắt đầu vô cảm với quân đội vậy nhỉ?

Dù không muốn nghĩ tới, nhưng chẳng thể chối bỏ cảm xúc mãnh liệt trong lòng. Sự bài trừ của cô nhất định có liên quan đến khoảng ký ức đã mất đi.

Thấy cô im ru, lại vẻ như ngoan ngoãn đăm chiêu, Tô Cảnh Sâm buột miệng khích: "Lại đang toan tính trò gì?"

Diệp Bạc Hâm nguýt dài, không thèm đáp.

Bầu không khí ngượng ngập cô đọng trong xe xuyên suốt chặng đường. Mấy lần Lục Khánh toan bắt chuyện, lời dâng lên đến miệng lại nuốt xuống. Đều là bố tướng cả, không dám dây. Khẩn trương tiễn hai ôn thần này đi mới là việc trọng đại.

Văn phòng là một tòa nhà ba tầng có kiến trúc hiện đại. Bên trái là ký túc xá quân binh, hai hàng trước sau thẳng tăm tắp.

Nhà tập thể cán bộ ở đằng sau quân doanh, cách văn phòng một quãng đường đi chừng hơn hai mươi phút.

Tô Cảnh Sâm đỗ xe trước khu văn phòng. Lục Khánh nhanh nhẹn nhảy xuống trước. Lần này Diệp Bạc Hâm không làm mình làm mẩy nữa mà ngoan ngoãn theo sau cả hai tiến vào văn phòng Trung đoàn trưởng tại tầng Một.

Bao nhiêu người đang nhìn, sân bóng rổ đằng trước cũng có người đang đánh bóng. Bị lôi khỏi xe rồi mắng cho trận nữa thì mất hết cả sĩ diện.

Sai thông tín viên đi rót trà, Lục Khánh tự mình mời Diệp Bạc Hâm và Tô Cảnh Sâm ngồi xuống.

Tô Cảnh Sâm khoát tat, hẩy Diệp Bạc Hâm lên trước: "Câm à? Chào đi!"

Diệp Bạc Hâm hít một hơi sâu nén lại ý định tẩn cho ai đó một trận, đoạn ngẩng đầu, nhoẻn cười tươi tắn: "Em chào Trung đoàn trưởng."

Số mệnh sau này nằm trọn trong tay Trung đoàn trưởng rồi, cô phải lấy lòng anh ta. Đằng nào sau khi Tô Cảnh Sâm ra về, ở nơi xa xôi này, ai mà dám quản thúc cô?

Lục Khánh: "…"

Cô bé này sao chuyển cảnh nhanh thoăn thoắt thế? Mới rồi còn cứng cổ so lì với Thủ trưởng, giờ đã sắm vẻ hiền lành rồi. Nếu không tận mắt chứng kiến cảnh đáo để vừa rồi, tuyệt nhiên anh sẽ tin rằng đây chỉ là một cô bé dễ sai bảo.

Vớ phải bà cô này, lại là cháu gái Thủ trưởng, Lục Khánh nghe sống lưng lạnh toát. Anh dự cảm chuyện này khó nhằn đây.

Tô Cảnh Sâm nhích khóe miệng, đưa tay vò đầu cháu gái: "Đồ lỏi con, diễn cái gì nữa? Đanh đá ra làm sao, Lục Khánh chứng kiến từ đầu đến cuối rồi. Giờ mới biết sĩ diện hả?"

Thông tín viên trong lúc rót trà, mắt vẫn liếc ngang soi xét hai con người xa lạ. Tế bào hiếu kỳ sục sôi trong máu, rần rần khắp mình mẩy.

Đại tá bốn sao hai vạch, lại còn gái xinh. Hôm nay coi như bổ mắt rồi.

Diệp Bạc Hâm chuẩn bị bốc hỏa thì điện thoại trong túi réo rắt đổ chuông.

Tô Cảnh Sâm phẩy tay, cô liếc nhìn màn hình, sải bước ra ngoài.

Tìm được một chỗ râm mát, Diệp Bạc Hâm bấy giờ mới bắt máy nghe.

"Ấy chị, nghe nói cậu Út quẳng chị vào doanh trại rồi hả? Sao thế nào, doanh trại vui vẻ chứ hả? Em kể chị nghe, chạy dưới nắng hai tiếng đồng hồ, vác nặng chạy ba cây số, leo lên rồi lại trèo xuống tường rào gai, tất cả khỏi phải nói, ôi cái cảm giác, phê lòi."

Giọng Diệp Thiên Dịch rú rít vang lên, nghe có mùi hí ha hí hửng, Diệp Bạc Hâm chẳng mấy chốc ứa gan.

57. Chương 57

Sở dĩ Diệp Thiên Dịch thuộc làu làu các hạng mục tập huấn trong quân đội, là vì Tô Cảnh Sâm từng nói con trai mà cứng đầu thì quân đội là nơi rèn giũa, vào rồi đảm bảo rèn cho đến nơi đến chốn.

Thế là từ năm cấp II, hằng năm cứ kỳ nghỉ hè, Tô Cảnh Sâm lại vất Diệp Thiên Dịch vào trại, chỉ trừ mùa hè thi cấp II lên cấp III phải học bổ túc ra.

Nhưng Tô Cảnh Sâm đoán sai rồi. Có những người ngang tàng từ trong gen. Ví dụ như Diệp Thiên Dịch, hằng năm tập huấn cũng không làm cho cái tính ngạo ngược của nó mài mòn bớt đi, trái lại đã rèn cho nó một cơ thể u bắp, khí khái bệ vệ, khác hẳn tác phong quân nhân ở người bình thường.

Diệp Bạc Hâm không giống nó, cô bài xích mọi thứ liên quan đến quân ngũ, chỉ thoáng nghĩ việc sắp phải khổ luyện thôi là xương cốt đã mỏi nhừ.

Diệp Thiên Dịch nghĩ gì chẳng nhẽ cô không biết? Thằng bé hẵng ghim thù, vụ năm xưa nó cháy nắng đen thui, cô còn chế nhạo, hỏi nó ở trong đội có vui không? Rồi cực lực khiêu khích nó.

Không ngờ nước chảy ngược dòng, giờ đến lượt Diệp Bạc Hâm cô hứng tai ương. Diệp Bạc Hâm tưởng

tượng cái cảnh ấy thôi đã thấy sung sướng khắp mình.

Diệp Bạc Hâm rướn cổ họng, rít lên với đầu bên kia địa thoại: "Biến ngay! Muốn biết hả? Sao không tự đến mà trải nghiệm?"

Ít dịp có thể khiến Diệp Bạc Hâm phải sôi gan phát tiết, xem ra cậu Út chạm nọc rồi. Diệp Thiên Dịch sung sướng: "Chị tưởng em ngu hả? Vật vã lắm năm nay mới thoát được bể khổ, tự nhiên đâm đầu vào rọ? May nhờ có chị đánh lạng hướng cậu, bằng không năm nay em khỏi nghỉ hè."

Chị nó mà không dại dột, thì chắc năm nay nó cũng không thoát nổi kết cục bị uốn nắn.

Thì ra ấp ủ âm mưu này? Diệp Bạc Hâm tức cười, hằm hè nói: "Diệp Thiên Dịch, hãy đợi đấy! Giờ chị mày sẽ đi nói ngay với cậu, là mày ngứa ngáy tay chân, muốn ra ngoài hấp thu tia tử ngoài, diệt vi khuẩn nhé."

Muốn bươi móc cô hả, còn non và xanh lắm.

Diệp Thiên Dịch sợ vỡ mật: "Ôi chị, chị ơi, em đùa thôi. Em thương chị không để đâu hết đây này, sao lại dám móc mói chị làm gì. Đây chẳng phải vừa biết tin chị vào trại, em gọi ngay cho chị đấy thôi? Chị thấy em có quan tâm chị không, chị xem… chỗ cậu…"

Diệp Bạc Hâm cười khảy: "Muộn rồi nhé, sau này về nhà ông bà nội, đừng hòng chị giúp mày xử lý. Còn nữa, bà Tô đã biết mày dắt bạn gái đi khách sạn chưa ấy nhỉ? Để bao giờ bà Tô có cháu trai hoặc cháu gái, mày nói xem mẹ có lấy roi da quất chết toi mày không?"

Ông bà nội của Diệp Bạc Hâm có tư tưởng trọng nam khinh nữ, xưa nay vốn không ưa Diệp Bạc Hâm, huống hồ tính cách cô giống như tạc tính cách Tô Uyển, hễ không thích ai là mặt liền tỏ thái độ. Hai ông bà cụ bởi có người con dâu khí thế lấn lướt như Tô Uyển đã khó chịu lắm rồi, lại thêm cô cháu gái phiền hà dĩ nhiên càng khó lòng quý mến cho được.

Ngược lại, hai cụ vô cùng thương Diệp Dịch Thiên. Thằng bé khéo ăn khéo nói, lần nào cũng dẻo mỏ hót khiến hai ông bà sung sướng cười không ngớt. Quan trọng hơn cả, trong người Diệp Thiên Dịch chảy dòng máu nhà họ Diệp, tương lai sẽ kế thừa gia nghiệp, các cụ quý nhất ở điểm ấy, nên bất kể nó có phá ra sao, hai cụ vẫn mở lòng khoan dung.

Cả hai thường trách Diệp Bạc Hâm làm hư cháu trai của họ, khuyên Diệp Thiên Dịch chớ có cả ngày lẽo đẽo theo chị gây chuyện càn quấy.

Lần nào Diệp Thiên Dịch về nhà họ Diệp thăm ông bà nội, hai cụ cũng sống chết níu kéo không cho về, bao nhiêu tư tưởng cổ hủ là trút hết cho cháu trai. Cháu trai lại mủi lòng không nỡ thấy hai cụ buồn, nên dù trong thâm tâm khó chịu nhưng vẫn không đành lòng khiến các cụ phật ý.

Diệp Bạc Hâm thì không bận tâm nhiều đến thế, nhận được ánh mắt cầu cứu của Diệp Thiên Dịch liền cất

giọng châm trích vài câu. Hai cụ nghe đã thấy rầu bèn khẩn trương đuổi về.

Từ nhỏ tới lớn, Diệp Bạc Hâm không ít lần đi sau dọn bãi chiến trường cho Diệp Thiên Dịch. Nào là đánh nhau ở trường, cần họp phụ huynh, Diệp Thiên Dịch sợ đòn roi của bà Tô, bèn lạy lục Diệp Bạc Hâm đảm nhiệm hộ chức phụ huynh.

Diệp Thiên Dịch nghĩ bụng ông bà nội chỉ là chuyện vặt, đáng sợ hơn là ả chị độc ác đang vu khống nó.

"Chị kia, chị đừng có mà làm bậy. Em dắt bạn gái đi khách sạn bao giờ? Chị đừng có mà vu oan giá họa?" Con người ngoan ngoãn giữ mình trong sạch như nó, thậm chí bạn gái còn chưa có đâu nhé?

"Oan hay không, không phải chuyện tao cần lo, bà Tô tự mình biết phân biệt thực giả, mày tự đi mà giải thích."

Quẳng cho Diệp Thiên Dịch một quả bom hẹn giờ, Diệp Bạc Hâm liền dập máy.

Ngước nhìn trời cao, khung trời vùng ngoại ô sáng trong xanh thẳm, lơ thơ gợn mây trắng.

Diệp Bạc Hâm nhoẻn miệng cười, quả nhiên trút được hết bực bội trong lòng, người ngay tức khắc sảng khoải hẳn.

Diệp Thiên Dịch sửng sốt trợn mắt nhìn màn hình điện thoại đen kịt. Nó đi đi lại lại liên hồi ngoài hành lang, không ngừng gọi cho Diệp Bạc Hâm, kết quả bên kia truyền lại âm thanh báo tắt máy.

Nó tức tối đến độ muốn đập tan điện thoại. Không ngờ mất cả chì lẫn chài. Lần này tự mình mắc lỡm, cầu mong bà chị bác ái độ lượng, bỏ qua cho nó lần này. Nó thề từ lần sau sẽ không giậu đổ bìm leo nữa.

Diệp Bạc Hâm quay về văn phòng, hai gã đàn ông đã bàn bạc xong xuôi.

Tô Cảnh Sâm ngó Diệp Bạc Hâm, đoạn trình trọng vỗ vai Lục Khánh: "Được rồi, giao con bé cho ông đấy! Nó mà quậy phá, ông đừng khách sáo, cần phải dạy cứ dạy, tuyệt đối không được nương tay."

Diệp Bạc Hâm nguýt dài, cam chịu theo ra ngoài.

Lục Khánh toan nài Tô Cảnh Sâm ở lại thêm lúc nữa. Tô Cảnh Sâm từ chối, nói bây giờ phải về thành phố B.

Tô Cảnh Sâm mở cốp xe, một tay nhấc vali da của Diệp Bạc Hâm đẩy đến trước mặt cô. Diệp Bạc Hâm bĩu môi, rướn tay kéo về bên mình, ngoảnh đầu toan bỏ đi.

Tô Cảnh Sâm nhấc chân giẫm lên đầu vali, Diệp Bạc Hâm không kéo được, đành cạu cọ quay ngoài lại.

"Thưa Sư đoàn trưởng, xin hỏi đồng chí có gì dặn dò?"

Nom vẻ khó chịu ra mặt của cô, Tô Cảnh Sâm bật cười chả nể nang. Gã cật lực vò tóc cô: "Thôi được rồi, ngoan ngoãn nghe lời, Trung đoàn trưởng sẽ thường xuyên báo cáo tình hình của cháu cho cậu. Cháu mà nghịch ngợm, đến lúc đấy đừng trách cậu không nể nang."

"Không nể nang kiểu gì?" Cô không tin lão già còn định tới tận nơi đe mình.

Tô Cảnh Sâm ngẫm rồi hỏi: "Thằng người yêu kia tên là gì, đóng quân ở đội nào?"

Diệp Bạc Hâm lập tức cảnh giác, nhấn từng chữ đáp: "Không biết!"

Nụ cười trên gương mặt Tô Cảnh Sâm vụt tắt ngấm, mặt khoặm lại đáng sợ.

"Không sao, cậu mày tự tìm hiểu. Cậu không tin có mỗi đứa mà không tìm ra. Lúc ấy không đánh nó rụng nguyên hàm răng, cậu mày không phải họ Tô."

"Tùy."

Tô Cảnh Sâm đi rồi, Lục Khánh đưa Diệp Bạc Hâm về văn phòng, sai người sang đội nữ binh lấy một bộ nữ quân trang.

Diệp Bạc Hâm thay xong quần áo, nom cũng giống ra trò. Vầng trán thêm nét khí khái, thân hình tuy thanh mảnh nhưng dáng đứng thẳng thớm, rắn rỏi, khiến Lục Khánh phải hài lòng gật gù.

Tô Cảnh Sâm yêu cầu anh ta đưa cô bé vào Đại đội nữ đặc chủng. Anh ta hiển nhiên không dám lơ là, bèn đưa cô ra xe, thẳng tiến cứ điểm thao luyện của Đội đặc chủng cách đó hơn năm chục cây.

"Trung đoàn trưởng, giờ mình đi đâu?" Xe rời khỏi doanh trại, Diệp Bạc Hâm nhìn thao trường xa dần về phía sau qua ô cửa sổ, đoạn hỏi.

Lục Khánh nghiện thuốc lá nặng, vừa lên xe đã châm một điếu, rít hơi khói. Hạ cửa sổ xuống, búng tàn thuốc ra ngoài, đầu không ngoảnh lại, anh ta nói: "Căn cứ thao tập của Đội đặc chủng."

Thực ra, căn cứ thao tập của Bộ đội đặc chủng mà mọi người biết không hẳn đã là nơi họ thực sự tập luyện. Nơi họ tập phải bí mật, trừ người trong đội và cấp trên trực tiếp ra, không ai biết nơi Bộ đội đặc chủng dừng chân.

Còn nơi họ đang đi, chỉ là tổng bộ của Đại đội đặc chủng, đại bản doanh sĩ quan chỉ huy cấp cao.

Diệp Bạc Hâm ngỡ mình nghe nhầm: "Cái gì?"

Căn cứ thao tập của Đội đặc chủng là cái gì?

Nhỏ con như cô hẳn là không phải đi làm bia đỡ đạn đấy chứ?

Nghe nói bài tập của Bộ đội đặc chủng biến thái đến độ người người căm phẫn, ở đó không có uy nghiêm, không có liêm sỉ, không cả tình người, chỉ có thử thách cực độ, lời lẽ lạnh lùng, không chấp nhận tranh cãi, duy nhất phục tùng.

Phản ứng đầu tiên của Diệp Bạc Hâm đó là, Tô Cảnh Sâm điên rồi. Phản ứng tiếp theo là, mình sẽ điên mất.

Lục Khánh ra vẻ thông cảm hỏi cô: "Cô bé này, rốt cuộc em làm gì chuyện kinh thiên động địa gì, mà khiến Thủ trưởng nhẫn tâm quẳng vào cái nơi quỷ ho cò gáy cỡ Đội đặc chủng vậy?"

Diệp Bạc Hâm nghe lòng não nề một lúc, mới quay ra buồn thiu nói: "Trung đoàn trưởng, Đội đặc chủng không phải toàn nam ạ? Em con gái vào đó làm sao được?"

Người được vào Đội đặc chủng thường phải qua nhiều lần tuyển chọn, sàng lọc quân lính xuất sắc từ các đội, đa phần đều là hàm sĩ quan. Một con bé chưa qua huấn luyện chính quy bao giờ, thậm chí cũng chả phải quân nhân, Tô Cảnh Sâm tay to mấy cũng không thể đưa cô đi cửa sau được chứ nhỉ?

Nhưng Lục Khánh lập tức xóa tan ảo tưởng của cô.

"Yên tâm, không phải quần xà với bọn con trai đâu. Quân đặc chủng có Đại đội nữ đặc chủng, Trung đội trưởng bên ấy là bạn anh. Có anh đây, đảm bảo bảo vào trót lọt."

Vấn đề là cô không muốn vào rõ chưa.

"Đại đội nữ?" Nhìn từ việc thể lực giữa nam và nữ một trời một vực khách biêt, mà Đội đặc chủng cần phải tập luyện thể lực với cường độ cao, không coi mình là con người nữa. Cô chưa từng nghe nói có thứ gọi là Nữ đặc chủng.

Đã dẫn đến đây rồi, sớm muộn gì con bé cũng biết nội tình. Lục Khánh cũng không giấu diếm, tồng tộc tiết lộ tin tức mà mình nghe ngóng được: "Này, bây giờ xã hội đang hô hào bảo vệ nữ quyền đúng chưa? Các nữ binh sĩ trong quân đội đình công, nữ thượng tướng bên trên cũng hô hào ủng hộ, bảo là nữ binh sĩ không thua kém nam binh sĩ, tại sao con trai có Đội đặc chủng mà con gái không có? Lằng nhằng mãi, Quân ủy cũng không biết ăn nhầm cái gì, mà đầu năm nay quyết định phê chuẩn."

Thấy Diệp Bạc Hâm xịu mặt, Lục Khánh lại nói: "Cũng đừng lo lắng quá, năm nay mới thành lập Đại đội nữ binh, tuy toàn lính tinh nhuệ sáng lọc từ các đội khác nhau, nhưng cũng chỉ là năm đầu tiên, giáo trình luyện tập không đến nỗi khắc nghiệt. Bằng không Sư đoàn trưởng cũng không nỡ đưa em vào đấy."

Trước mặt người ngoài, Diệp Bạc Hâm lúc cần phong độ thì vẫn có sẵn. Dù trong người khó chịu nhưng miệng nhoẻn cười tươi lộ núm đồng tiền, khiến người khác cảm thấy thư thái.

Đội đặc chủng kỷ luật nghiệm hơn các đội khác, bất kể anh quân hàm ra sao, chức vụ gì, không phải người của Đội, không được vào.

Xe bị chặn bên ngoài Đại đội. Lục Khánh xuất trình thẻ sĩ quan, binh sĩ đứng nghiêm nghị mắt nhìn thẳng, chào kiểu nhà binh. Hiểu rõ nguyên tắc của quân đội, Lục Khánh liền nói muốn gặp Trung đội trưởng, Tiêu Thuần.

Binh sĩ trực ban gọi điện cho Trung đội trưởng, được sự cho phép mới tiến hành kiểm tra xe và người theo thông lệ. Khi nhìn thấy Diệp Bạc Hâm, anh này bất giác chau mày. Lục Khánh đành giải thích, cô này đến Binh đoàn nữ báo danh. Sau nhiều thủ tục kiểm tra, cuối cùng tài xế và xe ở lại bên ngoài, Diệp Bạc Hâm và Lục Khánh được dẫn vào văn phòng Trung đội trưởng.

58. Chương 58

Tiêu Thuần vừa từ thao trường trở về, áo quần sũng mồ hôi. Cởi áo khoác, anh tiện tay treo lên tủ tường, đoạn quay ra bật quạt.

Lục Khánh đứng ngoài cửa hô to "Báo cáo" đúng lúc Tiêu Thuần đang táp nước rửa mặt trong nhà tắm, đầu không buồn ngoảnh, chỉ khẽ nói mời vào.

Tiêu Thuần hơn Lục Khánh hai tuổi, nhập ngũ cùng năm, đóng quân cùng một đại đội. Sau này nhờ biểu hiện xuất sắc, Tiêu Thuần được tham gia tập huấn tuyển chọn Đặc chủng binh, từ đó cả hai đường ai nấy đi.

Tiêu Thuần và Lục Khánh đều là những sĩ quan tuổi trẻ tài cao, nhưng Tiêu Thuần lấy tính mạng ra đổi công trạng nhiều hơn các binh sĩ thông thường, nên thăng chức cũng nhanh hơn. Bây giờ cùng ở một sư đoàn, nhưng Tiêu Thuần lại là cấp trên của Lục Khánh.

Tiêu Thuần cầm khăn lau mặt, vẩy nước bám trên tóc, bước ra ngoài:

"Nào nói đi, tìm tôi có việc gì?"

Không có chuyện ắt không đến, Trung đoàn không phải ít việc, anh không tin Lục Khánh rảnh rỗi sinh nông nổi đến tìm anh hàn huyên.

Lục Khánh cười hì hì, chột dạ gãi đầu bứt tai: "Người anh em, hôm nay em dắt một lính mới đến cho anh đây."

Đang lau tay, Tiêu Thuần khựng lại, lấy làm lạ nhìn anh ta: "Chú cũng chẳng phải không biết quy định ở chỗ tôi, binh sĩ được tuyển không đến nỗi một chọi một vạn, nhưng cũng thuộc hàng một chọi hằng trăm, có ai mà không ưu tú, xuất sắc? Vả lại, cứ hai năm chỗ tôi mới tuyển một đợt, mà cũng không phải lính ở đâu cũng tuyển, cái đó phải xem ý kiến sếp."

"Chú bảo dẫn lính đến chỗ tôi là tôi phải nhận, chú coi chỗ tôi là Trạm thu dung đấy à?"

Sự tình không dễ nhằn, Lục Khánh cũng biết mình làm khó người ta, nhưng Tô Cảnh Sâm đích thân dắt đến, nếu không có vị cựu Thủ trưởng này nâng đỡ, nói không chừng giờ này anh ta đã giải ngũ về quê rồi, làm gì có chuyện mới ba mươi mốt tuổi đã leo lên chức Trung đoàn trưởng?

Tục ngữ có câu, ân tình khó trả.

"Ông anh ơi, coi như anh giúp em. Người không phải do em tự ý mang tới, mà người ta chỉ định là cho vào chỗ anh, anh bảo em phải làm sao?"

Quay lưng lại với Lục Khánh, Tiêu Thuần cởi áo, rồi mặc lại một chiếc áo sơ mi sạch sẽ khác: "Ai bảo chú mang người tới?"

Lục Khánh không phải mới chập chững vào quân ngũ, đã ngồi ở địa vị này cấm kị nhất là lợi dụng chức quyền, luồn lách cửa sau, một khi bị cấp trên phát giác điều tra, sự việc bại lộ thì cắt chức là chuyện nhỏ, vào tù, thân bại danh liệt mới là lớn chuyện.

Hậu quả nghiêm trọng cỡ ấy, không phải nó không biết.

Lục Khánh leo lên đến chức vị này, không chỉ nhờ bản lĩnh ngoan cường, mà đầu óc cũng phải lanh lợi. Thấy Tiêu Thuần nhíu mày, vẻ mặt nghiêm trọng, biết ngay ông anh suy diễn lệch lạc.

"Ôi… anh nghĩ đi đâu thế. Em là hạng người lạm dụng chức quyền đấy chắc? Người này là họ hàng bên nhà cựu Trung đoàn trưởng của em, không phải xuất thân nhà lính, ông ấy chỉ muốn đưa người vào quân đội rèn luyện thôi. Độ một tháng là cho về. Không ảnh hưởng gì cả, anh cứ việc nhắm mắt làm ngơ đi."

Tiêu Thuần hiểu ra bèn gật gù. Có những vị quan quân cả đời rong ruổi, lập vô kể chiến công, quốc gia mở lòng khoản đãi, con cái họ dù không nhập ngũ nhưng vẫn có thể tập luyện trong quân đội, đó là đặc quyền mà cấp trên ngầm cho phép. Mà quân đội thì cũng là một nhóm đoàn thể, cứ đưa đại vào đâu đó, đảm bảo rèn giũa ra hồn người.

Tiêu Thuần khoác áo ngoài, cúi đầu cài thắt lưng, thoăn thoắt đôi ba cái đã thành vị sĩ quan uy phong ngời ngời.

Tiêu Thuần ngẩng đầu hỏi Lục Khánh: "Vị cựu Trung đoàn trưởng nào thế?"

Lục Khánh thấy có hy vọng, liền cười kể: "Còn ai vào đây nữa, Tô Sư đoàn trưởng nức danh ở quân khu 74 thành phố B."

"Tô Cảnh Sâm?" Nhắc đến cái tên ấy, Tiêu Thuần cũng nghiêm túc hơn hẳn. Chẳng trách Lục Khánh tìm anh, nếu đúng là họ hàng của Tô Cảnh Sâm, vậy việc này không giúp được cũng phải giúp, tội gì làm phật ý người có tiền độ sáng láng như Tô Sư đoàn trưởng.

Người trong quân ngũ có ai lạ gì gã bất trị khét tiếng Tô Cảnh Sâm. Hằng năm mỗi đợt tân binh nhập ngũ, sĩ quan huấn luyện lại lấy chiến tích huy hoàng của Tô Cảnh Sâm ra thao thao bất tuyệt nhằm khích lệ tân binh. Gặp phải kẻ cứng đầu, các giáo viên thưởng bảo, bao giờ tài cán của các cậu vừa cứng vừa lì được như Tô Cảnh Sâm rồi hẵng bướng với tôi.

Tô sư đoàn trưởng và sư đoàn trưởng của Tiêu Thuần cùng là những nhân vật truyền kỳ đẳng cấp như nhau. Tuổi trẻ tài năng, độ biến thái đạt tới ngưỡng khó ai ngờ tới. Nhưng Sư đoàn trưởng của Tiêu Thuần ít tuổi hơn, chiến công nhiều hơn, song người này khá là ẩn giật.

Lục Khánh tranh thủ thời cơ nói: "Ông anh, anh vuốt mặt nể mũi, anh nói xem bây giờ anh không đồng ý, Tô Sư đoàn trưởng đích thân tìm Sư đoàn trường của các anh thì anh vẫn phải nhận đấy thôi? Hà tất phải vòng vèo thế?

Tiêu Thuần còn đang đắn đo, nghe gã em nói vậy, liền cười khẩy: "Thôi chú đừng nhắc đến Sư đoàn trưởng, sếp tôi rắn lắm, nổi tiếng mặt lạnh vô tình, còn khó hơn Tô Sư đoàn trưởng, chả nể nang ai bao giờ đâu. Chỗ tôi còn có tí hy vọng, Tô Sư đoàn trưởng mà đích thân tìm sếp tôi, không chừng còn bị anh ấy tức tối đuổi thẳng cổ.

Nhắc đến sếp mình, trên mặt Tiêu Thuần thấp thoáng vẻ tự hào.

Lục Khánh thở dài: "Rồi rồi, đừng vòng vo nữa, có được không thì anh nói một câu, em cũng tiện bề báo cáo."

Tiêu Thuần vỗ vai Lục Khánh: "Không dám. Tôi hỏi chú, rút cuộc Tô Sư đoàn trưởng muốn gì, nếu đã không phải quân nhân, giao cho chú chả tốt hơn, việc gì phải đưa vào Đội đặc chủng cho khổ ra?"

"Cái này làm sao em biết được. Em chỉ phụ trách phục tùng mệnh lệnh thôi." Quan to hơn một cấp cũng đủ quyền đè chết người, nhất là những quân nhân thăng chức nhờ phục tùng mệnh lệnh. Cấp trên bảo anh lao vào chỗ chết, anh cũng phải lao.

Tiêu Thuần đăm chiêu, cân nhắc được mất.

Dù sao quân luật cũng không có điều nào cấm gia quyến không được tham gia tập luyện cùng Quân đặc

chủng. Cùng là tập luyện, tập ở đâu chẳng giống nhau?

Mà Quân đặc chủng luyện tập khốc liệt, chưa chắc người ta đã trụ được, có khi hai ba ngày là ngoan ngoãn ra về.

Nể mặt Tô Cảnh Sâm, Tiêu Thuần mềm lòng, chỉ nói phải kiểm tra người trước đã, đừng có vác một đứa công tử dặt dẹo, lắm bệnh nhiều tật vào đây. Quân ngũ không hầu được ngữ ấy.

Lục Khánh vừa ngoác miệng chưa bao lâu đã chết sững, ánh mắt chột dạ nhìn lảng đi, miệng hấp hé toan nói, không phải công tử đấu, là con gái đấy, nhưng sợ Tiêu Thuần ném mình ra ngoài.

Thôi kệ, cứ đưa người vào trước đã. Nế mặt con gái, chắc Tiêu Thuần không đến nỗi động chân động chân.

Tiêu Thuần đã nghĩ xong phải rèn người mới thế nào, thậm chí đòn đánh phủ đầu cũng chuẩn bị đâu vào đấy. Chỉ không ngờ Lục Khánh nói từ nãy đến giờ, hóa ra để lấp liếm chuyện này. Tuyệt đối không thể ngờ được là Lục Khánh lại dắt đến một đứa con gái.

Lục Khánh nhích ngước sang một bên. Cô gái nhỏ con đằng sau ngẩng chiếc cằm thon thon lên, gương mặt hơi tái nhợt, cũng rõng rạc bắt chước Lục Khánh chào Thủ trường. Ờ, tư thế quân binh cũng chuẩn mực, nhưng mà sao lại là con gái?

Tiêu Thuần đứng ngây ra như trời trồng tại chỗ, lồng ngực nghèn nghẹn, như bị ai đấm cho một trận nhừ đòn, cái cảm giác này… mẹ kiếp, quá uất!

Lục Khánh cúi đầu im ru, trời biết khi thấy Tô Sư đoàn trưởng dắt cô bé này đến, anh ta cũng rầu bằng chết, biểu cảm lúc đó phong phú hơn Tiêu Thuần nhiều.

Tiêu Thuần khoặm mặt, nén hồi lâu mới gầm ghè nhìn Lục Khánh, tay trỏ vào Diệp Bạc Hâm: "Thằng ôn con, chú nói tân binh là con bé này?"

Lục Khánh gật đầu, ngó sang Diệp Bạc Hâm một cái, rồi kéo Tiêu Thuần sang một bên, thì thào:

"Ông anh, ba tháng trước chỗ các anh vừa thành lập Đội nữ đặc chủng đấy thôi? Ý của Tô Sư đoàn trưởng là, anh đưa người vào đó, đến lúc đấy, muốn dạy thế nào thì dạy, chúng mình chỉ đạo thôi, không phải bận tâm."

Tiêu Thuần trợn mắt: "Đội đặc chủng chú bảo muốn vào là vào đấy chắc?"

"Thì đều như nhau, đều dưới trướng anh."

“Như nhau cái con khỉ, Lục Khánh, chú chỉ đạo đưa một cô bé con vào đó là thế quái nào?” Tiêu Thuần quay ra nhìn Diệp Bạc Hâm: “Chú xem con bé liễu yếu đào tơ thế kia, tôi thấy nó không chịu nổi mấy ngày tập đâu, chú còn đưa nó đến chỗ tôi, há chẳng để người ta cười cho?”

Lục Khánh cười xuề xòa: “Không không, con bé tuyệt đối ngoài thì rất hiền, trong thì đủ lì. Tô Sư đoàn trưởng nói rồi, nó từng học trường quân sự, tuyệt đối không làm bẽ mặt anh. Mình vừa thống nhất xong, anh nói nhận rồi mà.”

Tiêu Thuần tức xanh mặt: “Tôi nói kiểm tra trước, chứ nói nhận bao giờ.” Dám lừa ông, ông mà không tinh khôn, liệu có leo được chức phó của Đội đặc chủng không? Thấy ông giống lính quèn lắm à?

Nom cái cô bé đó, mặt ốm yếu, mắt lờ đờ, nhìn kiểu gì cũng không giống quân nhà lính.

Lục Khánh nói: “Anh ơi, Đại đội nữ binh nhà anh chẳng phải vừa mới thành lập đấy thôi? Bây giờ giáo trình tập luyện còn đang trong giai đoạn thử nghiệm, chưa đến nỗi gắt. Hơn nữa, đám con gái ấy tuy sàng lọc kỹ càng, nhưng thể chất con gái so với con trai vốn khác nhau một trời một vực. Con bé này lại là cháu ngoại Tô Sư đoàn trưởng, anh nói xem, anh ấy vất con bé ở đâu, lại không xót chắc? Tô Sư đoàn trưởng dám đưa nó đến, chứng tỏ nó phải có tí năng lực, chí ít cũng hơn nữ binh thông thường.

Hơn hay không, Lục Khánh ko biết, miễn sao đưa được người vào.

Diệp Bạc Hâm đứng đằng sau nghe lén, trước mặt cô, hai gã đàn ông cũng không thèm giảm tông giọng nói, nhưng lại thừa hơi đứng cách ra một đoạn.

Xem thường cô hả?

Không muốn cho vào thì thôi, cô còn đang không thèm đây.

Diệp Bạc Hâm chợt sáng trí, một ý nghĩ nảy ra trong đầu.

Tiêu Thuần bước đến trước mặt Diệp Bạc Hâm, mặt mày dịu xuống nhiều: “Cô bé tên là gì?”

“Dạ là Diệp Bạc Hâm.”

Thở dốc, yếu ớt trả lời, đến đứng cũng không vững, lảo đảo lảo đảo, dáng vẽ đĩnh đạc nghiêm nghị vừa rồi đi đâu không rõ.

Lục Khánh ngẩn tò te. Sau khi tận mắt chứng kiến con nhỏ lật mặt nhanh như chớp, gã chợt hiểu ra, con nhỏ đang bày trò. Mới rồi còn tử tế, thoắt cái đã trở nên yếu xìu xìu rồi?

Nắm được ý đồ của Diệp Bạc Hâm, Lục Khánh bất giác nhìn Tiêu Thuần, quả nhiên ông anh lại sa sầm.

"Lục Khánh! Đây là học viên trường quân sự mà chú nói đấy à? Cái thứ gió thổi là ngất này, mà dám mang đến chỗ tôi? Mày tưởng dễ ăn được anh lắm đấy hả?" Tiêu Thuần rướn cổ rít lên. Người nhà binh tính tình vốn nóng nảy, cạu mặt lại càng đáng sợ hơn.

"Không... con bé..." Lục Khánh ức nói không ra lời, con bé làm sao, nói nó đang diễn đấy chắc? Nếu không tận mắt chứng kiến nó giở mặt thì quả là anh vẫn còn bị lừa bởi gương mặt ngây thơ ấy.

Lục Khánh bất lực, đành cất giọng nài nỉ Diệp Bạc Hâm: "Em gái ơi, coi như em làm phước, đừng phá nữa có được không? Em làm như thế này, anh khó ăn khó nói với Tô Sư đoàn trưởng lắm. Vả lại, em mà bị đuổi khỏi đây, tức là về chỗ của Sư đoàn trưởng đấy, em nghĩ mà xem, có đáng không?"

Sao lại quên khuấy mất việc này nhỉ? Diệp Bạc Hâm nghĩ thoáng hơn, đâm cũng không diễn nữa, người đứng thẳng dậy, ngoan ngoãn để Lục Khánh tùy ý giới thiệu bản thân.

Sau cùng Tiêu Thuần đồng ý cho Diệp Bạc Hâm ở lại. Nhưng Đại đội trưởng Đại đội nữ binh không phải người dễ tính, muốn ở lại phải được sự chấp nhận của người này, tập luyện không quy củ sẽ bị đào thải, đến Tiêu Thuần cũng không thể phủ quyết.

59. Chương 59

Tô Cảnh Sâm lái xe rẽ vào đường cao tốc, các biển báo mũi tên màu xanh bên đường chỉ vào thành phố S, anh hôm quay về Kinh thành, mục đích là đem cô gái nhỏ đưa vào doanh trại, lần trước cùng cha ông cãi nhau căng thẳng, anh không có ý định trở về trang viện, ra khỏi khu vực núi liền đánh vô lăng lên đường cao tốc.

Hơn ba giờ chiều, ánh nắng lui bớt đi những tia nắng nóng nhất trong ngày, ánh sáng vàng xuyên qua các khung cửa xe đang mở, chiếu lên khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông, gió hai bên lay đông vạt áo.

Lúc này Tô Uyển gọi điện thoại tới, Tô Cảnh Sâm thờ ơ đeo tai nghe Bluetooth lên, giọng thanh trầm truyền đến đầu dây bên kia.

Để Diệp Bạc Hâm vào quân đội rèn luyện tính cách là chủ ý của Tô Uyển, Tô Cảnh Sâm chỉ là người chấp hành, bây giờ lại lo lắng con gái khuê nữ của mình không chịu được, buổi chiều vừa gặp một khách hàng xong, quay về phòng làm việc liền gọi điện thoại cho Tô Cảnh Sâm.

Nghe giọng điệu lo lắng từ đầu dây bên kia của chị gái, Tô Cảnh Sâm không dám nói cho cô, con gái của cô bị anh đưa vào lực lượng đặc nhiệm.

Mục đích ban đầu của Tô Uyển chỉ là cho cô chịu một chút khổ, chịu sự huấn luyện là được rồi, Tô Cảnh

Sâm lại giấu đi tâm tư của bản thân.

"Chị à, chị yên tâm đi, có em ở đây, con bé không chịu khổ đâu." lúc Tô Cảnh Sâm nói chuyện, mặt không đỏ tim không đập nhanh, anh đến thành phố S rồi, chuyện của doanh trại lại bận rộn, anh còn quản không hết việc bên kia, đương nhiên không thể nói lời này cho Tô Uyển.

Tô Cảnh Sâm lại khuyên vài câu, Tô Uyển mới yên tâm một chút, dặn dò anh đừng huấn luyện quá nghiêm khắc.

Trước khi tắt điện thoại, Tô Cảnh Sâm hỏi thằng nhóc bắt cóc Hâm Nhi tên là gì, Tô Uyển nói tên ra, Tô Cảnh Sâm liền bị chấn động quyết liệt ngay tại chỗ, trong nhấy mắt bàng hoàng, chiếc xe phát ra âm thanh "K… ít… ít… kít…", anh đạp phanh, chiếc xe lắc lư trái phải, dừng lại bên đường.

Cũng may trên đoạn đường cao tốc, đoạn đường ngoại ô rất ít xe, mới không ảnh hưởng đến giao thông, bị giám sát giao thông chụp được.

Tô Uyển bị âm thanh chói tai của lốp xe ma sát với mặt đường từ đầu dây bên kia truyền qua bên tai doạ giật mình, tim lệch một nhịp, lo lắng từ ghế văn phòng đứng lên, giọng run rẩy hỏi: "A Sâm? Làm sao vậy?"

"A lô… em nói chuyện đi…" không nghe thấy trả lời, sắc mặt Tô Uyển đột nhiên tái nhợt, mẹ cô đã qua đời rồi, nếu như đến em trai cũng đi theo, cha già của cô làm sao tiếp tục chiến đấu?

Tô Cảnh Sâm bị tiếng hét chói làm tỉnh táo lại, xoa xoa trán, mới chầm chậm mở miệng, "Chị, chị yên tâm, em không sao."

Tô Uyển thở phào một hơi, nghi ngờ hỏi: "Thật sự không sao?"

"Thật sự không sao, chị nghe giọng của em chị cũng biết rồi."

Giọng của Tô Uyển trầm xuống, "Vậy lúc nãy xảy ra chuyện gì? Em đang lái xe sao không nói với chị, em lớn như vậy rồi, lái xe không được nghe điện thoại, em không biết sao?"

Đợi Tô Uyển dạy dỗ xong rồi, ngữ khí dịu xuống, Tô Cảnh Sâm mới cười nói lần sau sẽ không như vậy.

"Chị, chị có thể nhắc lại tên của tiểu tử kia không?" Không thể trùng hợp như vậy được, Tô Cảnh Sâm cảm thấy người kia bình tĩnh tới doạ người, hơn nữa với danh tiếng và địa vị của anh ta trong quân đội, nếu như kết hôn rồi, như thế nào thì người có quyền tiếp cận thông tin trung tâm như anh nên nghe thấy động tĩnh gì đó, nhưng mà không có, quân giới gần đây không có xảy ra chuyện gì náo động lớn cả.

Cùng là một thế hệ trẻ, Tô Cảnh Sâm cũng người kia đã đối đầu qua, cuối cùng bị thất bại nặng nề, anh

gia nhập quân đội nhiều năm như vậy, duy chỉ có thua trong tay của tiểu tử kia, đối với người đó, trong lòng Tô Cảnh Sâm đánh giá cao và khâm phục.

Uỷ ban quân sự luôn quan tâm tới hôn nhân của anh, rất nhiều lão thượng tướng khác muốn giới thiệu cháu gái mình cho anh ta, nhưng ngoài đối với công việc nhiệt tình ra, những lời xã giao anh đều từ chối hết, không dây dưa, với mọi người đều nói không có ý nghĩ kết hôn, anh còn nhanh chóng cưới vợ người ta không thành?

Bên này Tô Uyển cũng nghe ra sự nghiêm túc trong lời nói của Tô Cảnh Sâm, cô nghi ngờ hỏi: "Tập Vị Nam, làm sao, em biết cậu ta?"

Quen biết, làm sao không quen biết được? Nhân vật truyền kỳ trong giới quân đội, Tô Cảnh Sâm anh được người phong hiệu trinh thám binh vương, người đó lại được phong làm binh vương, chỉ kém hai chữ, khoảng cách lại là mười vạn tám trăm dặm.

Anh nghĩ không thông nhân vật kia có xuất thần nhập quỷ không hành tung bất định, không phải ai muốn gặp là gặp được, anh làm sao có thể cùng Diệp Bạc Hâm kéo lên quan hệ? Đến anh cũng là trong uỷ ban quân sự mở cuộc họp, thỉnh thoảng từ phía xa gặp qua vài lần, bảy năm trước có đối đầu một lần, từ đó về sau vẫn luôn nghe được tin anh thăng hàm, anh vẫn luôn tìm cơ hội rửa nỗi nhục trước đó, đáng tiếc bị chuyển đến thành phố S rồi, còn người kia vẫn ở lực lượng đặc nhiệm, hai doanh trại căn bản không có khả năng đối đầu nhau.

Tập gia là một quân môn đại hộ, không giống danh môn nhỏ của bọn họ, đều là gia tăng sau này, mới giàu có hai ba thế hệ, Tập gia từ cuối triều đại nhà Thanh làm tướng quân, vẫn luôn hiểu rõ xem xét tình hình, đến hiện đại, trong giới quân đội sức ảnh hưởng của Tập gia vẫn còn, đặc biệt là chưởng môn nhân đứng đầu Tập gia Tập Thừa Dương, quyền lợi trung tâm thứ hai trong lệnh, quân quan trong lực lượng nòng cốt có một nửa là quân do ông đưa tới.

Tập gia gia tộc to lớn, nội bộ vàng thau lẫn lộn, Tập Cảnh Sâm không muốn Diệp Bạc Hâm bước vào cơn đuối nước này, tính cách của cô không phù hợp tồn tai trong một gia tộc lớn như vậy.

Không nói tới anh không tin con người Tập Vị Nam lạnh lùng vô tình như vậy có thể động tình, thích cháu gái mình, cho dù anh ta thật sự có lòng, Tô Cảnh Sâm cũng không có cách nào trừng mắt nhìn Diệp Bạc Hâm nhảy vào hố lửa.

Con người Tập Vị Nam này quá nguy hiểm, Diệp Bạc Hâm căn bản không khống chế được.

Bây giờ những người này chỉ nhìn thấy Tập Vị Nam đứng trong đỉnh cao của quyền lợi, nhưng chuyện xảy ra năm đó, Tô Cảnh Sâm anh nhớ rất rõ, khi hào quang của thành công nán lại trong cơ thể, mọi người sẽ tự động không chú ý tới đen tối trên người anh, Tập Vị Nam chính là người ông trời chiếu cố.

Vết xấu loang lổ trong quá khứ của anh bị người xoá đi có chủ ý, những người biết việc này đều bị bịt miệng, không không có nghĩa Tô Cảnh Sâm không nghe qua.

Năm đó Tập Vị Nam và anh là quân nhân từ từ lên sao mới, hai người được quan tâm, các cuộc họp lúc luyện tập, mọi người đều lấy hai người so sánh, mặc dù không có gặp mặt, Tô Cảnh Sâm cũng lấy anh làm đối thủ.

Lúc đó Tập Vị Nam rời bỏ sự che chở của gia tộc, dựa vào năng lực và mưu lược từng bước đi lên, không nói lúc đó, mà là bây giờ, Tập Vị Nam tòng quân hơn mười năm, ngoài những trung tâm quyền lực biết anh ta ra, căn bản không ai biết anh ta là cháu trai của lão tư lệnh Tập Thừa Dương.

Cho đến sáu năm trước, giới quân đội xảy ra một chuyện lớn, những thuộc hạ tự nhiên không nghe qua, bởi vì việc này bị cấp trên đè ép xuống rồi, còn Tô Cảnh Sâm lúc đó đã là phó đoàn, từ từ kề sát tới trung tâm quyền lực, đối với chuyện này có nghe ngóng qua, các sĩ quan cấp trên đều bị chuyện này làm chấn động, chỉ người chính trị gia quân sự tham gia vào chuyện này là mục tiêu của Tập Vị Nam.

Năm đó đúng lúc là bước ngoặt quan trong Tập Vị Nam thăng chức, nếu như không xảy ra sơ xuất, vị trí đoàn trưởng đoàn độc lập đã là của anh.

Ai cũng không nghĩ tới hệ cấm dục luôn luôn giữ mình trong sạch không nhiễm tật xấu, nhân cơ hội kỳ nghỉ đến hộp đêm, đây cũng coi như xong rồi, dù sao cũng cởi quân phục, thân là đàn ông có chút chiếm hữu cũng không có gì là lạ, người làm việc lớn ai không có tật xấu, nhắm một mắt mở một mắt liền cho qua.

Nghiêm trọng hơn là, thân phận của anh bị người ta phơi bày, hơn nữa cô gái kiều qua đêm cùng với anh ở hộp đêm gửi thư nặc danh đến một tạp chí quân sự, cô gái cùng anh làm loạn còn là nữ quân nhân trong quân đội.

Chủ biên tập tạp chí sợ sự việc thổi lớn lên, không dám đưa tin tức ra báo cáo, báo lên Uỷ ban quân sự trung ương, Uỷ ban quân sự phái người xuống điều tra, sau đó không biết làm cách gì, sự việc được ép xuống, tất cả những người biết sự việc này đều bị bịt miệng, Tập Vị Nam đình chỉ chức vụ hai tháng, sau đó lập một công trạng, phục hồi chức vụ của mình.

Tô Cảnh Sâm vẫn luôn khó hiểu, sự việc này làm thế nào giải quyết việc này, anh cho rằng là cấp trên không nỡ bỏ một hạt giống tốt, qua hai năm, một lần tình cờ, Tô Cảnh Sâm phát hiện Tập Vị Nam là cháu trai của Tập lão tư lệnh, lúc này mới nghĩ ra, việc này là do Tập lão tư lệnh đè ép xuống.

Cháu trai của ông lànm thế nào cũng không thể bị chuyện này mà mất đi chức vị.

Còn về nữ quân nhân kia, thậm chí cũng không xửa phạt gì, chẳng qua trong nửa năm, cô không làm nhiệm vụ.

Tô Cảnh Sâm còn nghe có người nói nữ quân nhân kia trên thực tế bí mật bị xử lý rồi, vì để giữ danh tiếng, những người đó chuyện gì không làm được, không làm nhiệm vụ chẳng qua chỉ là cái cớ.

Tô Cảnh Sâm nghĩ, bất kể thân phận Tập Vị Nam cao quý vinh quang như thế nào, mối quan hệ nam nữ

phức tạp trong quá, anh không thể tâm tư thuần khiết của cháu gái nhúng chân vào sự việc này, Tập Vị Nam không phải là người chồng của cô.

Nếu như Tập Vị Nam thật sự vì danh tiếng mà âm thầm xử lý nữ quân nhân kia, loại người này tương lai khó bảo đảm trong thời khắc sống chết không bỏ mặc vợ con.

"Biết." Tô Cảnh Sâm yếu ớt cảm thấy bản thân bỏ quên gì đó, nhưng nhất thời không nghĩ ra được.

Anh chau mày, ở dây bên kia Tô Uyển nói: "Biết thì tốt, nhân phẩm của cậu ta như thế nào?"

Tô Cảnh Sâm không muốn Tô Uyển lo lắng, muốn âm thầm lặng lẽ xử lý xoá bỏ chuyện này, vì vậy không nói thật cho Tô Uyển biết, Tô Uyển bảo anh theo dõi Tập Vị Nam, lúc thích hợp làm khó cậu ta, nhưng đừng để ảnh hưởng đến công việc của người ta.

Tắt điện thoại, Tô Cảnh Sâm gắt gỏng đập vào vô lăng, việc này rất khó khăn, không nói nha đầu Diệp Bạc Hâm này không nghe lời anh, Tập Vị Nam cùng cấp với anh, anh không có tư cách gì lệnh cho Tập Vị Nam cách xa Diệp Bạc Hâm.

Tô Cảnh Sâm xuất hiện một ý nghĩ trong tâm trí anh, lập tức bị một tư tưởng khác doạ sợ hãi toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Chết tiệt!

Anh sao có thể quên việc lớn như vậy chứ, Tập Vị Nam không chỉ là sư trưởng sư đoàn 321, còn là đội trưởng lực lượng đặc nhiệm.

Anh hôm nay lại đưa Diệp Bạc Hâm vào hang cọp, Tô Cảnh Sâm muốn nôn muốn chết.

Gọi điện thoại chó Lục Khánh, Lục khánh nói đã đưa người tới lực lượng đặc nhiệm, kêu anh yên tâm.

Tô Cảnh Sâm lái xe quay trở lại, bảo Lục Khánh nhanh chóng quay về ngăn cản, đưa người ra ngoài, Lục Khánh đặt một dấu hỏi lại chạy về hướng căn cứ.

Tô Cảnh Sâm nhanh chóng chạy đến ngoài căn cứ, khuôn mặt Lục Khánh cay đắng nói Tiêu Thuần làm nhiệm vụ rồi, không có người quen, nhân viên làm nhiệm vụ căn bản không thả người đi, cho dù cấp hạng của Tô Cảnh Sâm đến đâu, lực lượng đặc nhiệm chỉ nhận lệnh thuộc cấp trên.

Vào không được, Tô Cảnh Sâm hung hãn trừng mắt nhìn Lục Khánh, thành sự không có bại sự có thừa, người cũng không đưa ra được, Tô Cảnh Sâm lại bị một loạt cuộc điện thoại đòi mạng liên hoàn gọi đi, việc này đành bỏ lại, hi vọng trong quân đội không có cũng không có gì thu hút con thiêu thân, đợi cô ra ngoài rồi nói.

60. Chương 60

Nữ liên trưởng đặc nhiệm Ưng Hi mặt lạnh tâm ác, khi huấn luyện người khác tuyệt không hiền lành nương tay, tuổi còn trẻ đã là tước hiệu trung uý.

Một năm trước cô cùng cấp trên đưa ra ý kiến về xây dựng lực lượng nữ đặc nhiệm, kéo dài một năm, cuối cùng cô thuyết phục được cấp trên, vào sư đoàn 321 của lực lượng đặc nhiệm, đích thân lựa chọn nữ binh trong quân khu, lại trải qua hai tháng tuyển chọn, cuối cùng 800 người chỉ lưu lại 90 người, tỷ lệ loại bỏ là rất cao.

Tính tình Ưng Hi bình tĩnh quyết liệt, năng lực không thua nam nhi, trong mắt càng không chứa được hạt cát nào, trong doanh trại chỉ cần không xảy ra trong liên đội cô dẫn dắt, cô có thể bịt tai không nghe, nhưng khi Tiêu Thuần đưa cô vào trước mặt cô, theo thói quen cô cau mày.

Một người không thông qua tuyển chọn, không có năng lực đặc biệt gì của những người lính, nhìn tư thế và nhịp thở của cô, Ưng Hi liền biết thể chất của cô gái trước mặt so với những hạt giống cô muôn vàn tuyển chọn ra còn kém rất xa, loại con gái này, huấn luyện một ngày liền nằm bò xuống rồi.

Chỉ cần là nơi có người, bất kể ở đâu, đều có đặc quyền, đến bộ đội gọi là nếp sống thuần tuý cũng không ngoại lệ, lúc trước Ưng Hi tận lực không để những chuyện như này xảy ra dưới tầm mắt của cô, nhưng hôm nay thái độ Tiêu Thuần kiên quyết, Ưng Hi căn bản không có cơ hội từ chối.

90 người trong liên đội, mỗi người đều là do cô lựa chọn cẩn thận, đối với Diệp Bạc Hâm này sau lưng có binh nhảy dù, Ưng Hi không muốn tiếp đãi, trên mặt bất động thanh sắc, trong lòng lại nghĩ xem làm khó như thế nào, đen người này đuổi ra.

Thực ra không cần Ưng Hi ra tay, Diệp Bạc Hâm cũng không muốn ở lại, môn huấn luyện bình thường nhất, thành tích của cô vô cùng thê thảm.

Chạy xong 3000 mét, sắc mặt cô trắng bệch, môi không có chút máu, tay chân mềm nhũn, hai mắt vừa đen theo đường chạy dần đỏ lên.

Khuôn mặt đen của Ưng Hi u ám, vốn dĩ cô muốn trước tiên thử nền tảng của cô, cuối cùng không thể nhìn bề ngoài, nói không chừng trong xương cốt của cơ thể mảnh mai này tiềm ẩn sức bật, không ngờ tới đầu đã bị dội một chậu nước lạnh.

Ưng Hi ngay lập tức gọi cho Tiêu Thuần, từ Tiêu Thuần biết được Diệp Bạc Hâm không phải quân nhân tại ngũ, cô trước mặt Diệp Bạc Hâm nói lớn, nói cái gì không thể thu nhận đại tiểu thư cao quý như Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm nằm rạp trên mặt đất, đầu đau kêu vù vù, dạ dày kêu ầm ầm, lồng ngực bị đè một tảng đá đá lớn, mệt mỏi đau đớn, nhưng mà như vậy, cô vẫn nghe thấy sự phản đối của Ưng Hi.

Ưng Hi chính là cố ý muốn làm khó cô, để cô biết khó mà lui, Diệp Bạc Hâm liếm môi, loạng choạng đứng dậy.

Đối với ánh mặt trời, thị lực bị mờ một mảng, Ưng Hi tắt điện thoại, đôi mắt lạnh lùng quét lên người cô.

"Báo cáo liên trưởng!Tôi có thể!"

Nếu như nói cô vừa bắt đầu với thái độ tiêu cực chống lại, lúc này, cô đã mặc quân phục, tỷ số không phục trong xương cốt đang sôi sục, bên tai là tiếng " pằng pằng pằng " từ trường bắn truyền tới, viên đạn trong không khí bay nhanh như gió, tựa như nhìn thấy màu xanh ôliu cũ trong quá khứ hiện lên phạm vi trường bắn.

Nếu không thay đổi được môi trường, vậy đành phải để bản thân đi vào.

Tiếp sau đó, 400 mét chướng ngại vật 30 mét dây thép gai qua lại 50 lần sanda đấu vật, linh kiện trên người cô dỡ bỏ, thân thể trong bọc nguỵ trang tê cứng, cánh tay xanh tím, môi cô bị cô cắn nát, máu chảy quanh cổ áo, rất nhanh không còn dấu tích.

Nhưng mà cô ngoài chạy bộ, những môn huấn luyện khác chỉ lưu lại một chút ấn tượng trong trí nhớ, lúc trước cô ghét những ấn tượng mơ hồ đó, nhưng bây giờ cô hi vọng bản thân có thể nhớ những kí ức cô từng được đào tạo trong quân sự.

Thực tế là, 400 mét vượt chướng ngại vật, cô nhìn chằm chằm vào bảng gỗ cao gần hai mét, nhảy lên còn không thể chạm đầu, đừng nói là nhảy qua.

30 mét dây thép gai trèo qua lại, cô không có kỹ năng, trèo lên một đoạn liền không thể trèo nữa.

Sanda và đấu vật, cô chỉ có thể bị ném.

Mồ hôi làm mờ tầm nhìn, Diệp Bạc Hâm nằm sấp xuống đất, cánh tay ma sát với mặt đất, đau rát và chóng mặt ngày càng dữ dội hơn, cô không đếm rõ cô đã trèo bao nhiêu vòng, Ưng Hi vẫn ở bên tai cô làm ồn.

"Không được thì bỏ đi, không ai ép cô kiên trì!"

Cô thực sự rất ghét giọng của Ưng Hi, chỗ nào cũng nhúng tay vào, càng kích thích, cô càng cắn răng chặt hơn.

Cô không biết bản thân chống đỡ như thế nào, đem mạng đi hoàn thành nhiệm vụ, bị ngã vô số lần, cô còn tưởng bản thân bị gãy xương rồi, Ưng Hi đối với cô vẫn không hài lòng, theo sát bên cạnh cô sỉ nhục, nói cô đến thể chất huấn luyện cơ bản của một lính mới cũng không đạt tiêu chuẩn, còn dám tới lực lượng đặc

nhiệm, cho rằng là đang chơi ở nhà sao?

Diệp Bạc Hâm từ nhỏ tới lớn đều là đứng đầu trong lớp, đã quen với được người khác khen ngợi tâng bốc, cô chưa bao giờ cảm thấy bản thân tệ hơn người khác, luận thông minh cũng không thể thua một người nào, nhưng mà ngày đầu tiên gia nhập lực lượng đặc nhiệm, cô cảm thấy thất bại yếu đuối, bị những lời trách mắng không lọt tai của Ưng Hi kích động ý chí chiến đấu, bị chà đạp dưới chân, cô tủi thân muốn khóc.

Ưng Hi ở trước mặt toàn liên đội làm cô xấu hổ, cô cắn răng, lặng lẽ cúi đầu xuống, chiếc mũ lồng che khuất nửa khuôn mặt cô, dưới cằm nhọn chảy xuống giọt mồ hôi.

Cô nghe thấy lời của Ưng Hi huấn luyện ở trước mặt toàn liên, ngay cả khi cô không ngước lên, cô cũng biết ánh mắt 90 người này đang tập trung vào cô.

Ưng Hi thân là liên trưởng của nữ đặc nhiệm, đem cô đến trước mặt toàn liên, giết gà doạ khỉ, bỏ qua thân phận lính nhảy dù của cô.

Ưng Hi cô chính là không sợ phạm người, cả trường địa trống vắng vang vọng giọng nói mạnh mẽ của cô.

"Quân đội là nơi nào?Là nơi chúng ta anh dũng hi sinh không tiếc xương máu, vì bảo vệ quốc gia tiến hành đặc luyện. Nuôi binh nghìn ngày dùng binh một giờ, quốc gia nuôi chúng ta, không phải để chúng ta ở trong quân đội không có ý tưởng, không huấn luyện tốt, làm sao xứng đáng người đóng thuế?"

"Đương nhiên, các người đều là tôi từ trong doanh trại tuyển chọn ra những người tinh anh nhất, các người không sợ khổ không sợ mệt, lựa chọn gia nhập vào lực lượng đặc nhiệm, đem sinh mệnh của bản thân giao vào tay quốc gia, giao bản thân mình cho chiến hữu, mọi người đều sẽ rất tốt hơn, Ưng Hi tôi vì mọi người mà cảm thấy tự hào!"

"Nhưng mà, trong quân đội luôn có một hai người suy nghĩ không thuần túy, cậy vào gia thế của bản thân, đem quân đội thành nơi du lịch, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Ưng Hi tôi ghét nhất loại người này, không có năng lực không chịu được khổ liền về nhà, không ai khiến mọi người tới đây chịu khổ cực, nếu đã tới rồi thì nên chấn chỉnh thái độ của bản thân."

"Quân đội có quy định của quân đội, Ưng Hi tôi dẫn dắt liên đội cũng có kỷ luật nghiêm túc, hai tháng sau năng lực tác chiến và thể lực huấn luyện không đạt mức tiêu chuẩn, tôi không quan tâm sau lưng các đồng chí có ai chống lưng, lập tức thu dọn đồ đạc, từ đâu tới thì về nơi đó!"

Liên đội 90 người, đã đứng vững ba tháng rồi, mọi người đều đã quen mặt, hôm nay Ưng Hi tự thân đứng bên cạnh Diệp Bạc Hâm, đối với cô vừa mắng vừa huấn luyện, mọi người đều nhìn vào mắt, bây giờ Diệp Bạc Hâm bị lôi đến trước mặt toàn liên đội, vì vậy mọi người đều biết Ưng Hi nói lính nhảy dù là cô.

Không thể không nói, chiêu này của Ưng Hi vừa nghiêm khắc vừa tổn thương người, Diệp Bạc Hâm dường như biết điều, thừa lúc còn sớm mà rời đi, đến lúc đó ai cũng không thể nói ai, trang này coi như lật đi.

Nếu cô muốn tiếp tục ở lại, phải chịu đựng ánh mắt e ngại của mọi người trong liên đội, thậm chí còn bị mọi người loại trừ.

Lần đầu tiên Diệp Bạc Hâm bị người ta làm nhục nhã như vậy, cô không phải quân nhân tại ngũ, ngày đầu tiên có thể duy trì được, đã là một binh chủng mới có thể ngẩng đầu rồi, đáng tiếc nkiư cô đến là lực lượng đặc nhiệm, lại gặp phải nữ quái đầu không tính người như Ưng Hi, không ai biết thân phận phi quân nhân của cô, cô lại không thể tranh cãi vơi Ưng Hi, nói bản thân căn bản chưa huấn luyện qua, làm được tới bước này đã vượt qua giới hạn của cô rồi, như vậy bọn họ nhìn cô như thế nào?

Người câm ngậm hoàng liên, có khổ mà không nói được, nghĩ tới sau này còn có nhiều chiêu hung ác hơn đang chờ cô, Diệp Bạc Hâm liền nghĩ lá gan cô không gượng nổi.

Căn chặt răng, giữa trăm ngàn tâm tư nghĩ tới chuyển lui, bàn tay cô từ từ cuộn lại, nắm chặt rồi buông lỏng, buông lỏng rồi lại nắm chặt, giọng của Ưng Hi vẫn vang vọng, Diệp Bạc Hâm đã không nghe thấy những lời cô nói.

Thôi vậy, ở lại thêm vài ngày, cô không phải người không thể chịu khổ.

Ưng Hi dựa vào cái nhìn cô không vừa mât, cô không phải kẻ nhu nhược, từ trước tới giờ chưa từng chạy trốn, đối đầu với khó khăn đó mới là tính cách của cô.

Chiều tối lúc ăn cơm, cổ họng Diệp Bạc Hâm đau đớn không nuốt xuống được, mọi người đều trong gió táp mưa sa càn quét như hổ đói, còn cô mệt mỏi cả buổi chiều, đầu vẫn còn vị choáng váng, một chút khẩu vị cũng không có.

Diệp Bạc Hâm biết huấn luyện chỉ mới bắt đầu, buổi tối vẫn sẽ tiếp tục, nếu đã ăn không được, vẫn nên lấp đầy bụng trước.

Dựa theo thể chất của tất cả các khía cạnh của cô trong toàn liên đội, Ưng Hi lại rắp tâm chỉnh đốn cô, sắl xếp cô vào liên đội một ban một.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, liên một ban một là liên đội tập hợp những nhân tài ưu tú nhất, lúc đầu Ưng Hi cố tình tuyển chọn ra những người có khả năng chiến đấu cao nhất tổ hợp thành một đội ngũ át chủ bài, một năm đầu thử nghiệm thu được thành quả, liên một ban một là át chủ bài của Ưng Hi.

90 người trong liên đội, mỗi trung đội 30 người, phân thành 5 ban, mỗi ban 6 người, mỗi ban chính là một toàn thể, hợp sức tác chiến.

Ưng Hi đem một lính năng lực kém vứt vào ban một, trên miệng người khác không có dị nghị, nhưng trong lòng lại không phục, cũng có người đợi xem trò cười, còn sáu cô gái ban một trong nháy mắt biến sắc.

Phải biết Ưng Hi lúc đầu vì để đội viên nhận thức được hợp sức tác chiến đoàn kết hữu ái là tính quan

trọng nhất, thành tích của mỗi người cùng với thành tích cả đội có sự ràng buộc, các khoá đào tạo lấy điểm trung bình, có nghĩa là thành tích của sáu thành viên là giống nhau, còn một tân binh như Diệp Bạc Hâm gia nhập, chắc chắn sẽ kéo mọi người lùi lại.

Mỗi tháng đánh giá một lần, ban nào thua sẽ phải phạt huấn luyện một tháng, vì vậy mọi người đều dồn sức dự trữ ra tập luyện.

Cô đương nhiên không biết Ưng Hi còn đặt ra những quy định biến thái như vậy, càng không biết rằng đang đợi cô là sáu đơn binh có năng lực tác chiến khiến người ta líu lưỡi không nói nên lời.

Chập tối từ năm giờ tới sáu giờ là thời gian ăn cơm và nghỉ ngơi, mười phút ăn ngấu nghiến như hổ đói, cuối cùng không dễ gì thở một hơi, Ưng Hi lại như bóng ma xuất hiện trước mặt cô, các dây thần kinh như căng chặt.

61. Chương 61

Kí túc xá của liên một ban một ở tầng bốn, lúc Ưng Hi đưa cô đến cổng kí túc xá, 6 cô gái trong ban đang líu ríu thảo luận về quyết định của Ưng Hi sắp xếp cô gia nhập vào ban của bọn họ.

Một cô gái thân hình cao đen đang quay lưng với cửa, mái tóc ngắn, giọng nói lảnh lót.

"Ban trưởng, ngài đi nói với Liên trưởng đi chứ, chúng ta là ban gì, nào có một lính nhảy dù có thể tuỳ tiện vào chứ, tôi không phục."

Cô gái bên cạnh cũng hùa theo, "Đúng vậy, chúng ta chịu đựng nhiều khó khăn gian khổ, trải qua tầng tầng tuyển chọn mới lấy được tư cách, cô ta dựa vào gì chứ?"

"Nhìn bộ dạng yếu ớt lúc chiều tập luyện, gia nhập vào ban của chúng ta chẳng phải bôi nhọ cho chúng ta sao?"

Phòng ngủ rất nhanh ồn ào lên, có người nhìn thấy hai bóng đen ở cửa, "Liên… Liên trưởng…"

Ấp a ấp úng, tất cả mọi người im bặt, Ưng Hi bước trên đôi giày quân sự vào phòng, ánh mắt sắc sảo.

"Sao lại dừng lại hết rồi?nói đi, đều tiếp tục đi!"

Ưng Hi cười lạnh ngồi xuống chiếc giường đầu tiên, ngẩng đầu nhìn những cô gái mặt đỏ tía tai, cô ghét nhất là những người sau lưng người khác nói này nói nọ, có ý kiến gì lúc nãy nên nói ra, chứ không phải ngập ngừng không dám nói, sau khi cô hạ lệnh, quay về xúi giục ban trưởng đi làm bia đỡ đạn.

Tất cả mọi người đều bị giọng nói có chút giận của Ưng Hi, ngay cả tâm can Diệp Bạc Hâm cũng dừng đập một nửa nhịp.

Cô chưa từng sợ ai, nhưng trên người Ưng Hi lại có một dòng khí thế uy hiếp lòng người, cô nghĩ, Ưng Hi nhất định là trải qua thực tế chiến đấu, chỉ có thực sự chiến đấu qua, trên người mới có hơi thở uy hiếp người khác.

Diệp Bạc Hâm nhìn ra ánh mắt những người này không thể coi thường, thậm chí lộ ra khinh bỉ trong ánh mắt, trong lòng cô dâng lên ngọn lửa, kìm nén không phát ra, khoé miệng nâng lên một nụ cười nhạt.

Giả làm cô gái ngoan ngoãn hai mươi năm, cộng thêm gương mặt thuần khiết này, kỹ thuật của cô đã đạt đến mức hoàn hảo.

"Làm sao?Lúc nãy còn ồn ào mà, bây giờ sao im bặt hết rồi? Cơ hội tôi chỉ đưa ra một lần, bỏ qua rồi đừng tới tìm tôi, đến lúc đó xử lý theo quân pháp!"

Sau lưng mấy người ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, có người lặng lẽ đùn đẩy Lộ Hạ, Lộ Hạ nghiêm túc.

"Báo cáo Liên trưởng, liên một ban một chúng ta là tinh nhuệ trong liên đội, không cần một đội viên kéo chân sau."

Trong lời có ý, Diệp Bạc Hâm cô chỉ gây rắc rối cho người khác.

Diệp Bạc Hâm vẫn nở một nụ cười trên mặt, con ngươi sâu thẳm lại mơ hồ phủ lên lạnh lẽo dày đặc.

Ưng Hi cười lạnh, ánh mắt trên những người trước mặt di chuyển, "Đừng quá coi trọng mình, tôi có thể mọi người ở cùng nhau, cũng có thể phân tách mọi người ra!Mấy người mấy cân mấy lượng, có bao nhiêu phân nhẫn nại tôi còn không biết sao?Đừng cho rằng tôi đối với các người nhìn khác đi, các người có thể đêm bản thân làm gốc rễ."

"Tinh nhuệ của liên đội tôi không phải chỉ là có thể chăm sóc bản thân, tôi cần tinh nhuệ là có thể tuỳ tiện đưa một người luyện tập thực hành, nếu như các người không tin tưởng có thể dẫn dắt cô ấy tốt hơn, còn dám nói tinh nhuệ cái gì?Nếu đã là cùng một đội, thì phải giúp đỡ lẫn nhau, ai còn dám kháng nghị, tôi phải suy nghĩ xem có nên lấy lại ban của các người?"

Trận trách mắng âm vang mạnh mẽ này, sắc mặt các cô gái không ngừng biến sắc, không có ai dám phản kháng, Ưng Hi nói được làm được, bọn họ còn không muốn rời khỏi đoàn thể này, ba tháng ở cùng nhau, từ những va chạm nhỏ, từ từ hợp lực, trở thành càng ngày càng hiểu nhau, tình bạn cách mạng cũng sâu sắc hơn.

Độ công khoé miệng Diệp Bạc Hâm từ từ mờ dần, ánh mắt nhìn Ưng Hi biến đổi.

Cô xem như nghe hiểu rồi, Ưng Hi không dám chống lại quân lệnh, để cô lưu lại trong quân đội, nhưng lại hi vọng khiến cô chủ động rút lui, Ưng Hi cũng dễ báo cáo.

Vì vậy ngày đầu tiên cô tới, Ưng Hi đến thời gian nghỉ ngơi cũng không cho cô, ba giờ chiều đưa cô lên trường huấn luyện, cố gắng hết sức tiêu diệt ý chí của cô, thậm chí còn làm cô xấu hổ ở trước mặt toàn liên đội.

Bây giờ sắp xếp cho cô vào ban tinh nhuệ, để cô biết được tâm lí của những người đứng đầu, trừ phi nhận được sự đồng ý của bọn họ, nếu không bọn họ sẽ thờ ơ đối đãi với kẻ xâm phạm, còn một khi hoà nhập được với bọn họ, liền có thể đem sau lưng mình giao phó cho chiến hữu.

Ưng Hi vô hình dung đẩy cô đến đầu nguồn sóng dữ, cũng khiến cho những người này khai trừ cô từ đáy lòng.

Các vật phẩm thiết yếu hằng ngày được quân đội phân phối, ba lô quân xanh lớn chậu rửa mặt ba bộ quần áo nguỵ trang đồ vệ sinh cá nhân bộ đồ giường.

Hành lý mang tới, ngoài đồ lót và vài bộ thường ngày, còn lại toàn là đồ dùng cấm, cô không mang theo mỹ phẩm, điện thoại di động cũng giao ra rồi, Ưng Hi bảo Lộ Hạ đem những thứ đồ cấm dùng bỏ vào trong ba lô, đem đến văn phòng làm việc của cô.

Cuối cùng, chỉ vào mái tóc dài tới thắt lưng của cô, để cho một vô gái khác trong cùng một phòng đi cùng cô đến cửa hàng cắt tóc để cắt ngắn.

Mái tóc dài nuôi dưỡng trong bốn năm, Diệp Bạc Hâm chăm sóc không ít, hôm nay đột nhiên phải cắt đi, cô không nói được nỗi buồn bực trong lòng.

Những quân nhân trong bộ đội, tất cả đều là tóc ngang tai, một mặt thuận tiện trong huấn luyện, một mặt khác tiết kiệm thời gian, đến mỹ phẩm cũng không được phép sử dụng, cả ngày đối diện với mặt trời, còn mò mẫn lăn lộn, cánh tay cơ bắp nổi lên, nhìn thấy rất doạ người.

Trong kí ức của Diệp Bạc Hâm lúc lễ tế mái tóc dài của mình, một loạt tiếng còi tập trung lại vang lên, cô gái đi cùng cô đên tiệm cắt tóc không nói một lời liền chạy mất, cô nhận thức muộn màng, vội vàng kéo tấm vải xung quang cổ xuống.

Lúc thở hổn hển chạy đến trường tập luyện, đội hình đã tập hợp xong rồi, một loạt mái tóc ngắn, màu da mật ong của các cô gái đều giống nhau, chiều cao cũng gần tương đối, cô mơ hồ phát hiện bản thân không nhớ hình dáng của cô bạn cùng phòng.

Sau một tiếng đồng hồ ăn cơm là cuộc việt dã hành quân dào 5km, rất nhanh Diệp Bạc Hâm bị bỏ lại phía sau, khoảng cách ngày càng kéo dài, Ưng Hi ngồi trên chiếc xe jeep, đánh vào tai cô bằng một cái sừng.

Té xuống lại bò dậy, mặt trời lặn xuống sau núi, mặt đất vàng vẫn đang bốc hơi nóng, các tia sáng vàng chiếu qua những đám mây, phản chiếu một khoảng bầu trời đỏ au.

Chân bị cọ xát, tóc mai dính mồ hôi ướt đẫm, từng giọt từng giọt chảy thấm vào lông mi, che khuất tầm mắt, một chân nhẹ một chân nặng, cô cảm nhận được đôi chân không phải của mình rồi, toàn thân bay bổng, trước mắt đen lại, cơ thể nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Trước khi mất ý thức, cô đang nghĩ, Ưng Hi liệu có đạp vài cái trên người cô, hoặc là trực tiếp vứt cô vào vùng ngoại ô, không biết ở ngoại ô liệu có động vật hoang dã như rắn không.

Diệp Bạc Hâm thực sự không đoán sai, Ưng Hi nhảy xuống xe, đầu tiên đá cô hai cái, nhìn thấy đôi môi nhợt nhạt của cô, đôi mắt nhắm chặt, hiển nhiên đây là tình trạng rất phổ biến, sắc mặt cô không thay đổi, nói kháy lệnh người đem Diệp Bạc Hâm đặt lên xe.

Sau khi quân y xem qua, nói cô tập luyện quá nghiêm khắc, vận động quá tải, khả năng chịu đựng của cơ thể đạt đến giới hạn, nhưng mà không sao, nghỉ ngơi một đêm là được.

Cơ thể bằng sắt những người lính nối tiếp, thân là quân y cũng thường gặp tình trạng này, kê một đơn thuốc, kêu người mang nó quay lại.

Bên này Tô Cảnh Sâm vừa quay lại thành phố S trì trệ, hoàn toàn không dự tính tới cháu gái anh bị một quyết định của anh làm khốn khổ, ngày đầu tiên đã mất nửa mạng.

Nhiệm vụ huấn luyện của lực lượng đặc nhiệm căn bản nặng hơn so với lính bình thường, sau khi bị trọng thương lấy lại được một mạng, Diệp Bạc Hâm năm năm đã không rèn luyện qua, những thứ quân sự trong trường đã sớm quên rồi, thể dục thể chất cũng không được như trước, còn Tô Cảnh Sâm năm này sang năm khác luyện tập, hiển nhiên là quên cơ thể người khác không giống với anh.

Tô Cảnh Sâm xuống xe, việc đầu tiên là gọi cho chiến hữa trong ngành tình báo.

"Ngôn Mặc, cậu giúp tôi điều tra sư đoàn trưởng sư đoàn 321 Tập Vị Nam, tất cả mọi thứ về anh ta, không kể việc to nhỏ, tôi đều muốn biết."

Bạn tốt đã nhiệ năm không gọi điện rồi, không ngờ rằng vừa gọi điện liền giao một vấn đề lớn như vậy, Ngôn Mặc do dự, trầm giọng nói: "Cảnh Sâm, việc này có chút khó khăn, cậu cũng biết thân phận của Tập Vị Nam, những người bọn họ làm việc gì đều là bảo mật cấp cao, điều cấm kị nhất là bị chụp được nội tình, tôi chỉ có thể thử một chút, không chắc chắn sẽ điều tra được những thứ cậu cần."

Những điều này Tô Cảnh Sâm đều biết, lực lượng đặc nhiệm tính cẩn mật cao, phía trên còn cố tình giấu tính chất công việc của bọn họ, nhưng anh bắt buộc phải điều tra ra được Tập Vị Nam vì sao muốn ở cùng cháu gái anh, còn có vì sao trùng hợp xuất hiện trong lúc chung cư của Diệp Bạc Hâm xảy ra hoả hoạn.

Trực giác nói cho anh, tất cả không đơn giản như vậy.

"Oh, cậu tận lực là tốt rồi, tôi muốn biết vụ náo loạn sáu năm trước của anh ta cùng với nữ quân nhân ở hộp đêm, chuyện suýt chút nữa lên báo quân đội, còn có bốn năm trước, anh ta vì sao có thể xuất hiện trong trong căn hộ Harbourside, còn xông vào biển lửa cứu một cô gái tên Diệp Bạc Hâm. Cậu điều tra hai khía cạnh này, tốt nhất có thể điều tra ra quan hệ qua lại của anh ta và Diệp Bạc Hâm, hoặc là mỗi lần gặp mặt của họ."

Tô Cảnh Sâm lấy chìa khoá trong túi, quay khoá cửa, quay người đóng cửa lại, nhấn mạnh nút trên tường.

Ngôn Mặc không hiểu hỏi: "Cậu vì sao cần điều tra những chuyện này, có vấn đề gì sao?"

Tô Cảnh Sâm một tay cầm điện thoại đặt bên tai, một tay cởi cúc áo, liền hướng về trong bước qua, "Bí mật, cậu đi điều tra đi, càng nhanh càng tốt."

Ngôn Mặc cười, trêu chọc hỏi: "Tôi giúp cậu, cậu lấy gì mua chuộc tôi đây?Phải biết rằng tự ý điều tra quân quan cấp sư, lộ ra bao nhiêu nguy hiểm, giữ không được bát cơm liền mất rồi."

Tô Cảnh Sâm cúi thấp đầu mở dây thắt lưng, cởi áo khoác đặt lên cánh tay, đổi tay cầm điện thoại, cởi mũ ra, "Được rồi, đừng nói nhảm, sau khi xong việc, rượu lão ông tôi trong nhà máy rượu, cho cậu tuỳ chọn."

Ngôn Mặc liền nói một tiếng được, thích rượu như mạng sống.

Tám giờ tối, đèn trong toà nhà văn phòng làm việc vẫn sáng trưng, những ngôi sao thưa thớt treo trên bầu trời xa xa, gió đêm có chút lạnh.

Ưng Hi từ sau khi Diệp Bạc Hâm ngất đi, vẫn luôn đen mặt, đem người vứt trong phòng ngủ, cuống cuồng như lửa cháy đá cửa phòng làm việc của Tiêu Thuần.

Tiêu Thuần bị cô doạ giật mình, đường đường một cô gái, vì sao lại bạo lực như vậy? Làm lính như vậy, tính khí quá ghê rồi, tương lai anh tìm nàng dâu, tuyệt đối sẽ không tìm loại con gái dã man kịch liệt này.

"Trung đội trưởng, anh đưa người đi đi, một pho phật lớn như vậy, tôi hầu hạ không nổi."

Ưng Hi trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, làm cho Tiêu Thuần ngay cả thời gian chuẩn bị cũng không có, nhưng bị thuộc hạ đá cửa xong vào, đến báo cáo cũng không hô, mặt mũi của anh đặt đi đâu rồi?

Vì vậy Tiêu Thuần làm bộ mặt hung dữ, một bài học giáo huấn Ưng Hi, nói cô hấp ta hấp tấp không ra thể thống gì, nếu như để thuộc hạ nhìn thấy, tất cả đều làm theo, sau này quân đội còn có kỷ luật không?

Ưng Hi tự biết đuối lý, cô cũng là lửa giận quá lớn, quên đi quy tắc, đi ra ngoài một lần nữa, quy quy tắc tắc hô báo cáo, gõ cửa đi vào, sắc mặt của Tiêu Thuần mới hoà hoãn lại, ra hiệu cho cô ngồi xuống.

62. Chương 62

Tiêu Thuần thành khẩn nói: "Ưng Hi, cô cũng biết tôi là một trung đội trưởng, tục ngữ nói quan to một bậc đè chết người, quan người ta không biết lớn hơn tôi bao nhiêu bậc, cô nói loại sự việc này tôi có thể làm chủ không? Cô xem lại cô đi, mãi vẫn là tính cách này, cũng may mà cô ở trong quân đội, nếu như ở ngoài xã hội, không hiểu đoán ý tứ qua sắc mặt và lời nói, không biết đắc tội với bao nhiêu người, cô có thể bưng bít tiếp sao?"

Các đầu ngón tay cầm một điếu thuốc đang đốt, Tiêu Thuần nuốt mây nhả tuyết.

Hầu hết người được rèn luyện trong quân đội, đường nét khuôn mặt đều lạnh lùng, đường nét cau có, ánh mắt càng sắc sảo.

Tiêu Thuần chẳng qua chỉ ba mươi tuổi đầu, người mà ngay vả vợ cũng không cưới, thú vui duy nhất trong cuộc sống chính là hút thuốc, có thời gian rảnh cùng chiến hữu cằn nhằn lải nhải, dần dà, nói đi nói lại cũng có thể đánh rắn bảy tấc, bắt chẹn tử huyệt, tài ăn nói của chính uỷ viên.

Ưng Hi chau mày, có lẽ Tiêu đội trưởng nói không sai, tính cách của cô quả thật không thích hợp tồn tại ngoài quân đội, nhưng đây là quân đội, quân đội có quy tắc của quân đội.

Tiêu Thuần nháy mắt liền nhìn ta tâm tư của cô, ngón tay gạt đi tàn thuốc, "Cô đừng quá coi trọng mình, ở đâu cũng có đặc quyền, quân đội cũng không ngoại lệ.Cô cũng đừng không phục, làm làm nghề này bao nhiêu khổ cực bao nhiêu mệt mỏi, cô lại không phải không biết, bọn họ quan chức cao cấp, ai không phải là có mười mấy hai mươi mấy năm quân lệnh, có thể lẫn tới cấp nào, chịu bao nhiêu khổ cực?một năm rưỡi không về nhà được, trong nhà trông cậy không được bọn họ, ngay cả khi vợ sinh con, một cái mệnh lệnh của cấp trên, nói đi là đi, người nhà bọn họ chịu bao nhiêu cực khổ."

"Cô nói mọi người vất vả hơn nửa đời người, muốn người njà sống tốt hơn một chút, đây cũng không sai, hơn nữa, người ta đem một binh vứt vào chỗ cô, để cô phát huy sức mạnh, lại không nói để cô chăm sóc bưng nước gì đó, cô biết mà. Cô cũng đừng quá tích cực, làm người ta phát hoả, cẩn thận người ta sau lưng cho cô gây rắc rối cho cô, đến lúc đó đem cô đuổi đi, liên đội do cô thiết lập rơi vào tay người khác, ài, cô yên tâm sao?"

Một cuộc nói chuyện, lời của Tiêu Thuần có đạo lý nhất định, nhưng Ưng Hi không can tâm, cô làm việc theo đuổi sự hoàn hảo, anh nói đưa một lính nhảy dù tới thì thôi đi, nhưng cái gì cũng không biết, động tác quật ngã cần biết cũng không biết, chạy 3000 mét xong ngã xuống đất, việt dã hành quân 5 km, lộ trình chưa được nửa đường đã ngất xỉu rồi, cô không có thời gian để tay cầm tay huấn luyện một tân binh.

"Nhưng mà trung đội trưởng, thể chất của cô ta thực sự rất kém, tôi đã rất lâu rồi không dẫn dắt qua tân binh, yêu cầu cao cũng quen rồi, hoàn toàn không chấp nhận nổi loại kích thích này." Ưng Hi không biết

làm sao miễn cưỡng tranh luận.

Tiêu Thuần cười khúc khích, đôi mắt lấp lánh, gạt đi tàn thuốc.

"Cô cũng đừng che dấu tôi, chiều hôm nay lúc cô huấn luyện cô ấy tôi đều nhìn thấy hết rồi, cô tự hỏi lòng mình xem, là một tân binh, biểu hiện hôm nay của cô ấy thế nào?"

Ưng Hi bị bắt chẹt, lúng túng ngẩng đầu lên, miễn cưỡng nói: "Cũng tạm được."

Tiêu Thuần nhíu mày chỉ vào lông mày cô, "Cô a, vẫn là mang cái nhìn phiến diện đi nhìn người khác. Vậy mà còn kêu là tạm được? Có tân binh nào ngày đầu tiên đã nhận huấn luyện cấp cao như vậy, Ưng Hi cô yêu cầu cao, đối với người quá ngiêm khắc, cô gái đó cũng quật cường, kiên cường gắng gượng, không than với cô một tiếng? Gặp phải hạt giống tốt như vậy, cô còn không vừa ý cái gì, đáng tiếc chỉ là tạm thời tới luyện tập, nếu không, huấn luyện tốt, tương lai vô lượng."

Trên đường quay về, Ưng Hi vẫn luôn nghĩ về lời của Tiêu Thuần, cô hôm nay ưu tư quá lớn, lại dùng tiêu chuẩn của lực lượng đặc nhiệm đi huấn luyện người ta, vì vậy cô nhìn thấy chỉ là khuyết điểm của cô ấy, thể chất như cô ấy, đặt vào trong liên đội, tuỳ tiện một người cũng vó thể quật ngã cô ấy, Ưng Hi cũng vì vậy mà đối với cô không đáng chú ý.

Vì tjsnh cách không chịu nhận thua của cô, đây là thể chất căn bản của binh đặc nhiệm cần có, cô cũng không cảm thấy gì, đáng tiếc là một cô gái chưa từng được đào tạo qua có tư chất như vậy, đó là một vấn đề khác.

Nửa đêm Diệp Bạc Hâm tỉnh dậy, lúc cô nằm trên cbiếc giường cứng, trong đầu có một mảng mơ hồ, làm cô không rõ bản thân đang ở đâu.

Ánh sáng bên ngoài hành lang chiếu qua cửa sổ, cô nằm rất lâu, kí ức về ban ngày mới quay trở lại.

Trên cơ thể cô vẫn là bộ đồ nguỵ trang buổi chiều, giọt mồ hôi trên cơ thể đã khô, nhưng dòng vị chua vẫn không làm sao phân tán đi, mượn ánh sáng yếu ớt, cô vẫn có thể nhìn thấy bộ quần áo bẩn thỉu, lăn lộn trên mặt đất vàng, nhẹ nhàng phủi tay, một loạt bụi bặm rơi xuống.

Cô nhịn không được hắt hơi một cái, dựng cơ thể lên, quay đầu đánh giá phòng ngủ đen đen.

Hôm nay lúc cùng Ưng Hi tới đây, cô cản thận đánh giá qua cách bố trí phòng ngủ, phát hiện trong phòng ngủ không có phòng nhà vệ sinh, xem ra là dùng công cộng, hơn nữa giường là giường tầng xếp trên dưới, sáu chiếc giường đơn.

Nói như vậy cô bây giờ đang nằm trên chiếc giường mới đưa tới, nhìn một lúc, quả nhiên chỉ có chiếc giường đơn của cô đặt trong góc phòng.

Diệp Bạc Hâm nhếch môi, những người này cũng tàn nhẫn quá rồi, cô như chết đi như vậy, vậy mà không ai thay cho cô bộ quần áo sạch, nói cái gì đoàn kết hữu ái chứ?

Bụng dạ của người lính cũng nhỏ quá, nhỏ đến mức bắt nạt người khác.

Ngày thứ hai 5 giờ 30 lại bắt đầu một ngày huấn luyện, Ưng Hi đem Diệp Bạc Hâm giao cho ban trưởng Lộ Hạ, buổi sáng là một tập thể huấn luyện, buổi chiều phân tách ra, mỗi một ban là một đơn vị tập luyện.

Kết quả buổi sáng lúc chạy 400 mét vượt chướng ngại vật, Diệp Bạc Hâm kéo ở phía sau, dẫn đến ban một thua trong cuộc thi, ban trưởng ban một bị phạt mang vật nặng chạy 10 km, Diệp Bạc Hâm vô hình chung đắc tội nhân vật hạng nhất.

Đến 11giờ là hạng mục đấu vật, toàn thân cô đã mềm nhũn, khí lực dường nhhư bị vắt cạn rồi, chỉ có thể bị quật ngã.

Ưng Hi ở một bên vẻ bổ lực, "Bàn chân không vững, lực cánh tay không đủ, tư thế không đúng, nghiêng người tránh ra, ngu xuẩn!làm lại!"

Môtn lần nữa lại bị ném vào vai, hai mắt của Diệp Bạc Hâm toàn là sao, Ưng Hi lại tiếp tục hét lên, "Ngây ra đó làm gì? Tỉnh lại, sáng sớm không ăn cơm hay là sao?"

"Không được, thế tay không đúng, bắt lấy cánh tay cô ta, đúng rồi, thấp người xuống, chân trái quét qua, khuỷu tay phải hướng vào bụng cô ta đấm đi, tốt, quật mạnh xuống."

Ưng Hi khép chặt miệng không nói gì, Diệp Bạc Hâm lại một lần nữa bị quật ngã nằm xuống sàn.

Ưng Hi sốt ruột hét lên: "Lộ Hạ, cô đang làm gì vậy? không để cho cô ấy sống hả, cô muốn quật chết người hay là muốn thể hiện mình có đủ nhẫn nại?"

Lộ Hạ rất uất ức, "Báo cáo liên trưởng, là ngài nói quật hết mình, không được thủ hạ lưu tình!"

Người đứng quan sát cười phá lên, Ưng Hi liếc mắt qua, "Nhìn cái gì, các người bản lĩnh phải không?Hôm nay luyện thêm nửa tiếng, chỉnh không chết các người à!"

Diệp Bạc Hâm tưởng chừng như có suy nghĩ bỏ cuộc rồi, Ưng Hi nhất định là cố ý, bởi vì luyện thêm 30 phút, đâg không phải để cô gây thù chuốc oán sao?

Hơn nữa nhiều người như vậy, cô ta làm gì cứ chằm chằm vào cô vậy?

"Lộ Hạ!"

“Có!”

“Cô ấy không biết gì thì cô dạy cô ấy?Tôi hôm qua nói điều gì, cô đem những lời tôi nói đều bỏ qua như gió thổi qua tai rồi?”

“Báo cáo liên trưởng, ngài nói chúng tôi là một đoàn đội, một người lính ưu tú, không chỉ cần năng lực tác chiến mạnh mẽ của bản thân, còn phải dựa vào chiến hữu, bởi vì chúng ta là một chỉnh thể!”

“Rất tốt!Tiếp tục!”

Nữ quái đi rồi, Diệp Bạc Hâm lại bước vào một vòng khốc liệt mới, Hạ Băng vốn dĩ rất không muốn đối đãi cô, ghét bỏ cô lúc nãy hại cô mất người rồi, kết quả tay cầm tay dạy dỗ, cô phát hiện năng lực học tập của Diệp Bạc Hâm rất mạnh, rất nhiều động tác cần kỹ thuật khó vừa học liền làm được, đáng tiếc lực cánh tay quá yếu, cước bộ loạng choạng không vững.

Lộ Hạ cảm thấy được Ưng Hi đặc biệt quan tâm Diệp Bạc Hâm, mặc dù phẫn nộ la mắng chiếm phần lớn, hơn nữa luôn luôn thiếu kiên nhẫn, nhưng cô thân là liên trưởng, vì sao muốn cắn lấy một tân binh không buông, lúc đậ vật còn ở một bên hướng dẫn.

Lộ Hạ không thể nói ra loại cảm giác này, nếu như nói hôm qua Ưng Hi cố ý làm khó Diệp Bạc Hâm, vậy hôm nay ngữ khí rõ ràng hoà hoãn hơn nhiều rồi, ánh mắt cũng thay đổi rồi, ít nhất không chán ghét như trước.

Sau khi ăn cơm trưa, Lộ Hạ chủ động báo cáo tình hình của Diệp Bạc Hâm với Ưng Hi, Ưng Hi ảm đạm liếc mắt nhìn cô, trách cô quản nhiều chuyện, Lộ Hạ ngập ngừng rời đi, quân nhân vốn dĩ không có lòng dạ gì, Lộ Hạ chớl mắt liền quên đi chuyện này.

Kết quả vào buổi chiều, Ưng Hi gọi một mình Diệp Bạc Hâm tới, phạt cô đi phơi nắng đứng tư thế quân đội.

Diệp Bạc Hâm cbo rằng Ưng Hi lại cố ý chỉnh cô, khiến cô mất mặtc trước tất cả mọi người, cũng khiến cô mất đi cơ hội học hạng mục huấn luyện khác, đến mấy cô gái trong ban một cũng hả hê thảo luận, chỉ có Lộ Hạ không nói gì.

Duy chỉ có Lộ Hạ biết lực cánh tay của Diệp Bạc Hâm yếu cước bộ không ổn định, cô nghĩ liên trưởng đang muốn để cô luyện từ các công tác đào tạo cơ bản, suy cho cùng lực cánh tay cùng sự cân bằng cơ thể có liên quan đến mặt sau của đấu vật bắn súng leo núi đá.

Dưới chân là một vũng sâu 10 cm, chỉ vừ đủ để cho hai chân, Diệp Bạc Hâm đau buồn đứng vào bên trong, bên trên mắt cá chân đặt một tấm gỗ, trên tấm gỗ đặt hai ly nước, động một chút, nhớc sẽ tràn ra ngoài.

Nách và lòng bàn tay nối liền túi quần mỗi nơi kẹp một lá bài, những nơi nối gần nhau cũng kẹp một lá,

quần áo quanh cổ bị Ưng Hi gắn hai cây kim, động một chút kim sẽ đâm vào cổ.

Đây là phương pháp huấn luyện đứng tư thế quân đội huấn luyện tân binh trong quân đội, đôi mắt Ưng Hi không chớp, trực tiếp dùng lên người Diệp Bạc Hâm.

Trong vòng một giờ đồng hồ, nếu như nước dưới chân tràn ra, hoặc là giấy bị rơi xuống, làm mới thời gian, đứng đủ một tiếng như vậy.

Sức nóng của mặt trời buổi chiều nhạt dần, Diệp Bạc Hâm mồ hôi đầm đìa, mũ không che được ánh nắng khiến đỏ rực lên, giờ nghỉ trưa cô liền phát hiện, có một chút bong da, cô không dám tưởng tượng, sau một tháng, cô không phải biến thành thương tích đầy người chứ, đến lúc đó phải dùng bao nhiêu sản phẩm chăm sóc da mới có thể hồi phục làn da mịn màng của mình?

Từ xa, có một một nữ quân nhân với một chiếc SLR quấn trên cổ bước vào sân tập, sau lưng còn có một lính nam với thiết bị chụp ảnh.

Nữ quân nhân này lại không giống nữ quân nhân tóc ngắn ngang tai, mái tóc đuôi ngựa sau đầu, thay đổi góc chụp mấy tấm ảnh, ánh mắt vừa chuyển, nhìn thấy một nữ quân nhân đang đứng đơn độc ở góc tây nam sân tập.

Nơi Diệp Bạc Hâm đứng vốn không có cảm giác tồn tại, các ban đều phân tán ra đi tập luyện, nhưng mọi người cũng là vài người một nhóm, những người làm nhiếp ảnh ánh mắt khá sắc nét, giỏi tìm ra điều bất thường trong những thứ bình thường, vì vậy Diệp Bạc Hâm trở thành một phong cảnh đẹp.

“Ha ha, đến vài ngày rồi, cho chúng ta chụp đều là những hình ảnh huấn luyện thông thường, một chút ý nghĩa cũng không có, lãng phí tài năng của tôi. Đây đúng tốt rồi, cuối cùng cũng nhìn thấy thiếu sót rồi, vừa nhìn liền biết quân nhân kia đang bị phạt, Tốt, hôm nay viết cho cô một bài đặc biệt.”

“Lý Nhiếp, chúng ta đi qua bên đó!”

Nữ quân nhân quàng SLR cười như một con mèo trộm chim hoàng yến, vẫy tay, kéo tay tiểu từ cầm theo thiết bị chụp ảnh đi về phía Tây Nam.

63. Chương 63

“Răng rắc… răng rắc…”

Từ sah lưng nghiêng mặt thay đổi tư thế chụp vài tấm ảnh, cùng với ánh đèn flash, Diệp Bạc Hâm cảm thấy có gì không đúng, nhưng đầu lại không thể quay sau.

Cho đến khi nữ quân nhân cười ha ha di chuyển đến trước mặt cô, chiếc SLR phản chiếu khuôn mặt cô trong tiêu cự.

Ếy, khuôn mặt này rất quen thuộc.

Thẩm Tư Á zoom to tiêu cự, đồng tử dần dần mở to, sau đó ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt không thể tin được đánh giá nữ quân nhân đang đứng trước mặt.

Mũ vành che hết đường nét pbía trên lông mày, làn da mặc dù chuyển sang màu đỏ rồi, nhưng Thẩm Tư Á liếc mắt cũng nhận ra Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm trợn tròn đôi mắt, cô không ngờ rằng ở đây lại có thể gặp được Thẩm Tư Á.

Sau khi kinh ngạc, cô nhanh chóng phản ứng lại, Thẩm Tư Á bị phái đi quân đội phỏng vấn, xem ra đây là nơi cô phỏng vấn rồi, chỉ là không ngờ tới duyên phận hai người không cạn, ở đây cũng có thể gặp được.

"Ai ya ya… thân yêu à, cậu náo loạn thành dạng gì đây?Kịch bản viết đến mức nghiền luôn rồi, theo đuổi trào lưu một hồi, tự mình tới quân đội trải nghiệm cuộc sống sao?" Thẩm Tư Á khóc lóc gào thét, mắt thấy liền muốn bổ nhào tới.

Diệp Bạc Hâm không thể động đậy, trừng to mắt ngăn cô dừng lại: "Này, cậu đừng làm loạn, nhìn rõ tình hình nha!"

Cái đồ này đúng thật đủ rồi, không nhìn thấy cô đang đứng tư thế quân đội sao?dưới cánh tay kẹp lá bài, trên quần áo cũng có kim, bổ nhào tới đâm chết cô rồi.

Thẩm tư á chớp chớp mắt, buông hai tay xuống, quay quanh người cô đánh giá một vòng.

Ngón tay chọc chọc vào mặt cô, "Ài, cậu đây là tình huống gì, bị phạt à?"

Diệp Bạc Hâm trợn trắng mắt, "Thu lại vẻ mặt cười lên nỗi đau người khác của cậu đi, cẩn thận tớ đánh cậu!"

Thẩm Tư Á nhún vai, không may may chấp nhận sự đe dọa, còn gọi Lý Nhiếp chuẩn bị thiết bị chụp ảnh, làm ra tư thế như thật sự muốn gửi cho một thước ảnh đặc biệt.

Diệp Bạc Hâm đen mặt nhìn đầu giá ba chân trêu đùa của cô gái, nghiến răng nói: "Thẩm Tư Á, cậu dám chụp thử xem!"

Thẩm Tư Á cũng không ngẩng đầu lên, "Đứng yên nào, chụp vài tấm, bảo đảm rất đẹp, để cho tớ chụp đẹp

lên nào."

Nói xong, ngừng lại một lúc, ngẩng đầu nhìn Diệp Bạc Hâm, "Nhưng mà cũng phải nói, cậu đến đây lúc nào, sáng hôm qua tớ không thấy cậu?chậc chậc, nhìn đi, hai má của cậu đều cho nắng chiếu đỏ rồi."

Chân của Diệp Bạc Hâm đều phát run rồi, cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, mặt trời từ phía sau chiếu qua, làn da để lộ ra ở sau cổ đều bị cháy nắng.

Nhìn thấy Thẩm Tư Á lờ đi kháng nghị của cô, ở phía trước ống kính oa oa xảy ra một cuộc xua đuổi dùng ngữ phỏng vấn, di chuyển thân máy, ống kính trực tiếp đối diện thẳng với Diệp Bạc Hâm, Diệp Bạc Hâm dứt khoát cắn răng nhắm chạt mắt.

Lý Nhiếp đánh dấu dụng cụ chụp ảnh tiếp tục đi làm hạng mục khác, Thẩm Tư Á cười ha ha đi đến bên cạnh Diệp Bạc Hâm, đưa tay ra chụp ảnh bả vai cô, "Tới nào, nói xem có chuyện gì vậy."

"Xéo!" cô bây giờ không muốn nói chuyện.

Tuy nhiên Thẩm Tư Á nắm chặt đánh không chết tinh thần kiên trì ở bên tai cô nói dông dài, nói nửa ngày rồi vẫn không đoán đúng, Diệp Bạc Hâm không thích cô ồn ào, nói đầu đuôi gốc ngọn.

Khiến cô vui vẻ an tâm là, có Thẩm Tư Á di chuyển lực chú ý của cô, sự tê liệt đau nhức chân tay của cô được thanh lọc, đến thời gian cũng không biết đã trôi qua hơn một nửa rồi.

"Tớ nói thật, cậu của cậu cũng quá anh minh thần vũ rồi, nam thần a, nhất định rồi." Nghĩ tới cuộc sống nhàm chán tiếp theo đã có bạn chơi cùng, còn có thể nhìn thấy cô xấu mặt, Thẩm Tư Á vui đến nỗi không tìm thấy Bắc rồi.

Lúc đầu cô nói làm sao tới, kêu cô cùng nhau tới trải nghiệm cuộc sống sơn núi, cô không tới, như vậy thì hay rồi, lấy thân phận kí giả cùng cô tới, dù sao cũng không phải huấn luyện, bây giờ lại bị ném vào quân đội rèn luyện, nghĩ thôi Thẩm Tư Á nhịn không được cười trộm.

Nói thật Diệp Bạc Hâm hối hận rồi, cô liền biết Thẩm Tư Á không có lòng từ bi, chuyên rắc muối lên vết thương người khác.

"Kẻ hèn hạ!"

Diệp Bạc Hâm mắng rất thoả mái, sau lưng lại truyền tới giọng quỷ của Ưng Hi.

"Làm gì vậy, Làm gì vậy?Cho cô nói chuyện rồi sao? Lúc đứng tư thế quân đội nói chuyện, ai dạy cô vậy?"

Diệp Bạc Hâm bị chỉnh choáng váng rồi, bây giờ vừa nghe thấy giọng của cô, tế bào toàn thân đều cảnh giác lên.

Mím môi, không dám nói chuyện.

Ưng Hi cước bộ đến bên cạnh người cô, tay phải đặt trên vai trái của cô, dùng lực ép xuống, đứng đã rất lâu rồi, Diệp Bạc Hâm căn bản đã nhũn chân, đây chẳng khác nào ép chết lạc đà bằng cọng rơm cuối cùng, cả người mềm nhũn ngã xuống đất.

Nước trong ly trực tiếp đổ lên giày và quần, Diệp Bạc Hâm giận dữ ngẩng đầu, cô cảm giác bản thân kìm nén lửa giận đốt cháy phổi đau đớn, lại tiếc cho bản thân đứng nửa ngày vô ích, nhất thời tức giận nói ra không được.

Thẩm Tư Á cũng bị Ưng Hi doạ ngốc rồi, cô chỉ nghĩ nhân cơ hội này trêu chọc Diệp Bạc Hâm, căn bản không nghĩ tới gây ra phiền phức cho cô.

Môi mỏng lạnh lẽo của Ưng Hi hếch lên, từ trong mũi hừ lạnh ra một tiếng, quay người đánb giá Thẩm Tư Á, sắc mặt biến thành âm trầm, trầm giọng nói: "Thẩm đại ký giả, cô mặc dù không phải binh lính dưới tay của tôi, nhưng quân đội có quy tắc của quân đội, cô tới quân đội của tôi, thì phải tuân thủ quy tắc của quân đội. Lần này coi như cô không biết không phạt, còn lần sau, quấy rầy binh lính của tôi tập luyện, cô thu dọn đồ đạc cuốn xéo cho tôi!"

Thẩm Tư Á vặn lông mày, không chút sợ sệt đối đầu lại, "Liên trưởng, lời này của cô không đúng rồi, cô huấn luyện binh là vốn là công việc của cô, phỏng vấn cũng là công việc của tôi, tạp chí xã hội phái tôi tới phỏng vấn đã thông qua phê chuẩn của cấp trên cô, cũng không phải bám riết tới đây, tôi còn chưa ghét bỏ môi trường sinh sống ở chỗ các người sơ sài, cô còn đến trước chọn khiêu khích tôi."

Ai muốn đến nới quỷ quái này chịu khổ chứ, làm như đây là phong thuỷ bảo địa vậy, cô đặt máy lạnh không thổi biệt thự không ở, chạy tới sơn cốc hẻo lánh sống, não cô nhất định là bị lừa đá rồi.

"Còn nữa, nếu cô có thể khiến tôi cuốn xéo, tôi còn phải cảm ơn cô đó!"

Diệp Bạc Hâm không hững hờ nữa, Thẩm Tư Á này muốn mất việc sao?

Ưng Hi cười lạnh, "Tốt!"

"Diệp Bạc Hâm, chuẩn bị chạy 3000 mét!"

"Hả?"

"Hả cái gì, cô cũng muốn cuốn xéo sao?"

...

Đến giữa tháng 6, Diệp Bạc Hâm ở trong quân đội cũng đã nửa tháng rồi, người đã gầy đi một vòng, làn da vốn dĩ trắng hồng như ngọc bị rám nắng không ít, trên người cũng có dấu hiệu cháy nắng.

Đáng để vui vẻ là, bộ đội chịu đựng gian khổ chiến thuật mới đem lại cuộc sống không nghèo khó, cô căn bản thích ứng rồi, thể chất quân sự mặc dù vẫn là thấp nhất trong quân đội, nhưng tiến bộ nhanh chóng, trong nửa tháng ngắn ngủi đã khiến cho những người đợi xem trò trong ban phải ngưỡng mộ.

Nhóm người này trong quân đội, hướng lên nói, trong xương cốt bọn họ có chút tâm cao khí ngạo, suy cho cùng mỗi người vốn là tinh anh một phương trong quân đội, hướng xuống nói, thực ra bọn họ rất dfơn giản, chỉ cần cô có năng lực thì nhận được sự công nhận của bọn họ, bọn họ sẽ thật lòng thật ý xem cô là chiến hữu thân thiết nhất.

Không giống tân binh dưới liên, binh cũ dựa vào thực lực của bản thân bắt nạt binh mới, ở trong lực lượng đặc nhiệm người tập huấn đều biết, tương lai bản thân phải làm nhiệm vụ nguy hiểm cao, bất cứ lúc nào cũng có thể hi sinh, vì vậy đứng trước sống chết, xung đột khác dường như đều không quan trọng nữa, tình bạn cách mạng của bọn họ còn thân thiết hơn những người lính bình thường.

Nỗ lực của Diệp Bạc Hâm bọn họ đều nhìn thấy, từ bất mãn ban đầu lạnh mặt thờ ơ, cho đến hôm nay buông bỏ thành kiến, lợi dụng thời gian nghỉ ngơi tiến hành huấn luyện chuyên biệt cho cô, Diệp Bạc Hâm cũng từ từ phát hiện điểm đáng yêu của nhóm chiến hữu này.

Thậm chí trong lòng Diệp Bạc Hâm rất rõ ràng, tất cả cô đều tiến bộ rất nhanh, ngoài trên người có một dòng sức mạnh kiên quyết, cược mạng đi huấn luyện, quan trọng hơn là cô có cơ sở, năm năm trước cô có học trường quân đội, còn bị chọm đến thành phố S tập huấn qua, rất nhiều kỹ năng và phẩm chấg quân sự mặc dù cô đã quên rồi, nhưng dù sao cungc là học trong tim, bây giờ nhặt lại rất dễ.

Chiều ngày thứ bảy và sáng chủ nhật là thời quan bộ đội nghỉ ngơi, có nghĩa là vất vả cả một tuần rồi, cuối cùng có thể thở phào một hơi, một ngày nghỉ ngơi thật tốt.

Lực lượng đặc nhiệm không giống những lực lượng khác, lực lượng khác mỗi ngày nghỉ ngơi có thể xin ra ngoài, mặc dù thời gian có hạn, nhưng suy nghĩ lại, căn bản mỗi người mỗi tháng có thể ra ngoài một lần.

Lực lượng đặc nhiệm là trường hợp đặc biệt, huấn luyện cơ bản và khoá học huấn luyện là bảo mật nội dung, trừ khi ra ngoài làm nhiệm vụ, tình bình thường sau một tháng mới có thể xin ra ngoài, vì vậy mọi người một năm rưỡi mới có thể ra ngoài.

Gia nhập vào lực lượng đặc nhiệm, giống như giao tính mạng cho quốc gia, phạm vi hoạt động cũng giới hạn trong các doanh trại, gian khổ cô đơn là yếu tố đầu tiên cần khắc phục, tuy nhiên huấn luyện đến mệt mỏi rã rời, cũng không có nhiều tâm tư dư thừa đi suy nghĩ những chuyện khác, thời gian cũng bay quá nhanh.

Nửa tháng không liên lạc với thế giới bên ngoài, trưa thứ sáu sau khi nghỉ ngơi, Diệp Bạc Hâm đi tìm Ưng Hi lấy điện thoại, đúng lúc Tiêu Thuần cũng ở đây, thái độ khinh thi khi nhìn thấy cô lúc trước liền đổi, mỉm cười vỗ vai cô, nói mấy câu như khuyến khích.

Ưng Hi vẫn khó chịu như vậy, phản vấn rồi mới mở khoá ngăn kéo, từ bên trong lấy ra điện thoại của cô đưa cho cô.

Từ văn phòng làm việc của Ưng Hi đi ra, Diệp Bạc Hâm không trở về phòng ngủ, rẽ qua một khúc cua, hướng về con đường nhỏ hai bên trồng long não rợp bóng cây.

Cuối con đường nhỏ rợp bóng là một toà kiến trúc gạch trắng ba tầng lầu, thanh lịch hoàn toàn mới, tấm dựa tường vây, lầu trước có lan can bao quanh, có những binh sĩ đang đứng gác trước cổng sắt sơn màu đỏ.

Căn nhà này là phòng của quân quan quản trưởng cấp cao hơn chỉ huy doanh trại, là phòng đơn, Thẩm Tư Á là ký giả ngoài tới, bình thường không cùng tập luyện với binh lính, cũng dựa trên nguyên tắc bí mật, cô không thể cùng quân nhân tại ngũ sống cùng một toà lầu, chỉ có thể sắp xếp cô ở trong toà quân quan.

Nơi Thẩm Tư Á ở, Diệp Bạc Hâm có đi qua một lần, mặc dù không có biệt thự căn hộ thoả mái, nhưng tốt xấu gì nơi này rộng rãi, còn có ti vi để xem.

Quan trọng nhất là yên tĩnh, còn có thể lên mạng.

Nói là đến phỏng vấn, thực ra Thẩm Tư Á đa số thời gian đều rất nhàn rỗi, bởi vì binh đặc nhiệm rất nhiều hạng mục huấn luyện không thể bị rò rỉ, Thẩm Tư Á có thể chụp được chính là một góc băng sơn, cấp trên thông tri cô lúc nào có thể đi tiếp cận, thì lúc đó cô sẽ xách chiếc SRL lên, có khi một hai ngày không có việc gì.

Các bức ảnh chụp lại phải giao cho cấp trên, thông qua sự đồng ý của quân đội mới có tbể chuyển đến bên chỗ tạp chí Xã hội kia, các bản thảo cũng phải được quân đội xem xét chỉnh sửa lại.

"Ài yo ya, hai ngày không gặp, người lại đen rồi." Thẩm Tư Á từ từ cánh cửa nhỏ chạy ra, vừa nhìn thấy Diệp Bạc Hâm liền không thể không chọc ghẹo cô.

Diệp Bạc Hâm trợn trắng mắt, đi theo sau lưng cô đi phòng ban đăng ký.

64. Chương 64

Thẩm Tư Á ở trên tầng hai, xung quanh không có chỗ che khuất, có rất nhiều ánh sáng.

Khi lên lầu, đúng lúc phòng bên canh mở cửa là đồng nghiệp của Thẩm Tư Á, trên cổ anh mang một chiếc

SLR, nhìn bộ dạng có vẻ như muốn đi ra ngoài phỏng vấn.

Nử tháng nay, Thẩm Tư Á cùng anh làm quen rồi, mỉm cười cùng anh chào hỏi, anh quay người lại, cười rất nhút nhát, trên mặt còn xuất hiện một tầng đỏ hây hây đáng nghi.

Anh lắc lắc chiếc SLR, nói: "Ở đây phong cảnh rất, tự nhiên thuần khiết, sau này quay trở về thì rất khó nhìn thấy cảnh sắc đẹp như vậy, vì vậy nhân lúc có thời gian rảnh đi sưu tầm dân dã."

Diệp Bạc Hâm mặc một chiếc áo sơ mi màu ô liu, một chiếc áo khoác trên vai, trong tay cầm một chiếc mũ quân đội cánh gió, mái tóc ngắn ngang tai khiến mặt cô càng nhỏ hơn.

Cô sải bước lên lầu, theo âm thanh liếc mắt nhìn anh, vừa nhìn liền vui vẻ, chẳng lẽ ngần này tuổi đầu rồi còn có gương mặt đỏ thẹn thùng của nam sinh.

Diệp Bạc Hâm đưa tay ra chọc vào eo Thẩm Tư Á, hướng về phía người biến mất cuối hành giảo mồm, "Hey, cậu nói nói người ta có phải nhìn trúng cậu rồi? Đột nhiên lại mặt đỏ thẹn thùng."

Thẩm Tư Á đối với trêu chọc của cô không có cảm hứng, cô lấy chìa khoá cắm vào của, vừa quay động vừa nói, "Mắt cậu hoa rồi, anh ấy đâu có bị đỏ mặt chứ."

Diệp Bạc Hâm cùng cô bước vào phòng, đưa tay ra khoá cửa, "Cậu chính là lừa mình dối người, tiểu tử rất khôi ngô tuấn tú ya, bây giờ người đàn ông hai chân đầy đường đều có, người đàn ông đỏ mặt thuần khiết cơ bản đã tuyệt chủng rồi được chứ?"

Diệp Bạc Hâm nghiêng đầu nhìn cô, ngập ngừng hỏi cô: "Chị em à, hay là suy nghĩ thử xem?"

Thẩm Tư Á không nhẫn nại đẩy đầu cô đang sáp vào, đá văng đôi dép dưới chân đi, chân trần bước vào trong.

"Anh ta?Thôi đi, lương còn không cao bằng tớ, mặt lại trắng, tớ cũng không muốn nuôi một tiểu mặt trắng, nói không chừng một ngày nào đó hai người đều uống gió Tây Bắc."

Diệp Bạc Hâm cạn lời rồi, "Có cần phải thực dụng vậy không?"

Thực ra cô biết rất rõ, câu này của Thẩm Tư Á chiếu lệ, bởi vì không phải người kia, cho nên không được.

Tình cảm tám năm không phải nói quên là quên được, Giang Diệc Đình lại làm tổn thương cô như thế nào, trên miệng cô nói sao cũng được, trong lòng vẫn là khó chịu, chỉ là trải qua thời gian gột rửa, kích thích cũng không quá sâu sắc như vậy.

Không phải là không có anh không được, chỉ là không có anh rồi, sắc màu cuộc sống mất đi không ít.

"Cần thiết!"Thẩm Tư Á chống cằm, "Trước tiên ngồi một lúc, làm cho cậu một chút dưa hấu."

Dưa hấu là do Thẩm Tư Á hôm qua mua từ cửa hàng nhỏ bên khu doanh trại, vẫn chưa cắt ra, sớm đã không còn đông lạnh nữa rồi, thời tiết như thế này thích hợp nhất là dưa hấu băng, nhưng mà không phải đông lạnh cũng không phải không được.

Diệp Bạc Hâm gật đầu, lấy áo khoác khoác trên vai đặt lên sofa, cả người nặng nề ngã xuống ghế sofa, lún sâu vào trong sofa, đôi chân đặt lên bàn trà, "Đi đi, tớ lên mạng một lúc."

Thẩm Tư Á bước vào trong phòng, lấy ra chiếc túi giữ tươi từ chiếc túi tuỳ thân mang theo, lấy máy tính ra, nhét nó vào trong lòng cô, "Này, mật mã là ngày sinh của tớ."

Nửa tháng rồi không lên mạng, ngay cả điện thoại di động cũng là hôm nay mới nhận đến tay, căn bản là bị cô lập, mở trang web ra, nhập vào trang web chính thức của tập đoàn Tô Thị, duyệt qua các động thái thị trường chính khoán của Tô Thị.

Thẩm Tư Á đến bên bàn ăn, đặt túi giữ tươi ở trên bàn, cầm dao cắt hoa quả cắt vỏ dưa hấu, cắt ra từng miếng nhỏ, đặt vào dĩa.

"Lần trước nói nghỉ ngơi không phải là rất bận sao, hôm nay sao lại ngọn gió nào thổi cậu đến đây vậy?" Thẩm Tư Á bưng dĩa trái cây tới cạnh cô, vỗ nhẹ vào chân cô, "Chân di chuyển vị trí một chút đặt dưa hấu."

Diệp Bạc Hâm bỏ chân xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm vào màn hình, "Không nhìn thấy sao, truy cập mạng a. Bên ngoài chỉ có mạng liên quân đội, vào các trang web quân sự, toà lầu các cậu có thể truy cập liên mạng, đương nhiên phòng máy tính có thể truy cập ngoại mạng, nhưng quá nhiều người, không muốn đi tham gia náo nhiệt."

Thẩm Tư Á bĩu môi, lấy một miếng dưa hấu cho vào miệng cô, "Gọi điện thoại cho gia đình cậu chưa?"

Diệp Bạc hâm từ từ nhai, lắc đầu, "Không gọi, bọn họ đều không quan tâm sống chết của tớ, ném tớ tới đây, tại sao tớ phải chý ý tới bọn họ."

Ài, phẫn nộ rất lớn.

Thẩm Tư Á cười, "Thực ra cậu có thể không tới mà, ai ép nổi cậu?"

Diệp Bạc Hâm ngây người một lúc, khép đôi mắt của mình, Tô Uyển uy hiếp chuyện của cô, cô không nói với Thẩm Tư Á, Tô Uyển nói được làm được, cô không muốn bởi vì tính bướng bỉnh của cô liên luỵ Tập Vị

Nam.

Nhìn cô liếm môi, Thẩm Tư Á cũng không hỏi nữa, tiến tới gần cô khép mắt dưỡng thần, thỉnh thoảng nói chuyện, vô thức ngủ gật luôn.

Lúc tỉnh dậy, Diệp Bạc Hâm vẫn đang ngồi gõ bàn phím, cô chớp mắt, liếc mắt nhìn điện thoại, hơn hai giờ chiều rồi, không ngờ tới đã ngủ hai tiếng đồng hồ rồi.

Cô liếc qua màn hình, toàn là chữ.

Thẩm Tư Á hiểu, cũng không làm phiền cô, sợ làm gián đoạn suy nghĩ của cô, đứng dậy đi rửa mặt.

Qua một lúc, Diệp Bạc Hâm mới ngẩng đầu lên, xoa xoa cái cổ đau mỏi, ánh mắt nhìn về hướng khung cửa sổ, ánh nắng buổi chiều mềm mại và ít ỏi thưa thớt.

Thẩm Tư Á đi ra ngoài rồi, không biết là đi đâu, nhớ là cô hình như nói muốn đi ra ngoài một chút.

Tắt máy tính đi, Diệp Bạc Hâm bước vào nhà, nằm trên giường của Thẩm Tư Á ngủ một giấc.

Thẩm Tư Á gần năm giờ mới quay về, trong tay xách thức ăn lấy từ nhà ăn, vào cửa liền nhìn thấy máy tính nằm cô độc trên sofa, cô lấy dĩa ăn lau sạch, sau đó để thức ăn ra.

Thẩm Tư Á nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ ra, nhẹ nhàng bước vào, lại nhẹ nhàng đóng của lại.

Diệp Bạc Hâm mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh và một chiếc quần dài nằm trên giường, tóc mái hai bên tai che khuất lông mày, để lộ ra đôi má đỏ hây hây.

Thẩm Tư Á đứng ở cạnh giường, ngồi xổm đánh giá tư thế ngủ của cô, khoé miệng treo một vòng cung nhàn nhạt.

Hai người chung quy lại, tình cảm so với chị em còn thân thiết hơn, Thẩm Tư Á vẫn thường thường nghĩ, nếu như lúc đầu không tình cờ gặp Diệp Bạc Hâm, cả đời này của cô thiêu hủy rồi.

Mẹ cô qua đời, cô không chịu được đả kích này, buông thả bản thân, giống như bóng ma vật vờ, đêm khuya đi mua rượu, nhuộm tóc uống rượu, linh hồn của cô đã bị sa ngã rồi, tìm không ra ý nghĩa của cuộc sống.

Nhưng mà lạc quan cởi mở của Diệp Bạc Hâm, niềm say mê với cuộc sống của cô đã cảm nhiễm cô, lúc tất cả mọi người đều nói cô là cô gái xấu xa, chỉ có cô ấy nhìn thấu linh hồn của cô, tình nguyện cùng cô liên lạc.

Ngay cả khi cô cùng Giang Diệc Đình yêu nhau, cô ấy cũng không phản đối, cô ấy nói tin tưởng vào ánh mắt của cô, tôn trọng sự lựa chọn của cô, nhưng phải biết tự bảo vệ mình, đừng hồ đồ giao bản thân mình ra.

Cô còn nói, nếu như cậu một ngày nào đó cảm thấy bản thân có khả năng chịu trách nhiệm, hơn nữa nếu tin tưởng anh ta là người tốt, giao cho anh ta không hối hận, cậu có thể làm theo những suy nghĩ bên trong cậu.

Cô vẫn luôn biết Diệp Bạc Hâm nhìn mọi chuyện rất kỹ lưỡng rất sâu sắc, mặc dù tuổi còn nhỏ, suy nghĩ lại rất trưởng thành, nhưng không ngờ rằng cô có thể nói ra những lời này, đủ gây sốc cho cô trong một thời gian dài.

Cô gái ở độ tuổi đó, rất xấu hổ khi nói lên tình cảm cảm xúc của mình, còn cô rất bình tĩnh, rõ ràng chưa trải qua tình cảm, nhưng có thể lúc quan trọng nói ra nhắc nhở phân tích.

Sau đó cô mới biết, ngoài những tư tưởng Tô Uyển từ nhỏ thấm nhuần cho cô, cô từ lúc nhỏ căn bản không có ai chăm sóc trạng thái, Tô Uyển bay đi suốt, Diệp Viễn Đông càng không cần nói, mấy tuần không về nhà, cho đến khi bố mẹ ly hôn, người khác còn đang ở trong vòng tay của bố mẹ, cô đã học được cô đơn, học được tự lập tự đứng trên đôi chân của mình.

Sau đó Giang Diệc Đình mất tích, tinh thần cô sụp đổ, nhiễm một chất nghiện, một lần muốn tự tử, bố cô mắng cô đáng đời, nói cô tuổi nhỏ không học hành tốt, chỉ có Diệp Bạc Hâm cùng cô vượt qua thời gian khó khăn nhất.

Cô cai nghiện, cô ấy cùng cô cô cào cấu cô đầy thương tích, cô một tiếng không kêu. Cô nói rất đau, không muốn sống nữa, cô ấy liền kể chuyện cho cô nghe, sau đó cô mới biết, nhân vật chính trong truyện là cô.

Nửa năm đó, cô sụt mất hai mươi kí, gầy như da bọc xương, cô ấy cũng gầy đi một vòng, còn nghỉ học nửa năm ở nhà chăm sóc cô, sợ cô nghĩ không thông.

Về sau, thuốc bở được rồi, cô nghĩ, cái mạng này là do Diệp Bạc Hâm nhặt về, cả đời này cô nghe lời của cô ấy.

"Yo, làm gì vậy, buồn xuân thương thu à? Cũng không đúng nha, bây giờ là mùa hè rồi." Lúc Diệp Bạc Hâm ngủ mơ mơ hồ, trên ngón tay giọt lên chất lỏng nóng bỏng, cô mở đôi mắt lờ mờ buồn ngủ, bị những giọt nước mắt trên mặt Thẩm Tư Á doạ giật mình.

Nghĩ tới cô lúc nãy vừa đi ra ngoài một chuyến, không phải xảy ra chuyện gì rồi chứ, hay chỗ Giang Diệc Đình lại xuất hiện sâu bướm khác.

Diệp Bạc Hâm muốn hỏi, lại sợ động đến vết thương của cô.

Thẩm Tư Á quay lưng lau nước mắt, đứng dậy, liếc nhìn Diệp Bạc Hâm, "Nói gì vậy, tớ đây là đau lòng, cậu hiểu không?Cậu xem cậu đi, gầy đi một vòng rồi, hơn nữa còn đen rồi, vì một người đàn ông, cậu đến mức này sao?"

Diệp Bạc Hâm mỉm cười, từ trên giường ngồi dậy, cúi người mang giày, lảng tránh nói: "Có lòng tốt, gầy như vậy đâu, tớ đây là biến thành thon thả thôi, cậu muốn gầy còn không được kìa."

Sau khi ăn xong cơm tối, mắt nhìn mặt trời xuống núi rồi, Diệp Bạc Hâm đứng dậy muốn đi, Thẩm Tư Á liền ngăn cô lại, hướng qua cô chớp chớp mắt, nũng nịu nói: "Tối nay ở lại đây?"

Diệp Bạc Hâm toàn thân nổi da gà, lắc lắc người, "Miễn đi, cậu đừng nói dối tớ, nữ quỷ tối nay nếu như đột nhiên tuần tra phòng, tớ liền khốn khổ."

Thẩm Tư Á cười nhẹ, "Được rồi, tắt đèn hô lên rồi cậu lại đi, được không?"

Tắt đèn hiệu là chín rưỡi, Diệp Bạc Hâm nghĩ rồi gật đầu.

Nhưng mà nhìn Thẩm Tư Á trộm cười lén lút, cô có một dự cảm không lành.

Thẩm Tư Á kéo cô ngồi trên sofa, nói ý định của mình cho cô nghe.

"Lúc chiều tớ đi dạo, nghe thấy mấy nữ binh đang bàn tán, nói đội trưởng bọn họ chiều tối sẽ quay về, còn nói đại đội trưởng là truyền kỳ trong quân đội, tuổi còn trẻ đã đạt cấp đại tá, lại được giao cho chức vụ sư trưởng, tiền đồ vô lượng a. Càng quan trọng hơn là, sư trưởng này rất đẹp trai, là nam thần của toàn bộ nữ quân nhân a. Cậu nghĩ xem người đàn ông có thể làm kích thích hoóc môn của đám này, vậy đẹp trai như thế nào a? Cậu không hiếu kì sao?"

Diệp Bạc Hâm cắt ngang lời cô, "Cậu rốt cuộc muốn nói cái gì?"

Thẩm Tư Á mỉm cười đen tối, hướng qua cô bật ngón tay cái, "Thông minh!"

"Cậu không nói là tớ đi nhá." Diệp Bạc Hâm bật người dậy, Thẩm Tư Á vội vàng nắm lấy cô, "Được rồi, nói mà, tớ chẳng qua là bệnh nghề nghiệp thôi, gặp được loại nhân vật truyền kỳ này, muốn chụp vài tấm ảnh thôi."

"Chụp vài tấm ảnh?" Diệp Bạc Hâm cau mày, Tiêu Thuần là trung đội trưởng, cô vẫn chưa gặp qua vị đại đội trưởng này, nhưng mà theo như những gì cô biết, binh đặc nhiệm hành sự chú trọng bảo mật công việc, hình ảnh của bọn họ không được truyền ra ngoài, càng đừng nói là đại boss, nhất định không đùa được.

"Miễn đi, người ta sẽ không chấp nhận phỏng vấn của cậu đâu."Diệp Bạc Hâm tự nhiên nghĩ tới Thẩm Tư Á muốn đi phỏng vấn người ta, kết quả Thẩm Tư Á cũng nhận ra điểm này, nâng mắt lên nhìn Diệp Bạc

Hâm, nói: “Ai nói tớ muốn phỏng vấn, tớ muốn chụp lén.”

Diệp Bạc Hâm không bình tĩnh nữa, trừng cô mắng, “Cậu đừng làm loạn, đây là quân đội, có kỷ luật, cẩn thận cậu bị trừng phạt.”

Thẩm Tư Á mỉm cười, “Yên tâm, không xảy ra chuyện được, tớ đều tìm được cách hay mà.”

65. Chương 65

Khu rừng nguyên sinh nơi giáp ranh giữa Myanmar và Vân Nam, sau cơn mưa, khắp nơi ẩm ướt. Những tán cổ thụ già trăm tuổi nơi núi sâu che khuất ánh mặt trời, giữa ban ngày mà trời âm âm u u, tịnh không bóng người sống. Nơi quanh năm không nhận được ánh sáng mặt trời, tỏa mùi ẩm mốc nồng nặc, rợn sống mũi.

Một con rắn xanh lục thân dài thườn thượt trườn trên lớp vỏ cây xù xì nứt nẻ, một phát rướn, nó lao tọt vào lùm cỏ. Vòm cỏ cao ngang người khẽ lao xao, thoắt cái, lại im bặt.

Chốn rừng sâu bốn bề nguy hiểm. Điều kiện địa hình lẫn thời tiết khắc nghiệt. Những loài kịch độc không tên có mặt khắp nơi, ngay như một gốc cỏ, một đóa hoa cũng hàm chứa tính độc cao. Kẻ không thành thục kỹ năng sinh tồn sa chân vào, có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào.

Năm ngày trước cuộc diễn tập của Quân khu B bước vào giai đoạn chót. Cuộc quyết chiến cuối cùng được chỉ địnhtrong rừng rậm có điều kiện hiểm hóc thuộcvùng ranh giới Myanmar-Vân Nam. Thứ nhất là để nâng cao kỹ năng sinh tồn trong rừng của binh sĩ thuộc quân khu; tiếp là do cục diện gần đây diễn biến bất ổn, nhiệm vụ có thể ra bất cứ lúc nào, tác chiến trong rừng sâu là một phần không thể thiếu của chiến đấu. Cấp trên chủ tâmcho đội xuất sắc thuộc các quân khu luân phiên tham gia, nhằm nâng cao tác chiến rừng sâu.

Nguyên năm ngày tròn, không lương khô, chỉ dựa vào ăn quả dại, thịt sống để mà giữ sức. Tập Vị Nam đeo tai nghe, ngồi tại bộ chỉ huy dựng tạm thời trong lùm cỏ, điềm tĩnh chỉ huy tác chiến toàn đội.

Mấy lần chuyển nguy thành an, anh linh hoạt vận dụng chiến lược tác chiến quân sự, dụ địch vào tròng, hai mũi gọng kìm vây đánh, từ trong chỗ chết liều mình tìm đường sống.

Cùng là đội xuất sắc của Quân khu B, nhưng Sư đoàn 321 và 437 lại có thực lực khác biệt rõ rệt. Sư đoàn 321 nổi như cồn ở chốn kinh đô át hẳn các Sư đoàn khác, chủ yếu vì Sư đoàn 321 trực thuộc Binh đoàn đặc chủng nổi danh toàn quốc.

Cấp trên hết sức coi trọng lần diễn tập đối kháng này. Đã mấy vị tướng xung phong tham gia quan sát. Bên cạnh nội dung tác chiến rừng sâu đáng để chú ý, thì một yếu tố khác là bởi sĩ quan chỉ huy Sư đoàn 321, Tập Vị Nam. Mọi người cũng tò mò muốn xem năng lực chỉ huy tác chiến và sự tiến bộ những năm gần đây của anh.

Sau vụ việc năm năm về trước, anh thoái lui, rút về Binh đoàn đặc chủng, thoắt ẩn thoắt hiển, thi thoảng mới nhận nhiệm vụ. Họ chưa có cơ hội tận mắt gặp.

Chính trận đánh này, sau năm năm, lại một lần nữa anh chỉ huy diễn tập tác chiến dưới thân phân sĩ quan chỉ huy.

Ban đầu, đôi bên ngang sức ngang tài. Bước sang hai ngày cuối cùng, Sư đoàn 321 vận dụng phương thức tác chiến ẩn thân kỳ lạ, thậm chí tưởng chừng như biến mất sau lùm cỏ, không một dấu vết lộ diện; song vẫn lợi dụng mọi kẽ hở, không chừa một cơ hội nào, từng viên đạn hạ gục đối phương.

Hoang mang, chán nản, thoái chí, từng ấy cảm xúc lan tỏa khắp Sư đoàn 437. Không thấy địch thì đánh cái gì, vừa hận ứa gan, vừa tò mò rốt cuộc họ đã làm điều đó bằng cách nào.

Trên trực thăng, mấy vị tướng thông qua màn hình hiển thị vệ tinh sắc nét quan sát đôi bên kịch chiến. Nói kịch chiến là quá lời mất rồi. Phe màu đỏ đại diện cho Sư đoàn 437 hoàn toàn rơi vào thế yếu, chỉ còn nước chịu đòn. Trong khi Sư đoàn 321 ba ngày trước đã dồn sức và thể lực, bước sang hai ngày cuối cùng tinh thần binh sĩ hừng hực chuyển thế tấn công.

Mọi người chăm chú dõi theo động tác lanh lợi như những chú báo của nhóm binh sĩ trên màn hình. Họ vọt ra từ một lùm cỏ cao ngang người, rồi thoắt biết mất ngay trước mắt. Tất cả như nín thở, không dám tin trong quân ngũ của chúng ta lại có những nhân tài tác chiến này. Chẳng trách Sư đoàn 437 không lần ra tung tích của 321. Khả năng ẩn núp, trinh sát và che đậy của họ có thể xếp vào hàng số một.

Đứng đằng sau, Quý Giản Ninh lướt qua vai đám đông, dõi theo màn hình. Nghe tiếng trầm trồ của mọi người, anh chỉ nhếch môi cười.

Nhờ Tập Vị Nam mà mới có những chiến thuật ly kỳ. Bọn Sư đoàn 437 tuổi gì đòi thắng. Năm xưa cùng tập huấn tại trường săn Venezuela, Tập Vị Nam thậm chí còn tốt nghiệp trước thời hạn, cho đến bây giờ trường săn vẫn lưu truyền những sự tích về gã.

Gã này đưa chiến lược tác chiến của Quân đặc chủng vào chiến đấu quân binh phổ thông, lại chẳng lạ?

Xem đấy, làm mấy ông già phải ngẩn tò te. Chắc chưa được xem bộ đội đặc chủng làm nhiệm vụ bao giờ. Dẫu có gan cường mấy thì thể chất vẫn kém xa lính đặc chủng, thành ra khó mà phát huy được tối đa tiềm năng.

Không một chút chần chừ, đội quân do Tập Vị Nam chỉ đạo đã đánh bại Sư đoàn 437. Đối phương nhận phần thua thảm bại. Chung cuộc hạ màn với Chiến thắng của Sư đoàn 321.

Bữa tiệc thị giác hiếm hoi chưa từng có đã gây chấn động đối những vị tướng lão thành trong phòng quan sát, khấp khởi lặn lội từ thủ đô về đây, quả nhiên anh chàng Tập Vị Nam này không khiến họ phải thất vọng.

Chiến dịch kết thúc, Tập Vị Nam tháo tai nghe, không giống như âm thanh hò reo phấn khởi của Sư đoàn, anh ngồi tựa lưng trên chiếc ghế gỗ đẽo giản đơn, bần thần nhìn vào một điểm vô định, vẻ mặt thoáng ngẩn ngơ.

"Sư đoàn trưởng, sao thế? Thắng mà không vui à?" Trương Tham mưu trưởng là một người đàn ông trung niên tuổi ngoài bốn mươi, tướng tá cao to, mắt sáng ngời ngời, vẻ hồng hào tỏ rõ sự hồ hởi của anh ta. Nhưng rất nhanh, ông liền kìm lại sự phấn chấn, quay ra đi về phía Tập Vị Nam.

Nhập ngũ đã hai mươi mấy năm, từng chứng kiến biết bao buổi diễn tập lớn nhỏ đủ cả, nhưng lần đầu tiên xem một trận đánh chấn động lòng người, chỉ bằng hai từ khái quát, tuyệt mỹ.

Sĩ quan chỉ tác phong quyết liệt, điềm đạm, cầm trịch toàn cuộc khi chỉ vừa mới bắt đầu.

Ban đầu Quân ủy hạ lệnh, bổ nhiệm Tập Vị Nam bấy giờ chưa tròn ba mươi tuổi vào vị trí Sư đoàn trưởng, Trương Tham mưu trưởng hẳng cảm thấy phản cảm. Hơn bốn mươi tuổi, ông mới leo lên được chức vị này, Tập Vị Nam trẻ măng thế kia, tài cán gì mà ngồi vào ghế Sư đoàn trưởng.

Nghe đồn cậu trai này xuất thân từ lính đặc chủng, chiến công dày dặn, trong quân đội lưu truyền những huyền thoại về cậu ta, nhưng Trương Tham mưu trưởng chưa một lần tận mắt chứng kiến, hiển nhiên không phục.

Lần diễn tập đối kháng này, thậm chí đối thủ còn là Sư đoàn 437 năm ngoái từng đạt huy chương vàng Diễn tập quân khu. Thoạt đầu Trương Tham mưu trưởng vẫn ấp ủ tâm thế chờ xem chuyện hài, nhưng qua trận chiến vừa nãy, ông đã thực sự khâm phục khẩu phục.

Thắng mà không dương dương tự đắc, vẫn chững chạc điềm nhiên, không hề tỏ ra phách lối, đấy mới là phong thái của người chiến sĩ quật cường.

"Vất vả rồi." Tập Vị Nam bừng tỉnh, ánh mắt bình thản đáp lại Trương Tham mưu trưởng.

Mới rồi chỉ huy tác chiễn vẫn còn bình thường, giờ làm sao đã bần thần rồi, vẻ như bơ phờ nữa chứ?

Trương Tham mưu trưởng lấy làm khó hiểu.

Trực thăng đáp xuống bãi đất bằng phẳng, rộng rãi trong rừng, mấy vị tướng quân sốt ruột muốn tận mắt chứng kiến phong độ của Tập Vị Nam. Chỉ có hai ba người từng gặp mặt trước đó, những người còn lại mới chỉ nghe danh, dĩ nhiên nhìn qua màn hình không tính.

Quý Giản Ninh xung phong đi mời. Lúc nhảy xuống khỏi trực thăng, Sư đoàn trưởng sư đoàn 437 vừa vặn đi qua, mặt mũi gã xám xịt, tiu nghỉu, đến giờ mà như đang trong mơ, sao lại thua được nhỉ, kì lạ, lòng nghe uất ức.

Trong số mấy vị tướng tá không ít người trước từng là cựu thủ trưởng, thấy gã bèn bắt tay chào hỏi, khuyên nhủ dăm ba câu, thắng thua là chuyện thường tình của nhà binh, huống hồ đối đầu với người nổi danh bất khả chiến bại như Tập Vị Nam, thua cũng không có gì là bẽ mặt.

Quý Giản Ninh vừa bước qua cửa đã lẩm bẩm: "Cái thằng gớm, nửa tháng trời căng như dây đàn, mệt đứt cả hơi. Hai ba ngày lại đổi địa diểm, lại còn bày trò vào rừng. Chẳng bằng ở trong doanh trại, ăn uống đề huề. Ở cái nơi khỉ ho cò gáy này, bao năm không ăn thịt sống, tí thì đi toi dạ dày."

Vừa nói vừa bỏ mũ lưỡi trai xuống, sột soạt gãi quả đầu lỉa chỉa, mồm lại lầu bầu: "Chết tiệt, năm ngày chưa tắm rửa, người sắp mọc rôm sẩy rồi đây này."

Tiếng râm ran trong lán bỗng lắng xuống kể từ lúc Quý Giản Ninh bước vào. Tuy Quý Giản Ninh thuộc Đội đặc chủng, nhưng Đội đặc chủng lại là đội át chủ bài của Sư đoàn bọn họ. Quý Giản Ninh và mọi người vốn quen thân, những lúc cá nhân vẫn xưng anh gọi em gần gũi, bấy giờ chả quản xá nội quy. Quan trọng hơn cả, Sư đoàn trưởng của bọn họ cũng là sếp sòng của Đại đội đặc chủng, có mối quan hệ ấy, ở đây chả ai dám bảo Quý Giản Ninh vô phép vô tắc.

Người trong lán đều thuộc cấp Tiểu đoàn trưởng trở lên, Tham mưu trưởng và Chủ nhiệm Lực lượng vũ trang hậu bị cũng có mặt. Quý Giản Ninh nghiêm trang làm động tác chào hỏi kiểu nhà binh, đoạn liếc thấy Tập Vị Nam đang đứng trước sa bàn đối diện cửa, Quý Giản Ninh hô mấy lần mà anh chưa ngước lên.

Nhờ Tham mưu trưởng đứng cạnh hắng giọng mấy cái, Tập Vị Nam mới ngẩng lên, ánh mắt vẫn lơ ngơ, một lúc lâu mới lên tiếng, giọng khàn đặc: "Sao ông ở đây?"

Lời trêu đùa dâng lên đến miệng rồi lại nén xuống, Quý Giản Ninh nghĩ bụng, làm sao thế nhỉ, lâu rồi chưa thấy cậu ta có vẻ như thế này?

Thân thì thân thật, nhưng anh em và cấp bậc, gã phân rất rõ ràng. Trước mặt bao nhiêu người, Quý Giản Ninh không tiện hỏi.

"Báo cáo Sư đoàn trưởng, các sếp mời anh sang bên đó."

Tập Vị Nam gật đầu, quay ra dặn dò các Trung đoàn trưởng dọn dẹp sau trận chiến, đoạn hiên ngang sải bước dài ra khỏi lán.

Năm ngày ăn thịt sống, gương mặt những kẻ kia vàng vọt như sáp, bước chân liêu xiêu không còn vững chãi như ngày thường. Tham mưu trưởng và Chủ nhiệm lực lượng vũ trang hậu bị theo sau, bấy giờ lòng thầm cảm thán tuổi trẻ sức khỏe dẻo dai có khác. Dù cho mỗi ngày chỉ ngủ ba bốn tiếng suốt năm ngày dài, tinh thần lúc nào cũng phải đề phòng địch đánh úp, mà cậu ta đến giờ vẫn tỉnh táo, bền bỉ.

Quý Giản Ninh sán lại gần, thì thào hỏi bên cạnh người đàn ông vốn không giống phong thái anh ta thường ngày: "Không phải ông nóng lòng muốn về à, tối nay là được gặp vợ rồi mà vẫn không thấy vui à?"

Gã vốn dĩ không muón nhắc đến chuyện này, suy cho cùng Tập Vị Nam đúng thật rất nhớ cô bé kia, nhớ đến độ nghe xương nhức nhối. Mấy lần thấy cậu ta bỏ tấm ảnh cô bé kia từ trong túi ra, ngón tay mân mê. Dưới ánh đèn mờ say ngắm bức ảnh như hóa dại, lâu không chịu ngủ.

Càng về sau của diễn tập, tình trạng của cậu ta càng lạ. Người khác không nhận ra, chỉ nói Tập Vị Nam có tác phong quyết liệt, xuất chiêu hiểm hóc. Còn gã và Tập Vị Nam từ lúc lọt lòng đã chơi với nhau, sau đó nhập ngũ, mười mấy năm kề vai chinh chiến, vào sinh ra tử, ít nhiều cũng hiểu tính cách và tác phong chiến đấu của cậu ta.

Anh ta thích kiểm soát toàn cục, sau đó gom lưới từ từ, thời khắc sau cùng mới giáng cho địch một đòn chí mạng. Lần này Tập Vị Nam đã quá vội vàng, bộc lộ thực lực quá sớm, có vẻ như muốn kết thúc cuộc chiến sớm hơn. May mà đối thủ là Sư đoàn 437, giả sử là vị sĩ quan có năng lực trác việt tương đương, chỉ e người thiệt là anh.

"Cậu rảnh lắm hả?"

Tập Vị Nam khựng lại, ném cho Quý Giản Ninh cái nhìn cảnh cáo, rồi lại thản nhiên bước tiếp về phía trước.

Vừa bước vào khoang máy bay, mấy vị tướng quân đã cười sang sảng vỗ vai anh. Sau mấy lời khen ngợi, thấy anh không tỏ vẻ ngạo mạn, liền hài lòng gật gù.

Sư đoàn 321 nhận thưởng, lĩnh về một tấm quân kỳ. Sáu giờ chiều cùng ngày, từng chiếc máy bay quân dụng lượn vòng vòng trên đầu khu rừng, từng người mặc áo rằn ri, mặt bôi loang lổ sơn màu bám theo thang dây leo lên. Máy bay vút lên không trung cho đến khi biến mất.

Tập Vị Nam nhắm mắt thiêm thiếp ngủ suốt dọc đường. Lúc cầm được điện thoại trên tay, anh mượn cớ có việc, quay ra gọi cho cô, nhưng không ai bắt mắt.

66. Chương 66

Màn đêm trũng sâu như vẩy mực, bên ngoài cửa sổ tối như bưng, trong khoang máy bay bật một bóng đèn mờ mờ, ánh sáng leo lét rải xuống lối đi.

Trên hai hàng ghế song song, hơn chục người lính trong quân phục màu xanh ô-liu ngả người nhắm mắt nghỉ ngơi. Tiếng thở khe khẽ, lẫn trong tiếng gáy. Những cơ thể nghiêng ngả, chân duỗi dài xiêu vẹo chắn ngang lối đi.

Vành mũ kéo thấp, che đi nửa gương mặt, chỉ để lộ ra phần cằm đã nhu nhú râu, sơn màu càng tăng thêm vài đường nét sắc cạnh.

Nửa tháng diễn tập tác chiến, tinh thần căng thẳng cao độ, thời gian nghỉ ngơi ít ỏi, đã rút cạn sức lực của lính tráng. Vừa lên máy bay liền mê man thiếp đi, thậm chí niềm phấn khởi được quay về doanh trại cũng không địch nổi sự xâm lấn của giấc ngủ.

Quý Giản Ninh bị người bên cạnh tát mạnh một cái, người giật mình, bừng mở mắt, mọi tế bào trên cơ thể cùng lúc rơi vào trạng thái cảnh giác, sẵn sàng tác chiến.

Khoảnh khắc mở mắt, đầu anh ta mơ màng, quên khuất mình đang ở nơi nào, hai tay làm thế tự vệ hoàn toàn dựa theo bản năng.

Tham mưu trưởng tuổi tác đã cao, vừa vung tay cho Quý Giản Ninh một cái tát, lạu bạu một tiếng, đoạn lại nghẹo đầu say ngủ.

Quý Giản Ninh sực tỉnh, dở khóc dở người

Gã vuốt mặt, chụp mũ lên đầu, rướn tay hích nhẹ, Tham mưu trưởng đang tựa vào vai gã bị hẩy sang phía người bên kia.

Từ Vân Nam về Bắc Kinh mất ba giờ bay, ban đêm tốc độ bay hãm chậm. Sáu giờ khởi hành, lúc này trời đã tối, chắc còn khoảng một tiếng hành trình.

Lúc chiến đấu trong rừng, đến ngày thứ ba, Quý Giản Ninh chỉ huy tám chiến sĩ thân cô thế cô bày thế dụ địch, do chênh lệch về quân số, Quý Giản Ninh anh dũng hy sinh trước hai ngày. So với các đồng đội chiến đấu đến sau cùng thì Quý Giản Ninh ở tổng bộ quan sát tình hình, được ăn no ngủ yên. Lên máy bay sau một lúcchợp mắt thì giờ tinh thần đã sảng khoái.

Gã duỗi chân, định bụng làm mấy động tác giãn cơ trên khoang máy bay, quay ra thấy Tập Vị Nam ngồi một thân một mình bên cửa sổ phía trên cùng.

Do địa vị của anh khiến không ai dám ngồi cùng. Quý Giản Ninh cũng không dám vô phép trước mặt các vị Thủ trưởng, nên đành để anh ngồi một mình.

Khung kính cửa sổ phản chiếu sắc nét bố cục cảnh sắc trong khoang máy bay. Tập Vị Nam khoanh tay trước ngực, mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, bóng đường nét nửa bên mặt như khảm trên kính, vô tình khiến người ta cảm nhận được vẻ xa cách lạnh lùng.

"Sao thế?" Quý Giản Ninh nhẹ nhàng lách qua những đôi chân dài vắt ngang lối đi, nghiêng người dựa vào vách, chau mày nhìn anh, thì thầm hỏi.

Thoạt đầu gã tưởng Tập Vị Nam đang nhớ cô nàng kia nên mới làm vẻ mặt buồn đau sầu thảm, nhưng gã quên mất, Tập Vị Nam không phải người để cảm xúc ảnh hưởng đến công việc.

Năm năm rồi, giờ không đến nỗi có mỗi nửa tháng cũng không đợi được.

Gã lo Tập Vị Nam giấu kín tâm sự trong lòng, không ai biết anh đang nghĩ gì, về lâu về dài, càng ngày người càng trở nên trầm tính.

Tập Vị Nam từ từ thu lại ánh nhìn, ngẩng đầu trông gã, bờ môi mấp máy.

Nói hay không nói, anh có đôi chút băn khoăn.

Ánh nhìn u tối, cổ họng quặn lên, âm thanh thoát ra khàn đặc như mài sạn.

"Bảy ngày trước, hải phận Nam Hải có một thuyền cá bị cướp biển tấn công. Mười bảy người trên thuyền bị bắt làm con tin. Quân đoàn trưởng phái bảy chiến sĩ Đặc chủng quân có kỹ năng bơi lội thuộc đội mình âm thầm giải cứu. Trong đó có Thẩm Lương, anh ấy…"

Tập Vị Nam từ từ nhắm mắt lại, khó khăn nhẫn chữ: "Hy sinh rồi…"

"Cái gì?" Quý Giản Ninh chết trân. Cơ bắp toàn thân gồng lên, từ từ đứng thẳng dậy, mắt trợn tròn không dám tin. Lòng trắng xung quanh đồng tử vằn đỏ, tia máu tụ lại như gân lưới.

Thân là lính đặc chủng, bên cạnh tập luyện là làm nhiệm vụ, trinh sát tình báo, bí mật thâm nhập, tập kích đánh phá, giải cứu con tin đều thuộc phạm vi chức trách của họ. Mạng sống lủng lẳng thắt lưng, không biết lúc nào sẽ rời bỏ thế giới này.

Bao năm nay đã quá quen với sự sống cái chết, tay cũng nhuốm máu đỏ, những người đồng đội cứ lần lượt giải ngũ chuyển ngành, và có cả những người không bao giờ trở về. Quý Giản Ninh tưởng rằng buồn chỉ một lúc sẽ qua.

Lính tráng anh hùng, đổ máu không đổ mồ hôi.

Nhưng lần này là Thẩm Lương, anh chàng có đôi lúm đồng tiền trên má, lúc cười vô cùng ấm áp, biết an ủi người khác, người anh đã vô số lần cứu gã trong lúc thực chiến, làm sao mà đã…

Họ thậm chí còn chưa chào nhau cho tử tế. Thẩm Lương còn nói đợi hai người về, lúc ấy sẽ xin nghỉ phép đi ăn cưới. Anh ấy dự định cuối tháng lấy vợ. Đơn xin kết hôn đã đệ trình, mà họ còn cử Thẩm Lương đi?

Nghe tin dữ ấy đến một gã đàn ông trưởng thành như anh còn không chịu được, thì vợ chưa cưới của Thẩm Lương và bố mẹ anh ấy phải làm sao?

Năm xưa cả ba cùng vào Đội đặc chủng, trước sau lần lượt gia nhập trường săn, trở thành những lính đặc

chủng ưu tú. Suốt những năm qua cùng nhau dìu dắt, cả ba tình như thủ túc. Lúc gặp hiểm nguy còn tranh nhau đi chặn họng súng, lại còn nói đùa, sau này ai đó không còn nữa, hai người kia phải tiếp tục bảo vệ quê hương, vun tròn giấc mơ của cả ba.

Tập Vị Nam hồi lâu mới mở mắt, đăm chiêu nhìn vào màn đêm, vằn đỏ trong mắt chả hề bớt đi.

Quý Giản Ninh bải hoải ngồi phịch xuống sàn, một chân duỗi thẳng, chân kia khoanh lại, cùi trỏ chống lên đầu gối, tay còn lại móc hộp thuốc lá từ trong túi. Lạch cạch đánh bật lửa bằng một tay, mấy lần mới bắt lửa.

Cố họng nghẹn đến đớn đau, mắt cũng cay xè. Cuối cùng gã đã hiểu vì sao hôm nay Tập Vị Nam lại luôn bần thần, nhìn gã bằng ánh mắt như có điều chực muốn nói.

Thì ra anh sớm đã biết Thẩm Lương mất rồi…

Máy bay trực thăng lần lượt đỗ xuống một bãi đất rộng vùng ngoại ô. Cánh quạt ầm ầm phát tiếng trong màn đêm tĩnh lặng, như phá tan sự yên ăng của đêm.

Những người lính lanh lợi nhảy khỏi máy bay, chỉ ba tiếng ngủ thiêm thiếp cũng đủ hồi phục phần lớn thể lực.

Xe Jeep rọi đèn sáng choang, chiếu sáng khoảng đất, lính tráng thẳng thớm xếp hàng theo thứ tự, thế đứng chuẩn mực của nhà binh.

Chiếc máy bay trực thăng sau cùng biến mất trong màn đêm.

Một đoàn xe Jeep thuộc Sư đoàn gần đó cử đến đón người, đang lần lượt tiến tới.

Tập Vị Nam lặng lẽ nghe mọi người báo số. Lúc này anh nhớ cô vô cùng, dẫu chỉ nghe tiếng cô thôi cũng được.

Sự ra đi của Thẩm Lương là điều anh không ngờ tới, ngỡ rằng họ sẽ mãi mãi sát cánh chiến đấu bên nhau.

Tập Vị Nam từ lúc lên máy bay, tay luôn cầm chặt chiếc điện thoại, sợ rằng sẽ bỏ lỡ cuộc gọi của cô, nhưng không hề có. Chưa lúc nào anh lại nhớ cô như lúc này.

Bên tai văng vẳng giọng nữ máy móc lạnh lùng, vẫn tắt máy. Tập Vị Nam bắt đầu lo lắng, hay cô xảy ra chuyện gì.

Quý Giản Ninh bước tới vỗ vai anh: “Vẫn không ai nghe à?”

Dĩ nhiên anh biết Tập Vị Nam gọi cho ai. Từ lúc nhận lại điện thoại, cứ nửa tiếng một lần lại gọi đi. Mắt chưa từng rời màn hình điện thoại.

Người khiến anh ta kiên nhẫn đợi chờ, còn ai trừ người đó nữa?

"Anh cũng đừng lo quá, chắc điện thoại hết pin thôi." Lúc này, Quý Giản Ninh cũng chả biết phải nói gì. Sự ra đi của Thẩm Lương là cú shock quá lớn với người đàn ông này. Đừng thấy anh ẩn giật, thực chất dưới lớp vỏ bề ngoài lạnh lùng lại trọng tình nghĩa hơn ai hết.

"Ừ." Tập Vị Nam nắm chặt điện thoại.

Quý Giản Ninh nghĩ đoạn nói: "Nếu thực sự lo lắng, thì hay là anh về thành phố trước?"

Tập Vị Nam lắc đầu: "Thôi, về Đại đội đặc chủng, giải quyết hậu sự của Thẩm Lương trước đã."

Hiện tại, di thể của Thẩm Lương vẫn chưa đưa về, di thư chưa kịp phát đi. Ngoài Thẩm Lương, còn hai chiến sĩ Đặc chủng cũng hy sinh, anh phải đích thân về lo việc hậu sự của họ.

Mười bảy người trên thuyền, trừ hai người bị giết trước lúc nhóm Thẩm Lương lên đường, mười lăm người còn lại đã trở về đất liền an toàn. Nhóm cướp biển bị nhóm Thẩm Lương phối hợp cùng lực lượng Hải quân đặc biệt bắn chết. Nghe đồn kẻ cầm đầu đã được giao cho Tòa án quân sự, hai ngày sau tiến hành thẩm vấn tuyên án.

Hy sinh trong lúc làm nhiệm vụ, nên Thẩm Lương được Quân ủy xem xét truy tặng công trạng. Nhưng người đã chết rồi, những thứ hư danh phỏng ích gì.

Người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, nhà Thẩm Lương đến nay chỉ còn bố mẹ già và một người em gái.

Đếm xong số người, hơn trăm quân sĩ động tác khẩn trương nhảy lên xe Jeep quân dụng được chỉ định. Bóng đèn những chiếc xe Jeep rọi vào đêm âm u từng luồng sáng, xé tan bức màn đêm tối.

Tập Vị Nam và Quý Giản Ninh lên cùng một chiếc Hummer quân dụng, đợi tất cả những chiếc xe khác đi khuất, Hummer mới nổ máy chuyển hướng, đi về phía Đông Nam.

Dọc đường cả hai đều im lặng, mặt không biểu cảm, lòng nặng trĩu khó nói.

Không khí bế tắc thường trực đến khi về tới cứ điểm tập huấn của Đội đặc chủng.

Tập Vị Nam đẩy cửa xe bước xuống, Quý Giản Ninh theo sau. Cả hai cùng đi về phía song sắt.

Chiến sĩ trực trạm thấy người bôi sơn, nhưng qua giọng nói vẫn nhận ra Đại đội trưởng và Lý Tiểu đoàn trưởng, liền lập tức ấn nút tự động, cánh cửa sắt từ từ mở ra.

Cả hai vừa bước vào trong vừa nói chuyện. Lính gác phấn khích giờ tay chào, miệng rõng rạc hô "Chào Thủ trưởng."

Quý Giản Ninh liếc nhìn anh ta, thấy là người mới đến, chẳng trách kích động thế.

"Ngày mai cậu sắp xếp hai người đến nhà Thẩm Lương, hỏi thăm hai cụ. Những thứ như tiền an ủi, cứ căn mức dành cho cấp bậc Trung đoàn trưởng mà đưa. Còn nữa, gia cảnh anh ấy không dư dả, trước kia còn có đồng lương của Thẩm Lương bù lại. Giờ Thẩm Lương không còn nữa, cậu làm cho họ một cái thẻ, cứ bảo là phía quân đội bồi thường cho gia đình, cứ lấy tiền lương hằng tháng của tôi chuyển cho họ."

Không cứu được mạng anh em, việc anh có thể làm bây giờ chỉ là giúp đỡ phụng dưỡng các cụ.

Nhưng đôi vợ chồng già vốn thật thà tử tế, nếu biết khoản tiền này trích từ lương của Tập Vị Nam, chỉ e họ không nhận.

Tập Vị Nam đã cân nhắc được việc này, hiển nhiên Quý Giản Ninh cũng nghĩ vậy, bèn gật đầu nói: "Được, để mai em sắp xếp."

Tập Vị Nam đóng cửa, đèn chưa bật, lần mò trong bóng tối, cởi bộ quần áo bám đầy bụi trên người, tiện tay quẳng xuống đất. Mình trần bước vào phòng tắm.

Từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp khả năng nhìn vật trong bóng đêm, nên bóng tối không hề hề cản trở anh di chuyển.

Bật vòi hoa sen trên đỉnh đầu, anh nhắm mắt, ngước mặt lên, nước lạnh xối xuống đôi mắt nhắm nghiền, nước tích thành dòng men theo sống mũi thẳng tắp lọt xuống bờ hông.

Anh chợt rít lên như một con thú hoang bị kìm hãm, nắm đấm thụi mạnh vào bức tường. Cú đấm dùng hết sức bình sinh, giọt máu đỏ tươi trượt trên nền gạch sứ trắng.

Tắm xong, anh khoác áo choàng, chân trần bước ra ngoài.

Tinh thần quanh năm cảnh giác cao độ, khiến giác quan nhạy hơn người bình thường. Vừa ra khỏi nhà tắm, anh cảm giác trong căn phòng có hơi người lạ, dù rất mong manh, nhưng anh vẫn tóm được.

Gương mặt nghiêm nghị thoáng sắt lại, ánh mắt sắc lẹm quét qua ban công.

Nhờ ánh đèn lờ mờ dưới nhà, anh bắt gặp một bóng đen ngoài ban công.

Bờ môi mỏng khẽ hấp hé, thân hình lanh lợi áp sát chân tường, từ từ tiến lại gần ban công.

67. Chương 67

Màn đêm vô tận, gió mát khẽ lay.

Tập Vị Nam theo thói quen sờ xuống thắt lưng, nhưng chỉ thấy trống không.

Anh quên mất, súng đã vất xuống nền nhà phòng khách theo chiếc quần lính.

Ban công có một cánh cửa kính hiện đang he hé mở, bóng đen dựa bên bờ tường, thoắt cử động.

Khoảnh khoắc kẻ kia len lén thò đầu vào, Tập Vị Nam ở đằng sau cánh cửa cách một bức tường, bằng một chiêu Jujutsu, nhanh chóng lao ra ban công, tóm lấy cánh tay kẻ kia, bẻ ngoặt lại, chân đá vào đằng sau đầu gối. Kẻ kia không còn đường phản kháng, trong lúc thất kinh thì đã bị anh đè xuống nền nhà lạnh lẽo.

Một tiếng động be bé vang lên, mặt úp xuống, cả người sóng soài trên sàn.

Cảm giác lúc đó là thôi xong, bị bắt rồi.

Tập Vị Nam khụy người xuống, cổ tay mảnh khảnh bị anh vặnra đằng sau sống lưng, một tay anh ấn chặt lên động mạch trên cổ cô.

Chỉ cần ấn mạnh một cái, máu đảo ngược, không đến vài phút là tắt thở.

"Nói, mày là ai?" Giọng lạnh lùng nguy hiểm, nhưng lẫn tiếng khàn khàn sau khi gào thét, trong màn đêm thanh tịnh vô tình khiến người ta có cảm giác dư ba dai dẳng.

Nhờ ánh đèn mờ, anh thấy trên người hắn là bộ quân trang màu xanh lá, nhưng lính của anh chả lẽ lại lén vào phòng mình chăng?

Cũng không loại trừ khả năng mật tháo đến thăm dò quân cơ. Mặc quân phục chẳng qua để ngụy trang.

Sự thận trọng của Tập Vị Nam hiển nhiên áp dụng sai chỗ. Người nằm dưới nghe thấy chất giọng khàn khàn của anh, cảm giác quen thuộc đến lạ, nhớ ra đã nghe ở đâu rồi, cơ thể kia bỗng thót lại, đôi mắt lẫn trong màn đêm chợt sáng lên mấy phần.

"Là… là em…" Cô thăm dò lên tiếng, liệu có trùng hợp là anh không? Nếu phải, nghe giọng cô anh sẽ nhận ra. Nếu không phải, cô phải khéo léo nghĩ cái cớ gì đó.

Giọng nói nhớ nhung ngày đêm đi vào tai, đôi đồng tử của anh khẽ co lại, tay hơi lỏng ra, nhưng sau đó lại nheo mắt, cái nhìn đăm đăm đổ trên gáy cô. Thân hình gày nhỏ, là phụ nữ chắc chắn không sai.

Nhưng mái tóc ngắn ngang tai lại khiến anh bừng tỉnh, Tập Vị Nam nghĩ chắc mình điên mất rồi. Vào lúc này cấm kỵ nhất là lơ là, vậy mà tai anh lại xuất hiện ảo giác. Người phụ nữ của anh tóc dài ngang eo, làm sao có thể xuất hiện ở nơi này?

"Ai cử mày tới đây?" Vẫn chất giọng lạnh lùng ấy.

Cô nghĩ mình đoán sai mất rồi. Thế giới hơn sáu tỷ người, có mấy người giọng nói giống nhau cũng là thường tình. Làm sao có thể trùng hợp đến vậy, anh lại xuất hiện tại nơi này?

Cổ tay nhói đau, Diệp Bạc Hâm biết mình mà không lên tiếng, cánh tay sẽ gãy mất.

Cô hít một hơi thật sâu: "Không ai cả, tôi chỉ…"

Cô sắp điên mất, chỉ cái gì chứ?

Liệu cô có thể nói là do con mẹ Thẩm Tư Á điên khùng muốn chụp trộm anh ta, thế rồi cô can hết lời mà không được; sợ Thẩm Tư Á tranh thủ lúc cô không có nhà lén lút trèo sang, không cẩn thận bị gô cổ, nên mình đành liều sang?

Diệp Bạc Hâm nghĩ ra một lý do: 'Tôi không phải người xấu đâu, tôi cũng sống cùng tòa nhà này mà. Hôm nay ra khỏi phòng quên mang chìa khóa nên tính trèo ban công vào, nhưng hình như trèo… nhầm…"

Càng nói về sau, giọng càng lí nhí. Cái lý do quỷ quái, đến cô còn thấy giả tạo.

Lần đầu có thể nói là ảo giác, nhưng lần thứ hai cô ấy lên tiếng, anh vẫn thấy giọng nói đó thật giống, hoặc có lẽ chính là cô ấy.

Vẻ mặt Tập Vị Nam thoáng nhợt đi. Anh kéo cô dậy, lôi ra chỗ cửa.

Ánh đèn chói lóa khiến căn phòng sáng bừng lên. Cô hốt hoảng nhắm chặt mắt.

Nhìn rõ dung nhan của cô xong, Tập Vị Nam sững sờ cả người. Không đợi Diệp Bạc Hâm kịp phản ứng, anh liền buông tay cô ra, mặt cô bị bàn tay thô ráp nâng lên, hơi ngửa ra.

Sau đó, cô nghe thấy người kia rít lên, tiếng nói thậm chí hơi run: “Diệp Bạc Hâm, tại sao em lại ở đây?”

Nếu nói thoạt đầu nghe tiếng cô, anh nghĩ mình bị điên mất rồi. Lúc này thấy cô sờ sờ đứng trước mặt, lòng không một chút gọi là vui mừng ngạc nhiên, mà chỉ ăm ắp nỗi sợ tột độ. Khoảnh khắc ấy, trong đầu anh lướt qua rất nhiều cảnh tượng, tất cả đều khiến anh xót xa, buồn bực.

Ơ?

Diệp Bạc Hâm run run hé mắt, chạm vào đôi mắt phẫn nộ của anh, cảm tưởng như tích tụ cơn giông tố.

Gương mặt lạnh lùng ấy rộc hẳn đi, đường nét càng thêm sắc cạnh, bờ môm mím lại thành một đường.

Gương mặt quen thuộc, giọng nói giận dữ, Diệp Bạc Hâm ngớ ra.

Trông ánh mắt vô tội của cô, Tập Vị Nam càng tức không để đâu hết. Bóp chặt cằm cô, anh gắt lên: “Anh hỏi em, vì sao em lại ở đây, hả?”

Rốt cuộc là thứ hạnh phúc vụng trộm có được ư?

Hay anh không còn cách nào để giữ cô lại?

“Em…” Diệp Bạc Hâm không biết vì sao anh lại giận. So với đêm đó, anh của lúc này càng khiến người khác phải căng thẳng. Quanh đôi đồng tử giăng đầy tia máu, tròng mắt hé to, con ngươi đen sâu hun hút không đáy, cháy lửa bừng bừng.

Tự tận tâm can mình, Diệp Bạc Hâm cảm giác sợ hãi anh như thế này. Cô muốn chạy thật xa, phải thật xa.

Tập Vị Nam như nhìn thấu tỏ ý đồ của cô, tay ghì lấy bờ eo cô, hận không thể bẻ làm đôi ngay lúc này.

Diệp Bạc Hâm không tránh được, mới rồi bị anh đè xuống sàn, hông đập mạnh xuống đất, giờ vẫn đau nhói.

Cô nhăn mày: “Làm cái gì mà phải tức tối thế?”

Tự thấy mình đuối lý, giọng cô thấp hẳn đi: “Mới rồi chả đã nói rồi thây? Quên mang chìa khóa, trèo cửa sổ vào nhưng trèo nhầm phòng.”

“Anh hỏi tại sao em lại có mặt trong quân trại? Không hỏi vì sao em lại ở phòng anh.” Anh cúi đầu nhìn

bộ quần áo trên người cô. Ngón tay vén mái tóc ngắn ngang tai của cô, giật một cái, giọng lạnh lùng đáng sợ: "Tại sao tóc em lại ngắn thế này?"

Da mặt cháy nắng ửng đỏ, xem ra không phải chỉ mới tới một hai ngày.

"Có thể nói anh biết, chuyện gì đang xảy ra không?"

Diệp Bạc Hâm cười cứng đờ, mắt hấp háy, không dám nhìn thẳng vào anh.

Cô không muốn nói sự thật. Hồi đầu Tô Uyển và cậu đưa cô vào đây, là bởi họ lấy tương lai của anh ra để mà tạo sức ép. Cô chưa từng một lần hỏi những chuyện liên quan đến công việc của anh, và cũng không hề biết anh lại ở đây. E là đến chính Tô Cảnh Sâm cũng không biết.

Nhưng phàm là đàn ông, đều không thích dựa hơi vợ. Không muốn người phụ nữ của mình phải tủi hổ, nếu để anh biết chuyện vì anh, cô mới cam chịu nghe lời cậu, sợ là anh sẽ nghĩ ngợi nhiều.

Diệp Bạc Hâm lần nữa ngẩng đầu nhìn anh. Lần này cô thu trọnvẻ mặt giận dữ chưa nguôi của anhvào tầm mắt mình.

Cô cố tình cười nhẹ nhõm: "Ờ thì, tò mò cuộc sống quân nhân, nên muốn trải nghiệm tí."

Tập Vị Nam cười khảy, người phụ nữ này chưa bao giờ hành xử một cách bình thường. Anh tưởng mình đã hiểu cô, nhưng hình như anh không hề nhìn thấu những gì cô nghĩ.

Người yêu trước là cô, chính cô lôi anh xuống vực sâu địa ngục, đến sau cùng, chính cô lại nhẫn tâm nói lời chia tay.

Gặp cô, cuộc đời đã định anh phải thua thảm hại.

"Trải nghiệm? Diệp Bạc Hâm, em coi quân đội là cái thứ gì, muốn đến là đến, muốn đi là đi? Ở đây là chỗ để em chơi trò cuộc đời đấy à? Xa hoa trụy lạc bên ngoài không đủ để em chơi à?" Anh thật sự không hiểu nổi cô đang muốn làm gì, tại sao cứ phải dồn ép anh.

Nụ cười trên môi Diệp Bạc Hâm dần xịu xuống. Cuộc đời này cô chúa ghét người ta hét lên với mình, không biết trái phải ra sao mà đã mắng mỏ cô.

Ngay cả Tô Uyển và Tô Cảnh Sâm cũng chưa từng quát cô.

Tại sao lại nói là cô chơi? Trong mắt anh, cô đang chơi trò chơi cuộc đời ư?

Cô thừa nhận mình hồn nhiên vô cảm, không bận tâm đến bất kì thứ gì. Nhưng cứ phải đăm chiêu ủ dột mỗi ngày mới là thực sự sống ư?

Cô thấy nực cười, càng cảm giác lòng sắt lại. Những lời như thế không phải lần đầu tiên anh dành cho cô.

Cô nhìn thẳng vào anh, nhếch mày nói: "Bên ngoài chơi chán rồi nên mới muốn vào đây, liên quan gì đến anh?"

Hiển nhiên cô quên mất địa vị của anh, người đứng đầu một Sư đoàn, và còn là cấp trên của cô. Nếu người xa lạ thì thôi, cô có thể cúi đầu nhận lỗi, nhưng người trước mặt khiến cô để ý, nên mọi lời anh nói đều chạm đến trái tim cô.

Dựa vào cái gì anh ta phải hét lên với mình? Nếu không phải vì anh, cô việc gì phải bỏ biệt thự mát mẻ không ở, lao đến cái nơi này ở chung phòng với người ta, nửa tháng trời chịu đủ mọi rèm pha lườm nguýt, tập luyện khổ cực khiến cô lao đao, cô chưa từng cảm thấy ức đến vậy.

Khóe mắt nghe cay cay, đầu lưỡi đắng chát, cô thấy tủi thân.

Tập Vị Nam nắm chặt cánh tay cô, đôi mắt đen phản chiếu gương mặt cô, gai ngạnh châm biếm.

"Chỗ này thuộc phạm vi quản hạt của anh, anh nói xem, có liên quan gì đến anh không?"

À! Không nói cô cũng quên mất, Thẩm Tư Á nói phòng này là của Đại đội trưởng, nhưng Thẩm Tư Á không nói Tập Vị Nam là Đại đội trưởng, mà cô biết thế nào được anh là bộ đội Đặc chủng.

Có cảm giác dối lừa, nhiều hơn nữa là thất vọng. Dường như cô chả biết gì về anh cả. Thế mà hồi đầu chẳng hiếu tại sao lại bất chấp đến với anh ta.

Tô Uyển nói đúng, hôn nhân không thể chỉ dựa trên cảm giác, nếu tư tưởng, tư duy khác nhau, làm sao mà sống được?

Tập Vị Nam chưa hề cố ý giấu diếm cô điều gì, nhưng cô ấy không hề hỏi, cô cho rằng mỗi người đều có không gian riêng, việc gì phải đi can dự vào cuộc sống của người khác.

"Thế anh bảo em phải nói gì? Đằng nào cũng ở đây rồi." Đối diện với gương mặt giận dữ của anh, cô càng trở nên thản nhiên, ngẩng đầu, cô cười nói: "Xin lỗi chứ gì? Được, em biết lỗi rồi thưa Đại đội trưởng, được chưa?"

"Em…"

Gió đêm hây hẩy, ngọn đèn ven đường tản mác ánh sáng lờ mờ, đổ bóng dài trên nền đất.

Thẩm Tư Á đứng dưới bãi cỏ sân sau, rướn cổ nhìn lên tầng Bốn.

Khu vực này rơi vào góc chết của camera. Bờ tường gắn một ống nước, mỗi tầng lầu mỗi căn phòng đều có ban công đi cùng. Mới rồi cô thấy Diệp Bạc Hâm thoăn thoắt leo lên theo đường ống nước, chân giẫm lên ban công. Cứ thế vèo vèo lên tới nơi.

Mười mấy phút rồi, sao chưa có động tĩnh gì nhỉ?

Mới đầu Diệp Bạc Hâm còn nhìn xuống, tỏ ý cô an tâm, còn giờ là thế nào.

Đằng sau có tiếng bước chân, có hơi thở gấp gáp, giống như…

Thẩm Tư Á chết trân một lúc, mắt dáo dác nhìn đằng trước, toan tìm chỗ nấp. Chưa được mấy bước, một bóng đen bất thình lình vọt tới.

Lông lá, mắt lại còn xanh, nanh vuốt chìa ra.

Thẩm Tư Á sợ đến nỗi hai chân bủn rủn. Thấy cái thứ kia nhảy vọt lên, miệng há to toan đớp cô. Cô hoảng loạn hét lên thất thanh.

Chúa biết cô sợ chó nhất trần đời, mà còn là loại chó cao ngang người nữa.

Hai người trên lầu mải gườm nhau, bỗng nghe tiếng Thẩm Tư Á thất kinh bên dưới, lẫn trong tiếng chó sủa.

Tim thót lại, Diệp Bạc Hâm vươn tay toan đẩy Tập Vị Nam ra. Nhưng sức cánh tay anh quá khỏe, sắc mặt nặng nề đến tưởng như chảy nước, cô không tài nào gỡ được gọng kìm của anh.

Cô bất lực ngẩng đầu: “Bạn em có chuyện rồi. Anh buông em ra. Để em xuống xem cái đã được không?”

Do ký ức từ bé mà Thẩm Tư Á rất sợ chó.

Đến đây đã gần nửa tháng, cũng chưa thấy ở đâu có chó.

Tập Vị Nam cũng giật mình bởi tiếng thét dưới lầu, ánh mắt quét vào màn đêm đen đặc, đoạn nhìn sang cô. Diệp Bạc Hâm không rõ anh đang nghĩ gì.

Thấy anh cúi đầu, cô mới nhận ra trên người anh chỉ quấn áo choàng, tấm áo màu xám hơi hé vạt, để lộ vòm ngực săn chắc, tóc còn vương nước.

Tập Vị Nam thoáng ngần ngừ, buông tay ra. Diệp Bạc Hâm lập tức xoay người lao ra cửa.

Thấy cô chạy khập khiễng chân thụt chân thò, tay còn ôm hông, thâm tâm anh dấy lên xót xa vô vàn.

68. Chương 68

Gần mười giờ tối, đã quá giờ tắt đèn, Ưng Hy bị Đặng Viễn gọi đến văn phòng Đội trưởng. Trên đường đi cô gặng hỏi Đặng Viễn mà vẻ mặt cậu ta kỳ quặc, chối đây đẩy, bảo đến đấy khắc biết, nhắc cô nên chuẩn bị kỹ tâm lý.

Ưng Hy biết hôm nay Đội trưởng trở về. Hiện tại những chuyện lớn trong đội đa phần đều giao cho Đội phó xử lý, chẳng bao lâu nữa, Đội trưởng sẽ rời cương vị công tác.

Cô không hiểu có chuyện gì mà Đội trưởng lại gấp gáp gọi mình lúc đã tắt đèn.

Thực ra Đặng Viễn cũng không rõ có chuyện gì. Anh xử lý giấy tờ xong, định rời văn phòng thì Đội trưởng và Đội phó bước vào, theo sau là hai đồng chí nữ.

Lúc chạm mặt, Đặng Viễn ngớ người.

Một trong hai người họ chẳng phải vợ của Đội trưởng đó ư?

Cậu chàng toan chào, thì Đội trưởng sai đi gọi Ưng Hy, ngắt ngang câu "Chị dâu" đã lên tới miệng.

Vẻ mặt Đội trưởng không vui vẻ cho lắm, làm cậu ta không dám hỏi nhiều.

Tập Vị Nam ngồi sau bàn làm việc, mặt mày lạnh tanh, ngón tay kẹp bút máy xoay tròn, ánh mắt nhìn ra ngoài hành lang.

Tiêu Thuần lập cập đứng cạnh bên, trán rươm rướm mồ hôi. Rõ ràng anh ta lớn hơn Tập Vị Nam mấy tuổi, mà trước mặt Tập Vị Nam lại không khác gì một tân binh thiếu hiểu biết, thấp thỏm chờ nghe lãnh đạo phê bình.

Len lét liếc nhìn Tập Vị Nam, thấy ánh mắt anh thâm trầm, chiếc bút giữa những ngón tay xoay mỗi lúc một nhanh, con tim anh như sa xuống vực sâu.

Thẩm Tư Á và Diệp Bạc Hâm đứng ở bên kia, đối diện Tiêu Thuần. Diệp Bạc Hâm hơi cúi đầu, không biết đang nghĩ gì. Thẩm Tư Á thì hồn nhiên ngẩng đầu nhìn ngắm người đàn ông toàn thân toát ra uy quyền, ngồi phía sau bàn làm việc.

Thấy người này quen thế, hình như từng gặp ở đâu đó.

Theo lý mà nói, đường đường một đấng trai đẹp thế này, đáng lẽ chỉ một cái nhìn là không bao giờ quên được mới đúng, tại sao không nhớ nổi nhỉ.

"Báo cáo!" Ưng Hy đứng ngoài cửa, thấy hai người phụ nữ đứng quay lưng về mình, tức thì chau mày.

Tập Vị Nam không lập tức lên tiếng, ánh mắt vẫn xa xôi hướng vào màn đêm, lướt qua Ưng Hy, đôi mắt đen khiến tim cô thót chặt lại.

Không khí trong văn phòng vô cùng khác lạ. Ưng Hy vẫn kiên trì thế đứng chào kiểu nhà binh. Rất lâu sau, Tập Vị Nam mới chậm rãi thu lại ánh mắt, giọng trầm trầm vang lên: "Vào đi!"

Diệp Bạc Hâm ngẩng đầu nhìn Ưng Hy, ánh mắt ẩn chứa áy náy.

Mong Ưng Hy không bị liên lụy.

Ưng Hy bắt gặp ánh mắt của cô, hơi thở thoáng chốc nghẹt lại, đoạn quay sang nhìn Tiêu Thuần đứng phía bên kia.

Tiêu Thuần than khổ thấu trời, bụng bảo dạ, thằng ranh con Lục Khánh hại đời anh mất rồi, mang đến cái của nợ phá phách này. Phòng Đội trưởng mà nó dám vô tư trèo vào?

Vô kỷ luật, vô tổ chức, ở bên ngoài cũng ghép vào tội tự tiện đột nhập nhà dân, phạm pháp chẳng chơi.

Tiêu Thuần đem đầu đuôi ngọn ngành chuyện xảy ra tối nay kể lại một lượt với Ưng Hy. Quân dưới trướng cô gây đại họa rồi, bị Đội trưởng bắt được. Mặt mày Ưng Hy xây xẩm, bao năm làm lính, chưa một lần chứng kiến kẻ nào gan tày trời đến thế.

Bên này, Thẩm Tư Á len lén giật tay áo của Diệp Bạc Hâm, Diệp Bạc Hâm liếc nhìn cô ả.

Thẩm Tư Á thì thào: "Cậu có thấy Đội trưởng rất quen không? Như gặp ở đâu rồi ấy?"

Diệp Bạc Hâm nghe mí mắt giần giật, cụp mi xuống, bảo: "Câu này nghe giống như Giả Bảo Ngọc nói lần đầu gặp Lâm muội muội thì phải? Em gái này nhìn quen quen, như thể đã gặp ở đâu rồi ấy?"

Cô không muốn vào lúc này thú thực với Thẩm Tư Á. Tập Vị Nam gọi Ưng Hy và Tiêu Thuần đến, chắc muốn xử lý theo việc công. Phải phạt thế nào thì cứ thế mà làm, sẽ không vì tình riêng giữa hai người mà dễ dàng bỏ qua.

Đây mới là Tập Vị Nam mà cô quen biết. Trong công việc tuyệt đối nghiêm khắc, lúc nào cũng lạnh lùng, lý trí.

Nếu Thẩm Tư Á biết được thân phận của anh, thể nào cũng trầm trồ lên khiến ai nấy đều hay. Lúc ấy người khó xử là anh. Đến nước này rồi, màviệc đầu tiên cô cân nhắc vẫn là không muốn mang thêmphiền phức cho anh.

Lâm muội muội? Gã đàn ông mặt lạnh như tiền đối diện á? Thẩm Tư Á buồn cười quá, cùi trỏ hích ngang hông Diệp Bạc Hâm: "Lúc này rồi còn có tâm trạng đùa, vái cô luôn đấy."

Mới rồi bị hông đập xuống sàn, vốn đã đau, giờ bị Thẩm Tư Á hích đúng vết thương cũ, Diệp Bạc Hâm đau nhăn nhó. Lưng ưỡn thẳng, cắn răng nói: "Khách sáo!"

Ưng Hy nghe xong chuyện Tiêu Thuần kể, mặt sa sầm, lại thêm vẻ lạnh tanh của Tập Vị Nam.

Ít nhiều gì cô cũng hiểu Tập Vị Nam, bây giờ là để cô tự mình xử lý.

Đang cân nhắc, chợt nghe hai người đứng cạnh thì thà thì thầm gì đó, Ưng Hy càng bạu mặt.

Cô có nên khen ngợi hai kẻ này tâm thế vững vàng, lúc này rồi mà còn cười được?

Tuyệt nhiên không ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

"Diệp Bạc Hâm! Cô không ở phòng ngủ, mò đến khu của Thủ trưởng làm gì?"

Ưng Hy bất thình lình lù lù trước mặt, làm Thẩm Tư Á giật nảy người.

Cô nàng vốn không ưa vị sĩ quan huấn luyện mặt lạnh này. Chị ta thường xuyên giáo huấn mình đã chả kể, lại còn chửi bới sa sả.

"Báo cáo Đại đội trưởng, cô ấy đến tìm tôi." Thẩm Tư Á hùng hồn lườm nguýt lại.

Ưng Hy cười gằn: "Hỏi đến cô chưa?"

"Tôi…" Chết tiệt, lại là cái kiểu cười phát hờn ấy.

Diệp Bạc Hâm ngẩng đầu: "Thưa Đại đội trưởng, trong thời gian nghỉ ngơi không ai cấm sang khu của Thủ trưởng. Tôi cũng không làm chuyện gì xấu xa. Tôi đến thăm bạn. Bọn họ cũng không cản tôi lại."

"Thăm bạn?" Ưng Hy chắp tay sau lưng, cười khẩy: "Đừng nói với tôi, Đội trưởng là bạn mà cô nhắc nhé."

"Thẩm Tư Á, còn cô? Tắt đèn rồi không ở trong phòng, thậm thà thậm thụt ở sân sau làm gì?"

Thẩm Tư Á chẹp miệng: "Tôi có thậm thà thậm thụt đâu? Chẳng qua tôi đi dạo sau giờ cơm đấy chứ, mà tôi không phải phạm nhận, quyền gì can dự vào tự do của tôi?"

Bị bắt tại trận còn già mồm, Ưng Hy không biết phải nói cô ta ngu xuẩn hay đơn thuần nữa. Ở đây có là người dễ bị lừa không, ngoan ngoãn nhận lỗi mới là cách tốt nhất.

Tiếc là cô ả không hiểu…

Ưng Hy phì cười: "Đi dạo sau giờ cơm cơ đấy, dạo kiểu gì mà đến tận phòng của Thủ trưởng?"

Vẫn không nói ra được, Thẩm Tư Á liếc nhìn Diệp Bạc Hâm, thấy cô đang nhìn chăm chăm vị Thủ trưởng từ đầu chí cuối chưa nói câu gì.

Sao cô thấy cái ánh mắt ấy lạ thế nhỉ, không nói được là cảm giác gì.

Diệp Bạc Hâm chăm chú nhìn Tập Vị Nam, ánh mắt anh nặng nề, lúc này cũng nhìn lại mình.

Xem ra người đàn ông này giận thật rồi, bằng không đã chẳng đến nỗi anh làm ầm ĩ lên cho mọi người biết hết thế này.

Diệp Bạc Hâm thấy hơi đau đầu, bụng bảo dạ hay là nhắc lại câu chuyện đã nói lúc trên lầu với Tập Vị Nam, tuy dở ẹc nhưng còn hơn khai Thẩm Tư Á ra.

Còn Thẩm Tư Á bên này lại sợ liên lụy Diệp Bạc Hâm, thôi dù sao cô cũng chẳng phải quân nhân, không sợ Ưng Hy phạt, cùng lắm thì về trước thời hạn.

Thẩm Tư Á ngẩng đầu, cười khiêu khích: "Cô vênh váo cái nỗi gì, chẳng qua thấy tôi ngứa mắt chứ gì? Tôi nói cho mà biết, chuyện hôm nay không liên quan gì đến Diệp Bạc Hâm, tất cả là do tôi nài nỉ. Ai bảo sếp mấy người nổi tiếng mà còn làm ra vẻ bí mật…"

Diệp Bạc Hâm chau mày, nói toát lời cô: "Báo cáo Đại đội trưởng, hôm nay chúng tôi ra ngoài quên chìa khóa. Như Đại đội trưởng đã nói, thân là Đặc chủng binh, trong bất kì tình huống nào cũng phải bình thản đối mặt hiểm nguy, học cách tự cứu mình, không thể để tính mạng gửi gắm ở người khác. Chúng tôi

không muốn làm phiền mọi người, nên tự mình trèo tường vào. Không ngờ do trời tối, lần đầu tiên thực hiện động tác khó, phấn khích quá độ, nên trèo vào nhầm phòng."

Diệp Bạc Hâm nói bằng vẻ nghiêm túc. Ưng Hy á khẩu, sao cô không nhận ra trình độ điêu ngoa của con bé này lại hùng hồn đến độ đáng hờn thế này nhỉ.

Tiêu Thuần buồn cười lắm nhưng đành bấm bụng nhịn, mặt phình lên đỏ gay.

Tầng hai với tầng bốn cách nhau hẳn một cái tầng ba, mà nó dám tự tin bốc phét không sợ cắn phải lưỡi. Nhưng cũng hiếm đứa dám cứng với Đội trưởng, Ưng Hy lần này giẫm phải mìn rồi, gặp phải một đứa cấp dưới trước mặt một kiểu, sau lưng lại kiểu khác, thật tội lỗi, tội lỗi.

Tập Vị Nam không biết lôi từ đâu ra chiếc máy ảnh của Thẩm Tư Á, bộp một cái vất xuống bàn. Tất cả ánh nhìn đều dồn vào đó.

Diệp Bạc Hâm co giật mí mắt. Máy ảnh là do Thẩm Tư Á đeo vào cổ cô, dặn cô cố chụp thật nhiều kiểu chính diện. Rốt cuộc Tập Vị Nam chỉ bằng một đòn đã hạ gục cô nằm bẹp dưới đất. Máy ảnh cũng theo đà trượt xuống. Lúc đi, cô quên béng mất việc này, xem ra sau đó anh bắt gặp trên sàn.

Tập Vị Nam mặt không biểu cảm, cái uy của người từng trải qua bôn ba thăng trầm khiến người ta khó thở. Nói ra cũng lạ, kể cả người lớn tuổi hơn Tập Vị Nam đứng trước mặt anh, cũng cảm thấy ngột ngạt, gò bó bất an, chỉ sợ sơ suất, song Diệp Bạc Hâm lại không sợ anh, ánh mắt thản nhiên đối diện.

"Á á mẹ kiếp, máy ảnh của tôi." Thẩm Tư Á thất kinh, trong đấy toàn là những của quý hiếm cô chụp được trong nửa tháng qua. Bị vỡ ra đấy thì về báo cáo kiểu gì, Chủ biên sẽ lột da cô là cái chắc.

"E hèm…" Tiêu Thuần nhịn hết nổi, mượn cớ hắng giọng để che giấu cái cười bên khóe môi.

Thẩm Tư Á toan lao đến giật máy ảnh, Ưng Hy quát: "Làm cái gì, ai cho cô động đậy?"

Thẩm Tư Á trề môi, thực ra chả cần phải tra hỏi nữa, xem máy ảnh xong, lại liên hệ với những gì Thẩm Tư Á nói vừa, những kẻ có mặt ở đây đều là người tinh nhanh, đoán được Thẩm Tư Á mắc bệnh nghề nghiệp muốn chụp trộm Đội trưởng.

Dù Tập Vị Nam không biết rõ thân phận của Thẩm Tư Á, nhưng Ưng Hy rèn quân có phương pháp, tuyệt đối không cho phép kẻ bất trị vô tổ chức vô kỷ luật xuất hiện trong đội hình. Mà Diệp Bạc Hâm nói đây là bạn mình. Cũng mặc quân phục nhưng lại không phải quân nhân. Tính cách này xem ra khá là giống cô ấy, nhưng cô có vẻ biết nặng nhẹ, biết điều tiết cảm xúc hơn.

Tập Vị Nam để Ưng Hy tự mình giải quyết. Việc này nói to thì to, nói nhỏ thì cũng nhỏ. Bây giờ rõ ràng cả rồi, đối tượng lại là sếp sòng, Ưng Hy hơi khó xử, trầm ngâm thoáng chốc, cô quyết định phạt Diệp Bạc Hâm viết kiểm điểm năm nghìn chữ. Ngay tối nay thực hiện trườn bò vác nặng hai mươi vòng, nhốt trong

phòng tối hai ngày, tự mình hối cải.

Tiêu Thuần hốt hoảng ngẩng phắt đầu, đoạn nhìn sang Tập Vị Nam. Phạt kiểu đấy hiển nhiên quá nặng. Bắt một cô gái trườn bò vác nặng hai mươi vòng, e là mai cánh tay không nhấc lên nổi.

Nhốt trong phòng tối là bài tập bắt buộc của Đặc chủng binh. Mục đích là để tra tấn tù binh. Con người ngồi quá lâu trong phòng kín, không một tiếng động, không biết rõ thời gian thay đổi, xung quanh là bóng đêm. Không ít người mắc bệnh tâm lý sau tập huấn, thường ảo tưởng nghe thấy tiếng động, hoặc ảo giác. Quân địch thường sử dụng chiến thuật này để cậy mồm tù binh. Bởi sức chịu đựng của tâm lý con người chỉ có giới hạn, cơn đói không hành chết được anh, nhưng sự cô độc có thể khiến người ta phát điên.

Tập Vị Nam nhíu mày, anh khua chiếng gõ trống gọi mọi người đến đây, không thật sự muốn phạt cô, mục đích chỉ muốn cho cô ra về.

Quyết định của Ưng Hy khiến anh không hài lòng. Chiếc bút đang xoay khựng lại, anh ngẩng đầu, đôi mắt đen đăm đăm nhìn Ưng Hy.

Đầu lưỡi ranh mãnh khiêu khích: "Diệp Bạc Hâm? Nếu tôi nhớ không nhầm, danh sách binh đoàn nữ không có cái tên này, Ưng Hy, cô giải thích xem?"

69. Chương 69

Người do Tiêu Thuần đưa vào, Ưng Hy không biết rõ người nâng đỡ cô ta. Tưởng Tiêu Thuần đã báo trước với Đội trưởng, bây giờ nghe Tập Vị Nam nói vậy, cô mới biết Tiêu Thuần lén lút giấu Đội trưởng đưa người vào Đội đặc chủng.

Tuy bảo là Đội trưởng giao việc của Đội đặc chủng cho Tiêu Thuần giải quyết, nhưng không nghĩ Tiêu Thuần lại dám thậm thụt sau lưng Đội trưởng mà làm chuyện này.

Nghiêm trọng mà nói thì Tiêu Thuần đã phạm quân luật, việc này được coi như lạm dụng quyền hành, xử lý việc riêng.

Mà Ưng Hy cũng không tránh khỏi liên quan.

Theo như ý mà Đội trưởng nói, nếu cô đoán không nhầm, thì có vẻ như anh không lòng với cách xử lý của cô.

Ưng Hy ngước mắt nhìn sang Tiêu Thuần, Tiêu Thuần chột dạ nhìn lảng đi.

Tiêu Thuần mồ hôi đầm đìa, thâm tâm gọi tên Lục Khánh ra chửi bới ngàn vạn lần. Thằng ôn con toàn

chuộc họa cho anh, rồi lia mắt lườm Diệp Bạc Hâm. Con bé chết tiệt, hồi đầu còn tưởng nó hiền lành dễ bảo, hôm nay coi như mình tới số rồi.

"Thưa Đại đội trưởng, cô ta…" Đồng đội bao nhiêu năm, chỗ cá nhân Tiêu Thuần với Tập Vị Nam cũng là tình nghĩa sống chết. Tập Vị Nam không đến nỗi vì chuyện cỏn con mà gây khó dễ. Nói thẳng ra là, chỉ cần Tập Vị Nam giơ cao đánh khẽ, chuyện này thế là qua.

Nhưng Tập Vị Nam lại cứ khăng khăng không bỏ qua chuyện này.

Tập Vị Nam từ tốn nói: "Thôi nói đi, lại là họ hàng nhà ai?"

Cùng lúc đó, ánh mắt anh dừng trên người Diệp Bạc Hâm, đôi mắt đen lay láy từng chút từng chút một tan vào ánh sáng mờ ảo, có đôi chút giá lạnh, và rất nhiều những thứ hỗn độn không nói nên lời.

Người hao gày, mặt rám nắng ửng đỏ, da mặt có vết bỏng, khóe mắt có thể thấy rõ vết bầm.

Tại sao phải khổ thế? Tập Vị Nam xót xa, Đặc chủng binh tập luyện gắt gao, không coi con người là người, tất cả vất vả bây giờ là để đổi lấy một cơ hội sống còn cho tương lai thực chiến sau này.

Đàn ông con trai như anh có thể gắng gượng được, khổ một tí cũng không sao. Nhưng cô là con gái, không nhất thiết phải nhận phần khổ ấy về mình.

Tiêu Thuần hắng giọng mấy tiếng, không ngờ sếp không nể mặt tí nào, cứ thể nói toạc ra. Anh ta đang phân vân hay là khai Tô Cảnh Sâm ra.

Có Tô Cảnh Sâm là bệ đỡ, chắc không đến nỗi gây khó dễ Diệp Bạc Hâm.

"… Ề… là… là…"

Diệp Bạc Hâm không muốn kéo Tô Cảnh Sâm vào. Sợ danh tiếng của cậu bị bôi nhọ. Nom kiểu Tập Vị Nam muốn truy hỏi cho ra nhẽ thế này, chuyện này chắc khó mà thông cảm được.

"Thưa Thủ trưởng, chuyện này phải phạt ra sao, anh cứ nói, tôi tuyệt đối không oán thán."

Diệp Bạc Hâm đỡ lời mất rồi. Mà Tập Vị Nam lại cần chính câu nói này. Anh cần một thời cơ.

"Đến từ đâu thì về lại đó. Quân đội có quân luật, không phải chỗ chơi đùa." Tập Vị Nam nghiêm sắc mặt, đường nét sắc cạnh, lãnh đạm.

Khóe môi Diệp Bạc Hâm khẽ nhếch cười. Cô đoán ngay là thế này, khua chiêng gõ trống cũng chỉ để đuổi cô đi?

Nhưng cô không hiểu, tại sao người đàn ông này lại làm mọi cách để cô ra về bằng được?

Nửa tháng trời bật vô âm tín, vừa về đã bặm trợn quát tháo. Cô nhắm mắt còn tưởng tượng được ra đôi mắt đỏ long sòng sọc gương mặt cau có dữ dằncủa anh mới rồi.

Có chuyện gì mà không nói riêng được, cứ phải rùm beng lên cho người ta biết cả.

Nếu anh nói nhỏ nhẹ chỉ một câu là, anh không muốn em mệt, có khi trong phút mềm lòng cô sẽ đồng ý ra về. Cớ sao phải bày trò ép buộc thế này?

Diệp Bạc Hâm mím chặt môi không nói, mắt bâng khuâng cụp xuống.

"Thưa Thủ trưởng..." Ưng Hy nhăn mày, hình phạt quá nặng, không giống tác phong thường ngày của Tập Vị Nam chút nào.

Tập Vị Nam đứng dậy, vòng qua bàn làm việc, bước tới bên Tiêu Thuần, ánh mắt lướt qua gương mặt Diệp Bạc Hâm. Thấy mặt cô ngây dại, lòng anh nhoi nhói.

Quyết định này có lẽ anh ra hơi quá đáng, nhưng anh không dám đặt cược.

Bi kịch của năm năm về trước không thể lại một lần tái diễn. Nếu lại có thêm một lần nữa, anh không chắc mình liệu có thể chịu đựng nổi không.

"Có vấn đề gì?" Tập Vị Nam quắc mắt, giọng sắc lẹm: "Ưng Đại đội trưởng, ăn nói thận trọng, chuyện này không bàn lùi nữa. Hoặc cô ta rời khỏi đây, hoặc cô rờicương vị này."

Tất thảy mọi người sững sờ trước câu nói của anh. Ngay như Diệp Bạc Hâm cũng không ngờ anh lại lợi dụng điểm yếu để uy hiếp cô đến mức này.

Đúng, Tập Vị Nam đang muốn tạo sức ép cho cô. Ép cô phải chủ động ra về, không thì người liên lụy là Ưng Hy.

Cô còn chọn lựa nào khác không? Đúng thật cô không hề ưa Ưng Hy, nhưng cũng không muốn vì chuyện xốc nổi của mình, lại thành ra một người vô tội bị cắt chức.

Diệp Bạc Hâm cười gằn: "Được, tôi đi."

Dứt lời, không đợi mọi người kịp phản ứng, cô liền quay người bỏ ra ngoài.

Cởi bộ quân phục này ra, không còn ai liên quan với cô nữa rồi.

Đáng nhẽ cô phải cảm nhẹ nhõm, mới bắt đầu nôn nao muốn về, giờ sướng rồi, lại được về sống đời an nhàn, vậy mà tại sao không vui?

Tô Cảnh Sâm lâu rồi không liên lạc với cô. Lão ta bảo cho cô ở một tháng, giờ bị bắt về, mặc kệ lão già đã hết bực chưa, cũng liên quan gì?

Gió tối hây hẩy, thao trường chìm trong màn đêm, mấy ngọn đèn âm u bên đường đổ bóng dài dài. Diệp Bạc Hâm dạo bước men theo thao trường, lòng rối bời bời.

Màn trời tĩnh mịch giăng mắc vài vì sao, bãi tập không xa văng vẳng tiếng đàn ông hô hào, lẫn trong tiếng ve râm ran, như thêm phần khắc khổ, ẩn giật.

Quân đặc chủng không phân biệt ngày hay đêm, miễn có tiếng còi là tức khắc bật dậy trang bị sẵn sàng, tối nào cũng chia đội tập luyện.

Có những bài tập phải thực hành trong đêm, lâu dần thành thói quen.

Diệp Bạc Hâm đến đây đã nửa tháng, những thứ tiếp xúc chỉ là phần ngọn của tảng băng. Ưng Hy từng tách cô ra, nửa đêm dẫn sáu cô gái đồng đội cùng phòng ra ngoài, đến tờ mờ sáng mới quay về, ai nấy mệt bơ phờ, người ướt rượt như vớt từ nước lên.

Nửa tháng khổ luyện lướt qua mắt cô như chớp bóng, gương mặt lạnh lùng của Ưng Hy, sự ê chề không hề ấm áp, mỗi lần ngã xuống lại bò dạy, ngày qua ngày mệt lử như cún, người chạm giường là vật ra ngủ, nửa đêm tập trung đột xuất, cả vác nặng hành quân việt dã nữa chứ.

Cô biết mình đã thay đổi rồi, không nỡ ra về.

Thẩm Tư Á thấy mình gây rắc rối cho Diệp Bạc Hâm, lòng rầu rĩ không thôi. Mới đầu cũng chẳng phải không biết Diệp Bạc Hâm không thích ở lại đây, nhưng sau này thấy cô ấy hằng ngày tập luyện, mặt mày tươi cười rạng rỡ. Hai người còn nói xấu Ưng Hy lúc ăn cơm ở Nhà ăn, nhưng mắng thậm tệ đã đời xong, Diệp Bạc Hâm thường nói đỡ cho Ưng Hy.

Sau này Diệp Bạc Hâm từng nói, cô thấy cuộc sống như thiếu thứ gì đó, bây giờ sống vô tư vô lự rồi, nhưng làm gì cũng thiếu động lực, không thấy cảm hứng với bất cứ thứ gì. Thế nên cô vài ba bận lại sang nhà họ Diệp kiếm chuyện hòng tìm cảm giác được hiện diện.

Cô biết phần ký ức bị mất khiến mình bất ổn. Cô không nghĩ đến việc tìm lại, bao năm nay cô nàng sống

vô ưu vô lo, nhưng không có nghĩa lòng không hoang mang. Mỗi lần sực tỉnh giữa đêm, cô ý thức được mình không hề hoàn chỉnh.

Cô chưa từng nghĩ sẽ thay đổi. Hồi đầu từ tận thâm tâm mình cô rất phản cảm đối với quân đội, nhưng đó chỉ là biểu hiện bề ngoài. Lúc tham gia huấn luyện, cái cảm giác nhiệt huyết sục sôi từ tận tâm can không thể đánh lừa được cô. Cô có thể tìm được cách sống sảng khoái, kích thích trong cái đày đoạ của thử thách cực hạn.

Từ sớm đã chịu đựng sự thống khổ do cuộc sống mang lại, cô không giống như những cô tiểu thư chốn thủ đô, thích khoe khoang, thích hàng hiệu, và càng chán ghét những bữa tiệc hào nhoáng giả dối.

Mọi người thấy cô tỏ ra ngoan ngoãn nhưng không thấy được trái tim nguội lạnh đằng sau nụ cười ngụy trang. Thế nên mới nói, người như cô mới là siêu vô tình.

Thẩm Tư Á và Ưng Hy tìm thấy Diệp Bạc Hâm trên khán đài. Cô ngồi chỗ bệ xi-măng lộ thiên, hai chân duỗi thẳng, tay chống sau lưng, ngửa đầu ngắm thing không.

"Xin lỗi, tớ lại rước thêm rắc rối cho cậu." Thẩm Tư Á ngồi xuống cạnh bên, bắt chước dáng vẻ của cô, ngước lên trời.

Diệp Bạc Hâm quay ra mỉm cười: "Nhờ phước của cậu, mai tớ được lượn rồi."

Thẩm Tư Á ngả đầu dựa lên vai cô, buồn buồn nói: "Sao cậu đáng ghét thế nhỉ? Đồ phá đám. Hiếm khi tớ mới cảm tính một lần, bao cảm xúc ấp ủ bị cậu làm hỏng cả. Cậu bảo đền tớ thế nào đây?

Diệp Bạc Hâm trầm ngâm, mắt long lanh nhìn Thẩm Tư Á.

Thẩm Tư Á là một mỹ nhân hiếm có. Gương mặt trái xoan điển hình, khóe mắt cong cong, cặp mắt lúc cười phong tình phơi phới, thân hình khiêu gợi, rành rành một yêu tinh hút hồn người.

"Thôi, không đùa cậu nữa, về ngủ đi." Diệp Bạc Hâm vỗ má cô, đoạn đứng dậy, phủi bụi dưới mông, thả bước đi xuống. Sau, dừng ở bậc thang cuối cùng, ngó xuống nhìn Ưng Hy.

Ưng Hy đứng dưới khán giả, vẫn gương mặt cao ngạo lạnh lùng, thân mình một mét bảy có hơn, vóc dáng dong dỏng chắc lẳn, không nhỏ con yếu ớt đến độ người khác thoạt nhìn đã thấy chả có uy lực gì như cô.

Bệ cao mười mấy phân, nâng Diệp Bạc Hâm lên nom cao hơn Ưng Hy hẳn nửa cái đầu. Thực tế, Ưng Hy mới là người có chiều cao hơn cô nửa cái đầu. Diệp Bạc Hâm nheo mắt cười khẽ: "Đại đội trưởng này, có ai từng nói chị có thân hình đẹp tuyệt vời chưa?"

Ưng Hy nhăn mày, cô không bắt kịp tư duy bay nhảy của Diệp Bạc Hâm: "Cô định nói gì?"

Diệp Bạc Hâm xoa căm nói: “Chị mặt quân phục rất hợp.”

Ánh mắt đảo trên người Ưng Hy, sau cùng chạm đến gương mặt, cô tò mò hỏi: “Đại đội trưởng, chị có bạn trai không?”

Ưng Hy vốn thuộc hàng hoa khôi trong Đội, tiếc là tính chảnh hoảnh. Không phải không ai theo đuổi, mà do cô nàng yêu cầu cao. Thử hỏi ai dám chinh phục một nữ binh Đặc chủng, không có tài cán ấy thì chỉ có nước ngắm cho no mắt vậy.

Chính ủy cũng từng gọi cô lên làm công tác tư tưởng, mai mối giới thiệu. Nhưng đáng tiếc, người quá khó tính, làm người ta sợ chạy mất dép.

Ưng Hy cũng sắp ngấp nghé đầu băm. Nghe Diệp Bạc Hâm hỏi thế, cô có phần cáu:

“Diệp Bạc Hâm, tôi là cấp trên của cô, ăn nói có chừng mực thôi.”

Diệp Bạc Hâm so vai: “Tôi nói gì? Hỏi chị có bạn trai không thôi mà. Có phải thiếu nữ mới lớn đâu, việc gì phải xấu hổ.”

“Không có thì tôi giới thiệu cho mấy người, giàu-trẻ-đẹp hẳn hoi.” Diệp Bạc Hâm đổi mặt cười.

Hiển nhiên, hậu quả của việc trêu Ưng Hy là phạt thể lực.

Trên thao trường mênh mông, hai bóng người một trước một sau chạy bộ cùng nhau, mới đầu chạy khá nhanh, sau chậm dần.

Đêm vùng núi lạnh se sắt, thi thoảng có cơn gió lướt qua, vậy màkhắp người Diệp Bạc Hâmvẫn túa mồ hôi, nhưng sảng khoái. Giải tỏa xong tâm trạng đỡ hơn rất nhiều.

Ưng Hy nói chạy hai mươi vòng. Bây giờ hai mươi vòng với cô dễ như trở bàn tay. Nghe sau lưng có tiếng bước chân, cô không rõ mình đã chạy được bao nhiêu vòng, cho đến khi mệt rã người, Ưng Hy vẫn chạy cùng.

Đối với những người lính dày dạn như Ưng Hy mà nói, họ không giỏi trong việc biểu lộ cảm xúc, hành động mới là minh chứng hùng hồn nhất. Bằng không tối mịt thế này đã chẳng chạy lòng vòng cùng Diệp Bạc Hâm.

Cả hai nằm trên bãi tập, Diệp Bạc Hâm nghiêng đầu nói: “Đại đội trưởng này, bình thường không phải lúc tập luyện, chị nên cười nhiều hơn, không thì sống mệt mỏi lắm.”

Diệp Bạc Hâm mở đầu câu chuyện, đêm đó cả hai tâm sự rất lâu. Ưng Hy kể chuyện hay ho lúc huấn luyện, Diệp Bạc Hâm kể chuyện hoang đường mình từng làm.

Tương phùng chẳng qua cũng một chữ duyên, không ai có thể mãi mãi đi cùng ai.

70. Chương 70

Đặng Viễn ôm cây đợi thỏ dưới tòa nhà ký túc xá của Đại đội nữ binh, xa xa thấy Diệp Bạc Hâm thong thả quay về, đầu cúi gằm, vừa đi cánh tay vừa xoay vặn giãn cơ.

"Chị dâu."

Nghe giọng nam lào thào, Diệp Bạc Hâm giật bắn mình.

Ngẩng đầu lên thì bắt gặp một gương mặt non choẹt, trẻ măng, cười rất chất phác, còn ngượng ngùng gãi đầu nữa chứ.

Diệp Bạc Hâm ngờ vực nhìn cậu ta, mặt rất quen. Cô nhớ ra rồi, là lính của Tập Vị Nam, hồi trước từng gặp trong nội thành, cái cậu lái xe.

Tại liên quan đến Tập Vị Nam nên Diệp Bạc Hâm đâm bực mình lườm cậu ta, đoạn rảo chân vòng qua, đi thẳng.

Chị dâu cái nỗi gì?

Tập Vị Nam lật mặt giả vờ không quen, bây giờ gọi vớ vẩn cái gì?

Đặng Viễn tưởng Diệp Bạc Hâm không nhận ra mình, bèn đuổi theo: "Chị ơi, em là Đặng Viễn đây, là lính cảnh vệ của Thủ trưởng đây mà. Lần trước em theo Thủ trưởng về Quân khu họp, chị còn lôi em xuống xe, tự mình ngồi lên. Sau đó em còn lái xe đưa chị và Thủ trưởng về nhà. Chị không nhớ em à?"

"À đúng rồi, có cả Lý Tiểu đội trưởng nữa, chị còn nhớ không?"

"Thủ trưởng nào? Không quen!" Diệp Bạc Hâm sầm mặt, rảo bước nhanh hơn.

Cái gã Tập Vị Nam nhạt nhẽo, cả ngày không hé răng lấy nửa lời, mà sao lại thu nạp cái tay lắm mồm này bên mình chứ.

Không quen? Đặng Viễn sửng sốt, tóc tuy cắt ngắn hơn nhưng vẫn khuôn mặt đó mà nhỉ.

Cậu ta không nhầm người đấy chứ, mà kể cả có nhầm nhọt, thì cũng làm gì đến nỗi Thủ trưởng không nhận ra vợ mình. Rõ ràng Thủ trưởng bảo anh đến tìm người mà.

Thấy Diệp Bạc Hâm sắp lên gác, Đặng Viễn liền cuống quýt chặn lại.

"Chị ơi, là Thủ trưởng Tập Vị Nam đấy. Mới rồi mọi người chẳng ở trong văn phòng còn gì?" Đặng Viễn luống cuống giải thích.

Cậu chả hiểu cụ thể xảy ra chuyện gì, nhưng cậu chứng kiến Diệp Bạc Hâm bỏ ra ngoài một mình. Sau đó người về hết, cậu vào thì thấy Thủ trưởng đứng bần thần bên cửa thổ, hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác.

Thủ trưởng vốn không nghiện thuốc lá, trừ lúc tâm trạng vô cùng tệ hại hoặc áp lực lắm thì mới mượn thuốc giải tỏa.

Đặng Viễn chặn lối cầu thang, cô không thể lên gác.

"Muốn cái gì hả? Có gì nói đi."

Đặng Viễn sợ cái vẻ dữ dằn của cô: "Thủ… thủ trưởng mời chị qua…"

"Tôi không đi!" Bảo qua là qua, nghĩ cô là ai?

Chẳng đã nói cô biến đi đấy thôi? Dù gì mai cũng về rồi, mà anh ta cũng chả phải cấp trên của cô, việc gì phải nghe anh ta chứ?

"Chị ơi, em xin chị đừng làm khó em. Chị mà không đi, Thủ trưởng lột da em mất." Đặng Viễn nhăn nhó nói.

Lại lần nữa đặt chân vào căn phòng này, tâm trạng Diệp Bạc Hâm tệ hại xuống tột độ. Tập Vị Nam quay lưng về phía cô, nghe tiếng bước chân vẫn chưa ngoảnh lại. Lúc ra ngoài, Đặng Viễn đã tiện thể khép cửa lại.

Căn phòng sặc mùi khói tỏa, bên chân anh quẳng xuống nhiều đầu lọc, ngón tay còn kẹp một điếu đã châm đầu, khói trắng nhả nghi ngút.

Cửa sổ mở toang, Tập Vị Nam thả khói vào màn đêm, mùi ni-cô-tin ngấm vào phổi, cơn đau nhẹ đi cùng khoan khoái.

Bệ cửa sổ bên tay đặt hộp thuốc và bật lửa, một tay anh tì trên khung cửa, dáng đứng thẳng tăm tắp.

Sự im lặng đang lan tỏa, như màn đêm vô tận.

"Thủ trưởng tìm tôi có việc?" Diệp Bạc Hâm phá vỡ bầu im ắng trước tiên.

Nghe giọng điệu xa cách của cô, tay anh thoáng run lên, tàn thuốc đầu điếu nơi ngón tay vừa vặn lụi mình, đáp xuống cửa sổ.

Anh cúi đầu nhìn điếu thuốc khói tỏa vấn vương trên tay, bỗng thấy thật vô vị. Thuốc lá cố nhiên có thể khiến con người ta mê mẩn, nhưng mùi vị ni-cô-tin lại giống như nỗi buồn len lỏi khắp nơi.

Tập Vị Nam dụi điếu thuốc, quay người lại, đôi mắt sâu bịn rịn thứ cảm xúc không nói nên lời, sự thờ ơ và giận dữ đã nguôi ngoai.

Bị đôi mắt chứa chan thâm tình ấy nhìn, Diệp Bạc Hâm cảm bối rối khắp người, tay buông bên hông hơi siết chặt lại.

Trên đường đến đây, trong đầu cô lướt qua một lượt những gì Tập Vị Nam có thể sẽ nói, nhưng không nghĩ anh sẽ im lặng từ đầu chí cuối, và lại nhìn cô bằng ánh nhìn nặng nề ấy.

Anh có đôi mắt rất đẹp, đen láy, sâu hun hút. Mỗi khi chăm chú nhìn ai đó lại giống như một vòng nước xoáy không ngừng tỏa ra lực từ cuốn lấy mọi cảm xúc của người ta, để rồi từ từ đắm chìm.

Vào lúc Diệp Bạc Hâm ngẩn ngơ thất thần, bị hớp hồn bởi ánh nhìn của anh, thì Tập Vị Nam đã đến bên cô, tay đưa lên, xoa nhẹ gò má cô.

Gương mặt cô vẫn còn giọt mồ hôi sau lúc chạy bộ, tóc mai ẩm ướt, đôi mắt đẹp tựa suối nước trong, lóng lánh ngây thơ.

Da mặt nổi quầng đỏ do cháy nắng, tay anh gạt đi giọt mồ hôi cỡ hạt đậu trên gương mặt ửng đỏ. Nửa tháng không có mỹ phẩm dưỡng da, mặt cô vẫn mơn mởn như phù dung nở từ nước trong. Chỉ có điều, mặt nước rẽ lối, phù dung trắng hóa bông sen hồng, vẫn đẹp rung động hồn người.

Ngón tay dừng trên vết bầm nơi khóe mắt cô. Ánh mắt anh bỗng trở nên sắc lẹm, ánh nhìn thoáng xao động, chạm vào đôi mắt hoang mang của cô.

"Đau không?" Ngón tay anh ấn nhẹ.

Diệp Bạc Hâm vốn không nghe thấy anh đang nói gì. Thấy gương mặt anh ở gần trong gang tấc, viền bờ

môi thanh tú hấp hé, hơi thở nam tính sảng khoái dễ chịu phả trên gò má. Thần trí cô ngẩn ngơ lắc đầu, người không giọt rượu mà vẫn đắm say.

Ánh mắt người đàn ông thoáng nhanh nét cười tinh ranh. Bấy lâu anh vẫn biết cách lợi dụng ưu thế của mình hòng hạ gục hàng phòng ngự tâm lý của cô. Giống như lúc này, khiến cô mất hết khả năng kháng cự đối với thái độ thoắt lay chuyển của anh.

Đêm nay, chuyện Thẩm Lương ra đi đã khiến tâm trạng đủ não nề, lại thấy cô bất ngờ có mặt trong doanh trại, vượt ngoài dự liệu của anh. Nếu có thể, đời này anh mong mỏi cô không dính dáng bất cứ thứ gì với quân đội, vậy mà cô chẳng những xuất hiện trong bộ quân trang lại lần nữa quấy đảo tâm trí anh, và còn trèo tường lên tầng bốn. Khoảng khắc ấy anh vừa sợ vừa giận.

Sợ cô nhớ lại những chuyện khổ đau, giận cô coi thường tính mạng bản thân, sao lại dám tay khôngtrèo lên tầng bốn?

Thậm chí anh không dám liên tưởng, dù chỉ một chút đỉnh sơ xuất, giờ đây cô đã không thể toàn vẹn đứng trước mặt anh.

Hay sao, vận mệnh vẫn chiếu cố anh.

Trong lúc cơn giận lên tột đỉnh, anh không còn khả năng cân nhắc, lửa giận trong lòng khiến anh làm ra những chuyện sau đó, khi ấy đầu chỉ một ý nghĩ, tuyệt đối không thể giữ cô ở lại.

Khiến cô ra về có trăm ngàn phương thức, vậy mà anh lại chọn cách cực đoan nhất, cũng là cách hiệu quả nhất. Lợi dụng chức vụ quyền hạn, với danh nghĩa cấp trên đuổi cô ra đi.

Nhưng anh quên rồi, cô chỉ ưa mềm mỏng, không ưa cứng rắn, khi đã tức lên thì anh cũng không ghìm nổi.

Dõi theo bóng lưng bực bội bỏ đi, anh ý thức rõ ràng mình đã làm sai mất rồi. Người phụ nữ chỉ có thể dỗ dành, không thể quát mắng. Bao nhiêu năm trôi qua, anh vẫn không học được khôn, tưởng cô vẫn là cô bé ngày xưa lẽo đẽo chạy theo sau mình.

Bàn tay anh mơn man trên gò má cô, vuốt ve làn da cháy nắng mỏng manh nhạy cảm từng chút từng chút. Ngón tay thô ráp khiến cô rùng mình, sực bừng tỉnh.

Thân hình anh cao to, ngược chiều ánh sáng đứng trước mặt cô. Cả người cô chìm trong cái bóng của anh. Diệp Bạc Hâm nửa thẹn thùng nửa bực tức vung tay anh ra.

Đồ tranh thủ, hóa ra cô bị anh lấy sắc đẹp ra dụ dỗ.

Cô thừa nhận anh rất đẹp trai, thuộc mẫu hình cô hằng thích. Nhưng từ nhỏ đến lớn gặp gỡ biết bao nhiêu

trai đẹp mỗi người một vẻ đẹp đa dạng, cũng chưa ai khiến cô thất thần.

Không ngờ cũng có ngày mình mắc bệnh mê trai, xấu hổ chết mất.

Diệp Bạc Hâm, mày quá kém, người ta nãy còn hằm hè quát tháo, giờ chỉ bằng một cái nhìn mà hồn mày đã bay bổng đi theo rồi.

Cô đứng lùi về sau một bước, Tập Vị Nam lại tiến lên một bước. Cánh tay anh vòng ra sau lưng cô, rồi nhẹ nhàng khép lại, Diệp Bạc Hâm nằm gọn trong vòng tay anh.

Hai bộ quân trang màu ô-liu chạm vào nhau, lòng bàn tay nóng như quả cầu lửa trên bờ hông làm bỏng rát làn da cô, dấy lên những cơn rùng mình.

Càng cựa quậy, tay anh siết càng chặt. Bàn tay anh nắm lấy cổ tay cô, nhìn thì tưởng lỏng lẻo, nhưng lại như giữ chặt mạng sống của cô, khó lòng nhúc nhích.

"Anh làm cái gì?" Diệp Bạc Hâm bực tức ngẩng đầu, đôi mắt cháy lửa, gờ cổ nổi gân xanh, vẻ tức giận của cô vẫn đẹp nao lòng. Yết hầu anh quặn lại, ánh mắt đăm đắm nhìn mạch máu gờ lên, anh muốn cắn vào đó.

Điên chăng? Mới rồi còn hùng hổ, hận không thể từ mặt nhau, giờ lại đụng chân đụng tay làm cái gì?

Ai bảo phụ nữ hay đổi thay, cô thấy đàn ông mới là giống loài sáng nắng chiều mưa.

"Tập Vị Nam!" Thấy anh không nói không rằng, Diệp Bạc Hâm khẽ quát.

Người đàn ông vất vả dời ánh nhìn, ngửi thấy mùi mồ hôi trên cơ thể cô, anh đưa tay gạt sợi tóc dấp dính ướt trên má cô.

"Ưng Hy phạt em chạy bộ à?" Hơi thở cô vẫn chưa thể bình ổn, nhịp tim dồn dập, mạch đập nhanh quá mức bình thường, biểu hiện của việc vừa vận động mạnh.

Diệp Bạc Hâm không thèm trả lời, trái lại, còn khích anh: "Thủ trưởng, anh lấy tư cách gì để hỏi tôi câu này?"

"Hử?" Âm mũi phát ra gợi cảm tột độ, Diệp Bạc Hâm suýt thì bị anh ta mê hoặc mất rồi.

Yêu nghiệt! Diệp Bạc Hâm mắng thầm trong bụng, rõ ràng mặt lạnh lùng nghiêm nghị, mà cử chỉ tay chân lại say lòng người.

Diệp Bạc Hâm trấn tĩnh nhìn lại anh. "Nếu với tư cách là Thủ trưởng, anh không thấy hành động thân mật này là vô cùng không phù hợp à?"

Hai chữ thân mật được cô nhấn mạnh: "Và tôi có thể kiện anh tội quấy rối tình dục, lợi dụng việc công quấy rối cấp dưới đấy."

Tập Vị Nam phá lên cười: "Thế với tư cách là chồng thì sao?

Diệp Bạc Hâm đanh mặt: "Thế thì càng không nên, anh là chồng, anh phải tôn trọng đời sống riêng tư của tôi, tôn trọng tự do cá nhân của tôi."

Tập Vị Nam không nói gì, đôi mắt sáng vẫn đau đáu nhìn cô, tưởng như xuyên thấu. Diệp Bạc Hâm bị nhìn lâu phát bực trong người.

"Vẫn giận à?" Tập Vị Nam vuốt ve tóc cô, mắt nhìn xuống, đôi mắt đen phản chiếu bóng hình cô.

Đùa, không giận mà được à?

Diệp Bạc Hâm ngoắt đầu đi, không nói.

Tập Vị Nam khẽ thở dài, lòng bàn tay dầy dặn, ấm áp men theo cánh tay trượt xuống, nắm lấy mu bàn tay cô, nhẹ nhàng mơn trớn.

"Vừa nãy anh nói quá lời, anh xin rút lại, coi như chưa nói gì, được không?"

Thỏa hiệp? Diệp Bạc Hâm nghĩ đến hai chữ ấy, cô nghi hoặc nhìn Tập Vị Nam. Anh mặc cho cô nhìn thỏa thuê. Hồi lâu, cô nói: "Ý anh là, em có thể ở lại?"

Tập Vị Nam nghe đầu hơi nhói, rõ ràng cả hai đều nghĩ sai lệch, hoàn toàn không phải đang nói cùng một câu chuyện.

Anh nói rút lại lời mình, là chỉ việc đã trách móc cô lúc ở trên gác. Còn cô lại lưu luyến việc ở lại.

Giọng anh toát lên chắc nịch, tỏ rõ vẻ kiên quyết không thể phủ nhận: "Không."

Diệp Bạc Hâm biến sắc mặt, biết rõ anh ta làm ầm cả lên rồi, làm sao có thể dễ dàng xuôi như thế được?

71. Chương 71

"Tại sao em phải đi, cho em một lý do?" Bởi vì sự chênh lệch chiều cao, Diệp Bạc Hâm nói chuyện với anh phải ngẩng đầu lên, cổ có chút mỏi.

Cô di chuyển cổ, trước khi anh khai trừ anh có thể tìm một viện cớ, ".Đừng nói với em là vất vả gì đó, không thích hợp, hoặc viện cớ trong quân đội có quy tắc của quân đội, em không tin."

Ở đâu cũng có đặc quyền, lúc trước mỗi năm cậu của cô cũng đưa Diệp Thiên Dịch vào trong doanh trại, cũng không thấy có ai ý kiến gì.

Cậu của cô dám đưa cô tới lực lượng đặc nhiệm, ngõ ngách bên trong gì cậu chắc chắn biết rõ, nếu như nói suy yếu quân kỷ gì đó, dựa vào tính cách của cậu cô, tuyệt đối sẽ không để cô tới.

Tập Vị Nam đưa tay lên giúp cô mát xa phần cổ, dùng lực thích hợp, Diệp Bạc Hâm thường đối diện với máy tính, vùa ngồi xuống là mấy tiếng đồng hồ, phần cổ và gáy thường cảm thấy đau mỏi, không thể không nói, kỹ thuật mát xa cùa Tập Vị Nam rất chuyên nghiệp, cũng rất thoả mái, tầ cả đau nhức trong nháy mắt điều biến mất dưới bàn tay anh.

Diệp Bạc Hâm an tâm hưởng thụ anh massage cho cô, đôi mắt hơi mơ hồ, dịu dàng như một con mèo.

Ánh mắt Tập Vị Nam hơi hạ xuống, "Lực lượng đặc nhiệm huấn luyện rất vất vả, không dễ giống như em tưởng tượng đâu, bây giờ em mới bắt đầu, càng về sau càng khắc nghiệt."

Bàn tay di chuyển lên eo cô, che mắt cô lại, nhẹ nhàng vuốt ve, "Em xem, mới không lâu mà mặt của em phồng thương lên rồi, bây giờ mới tháng sáu, tháng 7 tháng 8 nóng nhất, anh không chịu được để em chịu khổ."

Hay cho câu không chịu được để em chịu khổ, Diệp Bạc Hâm suýt chút nữa liền bị cảm động rồi.

"Vậy em ở lại nửa tháng nữa, tháng bảy rời đi." đối diện với Tập Vị Nam như vậy, Diệp Bạc Hâm vô thức đua giọng nhẹ nhàng.

Tay của Tập Vị Nam hơi mạnh một chút, những cái khác anh cái gì cũng đồng ý, duy chỉ có chuyện này, anh làm không tới chốn, anh không thể thuyết phục bản thân, một chút sai sót, anh sẽ mất đi cô vĩnh viễn.

Loại nỗi đau này, anh cũng không muốn chịu đựng nữa.

"Cuối tháng nữ quân nhân liên đội sẽ có một lần diễn tập thực chiến, lần diễn tập này không giống như bình thường, toàn quân giới đều mọng đợi biểu hiện của bọn họ, bọn họ thành công hay không, chuyện này liên quan đến sau này có được thành lập đội nữ đặc nhiệm hay không. Ban đầu anh cũng không tán thành thầnh lập đội nữ đặc nhiệm, dù sao thì nam nữ trời sinh sức mạnh chênh lệch khác biệt, sinh lý của nữ

quân nhân cũng rất phức tạp, nhưng Ưng Hi lại không nỡ bỏ qua các nhân tài quân sự, cô và phó thiếu tướng đã giành lấy cơ hội này, mới có liên đội nữ binh của chúng ta."

"Liên đội nữ quân binh vẫn còn đang trong giai đoạn thử nghiệm, Ưng Hi vì muốn cấp trên chấp nhận, nử tháng sau nhất định đẩy mạnh diễn luyện, anh không phải hạ thấp tâm tư của em, anh biết em không phải là người không thể chịu khổ, nhưng trong liên đội nữ binh mỗi một binh lính có ít nhất ba năm phục vụ quân đội, tố chất quân sự của bọn họ rất mạnh mẽ, còn em?em mới huấn luyện chưa bao lâu, làm sao đi so sánh với bọn họ?"

"Anh xem qua kế hoạch huấn luyện của Ưng Hi giao lên, hai tuần tiếp theo mới là vào huấn luyện quan trọng, leo vách đá hạ cánh trên không lội nước qua sông sinh tồn trong rừng sâu, các huấn luyện này đều chứa đầy sinh tồn thương vong, gia nhập lực lượng đặc nhiệm, chính là giao mạng sống cho quân đội, em hiểu không? Những huấn luyện trước đây của em đều là môn cơ bản, chỉ là đặt nền móng cho sau này, khảo nghiệm sinh tồn và thương vong hành hạ thể chất và tinh thần tôi luyện dũng cảm và ý chí thách thức các giới hạn sinh lý tinh thần và kỹ năng có thể đạt cao nhất, tất cả những thứ này đều là mặt sau của khảo nghiệm và huấn luyện."

Tập Vị Nam cố gắng thuyết phục cô, anh nói đều là sự thật, các hạng mục huấn luyện có thể cũng chưa từng nghe qua, nhưng những cái này đều là anh tự thân trải qua, năm đó tại trường học thợ săn Venezuela, tiến vào rừng rậm Amazon huấn luyện, cùng tử thần tranh giành sự sống, mặc dù mỗi năm binh đặc nhiệm đều làm biện pháp phòng ngừa an toàn, nhưng vẫn có người chết ngoài ý muốn.

Những người không gia nhập vào lực lượng đặc nhiệm tôn sùng binh đặc nhiệm, nhưng bọn họ lấy mạng ra đánh cược, mỗi lần ra ngoài làm nhiệm vụ đều phải đối mặt nguy cơ hy sinh, lá thư tuyệt mệnh viết lên rừng sâu, may mắn sống quay trở về, ai không vui mừng còn có cơ hội viết?

"Vì vậy anh sợ em là gánh nặng của bọn họ?" Diệp Bạc Hâm bắt đầu lắc động, không phải không thể chịu khổ, mà là lời anh nói không sai, chẳng lẽ cô vì muốn chứng minh bản thân, vì tranh một lời nói mà đi gây rắc rối cho người khác?

Những lời anh nói cô có tâm lý chuẩn bị, bởi vì tính chất công việc của cậu cô, cô từ nhỏ cũng đã chứng kiến không ít, cô biết rõ Tập Vị Nam không lừa cô, nguy cơ cao bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng là thực sự tồn tại, hơn nữa chính xác là xảy ra bên cạnh, cũng có thể vào một ngày nào đó chiến hữu cũng huấn luyện cũng không còn.

Nghĩ tới đây, cô có chút cót thương Tập Vị Nam, anh cũng là binh đặc chủng, lúc trước cũng là như vậy tới, quen biết anh bốn năm, anh dường như mỗi lần gặp cô, ở không được bao lâu liền bị một cuộc điện thoại gọi đi.

Có lẽ khi cô vô tư vô nghĩ, mỗi ngày suy nghĩ về cách vui chơi, thì anh đang thực hiện sứ mệnh của mình, bất cứ lúc nào cũng có thể hy sinh.

Diệp Bạc Hâm cúi thấp đầu, tâm trạng trầm xuống, Tập Vị Nam xoa xoa mái tóc cô, giọng nói trầm nhẹ nhàng, "Nói hồ đồ gì vậy, em có cuộc sống của em, bọn họ có cuộc sống của bọn họ, theo đuổi của em không giống với họ. Anh không muốn em ở phía trước tập luyện, rõ ràng biết em có thể gặp nguy hiểm,

còn anh thì cái gì cũng không thể làm, như vậy sẽ khiến anh cảm thấy bản thân rất vô dụng."

"Lúc nãy ở dưới lầu nổi giận với em, là anh không tốt, tha thứ cho anh được không?"

Diệp Bạc Hâm cảm thấy bản thân không có lập trường, mấy lời nói liền bị anh thuyết phục, nhưng mà nếu nguy hiểm như vậy, vì sao cậu lại đưa cô tới đây?

Trong lòng cô vẫn còn nghi hoặc, ngập ngừng nửa ngày, mới không tình không nguyện ngẩng đầu lên, nghi ngờ hỏi: "Anh không lừa em?"

Đôi đồng tử trắng đen rõ ràng kín đáo trong suốt, gọn gàng động lòng người, tinh thần Tập Vị Nam liền động, ánh mắt rực lửa rơi trên đôi môi đỏ tươi của cô, hít một hơi sâu, mới trấn áp xuống những ý niệm xuất hiện trong đáy lòng.

Bây giờ thời gian không được, anh không thể bỏ qua toàn bộ.

Tập Vị Nam di chuyển ánh mắt, nhẹ nhàng ừm một tiếng, đưa tay ra ôm lấy cô vào lòng, lần này ôm một cái thật chặt, không giống như lúc nãy nửa ôm nửa bị ép.

Hơi thở trên người cô khiến anh bị mê hoặc, ngay cả khi trộn lẫn với mùi mồ hôi cũng không thể che dấu được một mùi hương hoa nhàn nhạt trên người cô, anh nhắm mắt thèm khát, cằm anh tựa trên đầu cô, mái tóc mềm mại vuốt ve cằm, ngứa ngáy, giống như gãi trên đầu trái tim.

Nơi mà Diệp Bạc Hâm không thể nhìn thấy, khoé miệng của Tập Vị Nam cong lên, anh mỉm cười, nụ cười không vui vẻ này ngay lập tức hoá thành những tia lạnh lẽo.

Ngay cả khi hai người đã tiếp xúc gần gũi, nhưng cũng là nửa tháng trước, trong nửa tháng này cô hoàn toàn không có cảm giác lấy chồng rồi, từ nhỏ tới lớn ngoài cùng với Diệp Thiên Dịch tiếp túc sau lưng, cô căn bản không cùng người khác giới nào tiếp xúc da thịt.

Cảm giác rất lạ, một chút lén lút, cũng có chút rung động choáng váng, sau đó là chính là lúng túng không biết làm thế nào, chân tay không biết nên đặt ở đâu.

Lúng túng buông xuống hai bên, đầu bị anh ép vào lồng ngực, cách lớp quân trang, còn có thể nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ, cơ bắp rắn chắc dán vào khuôn mặt cô, nhiệt độ của hai má dần dần tăng cao.

"Cái đó..." Có thể buông cô ra trước được không, cơ thể cô ướt dính, còn có thể ngửi thấy mùi mồ hôi, anh không để ý sao?

"Cái gì?" Tập Vị Nam trả lời rất nhanh, âm cuối hất lên cao, cảm xúc lắng xuống.

Tay Diệp Bạc Hâm buông thỏng ở hai bên nắm chặt rồi lại buông ra, buông rồi lại nắm chặt, cơ thể bị anh ôm cứng đờ không giống của bản thân, muốn cử động lại giống như bị cái gì đó cố định chắc chắn.

Cô không biết vì sao đang bình thường lại biến thành như vậy, lúc tới đây rõ ràng cô rất tức giận, không, cố vốn dĩ không định tới đây nếu không phải, nếu không phải nhìn thấy Đặng Viễn tội nghiệp cầu xin cô, cô bây giờ đã sớm tắm rửa thoả mái rồi.

"Anh buông em ra trước được không?" Diệp Bạc Hâm tìm một cớ nhút nhát, "Quá chặt rồi, không thể thở được."

Tập Vị Nam không lập tức buông cô ra, mà lại thấp giọng cười, hiếm khi nghe thấy anh cười vui vẻ như vậy, Diệp Bạc Hâm cũng không biết anh cười là đang cái cớ mà cô tìm, hay là tâm trạng anh thật sự vui vẻ.

Diệp Bạc Hâm quẫn bách đến nỗi đôi mắt nhảy loạn lên, nghĩ cô cũng là không xấu hổ quen rồi, lúc trước đối diện với tỏ tình của nam sinh, cô cũng có thể mỉm cười ngớ ngẩn, căn bản không gặp phải tình trạng khốn đốn nào.

Bây giờ cô là bị làm sao vậy? Mặt không chỉ đỏ lên, còn dễ xấu hổ, thật sự là càng sống càng thụt lùi rồi.

Tập Vị Nam không buông cô ra, nhìn thấy cô đỏ mặt, ánh mắt có chút lay động, mỉm cười rõ ràng, quay người đi đến cạnh bình lọc nước.

Diệp Bạc Hâm cầm lấy cốc nước, nhấp một ngụm, lén lút ngẩng đầu lên.

Tập Vị Nam nhìn chằm chằm vào cô một lúc, ngồi xuống sofa cùng cô, cô có chút không tự nhiên, còn thái độ của anh rất bình thường tự nhiên.

Liếc nhìn trôm bị phát hiện, Diệp Bạc Hâm dứt khoát vứt đi, da mặt dày cùng anh đối mặt, không bao lâu liền chìm vào đôi mắt sâu thẳm của anh.

Với người địa vị cao như anh, đối diện với người đàn ông trưởng thành mà trên người phát ra hơi thở kín đáo, phải cần dũng khí rất lớn.

Diệp Bạc Hâm bóp cốc dùng một lần biến dạng, may mà nước trong cốc ít, nếu không bây giờ đã tràn ra ngoài rồi.

Tập Vị Nam cúi đầu nhìn chiếc cốc trong tay cô, cô cũng cúi đầu nhìn, theo ánh mắt của anh, cô nhìn thấy cốc nước bị chính mình làm biến dạng, nhất thời xấu hổ, buông lỏng ngón tay.

Lại là trầm mặc, lướt qua khung cửa sổ nhìn lên bầu trời, trong màn đêm đen tối những ngôi sao ngày càng sáng hơn.

Diệp Bạc Hâm thu lại tầm mắt, đặt cốc nước xuống bàn trà, đứng dậy, “Không còn sớm nữa, em nên quay về rồi.”

Tập Vị Nam đưa tay ra nắm lấy cổ tay cô, cách bởi bàn trà, anh hơi nghiêng người về phía trước, áo ngoài quân phục mở ra hai khuya áo, từ góc độ của cô có thể nhìn thấy trái táo Adam đẹp đẽ của anh, anh nghiêng đầu nhìn cô, trái táo Adam dường như đang đập, lộ ra vẻ chốn hút người khác.

Không thể không nói, Tập Vị Nam chơi một tay nhịp tốt, Diệp Bạc Hâm không cí sức đề kháng với vẻ đẹp nam tính mà anh vô tình để lộ ra.

Nhìn thấy cô thoả mái dời tầm mắt, đầu ngón tay dưới cổ tay run rẩy, ngay cả chiếc tai trắng nõn phúng phính cũng nhuộm một tầng ửng đỏ.

Trong mắt Tập Vị Nam chứa ý cười, đứng người dậy, đi vòng qua bàn trà đến bên cạnh cô.

Cảm nhận được anh dừng lại, ngửi thấy hương thơm rõ ràng của cơ thể anh, Diệp Bạc Hâm mới làm vẻ bình tĩnh quay đầu hỏi, “Còn có việc gì sao?”

Tập Vị Nam cúi đầu, môi mỏng hướng tới cô ép xuống, Diệp Bạc Hâm kinh ngạc trợn tròn đôi mắt.

Tập Vị Nam từ từ lướt qua mắt cô, nhẹ nhàng vuốt ve lông mi cong dày của cô, giống như dòng điện từ làn da của cô đến tim.

Cô nghe thấy tiếng pháo hoa trong màn đêm, bên tai ngoài hơi thở nặng nề của anh và đôi môi va chạm phát ra âm thanh ra, cũng không nghe thấy gì khác.

Trái tim lúc này bị đắm chìm.

Tập Vị Nam ôm lấy eo cô, một tay đặt lên má cô vuốt ve nhẹ nhàng, từ từ rời khỏi cô.

Trán dựa vào cô, giọng nói hơi khàn khàn lên tiếng, “Ngày mai anh phái người đón em quay về?”

Trái tim của Diệp Bạc Hâm vẫn còn đập mãnh liệt, chậm lại một lúc, giọng nói của anh mới xông vào trong màng nhĩ.

Diệp Bạc Hâm cúi thấp đầu, nhẹ giọng nói: “Không cần đâu.”

Anh phái người đưa cô quay về tính là chuyện gì?

Vốn dĩ ai cũng không biết móii quan hệ của bọn họ, cộng với hôm nay ồn ào như vậy, càng không có người nào hoài nghi bọn họ quen biết.

Huống hồ thêm một chuyện, đối với danh tiếng của anh cũng không tốt.

...

Lúc Diệp Bạc Hâm nhẹ nhàng quay về phòng ngủ, trong phòng ngủ chìm vào màn đêm im lặng, cô cho rằng chiến hữu đều ngủ rồi, quay người nhẹ nhàng khoá cửa phòng.

Những ánh sáng cuối cùng ngoài hành lang ngăn cách bởi cửa, sau lưng đột nhiên một bàn tay chìa ra, nắm lấy vai phải của cô, cô lạnh người, trong nháy mắt phản ứng lại, cơ thể nghiêng sang trái, kết quả bên trái lại có một chân chìa ra, đá vào đầu gối cô.

Cơn đau thúc đến đầu gối cô, tay phải bị giữ ra sau lưng, nghiêng đầu, tai trái nghĩ còn muốn chiến đấu, người sau lưng dường như đoán được cô sẽ ra chiêu này, nhanh chóng giữ lấy vai trái cô, tay trái bị giữ chặt không cử động được, cúi gằm xuống bên cạnh.

Diệp Bạc Hâm đen mặt, dùng đầu gối nghĩ cũng biết người sau lưng là ai.

Trong phòng ngủ có sáu cô gái, mỗi người đều giỏi một lĩnh vực khác nhau, Duy Mật là sở trường về chiến đấu và vật tay, cô cũng là người nhanh nhẹn nhất trong sáu người rất thích chơi đùa, mọi người đặt cho cô biệt hiệu Mật Nhi, ban đầu cô ghét bỏ Diệp Bạc Hâm nhất, từ từ tiếp xúc về sau, cô cùng Diệp Bạc Hâm là hợp nhất.

Môn vật lộn và vật tay của Diệp Bạc Hâm là do cô dạy, thua cô ấy, cô cũng không cảm thấy mất mặt.

Nhưng nửa đêm khuya không ngủ, tấn công cô là chuyện gì đây?

Mật Nhi xảo trá cười lên, “Tiểu Diệp Nhi, nghe nói cô bị mời lên văn phòng đại đội trưởng uống trà, bản lĩnh a, đại đội trưởng vừa quay về, chúng ta đều chưa nhìn mặt được, cô đều chạy đến văn phòng người ta rồi.”

Không chỉ Mật Nhi không ngủ, cả một phòng ngủ đều tham gia, chỉ đợi Diệp Bạc Hâm quay về, giương hình bức cung.

“Thẳng thắn khoan hồng, chống cự nghiêm trị a.”Hướng Đoá Nha cũng tiến lên.

“Ài, có cảm thấy đại đội trưởng siêu cấp đàn ông không, bị anh liếc mắt, có cảm giác trúng điện không?” Trồng hoa si là tay đánh lén giỏi Ngải Thu Viên, người không xấu, bình thường tính cách tuỳ tiện cẩu thả, rất hiếm khi nhìn ra cô là tay đánh lén giỏi, suy cho cùng tay đánh lén cần phải luôn duy trì lực chú ý cao

độ, tuy nhiên người ta che trời, buông xuống chơi rất cởi mở, lên chiến trận liền biến thành một người khác.

"Wow, không biết đại đội trưởng lần này sẽ ở lại căn cứ bao lâu?Hi vọng anh sẽ không bao giờ rời khỏi đây."

"Được rồi, đức tính đó của cô, đại đội trưởng không đi cũng không nhìn cô đâu."

"Cắt, cái đó không chắc chắn, nói không chừng đại đội trưởng thích dáng vẻ của tôi."

"Dáng vẻ nào?Đen à?"

"Này, cậu muốn chết hả!"

Ngoài ban trưởng Lộ Hạ dè dặt, năm người khác đều bao quanh lấy Diệp Bạc Hâm, cậu một câu tôi một lời, ríu rít, ồn ào tới nỗi tai Diệp Bạc Hâm cũng đau.

Đáng thương cho Diệp Bạc Hâm đang bọ ép xuống đất, không thể cử động được.

"Chị em à, có thể buông tôi ra trước được không?" Diệp Bạc Hâm đau đầu cắt ngang bọn họ, eo vô còn đau a. Hôm nay bị phạt di chuyển của chó gì đó, liên tiếp bị phạt hai lần.

Không phải muốn thẩm vấn cô sao, sao lại biến thành hoa si Tập Vị Nam rồi?

Trong quân đội có mấy trăm sinh vật nam, không thấy bình thường họ kích động như vậy.

"Được rồi, đừng làm loạn nữa, ồn ào đến liên trưởng, ngày mai cho các người đẹp mặt." Lộ Hạ vừa nói, Mật Nhi mới ý thức lại, tiểu Diệp Nhi còn bị cô ép dưới đất.

Diệp Bạc Hâm xoa xoa vai đau của mình, để mắt tới một đám người đang vây cô trên giường cô, trên giường bên phải bên trái nằm hai người, phía trước đứng hai người, sau lưng vẫn còn một người đang ngồi trên chiếc chăn miếng đậu hũ của cô, Hạ Lộ ôm cánh tay đứng dựa vào bên cầu thang củ giường.

72. Chương 72

"Làm ơn, các người đừng như con sói đói nhìn tôi như vậy được không?" Diệp Bạc Hâm có chút nuốt không xuống ánh mắt nhiệt tình của họ.

Mật Nhi nằm nghiêng bên cạnh cô, hai tay ôm lấy cổ cô, một chân to dài vô tình ép lên chân của Diệp Bạc Hâm, nhẹ nhàng chà chà, mỉm cười dịu dàng thổi một hơi lên má cô, "Nói đi, cô muốn tôi dụ dỗ cô mới nói

sao, hay là…”

Dừng lại một chút, ngón tay nắm lấy cổ tay Diệp Bạc Hâm, từ từ dùng lực, “Giương hình ép cung?”

Diệp Bạc Hâm kêu khổ không xong, lúc đầu cô vì sao không nghĩ đám quái cà ri này là nữ quân nhân đặc nhiệm lạnh lùng chứ, rõ ràng là nữ côn đồ.

“Nói cái gì?” Diệp Bạc Hâm đưa chân đá chân cô ra, muốn đứng dậy, lại bị Ngải Thu Viên đứng trước đẩy lùi lại.

“Tiểu Diệp Nhi, đừng đấu tranh, nói tối nay cô đã làm điều tốt gì?huy động nhân lực, đến đại đội trưởng cũng xuất mã rồi, chỉ tôi một chiêu, tôi cũng muốn được đại đội trưởng mời đi uống trà, mắng tôi một trận cũng được.” Ngải Thu Viên tà tâm không hết.

Diệp Bạc Hâm muốn sụp đổ, đám nữ hoa si này, chỉ là một người đàn ông, có đáng không?

Giống như tám trăm năm chưa nhìn thấy qua sinh vật nam vậy.

“Ban trưởng.” Diệp Bạc Hâm đáng thương quay đầu hướng qua nhìn Lộ Hạ đang đứng bên cạnh cầu thang của giường, ánh sáng ngoài hành lang chiếu qua cửa sổ rọi vào, rèm cửa không kéo lên, trong phòng ngủ một quầng ánh sáng mờ nhạt bao bọc, “Cô có quản không vậy?bọn họ lấy quyền tự do cá nhân của tôi bất hợp pháp, người ta bị tình nghi cũng không thể giương hình bức cung, càng huống hồ tôi không làm gì a.”

Tay không leo trèo bốn lầu, mơ mộng hão huyền chụp trộm đại đội trưởng, cô có thể nói sao?

Đám nữ nhân hoa si này liệu có giết cô không?

Lộ Hạ hiếm khi cười to lên, hai tay buông ra dang rộng, “Chuyện này tôi không quản được, bọn họ năm người, cô đánh lại sao?”

Diệp Bạc Hâm lắc đầu, Lộ Hạ thuận theo nói: “Vậy không phải được rồi sao, tôi cũng đánh không lại. Nếh quần chúng đã muốn biết, vậy cô thành thật kể lại, tránh khỏi nỗi đau xác thịt.”

Diệp Bạc Hâm kinh ngạc nhìn Lộ Hạ, có có còn là ban trưởng nghiêm túc và thận trọng ngày thường không, loại chuyện nhàm chán này, cô đáng nhẽ không nên tham gia mới đúng, hơn nữa còn phải nghiêm khắc ngăm cấm.

Hướng Đoá Nha nhìn ra nghi ngờ của cô, cười ha ha giúp cô gỡ rối, “Tiểu Diệp Nhi, cô đây là không biết rồi? Cô chẳng lẽ không hiếu kì chúng tôi làm sao biết chuyện cô bị đại đôin trưởng mời đến văn phòng sao?”

Đúng rồi, cô luôn muốn hỏi xem, kết quả đám nữ nhân này quá điên rồ này, căn bản không cho cô cơ hội để hỏi.

"Các người làm sao biết được?" Biết hương vị tồi tệ của Hướng Đoá Nha, cô không đợi Diệp Bạc Hâm hỏi sao, cô dứt khoát hỏi ngược lại.

Lâm Vi nằm trên miếng đậu hũ của cô chỉ chỉ Lộ Hạ, "Ban trưởng, hôm nay là cô ấy đi tuần tra, sau khi tắt đèn đi kiểm tra phòng ngủ, lúc đi giao danh sách cho liên trưởng, nhìn thấy cô cùng trung đội trưởng đại đội trưởng bước vào văn phòng, sau đó liên trưởng cũng bị cảnh vệ của đại đội trưởng gọi đi, nói là đại đội trưởng gọi đi."

"Đừng thừa nước đục thả câu nữa, nói đi, để mọi người cùng vui vẻ." Hạ Lộ cũng gia nhập đội ngũ ép cung.

Mấy cô gái này mặc dù thường thầm kín phía dưới trêu chọc quen rồi, không lớn không nhỏ, trò đùa gì cũng mở ra, nhưng tất cả chỉ là nguỵ trang trên mặt bọn họ.

Giống như tối hôm nay, Lộ Hạ nhìn thấy Diệp Bạc Hâm bị dẫn tới văn phòng đại đội trưởng, biết rằng vấn đề này không tốt, đại đội trưởng rất ít khi xuất hiện trên căn cứ, trong căn cứ cũng không mấy người có thể nhìn thấy anh, các công việc thường ngày đều là trung đội trưởng xử lý, còn Diệp Bạc Hâm là một tân binh, vậy mà ngày đầu tiên đại đội trưởng quay về cô liền nhìn thấy anh.

Sau khi tắt đèn, Diệp Bạc Hâm không ở trong phòng ngủ, bọn họ cho rằng cô ở cùng với người bạn phóng viên nhỏ, Lộ Hạ phá lệ giấu diếm cho cô.

Mấy cô gái này nghe Lộ Hạ nói Diệp Bạc Hâm hình như gặp rắc rối rồi, đều lo lắng không thôi, phái một người đi thăm dò tin tức, kết quả vừa bước ra tới cửa liền bị theo đuôi bắt lại.

Bọn họ không ngủ, đặc biệt ngồi đợi cô quay về, bây giờ xem ra hình như không sao.

Đều là chị em hào sảng, tính cách táo bạo quen rồi, không nói được lời quan tâm, tình chiến hữu sâu sắc được biến thành một cuộc tấn công.

"Chính là như vậy." sau khi bỏ qua thân phận của Tập Vị Nam và mối quan hệ giữa hai người, Diệp Bạc Hâm đại khái bùm bùm nói xong, hai tay mở ra.

Dù sao có thể nói cô đều nói hết rồi, chỉ là bỏ qua thân phận của Tập Vị Nam, là bởi vì cô không muốn chuốc lấy phiền phức, đám cô gái này miệng quá mạnh, cô lo lắng truyền ra ngoài sẽ làm Tập Vị Nam gặp phải rắc rối, cũng không muốn nửa đêm bị ném bom.

Nói tới hình ảnh yếu đuối của cô bị vô tình lộ ra trong phòng ngủ vào ngày thứ ba khi mới vào quân đội, chuyện này nói ra cũng phải cảm ơn Thẩm Tư Á, buổi chiều ngày hôm đó huấn luyện tập thể, cũng không phải hạng mục bảo mật, được sự đáp ứng của Ưng Hi, Thẩm Tư Á chạy nhảy xách chiếc SLR đi phía sau.

Trong quá trình tập luyện, Diệp Bạc Hâm bị nội dung độ xuất sắc kỹ thuật cao vượt qua giới hạn sinh lý khiến cho khốn đốn vô cùng thê thảm, khi đó mấy cô gái này đối với cô còn mang trong lòng địch ý, trong phòng ngủ cố ý xem cô là người vô hình, nói chuyện ném đã dấu tay mang theo tổn thương người khác.

Hạng mục huấn luyện cần phải tinh thần đồng đội, bảy người lập thành một đội nhỏ, thông qua chướng ngại vật 400 mét, chiếm lĩnh điểm d cao địa, với thương vong nhỏ nhất tiêu diệt kẻ thù, lấy được cờ chiến màu xanh của đối phương.

Sáu cô gái hình như lúc trước đã giao hẹn rồi, vừa bắt đầu liền quẳng đi Diệp Bạc Hâm, nhìn sáu cô gái nhanh nhẹn phía trước, khéo léo vượt qua những viên đạn bay trên không, rất nhanh vào được pháo đài của địch, Diệp Bạc Hâm cắn răng vượt qua rào cản 400 mét, đạn bay rít trên đầu, đợi đến khi cô trèo qua chướng ngại vật, khoảng cách bọn họ vào được pháo đài địch đã hai mươi phút rồi.

Viên đạn dừng lại, tiếng súng cũng dừng lại, cao địa d truyền tới ám hiệu thắng lợi, mấy cô gái tư thế hiên ngang oai hùng bước ra, Diệp Bạc Hâm còn nằm vật vã trên đất, mệt mỏi đến chết.

Đối diện với nhạo báng của bọn họ ánh mắt khinh thường, Diệp Bạc Hâm cảm thấy thất vọng tràn trề và bất lực, còn bị chiến hữu bỏ rơi phẫn nộ.

Nhìn thấy Diệp Bạc Hâm bị xấu mặt, Thẩm Tư Á chưa biết tình hình thế nào đối diện với bộ dạng nhếch nhác của Diệp Bạc Hâm nhất thời chụp hình, vô hình dung đốt cháy sự giận dữ của Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm gỡ xuống dây băng màu xanh trên cánh tay xuống, khuôn mặt thuốc màu bùn trộn lẫn với mồ hôi, trong nháy mắt trở nên lạnh lùng, khi mà mọi người ở đây cho rằng cô sẽ khiển trách chất vấn bọn họ, cô nhếch môi quay người bỏ đi.

Thẩm Tư Á cảm nhận được cô thật sự tức giận rồi, chỉ có thực sự tức giận, toàn thân cô mới phát ra hơi thở lạnh lùng không người tiếp cận, nếu đổi lại là bình thường, cô sẽ chế châm chọc giễu lại, đau lòng xoá đi những bức ảnh cô vừa chụp, Thẩm Tư Á chạy đuổi theo, để lại mấy cô gái đối mặt với nhau.

Sau bữa tối, Diệp Bạc Hâm không quay về phòng ngủ, nằm trên trường bắn bắn súng, trường bắn rôngn lớn chỉ có cô bắn ra âm thanh bắn súng.

Kéo chốt an toàn bóp cò, bả vai nhận được lực đẩy, vừa đau vừa tê, lật người nằm trên bãi cỏ, mệt mỏi thở dốc, Thẩm Tư Á lúc này mới dám tới gần cô.

Diệp Bạc Hâm đâu tức giận Thẩm Tư Á, cô tức giận bản thân mình không tiến bộ, hai người trò chuyện không theo vòng gì, chẳng mấy chốc nó thành một mớ hỗn độn, ngày cả những mảnh vỡ của Diệp Bạc Hâm năm đó cũng nói ra, nói về những ngày tháng tươi đẹp, trên mặt hai người hồi tưởng lại thần sắc.

Nhưng ai cũng không phát hiện, trên một ngọn đồi nhỏ bên ngoài phạm vi bắn súng, che giấu ba cái đầu người, chính là ba cô gái trong ban một, bọn họ nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người, lại nhìn thấy Diệp Bạc Hâm và Thẩm Tư Á ở cùng nhau tự nhiên thật sự không làm sai, ba người trao đổi ánh mắt, lén

lút từ sau lưng lần đi tới.

Một trái một phải ép chặt Diệp Bạc Hâm, một người khác nhẹ nhàng bịt miệng Thẩm Tư Á, sắc mặt Diệp Bạc Hâm lạnh lẽo, cô biết trong quân đội có lão binh bắt nạt những tân binh không vừa mắt, nhưng không ngờ tới việc này lại xảy ra với bản thân mình.

Ba người chỉ muốn thừ Diệp Bạc Hâm mà thôi, mặc dù chuyện bắt nạt tân binh, bọn họ năm đó làm không ít, nhưng khi gia nhập vào lực lượng đặc nhiệm, sau đó đều là lấy mạng bảo vệ chiến hữu, có xung đột gì phải nắm tay giải quyết, việc ồn ào riêng tư phía dưới coi như bỏ qua.

Lúc này bản thân bị giáo huấn cũng không sao, cô chỉ sợ liên luỵ Thẩm Tư Á, cơn thịnh nộ cộng với lo âu, vảy trong xương cốt Diệp Bạc Hâm chống lên, châm biếm trả đũa, từ vứt bỏ chiến hữu đến không xứng đáng làm quân nhân, tiếng gầm mạnh mẽ vang vọng, có chút đâm vào tâm lý người đó, nói rất có đạo lý, chủ yếu là khí thế đủ, ba người ngây ngẩn rất lâu mới lấy lại tinh thần.

Đây đâu còn là dê con ở phòng ngủ ngậm miệng không phản kháng yếu ớt, thì ra đều là giả, cũng có thể đây mới là bản chất, ba người lập tức đạt được nhất trí, thả người.

Tối đó, lúc Diệp Bạc Hâm đi tắm rửa, ba người móc móc đầu ngón tay, sáu người tụ họp lại cùng nhau, đem chuyện ở trường bắn nói một lượt, cảm thấy cô gái này rất hợp ý, có thể xem xét để cô nhập hội, nhưng vẫn phải khảo nghiệm khảo nghiệm, dù sao thì tính cách con người có thể giả vờ nhất thời, không thể che giấu cả đời.

Ngày tiếp theo, Diệp Bạc Hâm rõ ràng cảm nhận được thái độ của những người trong ban xảy ra biến đổi, sự khinh thường và khinh miệt trong mắt không thấy nữa, thay thế bằng ánh mắt cân nhắc và ý vị sâu xa, bình thường đều là cô tự lợi dụng thời gian nghỉ ngơi đi luyện tập thêm, mấy ngày này, mấy cô gái luôn phiên nhau trở thành huấn luyện viên của cô, nghiêm khắc và nhẫn nại.

Xung đột xảy ra trong huấn luyện, Diệp Bạc Hâm cũng không còn chịu đựng, tục ngữ nói sự kiên nhẫn là có hạn, nhẫn một lúc sóng yên biển lặng, nhưng vẫn luôn nhẫn nại chính là nhu nhược, khiến cho người khác cho rằng dễ bắt nạt, chuyện bị uy hiếp xảy ra trên trường bắn, cô dựng lên tính cảnh giác.

Sự việc không phát triển theo hướng cô dự tính, bọn họ không đặt bẫy cho cô nhảy, ngược lại là cô lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, mỗi ngày huấn luyện mệt mỏi giống như con chó vậy, vừa quay về ký túc xá lại phải tính kế phòng bị, cùng với độ khó cường độ huấn luyện gia tăng, không lâu cô đã không chịu được nữa rồi, mệt mỏi đến đầu ngón tay cũng không muốn động, đâu còn tâm trạng nghĩ những việc khác.

Có lẽ bản thân cô không phát hiện ra, dù sao mấy cô gái kia cũng phát hiện tính khí của cô thật ra cũng rất hào phóng, khi cứng khi mềm, đặc biệt là Duy Mật, không có việc gì liền thích trêu chọc cô, sau đó sau khi quen thuộc rồi, Duy Mật mới nói với cô vì sao lúc đầu chấp nhận cô.

Chung quy cô vẫn là bị người ta dắt đi một vòng.

...

Ngày hôm sau như thường lệ thức dậy lúc năm rưỡi, động tác gọn gàng đánh răng rửa mặt gấp chăn mặc quần áo, sau đó theo lưng bọn họ, trong mười phút chạy tới cầu thang xuống địa điểm tập trung.

Mùa hè trời sáng rất nhanh, không khí trên núi rất tươi mới, nhìn về phía trước, bình minh bắt đầu, xa xa những ngọn núi xanh nối nhau liên tiếp, bao quanh bốn phía, bầu trời xanh thẳm giống như được hỗ trợ bởi những ngọn núi, phủ trên đỉnh núi.

Sáng sớm mặt trời còn chưa lên cao, khí lạnh trong đêm vẫn trôi lượn lờ rong không khí, Diệp Bạc Hâm hít một hơi sâu, đứng tại vị trí thường ngày của cô.

Ưng Hi hiếm thấy vừa sáng sớm đã xuất hiện, cô đứng một bên nghe phó liên trưởng hô khẩu lệnh, đôi tay chắp sau lưng, đôi chân hơi hơi rẽ ra, tư thế quân nhân tiệ chuẩn, cô đứng có phong thế của nữ anh hùng.

Không thể không nói, đồng phục quân đội nguỵ trang làm đồng phục phù hợp với thân người, bất kể là người nào, chỉ cần mặc quân trang, đứng trong đội ngũ, khí chất toàn thân đều thay đổi, khó trách bắt buộc đồng phục như vậy, thật sự rất đẹp rất thu hút.

Phó liên trưởng báo váo xong, Ưng Hi trở về đội ngũ cũ, tự mình đứng ra, nói một lúc khoá mục huấn luyện hôm nay, không nhẹ nhàng giống như ba háng trước, hôm nay bắt đầu tiến hành khoá mục huấn luyện tăng độ bền tăng độ nguy hiểm, làm tốt các biện pháp phòng ngừa, bất cứ lúc nào cũng có thể có thương vong.

Lông mày Diệp Bạc Hâm giật lên, leo trèo vách đá?

Tối qua Diệp Bạc Hâm hình như có nói qua có hạng mục này.

Ưng Hi còn nói gì đó, Diệp Bạc Hâm không nghe lọt nữa, Tập Vị Nam nói kêu cô thu dọn đồ đạc, hôm nay quay trở về, nhưng mà Ưng Hi ngoài liếc mắt nhìn cô một cái, không có nói cô rời khỏi hàng, sau đó hạ lệnh chạy bộ.

Cô thở phào một hơi, nếu như hôm nay phải đi, cô cũng muốn cùng bọn họ cùng nhau huấn luyện nhiều hơn, trân trọng thời gian còn lại, có thể bao lâu thì bấy lâu vậy.

Cho đến khi luyện tập thường lệ kết thúc, phân công nhân viên huấn luyện, Diệp Bạc Hâm bị phân đi huấn luyện hạng mục phục kích, phân cùng cô có Duy Mật và Ngải Thu Viên.

Bởi vì cường độ huấn luyện hôm nay lớn, bữa sáng dinh dưỡng phong phú, nhưng Diệp Bạc Hâm lại cảm thấy không có vị, ngay vả Duy Mật tâm tư cẩu thả cũng phát hiện ra cô chán nản, hỏi cô làm sao vậy, cô định mở miệng, muốn nói hôm nay có thể phải đi, thực sự cô cũng không biết phải về như thế nào, gọi Lục Khánh tới đón sao?

Nhưng cô hình như không có phương thức liên lạc với Lục Khánh.

Đối mặt với mấy khuôn mặt quen thuộc, từ bài xích lúc đầu thái độ khinh thị, đến bây giờ quan tâm đối phương, cổ họng Diệp Bạc Hâm nghẹn ứ, cô thực sự không muốn đi.

Tuy nhiên, Diệp Bạc Hâm cười nói không sao, sau khi cô đi, Ưng Hi sẽ nói, những cảm xúc thương cảm ly biệt gì đó, thì không nên nhìn thấy trên khuôn mặt tươi sáng của họ.

Mấy người Diệp Bạc Hâm ra khỏi nhà ăn, bên phía Ưng Hi đã nói với giáo quản dẫn đội huấn luyện hạng mục phục kích loại bỏ Diệp Bạc Hâm rồi.

Đối mặt với Ưng Hi, trái tim Diệp Bạc Hâm siết chặt, Ưng Hi gọi cô đi theo, quay người liền đi.

Nhìn bóng lưng của cô, Duy Mật lộ ra ánh mắt hoài nghi, hỏi Ngải Thu Viên bên cạnh, "Nữ quỷ đầu la hét tiểu Diệp Nhi trước đó, không phải tính sạch trang tối hôm qua chứ?"

Tối hôm qua Diệp Bạc Hâm không nói xử phạt như thế nào, ý tứ này của cô không muốn để bọn họ biết, chỉ có thể lấy lời của Ưng Hi ra làm lấy lệ, nói kiểm điểm 5000 từ, vác nặng bò lên phía trước quanh thao trường hai mươi vòng, vừa lúc tối nhất cô chạy vòng làm một thân toàn mồ hôi, bọn họ cũng không có nghi ngờ.

Bên này, Ưng Hi dẫn Diệp Bạc Hâm đến văn phòng của Tiêu Thuần, đại đội trưởng phát lệnh rồi, coi như là cô là cháu gái của Tô sư trưởng, Tiêu Thuần vẫn không biết ai mới là cấp trên của anh là ai.

Hai ngày này không liên lạc được với Lục Khánh, Tiêu Thuần hỏi Diệp Bạc Hâm địa chỉ của thành phố, phái người trực tiếp đưa cô về thành phố.

Trong phòng ngủ, Diệp Bạc Hâm lê chầm chậm thu dọn đồ đạc, Ưng Hi an ủi cô hỏi: "Dù sao cô cũng không phải quân nhân chính thức, cuối tháng cũng phải đi, đi sớm đi muộn cũng phải đi, không có gì luyến tiếc cả. Lúc bắt đầu không khải cô còn rất kháng cự sao, bây giờ sao ngược lại không nỡ đi rồi?"

Diệp Bạc Hâm không nói lời nào, huấn luyện trong quân đội khổ thì có khổ, nhưng nó chính là nơi thần kì, một mặt trách cứ nó, một mặt lại luyến tiếc nó.

"Sau khi trở về, sau này không quản làm cái gì, có khổ có mệt mỏi, cô hãy suy nghĩ về những ngày trải qua trong quân đội, cắn răng tiếp tục kiên trì, đây là tinh thần quân nhân." Ưng Hi vỗ vỗ vai cô, quay người bước ra ngoài.

"Liên trưởng!" Diệp Bạc Hâm gọi theo cô, "Sau này cô nghỉ phép, có thời gian đi Kinh Thành tìm tôi chơi."

Ưng Hi gật gật đầu, Diệp Bạc Hâm nghe thấy giọng mơ hồ của cô, "Cô là một lính đặc chủng đạt tiêu

chuẩn."

Đáng tiếc, cô không phải một người lính.

Mi mắt nóng lên, Diệp Bạc Hâm quay người, những ngày này có khổ có mệt mỏi, có thể đổi lại câu khẳng định này của Ưng Hi, cô cảm thấy rất đáng.

73. Chương 73

Bầu trời lay động một tầng mưa phùn, chẳng mấy chốc mưa nhỏ từ từ biến thành lớn, giống như ngọc trai trong suốt, từng hạt một rơi xuống đất, bắn lên tung toé.

Sắc trời mờ mịt đen xanh, mưa càng nặng hạt, một tia chớp rạch ngang bầu trời đen tối, sấm sét nổi lên.

Những cơn mưa mùa hạ đến rất nhanh, không tới một lúc mặt đất tích tụ một vũng nước.

Hệ thống thoát nước của sân bay rất tốt, nước chảy theo một hướng, chảy vào cống rãnh.

Linh cữu của Thẩm Lương được người lấy ra khỏi máy bay quân dụng, trước sau sáu quân nhân thần sắc long trọng giữ chiếc quan tài, tốc độ đều đặn hạ xuống thang máy.

Bốn hướng mỗi hướng có một người giữ một góc của lá cờ, quốc kì đỏ tươi trong gió mưa phủ trên linh cữu, mặc cho mưa gió lay động tung bay.

Linh cữu màu đen cho thấu sự trang nghiêm, sân bay chuyên biệt cung cấp một khoảng đất trống, mười chiếc xe jeep dừng lại, trung tâm của sàn bê tông, một đầu là một máy bay quân sự màu xanh đậm, một đầu là sự chào đón trở lại của thân thể các quan quân liệt sĩ.

Linh cữu dần dần tới gần, tất cả mọi người đều đứng dưới mưa, tay trái bỏ mũ quân sự ra, cánh tay phải gập cong, năm ngón tay thẳng một cách tự nhiên, cao bằng với lông mày, lòng bàn tay hướng xuống, hơi hướng ra ngoài 20 độ, hành lễ chào.

Mưa nhuộm bộ quân phục màu ô liu thành màu xanh đậm, cơn mưa dường như chào đón sự trở lại của các linh hồn quân sự, không ngừng đau thương rơi lệ.

Thân là đại đội trưởng đại đội đặc chủng, Tập Vị Nam đứng đầu hàng, lá cờ màu đỏ phản chiếu trong đáy mắt anh, đôi mắt đen nhánh ám một tía máu đỏ xung quanh, đỏ như những giọt máu.

Nằm bên trong là anh em của anh, đã từng cùng vào sinh ra tử, bây giờ lại ngăn cách bởi một tấm quan

tài, anh thậm chí còn không nhìn thấy anh ấy lần cuối trước khi chết.

Đôi mắt bị mưa bay vào, chua xót khổ sở, trái tim đang chảy máu, tình anh em sự hoà bình quốc gia quấn quanh trái tim anh, mạnh mẽ quấn chặt kết thành một vòng, đây chính là những gì ban đầu họ đã theo đuổi vinh quang quân sự, có một ngày vinh quang vì quốc gia hi sinh.

Nhạc quân vang lên, tất cả mọi người đối diện với linh cữu, Trương uỷ viên quân sự đại diện phát biểu, lại là một bài ca tụng công đức, bầu không khí đau thương kéo dài trong trái tim mọi người.

Trong quân trang thanh sắc, có một quệt màu đen, tóc ướt dính vào má, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt trống rỗng nhìn chằm chằm thẳng về phía trước, khoảnh khắc nhìn thấy linh cữu xuất hiện trong mưa, ánh mắt không một gợn sóng loé lên một tia bi thương.

Trên mặt cô thậm chí không có nước mắt, toàn thân phát ra sự tuyệt vọng và tĩnh mịch nhưng lại khiến người khác không dễ xem nhẹ.

Vị hôn thê của Thẩm Lương, vốn dĩ định tổ chức đám cưới vào tháng tới, không ngờ rằng vừa tới đã không thấy thi thể của vị hôn phu nữa.

Vô đã sớm biết đi chuyến này, bất cứ lúc nào có thể hi sinh, cho dù cưới cô về rồi, một năm đến cuối chỉ gặp nhau có vài lần, mắc bệnh không có người hỏi han chăm sóc, xảy ra chuyện chỉ có thể tự mình chống đỡ, ngay cả khi việc trong việc ngoài cùa gia đình chỉ có thể một mình cô đi làm.

Nhưng mà cô không cảm thấy khổ, chỉ cần anh bình an vô sự, một năm nhìn anh vài lần đã là một vinh dự lớn rồi, thật sự, cô chỉ cần anh sống thôi…

Cuối cùng đợi cô tới là cái gì, một bức tuyệt thư, ánh mắt thương xót thông cảm của vài người lạ.

Thời khắc đó, cô cảm thấy bầu trời sụp đổ, nơm nớp lo sợ nhiều năm như vậy, chuyện lo lắng vẫn cứ xảy ra.

Cô biết bản thân không nên phẫn nộ, không nên hận, nhưng mà quá tàn nhẫn, đến danh phận vợ cũng không cho cô, cứ như vậy mà đi.

Bà thẩm ông Thẩm nghe tin dữ, không chịu đựng nổi liền ngất đi, Ông Thẩm có bệnh tim, suýt chút nữa không vượt qua, tình trạng khẩn cấp một đêm, bây giờ vẫn nằm trong bệnh viện, bà Thẩm trong một đêm đã già đi rất nhiều, ánh mắt vô tri vô giác, mấy ngày liền đều vẫn nói mê.

Em gái của Thẩm Lương ở bệnh viện chăm sóc hai người, cô không dám nói với hai người hôm nay di thể của Thẩm Lương được đưa về, sợ hai ông bà không chịu đựng được bị ngất, để họ nguy hiểm tính mạng.

Quý Giản Ninh đứng bên phía tay trái cô, nhìn thấy cô ngoan cố nuốt nước mắt, hai vai run rẩy, đôi tay

nắm chặt thành nắm đấm, cô muốn liều mạng xông lên đánh đập linh cữu, muốn chất vấn anh vì sao anh không giữ lời hứa, nhưng đôi chân nặng nề như chì, khí lực toàn thân bị cạn kiệt, cô không có dũng khí.

Cha mẹ Thẩm Lương sống trong thành phố d, tối hôm qua Quý Giản Ninh nhận được tin tức hôm nay chuyển di thể của Thẩm Lương về thành phố, cả đêm từ Kinh Thành lái xe bốn tiếng đồng hồ, sáng sớm đã đến thành phố d.

Trong bệnh viện thăm ông Thẩm và bà Thẩm, cha mẹ để tang con, trạng thái tinh thần của hai người không tốt, anh tránh né hai người già, nói với vị hôn thê và em gái của Thẩm Lương 10 giờ sáng di thể của Thẩm Lương sẽ được đưa tới sân bay, bọn họ vó muốn đi nghênh đón?

Cuối cùng để em gái Thẩm Lương ở lại chăm sóc hai người già, Quý Giản Ninh sắp xếp nhà tang lễ và liên lạc lăng mộ, toàn bộ quá trình bị hôn thê của Thẩm Lương đều ở nên cạnh, không nói một lời nào, lạnh lùng đến đông cứng người.

Bận rộn tới 9 giờ, hai người mới lái xe đến sân bay.

Trước mặt Quý Giản Ninh, cô không chảy một giọt nước mắt, lại khiến Thẩm Lương đau lòng không thôi.

Người phụ nữ yếu đuối này, đối diện với sự ra đi của một người đàn ônh sắp là chồng mình, không cuồng loạn, hình như bản thân đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, cô biết sớm muộn cũng có ngày hôm nay.

…

Nghi lễ kết thúc, Trương uỷ viên thông báo bắt đầu tang lễ, trong tiếng nhạc quân đội, đội binh nghi lễ nâng linh cữu lên, từ từ đi về phía xe tang.

Đến nghênh đón di thể có chiến hữu trong quân đội của Thẩm Lương, cũng có lãnh đạo cấp trên, một hàng mười người lên xe quân dụng trên bãi cỏ cách đó không xa, cùng với trước sau xe tang hướng về thành phố D.

Vị hôn phu của Thẩm Lương từ đầu đến cuối không di chuyển một bước, Tập Vị Nam không lập tức lên xe, hướng về phía cô bước tới, anh nhếch môi, cuối cùng biến thành một tiếng thở dài, hướng về cô chào quân lễ.

Cô giống như không nhìn thấy anh vậy, ba người trong mưa lạnh đứng rất lâu, đợi tất cả mọi người đều đi hết, Quý Giản Ninh mới nhỏ giọng nhắc nhở cô nên đi rồi, cô bước theo Quý Giản Ninh lên xe, Tập Vị Nam trầm mặc bước theo phía sau.

Trên đường ai cũng không nói một lời, trong xe một mảng yên tĩnh, mưa đập vào cửa xe rơi xuống, liền giống như nước mắt chảy vậy, hải đầy nước mắt.

Sau khi cơn mưa đi qua, toàn thân che phủ bằng các vệt nước, nước nhỏ giọt xuống ghế xe, một dòng dòng nước chảy, nhưng lúc này ai cũng đều không có tâm trạng để ý những cái kia, im lặng trong nỗi đau.

Đột nhiên, trong không gian hạn chế một âm thanh của tiếng đàn piano dễ chịu vang lên, buồn bã thanh tao, nỗi buồn mờ nhạt nằm trong trái tim.

Một bầu trời trong thành phố, dưới trời mưa, trong khoảnh khắc bi thương, đánh bại sự phòng vệ của cị hôn the của Thẩm Lương, cô cuối cùng cũng không nhẫn được nữa, cô bịt miệng nước mắt đầy mặt, khóc âm thầm.

Khuôn mặt Tập Vị Nam trầm xuống, từ gương chiếu hậu liếc mắt nhìn cô, nhấc điện thoại lên, ngón tay muốn hạ xuống từ chối nghe, nhưng lại nhìn thấy một loạt các con số không thường xuất hiện, nhưng lại rất quen thuộc.

Anh ngập ngừng một lúc, từ ngăn kéo lấy ra một tai nghe Bluetooth, gắn vào điện thoại, tai nghe máu xanh móc lên sau tai, âm thanh bình tĩnh khàn khàn vang lên.

“Chuyện gì vậy?” ngữ khí quen thuộc, hơi hơi nhíu mày lại.

Nhưng nhìn thấy anh cùng người đầu dây bên kia rất quen thuộc, quen thuộc tới mức không cần lịch sự, nhưng người này trừ phi có chuyện gì mới gọi cho anh, vì vậy cho dù cảm thấy bây giờ không hợp để nghe điện thoại, nhưng anh cũng nghe.

Quý Giản Ninh lặng lẽ rút ra một tờ giấy, đưa nó ra sau người phụ nữ đang âm thầm khóc, cả người nghiêng về phía trước, lắng nghe nội dung những lời của Tập Vị Nam nói trong điện thoại.

“Anh, anh có phải gần đây đắc tội với người nào không?” đầu dây bên kia đổi cà lơ cà phất trước kia, hiếm thấy nghiêm túc.

“Người mà tôi đắc tội nhiều rồi.” Tập Vị Nam không có nghĩ nhiều, làm công việc của mình, trong tối ngoài sáng đắc tội không ít.

Giang Minh Hào biết rõ tính cách của anh, lại nghe thấy trong giọng anh dường như có vẻ thiếu kiên nhẫn, anh cũng không dám đập vỡ, đầu đuôi ngọn gốc nói ra hết.

“Không vòng vo với cậu nữa, mấy ngày trước cậu bị người ta điều tra rồi, có biết không? Theo lý mà nói tất cả tư liệu của cậu đều được bảo mật cao, cho vào hồ sơ trong cơ sở dữ liệu quân sự, cho dù tin tặc tiên tiến cũng không thể xâm nhập. Nhưng điều kỳ lạ lạ, sáng sớm hôm nay tôi phát hiện tư liệu về cậu bị đôngn đến rồi, mặc dù thủ pháp đối phương cao cấp, nhưng vẫn là lưu lại manh mối.”

Tư liệu thông tin của anh bị động tới không phải chuyện nhỏ, bởi vì tính bảo mật tính chất công việc của anh, tất cả tư liệu về anh đều nằm trong bảo mật trọng điểm mức độ quân sự, một khi bị người vó tâm lợi

dụng, sau này anh đi làm nhiệm vụ có nguy hiểm rất lớn, thậm chí có thể liên luỵ tới người nhà.

Nếu như có côn đồ bắt cóc người nhà anh uy hiếp, bị kẹp giữa gia đình và đất nước, anh phải quyết định thế nào?

Tập Vị Nam nhếch môi, chuyện này rất nghiêm trọng, chẳng trách Giang Minh lại gọi điện cho anh.

"Điều tra ra ip của đối phương chưa?" Tập Vị Nam không lo lắng nhiều, anh tin tưởng năng lực của Giang Minh Hào, nếu như thật sự bị rò rỉ thông tin, Giang Minh Hào bây giờ sẽ không trấn tĩnh nói chuyện với anh rồi.

"Điều tra ra rồi, lần theo dấu vết để lại, là bên khu tình báo kia, vì vậy tôi hỏi anh có đắc tội với người nào rồi?Không phải vì đố kị, vì để kéo cậu xuống ngựa, muốn tìm cậu gây phiền phức."

Quá khứ của Tập Vị Nam thật sự đáng hổ thẹn, chuyện năm đó mặc dù bị đè ép xuống rồi, nhưng có người muốn điều tra, vẫn có thể điều tra ra một chút.

Cả đời người, một khi có một vết nhơ, bất kể trèo lên vị trí cáo bao nhiêu, vết nhơ này sẽ cùng bạn đi suốt đời, chiến chiến đấu đấu, sống sợ người ta bắt được đuôi.

Tập Vị Nam trầm mặc, ánh mắt biến thành sâu thẳm, ngón tay giữ chặt điện thoại, hơi hơi trắng ra, trên má còn có những gjọt nước.

Cục tình báo điều tra anh, chẳng trách có thể xâm nhập vào trang web quân đội, lấy cắp tình báo của anh.

Những năm nay anh thăng cấp mạnh mẽ, người ghen tỵ với anh có ở khắp nơi, nhưng cục tình báo điều tra anh, không có khả năng để kéo anh xuống, dù sao thì sức mạnh của ông già vẫn ở đó, năng lực của anh mọi người đều biết, mấy người bên uỷ ban quân sự sẽ không bỏ qua một thiên tài quân sự, nếu không năm đó sẽ không trăm ngàn kế giữ anh lại.

Nếu như cấp trên muốn điều tra anh, bên uỷ ban quân sự sẽ lộ ra thông tin, không thể nào một tiếng cũng không có.

"Đừng nhiều lời, nói trọng điểm!" Tập Vị Nam Trầm giọng, Giang Minh Hào có chuyện giấu anh, anh ta muốn đóng nút để Tập Vị Nam tự mình nghĩ, nhưng mà tâm trạng Tập Vị Nam không tốt, hôm nay anh không có tâm trạng đi suy đoán ai muốn động tới anh.

Giang Minh Hào nghẹn họng, quả nhiên có anh trai họ khắl nới khống chêd bản thân thật không tốt chút nào, cái gì cũng không bằng người nhà, về nhà bị người nhà bàn tán, công việc còn bị bóc lột.

"Là ip của cục tình báo, nhưng là do có người âm thầm điều tra, anh ta dùng máy tính riêng tư, tiểu tử kia

rất quỷ dị, biết lợi dụng mạng công để che dấu, nhưng vẫn là có dấu vết. Thuận theo Ip, ngược lại em vào được thông tin của anh ta, phát hiện anh ta lấy trộm tư liệu của cậu về năm năm trước, còn có động thái những năm gần đây, khiong có không có chuyện quân sự bảo mật, coi như có chút lương tâm nghề nghiệp, nếu không ăn cắp thông tin người trọng điểm quân giới đủ để anh ta ngồi tù rồi."

"Vốn dĩ tôi muốn hack máy tính anh ta, đáng tiếc phát hiện chậm rồi, tư liệu anh chuyển đi rồi, cậu đoán xem gửi cho ai?"

Tập Vị Nam không có hứng thú cùng anh giải đố, nghĩ tới chuyện năm năm trước, anh có một chút xấu hổ, đôi mắt đau đớn loé lên một tia sợ hãi.

Gianh Minh Hào không nghe thấy anh trả lời, chỉ có thể sờ mũi nói: "Tô Cảnh Sâm, trinh thám binh vương kia.Tư liệu chuyển qua anh ta liền không có động tĩnh nữa, em đoán anh ta chính là chủ mưu, nhưng mà không biết rõ mục đích của anh ta là gì. Anh trai, có phải anh đắc tội với anh ta rồi? Em nhớ hai người đã đối đầu với nhau, anh ta còn thua anh, có phải muốn tìm hiểu anh, sau đó đánh bại anh một cú không?"

Nói tới đây, Giang Minh Hào có chút hưng phấn, nếu như có người có thể khiến anh họ móp méo, anh thấy rất vui vẻ.

Tô Cảnh Sâm?

Tập Vị Nam tắt điện thoại, trong não hiện lên thông tin về Tô Cảnh Sâm, cùng giống như anh, đều là ngôi sao đang nổi lên trong quân giới, tám năm trước hai người ở trong cuộc diễn tập trong trại địch, Tô Cảnh Sâm thua trong tay anh, một tên kiêu ngạo không biết thu lại, một người thái độ khinh bỉ, chẳng lẽ vì điều này nhớ trả thù đến bây giờ?

Trong suốt quá trình Tập Vị Nam đeo tai nghe, vì vậy Quý Giản Ninh khong nghe thấy đối phương nói chuyện gì, Tập Vị Nam lại ậm ừ nói vài câu, căn bản đoán không được đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn thấy mặt anh lộ vẻ nghi hoặc, Quý Giản Ninh nhỏ tiếng hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi?"

Tập Vị Nam trầm mặc nửa buổi, ngẩng đầu lên hỏi: "Cậu biết Tô Cảnh Sâm không?"

Ngoài năm đó thua dưới tay anh ta, anh cùng Tô Cảnh Sâm những năm nay không gặp nhau, càng không nói tới có giao lưu gì?

Quý Giản Ninh ngơ ngác, kinh ngạc nhìn anh, "Đừng nói cậu không biết Tô Cảnh Sâm?"

Nhìn sắc mặt anh không gợn sóng, làm như anh không quen biết vậy, Quý Giản Ninh cạn lời lắc đầu, nhỏ giọng nhắc anh, "Tô, họ Tô a…"

"Cậu biết họ Tô." Ngữ khí nhàn nhạt, cùng người kia không có liên quan gì, anh còn có thể để bộ dạng không liên quan như vậy, Quý Giản Ninh mất hứng nói với anh, "Mẹ của Diệp Bạc Hâm họ Tô, Tô Cảnh Sâm là cậu của Diệp Bạc Hâm!"

Được lắm, cậu của vợ người ta đên người ta còn không biết, một người ngoài như anh lại biết rõ.

Tập Vị Nam ngớ ra, sắc mặt trong nháy mắt âm trầm xuống.

Diệp Bạc Hâm vô duyên vô cớ xuất hiện trong doang trại, sau lưng vó người cố ý đứng sau giật giây, thế lực không thể xem nhẹ, còn anh hôm qua chìm trong đau thương cái chết của Thẩm Lương, căn bản không nghĩ tới điều này.

Bây giờ nghĩ lại, cô ở thành phố đang tốt lành sao không ở, sao phải chạy tới đây chịu khổ?

Tô Cảnh Sâm là cậu của Diệp Bạc Hâm, điều này làm được rồi, khiến anh bất an là, Tô Cảnh Sâm điều tra anh, chắc là vì cháu gái, còn anh cố gắng che giấu chuyện năm đó, không biết bị anh ta điều tra bao nhiêu rồi?

Tập Vị Nam không dám nghĩ, nếu như Tô Cảnh Sâm điều tra ra chuyện năm đó, hơn nữa anh T lại nói với Diệp Bạc Hâm, vậy tất cả đều hết rồi.

Mà Tập Vị Nam lo lắng không phải là dư thừa, Tô Cảnh Sâm đã sử dụng mối quan hệ trong quân đội, thực sự là chuyện năm đoa đã điều tra kỹ lưỡng, hoặc là sâu hơn.

Sắc mặt của anh so với Tập Vị Nam không khá hơn bao nhiêu, chái gái đang tốt lành, nếu như không phải vì anh, năm đó cô căn bản sẽ không suýt chút nữa mất mạng trong tay quân hoả lượng.

Hơn nữa anh còn dám tới trêu đùa cháu gái anh, anh ta làm sao dám?

Cháu gái của Tô Cảnh Sâm anh dễ bắt nạt vậy sao?

74. Chương 74

Trong nhà tang lễ, vợ chưa cưới của Thẩm Lương quỳ bên quan tài với tư cách là vợ chính thức, đôi mắt vô hồn sâu hoắm, như một con rối giật dây, thấy người tới, lập tức máy móc khom người đáp lễ.

Người ta nói gì, cô không nghe rõ, đầu gối quỳ thẳng tắp.

Nhưng trong lúc này còn có thể nói gì, cũng chỉ vài câu an ủi, xin bớt đau buồn là cùng, nghe hay không

đều như nhau.

Những người biết rõ ngọn ngành nhìn cô bằng ánh mắt thương cảm, chưa cưới mà chồng đã mất, nhưng cũng may, suýt thì thành góa phụ.

Dính cái mác "Một đời chồng" là không dễ gì đi bước nữa, mọi tiêu chuẩn đều xuống giá.

Từng đoàn người nối tiếp đến tưởng niệm. Họ hàng bên nhà họ Thẩm không nhiều, những người có mặt ở đây đa phần là đại biểu quân đội và bạn bè thân thích xưa.

Viếng xong, Tập Vị Nam đứng bên quan tài, ánh mắt trầm lặng lướt qua từng vòng hoa trên đầu quan tài. Ban nãy nhân viên nhà tang lễ đã hoá trang cho anh, lúc này Tập Vị Nam nhìn thấy gương mặt Thẩm Lương chỉ còn nét thanh thản không hề thấy khổ đau.

Nhưng anh để lại khổ đau cho gia đình, cho người yêu.

Gần trưa, cha mẹ Thẩm Lương được em gái anh đưa đến nhà tang lễ. Hai cụ già không chấp nhận được cái tin con trai đã ra đi. Nửa năm không gặp, đợi chờ quay về lại là giấy báo tử. Đã ở cái tuổi quá nửa thế kỷ như họ làm sao chấp nhận nổi?

Chỉ trong một đêm mà bà Thẩm tóc bạc đi nhiều, lẫn trong tóc đen đã có sợi trắng. Mấy ngày rửa mặt trong nước mắt, mặt mũi tiều tuỵ, người phụ nữ tuổi năm mấy mà nom như quá lục tuần.

Ông Thẩm mặt nhợt nhạt, mắt đục ngầy, đứng khom người.

Em gái Thẩm Lương dìu bố mẹ đến bên quan tài. Bà Thẩm không nén nổi nỗi đau, đập quan tài khóc nấc, trách đứa con trai bất hiếu, để bố mẹ người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, cả năm không gặp được nhau quá mấy lần.

Những lời ai oán dội vào tai đám người không sót một câu, có mặt ở đây đều là quân nhân, nỗi đồng cảm lay lan, nhất thời chết lặng trong không khí đau thương.

Tập Vị Nam dìu bà Thẩm ngồi xuống ghế cạnh bên, ngoảnh đầu ra hiệu cho Quý Giản Ninh cũng đưa ông Thẩm sang.

Không lời lẽ đao to búa lớn, Tập Vị Nam lặng lẽ ở bên hai người, nghe họ nức nở tâm sự, Tập Vị Nam cũng đỏ hoe tròng mắt.

Ông Thẩm từng gặp Tập Vị Nam mấy lần theo Thẩm Lương về nhà. Đều là những thanh niên lấy tính mạng để báo công tổ quốc, sự lựa chọn của Thẩm Lương, họ cũng không oán được ai.

Đôi vợ chồng già không nài kéo Tập Vị Nam, vỗ tay anh, rồi để anh cứ làm việc của mình, không cần ngồi với họ.

Cơn mưa đùng đùng đến rồi đùng đùng đi.

Bước ra khỏi lễ đường ngột ngạt, Tập Vị Nam đứng ngoài hành lang, mắt chăm chăm nhìn bầu trời xanh thẳm như được gột rửa sau cơn mưa.

Lấy hộp thuốc từ trong túi áo, anh châm một điếu. Khớp ngón tay gờ lên, kẹp điếu thuốc đưa lên môi, cắn phần lọc, tay phải bấm bật lửa, tay trái đỡ, đầu áp gần đốm lửa xanh.

Rít liền một lúc mấy điếu, ngay bên cạnh là thùng rác, chìa tay búng đầu tàn, cho đến khi khoang mũi nồng mùi ni-cô-tin, anh ho lên sặc sụa.

Trước kia anh không chạm đến rượu thuốc. Là người lính anh có thói quen sống lành mạnh, rượu thuốc chỉ mang đến niềm vui nhất thời, cái giá đổi lại là cuộc sống hao mòn.

Nhưng sau chuyện năm ấy, anh bắt đầu nốc rượu, hút thuốc, cơn nghiện nặng, tiếc là lần nào uống vào cũng say. Người ta nói tửu lượng phải luyện mới có. Anh thì ngược lại, chất men làm tê liệt thần kinh anh, sẽ khiến anh say, và mọi khổ đau quên bẵng.

Nhưng khi mất ngủ, anh thường làm mấy chén rượu, rượu trở thành liều thuốc an thần bên anh. Ngặt nỗi trong quân đội cấm rượu, nên không thể thường xuyên mượn rượu ru ngủ.

Thuốc lá nghiễm nhiên trở thành phương thức giải tỏa, anh không thích mùi thuốc, nhưng lại thích sự lơi lỏng mà thuốc lá mang lại.

Sau này biết cô chưa chết, anh bắt đầu cai thuốc và rượu. Bốn năm rất ít khi có giọt rượu, trừ lúc tâm trạng khó chịu cực kỳ, anh mới dùng rượu và thuốc để mà áp chế cảm xúc trong tâm can.

Dụi đầu thuốc, Tập Vị Nam quẳng cả bao thuốc hút dở và bật lửa vào thùng rác, quay người bước ra khỏi hành lang. Giầy lính giẫm lên vũng nước dưới đất.

Quần áo trên người ướt rồi lại khô. Cơ thể người lính vốn dẻo dai, những lúc thực chiến và tập luyện không có điều kiện thay quần áo, thường bám dính lên người, sau đó cũng tự nhiên khô đi.

Sau khi đã cân nhắc kỹ càng, Tập Vị Nam gọi điện thoại về văn phòng của Tiêu Thuần.

...

Sau cơn mưa, không khí lãng đãng hương hoa cỏ.

Bầu trời xanh ngăn ngắt, mây trắng như viền một lớp ánh kim, mặt trời lấp sau tầng mây, chậm rãi ló ra gương mặt óng ánh.

Binh sĩ nhận hành lý từ tay Diệp Bạc Hâm, mở cốp sau cất vào rồi lại đậy cốp xuống.

Diệp Bạc Hâm chỉ có một chiếc xa li bánh lăn, bên trong mấy bộ quần áo và giầy, không lấy làm nặng. Cô cũng chả việc gì phải khách sáo với anh lính, bèn nói cảm ơn.

Nom vẻ mặt sầu khổ não nề của Thẩm Tư Á, anh lính liền tự giác ngồi vào ghế lái, nhường lại không gian cho hai cô gái từ biệt nhau.

Diệp Bạc Hâm đã thay áo lính, lúc này quần trắng ôm, áo sơ mi màu sữa, tay áo xắn lên, tóc ngắn ngang vai nom cô bớt vẻ yếu đuối yểu điệu, mà thêm vào vài nét chững chạc.

Hơn nửa tháng rèn luyện, trên cô dôi dư thứ khí chất khó tả, bầu má đỏ nắng khiến làn da cô nom càng khỏe khoắn.

Diệp Bạc Hâm đưa tay véo má Thẩm Tư Á. Hai người vốn có chiều cao tương đương, tay nhấc lên hơi mỏi, nhưng Diệp Bạc Hâm lại thích véo má Thẩm Tư Á.

Thẩm Tư Á có bầu má bầu bĩnh, cảm giác thích tay, lại mềm, khiến người ta yêu không rời ra được.

Thẩm Tư Á gạt phắt tay cô, nũng nịu nói: "Ghét, lại bấu má người ta, bấu xệ hết cả rồi này."

Diệp Bạc Hâm khúc khích cười, vòng tay ôm lấy Thẩm Tư Á, khẽ nói: "Thôi được rồi, đừng buồn nữa, có phải lỗi của cậu đâu. Ngốc thế chứ, việc gì phải rước vào người."

Thẩm Tư Á buồn buồn ôm lấy eo cô, bờ mi rung rinh, rầu rĩ nói: "Tớ lúc nào cũng gây rắc rối cho cậu, Hâm ạ. Cậu nói tớ sống thế này có phải thứ phiền toái không?

Thẩm Tư Á hiếm khi tỏ ra nghiêm túc nói chuyện, mỗi lần gọi cô là Hâm, ắt hẳn trong lòng cảm thấy day dứt không nguôi, và còn tự trách cả bản thân.

"Nghĩ vớ vẩn cái gì thế?" Diệp Bạc Hâm cáu, véo cô: "Từ bao giờ trở nên trái tim yếu đuối thế này? Có phải liên quan gì cậu đâu. Sau này tớ không thích nghe những lời thế này đâu. Tớ vẫn thích cô nàng hồn nhiên vô tư kia cơ."

Thẩm Tư Á dùng dằng không chịu buông tay, kéo tay áo cô nói: "Hay là tớ về với cậu?"

Vẻ tội nghiệp làm Diệp Bạc Hâm buồn cười: "Thôi đừng đùa, đây là công việc của cậu, chẳng bao lâu nữa cậu cũng về rồi, việc gì phải cuống lên? Vả lại, tòa soạn có phúc lợi, lương thưởng, đãi ngộ cao, giờ mà xốc nổi phủi tay không làm, thì lại chẳng đúng ý ai kia. Lúc ấy bị đuổi việc rồi, lấy gì để mà đóng tiền điện, tiền nước, tiền mạng?"

"Dĩ nhiên, nếu cậu không ngại, đến nhà tớ cũng được, tớ nuôi." Diệp Bạc Hâm rướn đuôi mày.

Thẩm Tư Á khoát tay: "Thôi dẹp." Cô có tay có chân, huống hồ ký giả còn là nghề cô yêu thích, cô chả cần người ta nuôi.

Trước lúc lên xe, Thẩm Tư Á lại hỏi: "À đúng rồi, đã tạm biệt mấy đứa cùng phòng chưa?"

Hỏi như thế là bởi cô quá hiểu Diệp Bạc Hâm, con bé chẳng phải ít lần làm những chuyện như không chào mà đi. Năm xưa hồi học trường quân sự, thậm chí chả nói với bất kì ai. Lúc đăng ký trường, hỏi nó điền trường gì, ngành gì, nó nói gì í nhỉ, à nó nghiêm túc nói học tài chính, chọn trường ở Bắc Kinh.

Cô tin sái cổ, cũng chọn trường ở cùng thành phố, ngành truyền thông.

Nhận được thông báo, cô mới biết nó chọn trường quân sự ở thành phố S. Thế mà Tô Uyển còn mong nó vào công ty làm việc, việc xảy ra như thế, tức suýt chết.

Diệp Bạc Hâm ngước mắt, nhìn lại thao trường tập luyện, bịn rịn thu lại ánh nhìn: "Chưa."

Chả nói vì sao, Thẩm Tư Á biết Diệp Bạc Hâm không thích cảnh biệt ly. Thẩm Tư Á mếu máo, đoán chắc mẩm lũ kia lại lôi cô ra cho một trận hành hình ép cung rồi.

Nói ra, Thẩm Tư Á cũng bởi thường xuyên đi với Diệp Bạc Hâm, lúc ăn cơm, chụp ảnh cũng lẽo đẽo theo, nên mới gọi là quen biết thân quen với đồng đội cùng phòng của Diệp Bạc Hâm.

...

Tiêu Thuần nghe việc Tập Vị Nam dặn trong điện thoại, sửng sốt hồi lâu chưa hoàn hồn. Giật áo khoác treo trên móc tường, vừa hớt hải chạy ra ngoài vừa cài khuy.

Mong là hẵng kịp.

Xa xa thấy Diệp Bạc Hâm đã lên xe, cửa đóng lại, Tiêu Thuần liền gọi thất thanh "Đợi đã", chả kịp quan tâm đến hình tượng.

Chiến sĩ trên xe nghe giọng Đội phó, thức thời xuống xe, chào Tiêu Thuần.

Diệp Bạc Hâm nhìn qua cửa sổ xa, ngần ngừ một lúc, không bước xuống.

Tiêu Thuần bỏ mặc anh lính, bước thẳng đến bên xe, khoát tay ra hiệu cho Diệp Bạc Hâm xuống xe, vừa nói vừa mở cửa.

"Anh Đội phó, sao thế?" Diệp Bạc Hâm lấy làm khó hiểu.

Tiêu Thuần chạy một mạch đến, thân là lính đặc chủng, cũng không đến nỗi thở hổn hển. Nhưng Tập Vị Nam gọi đến quá muộn màng, sợ Diệp Bạc Hâm đã được đưa về, dọc đường chạy trống ngực đập liên hồi, may hẵng kịp.

"Tiểu Lý, lấy hành lý của Diệp Bạc Hâm xuống." Tiêu Thuần chỉ vào cốp xe, quay ra nói với anh lính.

"Tức là… không phải đi nữa à?" Thẩm Tư Á cũng lờ mờ đoán ra, hành lý lấy xuống rồi, còn đi gì nữa.

Tiêu Thuần gật đầu giải thích: "Vừa nãy Đội trưởng gọi điện, bảo tôi chặn cô lại, cô có thể quay về Đội."

Diệp Bạc Hâm nhảy khỏi xe: "Tại sao?"

Tiêu Thuần nhận lại vali từ tay binh sĩ, đi bên cạnh Diệp Bạc Hâm, vừa quay về vừa nói: "Cái này tôi cũng không rõ, bên trên nói thế nào thì tôi làm thế ấy. Tôi chỉ phụ trách truyền đạt mệnh lệnh."

Về đến trước tòa văn phòng, Tiêu Thuần trả vali lại cho cô. Thẩm Tư Á khúc khích cười nhận lấy. Tiêu Thuần nói: "Cô về cất đồ đạc, tôi đi nói với Ưng Hy một câu. Giờ cũng trưa rồi, chiều cô tiếp tục tập luyện cùng bọn họ. Mau đi thu xếp đi, bên nhà ăn chắc vẫn còn cơm."

Tiêu Thuần quay người vừa đi mấy bước, Diệp Bạc Hâm liền gọi lại, sải bước chạy đến trước mặt anh. Đôi mắt sáng trong ngước lên, hỏi: "Anh Đội phó, Đội trưởng ở đâu? Tôi muốn gặp anh ấy, anh nói giúp tôi một tiếng?"

Tiêu Thuần lắc đầu: "Đội trưởng hôm nay không có nhà."

Không có nhà?

"Anh ấy có nhiệm vụ à?" Diệp Bạc Hâm gặng hỏi. Lần nào làm nhiệm vụ cũng nguy hiểm, tại sao tối qua anh ấy không nói với cô, mà chả đã bảo diễn tập xong sẽ xin nghỉ cưới còn gì?

Tiêu Thuần nheo mắt, sao anh lại thấy cô bé này có vẻ đang lo lắng nhỉ, tuy không thể phủ nhận sức hút của sếp là vô biên, nhưng tối qua còn thấy cô nàng lạnh tanh nhìn Đội trưởng, hôm nay đã quan tâm thế này rồi?

“Thủ trưởng làm gì đều là cơ mật.” Tiêu Thuần ngưng một lúc, “Nhưng… chắc không phải đang làm nhiệm vụ, vì vừa rồi còn gọi cho tôi.”

…

Gọi là để chuộc tội, Thẩm Tư Á xung phong xách vali cho Diệp Bạc Hâm suốt dọc đường. Về lại ký túc xá, Diệp Bạc Hâm nghe lòng bồi hồi, nhưng cũng có đôi chút băn khoăn, vì sao Tập Vị Nam lại đột nhiên đổi ý?

Cô lấy điện thoại, toan gọi cho anh, nhưng sợ làm phiền anh. Tay cô mân mê trên màn hình điện thoại, thừ người ngả vào đầu giường.

Thẩm Tư Á lấy quần áo từ trong hành lý ra, cất vào tủ. Quay ra thấy cô thả hồn lơ đãng, bèn huých vào bắp tay: “Sao thế, ngố à? Phấn khởi quá độ, khiến thần kinh chập mạch à?” Thẩm Tư Á lại bắt đầu sắm giọng trêu người.

Diệp Bạc Hâm giật mình, ngón tay vô tình trượt mở màn hình điện thoại, cuộc gọi phát đi.

Thấy chữ trên màn hình, Diệp Bạc Hâm thót tim, vội vàng toan ngắt cuộc gọi, nhưng người ở đầu bên kia đã kịp bắt máy mất rồi.

Trước sau chỉ trong vòng hai giây, khiến người ta có có ảo giác anh đang đợi điện thoại của cô.

“Ừ?”

Tập Vị Nam không hành xử như một cách thông thường, người ta bắt điện thoại thì hoặc hỏi là ai đấy, hoặc nói a lô. Còn anh lại “ừ” ngân dài giọng, kiểu nửa thân nửa quen, tựa lông vũ quét qua tai, nhột nhạt.

Nhớ lại cảnh cả hai quyến luyến đêm qua, anh kề tai cô thì thầm bằng chất giọng quyến rũ, ôn tồn, làm cô nóng bừng mặt.

Nhận ra sự khác thường, Thẩm Tư Á sửng sốt kêu lên: “Á trời, đàn ông hả? Diệp Bạc Hâm, cô khẩn trương khai thật ra đây với chị. Giọng nói gì mà khiến tai người ta rụng trứng, người đàn ông đó là ai hả?”

Thẩm Tư Á toan giật điện thoại, Diệp Bạc Hâm mặt mũi xám xịt, ôm chặt lấy.

Thẩm Tư Á chết tiệt, nói chuyện chả để ý xung quanh gì cả, Tập Vị Nam ở đầu bên kia chắc chắn là nghe thấy hết rồi. Xấu hổ chết mất.

Thẩm Tư Á không giằng được, nhăn mày: “Tiếng nghe quen thế, như nghe ở đâu rồi.”

Diệp Bạc Hâm chột dạ giật mình, không dám nghe tiếp trước mặt Thẩm Tư Á, cũng không tiện gác máy ngay, bèn trở người đi ra ngoài.

Thẩm Tư Á mắt sáng lên: 'Là cái anh lính kia hả? Phải thì giới thiệu xem nào, để tôi chấm điểm cho."

Diệp Bạc Hâm bị hấp mới đi tin lời cô: "Chị khẩn trương giúp em xếp đồ đi, dám lén theo em thì nghỉ chơi."

Thấy Thẩm Tư Á không theo mình, Diệp Bạc Hâm mới dám đặt điện thoại lên tai, vừa lên gác vừa nói: "Ờm… là em…"

"Anh biết." Tập Vị Nam khe khẽ cười, ngưng một lúc bảo, "Điện thoại có lưu."

Diệp Bạc Hâm xoa gò má nóng ran: "Ừ thì… mới rồi em vô tình ấn phải nút gọi… anh đang làm gì, có làm phiền anh không?"

"Anh đang ở… thành phố S… tham dự tang lễ…" Tập Vị Nam im lặng một lúc, giọng bình bình khiến người ta không nghe được cảm xúc trong đó.

Diệp Bạc Hâm không nghĩ là vậy, cô cụp mắt, khẽ nói xin lỗi.

"Em có việc gì?" Tập Vị Nam hỏi lại.

Diệp Bạc Hâm đăm chiêu một lúc, đầu bên kia thoang thoảng tiếng thở khẽ khàng, tay siết điện thoại chặt hơn, "Anh… sao anh lại cho em ở tiếp?"

Tập Vị Nam không đáp mà hỏi: "Em muốn ở lại không?"

Diệp Bạc Hâm nghĩ, ý anh liệu có phải là, vì em muốn ở lại, nên cho em ở lại?

"Em muốn." Diệp Bạc Hâm gật đầu.

Anh ừ nhẹ nhàng.

"Anh không sợ em bị thương à? À… ý em là, tối qua anh nói huấn luyện sẽ có nhiều nguy hiểm, bất kỳ lúc nào cũng có thể…"

"Em không tham gia sát hạch cuối cùng là được. Lúc huấn luyện em phải tập trung, Ưng Hy sẽ không để các em gặp nguy hiểm."

75. Chương 75

Sau cơn mưa, đá trên vách núi vừa trơn vừa ướt, có người không cẩn thận giẫm hụt, trượt một mạch mấy mét từ trên vách đá, dưới vực vẳng lên tiếng thất thanh.

Người giữ dây trên đỉnh núi lanh lẹ lùi về sau, quấn mấy vòng chặt quanh gốc đại thụ, người tuột khỏi vách đá khựng lại lơ lửng giữa chừng không. Hai chân hơi co lại, mặt trắng bệch ngửa lên trời, người và hai đùi tạo góc chín mươi độ.

"Tiếp tục!" Ưng Hy đứng trên mép vực, cúi xuống nhìn lũ người run lập cấp bên dưới, lạnh lùng ra lệnh.

Một sinh mạng suýt vừa ra đi, nhưng Ưng Hy vẫn thẳng thừng ra lệnh cho mọi người tiếp tục leo lên dù họ vừa thoát khỏi nguy hiểm.

"Đại đội trưởng, em không xong rồi, cho em nghỉ một lúc được không?"

Cô gái lúc này hai chân bùn rủn, tứ chi đuối sức, như giẫm lên mây. Cô gái mới leo được một phần bốn quãng đường, từ đấy đến đỉnh núi còn xa, sức không đủ để leo.

"Sợ à?" Ưng Hy trầm giọng quát: "Sợ thì tại sao hồi đầu lại tham gia thi tuyển vào Đội đặc chủng? Lính đặc chủng phải lấy mạng ra để luyện tập, dùng mạng sống để chiến đấu. Vách núi có ba mươi mấy mét mà không dám leo, cô định giằng co với địch kiểu gì? Chúng nó cho cô thời gian chuẩn bị, cho cô cơ hội làm lại đấy à?"

"Không, em không sợ, nhưng em…" Ở dưới có bao nhiêu người đang nhìn, trên vách đá còn nhiều đồng đội đang tiếp tục leo lên, những lời Ưng Hy nói như một cái tát giáng trời, khiến cô gái cảm thấy xấu hổ, bối rối.

"Không có nhưng nhị gì cả. Bây giờ sau lưng còn có đai an toàn đảm bảo cho cô. Sau này tay không trèo, ngã xuống coi như chết, cô dám không?"

"Em…" Cô gái liếc nhìn xuống dưới.

"Dám hay không dám?" Ưng Hy hỏi dồn dập. Cô gái cắn răng, nhắm chặt mắt hét lên: "Báo cáo Đại đội trưởng, tôi đã sẵn sàng!"

Nhìn lên vách núi cheo leo, Diệp Bạc Hâm nuốt nước bọt. Cô có chứng sự độ cao. Tối qua lúc trèo lên gác dù sao vẫn có ban công, ống nước để cô lấy đà. Giờ vách lúc mấp mô đá, bé tin hin không đủ chạm mũi bàn chân, sơ xuất là hụt chân. Mà tối qua tòa nhà chỉ có mười mấy mét, bây giờ là ba mươi mấy mét.

“Ê, sợ à?” Thấy mặt cô xám xịt, Duy Mật thì thào hỏi.

“Làm sao bây giờ, tớ sợ độ cao?” Diệp Bạc Hâm mếu máo nói.

Ưng Hy ở trên mà quát xuống một tiếng, cô run tay, trượt thẳng một mạch xuống luôn.

“Không sao, lát nữa bọn mình một nhóm, tớ ở bên đỡ cậu, không để cậu có mệnh hệ gì đâu. Đừng nhìn xuống cũng đừng nhìn lên, cứ nhìn thẳng phía trước là được.” Duy Mật trước kia từng tham gia huấn luyện leo núi, việc này với cô nàng dễ như ăn kẹo.

“Không.. không được, chân nhũn cả ra…”

“Gớm, trèo lên gác thì sao?”

“Giống sao được, trèo lên gác, ngã có chết được đâu…”

Giáo viên thấy cả hai thì thà thì thầm, bèn gọi cả hai đứng lên.

“Hai người chuẩn bị.”

“Hả?” Diệp Bạc Hâm cứng người, không dám tin trợn tròn mắt, ngước lên nhìn vách núi. Tổ trước đó đã leo lên tới đỉnh, thậm chí cô gái mới rồi suýt ngã cũng đã thành công lên tới nơi.

“Hả cái gì mà hả, khẩn trương lên!”

…

“Diệp Bạc Hâm! Cô lề mề làm cái gì thế? Dưới đấy có vàng đấy à, mắt nhìn đi đâu hả?”

“Thế này mà gọi là leo núi à? Cứ cái tốc độ này của cô, đợi cô lên tới đỉnh thì con tin chết lâu rồi!”

“Nói cô có nghe không đấy hả? Ra ngoài không mang theo tai à?”

“…”

Bất kể Ưng Hy có đứng trên quát tháo thế nào, cô đều làm như không nghe, nghe cũng không đáp, mà cứ chậm rãi rướn tay, à, bám được rồi, cúi xuống nhìn chân, đạp vững rồi, tiếp tục nhích lên một bước.

Người cùng nhóm với cô rất nhanh đã leo tới đỉnh, nhìn xuống, thấy cô vẫn ở vị trí cách mặt đất một phần năm, nhích lên với tốc độ rùa bò.

Mọi người buồn cười mà không dám cười. Ưng Hy giật sợi dây từ tay giáo viên huấn luyện, thắt ngang hông. Giáo viên giữ một đầu, cô xoay mình đạp lên vách đá, thoăn thoắt tụt xuống.

Diệp Bạc Hâm cẩn thận túm lấy mỏm đá chìa ra, tưởng không thèm bận tâm Ưng Hy là xong, vì dù sao cũng đang treo lơ lửng lưng chừng núi, Ưng Hy dám làm gì cô?

"Làm cái gì thế? Khẩn trương lên!" Cảm giác bên cạnh có thứ gì tuột xuống, cô toan ngoái đầu nhìn thì giọng Ưng Hy đã văng vẳng quát tháo bên tai.

Diệp Bạc Hâm hốt hoảng trợn to mắt. Ưng Hy một tay bám vách, cơ thể như một con tắc kè dính lấy vách đá, tay kia xốc cổ áo Diệp Bạc Hâm kéo lên, vừa đẩy vừa lôi cô leo lên.

Bên tai là tiếng gió lào xào quét qua cành lá, cỏ cây mọc trên vách, Diệp Bạc Hâm nhũn người nằm vật ra một bên, hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Duy Mật ngồi xuống bên cạnh, giúp cô cởi dây.

Ưng Hy lạnh lùng hừ một tiếng, nhanh nhẹn tháo dây thừng quấn ngang hông, vất xuống đất, đoạn nhấc bước ra đến mép núi. Vẫn gương mặt dã man không một biểu cảm vấn vương, giọng lạnh lùng tiếp tục chỉ huy.

"Này, sợ quá hóa dại à?" Duy Mật đứng lên, trả dây thừng cho giáo viên, tiện thể ngồi xuông cạnh cô, tay quơ quơ trước mặt.

Giáo viên liếc nhìn Diệp Bạc Hâm, đáy mắt thấp thoáng ý cười. Quen biết Ưng Hy bao nhiêu năm, chưa thấy quân sĩ nào đủ khả năng khiến cô ấy phải chùn bước, nhưng quả là lần đầu tiên thấy Ưng Hy phải quay xuống vực lôi người lên.

Diệp Bạc Hâm chớp mắt, từ từ hoàn hồn, oánh hờn nhìn Duy Mật: "Cậu còn dám nói? Ai vừa mới bảo sẽ ở bên đỡ hả? Cứ leo thoăn thoắt nhanh hơn thỏ."

Duy Mật cười: "Tớ mà không nói thế, chắc chắn còn lâu cậu mới cầm sợi dây. Lúc ấy lại bị người ta đè cổ, lôi lên có phải xấu hổ không."

Duy Mật đang cười trêu vụ Ưng Hy lôi cô lên, Diệp Bạc Hâm hấp háy mắt, chán chả buồn nói.

Thú thực, cô thật sự sợ Ưng Hy, vốn dĩ một người leo trèo đã đủ nguy hiểm rồi, cô ấy còn xách thêm một người lớn đùng như cô.

Nhắm mắt vào còn nghe rõ mồn một tiếng gió lướt qua má.

...

Sau bài leo núi là giao chiến trong hố bùn. Mệt rã người không bò nổi dậy mới được giáo viên vớt lên. Diệp Bạc Hâm là người thảm hại nhất, mồm miệng, mũi ăn đủ bùn, mặt mũi bẩn xì xì, mái tóc đen nhuốm màu bùn nâu, tong tong nhỏ nước. Mùi hôi của bùn khiến dạ dày cô nhộn nhạo, mọp xuống nôn thốc nôn tháo, mắt nghiền nằm luôn xuống bãi bùn nhớp nháp.

Giáo viên đá vào mấy cái, cô giả vờ chết nằm im bất động.

Đoàn người nhớp bùn về đến khu trại, dọc đường réo theo bao tiếng trêu đùa của đám con trai, nhưng chả ai thấy nổi cáu, mệt đến nỗi ngón tay chẳng buồn cựa quậy, ai còn hơi quan tâm.

Tắm táp xong, Diệp Bạc Hâm hít hà, lúc nào cũng có cảm giác mùi bùn chưa được gột sạch, ngứa ngáy, mà còn lẫn mùi là lạ.

"Thôi, việc này phải quen dần đi." Duy Mật lau tóc ướt, một tay vỗ lên vai cô, làm Diệp Bạc Hâm đứng suýt thì ngã. Không biết ban nãy có phải cô nàng giả vờ không, sao giờ hẵng khoẻ đến thế?

Hướng Đoá Nhã chải tóc trước gương, kéo khoé mắt, nói đế vào: "Phải rồi, sau này tập sinh tồn dã ngoại, mười ngày nửa tháng không quần áo thay, còn ngứa nữa, vừa chua vừa hôi cơ."

"Đi thôi, ăn cơm rồi."

"Đói teo bụng rồi đây này"

Mấy cô gái sửa soạn xong, lôi Diệp Bạc Hâm đang nằm bẹp trên giường dậy. Diệp Bạc Hâm không thiết ăn cơm. Cứ nghĩ hôm nay mồm miệng đầy bùn, cô lại thấy buồn nôn, cũng không rõ Ưng Hy bày đâu ra hố bùn, gớm chết đi được.

Nhưng buổi tối hẵng còn bài tập, không ăn cho no thì không có sức gượng tiếp.

"Woa, hôm nay cơm nước phong phú chưa này." Duy Mật vừa nói vừa gắp đồ vào đĩa, mắt lóng la lóng lanh, trái ngược với Diệp Bạc Hâm ở bên, mặt xanh mét màu rau.

Ngải Thu Viên nhìn cô, thấy đĩa vẫn trống trơn, không một thứ gì, bèn đưa tay giúp cô gắp cá thịt: "Không ăn được cũng phải ăn vào, sau này quen dần là khoẻ thôi."

Duy Mật cũng giúp cô lấy một vài món, nháy mắt bảo: "Ăn có mấy miếng bùn đã xá gì, mấy ngày nữa tập

đến đói mờ cả mắt, rồi đặt đĩa thịt sống trước mặt, ăn được thì ăn, không ăn được cũng phải ăn. Lúc ấy mới biết đồ ăn bây giờ quý thế nào."

Ngải Thu Viên lườn Duy Mật: "Thôi, đừng doạ nó nữa."

Duy Mật không chịu: "Doạ đâu mà doạ? Thì vốn có tiết mục ăn thịt sống mà."

Dã ngoại sinh tồn không cho lương khô, ở bên ngoài liền tục mấy ngày, đói chỉ có ăn đồ hái lượn và bắt động vật lấy thịt, không ăn đồ sống thì chỉ còn nước đợi chết."

Diệp Bạc Hâm có ông cậu làm lính. Mỗi lần lãng phí thức ăn, Tô Cảnh Sâm bảo bao giờ có dịp cho cô vào bộ đội, để ăn thử thịt sống là biết ngay thế nào là quý trọng đồ ăn.

Lúc ấy cô còn khinh khỉnh, tưởng chuyện xa xôi bấn đại bác cũng không tới. Chẳng ngờ Tô Cảnh Sâm lôi cô đến đây thật.

Diệp Bạc Hâm ăn uống vốn khó tính, tuyệt đối không dám thử những món như gỏi cá hay bít-tết nửa tái nửa chín. Nghĩ đến ăn thịt sống, dạ dày lại đình công, gắng gượng nhịn cơn buồn nôn, mặt nhợt nhạt đi mấy phần.

"Thôi được rồi, đã bảo cậu đừng nói nữa mà lại."

Ngải Thu Viên thấy sắc mặt cô xám xịt, lại nhắc Duy Mật mấy câu.

Duy Mật tự mình có lỗi, để bù đắp, cô liền lôi Diệp Bạc Hâm rời khu đồ mặn, đến quầy đồ chay.

"Đây, mình ăn nhiều rau vào."

Duy Mật nói với cô, còn cô cúi đầu lựa những món không tíhch, để vào đĩa của Duy Mật.

Cửa nhà ăn bỗng dấy lên xôn xao, sau đó là tiếng xì xào, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người hai cô gái.

À không, chính xác là nói người bên cạnh hai cô gái.

Trong khi hai đương sự vẫn chưa nhận ra điều bất thường.

Diệp Bạc Hâm với đũa kẹp sang khay thức ăn bên cạnh, vô tình chạm vào người khác.

Mắt chẳng buồn ngước, cô bâng quơ nói xin lỗi, rồi lại gắp sang phía khác.

Người kia không nói gì, nhưng Duy Mật ở bên lại ngẩng đầu nhìn lên. Lúc đó mặt ngẩn ra, sững sờ một lúc mới kéo giật tay áo Diệp Bạc Hâm, kề tai thì thào: "Cậu mau ngẩng lên xem ai kìa."

Diệp Bạc Hâm chưa vội ngẩng lên, ánh mắt lướt qua bàn tay đang cầm đũa kẹp.

Khớp tay nổi gờ, đầu móng tay hồng hào, tay áo che mất cổ tay.

Ngước nhìn lên, chạm vào mắt là nửa bên gương mặt sắc cạnh, bờ mi dài rậm hơi cụp xuống. Diệp Bạc Hâm thót tim, tay cầm đũa run lên, chạm vào thành khay, lanh lảnh phát tiếng.

Tập Vị Nam nghiêng đầu, ánh mắt sâu hút dừng trên gương mặt cô, đôi đồng tử đen dường như thấp thoáng ý cười.

Diệp Bạc Hâm ửng đỏ hai má, ngượng ngùng nhìn lảng đi.

Sao anh lại ở đây?

Không phải đi dự lễ tang ở thành phố S còn gì?

Duy Mật phấn khích níu chặt cánh tay cô, lại thì thầm: "Đội trưởng vừa mới nhìn cậu đấy, trời ơi là trời, hạnh phúc quá thể. Sau con nhỏ này lại may thế chứ? Nếu nãy mà không chứng kiến cậu như trên mây, tớ còn nghi cậu cố tình gây sự chú ý của Đội trưởng."

Diệp Bạc Hâm chột dạ kéo cô đi mất: "Nói vớ vẩn."

"Vớ vẩn gì chứ?" Duy Mật luyến tiếc ngoái nhìn người đàn ông đĩnh đạc đứng trước bàn ăn: "Này làm gì, tớ đã ngắm chán đâu, kéo tớ làm gì? Cơ hội hiếm chưa từng có, này ra đấy làm màn gặp gỡ, mượn cơ hội nói lời xin lỗi rồi bắt chuyện cũng được đấy. Giọng anh ấy siêu êm tai."

"Cậu điên à, anh ấy là Đội trưởng, không sợ bị phạt à?" Trò khôn vặt của mấy chị em, Tập Vị Nam lại chả lạ, đến nhà ăn lượn lờ làm gì không biết?

Diệp Bạc Hâm thấy hơi cáu, Duy Mật hoảng hốt nói: 'Ôi đúng rồi, anh ấy là Thủ trưởng, mới rồi cứ mải hưng phấn, quên béng mất phải chào. Làm sao giờ, anh ấy liệu có vì thế mà nhớ mặt tớ không?"

Diệp Bạc Hâm kéo cô nàng ồn ào Duy Mật ngồi xuống, sẵn đã có mấy cô gái tụm lại triển khai tấn công.

Tập Vị Nam ngoảnh đầu, mắt đảo một vòng, sau dừng lại nơi cô gái ngồi chỗ sát cửa sổ.

Bên cạnh cô ấy là chỗ trống. Ánh mắt anh xao động, khóe môi nhếch lên một đường cong cong.

Đặng Viễn thấy đũa kẹp của anh chạm xuống khay đồ bất động, bèn lấy làm lạ ngẩng lên, nhìn theo ánh mắt anh.

Đang cầm đũa chọc đống rau trong đĩa, Diệp Bạc Hâm cũng len lét liếc sang, gặp ánh mắt của Tập Vị Nam, trái tim cô khua loạn nhịp, luống cuống cúi đầu, và cơm vào miệng.

Đặng Viễn tinh ý cười, chẳng trách bình thường Thủ trưởng ít khi xuống nhà ăn, hôm nay đột nhiên lại xuống nhà ăn ăn cơm. Thì ra chị dâu ở đây, muốn đến thăm đây mà.

"Ối ối, chắc tớ hoa mắt rồi hay sao ấy. Vừa rồi Đội trưởng nhìn về phía chúng mình kìa. Sao tớ có cảm giác anh ấy đang nhìn tớ nhỉ." Hướng Đóa Nha ngồi đối diện Diệp Bạc Hâm. Hiển nhiên cho rằng Tập Vị Nam đang nhìn mình.

Thực ra Tập Vị Nam chỉ thoáng lướt qua, ánh mắt dừng lại không lâu, nhưng Hướng Đóa Nha si mê từ đầu chí cuối chống cằm chảy nước dãi, nên bắt trúng ánh mắt của Tập Vị Nam.

"Vớ vẩn, rõ ràng anh ấy đang nhìn tôi." Ngải Thu Viên ngồi cạnh Hướng Đóa Nha liền cướp lời.

Diệp Bạc Hâm sặc sụa, thiếu điều phun cơm ra, liền vội vã cầm thìa húp mấy ngụm canh.

Lũ mê trai không biết ngượng này.

"Này mấy đứa nói xem, bình thường Đội trưởng không mấy khi ăn ở nhà ăn, hôm nay cơn gió nào đã đưa anh ấy tới?" Có người thắc mắc hỏi.

"Kệ nó là gió đông nam tây bắc đi, nếu ngày nào cũng có gió đưa anh ấy tới, là tớ ngày nào cũng no mắt." Hướng Đóa Nha ôm mặt cười tinh ranh.

Diệp Bạc Hâm chau mày, nghe lũ người này si mê Tập Vị Nam, cô thấy khó chịu trong người, cảm giác đồ của mình bị người ta nhòm ngó.

"Tiểu Diệp, mới rồi có chuyện gì thế? Tớ thấy cậu và Đội trưởng nói chuyện, anh ấy còn nhìn cậu nữa. Có phải cả hai ấy rồi không? Hử? Tiếng sét ái tính ấy?" Ngải Thu Viên nhìn Diệp Bạc Hâm cúi đầu, nói, rồi lại ngẩng lên, đứng cách xa vốn chả nghe thấy gì.

Thấy Ngải Thu Viên lộ rõ mặt tò mò, Diệp Bạc Hâm đúng thật hết cách: "Thôi ngay cái ý nghĩ thô bỉ ấy

đi. Đũa của tớ vô tình chạm vào đũa của anh ấy. Ai nói gì đâu? Xin lỗi thôi. Tớ xin lỗi anh ấy, anh ấy nhìn lại cũng là điều bình thường."

76. Chương 76

Ngải Thu Viên ồ lên một tiếng, như thể cố tình kéo dài giọng ra, mặt mày tỏ rõ vẻ trêu đùa.

"Thì ra là... vô tình... chạm vào à."

Diệp Bạc Hâm cau mày, nguýt cô, cảm giác cô ả có ẩn ý trong câu nói.

Duy Mật ngẩng lên, nhìn Ngải Thu Viên, bảo: "Thôi đi, đừng có bắt nạt Tiểu Diệp, ban nãy tôi cũng có mặt đấy nhé."

Đũa chỉ vào Diệp Bạc Hâm: "Nó mệt sắp lả đến nơi rồi, hơi sức đâu mà nghĩ ngợi xa vời? Tưởng như mấy đứa đấy à, lũ mê trai."

Lâm Vi cười bảo: "Cũng chả biết ai mê trai đâu, mắt dán vào người ta kia kìa."

Lộ Hạ gõ bàn: "Thôi bớt nói đi, ăn mau lên, về nghỉ ngơi, tối còn tập."

...

Trầy trật cả buổi chiều, người mỏi nhừ, đến nhấc tay ăn cơm cũng thấy mệt.

"Đại đội trưởng!" Có người hô lên.

"Ừ." Ưng Hy nhẹ nhàng đáp lại, vòng qua bàn đến chỗ cạnh Ngải Thu Viên, kéo ghế ra.

Ưng Hy đặt đĩa thức ăn xuống bàn, không ngồi xuống ngay mà đứng nghiêm nghị, mắt lướt qua bảy cô gái đang ngồi ăn ở bàn dài.

Nhà ăn có loại bàn bốn người ngồi, sáu người ngồi, cũng có tám người ngồi, nhưng duy nhất chiếc bàn mười người ngồi bị phòng của Diệp Bạc Hâm chiếm cứ, bên cạnh còn chỗ trống.

Ưng Hy chưa từng cùng ngồi ăn với họ. Thấy Ưng Hy đến, mọi người đều lấy làm lạ, tự giác buông đũa xuống, đứng dậy đợi Ưng Hy vào chỗ.

“Đội trưởng.” Ưng Hy nhíu mày, nghiêm chào người đàn ông đang rảo bước tới.

Đặng Viễn theo bên Tập Vị Nam, khóe miệng mím cười, mắt đảo một vòng, đoạn nói nhỏ với Tập Vị Nam: “Thưa thủ trưởng, hết chỗ ngồi rồi, hay mình ngồi kia?”

Đặng Viễn chỉ vào bàn của Diệp Bạc Hâm, bên cạnh cô tình cờ lại còn hai chỗ trống.

Tập Vị Nam nghiêng đầu nhìn, liếc cậu ta một cái, ánh nhìn khẽ lướt qua bóng lưng mảnh dẻ của Diệp Bạc Hâm, đoạn nhẹ nhàng đồng ý.

Cả hai cách bàn ăn không xa, Ưng Hy thấy cả hai cùng đi về phía này, mới đứng tại chỗ hô chào.

Đặng Viễn nhanh nhẩu bước lên trước, đặt đĩa ăn trên tay xuống, kéo chiếc ghế bên cạnh Diệp Bạc Hâm ra, còn mình đứng nghiêm nghị bên mép bàn.

Tập Vị Nam gật đầu, rảo bước đến bên Diệp Bạc Hâm, đặt đĩa xuống bàn, ánh mắt thâm trầm ngước lên, nhìn mặt Ưng Hy: “Mọi người ngồi đi.”

Sáu cô gái chết sững, đừng tưởng họ mê trai, đó chỉ là vui đùa sau lưng Tập Vị Nam. Bây giờ anh đứng ngay bên cạnh, khí thế áp đảo, bí hiểm khiến người ta không thể không nhìn, ai nấy đều im re không dám lên tiếng.

Đến chiến khu đã hơn ba tháng, chưa một lần gặp Đội trưởng tại nhà ăn. Hôm nay chẳng những được gặp, còn ăn chung một bàn. Cảm giác ấy kỳ diệu, như mơ vậy.

Ưng Hy cũng không ngờ sẽ ngồi cùng bàn ăn với anh, lòng nghe phấp phới, sóng mắt dập dờn, đối diện với đôi mắt đen láy, lạnh nhạt xa cách, nhưng lại vô tình bị hút vào.

Diệp Bạc Hâm gồng người, cảm giác anh đang đứng cạnh bên. Trên người có mùi thanh mát đặc trưng. Lúc anh ngồi xuống, lướt qua cô bước vào chỗ, tay áo anh dường như nhẹ lướt qua mu bàn tay cô.

Tế bào trong cơ thể dựng dậy đầy cảnh giác. Mắt cụp xuống, len lén nghiêng đầu, thấy bờ mi dài đổ bóng mờ dưới quầng mắt.

Mày rậm đen, mũi thẳng tắp, bờ môi thanh tú, đường nét sắc cạnh, tỏa ra khí chất chững chạc hấp dẫn vô vàn.

Trên người anh luôn hiện hữu cảm giác áp đảo mạnh mẽ, khiến người ta không dám nhìn trực diện, tựa bông tuyết liên trên núi Thiên Sơn, chỉ được ngắm từ xa không được hái chơi.

"Sao lại đứng thừ ra, thấy Thủ trưởng không chào à?" Ưng Hy trông mọi người ai nấy ngẩn tò te, mắt dán trên người Tập Vị Nam, liền khó chịu mở miệng mắng.

"Chào... chào Thủ trưởng!" Sáu cô gái lí nhí đáp, Diệp Bạc Hâm hoàn hồn đưa tay lên, miệng mấp máy, không thoát được tiếng.

Tập Vị Nam không ngẩng lên, tay phải cầm đũa, tay trái cởi mũ, đặt lên đầu gối. Nhẹ nhàng nói: "Không phải giữ ý, cứ ăn tiếp đi."

Tập Vị Nam ngồi vào chỗ, Đặng Viễn cũng ngồi xuống theo. Sau rồi cậu ta ngẩng lên liếc nhìn Diệp Bạc Hâm, lại nhìn sang vị Thủ trưởng nghiêm nghị, miệng ngoác cười.

Sáu cô gái thấp thỏm ngồi xuống, không ai dám nói cười. Thoáng chốc, trên bàn ăn chỉ còn tiếng đũa chạm vào đĩa ăn.

Người ngồi bên cạnh, rõ ràng là người thân thiết nhất, thậm chí cũng từng chung chăn gối rồi, thế mà còn phải giả vờ không quen biết, khiến Diệp Bạc Hâm thấy khó chịu trong người, mông nhích ra, người hơi dồn về phía Duy Mật ở bên cạnh.

Cô thấy bữa cơm hôm nay thật khổ sở, vốn đã không thiết ăn, giờ đến nuốt cũng khó.

Cô không hiểu Tập Vị Nam muốn làm gì, nãy đứng cạnh cô, gắp cùng một món có thể nói là tình cờ, giờ lại ngồi chung bàn ăn cơm, nhẽ nào cũng là tình cờ?

Tập Vị Nam sinh ra trong gia đình quý tộc, mấy đời đều xuất thân cao quý. Anh có phép tắc ăn uống vô cùng lịch sự, dù đi lính cũng không bị nhiễm thói phàm phu tục tử.

Cách dùng bữa nho nhã, không phát ra bất kì tiếng động, cùng là há miệng ăn cơm mà so với mấy cô gái thô kệch, thì anh đến nhai nuốt cũng lịch lãm, ưa nhìn.

Mấy lần Ưng Hy liếc trộm anh, thấy ánh mắt anh nhìn sang đĩa ăn của Diệp Bạc Hâm, khẽ chau mày.

Diệp Bạc Hâm nhặt những thứ không thích ăn bỏ ra, mấy món mặn không hề động đũa, món rau cũng nhặt nhạnh nhặt nhạnh.

Tay trái của cô đặt trên bàn, vô tính hích phải tay phải đang cầm đũa của Tập Vị Nam, đũa chạm xuống đĩa, phát tiếng lanh lảnh.

"Keng" một tiếng, như tiếng chuông báo động róng lên, Diệp Bạc Hâm cảm giác có sợi dây đàn đứt phựt trong đầu, đầu ngón tay chạm vào mu bàn tay anh như bị điện giật, lập tức tách ra.

Tiếng động bên này lập tức gợi sự chú ý của tất cả mọi người bên bàn ăn. Mọi người đều nín thở, ánh mắt thi thoảng liếc về phía Tập Vị Nam.

Diệp Bạc Hâm thẹn thùng ngẩng lên, nghiêng đầu nhìn anh. Anh tình cờ cũng ngước mắt. Đôi mắt sâu như thoảng qua ý cười, rất nhanh đã tan biến, cô bần thần nghĩ mình nhìn nhầm.

Diệp Bạc Hâm nóng ran hai má, cụp mắt xuống, vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi anh…"

"Không sao." Tập Vị Nam nhẹ nhàng nói. Ánh mắt lặng lẽ, tay phải đặt đũa xuống, cầm thìa canh lên, khuấy nhẹ nước canh.

Bữa cơm trôi qua trong im hơi lặng tiếng, Diệp Bạc Hâm ăn bừa một vài món, bây giờ chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng kết thúc để ra về.

Vừa định nói mình đã lo, thì đằng sau rầm rập tiếng bước chân, cổ bị người ta túm lại.

Thẩm Tư Á từ cửa nhà ăn chạy vào, mắt dáo dác một vòng, thấy Diệp Bạc Hâm và mấy bạn cùng phòng, liền nhấc chân lao ngay đến.

Mọi người cắm cúi ăn, không chú ý đến cô. Mắt cô chằm chằm nhìn vào gáy Diệp Bạc Hâm, hai tay ngứa ngáy.

Cô cựa ngón tay, khóe miệng nhếch cười nham hiểm, đoạn vươn tay ghì lấy cổ Diệp Bạc Hâm.

Thẩm Tư Á cúi đầu, miệng kề sát vành tai Diệp Bạc Hâm chỉ cách một tí: "Giỏi lắm Diệp Bạc Hâm, đồ vô lương tâm, dám lừa chị mày! Đội trưởng tên là Tập Vị Nam đúng không? Làm tớ cứ bảo, chẳng trách sao quen thế, thì ra là…"

Thẩm Tư Á không chặt tay lắm, Diệp Bạc Hâm bất ngờ bị tấn công, đầu mòng mọng, lại nghe Thẩm Tư Á nói thế, tức thời tỉnh hẳn.

Cô vùng khỏi tay Thẩm Tư Á, quay ra giơ tay bụm chặt mồm cô ả, ngăn không cho những lời tiếp theo vọt ra.

"Cậu im ngay!" Diệp Bạc Hâm trợn mắt gườm, đoạn đứng dậy.

Cô không dám lỏng tay, sợ cô ấy nói lung tung.

Hiện đang có bao nhiêu người ở đây, nếu mọi người biết mối quan hệ của cô và Tập Vị Nam, mà cô lại cố tình giấu giấu diếm diếm nữa, không hiểu họ sẽ nghĩ thế nào.

Và cũng ảnh hưởng không tốt đến Tập Vị Nam.

Thẩm Tư Á ú ớ toán lật tay cô ra. Tập Vị Nam ngẩng lên, mắt nhìn bàn tay của Diệp Bạc Hâm, mày hơi chau lại.

Thấy anh, Thẩm Tư Á trợn tròn hai mắt, trỏ tay vào anh, ú ớ nói.

Động tĩnh bên này lọt vào mắt tất cả mọi người trong nhà ăn vốn luôn chăm chú theo dõi từng chút một. Ưng Hy bực tức đứng phắt dậy: "Làm cái gì thế? Thẩm Tư Á cô để kỷ luật quân đội ở đâu hả? Đừng tưởng cô không phải người trong quân đội thì muốn làm gì thì làm, cấp trên của cô dạy cô như thế đấy à?"

"Xin lỗi Đại đội trưởng, để tôi đưa cô ấy ra ngoài." Diệp Bạc Hâm liếc trộm Tập Vị Nam một cái, thấy anh không giận, bèn len lén thở phào. Không đợi Ưng Hy phải nói thêm, cô liền lôi Thẩm Tư Á ra ngoài.

"Đội trưởng…" Ưng Hy nhìn theo bóng cô, khó chịu thu lại ánh mắt. Lần thứ hai cô phạm lỗi trước mặt Đội trưởng. Lần trước sếp nổi cơn lôi đình, yêu cầu cô ta thu dọn ra về, lần này lại xảy ra chuyện ầm ĩ trước mặt ban dân thiên hạ.

Mới hai ngày mà đã hai lần gây rối, toàn những lúc có mặt sếp sòng.

Sáu cô gái cũng sững sờ. Tuy nói Diệp Bạc Hâm đã thành khẩn khai nhận chuyện tối qua, nhưng có cho các cô mấy lá gan cũng chả dám tái phạm lần hai trước mặt Đội trưởng. Hai cô này quả thật ghê gớm.

Huống hồ Ưng Hy còn ngồi đây.

"Ăn cơm thôi." Tập Vị Nam không trách cứ, trái lại càng khiến Ưng Hy khó hiểu.

Ưng Hy nghi hoặc nhìn anh. Anh ấy ra quyết định xưa nay chưa từng thay đổi, vậy mà tối qua kiên quyết để Diệp Bạc Hâm ra về, hôm nay lại sai người thông báo cho cô ấy tập tiếp, không giống tác phong thường ngày của anh tý nào.

…

Diệp Bạc Hâm lôi Thẩm Tư Á ra một chỗ kín đáo, mới dám nới lỏng tay đang bụm miệng, thậm chí còn bỉ bai lau vào người chị ta.

Diệp Bạc Hâm vừa buông tay, Thẩm Tư Á liền oai oái la lên: "Diệp Bạc Hâm kia! Cậu bị làm sao vậy? Tập Vị Nam là chồng cậu, sao không nói sớm? Tối qua làm tớ lo sốt cả vó, áy náy cả đêm, hóa ra cậu trêu tớ à? Vợ chồng hai người rõ buồn cười, bỡn tất cả mọi người, chơi trò gián điệp gì vậy? Chẳng trách tối qua anh ta bắt cậu về, sáng nay đã đổi ý. Thì ra người một nhà, chấp nhặt cái con khỉ khô!"

Diệp Bạc Hâm sa sầm mặt, toan đánh cho chị ta ngất luôn: "Làm cái gì mà phải hét lên thế? Bao nhiều người trong nhà ăn như thế, mà ccứ chạy vào, mồm cứ bô bô lên, tớ không giấu cậu thì giấu ai? Tối qua không thấy anh ấy giận bốc lên đầu à? Anh ấy cũng tỏ ra không quen biết rồi, nhẽ nào tớ ôm chân anh ấy nói, em là vợ anh, anh đừng đuổi em đi, đừng phạt em, thấy có hợp lý không? Ai tin? Không cho là điên mới lạ."

Diệp Bạc Hâm thấp giọng xuống, nhìn quanh không thấy ai mới tiếp: "Mà tớ cũng chả giấu cậu, tự cậu không nhớ ra, liên quan gì tớ? Cậu cũng xem giấy đăng ký kết hôn lúc ấy rồi, còn bảo anh ấy đẹp trai, nhìn một lần không bao giờ quên. Rốt cuộc thì sao, quay đi đã quên rồi, thế còn trách tớ à?"

"Nhưng…" Thẩm Tư Á nói không nổi, dường như đúng thế thật, song vẫn thấy có chỗ không ổn. Dù gì thì khả năng lấp liếm của Diệp Bạc Hâm cũng hơn người.

Diệp Bạc Hâm tranh thủ chuyện đang dở, nói: "Lại còn nhưng. Mới rồi cậu lại gây hấn trước mặt Ưng Hy. Chị ấy đã trách cậu rồi. Cậu nói xem, cậu đến công tác, việc gì phải gây hiềm khích với người ta? Lần trước may mắn là do đội Nữ binh cần tạp chí của các cậu làm công tác tuyên truyền, nên Ưng Hy mới nhẫn nhịn, không thì đã đá cậu về lâu rồi."

Thẩm Tư Á nghe cô nói cũng có chút lo, dẫu sao cùng trụ được nửa tháng, còn nửa tháng nữa thôi. Nếu bị Ưng Hy đuổi về bằng được, chắc lúc quay lại tòa soạn, người ta sẽ cười cho, đến nước phải cuốn gói mất.

"Thì… chồng cậu chẳng là Đội trưởng? Tớ là bạn cậu, có mối quan hệ ấy, anh ta lại chẳng đứng về phía chúng ta? Có anh ta bảo kê, Ưng Hy chả dám bướng."

Diệp Bạc Hâm nghe một câu chồng hai câu chồng, cảm giác kì quặc, nhăn mặt nói: "Cậu đừng có treo chữ chồng ở cửa miệng nữa. Anh ấy làm việc nghiêm túc, có nguyên tắc, công tư rõ ràng. Cậu xem tối qua thì biết rồi đấy. Cậu tưởng anh ấy đang đùa à, tối qua là bực thật đấy, đe tớ không nể nang chút nào. Chuyện vừa nãy, nói không chừng lại bảo do tớ sao đó?"

"Còn nữa, ai đứng cùng phía với cậu." Diệp Bạc Hâm bực mình lườm: "Chuyện này kín miệng đấy, đừng có nói ra ngoài. Nếu bị người ta biết được tớ và anh ấy có liên quan, e là sẽ gây phiền phức cho công việc của anh ấy. Cậu cũng biết trong quân đội cấm kỵ nhất việc kết bè quan hệ. Dù anh ấy không làm gì cho tớ nhưng cũng bị người ta bắt thóp, mang tiếng ảnh hưởng đến tương lai của anh ấy. Chuyện này rất nghiêm trọng. Cậu đừng có mà gây chuyện."

"Rồi, biết rồi." Thẩm Tư Á cũng không phải người không phân định nổi nặng nhẹ, bèn gật gù.

Cả hai cùng về ký tác của Thẩm Tư Á. Diệp Bạc Hâm muốn hỏi Tập Vị Nam vì sao anh lại đồng ý cho cô ở lại, chuyện này cứ cất mãi trong lòng khiến cô khó chịu.

Cô lại không dám đến thẳng phòng làm việc của anh, chỉ đành đứng ở cầu thang, ôm cây đợi thỏ.

Sau bữa ăn, chắc anh sẽ về đây chứ không về thẳng văn phòng?

Lúc Tập Vị Nam lên gác, cô đang đứng tựa vào tường, hai tay ôm ngực, đầu nghiêng nghiêng đùa với Thẩm Tư Á.

Thẩm Tư Á càng khoa trương hơn, cô ả lấy một ghế con ra ngồi, hai chân duỗi thẳng, hoàng tráng chặn lối đi. Hai tay gối sau gáy, ngẩng đầu tựa vào tường.

77. Chương 77

Nghe tiếng bước chân đều đều từ cầu thang vọng lên, Diệp Bạc Hâm sực giật mình, hớt hải bỏ chân đang chống trên tường xuống, hai tay vuốt lại tóc tai, bấy giờ mới ngẩng lên.

Nhưng đã quá muộn, Tập Vị Nam ngước mắt lên thấy cô một chân chống lên tường, người uỗn ẹo dựa vào tường.

Đôi mắt đen thoáng cười, những động tác về sau của Diệp Bạc Hâm hoàn toàn thừa thãi.

Cô ngượng ngùng đứng đó, bắt gặp ánh mắt ấm áp của anh, ngượng ngùng nhệch miệng cười.

Thẩm Tư Á đảo mắt lần lượt nhìn cả hai, hiếm khi thấy Diệp Bạc Hâm có lúc tỏ ra căng thẳng.

Đứng dậy, móc chân đá chiếc ghế, Thẩm Tư Á cất bước đến bên Diệp Bạc Hâm, ánh mắt chăm chăm đặt trên người Tập Vị Nam.

"Chào anh Đội trưởng." Thẩm Tư Á hí hửng cười, nhìn Tập Vị Nam đặt chân lên cầu thang. Cô vẫy tay chào.

Tập Vị Nam đặt chân lên bậc cuối cùng của cầu thang, đĩnh đạc đứng trước mặt cả hai, ánh mắt chuyển từ mặt Diệp Bạc Hâm sang người Thẩm Tư Á, khẽ gật đầu, điềm đạm nói: "Chào cô."

Thẩm Tư Á ôm vai Diệp Bạc Hâm, đẩy cô đến trước mặt Tập Vị Nam.

Diệp Bạc Hâm bị bất ngờ, loạng choạng một lúc, người nhào về phía trước. May có Tập Vị Nam nhanh tay, trong lúc chau mày, anh đã kịp vươn tay đỡ lấy cánh tay cô, bấy giờ mới giữ được cô đứng vững. Bằng không cô đã ngã dúi dụi vào lòng anh.

Thẩm Tư Á chẹp lưỡi lắc đầu, chẳng hề tỏ ra hối lỗi.

Tiếc chưa, người đẹp sà vào lòng mà anh ta vẫn bình chân như vại, rốt cuộc là ngụy quân tử hay đấng quân tử thật?

Anh lính đúng là chả lãng mạn gì cả.

Trừ cho mười điểm.

Nhưng tướng tá thì khỏi nói, thân hình săn chắc, thể lực chắc cũng không tồi, mới rồi trừ mười điểm, giờ lại âm thầm thêm mười điểm, coi như huề.

Diệp Bạc Hâm đứng vững rồi, Tập Vị Nam mới buông cô ra. Cô ngoái đầu trợn trừng mắt cáu mình nhìn Thẩm Tư Á, đôi mắt sáng quắc đầy hờn giận.

"Thẩm Tư Á, cậu đi chết đi."

Trước mặt Tập Vị Nam, cô không bận tâm nhiều đến thế. Nếu không làm sáng tỏ giới hạn, nói không chừng Thẩm Tư Á còn làm chuyện quá đáng hơn.

Vốn cô không muốn Thẩm Tư Á gặp Tập Vị Nam, vì sợ cô nàng lại nói luyên thuyên. Nhưng Thẩm Tư Á nhìn thấu tâm can cô, kéo cô bằng được lên đường ôm cây đợi thỏ.

Tối qua Diệp Bạc Hâm trèo tường vào phòng Tập Vị Nam, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, Thẩm Tư Á tò mò vô cùng, tiếc là không cậy được miệng Diệp Bạc Hâm.

Thẩm Tư Á giật lùi một bước, đến khu vực an toàn mới hất hàm nói: "Phải thục nữ vào, thục nữ biết chưa. Đội trưởng còn đứng kia kìa, chú ý hình tượng tí nào."

Diệp Bạc Hâm không nói gì, mắt gườm gườm nhìn Thẩm Tư Á.

Thẩm Tư Á rụt cổ, bảo Tập Vị Nam: "À chuyện là, anh Đội trưởng không phải giấu diễm nữa, em biết anh là chồng Hâm rồi. Hai người không phải giả vờ không quen biết trước mặt em."

Thẩm Tư Á nhích đến bên Tập Vị Nam, chìa tay theo thói quen: "Em xin tự giới thiệu, em là Thẩm Tư Á, bạn thân của Diệp Bạc Hâm. Anh có thể không biết em, dĩ nhiên em cũng không biết anh. Nhưng chuyện tối qua không cần phải làm rùm beng buồn cười đến thế. Nếu biết anh là đội trưởng, bọn em đã chẳng phải vất vả trèo tường chụp trộm, cứ nói thẳng một tiếng, anh đồng ý cho em chụp mấy tấm nhé? Nể mặt Hâm đi.

Thẩm Tư Á chớp mắt, đây mới là mục đích của cô nàng, lấy được hình của sếp sòng của Đội đặc chủng, lại còn đẹp trai. Đem về thì chuyên mục quân sự số mới của tòa soạn đảm bảo bán đắt như tôm tươi. Nghĩ đến chuyện báo bán chạy, cô sẽ nổi tiếng như cồn, tiền thưởng hậu hĩnh ào ào tới, lúc ngủ cũng bật dậy mà cười.

Tập Vị Nam nhìn xuống, cổ cô ả còn đang đeo máy ánh, tay trái đã ấn sẵn nút, tay phải chìa về phía anh,

tỏ rõ thái độ muốn bắt tay.

Ánh mắt hơi xao động, anh nhìn Diệp Bạc Hâm. Diệp Bạc Hâm thoáng rùng mình, cắn răng bắt lấy tay Thẩm Tư Á lôi ra một bên: "Lại nói vớ vẩn cái gì thế, những gì tớ vừa nói, cậu vào tai trái lọt tai phải à?"

Thẩm Tư Á dụi cánh tay bị bóp đau nhói, không thèm đếm xỉa, lại ngẩng đầu cười tươi roi rói: "Anh Đội trưởng, chuyện này ảnh hưởng đến bát cơm của em, anh không thể không giúp chứ?"

Tập Vị Nam đăm chiêu, đoạn nói xin lỗi.

Thẩm Tư Á tắt ngấm nụ cười: "Cái này anh phải nghĩ cho kỹ. Em mà mất viêc, là sẽ bám dính lấy Hâm, bất kể nó có gia đình hay không, ngày nào cũng đến nhà ăn chực ngủ chực."

Tập Vị Nam nhìn Diệp Bạc Hâm, cười thành tiếng: "Yên tâm, công việc của cô, tôi lo."

Thẩm Tư Á á khẩu, mắt đảo một vòng, không cam chịu nói: "Anh lo cho em được việc gì? Đừng cái gì liên quan đến làm lính nhé, em không muốn ở núi đâu, em muốn làm trong văn phòng sang trọng ở Thủ đô cơ, anh có lo được không?"

Tập Vị Nam nghiêm túc gật đầu: "Được."

Diệp Bạc Hâm không thể nhịn được nữa, rõ ràng Thẩm Tư Á đang cố ý dò hỏi, đây mà là kiểu chấm điểm mà cô nàng nói đấy à?

"Thôi được rồi, đừng đùa nữa." Diệp Bạc Hâm kéo tay áo Thẩm Tư Á, đoạn bảo Tập Vị Nam: "Kệ cậu ấy, hôm nay bị điên rồi."

"Ai điên? Tớ đang giúp cậu thăm dò địch." Thẩm Tư Á kề tai thì thầm: "Cảm thấy cũng ok, chững chạc đứng đắn, không xốc nổi, chắc không có thói trêu hoa ghẹo nguyệt."

Giọng cô tuy nhỏ, nhưng Tập Vị Nam đứng cách không xa, lại từng trải qua huấn luyện thính lực chuyên nghiệp, hiển nhiên đều nghe thấy rõ những lời cô nói.

Khóe miệng anh nhếch cười, nhìn hai người thì thà thì thầm.

Thẩm Tư Á bất chấp lời cảnh báo của Diệp Bạc Hâm, lại sán đến trước mặt Tập Vị Nam: "Anh Đội trưởng, Hâm nhà em chưa yêu đương bao giờ, ngây thơ trong sáng, lại xinh gái, gia đình có điều kiện. Anh làm lính, một tháng lương được bao nhiêu? Gia cảnh thế nào? Dựa vào đâu đòi lấy bạn em?"

Đối diện với một đống câu hỏi dồn dập của Thẩm Tư Á, Tập Vị Nam vẫn bình thản, khóe mắt khẽ liếc

Diệp Bạc Hâm. Diệp Bạc Hâm lúc này bất lực ôm đầu, chán chả buồn nói.

Cô biết Thẩm Tư Á mà không làm ra ngô ra khoai thì tuyệt đối chưa thôi. Nói không chừng bao giờ cô bận đi tập, chị ta còn len lén đi tìm Tập Vị Nam. Lúc ấy nói những gì thì đều nằm ngoài tầm kiểm soát của cô, nên đành khoanh tau đứng nhìn tùy cơ ứng biến vậy.

Huống hồ, gia cảnh anh ấy là vấn đề nhạy cảm, cô không rõ, cũng ngại hỏi.

Để Thẩm Tư Á hỏi là hợp lý nhất, cũng để nhắc anh, đây là lúc anh nên chủ động trao đổi với cô. Đừng để một mình anh hiểu rõ về cô, còn cô chả hiểu gì về anh.

Ánh mắt Tập Vị Nam đăm chiêu nhưng đang suy nghĩ phải trả lời thế nào.

Thẩm Tư Á nhíu mày, có khó trả lời đến thế không?

Không khí gượng gạo, Diệp Bạc Hâm thấy anh có vẻ bối rối, cũng phải, một người đàn ông bị hai cô gái chặn đường đứng giữa cầu thang, tra hỏi như hỏi cung, hẳn nhiên trong lòng cũng khó chịu.

Mà lương và tiền của người đàn ông là đại diện cho sự tôn nghiêm của anh ta. Để tôn nghiêm phơi bầy trần trụi trước mặt người khác, nói kiểu gì cũng không xuôi.

Do cô thiếu cân nhắc.

"Thôi, Thẩm Tư Á cậu vào trước đi, tớ có việc cần nói với anh ấy." Diệp Bạc Hâm đuổi Thẩm Tư Á vào phòng. Bản thân Thẩm Tư Á cũng thấy không khí có phần lạ lạ. Cô chau mày, mới rồi còn cười đùa với Tập Vị Nam, cảm giác anh chàng không tồi, giờ bao nhiêu ấn tượng tốt về anh ta đều tụt dốc không phanh.

Trước khi đóng cửa, Thẩm Tư Á quay ra bảo Tập Vị Nam: "Đối xử với Hâm cho tử tế. Để tôi biết anh bắt nạt nó, bà sẽ xách dao đào mộ tổ tiên nhà anh lên."

Cửa sập lại đánh cái rầm, nhưng một cách thị uy.

"Ờm… tính cô ấy là vậy." Diệp Bạc Hâm nhìn Tập Vị Nam nói, thấy anh không tỏ vẻ buồn, lòng thầm thở phào.

Tập Vị Nam tiến về phía cô mấy bước, tay vuốt ve mặt cô, cúi xuống nhìn vào mắt cô.

"Anh… mới rồi…" Tập Vị Nam giải thích không đặng. Không phải anh không muốn nói, mà gia đình anh hơi phức tạp. Trước kia cô từng nói không thích làm dâu nhà giàu, thậm chí nói ra còn có phần ghét bỏ. Bảo đời này không làm dâu những gia đình nhà giàu có mối quan hệ phức tạp. Nên anh đắn đo, không biết

phải mở lời thế nào.

Mới rồi rõ ràng anh có thể trả lời bừa phứa đi, hoặc trả lời đại khái, nhưng trước mặt cô ấy, nhất là đối diện ánh mắt mong chờ của cô, anh nghẹn lời, không nói ra được những lời lừa dối cô.

"Em… giận rồi à?"Tập Vị Nam rụt rè hỏi, ánh mắt có vẻ không chắc chắn.

Mặt anh ở gần trong gang tấc, càng nhìn gần càng thấy da anh ấy mịn màng. Đường nét trên gương mặt bất kể nhìn tổng thể hay nhìn từng bộ phận đều có vẻ quyến rũ chững chạc.

Chỉ cần đứng gần, đầu óc Diệp Bạc Hâm đã lập tức rơi vào trạng tháng treo máy, đừng nói khi hai người đang kề cận nhau, mặt sắp chạm vào nhau.

Cô chớp mắt, nhìn xuống, tránh nhìn vào đôi mắt có thể dìm chết người ấy.

Nhưng nghe anh hỏi, cô lại ngớ ra, ngước mi, hỏi khó hiểu: "Giận cái gì?"

Vì sao lại cho rằng cô sẽ giận, nhẽ nào anh không giận?

Dù sao Thẩm Tư Á cũng là bạn cô, cô không ngăn bạn mình tra hỏi anh thì thôi, thậm chí còn góp phần đồng lõa.

Tập Vị Nam ngẩn người, lắc đầu cười. Sao anh lại quên mất, cô không phải người hẹp hòi, trái lại, lúc nào cũng nghĩ cho người khác, biết cách quan tâm. Chuyện này việc gì phải giận?

Tập Vị Nam dụi trán cô, thấy gò má hây hây đỏ, mới dắt tay cô khẽ bảo: "Lên gác với anh đã, có chuyện gì thì nói?

Diệp Bạc Hâm khẽ ừ. Tuy hành lang trước mắt chả có ai, nhưng tòa nhà này có mười mấy vị sĩ quan, không chừng sẽ có người đột nhiên quay về hoặc bất ngờ mở cửa, thấy Đội trưởng lằng nhằng với một nữ binh, truyền ra ngoài không biết chừng sẽ thêu dệt thành chuyện gì.

…

Tập Vị Nam là người ưa sạch sẽ, dù không thường xuyên ở trại nhưng phòng ốc luôn giữ gọn gàng sạch sẽ, dọn dẹp đâu ra đấy.

Nền nhà sáng loáng, gạch trắng soi được cả bóng, Diệp Bạc Hâm không dám đặt chân xuống, sợ làm bẩn nền.

Tập Vị Nam quay ra đóng cửa, thấy cô đứng ngoài bậu cửa, mắt nhìn xuống sàn. Biết cô lo lắng điều gì, bèn dắt tay cô vào, ngoái ra bảo cô: "Đừng câu nệ, bẩn thì lại lau."

Ngưng một lúc, anh nhìn vào mắt cô nói: "Hơn nữa, em là vợ anh, đây cũng là chỗ ở của em, vào nhà mình làm gì có chuyện phải câu nệ."

Tuy nói vậy nhưng Diệp Bạc Hâm vẫn thấy ngại ngùng, càng khiến cô thấy ngại hơn đó là thái độ của Tập Vị Nam. Hai hôm nay anh như biến thành người khác, trừ khi tối qua trong lúc giận anh mắng cô mấy câu, sau đó lại xin lỗi.

Anh như thế khiến cô cảm thấy xa lạ, như thể chưa từng thực sự quen biết anh.

Trước khi cả hai có quan hệ thân mật, thường giữ một khoảng cách. Thỉnh thoảng gặp mặt ăn cơm, anh cúi đầu ăn, cô cũng im re. Toàn bộ quá trình trên cơ bản là im lặng. Có lúc cô không rõ vì sao phải gặp anh, nhẽ nào gặp mặt chỉ vì một bữa cơm?

Lúc ấy anh lạnh nhạt, chả nói năng gì, cô cũng không biết mình nên mở đầu ra sao, nên tưởng anh là người ít nói. Hai ngày này, anh nói nhiều hơn hẳn, mỗi lúc ở bên nhau đa phần anh là người kết nối các câu chuyện.

Đây liệu có phải như người ta thường nói, tiếp xúc sâu mới biết phẩm chất một con người? Hôn nhân là hai kẻ có tính cách khác nhau cùng góp lửa thổi cơm chung, cậy bỏ những lớp vỏ ngoài, lộ ra khuyết điểm bên trong, cả hai bao dung, hòa hợp bên nhau trọn đời?

Tập Vị Nam để cô ngồi xuống ghế sô-pha, quay đi rót nước từ máy nước.

Anh quen uống nước lọc, nên phòng khách không có sẵn trà, hay thậm chí những thức uống khác. Anh quay đầu nhìn cô: "Uống nước lọc được không?"

Chuyện tối qua đột ngột, cô chưa kịp ngắm kỹ căn phòng, giờ đang ngó ra ban công, nghe Tập Vị Nam hỏi, cô ngoảnh đầu nhìn anh: "Dạ… tùy…"

Đúng là phải tùy thật. Thực ra cô không thích uống nước lọc lắm, trà cũng không thích, nếu phải nói thích cái gì, thì cô thích rượu. Nhất là rượu được ủ theo phương pháp gia truyền từ trại rượu của ông ngoại, hương len kẽ răng, uống xong nhớ mãi.

Tập Vị Nam thấy cô ngồi khép nép, tay đan vào nhau, vặn xoắn, mắt hơi cụp xuống, đầu vẫn đội mũ, che đi vầng trán, để lộ cái mũi thanh tú và miệng xinh xinh.

Bờ môi cô đã không còn hồng hào nhuận sắc như lúc đâu. Trải qua nắng gắt, bờ môi bớt mơn mởn, hơi nứt, sần một lớp da chết. Lớp da khô màu trắng khiến gương mặt cô thêm hốc hác, nhợt nhạt.

Tập Vị Nam đặt cốc nước vào tay cô, đoạn ngồi xuống bên cạnh.

Diệp Bạc Hâm ngẩng lên: "Cảm ơn anh."

Cô mím môi, hai tay cầm cốc nước, xoay tròn.

Ánh mắt Tập Vị Nam rơi trên bờ môi nứt toát của cô, dưới lớp da chết là rươm rướm máu. Anh đưa tay xoa lên.

Diệp Bạc Hâm giật mình, né bàn tay anh, mắt kinh ngạc nhìn anh.

Tập Vị Nam nghe lòng xót xa, rụt tay lại: "Có mệt không?"

Diệp Bạc Hâm lắc đầu, vẫn chưa quen với sự thân mật của anh. Đắm chìm trong sự dịu dàng của anh, khiến cô xao động, nhưng cũng ít nhiều sợ sệt.

Cô không mạnh mẽ như vẻ bề ngoài, cô sợ bị tổn thưởng, sợ đánh mất trái tim mình, tuy bây giờ hình như càng lúc càng không kiểm soát được cảm xúc, nhưng cô vẫn đang vật lộn.

Lúc bắt đầu cô đã nghĩ rất nhiều, xác định không muốn bỏ lỡ anh, nên mới nói anh lấy mình. Cô chỉ muốn thử, xem thái độ của anh thế nào. Không ngờ sự việc lại xảy ra ngoài dự kiến của cô.

Tiến triển quá nhanh, làm cô trở tay không kịp và cũng khiến cô lún sâu quá nhanh.

78. Chương 78

Tập Vị Nam nhìn cô chăm chú, dù cô mặt dày mấy cũng không địch nổi ánh mắt cháy bỏng của anh.

Diệp Bạc Hâm hơi nghiêng người sang một bên, ánh mắt cụp xuống, nhìn xuống ngón chân.

Thấy cô ngại ngùng, Tập Vị Nam thầm tự hỏi, hình như mình cũng chưa làm gì, sao lại khiến cô ấy sợ sệt đến thế?

Cái cô ngày xưa quát tháo anh, thậm chi dám đánh cược nói nhất định sẽ tán đổ anh ngày xưa đâu rồi?

"À… em…" Diệp Bạc Hâm xoay chiếc cốc trong tay, bụng bảo dạ đánh nhanh thắng nhanh, một mình ở cạnh anh quá nguy hiểm, làm sao mà cứ có cảm giác mỗi cử chỉ của anh nồng nàn quyến rũ, làm trái tim cô loạn nhịp rối bời.

“Sao?” chất giọng anh như rượu ủ lâu năm, khàn khàn, không ngừng rót vào tai cô.

Diệp Bạc Hâm nghe tim run lên, ánh mắt anh chợt sáng lên, đưa tay xoay mặt cô lại.

Bàn tay thô ráp áp lên làn da non tơ, bờ mi cô khẽ run, ngước đôi mắt nghi hoặc, ngón tay siết chặt cốc sứ trắng.

Tập Vị Nam nhíu mày, một tay đặt lên mu bàn tay cô. Lòng bàn tay dày ấm có vết chai, nhẹ nhàng ve vuốt, như đang gãi nhột nhạt vào trái tim cô. Tay cô bất giác lơi lỏng.

Tập Vị Nam nhấc cốc nước bỏ ra. Cô giật mình, ngó xuống càng giật mình, thấy ống tay áo của anh xắn lên đoạn cùi trỏ, lộ ra nửa phần tay săn chắc cuồn cuộn, nhìn theo khớp tay gờ lên rõ ràng, cốc nước được đặt xuống bàn trà.

Tập Vị Nam lại nhấc tay đặt lên tóc cô. Ánh mắt cô cũng ngước lên theo đó. Anh chỉ mặc áo sơ mi, gấu áo sơ vin trong quần, đai lưng siết lấy bờ hông thon gọn. Dáng ngồi thẳng, cơ bắp dưới lớp áo thoắt ẩn thoắt hiện, trên nữa là yết hầu quyến rũ, ánh mắt nhìn thẳng thì vừa vặn chạm đến chiếc cằm cương nghị của anh.

Vóc dáng anh cao lớn, dù ngồi vẫn cao hơn cô quá nửa cái đầu.

Tập Vị Nam tháo mũ của cô xuống, vất lên bàn trà, ngón tay quấn lấy mái tóc ngắn gọn gàng, mắt nhìn lên xoáy trên đầu cô. Lòng man mác buồn.

Mái tóc dài nói cắt là cắt, cô cũng nỡ làm.

Diệp Bạc Hâm cảm giác mình không gắng gượng được nữa, lẫn trong hơi thở của mình là mùi hương đặc trưng của anh, thanh mát, sạch sẽ, thoang thoảng mùi thuốc lá.

“Ừm… lát nữa em còn phải tập…” Diệp Bạc Hâm chớp mắt ngước lên, bắt gặp ánh nhìn anh dịu dàng.

Tập Vị Nam cười khẽ, thu tay về, cúi đầu nhìn vào mắt cô, nói: “Sợ gì? Anh có định làm gì đâu.”

Từ đầu đến chân tỏa ra hooc-mon dụ dỗ cô, lại còn chưa làm gì?

Diệp Bạc Hâm ngại ngùng nhìn lảng đi, ngón tay vén tóc bên mang tai, vành tai đỏ ửng như tứa máu.Sau cổ tay áo, là cổ tay trắng ngần.

Tập Vị Nam không trêu cô, anh nắm lấy bàn tay đang đặt trên đầu gối, năm ngón xòe rộng đan vào tay cô.

"Muốn hỏi anh vì sao cho em ở lại à?" Tập Vị Nam biết cô muốn hỏi gì, nếu không phải Tô Cảnh Sâm đã đã điều tra nội tình bên anh, thì có nói gì cũng không thể để cô ở lại.

Ở trong quân đội cô như một trái bom hẹn giờ, không biết lúc nào thì nổ. Còn anh biết chắc chắc phải gỡ quả bom ấy hoặc ném vào nơi an toàn, nhưng vẫn không đặng, đành ngày đêm trông nom cô, phòng bị bất cứ lúc nào cô sẽ nổ tung.

Diệp Bạc Hâm nhìn đầu ngón tay, cắn môi dưới, im lặng.

Cô biết Tập Vị Nam chủ động mở lời, thì sẽ không lấy đại một cái cớ để khỏa lấp cô. Hình như cô không quan tâm vì sao anh để cô ở lại, mà như thể anh có nói sự thật không mới là điều cô quan tâm hơn cả.

Tập Vị Nam thu lại ánh nhìn sâu hun hút, nghiêng đầu nhìn ra ban công, hoàng hôn rót tà dương vào ban công, những tia sáng kết lại như tấm sa mỏng rọi qua cửa.

Ánh mắt anh thả trôi trong ánh tà dương phiêu lãng, giọng trầm khàn, nhưng chưa lập tức nói lý do vì sao, mà hỏi cô tại sao kiên quyết muốn ở lại?

Diệp Bạc Hâm thẫn thờ, nhìn nửa bên gương mặt cương nghị của anh. Anh quay đầu trông ra bên ngoài, cô không thấy được cảm xúc trong đôi mắt ấy, nhưng loáng thoáng cảm nhận được tâm trạng anh bỗng trở nên rầu rầu, như thể có nỗi đa cảm.

Diệp Bạc Hâm cúi đầu, mắt nhìn đăm đăm xuống hai bàn tay đang nắm lấy nhau giữa anh và cô. Ngón tay cô mảnh khảnh thon mềm, bàn tay anh xương xương, mềm mại và mạnh mẽ kết hợp thật kì lạ, nhưng nom lại hài hòa ưa nhìn.

Cô nói không biết vì sao, vừa bắt đầu thì cảm thấy ghét cuộc sống quân đội, nhưng sau một hai ngày tập luyện, sự phấn khích và nhiệt huyếttrong người lại sục sôi trỗi dậy, giống như trái tim đã nguội lạnh từ rất lâu, bỗng có một ngày tìm thấy cảm giác được trở về.

Cô không muốn hối hận, khổ mấy mệt mấy cũng muốn bền bỉ đến cùng.

Tập Vị Nam trầm ngâm hồi lâu, quay ra, nâng mặt cô lên: "Anh sợ mình sẽ hối hận."

Hối hận điều gì thì anh không nói rõ.

Diệp Bạc Hâm thấy khó hiểu, anh lại tiếp: "Biết tính em bướng, nếu đuổi em về thật, mà anh vẫn còn ở đây, em sẽ làm gì? Sẽ giận phải không? Rồi sau này không thèm liên lạc với anh nữa."

Một lời nói dối cần vô vàn những lời nói dối khác để lấp liếm.

Khi vừa bắt đầu anh đã không được lựa chọn, lời nói dối thốt ra quá dễ dàng, đành mượn hết lần này đến lần khác lừa dối cô.

Diệp Bạc Hâm thật sự không nghĩ ra lý do như thế. Lòng còn đôi chút ngờ vực, vì dù sao địa vị của anh đã quyết định công việc của anh quan trọng hơn tất cả. Cô không nghĩ anh sẽ vì mình mà phá bỏ nguyên tắc.

Nhưng là vì lý do gì thì cô không nghĩ ra.

Tập Vị Nam tranh thủ lúc đang chau mày nghĩ ngợi, anh liền cúi đầu chặn môi cô, làn môi quyến luyến toan tước đi mọi suy nghĩ của cô.

Chưa một lần anh từng nghĩ cuộc đời này sẽ gặp một cô gái khiến anh phải thương bằng cả tấm lòng. Sinh ra trong gia tộc vinh hoa hiển hách, từ nhỏ đã được giáo dục cấp cao, những gì được làm, những gì không được làm, từ lúc sinh ra mọi thứ đã được an bài.

Anh không có thú vui tuổi thơ. Những lúc nhìn bọn trẻ con đồng trang lứa đùa nghịch trong sân, còn anh phải ngồi ngay ngắn luyện thư pháp trong thư phòng. Từ cửa sổ ngó ra, bọn trẻ tươi cười ngây thơ. Anh cũng muốn ra ngoài chơi, bèn trèo cửa sổ, nhưng sau đó bị lính cảnh vệ tóm được. Bà nội nhốt anh trong thư phòng, đến cơm tối cũng không được ăn.

Bà nội nói anh thân phải gánh vác sự hưng thịnh của gia tộc, dòng máu huyết thống cao quý chảy trong người, nên số mệnh đã định anh không có tuổi thơ.

Bà nội là xuất thân con nhà gia đình tri thức, vô cùng nghiêm khắc bảo thủ. Tự tận thâm tâm bà coi thường những kẻ vô giáo dục. Nên bà không cho phép con cháu mình ăn học không đến nơi đến chốn. Chúng nó phải là những quý tử bẩm sinh.

Cuộc đời ông nội thương bà nội đến đỗi dù thánh hay người cũng phải phát hờn. Ông nói tiểu thư khuê các như bà lấy một gã thô kệch chỉ biết hành quân đánh trận như ông, là ông có lỗi với bà. Nên dù ông không tán thành cách bà dạy dỗ, thì vẫn răm rắp nghe theo bà.

Anh và anh trai mình lớn lên trong hoàn cảnh như thế, ngày qua ngày con tim cứ nguội lạnh dần đi, lý trí chi phối khối óc họ, họ không biết dùng tình cảm để xứ trí. Thậm chí thấy ngoại trừ tình thân ra, những thứ tình cảm khác đều thừa thãi.

Tình yêu càng khỏi phải nói. Sống trong thế giới thượng lưu, đàn ông nuôi tình nhân bên ngoài, phụ nữ ở nhà vẫn gượng cười vui vẻ, giấu giếm hộ chồng. Trước mặt người ngoài giả vờ ân ái, nhưng tình cảm bên trong giả đối đến độ chán ghét.

Sau này anh còn trốn ra ngoài, kết bè kết phái với một đám công tử con nhà giàu mà bà nội vốn không ưa. Đánh nhau, uống rượu, đua xe, thứ gì cũng có mặt anh.

Cuộc sống đã chả còn gì khơi được niềm phấn khích trong anh, làm gì cũng uể oải, thậm chí còn như một nhà triết học gia chất vấn ý nghĩ của cuộc sống. Anh không hiểu, để rồi đắm chìm trong vàng son xa hoa trụy lac.

Bà nội anh không ngờ già néo đứt dây, bà đặt kỳ vọng vào hai đứa cháu quá cao, trái lại khiến chúng nảy sinh tâm thế phản loạn. Thanh niên mười mấy tuổi đã không dạy được, đánh nhau vào đồn, làm cả nhà ai cũng đau đầu,

Anh của thời gian ấy, như mất hết đi nhiệt tình sống. Không muốn về căn nhà ngột ngạt bí bách ấy. Căn nhà thênh thang như cái lồng, khiến anh chán nản, liều mình chạy trốn.

Họ hàng lắc đầu nói anh nhiễm phải thói hư tật xấu, đời này coi như tàn.

Ông nội chưa chịu buông xuôi, bèn nảy ý, đưa anh cho quân đội quản giáo.

Nhưng quyết định ấy lại thay đổi cả cuộc đời Tập Vị Nam.

Bản thân anh ngang ngạnh bất trị, tự cao tự đại vào cái tuổi ngỗ nghịch đã gặp được đối thủ đáng gờm hơn mình. Trong đội Đặc chủng, chỉ có những kẻ mạnh mới đủ tư cách lên tiếng. Anh học sự trầm tính, học được nhẫn nhịn, học được cách giấu mình. Rồi đến một ngày anh trở thành gã lính mạnh nhất chiến khu.

Lúc đó anh nhận ra mình có thêm tình đồng đội, tìm được ý nghĩa cuộc sống, trong lồng ngực là con tim nhiệt huyết đang đập, không còn là chàng thiếu niên uể oải giữa hào hoa truỵ lạc nữa.

Cho đến khi vào trường săn, anh học được cách thu mình, học cách ẩn lấp trong góc tối, nhận định lúc nào có thể phản công, giáng một đòn vào chính động mạch chủ của kẻ định, một đòn chí mạng.

Anh tưởng cuộc đời mình mãi sống bên bờ vực bóng tối tanh mùi máu, mỗi lần nhận nhiệm vụ, anh nghe rõ dòng máu nóng trong mình hừng hựcsục sôi.

Cho đến một ngày, một cô gái lao vào thế giới của anh.

Cô ấy quật cường, trong sáng, khí chất bất khuất không chịu thua, song những thứ đó chưa đủ để anh xao động

Ngoại trừ máu tanh, hay những lúc đối diện cái chết, con tim anh thoi thóp mãnh liệt, khoảnh khoắc ấy anh cảm nhận được ý nghĩa của sự sống.

Còn cô, cô như tia nắng, len lỏi vào tim anh, không biết từ lúc ánh mắt anh luôn dõi theo bóng hình cô.

Cô chưa từng nói thích anh, chỉ nói thương anh. Còn anh lần nào cũng nhìn thấy trong ánh mắt cô là sự bướng bỉnh. Cõi lòng anh dậy sóng lao xao, như đã quen với ánh mắt cô.

Cô chưa từng đeo bám anh, hay xâm phạm vào không gian riêng tư của anh, cô chỉ lặng lẽ dõi theo anh. Trong lúc giận dữ không kiểm soát, anh lấy danh nghĩa huấn luyện để phạt cô. Rõ ràng cô làm rất tốt, nhưng anh vẫn muốn đả kích, để cô chủ động rút lúi.

Người con gái ấy trong sáng quá đỗi, còn con tim anh lại quá tối tăm. Cô không biết gì về anh, tình thương kia chỉ là điều nhảm nhí. Anh không tin có người sẽ nhịn được tính cách của mình. Nên anh khoe ra những gì xấu xa nhất, đen tối nhất của bản thân. Nhưng anh vẫn không hiểu rút cuộc cô thích mình ở điểm nào, mà cứ thế lao đầu vào.

Cô từng nói, em không cần anh báo đáp mình, cũng không muốn mang lại sự phiền nhiễn cho anh, em chỉ muốn nhìn anh từ xa, được đi cùng anh những lúc anh suy sụp.

Cho đến bây giờ anh vẫn không biết vì sao hồi xưa cô lại cố chấp đến vậy, nhẽ nào do tiếng sét ái tình, do ái mộ vẻ bề ngoài của anh?

Nhưng vì sao sau đó lại nỡ lòng vào chính lúc anh trầm luân, tàn nhẫn nói không thể tha thứ cho anh. Chẳng phải từ lúc bắt đầu cô đã biết sự bất kham của anh rồi đó thôi?

"Ái…"

Vào lúc Tập Vị Nam đang mê đắm, không kiểm soát được nụ hôn sâu muốn lấn tới, thì Diệp Bạc Hâm bỗng chau mày, thốt lên.

"Sao thế?" Tập Vị Nam rời môi cô, thấy trán cô rịn mồ hôi, mặt nhợt nhạt, bất giác lo lắng hỏi.

Diệp Bạc Hâm mắt ánh lên, những suy tưởng lãng mạn chạy bay chạy biến, ban tay anh đang ghì chặt chỗ đau trên hông cô.

Cô gượng cười, đặt tay lên cổ tay anh, nhẹ nhàng kéo ra, bấy giờ mới thở phào.

Ngẩng lên nhìn anh: "Không sao…"

Tập Vị Nam tin cô mới là lạ, rõ ràng đau rùng mình. Anh không tin mình cắn làm cô ấy đau, anh thậm chí chưa làm cô đau.

Tập Vị Nam sa sầm mặt, chăm chú nhìn má cô, ánh mắt rời xuống cổ: "Lúc tập bị thương à?"

Bộ quân phục ôm lấy cơ thể, không thể nhận ra cô ấy bị thương chỗ nào.

Diệp Bạc Hâm giật mình, trấn tĩnh lắc đàu: "Không có gì thật…"

Bị thương lúc tập luyện là chuyện thường tình. Chiều nay vừa leo núi lại vừa đấu vật, lúc tắm cô phát hiện ra trên người có nhiều vết bầm, nhưng trong quân đội với thương tích con cỏn này không thể đến chỗ quân y lấy thuốc, nên đành cắn răng chịu.

Không ngờ Tập Vị Nam lại siết chặt lấy eo cô. Lúc đầu óc mơ màng cũng quên béng chỗ đau. Lúc đau thì thốt lên theo phản xạ thôi.

Tập Vị Nam hít một hơi sâu, đanh mặc nói: "Cởi quần áo ra."

Diệp Bạc Hâm vội lắc đầu, gò má ửng hồng, hai tay khép chặt vạt áo: "Đừng."

Tập Vị Nam không cần phí lời, lập tức ra tay. Diệp Bạc Hâm bị anh túm lấy cổ tay, tránh đụng vào người cô, anh để cô ngồi lên đùi mình, cúi đầu tự tay cởi cúc áo của cô.

Tư thế này nhìn kiểu gì cũng thấy ngượng, Diệp Bạc Hâm ngại ngùng, lại không dám cựa quậy. Thấy tay anh đã thò vào trong cổ áo, đầu ngón tay lướt qua gáy.

Cô hoảng loạn, vội vàng túm lấy tay anh, ngước đôi mắt bối rối: "Em… để em làm…"

Trốn cũng không trốn được, chi bằng thức thời.

Tập Vị Nam thấy cô ra vẻ cam chịu chấp nhận, mới chịu buông tay, nhăn mày dõi theo ngón tay cô.

Tay cô run run, không cởi cúc mà mà lần xuống eo, hít một hơi sâu, kéo vạt áo ra, vén mạn phải lên.

Một vết tím bầm cỡ nắm đầu hằn trên làn da trắng ngần, hơi nhô lên. Mắt anh co lại, có thế nào cũng không nghĩ nghiêm trọng đến vậy.

79. Chương 79

"Làm sao mà bị vậy." Tập Vị Nam nắm tay cô, cô quay bên người về phía anh, nghiêng đầu thấy anh cúi xuống, mắt dán trên bờ eo lộ liễu của cô.

Diệp Bạc Hâm như bị bỏng nước sôi, mắt nhìn xuống sống mũi cương nghị của anh, lắp bắp nói: "Thì… lúc

chiều leo núi… không cẩn thận… va vào…”

Nói đến mấy chữ sau cùng, giọng cô càng lúc cáng lí nhí, bởi Tập Vị Nam đột nhiên ngẩng đầu lên, mặt sa sầm khó coi.

Tim cô run lên, thực ra cô sợ nhất là anh không nói gì, nhưng ánh mắt lại hàm chứa trách móc.

Tập Vị Nam hít vào thật sâu, mới đè được sự xót xa dấy lên đầy chua chát trong lòng.

Diệp Bạc Hâm kinh ngạc nhìn anh, cô đã nói không sao rồi, anh làm gì mà cứ đòi phải cởi quần áo? Nếu không phải thấy anh cau mày nghiêm nghị, cô lại tưởng anh định tranh thủ sờ mó.

“Anh đừng… em đã nói là không sao…” Diệp Bạc Hâm giật mình, lúc hoàn hồn lại thì Tập Vị Nam đã cởi cúc áo khoác quân phục của cô.

Bên trong áo khoác là áo sơ mi, Diệp Bạc Hâm vẫn ngồi trong lòng anh, trên đùi anh. Cô khẽ cựa mình toan đứng dậy, nhưng bị anh đè chặt vai.

Tập Vị Nam không phí lời với cô, thẳng thừng nhấc một cánh tay của cô lên, lột áo khoác ra, ném xuống bàn.

Áo sơ mi ngắn tay, hai cánh tay không bị cháy nắng, vẫn trắng mịn màng. Tập Vị Nam quét mắt nhìn không thấy dấu vết thương tích, lại chuyển hướng nhìn lên cổ cô.

Diệp Bạc Hâm thất kinh trước thủ đoạn lỗ mãng thuần thục của anh, hai tay cô vắt trước ngực, đỏ mặt nói: “Không được cởi nữa, em đã nói không sao, từ lúc nào anh trở nên nhiều chuyện vậy? Bị thương có chút đỉnh có sao đâu nào? Tập luyện chẳng phải thế này à?

Anh nhiều chuyện?

Tập Vị Nam suýt phì cười, chả phải cô thì anh còn lâu mới nhiều chuyện.

Lúc này Tập Vị Nam lại do dự, sáng nắng chiều mưa, lằng nhằng lại không giống tác phong của anh. Giữ cô lại rốt cuộc đúng hay sai, bây giờ luyện tập mới bắt đầu vào giai đoại quyết liệt, về sau sẽ càng khắc khổ hơn, có nghĩa là khả năng bị thương sẽ nhiều hơn. Giờ nhìn thấy chút đỉnh chấn thương của cô mà anh đã xót rồi, giữ cô lại hóa chẳng tự hành hạ mình?

“Trên người còn chỗ nào không?” Tập Vị Nam đanh giọng hỏi, không phải giận cô, mà là giận mình. Giá như bắt đầu anh không hấp tấp, cứ theo đà của cô thì hôm nay đã chẳng xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Một người đàn ông mà ngay cả người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được, còn phải giương mắt nhìn cô ấy chịu khổ, Tập Vị Nam thấy mình bất lực tột độ. Bất kể năm năm trước hay bây giờ, đều làm anh cảm thấy bất lực.

Anh muốn giữ chặt cô, nên mới giở thủ đoạn bắt cô đi làm giấy đăng ký kết hôn, định nửa tháng nữa về sẽ nói ra tất cả, không ngờ chuyện trong quân đội cứ nối tiếp hết việc này đến việc khác, bỏ lỡ thời cơ thích hợp, cũng tính lọt mất Tô Cảnh Sâm, để lão ta được đà lợi dụng.

Bây giờ anh ở thế cưỡi lưng hổ khó xuống, cảm giác tất cả mọi người đều chống lại mình. Anh đơn thuần chỉ muốn sống cùng cô, chả nhẽ lại khó đến thế?

...

Mười mấy phút sau, Diệp Bạc Hâm nằm nhoài trên sô-pha, áo sơ mi được vén lên quá eo, lộ ra bờ hông xinh xắn, hai cánh tay gối dưới cằm, nghiêng đầu nhìn mái đầu đinh ngắn đến độ thấy rõ da đầu của người đàn ông.

So với những anh chàng diễn viên nhuộm trăm thứ màu, để trăm kiểu tóc thì quả đầu đinh của Tập Vị Nam lại giống như nguồn nước trong. Với gương mặt của anh, anh có thể để bất kì kiểu tóc nào, vậy mà đầu đinh lại khiến anh nom nam tính hơn, càng sắc cạnh hơn.

Cô từng gặp nhiều loại con trai, đẹp kiểu mềm mại, đẹp kiểu mạnh mẽ, đẹp kiểu ấm áp, đẹp kiểu lạnh lùng, kiểu tinh anh, nhưng không biết có phải do thấy nhiều quá rồi nên cũng trơ lì. Trên cơ bản không có kiểu tướng mạo nào có thể khiến cô vừa nhìn đã lóa mắt. Trước đây cô cũng không tin tiếng sét ái tính, cho rằng như thế là thấy sắc quên nghĩa, trong đầu đã vẽ sẵn một hình tượng, thực tế khi gặp ngoài đời, liền thấy vừa mắt, dẫn đến hooc-mon tuyến thượng thận dâng cao, nam nữ thế là ăn nhịp với nhau.

Nhưng Tập Vị Nam đã thay đổi nhận thức của cô, thì ra đàn ông cũng có thể dịu dạng, nhưng không quá đà, lại mạnh mẽ vừa đủ độ, tính chững chạc, trầm ổn, ánh mắt sâu hun hút, vừa nhìn đã như bị hút vào. Cô chưa gặp người đàn ông nào nội tâm lại thâm sâu như vậy, không đoán nổi anh đang nghĩ gì, lúc nào cũng bí hiểm. Càng khiến cô xốn xang, là bởi anh biết mềm lòng vì cô. Một người đàn ông ưu tú lại biết thỏa hiệp, cuộc đời này e cô khó gặp lần hai.

Những tính toán vặt trong cô, Tập Vị Nam không rõ, mọi tâm trí anh đều đặt trên thân thể cô. Quần được xắn lên bắp đùi, lộ ra đôi chân thon thả. Anh không còn tư tưởng lãng mạn nào nữa, trước mắt đầy ắp những vết thương bầm tím phủ khắp đùi cô. Trên hông trừ chỗ sưng vừa rồi, thì đằng sau cũng có vết xước.

Nửa tháng tập luyện, ngày nào cũng quần xà trườn bò, vật lộn chiến đấu, xước xát là chuyện thường tình. Năm xưa anh cũng trải qua, nhưng anh mình đồng da sắt, trước khi nhập ngũ đánh nhau nhập viện là chuyện cơm bữa, những vết thương vặt không đến nỗi gãy xương trật khớp anh chẳng coi ra gì. Nhưng đổi là cô ấy, anh mới biết thế nào là đặt trên tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan.

Tập Vị Nam bôi thuốc chống trầy xước lên tay, xoa nhẹ nhàng từng chút từng chút lên người cô ấy, như có một dòng điện chạy qua, gợi cơn rùng mình.

Cô cũng không muốn anh biết trên người mình nhiều thương tích, vết cũ vết mới cộng vào cũng mười chỗ. Lúc tắm cô đã nhìn qua, trên đùi là nhiều nhất, mà toàn những chỗ oái oăm.

Cô không biết Tập Vị Nam biết bằng cách nào, ánh mắt như tia x-quang lướt qua, khiến cô không biết nấp vào đâu.

Kết quả không để anh phải đụng chân đụng tay, cô ngoan ngoãn vén áo và quần lên, nằm mọp trên ghế sô pha. Trong phòng Tập Vị Nam có đầy đủ thuốc men cần thiết, anh lẳng lặng tìm trong tủ, toàn bộ quá trình mặt mũi bàu bạu như ai đó nợ anh tiền.

Anh khom người bên cạnh cô, động tác nhẹ nhàng, chốc chốc nhát nhát lại ngó nhìn cô, thấy cô không hé mồm cắn răng vì đau, anh mới dịu sắc mặt.

Thực ra Diệp Bạc Hâm thấy đau, nhất là vết sưng ở mạn hông và đùi, nhưng cô không dám kêu thành tiếng.

Liếc nhìn anh, thấy anh mặt mày nghiêm túc, bầu không khí ngại ngùng, cô muốn tìm chủ đề để đánh lạc hướng những giác quan đang phóng đại độ mẫn cảm.

"Ờm… lần trước anh nhét một chiếc thẻ kim cương vào ví của em… sao anh lại có thứ đó?" Câu hỏi này quấy rầy cô mãi, chỉ bởi sau đó vướng chuyện của Tô Uyển, lại thêm nửa tháng tập luyện khắc khổ, làm cô dần quên đi.

Thẻ kim cương là gì, là biểu tượng của địa vị, cô có muốn lờ đi cũng khó. Cô có ngu đâu, nghĩ mà xem anh trẻ măng mà đã lên hàm thượng tá, lại còn mua nhà ở cái chỗ tấc đất tấc vàng nhưNgự Cảnh Viên, xem ra gia đình anh cũng chẳng đến nỗi nào.

Những gia đình danh giá ở đất Thủ đổ cũng có mấy nhà mang họ Cận, không biết có phải anh thuộc một trong những nhà đó không. Từ lúc bắt đầu đến giờ, hình như anh chưa muốn nói chuyện thẳng thắn, lần trước chia tay, anh cũng chỉ nói thành viên cơ bản trong gia đình. Nếu không phải nhờ chiếc thẻ, chắc cô chả nghĩ nhiều.

Tập Vị Nam khựng lại một lúc, rồi lại như không, quay ra lấy thuốc trên bàn, dốc một ít vào lòng bàn tay, áp lên lưng cô, từ từ lan ra.

"Thẻ đó không phải của anh." Giọng anh không hề xao động, từ lúc đưa thẻ cho cô, anh đã nghĩ cô sẽ hỏi. Đấy mới là bước đầu tiên anh thành thật, từ từ để cô hiểu, để cô chấp nhận thân phận anh.

"Anh trai anh làm kinh doanh, tình cảm hai anh em khá thân thiết. Chiếc thẻ do anh trai đưa. Anh ở trong quân đội cũng chả dùng đến tiền. Em theo anh, anh không thể để em khổ. Tấm thẻ đó em cứ giữ lấy, không cần ngại, đằng nào hằng năm đóng phí thành viên, anh đổ mồ hôi sôi nước mắt cho tổ quốc, em cứ coi như mình cống hiến cho gpd nước nhà vậy." Tập Vị Nam nói lời giản dị mà ý tứ sâu xa làm cô buồn cười, không ngờ, người đàn ông lại lại có tế bào hài hước trong người.

Thế mà cũng nói ra được, cống hiến cho GPD nước nhà. Dám bởi không phải thẻ của anh, tiền cũng không phải do anh kiếm, tùy hứng chìa một cái thẻ kim cương. Phải nói anh trai anh quá giàu hay tình cảm hai anh em tốt ở mức quá đáng?

...

Tô Uyển quyết định sang nhà họ Hạ từ hôn. Dẫu sao kéo dài cũng không phải việc hay. Giả như ngày nào đó cái tin Diệp Bạc Hâm đi lĩnh giấy đăng ký kết hôn với người ta, trong khi vẫn còn mang danh nghĩa vợ chưa cưới của công tử nhà họ Hạ bị lộ ra ngoài, thì danh tiếng đi đứt. Vốn đã không được giới danh nữ khuê cách ưa, tới đây lại bị gia đình nhà trai biết được, thì sau này chỉ có nước bị người ta cười chê.

Tiễn Diệp Bạc Hâm xong, bà nhờ người dò la cái tên Tập Vị Nam kia, nhưng một mẩu tin cũng không có. Con nhỏ cứng mồm, hỏi gia cảnh người ta thế nào, nó đáp cũngnhanh nhẩu. Nhưng với cách bà hiểu con gái, bà vẫn thấy có gì đó bị sót lại, con bé nói dối không cần nháp, càng kín tiếng thì sự càng lạ.

Cuối tuần, hiếm được hôm không phải đến công ty làm thêm giờ, sáng sớm Tô Uyển dậy xem ít công văn, gọi mấy cuộc điện thoại dặn dò trợ lý. Sau đó đánh tiếng với nhà họ Hạ, nghe nói bà bên đó đang ở nhà. Tô Uyển quyết định nhân hôm nay nói cho rõ.

Người già ngủ sớm, dậy cũng sớm, người đã bảy mươi mấy tuổi từ lâu ngủ đã đủ lắm rồi, không giống như thời trẻ ham ngủ, bốn năm giờ sáng là đã thức.

Bà cụ nghe người giúp việc nói hôm nay bà thông gia tới, sáng sớm đã thấy tươi tỉnh. Chồng mất đã lâu, con cháu lại bận gây dựng sự nghiệp, nhà thênh thang, im hơi lặng tiếng đến sợ.

Theo thường lệ bảy giờ dậy, dùng bữa sáng xong ra vườn hoa dạo một vòng. Mười giờ hơn, Tô Uyển đến nhà họ Hạ.

Xe vừa dừng lại, thấy bà cụ họ Hạ đứng ngoài cổng, trên sống mũi là cặp kính lão, mái đầu bạc chải gọn gàng tinh tế, trên người vận bộ áo truyền thống màu sậm, tay chống nạng, mắt tuy nheo nhưng vẫn ánh lên vẻ tinh anh.

Thời trẻ bà cũng là nữ doanh nhân thép trên thương trường. Sau đó ông nhà đi trước một bước, bà có tuổi rồi dần dà lực bất tòng tâm, mới giao sản nghiệp cho con trai, đứa cháu cũng có tiền đồ, bấy giờ bà mới an tâm lui về hậu trường.

Tô Uyển mở cửa, sai tài xế xách trà và thực phẩm chức năng đã chuẩn bị sẵn trong cốp xe xuống, đoạn bước đến trước mặt bà cụ.

"Dì Mai, sao dì lại đích thân ra đây thế này? Bây giờ sắp tháng Bảy rồi, không như tháng Năm, sáng ra đã nắng chói, nóng lắm." Tô Uyển vừa nói vừa thân mật khoác tay bà cụ.

Bà Hạ vỗ lên mu tay cô, nheo mắt cười: "Tô Uyển à, giờ đến cháu cũng chê cô già, không được tích sự gì nữa rồi? Có chút nắng này xá gì, chẳng qua người mệt, ngại ra ngoài."

Tô Uyển thoạt nghe thấy là là: "Ôi, dì Mai còn trẻ chán, cháu nào dám chê? Tại cháu kém ăn kém nói. Chẳng tại thấy dì đứng trước cửa đợi thế này, cháu mừng quá lại hóa lo đấy thôi? Dì chớ phật ý."

80. Chương 80

Tô Uyển thoạt nghe thấy là là: "Ôi, dì Mai còn trẻ chán, cháu nào dám chê? Tại cháu kém ăn kém nói. Chẳng tại thấy dì đứng trước cửa đợi thế này, cháu mừng quá lại hóa lo đấy thôi? Dì chớ phật ý."

Người giúp việc đứng bên cười nói: "Thưa Giám đốc Tô, phu nhân biết cô đến, sáng sớm đã sửa soạn bày biện này nọ, miệng cứ nhắc cô mãi thôi, cụ mong cô đỏ con mắt, chờ cô mãi đấy. Lại còn, mới rồi nói phải ra ngoài này đợi cô, tôi cũng bảo là bên ngoài nóng lắm, nhưng cụ nhất quyết đòi ra. Cụ nói ngoài này không khí trong này, tôi can cũng không được."

Người giúp việc theo nhà họ Hạ đã ba mươi mấy năm, luôn túc trực bên bà cụ. Thường ngày nói chuyện thân thiện, không cấm kỵ điều gì, bà cụ cũng thích đùa với cô ta. Cô ta biết cách lựa dịp nói lời hợp lý.

Thấy cô ta nói thế, bà cụ Hạ giả vờ nghiêm mặt trách: "Ta bảo cô tuổi nhỏ hơn ta, mà sao còn nhiều chuyện hơn cả là là sao."

Càm ràm mấy câu, bà cụ Hạ bất ngờ hỏi Tô Uyển: "Con bé Diệp đâu, sao không kêu nó đến cùng, lâu lắm rồi dì chưa được gặp nó?"

Tô Uyển giật mình, liền cười xòa thành tiếng: "Con bé cả ngày bay nhảy, dăm ba hôm còn không thèm về nhà, đến cháu cũng phải mấy ngày rồi chưa gặp."

Tô Uyển nghĩ bụng, phải nói xấu Diệp Bạc Hâm, để bà cụ Hạ không hài lòng về nó. Thế là công cuộc từ hôn mới được đà thuận lợi, vì thế nên cũng chả cần quan tâm hình tượng của con gái.

Song những gì bà nói cũng là thật, Diệp Bạc Hâm quả thực không thường xuyên về nhà. Chỉ có điều bà cụ Hạ không biết chuyện này. Người già vốn quan niệm bảo thủ, cho rằng loại con gái lông nhông bên ngoài đường, không phải cái ngữ tử tế. Huống hồ dăm ba ngày không thấy mặt mũi đâu, lại càng không chấp nhận được.

Nhưng Tô Uyển xuất chiêu này là sai lầm. Bà cụ hạ không phải người cổ hủ. Giới trẻ bây giờ thịnh món gì, bà rõ hơn ai hết. Nghỉ hưu ở nhà rảnh rỗi, bà hay xem chương trình giải trí, hiểu rõ lối tư duy của giới trẻ ngày nay. Nhiều người không chấp nhận được thứ văn hóa thời thượng lai tạp, nhưng bà thì thẩm thấu được. Tuổi tác cao, nhưng tâm hồn trẻ, đây là điều hiếm thấy.

Bà cụ Hạ nhíu mày, không tán thành: "Thanh niên mà, năng động hoạt bát mới là tốt. Cháu dâu dì dĩ nhiên phải hơn người bình thường. Dì là dì ghét nhất ngữ tiểu thư làm bộ làm tịch, ngoài thì tỏ vẻ đoan trang, mắt thì láo liên đeo bám lấy đàn ông con trai. Cũng không tự nhìn lại xem mình thế nào, quanh ngày suốt tháng chỉ nghĩ cách gạ gẫm đàn ông? Chúng nó đến những bữa tiệc là vì cái gì, chả phải do cha anh chúng nó bắt phải sắm sửa lộng lẫy diêm dúa, như một món hàng đóng gói bày trên kệ. Để xem đám đàn ông đến lựa có quyền có tiền không, có thì bày trò kết hôn thông gia, không thì ngúng ngoảy được ngay."

Bà cụ Hạ nói vậy là vì từ nhỏ bà đã chứng kiến Diệp Bạc Hâm trưởng thành. Con bé ngây thơ, trong sạch, tính thế nào bà rõ vô cùng.

Mà những gì bà nói thực sự khiến Tô Uyển khó mà phản bác được. Những kẻ tham gia tiệc tùng đa phần đều mang tư tưởng ấy, chỉ là chưa ai vạch mặt chỉ tên mà thôi.

Thất sách mất rồi, vốn định để bà cụ bất mãn về nó, không ngờ bà cụ lại thương con bé đến vậy.

"Dì nói này, Tô Uyển, cũng không phải dì có ý gì đâu, lúc bận công việc thì thôi, nhưng lúc có thời gian cũng nên quan tâm lũ trẻ. Bố chúng nó bỏ bê con cái, vốn dĩ từ nhỏ đã thiếu tình thương của bố, giờ không được mẹ quan tâm kể cũng tội. Mấy hôm không thấy nó về, cháu không lo lắng à?" Bà cụ thở dài, tận tình khuyên nhủ: "Nếu cháu bận quá không có thời gian, cũng không sao, để nó về làm dâu nhà này, lúc ấy dì sẽ giúp cháu chăm lo. Mấy người không thương được nó, để ta thương!"

Tô Uyển giật nảy mình, hôm nay mục đích đến là để từ hôn, sao giờ lại bị dắt mũi thế này?

Bà lão nói lời ẩn ý, không ngờ lại dẫn dụ bà vào tròng, lòng vòng lại nhắc chuyện để hai đứa kết hôn.

Mấy năm gần đây, bà cụ sức khỏe mỗi ngày một sa sút, lòng mong mỏi lúc còn sống được bế chắt. Nên không ít lần giục Hạ Dã Nhuận lấy vợ. Hạ Dã Nhuận thì muốn nhưng Diệp Bạc Hâm lại thường xuyên lấy cớ thoái thác.

Đối diện với ẩn ý của bà cụ, Diệp Bạc Hâm chỉ đành làm như không hiểu.

Tô Uyển cũng không muốn con gái mau lấy chồng, dẫu sao cũng còn trẻ, lại có mỗi đứa con gái, nhà không có nó bày trò, thế nào cũng không giống cái nhà. Cứ nghĩ đến việc nó bị người ta lừa, bà lại điên tiết không biết trút vào đâu.

"Dì Mai, mình vào nhà rồi hẵng nói, hôm nay cháu đến cũng vì chuyện này." Tô Uyển nghĩ, dù gì cũng không thể đứng mãi ngoài cửa mà nói được. Tuy bà cụ nhìn thì có vẻ khỏe khắn nhưng theo mức độ mà bà cụ quý mến Diệp Bạc Hâm, bây giờ để bà biết mình đến từ hôn, e là đường huyết hay huyết áp rủ nhau đồng loạt nhảy dựng lên, lúc ấy có mệnh hệ nào thì hỏng.

Tưởng Tô Uyển đến bàn chuyện kết hôn, bà cụ mặt tươi roi rói, sắc mặt hồng hào hẳn lên. Vội vàng gọi người làm đỡ đồ từ tay tài xế.

"Ôi Tô Uyển à, cháu đến thì cứ đến, tay xách nách mang bao nhiêu đồ thế này làm gì?"

Tô Uyển khoác tay bà đi vào nhau: "Đều là những thứ nhỏ chẳng đáng kể, cháu đến tay không kể cũng ngại không dám vào."

...

Trong phòng khách, Tô Uyển và bà cụ Hạ ngồi đối diện nhau, người giúp việc mang bánh trái đã chuẩn bị sẵn trong bếp lên, bày ra bàn, đoạn nói với Tô Uyển:

"Giám đốc Tô, đây toàn những món phu nhân dặn sửa soạn từ sáng sớm. Phu nhân nói lần trước đến chơi, thấy cô dùng món này nhiều nhất, cho là cô thích ăn, nên đã sắp sửa sẵn sàng đây cả rồi."

Tô Uyển cười nói cảm ơn, thực ra bà không thích ăn đồ ngọt, nhưng người ta đã nói là chuẩn bị từ sáng sớm rồi, chẳng thể vô phép trước mặt chủ nhà được, đành lịch sự cầm lên, nhấm nháp.

Bà cụ đam mê một bộ môn nghệ thuật đó là trà đạo. Sau khi về hưu, để giết thời gian, bà theo tầm sư học đạo một vị Nghệ nhân trà đạo Nhật bản. Ở nhà rảnh rỗi bà thường pha trà, lâu dần, trà pha ra mang mùi vị đặc sắc, ngọt thanh thơm nồng.

Bà Hạ tự mình pha một ấm trà bằng dụng cụ pha trà, rót ra cốc tử sa, đẩy đến bên tay Tô Uyển: "Thưởng thức xem bích loa xuân của dì thế nào."

Nước trà sóng sánh thoang thoảng hương, kể cả người không hiểu trà như Tô Uyển cũng thấy thích, cô cười, bưng lên nhấp miệng.

Bà cụ Hạ cũng không tỏ ra sốt ruột muốn bàn chuyện cưới xin của cháu trai ngay, mà trước tiên kể cho Tô Uyển nghe cái hay của trà này và phải pha thế nào. Tô Uyển cũng điềm tĩnh, cân nhắc phải nói chuyện từ hôn thế nào với bà cụ.

Địa vị của bà cụ trong nhà họ Hạ là không ai có thể xoay chuyển được. Nếu bà đồng ý từ hôn, những người khác cũng không dám ý kiến. Nhưng đồng nghĩa cũng là người khó nói chuyện nhất. Tô Uyển cần một lý do để bà chấp nhận.

Đợi bà cụ ngừng lại, Tô Uyển cũng dần tĩnh tâm, đối diện với hợp đồng trị giá nghìn vạn tệ bà còn bình tĩnh xử trí được, chẳng lý nào một bà lão lại khiến cô phải nhụt trí.

"Lý Nhược có nhà không dì?" Tô Uyển cười hỏi.

Lý Nhược là mẹ của Hạ Dã Nhuận, xuất thân gia cảnh kém xa nhà họ Hạ, tính tính lại nhu nhược, trong nhà không có địa vị. Bà cụ vốn không ưa đứa con dâu này.

Quả nhiên nghe Tô Uyển nhắc Lý Nhược, bà cụ tắt ngấm nụ cười bên khóe môi, lạnh nhạt nói: "Về nhà mẹ đẻ rồi."

"Vậy Hạ Trường Lĩnh cũng không ở nhà ạ?"

Hạ Trường Lĩnh là cha của Hạ Dã Nhuận, Tô Uyển đã cố tình chọn ngày cuối tuần, chắc mẩm cả gia đình đều có mặt ở nhà, để dễ bề nói chuyện.

"Không, nó đến công ty, dạo này có dự án lớn, nên thường xuyên làm việc thông đêm. À đấy, cả Tiểu Nhuận cũng không có nhà."

Tô Uyển chau mày, mới rồi gọi điện người giúp việc bắt máy, cô tưởng cuối tuần cả nhà rảnh rỗi nên mới không hỏi những người khác thì sao. Không ngờ lại kém may thế này.

Cũng được, người ít thì càng dễ xoay xở. Không phải đối mặt với sự nghi vấn của từng ấy người, từng ấy ánh mắt sửng sốt. Bà cụ tuy khó xử lý, nhưng cũng là người thấu tình đạt lý.

Tô Uyển đặt tách trà xuống, ngồi ngay ngắn nhìn bà cụ, sắc mặt bối rối: "Thưa dì, hôm nay cháu đến cũng vì chuyện hôn sự của Tiểu Hạ và con bé nhà cháu…"

Bà Hạ mỉm cười gật đầu, bụng bảo dạ cuối cùng cũng đợi được ngày này. Cháu trai mình ý tứ thế nào, bà rõ hơn ai hết. Bao nhiêu năm, lần nào gặp nhau, mắt thằng bé cũng dán trên người con nhà người ta, không nỡ dời mắt. Các bà là bậc bề trên đều chứng kiến cả. Tuổi tác cao rồi, chẳng muốn tranh giành ganh đua gì nữa, được thấy cháu chắt yên bề gia thất, lấy được cô gái tử tế, bà cũng coi như toại ý nguyện.

Nhưng những lời Tô Uyển nói lại như tạt cho bà một gáo nước lạnh. Mặt bà ngỡ ngàng, ngỡ mình nghe nhầm: "Tô Uyển, cháu vừa nói gì? Dì già rồi, tai hơi nghễnh ngãnh."

Tay bà cụ siết chặt đầu gậy. Chắc chắn là bà đã nghe nhầm, làm sao Tô Uyển có thể nói ra chuyện ấy? Hai đứa trẻ đính hôn đã năm năm có lẻ, người ta thông thường một năm hoặc nửa năm là cưới rồi, còn họ cứ khất lần mãi đến tận bây giờ. Lý do cũng chỉ vì con bé còn nhỏ, Tiểu Nhuận lại đang thời kỳ phát triển sự nghiệp, nên chuyện đành gác lại. Mới rồi ở bên ngoài, Tô Uyển cũng bảo là đến để bàn chuyện hôn sự, nom cô ta thế kia, làm gì có vẻ là đến để từ hôn. Tô Uyển hít một hơi thật sâu, thấy bà cụ chưa đến nỗi nổi đoá lên, mới tiếp lời: "Dì Mai ạ, dì không nghe nhầm đâu. Tại cháu dạy con không nghiêm, để con bé phá phách quen rồi, giờ cháu cũng hết cách. Nó nằng nặc đòi từ hôn, chẳng những thế, nó còn bỏ nhà đi đã mấy ngày rồi. Cháu cũng chưa biết nó ở đâu. Tiểu Nhuận là đứa trẻ ngoan ngoãn, tiếc là con bé nhà cháu không có phúc."

Bà cụ Hạ suýt thì lịm đi, đoạn nghe Tô Uyển kể lại chuyện vừa nói, xem ra là ý của con bé Diệp. Sao có thể như thế?

"Có nhầm gì không? Đang yên đang lành sao lại đòi từ hôn? Tô Uyển, chuyện này dì không đồng ý? Con bé đang ở đâu, cháu để dì nói chuyện với nó. Dì không chấp nhận chỉ nghe từ một phía cháu." Bà cụ sa

sầm sắc mặt, dậm đầu gậy xuống sàn.

Tô Uyển biết đi đâu tìm người. Từ lúc giao Diệp Bạc Hâm cho Tô Cảnh Sâm đến nay chẳng buồn hỏi han. Bà tin Tô Cảnh Sâm, con nhỏ cũng không biết đường gọi điện về nhà, chắc vẫn còn giận.

Vả lại, để bà cụ tự mình đến nhà nói chuyện, bà sợ con nhỏ vụng mồm vụng miệng, để bà cụ tức kên thì cũng đi tong cả danh tiếng của mình, lúc ấy lợi bất cập hại. Nhân lúc nó không có nhà, cứ xử lý việc này đã.

Tô Uyển nói: "Dì Mai, giờ nó ở đâu châu cũng không biết, đợi nó về, cháu sẽ bắt nó đến tận nhà tạ lỗi, được không ạ? Nó cũng bảo, không từ được hôn, nó không về. Cháu làm mẹ, con cái không ưng, cháu cũng không ép được. Bằng không sau này hôn nhân đổ vỡ thì biết trách ai?"

Thấy thái độ của Tô Uyển cương quyết, nhất thời bà cụ không biết phản bác bằng cách nào, lại hỏi: "Nhưng rút cuộc là vì sao? Cũng phải có lý do chứ. Dì thấy con bé không phải người hồ đồ, đính hôn cũng năm năm rồi, sao có thể nói từ là từ được?"

81. Chương 81

"Cái này…" Mắt Tô Uyển hấp háy, khó xử cúi đầu. Hẳn nhiên không thể nói sự thật, bảo là không biết con nhỏ mức chứng gì, ngáo ngơ đi lấy người khác mất rồi. Thế thì bà cụ có mà uất chết?

Hai nhà Tô-Hạ có giao dịch kinh doanh qua lại với nhau. Bà không thể giải quyết quá tuyệt tình. Tuy bà cụ Hạ đã lui về hậu trường, nhưng mấy lão trong Hội đồng quản trị cũng còn nể mặt.

Không làm được thông gia, thì cũng đừng để đến nỗi làm oan gia. Mất đi đối tác như Hạ Thị, cũng đủ khiến Tô Thị lao đao.

Hiện Tô thị đang trên trong thời kỳ chuyển mình mấu chốt, một khi Hạ Thị rút vốn, Tô Thị chắc chắn không kịp xoay vòng vốn, khiến chuyển đổi mô hình thất bại, lúc ấy đợi Tô Thị chỉ có sự suy vong, lại giống như Diệp Thị chỉ còn là cái vỏ rỗng không, một doanh nghiệp già giãy chết.

Tô Uyển nhấp một ngụm trà, ngước nhìn bà cụ đang rối bời, đắn đo nói: "Dì ạ, ở bên ngoài Tiểu Nhuận… chuyện thằng bé và người phụ nữ kia gây nhiều đàm tiếu. Nhà họ Tô cháu tuy không bằng được nhà họ Hạ, nhưng chúng cháu cũng cần giữ thể diện, dì có biết bên ngoài họ bàn tán thế nào về con gái cháu? Cháu năm xưa…

Khựng lại một lúc, Tô Uyển lấy lại tinh thần, nói tiếp: "Năm xưa chuyện cháu và bố nó trở thành trở thành trò cười cho giới thượng lưu. Con bé là người vô tội, nhưng cũng bị người ta xì xào sau lưng từng ấy năm trời. Có tiểu thư danh giá nào mà không tụ tập đi tiệc tùng, còn nó thậm chí chẳng buồn tham gia. Cháu cũng không muốn miễn cưỡng con gái mình, sợ nó nghe những gì không hay ho mà người ta nói, trong lòng lại buồn.

Chuyện này không phải do Tô Uyển cố tình nói ra để được thương tình. Năm xưa sau ly hôn, bà một lòng một dạ vùi đầu trong công việc, thi thoảng đại diện cho Tô thị tham dự những bữa yến tiệc, trước mặt người ta không nói gì, nhưng vừa quay đi, lập tức đã có kẻ xì xào. Lúc ấy bà chưa đủ sắc sảo, nghe những lời khó coi ấy, cũng phát thẹn phát giận. Trong khi Diệp Bạc Hâm còn quá trẻ, làm sao vượt qua được nổi nhục ấy?

Bà không hiểu, rõ ràng kẻ thứ ba phá hoại gia đình cô. Mình là người bị hại, tại sao những kẻ kia không đi chỉ trích gã đàn ông tệ bạc và mụ đản bà xấu xa kia, mà lại chỉ trỏ phán xét bà?

"Khi ấy nó còn nhỏ, chuyện cháu và bố nó để lại nỗi ám ảnh khó nhòa trong lòng nó. Bây giờ Tiểu Nhuận lại rắc muối vào vết thương của con bé, để nó lại lần nữa phải đứng đầu sóng ngọn gió của dị nghị. Nó nhịn hai năm, mà Tiểu Nhuận chẳng những không cầm chừng, lại còn càng lúc càng quá đáng… Dì Mai ạ, nó là con gái cháu, cháu hiểu rõ tính cách con bé. Nó bảo từ hôn, thì chắc chắn sẽ từ hôn đến cùng. Quyết định nó đưa ra, đến cháu cũng không cách nào lay chuyển được. Giờ đến nông nỗi bỏ nhà mà đi, dì bảo cháu đi đâu tìm nó?

Tô Uyển khéo léo vận dụng chân tình lẫn đạo lý, lôi cả thủ đoạn dùng để đối phó những khách hàng giảo hoạt nhất ra, một mặt quan sát sắc mặt bà cụ, một mặt thầm cân nhắc lý lẽ, sắp xếp câu từ.

Thoạt đầu thái độ của bà cụ còn cương quyết, đồng thời cũng bất mãn việc Tô Uyển đơn phương từ hôn. Theo như lời cô ta nói, nhà họ Hạ dẫu sao cũng là danh gia vọng tộc, giờ đứa cháu dâu tương lai đã đính hôn năm năm ròng bất ngờ hủy hôn, chuyện vỡ lỡ ra ngoài lại tưởng nhà họ Hạ chiếm dụng năm năm thanh xuân của con gái người ta, lãng phí tuổi trẻ của con nhà người ta, đến cuối cùng lại ruồng bỏ.

Nghe Tô Uyển nói xong, bà càng nghe càng chột dạ. Chuyện bên ngoài giữa Tiểu Nhuận và ả con gái kia không phải bà không biết, thậm chí cũng từng cấm Tiểu Nhuận gặp gỡ qua lại với ả, nhưng Tiểu Nhuận hay mủi lòng, nói không thể bỏ mặc người phụ nữ từng vì mình mà chấn thương.

Bà cũng cho rằng làm người không thể vong ân bội nghĩa, nên cũng mặc nó. Vả lại đám phóng viên chỉ giỏi thả mồi bắt bóng. Bà là người chứng kiến Tiểu Nhuận trưởng thành, tính nó hiền lành thiện lương, từ nhỏ đã lút cút theo con bé nhà họ Diệp, thấy con bé là mặt mày dịu nhỉu như chảy nước, người ta gặp nạn, nó xót hơn bất kì ai. Nó như thế làm sao có thể dại khờ dây dưa lằng nhằng với người đàn bà bên ngoài để rồi tự mình phá bĩnh hôn nhân của bản thân?

Con bé nhà họ Diệp chưa từng tỏ thái độ giận dỗi trong chuyện này, nên bà mới an tâm cho là nó là người thấu tình đạt lý, không làm rùm beng là tốt, không ngờ nó lại ngầm ngầm nén trong lòng.

"Tô Uyển, những lời này do con bé nói nhờ cháu nói, hay là ý của cá nhân cháu?" bà cụ Hạ không phải người ít trải cảnh đời, sau sự thảng thốt, bà đã bình tĩnh trở lại. Nếu là ý của con bé, thì sự việc quả khó khăn. Nhưng nếu đơn thuần chỉ là ý của Tô Uyển, thì còn có nước cứu vãn.

Tô Uyển là người tinh nhanh, làm sao không hiểu ý trong lời bà cụ?

Tiếc là, con bé Diệp Bạc Hâm hành sự còn tuyệt tình hơn cả bà, chả thèm nói từ hôn, nó đã kéo ngay một

đứa con trai khác đi đăng ký, cái này chả dám nói với ai.

Cho dù Diệp Bạc Hâm có ly hôn thì chưa chắc bà cụ đã đồng ý để đứa cháu trai đáng tự hào của bà lấy người phụ nữ từng một đời chồng.

Bà quý mến Diệp Bạc Hâm như cháu dâu tương lai, là bởi nhìn trên gia thế của Diệp Bạc Hâm, nếu đổi là một đứa con gái nhà nghèo, chưa chắc bà đã thèm nhìn.

Nhưng bà mến Diệp Bạc Hâm cũng chả phải giả, có điều tiền đề của tình mến thương ấy là không ảnh hưởng đến lợi lộc và danh tiếng. Một khi chuyện của Diệp Bạc Hâm khiến nhà họ Hạ trở thành trò cười, thì người đầu tiên nổi cơn lôi đình là bà cụ.

Đấy là diện mạo của gia đình danh gia vọng tộc, bao năm qua Tô Uyển đã quá tỏ tường.

Nghĩ thông suốt vấn đề ấy, Tô Uyển không còn cố kị như lúc ban đầu. Mà mạnh dạn đanh mặt nói: "Dì ạ, con bé nhà cháu bây giờ không rõ tung tích, dì nghĩ cháu sẽ lấy sự an nguy của nó để làm trò đùa?"

Khá khen cho chiêu "Một mũi tên trúng hai đích". Tô Uyển để Tô Cảnh Sâm đưa Diệp Bạc Hâm đi, trước tiên là để dạy cho con bé một trận, cho nó tự do trưởng thành, không có nghĩa nó muốn làm chuyện xằng bậy gì cũng được, không biết nặng nhẹ. Hai là khi nó không có nhà, tranh thủ giải quyết chuyện nhà họ Hạ, nhỡ có sơ suất lại để nhà chồng tương lai khinh thường, thì thiệt chỉ vào thân nó.

Bà cụ Hạ ngẩn người, mặt tỏ rõ vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thở dài bà nói: "Tô Uyển à, dì không có ý đó. Chỉ là, cháu cũng chứng kiến Tiểu Nhuận từ nhỏ đến lớn, tính nó thế nào, chả nhẽ cháu không biết? Xưa nay nó vốn hay mủi lòng, nhưng đối với Diệp Bạc Hâm là thật lòng, nói gì thì nói tuyệt nhiên không thể làm việc có nỗi với con bé. Chuyện này do nó chưa đủ tỉnh táo, nó hồ đồ, bị ả kia dụ dỗ. Dì sẽ dạy bảo nó cẩn thận, đuổi ả kia đi, tuyệt đối không để Tiểu Diệp phải ấm ức. Cháu về khuyên con bé, nói dì nhất định sẽ tìm công bằng cho nó."

Tô Uyển không lập tức phản biệt, bà biết trong lúc đàm phán không được để lộ tâm trạng nôn nóng của bản thân, càng điềm tĩnh, mới càng khiến người ta khó đoán, tỉ lệ thành công càng cao.

Sau một lúc trầm ngâm, Tô Uyển vẫn lắc đầu, ánh mắt kiên định sắc bén.

"Dì Mai ạ, cháu là người từng trải, không muốn con gái mình sau này phải uất hận. Cháu biết Tiểu Nhuận là đứa trẻ lành tính, nhưng nó quá dễ mủi lòng, lại quá xuất sắc. Tương lai chắc chắn sẽ có nhiều đứa con gái đeo bám, giờ mới chỉ một Lâm Tinh Âm, sau này càng khó nói chắc. Hiện giờ có thể chưa phản bội con gái cháu, về sau không biết được."

Tô Uyển không phải người hiền lành. Con rể tương lai cứ dăm hôm nửa bữa lại lên trang nhất báo vì những bê bối tình cảm, chẳng nhẽ bà lại chưa từng điều tra. Lâm Tinh Âm là người thế nào, bà rõ vô cùng.

Tuy không đồng tình Diệp Bạc Hâm tẩm ngẩm tầm ngầm đi lấy chồng, nhưng giờ xem ra, có lẽ tốt hơn là lấy Hạ Dã Nhuận. Hạ Dã Nhuận dĩ nhiên đối xử tốt với con bé nhưng tình yêu ở đời so với hôn nhân, không phải ai tốt với ai là có thể duy trì mãi được.

Một người đàn ông không thể chung thủy, tính cách gia thế tốt mấy cũng vô dụng.

Sự việc cứ thế tiếp tục giằng co, Tô Uyển quyết từ hôn, bà cụ Hạ không cam chịu, muốn trì hoãn xem có thể tìm cách cứu vớt được không. Bà cụ nói hai đứa trong cuộc hiện đều không có ở đây, họ không thể không hỏi ý kiến hai đứa nó, mà cứ thế hủy hôn được. Vả lại, bà cũng cao tuổi rồi, chuyện hôn nhân của cháu trai do ba mẹ nó quyết định là chính, giờ đôi vợ chồng kia cũng đi vắng, bà càng không thể tự mình quyết định.

Tô Uyển cũng hiểu nóng vội chỉ có nước xôi hỏng bỏng không, đính hôn đã năm năm, không phải một sớm một chiều là có thể hủy hôn. Nhưng không sao, bà đủ sức chờ.

Ngồi thêm cũng vô ích, bà cụ hiển nhiên không hài lòng với thái độ hùng hồn mới rồi của Tô Uyển. Thậm chí cười cũng miên cưỡng, Tô Uyển nhấc tay xem đồng hồ, nói công ty còn có việc, xin cáo lui.

Bà cụ chống gậy đứng dậy, người giúp việc đến đỡ, lúc tiễn ra đến cửa thì Hạ Dã Nhuận từ công ty về.

Anh vừa xuống xe, liền có người đưa xe vào gara. Thấy Tô Uyển, anh thoáng ngạc nhiên, rồi cất bước tiến lại gần.

"Dì Tô ạ." Liếc nhanh qua khe cửa he hé không thấy người muốn gặp, lòng ít nhiều thất vọng.

Tô Uyển ngước mắt nhìn chàng trai quần tây giầy da trước mặt, tướng tá cậu ta xuất chúng là điều không phải nghi ngờ, trước nhìn thấy ưng mắt, giờ lại thấy hơi gai mắt. Diệp Bạc Hâm nửa tháng bật vô âm tín, cũng chả biết anh này làm chồng chưa cưới ra sao, chả nóng ruột gì cả, hoặc thậm chí anh ta còn chả biết việc người kia mất tích.

Bà cụ thấy cháu trai, tức không chỗ trút, bụng bảo dạ con gái nhà lành không biết đường trân trọng, lại đi dây dưa với cái loại gái dơ dáy, giờ để mẹ người ta đến tận nhà hủy hôn, bẽ bàng không để đâu hết.

Bà cụ vung gậy quất vào người cháu trai: "Thằng nghịch tử, mày còn biết đường về à? Bà tưởng mày bị con hồ ly tinh kia hút hồn mất rồi. Cả ngày lêu lổng bên ngoài, mày bao lâu rồi chưa gặp Tiểu Diệp, hả? Từ bao giờ mày đổ đốn, tốt lành không học, học toàn những thứ hư hỏng? Hôm nay bà đánh chết mày, đồ mất dạy!"

Hạ Dã Nhuận chưa kịp hiểu rõ đầu đuôi tai nheo, đã bị bà đánh. Bà tuổi tác cao, anh ta không dánh lẩn trốn, bất đắc dĩ ăn liền mấy gậy.

"Bà ơi chuyện gì vậy? Cháu lông bông ở ngoài bao giờ, hồ ly tinh nào, bà đang nói chuyện nhảm nhí gì

thế?" Hà Dã Nhuận vừa kính trọng vừa quý mến bà nội, nhưng bị hàm oan, không lý nào mà không phản bác. Huống hồ trước mặt dì Tô, bà nội làm sao có thể đổ oan cho anh, để dì Tô chê cười được?

"Còn không biết chuyện gì hả? Chuyện mày làm tự mày cũng không biết? Mày ở bên ngoài suốt ngày bám dính lấy cái con mù dở kia, mày tưởng bà lẫn rồi đấy hả, bà không nói không có nghĩa bà không biết? Bà lại đổ oan cho mày chắc?"

Bà cụ vừa mắng vừa đánh, lực xuống tay không nhẹ, bởi có Tô Uyển đứng đây nhìn, bà muốn cho Tô Uyển thấy mình dạy được cháu trai, để Tô Uyển phải mềm lòng. Hạ Dã Nhuận giật mình, vô thức nhìn sang Tô Uyển. Thấy mặt mũi Tô Uyển lạnh tanh, nhẽ nào dì Tô đến mắng vốn?

"Bà ơi, không có chuyện đó đâu, cháu và cô ta không có gì hết, tại đám nhà báo viết bậy thôi. Do cháu nên mắt cô ta không nhìn thấy, gia cảnh lại eo hẹp, tiền thuốc men không đủ chi, cháu cũng bởi áy náy nên mới giúp đỡ cô ta."

Nói xong, đoạn quay sang Tô Uyển: "Dì Tô, dì phải tin cháu."

Người làm sợ bà đánh quá tay, liền chạy lên ngăn bà lại. Bà cụ thuận thế để cô ta giành luôn cây gậy, thở hồng hộc lườm Hạ Dã Nhuận.

"Tô Uyển, cháu xem…"

Tô Uyển vừa chứng kiến một vở kịch, cảm giác nhạt nhẽo. Ngắt lời bà cụ, bà nói: "Dì Mai ạ, Tiểu Nhuận cũng lớn rồi, không nên đánh mắng nó trước mặt người ngoài, làm tổn thương tự trọng của bọn trẻ. Cháu còn có việc, cháu xin phép."

82. Chương 82

Tô Uyển nói xong, không buồn nhìn sắc mặt hai người kia, quay người là đi thẳng.

Giở chiêu này với bà, còn non lắm. Hạ Dã Nhuận chả phải là gì với bà, chẳng đến lượt mình phải xót. Bao năm lăn lộn trên thương trường, giông tố nào chẳng gặp qua. Địch xuất chiêu gì, ta chặn chiêu đó. Khổ nhục kế của bà cụ, Tô Uyển còn chả thèm chấp.

Chớ đừng tưởng nói vào câu là bà tin, một gã đàn ông không kiên định, đong đưa giữa hai người phụ nữ. Xem ra trước đây bà đã lơ là cảm nhận của con gái, bằng không nó đã chẳng thậm thà thậm thụt đi đăng ký kết hôn với người đàn ông khác, để phản kháng mình.

Tô Uyển thở dài. Tài xế thấy bà ra, bèn rời ghế lái bước xuống, mở cửa cho bà. Mắt ngấp ngó nhìn về phía sau, mới rồi anh ta còn thấy công tử nhà họ Hạ bị bà cụ cầm gậy đánh cho một trận.

“Đợi đã, dì Tô…” Hạ Dã Nhuận vỗ về xong bà nội, sải bước chạy xuống cầu thang, chặn trước đầu xe.

Tô Uyển hạ cửa kính xe, đanh mặt nhìn anh: “Có việc gì?”

Hạ Dã Nhuận vô phương phản biện, bất kể có giải thích thế nào, họ cũng không tin, biện bạch bằng lời hiển nhiên thiếu sức thuyết phục.

“Dì Tô, Tiểu Hâm hiện đang ở đâu?” Kể từ sau hôm ở đường Tầm Giang bắt gặp anh và Lâm Tinh Âm, giữa chốn quảng trường cô mỉa mai giễu cợt anh. Một người đàn ông như anh mà bị đàn bà con gái chỉ trích thẳng thừng, mặt mũi không để vào đâu, thế là chiến tranh lạnh hơn nửa tháng, lại thêm công ty nhiều việc, anh chưa kịp liên lạc với cô. Mới rồi nghe bà nội nói cô bỏ nhà đi, trong lúc hốt hoảng anh bèn chặn Tô Uyển.

Hạ Dã Nhuận cho rằng chỉ là chiến tranh lạnh. Anh ta tưởng Diệp Bạc Hâm nói chia tay là do trong lúc tức giận, nói năng bột phát. Nhưng anh ta không biết Diệp Bạc Hâm từ lâu đã muốn chia tay, do anh ta đơn phương theo đuổi.

Tô Uyển nhìn Hạ Dã Nhuận một lúc, mới cất giọng chân thành: “Tiểu Nhuận à, đừng nói dì không biết nó ở đâu, có biết cũng không để cháu đến quấy rầy nó. Cháu về khuyên bà cháu, hủy hôn ước đi.”

“Dì Tô! Dì nói gì thế?” Hạ Dã Nhuận sửng sốt trợn tròn mắt, người run lên lẩy bẩy, hủy hôn?

Hủy hôn cái nỗi gì? Họ chỉ chiến tranh lạnh thôi, sao lại đến nông nổi phải hủy hôn?

Tô Uyển xem như không thấy, nâng cửa kính xe, ra lệnh cho tài xế lái xe.

Tài xế nghe chuyện cũng sững sờ. Bao nhiêu năm làm cho nhà họ Tô, hiển nhiên cũng biết quá rõ chuyện hôn sự giữa Diệp Bạc Hâm và thiếu gia nhà họ Hạ, không ngờ hôm nay Tô Uyển đến để hủy hôn, chuyện gì thế này?

…

“Bà ơi, dì Tô nói để để hủy hôn ước, chuyện là thế nào?” Hạ Dã Nhuận mặt mày trắng nhợt. Tô Uyển không đợi anh ta kịp phản ứng đã lái xe đi mất. Gọi mấy cuộc liền cho Diệp Bạc Hâm thì tắt máy, giờ anh ta mới cuống lên.

Bà cụ lại mắng cho anh ta một trận thậm tệ. Bà thở dài sườn sượt, xót xa nhìn đứa cháu trai, đoạn chậm rãi kể lại ý muốn của Tô Uyển. Toàn bộ lời Tô Uyển nói, bà kể lại không thiếu một chữ.

Con tim Hạ Dã Nhuận như bị móc sạch, như vẻ chỉ còn lại cái xác mất hồn, bần thần ngồi tại chỗ. Bà cụ gọi mấy lần, anh mới ngơ ngác đảo mắt.

Bà nói gì anh không nghe thấy, trong đầu ù ù kêu.

...

Bên ngoài khuôn viên trường đại học Z đỗ một chiếc xe Lamborghini, thu hút ánh mắt ngoái lại của người qua đường. Mà rạo rực nhất là những nữ sinh đại học Z đi lướt qua. Xe sang ở chốn kinh thành không phải hiếm, nhưng hiếm là ở anh chàng đẹp trai ăn vận sang trọng, hai tay đút túi quần đang đứng bên chiếc xe sang.

Đàn ông đẹp và giàu đến đâu cũng là tiêu điểm của sự chú ý, huống hồ là ở bên khuôn viên trường học. Những cô nữ sinh chưa bước chân vào đời, hằng ngày gặp gỡ chỉ toàn là nam sinh non trẻ đồng trang lứa, ít khi được thấy đàn ông chững chạc lại tỏa ra khí thái nho nhã, hiển nhiên phải ngắm cho đã.

Diệp Thiên Dịch từ xa đã thấy Hạ Dã Nhuận bị vây bởi đám đông bên đường. Anh trề môi, chạy lại, rẽ đám đông, miệng lẩm bẩm, nhường tí nào.

Có cô nữ sinh bị cậu thô bạo hẩy ra, bực mình nhăn mày toan cất tiếng chửi bới. Quay ra thấy cậu mặc toàn đồ hiệu trên người, tướng mạo lại ưa nhìn, bèn nuốt những câu chửi xuống, mắt bắt đầu nổ bong bóng.

Diệp Thiên Dịch không nhận ra sự xuất hiện của mình đã giành được tiêu điểm. Cậu rất cao, đứng trước mặt Hạ Dã Nhuận, cả hai có chiều cao xấp xỉ.

“Anh Dã Nhuận, sao lại ở đây?”

Hạ Dã Nhuận là thanh mãi trúc mã của chị gái, cũng là anh rể tương lai. Vốn dĩ Diệp Thiên Dịch rất kính nể anh, đồng thời Hạ Dã Nhuận đối với chị cũng tốt không có gì để chê trách.

Tiếc là không được làm họ hàng với nhau, chả biết bà chị đã tìm cho cậu một ông anh rể trông ra làm sao.

Nghĩ thì thấy Hạ Dã Nhuận cũng đáng thương, theo đuổi bà chị bao nhiêu năm trời, cơ cực mới được thăng chức chồng chưa cưới, thế mà tự tìm đường chết, làm bà chị nổi giận, chả mấy chốc đã thành “Cựu hôn phu”

Chắc giờ vẫn chưa biết chị cậu đã thành vợ người ta.

Nhưng Hạ Dã Nhuận bình thường không có việc, chắc chắn không chủ động tìm cậu, nhẽ nào sự việc bại lộ, nhân lúc bà chị đi vắng, tìm cậu tính sổ?

Hạ Dã Nhuận không lằng nhằng, gọi cậu lên xe, tránh những ánh mắt nhòm ngó bên ngoài.

Hạ Dã Nhuận sốt ruột muốn biết Diệp Bạc Hâm đang ở đâu. Anh đã gọi cho bạn thân của cô là Thẩm Tư Á, nhưng cả hai đều tắt máy. Anh lo có chuyện, đành tìm đến Diệp Thiên Dịch.

Để tỏ tấm lòng thành, thậm chí anh không nói trong điện thoại, đích thân đến trường tìm cậu.

"Tiểu Dịch, chị em đang ở đâu?" Hai chị em tình cảm thân thiết, Diệp Bạc Hâm ở đâu, thường Diệp Thiên Dịch sẽ biết rõ.

Diệp Thiên Dịch cũng không ngô nghê, ngó anh ta nôn nao lấy thuốc từ hộc để đồ, một tay kẹp điếu thuốc đưa lên miệng, một tay bấm bật lửa, đầu cúi xuống áp lại.

Hạ Dã Nhuận rít một hơi, quay ra ấn nút hạ cửa sổ, nhả khói ra ngoài.

"Em không biết, anh tìm chị ấy làm gì?" Diệp Thiên Dịch lắc đầu, bán đứng người thân, trò ấy không chơi được.

Nếu chị đã không để Hạ Dã Nhuận biết tung tích của mình, hẳn nhiên đã có dự định. Cậu không thể chọc gậy bánh xe, bằng không bao giờ bà ấy về, lại chẳng lột da mình.

Hạ Dã Nhuận ngưng một lúc, tay kẹp thuốc, cổ tay gác lên thành cửa sổ, ngoảnh ra nhìn cậu: "Tại sao em lại không biết?"

Diệp Thiên Dịch lấy làm lạ "Làm sao em biết được? Chị ấy có chân có tay, lại trưởng thành cả rồi, em cũng chẳng trói được."

Hạ Dã Nhuận không tin Diệp Bạc Hâm bỏ nhà đi, có chuyện gì hai người không thể thương lượng mà phải dùng đến cách cực đoan này?

Từ nhỏ tới lớn, anh đã không thể hiểu nổi cô. Việc của cô, anh cũng nửa biết nửa không, cô mà đã chơi trò mất tích thì thật sự anh cũng không thể tìm nổi.

Hạ Dã Nhuận đã mấp mé bờ vực tâm trạng bùng phát. Anh tìm cả buổi chiều, lùng sục khắp lượt từ nhà cô, nhà Thẩm Tư Á, nhà họ Diệp và cả công ty của cô, nhà ông ngoại cô, đều nói quá nửa tháng nay không thấy bóng dáng đâu. Thậm chí Thẩm Tư Á cũng không có nhà. Anh dồn mọi hy vọng vào Diệp Thiên Dịch, vậy mà Diệp Thiên Dịch lại ngây thơ nói cậu ta không biết?

Cô đã nghỉ việc ở công ty từ lâu, người mất tích hơn nửa tháng, vậy mà anh không hề hay biết. Hạ Dã Nhuận hốt hoảng, hối hận vì sau cùng lại cãi nhau với cô ấy.

Hai năm gần đây cô luôn nhắc tới chuyện chia tay. Tưởng cô chỉ đang giận, dĩ nhiên anh cũng coi cô giống như những cô gái khác hứng lên bày trò hờn dỗi.

Hạ Dã Nhuận bực bội dụi điếu thuốc, nhẫn nại giải thích với Diệp Thiên Dịch: "Mẹ em nói chị em bỏ nhà đi, hơn nửa tháng chưa có tin tức về, chẳng phải em hay về nhà vào cuối tuần, sao lại không biết? Hai chị em bao lâu như thế không liên lạc gì à?"

Khóe miệng Diệp Thiên Dịch giật giật, bà Tô nói chị bỏ nhà đi? Rõ ràng bà Tô quẳng người vào doanh trại, đào tạo lại, thế mà lại ngang nhiên nói dối, đổ trách nhiệm lên đầu chị?

Mà, kể cả Hạ Dã Nhuận không biết rõ chân tướng, nhưng trên danh nghĩa chồng tương lai người ta, vị hôn thê của mình đã mất tích nửa tháng, giờ anh ta mới tìm đến, có buồn cười không cơ chứ?

Mọi sự đồng cảm vừa rồi, giờ tiêu tan hết sạch.

Diệp Thiên Dịch tiếp tục tròn mắt bốc phét: "Phải rồi, chị ấy bỏ nhà đi, em làm sao biết được tung tích của chị ấy, chị ấy dám để em biết chắc?"

Thấy thần sắc mệt mỏi và thất vọng dâng lên trong mắt Hạ Dã Nhuận, Diệp Thiên Dịch không nỡ nhẫn tâm, bèn vỗ vai, anh ủi nói: "Anh Dã Nhuận, anh cũng đừng lo, chị em là thế mà, dăm ba hôm lại chơi trò mất tích, chúng em quen rồi. Đừng bận tâm chị ấy, bao giờ chị ấy thấy chán, là lại nhảy ra ngay ấy mà."

Hạ Dã Nhuận nghe mà buồn, bênh vực quen rồi, liền đanh mặt nói: "Sao lại nói chị em thế? Chị ấy mất tích em không lo à, còn nói châm biếm?"

Hạ Dã Nhuận trước nay vốn ôn hòa nhã nhặn, ít khi làm ra vẻ nghiêm khắc, khiến người ta tưởng anh mãi mãi không biết giận. Diệp Thiên Dịch chưa từng bị anh mắng mỏ bao giờ, tự nhiên đanh mặt, làm giật cả nảy, mãi sau mới hoàn hồn.

Cậu hấm hứ trong bụng, giờ mới biết lo, sớm thì làm gì?

Lúc ở ngoài bê bối thị phi với người phụ nữ khác, sao không nghĩ chị mình sẽ lo?

"Nói chung em không biết chị ấy ở đâu. Có giỏi anh tự đi mà tìm!" Diệp Thiên Dịch hứ một tiếng, quay người toan xuống xe.

Hạ Dã Nhuận sững sờ, biết lúc cuống lên, mình hay nóng giận. Vốn Diệp Thiên Dịch có tính trẻ con lại được Diệp Bạc Hâm chiều hư, không chấp nhận được anh lớn tiếng mắng mỏ.

Hạ Dã Nhuận nhanh tay nhanh mắt ghì tay cậu, chốt cửa lại: "Tiểu Dịch, ý anh không phải thế, anh lo cho chị em."

Diệp Thiên Dịch khoanh tay trước ngực, tốt bụng khuyến cáo: "Anh Dã Nhuận, em khuyên anh một câu, đừng phí tâm sức với chị em, chị ấy không quay đầu đâu. Tính chị ấy còn rắn hơn cả cục gạch nhà xí. Đã

quyết chuyện gì, thì mười sức trâu cũng không kéo nổi, hà tất lúc ấy lại mang tấm thân tàn tạ vì tình?"

Hạ Dã Nhuận ngạc nhiên nhìn cậu: "Có phải em biết gì không?"

Biết, làm sao mà không biết? Chị theo gã khác cao chạy xa bay rồi, anh ta còn ngây thơ tưởng chị mình vì một lúc tức giận mà vớ vẩn vất luôn hạnh phúc cuộc đời. Chị khôn lắm, chứ kiểu ngu si, lợi bất cập hại, lợi người hại mình, còn lâu bà ấy mới làm.

Một người phụ nữ nếu như chưa từng thích bạn, bạn có làm gì cũng phí sức. Đừng tin tấm chân tình có thể lay động một người phụ nữ, bà chị của cậu vốn rắn lắm, không thích là không thích.

Bao nhiêu năm rồi, ai mà chẳng nhận ra, chị chỉ coi Hạ Dã Nhuận như anh trai, cả hai đi cùng nhau chả có cảm giác là một cặp gì cả, chỉ có Hạ Dã Nhuận là đơn phương.

Diệp Thiên Dịch xòe hai tay: "Thôi anh Dã Nhuận, em nói thế này với anh vậy, nếu anh tưởng lợi dụng đàn bà bên ngoài để khích chị em ghen tuông thì anh dùng sai cách rồi. Chị em là người không chấp nhận nổi cái gai trong mắt, anh càng như thế, chỉ càng đẩy chị ấy ra xa hơn. Đừng thấy chị em không nói gì ngoài miệng, nhưng tâm chị ấy sáng hơn gương, làm gì có người phụ nữ nào lại chấp nhận chồng tương lai của mình lấy danh nghĩa báo ơn để mà lằng nhằng với người phụ nữ khác. Cho dù hai người không có gì, thì trong mắt người ngoài cũng khó nói lắm."

"Phải, chị em không quan tâm dư luận bàn ra tán vào thế nào, nhưng chị ấy chung quy cũng chỉ là một cô gái hai mươi mấy tuổi đầu. Anh thực sự tin là, chị ấy thật thờ ơ trước việc hằng ngày bị người ta xì xào, nói này nói nọ sau lưng mà rõ ràng không phải lỗi của mình, lại bị người ta dùng ánh mắt khác lạ để săm soi?"

Thôi thì cứ nói ra, Hạ Dã Nhuận nghĩ thế nào, cậu không bận tâm. Đã bảo người đáng thương cũng có chỗ đáng giận, tuy cách làm của chị không được đúng đắn, nhưng Hạ Dã Nhuận cũng chẳng phải oan ức, anh ta vẫn đứng về phía chị mình.

Hạ Dã Nhuận mặt mày biến sắc, không ngờ tâm tình cất giấu tận sâu trong lòng lại bị một đứa nít ranh đọc vị. Anh thừa nhận, vì giận Diệp Bạc Hâm lạnh lùng với mình, anh muốn khiến cô cảm thấy ghen tị. Lần nào cô cũng vô cảm đối diện anh, thái độ không nóng không lạnh, khiến anh không kiểm soát được hành vi của mình.

Chăm sóc Lâm Tinh Âm chỉ là một mặt, anh vốn dĩ có thể tránh né paparazzi, hoặc sau đó dùng tiền bịt mồm bọn họ, mua tin tức, nhưng anh không, anh cố tình để cô biết được hằng ngày mình đang làm gì.

Nhẽ nào anh thật sự sai, đẩy cô mỗi ngày một xa mình?

...

Cận kề kì khảo sát cuối tháng, hạng mục huấn luyện càng ngày càng biến thái, giáo viên càng ngày càng nghiêm khắc, Diệp Bạc Hâm lại lần nữa phá vỡ kỷ lục đúp bảng toàn Đại đội bằng thành tích thấp nhất. Mười người đứng cuối bảng bị cấm ăn cơm tối, phạt chạy vác nặng năm cây số.

Sau cả ngày tập luyện, cô đói sôi cả bụng, lại còn không có cơm ăn. Cô liếm khóe miệng, sờ cái bụng ọp ẹp, ai oán liếc nhìn nhà ăn, liều mình theo mấy đứa bị phạt chạy vác nặng.

Hai chân nặng như đeo chì, chẳng mấy chốc bị tuột lại phía sau, nhìn lên trước mặt đã không còn ai, cô lại rảo chân tăng tốc.

Bất thình lình từ bụi cây ven đường nhảy xổ ra một bóng người, cô theo phản xạ làm tư thế phòng ngự, đùi phải dấn lên, hai tay nắm chặt vắt chéo trước ngực, một trước một sau.

"Hi hi, chị dâu, là em…"

Đặng Viễn gãi tai, cười hì hì nói.

Diệp Bạc Hâm chớp chớp mắt, nhìn quanh tứ phía không thấy ai mới tiến lại gần: "Sao cậu lại ở đây?"

Đặng Viễn thấy cô mệt đến độ mồ hôi sướt mướt, thậm chí bước chân lảo đảo, môi nhợt nhạt, bụng bảo dạ Thủ trưởng ác thật, con gái nhà người ta đang yên đang lành phải chịu khổ luyện cực hình thế này.

Đằng sau có tiếng xe, biết giáo viên huấn luyện lái xe đi theo giám sát các cô chịu phạt, Đặng Viễn liền nói vắn gọn: "Chị, Thủ trưởng biết chị hôm nay không có cơm ăn, lát nữa chị phạt xong, lên chỗ Thủ trưởng, anh ấy nấu cơm cho."

Nói xong, Đặng Viễn lại nhảy vào bụi cây, mất tích.

Diệp Bạc Hâm còn chưa kịp nói, giáo viên mặt mũi sa sầm hiện ra trước mắt: "Làm gì đây, ai bảo cô dừng lại, còn không chạy, thích thêm vòng nữa không?"

83. Chương 83

Tập Vị Nam đã rất lâu rồi không tự mình xuống bếp, quanh năm ở trong doanh trại, thức ăn đều là trong nhà ăn, mỗi ngày bận rộn, đâu có thời gian để bản thân đi Trương La ăn cơm.

Còn hôm nay vì Diệp Bạc Hâm, xắn tay áo lên tiến vào nhà bếp lâu ngày không đụng tới, anh ngập ngừng một lúc, nghĩ ra lúc trước cô thích ăn thịt cá nhất, mấy ngày trước ở trong nhà ăn ăn cơm nhìn thấy trên đĩa cơm của cô cũng là một phần thịt cá, vì vậy anh định nấu một món cá kho.

May mắn thay trong bếp những nguyên liệu và gia vị cần có đều có, anh gọi Đặng Viễn thanh lọc các nhân viên nhàn rỗi, công khai tiến vào sau bếp.

Anh đứng trước bếp lò, quanh eo buộc một tạp dề màu trắng, tay áo được anh kéo lên khuỷu tay, để lộ một cánh tay có đường nét cường tráng đẹp đẽ, một bàn tay có đốt tay rõ ràng đang gãy vảy cá.

Tay trái giữ chặt con cá, tay phải cầm một con dao sắc nhọn, lột sạch từng lớp vảy cá từ trên xuống.

Động tác của anh thành thạo, sau khi mở vòi nước rửa sạch vảy cá, lưỡi dao quay ra, rạch một đường trên bụng cá, bàn tay đẹp đẽ trực tiếp chạm vào máu cá bên trong bụng.

Đặng Viễn đi theo anh bốn năm rồi, lúc diễn tập ở ngoài hoang dã không có thức ăn khô, chỉ có thể bắt động vật ăn thịt sống, có thủ trưởng còn tốt một chút, có thể nhóm lửa nấu chín một chút thức ăn, anh cho rằng thủ trưởng chỉ biết làm thức ăn ngoài hoang dã, không ngờ rằng đến trong bếp anh cũng có thể nấu.

Tập Vị Nam mượn bếp sau của nhà ăn, toà nhà quân quan không có bất kỳ phòng nào có bếp, theo lời vủa Tập Vị Nam, bọn họ là đến tòng quân chịu khổ, không phải đến đây để hưởng thụ cuộc sống, binh sĩ ăn gì, bọn họ ăn cái đó, không cần phải làm một cái bếp nhỏ, tuy nhiên anh hôm nay lại là ngoại lệ.

Xung quanh lối vào nhà bếp có vây vài cái đầu, đôi mắt bọn họ nhìn thẳng về đại đội trưởng, trăm năm khó gặp đại đội trưởng xuống bếp, chỉ là quá tò mò, bình thường đều là bọn họ động thủ, Đặng Viễn tới lấy thức ăn, có khi nào nhìn thấy qua đại đội trưởng oai phong lẫm liệt tự thân tới đây, rửa tay nấu canh.

“Đặng Viễn, đưa mọi người đi.”Tập Vị Nam tay nghề có thừa, không bỏ qua mấy đầu người ở cửa, đầu cũng không có ngẩng lên, lạnh giọng phân phó Đặng Viễn.

Đặng Viễn hồi phục tinh thần, đáp ứng một tiếng, đi ra đuổi người.

“Đều đứng ở đây làm gì?giải tán, nhanh chóng giải tán.”

Lúc Tập Vị Nam thấp giọng hạ một tiếng đuổi mọi người đi, bọn họ cũng nghe thấy, sợ hãi nhanh chóng giải tán.

Đặng Viễn muốn đi ra ngoài giúp Tập Vị Nam trông chừng, xem thử chị dâu chịu phạt xong chưa, chân trước vừa bước ra tới cửa bếp, liền bị người ta túm cổ kéo lại.

Đầu bếp trưởng khuôn mặt sợ hãi, từ khi Tập Vị Nam xuất hiện ở nhà bếp, nói muốn động thủ nấu một chút thức ăn, anh bị doạ chân đều phát run lên.

Chẳng lẽ đại đội trưởng ghét bỏ tay nghề nấu ăn của đầu bếp không tốt?

“Đặng Viễn, đại đội trưởng đây là có ý gì?” đầu bếp trưởng lo lắng hỏi.

Đặng Viễn vẫy vẫy tay anh, trên dưới đánh giá liếc mắt nhìn anh, hắng giọng một tiếng, liền không nói gì.

Đầu bếp trưởng càng lo lắng hơn, đến cả Đặng Viễn cũng âm ừ với anh, có phải là đại đội trưởng không vừa lòng với anh?

“Cậu đừng ậm ừ như vậy, nói điều gì đó đi, có phải đại đội trưởng chê tay nghề nấu ăn của chúng tôi không tốt?”

Đặng Viễn không có hơi sức cùng anh dây dưa, ném một ánh mắt yên tâm cho anh, “Không có việc gì, đại đội trưởng đây là muốn tiếp đã khách.”

Anh không phải là bởi vì chị dâu chứ?

Mấy người bọn họ đều không biết đại đội trưởng cưới vợ rồi, nói ra sẽ doạ chết người, Quý doanh trưởng còn nhắc nhở hạ lệnh không được nói, vì vậy anh tuyệt đối sẽ không nói.

Trong lòng Đặng Viễn co rút lại, ngoài Quý doanh trưởng và đại đội trưởng, chuyện đại đội trưởng cưới vợ rồi chỉ có anh biết.

…

Sau khi Diệp Bạc Hâm xong, mệt mỏi quá sức, lê bước nặng nề về tới phòng ngủ, bỏ xuống cái ba lô sau lưng, mấy cô gái biết cô chưa ăn cơm, lén lút giấu chút bánh bao cho cô.

Diệp Bạc Hâm đói lắm rồi, ăn mấy miếng liền, đột nhiên nhớ ra Đặng Viễn nói Tập Vị Nam kêu cô tới toà quan quân nói chuyện, lén lút bỏ bánh bao vào trong túi, ngửi một hơi rồi nói đi tắm rửa.

Rửa qua cơ thể, cảm giác trên người không còn mùi mồ hôi nữa, mới mặc quần áo.

Ngay cả quần áo bẩn cũng không giặt, chất vào trong chậu, giấu trong góc phòng tắm, sau đó quay người xuống lầu, hướng về toà quân quan chạy đi.

Trên đường làm như tên trộm, nhìn thấy hai ba binh sĩ đi qua đường, cảm thấy ánh mắt bọn họ đều đặt lên bản thân, lặng lẽ cúi đầu.

Trong toà quân quan đều là nam quân quan, ngoài Thẩm Tư Á là nữ kí giả từ bên ngoài tới, trong ngày thường rất ít nữ binh tới cửa, Diệp Bạc Hâm là vì do Thẩm Tư Á tới đây vài lần, vừa tới hai lính gác đã nhận ra cô.

Không kiểm tra gì thêm, trực tiếp để cô đăng ký lên lầu.

Trong phòng bếp, Tập Vị Nam nấu ba món thức ăn chay một món cá kho, còn thêm canh canh rong biển trứng, cơm còn chưa nấu xong, Đặng Viễn bước vào nói chị dâu đã đi vào toà quân quan rồi, anh cởi tạp dề ra, kêu Đặng Viễn trông cơm chín rồi, thì giúp anh mang lên lầu, bản thân anh quay về trước.

Diệp Bạc Hâm đứng chờ bên ngoài cửa, gõ gõ cửa, ánh mắt lại nhìn xung quanh, sợ có người nhìn thấy một nữ binh đứng trước cửa phòng đại đội trưởng, bị người ta đàm tiếu.

Mười mấy phút trôi qua, vẫn không có người mở cửa, cô lại gõ thêm vài lần, vẫn như cũ không có động tĩnh gì.

Cô đột nhiên nhìn lên trần nhà, tâm trạng căng thẳng kỳ vọng đều bị phai mờ rồi, nếu không phải thấy Đặng Viễn trung thực, cô sẽ hoài nghi Đặng Viễn cố ý trêu chọc cô.

Diệp Bạc Hâm quay người muốn đi, anh bận rộn như vậy, chắc là bị chuyện gì đó trì hoãn rồi.

Trong lòng tìm vô số lý do thuyết phục bản thân, nhưng mà vẫn cảm thấy không thoả mái.

Gương mặt cay đắng quay người, liền đâm vào một vòng tay, cơ bắp cứng chắc đâm phải khiến trán cô đau nhói, cô giơ tay lên muốn xoa, có người đã nhanh hơn giúp cô xoa rồi.

"Sao không cẩn thận như vậy?" Tập Vị Nam một tay đưa lên nhấc cằm nhọn của cô, một tay giúp cô xoa xoa chỗ đụng, anh hơi cúi người, khuôn mặt nghiêm khắc phóng to trước mặt, trong đồng tử lại loé lên cảm xúc không thể giải thích.

Diệp Bạc Hâm bị anh tự nhiên ở đâu xông ra doạ giật mình, chẳng trách cô gõ cửa đợi nửa ngày cũng không có ai trả lời, thì ra không ở phòng.

Hơn nữa rõ ràng là anh đứng đằng sau cô, hại cô đâm phải, sao lại biến thành cô không cẩn thận rồi?

Bước đi không có tiếng động sao?

Diệp Bạc Hâm nhếch môi, bất mãn trừng mắt nhìn anh, "Em không sao."

Tập Vị Nam nhìn thấy cô bất mãn, trong đồng tử loé lên ý cười, không nói anh không tốt, cũng không nói đi đâu, nắm lấy tay cô, từ trong túi lấy ra chìa khoá cho vào ổ khoá, quay động một chút, nghe thấy một tiếng rắc, cửa liền mở ra.

"Đói rồi phải không?" Tập Vị Nam đau lòng liếc nhìn cô, đặt lên vai cô đẩy vào cửa, quay người đóng cửa

cũng không buông cô ra.

"Vẫn tốt." Má Diệp Bạc Hâm hơi đỏ lên, không nhìn đôi mắt của anh, luôn cảm thấy rất dễ bị ánh mắt anh thu hút.

Lúc nãy ăn mấy miếng bánh bao, thực sự không đói như vậy nữa.

"Uống chút nước không?" Tập Vị Nam hỏi cô, chỉ chỉ sofa, kêu cô đi qua đó ngồi một lát.

Diệp Bạc Hâm ngồi xuống phía sau sofa, đối diện với bóng lưng anh chớp mắt hỏi, "Có nước đá không?

Cô sợ nhất là nóng, bây giờ mỗi ngày đều đứng dưới mặt trời tập luyện, đều không biết bản thân lấy đâu ra kiên trì tiếp tục.

Nghĩ tới mùa hè mỗi năm ngồi dưới điều hoà ăn dưa hấu kem, cô liền thèm ăn.

Tập Vị Nam cầm ly tới lấy nước, quay đầu hỏi cô, "Muốn ăn lạnh? kem ly hay kem tuyết?"

Mắt Diệp Bạc Hâm sáng lên, "Có sao?"

Tập Vị Nam ngồi xuống bên cạnh cô, "Có thì có, chỉ là vừa tập luyện xong, ăn đá lạnh không tốt cho sức khỏe."

Diệp Bạc Hâm vừa nghe anh nói có, ánh mắt liền nhìn quanh phòng khách, một bộ sofa một chiếc máy lọc nước một chiếc bàn làm việc, trên tường còn có giá sách, thiết kế đơn giản không thể đơn giản hơn, cũng không nhìn thấy tủ lạnh đâu.

Cô chỉ theo như Tập Vị Nam nói, nhanh chóng dựa vào sau ghế, toàn thân chìm trong sofa, nhỏ tiếng thì thầm, "Lại không được ăn nhiều, hơn nữa cũng không có."

Tập Vị Nam nhìn thấy khuôn mặt nhỏ sụp đổ của cô, trong đôi mắt đều mang nỗi mất mát, nghiêng người hôn lên miệng của cô.

Diệp Bạc Hâm lập tức lanh lợi lên, có chút không phòng bị nhìn anh.

Tập Vị Nam cười lên, "Trước tiên nghỉ ngơi một chút, một lúc nữa Đặng Viễn mang thức ăn tới, nếu như anh chưa quay lại, em đi mở cửa cho cậu ta."

Tập Vị Nam xoa xoa đầu cô, đứng lên, Diệp Bạc Hâm kéo lấy tay anh, nâng đôi mắt nghi ngờ lên nhìn anh,

“Anh muốn đi đâu?”

Tập Vị Nam cầm tay cô, vui vẻ nói: “Bên kia doanh trại vó một cửa hàng nhỏ, đi mua một chút đá cho em, muốn ăn kem tuyết hay là kem ly?”

Diệp Bạc Hâm hoài nghi bản thân có nghe lầm rồi không, doanh trai bên kia rất xa, mặc dù anh chân dài bước nhanh, nhưng quay lại cũng mất mười phút.

Cô cũng chỉ thuận miệng nói thôi, cũng không muốn làm phiền anh.

“Không cần đâu.” Diệp Bạc Hâm cũng đứng lên, cảm thấy khó chịu, làm sao lại cảm thấy bản thân như một bé gái bướng bỉnh.

Tập Vị Nam ấn vào vai đề cô ngồi xuống, nói một lời một lát sẽ quay lại, quay người đi ra cửa.

Diệp Bạc Hâm ngơ ngác nhìn chằm chằm cánh cửa, phải mất một lúc lâu mới hồi phục tinh thần.

…

Cửa hàng nhỏ là dựa theo quân đội mở ra, bình thường cung cấp như yếu phẩm hằng ngày, cũng bao gồm một chút đồ ăn nhẹ thuốc lá rượu các thứ, binh đặc nhiệm bởi vì thân phận đặc biệt, ngoài việc đi ra ngoài làm nhiệm vụ, nửa năm không ra ngoài một lần, những thứ cần hằng ngày đều là cửa hàng nhỏ này cung cấp, với quy mô khá lớn, cần có đều có.

Tập Vị Nam quân hàm cao, thường hay đi hội nghị, trung tâm thành phố cũng đi không ít, cộng thêm cuộc sống kỷ luật tự giác, căn bản không cần mua gì, rất hiếm khi xuất hiện trong cửa hàng nhỏ.

Khuôn mặt anh chính là cột mốc, vừa xuất hiện ở cửa hàng nhỏ, ông chủ liền nhiệt tình chào hỏi anh, hỏi anh cần gì, anh nhàn nhạt nói tuỳ tiện xem thử.

Trong cửa hàng có một vài binh lính đang mua đồ, vừa nhìn thấy anh liền hô lên một tiếng chào, cổ họng hét lên chào đại đội trưởng.

Sau đó nhìn thấy anh từ trong tủ lạnh lấy ra một hộp kem tuyết một cái kem ly, ánh mắt trong nháy mắt biến đổi, tự đáy lòng ước số bàn tán đang rục rịch, thì ra đại đội trưởng khuôn mặt lạnh lùng lại thích ăn đồ ngọt a?

Chẳng trách mặt luôn lạnh lùng, đồ lạnh ăn nhiều sẽ ảnh hưởng đến khí lực trên người.

Trong ánh mắt mấy người lính nhịn cười bàn tán, Tập Vị Nam trấn tĩnh tự tới tính tiền, quay nười bước

đi.

...

Diệp Bạc Hâm nghiêng người nằm trên sofa, nhàm chán bẻ ngón tay, trừng mắt nhìn lên trần nhà.

Nghe thấy cửa truyền tới âm thanh gõ cửa, cô lập tức ngồi dậy, chỉnh lại quần áo.

Tập Vị Nam đi ra ngoài có cầm chìa khoá, gõ cửa như vậy chắc là Đặng Viễn rồi.

Tuy nhiên mở cửa ra, Diệp Bạc Hâm chết lặng, đôi mắt mở tròn vo, tay vẫn đặt trên cửa, lúng túng chặn ở cánh cửa.

Cô là đồ ngốc sao, trước khi mở cửa vì sao không nhìn qua mắt mèo xem ai tới?

Bây giờ làm sao đây, cô có thể nói là đến nói chuyện được không?

Tiêu Thuần giống như bị sét đánh trúng vậy, kinh ngạc chỉ cô, "Cô... cô..."

Vì sao mở cửa cho anh lại là một phụ nữ, hơn nữa còn là tiểu tổ tiên này?

Anh hoài nghi bản thân đi nhầm phòng, lùi lại phía sau một bước, nhìn vào số phòng phía trên của.

Không sai ya, là phòng của đại đội trưởng.

Diệp Bạc Hâm cười ha ha nhìn anh, "Trung đội trưởng, có chuyện sao?"

Không có chuyện gì thì đi nha, ngây ra đó làm gì, đàm đạo sao?

"Cô..." Tiêu Thuần trừng mắt nhìn cô một lúc, sắc mặt lỳ quái, đột nhiên kéo cánh tay cô kéo cô ra ngoài, "Tiểu Diệp a, tôi nói cô không nhớ hay sao, gan của cô cũng lớn quá rồi đó, chuyện lần trước đại đội trưởng không dễ gì mới không tính toán, cô bây giờ còn dám làm loạn tới phòng của anh, đây cũng bỏ đi, có người gõ cửa cũng dám mở, không sợ bị bắt được sao?"

Khoé miệng Diệp Bạc Hâm co giật, kinh ngạc nhìn sắc mặt tái mét của Tiêu Thuần, hợp với Tiêu Thuần cho rằng cô lại trèo lầu lên đây?

Cô có ngốc thế nào cũng sẽ không tới phòng của người ta đâu, còn ngốc nghếch giúp người ta mở cửa?

Thật không biết vì sao Tiêu Thuần lại lên làm được trung đội trưởng, não hổng cũng quá lớn rồi.

"Ha ha, trung đội trưởng nói đúng, tôi sai rồi, lần sau không dám nữa." Diệp Bạc Hâm đuổi theo anh đi ra ngoài, vừa đi vừa xin lỗi.

Tiêu Thuần tìm cho cô một lí do chính đáng, cô không lý do gì không theo bước thang trèo xuống.

Nếu không làm sao giải thích sự xuất hiện của cô trong phòng Tập Vị Nam? Lần trước đối mặt với Tiêu Thuần, thái độ Tập Vị Nam thể hiện rõ không quen biết cô, bây giờ cùng Tiêu Thuần nói cô là vợ của Tập Vị Nam, ước tính Tiêu Thuần sẽ cho rằng cô mắc chứng ảo tưởng.

Tiêu Thuần thấy thái độ của cô tốt, lúc này mới buông tay cô ra, lời nói thành khẩn dạy dỗ cô, "Tiểu Diệp à, tôi biết cậu cô là Tô sư trưởng, nhưng tới chỗ của chúng tôi, cô cũng phải bớt phóng túng đi, vạn nhất đừng gây chuyện, Tô sư trưởng cùng đại đội trưởng chúng ta cùng cấp, đại đội trưởng sẽ không cho Tô sư trưởng mặt mũi, hôm nay may mà là tôi, nếu như để đại đội trưởng nhìn thấy, không phải chỉ đơn giản đuổi cô đi không thôi đâu, nếu như trong phòng chuyện quân sự cơ mật gì, anh ấy không thể không đem cô đưa tới toà án quân đội."

Diệp Bạc Hâm bị anh doạ như vậy, cũng có chút lo lắng, "Có nghiêm trọng như vậy sao?"

Tiêu Thuần nghiêm mặt, "Tất nhiên rồi, văn phòng và phòng ngủ của đại đội trưởng không được sự cho phép không được vào, ai biết được sẽ có gián điệp trong quân đội muốn ăn cắp tài liệu bí mật."

Tiêu Thuần kéo cô ra, sau khi bước ra vài bước, mới nhớ ra phòng còn chưa khoá, vẫy tay kêu cô nhanh chóng rời đi, chuyện hôm nay anh liền xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

84. Chương 84

Diệp Bạc Hâm thật lòng cảm thấy bản thân kéo tới nhà rồi, không dễ gì Tiêu Thuần mới đi đóng cửa, cô thở phào một hơi, hai chân ba cẳng đi xuống lầu.

Đến tầng ba rẽ vào một góc, Đặng Viễn ôm một hộp đựng thức ăn đi, may mà cô nhanh tay lẹ mắt nhảy sang một bên, nếu không hai người đều người ngã ngựa đổ rồi.

"Chị dâu, chị không sao chứ?" Đặng Viễn kinh ngạc kêu lên, Diệp Bạc Hâm muốn chặn lại cũng không được, Đặng Viễn lại nói: "Chị sao lại xuống rồi, thủ trưởng không phải đã sớm quay lại rồi sao?"

Trong lòng Đặng Viễn ôm hộp đựng thức ăn, tranh công cười mời cô, "Chị xem, thủ trưởng gọi tôi mang cơm tới, anh ấy tự tay nấu đó, chị mới tới không biết thủ trưởng xuống bếp."

Diệp Bạc Hâm không nói nên lời, vì làm lính giọng rất to, nói chuyện đều phải hét lên sao?sợ người khác không nghe thấy cổ họng lớn của anh sao.

"Ách… cái đó, Đặng Viễn… cậu… cậu lên trước đi, thủ trưởng nhà cậu một lúc nữa sẽ quay về, tôi còn có chút chuyện, một lát nữa quay lại a…" Diệp Bạc Hâm đè thấp giọng xuống ngập ngừng nói với Đặng Viễn một tiếng, không đơin Đặng Viễn đáp ứng, vội vã thoát khỏi hiện trường.

Ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách, cô bây giờ không dám tưởng tượng, Tiêu Thuần trên lầu có phải đã nghe được giọng to của Đặng Viễn, thời khắc quan trọng làm lính đào ngũ thì làm lính đào ngũ.

Cái gì chị dâu, cái gì thủ trưởng, cô đánh chết không nhận, dù sao mọi người cũng không có nhân chứng vật chứng, Tiêh Thuần cũng không dám tự suy đoán.

Tuy nhiên Tiêu Thuần ở trên lầu đã hoá đá rồi, ngớ ngẩn đứng ở trước cửa, cửa vừa đóng lại, Đặng Viễn nhìn thấy anh cũng kinh ngạc.

Làm lính không phải những kẻ ngốc, đặc biệt là có thể đứng bên cạnh Tập Vị Nam, Đặng Viễn ngoài kỹ năng quân sự trót lọt, tâm tư cũng nhanh nhẹn, chị dâu vừa vội vàng rời đi, làm như sau lưng có truy binh đang đuổi theo vậy, còn trung đội trưởng lại bộ dạng kinh hoàng đứng ở trước cửa phòng đại đội trưởng, quan trọng là đại đội trưởng không có ở đây, hai sự việc này liên kết lại, anh cũng kết luận được một manh mối.

Đặng Viễn cười ha ha hô một tiếng chào trung đội trưởng, hồn của Tiêu Thuần cũng được anh gọi quay về.

"Đặng Viễn." Tiêu Thuần hét lên, "Trò đùa gì vậy? Cậu vừa gọi ai là chị dâu?"

Thủ trưởng?Chị dâu?

Tiêu Thuần miên man bất định, có thể khiến Đặng Viễn gọi một tiếng thủ trưởng, ngoài đại đội trưởng, cũng không có ai, anh bình thường gọi quen rồi.

Nhưng mà đâu ra chị dâu, cũng chưa nghe nói đại đội trưởng kết hôn rồi a?

Đặng Viễn quyết định giả ngốc, Quý doanh trưởng nói rồi, không được tiết lộ chuyện riêng của đại đội trưởng, đó là cơ mật quân sự, việc liên quan tới mạng người, chính là quân địch lấy báng súng chỉ vào đầu cũng không được nói.

"Trung đội trưởng, ngài nghe nhầm rồi, đâu ra cái gì chị dâu chứ?tôi lên đây cũng không nhìn thấy người nào a." Đặng Viễn nói xong liếc mắt nhìn anh, "Nhưng là ngài sao lại ở đây? Thủ trưởng đều không có đây, ngài có việc cấp bách gì sao?"

Tiêu Thuần sống ở tầng dưới, bình thường rất ít khi lê la tán dóc, một là có công sự trực tiếp đến văn phòng nói chuyện, hai là Tập Vị Nam không thích xã giao, vì vậy Đặng Viễn mới cảm thấy kì lạ.

Tiêu Thuần phớt lờ những câu sau của anh, nắm lấy lời nói phía trước không buông, vươn thẳng cổ lên nói: "Tiểu tử cậu ít làm tôi hồ đồ đi, lúc tôi chơi cùng quân địch, tiểu tử cậu còn chưa biết trộn ở đâu?Tôi nghe thấy giọng to của cậu hô lên chị dâu, không nói rõ ràng, cho cậu đẹp mặt."

Đặng Viễn cười ngượng ngùng, quyết định áp dụng chính sách chiến tranh kéo dài, phát quân tám năm kháng chiến tinh thần, thề chết không bán đứng tổ quốc.

Lúc Diệp Bạc Hâm chạy tới lầu một, Tập Vị Nam đúng lúc vừa bước những bước cuối cùng của bậc, nghe thấy một loạt tiếng bước chân, nâng mắt liền nhìn thấy cô từ trên lầu chạy xuống, luồng khí thế nhanh nhẹn dũng mãnh đó, đứng ngoài cách vài mét cũng đều có thể cảm nhân được một trận gió đang lao xuống.

Diệp Bạc Hâm phanh lại, thu lại bước chân của mình trước khi đâm vào anh.

Chạy quá nhanh, mái tóc nhìn hơi lộn xộn, hai má còn dính vài giọt mồ hôi, nửa tháng huấn luyện, mỗi ngày đều chạy không dưới mười km, nhưng khiến tốc độ của cô ổn định hơn nhiều, từ lầu bốn chạy xuống, mặt không đỏ tim không run, đến hơi thở đều đặn không rối loạn, nếu là nửa tháng trước, chạy một trăm mét cô đều thở hổn hển rồi.

Nếu không làm sao có thể nói quân đội là nơi đào tạo người? Bất kể ném ai vào trong, bảo đảm sẽ được tái sinh.

Tập Vị Nam nhíu mày nhìn về hướng phía sau lưng cô, giọng nói dịu dàng và gợi cảm lọt vào tai, "Chạy cái gì, phía sau có cái gì đuổi sao?"

Anh chẳng qua chỉ đi mấy phút, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi?

Tập Vị Nam biết cô bản sự gặp rắc rối dẫn đến phiền phức, tính cách này cũng không biết ai truyền cho cô, chuyện gì cũng dám làm.

Diệp Bạc Hâm từ từ thở ra một hơi, nhìn đằng sau lưng anh, nhìn thấy bên ngoài không có người, những anh lính gác không liếc mắt, cô mới từ từ di chuyển tới trước mặt anh, nâng đôi mắt ướt ướt, nhỏ tiếng nói: "Cái đó… em vừa mới… hình như gây hoạ rồi…"

"Hửm?" Tập Vị Nam nheo mắt, chẳng qua thời gian có vài phút, cô lại gây ra chuyện gì.

Diệp Bạc Hâm cười ngại ngùng, "Anh lúc nãy không phải nói em mở cửa cho Đặng Viễn sao, em nghe thất tiếng gõ cửa, không xem là ai, trực tiếp mở cửa ra, kết quả… trung đội trưởng đứng bên ngoài, sau đó… Đặng Viễn gọi em một tiếng chị dâu, sau đó…"

Tập Vị Nam thấp giọng cười lên, giơ tay lên giúp cô vuốt lại mấy sợi tóc hai bên má ra sau tai, cọ cọ vào tai đỏ hồng hào của cô.

"Sau đó em liền chạy đi?" Anh còn cho rằng là chuyện gì, cái này cũng đáng cho cô kinh hoàng vậy sao?

Lúc trước không nói rằng anh đã kết hôn là sợ lọt đến tai ông già, ông già tìm anh gây rắc rối, sau đó vẫn là không thể giấu được, lão thái gia đã trị anh một trận, chuyện này coi như bỏ qua.

Bây giờ anh không phiền để mọi người biết, chỉ là anh không thích chuyện riêng của bản thân trở thành đề tài nói chuyện sau bữa ăn, càng không muốn gây phiền phức cho cô, còn có bên gia đình cô…

Anh vẫn chưa có được sự đồng ý của gia đình cô, suy cho cùng thì lừa gạt con gái nhà người ta chạy mất, hơn một tháng rồi vẫn chưa tới nhà nhận tội, cậu của cô Tô Cảnh Sâm kia cũng là một trở ngại.

Về gia đình anh, lão thái gia đồng ý là được, những người khác, anh không cho rằng bọn họ có thể can dự vào cuộc sống của anh, anh sớm đã không còn là người thiếu niên mọi người thương xót nữa, anh có sự nghiệp và quyền lực của mình, không sợ bọn họ ở sau lưng anh ngáng chân.

…

Diệp Bạc Hâm vẫn luôn cho rằng Tập Vị Nam là một người trưởng thành và trầm tĩnh, làm việc thông qua suy nghĩ cẩn trọng suy nghĩ trước khi hành động, chí ít anh làm cho mọi người cảm thấy như vậy.

Tuy nhiên khi Tiêu Thuần trừng mắt kinh ngạc nhìn bọn họ đang nắm tay nhau, miệng mở to có thể nhét một quả trứng, cô cảm thấy cô vẫn không hoàn toàn hiểu Tập Vị Nam.

Tâm tư của anh ẩn giấu quá sâu, cô nhìn không ra anh đang nghĩ gì, nếu không làm sao nói lòng dạ đàn ông đáng sợ nhất?

Trong cuộc hôn nhân với Tập Vị Nam, cô lúc đầu cho rằng bản thân chiếm tiện nghi, sau đó cẩn thận suy nghĩ lại, Tập Vị Nam dường như từ lúc vừa bắt đầu đã giăng thiên la địa võng, chỉ đợi con cá cô mắc lưới.

Cô vẫn luôn ở vị trí bị động, từ khi anh không báo một tiếng đã làm chứng nhận kết hôn, lừa cô đến căn hộ, dẫn dắt từng bước, đưa cô lên giường, nhìn thì có vẻ như tất cả mọi chuyện đều là cô dẫn dắt ra trước, nhưng khống chế toàn bộ tình huống là anh, tất cả mọi chuyện đều nằm ngoài dự đoán ban đầu của cô, tất cả đều theo hướng có lợi cho anh.

Nếu như không cẩn thận suy xét, cô tuyệt đối sẽ cho rằng mọi chuyện đều phát sinh theo lẽ tự nhiên, tuy nhiên sau khi nghĩ thông suốt, cô phát hiện tâm tư của Tập Vị Nam thâm sâu đáng sợ, giống như từng bước từng bước đi vào cái bẫy anh đặt ra, cô làm theo các bước của anh, vị anh đưa đến trước một nơi không biết là đâu.

Loại cảm giác bị người ta tính kế này khiến cô cảm thấy bất an, thậm chí là khủng khiếp.Lúc Diệp Bạc Hâm thất thần, Tập Vị Nam đã đẩy vai cô, đi qua Tiêu Thuần đang ngớ ngẩn, mở cửa để mọi người vào.

"Đại đội trưởng..."Tiêu Thuần vẫn không dám tin những gì bản thân nhìn thấy, mặc dù sau khi nghe thấy lời của Đặng Viễn, trong lòng loé lên suy nghĩ, nhưng vẫn cảm thấy khó tin, vì vậy khi nhìn thấy đại đội trưởng trìu mến khoác vai Diệp Bạc Hâm, nói với anh, "Vợ tôi, gọi chị dâu ", Tiêu Thuần ngơ ngác không nói nên lời.

Ai có thể nói cho anh biết xảy ra chuyện gì rồi không, vì sao mấy ngày trước còn là người lạ, một biểu cảm tôi không quen biết đối phương, bây giờ làm sao lại thành vợ chồng?

Không phải nói cô gái nhỏ này là cháu gái Tô sư trưởng sao, nhưng không ai nói với anh, cô còn là vợ của đại đội trưởng vậy?

Chẳng trách có thể xuất hiện trong phòng đại đội trưởng, anh còn ngốc nghếch cho rằng người ta trèo lầu lên, vừa nghĩ tới sự ngu ngốc của mình, Tiêu Thuần hận không thể tự cho mình một cái bạt tai, còn là lính trinh sát sắc bén, một chút nhãn lực cũng không có.

Lúc nãy anh hình như còn huấn luyện người ta một trận, lôi kéo cánh tay người ta đuổi đi.

Quá khủng khiếp, may mà anh không phải Ưng Hi, nghĩ tới mỗi ngày lại phải huấn luyện vợ của đại đội trưởng, tim gan anh không ngừng run rẩy, mặc dù Ưng Hi thẳng thắn, không phải dạng vướng ngại thân phận mà buông nước, nhưng anh cảm thấy vẫn nên nhắc tới cô cẩn thận một chút.

Ai biết được đại đội trưởng sẽ vì đau lòng cho vợ, mà ghi hận lên Ưng Hi?

Mặc dù đại đội trưởng đối với ai cũng công tư phân minh, nhưng gặp phải nữ nhân thì khó nói rồi, không phải có câu nói hồng nhan hoạ thuỷ sao?Ah không phải, là anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Tiêu Thuần trong lòng tự mắng mình một trận, trong một thời gian ngắn nhanh chóng phản ứng lại, đường cong trong bụng nhiều lên một lần, động đậy khuôn mặt cứng đờ của mình, "Pa"chào nghi thức quân đội với Diệp Bạc Hâm, "Chào chị dâu!"

Âm thanh này chấn động đến Diệp Bạc Hâm suýt chút nữa lỗ tai điếc rồi, chịu không được xoa xoa tai, nhanh chóng nhập vai, mỉm cười nghiêm trang và thanh lịch, mỉm cười gật đầu.

Trong lòng Tiêu Thuần lắc đầu, cô gái này quá biết giả tạo rồi, từ lần đầu tiên gặp anh liền bị cô lừa rồi, bây giờ nhìn thấy cô cười, suýt chút nữa anh còn cho rằng cô chính là con thỏ nhỏ vô hại, chẳng trách nắm được sư trưởng lạnh lùng.

Đặng Viễn đặt thức ăn trong hộp ra bàn ăn, đặt nó vào dĩa, sau khi dọn dẹp xong, Tập Vị Nam bắt đầu đuổi người, ánh mắt lạnh lùng hỏi Tiêu Thuần, "Tiêu trung đội tìm tôi có việc sao?"

Tiêu Thuần ngây ngốc, liếc nhìn Diệp Bạc Hâm, Diệp Bạc Hâm biết điều tìm một cái cớ nói đi rửa tay.

Nói đến chính sự, Tiêu Thuần nghiêm túc lại, "Đại đội trưởng, lúc nãy tham mưu trưởng Trương gọi điện tới, nói bảo anh ngày mai quay về sư bộ."

"Nói có chuyện gì không?"

"Không có."

"Ừ."

Diệp Bạc Hâm vào phòng tắm đợi một lúc, cô hiểu ánh mắt của Tiêu Thuần, có chuyện gì đó tránh cô, vì vậy cô biết điều cho họ không gian riêng, chính là không biết lúc nào mới nói xong.

Tập Vị Nam nhìn cô chậm chạm không ra, mắt nhìn kem sắp chảy ra rồi, cầm hộp đựng thức ăn lên, đứng dậy đi về hướng phòng tắm.

"Người đi rồi, đi ra đi."Tập Vị Nam dựa vào tường, một tay đặt lên trước ngực, một tay gõ của thuỷ tinh.

Mùa hè Diệp Bạc Hâm có hai sở thích lớn, một là ngâm mình trong hồ bơi xem video, hai là ngồi dưới điều hoà ăn dưa hấu lạnh và kem, vì vậy nhìn thấy trên bàn ăn có kem tuyết và kem ly, nhịn không được cầm hộp lên, lấy muỗng ăn vài miếng.

"Wow… ngon quá đi, mùa hè năm nay đây là lần đầu tiên được ăn kem." Mặc dù không có điều hoà, cô vẫn ăn rất vui vẻ, nhận thức được ánh mắt nóng bỏng của ai đó, cô ngại ngùng đặt muỗng xuống, nâng mắt lên đối diện với người đàn ông, "Anh… muốn thử không?"

Mặc dù rất nhiều người đàn ông không thích ăn đồ ngọt lạnh lạnh, khó bảo đảm sẽ xuất hiện một hai người ngoại lệ, hơn nữa cô cảm thấy đàn ông thích ăn đồ ngọt cũng không có gì không tốt, ít nhất là người không kén ăn, không ảnh hưởng chút nào tới máu người đàn ông.

Nói như thế nào thì cũng là anh đặc biệt đi mua về, cô lúc nãy vừa kích động, không hỏi anh trước, bản thân đã ăn rồi, làm sao cũng không nói được a.

Cô cho rằng Tập Vị Nam sẽ nói được, hoặc là từ chối, còn tệ hơn là khinh thường liếc mắt nhìn cô, không ngờ tới anh không nói gì, nhìn chằm chằm vào cô, đôi mắt hình như không có tập trung, không biết chằm chằm nhìn cô, hay là miệng cô, tóm lại ánh mắt rất chuyên tâm, phân tán trên người cô.

Lúc Diệp Bạc Hâm lúng túng muốn tiếp tục vùi đầu vào ăn, cảm thấy trên đầu có một cái bóng, Tập Vị Nam nghiêng người qua, lấy thìa kem cô mới vừa xới lên trong tay cô, cầm lên ăn.

Đôi môi anh rất đẹp, đôi môi ẩm ướt hơi hồng hồng, nhìn từ khoảng cách gần, còn có thể nhìn thấy trên môi không có vết thâm nào, đầy đặn mềm mại như thạch rau câu vậy.

Một lớp kem thơm bị ăn sạch, lành lạnh, còn bốc lên khói trắng, Diệp Bạc Hâm nghĩ, nếu ăn thử, mùi bị chắc chắn không tệ, ít nhất không tệ hơn kem.

Không đúng… khoảng cách gần?

Diệp Bạc Hâm trong phút chốc mở to mắt, đối diện với đôi mắt hài hước của anh, trên môi truyền tới một tia tê tê, lúc vừa kề sát vào, hương vị của kem xông vào khoang mũi, cảm giác nóng ẩm thay thế cảm giác lành lạnh.

Sự giao hoà giữa băng và lửa khiến toàn thân cô chấn động, còn có hương kem nhàn nhạt.

"Lang choang"

Chiếc muỗng rơi xuống sàn nhà, âm thanh giòn giã không hợp thời điểm vang lên khiến hai người đang ý loạn tình mê giật mình, Diệp Bạc Hâm mở to đôi mắt long lanh nước, phát hiện quần áo đã bị anh cởi ra một nửa, bị anh ép trên ghế sofa, hộp kem không biết từ khi nào bị anh lấy đi rồi, đặt trên bàn ăn, trong tay của cô vẫn cầm cái muỗng, trong cảm xúc dâng trào muốn vươn tay ra cởi áo anh, kết quả vừa buông lỏng, chiếc muỗng liền rơi xuống đất.

85. Chương 85

Tập Vị Nam chớp chớp mắt, lông mi dài nhẹ nhàng quét trên mắt cô, cảm giác kỳ lạ khiến cô mở ta đôi mắt long lanh.

Lông mi của một người đàn ông so với cô còn dài hơn, khoé mắt khẽ động, lúc khiến anh cảm xúc trong anh dần lạnh đi, một sợi phong tình không thể nói rõ ràng.

Đối diện với anh trong khoảng cách gần, phát hiện đồng tử của anh đẹp tựa màn đen chứa một vùng trời đầy sao, một màng sương sa mỏng khiến đồng tử mang một màu sắc mập mờ.

Mập mờ…

Diệp Bạc Hâm ngơ ngác, hơi ấm trên đôi môi từ đầu đến cuối vẫn không rời khỏi, hơi hơi dịch chuyển, mắt của anh hướng xuống đất, bàn tay dày rộng bao chặt quanh ngón tay cô, dẫn tay cô tới nắm lấy bên eo của anh.

Hai má của Diệp Bạc Hâm giống như bị nhuộm một tầng đỏ sau khi uống rượu, dư vị trong ánh mắt chưa

phai mờ, toàn bộ cơ thể đẹp như hoa hồng đang chờ được buông ra.

Cô oán giận phản ứng của bản thân, thật dễ dàng để anh vượt qua hàng phòng thủ, ngay cả khi lúc trước chưa từng gần gũi với người đàn ông nào, nhưng cũng không đến nỗi hôn một cái tâm trí đã mơ màng.

Tuy nhiên một hai liên tục bị cái mới của anh ghi lại, sự nguy hiểm của anh khiến trong lòng cô báo động lớn.

Không thể phủ nhận, cuộc hôn nhân này lúc ban đầu thành phần ôn hoà, bây giờ cô đã không rõ dự tính lúc ban đầu.

"Anh… vẫn ổn chứ?" Ngón tay vuốt ve trên má anh, đôi mắt anh hơi khép lại, lông mi co giật một lúc, hừ nhẹ một tiếng.

Đối với hành động phanh đúng lúc của anh, trong lòng Diệp Bạc Hâm rất cảm kích, nếu không theo chiều hướng lúc nãy phát triển, cô ước tính rằng cổng thành thất thủ cô mới tỉnh táo lại.

Diệp Bạc Hâm cũng không thúc giục anh, lặng lẽ đợi anh hồi phục.

Mặt trời ngoài cửa sổ không nắng chói như giữa trưa, từ từ khuất sau ban công, nhiệt độ trong phòng lại cao không hạ thấp, hai người đều nóng mồ hôi chảy đầy người.

Tập Vị Nam hít một hơi thật sâu, hôn trên má cô một cái, mới quay người ngồi dậy, thuận tay kéo cô dậy, giúp cô chỉnh lại quần áo và mái tóc.

Trong phòng tắm, Diệp Bạc Hâm xắn tay áo lên, tháo vòi nước xuống, giữ cho nước hất vào mặt.

Người phụ nữ trong gương có sắc mặt ửng đỏ, khoé mắt để lộ ra sự quyến rũ, mấy sợi tóc ướt nhẹp dính trên trán, ngón tay gọn gàng mảnh khảnh mở ra, lấy một vài tờ giấy từ bồn rửa mặt, lau lau những giọt nước trên mặt.

Cơn cuồng nhiệt mang lửa khiến cho Diệp Bạc Hâm đến bây giờ trong lòng vẫn chưa bình thường, không chỉ là anh xúc động, ngay cả cô cũng không thể chịu được mà tâm hồn phơi phới.

Cô ngây ngốc nhìn người phụ nữ trong gương, nghe thấy ngoài của truyền tới âm thanh, hồ cô mới quay về, thấp đầu bước qua bên cạnh anh.

Sự thèm khát trong mắt Tập Vị Nam vẫn chưa phai mờ, một thân quân trang xộc xệch không bằng phẳng, các cúc áo bên trên không gài lại, bên dưới cũng nhàu nát.

Anh vươn tay nắm lấy tay của Diệp Bạc Hâm, trên đôi môi mỏng tràn lên giọng khàn khàn, "Anh làm món cá kho, nguội rồi có mùi tanh, lát nữa em còn phải tập luyện, tận dụng thời gian ăn đi, anh đi tắm trước, không cần đợi anh."

"Vâng." Diệp Bạc Hâm không ngẩng đầu, nhịp tim không dễ mới bình tĩnh bởi vì giọng nói khàn khàn của anh lại lạc nhịp.

Tập Vị Nam trừng mắt nhìn chằm chằm vào đôi tai đỏ của cô, đôi môi lặng lẽ cười.

Không được ăn thịt, nhưng may mà có súp để giải quyết cơn thèm ăn.

So với năm năm trước muốn gặp lại không được, gặp được rồi còn phải giả vờ như không quan tâm, bây giờ thì tốt rồi.

Năm năm kiêng kỵ khiến bây giờ anh khó tránh khó mà kiềm chế triều tình dâng trào mãnh liệt, nhưng không sao, lại nhẫn một chút, qua một thời gian giải quyết xong mọi việc là được rồi.

Nghe thấy trong nhà tắm truyền tới âm thanh nước chảy tí tách, mặt Diệp Bạc Hâm đỏ tới mang tai.

Rõ ràng là tâm trạng Tập Vị Nam rất tốt, mỉm cười giúp cô lấy thức ăn, bản thân lại không động một miếng nào, ngồi đối diện cô, tay áo xắn đến khuỷu tay, cơ bắp rắn chắc lắc qua lắc lại trước mặt cô.

Diệp Bạc Hâm nghi hoặc ngẩng đầu lên, hất hất cơm trong bát, ấp a ấp úng nói: "Anh không ăn sao?"

"Lúc nãy ăn no rồi." Tập Vị Nam nghiêng người về phía trước, ánh mắt chứa trêu chọc nhàn nhạt, khoé miệng càng không mảy may ý cười tiếc rẻ.

Khuôn mặt lạnh lùng mang đến một ảo giác nghiêm trọng, cộng với từ việc công việc đã làm quanh năm, bất kỳ lúc nào trên người toả ra khí thế cương trực công chính.

Vì vậy trong thời gian đầu Diệp Bạc Hâm không hiểu ý tứ của anh, nhíu chặt lông mày, anh ăn cơm lúc nào rồi, lại nghĩ tới Đặng Viễn nói chỗ thức ăn này là anh tự thân xuống bếp, nghĩ tới chắc là ăn ở bếp rồi.

Thấy cô không phản ứng, Tập Vị Nam lắc đầu cười mất mát.

Bộ não cô đốp chát rất thông minh, đáng tiếc trên một số phương diện phản ứng hơi chậm.

...

Ra khỏi toà quân quan, Tiêu Thuần kéo Đặng Viễn lại.

Nhăn trán lại hỏi anh, "Đặng Viễn, lúc nãy là tình huống gì?"

Đến bây giờ não của Tiêu Thuần vẫn còn hồ đồ, trong phòng đại đội trưởng có con gái thì bỏ qua đi, nhưng cô gái đó lại là vợ vửa đại đội trưởng…

Đại đội trưởng mấy năm gần đây đại đội trưởng gần gũi nữ sắc? Tham gia hội nghị, các tướng cấp trên uỷ viên tranh nhau giới thiệu đối tượng cho anh, anh đều từ chối rồi.

Gia thế, tướng mạo, học vị của các cô gái đều không lọt vào mắt anh, chị dâu này lại có cái gì chạm vào trái tim băng giá cùa đại đội trưởng?

Lớn lên cũng rất xinh đẹp, nhưng không đến mức khiến người khác kinh diễm, hơn nữa đại đội trưởng cũng không phải là người nhìn thấy đẹp nổi lòng tham.

Nghĩ tới lúc đầu anh cũng gặp gỡ vài vị thủ trưởng tên tuổi mượn cớ tụ họp, dẫn theo một vài cô gái tới trước đại đội trưởng, tư sắc của bọn họ so với Diệp Bạc Hâm càng khiến cho người ta động lòng, không phải nói Diệp Bạc Hâm không xinh đẹp, mà là trên người Diệp Bạc Hâm không có loại quyến rũ hồn xiêu phách lạc, cũng giống như loại thanh nhã của hoa sen trong hồ nước trong, khiến người ya cảm giác đối diện cô không thể sản sinh ham muốn, chính là sợ làm nhơ cô.

Câu nói này làm sao nói ra được?

Nhưng nhìn xa thì không thể khinh thường…

Tiêu Thuần hiểu rõ chân tướng rồi, thì ra đại đội trưởng thích kiểu này, cũng đúng, kiểu phụ nữ tướng mạo gợi cảm không thích hợp cưới về nha, vừa nhìn liền giống như hồng hạnh muốn xuất tường, giống quân nhân bọn họ quanh năm không ở bên cạnh, cưới người vợ không an phận không phải cho bọn họ chịu đau khổ sao?

Không cẩn thận hậu viện bắt lửa, vợ liền chạy cùng người khác.

Chiếc mũ ô liu biến thành chiếc mũ màu xanh thật…

"Cái gì mà tình huống gì?" Đặng Viễn lảng tránh vấn đề.

Một bạt tai của Tiêu Thuần đánh lên đầu anh, "Còn nói? Lúc nãy trên lầu cậu nói với tôi thế nào, đánh chết cũng không mở miệng. Nếu không phải đại đội trưởng giới thiệu, tiểu tử cậu đến bây giờ còn lừa tôi ngồi trong cái trống."

Đặng Viễn xoa xoa đầu đau của mình, nhỏ tiếng thì thầm, “Không phải đại đội trưởng bảo không được nói sao.”

“Vì sao?”

Đặng Viễn thần bí ghé vào tai Tiêu Thuần nói, “Quý doanh trưởng nói là cơ mật quân sự.”

Còn cơ mật quân sự?

Cưới một cô gái gây ra phiền phức như vậy sao?

Vừa nghĩ tới lúc nãy lôi kéo người ta ra, còn khăng khăng phê bình một trận, Tiêu Thuần liền đau lòng.

“Đại đội trưởng kết hôn lúc nào, vì sao tôi không biết?” Tiêu Thuần còn muốn soi mói thêm nhiều tin mật hơn.

“Quý doanh trưởng nói rồi là cơ mật quân sự, tôi làm sao biết được?”

Đặng Viễn trả lời như lẽ dĩ nhiên, Tiêu Thuần tức giận muốn chụp lấy anh, nhưng vì binh lính cứ đi đi lại lại, anh chỉ có thể thu lại tay của mình.

“Tiểu tử cậu biết lúc nào?”

Đặng Viễn thật thà cười ngốc nghếch, gãi gãi tai, “Là lần trước, đại đội trưởng không phải vào thành phố hội nghị sao, lần thăng cấp sư đoàn, chị dâu đội nhiên xuất hiện, vừa tới liền xông lên xe của tôi, tôi còn chưa phản ứng kịp, người đã bị cô kéo xuống xe rồi.”

Khoé miệng Tiêu Thuần co rút, loại chuyện như vậy cô cũng làm được.

“Còn gì không, cậu còn biết những gì?”

Đặng Viễn lắc đầu, “Hết rồi.”

…

“Cái đó… có thể cho em mượn máy tính của anh một chút không?” Diệp Bạc Hâm từ sau cửa nhô đầu ra, cô thấy trên bàn có một chiếc máy tính xách tay, nghĩ tới thời gian này bận rộn luyện tập, rất lâu rồi không lên email, không biết bên trong có những mail quan trọng cần xử lý gấp không.

Vốn dĩ cô thôi việc rồi, tính toán sẽ không có mail nào quan trọng, bên Diệp Thị cũng chưa vào, nhưng trước khi vào Diệp Thị, cô tìm người giúp đỡ giúp cô thu thập chút tình hình hiện giờ và tiền vốn quay vòng tư liệu đấu thầu các hạng mục lớn.

Nếu đã muốn vào đó, vậy nên chuẩn bị đầy đủ, cô không phải đi bưng bít, kinh doanh cô không làm qua, nhưng cô có thể học.

Trong phòng ngủ không có phòng bếp, vì vậy không có bồn rửa chén chuyên dụng, nhưng lúc trước Tập Vị Nam bận rộn, hoặc là ăn cơm ở văn phòng, hoặc là ăn trong phòng ngủ, anh có một thói quen, ăn cơm xong tự mình rửa bát, có thể không để cho người khác làm thì sẽ không để lại, vì vậy trong phòng ngủ và văn phòng đều có nước rửa bát và miếng rửa bát.

Nói ăn no rồi là đùa giỡn, Diệp Bạc Hâm đã ăn không ít rồi, anh mới động đũa, nhưng nhìn thấy lượng cơm của cô, không thoả mái cau mày.

Diệp Bạc Hâm liền vội vàng giải thích, nói sức ăn của cô nhiều hơn so với trước kia rồi, hơn nữa trong những cô gái được coi là có năng lực ăn rồi, đâu giống nam binh bọn họ, ăn cơm đều là bưng dĩa ăn.

Bữa tối là anh tư tay làm, còn muốn bắt anh giải quyết hậu quả, trong lòng Diệp Bạc Hâm áy náy, muốn động thủ giúp anh, kết quả Tập Vị Nam liếc mắt nhìn cô, kêu cô nghỉ ngơi thật tốt, không có thời gian rồi.

Diệp Bạc Hâm nghĩ cũng đúng, không đến nỗi tranh giành làm việc với anh, diện tích phòng tắm không lớn, trong bồn rửa mặt mặc dù chen chúc được hai người, nhưng mà lúc nãy vừa xảy ra chuyện như vậy, cô bây giờ vừa nghĩ đến việc tiếp xúc với anh gần như vậy da đầu tê râm ran.

Tập Vị Nam xắn tay áo lên hai chân hơi hơi mở rộng ra, đứng trước bồn rửa, anh đóng vòi nước lại, cầm trên đầu máng lõm của nước rửa bát, đổ vào trong máng một ít.

“Mật khẩu là…”.Tập Vị Nam ngừng lại một chút, vặn nắp lại, nheo một mắt, hồ bình tĩnh khuấy động một làn sóng lăn tăn, “Ngày sinh nhật của em…”

Diệp Bạc Hâm nghi ngờ bản thân nghe nhầm, thu đồng tử lại, “Ngày sinh của em?”

Có cần nói mập mờ như vậy không, dùng ngày sinh nhật của cô làm mật khẩu khoá màn hình máy tính, cô vì sao cảm thấy kỳ lạ như vậy?

“Ừm.” giọng của Tập Vị Nam bị bao phủ bởi tiếng vòi nước, cô nghi ngờ bước vô phòng khách.

Ngồi trên ghế xoay, máy tính không có đóng, chỉ là một màn hình đen.

Ngón tay nhanh chóng chuyển động, cô nhập số ngày sinh của mình, máy tính chạy rất nhanh, chớp mắt

chuyển sang hình nền.

Hình nền là một bức ảnh phong cảnh rất bình thường, từ trên mạng tải xuống, ở góc bên dưới có địa chỉ của trang web.

Cô vội vã liếc một mắt, không dám tuỳ tiền nhấn vào văn kiện của anh, trong não quanh quẩn lời của Tiêu Thuần: Văn phòng và phòng ngủ của đại đội trưởng không được tuỳ tiện vào, nếu như cơ mật bị rò rỉ ra ngoài, sẽ bị cáo buộc lên toà án quân sự, trở thành gián điệp để xử lý.

Nghĩ tới đây, cô nhanh chóng di chuyển tầm mắt, quay lại phía sau, hướng về bóng lưng màu xanh cương nghị sau phòng tắm: "Cái đó… trong máy tính anh không có văn kiện cơ mật chứ? Có cái gì em không thể động vào cái gì không…"

Nghe lời của cô, Tập Vị Nam cười to.

Văn kiện cơ mật tăng thêm tầng tầng mật mã và số hiệu, hacker thông thường cũng không vào được, anh không ngu như vậy, dễ dàng để trên màn hình cho người ta thấy được.

"Không có."

Diệp Bạc Hâm thở phào một hơi, đôi mắt dán chặt vào màn hình.

Anh lúc nãy có dùng máy tính, mạng không bị ngắt kết nối, góc phải bên dưới còn có chim cánh cụt đang chuyển động.

Diệp Bạc Hâm liếc mắt nhìn, không ngờ anh cũng dùng hiệu chim cánh cụt, còn cho rằng anh là loại người không chơi các ứng dụng trò chuyện xã hội.

Mở trang web email, email mới nhất là tài liệu cô cho người điều tra Diệp Thị, nhấn mở xem qua, đại khái là tình hình phát triển Diệp Thị mấy năm gần đây.

Sau một lúc, vẫn còn ba mươi phút mới đến thời gian luyện tập buổi tối, cô xem sơ lược qua, trả lời mail của đối phương, kêu anh điều tra kỹ lưỡng một chút, sau đó chuẩn bị một số tài liệu dự án quy hoạch kinh doanh tiêu biểu cho cô.

Email thứ hai là mail của Giám tổng, hỏi cô cốt truyện có tiến triển không, khoảng thời gian nào hoàn thành, có cần giúp đỡ gì thì nói.

Diệp Bạc Hâm đóng hộp thư, không có ý định trả lời, còn việc tiến triển, cô thậm chí còn không phác thảo, đối với dự thảo, cô vẫn luôn nhắm mắt làm ngơ.

86. Chương 86

Lúc tắt trang mạng đi, Diệp Bạc Hâm không cẩn thận nhấp vào một cửa sổ khác, một trang mới chạy ra.

Cô hốt hoảng, vội vàng muốn tắt đi, song đôi mắt lại dán chặt vào một hình ảnh trước mặt, trong lòng nổi lên mâu thuẫn, năm ngón tay cầm lấy con chuột dần dần tái bệch đi.

Ánh mắt đăm đăm nhìn thẳng vào bức hình trên máy tính, con ngươi hơi trừng to ra, có chút cay đắng, cũng có chút tự giễu.

Không nhìn trộm bí mật của người khác là mật thám của cô, cô phải nên nhìn đi chỗ khác, làm như không hề thấy bất cứ điều gì, cô ngay lập tức tắt trang mạng đi, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào ánh mắt lại lướt tới hình dáng, đường nét của bức hình, đến cả bản thân cô cũng đoán không ra những ý nghĩ ngay lúc này.

Đó là một bức ảnh, Tập Vị Nam ngồi trên bãi cỏ lưng dựa vào một cái cây lớn, trên đầu ngón tay treo lơ lửng một sợi dây chuyền bằng vàng trắng có hình như một giọi nước, một bên đầu gối co lại, ánh mắt chăm chú nhìn sợi dây chuyền trong tay, khóe miệng khẽ mỉm cười, những tia nắng từ sau lưng xuyên qua tán lá in xuống mặt đất, mạ lên một tầng óng ánh vàng, khắp người anh như đắm chìm trong đại dương vàng óng ánh ấy.

Bên cạnh có một chiếc xích đu, trên tấm đu trắng là một cô gái tóc ngắn ngang tai đang ngồi, cô gái hai tay vịn vào sợi dây thừng hai bên, ngón chân giẫm trên một bãi cỏ xanh mơn mởn, gót chân vênh lên, khuôn mặt ngây thơ tinh tế hơi nghiêng một chút về bên phải, trong đôi mắt tràn ngập sự dịu dàng và ngọt ngào.

Và ánh mắt vô cùng dịu dàng ấy như dán chặt lấy người đám ông ngồi bên cạnh, thấp hơn cô một xíu.

Nụ cười hạnh phúc trên gương mặt cô gái trở thành điểm đẹp nhất trong bức ảnh, nụ cười ấy còn rạng rỡ hơn cả ánh mặt trời ban sớm, như kim châm sâu thẳm vào ánh mắt Diệp Bạc Hâm.

Cả hai trên người đều mang quân trang, vẻ ngoài xuất chúng, ngay đến cả độ cong nơi khóe miệng cũng cực kỳ tương xứng, khiến Diệp Bạc Hâm tin rằng trên đời này Kim Đồng Ngọc Nữ là có thật.

Người chụp bức ảnh đã biết cách nắm bắt thời cơ rất tốt, cả vườn hoa phía sau như đang làm nền cho hai người họ.

Nếu như người đàn ông trong bức ảnh không phải là Tập Vị Nam, Diệp Bạc Hâm đã nghĩ, cô nhất định sẽ khen ngợi ai đó kỹ thuật chụp ảnh rất tốt, quả thật là một bức ảnh nhệ thuật khiến người ta không thể rời mắt.

Nhưng tất cả lại đổi thành nét mặt quen thuộc lại xa lạ của cô, trong lòng chỉ còn lại cay đắng.

Rõ ràng là người đầu ấp tay gối rất thân thuộc, thế nhưng ánh mắt dịu dàng say đắm ấy, cô trước giờ chưa từng được nhìn thấy.

Một người đàn ông gần ba mươi vẫn có chuyện yêu đương là rất bình thường, càng huống hồ anh ấy ưu tú như thế, từ nhỏ đến lớn không hề thiếu những cô nữ sinh xinh đẹp vây quanh, đã từng qua tay một hai người là chuyện hết sức bình thường, cô không phải là cũng có vị hôn phu sao?

Một lý do như vậy, Diệp Bạc Hâm biết bản thân không nên so đo tính toán, câu nệ những thứ đã qua, nhưng trên tình cảm lại không thể bỏ qua được, bất cứ ai đột nhiên phát hiện chồng của mình từng có một cô bạn gái xinh đẹp hơn cả mình, ánh mắt ấm áp của anh ấy bản thân trước giờ chưa từng được nhìn thấy, cô nghĩ đã là phụ nữ trong lòng ít nhiều điều sẽ để ý, trừ khi người phụ nữ ấy một chút cũng không hề quan tâm đến chồng mình.

Cô không tham gia vào những năm tháng trước kia của anh, trong thanh xuân tuổi trẻ của anh đã có những người thay thế vị trí của cô, họ là vì cái gì để sánh bước bên nhau trong thời gian đó, sau cùng lại lẻ bóng rời xa nhau?

Cô gái ấy cũng là quân nhân sao? Khuôn mặt xinh đẹp biểu lộ nét kiên nghị, những đường nét hoàn mỹ như được Thương Đế dày công chạm khắc nên, dường như Thượng Đế đã gom hết tất cả những thứ đẹp đẽ trên đời để tạo ra cô ấy, đẹp đến mức khiến một người phụ nữ như cô cũng phải rung động.

Mái tóc ngắn ngang tai khiến cô nhìn ra đây là cô gái rất hoạt bát.

Mái tóc ngắn ngang tai…

Diệp Bạc Hâm trong đầu như có gì đó vỡ lẽ ra…

Những mảnh vỡ kí ức từng chút từng chút được ghép lại…

Tập Vị Nam lần đầu nhìn thấy cô, cô cũng để tóc ngắn đến ngang tai.

Vì vậy… anh là xem cô như cô gái đó mới liều mạng cứu cô ra khỏi đám cháy?

Chẳng trách anh thường say sưa nhìn cô tóc ngắn, vì vậy tất cả những điều này đều là cô cướp đi hạnh phúc người khác?

…

Tập Vị Nam cả người quấn khăn tắm bước ra, đứng gần có thể thấy được tóc trên da đầu từng nhúm dựng lên, không có một giọt nước, xem ra đã được lau chùi qua.

Liếc nhìn một cái, đã thấy cô ấy bần thần nhìn chằm chằm vào màn hình, mím chặt môi, Tập Vị Nam hơi sợ, có gì đó trong lòng nảy ra, liền nhanh chân chạy đến.

Tay đặt lên sau lưng ghế, bức ảnh trên màn hình gợi lại những hồi ức.

Con ngươi đen láy như thiên thạch dán chặt vào sợi dây chuyền hình giọt nước trên ngón tay, cố kiềm sự đau đớn.

Sau lưng truyền tới một hơi thở lạnh ngắt, Diệp Bạc Hâm lạnh sống lưng, từ màn hình máy tính mơ hồ nhìn ra được bóng dáng người đàn ông quấn chiếc khăn tắm màu xám tro.

Chuyện xem trộm bị bắt quả tang, dù cô không phải là cố ý, nhưng lại không hề che đậy, ngược lại còn trân trân mắt nhìn, Diệp Bạc Hâm trong chớp mắt có chút căng thẳng.

Nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, lại được thay thế bằng sự cay đắng.

Cô hạ mắt, bỏ tay ra khỏi con chuột.

"Xin lỗi..." trong giọng nói của cô có chút run rẩy không dễ nhìn ra, không giải thích gì nhiều, sự thật là cô đã xem trộm, xem xong bị bắt quả tang vẫn hùng hùng khí thế xin lỗi.

Tập Vị Nam không nói gì, ánh mắt từ đầu đến cuối đều không nhìn cô lấy một cái, mà Diệp Bạc Hâm lại có thể cảm nhận được hơi thở từ sau người truyền tới càng lúc càng lạnh giá.

Diệp Bạc Hâm dựa vào cạnh bàn, đôi chân có chút mềm đi, nhưng không phải vì sợ anh, mà vì trong lòng trào dâng khiến cô đau uất nghẹn lại, cô ngạc nhiên khi mình phản ứng thái quá lên, hay là cô vẫn còn để tâm đến anh hơn cả so với bản thân tưởng tượng.

Để tâm đến mức muốn độc chiếm tất cả của anh, bao gồm cả quá khứ, nhưng cô suy cho cùng vẫn đến trễ rồi, trái tim của anh đã từng bị người khác nắm giữ, có lẽ hiện tại vẫn còn lưu giữ những dấu vết còn sót lại của người khác.

Phản ứng của Tập Vị Nam làm cô run rẩy, không hề trách móc, không hề chột dạ, trầm ngâm ngồi xuống, đặt tay lên chuột, ngón tay gõ nhanh trên bàn phím.

Anh cắn môi, sắc mặt u ám như mây đen trước bão tố, tròng mắt sâu thẳm bị một tầng mây che phủ, khiến người khác không nhìn ra được rốt cuộc anh đang nghĩ cái gì.

Trầm ngâm rất lâu, trong phòng khách chỉ còn âm thanh gõ bàn phím, Diệp Bạc Hâm cảm thấy chán nản, cô đang đợi một lời giải thích từ anh, nào sợ miễn cưỡng, cũng không nói một lời nào, chỉ trưng ra vẻ mặt đó.

Có lúc chiến tranh lạnh so với cơn bão điên cuồng còn khiến người ta sợ hơn gấp nhiều lần, bởi bạn không biết được tai họa diệt vong gì đang đợi bạn.

Diệp Bạc Hâm nắm chặt đầu ngón tay, ánh mắt hơi thu lại: "Chuẩn bị đến thời gian luyện tập rồi, em… đi trước đây."

Trước khi xoay người, cô nhìn anh một cái.

Mặt hơi trầm xuống, ngồi thẳng, dường như không hề nghe thấy lời cô nói vậy.

Khóe miệng lộ ra một nụ cười tự giễu, Diệp Bạc Hâm xoay người, thu ánh mắt đi về phía cửa.

Cô không phát hiện ra, lúc cô quay người, ngón tay gõ trên bàn phím dừng lại, thậm chí hơi run run.

Ngước mắt nhìn cô không một chút do dự quay lưng đi, lồng ngực anh thắt lại.

Cô luôn trưng ra phong thái cao ngút, dáng vẻ cao ngạo không xem ai ra gì.

Bản thân là vợ của anh, cô có quyền chất vấn anh, nhưng cô không làm thế, quay người đi không chút lưu luyến, giống như năm năm trước.

Tim cô cứng rắn hơn bất kì ai khác, sự kiêu ngạo không cho phép cô cuối đầu, cô không cần đến thứ tình cảm ô uế, vì vậy cô lại trở thành kẻ bỏ đi.

Dù là yêu anh, cô cũng không cho anh một cơ hội, cắt bỏ hết không dài dòng lôi thôi.

Yêu nhiều hơn hay hận nhiều hơn, có lúc anh đều không nhìn ra được suy nghĩ của chính mình.

"Cô ấy là em gái của anh…"

Tập Vị Nam nhận thua rồi, cô không phải là người đầu tiên anh yêu, nhưng lại là người anh yêu sâu đậm nhất.

Cô có thể từ bỏ anh, nhưng anh không muốn giẫm lên vết xe đổ của năm năm trước.

Người ấy là cô, anh lùi một bước lại làm sao, hai người tính khí trái ngược ở bên nhau, phải luôn có một bên học cách thỏa hiệp, cô đã không chịu lùi một bước, thì anh chịu thua rồi.

Sai lầm của năm năm trước, anh không có cách nào xoay chuyển, suýt chút đã khiến cô mất mạng, lần này anh chịu thỏa hiệp, ai bảo anh hèn, không chịu mở lòng.

Em gái?

Cho rằng cô mù sao? Có em gái nào nhìn anh trai bằng ánh mắt như vậy?

Đã là em gái, anh vì sao lại mặt màu u ám, do dự không quyết định được?

Diệp Bạc Hâm suýt chút nữa bật cười ra tiếng, dường như nhìn ra hai năm trước Hạ Dã Nhuận cũng nói với cô Lâm Tinh Âm là em khóa dưới, sau đó thì sao, em khóa dưới thăng chức rồi, anh ta rời bỏ vị hôn thê này là cô mà đi.

Mỗi người đàn ông trên người đều có loại tật xấu này sao?

Tại sao phải nói dối?

Nói rằng đó là bạn gái cũ của anh, cô sẽ không bám chặt không buông, cũng sẽ không tức giận la lối khóc lóc.

Giữa hai người đến một chút thành thật căn bản nhất cũng không có, có người cũ vẫn phải che đậy giấu giếm, nếu không phải hôm nay cô phát hiện ra, sau này đột nhiên ở đâu xuất hiện người mạo nhận là bạn gái cũ, cô thật không biết phải đối mặt như thế nào.

Chuyện của Hạ Dã Nhuận có tiếp diễn lại không, cô quả thực không biết được.

Diệp Bạc Hâm nhếch môi cười tự giễu, đến cả đôi mắt trong veo cũng đều chứa đầy sự mỉa mai.

"Em gái?" cô cười lạnh lùng, "Em họ nội? em họ ngoại? Hay là… em gái nuôi?"

"Tập Vị Nam, có phải anh thấy em rất ngốc, em nhớ anh từng nói với em, anh chỉ có một người anh trai, không có chị em gái gì cả, bây giờ ở đâu chui ra một em gái, không phải là bẽ mặt sao? Hay là anh cho rằng em trí nhớ không tốt, quên rồi?"

Cô không phải dễ nổi giận, nhưng có người đã xem thường cô quá rồi, cả người cô giống như cái gai nhọn, động tý là làm tổn thương người khác.

"Em cứ nghĩ rằng anh sẽ không như thế, nhưng không ngờ anh đến một chút thành khẩn cũng làm không được, có người cũ chẳng phải chuyện mất mặt gì, em cũng có hôn phu, nhưng không ngờ anh đến dũng khí để thừa nhận cũng không có, em quá thất vọng về anh rồi!"

Nghe những lời phẫn nộ châm biếm của cô, Tập Vị Nam từ từ nhắm mắt lại, tất cả nỗi đau đều thu hết vào đôi mắt đang nhắm chặt lại.

Lại mở mắt, bình thản.

"Cô ấy mất rồi!"

Chết rồi, vì thế không cần phải nói.

Thời gian có thể chữa lành vết thương, nhưng không thể làm phai nhạt đi tình cảm.

Diệp Bạc Hâm cả người run lên, từ phẫn nộ đến kinh ngạc chỉ trong cái nháy mắt.

Giọng anh nhẹ tựa một chiếc lông tơ hồng quét qua tim, nhưng lại mang sự tuyệt vọng và hối hận nặng nề. Bốn từ ngắn ngủi, dường như chất chứa hết tất cả dũng khí của anh.

Diệp Bạc Hâm xoay người lại, anh thu vào tầm mắt, Diệp Bạc Hâm trong lòng nhói đau, "Xin lỗi… em không biết…"

Không có ai lại mang cái chết ra làm trò đùa, cô không nên hoài nghi anh, một người ngay thẳng như vậy, sao lại có thể đến dũng khí thừa nhận người yêu cũ cũng không có chứ?

Cô bị sự đố kỵ là cho lu mờ đầu óc, cũng bị thái độ thờ ơ của anh làm cho phát cáu, vì thế mới không giữ được miệng, nói mấy lời không chính đáng.

Nhưng mà điều khiến Diệp Bạc Hâm lo lắng nhất là, Tập Vị Nam không hề nhìn cô, tự mình lẩm bẩm: "Chết trận rồi, trong một trận bao vây kho đạn dược ở vùng Tam Giác Vàng, cô ấy bị bắt, bọn chúng làm nổ thuốc nổ, cô ấy bị thiêu cháy đến xương cốt cũng không còn…"

Diệp Bạc Hâm nghe không nổi nữa, cô không ngờ được trong thời đại hòa bình, lại có một người con gái tuổi đời ngang cô chết trên chiến trường, mà lại là hy sinh thân mình vì nước, cô không nói ra được cảm xúc trong lòng, là đau lòng nhiều hơn hay tôn kính nhiều hơn.

Song những hành động ban nãy khiến cô cảm thấy bản thân giống như cố ý gây rối, cô trước giờ không phải kiểu như thế, nhưng bây giờ lại biến thành kẻ bản thân căm ghét nhất.

"Đừng nói nữa, em xin lỗi…"

Trên đời này vô dụng nhất chính là lời xin lỗi, nhưng ngoài xin lỗi, cô ấy không còn biết nói gì khác.

Tập Vị Nam nhếch môi, ngước mắt nhìn cô một cái, quay người về phía đối diện ban công.

Núi xanh và trời xanh phía đằng xa như hòa làm một, ánh nắng mạ hồng cả một góc trời, cảnh xế chiều mờ mờ ảo ảo.

Bóng lưng anh cô đơn trầm lặng, lạnh lùng đến mức x alạ không dám lại gần.

Diệp Bạc Hâm sợ sệt nhìn anh một cái, bước từng bước về gần phía anh, nhìn chằm chằm vào tấm lưng lực lưỡng, do dự đưa hai tay lên.

Đầu ngón tay run run ôm lấy eo anh, mặt áp sát vào sống lưng cứng đờ của anh.

Tập Vị Nam thu ánh nhìn xa xăm phía xa lại, lạnh lùng vén tay cô trên bụng dưới ra, nhếch môi như đang nói gì đó.

Cảm nhận được sự lạnh nhạt của anh, Diệp Bạc Hâm trong lòng căng thẳng một chút, khóe mắt nhỏ xuống vài giọt lệ.

“Thời gian tập luyện tới rồi, quay về đi… ”Tập Vị Nam hạ giọng.

Diệp Bạc Hâm do dự, “Nhưng mà anh…”

Tập Vị Nam ngắt lời, “Anh muốn được yên tĩnh một mình…”

Vì vậy em đừng đến làm phiền anh, anh sợ bản thaan không khống chế được…

…

Trước cửa sổ sát đất, tấm rèm màu kem được vén sang hai bên, những tia nắng sớm chiếu xuyên qua, từ tầng 21 nhìn xuống, toàn cảnh thành phố phồn hoa đều thu hết vào tầm mắt.

Văn phòng tổng quản lý, Tô Uyển sáu giờ đã bước vào, văn bản trù hoạch bị cô khoanh tròn lại, cô chau mày, cho đến tận tám giờ lên ca, hai phương án đã bị cô bác bỏ, vứt trên bàn làm việc màu đen.

Cô đau đầu ấn ấn thái dương, ánh mặt trời vừa lúc chiếu qua cửa sổ, cô đứng lên kéo lại một bên rèm, che đi một góc trong văn phòng, lại cầm remote điều hòa hạ nhiệt độ xuống.

Vừa ngồi xuống khởi động máy tính, trợ lý đã mang một ly cà phê tới.

Tô Uyển nhấp một ngụm, nghe trợ lý báo cáo về lịch trình hôm nay.

"Buổi sáng mười giờ đại hội cổ đông, buổi trưa gặp mặt với Trương tổng của Trung Thái, buổi chiều ba giờ gặp tổng quản lý của Hưng Thịnh thảo luận về hợp đồng, buổi tối bảy giờ có buổi tiệc từ thiện…"

Trợ lý đã sắp xếp bản lịch trình, Tô Uyển giao cho anh ta một việc, "Bảo bộ phận trù hoạch về làm lại lần nữa, sáng sớm mai tôi muốn nhìn thấy một bản trù hoạch vừa ý!"

Bận rộn suốt một ngày, Tô Uyển đã đau đầu lại càng đau đầu hơn.

Cô dùng nước ấm uống thuốc, rồi xách túi ra về.

Buổi tối có bữa tiệc từ thiện, cô không tự lái xe, bước lên một chiếc Lamborghini, "Đến Thẩm Mỹ Viện Chí Tôn."

Lần này đến thẩm mỹ viện, da mặt Tô Uyển rạng rỡ hơn, đến độ tuổi này, khóe môi cô không hề có một nếp nhăn, những lúc cau mặt tươi cười đều hết sức phong tình.

Trên đầu quấn khăn, để lộ ra phần vai gáy thon dài, vầng trán sáng bóng khiến cô như trẻ ra vài tuổi.

Chiếc đầm dạ hội cúp cực màu kem, giữa eo khảm lên viên đá kim cương trắng, làm tôn thêm nét uyển chuyển và quyến rũ của cô.

Tô Uyển mỉm cười bước đi trên lối dành cho người quyền quý nổi tiếng, ngón tay đeo chiếc nhẫn màu đỏ của hoàng hậu Mari, sau người, một ánh mắt bám theo cô.

Không thể phủ nhận, năm tháng yêu anh ta, không lưu lại dấu vết gì trên người cô, mà lại càng thêm thú vị.

Nhưng kiểu phụ nữ như vậy, lại có mấy người đàn ông chế ngự được?

87. Chương 87

Một người đàn ông quỷ quái

Tô Uyển nghe thấy có người gọi cô, liền ngẩng đầu lên, một cái bụng phệ trên người của một người đàn ông trung niên đang đi về phía cô, trên tay nâng một ly rượu whisky sang trọng, ánh mắt xấu xa liếc nhìn xuống ngực cô.

“Tô tổng quả thực càng ngày càng đẹp ra.” Người đàn ông không tiếc lời khen ngợi.

Sự căm ghét trong đáy mắt Tô Uyển phút chốc biến mất đi.

Cô nâng ly rượu trên tay lên, mỉm cười tao nhã đoan trang, “Lí Hành Trường thật biết cách làm người khác vui, tôi đã là người đẹp hết thời rồi, sao mà sánh được với mấy bông hoa xinh đẹp đang có mặt ở đây được.”

Đuôi mắt liếc nhìn mấy cô người mẫu lả lơi ngả vào lòng người đàn ông hói đầu, Lý Hành Trường thu tầm mắt lại, nhoẻn miệng cười bắt lấy tay của cô người mẫu.

Đàn ông đều có lòng chuộng hư vinh, giống như bọn họ có được chút sự nghiệp, lần nào tham gia tiệc tùng bên cạnh cũng đều mang theo mấy cô trẻ trung mà vui chơi qua đường.

Một người bên cạnh Tô Uyển cất lời chào hỏi với tên hói đầu ấy, Tô Uyển thừa cơ quay người bỏ đi.

Trên bàn ăn bày biện đầy điểm tâm hạng sang, những chiếc ly thủy tinh tầng tầng lớp lớp xếp lên nhau, những ly rượu vang đỏ thẫm dưới ánh đèn càng trở nên lung linh mờ ảo.

Tô Uyển hướng tay về phía phục vụ, cô đặt ly rượu trên lên khay, tao nhã đi về phía bàn tiệc.

Chọn vài món điểm tâm, rồi nép vào một góc để lấp đầy cái bụng đang trống rỗng.

Tan ca trực tiếp đến thẩm mỹ viện, lại phải làm tóc chuẩn bị quần áo, makeup xong lại vội vã đến buổi tiệc, cơ bản là không có lấy thời gian để ăn thứ gì, vừa nãy uống mấy ngậm rượu vào bụng, dạ dày đã bắt đầu “Làm loạn”.

“Tô Uyển…”

Diệp Viễn Đông thấy cô đứng một mình, liền cầm ly rượu tiến đến.

Tô Uyển mặt lạnh, rút giấy ăn ra lau miệng, rồi ném vào sọt rác, ngẩng đầu lạnh lùng cười, “Ngài Diệp, chúng ta thân nhau sao?”

Biểu cảm lạnh lùng và kiêu ngạo như một nữ vương từ trên cao liếc mắt nhìn một con kiến, sự khinh thường trong ánh mắt cô ít nhiều làm tổn thương đến Diệp Viễn Đông.

Diệp Viễn Đông siết chặt ngón tay, giọng nói có chút cứng nhắc: “Cô nói chuyện có cần phải sắc bén như vậy không?”

Tô Uyển đứa tay vén lại mấy sợi tóc bên tai, ánh mắt lạnh như băng, “Chúng ta không thân, gọi tôi là Tô tổng, ok?”

Diệp Viễn Đông vẻ mặt khó đoán, “Lý Trường vốn dĩ là người thế nào chẳng lẽ cô còn không rõ? tâm ý anh ta đối với cô ai tinh mắt đều nhìn ra cả, cô thà trưng bộ mặt tươi cười niềm nở với anh ta, còn nói với tôi một câu lại giống như lấy đi mạng của cô vậy. Tô Uyển, Cô rẻ tiền như thế sao?”

Tô Uyển nheo mắt, cô rẻ tiền?

Anh ta có tư cách gì nói cô rẻ tiền?

“Ngài Diệp, anh thì trong sạch bao nhiêu?” Tô Uyển lạnh lùng cười, không định vướng víu gì thêm với anh ta, mấy năm qua mặc dù đã ly hôn rồi, nhưng mấy trò cười của năm đó ở cái nơi phong lưu này có mấy người đã từng nghe qua?

Anh ta không cần sĩ diện, không có nghĩa Tô Uyển cũng không cần.

Diệp Viễn Đông thản nhiên chặn cô lại, mặt tỉnh bơ, “Tô Uyển, tôi hôm nay không phải đến để cãi nhau với cô.”

Ở đây mặc dù là một góc khuất, ánh sáng không đủ, nhưng lại cách bàn tiệc rất gần, có người đã chú ý đến động tĩnh ở bên này, thường xuyên hướng mắt về phía họ.

Tô Uyển tức giận nói: “Vậy thì tránh ra, anh dù sao cũng là người có đầu óc, không sợ bị người khác cười chê hả?”

Diệp Viễn Đông có chút do dự, nhưng vẫn tiếp tục mở lời: “Tiểu Hâm đang ở đâu? Lần trước cô nói với tôi phải đến công ty làm việc, nhưng nửa tháng qua đến rồi đều không có một bóng người, tiểu Nhuận đã đến đây tìm tôi rồi.”

Tô Uyển chau mày cười lạnh tanh, “Nó đã đủ lông đủ cánh, tôi còn quản được nó đi đâu sao?”

Lập tức, Tô Uyển lại lấy lại dáng vẻ lạnh lùng cao ngạo, “Là anh đã phá công ty như thế mà còn muốn nó đi? Tôi nói cho anh biết, trái tim sớm đã chết rồi, nó có đi cũng là đi đến Tô Thị của tôi.”

Diệp Viễn Đông vẻ mặt không nhịn nổi nữa “Tô Uyển, cô quá đáng lắm rồi đấy! Nó họ Diệp, sau này sẽ là người thừa kế của tập đoàn Diệp Thị, cho dù có phá sản cũng không được bỏ! Cô cho rằng cô bây giờ ở Tô Thị là big boss sao? Tập đoàn Tô Thị vĩnh viễn họ Tô, cô chính là làm trâu làm ngựa, Tô Thị sau này vẫn sẽ về tay em trai cô, tới lúc đó Tiểu Hâm và tiểu Dịch một chút lợi cũng kiếm không ra, cô nói xem cô cực khổ cả đời là vì cái gì, tới cuối cùng vẫn chỉ là ”Làm áo cưới cho người ta“?”

"Anh bây giờ là đang nhắm vào Diệp Thị, phá hủy Diệp Thị anh thấy vui không? Ai dám đảm bảo sau này tiểu Hâm và tiểu Dịch không trách anh?"

Tô Uyển lạnh lùng đanh giọng lại, đôi mắt xinh đẹp lộ ra sự chế nhạo, "Thế nào, Diệp Thị của anh không phải giữ lại để dành cho con hồ ly tinh đó sao? Anh bây giờ đều đưa đứa con riêng đấy vào Diệp Thị rồi, không phải là đang mở đường cho cô ta sao? Tương lai tiểu Hâm và tiểu Dịch có thể chiếm được lợi gì đây? Nói về dùng thủ đoạn, hai đứa con của tôi không bì được. Vả lại, Tô Uyển tôi dù kém cỏi, cũng không phải không nuôi nổi hai đứa nó, trên người bọn nó mang dòng máu của tôi, tuyệt đối không thèm đến đồ của anh!"

"Cô…" Diệp Viễn Đông giận đỏ mặt, những lúc đấu khẩu với Tô Uyển, anh ta trước giờ chưa từng thắng được cô.

Anh ta lắc đầu, khẩu khí mang vẻ tiếc rẻ, "Tô Uyển, nếu cô không miệng lưỡi lợi hại như vậy, bất cứ chuyện gì đều không hiếu thắng như thế, từ đâu quan tâm gia đình hơn một chút, chúng ta cũng sẽ không đi bến bước đường ngày hôm nay, suy cho cùng…"

"Đủ rồi!" Tô Uyển lại không có tâm trạng ôn lại chuyện cũ cùng anh ta, những chuyện ân hận đã qua, cuộc hôn nhân thất bại này là một vết nhơ duy nhất trong cuộc đời cô, ngay từ đầu đã bị ma quỷ ám, đui mù mới nhìn trúng anh ta.

Diệp Viễn Đông bây giờ thái dương tóc đã nhuốm bạc, khóe mắt cũng hằn những vết nhăn, khuôn mặt trải qua bao cuộc bể dâu, đến phong độ nhanh nhẹn thời thiên thiếu cũng gần như mất đi rồi.

Bộ đồ vest không bọc nổi cái bụng bia của anh ta, đến cả sự phối quần áo cũng đều rất kì quái, không ra hệ thống gì cả.

Ngược lại Tô Uyển, trang điểm lộng lẫy, dáng vóc hấp dẫn, làn da mịn màng, hai người đứng bên cạnh nhau, nói họ không phải vợ chồng cũng không ai hoài nghi.

Tô Uyển không rảnh nói chuyện với anh ta, năm ấy phóng viên giải trí lùng sục ra tin anh sau lưng cô nuôi tình nhân suốt mười năm, lúc đứa con gái riêng của anh lớn hơn con gái cô hai tuổi, cô trong một đêm mới biết mình lưu lạc vào trò đùa danh môn, tất cả cảm xúc đều tan tành như mấy khói rồi.

Bây giờ tuổi tác đã lớn, không còn gì để tính toán nữa, nhưng không có nghĩa cô rộng lượng tha thứ cho sự phản bội của anh ta.

Diệp Viễn Đông vẫn chưa chịu thôi, "Tô Uyển, cái khác có thể không nói tới, nhưng tiểu Hâm vẫn chưa hiểu chuyện, nó làm càn bất chấp, còn cô sao lại cũng hồ đồ bất chấp như nó? Hôn sự của nó với nhà họ Hạ… Tại sao cô lại đi hủy hôn? Hạ gia ở kinh thành cũng được xem là có máu mặt, bị người khác hủy hôn xem như trò đùa, đến lúc đó tiểu Hâm có thể sống dễ chịu được không? Vả lại tiểu Nhuận là thanh niên ưu tú, một thanh niên có tài, đối với Tiểu Nhiễm tốt đến mức không có gì phải bàn, cô…"

Bắt đầu lại chất vấn rồi, Tô Uyên chẳng nói đứng sai, "Tiểu Nhuận đã tốt đến như vậy, để dành cho con gái riêng bảo bối của anh là được rồi, ngược lại con gái tôi tính tình giống tôi, chuyện tình cảm phải trong sạch."

Mỗi một câu Tô Uyển nói đều lòng vòng, nói xa nói gần để mỉa mai anh ta.

Diệp Viễn Đông cũng không phải là không biết điều, mặt càng tối sầm lại, thấy bên cạnh có người đang xì xầm, anh ta vẫn cố nhịn.

Lặng lẽ toan cất bước đi, lưng quay về đại sảnh.

Tô Uyển bật cười thành tiếng, "Đừng nghĩ là tôi không biết anh đang âm mưu chuyện gì, anh không phải là muốn mượn tiểu Hâm để bám víu vào Hạ gia sao? Biết làm sao đây… tiểu Hâm giờ đã kết hôn mất rồi…"

Thấy Diệp Viễn Đông dáng vẻ ấm ức, phẫn nộ lại không dám bộc phát ra, Tô Uyển lần đầu cảm thấy Diệp Bạc Hâm con bé ấy làm chuyện hoang đường hay là đứng đắn, ít ra cũng đã khiến Diệp Viễn Đông ăn một quả đắng rồi.

"Kết hôn rồi vẫn có thể ly hôn!" Diệp Viễn Đông không từ bỏ dã tâm.

Tô Uyển bật cười, cảnh cáo: "Diệp Viễn Đông! Thương nhân chỉ vì lợi là toan tính, anh quả thực lại diễn vở kịch này đạt đến mức khiến người ta không thể không kính trọng một bước! Vì muốn hợp tác với Hạ gia, đến con gái anh cũng bán được. Đáng tiếc là, Hạ gia dù thế nào cũng sẽ không để người thừa kế tương lai cưới một người con gái hai lần đâu! Ý đồ của anh e là đổ vỡ rồi."

"Cô…"

"Anh nếu vẫn bám víu không buông, ngày mai tôi sẽ để cho Hạ gia biết tiểu Hâm đã kết hôn rồi, khiến anh phí công mà vô ích, Hạ gia nổi giận, gặp tai ương đầu tiên chính là Diệp Thị của anh đấy!"

Diệp Viễn Đông tức chết đi được, hôm nay vốn dĩ muốn hỏi Tô Uyên vì sao lại hủy hôn với Hạ gia, kết quả còn bị thảm hại hơn.

Tin tức gì cũng đều không hỏi ra được, ngược lại còn nhận về một bụng bực tức.

Tô Uyên chằm chằm nhìn theo bóng lưng anh ta lặng lẽ rời đi, khóe miệng khẽ nhếch nụ cười lạnh lùng.

Từ chỗ phục vụ nâng lên một ly rượu vang, ngẩng đầu uống cạn một hơi.

Rút giấy lau khóe miệng, rồi vứt vào sọt.

...

Cuộc tranh chấp của Diệp Viễn Đông và Tô Uyển truyền đến tai những người đứng ngoài ban công, nghe được khẩu khí hùng hổ dọa người của người phụ nữ, những khuôn mặt xinh đẹp tuấn tú lộ rõ vẻ hứng thú.

"Bảo bối à, nào, chúng ta tiếp tục..."

Người đàn ông cố ý nói to lên, ngón tay lướt lên trên đôi môi đỏ quyến rũ của người phụ nữ đang ngã vào lòng ông ta, cuối đầu môi đặt hờ lên môi người phụ nữ đó, khóe mắt lại liếc sang phía cánh cửa kính ban công thông với đại sảnh.

Tấm rèm màu đỏ thẫm che đi cánh cửa, vì thế Tô Uyên không nhìn thấy phía sau cách mấy bước còn có một ban công.

Giọng nói của người đàn ông chết tiệt ấy truyền đến bên tai, dường như cố ý để cô nghe thấy, Tô Uyển chau mày lại.

Rốt cuộc là dạng đàn ông thế nào mà lên giọng như vậy? Nghe lén người khác nói chuyện mà vẫn trắng trợn nói với cô, như kiểu tôi đã nghe hết cuộc nói chuyện của cô rồi.

Đoán được là ai, Tô Uyển vén rèm cửa ra, song giây phút nhìn thấy người đàn ông bóng bẩy ngồi trên ban công, cô kinh ngạc trân trân mắt nhìn.

Người đàn ông mặc chiếc áo sơ mi màu rượu vang, chiếc quần tây đen bó sát đôi chân thon, dài, áo vest vứt trên sàn, đến cà vạt cũng vắt lòng thòng trên cổ.

Người phụ nữ quần áo như cởi nửa vời, tựa vào lòng anh ta, để lộ tấm lưng trần trắng ngần.

Trên bữa tiệc đều là giới thương gia chính trị nổi tiếng quyền quý, dù cho có người ăn mặc bảnh bao mang theo tình nhân, nhưng cũng sẽ kiêng dè giữ thể diện, không làm ra mấy chuyện không kiềm chế được mà ve vãn tình nhân ngay tại đây.

Thế mà người đàn ông ở ngoài kia lại làm vậy, lại còn làm một cách ngang nhiên.

Tô Uyển mỉm cười với ông ta, mà ông ta vẫn hôn say đắm người phụ nữ đang ôm ấp trong lòng, không biết ông ta hôn cao siêu đến nhường nào, người phụ nữ đó vô cùng say sưa, bị người khác nhìn trộm cũng không hề hay biết.

Trong chớp mắt thấy Tô Uyển, ánh mắt người đàn ông như bị thu hút, ánh mắt xấu xa lướt nhanh khắp người cô, rồi dừng lại trên khuôn ngực nảy nở của cô.

Tô Uyển đỏ mặt, cơn tức giận thay thế cho sự kinh ngạc ban nãy.

Người đàn ông này dùng ánh mắt trêu ghẹo cô?

Nhiều năm trên thương trường, loại lưu manh nào cũng gặp qua, nhưng chưa từng thấy ánh mắt lưu manh xấu xa nào đáng ghét như của ông ta.

Tô Uyển vô cùng khó chịu, cảm giác giống như con mồi bị đám thợ săn đưa vào tầm ngắm vậy.

Cố cảnh cáo anh ta không được đem chuyện của hôm nay nói lung tung nhưng không được, Tô Uyển thất bại, lần đầu tiên đối đầu với đàn ông mà lại bỏ chạy đi.

Trừng mắt nhìn cô dáng vóc lả lướt, dù cho bước đi vội vàng hấp tấp, vẫn xinh đẹp vô cùng.

Người đàn ông nghiền ngẫm cười.

"Ông Lạc..." phát hiện người đàn ông lơ đãng không hề để ý đến mình, người phụ nữ xoay người, đôi mắt long lanh nhìn ông ấy.

Đối với phụ nữ, ông ta hết sức nhẹ nhàng.

Nhưng tối nay, ông ta đã có con mồi mới rồi.

Nhìn lại người phụ nữ trước mặt, son phấn lòe loẹt, lại đắp lên mặt một lớp trang điểm dày cộm, cũng không thú vị bằng người phụ nữ lúc nãy.

"Bảo bối à, người phụ nữ lúc nãy em có quen không?" Lạc Trình Ngạn kéo người phụ nữ lại, vỗ vỗ mông cô ta.

Ánh mắt dịu dàng nhìn vào mặt cô ta, chăm chú lại đa tình.

Không chút nghi ngờ, một đàn ông từng trải sương gió sẽ mất đi sự non nớt của tuổi trẻ, đối với phụ nữ lại vô cùng quyến rũ.

Nào ngại năm mươi tuổi, khuôn mặt ấy vẫn không chút thay đổi, chính chắn tuấn tú, khiến người khác vừa nhìn đã không nhịn được mà ríu rít lên.

Người phụ nữ là một minh tinh nổi tiếng trong nước, dựa vào vẻ đẹp quyến rũ đấy đã thu hút được Lạc Trình Ngạn, những người trong giới giải trí đều biết mỹ nữ tìm đến Lạc Trình Ngạn để được "ôm ấp" ông

đều không từ chối, chỉ cần là ông ấy nhìn vừa mắt, có phóng viên giải trí quan sát được người phụ nữ từng dính líu tới vụ bê bối tình dục với ông ta, cũng không tổng kết được rốt cuộc ông ta yêu thích những người phụ nữ có điểm gì tương đồng.

Thuần khiết, nóng bỏng, xinh đẹp, con gái cưng…

Bất kể thể loại nào cũng đều đã qua tay, đáng tiếc là không ai giữ được trái tim kẻ lãng tử này.

Ông ta lăn lộn trong giới giải trí hơn hai mươi năm, từ lúc còn thanh niên non nớt đến khi thành đại thúc cáo già lão luyện, khí chất càng ngày càng thịnh, khuôn mặt hình như không hề già đi.

Sự đa tình của ông ta trong giới cũng không phải là bí mật gì nữa, không sợ cánh nhà báo săn ảnh, chuyện ta ta làm, nhưng vẫn có nườm nượp nữ minh tinh, người sau kế tiếp người trước.

Làm gì được khi người ta là diễn viên tài ba, thông minh sắc sảo, trong cứng ngoài mềm, thói đa tình của ông ta người trong giới đều đã quen rồi.

Người phụ nữ sắc mặt biến hóa, rất nhanh lại đổi thành khuôn mặt tươi cười, đặt môi lên vai ông ta, "Ông Lạc… Người phụ nữ nào vậy? Có phải ngài chán người ta rồi, muốn thay người ta rồi?"

Lạc Trình Ngôn cười thú vị, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô ta đưa lên cạnh miệng, "Sao lại thế được? Tối nay tới chỗ em nhé."

"Đáng ghét…" người phụ nữ e thẹn cười, cô ta là thực sự thích người đàn ông này, chỉ riêng vẻ ngoài của ông ta đã khiến người khác phát điên rồi, càng khỏi nói tính khí thích ngao du không chịu được khuôn phép của ông ta.

Lạc Trình Ngạn nháy nháy mắt, ngước mắt nhìn chăm chú về phía đại sảnh.

Các quý cô yểu điệu trong kia, quần áo tóc tai gọn gàng, nhưng không hề có được thân hình uyển chuyển.

Người phụ nữ đôi mắt say đắm dán chặt vào gáy ông ta, cả cơ thể như con rắn nước quấn lấy người Trình Ngạn, "ông Lạc…"

Lạc Trình Ngạn bật cười thành tiếng, ngón tay lướt nhẹ lên cằm của cô ta, từ từ ghé sát lại, cô ta tâm trạng bay bổng, khẽ nhắm mắt lại.

Song nụ hôn chậm chạp mãi chưa đặt xuống, người phụ nữ mở mắt ra nhìn, đối diện với ánh mắt tinh nghịch của ông ta, hai má liền đỏ, bẽn lẽn đấm vào ngực ông ấy, "ông Lạc thật đáng ghét quá đi, lại trêu người ta rồi."

Lạc Trình Ngạn nháy mắt, khóe miệng nở nụ cười, “Tô Uyển là ai?”

Nụ cười trên mặt cô ta gượng lại, “Em… em không biết…”

Lạc Trình Ngạn là người trong giới giải trí, từ trước tới giờ không hề quan tâm đến giới quý tộc quyền thế, năm đó chuyện Tô Uyển ly hôn đã làm chấn động giới quý tộc ở Kinh Thành, ông ta vừa cười đã quên rồi, nhưng mà cô diễn viên lại quen biết Tô Uyển, bởi vì Tô Uyển trong giới thương gia có biệt hiệu nữ cường, minh tinh bọn họ kiếm tiền đều dựa vào những người làm ăn, sao lại có thể không chú ý đến chút tin tức?

Nhưng nhìn Lạc Trình Ngạn, rõ ràng đối với người kia đã động tâm ý, không dễ dàng gì leo lên được giường của ông ta, có nói gì cũng sẽ tuyệt đối không tiết lộ cho ông ta biết.

Tô Uyển ấy mặc dù là nữ danh môn quyền quý, nhưng nói cho cùng cũng đã từng ly hôn, tuổi tác lớn, lại có hai đứa con rồi, làm sao bì được với cô ta trẻ trung xinh đẹp?

88. Chương 88

Ông Lạc vẫn rất lợi hại.

“Ồ?”Lạc Trình Ngạn cười một nụ cười rất bí hiểm, cao giọng, đôi lông mày thanh tú nhếch lên, “Không biết? Hay là… không muốn nói?”

Ánh sáng lấp lánh từ ngọn đèn trên trần nhà, từng đốm nhỏ xuyên qua ánh mắt của ông ta, sự lạnh lẽo chợt lóe lên trong nháy mắt.

Vừa nãy khi một đôi nam nữ đang tranh cãi ở ngoài kia, người phụ nữ trước mặt khi nghe đến cái tên Tô Uyển, cô ấy nhất thời hoảng hốt, thú vị đến độ im bặt, ông không khỏi rời mắt trước biểu cảm trên nét mặt của cô ta.

Qúy danh Đế Ảnh không phải vô ích, bất luận là giả vờ thì ai có thể qua mặt được ông?

Đây là kỹ xảo biểu diễn của cô ấy, chẳng trách cứ lui tới dòng thứ 18, đáng tiếc là dung mạo cô ta rất xinh đẹp.

“Lạc… ông Lạc… Tôi…” người phụ nữ đó hoảng hốt, nắm ngay lấy tay áo của ông ấy.

“Nghĩ kỹ rồi hẵng nói.”, Lạc Trình Ngạn ghé sát tai cô, thanh âm nhẹ nhàng như suối, nhưng những người hiểu ông ta sẽ biết rằng ông ta càng nhẹ nhàng thì sẽ càng nguy hiểm.

Người phụ nữ đó nuốt nước bọt, run rẩy nói, “Tôi… tôi nói… Tô Uyển, cô ấy là chủ tịch của tập đoàn Tô Thị…”

Lạc Trình Ngạn chớp mắt, “Tập đoàn Tô Thị?Tô Thị nào?”

Lạc Trình Ngạn không quan tâm đến những bọn có quyền thế, bàn bạc đến điện ảnh, đầu tư, ước định với các doanh nhân thường ngày là do thư ký làm.

Ông ấy cũng là một thế lực có quyền thế, không ngoan ngoãn làm một tiểu thiếu gia của Lạc gia, không muốn trộn lẫn với việc giải trí, thường trong những buổi tiệc có tiếng, ông tham gia với thân phận là một ngôi sao, dần dần, ít ai biết được ông cũng là công tử của một phú gia, chỉ xem ông như một người nghệ sĩ.

Trong giới thương nghiệp ở thành phố, ông ấy có thể gọi những công ty có tiếng chỉ vỏn vẹn trên đầu ngón tay.

Người phụ nữ đó ngạc nhiên nhìn ông, ông ngay cả Tô Uyển không quen biết thì thôi, cô không mong ông Lạc nhớ đến một người phụ nữ, nhưng mà mặc dù Tô gia không phải là một công ty lớn, nhưng ông chủ Tô gia tiếng tăm lừng lẫy, cả thành phố tập đoàn Tô Thị chỉ có một mà thôi.

“Ông Lạc nghe đến cái tên Dương Duyệt Tửu Trang rồi chứ?”Dương Duyệt Tửu Trang, Tửu trong tửu rượu. Mặc dù không phải là loại rượu nổi tiếng gì, nhưng mà trong giới thượng lưu có tiền cũng không mua được nó.

Lạc Trình Ngạn khựng lại, Dương Duyệt Tửu Trang ông lại biết, thật huyền bí, ông nhà cũng rất thích, năm ngoái có người tặng ông ấy một bình, giấu kỹ đến bây giờ mới chịu cho uống.

“Nhưng à Dương Duyệt Tửu Trang thì có liên quan gì?”

Người phụ nữ rướn đôi lông mày bật cười, “Tô Nhuệ Dương, người sáng tạo ra Dương Duyệt Tửu Trang chính là chủ tịch hiện tại của Tô Thị, mà Tô Uyển… là con gái của ông ấy…”

Lạc Trình Ngạn nhếch môi cười.

Càng ngày càng thú vị.

Ngừng một lát, người phụ nữ đó tiếp tục: “Ban nãy người đứng ngoài kia tranh cãi với cô ta là chồng cũ của cô ấy, trước khi họ ly hôn đã có một đứa con trai và một đứa con gái, nghe nói chồng cũ cô ta vượt quá giới hạn, ở ngoài bao nuôi tình nhân, còn có một đứa con gái riêng, vì thế cuộc hôn nhân tan vỡ từ đó.”

Lạc Trình Ngạn cười mà như không cười, người phụ nữ đó lập tức im bặt, cô không thể hiểu nổi tâm ý của người đàn ông này.

“Ngoan quá…” Lạc Trình Ngạn đặt một nụ hôn lên đôi môi cô ta, tách đôi môi cô hé mở, xoay người vớ lấy cái áo vest, không mặc vào mà vắt lên khuỷu tay, cuối mặt xuống, ngón tay nhẹ nhàng chỉnh đốn cà vạt.

Người phụ nữ sững sờ ngồi bên cạnh, không cam tâm hét lên, “Ông Lạc…”

Lạc Trình Ngạn chau mày nhìn cô ta, thấy nước mắt cô giàn giụa, cũng không lấy làm thương tiếc gì, suy cho cùng diễn cũng lâu rồi, ông đã nhìn thấu được con người của cô ta

“Một lát nữa tôi sẽ gọi tài xế đưa cô về.”

Cô ta nghiến chặt răng, cả người thất thần đứng dậy, bờ ngực nhẹ nhàng tựa vào cánh tay của Lạc Trình Ngạn, bĩu môi nói: “Ông Lạc, không phải lúc nãy ông bảo tối nay muốn đến chỗ tôi sao?”

Chớp mắt đã trở mặt, người đàn ông này quả nhiên thật vô tình, lợi dụng xong rồi bỏ đi mất tiêu.

Lạc Trình Ngạn cười nhẹ, liếc nhìn dáng vẻ ngạo mạn của cô ấy, “Tiểu yêu tinh như cô, ông Lạc này già rồi, không còn như lúc trẻ nữa, chịu không nổi đau đớn.”

Lời nói như vẻ có hàm ý, cô cười một cách nũng nịu, “Ông Lạc vẫn còn rất lợi hại mà.”

Lạc Trình Ngạn phớt lờ đi, nhẹ nhàng đưa cánh tay ra gài lại khuya áo.

Vẻ mặt lạnh lùng như ác quỷ đó khiến cô trong lòng càng thêm run sợ.

Lạc Trình Ngạn sửa soạn lại quần áo xong, không thèm nhìn cô ta lấy một cái, quay người rời đi.

“Ông Lạc, ông như vậy là có ý gì?” Cô đuổi theo.

Lạc Trình Ngạn khựng lại, cười khẩy, “Tôi thích phụ nữ thông minh như cô, nhưng mà đối với phụ nữ có tình ý, trước giờ tôi đều không thương hoa tiếc ngọc gì.”

Sắc mặt cô trắng bệch ra, “Ý của ông Lạc… Dao Nhi không hiểu rõ lắm…”

Lạc Trình Ngạn cười nụ cười rất nham hiểm: “Cô bị loại rồi, chúng ta hợp rồi lại tan.”

“Là vì Tô Uyển sao?” Dao Nhi không can tâm chịu thua một người phụ nữ lớn tuổi hơn cô.

Lạc Trình Ngạn chau mày, “Dao Nhi, lúc tôi bắt đầu đóng phim, cô vẫn còn đang học mẫu giáo. Thủ đoạn

mà cô giở trò bây giờ, 20 năm trước tôi đã thấy chán ngán rồi. Chọc thủng bao cao su, muốn mang thai một đứa trẻ, sau đó thì dùng đứa bé để trói chặt tôi."

Dao Nhi, sao cô ngốc vậy?Khi ở bên nhau, tôi rõ ràng nói với cô rằng rồi một ngày chúng ta sẽ chia tay, tôi sẽ không giữ bất kì người phụ nữ nào ở lại, không ai có thể níu kéo được trái tim của tôi, cô lại không tin. Không giấu gì cô, trước cô cũng cô rất nhiều phụ nữ đã muốn kết thúc sự nghiệp lãng tử này của tôi. Tiếc là không một ai thành công. Là tự chính cô đưa mối quan hệ này đi vào dấu chấm hết, không thể đổ lỗi cho ai cả, nếu không có Tô Uyển thì cũng sẽ có một người phụ nữ khác xuất hiện thôi. Dao Nhi, cô hiểu chứ?"

Khi Lạc Trình Ngạn nói những lời này, mảy may không hổ thẹn chút nào.

Ông không hiểu, hai người thích nhau ở với nhau, lúc chán nhau rồi sẽ rời xa, như vậy có gì sai chứ, tại sao phải bám riết không tha?

Hôn nhân là gì chứ?

Là mồ mã, là cách mà những người ngu ngốc vì muốn lưu giữ cái tình cảm đó mà nhân tâm cũng thay đổi theo, không có đoạn chân tình nào là mãi mãi.

Dao Nhi lắc đầu, giàn giụa nước mắt, "Ông Lạc, Dao Nhi sai rồi, sau này Dao Nhi sẽ không dám nữa, ông hãy tha lỗi cho Dao Nhi lần này nhé, đừng bỏ Dao Nhi, Dao Nhi yêu ông, không có người nào yêu ông hơn tôi đâu."

Cô biết từ trước đến nay tâm tư của ông rất đáng sợ, nhưng lại không ngờ rằng tối qua ông ấy đã nhìn thấu thủ đoạn của cô, hôm nay mặt không đổi sắc lại để cô tham dự buổi tiệc.

Nếu vừa nãy cô chỉ biết điều đó, không hỏi gì thêm, liệu có như ông ấy nói, đoạn tình duyên mong mênh này có thể kéo dài đến bao lâu?

Lạc Trình Ngạn gỡ tay cô ra từng chút, "Cô muốn mượn địa vị của tôi, tên tuổi cô đã có rồi, còn về tiền, ngày mai tôi sẽ bảo thư ký chuyển đến cho cô."

Đây là Lạc Trình Ngạn, chia tay một cách nhanh chóng gọn gàng, đã quyết thì không dây dưa, phóng khoáng với phụ nữ, người nào theo có thể sẽ hưởng lợi từ ông ta.

Như ông ta đã nói, đáng theo hẳn làm, không ai nợ ai.

...

Bản nhạc nhẹ nhàng trong quán cà phê, kèm theo âm thanh của chiếc muỗng lếch kếch trên vành ly, Diệp Thanh Vũ vẫn tươi cười rạng rỡ, bàn tay đặt lên đầu gối bỗng thu giật lại, đầu ngón tay trắng nhợt.

Đối diện cô ấy là người đàn ông đứng tuổi mặc giày da kiểu Tây âu, mặt mũi cân đối, có điều cặp mắt chuyển động không ngừng, làm cho người ta thực sự không thoải mái.

Viên đá cẩm thạch trắng dưới bàn, chân người đàn ông đó đột nhiên chạm vào đôi chân trần bé bỏng của Diệp Thanh Vũ, khăn trải bàn màu trắng tinh rủ xuống bốn góc, che đi động tĩnh phía dưới bàn.

Diệp Thanh Vũ toàn thân lạnh cứng, trong ánh mắt lánh đi sự chán ghét.

Lặng lẽ rụt chân lại, tránh động chạm đến người đàn ông đó.

Đưa tay đẩy tài liệu tới trước mặt anh ta, Diệp Thanh Vũ cười nhẹ, "Gíam đốc Trương, anh xem hợp đồng đi, nếu không có vấn đề gì thì kí vào đó nhé."

Anh ta sờ vào tay của Diệp Thanh Vũ, Diệp Thanh Vũ chau mày, vội vàng rút tay lại rồi giả vờ cầm chiếc cốc.

Thái độ cự tuyệt rất rõ ràng, người đàn ông chau mày thất vọng, liếc nhìn bản hợp đồng, không mở nó ra mà ngược lại đẩy nó về chổ cũ.

"Giám đốc Diệp, nếu có thành ý muốn hợp tác với công ty chúng tôi, 8 giờ tối nay mang theo bản đồng đến Kim Tước Club lúc đó chúng ta sẽ nói chuyện nhé."

Nói xong, anh ta cười một nụ cười nham hiểm, mảy may không che đậy đầy ý đồ.

Một người phụ nữ xinh đẹp, bất luận ở đâu, đối tượng đều là đàn ông háo sắc, huống hồ ở trong thương trường này, những người thương gia thành công lại càng thích chinh phục.

Tối nay… tại Kim Tước Club, anh ta mượn chuyện sinh ý, thiên đường săn bắn đây rồi…

Hẳn sẽ xảy ra rất nhiều chuyện.

Hơn nữa Diệp Thanh Vũ đã chinh chiến trên thương trường 40 năm rồi, chuyện gì mà chẳng gặp qua, ban đầu thì tức giận, sau đó thì chỉnh lại đối phương…

Cuối cùng, buôn bán không được, khách hàng lại không có, mất lợi nhuận của công ty, tóm lại cái gì cũng không đạt được.

Dần dần, cô ấy học được những điều hay, không mất lòng với khách hàng, bản thân lại bình an vô sự.

Nhưng cuộc thảo luận giữa họ nhất cử nhất động đã lọt vào mắt một người khác, lúc Diệp Thanh Vũ nhận lời, một thanh âm khác đột nhiên xen vào.

"Thanh Vũ, đang kinh doanh gì vậy?"

Một người đàn ông chín chắn, khiêm tốn, lại cao quý không dễ làm người khác xem thường, người như vậy ắt hẳn là quý nhân trời sinh, sinh ra từ muỗng vàng, mang trong đó một nét ưu việt tuyệt sắc.

Diệp Thanh Vũ quyết định cả đời này chỉ theo đuổi anh suốt đời, ngước lên nhìn anh, mỉm cười.

Diệp Thanh Vũ ngơ ngẩn nhìn người đàn ông cao quý đột nhiên xuất hiện bên bàn, người đàn ông đối diện có vẻ là đại thiếu gia Hạ gia, sững sờ một lát, liền đứng dậy tự giới thiệu mình.

Gia tộc Hạ gia vinh danh hiển hách, có thể leo lên đến vị trí Hạ gia này, sau đó làm việc trong phạm vi đó, nói không chừng có thể may mắn hợp tác với Hạ thị.

Nghĩ đến việc này, người đàn ông đó cười một cách nịnh bợ, hoàn toàn không có dáng vẻ hiên ngang khí phách khi ngồi trước mặt Diệp Thanh Vũ.

Hạ Dã Nhuận cười rất nồng nhiệt, khách khí, lịch sự, nắm tay người đàn ông đó, rồi lại thả tay ra, hướng về phía Diệp Thanh Vũ.

Diệp Thanh Vũ lấy lại thần sắc, nghi ngờ anh ta sao lại ở đây, công ty anh ta cách xa nơi này mà, lẽ nào đi gặp khách hàng?

"Chào anh Hạ." Diệp Thanh Vũ nhẹ nhàng chào hỏi, không quá nồng nhiệt, nhưng ba từ ngắn gọn như thế làm cho người ta nghe thấy được mùi vị khác thường.

Mối quan hệ giữa hai người rất hời hợt.

Người đàn ông tâm tư trầm lặng, mỉm cười rồi hỏi Diệp Thanh Vũ, "Giám đốc Diệp, cô quen Hạ tổng sao?"

Hạ Dã Nhuận cười nhẹ, "Trên cả quen biết."

Diệp Thanh Vũ nghe giọng điệu của anh ấy, tim cô đập mạnh hơn, đưa đôi mắt ngây thơ ngước nhìn anh ta.

Thế nhưng một câu nói "Cô ấy là chị gái của vị hôn phu tương lai của tôi" đã phá vỡ sự hoang tưởng của cô, tim cô thắt lại, máu cô như đông lại, chân tay lạnh cứng.

Chị gái của vị hôn phu tương lai? Ôi, có vẻ như anh ấy thường giới thiệu như vậy trước mặt người ngoài ư?

Diệp Thanh Vũ, rốt cuộc mày đang ảo tưởng gì vậy?

Anh ấy đã có ý trung nhân rồi, hơn nữa trên danh nghĩa lại là vị hôn phụ tương lai.

Anh ta ngơ ngác, nghĩ đến mối quan hệ này nụ cười trên khuôn mặt bỗng tắt đi, nhìn Diệp Thanh Vũ với vẻ mặt hơi tiếc nuối, có vẻ như người phụ nữ này không thể chạm tới.

Trước mặt Hạ Dã Nhuận, Diệp Thanh Vũ luôn âm thầm giữ bí mật thích anh, sợ bị người khác nhìn thấu, và vì thân phận là ngoài giá thú nên càng làm cho cô ấy cảm thấy thua kém, vì vậy cô rất ít khi bắt chuyện với Hạ Dã Nhuận, luôn mang một thái độ cao cao tại thượng.

Không phát hiện ra sự khác thường của Diệp Thanh Vũ, Hạ Dã Nhuận liếc nhìn bản hợp đồng trên bàn, mỉm cười nói với Diệp Thanh Vũ: "Thanh Vũ, vừa hay tôi có chuyện muốn nói với cô."

Chỉ vào chỗ sát bên cửa sổ, "Tôi đợi cô ở phía bên kia nhé, không làm phiền hai người ký hợp đồng nữa."

Nói là không làm phiền, thực ra đã phá tan kế hoạch của người đàn ông đó hết rồi, với danh tính của Hạ Dã Nhuận thì có lẽ người đàn ông đó không dám giở trò bịp bợm gì, nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Dã Nhuận rồi lại cúi đầu bấm điện thoại mà thôi.

Hạ Dã Nhuận ngẩng đầu lên, ánh mắt dịu dàng long lanh như nước, dường như có thể nhìn thấu được tâm tư của người ta, làm ai không tài nào chạy trốn được. Người đàn ông này gặp xui rồi, liền ngoan ngoãn kí bản hợp đồng.

Hạ Dã Nhuận để bên cạnh một người bảo vệ, nếu anh ta không ký, Hạ Dã Nhuận sẽ đợi thêm vài phút, nhưng mà thương nhân như họ thì tốt nhất không nên lãng phí thời gian làm gì.

Nể mặt Hạ Dã Nhuận thì sau này sẽ có lợi hơn.

"Gíam đốc Diệp, hợp tác vui vẻ nhé!" Anh ta đưa tay ra, Diệp Thanh Vũ không lưỡng lự cười rồi bắt tay lại với anh ta, "Hợp tác vui vẻ!"

Anh ta khẽ hắt lên một tiếng, quay mặt đối diện với Hạ Dã Nhuận, tỏ dáng vẻ nịn bợ.

Diệp Thanh Vũ liếc nhìn anh ta, ngồi xuống rồi mở bản hợp đồng ra xem.

Hạ Dã Nhuận ngồi xuống đối diện cô, phục vụ thức thời đến lấy ly cà phê của người đàn ông lúc nãy, "Anh có muốn gọi gì không ạ?"

Với phép lịch sự, Hạ Dã Nhuận gọi ngẫu nhiên một tách cà phê trong cửa hàng.

"Vâng, anh đợi một lát ạ."

Hạ Dã Nhuận nhìn vào cách trang điểm tinh tế của Diệp Thanh Vũ, trầm lặng nói: "Thanh Vũ, Diệp đại phụ muốn một mình cô đến đây để đối phó với người này sao? Lúc nãy cô nhìn ra tâm ý của người đàn ông đó không? Hà cớ gì phải miễn cưỡng làm bản thân mệt mỏi như vậy?"

Lời buộc tôi không thể giải thích gì thêm làm Diệp Thanh Vũ buồn cười, "Anh Hạ, đừng nghĩ người ta hẹp hòi như thế chứ, kinh doanh trên thương trường chỉ là vì lợi ích, không phân biệt đàn ông hay phụ nữ vốn dĩ ở trong hoàn cảnh bất lợi, lẽ nào vì sợ hãi, mà không làm được gì sao? Hay là anh Hạ cho rằng tôi là loại người vì kinh doanh mà bán sắc ư?"

Hạ Dã Nhuận nhau mày, "Thanh Vũ, tôi không phải là không hiểu ý cô, trước mặt tôi không cần nói những lời châm biếm như vậy đâu."

Diệp Thanh Vũ không tiếp nhận lời nói đó, uống một ngụm cà phê, nhấp vào sự buồn bực trong lòng mình.

Ngẩng mặt lên, "Anh Hạ, tôi không giống anh, anh là người được cưng chiều, còn tôi… chỉ là đứa con ngoài giá thú, anh cho rằng tôi muốn thấy diện mạo xấu xí của những người đó? Nếu có thể, tôi cũng sẽ cho anh ta một cái tát, nhưng mà tôi không có cái quyền tự do như vậy."

89. Chương 89

Diệp Thanh Vũ không trả lời, nâng cà phê lên, nhấp một ngụm, nén sự bực dọc trong lòng.

Ngước mắt: "Anh Hạ, em không giống anh, anh là con đất con trời, còn em… chỉ là con ngoài giá thú. Anh nghĩ em muốn nhìn những bộ mặt kinh tởm của đám người kia? Nếu có thể, em muốn tát lật mặt ông ta, nhưng em không có quyền được ngang ngạnh.

Một câu "Con ngoài giá thú" khiến Hạ Dã Nhuận phải nhăn mày.

"Thanh Vũ, cái này không liên quan tới con ngoài giá thú hay không, em đừng tự ti, không ai coi thường em cả."

Thanh Vũ cười tự giễu.

Phải, không ai coi thường cô cả, họ chỉ nhìn cô bằng ánh mắt săm soi. Cho rằng mẹ cô phá hoại gia đình người khác, mà cô có dòng máu của mẹ chảy trong người, hiển nhiên không khỏi liên can. Ánh mắt nhìn cô như nhìn một thứ rác rưởi.

Hạ Dã Nhuận hôm nay sắc mặt tiều tụy, người cũng không được tỉnh táo như thường ngày, như thể vừa gặp một cú shock, nhìn mà Diệp Thanh Vũ thấy xót lòng.

Trầm mặc hồi lâu, Diệp Thanh Vũ mới lên tiếng phá tan sự im lặng.

"Anh Hạ, có việc gì anh cứ nói thẳng, ngần ngừ không dứt khoát thế này không giống tác phong của anh."

Hạ Dã Nhuận thì có việc gì mà tìm mình, mới rồi chẳng qua chỉ giúp cô gỡ vòng vây mà thôi.

Nghe Diệp Thanh Vũ nói vậy, anh sực tỉnh, dần dà thu ánh nhìn từ ngoài cửa sổ, gương mặt tuấn tú hơi nhợt nhạt, đôi mắt sáng vốn luôn dịu dàng giờ tăm tối vô hồn.

"Thanh Vũ, em có biết em gái em đang ở đâu không?"

Đã mấy ngày tìm kiếm, những mối quan hệ có thể vận dụng đều vận dụng rồi.

Nhưng cô đã cố tình trốn, thì anh có lật cả đất trời lên cũng không thấy.

Cùng nhau lớn lên, anh ít nhiều cũng hiểu rõ tính cách cô, vậy mà những năm qua anh đã làm chuyện khốn nạn gì thế này?

Ỷ mình là chồng chưa cưới của cô ấy, nên gác gối ngủ vô lo, tiêm nhiễm không ít tính xấu của công tử con nhà giàu.

Ngón tay Diệp Thanh Vũ thoáng run lên, mi cụp xuống, che đi ánh nhìn phức tạp.

Cười khảy: "Anh tìm sai người rồi, em và nó chưa từng hợp nhau, nó ở đâu làm sao em biết?"

Cả ba cũng coi như lớn lên cùng nhau, Diệp Thanh Vũ và Diệp Bạc Hâm trước nay luôn ngứa mắt lẫn nhau, đôi bên thường xuyên châm chọc chỉ trích, không ít lần ngay trước mặt Hạ Dã Nhuận.

Hạ Dã Nhuận ở giữa không biết phải đứng về bên nào, bị hai chị em lườm nguýt không ít.

Nghĩ đến thời nhỏ vô tư lự, ánh mắt Hạ Dã Nhuận có thêm sắc ấm.

Nhưng rất nhanh đã bị tâm trạng buồn bực, thất bại bao trùm.

Từng cử chỉ động tác của anh đều lọt vào mắt Diệp Thanh Vũ, lòng càng thêm xót xa, tay run lẩy bẩy, để

khỏa lấp cơn giận dữ, không chấp nhận, cô đành nhấp ngụm cà phê.

Ngón tay cầm thìa nguấy tách cà phê màu nâu sậm, nghe giọng Hạ Dã Nhuận thảm hại nói: “Thanh Vũ, em cố gắng nghĩ xem, anh thực sự đã hết cách rồi, những người quen cô ấy, hoặc những nơi có thể đến, anh đều tìm rồi.”

Diệp Thanh Vũ ngước mắt, khóe môi khẽ nhếch.

Những người có thể tìm đều tìm rồi?

Ha!

Phải chăng Hạ Dã Nhuận còn đáng thương hơn cả cô? Đến giờ này mà vẫn chưa rõ chân tướng.

Có những khi Diệp Thanh Vũ buộc phải thừa nhận, Diệp Bạc Hâm còn dã man hơn cả cô, hành động kiên quyết dứt khoát, còn Diệp Thanh Vũ cô lại phải nhòm trước ngó sau, bởi cô không được phép thua.

Bởi vậy nên Diệp Thanh Vũ thế nào cũng sẽ thua, thua bởi người phụ nữ vô tình.

“Tìm nó làm gì, cả hai chả phải đã từ hôn rồi đó thôi?”

Diệp Bạc Hâm đột nhiên mất tích, việc này không nằm trong dự liệu của Diệp Thanh Vũ, năm xưa cô ta còn hùng hổ nói sẽ về Diệp Thị giành tài sản.

Vẻ lạnh nhạt trong lời Diệp Thanh Vũ nói rót vào tai Hạ Dã Nhuận như mang một ý nghĩa khác, anh ngạc nhiên nhìn Diệp Thanh Vũ: “Em biết à?”

Nói rồi, lại cảm thấy sai sai: “Không… bọn anh chưa từ hôn…”

Diệp Thanh Vũ cười khẽ: “À em nói nhầm, chỉ có Tô Uyển đến nhà anh từ hôn.”

Sao cô ấy biết?

Dĩ nhiên cô biết, hôm trước mẹ cô và bố cãi nhau trong phòng ngủ.

Hạ Băng cảm thấy Diệp Viễn Đông điên rồi, Tô Uyển đã đến tận nhà họ Hạ để từ hôn, mà Diệp Viễn Đông không đồng ý, muốn bằng được Diệp Bạc Hâm ly hôn, tiếp tục hôn sự với nhà họ Hạ.

Hạ Băng sợ chuyện bại lộ, khiến nhà họ Hạ nổi giận lôi đình.

Cả hai đều có nỗi lo riêng mình, không hợp thế là cãi nhau.

Cửa phòng không đóng kín, tiếng mỗi lúc một to.

Bao năm nay, Hạ Băng không được ông bà nội ưng ý, để lấy lòng Diệp Viễn Đông, bà khúm núm, chưa từng một lần to tiếng trước mặt Diệp Viễn Đông.

Nhưng lại bởi chuyện của Diệp Bạc Hâm mà cãi vã.

Diệp Thanh Vũ biết Hạ Băng không ưa Diệp Bạc Hâm, nó hủy bỏ hôn ước với nhà họ Hạ lại càng đúng ý bà, để xem sau này nó vênh váo kiểu gì.

Diệp Thanh Vũ không chỉ biết, mà còn khiêu khích nói ra, khiến Hạ Dã Nhuận nhất thời bẽ bàng, mặt mũi nhợt đi mấy phần.

Trầm mặc, anh nén niềm chua chát trong tâm can.

Đoạn hỏi dò: "Thanh Vũ, vì sao dì Tô lại đòi từ hôn?"

Lúc này Diệp Thanh Vũ thấy buồn cười, khóe miệng không kìm được nhếch lên: "Hai mẹ con họ đều coi thường em, anh dựa vào đâu mà nghĩ là em biết?"

Hai câu nhắc đi nhắc lại vấn đề "Coi thương", thân phận con ngoài giá thú để lại trong Diệp Thanh Vũ ám ảnh tâm lý không hề nhỏ.

Hạ Dã Nhuận á khẩu, cô ấy quá nhạy cảm, nói chuyện mà lúc nào cũng dựng gai khắp mình.

Những lúc chỉ có cả hai, phía anh lúc nào cũng phải cẩn thận tránh câu từ nhạy cảm, lại phải tìm chủ đề, thật sự mệt mỏi.

Diệp Thanh Vũ mang lại cho người ta một cảm giác cứng rắn, không biết lúc nào thích hợp để dịu mỏng, khiến người ta cảm thấy khó tiếp xúc.

Diệp Thanh Vũ tắt nụ cười, hơi ngước mắt: "Anh Hạ, Diệp Bạc Hâm không thích anh, bao năm qua, em không tin anh không nhận ra."

Bị nói đúng chỗ đau, Hạ Dã Nhuận khó chịu cau mày:

“Em nói vớ vẩn cái gì thế?”

Diệp Bạc Hâm cười nhạo, cảm giác bất bình thay Hạ Dã Nhuận.

“Em nói vớ vẩn hay không, trong lòng anh rõ nhất chứ nhỉ? Hai người đính hôn năm năm, nhưng vẫn chưa bước chân vào lễ đường, lý do vì sao? Lại chẳng phải do Diệp Bạc Hâm tìm cớ thoái thác? Nếu nó thật sự yêu anh, vì sao ban đầu lại đòi ra nước ngoài học bằng được? Nhẽ nào không phải để lẩn trốn, không phải do anh ép quá gắt?”

Cảm xúc của Diệp Thanh Vũ hơi có phần mất kiểm soát, ngón tay siết chặt quai đeo túi, mắt hơi trợn.

“Nếu không phải anh bị đâm xe, e là bây giờ nó vẫn bay nhảy trời trời Tây bên kia đại dương! Có lúc em không hiểu nỗi anh thích nó ở điểm nào? Đẹp ư? Người đẹp hơn nó nhiều vô kể, nếu anh muốn, há chẳng phải chỉ cần ngoắc tay? Con bé ngang ngạnh, cao ngạo, ích kỷ, vô tình, ngoại trừ bản thân ra, nó có yêu ai đâu.”

“Im đi! Không phải như thế.” Hạ Dã Nhuận quát lên, hình tượng công tử nhã nhặn nhu mì bấy lâu nay, chưa một lần tức giận, giờ đây đôi mắt trợn trừng, mày xếch ngược, khiến người ta không khỏi run sợ trước khí thế áp đảo của anh.

Anh biết, bấy lâu luôn biết.

Nhưng bị người ta bóc rạch, trần trụi bày ra trước mặt, đây quả là lần đầu tiên.

Anh đã quen tự dối lừa chính mình, mà Diệp Thanh Vũ lại thấy rõ trong mắt.

Bao năm qua, có một đôi mắt luôn dõi nhìn anh, xem anh như một trò cười.

Hạ Dã Nhuận bản chất cao ngạo, anh không chịu được.

Diệp Thanh Vũ sợ quá nín bặt, giật mình, suýt làm đổ cốc nước.

Mắt hoe hoe đỏ, cô hơi nghiêng đầu, cầm khẽ hất lên, nuốt giọt nước mắt bên khóe.

“Xin lỗi…” Thấy cô sợ sệt, Hạ Dã Nhuận hạ giọng xin lỗi.

Hồi lâu, Diệp Thanh Vũ vẫn không lên tiếng.

Mỗi người đều có sự cao ngạo riêng mình, thích anh ấy, không có nghĩa có thể đánh mất tôn nghiêm.

Vì cô gái khác anh bực bội, nổi giận, dựa vào đâu mà bắt cô phải chịu đựng.

"Thanh Vũ, cô ấy là em gái em, em không thể nói như vậy. Cô ấy không sai, tình cảm là chuyện không thể gò ép, thôi cứ coi như anh là kẻ đớn hèn, chỉ bởi anh không buông được." Hạ Dã Nhuận thì thào.

Dáng vẻ khép nép cầu toàn khiến Diệp Thanh Vũ càng thêm phần bất mãn Diệp Bạc Hâm. Một người đàn ông tốt như thế vì sao nó không biết đường trân trọng.

"Nó vốn dĩ đã ngang nganh, nhẽ nào em nói sai? Không ngang ngạnh, mà nói mất tích là mất tích được luôn à?" Khựng lại một lúc: "Còn nữa, anh tưởng nhà họ không biết nó đi đâu? E là chỉ để giấu một mình anh thôi."

"Có phải em biết gì không?" Hạ Dã Nhuận kích động túm lấy cổ tay của Diệp Thanh Vũ.

Diệp Thanh Vũ chau mày, như bị bỏng vậy, Hạ Dã Nhuận chỉ nhăm nhăm vào câu nói của cô. Ngón tay cô càng siết càng chặt.

Cô nhắm mắt, ngoảnh đầu đi, không nỡ nhìn anh,

Diệp Bạc Hâm ích kỷ, Tô Uyển lại giúp nó giấu giếm, nhưng cô thấy ngứa mắt, không nỡ giương mắt nhìn anh bị dối lừa.

"Anh muốn biết vì sao Tô Uyển lại muốn từ hôn chứ gì? Được, để em cho anh biết."

"Nó! Diệp Bạc Hâm! Dưới danh nghĩa là vợ chưa cưới của anh, lại đi đăng ký kết hôn với người đàn ông khác tầm hơn tháng trước. Trong khi anh đi khắp nơi tìm tung tích của nó, thì chắc mẩm nó đang ở nhà người đàn ông kia rồi. Bằng không nhà họ đã chẳng xới tung cả xứ này lên. Họ biết cả, chỉ giấu mình anh…"

Hạ Dã Nhuận không tin, những lời Diệp Thanh Vũ nói như một quả bom, khiến con tim anh nổ tan tành, từng bộ phận trên cơ thể như bị châm chích, đay nghiến nhuyễn nhừ, đến khi không còn mảnh da lành lặn.

Môi anh trắng bệch như tờ giấy, ngón tay lơi lỏng dần dần tuột khỏi cổ tay Diệp Thanh Vũ, như một cái xác không hồn, cơn lạnh lẽo từ dưới bàn chân lan khắp người.

"Không thể nào… không thể… cô ấy không làm thế với anh…"

"Bọn anh đính hôn rồi, làm sao cô ấy có thể… cô ấy không phải loại người ấy…"

Diệp Thanh Vũ hít thật sâu, Hạ Dã Nhuận đau một, cô đau mười.

Người đàn ông yêu thầm hai mươi năm, giờ lại hồn bay phách lạc bởi người phụ nữ khác, còn cô chỉ giương mắt nhìn.

"Làm sao mà không thể? Diệp Bạc Hâm có phải chỉ ngang bướng ngày một ngày hai đâu. Gây chuyện có mẹ nó đỡ, như lần này, rõ ràng nó hủy hôn, nhưng lại trốn bay trốn biến bặt không âm tín, mẹ nó nói gì? Mẹ nó đến nhà anh từ hôn, giấu nhiệm chuyện của Diệp Bạc Hâm, chẳng phải do sợ truyền ra ngoài, ảnh hưởng đến danh tiếng của con gái bà ta đấy thôi?"

"Chỉ cần từ được hôn, và chuyện Diệp Bạc Hâm đăng ký kết hôn với người đàn ông khác lúc vẫn còn hôn ước không bị bại lộ, thì nó vẫn là tiểu thư được hai nhà Diệp-Tô cưng chiều. Đồng thời bên ngoài cũng không mang tiếng xấu."

...

Sau khi Diệp Thanh Vũ ra về, Hạ Dã Nhuận vẫn chưa lấy lại được thần hồn, hoặc có thể nói anh không cách nào chấp nhận được sự thật này.

Bất kể Diệp Thanh Vũ nói gì, anh luôn tin Diệp Bạc Hâm không thể quá đáng như lời cô ấy nói.

Nhất định là đã có vấn đề gì đó.

Điện thoại trong túi đổ chuông, ngón tay Hạ Dã Nhuận lần mò, màn hình nhấp nháy cái tên quen thuộc.

Ánh mắt lướt qua vẻ u ám, anh không nhận, quẳng xuống bàn.

Âm thanh vang vẳng thu hút ánh nhìn của người bên cạnh, anh mặc kệ, đăm chiêu suy tư,

Nửa phút sau, tiếng chuông du dương cuối cùng im bặt.

Hạ Dã Nhuận gọi phục vụ, kết quả là Diệp Thanh Vũ đã thanh toán rồi.

Tâm trạng u ám càng phủ thêm một lớp sương mờ.

Bước ra khỏi quán cà phê, anh thẫn thờ cất bước về phía trước, bên tai là một tràng còi xe inh ỏi, lẫn trong tiếng la ó chửi bới của người qua đường, lẫn tài xế.

Ngẩng đầu hoang mang ngước nhìn bốn phía, nhận ra mình đã bước xuống đường xe chạy, xe đằng sau ùn tắc lại.

Những kẻ kia phẫn nộ hét lên với anh đầy tức tối, anh chỉ cười gằn, quay người bước đến bên đài phun nước.

Mặc kệ hình tượng, anh cứ thế xoãi hai chân, ngồi phệt xuống bệ tròn bên đài phun nước.

Lúc trợ lý riêng đến đón anh, gọi mấy lần, anh mới ngước đôi mắt xám xịt mông lung, thiếu đi thần thái tỉnh táo thường ngày.

Trợ lý sửng sốt, trừ năm năm trước lúc nghe Diệp tiểu thư lâm nguy, anh bạt mạng vượt đèn đỏ lao đến bệnh viên, suy sụp đợi ngoài phòng phẫu thuật ra, kể từ đó anh chưa từng gặp lại dáng vẻ hồn xiêu phách lạc này của Hạ Dã Nhuận.

Hạ Dã Nhuận cụp mắt, áo vest vất bên không buồn nhặt, hai chân máy móc tiến về phía xe đỗ.

Trợ lý vội vàng nhặt áo lên, theo sát anh.

Trạng thái anh như thế này, trợ lý e sẽ có chuyện.

"Giám đốc, mình đi đâu?"

Khóe mắt Hạ Dã Nhuận hơi rũ xuống, người uể oải ngồi thụt vào ghế sau, áo sơ mi trắng có vết bẩn đen đen.

Trợ lý gọi mấy tiếng, anh mới ngơ ngác ngước đôi mắt vô hồn lên.

Giọng khàn đặc: "Đến công ty…"

Bây giờ có thể đi đâu, công việc mới có thể khiến đầu óc anh linh hoạt trở lại, bận rộn mới khiến anh không thể nghĩ ngợi.

Hạ Dã Nhuận lặng lẽ ngó ra cảnh vật không ngừng thụt lùi về sau bên ngoài cửa sổ, con tim cứ dần tê tái từng chút từng chút, co rút lại thành một mớ.

Anh biết chuyện trọng đại, Diệp Thanh Vũ không lừa mình. Dẫu Diệp Thanh Vũ và Diệp Bạc Hâm từ nhỏ có ghét bỏ nhau, nhưng nhân phẩm của Diệp Thanh Vũ không đến nỗi nào, không bao giờ dễ dàng bôi nhọ người khác.

Hạ Dã Nhuận xao động, nhớ đến sự cương quyết của Tô Uyển, và cả lời cảnh cáo của Diệp Thiên Dịch, nhẽ nào mình sai rồi?

Điện thoại trong túi quần lại đổ chuông, ngắt ngang dòng tư tưởng, Hạ Dã Nhuận định không bắt máy, nhưng có vẻ đối phương có việc gấp, tiếng reo như giục giã. Anh ngần ngừ, sau cùng vẫn lấy điện thoại ra.

Vẫn là số máy vừa nãy, Hạ Dã Nhuận nén lại ý nghĩ ngắt máy, bèn chau mày nhấc nghe.

Đầu bên kia là một giọng nữ trẻ trung, rụt rè nhưng ấp ủ kỳ vọng. Giọng nói dịu dàng lay động, đến Hạ Dã Nhuận nghe cũng phải nén cơn bực trong lòng. Thương hoa tiếc ngọc phàm là đàn ông đều hiểu. Huống hồ là một quý công tử có văn minh như Hạ Dã Nhuận.

"Xin lỗi, anh Hạ, em làm phiền anh phải không?"

"Không." Hạ Dã Nhuận khẽ nói.

Cô gái thờ phào, hỏi đầy mong mỏi: "Lát nữa em đến bệnh viện kiểm tra, nhưng em hơi sợ, anh… có thể đi cùng em không?"

Hạ Dã Nhuận vốn định từ chối, nhưng giọng cô gái lại vang lên: "Không sao đâu anh, nếu anh bận thì em có thể tự đi…"

Hạ Dã Nhuận nhíu mày, khẽ nói: "Không bận, em theo y tá lên trước, anh đến sau."

90. Chương 90

Trợ lý nhìn Hạ Dã Nhuận qua gương chiếu hậu, anh đã gác máy, không lập tức ra lệnh quay đầu xe, mà đăm chiêu mở điện thoại. Không biết đang nghĩ gì, cả gương mặt trầm ngâm đến độ đáng sợ.

Hồi lâu, khi rẽ qua một giao lộ, Hạ Dã Nhuận mới xoa thái dương, mắt nhắm nghiền, ngả vào lưng ghế.

"Tới bệnh viên…"

Sự bất lực nhiều hơn quan tâm, giọng lạnh nhạt lấp đầy hiu quạnh.

Tốc độ xe không nhanh không chậm, gặp đèn đỏ vẫn dừng lại.

Bệnh viện cách trung tâm thành phố không xa, chừng nửa tiếng là đến nơi.

Hạ Dã Nhuận chưa vội xuống xe. Ngồi trên xe, anh châm một điếu thuốc, nheo mắt nhả khỏi, làn khói thuốc vẩn vương bôi nhòa đường nét của anh.

Công tử như ngọc, để hình dung Hạ Dã Nhuận không còn gì hợp hơn câu nói ấy.

Hạ Dã Nhuận nghiện thuốc nặng, lúc áp lực công việc quá lớn, mỗi ngày anh đốt hai bao, trên căn bản thuốc chưa lúc nào rời tay.

Hộc để đồ trên xe luôn có sẵn thuốc, bật lửa, gạt tàn.

Ngửi thấy mùi thuốc, nghe bên tai tiếng loẹt xoẹt bật lửa, trợ lý liếc nhìn anh qua gương chiếu hậu, đoạn lấy gạt tàn đưa anh.

Một lúc rít liền mấy điếu, mãi đến khi trong xe mịt mù khói, anh mới dụi đầu tàn, mở cửa sổ, xua tan làn khói nồng nã trong xe.

Thứ Ba, bệnh viện chật ních người, nhiều người đứng xếp hàng dưới sảnh, Hạ Dã Nhuận vốn khí chất ôn nhu như ngọc, lại vận quần tây áo vest cắt may vừa vặn, đồng hồ đeo tay nhãn hiệu Thụy Sĩ, người sành sỏi thoạt nhìn đã biết ngay tư trang trên người anh không dưới bảy con số.

Toàn thân như bao trùm trong ánh sáng, thoáng chốc đa số ánh nhìn trong sảnh đều rơi trên người anh. Còn anh lại cau mày, thần sắc bần thần như trước. Trợ lý đi cạnh bên, cả hai quen đường bước vào thang máy, lên thẳng khoa Mắt tầng năm.

Hai năm trước trên đường ra sân bay, vì tránh một chiếc xe hàng lao tới chính diện, Hạ Dã Nhuận đành đánh tay lái, xe lao vào khối núi ven đường.

Giữa bờ vực sống chết, Lâm Tịnh Âm nghiêng người che đầu Hạ Dã Nhuận, còn bản thân lại đập vào vách kính chắn, một cú va chạm quá dữ dội khiến cô ngất lịm tại chỗ.

Lúc tỉnh dậy thì đã là ba ngày nằm trong bệnh viện, mắt không thấy ánh sáng, khoảnh khoắc ấy cô thấy thế giới của mình sụp đổ.

Lúc ấy, tâm trạng cô vô cùng bất ổn. Hạ Dã Nhuận lại áy náy, đành chủ động chịu trách nhiệm chăm sóc, từ chuyển đến bệnh viện tốt nhất, mời đoàn trị liệu tốt nhất từ nước ngoài, Hạ Dã Nhuận đều lo liệu dù lớn dù nhỏ.

Người đàn ông lăn lộn trên thương trường nhẽ nào không hiểu Lâm Tịnh Âm muốn gì, nhưng anh không cho được. Một trái tim từ nhiều năm trước đã trao người phụ nữ khác, không còn cô gái nào có thể lọt vào mắt anh.

Mắt của Lâm Tịnh Âm mãi chưa thấy tiến triển, nói cho cùng là trách nhiệm của anh. Nếu không phải do anh, thế giới của cô ấy đã không rơi vào u tối.

Lâm Tịnh Âm không còn gì, cô đặt tất cả gửi gắm nơi anh. Mấy ngày không gặp, tính tính cô trở nên nóng nảy, bác sĩ khuyên không tốt cho mắt hồi phục, nên trong lúc bận rộn công việc, cứ dăm ba ngày anh lại đến bệnh viện.

Một năm trước, bác sĩ điều trị mới đồng ý cho cô xuất viện, nhưng hằng tháng phải đến bệnh viện tái khám một lần. Vào những ngày đó cô sẽ được nghe bác sĩ chẩn đoán, mỗi lần như thế là một lần chan chứa hy vọng, để rồi lần qua lần thất vọng.

Cô sợ cả đời sẽ không nhìn thấy gì, như vậy là sẽ chẳng còn gì.

Ngược chiều ánh sáng, Hạ Dã Nhuận chậm rãi bước đi. Y tá đẩy xe từ một góc rẽ đi ra, Hạ Dã Nhuận lơ đễnh. Cô y tá không nghĩ góc rẽ bên kia có người, xe đâm sầm vào người Hạ Dã Nhuận.

Hạ Dã Nhuận lảo đảo lùi về sau mấy bước. Trợ lý giật mình vội và đỡ lấy.

Bông tăm, băng gạc, hộp thuốc, kim tiêm…

Rơi vãi khắp nơi.

May chưa bể mấy bình thuốc.

"Ối giời ơi! Tôi nói cái anh này làm sao thế? Đi đường không biết nhìn à?" Y tá vừa trách móc, vừa lom khom nhặt đồ.

Trợ lý nhìn Hạ Dã Nhuận, đoạn khẽ khàng xin lỗi thay anh.

Y tá ngẩng lên thấy một chàng trai trẻ giúp mình nhặt đồ, quần tây áo vest, đeo kính viền ánh kim, thoạt trông đã biết là người làm công sở.

Quay ra thấy Hạ Dã Nhuận, mặt lạnh nhạt, tướng tá thì lại đẹp trai, tiếc là một gã bất lịch sự, đâm vào người ta mà để trợ lý xin lỗi hộ.

Một vài kẻ có tiền là không coi người khác ra gì, nghiễm nhiên chỉ tay năm ngón, mắt hếch ngược lên trời.

Y tá hứ một tiếng, đanh mặt quở mấy câu rồi đẩy xe đi.

Ngồi đợi trong phòng khám Mắt, Lâm Tịnh Âm nghe tiếng động, liền nhờ y tá ra xem sự tình. Y tá rướn cổ thấy Hạ Dã Nhuận và xe đủn đâm sầm vào nhau, liền á một tiếng, đoạn xì xào miêu tả lại như thật cho Lâm Tịnh Âm nghe.

Lâm Tịnh Âm lo lắng, vịn ghế đứng dậy, nhờ y tá dìu mình ra xem.

"Anh Hạ, anh không sao chứ?" Nghe tiếng bước chân quen thuộc, gương mặt Lâm Tịnh Âm vụt cười yếu ớt, đôi mắt vô hồn hướng về phía trước. Dù Hạ Dã Nhuận đang đứng phía bên trái của cô, nhưng ánh mắt cô dõi vào không khí, hai tay quơ quào trước mặt.

Hạ Dã Nhuận lặng lẽ nhìn những ngón tay gày gò, mu bàn tay nổi gân xanh rõ mồn một, khiến bàn tay càng thêm ốm yếu, mong manh.

Thu lại ánh nhìn, anh đỡ cánh tay cô từ tay y tá, dẫn cô ra đến văn phòng khoa.

"Không sao…"

Nhìn gò má nhợt nhạt của cô, Hạ Dã Nhuận hỏi han tình hình sức khỏe của cô như thường ngày, nhưng tâm trạng sa sút vẫn được Lâm Tịnh Âm manh nha nhận ra.

Trong lúc đợi tái khám, như thường lệ Lâm Tịnh Âm kể lại những chuyện vui trong cuộc sống, nói rồi tự cười. Hạ Dã Nhuận ở bên thả hồn lơ đễnh đi rõ xa, lâu không thấy anh phản hồi, tâm trạng Lâm Tịnh Âm lặng xuống: "Anh Hạ?"

Gọi mấy câu, Hạ Dã Nhuận mới thu lại ánh mắt lơ đễnh, ngoảnh đầu nhìn cô gái cạnh bên, giọng khàn khàn: "Sao?"

Lâm Tịnh Âm nở nụ cười buồn, nghếch gương mặt hao gầy, đôi mắt như lồng một áng màu xám xịt: "Anh Hạ, có phải anh thấy em rất phiền không?"

Hạ Dã Nhuận muốn nói "Phải", sự tồn tại của cô đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống của anh, bao gồm tình cảm của anh, cô gái mà anh yêu giờ đã không thấy đâu. Còn anh lại nôn nóng, điên cuồng hận không thể tìm ra cô ấy, thế mà vẫn phải nén lại tâm trạng bực dọc đến bệnh viện với cô, nghe những chuyện ấu trĩ của cô.

Thậm chí anh không thể trút giận.

Đối diện với sự ngây thơ của cô, với đôi mắt mất đi sắc màu, Hạ Dã Nhuận lại nghĩ đến tội lỗi của mình, sự bất lực căng nặng cõi lòng, những lời nghiệt ngã lại đành nuốt xuống, bất chấp cổ họng đau đớn, như nuốt phải lưỡi dao sắc.

"Không sao, đừng nghĩ nhiều." Hạ Dã Nhuận lạnh nhạt cụp mắt, ánh nhìn không có lấy một sự ấm áp.

"Vậy ạ? Sao vừa nãy anh không nhận điện thoại của em? Nhẽ nào anh quên hôm nay là ngày em tái khám. Hôm qua mình chả đã nói, buổi trưa anh đưa em đến mà?" Lâm Tịnh Âm se sẽ nói, giọng thoáng vẻ cô

đơn, và cả tủi thân.

Cô biết lúc nào thì nên tỏ ra yếu đuối, cũng hiểu rõ đàn ông thích như vậy.

Lúc này tỏ ra dồn dập trái lại sẽ phản tác dụng, lấy lùi làm tiến mới là thượng thượng sách.

Nghe giọng nghẹn ngào của cô, Hạ Dã Nhuận quả nhiên mủi lòng: "Không quên, lúc em gọi điện, anh đang bận bàn bạc với khách hàng, sau đó chẳng bắt máy đó thôi?"

Có vẻ như Lâm Tịnh Âm là người con gái rất dễ mãn nguyện, ánh mắt anh chăm chú lướt trên gương mặt cô, lòng nhoi nhói đau.

Tại sao người anh thích lại không thể ngoan như cô ấy, hiểu cho anh một tí có phải tốt không?

Hạ Dã Nhuận đưa Lâm Tịnh Âm vào phòng kiểm tra, nhìn cô ấy nằm lên giường, bị đẩy vào dưới bộ máy hình vòm, mắt đeo thiết bị tròn như cái bát.

Do căng thẳng nên hai tay gác trên bụng hơi lẩy bẩy run.

"Đừng căng thẳng, cứ thả lỏng." Bác sĩ điều trị ngồi trong phòng quan sát, nhẹ giọng làm dịu tâm trạng cô.

Kiểm tra xong, Hạ Dã Nhuận để y tá dìu Lâm Tịnh Âm ra ngoài trước. Cửa đóng lại, anh ngồi xuống trước mặt bác sĩ điều trị.

"Thưa giáo sư Châu, thế nào ạ, có khả năng hồi phục thị lực không?"

Giáo sư Châu lật xem phim vừa chụp, chỉ vào một tấm đồng tử đen trắng giảng giải với Hạ Dã Nhuận. Mà Hạ Dã Nhuận dù lợi hại mấy thì cũng chỉ ở lĩnh vực thương trường, đối với thuật ngữ y khoa anh hoàn toàn lạ lẫm.

Anh nhíu mày ngắt lời: "Giáo sư Châu, mong ông nói rõ hơn, khả năng hồi phục là bao nhiêu phần trăm, khoảng bao lâu thì có thể hồi phục? Có cần làm phẫu thuật không?"

Giáo sư Châu là chuyên gia nhãn khoa nổi tiếng trong nước, mỗi lần nhắc đến chuyên môn là không ngừng lại được, bị chàng trai trẻ ngắt lời, mặt ông thoáng vẻ bối rối.

Húng hắng vài tiếng, ông mở bệnh án, vừa ghi chép vừa nói: "Ban đầu cô ấy va vào chắn kín, dẫn đến tụ máu trong sọ, chèn lên dây thần kinh thị giác, gây nên mù tạm thời. Lúc đầu chúng tôi đã có phác đồ điều trị, vốn dự định trực tiếp tiến hành phẫu thuật lấy máu tụ trong sọ, nhưng vị trí chấn thương cách nhãn cầu quá gần. Dưới tiền đề không đụng chạm vào dây thần kinh thị giác, chúng tôi không dám đảm bảo có

thể giúp cô ấy hồi phục như cũ. Theo lý mà nói, phác đồ điều trị thứ hai không có vấn đề gì, dùng thuốc làm tan máu bầm trong sọ ít nguy cơ hơn làm phẫu thuật, trong vòng một năm có thể hồi phục dần dần thị giác, nhưng hai năm rồi.

Ngưng một lúc, giáo sư Châu ngoáy bút ký tên, xé tờ bệnh án đưa anh.

"Trong y học, những tình trạng kiểu này không thể có được đáp án chính xác, tôi cũng không thể khẳng định bao giờ thì thị lực hồi phục. Nhưng tôi dám đảm bảo, với trình độ phát triển của y học ngày nay, mắt của cô ấy nhất định có thể nhìn lại được. Bây giờ chỉ là vấn đề thời gian. Thế này, chúng tôi sẽ họp bàn, xem xét lại phác đồ điều trị. Nếu anh Hạ không yên tâm, có thể đưa cô ấy sang Mỹ điều trị."

"Nhưng thứ cho tôi nói thẳng, việc Lâm tiểu thư mãi không hồi phục, khả năng lớn là do tâm lý của cô ấy không vượt qua được. Hai người có thể tham khảo việc tham vấn bác sĩ tâm lý.

Từ phòng Tái khám đi ra, trong đầu Hạ Dã Nhuận luôn lởn vởn lời giáo sư Châu nói.

Cho đến khi Lâm Tịnh Âm lên tiếng, anh Hạ, không sao đâu, em quen rồi, bấy giờ anh mới sực tỉnh, toan nói lại thôi.

Bầu không khí nặng nề tĩnh mịch kéo dài cho đến khi tiễn Lâm Tịnh Âm về đến căn hộ cô đang ở.

Căn hộ hơn trăm mét vuông, đầy đủ đồ đạc, thang máy chạy riêng từng hộ, nằm tại vòng tuyến III của thành phố, cũng thuộc khu cao cấp. Trang hoàng theo phong cách Châu âu, ba phòng một phòng khách.

Hộ lý phụ trách chăm sóc cô, cả căn hộ rộng thênh thang chỉ hai người ở.

Theo lý mà nói, Lâm Tịnh Âm không đi làm, gia cảnh éo le, vài năm trước bố mẹ do làm ăn thất bại, nợ nần chồng chất, đã cuốn gói chạy trốn, để lại cô bé đối diện với chủ nợ lăm le đòi nợ tận nhà.

Gặp lại Lâm Tịnh Âm ở hộp đêm. Lúc ấy cô bị ép đến hộp đêm tiếp rượu, còn Hạ Dã Nhuận do công việc làm ăn thường xuyên có mặt tại đó. Để làm hài lòng vài gã giám đốc có sở thích quái gở, lúc bàn chuyện làm ăn thường có người đẹp đi kèm, nói là tiếp khách, Hạ Dã Nhuận không thể không nể.

Hạ Dã Nhuận nhận ra cô gái bị chuốc rượu là em gái lớp dưới ngoan hiền thời đại học năm xưa, lúc phát biểu trước ban bệ Hội sinh viên cũng tỏ ra ngượng ngùng, giờ lại ra tiếp rượu với lớp trang điểm dày đậm.

Hạ Dã Nhuận mủi lòng, giúp cô ấy mấy lần. Sau một hai lần như thế mọi người đều thức thời, mỗi lần anh đến, là ắt có Lâm Tịnh Âm tiếp. Sau đó biết rõ hoàn cảnh của cô, Hạ Dã Nhuận đã giúp cô trả nợ.

Có điều mối ân tình ấy không đủ để đền cho cô đôi mắt. Sau khi Lâm Tịnh Âm bị mù, Hạ Dã Nhuận lại giúp cô mua một căn hộ trong nội thành, gọi là bồi thường.

Lâm Tịnh Âm ngồi khép nép trên ghế sô-pha, đầu cúi gằm, mái tóc dài che đi hai gò má.

Hạ Dã Nhuận ngồi trước mặt cô, mặt mũi tỏ vẻ nghiêm túc hiếm thấy.

"Tịnh Âm, lúc trước em cứu anh, anh rất cảm kích, nhưng hai năm qua… anh nghĩ là…" Hạ Dã Nhuận hơi khó xử, nhưng vẫn quyết nói ra: "Sau này em hãy sống tốt, em phải học cách tự lập, không ỷ lại vào anh nữa. Mới rồi Giáo sư Châu đã nói, mắt em có hy vọng phục hồi thị lực, chỉ cần em thả lỏng tinh thần, đừng quá căng thẳng…"

Lâm Tinh Âm hốt hoảng ngẩng lên: "Anh Hạ, ý anh là gì?"

Hạ Dã Nhuận nhìn lảng đi: "Anh có cuộc sống của mình, còn thứ có thể cho em, anh đều cho rồi. Sau này em cần gì, cứ nói, anh chắc chắn sẽ đáp ứng."

Sắc hồng hào trên gương mặt Lâm Tinh Âm nhợt nhạt dần đi, run run nói: "Anh không… quan tâm em nữa ư?"

Hạ Dã Nhuận lắc đầu: "Không phải, lúc em cần, anh vẫn giúp, nhưng… mình có khi nên hạn chế gặp mặt… em còn trẻ, có thể do em thấy cảm kích anh, vì năm xưa lúc em hoạn nạn, anh đã giúp em, hiển nhiên em ngộ nhận thứ cảm kích ấy thành ngưỡng mộ. Đợi bao giờ mắt em khỏi hẳn, gặp gỡ nhiều người, em sẽ nhận ra suy nghĩ bây giờ của mình thật hoang đường…"

"Không phải đâu, anh ơi, em không hề mưu cầu tình cảm của anh, nhưng anh không thể xỉ nhục em, yêu là gì, cảm kích là gì, em phân biệt rất rõ ràng. Em hai mươi lăm tuổi rồi, trí não trưởng thành, không phải cô bé con thiếu hiểu biết."

Cảm xúc của Lâm Tịnh Âm như mất kiểm soát, tay siết chặt tấm phủ sô pha: "Em… em biết… anh có vị hôn thê, em cũng biết mình thấp kém, không xứng với anh. Gia cảnh của em không hiển hách như anh, lại còn bị cha mẹ ruồng bỏ. Em chỉ là đứa trẻ không ai thương, em thế này thực sự không dám mưu cầu gì cả. Vị hôn thê của anh thông minh xinh đẹp, gia cảnh tốt, xứng đôi vừa lứa với anh. Em chẳng phải loại không biết tốt xấu, muốn tranh giành với cô ấy. Em… chỉ…" Lâm Tịnh Âm bần thần xoa mắt mình: "Em… chỉ là đứa mù loà… sao em dám… sao dám mưu cầu hạnh phúc?"

91. Chương 91

Nước mắt len theo kẽ tay nhỏ xuống, Lâm Tinh Âm vụt đứng dậy, chẳng kể có nhìn được không, cô quay phắt người, ôm mặt chạy đi. Hà Dã Nhuận sửng sốt, đồng tử co rút lại: "Tinh Âm!"

Vướng phải chiếc ghế trong phòng khách, Lâm Tinh Âm ngã sóng soài, người đập mạnh xuống nền, ghế đè lên chân. Hạ Dã Nhuận ngồi xuống bên cô, nhấc ghế ra, toan mắng thì thấy gương mặt trắng bệch, bèn cụp mắt, lặng thinh.

"Có bị thương ở đâu không?" Hạ Dã Nhuận vén ống quần của cô lên, Lâm Tinh Âm rụt chân lại, né tránh bàn tay anh. Quay mặt đi, cô cười khổ: "Nhìn xem, anh Hạ, em lại gây thêm phiền phức cho anh."

"Bây giờ em chỉ là một kẻ tàn phế, đến cuộc sống không thể tự mình lo liệu." Tay Hạ Dã Nhuận cứng đờ, áy náy cúi đầu.

"Thôi không sao, anh về đi, anh Hạ." Lâm Tinh Âm rơm rớm nước mắt cười, hai tay mò mầm trên đất. Hạ Dã Nhuận mím môi im lặng, đỡ cánh tay cô, nửa ôm lấy vai, đặt cô ngồi lại trên ghế. Rút một tờ giấy ăn đưa cô. Năm ngón tay cô run rẩy, cầm tờ giấy lau mặt. Đôi mắt ấy vốn rất đẹp, tiếc là bây giờ trở nên vô hồn.

"Anh Hạ, hay là Diệp tiểu thư đã nói gì? Nên anh mới rạch ròi quan hệ với em?" Lâm Tinh Âm vặn khăn giấy, giọng đìu hiu.

"Không phải" Tim Hạ Dã Nhuận nhói đau, quay phắt mặt đi. Cô ấy nói gì đã tốt, nhưng cô ấy chả nói gì cả. Từ nhỏ đến lớn đã quen tự quyết định, đến giờ việc hôn nhân cô ấy cũng tự mình quyết định.

"Vậy… anh, anh có thể coi em là em gái không? Em không yêu cầu gì cả, thỉnh thoảng nghe được giọng anh là tốt lắm rồi…" Nỗi tự tin như chìm trong bụi nhỏ, nhưng vì thi thoảng vẫn được gặp anh. Hạ Dã Nhuận không thốt ra được câu cự tuyệt, cổ họng khô không khốc, nặn ra một chữ "Được."

…

Dạo gần đây bên cạnh Tập Vị Nam xuất hiện một bóng hồng, yêu kiều thướt tha, thân hình cao ráo, cao ngang sống mũi thẳng tắp của anh.

Đàn ông anh hùng tráng kiện, phụ nữ trong nét thướt tha lại có khí khái hào hùng, đi đến đâu cũng là cảnh sắc đẹp hấp dẫn bao ánh nhìn.

Nơi như quân đội, thời gian rảnh rỗi vốn ít trò vui, thế nên bất kể nữ hay nam, mắt đều lăm lăm le le dõi theo cả hai, toan nghe ngóng hóng hớt.

Quân đoàn trưởng đến thị sát căn cứ. Tập Vị Nam theo tiếp đã mấy ngày, từ huấn luyện nữ binh đến nam chiến sỹ tập dượt tình thế cứu nạn, người phụ nữ luôn kè kè ở bên.

Mộc Vũ mê đắm nhìn theo bóng lưng người đàn ông, vai rộng eo thon gọn, thân hình tráng kiện, cơ thể dưới lớp quân phục hừng hực sức sống.

Đàn ông trong quân đội đa phần đều bỗ bã thô tục, nói năng tục tằn, thấy phụ nữ, mắt sáng quắc như lũ sói đói.

Tập Vị Nam khác hẳn bọn họ. Tướng mạo tuấn tú hơn người, điềm đạm giữ khoảng cách, cư xử văn minh lịch sự, nhất cử nhất động đều toát ra vẻ chín chắn mê đắm lòng người.

Không phải nghi ngờ, người đàn ông trầm ổn, xuất sắc này đi đến đâu cũng hút mắt phụ nữ.

Mộc Vũ là cháu gái của Quân đoàn trưởng, cấp trên trực tiếp của Tập Vị Nam. Đảm nhiệm công việc kỹ thuật trong quân khu, tốt nghiệp học viện quân sự trung ương, hàm trung úy.

Người ta vẫn nói "tam thập nhi lập", Tập Vị Nam thân là Sư đoàn trưởng, tuổi tác gần ba mươi mà chưa lập gia đình, bao ánh mắt trong Quân ngũ đều nhóm ngó anh, ước tính mai mối giới thiệu cho anh.

Nào là con gái, cháu ngoại, cháu gái, họ hàng thân thích của Quân đoàn trưởng, Sư đoàn trưởng, bọn họ đều muốn kết thống gia với vị Thượng tá tương lai tươi sáng này.

Ngoài mấy vị cấp cao trong Quân ủy, rất ít người viết Tập Vị Nam đã kết hôn. Hiển nhiên vị Quân đoàn trưởng này cũng không hề hay biết, lần trước Tập Vị Nam đã bỏ qua vị Quân đoàn trưởng này, mà tìm thẳng đến cấp dưới của ông nội, đệ trình đơn xin phép kết hôn.

Sau mấy lần bị từ chối khéo, lần này nhân cơ hội thị sát, Quân đoàn trưởng trực tiếp dẫn cháu gái bên mình. Ông tin rằng cả hai có cơ hội tiếp xúc thì Tập Vị Nam nhất định sẽ phát hiện ra vẻ đẹp của Mộc Vũ.

Thế nên ở căn cứ mới xuất hiện một bộ ba kì quặc.

Quân đội vốn là một đại gia đình, người nhiều thì lắm mồm, chẳng mấy chốc đã lan đến tai Diệp Bạc Hâm. Mới đầu cô không để ý, cho đến ngày thứ ba, cô tận mắt chứng kiến Tập Vị Nam dẫn Quân đoàn trưởng đến thị sát Binh đoàn nữ tập luyện.

Mộc Vũ có diện mạo yêu kiều, gương mặt sáng bừng rạng rỡ, đứng bên cạnh anh, nom hợp đôi khó tả.

Cả hai đều thuộc mẫu hình tỏa sáng, tự nhiên vị Quân đoàn trưởng bên cạnh lại lu mờ.

Diệp Bạc Hâm khó khăn rời ánh mắt nhìn, chú tâm tập luyện, nhưng tâm tư lại bất giác bay theo họ.

Vào Binh đoàn nữ đã nửa già tháng, lần đầu tiên thấy Tập Vị Nam xuất hiện tại cứ điểm tập luyện của đội nữ.

Căng thẳng, đồng thời cũng có ít nhiều nhụt chí.

Không thể tập trung tư tưởng, rốt cuộc sai phạm liên tục, bị lớp trưởng đay nghiến cho một trận.

Tập Vị Nam chau màu, ánh mắt bất giác lướt qua người cô, tay đặt sau lưng dần siết chặt.

"Chiến sỹ kia làm sao thế? Binh đoàn nữ chẳng phải sơ tuyển nhiều vòng mới tuyển hay sao? Tố chất yếu kém thế kia tại sao lại gọi vào đội? Chưa đến mười ngày nữa là kì sát hạch cuối, sau này Quân đặc chủng có nữ binh sĩ hay không, thành bại đều ở đây. Tập Sư đoàn trưởng, cậu muốn tôi xem những thứ này à? Khoe ra một người lính yếu kém cỡ này, tôi còn thấy xấu hổ."

Mộc Quân đoàn trưởng chỉ vào Diệp Bạc Hâm đang quần xà ở đằng xa, bực mình phê bình.

Mộc Vũ liếc nhìn Tập Vị Nam, thấy sắc mặt anh sa sầm, bèn lên tiếng nói đỡ: "Thưa Quân đoàn trưởng, lúc đầu thành lập Binh đoàn nữ, Cận Sư đoàn trưởng không hề đồng tình, giờ thể lực nữ chiến sỹ yếu kém, không thể trách Cận Sư đoàn trưởng, với cả, anh ấy không phải ngày nào cũng đến chiến cứ Đặc chủng binh."

Cháu gái không phân biệt đúng sai cứ thế bênh Tập Vị Nam, phản bác Sư đoàn trường. Dù là cháu ruột đi chăng nữa, thì Sư đoàn trưởng trong công việc vẫn cần thái độ nghiêm túc, không bởi cháu gái ngưỡng mộ Tập Vị Nam mà bỏ qua cơ hội thuyết giáo anh.

Sự giúp đỡ của Mộc Vũ, Tập Vị Nam không hề lấy làm cảm kích, ánh mắt chưa từng một lần dừng lại ở cô ta.

"Thưa Quân đoàn trưởng, là trách nhiệm của tôi, tôi xin nhận toàn bộ trách nhiệm." Tập Vị Nam giơ tay kiểu nhà binh.

Mộc Vũ cứng đờ sắc mặt, phần nào ai oán lườm anh.

Ba ngày rồi mà anh ta luôn ngó lơ cô, coi cô như người tàng hình.

Nói gì thì nói cô cũng là một đấng mỹ nhân, là hoa khôi khóa X, thế mà trong mắt anh ta lại chẳng là cái gì, là sao?

Mộc Vũ hậm hực xoắn góc áo trút giận. Sư đoàn trưởng húng hắng vài tiếng, lại tiếp tục giáo huấn Tập Vị Nam mấy câu, mới quay ra thị sát khu vực tập luyện tiếp theo.

...

Diệp Bạc Hâm rầu rĩ trong người. Đám con gái cùng phòng vẫn đang xì xà xì xào, thì thầm nói lần này Đội trưởng đổ thật rồi, đổ bởi cái cô có thân hình thướt tha kia rồi.

Tiếc quá, binh đoàn nữ nói gì thì nói cũng được trăm cô gái, không thiếu gì gái đẹp, mà không ai hạ gục được Đội trưởng, để người ngoài vào khoét mất.

Xôn xao một lúc, Diệp Bạc Hâm càng nghe càng khó chịu, bỏ đũa xuống: "Tớ no rồi."

Nói xong liền quay người rời nhà ăn.

Có người nhận ra hai hôm nay tâm tình của cô rất tệ, như thể làm gì cũng uể oải, cười không chạm đáy mắt, lúc tập luyện thường xuyên phạm lỗi.

"Cậu ấy làm sao thế?" Hướng Đóa Nha huých cùi trỏ vào Duy Mật.

Duy Mật nhún vai: "Tớ làm sao biết được, chắc đến tháng ấy mà."

"Không phải, đến tháng mà nghiêm trọng thế?"

"Lúc cậu đến tháng, chả đau sống đi chết lại đấy thôi?"

Ở cửa nhà ăn, Diệp Bạc Hâm chạm mặt bộ ba kia. Giờ, cứ nhìn thấy cả ba người ấy, cô lại đau đầu.

"Chào Quân đoàn trưởng! Chào Sư đoàn trưởng!" Không tránh được, cũng chẳng quay vào được, Tập Vị Nam đã liếc thấy cô rồi, cô đành liều mình chào hỏi.

Mộc Quân đoàn trưởng gật đầu, nhìn thoáng qua cô, không nhận ra cô là ai. Bên cạnh lại có người chào hỏi, ánh mắt không nán lại lâu.

Liếc nhanh Tập Vị Nam một cái, ánh mắt sâu hun hút như có lớp sương mù nhấn chìm người khác. Cô cụp mắt, lướt qua anh.

"Sao thế, nữ chiến sĩ ấy có vấn đề gì à?" Mộc Vũ nhìn rõ, mà trực giác của phụ nữ không sai bao giờ. Ánh mắt Tập Vị Nam nhìn cô gái ấy có cảm giác rất khó tả, không giống như nhìn người khác, bằng vẻ xa cách lãnh đạm, không ai dám lại gần.

"Không."

Với Mộc Vũ, Tập Vị Nam cũng bất lực, bề ngoài Quân đoàn trưởng dẫn cô ta đến thị sát, lại không nói rõ là mai mối giới thiệu, anh muốn cự tuyệt cũng không làm được, mà Mộc Vũ cũng chưa có hành động gì quá đáng,

Song, những kẻ có mắt trong quân ngũ đều biết, Mộc Vũ có tình cảm với anh. Ba ngày nay, cô không rời anh nửa bước, khiến anh gặp nhiều phiền nhiễu.

"Mẹ kiếp, Diệp Bạc Hâm! Cậu để con bé đấy tác oai tác quái trên đầu mình đấy à? Đừng quên, cậu mới là chính thất, đứng trước mặt nó, lòe bài ra lại chẳng lóa mắt chúng nó?" Hôm đầu tiên Thẩm Tư Á đã thấy ả họ Mộc đứng cạnh Tập Vị Nam, ánh mắt ấy đói khát chỉ chực lao bổ vào con nhà người ta.

Cảnh tượng trước cửa nhà ăn, cô chứng kiến cả. Thẩm Tư Á căm phẫn nắm cánh tay Diệp Bạc Hâm, trỏ vào lưng Mộc Vũ, rít lên.

"Cái quái gì thế, cậu im ngay cho tôi. Chuyện không có gì, đừng nói bừa." Diệp Bạc Hâm cạn lời, bịt chặt mồm cô nàng, lôi đi: "Nhớ đừng có mà rước phiền hà cho tôi."

Đi xa rồi, Diệp Bạc Hâm mới buông tay.

Vừa được thả, Thẩm Tư Á liền nói: "Tập Vị Nam làm cái quái gì? Trước mặt cậu mà đá đưa với ả khác, có đúng tốt thật không? Cậu không xem xét hạ điểm, hoặc hất cẳng hắn đi?"

Diệp Bạc Hâm cáu mình, toan xé tan cái mỏ cô nàng: "Cậu chỉ mong tôi có thể thôi à?"

Hất cẳng? Nói thì dễ, dám bởi không phải cô nàng, nên nói không biết ngại.

…

Trong gian phòng ngủ gọn gàng sạch sẽ, trên chiếc giường gỗ cứng, cơ thể nam và nữ cùng tiến hành những động tác vận động nguyên thủy nhất. Tình và dục kết hợp, cơ thể và trái tim dung hòa, đẩy cả hai leo lên tới đỉnh.

Dư âm qua đi, Tập Vị Nam vẫn chưa thấy thỏa mãn, hôn lên môn cô, cánh tay ôm vòng sau gáy, trán cụng trán thân mật, khàn giọng hỏi: "Thích không?"

Người rõ nghiêm túc mà đam mê mấy cái chuyện này, lại còn thích nói những lời khiến cô phải xấu hổ.

Diệp Bạc Hâm da mặt không đủ dầy, đỏ mặt đẩy anh ra: "Anh sau này có thể bớt nói mấy lời xấu hổ ấy được không?"

Tập Vị Nam cười khẽ: "Lời nào?"

"Thì… này… đừng bật đèn…"

Tập Vị Nam bật đèn, mới rồi do cô yêu cầu, cả hai mới phải lần mò sờ soạn trong bóng tối. Khó khăn lắm mới đợi cô ấy nghỉ ngơi, gạ cô ấy làm một phát, thế nào cũng không thể để cô ấy từ chối.

Người đàn ông "Đói" năm năm, hai lần trước chả bõ, lại nửa tháng hơn không đụng chạm, Tập Vị Nam đúng thật nhịn được.

Rơi vào đáy mắt cuồn cuộn sóng tình cua anh, Diệp Bạc Hâm ngẩn người, túm lấy chăn ngồi dậy, căng thẳng nhìn anh: "Em… em phải về rồi…"

Tập Vị Nam thở dài, ôm lấy vai cô, khẽ kéo vào lòng, dụi má cô, nhắm mắt nói: "Đợi lúc nữa…"

"Nhưng mà…"

"Yên tâm, anh không làm bậy đâu."

92. Chương 92

Tập Vị Nam nói không làm bậy tức là không làm bậy, chỉ lặng lẽ ôm cô, đôi mắt tinh anh lướt trên gương mặt cô, mê đắm, xa xăm, như đang nhìn cô, lại như đang thông qua cô tìm kiếm gì đó.

Diệp Bạc Hâm gác lên cánh tay anh, má ửng hồng.

Giơ tay che mắt anh: "Đừng nhìn nữa."

Ngượng quá.

Tập Vị Nam cười khẽ, vén tóc con bên mai của cô.

Trước mặt người lạ, cô đoan trang khoáng đạt. Trước mặt người quen, cô chả hề kiêng nể, để lộ bản chất. Nhưng chỉ trước mặt anh, cô lại rất ngoan, ngoan đến độ anh phải xót xa.

Những câu đùa trêu nho nhỏ thi thoảng, cũng khiến cô đỏ mặt ngượng ngùng.

Nhưng nếu làm cô ấy giận thật sự, thì cô ấy lại lạnh lùng xa cách khiến anh hoang mang.

Tập Vị Nam chủ động nhắc đến Mộc Vũ, Diệp Bạc Hâm lặng yên nghe, nghe tiếng anh rủ rỉ ôn tồn bên tai, khóe miệng mím cười.

"Nói như thế tức là mấy năm nay, họ không ít lần mai mối cho anh, vừa đẹp lại vừa giỏi, anh không xao động à?" Diệp Bạc Hâm nhoẻn cười, giọng lanh lảnh.

Đôi mắt đẹp sáng rực, tò mò nhìn anh.

Cô không hề ghen tỵ, đơn thuần chỉ bởi tò mò.

Tập Vị Nam khựng lại, ánh mắt đảo quanh, bờ môi cong cong: "Không có cảm xúc, có lẽ là duyên chưa đến."

Người như anh cũng tin duyên phận?

Đúng là kì lạ.

Diệp Bạc Hâm cụp mắt: "Thế Mộc Vũ thì sao, cô ấy rất đẹp."

Người đẹp khiến một phụ nữ như cô cũng phải nao lòng.

Đối với cái đẹp, dù nam hay nữ cũng đều muốn ngắm nhìn lâu lâu.

"Ghen à?" Đôi mắt sáng lên long lanh, anh buồn cười, nâng chiếc cằm thon thon của cô lên.

Diệp Bạc Hâm mím môi: "Ghen thì không, nhưng thấy hai người rất xứng đôi."

"Anh… có hối hận không? Nếu sau này nhận ra em không tốt đẹp như thế, lại hối hận vì một phút bốc đồng và bỏ cả vườn hồng?"

Suy nghĩ của phụ nữ, đàn ông không bao giờ hiểu được.

Nếu đã không ghen, sao còn chấp nhặt những thứ này?

Với anh, lại thiếu tự tin đến thế sao?

Đôi mắt đẹp nhắm lại, vòng tay siết chặt bờ eo cô, khe khẽ nói: "Hai năm trước, Mộc Quân đoàn trưởng từng giới thiệu Mộc Vũ cho anh rồi, lúc ấy không có tình cảm, sau này cũng không. Em lo lắng thừa mất rồi… nhưng anh không phải kẻ đa tình, anh biết rõ mình muốn gì. Sau này bất kể thế nào, anh sẽ không để em phải thiệt, để em phải khó xử.

Không có người phụ nữ nào nghe xong những lời ấy lại có thể thờ ơ, vô cảm. Diệp Bạc Hâm chẳng qua cũng chỉ là người phàm, cô muốn có một lời hứa.

Lời hứa của Tập Vị Nam cho cô, còn thực tế hơn cả những lời hứa cả đời không thay lòng đổi dạ.

Dẫu sao cuộc đời dài đằng đẵng còn phải va chạm, ai cũng không thể biết được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng chí ít, hứa hẹn không để cô thiệt thòi.

Thế là đủ rồi.

Anh không phải Hạ Dã Nhuận, sẽ không để cô phải bối rối.

…

Cứ điểm tập luyện của đội nữ binh.

Quý Giản Ninh và một vài Liên đội trưởng thong dong bước vào thao trường. Một nhóm mấy người đàn ông dáng dong dỏng cao, nom khí thái toát ra khỏe khắn đứng bên bãi tập, vừa đi vừa chỉ trỏ.

Một đám đàn ông, ít nhiều cũng có vẻ ngạo mạn trong bản chất, nhất là mấy nhân vật cầm đầu đội quân Đặc chủng nức danh như họ, kinh nghiệm thực chiến dày dặn, nhìn những cô chiến sỹ khoa tay múa chân, không khỏi lắc đầu cười khì.

Tí tài mọn này mà đòi làm nhiệm vụ? Đừng để vừa xuất quân đã bị địch thịt mất.

Giáo trình tập luyện của nam chiến sĩ khắc nghiệt, tuyệt tình, tàn khốc hơn của các cô. Giáo viên huấn luyện của đội nữ binh ít nhiều còn nương tình.

Huấn luyện tập trung cả một buổi chiều, Diệp Bạc Hâm toàn thân rã rời, chóng mặt hoa mắt, lao đầu khỏi bè tre.

Trên lưng là bao nặng, nước sông lại sâu, lôi tuột cô chìm xuống.

Cô quơ quào vùng vẫy, tay chân đuối sức dần, nước ngập qua đỉnh đầu, tràn vào họng, cả thế giới bỗng lặng phắc như tờ, mắt nhòa đi vì nước.

"Cái cô kia làm sao thế? Không biết bơi à. Cô nàng đến để tấu hài đấy à?" Mấy người ở gần đó, thấy người đuối nước, mặt mũi thản nhiên như thường. Chuyện này xảy ra trong lúc tập luyện như cơm bữa, kẻ mạnh là vua, không được nữa thì lượn.

Đồng tình chỉ hại chết đồng đội, lúc tập không dã man, lúc thực chiến, địch sẽ dã man với mình.

Dù họ là con gái, nhưng bước chân vào đây, là không thể coi mình như con gái được nữa.

Lúc thực chiến, địch sẽ không vì cô là con gái mà nương tình, càng không bớt phòng bị.

"Quá kém! Nhạt toẹt! Là lính của tôi, tôi đe chết mấy cô này!

Mấy người mỗi người bình một câu, lạnh lùng quan sát.

Đội nữ binh đang luyện bơi vượt sông, làm sao để tránh kẻ địch ẩn nấp trong rừng.

Mặt sông bình lặng, bỗng rền vang tiếng súng.

Có người nhảy khỏi bè tre, kéo cổ áo Diệp Bạc Hâm lôi lên. Người trên bè cũng đỡ một tay.

Lăn lê, một gối quỳ xuống đất, rạp người, tránh làn đạn dày đặc.

Cuộc diễn tập gay cấn trong mắt mất vị Liên đội trưởng chỉ như một món nhậu vặt.

Giáo viên huấn luyện phụ trách giám sát đứng trước mặt các vị Liên đội trưởng, giơ tay chào.

"Thưa, các cấp trên có gì chỉ bảo?"

Một vị Liên đội trưởng liếc nhìn vị nữ giáo viên thấp hơn mình nửa cái đầu, mắt hơi hếch lên, khinh thường thấy rõ: "Quân của cô tập kiểu gì đấy, vào đây để chơi à, hay là đi nghỉ mát? Thế này mà cũng gọi là diễn tập, cô có chắc không phải chơi đồ hàng đấy chứ?"

Câu khích bác khiến nữ giáo viên nhất thời cứng đờ sắc mặt. Xưa nay các nữ chiến sĩ vẫn luôn bị đám đàn ông khinh thường, nhất là đám Đặc chủng, thái độ càng miệt thị.

"Báo cáo cấp trên! Giáo trình tập luyện của binh đoàn nữ đã được cấp trên thẩm duyệt, các cấp dựa theo tình hình thực tế quyết định, chơi hay nghỉ mát, tôi nghĩ, sếp nên tham vấn Đội phó."

"Á à, lại còn cãi cơ à?" Một Liên đội trưởng chỉ vào Diệp Bạc Hâm đang lịm người, ướt như chuột lột nằm trên bè: "Đừng nói với tôi, lính chỗ các cô thể lực như đám đàn bà ẻo lả. Trước kia tuyển chọn cái kiểu gì, lại đưa người không biết bơi vào đây, không sợ sau này chết đuối à?"

Nữ giáo viên giận đỏ mặt, nhưng người ta quân hàm cao hơn mình, cô chỉ đành chịu đựng.

Cô ta đi cửa sau thì giống thế nào được?

"Thôi, về lo lính nhà mình đi! Họ xong rồi, tôi qua đấy xem sao." Quý Giản Ninh bước lên đưa mắt ra hiệu, rồi bỏ đi thẳng về phía trước, coi như giải vây cho cô giáo viên.

Một đám nữ binh nằm liệt bên bờ, Quý Giản Ninh nhác trông thấy một gương mặt quen quen.

Sững ra một lúc, anh ta chớp mắt, tưởng mình nhìn nhầm.

"Chị… chị dâu?" Quý Giản Ninh sải bước chân len vào giữa đám con gái. Giọng đầy sự kinh ngạc không thể tin được, hơi cúi xuống, mắt tròn xoe nhìn người phụ nữ nằm dưới đất.

Diệp Bạc Hâm nằm sõng soài trên nền đất, bộ quân phục trên người sũng nước, tóc ướt rượt nhỏ giọt, gương mặt trắng bệch, mới rồi sặc nước, lúc này không khí trong lồng ngực như bị thứ đồ nặng nén chặt, hít thở khó khăn. Lồng ngực phập phồng lên xuống, mệt đến độ ngón tay cũng chẳng buồn cử động.

Nhìn rõ gương mặt cô, Quý Giản Ninh kinh ngạc thốt lên lần nữa: "Bà cô ơi, sao… sao cô lại ở đây?"

Cô gái này đúng là chỗ nào cũng mặt, ở đây mà cũng gặp được cô ta là thế nào?

Nghe giọng nói quen quen, Diệp Bạc Hâm lờ đờ mở mắt, ánh sáng chói lóa, khiến mắt tạm thời tối sầm.

Nhấc tay che mắt, lờ mờ thấy một gương mặt tuấn tú trắng trẻo.

Cô dụi mắt, chống tay ngồi dậy.

"Quý Giản Ninh?" Tuy chỉ gặp một lần, nhưng Diệp Bạc Hâm nhớ anh ta.

Cũng bởi gương mặt của Quý Giản Ninh khiến người ta gặp một lần là khó quên được. Mắt lóng la lóng lánh, đuôi mắt dài hơi hếch, da trắng trẻo hiếm thấy.

Nhưng… sao anh ta lại ở đây?

À phải, đây là Đội đặc chủng. Lần trước anh ta và Tập Vị Nam đến Bắc Kinh họp, Tập Vị Nam ở đây, anh ta ở đây cũng chả có gì lạ.

Tiếng "Chị dâu" của Quý Giản Ninh không phải nhỏ, các cô gái bên cạnh lập tức nghe thấy, trông người kia là Liên đội trưởng lại càng ngày sững sờ.

Diệp Bạc Hâm ban nãy còn buột miệng thốt ra cái tên Quý Giản Ninh.

Những ánh nhìn thắc mắc lướt trên người Diệp Bạc Hâm và Quý Giản Ninh.

Mấy vị Liên đội trưởng bị bỏ lại đằng sau cũng theo lên, một người liếc nhìn qua mặt Diệp Bạc Hâm, lại quay sang nhìn Quý Giản Ninh.

"Sao, quen à?"

Một vị Liên đội trưởng hơi nheo mắt, phì cười chỉ vào Diệp Bạc Hâm, nói: "Ê cô này chả phải nữ chiến sĩ vừa nãy lao đầu từ trên bè xuống sông à? Lại còn không biết bơi nữa chứ."

Ánh mắt giễu cợt nửa hàm chứa sự soi mói.

Chỉ một lúc sững sờ, rất nhanh các cô gái bên cạnh đã đồng loạt đứng dậy, giơ tay chào.

"Chào Liên đội trưởng!"

Đứng gần họ, chẳng mấy chốc trở thành tiêu điểm chú ý của một đám người, Diệp Bạc Hâm nhíu chặt mày.

"Chào Liên đội trưởng!" Cô ngay ngắn giơ tay chào, cổ họng sặc nước đau rát, giọng nói thốt ra lí nhí khàn đặc.

Xem ra tình thế này, Quý Giản Ninh cũng không hỏi rõ được đầu đuôi tai nheo.

"Người quen." Bỏ lại hai chữ, liền hất cằm với Diệp Bạc Hâm: "Cô, theo tôi."

Khi đã rời xa tầm mắt săm soi của bọn họ, gương mặt hầm hầm của Quý Giản Ninh mới thả lỏng, đổi thành cười tươi roi rói: "Chị dâu, mới rồi người đứng bập bênh trên bè rồi lao đầu xuống nước là chị à?"

"Nhẽ nào, tôi nói đợt nữ binh này do Ưng Hy đích thân tuyển chọn, làm sao lại chọn một…"

Diệp Bạc Hâm húng hắng, ngước mắt nhìn: "Anh tìm tôi để nói cái này?"

"Đương nhiên là không." Quý Giản Ninh ngó xung quanh một lượt mới thu mắt về: "Tôi hỏi chị sao lại ở đây? Anh cả cũng ở đây, nhẽ nào chị ở ngay dưới trướng ông ấy mà không bị phát giác, với cái tính của ông ấy thì đảm bảo chị bị gửi về ngay và luôn."

Diệp Bạc Hâm thoáng hấp háy mắt, công nhận anh ta nói không sai.

"Vì sao thế?"

"Hỏi nhảm nhí, vì ông ấy lo… sợ nhất là chị…" Quý Giản Ninh buột miệng, suýt thì bại lộ. May mà kịp nhìn cắp mắt sáng lóng lánh của Diệp Bạc Hâm, mới kịp thời phanh lại.

Diệp Bạc Hâm nín thở, Quý Giản Ninh cười khì nói lảng thành: "Sợ chị bị thương, chị không biết chứ, chỗ chúng tôi luyện tập đều theo kiểu luyện bằng chết thì thôi, không coi con người là người nữa đâu. Chị nói nghe, để một cô gái như hoa như ngọc vào cái chốn này chịu khổ chịu sở, ông ấy có còn là đàn ông không? Lại chẳng xót đứt ruột. Là vợ tôi, tôi cũng xót nữa là."

Toàn nói nhảm, không phải điều cô muốn nghe.

"Anh ấy biết mà."

"Hả? Biết á?" Quý Giản Ninh im thin thít, biết mà còn giữ lại? Đại ca nghĩ gì thế? "Điên rồi, điên hết rồi."

Quý Giản Ninh lắc đầu, miệng lẩm bẩm: "Không được, để tôi hỏi xem ra làm sao."

Chạy đi vài mét, anh ta lại quay lại, mắt đảo trên người cô: "Chị thế nào, sức khoẻ có chịu nổi không"

Vượt sông với cánh các anh chỉ là chuyện vặt, là bài tập đơn giản nhất. Nhưng đối với một cô gái chưa từng trải qua rèn luyện khắc nghiệt mà nói, để vượt qua được quả thật không dễ dàng.

Diệp Bạc Hâm khoát tay: "Không sao."

"Vậy thì được, tự mình bảo trọng, không được đừng cố."

Quý Giản Ninh toan quay người, Diệp Bạc Hâm liền gọi giật lại: "Đợi đã, không ai biết tôi là… ờm… biết quan hệ của tôi và Tập Vị Nam, anh đừng có mà nói ra."

"Được rồi, miệng kín như bưng."

…

Chiều hôm qua, nữ thượng tướng Lý Nham đến thị sát, sai Ưng Hy lấy cho bà xem danh sách quân sỹ tham gia khảo sát cuối tháng. Ưng Hy đắn đo rất lâu, mới trình lên danh sách đội nữ binh, trong đó có cả Diệp Bạc Hâm.

Lần khảo sát này sẽ quyết định việc đội nữ binh có được tiếp tục tồn tại hay không. Lúc đầu do Lý Nham kiên quyết bảo vệ chính kiến của mình đến cùng, bên trên mới đồng ý, cho thời hạn bốn tháng, sau thời gian trên sẽ nghiệm thu kết quả.

Thành bại của đội nữ binh, còn ảnh hưởng đến cả thể diện của bà.

Hơn ai hết Lý Nhan là người quan tâm đến thành tích của Đội nữ binh nhất.

Quay về, bà giao danh sách cho bên Quân ủy. Hôm sau Tập Vị Nam nhận được điện thoại của Quân đoàn trưởng, mới biết việc Ưng Hy đã giao danh sách tham gia khảo sát cho Lý Nham.

Tập Vị Nam nổi cơn lôi đình, giữa văn phòng đùng đùng quát tháo. Bao nhiêu năm quen biết, lần đầu tiên Ưng Hy bị anh mắng hết nước hết tát.

Người ở bên ngoài nghe tiếng Tập Vị Nam giận dữ mắng mỏ, không dám đâm đầu chịu trận chung giữa lúc nước sôi lửa bỏng này, chớp mắt đã tản đi hết.

"Cô nhập ngũ cũng được gần chục năm trời, nhẽ nào không biết trong quân đội tuyệt đối không được vượt cấp báo cáo? Tôi sống sờ sờ ra đấy, cô coi tôi đã chết hay sao? Có chuyện sao không báo tôi một tiếng? Chỉ riêng hành động vượt cấp này, cô đã không xứng đáng làm lính đặc chủng!

Tập Vị Nam không ngờ, hôm qua anh phải lên Văn phòng sư đoàn, lúc về thì xảy ra sự tình này.

Lý Nham sớm không đến, muộn không đến, nhằm đúng lúc anh đi vắng thì đến kiểm tra đột xuất.

Dạo gần đây, anh bận quay như chong chóng, chạy đôn chạy đáo giữa Văn phòng sư đoàn và Chiến cứ tập luyện, quên không dặn Ưng Hy bỏ Diệp Bạc Hâm ra khỏi danh sách khảo sát.

Ba cái tài lẻ của cô, còn không đủ xem, thì tham gia khảo sát kiểu gì?

Không xứng đáng làm lính đặc chủng? Câu nói ấy đích thị là nỗi nhục nhã to lớn đối với người phụ nữ hiếu thắng như Ưng Hy. Cô thẳng thốt ngẩng đâu, không nghĩ người như Tập Vị Nam lại có thể nói ra lời tổn thương như thế.

Không, cô đã nhầm, người ôn tồn đến mấy thì anh ấy vẫn là một người lính, lúc giáo huấn cũng dùng lời sắc nhọn, giẫm đạp lên thể diện của người khác.

"Tôi biết Lý thượng tướng từng dẫn dắt cô, nhưng cô cũng đừng quên, bây giờ tôi mới là thượng cấp của cô. Đội đặc chủng tám trăm người, tôi không phải cấp trên trực tiếp của từng người, không thể đi quá sâu vào việc của từng đội. Nếu ai cũng như cô, thì còn cơ mật gì để bàn nữa? Nguyên tắc bảo mật tiên quyết của quân đội là gì? Còn cần tôi dạy nữa à?

"Cô tự ý đệ trình danh sách binh đoàn nữ, có chuyện ai là người chịu trách nhiệm? Cô? Cô có tài cán gì để chịu trách nhiệm?"

Nghe anh mắng tơi tả một trận, Ưng Hy thầm thấp thỏm trong bụng. Lúc giao nộp danh sách, cô chỉ nghĩ binh đoàn nữ được thành lập là nhờ công lao của Lý thượng tướng. Lý thượng tướng có tác phong mẫn cán, bà quan tâm binh đoàn nữ cũng là hợp tình hợp lý.

Hôm qua không gọi được điện thoại cho Đội trưởng, mà Lý thượng tưởng lại giục gấp, song cô cũng không ngờ bà lại giao danh sách cho Quân ủy.

Ưng Hy mặt trắng bệch, nghe anh mắng xong.

"Xin lỗi Thủ trưởng, đây là lỗi của tôi. Chuyện này tôi xin chịu trách nhiệm."

Tập Vị Nam cười gằn: "Cô chịu được trách nhiệm gì? Đến văn phòng Quân ủy cô còn không vào được, có đòi được danh sách về không? Hay là… tìm Lý thượng tướng?"

93. Chương 93

Ưng Hy bất giác siết chặt nắm tay, Lý thượng tướng không phải cấp trên trực tiếp của cô, một khi danh sách đã giao nộp lên trên, không còn cách nào sửa đổi nữa.

Cô… không có khả năng đòi được về…

Mặt Tập Vị Nam đăm đăm, trong lúc lửa giận bốc lên đầu, anh đi đi lại lại, ngẩng đầu, tay nới lỏng cúc cổ, cởi một nút trên cùng.

"Tình hình của Diệp Bạc Hâm ra sao nhẽ nào cô không biết, cô cả gan ở đâu ra mà dám cho cô ta vào? Hả? Ưng Hy, tôi không nghĩ cô lại ngớ ngẩn đến thế, bây giờ thậm chí tôi bắt đầu nghi ngờ quyết định ngày xưa cho cô dẫn đội."

Tập Vị Nam chống tay xuống bàn, hai bên trái phải chất chồng văn kiện, cơ thể tráng kiện hơi chúi về phía trước, đôi mắt sâu hun hút như phủ đầy tuyết tháng Hai, lạnh thấu xương.

Ưng Hy không thốt nổi ra lời, nghe câu chất vấn của anh, cô kinh ngạc ngẩng đầu. Gặp đôi mắt lạnh lùng, tim cô thót lại, có gì đó tụ ở vành mi.

"Thôi, cô ra ngoài đi."

Tập Vị Nam khoát tay, đứng thẳng dậy, mắt cúi xuống lướt qua văn kiện trước mặt, rút ra một tập đánh dấu màu đỏ.

Môi mím chặt, vầng trán lạnh lùng, đều nói lên cơn giận của anh chưa hề nguôi ngoai.

...

Quý Giản Ninh hớt hải chạy đến, chạm mặt Ưng Hy từ văn phòng đi ra.

Ưng Hy cúi gằm đầu, Quý Giản Ninh lách sang một bên, tránh hai cơ thể va chạm.

Anh thắc mắc nhìn theo bóng lưng cô, lòng dâng cảm giác tò mò.

Hình như cô ta không nhìn thấy anh, không giống tác phong của cô ấy, chả cảnh giác gì cả.

Quý Giản Ninh lắc đầu, rõng rạc hô to vọng vào trong: "Báo cáo!"

"Vào đi!"

Tập Vị Nam ngồi trước mắt tính, ánh mắt lướt nhanh, ngón tay gõ trên bàn phím.

Thấy không có ai, Quý Giản Ninh bỏ luôn vẻ khép nép, một tay chống mép bàn: "Làm gì đấy?"

"Có việc nói đi." Tập Vị Nam nhíu mày, giọng điệu tỏ ra sự bực bội.

"Ui, đại ca, ai chọc anh thế này? Giận hơi bị ghê đấy? Em vừa mới thấy Ưng Hy rời khỏi, suýt đâm sầm vào nhau mà cô ta chả để ý thấy em gì cả. Anh mắng người ta à?"

Tập Vị Nam vài năm trở lại đây không dạy tân binh, hiếm khi mắng mỏ người khác, trừ lúc diễn tập, ai phạm lỗi lầm lớn, anh mới châm chước mở miệng.

Ưng Hy làm chuyện gì mà khiến Tập Vị Nam phải bực mình?

Tập Vị Nam vẫn không ngẩng lên: "Không phải việc của cậu thì đừng hỏi, biết nhiều không tốt cho cậu đâu."

Quý Giản Ninh nhún vai, từ lâu đã biết tỏng cái tính của anh.

Nhưng mà, anh vẫn tò mò, rốt cuộc Tập Vị Nam nghĩ sao về việc của Diệp Bạc Hâm.

Không gọi là bí mật, cùng lắm là chuyện ngoài lề.

"Thôi, em chả hỏi." Quý Giản Ninh nhìn gương mặt màu đồng của Tập Vị Nam, nheo mắt, ngắm nghía thật lâu, không để tượt bất kì biểu cảm nho nhỏ nào.

"Mới rồi đi qua chỗ Binh đoàn nữ luyện tập ngắm một vòng, đoán xem em thấy gì nào?"

Đầu ngón tay hơi khựng lại, Tập Vị Nam mím môi: "Cô ấy ổn chứ?"

Khỏi phải hỏi, Quý Giản Ninh chắc chắn đã gặp Diệp Bạc Hâm, nên mới đến đây hỏi dò.

Nghe mà xem, hỏi một cách tất lẽ dĩ ngẫu, làm ơn nghĩ hộ khả năng chịu đựng của con tim anh với chứ? Lúc thấy Diệp Bạc Hâm, anh suýt thì trụy tim.

Quý Giản Ninh chợt thấy vô vị, nhưng mắt đảo một vòng, lại nổi hứng đùa.

"Không ổn, suýt thì chết đuối" Vừa nói vừa ngó sắc mặt ai đó, quả nhiên, ánh mắt lạnh lùng Tập Vị Nam lướt qua mặt Quý Giản Ninh: "Nói tiếng người đi."

Quý Giản Ninh ừ hử một tiếng: "Lúc em qua, cả bọn đang vượt sông, hình như chị dâu không được khỏe, từ trên bè ngã nhào xuống nước. Anh cũng biết, chỗ nông của sông cũng phải bốn, năm mét. Chị dâu vùng vẫy mấy cái, đuối sức thế là chìm nghỉm. May có đồng đội không bỏ rơi, bằng không chắc giờ đang nằm trong ICU ở bệnh viện, có khi…"

Nói rồi bỏ lửng, nhưng Tập Vị Nam biết tiếp theo là ý gì.

Luyện tập thường mô phỏng thực chiến, có lúc bị đồng đội bỏ lại, thậm chí giáo viên huấn luyện cũng giương mắt nhìn anh vùng vẫy, trừ phi gặp người mềm lòng cứu anh. Bằng không, mạng anh chỉ còn nước gửi gắm cho quân đội.

Quân đặc chủng có điều lệ, tập luyện chấp nhận tử vong. Nếu sự cố thật sự xảy ra, chẳng ai nói được gì. Dù cho kiện lên Tòa án quân sự, cùng lắm chỉ bộc lộ sự tàn nhẫn của huấn luyện chứ chưa thấy gia đình thắng kiện bao giờ.

Tập Vị Nam đăm chiêu, lòng quặn đau.

Ngưng một lúc, Quý Giản Ninh mới lên tiếng: "Giờ cũng không sao. Xác suất ấy cũng thấp thôi. Mình chú trọng huấn luyện có tình người, đồng đội thường sẽ không bỏ rơi nhau. Giáo viên huấn luyện cũng đảm

bảo có chừng mực. Dẫu sao ở chỗ này, rèn được một chú lính không phải dễ, bỏ ra nhân lực sức của, chả có nhẽ lại để phí tài nguyên."

"Được rồi, đến lượt anh thỏa mãn trí tò mò của em. Vì sao cô ấy lại ở đây? Anh còn phá lệ cho cô ấy ở lại, không giống tính cách anh chút nào. Não bị lừa đá à?"

"Chú ý cách cậu dùng từ." Tập Vị Nam gác lại suy nghĩ, lạnh nhạt nhìn cậu ta.

Bên cạnh tình nghĩa đánh đấm từ nhỏ tới lớn, cả hai còn có mối quan hệ thượng cấp hạ cấp.

Tập Vị Nam không hẳn thích lôi kéo quan hệ cá nhân vào trong công việc.

Nghe giọng điệu nghiêm túc của anh, Quý Giản Ninh theo phản xạ đứng bật dậy, không dám pha trò.

Những vẫn không nén được ánh mắt tò mò.

Tập Vị Nam cũng không hiểu liệu có phải do tâm trạng đè nén quá lâu, không tìm được chỗ giải toả, như cơn lũ tích tụ, chỉ đợi bờ đê rạn nứt là ào ào ập vào.

Mà Quý Giản Ninh đích thị là người biết rõ đầu cua tai nheo, trừ cậu ta ra, anh không tìm được ai trút bỏ tâm sự.

Ánh mắt nghiêm nghị, giọng ôn tồn khiến người ta phải nể.

"Tô Cảnh Sâm, cậu của cô ấy đưa vào."

Một câu không đầu không cuối, Quý Giản Ninh thoáng ngớ người, rồi mới sực nhận ra Tập Vị Nam đang trả lời câu hỏi đầu tiên của mình.

"Tại sao? Chưa thấy ai nhét người vào quân đội kiểu này. Nhà cô ấy không thiếu tiền, đang yên đang lành việc gì phải đưa một cô tiểu thư vào đây chịu khổ kiểu này?"

Quý Giản Ninh không thể hiểu nổi, năm xưa anh bị người nhà áp giải vào trường quân sự, không vào không được.

Sau đấy ở trong quân ngũ cũng quen, không muốn ra ngoài, tình bạn, ý niệm bảo vệ tổ quốc khiến anh không nỡ dứt bỏ.

Nhưng những gia đình danh gia vọng tộc có con gái, thường thích giáo dục con gái thành tiểu thư đài các,

chưa thấy đưa vào quân đội bao giờ.

Vấn đề này, Tập Vị Nam cũng không hiểu nổi.

"Còn anh, không có cách nào à?"

"Có nhớ lần trên đường từ sân bay thành phố D đến nhà tang lễ, tham dự đám tang của Thẩm Lương, lúc đó tôi có nhận một cuộc điện thoại không?" Tập Vị Nam ngậm điếu thuốc bên môi, ánh mắt trôi về xa xăm.

Tay nghịch chiếc bật lửa, mấy lần toan châm thuốc, ấn ngòi, ngọt lửa màu xanh phụt lên, nhưng chẳng biết nghĩ cái gì, lại thả tay ra, nhiều lần như thế, Quý Giản Ninh nhìn cũng mắc mệt.

Nhất là anh dừng ở đoạn quan trọng.

Tập Vị Nam mở ngăn kéo, quẳng bật lửa vào trong "Bộp", miệng vẫn ngậm điếu thuốc, nheo mắt, ngón tay bắt đầu cởi nút cổ áo.

Quý Giản Ninh chăm chăm nhìn anh, hận không thể giúp anh lột luôn tấm áo, để khỏi phải thấp thỏm theo anh thế này.

"Nói đi." Quý Giản Ninh cạn lời lườm anh.

Tập Vị Nam mím môi, nhếch mày nhìn cậu ta, đoạn chậm rãi lên tiếng: "Tôi còn hỏi cậu, có biết Tô Cảnh Sâm không?"

"À phải, em còn nói Tô Cảnh Sâm là cậu của cô ấy."

"Ừ, trong điện thoại nói, Tô Cảnh Sâm đang điều tra tôi, đã tra được hòm hòm rồi."

"Cho nên…" Quý Giản Ninh cảm giác chuyện không hay rồi, ngỡ ngàng trợn tròn đôi mắt.

Ánh mắt Tập Vị Nam sâu lắng, ngón tay siết chặt trên mặt bàn: "Chuyện của tôi và cô ấy năm xưa, không giấu được. Tuy tôi không rõ Tô Cảnh Sâm có ý gì, nhưng tôi dám khẳng định, lão ta nhất định sẽ ngăn cản chúng tôi đến với nhau."

Đổi lại bất kỳ người đàn ông nào, nếu cháu mình gặp phải chuyện này, e sẽ không thể để yên.

Nhưng phải làm sao, anh cũng là người vô tội, chỉ có thể trách tạo hóa trêu ngươi, anh không muốn buông

tay, không cam tâm bỏ lỡ.

Cả cuộc đời chỉ yêu có một người, anh không muốn dùng tình yêu của mình để trả giá cho sai lầm. Ngoại trừ tình yêu, gì cũng được.

Năm năm, từng thử lãng quên, muốn buông tay, nhưng chỉ bởi một câu "Lấy em" của cô ấy mà anh bất chấp tất cả.

Dẫu cho sau cùng tổn thương đầy mình, hay kể cả phải hành hạ lẫn nhau, anh cũng không thể mất cô.

Anh thậm chí còn yêu cô nhiều hơn mình tưởng tượng.

Mất đi cô ấy, cuộc đời anh chẳng còn có thể yêu ai.

Chuyện năm xưa, Quý Giản Ninh không hiểu rõ.

Nhưng họ tranh cãi rất căng, thậm chí Tập Vị Nam suy sụp mất một thời gian dài, Diệp Bạc Hâm cũng lặn mất tăm khỏi quân ngũ, thậm chí không kịp làm thủ tục giải ngũ.

Nếu như bởi vì chuyện đó, cô không bỏ được khúc mắc ấy, không thể tha thứ, vì sao anh còn cưỡng cầu?

Quý Giản Ninh không thể hiểu nổi, những người yêu nhau, vì sao lại làm tổn thương lẫn nhau? Có gì mà không thể vượt qua được?

Huống hồ, Tập Vị Nam của năm xưa ở nơi đầu sóng ngọn gió, đối diện với nguy cơ bị đình chỉ công tác, lẫn thất tình, anh đau khổ hơn bất kì ai, lại hoàn toàn vô tội.

Quý Giản Ninh không đồng tình việc Diệp Bạc Hâm chia tay vào thời điểm đó, có vấn đề gì mà không thể cùng nhau giải quyết, cứ phải găng lên mới cam lòng?

Trừ phi…

"Đại ca, chuyện năm xưa, có phải có nội tình gì mà em chưa biết? Không phải cô ấy biến mất khỏi quân ngũ à? Vì sao sau đó lại xuất hiện ở chiến dịch vây quét buôn bán vũ khí ở khu vực Tam giác vàng?

Vụ việc nay đã đeo bám Quý Giản Ninh suốt năm năm nay, nếu như không phải do Tập Vị Nam tâm trạng không vui, anh đã chẳng đến nỗi kìm chế không hỏi bấy lâu nay, cũng chả muốn đụng chạm vào vết thương của anh.

Đã xảy ra chuyện gì?

Tim Tập Vị Nam quặn lại, cơn đau như sóng lũ ập tới, xẻ rọc cõi lòng anh, rút bằng sạch không khí trong phổi.

Cảnh tượng kinh hoàng lướt qua trước mắt anh, cuộc đời anh thực hiện không dưới trăm nhiệm vụ, duy chỉ có lần đó, thậm chí ý nghĩ chết đi đã nhen nhúm, đau đến nỗi anh thở không nổi, cả thế giới chỉ còn vang vọng tiếng thất thanh tuyệt vọng của cô ấy.

Sau đó là những ác mộng triền miên như ác quỷ đeo bám anh, năm năm, trừ lúc ở bên cô ấy, thậm chí anh chưa có được một giấc ngủ an lành.

Thậm chí còn kinh hoàng hơn cả lần đầu tiên giết người.

"Không có gì hết." Tập Vị Nam kịch liệt phản ứng lại. Anh đứng phắt dậy, mũi chân di trên điếu thuốc vừa rời môi rơi xuống, miết dận thật mạnh.

"Anh…" Quý Giản Ninh sửng sốt nhìn anh, quá lạ thường.

Khựng lại một lúc, Quý Giản Ninh nghĩ hôn nhân là việc của hai người, dẫu sao cũng phải sống với nhau cả đời. Giả sử cô ấy cả đời không nhớ lại thì thôi, nhưng đến khi có một ngày manh nha nhớ ra, lại chẳng long trời lở đất? Lúc ấy càng khó xử lý.

"Nếu, cô ấy để bụng chuyện anh và Sở Khả, anh có thể giải thích, dù sao cũng không phải lỗi của anh. Nhưng cô ấy không chấp nhận được, em nghĩ là, cô ấy vốn dĩ đã không phù hợp với anh…" Một lần chia tay suýt thì khiến anh tuột dốc, làm thêm lần ly hôn nữa, cuộc đời Tập Vị Nam e là chả còn gì.

"Không!" Tập Vị Nam kiên quyết lắc đầu: "Không ai được phép nói. Còn Tô Cảnh Sâm… tôi sẽ không để lão ta phá đám! Không ai được phép!"

"Thế nên anh giữ người ta lại, là để đề phòng Tô Cảnh Sâm giở trò sau lưng?"

Quý Giản Ninh cho rằng, lần Tô Cảnh Sâm nhấc đá đập chân mình mất rồi, ai lại đưa người vào hang sói chứ.

Tập Vị Nam không phủ nhận: "Trước khi gặp Tô Cảnh Sâm, tôi muốn cô ấy ở trong tầm mắt mình, bình yên vô sự, không ai có thể phá đám."

94. Chương 94

Giờ nghỉ trưa, Diệp Bạc Hâm bơ phờ quay về phòng, nằm vật trên giường, nhắm nghiền mắt.

Mấy cô gái tinh thần vẫn phơi phới, mới rồi lúc ăn cơm còn uể oải, giờ về phòng đã tung tăng hoạt bát.

Xì xà xì xồ khiến Diệp Bạc Hâm không ngủ được, cô liền trở mình ngồi dậy, giương mắt hóng hớt chuyện mấy cô nàng.

Ngải Thu Viên rón rón mở cửa bước vào, cửa vừa khép lại, cô liền nghễu nghện tựa lưng vào cửa, hắng giọng.

"E hèm, e hèm…"

Mọi người đang buôn chuyện rôm rả, không ai thèm hưởng ứng cô nàng.

Ngải Thu Viên bèn rướn giọng hét: "Tớ có tin động trời đây, ai muốn hóng nào?"

Duy Mật giật giật khóe miệng, đầu ngẩng lên: "Điên hả cái cô này, lát nữa Đội trật tự đến, coi chừng đấy cô."

Hướng Đóa Nha nghe thấy có tin hóng hớt, người như bật công tắc, liền thò đầu ra: "Ê điên kia, tin gì đấy? Kể nghe nào."

Một người hai người đều gọi cô là điên, Ngải Thu Viên dỗi, liếc xéo, vênh váo bảo: "Muốn hóng chứ gì? Năn nỉ chị đi."

"Vô duyên." Duy Mật khoát tay.

Lâm Vi nhe răng cười: "Nó mà đòi có tin động trời, chắc chắn trêu mình thôi."

Ngải Thu Viên là người không giấu được cái gì trong bụng, cảnh tượng mới rồi khiến cô quá hoảng hốt. Tính tò mò của đám con gái lại rần rần phát tác, hận không thể kể cho toàn thế giới nghe, để cùng bàn ra tán vào.

Mỗi người một câu góp vào khích cô, chẳng mấy chốc đã phun ra toàn bộ.

"Mấy đứa đừng có mà không tin." Ngải Thu Viên nghếch cao đầu, lững thững đến bên giường, hích mông hất văng Duy Mật: "Lượn sang một bên."

"Á à." Duy Mật xắn tay áo, ra vẻ muốn đánh nhau: "Bà tẩn mày."

Diệp Bạc Hâm nằm sấp trên giường, nhìn mọi người đùa nhau.

Bình thường luyện tập khắc khổ, hiếm khi thời gian riêng tư còn sức lực để đùa, Lộ Hạ đã nằm trên giường của mình, thiu thiu ngủ, mặc kệ cả lũ.

Duy Mật kéo Diệp Bạc Hâm lại, khoác cổ cô, mấy cái đầu chụm lại với nhau.

"Đừng có làm trò nữa, nói nhanh." Đoạn nguýt Ngải Thu Viên.

Ngải Thu Viên cẩn thận nhòm ra ngoài một cái rồi thì thào: "Tớ vừa thấy Đại đội trưởng mắt đỏ hoe từ văn phòng Đội trưởng đi ra."

Lâm Vi ngạc nhiên rướn mày: "Trò gì thế? Chị gái dũng mãnh như Đại đội trưởng mà cũng biết khóc á?"

Mọi người nhìn nhau, trong mắt bộc lộ rõ vẻ khó có thể tin.

Ngải Thu Viên bĩu môi: "Nghe đồn là bị mắng, thảm lắm. Ở bên ngoài nghe rõ mồn một giọng Đội trưởng quát tháo. Anh ấy ít khi nổi giận. Quanh năm suốt tháng mặt lạnh như tiền, ai nhìn cũng sợ. Khí thế lại áp đảo, nếu là tớ bị mắng, chắc cũng không chịu được."

Diệp Bạc Hâm hơi ngạc nhiên, Tập Vị Nam lúc giận đáng sợ thật, nhưng Ưng Hy cũng ghê gớm. Làm lính bị cấp trên mắng mỏ cũng bình thường mà, đến nỗi phải khóc không?

"Không hẳn do bị mắng đâu. Có lẽ do tủi thân đấy. Đại đội trưởng vốn thích Đội trưởng mà. Mà chị ấy phàm việc gì cũng yêu cầu phải hoàn hảo, chỉ mong được người mình thích khen ngợi, nhưng lại bị mắng thì dĩ nhiên muốn khóc rồi." Duy Mật im lặng một lúc mới buông lời tóm gọn then chốt.

Diệp Bạc Hâm thót tim, hơi rướn mày.

Ưng Hy thích anh ấy?

Lộ Hạ nằm trên giường, mở mắt nói: "Thôi thôi, Đại đội trưởng cũng thuộc dạng hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình thôi. Ai mà chả biết trong lòng Đội trưởng vẫn lưu luyến cô bạn gái quá cố của anh ấy. Bao nhiêu năm rồi, cậu xem anh ấy có gần gũi cô nào chưa? Nghe đồn mấy vị lãnh đạo quân khu đều muốn gả con gái, cháu gái cho anh ấy mà bị người ta từ chối khéo. Đại đội trưởng yêu thầm bao nhiêu năm, chắc không có hồi kết. Mấy đứa xem hai hôm trước, cháu gái của Quân đoàn trưởng mỹ miều yêu kiều như thế, gia cảnh lại tuyệt vời, người ta giỏi giang mà Đội trưởng cũng có thèm để vào mắt đâu?

Mọi người đồng loạt dồn ánh mắt nhìn lên Lộ Hạ, lần đầu tiên nghe cô ấy nói nhiều đến thế, lại còn nói về chuyện hóng hớt ngoài lề nữa chứ.

Quả nhiên con gái là thứ sinh vật, hễ tập trung lại với nhau là tuyệt đối không thể không "Buôn".

Diệp Bạc Hâm bàng hoàng không thôi, bên tai văng văng tiếng ù ù, nhắc đi nhắc lại lời của Hạ Lộ: "Ai mà chả biết trong lòng Đội trưởng vẫn lưu luyến cô bạn gái quá cố của anh ấy."

Tai tự động lược bỏ âm thanh xôn xao của mấy cô gái, mặt hơi nhợt nhạt, ngón tay hơi buốt.

Lồng ngực như bị giáng một cú đánh thật mạnh, tưng tức, khó thở.

"Bạn… bạn gái quá cố nào?" Diệp Bạc Hâm thều thào chen lời, mắt xám xịt.

Hướng Đóa Nha kêu lên "Ý", đoạn nói "Cậu không biết à?"

Duy Mật huých cô nàng: "Nó biết gì chứ? Chuyện năm năm trước rồi, nó mới đến được bao lâu? Hơn nữa chuyện này ở trong quân ngũ cũng thuộc hàng bí mật, nhiều người biết chuyện đều giải ngũ rồi. Chúng tớ chưa ai tận mắt thấy, thi thoảng nghe nói thôi. Thực tình thế nào, ai mà biết được chứ?"

Duy Mật thở dài: "Nghe đồn năm xưa lúc làm nhiệm vụ, bạn gái anh ấy không còn sống quay về. Anh ấy suy sụp một thời gian, mà còn nằm trong bệnh viện mất nửa năm. Không biết là do quá đau buồn hay do muốn quyên sinh."

Diệp Bạc Hâm bàng hoàng, trong đầu có luồng sáng xẹt qua, bắt chuẩn từ trong câu.

Cô chộp lấy cánh tay Duy Mật: "Cậu nói gì cơ? Làm nhiệm vụ á? Bạn gái của anh ấy cũng là quân nhân à?"

Bị nắm đau cả tay, Duy Mật bấy giờ mới nhận ra sự khác lạ ở cô: "Nghe đồn là quân nhân."

"Mà cậu sao đấy, làm gì xúc động thế?"

Diệp Bạc Hâm bẽn lẽn cười, cụp mắt: "Không, thấy hơi tội nghiệp."

Ngải Thu Viên gật gù: "Tội nghiệp thật."

Diệp Bạc Hâm nằm xuống giường, không nói chuyện cùng mọi người nữa.

Trong đầu mọi suy nghĩ rối bời, đàu âm ỉ đau, cảm giác phẫn uất do bị lừa dối bừng bừng cháy trong lồng ngực.

Cùng là quân nhân? Lại mất trong lúc làm nhiệm vụ.

Đời lại có chuyện trùng hợp như thế ư?

Và, trong bức ảnh ấy, ánh mắt cô gái nhìn anh, rõ ràng là dạt dào trìu mến.

Cô ngu suẩn mới tin lời anh nói.

Em gái cái nỗi gì, lừa dối cả.

…

Bộ tư lệnh quân khu.

Lý Tư lệnh mở văn kiện rồi khép lại, đẩy trở lại trước mặt Tập Vị Nam: "Tiểu Nam à, chuyện này chú cũng hết cách. Mọi người quan tâm kỳ khảo sát của đội nữ binh như thế nào, cháu không phải là không biết. Cháu đến muộn một bước rồi, ba tiếng trước, danh sách khảo sát đã trao đến tay Quân đoàn trưởng và Tư lệnh quân khu. Quyền của chú có to mấy cũng không thể mặt dày mày dạn đi đòi lại. Nói nhẹ thì do chú tắc trách, nói nặng thì là do ỷ quyền tư lợi."

Tập Vị Nam giúp ông châm thuốc, gật đầu thông cảm: "Cảm ơn tư lệnh, để chú phải khó xử rồi."

"Không sao." Lý Tư lệnh khoát tay, chăm chú nhìn gương mặt sắc cạnh của anh.

Càng nhìn càng ưng, Lý Tư lệnh nói lảng sang chuyện khác, vô tình hữu ý hỏi dò anh thích mẫu con gái nào. Ông có thể làm mai, giúp anh mai mối những cô gái hâm mô.

Nói rồi, Lý Tư lệnh tình sâu ý xa, nhả khói thuốc: "Tiểu Nam à, cháu tuổi không còn nhỏ nữa. Nhiều cấp dưới của cháu đã kết hôn sinh con cả rồi, mà cháu vẫn đơn thân lẻ bóng, nói thế nào cũng không xuôi. Làm người, đừng yêu cầu khắt khe qua, nhất là chọn vợ, tìm một người ưng ý, không nhất thiết phải quá xuất sắc, vừa vừa là được. Cháu quá ưu tú, quả thật hiếm cô nào xứng với cháu.

Tập Vị Nam im lặng nghe giáo điều. Chính ủy không ít lần làm công tác tư tưởng với anh. Anh đã quen nghe tai trái ra tai phải. Hôm nay nghe Lý Tư lệnh cũng tham gia vào, lòng hơi đè nén.

Ngẩng đầu, ánh mắt đăm đăm, lộ vẻ kiên quyết: "Thưa Thủ trưởng, cháu có bạn gái rồi."

Lý Tư lệnh ngỡ ngàng, ngượng ngùng kẹp điếu thuốc, ngẩn ra một lúc mới hoàn hồn.

Rời bộ Tư lệnh, Tập Vị Nam lên xe, nhắm mắt thiêm thiếp ngủ.

Buổi chiều, tại đại lễ đường của bộ Tư lệnh, tổ chức hội nghị Quân bộ, thảo luận chiến lược huấn luyện theo quý.

Gần cuối, Tập Vị Nam đứng dậy, trước mặt mấy chục vị Thủ trưởng, đề nghị lùi kỳ sát hạch Binh đoàn nữ lại một tháng.

Sau một loạt hoạnh họe khó dễ, Tập Vị Nam vẫn bình thản, đúng chừng mực, đề nghị của anh hợp tình hợp lý, số phiếu đồng tình quá bán, hai người bỏ phiếu trắng, sau cùng thông qua đề nghị của anh.

Tổng Tư lệnh viên đề nghị anh về làm một bản báo cáo, theo trình tự xử lý, sự việc coi như xong một phần.

"Thủ trưởng, mời theo tôi, Tư lệnh muốn gặp anh."

Tập Vị Nam mím môi, ngước rèm mi, gật đầu với người ngoài xe.

Nhấc chân xuống xe, đóng cửa lại, anh theo cảnh vệ vào phòng nghỉ.

"Có việc gì thế?" trên hành lang tịnh không bóng người, Tập Vị Nam hô "Báo cáo", đoạn theo đà tựa người vào thành cửa, một chân chống đất, chân kia gác lên cửa.

Cảnh vệ dẫn người đến xong, thức thời rời đi.

Tập tư lệnh đứng trước cửa sổ, quay lưng về phía anh, nghe giọng anh, liền quay ra. Rốt cuộc vừa thấy dáng đứng của anh đã thiếu điều tắc thở.

Ngón tay run run trỏ vào anh: "Bỏ ngày chân xuống cho ông, bị người ta nhìn thấy thì ra cái thể thống gì?"

Thoạt trông cái dáng vẻ ấy không khác nào bọn quân lưu manh, thiếu cọng cỏ vung vinh ở miệng nữa thôi.

Quả nhiên ngưu tầm ngưu mã tầm mã.

Thẳng lỏi con Quý Giản Ninh điệu bộ cà lơ phất phơ, miệng lưỡi như thoa mỡ, mồm mép giau giảu.

Một đấng nam nhi, lại đường đường một người lính anh hùng, này thì ra cái giống gì?

Tập Vị Nam không thèm để ý ông già: “Không có việc gì thì cháu về đây.”

Nói xong, Tập Vị Nam quay người toan bỏ đi.

“Đứng lại!” Tập Tư lệnh dựng ngược lông mày.

Thẳng ôn con rắp tâm chọc tức ông.

“Ông hỏi mày mới rồi là thế nào? Hồi đầu mày cật lực phản đối thành lập đội nữ binh, nếu khảo sát không đạt, đội nữ binh không thể tồn tại, không làm xấu mặt Đại đội đặc chủng. Lần này lại nảy ra cái ý gì, mà đòi kéo dài thời gian, cho đội nữ binh cơ hội?”

Tập Vị Nam quay người, khép cửa lại.

“Cháu tưởng mình đã nói rất rõ rồi. Thời gian tập luyện của đội nữ binh quá ngắn, tố chất quân sự chưa hoàn toàn khai thác hết. Thể chất phụ nữ vốn yếu hơn đàn ông, nhưng có thể trau dồi đào tạo về sau, một khi chiến lược đúng đắn, khai thác được tiềm năng của họ, các nữ chiến sỹ còn tác dụng hơn nam chiến sỹ. Có những nhiệm vụ, nữ thích hợp hơn nam, đội đặc chủng cần nhân tài như vậy.”

“Vớ vẩn, cái lí lẽ quái quỷ gì? Tưởng cái ý đồ con cỏn của mày mà lừa được ông à. Ông mày đọc nhiều, chưa thấy ở đâu lính nữ lại có thể lực khỏe hơn lính nam.”

Tập Vị Nam phì cười: ‘Đấy là do ông hiểu biết nông cạn, thời đại khác rồi, cụ ạ. Ông nên chỉnh lý cái bãi rác tư tưởng trong đầu mình đi. Họ có năng lực, cháu không thể vì định kiến mà tước đoạt ước mơ của họ được, cũng không thể gây tổn thất cho căn cứ.”

Tranh luận với anh, ông cụ chưa bao giờ thắng nổi, chỉ có nước phùng mang trợn má.

Nghĩ lại thấy anh nói dường như cũng có lý, nhưng lại thấy như có chỗ sai sai.

Tư tưởng của thẳng ôn con càng lúc càng khó đoán, đôi mắt có thể nhìn thấu tâm can ông, còn nó trong mắt ông chỉ như một vệt khói đen, mờ mịt không rõ ràng.

…

Phòng ngủ của lớp I.

Ngải Thu Viên lại nghe ngóng được nguồn tin từ người khác.

“Nghe đồn Đội trưởng chiều nay lên Quân bộ họp, đã đề nghị kéo dài thời gian khảo sát của bọn mình.”

Lâm Vi lập tức tụm lại: “Thật hay đùa? Đội trưởng trước kia hình như không đồng tình thành lập đội nữ binh mà, giờ lại đổi tính à? Đúng là chuyện lạ năm nào cũng có, năm nay siêu nhiều.”

Lộ Hạ liếc xéo: “Có gì mà lạ? Dù gì mình cũng xuất thân Đội đặc chủng, do Đội trưởng quản lý, lúc ấy mà chết thảm quá, thì thể diện của Đại đội trưởng cũng đi tong.”

Ngải Thu Viên gật gù: “Hình như cũng có tình có lý, nhưng chưa bao giờ thấy anh ấy đến hiện trường chỉ đạo bọn mình? Thế thì phải ghét đến mức độ nào?”

Đoạn chớp mắt: “Chúng mình có kém đến thế không?”

Lâm Vi phì cười: “Cậu tưởng Đại đội trưởng rảnh lắm à? Soái bộ lẫn căn cứ phải chạy đôn chạy đáo, ba đầu sáu tay cũng chưa xong việc, mà cậu nghĩ xem trước kia anh ấy đa phần không xuống căn cứ đấy thôi? Phủi tay, việc gì cũng cho Đội phó quản lý hết, mấy hôm nay lại ở rịt trong căn cứ, không biết trúng tà hay sao ấy?”

Hướng Đóa Nha bẻ ngón tay nói: “Thế lại chẳng tốt quá à? Đội trưởng có ngoại hình đẹp mắt như thế, nhìn nhiều cũng thấy sướng. Với lại, tớ thề, lúc này, anh ấy được thăng cấp làm nam thần của tớ, bọn miệng hôi mùi sữa biến hết đi.”

Sự chú ý của Lộ Hạ lại không nằm ở đây: “Đây là việc tốt, kéo dài một tháng, để chúng mình chuẩn bị đầy đủ hơn. Nói không chừng, sẽ có huấn luyện khắt khe hơn, học được càng nhiều thứ, lúc ấy khả năng thắng lợi càng cao.”

Diệp Bạc Hâm không muốn nghe bất kì tin tức nào về Tập Vị Nam vào lúc này.

Cô nhắm mắt nằm trên giường, nghiêng người xoay mặt vào tường.

Nhưng Duy Mật lại trèo lên giường, giật phắt bàn tay bịt tai của cô: “Làm cái gì thế? Mọi người đang giao lưu tình cảm, cậu không hòa đồng thì đoàn kết kết đoàn kiểu gì? Phải tìm hiểu đồng đội, thì lúc chiến đấu cùng đồng đội mới ăn ý, một cái nhìn, một động tác tay là biết ý đối phương, phối hợp mới mỹ mãn chứ.”

Diệp Bạc Hâm cạn lời trèo xuống giường: “Lũ bà tám hóng hớt mấy đứa, tớ không có hứng đùa với mấy cậu.”

Cô xỏ giầy, khoác áo, kéo khóa lên, tay lấy mũ, thoăn thoắt mở cửa.

“Ấy, muộn rồi, đi đâu đấy?” Duy Mật gọi cô.

“Hơi bí bách, ra ngoài đi dạo.”

“Còn nửa tiếng nữa là tắt đèn rồi, nhớ về sớm nhé.” Lộ Hạ dặn.

“Yên tâm, sẽ về trước khi Trật tự đến kiểm tra.” Khẽ khép lại cửa, cô đội mũ, kéo sụp vành xuống, nhích từng bước xuống tầng.

Trong phòng ngủ lặng xuống, Lộ Hạ nhìn Duy Mật: “Nó làm sao thế, hai hôm nay là lạ.”

Duy Mật nhún vai: “Chả biết, tớ cũng thấy là lạ.”

Ngải Thu Viên cười trêu: “Cậu chả thân với nó còn gì? Sao lại không biết? Tình đồng đội ở đâu? Tình yêu ở đâu? Không giao lưu làm sao hiểu được nhau, không ăn ý thì phải làm sao?”

“Á này, im ngay, ngứa đòn hả? Không lên tiếng, người ta cũng chả bảo cậu câm.” Duy Mật nhảy bổ vào.

Mọi người cười phá lên, Lộ Hạ lắc đầu cười, mắt lướt qua mọi người: “Mấy đứa ai biết chuyện gì không?”

Đều lắc đầu: “Không rõ.”

Ai mà chẳng có tí tâm sự chứ.

“Duy Mật, mai cậu đi dò la xem.”

“Hả, thế quái nào là tớ?”

“Mượn lời cậu lúc nãy, giao lưu tình cảm mới có thể đoàn kết kết đoàn.”

95. Chương 95

Quý Giản Ninh từ sân huấn luyện quay trở lại, một thân mồ hôi ướt đẫm, là mùa hè, quần áo ướt rượi dính sát vào cơ thể, vừa ngứa ngáy vừa khó chịu.

Cởi quần áo ra, cầm lấy áo quần ngủ, bước vào phòng tắm, mở đầu bình nước ra, để vòi hoa sen phun lên đỉnh đầu chảy xuống.

Ngón tay luồn vào trong mái tóc ngắn, vò một vòng, khép hờ đôi mắt làm giảm sự mệt mỏi trên cơ thể.

Nằm trên giường, điện thoại bàn trong phòng khách vang lên, anh nghi hoặc đứng dậy.

"A lô?"

"Quý tiểu đoàn trưởng, dưới lầu có người tìm, cô ấy nói cô ấy tên Diệp Bạc Hâm."

Chị dâu?

Quý Giản Ninh ngồi ngay ngắn lại, "Kêu cô ấy đợi một lúc."

Diệp Bạc Hâm tìm anh làm gì?

Bọn họ dường như không có giao thiệp gì.

Mang một bụng nghi hoặc, Quý Giản Ninh thay một chiếc áo sơ mi cộc tay quần soóc, mang một đôi dép lê bước xuống lầu.

Diệp Bạc Hâm đứng dưới một cây ngô đồng bêb ngoài hàng rào quân sự, bên cạnh có một cột đèn đường, nhưng những chiếc lá cây dày đặc, bao phủ hầu hết ánh sáng của đèn, cô lại đứng một bên lưng ánh sáng.

Quý Giản Ninh nhìn quanh một vòng mới nhìn thấy cô.

"Chị dâu, tìm tôi có việc gì sao?"

Hai từ chị dâu khiến cho Diệp Bạc Hâm nghe rất chói tai, mở miệng ra, muốn kêu anh thay đổi cách gọi, nhưng cảm thấy chuyện của hai người, không cần thiết phải dây dưa với người ngoài.

"Tiểu đoàn trưởng, tôi có chút việc muốn hỏi anh." Ngữ khí xa lạ khiến Quý Giản Ninh có chút ngoài ý muốn, đặc biệt là cô gọi anh là tiểu đoàn trưởng, nhìn thế nào đều giống như phủi sạch quan hệ.

Gần đây không đắc tội với cô chứ?

Quý Giản Ninh choáng váng nửa ngày, cổ họng có chút khản đặc, ngứa ngáy, anh ho lên hai tiếng, cắn môi.

"Nhìn lời cùa chị dâu kìa, chúng ta là mối quan hệ gì chứ, khách sáo vậy sao? Có việc gì muốn hỏi, cứ việc hỏi, bảo đảm biết không giấu giếm."

Quý Giản Ninh vừa mở miệng là chị dâu, lọt vào trong tai Diệp Bạc Hâm, nghe giống như châm biếm chế

nhạo.

Sắc mặt nặng nề, lại không thể phát ra.

Ánh mắt hơi thấp xuống, “Anh có thể nói cho tôi biết, trong gia đình Tập Vị Nam có người nào không?”

Ánh mắt Quý Giản Ninh lộ vẻ vô cùng kinh ngạc, “Sao vậy, lão đại không nói tình hình gia đình với cô?”

Có nói, nhưng cô không tin.

Diệp Bạc Hâm bất động thanh sắc lắc đầu, “Báo cáo kết hôn là do anh làm, anh chắc chắn cũng biết rõ trước khi kết hôn, tình trạng hai người chúng tôi như thế nào.”

Cô cười một lúc, “Nhắm mắt cưới chồng mà, nhất thời cao hứng, cũng không hiểu rõ gia thế của đối phương, mặt của người lớn cũng chưa gặp qua, có chút buồn cười.”

Cũng thật buồn cười, bây giờ cô cảm thấy bản thân bị lừa rồi.

Dừng lại một lúc, cô hít một hơi sâu rồi nói tiếp: “Tôi cũng không có ý gì khác, chỉ muốn hiểu rõ anh ấy hơn, tôi chỉ biết người anh như vậy, không thể chủ động chọn ra vấn đề gì, tôi lại không dễ dàng tha thiết mong chờ truy hỏi anh ấy, sợ anh ấy nghĩ nhiều.”

Quý Giản Ninh có chút do dự, ánh mắt quét trên khuôn mặt mập mờ của Diệp Bạc Hâm, nhìn thất cô nói rất thành khẩn, ngay lập tức mềm lòng.

“Đây cũng không phải là chuyện to lớn gì, có thể là lão đại hơi bận rộn, sơ suất rồi.”

Trong mắt Diệp Bạc Hâm loé lên một tia tinh quang, lúc ngẩng đầu lên, lại khôi phục lại dáng vẻ sóng lớn không kinh động.

Theo lời của Quý Giản Ninh, tình hình gia đình anh nói phức tạp cũng phức tạp, nói đơn giản cũng đơn giản, bố của anh là con trai lớn của ông bà, còn có hai người chú, một người dì, vài anh em họ, còn có một anh trai làm kinh doanh.

Cùng với những gì Tập Vị Nam nói cũng không khác gì lắm, nhưng…

Nếu không có em gái, có phải biểu thị Tập Vị Nam đang lừa cô?

“Anh ấy… không có em gái sao?” Diệp Bạc Hâm cố gắng làm ngữ khí của bản thân bình thản, ánh mắt

không hề dao động, nhưng trong lòng lại ngẹn tới cổ họng.

Quý Giản Ninh lại giống như rất thản nhiên, “Em gái ruột thì không có, có một em gái họ, người dì có hai con gái, còn về phía bên nhà ngoại, cái này tôi cũng không rõ lắm.”

Diệp Bạc Hâm nghe thấy trái tim mình chìm xuống đáy thung lũng, khoé miệng kéo xuống một vòng cung nhạt, đôi mắt cũng dâng lên một cơn sóng lớn, khép lên một nửa, trốn tránh ánh mắt của Quý Giản Ninh.

Cô nắm chặt tay, giả vờ như tuỳ tiện hỏi một câu, “Vậy em gái họ em gái bên ngoại, có người nào cũng ở trong quân đội không?”

Diệp Bạc Hâm đang từng bước từng bước dẫn anh vào vào bẫy, hướng anh đi đến đáp án mà cô muốn biết.

Cô không thể trực tiếp mở miệng hỏi anh, giống như lính đặc chủng bọn họ, trải qua huấn luyện tù binh làm phản, biết được tin tức quân địch làm sao đi đường vòng, tính cảnh giác so với những người bình thường tăng lên mấy lần.

Nói chuyện có chút bất cẩn, thì sẽ bị đối phương nhận ra.

Tuy nhiên Quý Giản Ninh không ngờ được Diệp Bạc Hâm có thể nói lời khách sao, nghĩ tới cô là người phụ nữ của Tập Vị Nam, tự động tính toán được phạm vi giới hạn của bản thân, tự nhiên sẽ không đề phòng cô.

Quý Giản Ninh cười nhẹ lên tiếng, “Làm sao có thể? Con gái Tập gia đều là viên ngọc quý, có ai nỡ để bọn họ tới chịu khổ chứ.”

Nói như vậy, chính là không có rồi.

Cô… bị lừa rồi.

A!Vì sao vậy?

Vì sao phải nói dối?

Cô không muốn hỏi anh, suy cho cùng thì là quá khứ của anh, là thời gian cô chưa tham gia cùng anh, bạn gái trước chết rồi, là nỗi đau của anh.

Nhưng vì sao anh phải nói là em gái khiến cô hiểu lầm, sợ cô nghĩ nhiều sao?

Nếu sợ hỏi cái gì để hình

ảnh của cô ấy trong máy tính, tưởng nhớ sao?

Nếu đã không buông được, vì sao lại đồng ý kết hôn với cô, nếu đã kết hôn với cô rồi, làm sao có thể còn nhớ tới bạn gái cũ?

Diệp Bạc Hâm biết bản thân đã đi vào ngõ cụt.

Anh có bạn gái cũ là không sai, tưởng nhớ cũng không sai, nhưng loại lừa dối này cô không thể chịu được.

Sắc mặt cô có chút tái nhợt, tinh thần lơ lửng, không còn nghe lời của anh nói nữa.

Quý Giản Ninh phát hiện cô có gì không đúng, hồi tưởng những lời mình đã nói, dường như không để lộ tin tức không nên để lộ.

Anh biết lo lắng của Tập Vị Nam, vì vậy lúc nói chuyện với cô anh rất cẩn thận, nhưng biểu cảm bây giờ của cô rất trầm lạnh, giống như ẩn nhẫn tức giận.

"Chị… Chị dâu, tôi không nói gì sai chứ?" Quý Giản Ninh cẩn thận từng ly từng tý nhìn biểu cảm của cô.

Diệp Bạc Hâm cố gắng kéo lên một nụ cười, bất cứ lúc nào, nụ cười cũng là vũ khí tốt nhất vó thể che đậy mọi cảm xúc.

"Hôm nay cảm ơn anh, tôi đi về trước."

Quay người, cảm xúc trong ánh mắt đang cuồn cuộn.

Quý Giản Ninh mới thở phào một hơi, tuy nhiên, không đợi anh rời đi, Diệp Bạc Hâm quay người lại.

Ánh sáng bông hoa trắng lã chã rơi trên hai má cô, nụ cười trên mặt có chút kỳ lạ, khiến cho Quý Giản Ninh nhất thời chuông báo động reo lên mãnh liệt, trong chớp mắt hoảng hốt.

Tuy nhiên, lời tiếp theo của Diệp Bạc Hâm, liền giống như một quả bom lớn ném xuống trước mặt anh, một loại vũ khí mới, không có cách tháo gỡ.

"Ồ… đúng rồi, Tập Vị Nam có nói với tôi, anh ấy có một em gái làm quân nhân, mấy năm trước, lúc tiêu diệt quân hoả thương trong Tam Giác Vàng, đã bị chết rồi."

Hài lòng nhìn thấy ánh mắt trừng to kinh ngạc của Quý Giản Ninh.

Không cần hỏi nữa, biểu cảm của anh đã nói rõ tất cả.

Một người nói không có em gái làm lính, một người nói em gái làm lính chiến đấu chết rồi.

Lời nói dối, liền bị vạch trần dễ như trở bàn tay, cực kỳ mỏng manh.

Cuối cùng là ai đang nói dối, trong lòng cô đã có đáp án.

Nhìn quanh một vòng lớn, thì ra đây mới chính là mục đích cuối cùng của cô.

Lần đầu tiên, Quý Giản Ninh cảm thấy bản thân ngu ngốc tới tận cùng.

Trải qua nhiều lần huấn luyện tù binh làm phản, cũng từng rơi vào cảnh tù binh, bị người khác trăm phương ngàn kế moi tin tức, tuy nhiên chưa từng mở lời.

Hôm nay, anh thất bại ngã trên người một người phụ nữ.

Chả trách, chả trách Tập Vị Nam không dám để lộ ra một manh mối nào, nữ nhân khủng bố như vậy, nếu biết tất cả, chỉ sợ sẽ náo loạn tới người chết ngựa đổ.

Quý Giản Ninh muốn giải thích, lại phát hiện trong lòng cực kỳ lộn xộn, anh biết bản thân làm hỏng chuyện rồi, càng nói nhiều càng sai, dừ khoát để cô rời đi.

Tâm tư của cô, anh không nhìn thấu.

...

Diệp Bạc Hâm bước đi tới bãi tập luyện, ánh sáng bên đường bao phủ trên đầu, chiếc mũ lớn che đi phần lớn khuôn mặt của cô, quay lưng với ánh sáng, nửa khuôn mặt dưới bị ẩn trong bóng tối, không thể nhìn thấy khuôn mặt thật.

Người khác dựa vào một thân ảnh không nhận ra cô tới, nhưng đối với cô quen thuộc đến tâm hồn như Tập Vị Nam, liếc mắt qua cũng biết được là cô.

Tiêu Thuần đứng bên cạnh anh, Tập Vị Nam cùng anh trao đổi về chiến lược huấn luyện cho quý tiếp theo, truyền đạt nội dung cuộc họp hôm nay.

Anh đột nhiên dừng bước, mặc dù vẫn nói chuyện như cũ, ánh mắt lại rơi trên một điểm nào đó phía trước, ánh sáng tràn đầy lung linh, ánh đèn chiếu trên khuôn mặt anh, đem ánh sáng dịu dàng của các ngôi sao

vào trong mắt đen của anh.

Tiêu Thuần thuận theo ánh mắt anh nhìn theo, nhìn thấy một nữ quân nhân đang đi tới cách đó không xa, nhìn không rõ dung mạo, cúi đầu xuống, dưới chân đang đá sỏi.

Đi vài bước, lại nghiêng người đá viên sỏi chạy về trên đường.

Dường như chơi đến mức rất vui.

Khoé miệng Tiêu Thuần co rút, vừa muốn hỏi nữ quân nhân này có chuyện gì.

Tập Vị Nam đã đặt văn kiện trên tay anh vào ngực anh, dẫn đầu hướng về người đó bước qua.

Tốc độ của anh rất ổn định, nhưng sải bước rất lớn, khiến mọi người cảm thấy hơi chút vội vàng.

Tiêu Thuần và Đặng Viễn nhìn chằm chằm, nhỏ tiếng hỏi anh bị làm sao vậy, Đặng Viễn lắc đầu.

Bóng ảnh bao phủ trước mặt, Diệp Bạc Hâm ngơ ngác, chớp chớp đôi mắt, không ngẩng đầu lên, ánh mắt rơi trên đôi ủng quân sự của người mới đi tới.

Không biết vì sao, cô chỉ cảm thấy trước mắt là người đó.

Người đó khiến tim cô bứt rứt, đánh động mặt hồ yên tĩnh của trái tim cô.

Nhưng bây giờ…

Không muốn nhìn thấy anh, cô sợ không khống chế được bản thân, hét lên với anh, sợ bản thân đi chất vấn anh.

Mỗi người đều có quá khứ, cô có thể không đi tính toán, nhưng không có nghĩa chấp nhận che giấu.

Hai người đứng trầm mặc, anh không di chuyển, cũng không mở lời đánh vỡ sự im lặng.

Cô miễn cưỡng cúi đầu xuống, cũng không có ý định nhượng bộ.

Không biết tâm tư gì đang quấy phá, Tập Vị Nam mong ngóng cô ngẩng đầu lên, đôi mắt chứa đầy sao nhìn cô.

Nhưng cô chậm chạm không ngước đầu lên, cuối cùng Tập Vị Nam nhận ra khác thường.

Ánh mắt nhẹ nhàng rơi trên đỉnh đầu cô, chợt loé, mang theo một ánh sáng kỳ lạ.

Tiêu Thuần và Đặng Viễn cùng đi tới, nhìn thấy hai người kỳ lạ đứng đối mặt nhau, một người như làm sai điều gì đó, cúi thấp đầu, một người đứng thẳng, khuôn mặt lạnh lùng, thân phận địa vị cao thường năm, khiến anh nhìn có vẻ khí lực đầy đủ, giống như người lớn đang dạy dỗ con cái.

Tiêu Thuần liếc mắt nhìn hai người, vừa muốn hỏi làm sao vậy, liền nghe Đặng Viễn hô một tiếng, "Chào chị dâu."

Toàn thân chấn động, ánh mắt Tiêu Thuần rơi trên một nửa khuôn mặt bị che khuất, lại nhìn thấy biểu cảm của đại đội trưởng không giống như đang tức giận, ngược lại giống như kiên trì gì đó.

Thì ra là cô…

Chả trách đại đội trưởng vứt bọn họ lại liền đi qua đây.

"Chào chị dâu." Tiêu Thuần cũng hô theo một tiếng, trong lòng cảm thấy có chút chưa quen, đặc biệt là nghĩ tới ngày đó huấn luyện cô một trận, bây giờ hận không thể nhanh chóng biến mất.

Cô có thể lạnh lùng đối với Tập Vị Nam, cùng anh rũ sạch quan hệ, nhưng trước mặt người ngoài, cô lại không thể không để mặt mũi cho anh.

Đôi mắt hơi khép lại, thu lại cảm xúc cuồn cuộn của mình.

Ngẩng đầu lên, cúi chào, hô vang giòn giã: "Chào đại đội trưởng, chào trung đội trưởng!"

Cảm thấy được cô cố tình xa cách, đôi mắt nhìn chằm chằm cằm anh, lại rời rạc vô tình.

Trái tim Tập Vị Nam co lại, chăm chú liếc nhìn hai má có chút tái nhợt của cô.

Vừa thấy hai người như vẻ xa lạ, đặc biệt là ánh mắt Diệp Bạc Hâm cố ý lộ vẻ xa cách, ngay cả chào hỏi cũng là chào hỏi cấp trên.

Tiêu Thuần cho rằng cô đang để ý có hai người ngoài bọn họ, cười ha ha lôi kéo Đặng Viễn, biết điều cùng chào tạm biệt Tập Vị Nam.

Tập Vị Nam nhếch môi, những suy nghĩ ầm ầm phát điên trong lòng ngực anh, ngón tay run rẩy, nắm lấy

năm ngón tay cô.

Diệp Bạc Hâm thoát khỏi ý thức rụt tay lại, tay rút về đưa ra sau lưng.

Phản xạ có điều kiện mạnh mẽ khiến đầu ngón tay Tập Vị Nam hơi cứng ngắc, trong lòng trở nên ngột ngạt, anh không nói lời nào nhìn hai má thon gọn của cô, đôi môi mím chặt, lông mi run run.

Cô đang kìm nén tức giận, từng sợi tức giận đang chảy trong ngực cô, thậm chí máu huyết còn sôi sùng sục lên, xông lên não bộ.

"Tôi đi trước đây." Tay nắm chặt nắm đấm, khoé mắt hơi rủ xuống, lảo đảo một bước.

Âm thanh lạnh lẽo cho thấy sự hờ hững bất mãn, đôi mắt sâu của Tập Vị Nam ngày càng đen hơn, âm trầm có thể giọt ra nước.

Bàn tay to siết chặt cổ tay của mảnh mai của cô, hơi dùng lực, kéo cô qua, đứng đối mặt với anh.

"Làm sao vậy?" trong đồng tử trấn ép cơn giận, cô có thể phát cáu với anh, có thể bộc trực thẳng thắn với anh, nhưng anh không thể chịu đựng được cô một lời cũng không nói, thậm chí còn lạnh nhạt với anh.

Nguyên nhân tức giận ở đâu, anh đều không biết rõ, làm sao đi giải quyết vấn đề?

Cô thích đem mọi chuyện đặt trong lòng.

Nhưng anh là người đàn ông của cô, không thích cô cái gì cũng không nói với anh, tự mình đâm vào ngõ cụt, khiến hai người ngày càng xa cách.

Lông mày Diệp Bạc Hâm cứng đờ, ánh mắt rơi bàn tay nổi đầy gân xanh của anh, nắm chặt lấy cổ tay cô, giống như muốn vặn đứt cổ tay cô.

"Đại đội trưởng, chú ý hình tượng một chút, bị người khác nhìn thấy chúng ta lôi lôi kéo kéo không hay."

Giọng nói lạnh lùng, mang chút trào phúng, đâu đâu cũng lộ ra ngôn ý khó chịu của cô, hơn nữa còn không liên quan tới anh.

"Từ từ nói chuyện." Anh không biết đã đắc tội với cô lúc nào.

Đặng Viễn chưa bước đi xa nghe thấy hai người nói chuyện, hai mặt nhìn nhau.

Đây là làm sao vậy, giận dỗi?

"Đại đội trưởng, hy vọng anh không đặt quan hệ cá nhân lên trên công việc, tôi không chịu được tin đồn nhảm nhí." Diệp Bạc Hâm di chuyển cổ tay, "Buông tay."

Mặc dù là ban đêm, nhưng phía xa xa của sân tập luyện còn có vài người chạy bộ, Tập Vị Nam cũng không muốn làm tới xấu mặt, từ từ buông cổ tay cô ra.

Ánh mắt rủ xuống, nhìn cổ tay trắng mịn in lên một vòng màu đỏ, là anh lúc nãy dùng lực bóp mà ra, con ngươi run run.

Ngón tay trượt lên trên, "Có đau không?"

Diệp Bạc Hâm bất động thanh sắc lùi lại, lần này một lời cũng không nói, quay người men theo đường tới doanh trại chạy đi.

Bàn tay trống rỗng vẫn còn trong khoảng không, nhìn theo bóng lưng đang rời đi của cô, Tập Vị Nam hận không thể kéo cô quay lại, đây là quân đội, anh không thể làm như vậy.

Cả một đêm, Tập Vị Nam trằn trọc trở mình, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, đều là bóng lưng dứt khoát quay người của cô, anh sợ hãi toàn thân mồ hôi lạnh.

96. Chương 96

Đặng Viễn run rẩy gõ cửa phòng, trong thời gian đợi, trái tim một trận đập lên xuống.

Hiệu quả cách âm của căn phòng không tốt lắm, nghe thấy bên trong truyền đến tiếng bước chân nặng nề, nắm cửa chuyển động, Đặng Viễn chuẩn bị tốt tinh thần tiếp nhận lửa giận.

Tập Vị Nam mở cửa ra, một thân quân trang bao bọc cơ thể cao đẹp, ống quần giấu trong đôi ủng quân sự, khuôn mặt lạnh lùng mạnh mẽ kiên quyết.

Trong nháy mắt trào dâng, dường như có một ánh sáng rạng rỡ rơi xuống.

Đôi mắt trong veo hơi lạnh, đường nét quai hàm bó chặt.

Một tay đặt trên cửa, tư thế cao thẳng, mở một nửa cánh cửa.

Người anh kẹt trong khe cửa mở ra.

Sau lưng Đặng Viễn không có người, ánh mắt lướt qua đông lạnh.

"Thủ trưởng… chị… chị dâu nói… nói cô ấy mệt rồi, vì vậy…" da đầu Đặng Viễn cứng ngắc đối diện với ánh mắt ma mị lạnh lùng của Tập Vị Nam, ấp a ấp úng báo cáo.

Bàn tay nắm chặt, anh ừ nhẹ một tiếng, quay người đóng cửa "Cạch".

Đôi mắt Đặng Viễn trưng trưng nhìn cánh cửa đóng lại trước mặt, âm thanh dao động đến mức sàn nhà cũng rung động.

Mất một lúc mới tỉnh lại, không thể tưởng tượng nổi sờ sờ đầu mũi.

Thủ trưởng đây là… nổi giận rồi?

Đi theo bên cạnh anh mấy năm, mặc dù biết rõ anh đối với người khác lạnh lùng, xa cách, nhưng những lễ tiết cần có anh đều làm được, ai nhắc tới Tập sư trưởng quân khu B không phải bật ngón cái lên, khen ngợi anh đối với người ngoài tử tế và lịch sự.

Lại nghĩ đến buổi tối hôm trước trên sân tập luyện thỉnh thoảng gặp chị dâu, thái độ chị dâu lạnh lùng thờ ơ, hai người dường như giận dữ tới mức không được vui vẻ cho lắm, lúc nãy thủ trưởng gọi anh đi tìm người, sắc mặt chị dâu hơi nặng nề, không muốn phản ứng với anh, liền tìm một cái cớ cũng rất qua loa.

Đặng Viễn nhìn ra cô không muốn tới, vì vậy trên đường về đều nghĩ phải nói với thủ trưởng như thế nào, không ngờ thủ trưởng giận cá chém thớt với anh, tự mình đóng cửa hờn dỗi.

…

Hơn hai giờ chiều, thời điểm nóng nhất vào giữa ngày, quả cầu lửa vàng kim ở góc Tây Nam toả ra, đẩy ra tầng mây, từng sợi ánh sánh nóng bỏng xuyên qua bầu khí quyển, lại không làm suy yếu nhiệt độ.

Trong căn cứ huấn luyện, truyền tới một âm thanh la mắng, kèm theo là một loạt tiếng súng.

Khói tràn ngập trong không khí, bầu không khí căng thẳng lơ lửng trong không gian.

Những nữ quân nhân mồ hôi nhỏ giọt, mái tóc ướt nhẹp dính trên trán, trên khuôn mặt phủ một tầng đỏ ửng, mồ hôi từ lỗ chân lông chảy ra, kết dính lại thành những viên ngọc trai lớn, từ gò má thon gọn lăn rơi xuống.

Dọc theo quai hàm, rơi vào trong bộ quần áo gọn gàng.

Lửa đốt cháy trên lưng, bộ quân phục nóng rát bọc bọc lấy cơ thể, dính trên người, nóng bỏng khó chịu khiến người ta không chịu được mà nhăn mày.

Cách đó không xa, hai người đàn ông thân hình cao lớn đứng đó, nhìn chằm chằm vào những nữ quân nhân trên sân tập.

Một người đường nét anh tuấn sắc sảo sáng sủa, đôi mắt sâu như biển cả, lúc bình tĩnh giống như mặt biển trong đêm tối khảm ánh sao lung linh, lúc dậy sóng dường như dâng lên một cơn sóng cuồng phong.

Một người khuôn mặt tinh tế, làn da trắng noãn, đôi mắt đào hoa phát ra ánh sáng huỳnh quang, khoé miệng nhếch lên một ý cười, trên cơ thể mặc một thân quân trang, sự quyến rũ tự nhiên mà người khác không có.

Nhìn người phụ nữ lần này tới lần khác rơi trên mặt đất, khẩu súng cầm trên tay bay ra, cô theo tình thế bò lên phía trước, ngón tay vừa chạm vào khẩu súng, sau lưng liền bị người chà đạp lên, khuôn mặt tinh tế lộ ra thần sắc đau đớn.

Quý Giản Ninh không thể chịu được cảnh tượng tàn nhẫn, mở to mắt ra.

Người đàn ông bên cạnh toả ra hơi thở lạnh lẽo, đôi mắt cuộn trào như hồ nước sâu, đôi môt nhếch lên thành một đường, quai hàm lạnh cứng ngưng tụ từng tia hàn khí.

Quý Giản Ninh sợ anh nhất thời kích động, phá hỏng quân kỷ, vội vàng gọi anh vài tiếng.

Người đàn ông hơi thu lại ánh mắt, một thân trường khí mạnh mẽ lại liên tục toả ra oai nghiêm.

Người đàn ông ba mươi tuổi, một độ tuổi trưởng thành và trầm định, đã phai nhạt đi non nớt của tuổi vị thiếu niên, trên mặt lưu lại tăng thêm thâm sâu của năm tháng.

Xuất thân từ gia thế quân nhân, cả người trông thấy toả ra khí tiết chính trực lẫm liệt, giữa trán lại không nhìn ra thô ráp trên người quân nhân, ngược lại có một tia cao quý thanh nhã không thể nói rõ ràng.

"Làm sao, đau lòng rồi?" Quý Giản Ninh không nhịn được trêu chọc.

Trong khoảng thời gian trôi qua tuổi trẻ hết sức lông bông, anh cũng đã từng bướng bỉnh bất kham, sự tôi luyện trong quân đội khiến anh thay đổi tính cách, bình tĩnh nguội lạnh, lạnh lùng lịch sự, nhưng mà ai có thể đoán được, hôm nay ở trong quân đội hô mưa gọi gió đại tá tiền đồ vô lượng, anh đã trải qua đêm không có chỗ về ở đầu đường cãi lộn đánh nhau vấn đề thiếu niên bão tố ngang ngược.

Rất lâu, không nhìn thấy sóng dậy trên khuôn mặt anh.

Dáng vẻ không ổn định, thực sự không giống anh.

Tinh thần Diệp Bạc Hâm dường như không được tốt, liên tục sai lầm, động tác rất dễ cô lại hết lần này tới lần khác sai sót, sĩ quan huấn luyện thực sự nhìn không được nữa, ra sức chửi cô một trận.

Tập Vị Nam đều thu vào trong mắt, đồng tử thắt chặt.

Quý Giản Ninh lắc đầu mỉm cười, "Hà tất phải vậy, rõ ràng biết huấn luyện phía sau rất vất vả, vượt quá giới hạn chịu đựng của cơ thể, anh còn xin kéo dài thời hạn sát hạch, chuyện này là sao?"

Tập Vị Nam thu hồi tầm mắt, rơi ở đằng xa, có chút phân tán.

"Năng lực cô không đủ, kéo dài thời hạn có thể gia tăng kỹ năng thực chiến của cô ấy, lúc sát hạch, giảm bớt vài phần nguy hiểm.

Quý Giản Ninh vẫn luôn không tin được lý do thoái thác của anh trong cuộc họp, anh hiểu Vị Nam hơn bất cứ người nào, một người đàn ông tự phụ như vậy, anh kiên trì tự mình cho rằng là đúng, cho dù người khác có ý kiến gì, vĩnh viễn sẽ không ảnh hưởng đến anh.

Anh phán đoán chuẩn xác, hành sực mạnh mẽ kiên quyết, thường khiến cho mọi người cảm thấy kỳ lạ, nhưng kết quả chứng minh, anh là đúng.

Thái độ của Quý Giản Ninh đối với nữ binh đặc chủng, phần lớn tiếp nhận bởi ảnh hưởng của Tập Vị Nam, lúc bắt đầu đề ra thiết lập liên đội nữ binh, thái độ anh ở vị trí trung lập, không phản đối cũng không hoan nghênh, còn hiểu biết về anh Quý Giản Ninh lại biết rõ, anh không thích, lại không muốn trước mặt đắc tội với Lý thượng tướng, vì vậy vẫn giữ im lặng.

Nghe thấy lời này của anh, Quý Giản Ninh hoàn toàn khẳng định dự đoán của bản thân, quả nhiên là tình cảm riêng tư ảnh hưởng tới công việc.

Nhưng mà…

"Lão đại, ý của anh là để cô ấy tham gia sát hạch phía sau? Có sai sót gì không?Anh không lo lắng cô ấy xảy ra chuyện?Cô ấy mới tập luyện bao lâu a, làm sao có thể cùng mấy người lính có tuổi lính mấy năm vơ đũa cả nắm được?"

Tập Vị Nam quay người đi ra ngoài, "Ưng Hi đem tên của cô ấy báo lên trên."

Vì vậy, không có cách nào xoay chuyển.

"Ưng Hi này… thật là…"

Chả trách ngày hôm đó Tập Vị Nam tức giận với Ưng Hy như vậy, thì ra là Ưng Hy chọc ghẹo râu hổ.

…

Duy Mật phụng mệnh tới hỏi Diệp Bạc Hâm, những ngày gần đây lúc nào cô cũng thất thần, lúc tập luyện liên tục liên tục làm sai, ngay cả ở phòng ngủ, cũng là một mình ngồi bên cạnh, mấy cô gái ngồi bên cạnh trò chuyện cũng tham gia, cũng không trả lời.

Làm sao hình dung được trạng thái bây giờ của cô?

Ừm, ba phần lạnh nhạt, ba phần sa sút tinh thần, ba phần thất thần, một phần tức giận.

Diệp Bạc Hâm di chuyển cơ thể, ngay cả cười cũng lười biếng cười, toàn thân không có sức lực, yếu ớt, giống như nằm mơ vậy, trôi nổi trên mây.

"Không sao."

Duy Mật gào lên một tiếng, "Cô như vậy còn kêu không sao?Gặp quỷ cũng được rồi."

Diệp Bạc Hâm ngẩng đầu lên, kéo khoé miệng lên, "Như vậy bình thường rồi chứ?"

Cười so với khóc còn khó coi hơn.

Duy Mật lắc đầu, "Cô vẫn nên đừng cười nữa, còn đau lòng thay cô."

Đôi tay Diệp Bạc Hâm chống người dậy, ngồi dậy mang giày, "Con gái mà, mỗi tháng đều có mấy ngày kia."

Có thể sao?

Phản ứng lớn như vậy sao?

Duy Mật một đầu úng nước, Diệp Bạc Hâm mở cửa đi ra ngoài.

Cô cũng không muốn bị tình cảm lấn áp lý trí, nhưng mà khống chế không được.

Sống hai mươi lăm năm rồi, lần đầu tiên cô ngay cả một nụ cười mạnh mẽ cô cũng làm không được.

Trước đây gặp phải chuyện gì, cô mỉm cười vượt qua, ngay cả khi bố mẹ ly hôn, cô cũng không bận tâm đến buông thả bản thân.

Bây giờ vì một người đàn ông...

Haizzz!

Loại tình yêu này, lúc đầu không nên chạm vào.

Diệp Bạc Hâm ban đầu chỉ muốn đi ra ngoài phân tâm, ít nhất là thoát khỏi ép cung của Duy Mật, nhưng không ngờ gặp phải Thẩm Tư Á đang tìm cô.

Thẩm Tư Á vây cô đi xung quanh một vòng, nói cô ốm rồi, kéo cô đi tới kí túc xá của cô.

Vừa nghĩ tới gặp phải người đó, Diệp Bạc Hâm không muốn đi, nhưng Thẩm Tư Á lôi kéo cho bằng được, cô lại không muốn bị người vây quanh, nửa lùi nửa cùng cô lên lầu.

Tuy nhiên ngày khi cánh cửa mở ra, Diệp Bạc Hâm quay người liền muốn đi.

Cô cho rằng trải qua nhiều ngày như vậy, chỉ cần không nghĩ tới, chỉ cần không nhìn tới, tâm trạng sẽ trở lại bình tĩnh, ít nhất trước mặt anh thể hiện khuôn mặt giận dũa của mình.

Sự thật chứng minh, cô đánh giá thấp vị trí của Tập Vị Nam trong tim mình, cũng đánh giá cao sự tự chủ của bản thân rồi.

Tập Vị Nam dứng tại trung tâm phòng khách, đôi mắt có chút động, nhìn thấy cô bước vào ngay lập tức ngẩng đầu lên, trên gương mặt loé qua sửng sốt, ngay lập tức được thay thế bởi sự tức giận, quay người bước ra bên ngoài.

Thẩm Tư Á chặn ở cửa, không biết xảy ra chuyện gì rồi, liền bị cô đẩy ra.

Cô chết lặng, đây là tình huống gì?

Cãi nhau rồi?

Đôi mắt cô mang chất vấn nhìn Tập Vị Nam, không ai nói với cô là hai người đang giận nhau a.

Diệp Bạc Hâm không phải là cho rằng cô cùng Tập Vị Nam thông đồng với nhau chứ?

Cô bị oan a, cô thật sự không biết gì hết.

Lúc Tập Vị Nam tìm cô, cô cũng rất kinh ngạc, nhưng cô không nghĩ nhiều, cho rằng Tập Vị Nam là vì tránh nghi ngờ, mới tìm cô làm người trung gian, không ngờ rằng Diệp Bạc Hâm căn bản không muốn gặp anh.

Đây là lòng tốt làm hỏng chuyện rồi.

Tập Vị Nam không quan tâm đến cô, bước tới trước vài bước, Diệp Bạc Hâm vừa bước ra khỏi của hai bước bị anh kéo vào trong phòng.

Cánh cửa "Cạch" một tiếng đóng lại.

Anh thở hổn hển đặt cô lên cánh cửa, không phải mệt, mà là tức giận.

Anh không hiểu ra sao cả bị lạnh nhạt, xảy ra chuyện gì cũng không biết, mấg ngày hôm nay cũng ngủ không được, bây giờ đem người tới đây rồi, anh làm sao có thể buông cho cô đi được.

Nửa đường bị kéo vào phòng, Diệp Bạc Hâm sững sờ một lúc, không ngờ rằng tốc độ của anh nhanh như vậy.

Cơ thể nóng bỏng dính sát vào cô, đầu mũi quanh quẩn hơi thở quen thuộc cùa người đàn ông, anh hơi cúi đầu xuống, hơi thở nóng bỏng thổi vào môi cô.

Đôi tay giống như bàn ủi trói buộc cơ thể cô, lực tay vừa phải, sẽ không làm tổn thương cô, cũng không thể thoát khỏi.

Hơi thở anh càng ngày càng nặng nề, lồng ngực dính chặt vào cô, làn da ngăn cách bởi một lớp quần áo có thể cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của anh, dường như rất kích động, nhịp tim đập loạn tiết tấu.

Đôi mắt đen thâm sâu mơ hồ, chứa đựng một tia lạnh giá, từng tia từng tia chiếm lấy mắt cô.

Cô giận giữ nghiêng người đi, trong đôi mắt ngọn lửa bùng lên, "Buông ra!"

Vừa nhìn điệu bộ này không đúng, Thẩm Tư Á lên tiếng nhắc nhở.

"Ách… tôi còn ở đây a, hai người… vậy cái gì, tốt xấu gì chú ý đến người đang đứng đây một chút…"

Cô không lên tiếng còn tốt, vừa lên tiếng liền nhắc nhở Diệp Bạc Hâm, cô liền bị ai đó mắng tới.

Phẫn nộ trừng mắt hướng Thẩm Tư Á, "Cô im miệng cho tôi."

Tập Vị Nam nửa ôm Diệp Bạc Hâm, cơ thể xoay một vòng, chuyển cô ép lên bức tường trắng.

Một tay để sau đầu cô, một tay ôm lấy eo cô, nhưng là không làm cô đau.

Bị tư thế ám muội của hai người kích thích, cộng với ánh mắt cười nhạo cùa Thẩm Tư Á, hai gò má cô không chịu thua đỏ lên.

Tâm lý chống cự là một chuyện, nhưng sinh lý, cô không có cách nào phủ nhận, Tập Vị Nam mang tới cho cô một tác động mãnh liệt, khiến cô không có cách nào không chú ý đến kích thích mà anh mang tới.

"Cô ra ngoài trước." Tập Vị Nam nghiêng đầu, ánh mắt sắc lạnh rơi trên khuôn mặt của Thẩm Tư Á, ngữ khí lạnh nhạt, lại mang sự uy nghiêm của cấp trên.

Thẩm Tư Á sững sờ, đợi cô phản ứng lại, người đã ở ngoài cửa rồi.

Làm kí giả hai năm, gặp phải đủ loại người, không thiếu lãnh đạo giới thương nhân, quan chức chính trị, nhưng chỉ dựa vào một ánh mắt khiến trong lòng cô sinh sợ hãi, thậm chí không tự giác được nghe theo lời anh, đây là lần đầu tiên cô gặp được.

Sau vài lần tiếp xúc, cô nghĩ, cô biết người đàn ông này có thể im lặng như tờ xâm nhập vào cuộc sống của Diệp Bạc Hâm rồi.

Cửa vừa đóng lại, tình cảm đè nén trong một thời gian dài bộc phát ra, lồng ngực giống như hội tụ lại cơn lũ rất lớn, trong nháy mắt vỡ đê.

Môi răng quyến luyến, anh thô bạo cướp đoạt mùi hương của cô, mang sự tức giận nhẫn nhịn, còn có nỗi sợ hãi mất đi.

Diệp Bạc Hâm không ngờ tới anh lỗ mãng như vậy, vừa tức giận vừa phẫn nộ, tuyệt vọng đánh đập vào lòng ngực anh.

Anh không quan tâm, để cho cô đánh đập, trong mắt mang một chút bi thảm.

Tay… vô lực trượt xuống…

Cô thanh tỉnh trừng to đôi mắt, so với mê ly của anh, đủ để khiến người khác trái tim băng giá.

Vì sao… vì sao muốn ép cô…

Cô sợ, thật sự sợ… sợ bản thân rơi vào…

Tâm trí vố gắng duy trì tỉnh táo, nhưng trong lòng dâng lên làn sóng kinh hãi, đem cô chôn vùi chặt chẽ.

Tập Vị Nam khép lại nửa mắt, trút hết lửa giận, động tác từ từ nhẹ nhàng xuống, ngón tay run rẩy xoa nhẹ cái cổ thon đẹp của cô, dọc theo động mạnh chính nhẹ nhàng vuốt ve.

Lúc tình cảm lên cực độ, chần chừ đối với đôi mắt thấm hàn khí của cô, toàn thân cứng đờ.

Cơ thể cao lớn thẳng tắp bao phủ lên cơ thể cô, ngón tay bơi nhẹ, che đôi mắt cô lại.

Người con gái trong vòng tay thoạt đầu vùng vẫy, dần dần bỏ cuộc, để mặc anh tự đòi hỏi.

Tẻ nhạt vô vị.

Tập Vị Nam nếm được hương vị của từ này.

Cô đang âm thầm chống cự.

Nếu như hôm nay anh dám làm cứng, với tính cách tuyệt tình của cô, sợ là không có cơ hội quay về.

Tập Vị Nam nghẹn ngào thống khổ một tiếng, nắm tay anh đấm mạnh vào tường phía sau tai cô.

Toàn thân cô chấn động, anh vùi trong cổ cô, hơi thở nóng bỏng nhuộm đỏ làn da trắng nõn của cô.

“Anh xin lỗi…” Anh thì thầm nhẹ nhàng, nhưng cố chấp không bỏ bàn tay che mắt cô.

Bàn tay bên người của Diệp Bạc Hâm nắm chặt hơn, ánh sáng lọt qua các khe hở của ngón tay anh, làm giảm đi độ sáng, biến thành màu hồng nhạt.

Lần đầu tiên trong đời, cô muốn khóc to, muốn ôm chặt anh, chất vấn anh vì sao, vì sao khiến cô động

lòng, vì sao muốn lừa cô.

Cô thật sự rất ghét…

Hình ảnh nước mắt như mưa, chỉ một lần trong tâm trí cô.

Niềm kiêu hãnh của cô không cho phép cô giống như một người đàn bà đanh đá vừa đánh vừa chửi.

Có chút vết thương có chút đau đớn, chỉ có thể tự mình trị thương, nhưng không thể xé miệng vết thương ra, phơi bày ra trước mặt mọi người, muốn có được sự thương hại của đối phương.

Ánh mắt từ từ nhắm lại, ép những giọt nước mắt nóng ẩm quay về.

Hai người yên lặng dựa sát vào nhau, rõ ràng là chỉ cách một lớp quần áo mỏng, trái tim lại cách xa ngàn vạn dặm.

97. Chương 97

Tập Vị Nam lặng lẽ ôm cô, trái tim đập lên xuống dữ dội, cô đột nhiên ngoan ngoãn im lặng khiến trong lòng anh nổi lên bất an, kéo theo cảm xúc luống cuống.

Đầu dựa trên chiếc cổ trắng ngần của cô, hơi khép mắt lại, hơi thở nặng nề từng chút từng chút phả trên người cô.

Sau một thời gian dài, Diệp Bạc Hâm không cử động, đôi chân bị anh đè xuống, máu trong cơ thể dường như bị đóng băng, tay chân lạnh ngắt.

Hơi thở của anh dần dần nhẹ hơn, thì thầm vào tai cô, “Em rốt cuộc tức giận cái gì?”

Cổ họng Diệp Bạc Hâm khô khốc, đôi tay bên hai bên người siết chặt.

Trầm mặc khiến Tập Vị Nam tìm không được điểm đột phá.

Từ từ nới lỏng bàn tay che mắt của cô.

Lúc nãy, anh mất kiểm soát.

Không muốn nhìn ánh mắt khiến anh đau lòng kia, trắng đen rõ ràng trong đôi mắt, cái lành lạnh lạ lẫm đang từ từ xâm nhập vào phổi anh.

Đôi mắt của cô rất đẹp, ngay cả khi không trang điểm, không có kẻ mắt, làn da trên mắt tinh tế có tính đàn hồi, lông mi đen dày mịn, hai vệt mỏng nằm trên hai mí mắt khép kín.

Không có bàn tay lớn che đi, ánh sáng chiếu xuyên vào mắt.

Trong một khoảnh khắc bối rối trong lòng xẹt qua.

Trong phòng khách, có môtn sự im lặng yên tĩnh kỳ lạ… còn có trên người Tập Vị Nam phát ra hơi thở lạnh lẽo…

Nhàn nhạt, giống như hương vị của hoa cỏ đang phát triển mạnh dưới ánh sáng mặt trời.

Diệp Bạc Hâm ngồi đối diện với anh, cùng Tập Vị Nam duy trì một khoảng cách.

Khép nửa mí mắt, ngay cả lông mày cô cũng khinh thường nhăn lại.

Tập Vị Nam ngồi thẳng, bàn tay to có khớp xương rõ ràng đang đặt trên đầu gối, đột nhiên đưa lên phía trước… mười ngón tay đan vào nhau, đầu ngón tay càng nắm chặt càng trắng.

Trái tim Diệp Bạc Hâm hơi nghẹt lại, bộ não không kịp phản ứng, cơ thể đã phản xạ có điều kiện lùi ra sau.

Đồng tử Tập Vị Nam như tinh hải, dâng lên sóng lớn.

Đôi môi mím chặt thể hiện sự giận dữ của anh.

Tay phải của Diệp Bạc Hâm đặt trên cổ tay trái, nhẹ nhàng xoa.

Ngăn cách một bàn trà, Tập Vị Nam căn bản không thể xoa giúp cô.

Bởi vì anh cúi thân người về phía trước, khuỷu tay đặt lên đầu gối, tay áo trượt xuống, để lộ ra vết sẹo bị bỏng.

Đôi mắt nửa khép của Diệp Bạc Hâm run nhẹ, hơi nâng lên, trong lòng lúc này không phải là một hương vị.

Đè xuống vị đắng không ngừng ở cổ họng, cô mấy máy môi.

Đôi mắt sâu Không thể tưởng tượng được.

"Vì sao muốn kết hôn với em?"

Tập Vị Nam vô cùng kinh ngạc khi cô vừa mở miệng là câu hỏi này, chẳng lẽ biểu hiện của anh vẫn không rõ ràng?

Không lập tức trả lời câu hỏi của cô, ngược lại cau mày, "Mấy ngày hôm nay tránh mặt anh, cáu gắt với anh, chính là đang vướng mắc vấn đề này?"

Cáu gắt?

Trong mắt anh, trong mắt anh cô chính là loại con gái vô duyên vô cớ cáu gắt?

Vì sao không tìm xem lý do ở bản thân, lại cho rằng cô đang vô cớ gây sự?

Không có gió làm sao có sóng, nếu như lương tâm anh không hổ thẹn, vì sao muốn lừa cô?

Diệp Bạc Hâm nở nụ cười cay đắng, "Có phải cảm thấy tuổi không còn nhỏ, bên cạnh không có người nào thích hợp, còn em lại không tệ, lúc anh đang suy nghĩ kết hôn, em lại ngu ngốc đem bản thân dâng lên?"

Cô vẫn còn để tâm.

Lúc đầu không quan tâm hậu quả, bây giờ tự nhận hậu quả.

Toàn thân Tập Vị Nam chấn động, đôi mắt sâu xa như biển cả, từng tấc từng tấc chần chừ trên đôi má cô.

"Không phải như vậy…"

Yết hầu của anh cuộn lên cuộn xuống, giọng có chút khàn khàn.

Diệp Bạc Hâm cắn môi, ngẩng đầu…

Trong giọng có chút ý cười, "Nếu như không phải em đòi anh cưới em, anh căn bản không có ý nghĩ kết hôn, đúng không?"

Cô nói không sai, anh chưa từng nghĩ qua…

Tuy nhiên, ý cười của cô không chạm đáy mắt lại khiến anh không thể nói ra như vậy, hậu quả không phải anh có thể chống đỡ nổi.

"Nguyên nhân rất quan trọng sao?Chúng ta… bây giờ không phải rất tốt sao?"

Tập Vị Nam tránh ánh mắt của cô.

Diệp Bạc Hâm cười nhẹ.

Rất tốt sao?

Là anh một bên tình nguyện, hay là cô quá dai dẳng…

Dừng một lúc, Tập Vị Nam tiếp tục nói: "Lúc đầu em có vị hôn phu, anh không thể…"

Diệp Bạc Hâm cười giễu cợt, vén mái tóc bên tai.

"Bởi vì em có vị hôn phu, vì vậy anh không có suy nghĩ, nhưng em có vị hôn phu rồi, còn cùng anh nói với anh yêu cầu anh cưới em, vì vậy anh vứt bỏ nguyên tắc?"

Cô "ồ"lên một tiếng, đôi mắt hơi cong lại, "Vậy Tập Vị Nam, có phải em nói gì, anh đều nghe?"

Có lẽ là câu nói nào đó khiến anh không vui rồi, lông mày rộng bằng phẳng phảng phất nhô lên mấy ngọn đồi nhỏ.

"Em nói đi." Ngữ khí nhàn nhạt, cùng với người đàn ông lúc nãy nổi giận giống như hai người.

Điểm này, Diệp Bạc Hâm sớm đã phát hiện rồi.

Anh hỉ nộ vô thường, lúc anh dịu dàng có thể dìm chết người, lúc tức giận, sự tức giận áp đảo có thể đốt cháy người.

Diệp Bạc Hâm cảm thấy rất buồn cười, đối thoại như thế này khiến cô cảm thấy nhàm chán.

Cô cũng không biết bản thân mình muốn làm gì.

Trái tim phẫn nộ khó bình tĩnh, anh lại như dạng rửa tai lắng nghe, dường như không bỏ phẫn nộ của cô đặt trong lòng, ngược lại cho rằng cô đang cáu gắt linh tinh.

Nhất thời trái tim như bùng lên ngọn lửa, thôi thúc nói ra khiến nội tâm cô cô chấn động.

"Em muốn ly hôn!"

Lời này nói ra, ngay cả bản thân cô cũng vô cùng kinh ngạc, chỉ thốt lên như vậy, hoàn toàn không suy nghĩ gì cả.

Cô không phải người kích động, sẽ không đưa ra quyết định gì lúc tâm trạng không ổn định.

Bởi vì cô biết rõ, quyết định ở thời điểm này không phải là chuẩn xác nhất.

Sắc mặt Tập Vị Nam âm trầm, từng chút từng chút một dậy sóng, nhìn chằm chằm vào đôi mắt cô.

Trái tim từ từ chìm xuống đáy thung lũng.

"Đây chính là thứ em muốn?"

Phản ứng của anh vượt quá sự mong đợi của Diệp Bạc Hâm, mặc dù lời vừa nói ra liền hối hận, nhưng thấy ngữ khí không mặn không nhạt của anh, cô lại cảm thấy một nỗi buồn sâu sắc.

Có lẽ, anh không quan tâm cô như cô nghĩ…

Thỉnh thoảng đối với cô lộ ra ánh mắt dịu dàng, chẳng qua là dựa trên tiền đề rằng không bước vào ranh giới cuối cùng của anh.

Sắc mặt dần dần trắng bệch, tay phải nắm chặt lấy cổ tay phải.

Cô mỉm cười miễn cưỡng, "Phải."

Chỉ là một âm tiết, lại tiêu hao hết khí lực toàn thân của cô.

Nói xong, cả người đều chìm vào trạng thái tê liệt hoàn toàn.

Xung quanh con ngươi màu đen, nhiễm một màu đỏ máu.

Nước mắt lắng đọng lại, cô trừng to đôi mắt, không muốn thất thái trước mặt anh, vì vậy đôi mắt cũng không dám chớp.

Lông mày sâu sắc của Tập Vị Nam giống như được thợ thủ công cầm dao chạm khắc, mỗi một nơi đều vừa khéo, môi mỏng sắc bén như băng vót, đường nét sâu sắc rõ ràng.

Đôi mắt kia có chút lộ ra ý cười.

Nụ cười trào phúng khiến trái tim Diệp Bạc Hâm run rẩy.

"Được, theo em." anh ngồi thẳng dậy, đứng lên, liếc nhìn cô từ trên cao xuống xuống dưới.

Đôi mắt Diệp Bạc Hâm siết chặt, cúi thấp đầu.

Trong chớp mắt tràn đê, từng giọt từng giọt rơi trên sàn trắng.

Cô cắn răng, nuốt những tiếng nức nở trong cổ họng.

Cô không muốn như thế này, nhưng sự việc vì sao biến thành như vậy?

Anh…

Ngay cả lý do cũng không hỏi, liền như vậy mà buông lời.

Anh rốt cuộc xem cô là cái gì?

Đôi vai run rẩy một chút, Tập Vị Nam nhận thấy sự khác lạ của cô, ánh mắt trở nên sâu sắc.

"Không phải em nói muốn ly hôn sao? Bây giờ lại khóc cái gì?" nghiêng người nhấc cằm cô lên, đồng tử đối diện với đôi mắt đỏ tươi của cô, hai má tràn đầy nước mắt, trái tim mơ hồ đau nhói.

Những ngón tay thô ráp lau đi nước mắt của cô, ánh mắt kỳ lạ.

Bây giờ anh hoàn toàn khác lúc nãy, ngữ khí vừa nhẹ vừa lạnh.

Tuy nhiên, nhưng cô lại cảm nhận được trên người anh mang một hơi thở nguy hiểm.

Là một loại thái độ dứt khoát…

Hít một hơi, kìm nén nỗi đau dữ dội trong lòng.

“Cảm ơn!” cô đứng dậy, vội vã cúi đầu, trong giọng chứa một chút run rẩy không ép xuống được, tiếng khóc run rẩy khiến người ta cảm thấy đau đớn vừa xót thương.

Tập Vị Nam rất ghét tính bướng bỉnh của vô!

Mềm mỏng một lần khó như vậy sao?

Cảm ơn?cảm ơn cái gì?Cảm ơn anh đồng ý ly hôn?

Anh nên nói cô suy nghĩ viển vông, hay là tâm tư quá ngớ ngẩn?

Diệp Bạc Hâm!đùa với anh, còn muốn trốn chạy?

Không có cửa đâu!

Lúc đi ngang qua, tay của Diệp Bạc Hâm nắm chặt.

Lần này, Tập Vị Nam phát hoả rồi.

“Còn có chuyện gì?” Trong lòng run rẩy, nước mắt trong đôi mắt vẫn không ngừng tích tụ.

Tập Vị Nam cười lạnh, nhìn chằm chằm sau gáy cô, ánh mắt lạnh lẽo thâm sâu.

“Có vừa lòng với câu trả lời của anh không?”

Diệp Bạc Hâm chấn động, trái tim nhanh chóng trượt qua gì đó.

Cô kinh ngạc quay đầu, “Có ý gì?”

Lông mi cũng bị nhuộm màu nước mắt, trên gò má cũng có nước mắt.

Anh hơi híp mắt, ngón tay siết chặt, khoé miệng móc lên một nụ cười chế nhạo.

“Còn không hiểu?” anh nhướn lông mày, “Không phải em đang đợi câu nói này của anh sao sao?Em nói ly hôn, không phải là không phải một câu được của anh sao?”

“Như vậy?Anh phối hợp không tệ chứ?” Ngữ khí của anh thậm tệ, nụ cười lười biếng bất cần.

Diệp Bạc Hâm tức giận đỏ mặt, “Anh!”

Anh cái gì cũng có thể theo ý cô, duy chỉ không thể không chạm đến giới hạn của anh.

Muốn ly hôn?

Nằm mơ!

“Em đừng ngây thơ như vậy, chúng ta là quân hôn, chỉ cần anh không đồng ý, em cả đời này cũng đừng nghĩ tới ly hôn!” Tập Vị Nam thu lại đồng tử, trong chớp mắt khuôn mặt lạnh lẽo khiến người khác hoảng sợ.

“Em muốn chơi cái gì, anh đều chơi cùng em!Nhưng chỉ có điểm này, đừng thách thức giới hạn của anh, ngay cả anh cũng không biết được sẽ làm ra việc gì.” Anh sát vào môi cô thì thầm, đôi môi nóng ẩm cọ sát trên môi cô.

Đôi mắt như một xoáy nước màu đen, Diệp Bạc Hâm sững sờ nhìn vào, quên luôn cuộc tranh cãi.

Vì sao?

Cô rõ ràng muốn phản vấn, từ đầu tới cuối sao lại biến thành anh kiểm soát toàn cuộc?

Nói dối là anh, cô vì sao phải cảm thấy chột dạ?

Sống cùng với người đàn ông như vậy, cô bị dắt mũi đi, cả đời này không phải đi chấp nhận tất cả mọi thứ sao một cách bị động sao?

Sự hung hãn trên mặt anh cô chưa từng nhìn thấy, lần đầu tiên cô cảm thấy người đàn ông này đáng sợ như vậy.

Đồng tử run rẩy, thất bại dưới đôi mắt như thanh kiếm của anh.

Cảm thấy toàn toàn thân cô run rẩy kịch liệt, trong mắt để lộ thần sắc hoảng sợ, anh không thu lại uy lực.

Hoặc là… từ năm năm trước anh đã dùng sai phương pháp…

Ứng phó với cô, từ trước tới giờ đều không thể ân cần dịu dàng.

…

Diệp Bạc Hâm cũng không biết vì sao cô có thể về được ký túc xá, cả người chìm vào trong cảm xúc điên rồ.

Anh điên rồi!

Không!Anh chính là một tên điên!

Trước mắt lướt qua một hình ảnh khiến tim gan cô kinh hoàng run rẩy.

Anh nói ở bên tai cô, sau đó tức giận, không cần phải nhẫn nhịn.

Cô nghi hoặc ngẩng đầu, anh nghiêng người từ bàn trà cầm lấy con dao gọt hoa quả.

Cô kinh hãi lùi về sau, chưa từng nhìn thấy biểu cảm điên rồ như vậy trên khuôn mặt anh.

Giống như ma quỷ khát máu, từng bước từng bước tiến tới gần cô.

Khoảng khắc đó, trong tâm trí cô hiện lên một tin tức cô đã từng đọc qua.

Cô người yêu muốn chia tay, người đàn ông không chịu, hai người tranh luận qua lại, cô gái bị chàng trai thất thủ giết chết.

Hình ảnh đẫm máu làm mắt cô đỏ lên, bước chân loạng choạng, ngã xuống trên ghế sofa.

“Không, đừng…”

Diệp Bạc Hâm khủng hoảng lắc đầu, muốn đứng dậy, nhưng anh đã ép tới rồi.

Cô sai rồi… không dám rồi, cũng không dám nữa…

Cô nức nở khóc thành tiếng, nắm chặt lấy cổ tay anh.

“Em yêu… anh đau…”Anh siết chặt lòng bàn tay cô, ấp úng trong vị trí lòng ngực anh.

“Oa oa… anh đừng như vậy, bình tĩnh một chút… sẽ xảy ra chuyện… sẽ phá huỷ anh…” cô khóc đến nỗi suýt

chút nữa thở không ra hơi, “Anh buông dao đi được không? Em không nói nữa, sau này sẽ không nói ly hôn nữa.”

“A…”

Máu tươi nóng ẩm nhuộm đỏ đầu ngón tay cô, tiếng cô hét lên kinh hoàng bị anh bịt chặt, đôi mắt kia loé lên ý cười, trong đồng tử cô mở to…

Phản chiếu một đôi tay trắng trơn, cầm cán dao, lưỡi dao đâm vào bộ quân phục loại vải màu xanh, nghe thấy “Xì”một tiếng, âm thanh dao đâm vào máu thịt, năm giác quan lập tức bị phóng to.

Não cô phát ra âm thanh vù vù, không dám tin trừng mắt nhìn bàn tay lớn bao phủ lên ngón tay trắng trơn.

Hai bàn tay nhuộm đầu máu, vừa tanh vừa dính, máu vẫn đang chảy ra.

Anh nắm lấy bàn tay cô, dùng lực đâm dao vào ngực anh.

Máu đỏ thẩm nhiễm đỏ bộ quân trang màu xanh lá, cũng nhuộm đỏ mắt cô.

Thời gian từ từ trôi qua, anh thấp giọng cười lên, máu từ miệng rơi trên xương đòn trắng của cô.

” Hãy nhớ, sau này tức giận thì hãy tới đây, đừng lạnh nhạt với anh, cũng đừng nói lời tức giận kích thích anh, hử?”

Nắm lấy bàn tay cô siết chặt.

Nước mắt chảy ra, ướt đẫm trên ngón tay anh, anh cười nhẹ buông tay cô ra.

Tập Vị Nam điềm nhiên như không có việc gì đứng dậy, một tay ôm chặt ngực, mũi dao đâm vào một phần ba, không quá nghiêm trọng, nhưng động thái điên rồ của anh làm Diệp Bạc Hâm sợ hãi.

“Anh điên rồi!” Diệp Bạc Hâm thì thào, sững sờ nhìn tay trái nhuộm đầy máu nóng ẩm của anh, bước chân lảo đảo lùi về phía sau.

Cô cho rằng anh chỉ là doạ cô mà thôi…

Không ngờ rằng…

Anh lại…

Cô đang trưởng thành một lần nữa, nhìn thấy nhiều phong ba sóng lớn, cũng chẳng qua một cô gái hai mươi mấy tuổi, ở đâu nhìn thấy được loại trận chiến này…

Huống hồ còn là một người bên gối của cô.

Đột nhiên hoảng loạn, nhân lúc anh không chú ý, cô kéo đôi chân mềm nhũn, tuyệt vọng chạy ra ngoài.

"Rầm" một tiếng, thân ảnh của cô biến mất.

Tập Vị Nam nhìn cánh cửa, bởi vì mất máu quá nhiều, sắc mặt tái nhợt.

Nhìn máu tươi nhuộm đầy tay, sự điên cuồng hủy diệt trong đôi mắt, được thay bằng một vòng sắc bối rối.

…

Diệp Bạc Hâm dựa đầu đầy mồ hôi vào sát cánh cửa, thân người trượt xuống, ngồi trên mặt đất.

Trong phòng ngủ chỉ có một mình Duy Mật, những người khác đều ra ngoài chơi đùa rồi.

"Cô làm sao vậy?Sắc mặt khó coi như vậy?" Duy Mật hoảng hốt nhìn cô.

Nghe thấy âm thanh, Diệp Bạc Hâm nâng ánh mắt vô hồn lên.

Đột nhiên cô thấy trong mắt cô có màu đỏ, Duy Mật từ trên giường nhảy xuống, ngồi xổm trước mặt cô.

"Này, nói chuyện đi chứ, ai bắt nạt cô?" Mắt cô vừa nhìn liền biết đã khóc, nghĩ tới những ngày hôm nay cô có chút không đúng, trái tim Duy Mật đột nhiên nhảy lên, âm thanh cũng cao lên rất nhiều.

98. Chương 98

Diệp Bạc Hâm không nói gì, những giọt lệ đọng lại trong đôi mắt lã chã rơi xuống, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Những ngón tay xương xương thon dài nắm chặt lại, toàn thân run run lên.

Tiếng nức nở nghẹn lại trong cổ họng, như con thú nhỏ bị thương, ánh mắt lưỡng lự.

Duy Mật kinh ngạc cầm lấy bàn tay đang nắm chặt của cô, tách từng chút từng chút ra.

"Cô rốt cuộc bị làm sao vậy, đừng dọa tôi chứ?"

Đã từng khi nào nhìn thấy cô khóc đến mức này? Luyện tập vừa khổ vừa mệt, cô cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt, đến cả vừa bắt đầu Ưng Hy cố ý làm khó cô, cũng chưa từng thấy cô khó chịu trong lòng.

Duy Mật bị dọa sợ chết đi được, ôm lấy hai vai cô, để cô dựa vào người.

Diệp Bạc Hâm đến nói cũng không nói ra lời, không ngừng nức nở, lòng bàn tay hình như còn dính lại máu, vừa nãy trong nhà tắm cầm xà phòng chà xát lên tay suýt tý mất cả một lớp da, tới mức lòng bàn tay tỏa ra hơi nóng rát, cô mới chịu để yên.

Ngày thứ hai chính là ngày Thẩm Tư Á rời đi, cô đi ngủ rất sớm, nằm trên giường, nhắm mắt lại đều là ánh mắt điên cuồng của Tập Vị Nam.

Hơi mơ màng, lập tức bị cảnh dao đâm vào bụng làm giật mình tỉnh dậy, đêm nài cũng rơi vào cơn ác mộng như vậy.

Duy Mật không hỏi ra được gì, còn ma xui quỷ khiến thế nào lại đồng ý với cô, không mang chuyện vừa nãy nói với bất kì ai.

Sáng sớm tỉnh dậy, nhiệt độ cơ thể cô bất thường, mặt đỏ bừng bừng, trùm kĩ mền, nghe nói trường bắn bên ấy có cuộc thi bắn súng nam, mọi người đều muốn đi xem xem, Diệp Bạc Hâm kiếm cớ người không khỏe, không đi nữa.

"Cô vẫn ôn chứ?" Duy Mật là người hiểu rõ nhất trạng thái không tốt của cô, có chút lo lắng hỏi: "Hay là tôi ở lại với cô?"

Diệp Bạc Hâm lắc đầu, giữ khoảng cách với anh ta.

Cô sợ Duy Mật phát hiện cô đang sốt, lại khuyên cô đến phòng khám sức khỏe.

Bây giờ, cô sợ gặp phải nhất chính là Tập Vị Nam, cô không có cách nào kiềm chế được sự hoảng sợ đối với anh

Hôm qua bụng anh bị thương, có lẽ sẽ đi đến phòng khám, nếu như gặp phải, cô không dám tưởng tượng...

Lê từng bước nặng nề, cô đến cả tầng sĩ quan cùng không dám đến gần, trực tiếp đi thẳng đến bãi tập đợi Thẩm Tư Á.

Hai người đồng nghiệp nam thay cô kéo vali, chiếc xe quân đội đã đợi sẵn phía ngoài căn cứ.

Diệp Bạc Hâm đi cùng bọn họ, vì lí do bị sốt, khuôn mặt hơi đỏ, Thẩm Tư Á không hề nhận ra cô có gì đó không bình thường.

Hai người bước chầm chậm lại

"Ey, hai người cãi nhau à?" Thẩm Tư Á không giấu được vẻ tò mò.

Diệp Bạc Hâm đơ người, ngón tay hơi run run.

Đôi mắt hơi cuối xuống, cố gắng kiềm chế nỗi sợ hãi trong lòng.

Không hỏi ra được gì, Thẩm Tư Á biết điều chuyển đề tài khác.

Xe quân đội được gửi tới đang đậu ngoài căn cứ, bọn họ lúc đi còn sắp xếp kiểm tra lại, Diệp Bạc Hâm bây giờ là một phần tử bộ đội, không đi được, cô chỉ tiễn đến cửa rồi dừng lại.

Thẩm Tư Á ôm cô một cái, thì thầm vào tai cô: "Bạc Hâm, tôi thấy Tập Vị Nam thật sự quá tốt, ít nhất cũng không làm gì sai với cậu. Cậu đấy, cứ luôn để lý trí thắng cảm xúc, kiềm nén tình cảm của bản thân, vì vậy mới bị mấy thứ đấy che mắt rồi "

"Có vài người, một ngày bỏ lỡ, hối tiếc cả đời."

Hiếm hoi lắm, Thẩm Tư Á mới nói ra mấy lời triết lý như thế, nếu không phải xảy ra chuyện như hôm qua, Diệp Bạc Hâm nhất định sẽ chịu nghe, thậm chí còn sẽ trêu đùa cô.

Thế nhưng hiện giờ...

Hàng mi chớp chớp, hơi chay mày.

Nụ cười dịu dàng, khóe môi nhếch lên, "yên tâm đi."

Thẩm Tư Á buông cô ra, "Được rồi, tôi về đây."

Dứt lời, lại không kiềm được trách móc, “Cứ tưởng lần này được về cùng với cậu, không ngờ lại phải lủi thủi một mình.”

Cười một cái, “Nhưng mà, điều hòa tôi thay cậu thổi rồi, dưa hấu lạnh tôi ăn thay cậu rồi.”

Diệp Bạc Hâm bị cô ấy chọc cười, véo véo hai má mịn màng của cô, cằm hơi hất lên, “Được rồi, mau đi đi, đã đợi cậu rồi.”

“Tư Á…”

Đi được mấy bước, Diệp Bạc Hâm lại gọi tên cô ấy, Thẩm Tư Á nghi ngờ quay đầu lại.

Diệp Bạc Hâm nắm lấy tay cô, nhìn thẳng vào mắt nhau, mạnh mẽ đến mức không thể lùi bước.

“Nghe tôi một câu, cách xa Giang Diệc Đình một chút.” Diệp Bạc Hâm hạ giọng nói.

Con ngươi rưng rưng, Thẩm Tư Á khóe môi nhếch lên miễn cưỡng, “Chúng… chúng tôi tám năm trước đã kết thúc rồi… bây giờ…”

Nhắc đến người ấy, Thẩm Tư Á vẫn cảm thấy nghẹn thở không chịu được, dẫu sao cũng là nơi gửi gắm cả thời xanh xuân tươi đẹp của cô

Diệp Bạc Hâm lo lắng điều gì, cô ấy làm sao có thể biết được.

Đã từng vì Giang Diệc Đình mà cô từ bỏ chính mình, bây giờ… sẽ không vậy nữa…

“Tôi sẽ sống tốt mà…” nụ cười yếu ớt trên gương mặt tái nhợt, ánh mắt lại để lộ sự kiên định.

Tiễn Thẩm Tư Á đi rồi, Diệp Bạc Hâm đột nhiên đi đến bãi tập.

Tầng bốn lầu sĩ quan, một bóng người cao to đang trốn sau tấm màn cửa.

Đôi mắt sâu thẳm nhìn theo người phụ nữ đang bước đi.

Ngón tay kẹp một điếu thuốc, làn khói thuốc bay chập chờn trong không trung, lượn lờ trước khuôn mặt lạnh tanh.

Dưới sàn đầy tàn thuốc.

Tay phải cầm điện thoại lên, áp sát vào tai.

Ánh mắt bình thản, giống như một hồ sâu tĩnh mịch.

Đầu dây bên kia vừa dứt lời, anh rít một hơi, từ từ phả ra làn khói trắng, che mờ những đường nét trên gương mặt.

Giọng nói khàn khàn trầm ấm, xuyên qua làn khói thuốc.

“Hôm qua ngoài tầm kiểm soát rồi.”

” Anh không phải là rất lâu không xuất hiện loại tình huống này rồi sao? nói xem có chuyện gì rồi?” đầu dây bên kia bỗng nhiên bị anh làm giật mình, giọng điệu nói chuyện trở nên nghiêm trọng.

Thu tầm mắt lại, Tập Vị Nam trầm ngâm một lúc, ánh mắt luôn nhìn theo người phụ nữ trên bãi tập, cho đến khi bóng người biến mất.

Xoay người lưng hướng về cửa sổ, cả người dựa vào tường, dập tắt điếu thuốc, tay ôm ngang eo, một tay chống cằm.

Âm thanh êm êm như nước chảy, nhạt nhẽo giống như đang lý giải chuyện không liên quan đến bản thân, biểu cảm trên khuôn mặt vô cùng khó hiểu.

Nói xong, anh nhìn thẳng về phía trước.

“Nam, anh nghe tôi nói, tranh thủ thời gian đến chỗ tôi một chuyến. Còn có… bảo cô ấy đừng kích động anh… nếu quả thực không được, thì…”

Không đợi đầu dây bên ấy nói hết, anh đã hạ giọng ngắt lời anh ta.

“Được, đợi qua một thời gian đi, gần đây rất bận.”

Gác máy, cụp mắt xuống, tay sờ lên chỗ eo trái đang quấn vải gạc.

Con ngươi trầm ngâm tĩnh lặng, hơi sáng bóng.

…

Có thể là vì lí do một tháng gần đây tập luyện liên tục, thể lực đã tốt lên rồi, chỉ hơi sốt đến trưa là khỏi, hoàn toàn không cần uống thuốc, cơ thể tự động bật chế độ tự phục hồi.

Sợ sệt lẩn tránh suốt mấy ngày, cô sợ gặp phải Tập Vị Nam, càng sợ anh cử người đến tìm cô.

Cô bây giờ không dám trốn nhiều, càng sợ gặp lại anh, lại làm ra hành động mà trong lòng cô khó chấp nhận được.

Khi trước… cô tại sao không phát hiện ra anh rất cực đoan chứ…

Mấy ngày này cô ngủ không ngon, vừa nằm lên giường lại suy nghĩ.

Anh vì sao phải làm như vậy?

Một sĩ quan bình tĩnh và có tầm nhìn ra trông rộng, sao lại có thể làm ra hành động như thế?

Có chút bất cẩn, quay người đi, hủy hoại chính là tiền đồ của anh.

…

Cơn mưa mùa hạ đến rất bất ngờ, kèm theo đó là những tiếng sầm ầm ầm rền trời.

Chiếc ủng quân sự giẫm xuống vũng lầy trên mặt đất, những vết nước bẩn trên người bị mưa xối sạch sẽ hết.

Một đám người đứng dưới mưa, trong tay đang nắm miếng thịt bò rướm máu nhét vào miệng, vết máu theo khóe miệng chảy xuống, lại bị nước mưa xối đi.

Lúc nhai, những kẽ hở trên hàm răng trắng ngần bám đầy máu, khiến người ta muốn buồn nôn.

Bọn họ giống như thú hoang đang xé miếng thịt sống trong tay, khuôn mặt hung tợn, đôi mắt đỏ lên vẫn miệt mài cắn xé.

Có người không nhịn nổi nữa, nôn mửa hết ra.

Quản giáo tối mặt lại đá vào đầu gối cô ấy, hai đầu gối gập lại, quỳ xuống đất.

Cô gái tức giận trừng mắt nhìn quản giáo, quản giáo tròng mắt hằn lên nét lạnh lùng ác liệt, một tay túm

lấy đầu cô giật ra sau, một tay cầm lên miếng thịt bò bị cô vứt xuống đất.

Miếng thịt sống dính đầy bùn đất bị nhét vào bên miệng, ép cô ấy mở miệng.

"Ăn đi!" nữ quản giáo gầm lên giận dữ, âm thanh lấn át cả tiếng mưa ầm ầm.

Mười mấy đôi mắt, đồng thời nhìn vào người nữ quân nhân, cô ấy muốn phản kháng, nhưng vai bị đè xuống dưới đất.

Nữa quản giáo một chân giẫm lên ngực cô, nói với những người còn lại: "Ai ăn không hết, từ nay đến mai khỏi ăn cơm!"

Bọn họ cường độ luyện tập bây giờ càng lúc càng lớn, cần thêm nhiều dinh dưỡng hơn nữa để bồi bổ thể lực, không ăn cơm, đồng nghĩa với không có sức tập luyện, đến lúc đó càng thảm hại hơn.

Nữ quân nhân bị ép đến chảy nước mắt, bất lực mở miệng ra, cố chịu buồn nôn, đến nhai còn không dám nhai, trực tiếp nuốt thẳng xuống.

Những người khác đều phẫn nộ nhưng không dám phản kháng lại.

Diệp Bạc Hâm mặt trắng bệch đi, trong tay vẫn cầm miếng thịt sống rướm máu, nước mưa từng giọt từng giọt đánh vào đôi gò má.

Trong dạ dày quằn quại từng trận, nghe thấy mùi thịt sống, cô nhịn không nổi đã muốn nôn rồi.

Ăn hết, căn bản là không thể được.

Thế nhưng… nếu không ăn…

Trải qua một tháng rèn luyện, cô đã biết quản giáo trong quân đội có một ngàn cách để khiến ta nghe lời.

Nếu không muốn chịu khổ, vậy thì nên nghe lời.

Phản kháng là hành vi ngu xuẩn nhất.

Ưng Hy luôn trừng mắt nhìn cô, thấy cô do dự không dứt khoát, nhấc chân tiến về phía cô.

Nhiều người nhìn theo Ưng Hy, ánh mắt hướng lên người cô.

"Cần tôi bón cho cô không?" Giọng Ưng Hy rất cay nghiệt, là một loại khiến người khác nghe xong dựng cả tóc gáy.

Một đôi ửng tác chiến giẫm trong nước bùn, nước bắn tung tóe, hai tay chắp sau người, cả quân trang ướt nhèm dán vào da thịt trên người, phác họa nên thân hình lung linh đẹp đẽ.

Diệp Bạc Hâm vừa chuyển động, nước mưa vướng trên lông mi.

Rõ ràng là mùa hạ, cô lại cảm thấy cả người lạnh cóng, tay chân đã lạnh đến tê tái.

Đôi môi tái bệch không một giọt máu mấp máy, cô ngước đôi mắt rưng rưng lên.

"Đội trưởng, có thể đổi miếng thịt khác không…"

"Không được!" chưa đợi cô nói hết câu, Ưng Hy đã cay nghiệt ngắt lời, lạnh lùng, "Nếu như đang trong trận chiến thực sự, chỉ có thịt sống, cô chọn ăn hay là chết đói?"

Diệp Bạc Hâm muốn nói, giả thiết này cơ bản không xảy ra được, trong trận chiến thực sự làm sao có thể có thịt bò sống để cô ăn? Giống như trong trận chiến dã ngoại, nhiều nhất là chim và thú, cô không thể làm thịt một con bò được.

Cho dù là ý chí của người rèn luyện, cũng cần tìm một giả thuyết có cơ sở.

Nhưng mà, mấy lời này cô chỉ có thể tự nhủ trong bụng, những người dã man này, căn bản không có đạo lý để mà giảng.

Một câu quân nhân vì phục tùng mệnh lệnh thiêng liêng đã vây chặt lấy bạn.

Diệp Bạc Hâm cắn chặt răng, "Nhưng đội trưởng, tôi mẫn cảm với thịt bò…"

"Mẫn cảm có thể chết người không?" Ưng Hy chất vấn.

Diệp Bạc Hâm nghẹn lại, tròng mắt rưng rưng, "Không thể…"

…

Trên hành lang của tòa nhà kiến trúc cách đó không xa, hai bóng người cao to đang đứng, thẳng tắp như cây tùng.

Dáng vẻ phong độ của người quân nhân, đã được thể hiện hoản hảo trên người họ.

Ánh mắt hai người đều hướng về đám nữ binh đang đứng trong mưa, từ gần một trăm người từ từ tản ra đi, chỉ trừ máy người, sau cùng, chỉ còn thừa lại Diệp Bạc Hâm và Ưng Hy, còn có hai nữ quản giáo dữ tợn.

Bốn cặp mắt, mắt to trừng trừng nhìn mắt nhỏ.

Tính bướng bỉnh của Diệp Bạc Hâm trỗi dậy rồi.

Đứng trong mưa, môi đều tím tái cả rồi, nhưng vẫn nhát quyết không ăn.

Quý Giản Ninh lắc đầu cười, "Cái tính ngang bướng này, đủ cho anh ăn một bình rồi."

Tập Vị Nam đột nhiên ngoảnh đầu lại hỏi anh ta: "Đó là thịt gì?"

"Thịt bò." mặc dù thắc mắc Tập Vị Nam sao lại hỏi một câu như thế, nhưng Quý Giản Ninh vẫn phải dựa trên tình hình thực tế mà nói.

Không quan tâm là thịt gì, đã là thịt sống thì hình như đều khong khác biệt gì nhau.

Tập Vị Nam có thể không hiểu, anh rất lâu rồi không tự mình mang theo binh, mà còn rất ít khi tham gia vào chương trình tập luyện trong bãi tập.

Nhưng bọn họ mỗi năm rèn luyện tân binh ăn thịt sống, đều là thịt bò như nhau.

Vì vậy Quý Giản Ninh mới buộc miệng nói ra.

Chẳng ngờ Tập Vị Nam sắc mặt có chút biến đổi, hạ giọng trách mắng một hồi.

Quý Giản Ninh sững người một lát, chưa kịp phản ứng trở lại, Tập Vị Nam đã toan xông ra mưa đi vào bãi tập.

"Anh điên rồi?" Quý Giản Ninh túm anh lại, nghiến răng nói: "Một tháng đều nhịn được, anh bây giờ muốn đi ngăn cản? Ưng Hy và hai nữ quản giáo đều ở đấy, anh đường đột đi tới, sẽ khiến bọn họ nghĩ thế nào? Tôi không hiểu nổi mấy người, làm gì không có chuyện lại đi kiếm chuyện, vừa bắt đầu sáng tỏ thân phận đã tốt rồi, Ưng Hy cũng sẽ không tính cô ấy đi vào sát hạch."

Tập Vị Nam ánh mắt dữ dằn, trên mặt đầy vẻ sốt ruột, "Cô ấy dị ứng với thịt bò, tôi không quản nổi nhiều như vậy rồi."

...

"Oe..."

Diệp Bạc Hâm nhoài người ra phía trước mà nôn, mấy thứ ăn khi sáng đều nôn ra hết, bị nước mưa ngấm vào khuôn mặt xanh mét đi, môi biến thành màu tím, cả người đều co giật không ngừng.

Bởi vì rất gầy, bàn tay da bọc xương, ngón tay bấu chặt xuống vũng bùn, tay cứng đờ không động đậy được.

Cảm giác này, giống như là tai họa ngập đầu.

Khó chịu đến mức khiến cô muốn bất tỉnh đi.

Ưng Hy lúc đầu cho rằng cô ăn không nổi thịt sống, từ từ lại phát hiện ra có gì đó không đúng.

Trước mắt tối sầm lại, cô nhắm mắt lại ngã quỵ xuống vũng nước, hàng lông mi rung rung, cả người vẫn co giật không ngừng, từ đôi môi tái nhợt sùi ra bọt trắng.

Ưng Hy hơi rùng mình, vừa định lên trước xem thử đã xảy ra chuyện gì.

Một trận cuồng phong quét qua, có người động tác nhanh hơn cả cô, dáng người cao to quỳ gối xuống đất, quân trang trên người chưa bị ướt, đậy áo mưa, một bên mặt lạnh lùng điển trai, rõ ràng chiếu thẳng vào tầm mắt.

Anh cắn chặt môi, nét mặt hiện rõ vẻ nôn nóng, dang tay ôm chặt người vào lòng.

Ánh mắt mất bình tĩnh như vậy, Ưng Hy trước giờ chưa từng nhìn thấy, trước mặt người ngoài, anh luôn thờ ơ xa cách, cô ta thường nghĩ, có lẽ tính cách anh là như thế, không ai và chuyện gì có thể làm xao động đến cảm xúc của anh.

Bây giờ xem ra, hình như cô ta sai rồi.

Mười mấy ngày trước, anh khiến Ưng Hy nổi nóng, bây giờ...

Ưng Hy dừng bước, không thể tưởng tượng được mà trừng mắt lên nhìn.

Trong lòng thắt lại, không giống như hơi lạnh đang lan tràn khắp ngực cô.

Anh… Anh lại không hề ngại bẩn…

Ngón tay thon dài lau bọt trắng trên miệng cô, đôi môi mở ra, không biết đã nói những gì bên tai cô, ánh mắt vô cùng dịu dàng.

99. Chương 99

Diệp Bạc Hâm nhắm chặt mắt, trong miệng vẫn tràn ra một chút mà rên rỉ đau khổ, cả mặt xanh mét.

Tập Vị Nam nắm chặt hai tay của cô, vừa lau đi bọt trắng tràn ra trên miệng cô, vừa hạ giọng gọi cô.

Trên khuôn mặt trầm ngâm tuấn tú nhỏ xuống từng giọt nước, ánh mắt hung tợn.

Diệp Bạc Hâm chỉ còn cảm giác cả người đau đớn, bụng dưới quặn thắt, cổ họng tràn ra mùi hôi thối sặc lên đến mũi.

Lạnh… toàn thân lạnh cóng…

Tay chân bắt đầu co rút lại, đau đến mức cô muốn lăn lộn khắp nền đất để làm dịu bớt cơn đau.

Bỗng nhiên, một cái ôm ấp áp ôm cô vào lòng.

Hơi thở quen thuộc

Một giọng nôn nóng mà chất phác vang lên bên tai cô, mơ màng mà lại thần bí.

Mắt hé mở, đón lấy những giọt mưa, ánh mắt lại nhòe đi.

Lúc xa lúc gần, từ từ cũng nhìn rõ.

Trong miệng cô gào lên, mỗi một tiếng đều khiến anh như mềm lòng đi.

Khó chịu đến mức lục phũ ngũ tạng đều dồn đống lại với nhau, Diệp Bạc Hâm trong lòng quặn quại nổi đau, nhìn thấy gương mặt anh, trong chớp mắt nước mắt cô chực tuôn trào.

Bây giờ… sợ cái gì, cô đều quên cả rồi, cố gắng rướn thật to đôi mắt lên.

Giọng Tập Vị Nam rất trầm, mưa vẫn nặng hạt rơi xuống đất, át cả tiếng của anh, cô chỉ nhìn thấy đôi môi anh mấp máy, lại không thấy anh nói gì.

Trước lúc ngất đi, khuôn mặt trầm ngâm trên đỉnh đầu, lập tức biến sắc đi.

Tập Vị Nam hai tay run lẩy bẩy, lúc bế cô lên, suýt chút nữa cả người nã xuống đất.

Mức độ dị ứng với thịt bò của cô, đến lúc này có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Anh đã từng chính mắt thấy cô ăn nhầm thịt bò, nôn mửa không ngừng, mặt tái xanh, toàn thân co rút lại, nhờ đưa đến bệnh viện kịp thời mới không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng bác sĩ dặn sau này phải lưu ý, nếu lần sau đưa đến bệnh viện trễ, có thể nguy hiểm đến mạng sống.

Nằm ở bệnh viện ba ngày, truyền dịch liên tục, đến cả tay đều tái xanh, sưng phù.

Hôm nay… biểu hiện này của cô ấy giống hệt lần trước…

Cô gái ngốc! Không biết đó là thịt bò sao?

Tập Vị Nam hối hận đã không kịp thời ngăn cản.

Ưng Hy cách hai người họ gần nhất, nhìn Tập Vị Nam vóc người cao lớn loạng choạng một lát, súyt nữa ngã nhào, cô ta hết sức ngạc nhiên.

Anh gượng đứng dậy, ôm chặt cô vào lòng, không còn để ý đến hình tượng.

Xoay người lại, từ phía cạnh người cô chạy đi, bùn trên mặt đất văng đầy ống quần của anh

“Đội Trưởng…”

Ưng Hy hoàn hồn lại, tim đập loạn xạ.

Trong mắt anh chỉ nhìn thấy người phụ nữ trong lòng, đến cô ta gọi anh đều không phản ứng lại.

Tập Vị Nam chạy liền một mạch, quần áo trên người đều hoàn toàn ướt mem.

Tới phòng y tế, trực tiếp đẩy cửa xông vào.

Quân y trực ban đang ăn cơm tối, nghe thấy tiếng thình thịch, cánh cửa bỗng nhiên dao động.

Tên nhãi ranh nào dám đạp cửa của anh ta? Chán sống rồi sao?

Quân y đứng bật dậy, nét mặt giận dữ.

Mắt trừng trừng nhìn vào cửa, đợi người đó đi tới, đã tính toán hết cả.

Hai người mình mẩy ướt nhem, như vừa mới vơ vét hết nước lên người vậy, mang đến vệt nước bẩn.

Thân hình cao lớn vạm vỡ, cả người toát ra khí thế nghiêm nghị, ánh mắt lạnh lùng.

Ngũ quan trên gương mặt đều nhỏ nước xuống.

Nhìn thấy khuôn mặt của người vừa tới, quân y liền nuốt lại mấy câu chửi rủa trong miệng.

Tập Vị Nam xông vào trong, đặt cô lên giường bệnh, nhìn quân y đang đứng ngẩn tại chỗ, anh không đủ kiên nhẫn quát lớn: ”

“Ngây ra đó làm gì? Còn không mau đến xem?”

Quân y bị nạt đến cả người run rẩy, mặc dù lớn hơn vị đại đội trưởng trẻ tuổi này gần mười tuổi, nhưng luận về tài năng khí chất, anh ta giống như sĩ quan mới còn rất non nớt, người ta lại như đại tướng quân quyết đoán.

…

Tập Vị Nam chạy như bay, dùng toàn bộ sức lực có được khi còn ở trường dạy bắn mà chạy, ngoảnh mắt bỏ mặc Quý Giản Ninh và Ưng Hy ở đằng sau.

Ưng Hy bảo hai quản giáo quay về nghỉ ngơi trước, cô tự mình qua xem là được rồi.

Đến tận hôm nay, cho rằng dị ứng cũng chỉ hơn bệnh sởi một tý, không ngờ lại nghiêm trọng như vậy.

Ưng Hy mải miết suy nghĩ, đến phòng y tế lúc nào không biết

Hai người đi thẳng vào trong.

Diệp Bạc Hâm mặt mày tái xanh nằm trên giường bệnh, y tá đang cầm thiết bị kiểm tra.

Cạnh giường, một người đứng bất động.

Ưng Hy vừa nhìn đã thấy anh nghiêng người nắm chặt lòng bàn tay, gân xanh nổi hết lên.

Anh dường như không nghe thấy gì cả, ánh mắt vẫn dõi theo người phụ nữ nằm trên giường.

"Không sao chứ?" Quý Giản Ninh đi lại, đứng cạnh anh

"Đang kiểm tra, " Tập Vị Nam chớp mắt, giọng trầm xuống khàn đi nhiều.

Quý Giản Ninh nhìn anh bằng ánh mắt động viên, không nói gì chỉ vỗ vỗ vào vai anh, cất bước rời đi.

Lúc ngang qua bên người Ưng Hy, phát hiện Ưng Hy ánh mắt không rời khỏi Tập Vị Nam.

Quý Giản Ninh chau mày nhẹ, "Ưng Hy, chúng ta đi trước đi."

Ưng Hy bị Quý Giản Ninh nhìn ra hết tất cả từ ánh mắt, vành tai nóng bừng lên, ánh mắt hơi lẩn tránh.

Một người phụ nữ lạnh lẽo như băng tuyết, bị người khác đoán ra tâm ý, sự lúng túng ấy vẫn khiến người ta khó mà che giấu được.

Ưng Hy nghiến răng, đến cả mắt cũng không dám nhìn Tập Vị Nam, bèn nhìn qua giường bệnh, hơi run run, cô không nói gì cả, quay người rời đi.

Bên ngoài phòng y tế

Quý Giản Ninh nheo mày, hai tay áp sát ngực dựa vào tường, hơi nheo mắt lại, quan sát Ưng Hy.

Ưng Hy bị anh ta nhìn đến mức nổi giận, lại ngại anh ta là cấp trên, không thể nổi cáu.

Tập Vị Nam hốt hoảng như vậy, ánh mắt và thần sắc đấy, nói anh và Diệp Bạc Hâm không có quan hệ gì, đến quỷ cũng không tin.

Quý Giản Ninh là phiền toái nhất, Hưng Hy nhất định cũng đoán ra được, vấn đề bây giờ là làm sao để giải quyết êm đẹp chuyện này.

Anh căn bản không hy vọng người đàn ông mất hết lý trí này nghĩ ra cách giải quyết gì.

Trong suy nghĩ Quý Giản Ninh lúc này chỉ là làm sao giải thích với Ưng Hy, Ưng Hy cuối cùng bị ánh mắt anh ta làm cho nổi giận.

"Quý tiểu đoàn trưởng!"

Quý Giản Ninh sờ sờ lên mũi, "Làm gì?"

"Anh có thể đừng nhìn tôi không?"

Trông cô như muốn đánh người!

"Tại sao chứ?" Quý Giản Ninh cười một cái, lộ ra hàm răng trắng ngà, làn da vốn dĩ trắng như da con gái, nhưng hàm răng anh ta còn trắng hơn thế mấy phần.

Ưng Hy mặt tối sầm, làm gì có tại sao nhiều như thế?

Có ai thích bị người khác nhìn chằm chằm, giống như không mặc quần áo vậy, cực kì khó chịu.

Không lâu sau, Tập Vị Nam tiến tới.

Mắt nhìn Ưng Hy, "Ưng Hy, cô quay về tìm bộ quần áo sạch sẽ, thấy cho cô ấy đi."

Ưng Hy sững lại, bảo cô đi ư?

Anh nói xong, cô ấy mới nhận ra mấy người bọn họ quần áo đều ướt sũng cả, mà cô ấy đứng bên ngoài nửa giờ đồng hồ, vậy mà đều không phát hiện ra.

"Đội trưởng, Diệp Bạc Hâm không sao chứ?" Ưng Hy ngoảnh đầu lại nhìn.

Tập Vị Nam thu tầm mắt lại, "Tạm thời không sao rồi."

Nhìn theo bóng hình qua màn mưa, Quý Giản Ninh quay đầu hỏi người đàn ông bên cạnh.

"Bây giờ phải làm sao?"

Tập Vị Nam ngước mắt, đôi mắt sâu thẳm nhìn vào mặt anh ta, “Cái gì mà phải làm sao?”

“Ưng Hy đấy, cô ta không ngốc, sự mập mờ của hai người, không qua được mắt cô ta.”

Tập Vị Nam không trả lời mà hỏi lại, “Anh cho rằng cô ấy là kiểu người không biết giữ mồm giữ miệng?”

Quý Giản Ninh lắc đầu.

Không nhiều chuyện, nhưng đã là người thì đều có tính hiếu kì.

Hơn nữa ánh mắt cô ta nhìn Tập Vị Nam…

Giọng Tập Vị Nam từ từ cất lên.

“Tùy cô ta đoán.”

…

Ưng Hy đi vào buồng ngủ lấy một bộ quần áo của Diệp Bạc Hâm, càng nghĩ càng bực bội, cô đường đường là đại đội trưởng, phải đi “Hầu hạ” một tiểu binh.

Vốn dĩ muốn tùy ý bảo một nữ quân nhan cùng kí túc đi, nhưng lại nghĩ rốt cuộc là vì mình, Diệp Bạc Hâm mới xảy ra chuyện, vừa nãy đại khuôn mặt ấy của đội trưởng, khiến cô nảy ra một ý nghĩ trong đầu.

Ma xui quỷ khiến, Ưng Hy ngăn cản yêu cầu đi thăm bệnh của mấy cô gái, xòe ô đi về hướng phòng y tế.

Trong phòng y tế, quân y vẫn chưa hết kinh ngạc.

Quả thực là hành động vừa nãy của đại đội trưởng, khiến người khác miên man bất định rồi.

Từ lúc nào từng thấy anh hoảng hốt lo sợ như vậy?

Vừa nãy nét mặt anh rất nôn nóng, ôm chặt người phụ nữ trên giường, cô ấy kêu đau một tiếng, anh lại nhẹ nhàng an ủi một câu.

Đôi mắt anh như hồ nước sâu thăm thẳm, cực kì ấm áp vfa nhẹ nhàng.

Có đánh chết anh ta cũng không tin hai người ấy không qua lại với nhau, đáng tiếc anh ta không dám hỏi.

Tấm màn trắng che giường bệnh lại, Ưng Hy thu ô lại, treo lên móc trên cửa sổ.

Đôi ủng mang đầy nước, tràn xuống nền nhà, nước đọng dưới nền còn chưa dọn xong, lại nhiều thêm một vũng.

Nói với quân y một tiếng, Ưng Hy vén rèm tiến vào.

Quân y hiểu ý liền rời đi, tiện tay đóng cửa lại.

Nhìn người phụ nữ nằm trên giường sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt thuần khiết đẹp đẽ, đường nét dịu dàng, nước da đẹp không tì vết, cả người khiến người khác cảm giác rất… sạch sẽ.

Ưng Hy ngắm nhìn rất lâu, mới giúp cô cởi bộ quần áo ướt mưa ra.

Cô rất gầy, cơ thể mảnh mai, tuyệt đối không thể gọi là mê hoặc.

Nhưng quân trang ôm khít làn da, trắng nõn nà mềm mại, giống như quả trứng vừa bóc vỏ.

Khuôn mặt hồng hào, trẻ trung xinh đẹp.

…

Đợi đến lúc Tập Vị Nam quay lại, Diệp Bạc Hâm vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Ưng Hy tự giác đứng dậy, nhìn Tập Vị Nam một cái, không nói gì cả, sau cùng vẫn không hỏi điều gì, xoay người rời đi.

Diệp Bạc Hâm vẫn nhắm chặt mắt, khuôn mặt xanh xao đã thành tái nhợt thiếu sức sống.

Hít một hơi, Chân mày hơi lồi lên, mí mắt chùng lên nhãn cầu, hàng mi hơi rung rung.

Tập Cận Nam nhìn khuôn mặt hao gầy của cô, trong lòng không nén được nỗi đau.

Tập Vị Nam ngồi bên giường, cuối người xuống, bóng người bao trùm lên Diệp Bạc Hâm.

Hôn lên trán cô một cái, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi gò má cô.

Mặt cô rất lạnh…

Anh ngẩn người, đưa tay sờ vào tay cô.

Chân mày càng chau lại, đưa tay nắm lấy đôi bàn tay gầy gầy của cô, đặt lên môi hà hơi sởi ấm.

Khuôn mặt trầm ngâm ghé sát vào mặt cô, nhẹ nhàng cọ cọ

Thân nhiệt cô rất cao, khiến cô bất giác dựa vào gần anh, trong cổ họng phát ra nhưng tiếng rên rỉ yếu ớt.

Diệp Bạc Hâm ngủ hoàn toàn không ổn định, cảm giác đồi tay bị cái gì đó trói buộc, trên mặt kê sát một vật gì đó rất ấm, cô rất muốn mở mắt ra nhìn, nhưng quá mệt, ý thức rời rạc, giống như đặt mình trong vực sâu thẳm, cả người luôn trong cảm giác đang bị rơi xuống.

Gió rít bên tai, vực thẳm giống như con quái vật đen ngòm đang nhe hàng răng nanh ra.

Đột nhiên, có người kéo mạnh cô một cái.

Cô ngạc nhiên mở đôi mắt đã bị gió thổi nhắm tịt lại ra.

Những đường nét trên khuôn mặt Tập Vị Nam đang hiện ra trước mắt, cô trong chớp mắt ngẩn cả người.

Chớp chớp mắt, tiếng gió bên tai yên tĩnh lại, nghe được từng nhịp thở đều đều nhẹ nhàng.

"Tỉnh rồi?" ánh mắt trân trân nhìn cô, ánh đèn trên mặt, tỏa ra thứ ánh sáng khiến người khác động lòng.

Trong đôi mắt trong veo của Diệp Bạc Hâm, phản chiếu gương mặt ngạc nhiên mừng rỡ của người đàn ông.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người dựa vào nhau rất gần, hơi thở của anh phả lên đôi gò má cô…

Cô mở mắt trân trân, khung cảnh đầy máu me trước kia bỗng hiện ra trong đầu.

Tập Vị Nam khóe miệng mỉm cười, rõ ràng rất dịu dàng, kỳ lạ thay lại khiến người khác lạnh người… anh cầm lấy tay cô, máu trong lòng bàn tay đã lưu thông trở lại, trong đôi mắt có chút điên cuồng…

Anh ghì chặt người cô, không dễ để cô tỉnh lại, đôi mắt luôn nhìn chằm chằm vào cô.

Dáng vẻ ấy của Tập Vị Nam, Diệp Bạc Hâm cơ bản không chấp nhận được.

Xa lạ đến đáng sợ, khoảnh khắc ấy, ý nghĩ duy nhất trong đầu cô chính là bỏ chạy.

Ánh mắt trong veo lúc đầu của Diệp Bạc Hâm từ từ biến đổi đi, lửa giận như những con sóng xô vào nhau, chất chồng trong con ngươi đen nhánh.

Cô kinh ngạc trừng mắt lên, lấy hết sức đẩy tay Tập Vị Nam ra.

Cô co người vào bên tường, đôi tay nắm chặt tấm ga giường màu trắng, liều mạng lắc đầu.

"Anh… anh đừng qua đây…"

Chuyện ngày hôm đó để lại trong lòng cô một bóng đen tâm lý quá lớn, trong thời gian ngắn cô căn bản không thể lấy lại tinh thần được.

Nơi đó nhỏ hẹp khép kín, lại yên tĩnh đến đáng sợ, cô có thể nghe thấy tiếng nở nặng nề, và cả ánh mắt trầm lặng lạnh lùng của anh.

Dù cho vừa nãy trước khi ngất đi, cái ôm của anh đã khiến cô thấy an tâm, cô lưu luyến hơi ấm mà anh mang tới.

Nhưng không có nghĩa khi cô tỉnh lại, có thể quên đi sự điên cuồng đó.

"Đừng sợ, lại đây…"

Tập Vị Nam biết cô đã nhớ ra chuyện của ngày hôm đó, cố gắng kiềm lửa giận trong lòng, ánh mắt dịu dàng, đưa tay về phía cô, giọng nói rất nhẹ nhàng.

"Anh đi đi!" Diệp Bạc Hâm không những không cảm kích, còn chỉ tay về pgiá tấm rèm, giọng nói gần như sắp khóc.

Ngón tay cứng đơ, ánh mắt hung dữ, rất nhanh, lại bị thay thế bởi sự dịu dàng, cam chịu.

"Hâm Nhi, anh sẽ không làm hại em…"

Sau khi thử từ bỏ, lại cũng không quát tháo cô như vậy, cách nhau năm năm, vậy mà không cảm thấy xa lạ.

Dường như trong xương cốt, dòng âm thanh lưu luyến, khiến cô cảm thấy rất thân thuộc, đầu bỗng nhiên đau nhói, giống như bị bổ ra.

Những thứ ẩn sâu từng chút từng chút lộ ra trên mặt nước, cô không muốn chấp nhận, nhắm mắt kiềm nén nỗi sợ hãi.

Cô đột nhiên che đầu lại rên rỉ, Tập Vị Nam mặt biến sắc, cố để không dọa cô, anh nghiêng người về trước kéo cô vào lòng

Tay vỗ nhẹ vào lưng cô, nói nhỏ vào một bên tai, "Ngoan, không sao cả, anh ở đây…"

Hâm Nhi… Hâm Nhi… Hâm Nhi…

Tại sao lại thân thuộc như thế, rốt cuộc là ai đã từng gọi cô như vậy?

Quâ đau, trái tim dường như bị ai xé ra, chẻ thành hai nửa.

Đừng gọi nữa, đừng gọi cô như thế…

Diệp Bạc Hâm òa khóc, trong đầu không ngừng vang vọng những âm thanh đó đến mức cô suýt nữa ngã quỵ.

"Câm miệng! Không cần gọi tôi như thế… đừng gọi tôi như thế…"

Tiếng khóc nức nở như đâm vào ngực Tập Vị Nam.

Sửng sốt nâng khuôn mặt nhỏ bé đầy nước mắt của cô lên, ánh mắt rã rời, giống như đang giằng co với cái gì đó.

Tập Vị Nam hoảng rồi, vỗ vỗ vào má cô.

"Hâm Nhi, sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái?"

Đôi mắt chớp chớp, dừng lại trên mặt cô, Diệp Bạc Hâm mắt đỏ hoe gào lên.

“Tôi bảo anh đừng gọi nữa!”

100. Chương 100

Mấy ngày nay cô đã cẩn thận từng ly từng tý, sợ gặp phải Tập Vị Nam, không giấu được sự sợ hãi đối với anh, bị anh nhìn ra đầu mối, sẽ càng phát sinh chuyện đáng sợ hơn nữa.

Mặc dù biết ngày hôm đó hai người đều khóng được bình tĩnh, cô không ngăn được miệng, anh bị kích động mới xảy ra chuyện điên rồ.

Không thể oán hận anh, nhưng cô không thuyết phục nổi chính mình.

Cô thực sự rất sợ hãi.

Không ngờ hôm nay cô bị dị ứng, bị anh bắt gặp, bây giờ lại còn ở riêng với nhau.

Anh có thể sẽ không mất kiểm soát, nhưng khó nói trước được.

Sau khi gào lên xong, Diệp Bạc Hâm đã hối hận rồi, khuôn mặt hoảng sợ, ý thức được mình đang bị anh ôm vào lòng, trong lòng hơi dao động.

Run rẩy muốn thoát ra, nhưng mà Tập Vị Nam không cho cô cơ hội, giữ chặt hai tay cô lại, khiến cô như bị kiềm hãm.

“Đừng động đậy!” Tập Vị Nam cố kiềm cơn giận trong lòng, cô đang sợ anh, cái ý nghĩ ấy khiến anh muốn vỡ cả tim.

Đôi mắt long lanh, lạnh nhạt nhìn vào mặt cô.

Ngực áp sát lên đôi vai nhấp nhô mạnh của cô.

Cách một lớp quân trang trên da vẫn có thể cảm nhận được thân nhiệt nóng bừng của anh, hơi thở gấp gáp phả vào gáy cô, cơn thịnh nộ từng chút một ngấm qua làn da cô, lông tơ trên người dựng cả lên.

Cô cứng đơ sống lưng, cắn mạnh môi.

Nổi khiếp sợ trong lòng nhấn chìm cô, cô không dám cử động, trên khuôn mặt vẫn còn đọng lại nước mắt, đôi mắt hoảng sợ nổi lên từng sợi gân máu.

Tập Vị Nam bản thân đã dọa cô sợ, hai tay cầm lấy tay cô nắn nắn, đôi môi mỏng ghé sát vào tai cô.

"Đừng sợ…"

Giọng anh rất nhẹ nhàng, ánh mắt cũng không còn nét dữ tợn.

Giọng nói khàn khàn đôn hậu vang lên bên tai cô, nhẹ nhàng hôn lên vành tai.

Diệp Bạc Hâm không suy nghĩ được gì nữa, tâm trạng đều đặt hết trên đôi môi ấm áp của anh.

Làn da mâu thuẫn lẫn nhau, rõ ràng là ấm áp, cô lại cảm giác giống như phun ra lưỡi rắn đang trườn giữa tai và cổ của mình.

Chiếc răng đã tẩm độc đang cắn nhẹ vào da cô, hơi dùng lực, làn da nõn nà đã bị châm thủng, độc hòa vào máu của cô.

Tim như rơi vào trong hầm đá, cô nghểnh chiếc cổ thon dài, ngón tay lại hơi run rẩy lên.

Anh nói cô đừng sợ, anh sẽ không làm hại cô.

Thế nhưng… cô lại bình tĩnh, cũng chỉ là một cô gái chưa từng nhìn thấy những góc tối, trước giờ chưa gặp qua loại người như anh, khiến cô bối rối, cô đoán không ra suy nghĩ của anh, càng không dám… tin lời của anh.

Một người đối với bản thân còn ác như vậy, cô có thể tin anh sẽ không làm hại đến cô sao?

Tập Vị Nam thấy cô run rẩy sợ sệt, đến ánh mắt cũng không dám nhìn trực diện vào anh, khuôn mặt trưng ra thần sắc coi thường cái chết.

Anh vừa lòng lại buồn cười.

Dù thế nào, anh đều sẽ không làm hại đến cô, cô rốt cuộc là có biết hay không?

Tập Vị Nam mở chăn ra, để cô nằm xuống nghỉ ngơi.

Vốn dĩ trong lòng rất sợ anh, cơ hội có thể thoát khỏi sự kiểm soát của anh, cô muốn tìm cũng không tìm thấy.

Đỡ người cô ra khỏi lòng anh, Tập Vị Nam ngồi cạnh giường, ánh mắt nhìn xuống cô, không có ý muốn rời đi.

Diệp Bạc Hâm không dám cương lại, so với hận, co bì không lại.

Sau khi nằm xuống, tay nắm lấy chăn, nhìn anh bằng ánh mắt cảnh giác.

Tập Vị Nam cảm thấy toàn thân nóng ran, một ngọn lửa vô hình đang thiêu đốt anh.

Nới lỏng hai cúc áo trên vạt trước ra, tựa vào đầu giường, ngoảnh đầu nhìn cô.

"Em sợ anh đến vậy sao?"

Giọng anh rất nhẹ, giống như còn ẩn chứa một câu châm biếm không rõ ràng.

Diệp Bạc Hâm cắn răng, mấy lời trái lương tâm cô không nói ra được, vả lại anh cũng sẽ không tin.

Sự trầm lặng của cô khiến anh bật cười thành tiếng.

Khuôn mặt lạnh lùng ác quỷ tiến gần lại, "Em thích anh, lại một lòng sợ anh, có biết như vậy khiến người khác tổn thương lắm không?"

Diệp Bạc Hâm đột nhiên bị kê sát người lại dọa hết hồn, phản xạ có điều kiện, nhưng giường bệnh rất nhỏ hẹp, cô vừa mới lui người vào trong tường, phía sau gáy trực tiếp đụng vào tường một tiếng "Bịch".

Đầu ù ù một lát, choáng váng mặt mày.

Cô đau đến mức ré lên một tiếng, lại trừng đôi mắt rưng rưng lên phòng bị anh.

Tập Vị Nam thấy cô lùi về sau, thoáng thấy phía sau cô là bức tường, giơ tay định kéo cô lại, nhưng cô càng lùi lại mạnh hơn.

Tay đặt trên đỉnh đầu cô, khuôn mặt anh trầm ngâm, thu tay lại, mắng một câu: đáng đời.

Diệp Bạc Hâm ấm ức đến muốn khóc, muốn mở miệng bảo anh đi đi, nhưng lại không dám.

"Hâm Nhi."

Lại là cái tên này, Diệp Bạc Hâm hơi đảo mắt.

Cô cả gan ngẩng đầu, “Anh… có thể đừng gọi tôi như thế không?”

Tập Vị Nam chau mày, dường như không ngờ được cô sẽ đưa ra yêu cầu như thế.

Anh không phải lúc trước đều luôn gọi cô như thế sao?

Có gì không đúng à?

Cô mất trí quên cả anh cũng bỏ qua rồi, bây giờ đến cả gọi một chút, cô cũng không muốn sao?

“Tại sao?” Tập Vị Nam mất trầm ngâm, bộ dạng uể oải tựa vào đầu giường, tay khoanh trước ngực.

Đèn trên trần nhà bị anh mở lên, ánh đèn trắng chiếu loang lổ trên đnhr đầu anh, những đường nét sâu hướng về phía cô, nửa khuôn mặt cùng đôi mắt ẩn trong sự u tối.

Cô nắm chặt lòng bàn tay, trốn ánh nhìn của anh, “Không thích.”

Không hề thích, thậm chí là chán ghét.

Không biết có phải ánh đèn quá quá nhẹ nhàng, hay là hơi thở của anh khiến cô bình tĩnh lại, hay lại là anh không hề có hành động quá đáng, chỉ yên lặng ở bên cạnh cô, vì vậy cô mới bỏ đi sự cảnh giác trong lòng, không còn hoảng sợ như lúc mới tỉnh lại.

Tập Vị Nam trầm mặc quan sát gương mặt nhỏ bé tái nhợt của cô, lúc cô nói không thích, trong ánh mắt lộ ra sự căm ghét.

Anh hơi khựng lại, nhớ ra vừa nãy cô hét vào tai anh, bảo anh đừng gọi cô như vậy.

Là nghĩ ra điều gì rồi sao?

Lại căm ghét cự tuyệt như thế.

Là hận nhiều, mới có thể đến một cái tên cũng khiến cô phản ứng lên như vậy?

Tập Vị Nam không nói tốt, cũng không nói không tốt, đã yên lặng dựa vào.

Cô lặng lẽ mở to lắng, ngoảnh đầu đi.

Anh nhắm đôi mắt lại, ánh đèn trắng mờ mờ in lên mặt anh, hàng mi dài in xuống hốc mắt thành hai đường mảnh.

Lúc này, cô mới phát hiện gương mặt anh có chút tiều tụy, hốc mắt có một vòng màu tím xanh, màu môi cũng trở nên nhợt nhạt.

Trong lòng đau âm ỉ.

Cô nhớ ra mấy ngày trước anh đâm chính mình một dao, vừa nãy lại dính mưa ướt sũng cả người.

Cũng không biết hôm đó sau khi cô chạy đi, anh có đi viện chữa trị?

Dựa vào tính cách của anh, đau chết cũng sẽ cắn răng che giấu đi.

Bị người khác nhìn ra rồi, anh làm sao giải thích chuyện bụng bị đâm một nhát dao?

Nhưng ở đây là căn cứ đặc chủng, địa bàn của anh, anh dám động đến anh?

Trong lòng chua chát, cô hận bản thân không có tiền đồ, đếm hôm nay vẫn lo lắng cho anh, lẽ nào không nên lo lắng một chút cho hoàn cảnh của bản thân sao?

Bọn họ kết hôn rồi, nếu như… anh sau này vẫn sẽ làm ra chuyện như thế, nổi giận tự làm hại chính mình, thâm chí… bạo lực gia đình…

Cô phải làm thế nào?

Ánh mắt hướng xuống bụng dưới của anh, Tập Vị Nam cảm giác tầm mắt của cô, mở to ra sột soạt khắp người anh.

Theo tầm mắt của cô nhìn xuống, ánh mắt thờ ơ, không có dấu hiệu dịch chuyển.

“Đói rồi à?”

Cô ngỡ rằng anh đã ngủ rồi, lại nghe thấy thanh âm của anh, ánh mắt vẫn dừng trên người anh, lập tức thu về.

Cô vẫn không hé răng, lặng lẽ nhắm mắt lại.

Cảm nhận được bên cạnh giường động đậy một chút, tiếng bước chân hướng ra ngoài.

Cô mở mắt ra, nhìn thấy tấm màn trắng nhẹ nhàng chuyển động, bóng trên nền hướng ra phía ngoài, rồi mất hút trên tấm nam.

Cửa vang lên một tiếng, rồi đóng lại.

Cuối cùng cũng đi rồi.

Diệp Bạc Hâm thở phào, vẻ căng thẳng từ từ bđược thư giãn bớt.

Vừa nãy có anh ở đây, cho dù hít thở rất nhẹ, nhưng anh là kiểu dù cường điệu thấp đến đâu, nhưng luồng khí phát ra từ người anh lại khiến người khác không thể xem thường được.

Luyện tập một ngày, toàn thân đau nhức, dù cho rất mệt mỏi, cô cũng không dám tùy tiện ngủ đi.

Không biết mấy giờ rồi, trong phòng vẫn mở đèn, cánh màn được kéo lại, bên ngoài xảy ra chuyện gì, cô cũng không thấy được.

Mở chăn ra, cô cố chịu đựng cơn nhức đầu kéo cửa đi ra ngoài.

Ngoài trời mưa đã tạnh rồi, nước đọng trên mặt đất vẫn chưa rút hết.

Trời tối mịch, bị đám mây đen bao phủ, xem chừng sắp có thêm trận mưa nữa.

Đèn trên hành lang vẫn chưa mở, trời vẫn chưa tối hẳn, định chừng vẫn chưa đến bảy giờ.

Diệp Bạc Hâm hít thở chút không khí trong lành, di chuyển đôi chân đau nhức, bẻ bẻ cái cổ, vừa muốn quay người đi về nằm lại.

Một bóng người kiều diễm lọt vào tầm mắt.

Cô dừng lại, nhớ ra trước lúc ngất đi, Tập Vị Nam trước mặt Ưng Hy ôm lấy cô, vừa nãy tỉnh lại cũng chỉ thấy mỗi anh ấy trong phòng y tế.

Ưng Hy… sẽ nghĩ thế nào đây?”

Cô vẫn chưa quên chyện Ưng Hy thích Tập Vị Nam.

Ưng Hy từ nhà ăn một tay xách hộp cơm, đi ra.

Mặc dù nói lúc luyện tập cô ấy không đạt yêu cầu, đáng lý ra hôm nay và ngày mai đều không được ăn cơm, nhưng cô ấy hiện tại bệnh rồi, chịu không nổi lăn lộn.

Vả lại… Tiêu trung đội nói cũng đúng, cô ấy là lính nhảy dù, đến đây tập luyện, cô lại hà cớ gì quá hà khắc với cô ấy?

"Tỉnh rồi à? Đỡ hơn chưa?" nhìn vào gương mặt tái nhợt của cô ấy, giọng Ưng Hy không còn chua chát như lúc tập luyện, ngược lại còn ẩn chứa sự quan tâm tinh tế và khó nhận ra.

"Đội… đội trưởng…" Diệp Bạc Hâm có chút không thoải mái, cảm thấy không có gì che chắn khi đứng trước mặt cô.

Mấp máy khóe môi, bình tĩnh lại, "Đỡ hơn rồi."

Cô phát hiện bản thân gần đây càng lúc càng trở nên nhút nhát.

Bị Tập Vị Nam dọa, dáng vẻ thản nhiên của trước kia khi giao tiếp với người khác đều biến đi đâu mất.

Ưng Hy cao hơn cô nửa cái đầu, hướng mắt nhìn đi, bên trong dường như không có người.

"Đại đội trưởng không có ở đấy à?"

Diệp Bạc Hâm chạnh lòng một chút, cảm thấy Ưng Hy đang thăm dò điều gì đó.

"Sao anh ấy phải ở đấy?" Diệp Bạc Hâm nghẹn lại.

Ưng Hy sững sờ một lát, không nói gì cả, đỡ cô đi vào trong.

Được người khác phục vụ điều gì, nhưng luôn bị chửi rủa thậm tệ, Ưng Hy vừa chèn ép cô giờ lại hầu hạ cho cô, Diệp Bạc Hâm không nhịn được tim đập thình thịch.

, , .

Sau này Ưng Hy liệu có trở mặt mà tính toán chuyện này?

Nghĩ đến đây, Diệp Bạc Hâm đứng bật người dậy.

"Đội trưởng, tôi tự đi được."

Ưng Hy mở túi, lôi hộp thức ăn ra, đặt trên chiếc bàn nhỏ.

Nghe cô ấy nói, ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt được đối tốt lại vừa mừng vừa lo, muốn biết chuyện gì đã xảy ra, cũng không miễn cưỡng, đưa đũa cho cô ấy.

Nhận lấy đũa, Diệp Bạc Hâm lại hơi ngại, luôn cảm thấy ăn cơm trước mặt cô ấy hơi kì kì, cô ấy lại không có ý sẽ rời đi, trực tiếp kéo ghế lại ngồi bên giường.

"Đội trưởng, cô đưa cho tôi hộp tiểu táo (tiêu chuẩn ăn tập thể cao nhất, phân biệt với trung táo và đại táo) liệu có ổn không?" Diệp Bạc Hâm bụng đói cồn cào, nhưng trong miệng hình như vẫn còn mùi thịt bò, khiến cô buồn nôn.

Cô không thích ăn cơm Tây, những thứ gì còn sống, cô đều không chịu được, phản ứng đặc biệt lớn.

Mùi của những thứ đã nôn ra vẫn còn đầy trong họng, khó mà nuốt thêm được gì nữa.

Cho dù đói, cũng không muốn ăn

"Cô không nói, tôi không nói, ai biết được chứ?" Ưng Hy ngồi thẳng người, tư thế hiên ngang, mà cũng rất kiều diễm, đáng tiếc lạnh một chút, thế nhưng lúc nói câu này, vẫn còn chọc cười được Diệp Bạc Hâm rồi.

Không để ý sự chua ngoa của cô ấy lúc tập luyện, thực ra chỉ muốn rèn luyện tốt cho cô mà thôi.

Không thể phủ nhận, cô thích tính khí này của Ưng Hy, ngay thẳng không làm ra vẻ, ngay từ lúc bắt đầu nhìn cô đã không vừa mắt, hạnh họe cô suốt mấy ngày, nhưng sau này không làm khó cô nữa nữa.

Diệp Bạc Hâm cảm thấy không thể phụ ý tốt của Ưng Hy, ít nhiều cũng nên ăn một chút.

Ưng Hy nhìn cô nhai đồ ăn đã nguội lạnh, mí mắt chốc chốc lại dướng lên.

"Không muốn ăn thì đừng ăn nữa."

Diệp Bạc Hâm cười nhẹ, lập tức bỏ hộp cơm xuống.

Ánh mắt Ưng Hy nhìn theo, “Cô rất thẳng thắn.”

Diệp Bạc Hâm muốn thu dọn bàn, nhưng bị Ưng Hy chặn lại.

Ngồi sau giường, Ưng Hy lại quay về ngồi trên ghế.

“Cô… với đại đội trưởng có quan hệ gì?”

Diệp Bạc Hâm nheo mắt lại, cô không ngờ Ưng Hy sẽ trực tiếp mở miệng hỏi, cũng không thể che giấu được nhiều, có thể nói dối không?

Sau này bị vạch trần phải làm sao?

Nhưng… Ưng Hy biết được rồi, sẽ nghĩ thế nào?

Cho rằng Tập Vị chống lưng cho cô?

Đưa tay vuốt vuốt vành tai đang đỏ ửng lên, cô ngước đôi mắt trong veo lên.

“Quen biết thôi.”

Câu trả lời mập mờ khiến Ưng Hy sững người, không ngờ được cô sẽ nói như vậy, cô ấy không tiện hỏi cặn kẽ thêm, không có lí do gì cả.

Thực ra trong lòng Ưng Hy đã có tính toán cả rồi.

Diệp Bạc Hâm không muốn nói, cũng có lý do riêng của cô ấy, cô hà cớ gì lại làm khó người ta.

Tập Vị Nam trong tay xách tới một hộp cơm, bức mnà bị kéo ra, cạnh giường bày ra một cái bàn nhỏ, thức ăn thừa trên bàn vẫn chưa thu dọn.

Nhìn qua một cái, cơ bản là vẫn chưa động đũa.

Diệp Bạc Hâm ngồi bên giường, Ưng Hy quay lưng về phía cửa, những gì hai người nói đều đã truyền tới tai anh.

Chân mày hơi chau lại, cô thực sự không muốn người khác biết mối quan hệ của họ như vậy?

Anh dường như chưa từng nghĩ sẽ che giấu ai, ngay từ đầu, luôn là cô đang lẩn tránh.

Diệp Bạc Hâm nhìn thấy có bóng người lấp ló ở cửa, ánh mắt cô sáng lên, bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của anh, nhìn thấy hộp đồ ăn trên bàn.

Lại cảnh giác xem trong tay anh đang cầm thứ gì, nhớ ra khi nãy anh hỏi cô đói rồi phải không, cô không đáp, sau đó anh không nói câu nào lẳng lặng bỏ đi.

Cô cho rằng anh cuối cùng đã mất đi tính nhẫn nại, lại không ngờ là anh đi tìm đồ ăn cho cô.

Trong lòng có chút chột dạ.

Ưng Hy thấy ánh mắt cô có gì đó không đúng, bản chất cảnh giác của người quân nhân trỗi dậy, cô ngoảnh đầu nhìn về phía cửa.

"Đại đội trưởng." Ưng Hy đứng dậy chào.

Diệp Bạc Hâm nghĩ, cô có cần phải đứng dậy chào hay không.

Tập Vị Nam lạnh nhạt đáp một tiếng, đến nhìn cũng không nhìn lấy một cái, toàn bộ đều nhìn Ưng Hy.

Ưng Hy thấy trong tay anh đang xách vật gì đó, liền biết điều dọn dẹp lại chiếc bàn nhỏ, quay người nói với Diệp Bạc Hâm mau nghỉ ngơi cho khỏe lại, thấy trong người không khỏe, ngày mai có thể xin cô nghỉ phép một ngày.

Diệp Bạc Hâm ngây người ra, cô không muốn nghỉ ngơi, so với việc phải đối mặt với Tập Vị Nam, cô thà đi tập luyện còn hơn.

Nhưng mà Ưng Hy chỉ là nói với cô một tiếng vậy, không để cô có cơ hội nói lại, nói với Tập Vị Nam không có việc gì nữa, cô xin phép đi trước.

Tập Vị Nam thờ ơ gật đầu, từ đầu đến cuối, anh đều không giải thích với Ưng Hy vì sao mình lại xuất hiện ở đây.

101. Chương 101

Diệp Bạc Hâm như ngồi trên đống lửa, khép nép bẻ ngón tay, mắt cum cúp, lọt vào tầm mắt là đôi ủng đen của anh, nhích lên chừng một tấc là đôi chân thẳng tắp gọn gàng trong quần quân trang. Cô không dám liếc nhiều, lòng dậy sóng hoang mang. Ưng Hy đi rồi, anh vẫn đứng đó, cách giường bệnh hai, ba mét.

Dù không ngẩng đầu, cô vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt anh đặt trên người mình.

Phòng y tế tĩnh mịch đến đáng sợ, tiếng thở nhè nhẹ mà thận chí như phảng phất bên tai.

Diệp Bạc Hâm mín môi, lặng thinh mở chăn nằm xuống, quay lưng ra cửa.

Nhìn bờ tường trắng như tuyết, cô đếm thầm trong bụng.

Sự phản kháng trong im lặng của cô khiến con tim anh trĩu nặng, không nén nổi sự chua chát sục sôi trong lòng.

Tập Vị Nam bước đến bên giường, tiện tay đặt cơm lấy từ nhà ăn lên chiếc bàn con.

Cảm giác giường sau lưng lún xuống, sống lưng Diệp Bạc Hâm gồng lên, tay rịn mồ hôi siết mảnh chăn, vừa nóng lại vừa nhớp dính.

Tập Vị Nam lặng lẽ ngồi đó, ánh mắt nhìn sống lưng thẳng đuột cứng đờ của cô, không lên tiếng.

Ánh mắt lại sầm xuống mỗi lúc một nặng nề.

Diệp Bạc Hâm nhắm mắt, cố để mình quên đi ánh nhìn nóng ran sau lưng, nhưng càng cố lại càng căng thẳng.

Vào lúc cô túa mồ hôi khắp người, suýt đầu hàng, thì Tập Vị Nam lên tiếng: “No rồi à?”

Giọng bình thản như thể không hề có luyến láy.

Nhưng Diệp Bạc Hâm lại nghe ra mang máng có điều khác thường.

Giọng mũi vang lên “ừm”, coi như trả lời.

Tập Vị Nam vươn tay nắm vai cô, lật cô quay người lại. Thoắt chuyển từ nơi tối sang nơi có ánh sáng, bóng đèn loá mắt rọi xuống khiến mắt cô nhoi nhói.

Hơi nhéo mắt, cô đưa tay chặn ánh sáng trên đỉnh đầu. Tập Vị Nam một tay chống bên hông cô, tay kia bắt lấy cánh tay cô, cơ thể cao ráo nửa chồm lên người cô. Hơi thở mãnh liệt phả xuống, Diệp Bạc Hâm bất giác lẩn trốn.

Nhìn rõ ý định của cô, anh liền ghì giữ eo cô lại.

Nhìn vào đôi mắt sâu hun hút đen như mực, cô rùng mình, cặp mắt vừa hoen ướt bởi nước mắt giờ đây sáng long lanh.

"Sợ anh như thế này, sau này phải làm sao?"

Gương mặt khôi ngô càng áp lại gần, vào lúc Diệp Bạc Hâm tưởng anh sắp hôn mình, cô căng nhắm nghiền mắt, khẽ nghiêng đầu, thì bên trên vang tiếng cười khe khẽ:

"Tưởng anh định làm gì em?"

Cô mím môi không nói.

Bất kể là làm gì, cô cũng không trốn được là cái chắc.

Giận cũng chẳng tác dụng gì, mà cô cũng không dám.

Anh nhướn mày: "Em tự vấn lòng mình xem, anh đã hại em bao giờ chưa?"

Bờ mi cô run run, vẫn im re không hé tiếng.

"Phải, quá khứ của anh không được vẻ vang, anh không phủ nhận. Trong lòng anh có góc khuất u tối. Có phải anh không được quang minh lỗi lạc như tưởng tượng của em, nên em không thể chấp nhận?"

Tập Vị Nam cười khẽ thành tiếng. Tiếng cười của anh sao mà nghe như có vẻ thê lương.

"Diệp Bạc Hâm, hôm đó những gì em thấy anh mới chỉ là phần chóp của tảng băng, anh u ám hơn em tưởng tượng. Em biết khi anh từng làm đặc vụ ngầm, từng chứng kiến bao nhiêu mặt đen tối của loài người chưa? Con người để sống, chuyện gì mà không làm được? Giết anh, hại cha, vợ chồng đồng sàng dị mộng, chị em tàn sát lẫn nhau. Em có biết để hoàn thành nhiệm vụ, đã phải giấu lương tâm làm những gì chưa? Một kẻ luôn sống trong bóng tối như anh, em kỳ vọng anh thiện lương đến mức nào?"

"Em đã bao giờ nghe, từng có người ghi chép về những chiến binh từng sống sót qua Thế chiến thứ II đã trải qua chiến tranh, những người đó sau này đều trầm cảm rồi tự sát. Họ mới chỉ nghe những chiến binh kia trần thuật lại mà tinh thần đã ở bên bờ vực suy sụp, thử hỏi, có ai nghĩ được rằng những chiến sỹ từng trải qua Thế chiến thứ II, tâm lý của họ liệu có còn được ổn định?"

"Anh là quân nhân, hằng năm nhận không dưới mười nhiệm vụ lớn nhỏ. Nhập ngũ mười lăm năm, những người chết dưới họng súng của anh không đếm xuể. Có những chuyện, xem nhiều, người cũng thay đổi.

Diệp Bạc Hâm, anh không được cởi mở như em thấy, thậm chí, anh u ám hơn nhiều."

Cô vốn không muốn lên tiếng. Để cho anh thấy mất hứng rồi bỏ đi, không ngờ anh lại nói những chuyện này.

Cô nghe đắm đuối, dường như đã hiểu anh hơn, nhưng càng nghe về sau, lại càng thót tim.

Cái gì mà mặt đen tối của loài người, cái gì mà trầm cảm, những thứ ấy quá xa vời với cô, nhưng với anh mà nói lại thường như cơm bữa.

"Đừng kể nữa." Cô không nén được, ngắt lời anh, giọng run lẩy bẩy.

Cô không muốn nghe những chuyện này.

Thứ cô muốn nghe, không phải những chuyện này.

Cô xoa má cô, cười khẽ: "Giờ hối hận chưa? Có phải lại cho rằng anh đã lừa em? Giờ phải làm sao, anh không muốn bỏ cuộc, em có thấy anh rất đê tiện không?"

Cô lắc đầu, lại không biết phải nói gì, cổ họng khô rát.

Giọng anh bất ngờ đanh lại, ánh mắt đổi thay, có thứ gì đó khác lạ vượt xa thường ngày.

"Hâm Nhi, em biết không, có lúc anh thấy cuộc sống thật vô nghĩa, chi bằng chết cho xong."

Anh căm thù thế giới này, kẻ ngậm thìa bạc từ lúc sinh ra đời, được gia đình phó thác kỳ vọng, ngoại trừ bước đi theo con đường họ sắp xếp, thỏa mãn hư vinh của họ, thì anh không có cái tôi, tinh thần anh không tìm được cứu rỗi.

Vậy thì có ý nghĩ gì? Đã có tất cả, tại sao còn phải cố gắng, vì sao phải giẫm đạp người khác dưới chân mình?

Bình yên, thư thái là gì, anh không hiểu, nên anh phóng túng bản thân, từng một độ anh là thứ rác rưới vô phương cứu chữa trong mắt họ.

"Em là nàng tiểu thư danh giá dưới ánh sáng mặt trời, em sống thuận buồm xuôi gió, còn anh… làm sao dám mưu cầu em chấp nhận một kẻ u ám như mình? Một đất nước được yên bình như thế này, em biết bàn tay anh phải nhuốm bao nhiêu máu, phải chứng kiến bao nhiêu chuyện nhơ nhuốc đê hèn? Phải giương mắt chứng kiến những người đồng đội sớm tối bên nhau bỏ mạng ngay trước mắt mà không thể làm được gì. Chứng kiến nhiều rồi, nhưng tim vẫn đau."

"Anh giao tính mạng cho tổ quốc, từ lâu đã khinh thường sự sống cái chết. Hâm Nhi, bất kể em nghĩ thế nào, cho rằng anh ích kỷ hay khốn nạn cũng được, anh không bao giờ ly hôn. Em bỏ ý định ấy đi. Mình sẽ sống bên nhau, còn nếu không thể… thì cứ đợi ngày nào đó anh hy sinh vì tổ quốc, lúc đó em có thể khôi phục thân phận tự do."

Anh cất tiếng cười trầm, nói ra xong, nhẹ nhõm hẳn. Còn cô vùi mặt vào gối, nước mắt nhạt nhoà. Anh cố tình, nhất định là anh cố tình nói thế, để khiến cô phải mủi lòng.

Nói xong, Tập Vị Nam buông cô ra. Không còn hơi thở của anh bao quanh, lòng cô trống trải, thậm chí cô đã muốn bất chấp tất cả ôm lấy hông anh, nói lời xin lỗi.

Anh nói đúng, đã bao giờ anh làm hại cô đâu?

Nhưng không biết vì sao, thậm chí sức lực để ngồi dậy cũng chả có, miệng hấp háy chỉ phát được mỗi tiếng "Em".

Chắc anh thất vọng mất rồi, nhất định là thất vọng rồi, nên mới đi thẳng chẳng buồn ngoái đầu.

Tập Vị Nam quay lưng về phía cô, tay buông lỏng.

Anh thả hộp cơm mang tới vào thùng rác.

Tiếng rơi nặng nề như va vào lồng ngực cô, cô nghẹn thở, tay siết chặt tấm chăn.

Tập Vị Nam đứng bên tường rất lâu, mới quay người rời đi.

Diệp Bạc Hâm thẫn thờ nhìn lên trần nhà.

Cô sai rồi sao?

Trước mặt cô, anh ấy bộc lộ góc u ám của bản thân, rồi cầm tay cô, tự đâm mình.

Nhẽ nào cô không nên sợ ư?

Dù cho anh ấy có một trăm lý do, cũng không nên tự hại mình, huống hồ là mượn tay cô.

Làm sao có thể không sợ chứ?

Hoặc có lẽ vết thương vặt ấy với anh chẳng đáng kể, nhưng với anh mà nói, cô luôn sống dưới ánh sáng, bỗng một hôm phát hiện người bên mình thật đáng sợ. Cô không gặp trở ngại tâm lý đã là tốt lắm rồi.

Nhưng anh ấy nói những lời đó, lại khiến cô không nén được nỗi đau trong lòng.

Quá phiền phức, cô phải làm sao?

...

Quý Giản Ninh thấy cô bực bội xoay đi xoay lại, buồn cười không nhịn được phát ra tiếng.

Nghe tiếng cười, Diệp Bạc Hâm mới giật mình nhận ra trong phòng y tế còn một người khác

Mới rồi Tập Vị Nam ra về không đóng cửa, cũng không giúp cô kéo rèm, cô nghiêng đầu là nhìn thấy Quý Giản Ninh cà lơ phất phơ đứng tựa bên khung cửa.

Diệp Bạc Hâm ngồi dậy, trên người vẫn mặc áo khoác quân phục, cô vuốt mái tóc rối bời.

Gương mặt tuy còn nhợt nhạt nhưng đôi mắt trong veo leo lẻo.

Cô hỏi Quý Giản Ninh: “Sao anh lại ở đây?”

Hôm nay, trước lúc ngất xỉu, cô không thấy Quý Giản Ninh. sSau tỉnh dậy, Quý Giản Ninh đang bận, càng không thấy bóng dáng đâu.

Quý Giản Ninh lững thững bước đến trước mặt cô, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống.

Cặp mắt đào hoa hơi hếch lên.

“Hết ốm chưa?”

Ánh mắt ta hơi lạnh nhạt, cảm giác không giống mấy lần trước đó.

Lúc đó có thể nói là nhiệt tình, lúc này.. hình như đang cố tình xa cách…

Diệp Bạc Hâm chau mày, gật đầu.

Quý Giản Ninh thuận tay kéo ghế ngồi xuống, dáng ngồi không được thẳng lưng như Tập Vị Nam. Trái lại, lưng ngả về sau, hai chân duỗi dài, khệnh khạng nhìn ngắm cô.

"Tôi bảo chứ, chẳng trách chỉ giỏi hành nhau."

Quý Giản Ninh nheo mắt, nụ cười bên khóe môi nhạt thếch.

Diệp Bạc Hâm nghe thấy khó chịu trong người.

Sao lại gọi là hành nhau?

Cô hành cái gì?

"Anh nói thế ý là sao?" Diệp Bạc Hâm ngồi thẳng dậy, cô thấy kỳ lạ. Cô và Quý Giản Ninh không thù không oán, nhưng xem dáng vẻ của anh ta, sao lại có vẻ như giậu đổ bìm leo.

Quý Giản Ninh co đùi, người rướn về phía trước, hai tay chống trên đùi.

"Nghe không hiểu à? Diễn quá đà không hay đâu nhé."

Diệp Bạc Hâm thấy buồn cười, nể mặt Tập Vị Nam, cô không muốn phật lòng anh ta, nhưng không có nghĩa cô dễ bắt nạt.

Quý Giản Ninh nửa cười nửa không nhìn cô: "Chị tưởng đại ca nhà tôi rảnh lắm đấy hà, cả ngày ở lỳ trong chiến cứ không làm gì? Sư bộ cả đống việc chờ anh ấy, nhưng vì chị… có những hôm anh ấy ban ngày ở chiến cứ, tối lại xuyên đêm về Sư bộ, thâu đêm giải quyết công văn. Hôm nay vốn dĩ họp ở Sư bộ, tôi nói bâng quơ một câu, bữa tối chiều nay các chị phải ăn thịt sống, rốt cuộc vừa họp xong anh ấy đã vội vã bỏ về."

Quý Giản Ninh chẹp lưỡi lắc đầu: "Lại còn mưa to, tôi cũng phải khinh cái mồm mình nhanh nhảu. Về thì về rồi, ai mà ngờ chị lại giỏi hành hạ, lại dị ứng thịt bò cơ đấy. Chị không thấy, lúc chứng kiến chị nôn mửa, anh ấy đã biến sắc mặt. Ngay trước mặt Ưng Hy và hai giáo viên, bế chị chạy thẳng đến Phòng y tế."

Quý Giản Ninh liếc nhìn sắc mặt cô, mãn nguyện khi thấy thần sắc cô sững sờ, mới nói tiếp: "Tôi không rõ hai người dạo gần đây cãi vã cái gì, nhưng tôi nhìn được ra, tâm trạng của đại ca rất tệ, một ngày hai bao thuốc. Hai bao? Chị hiểu nó có nghĩa là gì không? Trước kia anh ấy không rượu chè, thuốc lá, nhưng vì một người đàn bà…"

Có những lời, nói chỉ đến thế, Quý Giản Ninh không muốn nói quá rõ ràng.

Anh cười, nhún vai: "Chỉ tội nghiệp tôi và Tiêu Thuần, tự nhiên thành cái bô trút giận, mấy ngày nay số lần bị phạt đã bằng tổng cả nửa năm."

Diệp Bạc Hâm nghe anh ta nói, mà cảm giác mình là một ả phụ nữ xấu xa, tội ác tày trời.

Rất nhiều việc nằm ngoài ý hiểu của cô, ví dụ như thái độ của Tập Vị Nam với cô, lại ví dụ như những chuyện Quý Giản Ninh nói.

"Mới rồi lúc tôi qua đây, trên đường gặp anh ấy, sắc mặt tệ lắm, nhưng cũng lạ, mấy ngày nay sắc mặt anh ấy hình như đều tệ cả." Quý Giản Ninh làm như lẩm bẩm một mình.

Tim Diệp Bạc Hâm thót lại, mắt rưng rưng.

Quý Giản Ninh không biết chuyện gì, nhưng cô biết.

Quý Giản Ninh gõ xuống ghế, đoạn đứng dậy, cúi đầu chỉnh cổ tay áo.

"Những gì tôi tuy không lọt tai mấy nhưng chị cứ nghĩ kỹ đi, nghe được bao nhiêu thì nghe, cảm thấy chướng tai thì cứ coi như gió thổi qua vậy."

Quý Giản Ninh cười rồi bỏ đi. Ngó bầu trời đêm sau cơn mưa, chợt cảm thấy mình giỏi nói thật, nói đến nỗi người ta vừa nghe vừa sững sờ.

Coi như chị ta còn chút lương tâm, biết áy náy.

Bằng không phan này đại ca khó mà thắng trận, nói không chừng sau cùng đôi bên lại cùng thua thảm hại.

...

Liên tiếp bị hai người khích động, trong tâm thức của Diệp Bạc Hâm, cô mới là người bị hại oan ức nhất, nhưng nghe họ nói, cô không hiểu rốt cuộc có phải do mình sai không?

Quân y ra ngoài lượn một vòng, lúc qua khu văn phòng, thấy phòng Đội trưởng sáng đèn, anh thở phào quay người trở về trực ban.

Mới rồi anh ta còn nghĩ, nếu về mà gặp Đội trưởng đang ở bên cô chiến sỹ kia, thì anh ta phải ở lại làm bóng đèn hay là phải lượn ngay?

Lượn thì tối nay có người đổ bệnh đến khám, há chẳng phải chạm mặt hai người kia à?

Quân y kiểm tra giúp cô một lần nữa, theo thói quen dặn dò cô những điều phải chú ý, đoạn lấy kẹp bệnh án, vừa hỏi vừa viết.

Đợi anh ta dừng lại, Diệp Bạc Hâm cũng mệt lử, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Quân y thực sự tò mò về cô, ngó ra ngoài thấy không có ai, liền kéo ghế ngồi xuống bên giường bệnh.

"Này cô bé, cô nói tôi nghe thật xem nào, có phải cô và Đội trưởng đang tìm hiểu nhau không?"

Diệp Bạc Hâm á khẩu, không ngờ anh quân y mới rồi còn tỏ vẻ lạnh lùng, thoắt cái đã lộ vẻ hóng hớt.

Diệp Bạc Hâm bâng quơ ậm ờ.

Anh quân y vỗ tay reo lên, khiến Diệp Bạc Hâm giật mình.

Thấy giọng mình to quá làm người ta sợ, anh quân y liền cười xuề xòa.

"Cô bé, đừng để bụng, anh vui quá đấy mà. Em không biết đấy thôi, bên trên nào là Sư đoàn trưởng, Quân đoàn trưởng, Chính ủy, Tư lệnh không biết đã giới thiệu cho Đội trưởng biết bao nhiêu là đối tượng, nhưng Đội trưởng chưa một lần rung rinh. Xem tuổi tác càng ngày càng già, mọi người cũng lo ngay ngay ấy chứ."

"Chà, giờ thì hay rồi, cuối cùng cũng nghía được một cô."

Anh quân y chẳng quản Diệp Bạc Hâm mệt tưởng chết, chạm mạch nói là không dừng lại được, cứ thế ca tụng Tập Vị Nam bên tai cô nào là tốt ra sao, ra sao, tâng anh lên tận trời.

102. Chương 102

Đặng Viễn ôm một chồng văn kiện theo sau Tập Vị Nam. Tập Vị Nam người cao chân dài, sải bước rộng, Đặng Viễn tăng tốc, líu ríu chạy theo mới miễn cưỡng bắt kịp.

Ra khỏi hành lang, lúc rẽ lối vào nhà xe, đằng sau có người gọi tên Tập Vị Nam.

Người kia có ác ý, phải cảnh giác.

Đấy là nhận định của Đặng Viễn.

Nắng… rọi vào nửa bên mặt của người đàn ông, quầng sáng màu cam dịu, phác họa bờ mi dài của gã, trùm lên gương mặt, như thể nhuộm da người đó thành màu bánh mật, khỏe khoắn… quyến rũ, trong bóng mờ đan lồng… đôi mắt tinh ranh ấy toát lên vẻ hằn học…

Huy hiệu trên vai… bốn sao hai vạch…

Trâu bò đây! Hàm cao hơn Thủ trưởng một bậc.

Đằng sau Tập Vị Nam… là bãi cây cỏ xanh rì um tùm, chùm nắng phủ lên hình hài sắc nét của anh. Trên dáng vẻ cương nghị, tản mác nét lạnh nhạt xa cách, ánh mắt bình thản, so với cái nhìn suồng sã thấp thoáng vẻ gây hấn của người đàn ông kia, thì ánh mắt anh khiến người ta cảm nhận được sự ôn hòa, nhưng cũng áp lực tột độ.

Vào lúc người đàn ông trừng trừng quan sát anh, thì đồng thời Tập Vị Nam thản nhiên đón nhận cái nhìn khiêu khích của gã ta.

Nắng chói chiếu thẳng vào mắt không làm cản trở việc anh nhìn, đôi mắt bình tĩnh hơi nheo lại.

Đặng Viễn ngây ra tròn một phút, mắt láo liên đảo giữa hai người, tại sao cậu ta lại ngửi thấy mùi thuốc súng nhỉ?

Tuy đối phương đã ghìm vẻ hằn học, nhưng đôi mắt ấy quá dã man, không giấu nổi lửa giận sục sôi của anh ta.

“Chào Thủ trưởng!” Đặng Viễn hô to, tay đưa lên chào.

Người đàn ông hình như bấy giờ mới nhận ra một anh lính đứng sau Tập Vị Nam, vẻ lạnh lùng trong mắt nguội lại, liếc cậu ta một cái, buông tiếng “ừ” bâng quơ.

Ánh mắt lại quay về nhìn Tập Vị Nam, ăm ắp vẻ thù ghét, khiêu khích.

Tập Vị Nam hơi nheo mắt, cảm giác anh ta rất quen, lướt nhìn qua quân hàm trên vai, trong đầu xẹt qua một ý nghĩ.

Vị đại tá tuổi trẻ tài cao… sự thù hằn dành cho anh rõ mồn một…

Câu trả lời không cần nói cũng tỏ.

“Cậu đi đánh xe ra trước đi.” Tập Vị Nam quay sang nhìn Đặng Viễn, dặn dò.

Đặng Viễn nhìn người đàn ông đối diện một cái rồi gật đầu.

...

Quầng sáng dát trên đường nét rắn rỏi, luồng sáng chói chang như bị cuốn vào đáy mắt sâu hun hút, ánh sáng rực rỡ đến độ người đàn ông đối diện thoáng ngỡ ngàng.

Anh hoàn toàn xuất sắc, mới hơn ba mươi đã là Sư đoàn trưởng, đương đầu với người đàn ông bằng thứ khí thế áp đảo.

Không thể phủ nhận, vẻ bình tâm được thời gian rèn giũa trên người anh khiến gã phải ngạc nhiên.

Tám năm trước vẫn còn là một kẻ xốc nổi. Tám năm sau, kiểu cách non trẻ phai nhạt, lột xác trở thành một người đàn ông bí hiểm khó hiểu, thậm chí thâm sâu khó lường ở bất kể mọi mặt.

Chả trách Diệp Bạc Hâm đắm đuối mất phương hướng... kiểu đàn ông này, chả mấy cô gái có thể cưỡng lại được.

Không thể không thừa nhận, Tô Cảnh Sâm tuy cũng cứng cỏi, thâm tâm ẩn chứa mưu lược tài hoa, nhưng lại không thể ẩn mình khiêm tốn song vẫn không hề bị lu mờ như cậu ta.

Tập Vị Nam lặng lẽ để gã nhìn cho thỏa, trong mắt gã đã thấy được sự xao động.

Anh nhoẻn miệng cười, bờ môi mỏng như lưỡi dao cong lên một góc độ hoàn mỹ, hàm răng trắng khiến người ta không rời được mắt.

"Ông cậu." Trong mắt Tập Vị Nam đã trút bỏ vẻ lạnh nhạt, thay vào đó là bỡn cợt. Khóe mắt khẽ vểnh lên, tuy miệng gọi "Cậu" nhưng ngữ điệu lại không hề thấy sự cung kính. Trái lại như ẩn chứa sự khiêu khích mà nếu không chú ý lắng nghe chắc chắn không thể nhận ra

Tô Cảnh Sâm và Tập Vị Nam đã tám năm chưa gặp. Thằng lỏi con hành tung bí mật, nếu không phải tám năm trước từng thua nó, chắc gã cũng chả nhớ nổi nhân vật này.

Ánh mắt Tập Vị Nam bình thản từ đấu chí cuối, khiến gã phân vân, như thể từ lúc quay người thấy gã, ngay từ ánh mắt đầu tiên nó đã nhận ra gã là ai. Trong mắt nó không hề mảy may kinh ngạc, song... nhìn từ phản ứng sau đó của nó mà ra, hiển nhiên nó cũng đang suy tính.

Tiếng "ông cậu" khiến cơn giận vất vả kìm nén của Tô Cảnh Sâm lại phừng phừng bốc lên, hận không thể cho nó một đấm, không, chỉ một cú đấm không thể giải tỏa được hết cơn hận trong lòng.

Lừa cháu gái gã, mà không hề chột dạ, lại dám thách thức gọi gã là "Cậu"?

"Gọi linh tinh cái gì, ai là cậu nhà anh?" Giọng điệu Tô Cảnh Sâm gắt gỏng, nếu không phải đang đứng trong nội viện của Bộ tư lệnh, nơi có gác canh khắp các ngóc ngách thì gã đã xông lên tẩn nó rồi.

"Chị gái tôi hẵng trẻ, không đẻ được đứa con trai lớn như anh." Tô Cảnh Sâm hừ mũi, bị một thằng chỉ nhỏ hơn gã có ba tuổi gọi là "Cậu", khiến mình mẩy gã nổi da gà.

Tập Vị Nam cong khóe môi.

Đối với cậu của cô ấy, đáng nhẽ anh nên tỏ thái độ đứng đắn, nhưng Tô Cảnh Sâm giẫm đạp lên giới hạn của anh, phái người điều tra anh, giờ lại đến gây sự.

Anh chả ngu, Tô Cảnh Sâm đã không ưa mình thì anh không nhất thiết phải khúm núm phụ họa.

"Cậu gọi cháu có việc à?" Tập Vị Nam khẽ cười, dáng đứng hiên ngang dưới nắng, ánh sáng chói lọi quanh mình nghiễm nhiên trở thành bức nền tôn anh lên.

"Đã bảo đừng gọi tao là cậu!" Tô Cảnh Sâm tức tối gườm mắt nhìn, lại đế thêm câu chửi bới.

Tập Vị Nam rướn mày, hai tay chắp sau lưng, ánh mắt dần trùng xuống.

"Tao bất kể trong đầu mày đang tính toán cái gì, Tập Vị Nam, mày quá phức tạp, không phù hợp với con bé. Nó còn trẻ, khó tránh khỏi bị mày hấp dẫn." Vẻ chững chạc, bí ẩn trên người nó đối với những đứa con gái mà nói, có sức hút chí mạng, nhưng giữa yêu và không yêu, ai mà nói rõ được?

Mỗi câu "Quá phức tạp", mỗi câu "Không thích hợp", là muốn anh phải buông tay?

"Nó? Cậu đang nói ai thế?" Tập Vị Nam làm vẻ ngô nghê.

Mở mồm ra đã gọi "Cậu", còn có thể nói ai nữa?

Tô Cảnh Sâm kiềm chế, lại kiềm chế, kiềm chết hết nổi, khẽ quát lên: "Tập Vị Nam!"

Tập Vị Nam cười tươi roi rói, Tô Cảnh Sâm nhìn trừng trừng vào mắt anh: "Đừng dụ dỗ con bé!"

"Dựa vào đâu?"

“Dựa vào việc tao là cậu nó!”

Tập Vị Nam thấy nực cười, giọng điệu hàm chưa ý cười: “Nhưng tôi là chồng cô ấy!”

Tô Cảnh Sâm tức tối, mặt đỏ gay, nhưng dẫu sau cũng từng kinh qua huấn luyện đặc biệt, chỉ một thoáng đã ghìm cơn giận xuống.

Một cái cười mỉa mai, ánh mắt ớn lạnh.

“Ở bên mày, nó không được hạnh phúc.”

Không được hạnh phúc?

Nhớ tới biểu cảm của cô ấy trong thời gian này, tim anh trùng xuống, lại nghe Tô Cảnh Sâm nói vậy, lồng ngực bứt rứt như bị người ta cầm kim châm chích.

“Hạnh phúc của cô ấy do tôi trao, cậu chả có quyền lên tiếng.” Tập Vị Nam nhếch mày, trong lòng có bực bội cũng không thể để kẻ khác phát giác.

Tô Cảnh Sâm thấy mình đã coi thường nó mất rồi. Bất kể gã nói gì, làm gì, con người kia cũng có thể nhẹ tênh đáp lại. Cái cảm giác này khiến gã căm ghét vô cùng.

Vốn dĩ Tô Cảnh Sâm có thành kiến sâu sắc với anh, cộng thêm tư liệu điều tra được, càng khiến gã mất thiện cảm. Nếu không phải vì anh, Diệp Bạc Hâm đã chả ra nông nỗi ngày hôm nay.

Một tháng, Tập Vị Nam ra lệnh chặn gã ngoài cửa đúng một tháng, khiến gã không liên lạc được với con bé, mà con nhỏ vô lương tâm cũng không thèm gọi cho gã lấy một cuộcđiện thoại.

“Tao không có quyền lên tiếng?” Tô Cảnh Sâm cười khảy, giễu cợt nói: “Vậy thưa Tập Sư đoàn trưởng, anh lấy gì để cho nó hạnh phúc? Đến người phụ nữ của mình anh còn không bảo vệ được, còn dám huênh hoang hạnh phúc?”

Tập Vị Nam mím chặt môi, đôi mắt lạnh lẽo ngước nhìn lên.

Năm ngón tay để sau lưng dần siết chặt, gân xanh vằn vện trên mu bàn tay.

“Nếu không phải vì mày, nó đã không phải trải qua những chuyện đó. Và nó vẫn là cô gái ngây thơ vô tư lự, chứ không suýt bỏ mạng trên bàn mổ. Mọi nỗi thống khổ của nó đều do mày mà ra. Bởi vì hận, nên nó mới mất trí nhớ có chọn lựa.” Sắc mặt Tập Vị Nam trắng nhợt đi theo từng lời Tô Cảnh Sâm nói, bờ môi lập bập lập bập.

Tô Cảnh Sâm vỗ vai anh, nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào gương mặt sắc cạnh chỉ còn nét nhợt nhạt.

Khóe môi khẽ hếch lên, gã cất tiếng se sẽ bên tai anh: "Nếu nó biết mày lừa nó, mày nói xem, nó sẽ phản ứng ra sao? Nếu tao nói cho nó biết những chuyện mày cố tình giấu giếm, thì mày nói xem, con bé còn theo mày nữa không?"

Khi vừa nhận được kết quả điều tra, nếu không phải hẵng còn vài phần lý trí, thì chắc có lẽ Tô Cảnh Sâm đã xách súng chạy ngay tới bắn chết bỏ Tập Vị Nam rồi.

Đánh chết gã cũng không thể ngờ Diệp Bạc Hâm lại có mối liên hệ với Tập Vị Nam từ sáu năm trước.

Lúc đó gã chứng kiến Diệp Bạc Hâm thoi thóp hấp hối, bụng trúng đạn, mất máu dẫn đến hôn mê, phải vật lộn đến hai mươi tiếng trong phòng mổ mới cứu được cái mạng mỏng manh ấy.

Sau đó nằm trong ICU quan sát ba ngày mới thoát ly nguy hiểm.

Bởi con bé bị thương trong lúc làm nhiệm vụ, nên gã mới không truy cứu. Mà lần nhiệm vụ đó thuộc hàng tối mật. Là một người lính, gã không thể vi phạm kỷ luật quân đội để mà tiến hành điều tra.

Sau khi tỉnh lại, nó đã quên đi một số chuyện. Gã nghĩ, dù gì cũng qua rồi, nhớ lại càng khiến con bé buồn hơn, chi bằng cứ thế này.

Nhưng gã luôn phân vân, rút cuộc nhiệm vụ gì, mà quân đội phải bắt một đứa sinh viên chưa tốt nghiệp trường quân sự tham gia?

Dẫu lúc đó nó thừa sự xuất sắc, nhưng không hề có kinh nghiệm thực chiến, trong quân ngũ có khối người tài giỏi hơn nó.

Mãi đến khoảng thời gian trước, gã mới có một vài manh mối.

Nhưng tất cả những gì con bé phải trải qua… hoàn toàn nhờ vào gã đàn ông này ban tặng.

Tập Vị Nam đanh mặt: "Ông dọa tôi?"

Từ lâu đã nghĩ sẽ có này này, nên anh mới không thả người về. Không ở trong tầm mắt của anh, Tô Cảnh Sâm nói gì tức là nấy, không dám chắc cô sẽ không sinh lòng ghẻ lạnh.

"Dọa thì sao nào? Nếu mày không làm những chuyện sai trái với nó, có cần phải sợ tao dọa không?" Tô Cảnh Sâm cười gằn.

Tập Vị Nam sầm sắc mặt, nghiến răng, rồi bỗng ranh mãnh cười.

Đôi mắt nhíu lại, phát tia nhìn sắc cạnh bén ngọt.

"Nếu ông không sợ cô ấy hóa điên, thì cứ việc đi mà nói."

Tô Cảnh Sâm không thể ngờ Tập Vị Nam lại nói như vậy. Gã chỉ nghĩ có thể Tập Vị Nam ra cảnh cáo, hoặc sẽ chột dạ, nhưng không ngờ nó lại xuất chiêu quái đản.

Nhẽ nào nó không lo ngại Diệp Bạc Hâm biết chuyện?

Bỉ ổi!

Biết rõ gã quá lo lắng cho cảm nhận của Diệp Bạc Hâm, tuyệt đối sẽ không hé răng lấy nửa lời, nó… dám lợi dụng điểm yếu của gã…

Quả thực gã không dám!

…

Hôm ấy Tập Vị Nam nói một tràng không được cô đáp lại, liền bực mình quẳng hộp cơm xách từ nhà ăn, chẳng nói chẳng rằng bỏ đi.

Kể từ hôm đó, đã nửa tháng qua đi, Diệp Bạc Hâm không hề gặp lại anh tại chiến cứ dù chỉ một lần.

Không biết cố tình né tránh cô hay là giận thật.

Diệp Bạc Hâm càng nghĩ càng rối, trước kia rõ ràng cô sợ gặp anh, nhưng giờ chưa được bao lâu đã bị anh dẫn mũi, ảnh hưởng đến cảm xúc. Thứ cảm giác nằm ngoài kiểm soát này, cô ghét cay ghét đắng.

Nhưng có ghét mấy, trong lòng vẫn như nung như nấu.

Nhớ những gì Quý Giản Ninh từng nói, chị tưởng anh ấy rảnh lắm, ngày qua ngày ở lì trong chiến cứ à?

Cho nên… anh không ở chiến cứ nữa?

Diệp Bạc Hâm không rõ phải làm sao? Nhưng cũng không thể bỏ mặc vấn đề lửng lơ ở giữa mà không giải quyết, trừ phi cô không muốn tiếp tục.

Rốt cuộc vẫn tiếc nuối không nỡ buông, sợ là một chuyện, thích lại là chuyện khác. Sự sợ hãi đối với anh ấy, không hề ngăn trở cô thích anh.

Không thấy anh, cô lại nhớ nhung. Nửa tháng nay chuyện đó thường xuyên xảy ra, trước kia chưa từng xuất hiện tình huống này.

Mấy lần liền trượt mở màn hình điện thoại, tìm cột người liên lạc, ngón tay ấn vào, nhưng không đủ dũng cảm gọi đi.

Nhỡ anh bắt máy thì cô phải nói gì?

Bản thân cũng không nghĩ ra.

Thế rồi, vào lúc Diệp Bạc Hâm quyết định gác lại khúc mắc trong lòng, thì một người xuất hiện khiến cô trở tay không kịp.

Một vài chân tướng bị che giấu, manh nha nổi lên mà chả hề báo trước, khiến cô nguội lạnh, mọi niềm day dứt với Tập Vị Nam cứ thế hao mòn.

Binh đoàn nữ xuất hiện một người mới, nghe đồn là cao thủ công nghệ thông tin, từng đột nhập vào mạng tình báo Quốc gia, trộm tài liệu cơ mật.

Bởi kỹ năng đặc thù ấy, lại xuất thân trường quân sự, nên cấp trên mới tiến hành đào tạo đặc biệt, quả là nhân tài hiếm hoi.

Diệp Bạc Hâm lòng nặng trĩu tâm sự, nên không hứng thú với việc này, nhưng sự việc lại một mực tìm đến cô. Ưng Hy cho người xếp vào lớp chọn, cũng chính là lớp của Diệp Bạc Hâm, số người lập tức tăng lên thành tám người.

Diệp Bạc Hâm lướt thoáng qua, một cô gái sáng sủa, mặt đeo nụ cười tươi tắn, đôi lúm đồng tiền khiến cô ấy nom dễ gần.

Tống Nhất?

Một cái tên quá đơn giản, quá dễ nhớ.

Duy Mật ở bên huých vào cùi trỏ cô. Diệp Bạc Hâm giật mình, mắt giữ tầm nhìn về phía trước, lưng đứng thẳng, mồm hơi mấp máy.

"Sao?" Cô hỏi nhỏ.

Hiện đang là lúc tập hợp, Ưng Hy đứng trên phát biểu, chán sống rồi nên mới dám làm trò bên dưới.

Duy Mật nguýt cô, Diệp Bạc Hâm nghe tiếng Ưng Hy oang oang.

"Diệp Bạc Hâm! Chưa tỉnh ngủ hả? Mới sáng sớm ra đã uể oải thế kia. Tôi vừa nói gì, cô nhắc lại một lượt."

Mi mắt giật giật, Diệp Bạc Hâm dũng cảm đón nhận ánh nhìn của Ưng Hy:

"Báo cáo Đại đội trưởng, tôi chưa nghe rõ, mong Đại đội trưởng nhắc lại."

Cô mới cất giọng, nhiều người đã phá ra cười. Tiếng cười không ngớt lan truyền trong đám đông.

Ưng Hy sắt mặt: "Cô chạy hai mươi vòng sân cho tôi!"

"Rõ." Diệp Bạc Hâm chậm rãi quay người, Duy Mật nháy mắt với cô.

Tống Nhất đứng bên cạnh Ưng Hy, nghe Ưng Hy hô to cái tên Diệp Bạc Hâm, mắt liền sáng lên.

Diệp Bạc Hâm ngước mắt nhìn phía trước, Tống Nhất nhìn rõ gương mặt cô, ánh cười trong đáy mắt càng lúc càng hằn sâu.

103. Chương 103

Cả một ngày luyện tập, Tống Nhất luôn tìm cơ hội nói chuyện riêng với Diệp Bạc Hâm, khổ nỗi những hạng mục tập luyện dày đặc, không có thời gian để trao đổi.

Duy Mật được rảnh một cái là lại nói líu lo bên tai Diệp Bạc Hâm, muốn hòa nhập vào đội ngũ, bắt buộc phải được các thành viên công nhận, nghĩ đến đó, Diệp Bạc Hâm lại thấy lòng mình dễ chịu hơn nhiều.

Lúc ăn cơm, mấy cô gái cố tính bỏ Tống Nhất lại, bảy người chiếm tám chỗ ngồi. Hướng Đóa Nha nghênh ngang chiếm hai ghế, mình ngồi một ghế, ghế trống bên cạnh chất đầy mũ, thắt lưng của cả đám.

Lộ Hạ cũng dung túng cho hành vi của mấy cô nàng, chỉ lẳng lặng ăn cơm.

Mấy người chụm đầu vào với nhau, bắt đầu màn nghị luận sau lưng thành viên mới.

Diệp Bạc Hâm khóe miệng giật giật, nhẽ nào hồi mới đầu, họ cũng bàn ra tán vào sau lưng mình như thế này?

Cô không tham gia thảo luận, thi thoảng có người hỏi tới, cô mới gật bừa, ậm ừ một tiếng.

Duy Mật bất ngờ chuyển chủ đề sang Diệp Bạc Hâm.

"Tiểu Diệp, có phải cậu quen cái đứa Tống Nhất kia không?"

Diệp Bạc Hâm ngớ người, cô còn chưa kịp nhìn kỹ mặt Tống Nhất, nhưng trong số những người cô biết, không ai tên là Tống Nhất cả.

"Không quen, sao lại hỏi thế?"

Duy Mật chống cằm, mắt nhìn Diệp Bạc Hâm ngồi bên, vẻ như đang đăm chiêu tư lự.

"Thế thì lạ nhỏ, không lý nào, tớ xuất thân là lính trinh sát, gì chứ mấy cái ánh mắt nhìn, là nhạy cảm lắm."

Ngải Thu Viên mồm nhai cơm, lúng búng nói: "Tớ cũng nhận ra, cô ta luôn nhìn Tiểu Diệp, nhưng chưa có dịp nói. Ánh mắt ấy cứ như là quen cậu ấy."

Ngải Thu Viên nhấc tay, đũa chỉ vào Diệp Bạc Hâm.

Nghe mấy người nói thế, Diệp Bạc Hâm nhớ lại, hình như có chuyện ấy thật, nhưng dạo này tâm trí lơ đễnh, nên không để ý mấy.

Lộ Hạ im lặng từ bấy đến giờ mới nói: "Đoán vớ vẩn làm gì, về hỏi là biết ngay."

Mấy cô nàng suy diễn quá xa rồi, Tống Nhất vốn không có ý định ngồi chung bàn với mọi người. Người ta đi thẳng tới góc Đông Bắc sát bên cửa sổ ngồi cạnh Đại đội trưởng.

Đại đội trưởng hình như đang nói gì với Tống Nhất. Tống Nhất mỉm cười gật đầu liên tục.

Ánh mắt thi thoảng lại len lén liếc ngang, lần này Diệp Bạc Hâm ngước lên nhìn thấy.

Bốn mắt gặp nhau, Tống Nhất ngỡ ngàng, rồi nhoẻn một nụ cười hân hoan với cô.

Diệp Bạc Hâm lấy làm khó hiểu, nhẽ nào cô quen Tống Nhất?

Không lý nào, một cô gái mặt mũi ưa nhìn, cười lại tươi roi rói như Tống Nhất, nếu cô không quen thì thôi, nhưng không có lý nào lại không có ấn tượng.

"Ấy ấy, nhìn thấy chưa, cô ta đang phóng điện với cậu đấy." Duy Mật áp sát bên má Diệp Bạc Hâm, đùa giỡn hà hơi.

Diệp Bạc Hâm cạn lời, đẩy cái đầu tóc tai lùng bùng của cô nàng: "Thấy rồi, tớ có mù đâu."

Nghĩ một lúc, bảo: "Có thể... do tớ nổi tiếng quá, người ta biết tớ, tớ không biết người ta cũng có khi."

Duy Mật trợn ngược mắt: "Đồ tự luyến!"

Lâm Vi bình thản cất giọng: "Vừa đến đã bám dính với Đại đội trưởng, sợ người ta không biết cô ta được Đại đội trưởng tìm về hay sao ấy, gớm thèm vào!"

Ngải Thu Viên cười: "Ủa ôi, ghen tỵ đấy à?"

Lâm Vi nguýt dài, không buồn nói.

Hướng Đóa Nha nhìn Ngải Thu Viên: "Ghen cái gì? Cậu lại còn không biết tính Vi Vi à? Ai ghen chứ nó không biết ghen, Vi Vi chỉ không ưa cái bộ mặt ấy thôi, nhớ hồi đầu Tiểu Diệu mới đến, chúng mình chẳng cũng..."

Hướng Đóa Nha nhận ra mình đang nói gì, lập tức im bặt, cười xuề xòa nhìn Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm nửa cười nửa không: "Nói tớ cái gì?"

Ngày xưa đám người này rốt cuộc đã nói cô ra sao?

Mắt nhìn quanh một vòng, ngoại trừ Lộ Hạ vẻ mặt bình thản như thường, năm người kia mắt láo liên, chột dạ cúi đầu và cơm.

Ở đội, số người tiêu chuẩn mỗi lớp là sáu người, lớp I lại dôi ra hai người, mà đều là "Lính nhảy dù".

Nhưng đặc cách mà Tống Nhất nhận được hiển nhiên nhiều hơn lúc Diệp Bạc Hâm mới đến.

Lúc đó Ưng Hy gây khó dễ với cô trước mặt toàn đại đội, chốc chốc lại phạt. Cô phải chịu đựng ánh mắt ghẻ lạnh, tẩy chay của toàn đại đội. Sau đó các cô gái lớp I chấp nhận cô, rồi toàn bộ nữ binh trong đại đội mới hết chĩa mũi nhọn vào cô.

Còn Tống Nhất… Tống Nhất vừa đến đã được giới thiệu trước toàn đại đội, thành tích được khen ngợi một tràng.

Sự đối đãi ấy… đúng là một trời một vực.

Diệp Bạc Hâm tính xuề xòa quen rồi, thành ra cô không thấy có gì khác biệt.

Người giỏi mới tồn tại được, cô không tài càn, người khác coi khinh cũng là điều thường tình.

Nếu ngày nào cũng săm soi cuộc sống của người khác, thì mệt chết mất.

Ký túc xá có tám giường, chỉ có giường tầng trên đầu Diệp Bạc Hâm là còn trống. Tống Nhất dọn vào, đành xếp chỗ trên đầu cô.

Hành lý của Tống Nhất không nhiều, một vali da nhỏ, nhưng đồ sinh hoạt trong quân ngũ lại nhiều. Cô nàng ôm một đống thứ bước vào, mặt bị balo nhô lên che mất.

Tống Nhất đặt đồ xuống bậu cửa, phủi bụi trên tay, nhoẻn cười tươi tắn.

"Hi, chào mọi người."

Im phăng phắc…

Ai làm việc người nấy, không một ai đáp lại.

Cô nàng ngượng ngùng cười trừ, thấy giường trống, liền mang đồ để xuống sàn dưới chiếc giường ấy.

"Tránh ra cái, cô chắn đường rồi đây này." Duy Mật nhảy khỏi giường, cố ý đứng trước mặt Tống Nhất.

Hay tay khoanh trước ngực, nhìn Tống Nhất bằng nửa con mắt.

Dáng vẻ ấy nom như gã ác bá ức hiếp con gái nhà lành, lộng hành tung trời.

Mấy cô gái ngang nhiên cười phá lên, trò ma cũ bắt nạt ma mới, chả bao giờ biết chán.

Diệp Bạc Hâm ngày xưa cũng bị trêu, đồ đạc không cánh mà bay, lúc tắm đột nhiên mất nước, trong dầu gội đầu có kem đánh răng, đều là những trò đùa ác ý của họ.

Nhưng cô lành tính không nổi khùng mà thôi.

Sau đó mối quan hệ cải thiện, cũng chả chấp nữa.

Tính cách Tống Nhất hơi nhu nhược, nhịn được thì nhịn, không nhịn được cũng phải cắn chặt răng nuốt xuống bụng.

Cô vừa đến, không muốn gây hấn với người khác.

Nghe tiếng cười ồ của mọi người, cô đỏ lựng mặt.

Lách người sang một bên, mắt không dám ngước lên, dịu nhỉu nói: "Xin lỗi."

Duy Mật rướn mày, cô còn chưa nghĩ xong sẽ phải đáp trả như nào, rốt cuộc người ta còn chẳng buồn giận.

Mắt cum cúp bẽn lẽn, làm như cô đang bắt nạt người ta không bằng?

Hắng giọng mấy tiếng, nguýt dài, Duy Mật quyết định thôi không bắt nạt cái giống thỏ trắng này nữa, không có cảm giác vẻ vang, lại còn hơi có vẻ ỷ thế chèn ép người nữa chứ.

Đoạn trợn mắt lườm mấy đứa ngồi trên giường đang mải hóng hớt, mấy con ranh sướng chưa, vai ác để cô sắm, thậm chí còn phá đám không nể nang nữa.

Diệp Bạc Hâm từ nhà vệ sinh quay về, đứng ngoài cửa đã nghe tiếng cười từ phòng ngủ vọng ra, cô ngờ vực thò đầu vào.

Không để ý dưới sàn, rút cuộc suýt vấp phải đồ đạc chặn ngoài cửa.

Nhíu mày vòng qua đống đồ, cô thấy Duy Mật đang đứng trước cửa, hai tay khoanh trước ngực, vẻ lăm lăm.

Tống Nhất đứng bên cạnh, mặt cúi gằm.

Lại bắt nạt người ta.

Thấy Tống Nhất bẽn lẽn đứng đó, mặt mày đỏ gay, Diệp Bạc Hâm không đành rời mắt, vẫy tay với Duy Mật.

"Mật Nhi, lại đây."

Nom vẻ rụt rè của Tống Nhất, Duy Mật cũng thấy vô duyên, đang tính xuống nước, thì nghe Diệp Bạc Hâm gọi mình, mồm ngoạc ra cười.

Duy Mật nhảy bổ tới ôm chầm lấy bờ eo nhỏ của Diệp Bạc Hâm, dụi mũi vào cổ cô, hừ một tiếng, đoạn ngẩng lên cười hì hì.

"Tiểu Diệp tốt bụng nhất trần đời, con mấy đứa kia toàn là ác nhân, bắt nạt tớ."

Sắm vai ác nhưng hay ăn vạ, những chuyện này Duy Mật làm quá thành thạo, mặt không đỏ, tim không rối.

Diệp Bạc Hâm ngửa về phía sau, tránh đầu cô nàng cứ dụi liên tục, nín thở nói: "Đừng có lần nào cũng sờ soạng tớ."

"Hâm." Tống Nhất đứng bên thấy mọi người cười đùa, liền mừng rỡ thốt lên, giọng điệu thân quen, gương mặt trái xoan lại cười tươi rói.

Diệp Bạc Hâm sững sờ, đẩy Duy Mật ra, đăm đăm nhìn Tống Nhất đang đứng trước mắt.

Chỉ người quen mới gọi cô là "Hâm."

Tống Nhất cười, nắm tay cô: "Đúng là cậu thật rồi, hôm nay tớ tưởng nhận nhầm người cơ."

Diệp Bạc Hâm không quen thân mật với người lạ, toan rụt tay về, nhưng không nỡ để cô nàng thất vọng, đành nín nhịn để cô ấy nắm.

Sự tình gì đây?

Những người khác liền ngồi thẳng dậy, mắt nhìn nhau.

Quen thật à?

Nhưng lúc chiều ăn cơm, Diệp Bạc Hâm mới nói là không quen mà?

Duy Mật ngớ người, nếu Tống Nhất quen với Diệp Bạc Hâm thật, thì mới rồi cô còn bắt nạt Tống Nhất, liệu có phải là khó ăn khó nói rồi không?

Xem ra cái tính xấu hay bắt nạt người khác cần phải sửa rồi.

Diệp Bạc Hâm ra hiệu bằng mắt với Diệp Bạc Hâm, nhưng lại thấy đương sự cũng thảng thốt.

Diệp Bạc Hâm bẽn lẽn cười, bỏ qua ánh mắt phẫn nộ của họ: "À... cậu... mấy đứa..."

Tống Nhất chỉ mải phấn khởi, bấy giờ mới nhận ra nụ cười gượng gạo của Diệp Bạc Hâm, tay như muốn rụt về.

Cô ngớ người, chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Nhẽ nào xa nhau lâu, nên tình cảm phai nhạt.

Giữa họ... cũng trở nên xa lạ rồi ư?

Đôi mắt sáng rỡ của Tống Nhất liền xám xịt, Diệp Bạc Hâm cảm giác mình đúng là đáng tội, quen biết một cô gái xinh xắn như thế này mà lại quên khuấy mất người ta.

Ánh mắt của Diệp Bạc Hâm lạ lẫm, không có phản ứng của việc gặp được người quen, Tống Nhất bèn từ từ buông tay cô ra.

Môi mấp máy như muốn nói gì đó.

"Ờm à... Tống Nhất phải không, chúng mình quen nhau à?" Diệp Bạc Hâm cảm thấy mình mà không lên tiếng, Tống Nhất sẽ bật khóc mất.

Nghe vậy, Tống Nhất kinh ngạc ngẩng lên, mắt hoe đỏ, khiến Diệp Bạc Hâm giật mình.

Đôi mắt mở to: "Hâm... cậu... cậu không nhớ tớ à?"

Cô gái này đúng là...

Diệp Bạc Hâm dở khóc dở cười: "Tớ... quên mất một số việc, nên là..."

Cô không thể quên ngay được một người nếu đã từng thân thiết. Tống Nhất hình như rất thân với cô,

nhưng cho dù thời quan lâu rồi, không nhớ được gương mặt thì cái tên cũng phải để lại chút ít ấn tượng chứ.

Nhưng trên thực tế, cô lại hoàn toàn xa lạ với cái tên Tống Nhất.

Chỉ có thể giải thích rằng… cô từng quen biết Tống Nhất, nhưng Tống Nhất cùng với khoảng ký ức thất lạc kia đã mai danh ẩn tích trong đầu cô.

Tống Nhất… từng xuất hiện trong quãng kỹ ức đã mất.

Duy Mật nghe ra tăm hơi, liền sán lại bên cạnh Diệp Bạc Hâm, nheo mắt nhéo má cô.

"Tiểu Diệp, cậu từng mất trí nhớ à?"

Làm ơn đừng phá đám nữa có được không? Diệp Bạc Hâm cạn lời hất văng móng vuốt của cô nàng.

Tống Nhất nghe xong mà sửng sốt, nhìn Diệp Bạc Hâm bằng ánh mắt không thể tin được.

"Cậu… cậu sao lại mất trí nhớ? Có phải… vì nhiệm vụ lần đó không?"

Diệp Bạc Hâm sững sờ, đúng thật là bởi vì nhiệm vụ nên mới ra nông nỗi này, lúc tỉnh dậy thì quên đi một số việc, nhưng không ngờ Tống Nhất cũng biết, mà còn nói trúng phóc nữa.

Nếu cô và Tống Nhất rất thân nhau, vậy vì sao sau khi cô xảy ra chuyện, Tống Nhất không xuất hiện?

Vì sao Tống Nhất không biết việc cô mất trí nhớ?

Tâm tình Diệp Bạc Hâm trĩu xuống, đầu gật nhẹ.

"Chẳng trách, tớ cứ bảo làm sao mà cậu lại nhìn tớ như người xa lạ." Tống Nhất ủ rũ nói.

Trước kia cả hai không như vậy.

"Cậu…" Diệp Bạc Hâm cảm thấy nói chuyện với Tống Nhất mắc mệt, nói mãi mà không tới được phần cô muốn nghe.

Duy Mật lặng yên nghe, chắc cũng thấy sốt ruột, bèn nói chen vào:

“Này, Tống Nhất Nhất, cô và Tiểu Diệp quen nhau thế nào?”

Duy Mật vừa hỏi buột miệng, mấy đứa hóng hớt ở bên đều dựng ngược tai lên nghe.

Con gái mà, đều có tính buôn chuyện.

Tống Nhất nhìn Duy Mật, nhăn mày nhắc cô: “Tớ là Tống Nhất, không phải Tống Nhất Nhất.”

Duy Mật: “…”

Trọng điểm không phải ở đấy, hiểu không? Duy Mật sắp phát điên mất, như thể có ngón tay đang gãi rộn rạo vào tim cô nàng.

“Tớ và Hâm là học viên của Trường quân sự Trung ương. Sau đó đội C của thành phố B muốn đào tạo một lớp sĩ quan ưu tú từ trường quân sự, tớ và Hâm nhờ thành tích đạt chuẩn, nên cùng nhập đội. Bọn tớ quen nhau ở đấy.”

Quả nhiên… cô không đoán nhầm.

Diệp Bạc Hâm cười, cô không có cảm tình với đoạn ký ức ấy, nên cũng không có ý định tìm lại.

Nếu đã từng quen nhau, thì cứ coi như quen biết vậy.

Nhưng cô không còn đoạn hồi ức ấy, nên không thể trở thành Diệp Bạc Hâm mà Tống Nhất từng quen.

Nói từng ấy thứ mà Diệp Bạc Hâm không tỏ vẻ gì là phấn khởi, Tống Nhất không khỏi xót ruột.

Sợ mình rơi nước mắt xấu hổ, Tống Nhất bèn nói bây giờ phải đến chỗ Đại đội trưởng làm thủ tục nhập đội, đoạn cười với Diệp Bạc Hâm rồi hớt hải bỏ ra ngoài, đồ dưới sàn cũng không kịp sắp xếp.

Diệp Bạc Hâm dụi trán, cô cũng chả phải cố tình.

“Tiểu Diệp, cậu làm người ta buồn rồi kia, vô tình quá đấy.” Đến Duy Mật cũng không nỡ nhìn.

Diệp Bạc Hâm bước đến bên giường của mình, liếc xuống đồ đạc trên sàn nhà, rồi nằm xuống giường, đè lên tấm chăn bông xếp gọn như miếng đậu phụ, hai tay gác sau gáy, nghiêng đầu nhìn Duy Mật.

“Bằng không tớ phải làm sao? Hỉ mũi chấm nước mắt hàn huyên à?” Diệp Bạc Hâm phì cười: “Đừng đùa

nữa. Tớ có nhớ gì đâu."

Hướng Đóa Nha tò mò muốn biết vì sao cô ấy mất trí nhớ, nhớ lại lời Tống Nhất nói, cô sực nhận ra một vấn đề.

Hướng Đóa Nha chống người dậy: "Tiểu Diệp, nếu tớ nghe không nhầm, thì Tống Nhất nói cậu là sinh viên trường quân sự?"

Diệp Bạc Hâm uể oải rướn mí mắt, coi như trả lời.

Duy Mật nheo mắt, nghiến răng: "Sao cậu chưa từng nói?"

Diệp Bạc Hâm nhướn mày: "Cậu có hỏi đâu."

Cả vú lấp miệng em à! Ai hơi đâu hỏi cái này.

"Thế chuyện mất trí nhớ là sao?"

Trước ánh mắt khẩn thiết chờ mong của Duy Mật, Diệp Bạc Hâm nhe răng trắng bóc:

"Đã bảo mất trí nhớ, làm sao tớ nhớ được."

104. Chương 104

Diệp Bạc Hâm và Tống Nhất là thời trước, mọi người cũng không giống trước đây cứ nhắm vào Tống Nhất, ngay cả ăn cơm cũng ngồi cùng nhau, một bàn tám người, hoà hợp không mảy may cách xa.

Tống Nhất là một cô gái rất cởi mở, rất thích cười, mặc dù có lúc nghịch ngợm, thường náo loạn đến mặt đỏ tía tai, nhưng cũng là phần đơn thuần hiếm có, khiến cho mọi người động lòng thích cô.

Tống Nhất cũng biết lúc đầu mọi người không tiếp nhận, là bởi vì cô không thông qua tuyển luyện, không nhìn nhận được năng lực của cô, vì vậy có chút nhìn cô không vừa mắt.

"Hêy, nhanh nhìn xem, kia không phải đại đội trưởng sao?" Hướng Đoá Nha ánh mắt sắc bén, đôi mắt ngắm loạn, thoáng thấy một thân ảnh cao lớn xuất hiện ở cửa nhà ăn, kích động hét lên.

May mà giọng của cô đè thấp, nếu không bàn của bọn họ trở thành tâm điểm chú ý.

“Ây, người phụ nữ bên cạnh là ai?”

Tập Vị Nam chân dài cao thẳng, bước chân vững vàng, trên người mang nét xa cách nhàn nhạt, sự trưởng thành giữa lông mày hấp dẫn ánh mắt người khác nhất.

Dung mạo làn gió mát mẻ đi tới đâu đều là đối tượng của sự chú ý.

Anh vừa xuất hiện, liền khiến những người xung quanh anh đều mờ đi, cướp đi ánh đèn sân khấu, mặc dù anh âm điệu rất thấp, nhưng không cố ý đi giày lấy ánh mắt.

Đứng bên cạnh anh, là một người phụ nữ lớn tuổi, khoảng sáu mươi tuổi, mái tóc ngắn nhuộm trắng xoá, một thân quân trang tôn lên tư thế oai hùng giữa trán của cô.

Không có sắc màu của sự già nua, ánh mắt sắc bén, bà đang đứng bên cạnh Tập Vị Nam nói gì đó, trên mặt chứa một ý cười nhàn nhạt.

Tập Vị Nam cao hơn bà một cái đầu, lại rủ ánh mắt xuống, thần sắc nghiêm túc.

Lộ Hạ quét qua khuôn mặt người phụ nữ, ánh mắt rơi trên vai bà ta.

Quân hàm màu vàng kim hai bên vai khảm lên hai viền màu đỏ, trên bản nền quân hàm dính lên biểu tượng ba ngôi sao.

Sắc mặt ngưng đọng nói: “Tước hàm thượng tướng.”

Đôi mắt Duy Mật chợt loé, ánh mắt cong rơi thẳng vào quân hàm rực rỡ trên vai.

Để lộ ra ánh mắt bái phục, “Nữ thượng tướng a…”

Nghĩ một lát, lại cảm thấy không đúng.

Cả một quân khu chỉ có một cô gái cấp thượng tướng…

“Cô ấy chính là Lý Nham thượng tướng?Thủ trưởng trước đây của Ưng liên đội trưởng?”

Mấy người còn đang phán đoán, Tập Vị Nam đã dẫn người tới gần.

Ngay cả hào quang thượng tướng cũng bị anh làm lu mờ, nhưng có thể hiểu rằng, một người đàn ông như

vậy, thành tựu tương lai chắc chắc sẽ khiến cho mọi người kinh hoàng.

Rõ ràng là quân hàm thấp hơn người kia, đi theo bên cạnh, lại bắt mắt đến mức khiến người khác không thể di chuyển tầm nhìn.

Anh thoả đáng đúng mực thái độ không tâng bốc khiến Lý thượng tướng rất hài lòng, cô ghét một số nếp sống gì đoa trong quân đội, mỗi khi cấp trên tới thị sát, luôn muốn làm ra rất nhiều thủ đoạn bịp bợ, nhìn thấy đều rất giả tạo.

Sớm nghe thấy đại đội trưởng đại đội đặc nhiệm Tập Vị Nam là vua trong binh, lúc trước cũng cũng có dịp tiếp xúc, mỗi lần đều khiến cô kinh ngạc, cảm giác và khí thế mà anh mang lại cho người khác mỗi một lần đều rõ ràng.

Trên mặt Diệp Bạc Hâm không có biểu cảm gì, tay cầm đũa lại ngừng lại một lát.

Ánh mắt từ từ nâng lên, một đôi mắt mơ, rõ ràng lại thông minh, ánh mắt đung đưa di chuyển, nhìn quanh sáng rực.

Trong ánh mắt này, có một tia kinh hỷ khó giấu.

Nửa tháng không gặp, hình như anh gầy đi rồi, đường quai hàm lạnh cứng bị thu hẹp, gọt mỏng như dao.

Đôi mắt sâu thẳm đen bóng phát sáng, sự xa lánh nhàn nhạt và sự hờ hững chạy tán loạn trong mặt nước mênh mông yên tĩnh, rất nhanh từ trên mặt cô trượt qua, không mang chút dấu vết, giống như nhìn thấy người lạ vậy.

Không… anh thậm chí còn không nhìn cô, chẳng qua là vô ý nhướn mày lên một cái mà thôi.

Nụ cười trên khoé môi không chạm tới đáy mắt.

Giống như nụ cười của Mona Lisa, điều không giống là, nụ cười trên khoé miệng của Mona Lisa là mỉa mai, anh là nụ cười theo thông lệ, ánh mắt của Mona Lisa là nụ cười mẹ hiền ấm áp lương thiện, còn ánh mắt của anh… lạnh lùng khiến lòng người hoảng sợ…

Ở một nơi nào đó trong tim đau nhói, sự kinh hỷ trong đáy mắt Diệp Bạc Hâm biến mất.

Nụ cười cay đắng, không dấu vết thu hồi tầm nhìn, nhưng đụng phải ánh mắt lo lắng của Tống Nhất.

Ngón tay lạnh lẽo bị nắm chặt, cô hơi hơi híp mắt.

Bàn tay đặt trên đầu gối bị Tống Nhất bao phủ.

Cô sững sờ, không hiểu hành động của Tống nhất lắm, nhưng cũng không giũ bỏ.

Hướng qua Tống Nhất mỉm cười, lại bất động thanh sắc cầm đũa ăn cơm.

Một bữa cơm ăn như có người đàn ông sau lưng cô.

Lưng cô đối với hướng Tây Nam, còn bên đó, là anh cùng lãnh đạo đang dùng bữa.

Bên tai là âm thanh của mấy người Duy Mật đang xì xầm to nhỏ bàn tán, mặc dù cô không muốn nghe, vẫn không tự chủ mà vểnh tai lên.

Nghe nói… nửa tháng rồi anh không tới căn cứ…

Nghe nói… hôm nay Lý thượng tướng muốn đến thị sát liên đội nữ binh, anh đang một bên giảng giải…

Nghe nói, lại có vị lãnh đạo nào đó giới thiệu đối tượng cho anh…

Trong lòng Diệp Bạc Hâm rất khó chịu, nghĩ tới ánh mắt của anh, mội nỗi hoảng sợ không thể giải thích được giữ chặt lấy trái tim cô, nghẹn thở đau đớn, ngột ngạt thở không ra hơi.

Tống Nhất không tham gia cuộc trò chuyện, lặng lẽ quan sát sắc mặt của Diệp Bạc Hâm.

Đáng tiếc không nhìn ra được cái gì.

Bất kể là năm năm trước hay là bây giờ, tâm tư của cô đều giấu trong lòng, ai cũng không có cách nào nhìn trộm.

"Diệp Hâm, tôi mới tới, đối nơi này không quen thuộc, lát nữa cô cùng tôi đi siêu thị một chuyến mua ít đồ dùng được không?" Tống Nhất bưng một dĩa cơm đưa cho Diệp Bạc Hâm, mấy người hướng tới quần nhận thức ăn bước đi, Tống Nhất nhẹ nhàng hỏi.

Diệp Bạc Hâm đặt khay thức ăn lên băng chuyền, khuôn mặt treo một nụ cười nhẹ, "Được thôi."

…

Buổi trưa rất nóng, trong siêu thị không có người nào.

Tống Nhất đứng trước khu vật dụng thiết yếu hằng ngày, cô không vội đi tìm chọn đồ để mua, ngược lại rất nhiều lần muốn nói chuyện với Diệp Bạc Hâm, Diệp Bạc Hâm nghi hoặc nâng tầm mắt lên, cô lại quay đầu đi.

Nhiều lần như vậy, Diệp Bạc Hâm nhíu mày, lại không mở lời hỏi điều gì.

Ngồi xổm xuống, từ kệ thấp nhất chọn ra một hộp xà phòng.

Ngắm nghía ngón tay, hơi hơi híp mắt, vành mũ che trên trán, những sợi tóc bên tai nghịch ngợm phất phơ bên má, hai má mang chút hồng nhàn nhạt.

Cổ mảnh mai kéo dài từ cổ áo lên tới tóc ngắn sau đầu, độ cong tuyệt đẹp, tà áo trước mở một nút áo, xương đòn trắng nõn chìm sâu vào trong.

Vẻ đẹp tinh khiết của Diệp Bạc Hâm, Tống Nhất nhìn hai năm rồi vẫn không có sức chống cự, không ngờ rằng qua năm năm rồi, vẻ đẹp linh động thuần khiết trên người cô không bị phai mờ theo thời gian, ngược lại tăng thêm vài phần quyến rũ, càng ngày càng có hương vị.

Sắc mặt Tống Nhất có chút hồng nhuận, dịch chuyển tầm nhìn, nhạt nhẽo nói: "Bạc Hâm, cô vẫn ổn chứ?"

Diệp Bạc Hâm di chuyển mí mắt, ánh mắt nhàn nhạt, lại chứa đựng tia nghi hoặc.

"Vẫn ổn mà, sao vậy?"

Cả nửa ngày, cô chỉ là hỏi một câu này?

Nhìn cô có vẻ giống bộ dạng không tốt sao?

Tống Nhất ngần ngại nhìn cô, muốn nói lại ngừng, trên mặt cô sắc mặt lo lắng.

Diệp Bạc Hâm cũng không thúc giục cô, tính cách của vô vốn dĩ không nôn nóng, hơn nữa tính hiếu kỳ không nặng, vô không muốn nói, cô cũng sẽ không miễn cưỡng.

Biết càng nhiều, càng phiền não hơn.

Tống Nhất nắm lấy bàn chải đánh răng trên kệ, đứng sững sờ một lúc, mới nhìn hướng Diệp Bạc Hâm.

"Diệp Hâm… cô cùng đại đội trưởng… hai người… bây giờ vẫn yêu nhau chứ?"

Tống Nhất trước khi tới liên đội nữ binh, đã biết đại đội trưởng đại đội đặc nhiệm là đoàn trưởng lực lượng C thành phố S trước đây.

Tập Vị Nam… cái tên này, ở đâu cũng có thể náo loạn phong mây.

Lúc nãy trong nhà ăn, thần sắc Tập Vị Nam nhàn nhạt, nhìn thấy cô, trong lòng Tống Nhất tràn đầy sự chua chát khó nói thành lời, bọn họ đã từng…

Cô vô thức nhìn Diệp Bạc Hâm, nhìn thấy cô có một khoảng khắc thất thần, đại khái ngay cả bản thân cô cũng không phát hiện, hai tay trên đầu gối siết chặt tấm vải của bộ quân trang.

Không có nghĩ nhiều, Tống Nhất vẫn luôn đưa tay ra nắm lấy tay Diệp Bạc Hâm.

Còn Diệp Bạc Hâm… từ đầu tới cuối không có biểu cảm gì…

Thời gian cách biệt năm năm, giữa cô và anh, lại là mối vướng mặc như thế nào?

Ánh mắt hai người đối diện nhau, không có một tia tình cảm, sự xa cách khiến một người ngoài cuộc như cô cảm thấy tâm can khó chịu.

“Bịch”

Hộp xà phòng tuột khỏi lòng bàn tay, rơi xuống nền nhà, phát ra một âm thanh sắc nét.

Diệp Bạc Hâm dường nhiư không nghe thấy, trên mặt trắng bệch không bình thường, trong đôi mắt giếng cạn không sóng dâng lên những cơn sóng khổng lồ, cô ấn chặt lòng bàn tay mềm.

Trong đầu vù vù vang dội, vẫn luôn phảng phất lời của Tống Nhất.

Có một số hình ảnh nhấp nháy vừa chút lạ lẫm lại quen thuộc, cô muốn nắm thật chắc, lại từ đầu ngón tay lọt ra, một dòng lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên tới não.

Trong lòng ngực có một ngọn lửa, đang hét lên chui lên từ mặt đất.

Tiếng động bên này thu hút ánh nhân viên thu ngân, Tống Nhất nhìn thấy sắc mặt cô bối rối, hối hận bản thân quá liều lĩnh, không nghic tới kết quả đã hỏi rồi.

Nếu như bọn họ chia tay rồi, vậy chẳng phải vô đang sát muối lên vết thương của Diệp Hâm sao?

Tống Nhất xin lỗi nhân viên thu ngân, nhặt hộp xà phòng lên.

Diệp Bạc Hâm lấy lại tinh thần, có chút bối rối, có một loại cảm giác bị tách ra khỏi thế giới, nhất thời phân biệt không rõ năm nay là năm nào.

"Cô…".Chẳng qua một phút thời gian, giọng nói mềm mại của cô đã biến thành giọng bị vỡ khàn khàn, "Lúc nãy nói…"

Cô nâng đôi mắt lên, đôi mắt đen phát sáng bao phủ một lớp sương mờ mịt.

Tống Nhất sợ hãi bộ dạng của cô như thế này, cơ thể co rút lại, chần chừ nắm lấy cánh tay cô.

Suy nghĩ vừa lướt qua, Diệp Bạc Hâm hơi hơi cắn môi, khép nửa mắt, cảm xúc như rơi xuống sâu.

"Chúng tôi kết hôn rồi."Lần này, Diệp Bạc Hâm nói rất kiên định.

Mặc dù giọng vẫn có chút khàn khàn, lại không bị vỡ, đôi mắt đẹp lộ ra một chút hào quang nhàn nhạt.

Không biết tâm lý gì đang quấy phá, ma xui quỷ khiến gì Diệp Bạc Hâm đem những lời nghẹn trong cổ họng nói ra.

Tống Nhất nói, bọn họ bây giờ vẫn yêu nhau không?

Cô ấy làm sao biết cô và Tập Vị Nam yêu nhau, lại vì sao nói bây giờ vẫn còn yêu nhau không, chẳng lẽ ngày trước cô đã từng cùng Tập Vị Nam yêu nhau?

Tống Nhất… một người sống trong ký ức cô đã bị lãng quên.

Bây giờ lại cho cô một tin tức kinh hoàng.

Tống Nhất quen biết Tập Vị Nam, như vậy… có phải biểu thị, cô cũng đã từng quen biết Tập Vị Nam?

Lúc nãy ở nhà ăn, Tống Nhất vẫn luôn quan sát thần sắc của cô, cô không nói, không phải là cái gì cô cũng không biết.

Tâm tư Tống Nhất rất nông cạn, Diệp Bạc Hâm muốn thăm dò trong lòng cô.

Tống Nhất hơi hơi trố mắt nhìn, tuy nhiên khoé miệng cong lên, đôi mắt sáng đẹp như mặt trăng lưỡi liềm,

lúc cười lên khoé mắt hơi hơi híp lại, đôi mắt cong lên giống như một mặt trăng lưỡi liềm.

Cô kích động ôm lấy cánh tay của Diệp Bạc Hâm, "Tôi biết mà… tôi biết hai người sẽ không chia tay…"

Hai người đã từng yêu thương nhau như vậy, vì đối phương mà hy sinh tất cả cũng không ngại, lại làm sao có thể chia tay?

Nếu như ngay cả những người như bọn họ còn không thể kề vai sát cánh cùng nhau, vậy cô sẽ không tin tưởng được trên thế giới còn có thứ gọi là tình yêu.

Trong lòng Diệp Bạc Hâm dâng lên cảm giác tội lỗi, Tống Nhất tin tưởng cô như vậy, cô lại lợi dụng lòng tin của cô ấy, chụp vào lời của cô.

Nhưng ngoài Tống Nhất ra, cô không biết có thể đi hỏi ai.

Tập Vị Nam sao?

Nếu như bọn họ đã từng là người yêu, nhưng Tập Vị Nam và vô quen biết nhau bốn năm rồi, lại không để lộ nửa điểm phong sắc, cho dù cô mất trí nhớ, là một người đã từng là người yêu, chẳng lẽ anh nhẫn tâm nhìn cô cái gì cũng không biết?

Nhẫn tâm xem cô như một người lạ?

Bốn năm… anh có rất nhiều cơ hội để nói ra, lại lựa chọn giấu kín.

Rốt cuộc vì lý do gì khiến anh làm như vậy?

Diệp Bạc Hâm không cho rằng từ trong miệng một người lừa cô bốn năm có thể hỏi ra điều gì… đều là giả dối, cô không có cách nào có thể đi thuyết phục bản thân đi tin tưởng.

Cô rõ ràng đã buông bỏ khúc mắc, vì sao… vì sao ngay lúc này, để cô biết, bản thân chính là một con ngốc, vẫn luôn bị người ta chơi đùa quay quay vòng.

…

Gió nóng bỏng phảng phất trên mặt, trái tim Diệp Bạc Hâm băng giá thấu xương, toàn thân khuấy động một luồng ý lạnh.

Cô cùng Tống Nhất đứng trong một mảnh rừng cây nhãn nhỏ, đầu đội bóng cây loang lổ, ánh sáng xuyên

qua những chiếc lá, nông sâu rơi trên khuôn mặt của hai người.

Diệp Bạc Hâm cởi mũ quân ra, liền ngồi xuống đất, sau lưng dựa vào cây nhãn khô, dưới đất một mảnh thảm cỏ xanh biếc, hơi hơi ngẩng đầu, xanh đến mức lá cây có thể rãnh nhỏ giọt chen chúc nhau, bao phủ trên bầu trời.

"Ngồi đi." Diệp Bạc Hâm nghiêng người vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, khoé miệng lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Tống Nhất giống như bị cám dỗ, lúng ta lúng túng học theo cô ngồi xuống.

Đôi đồng tử đen cố định, ngắm nghía ngón tay.

"Nhất Nhất, cô có thể kể cho tôi chuyện chúng ta ở doanh trại c không?"

Giọng của Diệp Bạc Hâm rất dịu dàng, khiến người khác cảm thấy như một làn gió mùa xuân, lại chứa một tia tưởng nhớ.

Tống Nhất đối với nụ cười của cô không có sức kháng cự, "Được chứ."

Bảy năm trước, Diệp Bạc Hâm mười tám tuổi, sau khi nhận được kết quả thi đại học, không có ai biết vì sao cô buông bỏ trường cao học b, lại lựa chọn khai báo trường quân đội.

Lúc cô ra quyết định, không cùng người nào thương lượng, đến khi cô lấy được thông tri về nhà, ván đã đóng thuyền, Tô Uyển chính là tức giận, cũng không có cách nào ngăn cản cô.

Mới vào học ba tháng, trên phương diện quân sự cô thể hiện tài hoa, thành tích mọi phương diện đều ưu tú suất sắc, đúng lúc gặp được lực c của thành phố b có ý tuyển chọn một số sinh viên xuất sắc từ các học viện quân sự, bồi dưỡng thành các cán bộ tướng lĩnh.

Trong nhóm xuất sắc có hai mươi người, thành tích Diệp Bạc Hâm xếp thứ ba lọt vào nhóm, bắt đầu cuộc hành trình huấn luyện quân sự.

Lúc đó cô cùng Tống Nhất quen biết, cùng đến từ một ngôi trường, bọn họ được phân tại cùng một ban.

Diệp Bạc Hâm đối đãi với mọi người, xử lý công việc đều có một nguyên tắc, Tống Nhất đối với người lại nhiệt tình, rất nhanh hai người liền giúp đỡ lẫn nhau, trở thành một nhóm cộng tác thân thiết.

Bọn họ cùng nhau tập luyện, cùng nhau chịu phạt, mỗi ngày đều rất vất vả, nhưng vì trong lòng có mục tiêu, vì vậy rất vui vẻ.

Diệp Bạc Hâm yên lặng lắng nghe, lần đầu tiên cô đối diện với đoạn ký ức bị mất của cô.

Nếu đổi lại là trước đây, cô sẽ không đi tìm cái gì hết, nhưng mà hôm nay, cô kịch liệt muốn biết tất cả, ý nghĩ này trong lòng cô thổi bùng lên ngọn lửa mạnh mẽ, không có gì có thể dập tắt.

105. Chương 105

Tống Nhất nói đều là những chuyện cô có ấn tượng mơ hồ, tuy nhiên, ngay cả bản thân cô cũng không nhớ được lúc đó đã có sóng gió gì, vì sao muốn ghi danh dự thi học viện quân sự.

Từ nhỏ cô đã nhìn thấy Tô Cảnh Sâm một thân quân trang ở trước mặt cô lắc qua lắc lại, cộng thêm gương mặt mê hoặc người của anh, cô đối với cám dỗ của đồng phục sớm đã vô cảm rồi.

Trường quân đội quản lý nghiêm ngặt, cô không cho rằng bả thân sẽ thích cuộc sống bị người ta quản chế.

Nhưng cô… lại thật sự học đại học quân đội.

Tống Nhất nói những điều này, cô không có khó chịu, dường như quay về năm tháng thanh xuân lúc mười tám tuổi.

Bước vào cánh cổng của học viện quân sự với kỳ vọng lớn lao, cô lập với thế giới nhộn nhịp bên ngoài.

Tuy nhiên… cô muốn nghe không phải những điều này.

Diệp Bạc Hâm đột ngột cắt ngang Tống Nhất ngày càng tiến xa hơn về quá khứ.

Tống Nhất cười rất tươi, đôi chân gập lại, hai tay ôm lấy đầu gối, cằm để lên trên đầu gối, nghiêng đầu sang nhìn cô.

Diệp Bạc Hâm mỉm cười dịu dàng.

Cô đấu tranh để nặn ra một câu từ sâu trong cổ họng.

“Tôi muốn biết… chuyện về tôi và… Tập Vị Nam…” Cô cười híp mắt, bóng cây loanh lỗ che phủ trên mặt, che phủ một lớp.

Nụ cười trên khoé miệng Tống Nhất cứng lại, qua một lúc đều không nói lời nào, Diệp Bạc Hâm nhếch mày nhìn cô, cô mới chậm rãi mỉm cười.

“Tôi cũng không hiểu rõ lắm, cô lúc đó không nói với tôi, sau đó là tôi ngẫu nhiên gặp hai người…” Dường như có gì đó khó nói, Tống Nhất không nói nên lời, khuôn mặt đỏ hồng đang trôi nổi vài đám mây đỏ.

Lòng ngực Diệp Bạc Hâm đau nhói, cố gắng di chuyển tầm nhìn.

“Cô biết bao nhiêu thì cứ nói bấy nhiêu.”

Phản ứng của Tống Nhất nằm trong dự liệu của cô, cô đoán không sai, cô cùng Tập Vị Nam… thực sự đã qua một đoạn thời gian.

Vừa vào doanh trại c ba tháng, Diệp Bạc Hâm không có bất thường nào, cùng Tống Nhất mặc dù không phải là không có gì là không nói, nhưng Tống Nhất là người duy nhất để cô thổ lộ tâm tư của mình.

Diệp Bạc Hâm hiện rõ tính cách của mình, cô không thích đem chuyện trong lòng nói ra, đê người khác hiểu được thế giới nội tâm của cô.

Cho dù nội tâm chịu đựng giày vò như thế nào, cô đều cắn răng chịu đựng, không muốn đi xin sự thương hại đồng tình của người khác.

Ghét ánh mắt thương hại của người khác, lúc đó Tống Nhất cảm thấy ngoài mặt đối xử với người khác dịu dàng, nhưng trên thực tế những chuyện giao lưu chỉ là những chuyện không đau không thương, cô chưa từng chủ động nói chuyện cảm xúc thực sự trong lòng.

Dần dà khiến người khác cảm thấy khó có thể chấp nhận, không có cách nào khác tiến gần cô một bước.

Trong doanh trại đoàn trưởng của lực lượng c vẫn luôn là sự hiện diện rực rỡ, Tống Nhất cũng là một người háo sắc, sau khi nhìn thấy anh một lần liền nhớ mãi không quên, những lúc có thời gian rảnh rỗi lại kéo Diệp Bạc Hâm chia vui những tin đồn cô nghe người khác bàn tán.

Những nữ quân nhân ở cùng bọn họ đều xôn xao rồi, đáng tiếc Diệp Bạc Hâm vẫn luôn vô duyên gặp vị đoàn trưởng truyền thuyết rất đẹp trai tuấn tú kia.

Bởi vì ngày đoàn trưởng huấn luyện, ông ngoại nằm viện rồi, Tô Cảnh Sâm nhận lệnh Tô Uyển tự thân đến đón Diệp Bạc Hâm trở về.

Cô xin phép nghỉ hai ngày, không dám tiết lộ chuyện cô học trường quân sự cho ông ngoại biết.

Những năm nay đối với việc cậu cô năm đó khăng khăng muốn đi trường quân đội, không ngại canh cánh trong lòng cùng người nhà gây xích mích, ông luôn khăng khăng cho rằng, cho rằng quân đội cướp đi con trai của ông.

Nếu như để anh biết… cháu ngoại ông yêu quý nhất cũng đi vào quân đội, e là tức giận nói không ra lời.

Tính cách Diệp Bạc Hâm từ trước tới nay rất lạnh nhạt, đối với những người chưa từng gặp mặt, cô sẽ không có cảm xúc gì, vì vậy đối với hành động hoa si của bọn họ, biểu thị mười phân không thể hiểu được.

Tống Nhất nói cô không ăn thức ăn chính của trần gian, ngay cả Khổng lão thánh nhân cũng nói, thực sắc tính dã.

Khẳng định cô chưa từng nhìn thấy phong thái của đoàn trưởng, nếu không nhất định cũng sẽ bị mê hoặc.

Diệp Bạc Hâm không hề để ý, tâm tư của những cô gái này, giống như đối với minh tinh thần tượng điên cuồng, cô không cho rằng có người có thể vì khuôn mặt của một người mà thích họ, rất cuốn hút, chỉ là thưởng thức cái đẹp mà thôi.

Tống Nhất ở bên cạnh cô lải nhải những tin đồn bản thân cô nghe ngóng được, theo như cô nói vị đoàn trưởng kia mới 23 tuổi, chưa có đối tượng, nói anh là xuất thân từ lính đặc nhiệm, anh có một cái tên rất hay, tên là Tập Vị Nam.

Nghe nói quân nhân văn nghệ của đoàn văn công tới diễn xuất, một nữ binh văn nghệ cùng nhau dạo bộ sau thao trường, trai tài gái sắc, thật là xứng đôi vừa lứa, làm tan vỡ trái tim của đám nữ binh này.

Cuộc sống trong quân đội vốn dĩ rất nhàm chán buồn tẻ, lúc đầu Diệp Bạc Hâm không hề để ý, tạm thời niềm vui tới thì nghe.

Sau đó, cô quen với việc Tống Nhất cách năm ba ngày lại ở bên tai cô bàn tán về vị đoàn trưởng kia, một khoảng thời gian không nghe cô nói, trong lòng rất khó chịu, giống như trong cuộc sống thiếu đi thứ gì rất quan trọng.

Vẫn như vậy cho đến tháng thứ tư, Diệp Bạc Hâm mới nhìn thấy vị đoàn trưởng trong truyền thuyết kia.

Ngày hôm đó, Diệp Bạc Hâm vô cùng kỳ lạ khác người, ngay cả khi Tống Nhất ở bên tai cô nhắc đi nhắc lại, cô lúc nào cũng xuất thần, tinh thần mơ mơ hồ hồ, nhưng lại không giống như tâm trạng không tốt, ngược lại cho mọi người cảm giác, cô đang lơ lửng trên mây, nhẹ nhàng bồng bềnh.

Sau đó, Tống Nhất phát hiện Diệp Bạc Hâm không có kích động như lúc trước, lúc đầu đối với đối tượng cô bàn tán có hứng thú, thỉnh thoảng còn để lộ ra nụ cười ngọt ngào, hoặc là thất vọng.

Tống Nhất không nghĩ nhiều, cô đã nói mà, nhìn thấy đoàn trưởng rồi, không có mấy người có thể kháng cự mị lực của anh.

Cho đến khi có một ngày, cô ở khu vườn nhỏ sau núi nhìn thấy Diệp Bạc Hâm và đoàn trưởng, đoàn trưởng

hình như đang bị thương, trên tay cầm băng vải, bộc vào bụng.

Vốn là một bộ dạng nhếch nhác, đặt ở trên người anh, lại khiến cho mọi người cảm giác cảnh đẹp ý vui.

Hai người không hề có hành động thân mật, Tống Nhất cảm thấy rất lỳ lạ, đoàn trưởng làm sao có thể đứng cùng Diệp Bạc Hâm, bọn họ quen biết nhau sao?

Diệp Bạc Hâm quay lưng với Tống Nhất, đoàn trưởng đứng một bên cô, hơi hơi nghiêng đầu nhìn cô, trong mắt không phải sự uy nghiêm và lạnh lùng thường thấy, ngược lại có tia không biết phải làm sao và luyến ái.

Khoảng cách rất xa, Tống Nhất không thể nghe thấy đoàn trưởng nói cái gì.

Qua một lúc, Diệp Bạc Hâm quay người lại, trên mặt tràn đầy nước mắt, đôi mắt phủ đầy sương sa.

Càng kinh ngạc hơn là, đoàn trưởng đưa tay lên giúp cô lau nước mắt.

Thân mật giống như hành động giữa những người yêu nhau chấn động Tống Nhất khiến cô không lấy lại được tinh thần, cô vẫn không biết Diệp Bạc Hâm và đoàn trưởng quen biết, làm sao có thể?

Cả ngày Tống Nhất chìm trong trạng thái kinh hoàng, rất nhiều lần ở bên cạnh Diệp Bạc Hâm muốn nói lại thôi, lại cảm thấy rất khó mở lời.

Nghic tới lúc trước ở trước mặt cô trồng hoa si đoàn trưởng, bây giờ cô lại cùng đoàn trưởng dây dưa không rõ, nghĩ đi nghĩ lại đều cảm thấy rất khó xử.

Tống Nhất tức giận rồi, mấy ngày liền không để ý tới Diệp Bạc Hâm, vô cảm thấy Diệp Bạc Hâm đang lừa cô, rõ ràng là cùng đoàn trưởng có quen biết, lại giống như nhìn con ngốc, nhìn cô mỗi ngày ờ bên tai nhắc tới đoàn trưởng.

Mấy ngày sau, trong lúc huấn luyện Diệp Bạc Hâm vì tránh để Tống Nhất bị thương, từ trên cao ngã xuống, té ngã chân bị thương.

Tống Nhất tức giận gì đều tiêu tan hết, trong lòng tràn đầy hoảng hốt, đặc biệt là nghe thấy bác sĩ nói, suýt chút nữa ngã gãy chân, coi như cô mạng lớn.

Cuối cùng cũng chỉ là kéo lên dây chằng mà thôi, nghỉ ngơi vài ngày, Diệp Bạc Hâm quay về tập luyện.

Tống Nhất nói thẳng ra, nói cô ở trong khu rừng nhỏ sau núi nhìn thấy cô và Tập Vị Nam.

Tống Nhất không có ý chất vấn gì, cô chỉ là cảm thấy rất hoài nghi, trong lòng giấu không được, lí do cô tức giận cũng không phải vì đoàn trưởng, mà là Diệp Bạc Hâm giấu cô, không xem cô là bạn.

Sắc mặt Diệp Bạc Hâm lúc đó rất tái nhợt, Tống Nhất không có nghĩ cô có thể nói điều gì, nhưng hôm đó cô lại nói ra hết.

Cô không phủ nhận chuyện thích đoàn trưởng, còn nói giấu cô việc này, là bởi vì cô và đoàn trưởng không có gì hết, chỉ là cô đơn phương thích người ta thôi, đoàn trưởng đối với cô không có ý gì, cô không thể đến mọi nơi đều boa loa, nói rằng cô thích đoàn trưởng được.

Trường quân sự nghiêm lệnh cấm yêu nhau, trong quân đội cũng ngăn cản mối quan hệ giữa nam nữ binh, bị người ta phát hiện sẽ bị xử phạt.

Tống Nhất biết tính nghiêm trọng của việc này, cũng không thể nói loạn lên được.

Thân phận của đoàn trưởng như vậy, có rất nhiều người muốn kéo anh xuống ngựa, Diệp Bạc Hâm không dám gây thêm rắc rối cho anh, nếu đã là thích, cũng chỉ giới hạn trong việc thích mà thôi.

Tống Nhất biết Diệp Bạc Hâm và bọn họ không giống nhau, ít nhất, Tống Nhất cô không dám với cao đến đoàn trưởng, ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Diệp Bạc Hâm lại lọt vào mắt của đoàn trưởng, đoàn trưởng biết cô hiệu nhân vật này, ngay cả Diệp Bạc Hâm cũng không phát hiện, đoàn trưởng đối với cô và mọi người không giống nhau.

Sau đó, Diệp Bạc Hâm bị thái độ không nóng không lạnh của đoàn trưởng kích động, cô cũng không thể chịu được bộ mặt lạnh lùng của anh nữa, cô nói với Tống Nhất, cô muốn cược một ván.

Hai tháng sau, có một lần sát hạch, cô và đoàn trưởng đánh cược, nếu như cô giành được đứng đầu, đoàn trưởng sẽ cùng cô yêu nhau, đến Tống Nhất cũng cảm thấy không thể nào, cô không biết Diệp Bạc Hâm và đoàn trưởng đã phát triển tới mức nào rồi, đoàn trưởng vậy mà lại đáp ứng.

Thành tích của Diệp Bạc Hâm trong lần tuyển chọn sinh viên trường quân sự chỉ là trình độ trung cấp, cô muốn giành thứ nhất, có độ khó rất lớn, nhưng cô đã nói rồi, chỉ có thể liều mạng đi luyện.

Tống Nhất đều nhìn vào trong mắt, cùng cô tăng cường luyện tập.

Tuy nhiên, chân sau vừa ngã bị thương, lại bỏ qua một khoảng thời gian không tập luyện, bị người khác bỏ lại phía sau.

Sau đó, cô vẫn thua, mặc dù ngày đêm luyện tập, ranh giới tinh thần gần như sụp đổ, thượng đế vẫn không đoái hoài đến cô.

Vận may của cô, sớm đã dùng hết vào lúc tình cờ gặp đoàn trưởng rồi.

Câu nói này là nguyên văn Diệp Bạc Hâm nói với Tống Nhất, Tống Nhất không hiểu lắm, cô rốt cuộc có ý gì, có thể chỉ có cô lúc đó mới biết rõ, bây giờ không có dấu vết nào để tìm.

Tống Nhất cảm thấy bản thân đã hại cô, nếu như không phải lúc đó cô nổi tính bướng bỉnh, trong tập luyện giở tính ương bướng, cũng sẽ không suýt chút nữa đã từ trên cao ngã xuống, Diệp Bạc Hâm cũng không phải vì kéo cô lên, bản thân bị té xuống.

Tống Nhất đã khóc, ôm lấy Diệp Bạc Hâm gào khóc sướt mướt.

Diệp Bạc Hâm không có trách cô, xem ra, duyên phận vẫn thiếu chút nữa.

"Sau đó thì sao?"Diệp Bạc Hâm không ngờ rằng quá khứ còn có tình trạng hỗn độn như vậy, sự việc từ đầu tới cuối, Tống Nhất thân là người ngoài cuộc, cũng chỉ từ góc nhìn của cô nhìn được.

Cô rốt cuộc làm sao cùng Diệp Bạc Hâm quen biết, Tống Nhất không hề biết.

Suy nghĩ của Tập Vị Nam lúc đó, Tống Nhất càng không biết.

Nhưng cô biết, sự việc này chưa xong, sẽ không vì cô thua cược mà kết thúc, nếu không Tống Nhất sẽ không hỏi cô bọn họ bây giờ còn yêu nhau không?

Lời của Tống Nhất để lộ ra một tin tức… bọn họ… đã từng yêu nhau.

"Sau đó?" Tống Nhất chìm trong hồi ức, tinh thần trên mặt rất đẹp, là đối với hoài niệm đã qua, lúc đó vô lo vô nghĩ, cái gì cũng không thay đổi.

Tống Nhất bật cười nhẹ.

"Sau đó à, qua hai ngày sau, cô rất kích động nói với tôi, đoàn trưởng đồng ý cùng cô yêu nhau."

"Làm sao có thể?Tôi không phải thua cược rồi sao?" Trong giọng của Diệp Bạc Hâm không che giấu được sự ngạc nhiên.

Tống Nhất gật gật đầu, "Đúng vậy, lúc đó cô cũng nói như vậy với tôi, cô nói, anh ấy làm sao lại đồng ý cùng cô yêu nhau rồi? Rõ ràng là cô thua mà."

Tống Nhất không nói là, đoàn trưởng có lẽ chỉ là muốn tìm cho mình một bậc thang đi xuống, mới đồng ý

chủ ý cá cược của cô, anh đối với cô… không có vô tình như thế…

Cho dù thua hay thắng, quyết định chỉ là trong tay đoàn trưởng, chỉ cần anh bằng lòng, nuốt lời thì thế nào?

Ừm… chuyện sau đó, Tống Nhất không biết rõ nữa, nhớ là khoảng thời gian đó Diệp Bạc Hâm rất vui vẻ, nụ cười treo trên mặt là thực sự chạm tới đáy mắt, chứ không phải là nụ cười nhẹ đối phó.

Nhưng mà… bỗng nhiên có một ngày, bọn họ cãi nhau, đoàn trưởng tìm thấy cô, vội đến mức sắc mặt cũng thay đổi.

Tống Nhất không hiểu gì về gia thế của Diệp Bạc Hâm, hôm đó cô xin nghỉ phép về nhà, đoàn trưởng nói không liên lạc được với cô, cô mất tích rồi.

Nhìn thần sắc lo lắng của anh, Tống Nhất không dám trêu chọc anh.

Tống Nhất không rõ bọn họ cụ thể đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ sau khi Diệp Bạc Hâm quay lại, biến thành một người khác, không thích cười nữa, cả người như con rối, mỗi ngày đều chìm trong tập luyện, làm khổ bản thân đến mức vừa lên giường liền đi ngủ.

Đoàn trưởng cũng không tới tìm cô nữa, hai người liền giống như người lạ vậy, tất cả đều là trở lại đúng hướng.

Chỉ là không bao lâu, Diệp Bạc Hâm xin nghỉ phép dài ngày hai tháng, nghe nói cô muốn rời khỏi trường học, đối với cái này, vị huấn luyện viên dẫn dắt bọn họ có phê bình kín đáo, sắc mặt rất khó coi.

Nghỉ học không được, Diệp Bạc Hâm không một tiếng động biến mất khỏi tầm mắt của Tống Nhất.

Trong hai tháng đó, Diệp Bạc Hâm xảy ra chuyện gì, Tống Nhất hoàn toàn không biết.

Sau hai tháng trở về doanh trại, cơ thể cô gầy gò, sắc mặt nhợt nhạt như sáp, doạ Tống Nhất rơi nước mắt, hỏi cô vì sao biến bản thân thành bộ dạng quỷ như vậy.

Không bao lâu, Diệp Bạc Hâm chấp nhận tập huấn bí mật, được người từ doanh trại đón đi, không ai biết cô đi đâu, đi cùng với cô, còn có hai nữ quân nhân đứng hàng đầu.

Và sau đó… Tống Nhất không còn gặp lại cô.

Con người Diệp Bạc Hâm này, liền giống như người bốc hơi biến mất vậy.

Cô chạy đi hỏi hướng dẫn viên, hướng dẫn viên kêu cô đừng lo chuyện bao đồng, chăm sóc tốt việc của bản thân là được rồi.

Cho tới khi có một ngày, cô lén lút nghe được hướng dẫn viên cùng chủ nhân khoa quân sự học viện quân đội nói chuyện.

Diệp Bạc Hâm trong khi làm nhiệm vụ bị trọng thương, mấy ngày trước mới thoát khỏi nguy hiểm tính mạng.

Bên phía gia đình cô rất tức giận, trách cứ trường học không bảo vệ tốt, đã làm xong thủ tục thôi học.

Tống Nhất gọi cho cô, số điện thoại biến thành số điện thoại rỗng.

Cô ngay cả nhà Diệp Bạc Hâm ở đâu cũng không biết.

Thoắt cái đã sáu năm trôi qua, Tống Nhất không ngờ rằng có thể tình cờ gặp lại cô trong căn cứ đặc chủng.

Năng lực Tống Nhất rất mạnh, sau một năm tốt nghiệp, cô trở thành một liên trưởng trong doanh trại đóng quân ở Vân Nam, nghe nói căn cứ đặc chủng ở vùng ngoại ô Kinh Thành chiêu mộ nữ binh, đáng tiếc lúc đó cô không thể phân thân, bỏ lỡ tuyển chọn.

Ưng Hi bỏ qua cô, trong liên đội nữ quân nhân vẫ luôn mất đi một cao thủ máy tính, nghĩ tới cô, liền đem cô đưa về.

106. Chương 106

Diệp Bạc Hâm không biết phải hình dung tâm trạng của bản thân bây giờ như thế nào.

Cảm thấy như nghe kể chuyện vậy, không giống là, cô là nhân vật chính của câu chuyện.

Cơ thể bồng bềnh nhẹ nhàng, giống như sải bước trên mây, bốn bể đều là mây mù.

Ừm… tất cả mọi chuyện đều là giả dối, cô sống trong hư ảo năm năm.

Năm năm, cô bị giấu vô cùng thê thảm.

Đời người có thể có bao nhiêu lần năm năm?anh cho cô lời nói dối năm năm.

Năm năm trước lúc cô ở trên giường bệnh tỉnh lại, cô mở mắt ra nhìn thấy là Hạ Dã Nhuận, chớp mắt, cô không phân biệt rõ là thất vọng hay là gì đó, trong lòng hình như mất đi một góc.

Năm ngón tay cử động không được, trong đầu có những mảnh vỡ lộn xộn.

Cô không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì rồi, kí ức dừng lại ở lúc trước khi thi đại học.

Cô càng nghĩ đầu càng đau, cả ngày vô tri vô giác, trong bệnh viện cô nằm đã hơn hai tháng.

Hạ Dã Nhuận không kể ngày đêm chạy tới bệnh viện, lúc đó anh vừa mới tiếp nhận công ty, ban giám đốc không hài lòng với anh, nghĩ kế kéo anh xuống ngựa.

Anh bị áp lực đè rất lớn, nhưng lúc ở trước mặt cô lại giống như người không có việc gì.

Cô thừa nhận bản thân không tim không phổi, nhưng đối với Hạ Dã Nhuận, cô là có áy náy.

Vì vậy, lúc mọi người đều nói với cô, Hạ Dã Nhuận và cô đã đính hôn, bọn họ có hôn ước, cô mặc dù hoài nghi, nhưng không có phản kháng.

Nếu như không phải vì Lâm Tinh Âm đột nhiên nhô ra, Diệp Bạc Hâm nghĩ, cô có lẽ như vậy mà kết hôn với Hạ Dã Nhuận rồi.

Có một người yêu cô, như vậy dường như cũng rất tốt.

Bây giờ bỗng nhiên có người nói với cô, cô cùng với một người đã từng rất thương yêu nhau, nhưng mà cô không biết người đó vì sao mất tích trong hồi ức cô bị mất đi rồi, lại xuất hiện trong thế giới của cô, nhưng mà lấy thân phận của một người dưng.

Trong ký ức của cô, cô đối với Hạ Dã Nhuận không có tình cảm nam nữ, càng đừng nói tới cùng Hạ Dã Nhuận yêu nhau.

Cô từng hỏi Tô Uyển, Tô Uyển cũng không biết rõ cô vì sao lại quyết định cùng Hạ Dã Nhuận ở cùng nhau.

Nhưng bọn họ, thực sự đã đính hôn.

Một chút ký ức cô cũng không có.

Trong câu chuyện phiên bản của Tống Nhất, cô mười tám tuổi đã cùng Tập Vị Nam yêu nhau.

Còn cô… lại đính hôn cùng Hạ Dã Nhuận vào lúc 19 tuổi.

Cô đã cùng Tập Vị Nam yêu nhau rồi, lại vì sao cùng Hạ Dã Nhuận đính hôn?

Còn lúc đính hôn, Tập Vị Nam ở đâu?

Tất cả mọi thứ đều lộn xộn, lật đổ nhận thức của cô.

Một người đã từng là người yêu có thể trừng mắt nhìn cô cùng người đàn ông khác ở cùng nhau, bốn năm, thỉnh thoảng xuất hiện bên cạnh cô, không tham gia vào cuộc sống của cô, lại giống như một người ngoài cuộc, nhìn cô giả ngốc.

Nếu như… Lâm Tinh Âm không xuất hiện, có phải anh sẽ trơ mắt nhìn cô và Hạ Dã Nhuận kết hôn?

Anh không sợ có một ngày, cô nhớ lại tất cả sẽ hận anh sao?

Cách đây một thời gian cô còn canh cánh trong lòng đối với cô bạn gái chết trong trận chiến của anh, bây giờ, có một số chuyện dần dần lộ ra khỏi mặt nước.

Bạn gái cũ trong lời nói của nhóm Duy Mật, sợ là chính là cô.

Tống Nhất nói, cô đi làm nhiệm vụ bị trọng thương, cả một con người liền giống như bốc hơi, quân đội không có một lời giải thích với bên ngoài, nếu như không phải Tống Nhất tình cờ nghe được, sợ rằng cô cũng cho rằng cô gặp phải chuyện bất trắc gì rồi.

Bởi vì lần nhiệm vụ đó, hai người chiến hữu đi cùng cô, đều không thể sống sót quay về.

“Bạc Hâm, cô nói cho tôi biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi?” Tống Nhất đối với chuyện cô xảy ra năm năm trước rất hiếu kỳ.

Đầu Diệp Bạc Hâm vùi trên đầu gối, đôi mắt chua chát đầy đau đớn, tim của cô bị vô số đôi bàn tay nhỏ xé nát không ngừng, cơn đau từng trận co rút nhanh chóng khiến cô chìm ngập.

Đã xảy ra chuyện gì?

Cô cũng muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng cô đáng chết cái gì cũng không nhớ ra!

Năm năm rồi, cô vẫn luôn chọn chạy trốn.

Tống Nhất thấy cô rất lâu không trả lời, vai cô hơi run rẩy.

"Bạc Hâm…" cô luống cuống nhìn lưng Diệp Bạc Hâm, muốn đưa tay ra vỗ vỗ, tay đưa ra rồi, lại không dám đặt xuống, rụt tay lại.

"Xin lỗi, có phải tôi nói cái gì không nên nói rồi không?" Tống Nhất ấp a ấp úng nói, nụ cười cay đắng, "Cô cũng biết, tôi là một người không biết nói chuyện, nếu như…"

"Không phải…" Giọng của Diệp Bạc Hâm rất nhẹ, giống như có thể hoà vào trong gió tiêu tan đi, Tống Nhất nghe thấy được, nhưng đoán không được cô rốt cuộc khóc hay không, bình tĩnh tới mức không giống bình thường.

Vào lúc Tống Nhất đang suy đoán, Diệp Bạc Hâm ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh đến ngạc nhiên.

"Nhất Nhất, rất nhiều chuyện tôi đều không nhớ nữa rồi, năm đó đã xảy ra chuyện gì, tôi không có ấn tượng, xin lỗi."

Tống Nhất ngơ ngác nhìn cô, "Vậy cô và…"

Diệp Bạc Hâm cười nhẹ, vuốt vuốt tóc rối bên tai, nắm lấy thân cây đứng lên, hướng về phía Tống Nhất chìa ra lòng bàn tay trắng mềm của cô.

Tống Nhất đặt tay lên trên tay cô, thuận theo đứng lên.

"Ngay cả anh ấy tôi cũng không nhớ nữa rồi."

Giọng của cô có chút ôn hoà, Tống Nhất ngây ngô, lại nghe Diệp Bạc Hâm nói: "Nhưng mà vòng đi vòng lại, chúng tôi lại quay về chỗ cũ, còn kết hôn rồi."

Diệp Bạc Hâm đội mũ lên, ánh sáng loang lổ thưa thớt, quay người đi ra khỏi khu rừng nhãn.

Sau lưng cô, rơi xuống một bóng dài mảnh mai.

…

Lý Nham thượng tướng đối với liên đội nữ binh rất quan tâm, nhiều lần hướng lên cấp trên kiến nghị bổ nhiệm một người hướng dẫn có thể đảm nhận trách nhiệm lại có kinh nghiệm thực chiến để đào tạo nhóm

nữ binh này.

Hôm qua lại nhận một loạt thiết bị vũ khí tiên tiến, nghe nói là vừa được phát ra, được đưa vào sử dụng không bao lâu.

Tập Vị Nam không thích xã giao, nhưng đi cùng với lãnh đạo đến thăm là một điều không thể tránh được, trên khuôn mặt trang nghiêm luôn luôn lộ nụ cười dịu dàng và lịch sự, cũng không cí phạm vi đáng kể, ngược lại hoà tan sự xa lánh trong đôi mắt anh.

Trên con đường nhỏ trong rừng bạch đằng, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng súng từ nơi không biết tên truyền lại.

Lá cây bị gió thổi kêu xào xạc, chúng được trộn lẫn với tiếng hô hét của những người lính, thô ráp như những con vật hoang dã.

Tập Vị Nam đi cùng Lý Nham thượng tướng bước trên con đường của khu rừng nhỏ, sau lưng không xa có hai lính cần vụ đi theo.

"Tập đội trưởng, lần này có thể kéo dài thời hạn sát hạch liên đội nữ binh, may mà có cậu ra sức. Cậu là không biết, tôi già hơn rồi, lời nói bọn họ đều không nghe." Nói rồi, Lý thượng tướng tự cười lên, nếp nhăn trên khoé miệng khiến nhìn cô không lạnh nhạt như vậy, thêm một tia dễ tới gần.

Tập Vị Nam nghe ra lời nói đùa của cô, cũng cùng cô mỉm cười.

"Bọn họ quả thực có tiềm lực, tôi chẳng qua là cho họ cơ hội, có thể nắm được hay không, còn phải xem bọn họ."

Câu nói này là thật lòng, không có kiêu ngạo, cũng không sự khiêm tốn quá mức.

Lý Nham hơi hơi nghiêng đầu, đối với anh càng tăng thêm hài lòng.

Bất kể là gia thế, hay là chiến lược quân sự, anh cũng là người đứng đầu.

Một bức dung mạo này, lão bà bà cô nhìn cũng cảm thấy dễ chịu.

"Tiếp theo có dự định gì?Tôi đã đưa bọn họ giao cho cậu rồi, tuổi tác tôi lớn rồi, không lâu nữa cũng phải nghỉ hưu rồi, sau này không còn là việc của tôi nữa rồi." Lý Nham dừng cước bộ, ngẩng đầu lên nhìn anh, ngữ khí nghiêm túc, "Tôi hi vọng cậu có thể giúp đỡ bọn họ."

Tập Vị Nam dừng lại, bất động thanh sắc đáp trả lại.

"Được Lý tướng quân nâng đỡ, là vinh hạnh của Tập mỗ. Chẳng qua Tập mỗ thân mang hai chức, không có cách nào phân thân, bây giờ việc của căn cứ căn bản đều chuyển giao cho Tiêu trung đội rồi, không bao lâu nữa, tôi cũng phải rời khỏi căn cứ. Còn về giúp đỡ bọn họ, Tập mỗ tận lực làm."

Lời của Tập Vị Nam đều nói tới thân phận rồi, Lý thượng tướng cũng không phải là người không biết điều.

Lần này Tập Vị Nam mặc dù kéo dài thời hạn sát hạch, nhưng anh không tự thân ấn định kế hoạch huấn luyện.

Còn hạng mục và địa điểm cấp cuối sát hạch, do anh quyết định, chỉ có thể hi vọng anh đừng quá nghiêm khắc, lấy tiêu chuẩn của nam binh đánh giá nữ binh.

Trước mặt bước tới hai nữ binh, một người cúi thấp đầu xuống, một người ở một bên nói chuyện, giọng nói thanh lảnh véo von, giống như chim hoàng anh trong vườn.

Tập Vị Nam nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, sắc mặt hơi thay đổi, trong mắt dâng lên một cơn sóng, chuyển ánh mắt lại phục hồi bình tĩnh.

Tống Nhất nhìn thấy đại đội trưởng và Lý thượng tướng đi về hướng bọn họ, đại đội trưởng hiển nhiên nhìn thấy bọn họ rồi, ngay cả Lý thượng tướng cũng đặt ánh mắt lên hai người bọn họ.

Hai người càng ngày càng gần, âm thanh giao tiếp của bọn họ càng ngày càng to, còn Diệp Bạc Hâm đang chìm trong suy nghĩ của bản thân.

Tống Nhất lo lắng, vội vàng kéo tay áo Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm nghi ngờ nhìn cô, Tống Nhất nhẹ nhàng nói: "Lý thượng tướng và đại đội trưởng đang bước về hướng chúng ta."

Diệp Bạc Hâm vén lên mí mắt.

Người đàn ông đang bước tới dáng vẻ cao thẳng, toàn thân để lộ hơi thở trưởng thành trầm tĩnh, ánh mắt nhàn nhạt, giống như đặt trên mặt cô, lại giống như chọc thủng cô, cho người khác một loại cảm giác, anh không có nhìn người ta.

Khuôn mặt quen thuộc, nhưng vì sao lại không giống?

Người ở trước mặt, không phải người mà cô quen thuộc.

Lời của Tống Nhất lại lọt vào bên tai cô, hết lần mày tới lần khác, cô dường như ở trong mưa đá, toàn thân

từ trên xuống dưới đều chỉ có một nỗi đau đớn cay đắng.

Tâm tư của một người làm sao có thể giấu sâu được như vậy?

Anh sao có thể đáng sợ như vậy?

"Chào Lý thượng tướng!chào đại đội trưởng!" Diệp Bạc Hâm ngượng ngùng đưa tay phải lên, cùng Tống Nhất cùng hành lễ.

Ánh mắt lạnh nhạt, cô không đối mắt với anh, mắt nói lên tất cả, là xương đòn anh ẩn nấp lúc ẩn lúc hiện trong quân trang.

Cổ họng co rút, cô di chuyển tầm mắt.

Vệt đỏ tươi trong mắt như kim châm vào mắt của Tập Vị Nam, đồng tử hơi hơi co rút, bàn tay bên người không ý thức nắm lại thành nắm đấm.

Do sự hiện diện của Lý thượng tướng, anh không kích động, nén xuống sự khó chịu trong trái tim.

Có lẽ hôm nay tâm trạng không tệ, Lý thượng tướng thay đổi bộ mặt không giống như vẻ nghiêm khắc ngày thường, trên mặt treo một nụ cười nhạt.

"Liên đội nữ quân nhân?"

"Vâng."

"Tốt." Lý thượng tướng lên tục gật đầu.

Tập Vị Nam nhìn hướng Tống Nhất, cảm thấy cô rất quen mắt, trong ánh mắt dường như có ý gì, nhưng nhất thời lại không nhớ ra rốt cuộc đã gặp ở đâu.

Có lẽ nét mặt hoà nhã thôi.

Tập Vị Nam không nghĩ nhiều, Tống Nhất lại không khách khí nhìn Diệp Bạc Hâm.

Tình cảm hai vợ chồng bọn họ quá kỳ lạ.

Đều là mặt không biểu cảm.

Ngay cả ánh mắt cũng không giao lưu.

Diệp Bạc Hâm nói với cô, mối quan hệ của họ trong căn cứ không có mấy người biết, vì vậy gặp mặt đều làm như không quen.

Tống Nhất cảm thấy rất kỳ lạ, vở kịch quá đạt rồi.

Diệp Bạc Hâm nắm chặt phần thịt mềm trong lòng bàn tay, nhưng vẫn là không giấu được đôi mắt đỏ.

Cùng anh thêm một giây, cô cũng cảm thấy khó chịu, nghĩ tới anh âm thầm lừa dối, cô chính là kề sát bờ vực sụp đổ.

Cô muốn đi hỏi anh, vì sao lừa cô năm năm?

Nhưng cô biết… Tập Vị Nam không muốn nói, ai cũng không có cách nào từ trong miệng anh moi ra một từ nào.

Sau khi Diệp Bạc Hâm và Tống Nhất bước đi xa rồi, Lý thượng tướng dường như có ý gì, thu lại nụ cười nhạt trên mặt.

"Tập đội trưởng, tôi nhìn thấy lúc nãy nữ binh bên trái rất quen thuộc, hình như gặp ở đâu rồi." Nói xong, thực sự không nhớ ra, cho nên bản thân cười lên tiếng, "Xem ra thật sự già rồi, trí nhớ suy giảm rồi."

Tập Vị Nam cười không lên tiếng, sau khi cô nhắc, anh nhớ ra rồi.

Lý thượng tướng bảy năm trước là giáo sư thỉnh giảng tại Học viện Quân sự Trung Ương.

107. Chương 107

Diệp Bạc Hâm lấy từ chỗ Lộ Hạ một quyển vở về, kẻ kẻ vẽ vẽ, một sợi dây chuyền đeo cổ hình giọt nước sống động hiện diện trên trang giấy.

Ngắm nghĩa kỹ sẽ nhận ra sợi dây chuyền ấy, thực ra chính là sợi dây mà Diệp Bạc Hâm nhìn thấy trong bức ảnh ở máy tính của Tập Vị Nam, sợi dây quấy quanh ngón tay anh.

Viên đá màu xanh dưới nắng trời lấp lánh, tôn lên những ngón tay anh thon dài, nhuận sắc.

Diệp Bạc Hâm đắn đo rồi xé tờ giấy, gấp lại.

Trong tủ để đồ có ba bộ quần áo để thay, cô giấu tờ giấy vào túi áo, cất vào một góc.

Trước cuối tuần, cô sẽ không đụng đến bộ đồ này, để tránh lúc luyện tập làm rơi mất.

Thứ Bảy nghỉ ngơi, cô nhận điện thoại từ chỗ Ưng Hy, trượt mở màn hình, trải tờ giấy trắng ra, chụp lại sợi dây chuyền hình giọt nước trên trang giấy.

Diệp Bạc Hâm toan vất tờ giấy đi, nhưng lúc bước đến bên thùng rác, lại đổi ý, gom trên lòng bàn tay, cất vào tủ để đồ.

Cô nằm trên giường, soạn một đoạn tin nhắn, đính kèm bức hình vừa chụp.

Ấn gửi đi.

Từ nhà vệ sinh quay trở vào, thấy màn hình điện thoại đặt đầu giường nhấp nháy sáng.

Tay ấn mở.

Có một cuộc gọi nhỡ, định bụng gọi lại thì đầu bên kia đã gọi đến.

"Mẹ kiếp, bà chị, chị mất tích hơn một tháng trời, cũng không thèm liên hệ với thế giới bên ngoài? Chị có biết hơn một tháng vừa rồi em nhớ chị nhiều thế nào không? Cơm không ăn, nước không buồn uống, chỉ sợ chị xuống cân, cảm lạnh…"

Diệp Thiên Dịch trút bầu thương nhớ vào chiếc điện thoại lạnh lẽo, tố khổ vụ bà Tô mặt lạnh tanh như tiền hơn một tháng này, hằng ngày xả khí lạnh, trong nhà không cần phải bật điều hòa nữa rồi.

Diệp Bạc Hâm uể oải nằm trên giường, hai chân gác lên thành giường, tay phải cầm điện thoại áp bên tai.

Sốt ruột ngắt lời Diệp Thiên Dịch.

"Thôi thôi, đừng nhiều lời nữa, sao, thấy sợi dây đấy chưa?"

Diệp Bạc Hâm hứ một tiếng: "Hóa ra tìm em là vì cái sợi dây đểu ấy à?"

Diệp Bạc Hâm không có tâm trạng đùa giỡn với nó, một chốc nữa người trong phòng sẽ về đến nơi.

"Diệp Thiên Dịch, chị nói chuyện nghiêm túc với mày, lát nữa chị còn việc bận."

Nghe giọng nói không vui của chị, Diệp Thiên Dịch cuối cùng đành im re.

"Đợi tí, em xem lại đã."

Ở đầu bên kia, Diệp Thiên Dịch mở tin nhắn, Diệp Bạc Hâm nghe thấy nó lẩm bẩm, hình như quen lắm.

Con tim cô bất giác nhoi nhói, ánh mắt Tập Vị Nam nhìn sợi dây chuyền ấy hiện lên trong đầu, nồng nàn, dịu dàng.

Cô đoán có thể sợi dây chuyền ở chỗ mình, nên muốn xác nhận lại với Diệp Thiên Dịch, xem nó có thấy cô từng đeo bao giờ chưa.

Mãi không thấy Diệp Thiên Dịch đả động, Diệp Bạc Hâm nóng lòng lên tiếng.

"Chị hỏi, mày đang làm cái gì?"

Diệp Thiên Dịch ngây người nhìn hình ảnh trong điện thoại, nghe giọng bực mình của Diệp Bạc Hâm trong điện thoại vọng ra, nó nghe tim mình đập lệch một nhịp, tí thì rơi điện thoại trên tay.

Nó quên béng mất điện thoại vẫn đang kết nối.

Bẽn lẽn đưa điện thoại lên tai: "Hình như có thấy qua, quen lắm, nhưng thời gian ngắn không kịp nhớ ra thấy ở đâu. Nói chung cũng đẹp."

Diệp Bạc Hâm lưỡng lự hỏi: "Có phải thấy chị từng đeo không? Rất lâu về trước, khoảng năm, sáu năm trước."

Diệp Thiên Dịch phá lên cười: "Bà chị, chị đùa gì thế? Năm, sáu năm trước em mới bao nhiêu tuổi, làm sao mà nhớ được?"

"Mày..." Diệp Bạc Hâm bực mình cúp, toan cúp máy.

Diệp Thiên Dịch vẫn chưa nhận ra mình đã chạm mạch một ai đó, lại lải nhải: "Chị quá dã man đấy, giận gì thì cũng đừng giận lâu thế chứ? Đã bảo chỉ đi một tháng thôi, sao lại đi hẳn một tháng hơn? Cũng chẳng liên hệ về nhà, chị không biết chứ, cậu Út đang lo phát điên lên."

"Lo phát điên lên thì liên quan gì chị? Giỏi giang đưa được chị vào đây, sao không đủ tài cán để lôi về à?" Diệp Bạc Hâm hét lên một tràng, rồi thẳng thắng dập máy.

Diệp Thiên Dịch gọi lại lần nữa, nhưng cô bực mình, tắt luôn máy.

...

"Hứa Như Sơ, giúp tôi việc này."

"Úi chà chà, quý hóa quá, Diệp đại tiểu thư cũng có lúc cần tại hạ cơ à?" Giọng nam dễ nghe, dịu nhẹ, nhưng lại thấp thoáng vẻ trêu đùa, nói dứt lời lại khúc khích bật cười.

Diệp Bạc Hâm không ưa nổi cái giọng điệu quái dị của anh ta.

"Giúp hay không đây?"

"Vậy còn phải xem cô có gì hay ho cho tôi đã chứ?" Hứa Như Sơ nằm trên ghế gấp, trên mặt che một quyển "Chỉ nam ẩm thực", chiếc dù to xòe trên đỉnh đầu, tai phải đeo tai nghe bluetooth.

Ngón tay xương xương lấy quyển tạp chí trên mặt xuống, tiện tay vất lên bàn đá cẩm thạch cạnh bên.

Nới lỏng cà-vạt, gương mặt trắng trẻo ửng đỏ vì nóng nực.

Anh nheo mắt nói: "Cô cũng biết đấy, tôi là một thương nhân, xưa nay làm ăn lỗ vốn là không có nhận, hồi xưa ai bảo tôi là "vô thương bất gian" ấy nhỉ? Lại còn bảo tôi là cực phẩm gian thương nữa chứ."

Phật ý ai chứ không thể phật ý bọn tiểu nhân, Diệp Bạc Hâm coi như đã thấu hiểu sâu sắc nội hàm của câu nói này.

Nghiến răng bảo: "Đừng có nói tự mãn, chỉ sợ anh không tìm được thứ tôi muốn thôi."

Hứa Như Sơ nổi hứng: "Ái chà, lại còn có thứ mà Hứa thiếu gia không tìm được cơ à, nói nghe xem nào."

Mở mồm là "Hứa thiếu gia", Diệp Bạc Hâm phát buồn nôn với gã này, nhưng có việc cậy nhờ người ta, nên không thể tỏ ra khó chịu được.

"Tôi muốn biết, năm năm trước, tất cả những tư liệu, về đoạn ký ức đã mất của tôi."

Hứa Như Sơ rướn mày, thế này là đề cao anh quá.

Hút một hơi nước hoa quả, Hứa Như Sơ cười vô cùng gợi đòn: "Đại tiểu thư ơi, cô tìm nhầm người rồi,

chuyện này tôi chịu không giúp được cô, thế nhé?"

Những chuyện làm ơn mắc oán kiểu này, điên mới làm.

Góc trán Diệp Bạc Hâm nổi gân xanh, mỗi lần nói chuyện với Hứa Như Sơ là mỗi lần đi tong mấy trăm tế bào não.

Cứng đầu cứng cổ, nắng mưa thất thường, làm việc theo cảm tính.

Lúc không vui, dự án đầu tư mấy triệu tệ nói dừng là dừng luôn, dù sao anh ta cũng là đại gia.

"Anh vừa nói dứt mồm, lại còn có thứ mà Hứa thiếu gia không tìm được?" Diệp Bạc Hâm thiếu điều nghiến răng nghiến lợi.

"Hả? Có à? Tôi nói á?" Hứa Như Sơ giả vờ ngu, lại còn giơ điện thoại lên cao, chìa về phía quản gia đang cắt tỉa cây ở bên, gọi:

"Bác Trần, mới rồi tôi có nói, lại còn có thứ mà Hứa thiếu gia không tìm được à?"

Bác Trần co giật cơ miệng, biết thiếu gia lại đang bắt nạt Diệp tiểu thư.

Hứa Như Sơ trừng mắt uy hiếp ông ta. Bác Trần không thèm sợ, cố tình nói vọng vào điện thoại cho Diệp Bạc Hâm nghe: "Có, thiếu gia, cậu vừa nói, tôi tuy tuổi cao sức yếu nhưng tai còn thính lắm."

Lão già vô duyên, chán chết đi được.

Hứa Như Sơ cảm giác tự rước bực vào người, liền giơ ngón tay giữa về phía bác Trần.

Hứa Như Sơ hứ một tiếng: "Nói đấy thì sao nào."

"Hứa Như Sơ, đồ đểu!"

"Ha! Tôi đểu đấy thì sao nào, cô không phục à? Không phục thì cắn tôi đi! Muốn cắn tôi ấy à, thì cũng phải bay qua đây đã, có đáng không nhỉ? Vé máy bay thôi cũng mấy trăm đấy nhỉ?"

Diệp Bạc Hâm nhịn không bùng phát, cô điên nên mới dây với gã này.

Luận đến độ vô liêm sỉ, ai bì được với Hứa thiếu gia?

"Hứa Như Sơ, hay là anh không dám tìm hiểu? Sợ không tìm được thì người ta cười cho vào mũi à? Cũng có chỗ Hứa thiếu gia không động được tới cơ à?

"Chẹp, khích tướng cũng vô ích thôi, cậu đây mặt dày lắm, hay là cô nghĩ cách làm cậu vui, cậu vui rồi, việc gì cũng dễ."

Diệp Bạc Hâm biến sắc mặt, thực sự ko nén được cơn bộc phát của bản thân, liền xổ một câu chửi Hứa Như Sơ rồi cáu tiết cúp máy. Hứa Như Sơ nhìn màn hình điện thoại đen ngòm, phì cười.

"Ái chà, tính cách con nhỏ càng ngày càng gớm, ai chiều thế không biết?"

Bác Trần lắc đầu, thiếu gia đùa quá đáng.

Chê cuộc sống nhạt nhẽo, dăm hôm nửa bữa lại bày trò tìm vui.

Cũng không hiểu cô gái thế nào mới hàng phục được thiếu gia nhà mình? Lão gia nói không sai, đến lúc phải tìm người quản thúc thiếu gia rồi, để khỏi lượn lờ trêu hoa ghẹo nguyệt cả ngày bên ngoài. Hứa Như Sơ dặt dẹo đứng dậy, áo sơ mi nhàu nhĩ bám dính lấy người, tóc tai bù xù như tổ quạ. Anh còn hất tóc ra vẻ lãng tử, nháy mắt với bác Trần. Bác Trần rùng mình rợn da gà, sợ quá chuồn vội mất.

"Này, Vương Chuỷ, cậu đi tìm hiểu xem Diệp Bạc Hâm từ năm mười tám đến năm hai mươi tuổi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với cô ta?"

Hứa Như Sơ đứng dưới nắng, nheo mắt, mặt nước hồ bơi phản chiếu lấp loáng, như tan ra trong đáy mắt: "Thiếu gia, mới rồi cậu chả bảo không tìm hiểu mà?" Bác Trần không biết ở đâu chui ra, cổ rướn dài.

Hứa Như Sơ nheo mắt, nhét điện thoại vào túi quần, hai tay chống hông: "Cậu nói đấy thì làm sao? Đấy là vừa rồi, giờ được cô ả mua vui, tâm trạng thoải mái hơn hẳn, mà cậu đã thoải mái thì dĩ nhiên việc gì cũng dễ. Hiếm khi nàng chủ động nhờ cậu, cậu có thế nào cũng không thể bỏ lỡ. Cơ hội hiếm hoi, để nàng nợ cậu ân tình, nghĩ thôi đã sướng."

"Nhưng mà này bác Trần, từ bao giờ bác nhiễm cái thói hay nghe lén này hả?"

Không đợi Hứa Như Sơ kịp gọi chú Ngao tây tạng to vật vã của mình, bác Trần đã chân nhả khói, hốt hoảng chuồn mất.

...

Biên giới Vân Nam.

Nơi rừng sâu âm u, tản mác thứ mùi kì dị, trong không khí vất vưởng máu tanh.

Địa giới không bóng người, vắt ngang dòng nước siết, đại thụ cao ngút tầm mắt che đi mặt trời.

Khu rừng vẫn ở trạng thái nguyên khai, chưa được khai thác, thuộc khu bảo tồn trọng điểm quốc gia.

Trên đỉnh núi cao, bất ngờ xuất hiện lán chòi được dựng lên. Bên ngoài lán trại là vài người lính bận đồ xanh ô-liu, tay gác súng. Xa xa đã nghe trong lán vọng ra tiếng máy móc "tít tít", lẫn trong giọng nữ đanh quánh.

Ra lệnh, chửi bởi, tiếng báo cáo, không thiếu một thứ âm thanh nào. Chưa cần vén lều lên cũng cảm nhận được bên trong hỗn loạn đến mức độ nào.

"Đại đội trưởng, không xong rồi, nhóm A đội Xanh đã mất liên lạc."

Nhóm A đội Xanh là con át chủ bài của bọn họ, cũng là át chủ của toàn đại đội. Nếu họ không thể đến được điểm cuối, vậy có nghĩa là trận đánh này, đội nữ binh đã thua một nửa.

"Cô nói gì?" Ưng Hy cúp máy cái "rụp", đoạn sải bước đến bên màn hình lớn. Mắt đăm đăm nhìn điểm xanh và đỏ đang chuyển động chầm chậm trên màn hình.

Đây là hình phóng vệ tinh truyền xuống, toàn bộ hành trình theo sát thành viên tham gia khảo sát lần này. Tất cả bọn họ đều mang trên mình đạn tín hiệu, đạn tín hiệu này kết nối với vệ tinh, có thể biết vị trí của từng người vào bất kể thời gian nào. Một là để ngăn chặn, gia tăng trở lực; hai là để phòng trường hợp ngoài ý muốn, vệ tinh có thể chỉ dẫn, tìm ra tung tích của mỗi người.

"Làm sao?" Ưng Hy sẵng giọng vặn hỏi viên giáo viên huấn luyện.

Giáo viên huấn luyện lộ rõ vẻ lúng túng, ngần ngừ đáp: "Tám thành viên nhóm A đội Xanh trên người đều có đạn tín hiệu, nhưng không thể nào vô duyên vô cớ là mất tích, có thể là…"

108. Chương 108

Có thể là cái gì?" Ưng Hy sốt ruột ngắt lời, headset lại truyền tiếng gọi.

Ưng Hy giơ tay ra hiệu tạm ngừng, nghe xong báo cáo đầu bên kia, cô ra lệnh vào máy bộ đàm: "Trung đội I phụ trách phá vòng vây, một đội mười người, tiến lên chiếm lĩnh cao điểm G. Trung đội II bủa vây, níu chân đối phương."

Thấy Ưng Hy nhíu chặt mày, ngừng nói vào bộ đàm, nữ giáo viên huấn luyện quan sát hình chiếu liền nói tiếp: "Thưa Đại đội trưởng, có thể bọn họ đã vất đạn tín hiệu đi rồi…"

Không có đạn tín hiệu, vệ tinh không thể nhận biết vị trí của mỗi người, thậm chí đến hình chiếu kết nối ở Tổng bộ cũng vậy, chúng nó… coi như biến mất triệt để khỏi màn hình LCD.

Nghe xong, Ưng Hy buột miệng chửi: "Shit! Chúng nó làm cái quái gì thế?"

Ưng Hy lôi nữ giáo viên huấn luyện bật dậy khỏi ghế, tự mình ngồi xuống trước bàn điều khiển máy tính, lần chuột tìm kiếm, ngón tay thoăn thoắt gõ trên bàn phím.

Càng nhìn sắc mặt càng sa sầm, ánh đèn trắng rọi trong lán dựng tạm, rót xuống đôi mắt đen lá liễu của Ưng Hy, ánh lên tia sáng kì lạ.

"Cô tiếp tục thao tác đi, bắt buộc phải tìm ra tung tích của chúng nó." Ưng Hy đập tay xuống bàn gỗ, hằm hằm đứng bật dậy: "Gọi nhóm A đội Xanh. Gọi nhóm A đội Xanh. Tiểu đội trưởng nhóm A nghe rõ trả lời. Đại đội trưởng truyền đạt mệnh lệnh…"

Ưng Hy bực tức đi đi lại lại, một tay chống sườn, ủng giẫm lên sàn phát tiếng lộp cộp.

Nhóm A đội xanh có tám người, nhưng không một người lên tiếng.

"Chết tiệt! Bọn mất dạy tắt máy liên lạc rồi!" Ưng Hy nghiến răng nghiến lợi, mặt như đâm lê.

Bao nhiêu năm cầm quân, lần đầu tiên trong đời gặp phải một bọn gàn dở. Thường ngày mình quá nuông chiều chúng nó, nên giờ mới không coi chỉ huy ra cái gì, không thèm báo cáo đã tự ý hành động.

Để xem lúc về đây cô có lột sống da chúng nó không!

Nữ giáo viên huấn luyện ở bên nghiên cứu bản đồ địa hình nhìn cô: "Đại đội trưởng, họ định làm gì? Liệu có chuyện gì không?"

Máu huyết cuộn lên đỉnh đầu, rần rần chạy khắp người.

Ưng Hy đanh mặt, trong mắt thấp thoáng hằn học.

"Chuyện gì chứ? Bên đấy còn có đội đỏ theo đây thây?"

Đội đỏ làm nhiệm vụ đánh chặn, ngăn cản đội xanh hoàn thành nhiệm vụ, là một nhóm gồm những nam

chiến sỹ được tuyển chọn từ Đại đội đặc chủng. Mà sĩ quan chỉ huy đầu não của họ là… Đội trưởng Tập Vị Nam…

Bên trên quá dã man, lại để họ tương tàn lẫn nhau. Đội trưởng lạnh lùng vô tình, chắc chắn không nương tình.

Tỷ lệ chiến thắng của họ… quá ít ỏi.

"Thế mấy đứa nó rốt cuộc định làm cái gì?" Tự nhiên vất đạn tín hiệu đi, thậm chí còn ngắt máy liên lạc.

Ưng Hy cười châm biếm, đầu nghĩ đến một khả năng.

Hai tay chống trước sa bàn, mắt chăm chăm nhìn vào điểm G nơi giam giữ con tin.

"Chúng nó muốn phân tách hành động độc lập, thoát khỏi đội đỏ để tránh bị tóm gọn cả lũ."

Nói vậy là rõ rồi, vất đạn tín hiệu để tránh bị vệ tinh định vị. Chỉ huy của hai đội Xanh-đỏ đều không nắm được tung tích của họ, đội đỏ không cách nào vây bắt, mà đội xanh của chính bản thân họ cũng không thể nào biết được tình hình cụ thể của đội nhóm.

Ngắt máy liên lạc, là để đề phòng đội đỏ lần theo tín hiệu biết được vị trí của đội, giờ này họ… hoàn toàn nằm ngoài tầm nhìn của toàn thế giới, ẩn lấp ở nơi âm u.

Chiến lược mạo hiểm mức độ cao nhất, một khi đã tách ra, nếu tác chiến cá nhân từng chiến sỹ không đủ mạnh, chẳng mấy sẽ bị bắn hạ.

Xạ thủ của Đại đội đặc chủng là những tay súng cự phách trong nước, chúng nó dám cả gan giở trò trước mắt đội đỏ.

Trái lại, đây cũng là cách an toàn nhất, mấy người tập trung lại với nhau, mục tiêu lộ liễu sờ sờ, thậm chí dễ bị kéo chân, để đội đỏ phát giác. Đơn phương hành động sẽ phân giã được binh lực của đội đỏ, phần thắng lợi nhiều hơn.

Ngắt máy liên lạc, vất đạn tín hiệu, với tiền đề là không để lộ tung tích, họ cũng như đội đỏ, không thể bị theo dõi, chỉ cần thoát khỏi đội đỏ đang ẩn nấp đâu đó trong bóng tối, thì viên sĩ quan chỉ huy cũng không thể cắt người đánh chặn.

Tiếp theo, liệu có thể thoát khỏi tay đội đỏ hay không, còn phải xem năng lực tác chiến của cá nhân từng người.

Nữ sĩ quan lộ rõ vẻ kinh ngạc trên gương mặt: "Nhưng nếu làm như thế, dù họ có bền bỉ trụ được đến ngày cuối cùng, lấy được bản đồ địa hình, nhưng tại nơi giam giữ con tin là điểm G luôn có lực lượng canh gác, đơn phương hành động liệu có thể giải cứu con tin trước mắt cả đống người không?"

Ưng Hy chỉ dự đoán, cô chưa từng dậy chiến lược mạo hiểm cấp cao này. Người không có sự kiên quyết, không biết dò trước ngó sau thì không thể nghĩ ra chiêu này. Ưng Hy cân nhắc mạo hiểm quá nhiều, cô không dám lấy ưu tú của toàn đại đội ra mà đánh cược. Những kẻ kia rõ ràng khả năng tác chiến độc lập không đủ mạnh, hành động lẻ tẻ đồng nghĩa với việc đâm đầu vào chỗ chết, nên cô mới không dám vận dụng chiến thuật ấy, không ngờ chúng nó lại biết.

Mà… lại còn dám tự ý hành động, không thèm thương lượng với cô.

"Tôi làm sao biết được?" Ưng Hy cáu tiết, đầu âm ỉ đau, bất chấp quát lên.

Viên nữ sĩ quan bị mắng một chặp, thẹn thùng rụt cổ, tiếp tục nghiên cứu bản đồ địa hình.

"Đại đội trưởng, giờ phải làm sao?" Sĩ quan ngồi trước màn hình lớn quan sát hình phóng chiếu, mắt theo sát cử động của điểm xanh.

Ưng Hy xoa thái dương, sau khi bình tĩnh lại, đanh giọng nói: "Tạm thời kệ chúng nó, cô tiếp tục giám sát những người khác, sẵn sàng báo cáo động thái."

…

Trụ sở chỉ huy của đội đỏ.

Khác với trụ sở chỉ hủy của đội xanh chỉ là lán dựng tạm, sở chỉ huy của đội đỏ không thiết lập trong phạm vi rừng mà ở một khoảng đất trống ngoài bìa rừng.

Một tòa nhà kiến trúc hiện đại sừng sững bên lề đường, bên ngoài đỗ vài chiếc xe quân dụng rằn ri, có lực lượng canh gác hùng hậu.

Đây vốn là trụ sở quản lý giám sát lâm nghiệp của Sở lâm nghiệp, được Tập Vị Nam trưng dụng, làm sở chỉ huy tạm thời.

Sau khi đề nghị với Sở lâm nghiệp, toàn bộ nhân viên đương sở trong thời gian ngắn nhất đã giải tán.

Đại sảnh tầng một vang vọng âm thanh "tít tít" của thiết bị, lẫn trong giọng nam ôn tồn quyết đoán. Mọi thứ diễn ra có trình tự, mang tác phong bình tĩnh, trái ngược hoàn toàn với tình hình tại sở chỉ huy của đội xanh, có thể nói một trời một vực.

Kinh nghiệm tác chiến của đội đỏ dày dặn, lại từng kinh qua biết bao lần diễn tập lớn nhỏ. So với những đợt diễn tập nồng nã mùi thuốc súng kia thì nhiệm vụ ngăn chặn lần này trong mắt họ chỉ vặt vãnh như một món nhậu, giải quyết nhẹ tênh.

Đã ba ngày trôi qua, Tập Vị Nam thả cho bên dưới toàn quyền truy quét vây bắt, anh chỉ đứng ngoài lề.

Trong trụ sở chỉ huy, Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn I đang điều hành chiến cục.

Bầu không khí ở Vân Nam trong lành, bầu trời trong veo không bị ảnh hưởng bởi ô nhiễm, mây trắng lơ thơ trên nền xanh, thi thoảng lại có bóng chim trắng theo đàn vút qua.

Tịch dương nền nã, sắc mây chân trời như được dát lên một lớp viền ánh kim, ráng chiều phủ trùm lên đỉnh núi, hòa thành một làn cùng núi rừng biêng biếc, tưởng chừng ở trên dãy xanh ấy, thò tay là chạm tới những đóa mây lấp lánh sắc màu.

Tập Vị Nam đứng trước cửa sổ, ba ngày không quần áo thay, bộ quân phục đã nhàu nhĩ, nhưng lại không hề ảnh hưởng đến khí thế của anh, trái lại, chêm thêm phần nào cái vẻ uể oải bông lơn lạ lẫm.

Tay trái gác lên bệ cửa, nút cúc ôm gọn cổ tay áo, ngón tay phải châm điếu thuốc.

Anh đưa lên môi, rít một hơi, chậm rãi nhả quầng khói. Khói trắng vẩn vương bôi nhòa đường nét gương mặt anh, nhưng đôi mắt sâu lại sáng khác lạ.

Nắng tà rọi qua ô cửa sổ để mở, bao trùm lên người anh, cái bóng dài rơi rớt trên sàn trắng.

Anh khẽ nheo mắt, đăm đắm nhìn về cửa rừng nơi có những hàng cây cao vun vút, cách đó không xa.

Quý Giản Ninh lững thững bước đến bên anh, ngả người tựa vào bờ tường.

"Thưa chỉ huy, anh phủi tay đứng nhìn thế này, không hay ho lắm thì phải?" Quý Giản Ninh châm chọc rướn mày.

Làn khói trắng lách ra khỏi bờ môi hơi mím lại, ánh mắt chậm rãi quay về từ nơi xa xăm.

"Vội gì? Hẵng còn bảy ngày."

Bảy ngày… đủ để họ vớt trọn mẻ lưới, giờ trò chơi mới vừa bắt đầu.

Thái độ bình chân như vại của anh khiến Quý Giản Ninh phải trừng mắt: "Khinh địch quá là không tốt."

"Nhưng nói đi cũng phải nói lại, mấy lão già cũng dã man thật, lại để cho gà cùng một mẹ đá nhau. Mấy lão cho là anh sẽ không vị nể tình riêng không, nên mới yên tâm để anh làm chỉ huy, hay là… muốn thử anh?

Cũng chả biết trò này ai bày ra, lại để chiến sỹ nam của Đại đội đặc chủng đánh chặn Đại đội nữ binh. Mọi người cùng thuộc một Đại đội, ngẩng lên nhìn nhau, cúi xuống còn thấy nhau.

Tập Vị Nam ở giữa bênh bên nào cũng dở. Tuy nói anh là chỉ huy của đội đỏ nhưng cũng phải có lập trường cá nhân, đội xanh lại đại diện cho danh tiếng của anh. Bây giờ đội đỏ mà thua thì Tập Vị Nam thân là chỉ huy ắt sẽ không tránh khỏi bẽ bàng. Còn nếu đội xanh thua, Tập Vị Nam thân là Đội trưởng đội đặc chủng binh, mới rồi còn đề nghị kéo dài thời gian khảo sát, lúc ấy sĩ diện cũng không vẻ vang gì. Một nhúm nữ binh mà cũng rèn không xong, mặt mũi Đội trưởng của anh biết để vào đâu?

Tập Vị Nam không đặt nặng vấn đề danh dự, thua hay thắng anh không quan tâm, anh có mối quan tâm của riêng mình.

Còn với những gì Quý Giản Ninh nói, anh không phát biểu bất kỳ ý kiến nào.

Dụi điếu thuốc trên tay, Tập Vị Nam cất bước về phía mấy vị sĩ quan đang chỉ huy tác chiến.

Ánh mắt nhìn lên màn hình, viên sĩ quan đang thao tác trên bàn phím thấy anh, lập tức đứng dậy giơ tay chào.

Tập Vị Nam khẽ lướt mắt nhìn, trong đầu nhanh chóng phân tích tình hình.

Thấy thần sắc anh lãnh đạm, mặt không biểu cảm, đôi mắt sâu không đáy, không thể đoán được anh đang nghĩ gì.

"Báo cáo Đội trưởng, một nhóm nhỏ của đội xanh hình như đã mất tung tích, mới rồi liên lạc với đội viên đội đỏ đang theo sát, theo báo cáo thì nhóm này đã tách ra đơn phương hành động, ý đồ cắt đuôi đội ta. Xin ra lệnh nên hay không nên đánh chặn?"

Tập Vị Nam mắt bình thản, giọng lạnh lùng không một đắn đo vang lên: "Chặn!"

Trong công việc anh chưa bao giờ biết nương tay nể tình, dù đội xanh có thua, đại đội nữ bình sẽ giải tán.

Hai ngày sau, sĩ quan phụ trách liên lạc tiền tuyến báo cáo, đã bắt được một người từng mất liên lạc thuộc nhóm A đội xanh. Những kẻ khác đều trốn thoát trước sự chứng kiến của thành viên đội đỏ.

Tập Vị Nam bắt đầu nhận lại quyền chỉ huy từ Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn I. Vừa cầm quyền, tác phong liền thay đổi, phản công quyết liệt, từng trận áp đảo liên tiếp khiến đội xanh không có cơ hội bình tĩnh.

Đứng ngoài nhìn người đàn ông đang chỉ huy tác chiến, Quý Giản Ninh lắc đầu cười khảy.

Đắn đo mất năm ngày, cuối cùng cũng hết kiên nhẫn.

Người khác tưởng anh muốn chiến thắng. Nhưng Quý Giản Ninh biết, anh không quan tâm thắng thua, anh chỉ quan tâm an nguy của ai đó.

Năm ngày đã là giới hạn nhẫn nại cực độ của anh. Anh không quyết liệt phản công ngay từ đầu tiên đấy là do nể mặt Lý Thượng tướng.

Cho người ta niềm hy vọng, rồi lại bóp nghẹt từ trong nôi, chiêu này hiểm phết.

Cùng lúc đó, có mặt trong sảnh biểu thị thuộc tổng bộ quân khu tại Bắc Kinh, ban bệ ngồi đây bao gồm các vị Thủ trưởng quân hàm thiếu tướng trở lên.

Trên màn hình LCD, kết nối với chiến trường tiền phương, đang truyền hình trực tiếp sống động cuộc tác chiếc, gương mặt ai nấy đều hiện lên sắc hình rõ nét.

Đội đỏ xử lý gãy gọn dứt khoát, quá trình thì hơi kì lạ, mới năm ngày trước còn là phong thái bình thản điềm đạm, hôm nay đã ra tay thần tốc, hành xử quyết liệt, đội xanh hoàn toàn bị kìm kẹp.

"Ha! Tay Tập Vị Nam này hiểm thật, ra tay với người của mình mà như một sống một còn với địch." Có người cười nói.

Những vị khác ngồi cạnh liền phá lên cười: "Tính cậu ta ra sao nhẽ nào ông không biết? Bằng không làm sao lại tiến cử cậu ta làm chỉ huy?"

Bị người khác bóc mẽ, vị này không lấy làm chột dạ, trái lại còn cười giảo hoạt: "Trò gà cùng một mẹ đá nhau này, ông không thấy hay à?"

Thấy họ bàn tán rôm rả, Quân đoàn trưởng quân khu B rời mắt khỏi màn hình:

"Dương tướng quân, tôi thấy ông đang tranh thủ báo thù Tập Vị Nam lần trước hạ bệ quân át chủ bài của ông thì phải? Gớm! Từng này tuổi rồi còn chấp nhặt từng li từng tí với đứa nít ranh, không biết ngượng, trâng tráo quá đấy."

Nói gì thì nói Tập Vị Nam cũng là thuộc hạ được lòng Quân đoàn trưởng, tuy ông cũng thích xem trò gà cùng một mẹ đá nhau, nhưng ngứa mắt vẻ tiểu nhân đắc ý của Dương tướng quân. Thế nào cũng phải giải nỗi hận này cho Tập Vị Nam, kẻo người ta lại tưởng Tập Vị Nam dễ đè đầu cưỡi cổ.

Dương tướng quân hứ một tiếng, không buồn đáp. Lại tiếp tục hả hề quan sát trò chơi.

Họ nói chuyện, tiếng oang oang, hoàn toàn quên mất đằng sau một vị nữ thượng tướng cũng có mặt.

Lý Thượng tướng sắc mặt xám xịt, nghe họ châm chọc, lòng càng nhức nhối như bị gai đâm.

Tập Vị Nam dồn sức đánh, thì binh đoàn nữ của bà chỉ còn nước tuột mất phần thắng.

...

Trụ sở chỉ huy của đội xanh.

"Đại đội trưởng, đội đỏ bất ngờ đẩy mạnh tiến công." Nhìn những điểm xanh nhanh chóng biến mất trên màn hình, vị nữ sĩ quan mặt mày càng lúc càng sây sẩm.

Năm ngày trước đã phải vất vả mới ứng phó được với độ đỏ, họ núp trong tối, còn đội ta lại lù lù giữa sáng, chống cự hết sức trầy trật.

Không ngờ đội đỏ vẫn bảo toàn được sức lực, hiện giờ mới chính thức phản công mạnh mẽ.

Cùng lúc ấy, bộ đàm của Ưng Hy cũng vang tiếng báo cáo rối ren của các Trung đội trưởng. Càng nghe, sắc mặt Ưng Hy càng sa sầm. Giờ này họ đã bước đến bước đường cùng, quân số tổn vong quá nửa, mà nhóm A đội xanh vẫn bặt tăm.

"Lý Tịnh, nhóm A vẫn chưa có tung tích à?" Ưng Hy vừa dặn dò bên kia xong, mặt túa mồ hôi, sau lưng ướt sũng một mảng.

"Báo cáo Đại đội trưởng, vẫn chưa liên lạc được."

"Thế thì nghĩ cách, cứ thế này đợi đến lúc chúng nó xuất đầu lộ diện, người của bên ta cũng chết hết cả rồi." Không cách nào bình tĩnh lại được, Ưng Hy rống lên.

109. Chương 109

Đội đỏ tấn công áp đảo hai ngày, cục diện bất thường, hành tung thoắt ẩn thoắt hiện.

Đội xanh gần một trăm người, giờ sót lại vỏn vẹn chưa đến hai mươi mạng, đã bao gồm sáu thành viên mất liên hệ của nhóm A.

Nhóm A có hai người bị bắn hạ, rời chiến tuyến.

"Báo cáo Đại đội trưởng, dựa theo chiến thuật khác thường của đội đỏ hiện nay, thì chúng ta khó lòng phòng bị, trên căn bản không thể trụ được đến ngày chót, chứ đừng nói giải cứu con tin."

Giải cứu con tin cần sự phối hợp tác chiến của đoàn thể, đây là mắt xích khó khăn nhất. Không có vật che chắn, ở thế phơi bày trước tầm mắt địch, có thể nói là lấy mạng để mà chặn họng súng.

Số người sống sót của họ quá ít ỏi, và chẳng ai biết được đội đỏ cử bao nhiêu lính chốt ở điểm G của nơi giam giữ con tin.

Xét trên số đầu người, thì họ thua xa.

Mỗi một nhóm nhỏ của đội xanh dựa theo lộ tuyến trên bản đồ, bị đội đỏ vây chặn suốt dọc đường, có nhiệm vụ mở đường tới địa điểm chỉ định, lấy được bản đồ điểm G nhốt con tin thì mới biết vị trí cụ thể của điểm G. Bằng không chỉ nước biết lang thang trong rừng sâu cho đến khi kết thúc nhiệm vụ.

Kể cả người có sống sót đến giây cuối cùng, nhưng không giải thoát con tin thành công thì cũng coi như thua.

Lần khảo sát này mục tiêu cuối vốn dĩ là để sát hạch xem, họ có thể lợi dụng địa hình, kỹ năng chiến đấu, chiến thật để giải cứu con tin hay không.

Bốn vị nữ sĩ quan bao gồm cả Ưng Hy đứng trước la bàn nghiên cứu chiến thuật. Một vị nữ sĩ quan mặt rầu rầu phân tích thế cục trước mắt.

Cả người Ưng Hy toát ra vẻ ớn lạnh vô tận. Bất kỳ ai gặp phải loại lính bất trị này đều phải bốc hỏa. Huống hồ trên vai Ưng Hy là trọng trách. Nếu lần này thất bại, có nghĩa đội nữ binh sẽ phải giải tán. Trong vòng mấy năm nữa sẽ không được kiến nghị thành lập đội nữ đặc chủng.

Lý Thượng tướng tin tưởng cô mới phó thác sứ mệnh này, cô không muốn mình để ân sư của mình phải thất vọng.

"Lôi hai đứa chết trận của nhóm A vào đây cho tôi!" Ưng Hy chỉ cảm bức bối, cơn giận bốc lên ngùn ngụt, thiếu điều hất tung đám cát cắm cờ xanh đỏ trên sa bàn.

Ba người còn lại im thin thít, không ai dám hé răng nửa lời.

Lính chết trận được sắp xếp ở một nơi cách đó không xa, chẳng mấy chốc đã có người dẫn Hướng Đóa Nha và Lục Nha Văn vào.

Nhìn hai cô gái cúi gằm đầu đứng trước mặt mình, Ưng Hy quắc mắt, hằm hằm lườm bọn họ.

Được đưa về từ tiền tuyến, bộ quần áo trên người họ bám đầy bùn đất, mặt sơn màu, nhem nhuốc, tóc mấy ngày chưa chải, hôm nào cũng lăn lê trong bụi rậm, áo quần ướt rồi lại khô, khô rồi lại ước, vùa vào đã ngửi thấy mùi chua chua đặc trưng của mùa hè.

Những người này đã trải qua những gì, không ai cảm thấy lạ, ngay đến người Ưng Hy cũng nồng mùi mồ hôi.

"Các cô làm cái quái gì thế? Ai cho các cô tự tiện hành động? Giỏi lắm rồi hả, giờ cũng cun cút về đấy thôi?"

"Tôi tưởng các cô giỏi rồi. Bao nhiêu năm tôi trong quân ngũ, cái thứ chiến thuật các cô nghĩ ra được, tưởng tôi không nghĩ ra à? Trước khi hành sự cũng không động não xem, vì sao ban đầu tôi không để các cô sử dụng chiến thuật tác chiến độc lập?"

"Các cô có biết vất đạn tín hiệu, ngắt máy liên lạc nguy hiểm thế nào không hả? Giờ sướng chưa, người chết gần hết rồi. Thành viên trong nhóm của các cô ở đâu? Tôi coi các cô như những anh tài để bồi dưỡng, để các cô bây giờ báo đáp tôi như thế này đấy hả?"

"Bây giờ…" Ưng Hy chỉ vào màn hình ánh xanh: "Các cô tự xem đi, người đa phần chết sạch rồi."

Hướng Đóa Nha và Lục Nha Văn bị mắng xơi xơi một chặp, sợ không dám ngẩng đầu lên.

Ưng Hy trút cơn bực trước, quát tháo ai nấy đều xám xịt mặt mày rồi mới đi vào chủ đề chính.

"Ai bày trò này?"

Không ai hé tiếng, Ưng Hy trừng mắt: "Điếc hết rồi à?"

Hướng Đóa Nha len lén ngước mắt lên. Thấy ánh mắt trừng trộ của Ưng Hy lướt qua mình, lại ỉu xìu cúi đầu xuống.

"Là… em" Lục Nha Văn liều mình, giọng lí nhí như muỗi kêu.

Ưng Hy tức quá cười: "Lục Nha Văn cô là đứa chết nhát nhất trong số tám đứa. Cô tưởng nói xằng nói bậy là tôi tin à?"

Mắt liếc sang Hướng Đóa Nha, ngón tay trỏ vào trán cô nàng: "Còn cô, Hướng Đóa Nha, tuy vênh váo nhưng tỉ mỉ, cô là người thận trọng, không dám mạo hiểm. Bởi cô không chịu nổi trách nhiệm! Nên không

thể là cô được. Ngải Thu Viên và cô có cái tính y chang nhau."

"Lộ Hạ là Tiểu đội trưởng, có trách nhiệm về sự an toàn của các cô. Cô ta phải cân nhắc nhiều thứ, một khi bị đóng khung bởi quy định cô ta không bao giờ có thể nghĩ được trò này. Tống Nhất là người cuối cùng tham gia. Tôi từng dạy cô ta, thừa hiểu tính cách thế nào. Cô ta không phải loại người có thể mạo hiểm vào lúc quan trọng, thà chắc còn hơn mạo hiểm, kể cả mạo hiểm có mang lại hiệu quả bất ngờ đi chăng nữa."

Ưng Hy phân tích từng thành viên một, vừa nói vừa quan sát sắc mặt cả hai. Quả nhiên không ngoài dự liệu, cô đoán đúng rồi.

Ưng Hy tức nghiến răng: "Vậy là chỉ còn ba đứa, một đứa Duy Mật gan to tày trời, một đứa Lâm Vi tự cao tự đại, và Diệp Bạc Hâm kẻ không bao giờ sợ gây rối. Ba đứa nó, thả ở đâu cũng quậy được tung trời, chứ đừng nói tụm lại một chỗ, không bao giờ ngại đổ thêm dầu vào lửa."

Hướng Đóa Nha cúi gằm đầu xuống, Lục Nha Văn cũng đỏ ửng mặt mày.

Ba nữ sĩ quan nghe Ưng Hy phân tích, mắt nhìn nhau, có người hỏi: "Nhưng Lộ Hạ là nhóm trưởng, không thể để họ tự tung tự tác được, mạo hiểm thế nào, không phải cô ấy không biết."

Ưng Hy cười khẩy: "Thế tức là cô chưa đủ hiểu Lộ Hạ! Mặt ngoài nó ngoan ngoãn dễ bảo, nhưng thực chất bên trong lại mang tâm lý phản nghịch. Ngày thường chẳng qua chưa ai khai thác được ra. Nó không dám đề xuất, nhưng không có nghĩa người khác đề xuất nó sẽ phản đối. Trái lại, nó sợ quyết định của mình sai sót, nên thận trọng dè dặt, một khi ba đứa kia đề xuất ý kiến đúng ý nó, cho nó một cái cớ, để thuận thế đồng tình."

Không thể không thừa nhận, Ưng Hy hiểu biết rõ từng người một.

Là một viên chỉ huy, không bắt buộc anh phải tự mình xông pha trận mạc, tác dụng của anh là ở chỗ anh nắm bắt hiểu rõ tính cách từng người, khai thác được tiềm năng của họ, và tận dụng triệt để, bằng tổn vong tối thiểu giành lấy thắng lợi to nhất.

Nhưng lần này, cô quên mất hậu quả có thể xuất hiện khi mấy con người kia chụm lại thành một nhóm. Cô cũng không ngờ chúng nó lại to gan đến nhường vậy, dám tắt máy liên lạc, tự mình hành động.

Hướng Đóa Nha và Lục Nha Văn nghiến răng nghiến lợi, bất kể Ưng Hy mắng mỏ thế nào, cũng kiên quyết không bán đứng đồng đội.

Ưng Hy không có thời gian phí phạm với họ, chỉ thẳng mũi quát tháo một chặp, rồi chỉ rõ mối quan hệ thiệt và hại của vấn đề. Gương mặt nhem nhuốc sơn của hai cô gái thoắt trở nên trắng bệch vì sợ.

Hướng Đóa Nha không trụ được trước thế tấn công dữ dội của Ưng Hy, sau cùng đành đầu hàng.

"Chúng em dự định hành động độc lập, phân rã sự chú ý của đội đỏ. Tám người đi cùng nhau, mục tiêu quá lộ liễu. Mình ở trong sáng, địch trong tối, không thể phòng bị được. Hơn nữa hành tung của họ rất kì dị, trên người chúng em lại có máy liên lạc và đạn tín hiệu, đều là những thứ phiền hà. Chỉ huy đội đỏ có thể theo dõi chúng em qua đạn tín hiệu và máy liên lạc, chúng em như cá trong chậu, không thoát được lòng bàn tay của họ."

"Vất đạn tín hiệu và máy liên lạc đi, hành động của chúng em không bị gò bó, chỉ cần cắt đuôi được đội đỏ theo sát trong chỗ tối. Sau đó dù chỉ huy của đội đỏ có cắt người đánh chặn chúng em thì cũng khó mà làm được. Trên cơ bản họ không biết hành tung của đội mình."

"Tuy em và Lục Nha Văn chết trận, nhưng nhóm A vẫn còn sáu thành viên, chứng tỏ chiến thuật của chúng em là có thể."

Quả nhiên Ưng Hy đoán không sai.

Mắt Ưng Hy dịu xuống, cơn giận tiêu tan ít nhiều, nhưng vẻ mặt vẫn hằn học.

"Mấy đứa lại tự tin thế cơ à? Tưởng mình giỏi lắm rồi chắc? Điếc không sợ súng, từng đứa các cô lại dám đơn thương độc mã chọi với đám lính lão luyện của đội đỏ? Thường ngày tôi chiều các cô quá rồi hay sao mà lại tự thấy mình tài cán."

Hướng Đóa Nha im re cụp mắt.

"Chiến thuật tiếp theo của cô thế nào?"

Lục Nha Văn rụt rè ngước lên: "Chúng em có tám người chia thành tám hướng, cố ý đi đường vòng, nhưng sau cùng vẫn theo bản đồ đến địa điểm cất giấu vị trí điểm G giam giữ con tin. Chúng em giao hẹn gặp nhau tại điểm đích. Nếu đếm ngược hai ngày những người còn lại vẫn chưa đến nơi, chứng tỏ họ đã tử trận, những người khác không cần đợi, cứ thế xuất phát về điểm G."

Ưng Hy hừ mũi: "Các cô tưởng Đội đỏ là lũ đần độn à? Chiến thuật các cô nghĩ ra, họ không nghĩ ra chắc? Dù không tìm được tung tích của các cô, nhưng họ chặn giữa đường đến điểm G thì các cô vẫn bị tóm gọn cả lũ đấy thôi?"

Hướng Đóa Nha ngẩng đầu, không đồng tình nói: 'Nhưng thưa Đại đội trưởng, nhẽ nào còn cách tốt hơn? Khả năng tác chiến theo nhóm của họ quá mạnh, nếu cong ăn cong thẳng ăn thẳng với họ, chỉ e đội ta bây giờ chết hết rồi."

Hướng Đóa Nha nói không sai, đội đỏ vốn coi các cô như lũ khỉ để bỡn cợt, ban đầu thì chậm rề rề, giấu nghề, để các cô được lúc thở phào, bất thình lình mới tấn công kịch liệt.

Nhóm A dù cho có thể trụ lại, nhưng hành tung lộ liễu trong tầm nhìn của đội đỏ, họ có thể hạ gục bất cứ

lúc nào.

Chí ít… bây giờ còn có tia hy vọng…

Ưng Hy mím môi: "Nhưng các các cô không nên tự ý hành động, chí ít cũng phải bàn bạc thông qua tôi."

"Mấy đứa nó nói, chị chắc chắn không đồng ý, đừng rầy rà, gây thêm phiền phức…" Hướng Đóa Nha thấy giọng Ưng Hy dịu xuống, biết là ải này coi như đã vượt qua.

Hai ngày cuối cùng, nhóm A đội xanh vẫn không thấy tăm hơi đâu. Hướng Đóa Nha bắt đầu sốt ruột, theo dự đoán, ngày thứ bảy đã phải tập trung, rồi liên lạc với Đại đội trưởng, theo lệnh của chỉ huy, chuẩn bị giải cứu con tin.

Nhưng giờ đã bước sang ngày thứ tám, chỉ còn một tiếng nữa là trời tối rồi.

Ưng Hy tuy biết hy vọng chiến thắng nhỏ nhoi, nhưng vẫn không tuyệt vọng. Nhóm A là những học viên xuất sắc toàn diện, lại có những mặt nổi trội riêng do cô sàng lọc tuyển chọn. Họ phối hợp ăn ý, là con át chủ của cô. Giờ này họ vẫn đang quần xà với đội đỏ, vẫn chưa phải thời khắc cuối cùng, cô tuyệt đối không bỏ rơi đội của mình.

Ưng Hy không ngừng âm thầm thuyết phục bản thân, khó khăn lắm mới gây dựng được niềm tin thì bị nữ sỹ quan hạ gục chỉ bằng một câu nói:

"Báo cáo Đại đội trưởng! Ngoại trừ nhóm A đã mất liên lạc, đội xanh của phe ta, hiện tại chỉ còn… ba người…"

Trong đầu nổ ầm một tiếng, Ưng Hy suýt thì ngã quỵ.

Cô quay ra, mặt mày nhợt nhạt, ánh mắt tinh anh giờ đây xám xịt.

Sắp thua rồi à?

Làm sao có thể cam tâm?

"Nhóm A đâu? Vẫn chưa có tin tức?" Lúc này Ưng Hy đã không hét nổi ra lời, bải hoải dựa bên sa bàn.

Nữ sĩ quan khó hiểu lắc đầu, Ưng Hy nhắm nghiền mắt, cơ thể yếu ớt trượt theo thành sa bàn dựng bằng gỗ.

“Đại đội trưởng!” Viên sĩ quan thất thanh.

“Tôi không sao..” Ưng Hy gạt tay cô ta ra.

Bấy giờ máy bộ đàm truyền về những câu hỏi trưng cầu của ba người còn sót lại.

Phải làm sao? Cô làm sao biết được phải làm sao?

Để cả ba đi giải cứu con tin, thì khác nào đâm đầu vào chỗ chết.

“Mọi người giữ nguyên vị trí, chờ lệnh.”

Giờ chỉ còn nước chờ đợi, hy vọng nhóm A không làm cô thất vọng.

…

Thinh không kín mây đen, màn đêm tối như bưng, như con dã thú há miệng nhe nanh, xung quanh âm âm u u.

Bên ngoài một nơi đổ nát, những chiếc bóng vun vút lướt qua, lanh lẹ như những chú báo săn mồi.

Những chiếc bóng ẩn vào một bụi rậm.

Mấy người chụm đầu vào nhau, thì thào thảo luận.

“Một, hai, ba, bốn, năm…” Lộ Hạ đếm một lượt, phát hiện chỉ còn năm người.

Từ trưa họ đã tới đây và chờ đến tận khi màn đêm buông xuống.

Màn đêm là chiếc áo khoác phòng ngự tốt nhất, có thể ẩn đi thân hình. Tuy ở một mức độ nhất định, sẽ ảnh hưởng đến hành động, nhưng còn tốt hơn là giữa ban ngày ban mặt xuất hiện lù lù trước mắt địch.

“Sao? Còn đợi không?”

Tám người, chỉ còn lại năm, ba người kia chỉ e đã tử trận.

Lộ Hạ đắn đo một lúc: “Không có thời gian đâu, mai là ngày cuối rồi. Đêm nay phải giải cứu được con tin,

thoát khỏi cái chỗ chết tiệt này, coi như chúng mình thắng rồi."

Mười ngày tròn trĩnh, lương thảo đã hết từ lâu, mấy ngày nay họ phải ăn quả dại, thịt sống bổ sung thể lực, dẫu vậy, ai nấy cũng đều mệt thở không ra hơi.

...

Khuya về, khu rừng tĩnh lặng như tờ, đêm không trăng, cả khu rừng chìm trong bóng tối. Chỉ có lán trại ở nơi cao là le lói ánh sáng mờ mờ.

Mấy ngày trước, trong lán còn văng vẳng giọng nữ quát tháo, tiếng bước chân rầm rầm. Lúc này chỉ nghe tiếng máy móc "tít tít", mọi thứ yên ắng đến sợ.

"Đại đội trưởng, Đại đội trưởng nghe rõ trả lời, Xanh I gọi Đại đội trưởng..."

Máy bộ đàm nằm lặng thinh đã mấy tiếng đồng hồ bất thình lình cất tiếng gọi. Ưng Hy dựa người chợp mắt bên giường gỗ trong lán, bỗng giật mình, choàng mở mắt, vẻ xám xịt dần tan biến, nỗi vui mừng dâng lên trong đôi mắt đen.

"Ưng Hy nghe đây, mọi người đang ở đâu?" Ưng Hy lật người xuống giường, đến trước bên màn hình.

Nữ sĩ quan nhường chỗ cho cô. Ưng Hy cầm chuột, mắt nhìn bản đồ tìm kiếm.

Trải qua gần mười ngày bôn ba, không lúc nào dứt được đội đỏ, nhiều lần phải liều mình phá vòng vây, tâm trạng ai nấy đều ở bên bờ vực bùng phát. Vừa nghe giọng nói trầm tĩnh của Ưng Hy qua bộ đàm, mấy cô gái không nén được nghẹn ngào.

Lộ Hạ quệt mắt, nằm trên đống cỏ: "Đội trưởng, xin lỗi, chúng tôi đang ở vòng ngoài của điểm G. Trước mắt thấy bên ngoài nhà xưởng bỏ hoang có tám tay lính gác, bên trong hiện tại chưa thể xác định."

"Giờ đừng phí lời, nghe sự chỉ huy của tôi, về đây rồi tôi tính sổ với các cô sau. Các cô khôn hồn mà lấy công chuộc tội."

110. Chương 110

Đêm cuối cùng, Tập Vị Nam thu tay lại, sau khi đánh bại đội Xanh, tất cả mọi người đều cho rằng anh sẽ thừa thắng đuổi theo, nhưng anh lại có thái độ khác thường, bàn giao lệnh vào tay ba tiểu đoàn trưởng năng lực kém nhất, cũng mềm lòng nhất.

Tiểu đoàn trưởng I và Quý Giản Ninh ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau, hai người đều nhìn thấy điều gì đó trong mắt đối phương.

Tập Vị Nam… Rốt cuộc vẫn là muốn thả trôi theo nước.

Ngày 10 tháng 8, diễn tập kết thúc, hai thành viên đội Xanh giải thoát con tin thành công, đem con tin đến điểm cuối cùng.

Những thành viên khác, toàn bộ đều đã tử trận.

Quý Giản Ninh tháo tai nghe ra, cười nhạo nhìn Tập Vị Nam, hai tay buông lỏng, nói chậm rãi từng từ, "Đại đội trưởng anh minh thần phong! Chúng - ta - thua - rồi"

Tập Vị Nam mười ngày rồi chưa nghỉ ngơi đủ, trong lòng vướng bận người nào đó, nghĩ đến cô ấy so với những gì mình trải qua còn khó khắn gian khổ hơn nhiều, không kiềm được mà đau lòng, cho dù thỉnh thoảng nhắm mắt lại, đều xuất hiện hình bóng thảm hại của cô ấy, đôi mắt đẹp long lanh, đáng thương nhìn về anh.

"Lại không mất mặt anh." Tập Vị Nam nhếch mày, rất hiếm khi, mấy ngày này đôi mắt hoàn toàn vương vấn không tan được, lại bình phục lại dáng vẻ bình thản.

Quý Giản Ninh và tiểu đoàn trưởng I đưa mắt nhìn nhau, bật cười một tiếng, "Là không mất mặt tôi, cũng không biết sau lần này, mọi người sẽ nói đại đội trưởng của chúng ta thế nào, cao ngạo khinh địch? Bại dưới tay của các nữ binh, anh cũng không xấu hổ à?"

" Thất bại một lần mà nổi danh? Ha ha ha…" Quý Giản Ninh không sợ chết mà chế nhạo.

Tập Vị Nam chớp chớp mắt, không nói gì cả, đôi mắt sâu thẳm không đáy lóe lên một tia sáng, nhanh đến mức khiến người khác không tóm được, chớp mắt biến mất đi.

Tiểu đoàn trưởng I cũng bật cười khúc khích, đối diện với ánh mắt của Tập Vị Nam, vội vàng dùng tay bịt miệng lại, che đậy nụ cười của mình.

Nhưng anh ta không giống Quý Giản Ninh không hề sợ hãi, chuyện cười giễu đại đội trưởng, anh ta không dám không kiêng nể.

Tiểu đoàn trưởng II không rõ sự tình cuối đầu, hổ thẹn đứng trước mặt Tập Vị Nam.

Là anh khinh địch, mới thất bại trong trận đấu.

Tập Vị Nam không phản ứng lại nụ cười chế giễu của Quý Giản Ninh, xách chiếc áo khoác quân sự sau lưng ghế, vắt trên người đi đi thẳng ra ngoài.

Nhìn những bước chân gấp gáp của anh, Quý Giản Ninh chặn trước mặt anh, "Ey, lão đại, đi đâu đấy?"

Tập Vị Nam liếc anh ta một cái, nắm chặt lấy cổ áo anh ta một cách đầy bạo lực, rồi vứt sang một bên.

Quý Giản Ninh "Á" lên một tiếng, mới đứng vững lại chỉ thẳng về phía lưng Tập Vị Nam, "Quá đáng!"

…

Trên mặt bôi thuốc màu, mấy nữ quân nhân toàn thân nhớp bẩn đứng xếp hàng ra, hai chân rẽ ra, hai tay chắp sau lưng, mắt nhìn thẳng về trước, lại lay động không ngừng, không dám đối diện với cơn thịnh của Ưng Hy.

Ưng Hy đi tới đi lui trước mặt bọn họ, muốn mắng người, đột nhiên nhận ra quân số hình như không đủ.

Tổ a tám người, nhưng hiện tại những gương mặt lấm lem bụi đất trước mặt cô… chỉ có bảy?

Ưng Hy cố kiềm nén cơn giận đã dâng đến đỉnh đầu, "Mấy người một lớp không phải có tám người sao? Còn một người nữa đâu? Thiếu ai?"

Bọn họ vốn dĩ đợi Ưng Hy trút cơn giận lên đầu, nghe xong lời Ưng Hy nói, bọn họ giật mình, nhìn về phía bên cạnh, trong đầu có chút lờ đờ, mười ngày rồi không được ngủ đủ giấc, mặt xanh như tàu lá, trên mặt mỗi người đều bôi thuốc màu, bởi vì mồ hôi ướt cả má, thuốc màu lại loang lỗ khắp mặt, mặt ai nấy đều y như một con mèo.

Nhất thời không ai phát hiện ra thiếu mất một người.

Vẫn là Ưng Hy kinh ngạc nhìn mặt bọn họ, đau đầu ấn ấn vào thái dương.

"Đủ rồi! Mấy người cũng được lắm! Mất đâu một người cũng không biết? Mấy người sao không tự biến mất luôn đi?"

Làm mất đồng đội, Ưng Hy cô ấy nhập ngũ gần mười năm, mới nghe thấy lần đầu tiên, đến gặp phải hai việc không khiến cô bớt lo được, trước mặt bắt đầu xuất hiện đầy sao, lắc lắc đầu, mới có thể kiềm lại được cảm giác chóng mặt.

"Diệp Bạc Hâm đâu?" Ưng Hy hét lên, không ai đáp lời, cô cười lạnh lùng, vẫn thực sự là chuyện không thể bớt lo lại được.

Ai cũng không biết Diệp Bạc Hâm đi đâu rồi, bọn họ sau khi tản ra, chỉ có năm người đến được điểm đích giấu trên bản đồ, do thời gian gấp gáp, bọn họ thể đợi, trực tiếp tiến vào giải cứu con tin, mà Ưng Hy cũng một toàn tâm toàn ý chỉ huy tác chiến như thế nào, hoàn toàn không để ý đầu dây bên kia đàm chỉ có tám người, ba người là người của tổ nhỏ khác.

Nửa đường bị bắn chết có Hướng Đóa Nha và Lục Nha Văn, thiếu một mình Diệp Bạc Hâm.

"Chuyện này… hay là lạc đường rồi?" Duy Mật cẩn thận dè dặt hỏi lại, cô cảm thấy rất có khả năng đó, trong rừng khắp nơi đều là cây cao chọc trời, cho dù có bản đồ chỉ dẫn địa hình, cũng rất dễ đi lạc, huống hồ Diệp Bạc Hâm chưa từng trải qua môn rèn luyện, cô ấy xem bản đồ quân sự có thể có sai lầm.

Nếu như cô rơi vào đội đỏ, bản thân một mình đi vòng vo trong đấy, rất có khả năng lẩn quẩn không ra được.

Nhưng không lý nào, dù cho lạc đường, bây giờ trận đấu đã kết thúc rồi, cô ấy ra không được có thể dùng bộ đàm liên lạc với bọn họ, để họ cử người đi dẫn cô ấy ra.

Càng nghĩ càng thấy có gì đó không đúng, lẽ nào xảy ra chuyện rồi?

"Không thể nào! Cảm giác phương hướng của Diệp Bạc Hâm luôn tốt nhất, cô ấy hiểu được cách coi bản đồ quân sự như thế nào, năm đó chúng tôi đi dã ngoại bị lạc đường, vẫn là cô ấy dẫn chúng tôi ra khỏi đó."

Tống Nhất phủ định lại phán đoán của Duy Mật.

Ưng Hy sốt ruột, tất cả mọi cảm quan dường như đều bị vận dụng hết.

"Mọi người sao lại dám để cô ấy hành động đơn độc? Cô ấy không có kinh nghiệm, năng lực tác chiến lại kém nhất, cảy ra chuyện gì, mấy người ai chịu trách nhiệm?"

Mọi người đều im lặng, hổ thẹn cuối đầu.

Ý nghĩ của bọn họ lúc ấy là, Diệp Bạc Hâm năng lực yếu nhất, chia rẽ ra có lẽ rất nhanh đã bị bắn chết rồi, cũng miễn sao cô ấy ở sau bọn họ, cùng nhau bôn ba rất mệt, ai biết lòng tốt lại thành ra chuyện xấu như vậy.

"Không phải… xảy ra chuyện rồi chứ?" Hướng Đóa Nha nhìn sắc mặt nặng nề của mọi người, không kiềm được nói ra.

Ưng Hy nhắm mắt lại, "Mấy người cho tôi một câu trả lời thành thực, tôi cử người đi tìm."

Ưng Hy tác phong dứt khoát, rất nhanh đã chọn ra ba nữ sĩ quan và năm nữ binh rút lui sớm nhất cùng nhau vào rừng thu thập.

"Đội trưởng, tôi đi với họ, bọn họ không biết chúng tôi tách ra ở đâu, cũng không biết Diệp Bạc Hâm đã rẽ vào hướng nào, mấy điều đó tôi đều rất rõ." Trước khi xuất phát, Lộ Hạ đề nghị với Ưng Hy.

Ưng Hy thấy có lý, bây giờ không phải lúc tính toán nhiều như thế, cô cũng lo lắng Diệp Bạc Hâm sẽ xảy ra chuyện, cho dù tập luyện hai tháng rồi, nhưng đến cuối cùng vẫn là người lười nhất, không hiểu được những mối nguy hiểm ở trong rừng.

"Đội trưởng, tôi cũng đi." Người khác thấy thế, cũng nhao nhao yêu cầu đi cùng.

Ưng Hy quay người, ánh mắt lạnh lùng lướt qua khuôn mặt bọn họ.

"Mấy người im miệng hết cho tôi! Còn chưa đủ loạn sao? Nếu lại mất thêm vài người nữa, tôi lấy cái gì để bàn giao cho cấp trên?"

...

Ưng Hy không đi cùng bọn họ, cô còn phải ở lại chủ trì đại cục, ở sau vẫn còn một đống việc đợi cô giải quyết.

Mắng xong mấy cô gái, cô quay về lều, dùng điện thoại quân dụng liên lạc với bộ chỉ huy của đội Đỏ.

Quý Giản Ninh vô cùng ngạc nhiên nhận điện thoại, từ cửa sổ liếc nhìn ra ngoài, thấy Tập Vị Nam chạy đến xe ngụy trang quân đội, tay cầm vô-lăng, lái xe rời đi.

Quý Giản Ninh nhanh chóng bỏ điện thoại xuống, chạy như bay ra ngoài.

Bánh xe thắng gấp ma sát với mặt đường phát ra âm thanh chói tai, đầu xe quẹo ra một bên, suýt tý nữa sượt qua quần áo Quý Giản Ninh.

Tập Vị Nam tức giận xông ra khỏi xe, túm lấy cổ áo Quý Giản Ninh, ánh mắt sắc lạnh, khuôn mặt dữ tợn quát tháo anh ta

"Đ.m anh không cần mạng nữa rồi hả? Chán sống rồi hả? Ngày thường anh quậy thế nào đều được, bây giờ anh lại lấy mạng ra đùa. Quý Giản Ninh, anh loạn đủ rồi đấy!"

Quý Giản Ninh rất lâu chưa thấy được Tập Vị Nam nổi giận lôi đình như vậy, mặt đỏ cổ nổi gân, anh ta tin Tập Vị Nam bây giờ nhất định rất muốn đập cho anh ta một trận.

Anh ta cũng không biết vừa nãy xảy ra chuyện quỷ quái gì, nghĩ rằng kỹ thuật lái xe của Tập Vị Nam tốt như vậy, anh chặn đầu xe lại, đối với Tập Vị Nam, anh ta có một sự tin tưởng nào đó, chính là có anh ấy ở đây, dù cho trời có sập xuống cũng không có gì phải sợ.

Nhưng anh ta quên mất Tập Vị Nam cũng là con người, có thông minh đến thế nào, cũng có lúc bó tay, lực bất tòng tâm, giống như vừa nãy, anh ấy nhìn thấy Quý Giản Ninh đột nhiên xông ra, thấy sắp tông phải anh ta, Tập Vị Nam hoảng lên, đến mức tay đều run cả lên, suýt nữa thì cầm không vững vô-lăng.

Anh dùng hết sức khống chế cơn run rẩy, ép bản thân mau bình tĩnh lại, đánh mạnh vào vô-lăng, chiếc xe mới chếch đầu qua một bên.

Quý Giản Ninh trong lòng vẫn còn sợ hãi, đợi anh mắng xong, mới phát hiện ra hai chân sắp mềm nhũn đi, Tập Vị Nam vừa bỏ anh ta ra, anh ta suýt chút nữa ngã quỵ xuống đất.

Nguy hiểm… quá nguy hiểm rồi…

Tiểu đoàn trưởng I và tiểu đoàn trưởng III nhìn thấy cảnh tượng vừa nãy, cũng bị dọa sợ toát mồ hôi hột, trước khi Tập Vị Nam giơ nắm đấm lên, hai người một trái một phải kéo anh ra.

"Đại… đại đội trưởng, bình tĩnh một chút…"

"Đúng đúng… Ưng Hy gọi điện đến rồi, hình như có chuyện gấp, anh mau đến xem thử đi…"

…

"Alo!" Tập Vị Nam giận dữ cầm lấy micro, giọng nói như cố kiềm nén cơn giận trong lòng.

Ưng Hy vốn dĩ vì chuyện Diệp Bạc Hâm mất tích mà cảm thấy chột dạ, nghe thấy giọng nói bừng bừng lửa giận của Tập Vị Nam truyền tới, tai lập tức bị đau, trong lòng càng rối như tơ vò.

Cô cho rằng Tập Vị Nam đã biết tin Diệp Bạc Hâm mất tích rồi, vì vậy không hề do dự, trực tiếp nói thẳng ra, đầu dây bên kia im lặng một chút, hơi thở dường như nặng nề đi, giống như đang thở hỗn hển bên tai cô.

Mặt Ưng Hy đỏ lên, sự nhẹ nhõm trong lòng còn chưa được bộc lộ, đã nghe thấy tiếng quát tháo từ đầu dây bên kia, đau rát cả tai Ưng Hy.

"Người sao lại không thấy nữa, cô làm đội trưởng kiểu gì vậy hả?"

Tập Vị Nam kiềm không nổi cơn giận trong lòng, khuôn mặt không chút biểu cảm gì giờ đã bị bóp méo rồi.

Tiếng quát tháo vang vọng khắp đại sảnh, kèm theo đó là tiếng đập mạnh xuống bàn "Bịch, bịch"

Anh không có cách nào bình tĩnh lại được, chỉ cần nghĩ tới cô ấy một mình ở trong rừng có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trong lòng anh đã đau thắt lại đến không thở nổi, giống như bị dao đâm, đục khoét từng chút từng chút vào từng sớ thịt.

Mấy vị sĩ quan hiếm khi tận mắt chứng kiến anh nổi giận như vậy đều bị dọa đến ngơ ngác nhìn nhau, đến đi cũng không dám phát ra tiếng động, vùi đầu làm chuyện của mình, tai lại vểnh ra, muốn biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì khiến đại đội trưởng mất bình tĩnh như thế.

Tập Vị Nam gác máy, mặt hầm hầm đi ra ngoài.

Quý Giản Ninh không tự nhiên ho lên một tiếng, "Chuyện này… anh cũng đừng quá lo lắng, rừng rộng lớn như vậy, người không mất được đâu."

Tập Vị Nam từ từ nhắm mắt lại, giọng nói có chút khàn đi.

"Mười ngày… suốt mười ngày tôi không có tin tức gì của cô ấy, rõ ràng biết cô ấy đang chịu đựng những gì, lại không thể làm được gì cho cô ấy, sự bất lực này khiến tôi bắt đầu nghi ngờ bản thân mình… "

111. Chương 111

Tập Vị Nam chọn ra năm binh đặc chủng thông thuộc đường trong rừng, giao cho họ tiến vào rừng tìm người, lại ra lệnh tiểu đoàn trưởng I điều động bản dồ chỉ đường của tổ a đội Xanh.

Ánh mắt lướt qua tấm bản đồ chỉ đường được in tạm thời, nhanh chóng phân tích địa hình và điều kiện, phán đoán hướng mà cô ấy có thể đi lạc.

Anh gấp tờ giấy a4 lại, cầm chặt trong tay.

Đồng thời, tiểu đoàn trưởng I phân phát năm tấm bản đồ vào tay năm binh đặc chủng, bọn họ trên lưng mang túi, trên người mặc quần áo huấn luyện, đứng xếp hàng bên ngoài tòa nhà.

Tập Vị Nam dẫn đầu nhảy lên xe việt dã, một tay đặt trên vô-lăng, sắc như tối sầm như mây đen che phủ.

Phía sau còn có hai xe việt dã nữa, năm đồng chí binh đặc chủng biết điều ở phía sau xe.

Quý Giản Ninh mở cửa xe, ngồi vào chỗ phó lái.

Tập Vị Nam ngoảnh đầu nhìn anh ta, “Đi xuống!”

Quý Giản Ninh chột dạ vuốt vuốt mũi, “Tôi cũng đi.”

“Không được!” Tập Vị Nam dứt khoát cự tuyệt.

Quý Giản Ninh bật cười thành tiếng, không quan tâm đến ánh mắt của anh, hai tay đan trước ngực, điệu bộ cà lơ phất phơ ngồi dựa lưng vào ghế.

Xem anh làm gì được với dáng vẻ này của tôi.

Tập Vị Nam rất muốn một chân đạp anh ta xuống xe, gân xanh trên tay nổi cả lên, giọng nói lạnh lùng cất lên, “Quý Giản Ninh, anh đừng có câu giờ của tôi!”

Quý Giản Ninh là lo lắng anh đến lúc ấy tìm không ra người, không biết sẽ phát điên đến mức nào, anh ta phải đi cùng để xem chừng anh, vì vậy mới mặt dày trèo lên xe.

“Thêm một người là thêm một phần lực, nói không chừng trên đường anh lại cần đến tôi thì sao.” Quý Giản Ninh nói có vẻ cũng thấu tình đạt lý, Tập Vị Nam trầm ngâm lại.

Quý Giản Ninh biết anh ấy định đồng ý rồi.

“Anh trạng thái không tốt, tôi tìm một người đến lái xe.”

Quý Giản Ninh kéo một người từ chiếc xe đằng sau tới làm tài xế phụ, trong hạng mục rèn luyện của đặc chủng binh, cũng bao gồm một mục là lái xe, chiếc xe tăng tốc đều đều định tiến vào trong khu rừng.

Tập Vị Nam gọi một cuộc điện thoại về cho căn cứ.

“Tiêu Thuần, anh đi điều động hệ thống nhận dạng vệ tinh quân sự, căn cứ nhận dạng cơ thể người, định vị trong khu rừng ở biên giới Myanmar nơi nào có người, trong phạm vi chúng tôi phân chia diễn tập, đã thiếu mất một người, nếu như tìm không ra, vậy hãy mở rộng thêm phạm vi tìm kiếm.”

Tiêu Thuần ở bên kia đầu dây vừa nghe thấy anh hạ lệnh điều động hệ thống nhận dạng vệ tinh quân sự, lập tức có chút kinh ngạc, nhưng vẫn phải nuốt sự nghi ngờ ấy vào bụng.

“Vâng, đại đội trưởng yên tâm.”

Tập Vị Nam hơi chau mày, mặt trời lúc gần trưa rất chói chang, xuyên qua cửa xe chiếu thẳng vào mặt

anh, làn da mịn xuất hiện những giọt mồ hôi lớn, trượt xuống cằm rồi nhỏ giọt thấm vào cổ áo.

Dáng vẻ của anh có chút tiều tụy, vùng mắt thâm lại thành một vùng tím xanh, con ngươi lại sáng lên như sao trên bầu trời đêm.

"Nhanh nhất có thể định vị ra, gửi vị trí kèm theo bản đồ cho tôi."

Anh cố gắng bình tĩnh, trong giọng nói vẫn không giấu được sự gấp gáp.

Thời gian chờ đợi là thứ giày vò người ta nhất, Tập Vị Nam cả người không người tỏa ra hơi lạnh, trong đôi mắt trầm mặc cảm xúc đang vô cùng hỗn loạn, những ngón tay thon dài gõ gõ trên cửa sổ, không theo tiết tấu, giống như sự hỗn loạn trong lòng anh lúc này vậy.

Sau thi trận đấu kết thúc, anh thả lỏng tinh thần, nghĩ đến việc có thể nhìn thấy cô ấy, trong lòng không kiềm được sự phơi phới, anh đến kiên nhẫn đợi một chút cũng không thể đợi, vội vã muốn đến bộ chỉ huy đội Xanh nhìn một cái, chắc chắn rằng cô vẫn an toàn.

Lời của Ưng Hy giống như một quả bom, phá hủy hết tất cả sự bình tĩnh của anh.

Kĩ thuật lái xe của anh lính ấy rất tốt, nhưng Tập Vị Nam vì nôn nóng, vẫn cảm thấy rất chậm, từ đây đến bộ chỉ huy đội Xanh lộ trình là một giờ đồng hồ, Tập Vị Nam hối thúc rất nhiều lần, anh lính lái xe bị dọa đến mức lưng ướt đẫm mồ hôi.

Quý Giản Ninh buồn cười vỗ vỗ vào vai anh ấy, "Đừng phản ứng lại anh ấy, cứ lái theo tốc độ của cậu."

Anh lính lái xe len lén nhìn vào gương chiếu hậu, thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, liền mím chặt môi, cả đoạn đường đều trong tư thế thấp thỏm bất an.

Điện thoại trong tay rung lên, Tập Vị Nam lập tức nghe máy, đến hiển thị trên màn hình cũng không xem.

"Thế nào rồi? Tìm ra chưa?"

Anh cho rằng là Tiêu Thuần, suốt chặng đường đều đợi tin tức của Tiêu thuần.

Đầu dây bên kia truyền tới giọng trầm trầm của một người đàn ông trung niên, Tập Vị Nam sững lại, sự kích động trong ánh mắt giãn dần ra.

Nghe thấy hai từ quân đoàn trưởng từ miệng Tập Vị Nam bật ra, Quý Giản Ninh chau mày lại.

Đang lúc thế này, quân đoàn trưởng đến có chuyện gì nữa đây? Đừng nói là gọi người quay lại.

Nếu là như thế, vậy thì rắc rối lớn rồi.

"Tiểu Tập, chúng tôi vừa phát hiện một nhóm người không rõ danh tính xâm nhập vào trong phạm vi khu vực diễn tập của các cậu, lúc đầu chúng tôi cho rằng là đội ngũ thám hiểm, không để ý đến, thế nhưng vừa nãy, từ góc độ của vệ tinh chụp lại, bọn họ biến mất rồi, địa điểm biến mất, trùng hợp lại là trong khu vực diễn tập của các cậu, đến hệ thống định dạng vệ tinh cũng không định vị được, chúng tôi nghi ngờ, trên người bọn họ có khả năng mang theo thiết bị che chắn, che đi tín hiệu của vệ tinh."

"Tôi đã liên lạc với bên cảnh sát Vân Nam rồi, họ nói có một nhóm người xâm nhập vào vành đai ấy, hình như là du khách, hiện tại phía cảnh sát đã bắt đầu bố trí, chuẩn bị chặn đường, nghe nói bọn họ rất có thể là những phần tử buôn ma túy nguy hiểm, cậu mau lệnh cho người của cậu rời khỏi đó, đừng rút dây động rừng, gây trở ngại cho phía cảnh sát."

Ánh mắt Tập Vị Nam nhuộm màu đen u ám, đôi mi dày và cong, con ngươi đen nhánh đều như bị chôn vùi trong băng tuyết.

Trong lồng ngực chỉ còn lại nỗi sợ hãi và run rẩy tột cùng.

Bên tai Tập Vị Nam vang vọng lời của quân đoàn trưởng, ông ấy nói bọn họ đã chặn tín hiệu của vệ tinh… mà Diệp Bạc Hâm lại không thấy tung tích, đến thiết bị liên lạc cũng không liên lạc được…

Bọn họ có khi nào… đã gặp nhau rồi?

Nghĩ đến khả năng đó, Tập Vị Nam hít một hơi thật sâu, đáy mắt nhuốm một màu đỏ như máu, giống như vừa từ trong vũng máu moi ra hạt trân châu đen.

Tập vị Nam khó mà nói là vẫn ổn, ngón tay đều run rẩy cả lên.

"Quân đoàn trưởng, phiền ngài gửi cho tôi địa điểm mà bọn họ biến mất."

Gác máy, các đốt ngón tay đều nắm chặt đến tái bệch.

"Thế nào rồi?" Quý Giản Ninh nhìn mặt anh có gì đó không đúng, so với nét mặt tái mét lúc nãy còn thêm màu tái nhợt bất thường.

Tập Vị Nam mở tấm ảnh mà quân đoàn trưởng đã gửi, những ngón tay thon dài run rẩy, Quý Giản Ninh càng hoài nghi hơn, điệu bộ cà lơ phất phơ mất đi, thay vào đó là nét mặt nghiêm nghị lại.

Tập Vị Nam từ từ nhắm mắt lại, nhắc lại nhữnh câu quân đoàn trưởng nói một lần nữa.

Sự việc đúng lúc như vậy, Quý Giản Ninh thật sự không thốt nên lời.

Tập Vị Nam mệt mỏi ấn ấn thái dương, gọi điện cho Ưng Hy, bảo cô ấy lệnh cho người rút khỏi đó, nhanh chóng rời khỏi khu rừng.

"Nhưng… Diệp Bạc Hâm phải làm thế nào?" Ưng Hy hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc, càng thêm lo lắng cho an nguy của Diệp Bạc Hâm.

"Chuyện này không cần cô quản, lệnh cho những người đi tìm cô ấy quay lại, đừng gặp phải nhóm người đó."

…

Tập Vị Nam trong lòng vẫn hy vọng, chỉ cần Diệp Bạc Hâm không gặp phải nhóm người đó, như thế cô mới an toàn được.

Nếu như gặp phải, cô mặc quân phục trên người, đám người đó làm chuyện mua bán phạm pháp, cô lại tận mắt chứng kiến tất cả, bọn họ tuyệt đối sẽ không tha cho cô.

Nỗi lo của Tập Vị Nam không hề thừa, Tiêu Thuần sau đó đã gửi cho anh một bức ảnh, còn nói hệ thống vệ tinh khong định dạng được vị trí của cô, cô dường như biến mất vô căn cứ, đã ba ngày trước, từ một điểm nào đó đã mất liên lạc hoàn toàn.

Tập Vị Nam bị chấn động đến mức toàn thân run rẩy, tất cả ngón tay đều đang run lên, con ngươi đen nhánh ngập chìm trong cơn bão tố mù mịt.

Anh không nên bỏ mặc cô, tin là cô có năng lực tự bảo vệ được chính mình.

Chuyện của năm đó dường như lại diễn ra thêm lần nữa.

Cả người anh đều như rơi xuống vực thẳm không đáy.

Quý Giản Ninh nghe thấy lời của Tiêu Thuần, mà Tập Vị Nam lại vạch ra mấy lần đều không ghép hai bức ảnh lại với nhau, anh cứ cầm mãi điện thoại trong tay.

Ánh mắt nhìn chăm chăm, chuyển đổi qua lại giữa hai tấm ảnh.

Tròng mắt từ từ mở to ra.

Tấm ảnh mà quân đoàn trưởng gửi, vị trí biến mất của nhóm người đó, cùng với tấm ảnh Tiêu Thuần gửi, vị trí mà Diệp Bạc Hâm mất tích ba ngày trước… là cùng một điểm…

Vệ tinh phán đoán sẽ không thể sai sót, mà Diệp Bạc Hâm trên người tuyệt đối không có thiết bị ngăn chặn tín hiệu vệ tinh, vậy chỉ có một khả năng… Diệp Bạc Hâm đã gặp phải nhóm người đó…

Nếu như vậy, đã ba ngày trôi qua rồi, cô ấy vẫn bình an vô sự chứ?

Quý Giản Ninh mấy năm nay chạm trán với đủ loại nhóm người phạm pháp, bọn họ trên người không có gì khác ngoài một khuyết điểm chung, đó chính là tàn nhẫn.

Không cần quan tâm người già, phụ nữ hay trẻ em, bọn chúng đều không mềm lòng nương tay, giống như thú hoang, chỉ biết đuổi theo cái lợi, sớm đã quên mất tính người là cái gì rồi.

Tập Vị Nam nhìn thấy phản ứng của anh ta, những lúc thế này, toàn bộ sức lực của anh ta đều biến đi đâu mất, đến xem một cái cũng không dám.

"Tăng tốc độ lên! Nhanh lên!" tròng mắt Tập Vị Nam đỏ như máu, điên tiết quát tháo lên, đôi mắt sâu thẳm ẩn chứa đẩy lửa giận

"Lão đại, anh bình tĩnh một chút, sẽ không có chuyện gì đâu." Quý Giản Ninh cũng biết câu nói này của mình là nói nhảm, anh ta căn bản không nghe được, đến chính anh nói ra mà cũng thấy chột dạ.

Rơi vào tay bọn ấy làm sao có thể không có chuyện gì được?

Trừ khi cô chạy thoát khỏi, nhưng xác suất quá thấp rồi.

Hy vọng duy nhất chính là bọn người đó không phải là những phần tử buôn ma túy nguy hiểm.

…

Ưng Hy vừa cho người rút về, lần lượt sắp xếp bọn họ rời khỏi, một chiếc xe việt dã tăng tốc lao đến gần, quẹo gấp sang một bên, suýt nữa đâm phải cây cổ thụ trăm tuổi.

Phía sau lại có thêm một chiếc nữa tiến tới, xe chạy rất nhanh, dừng hẳn trên nền đất trống, qua cửa xe có thể thấy được bên trong có bốn năm nam binh.

Tập Vị Nam cả người lạnh lùng đẩy mở cửa xe, sải mấy bước đến trước mặt Ưng Hy.

"Người đều rút về cả rồi?" sự rùng mình trên người anh không thể giấu đi được, đến ánh mắt cũng lạnh lùng đến mức cảm giác như không hề có nhiệt độ.

"Đều rút về cả rồi." Hưng Hy hổ thẹn cuối thấp đầu.

Tập Vị Nam liếc qua mấy nữ binh phía sau người cô, "vậy mấy người này là chuyện gì đây?"

Đứng sau lưng Ưng Hy chính là mấy người bạn cùng phòng với Diệp Bạc Hâm, không tìm thấy Diệp Bạc Hâm, bọn họ nói gì cũng không chịu rời đi, vừa nãy Ưng Hy chính là đang dây dưa với bọn họ, không cần biết mắng thế nào, bọn họ quyết tâm không để mất đi đồng đội.

Bởi vì trong khu vực diễn tập đột nhiên xuất hiện một nhóm người không rõ danh tính, vấn đề gấp gáp, Ưng Hy không thể nói cho họ hiểu vì sao không tìm người nữa, trực tiếp rút khỏi, chỉ nói là mệnh lệnh cấp trên, bọn họ đương nhiên không chịu.

Đối với họ mà nói, không có gì quý giá hơn mạng sống của đồng đội.

Quan hệ giữa Duy Mật và Diệp Bạc Hâm tốt nhất, tính tình lại ngay thẳng, vừa nghe Tập Vị Nam chất vấn, đã trực tiếp lên tiếng, "Đại đội trưởng, đồng đội của chúng tôi đã đi mất rồi, tại sao không để chúng tôi tiếp tục tìm kiếm, ngược lại còn ra lệnh cho chúng tôi rút lui? Lẽ nào một mạng sống của đồng đội chúng tôi không bằng một quân lệnh cứng nhắc sao?"

"Cô im miệng cho tôi!" Ưng Hy quay đầu lại trách mắng cô ấy, "Tôi đều nói cả rồi chuyện của Diệp Bạc Hâm đại đội trưởng có lí do riêng của ngài ấy, cô không hiểu rõ tình hình thì đừng lên tiếng."

Duy Mật không phục, người nhiều lực lượng lớn, tại sao vô cớ bảo bọn họ rút khỏi đó?

Thấy bọn họ đều là nữ binh nên bỏ qua, đến tìm người cũng đều chê bọn họ vướng tay vướng chân sao?

"Được rồi, đừng làm loạn nữa." Lộ Hạ kéo Duy Mật lại dù cô ấy vẫn muốn tranh cãi, mắt hướng về phía chiếc xe quân đội, "Không thấy đại đội trưởng đều chính tay mang người tới rồi sao? Bọn họ kinh nghiệm dày dặn hơn chúng ta, đừng lmà mất thời gian của họ nữa."

Tập Vị Nam bây giờ không có tâm trạng trách mắng mấy người này, tất cả tâm tư đều đặt trên người ấy cả, nhưng trong đầu lại không tự chủ được hiện lên những hình tượng tàn nhẫn từng khiến anh nghẹt thở.

Bị nhóm người ấy phát hiện, bọn họ đã từ bỏ việc dùng trực thăng quân dụng để tìm kiếm, mà sử dụng hai chiếc xe việt dã.

Xe quân dụng đi ngang qua bụi gai, tốc độ cực nhanh, hướng về phía Diệp Bạc Hâm mất tích mà đi.

Ưng Hy là đội trưởng của Diệp Bạc Hâm, cũng tham gia đi tìm.

Trời tối rất nhanh, Tập Vị Nam càng lúc càng sốt ruột, giống như một thùng thuốc nổ có thể nổ bất cứ lúc nào, đang lưỡng lự giữa ranh giới căm phẫn.

Anh luôn tự thuyết phục bản thân, cố gắng khắc chế cơn điên cuồng sắp phun ra, nhưng đôi mắt và bàn tay lại không thể qua mắt người khác được.

Đôi mắt đỏ như máu dọa cả người khác, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhỏ từng giọt máu ra, đôi bàn tay bấu chặt vào ghế, những đường gân xnah cuồn cuộn nổi lên.

Sau khi trời tối, người càng lúc càng khó tìm, tốc độ xe cũng chậm dần lại.

Hai chiếc xe chia ra hai đường, bật đèn xe, hai cái đèn xe như đôi mắt của dã thú, trong bóng đêm soi rọi hết mọi ngóc ngách của khu rừng.

...

Diệp Bạc Hâm cảm giác toàn thân lạnh cóng, máu trong người dường như đã đông cả lại, cảm thấy không còn chảy nữa.

Quần áo mặc trên người đã mười ngày chưa thay, mùi hôi sộc lên tới mũi, khiến người ta buồn nôn.

Cô chau mày lại, mắt quan sát địa hình bốn phía xung quanh, trong đầu rất nhanh đã chuyển qua kế hoạch tháo thân chạy mà hai tháng qua đã học được.

Hai tay cô bị trói sau lưng, đến cổ chân cũng bị sợi dây thừng to bằng hai ngón tay, thô ráp cột chặt lại, đầu tóc ướt rượt dính trên trán, che nửa đi đôi mắt đen nhánh của cô.

Trên gò má không ngừng ra mồ hôi, vừa ướt vừa ngứa, khổ cực đến mức cô phải cắn chặt môi, máu tươi bật ra chảy vào trong miệng, thần kinh tê liệt lập tức điều động mọi giác quan, khiến cô duy trì được sự tỉnh táo.

Suốt ba ngày, cô đều không dám chợp mắt.

Thỉnh thoảng chợp mắt một tý, nghe thấy có động tĩnh, lại lập tức sợ hãi mở mắt ra.

Nhóm người đó trước mặt nhóm một đống lửa, trên ngọn lửa nướng mấy con chim và thú rừng, không ngừng tỏa ra mùi thơm.

Suốt ba ngày này, thứ bọn họ cho cô ăn đều là chút bánh mì khô lạnh tanh, cô sợ bên trong có thứ gì, quay người nôn ra hết, bây giờ đói đến cả người mềm nhũn ra.

Bọn họ vứt cô ở một bên bánh xe, dây thừng buộc ngang eo cô, rồi cột chặt vào bánh xe phía sau người, cô đến động đậy cũng không được, nghe bọn họ phát ra tiếng cười lớn ha ha ha, mấy đôi mắt xấu xa chốc chốc quay sang nhìn cô, nỗi sợ hãi trong lòng cô càng được đẩy lên đỉnh điểm.

112. Chương 112

Một cô gái trẻ, sợ nhất là điều gì?

Là đối diện với một đám đàn ông man rợ như dã thú, trong ánh mắt bọn họ đầy dục vọng, thèm thuồng nhìn khắp người cô, như muốn nhào đến xé nát áo quần cô ra, nhấn vào phía dưới để tùy tiện cưỡng đoạt.

Phụ nữ trời sinh thể lực đã yếu hơn đàn ông, cho dù ngày ngày rèn luyện, nhưng một ngày gặp phải những điều giống như đã tập luyện, cũng sẽ đè chết bạn như đè chết một con kiến vậy.

Huống hồ, trên người phụ nữ đều có một điểm yếu chí mạng…

Đó chính là trinh tiết, trinh tiết của nữ giới, có lúc còn quan trọng hơn cả mạng sống.

Diệp Bạc Hâm trước giờ chưa từng nghĩ rằng bản thân sẽ có ngày lâm vào hoàn cảnh này, cô sống trong một thành phố văn minh, cậy bản thân cũng có chút thủ đoạn phòng thủ, không sợ người khác có mưu đồ ham muốn, nhưng…

Từ trong rừng tới đây, cây to trên đỉnh đầu che cả ánh sáng, cô gặp phải nhóm người trên tay cầm súng trường, một tên man rợ đã dễ dàng gạ gục được cô.

Ba ngày trước, cô con đường trên bản đồ địa hình mà đi, chỉ còn một kilômét nữa là có thể đến được địa điểm trên bản đồ chỉ đường, nơi các con tin bị giam cầm, cô vừa qua một ngọn đồi nhỏ, nghe thấy phía trước có tiếng cười của đàn ông từ trong rừng truyền tới, hình như cao đến cổ cô.

Những lời bọn họ nói rất kì lạ, cô trước giờ chưa từng nghe qua, hình như là ngôn ngữ cua một quốc gia Đông Nam Á nào đó.

Ra khỏi khu rừng, cô nhìn thấy mười chiếc xe jeep đậu trên một bãi đất trống phía trước, đứng ở trung tâm là hơn hai mươi người đàn ông thân hình vạm vỡ lực lưỡng, cánh tay bọn họ hình như xăm hình con

đại bàng trống, khuôn mặt dự tợn, lộ ra mùi máu tanh và tàn ác.

Trên eo mỗi người đều mang một khẩu súng lục mới, trên cổ còn treo cả khẩu súng trường.

Ở Trung Quốc không cho phép tàng trữ vũ khí, đặt biệt nghiêm ngặt quản lý đối với súng ống, chỉ có cảnh sát và bộ đội khi làm nhiệm vụ mới được giữ lại súng, người thường có thể cả đời cũng không nhìn thấy súng thật.

Nhưng trên người bọn họ có đến hơn năm mươi cây, có lẽ còn hơn thế nữa.

Diệp Bạc Hâm biết mình có khả năng đã gặp phải nhóm phạm pháp rồi, trong những cánh rừng nguyên sinh, chuyện như thế này toàn hoàn không phải là hiếm gặp.

Mấy năm gần đây không phận, hải quan quản thúc nghiêm ngặt, bọn họ chỉ còn cách liều mạng, đi qua những cánh rừng nguyên sinh, vượt biên đến những quốc gia khác.

Dẫu sao, trước mắt đối với những khu rừng nguyên sinh đầy bí ẩn, trong nước giám sát rất hạn chế, nơi này đã hình thành một con đường bí mật của các băng đảng buôn ma túy.

Ở đây… còn là khu Tam Giác Vàng…

Diệp Bạc Hâm biết bản thân tuyệt đối không thể rơi vào tay bọn người này, bọn họ bản tính tàn ác, mất hết lương tâm, một phát súng là đã hạ được cô.

Cô thả lỏng người, cố hết sức giữ bình tĩnh, sắc mặt sớm đã biến thành tái nhợt, đến tay cầm súng cũng run run.

Cô nên chúc mừng bản thân vì đã không lãng phí tất cả đạn vào đội Đỏ.

Nhưng dù thế nào cũng không không ngờ được khu vực diễn tập của quân đội sẽ xuất hiện những phần tử phạm pháp.

Diệp Bạc Hâm ngồi xổm trong bụi cỏ, cô không dám manh động, bọn chúng vừa nhìn đã biết là từng qua đào tạo chuyên môn, gió thổi bụi cỏ động đậy đều có thể gây chú ý cho bọn chúng.

Cô chỉ có thể đợi, đợi bọn chúng rời đi trước, lấy trứng chọi đá là hành động ngu xuẩn nhất lúc này, cô không nghĩ là mình có thể chạy thoát khỏi tay hơn hai mươi gã đàn ông to con từng được đào tạo chuyên nghiệp.

Bọn họ mười mấy người vây thành một vòng tán gẫu với nhau, thỉnh thoảng có người dùng tiếng Anh để

thốt ra mấy câu chửi rủa bẩn thỉu, Diệp Bạc Hâm len lén từ bụi cỏ thưa thớt nhìn ra, thấy có hơi mười người phương Đông tướng mã cao to, còn có mấy người nhìn không ra là quốc gia nào.

Bọn chúng trên người mặc một chiếc áo màu đen đồng nhất, quần là quần ngụy trang, mang ủng tác chiến tiện lợi màu đen.

Sáu người quay lưng vào bọn chúng, trong tay cầm súng đứng gác, thỉnh thoảng đi vòng vòng quan sát động tĩnh xung quanh.

Cách đó không xa, bọn chúng hình như không ngờ sẽ có người, vì vậy nói chuyện rất to.

Diệp Bạc Hâm thấp thoáng nghe được tiếng bọn chúng tán gẫu, nhưng vì không hiểu ngôn ngữ của chúng, cũng không rõ đám người này rốt cuộc là làm gì.

Lúc này, có hai người nét mặt giống người phương Đông từ trong hàng ngũ đi ra, nhưng hướng mà bọn họ đi lại là…

Là chỗ mà Diệp Bạc Hâm đang giấu mình, Diệp Bạc Hâm căng thẳng toát mồ hôi hột, lòng bàn tay ướt nhẹp mồ hôi dán chặt vào cây súng lục, từ từ ngước mắt nhìn ra trước, mắt hơi nhíu lại.

Nếu bị phát hiện… cô sẽ dùng súng bắn chết bọn chúng…

Dù sao cũng chạy không thoát được, cô chi bằng tìm đến một hạ sách..

Bọn chúng hình như không phát hiện ra Diệp Bạc Hâm, càng đi đến gần, Diệp Bạc Hâm có thể nghe rõ được cuộc đối thoại của bọn chúng.

Đám người này hoàn toàn không phải là bọn buôn ma túy như Diệp Bạc Hâm đoán, mà là buôn lậu vũ khí, nghe nói hải quan thắt chặt an ninh, lần trước số vũ khí ấy đều bị giam giữ lại, vốn dĩ đã có được quan hệ tốt, ai biết được mũi cảnh sát thính như chó ngửi được mùi, hại bọn chúng tổn thất mấy trăm triệu, rất nhiều anh em bị tóm vào tù, đến cả đại ca cũng suýt chút nữa bị liên lụy đến.

Lần này bọn chúng chỉ có thể đi dọc ranh giới Myanmar, đường đi mặc dù vất vả, nhưng lại ít nguy hiểm hơn, ngoặt một nỗi, bọn chúng không thể một lần vận chuyển được quá nhiều, để tránh gây chú ý cho cảnh sát.

Phía trung đông bên ấy hút hàng, cứ luôn hối đại ca, đại ca cũng mạo hiểm, không muốn mất đi mối hời lớn mới nhận lời.

Buôn lậu vũ khí, ai mà không treo đầu vào thắt lưng, bất cứ lúc nào cũng có thể bị cảnh sát bắn chết.

Diệp Bạc Hâm càng nghe càng kinh ngạc, đoán được bọn chúng là phần tử phạm pháp, nhưng ngàn vạn lần không ngờ được rằng bọn chúng là bọn buôn vũ khí, băng đản này muốn kiếm tiền đến phát điên lên? Lại dám cả gan giữa ban ngày ban mặt áp tải vũ khí qua biên giới Myanmar?

Chẳng trách vừa nãy nhìn thấy bọn họ từ trong thùng xe phía sau lôi ra một thùng đồ để kiểm kê, nhưng cô ngồi xổm trên mặt đất, nhìn không rõ đó là thứ gì.

Âm thanh càng lúc càng gần lại, tim cô như bị bóp chặt, đập nhanh đến mức tưởng như sắp vỡ lồng ngực ra.

Mồ hôi hột từ trên má lăn xuống, cô đều không dám đưa tay lên lau, khiến tầm nhìn bị mờ đi.

Bọn họ dừng lại, bắt đầu tháo thắt lưng ra, Diệp Bạc Hâm kinh ngạc, nhắm chặt mắt.

Mặt cắt không còn một giọt máu vừa xấu hổ vừa giận dữ, đồng thời cũng thở phào một cái, may mà bọn họ không tiến thêm về trước nữa, bọn họ mà đi tới thêm mười bước nữa là cô bị lộ rồi.

Bên tai là tiếng nước xối xuống đất, kèm theo đó là mấy lời thô tục nghe không lọt tai của hai người đàn ông.

Diệp Bạc Hâm cắn chặt hàm răng, mí mắt run rẩy nhẹ.

Lúc này, người đàn ông Trung Đông cao to đứng trên bãi đất trống hướng về phía bọn họ hét lên một câu gì đó, hai người kéo quần lên, nói kháy cái gì đó rất kì quái, đến vẫy nước tiểu cũng phải gấp rút, đại ca bảo hắn ta cùng đi lại, vẫn cho rằng bản thân không là cái gì cả.

Đám người này nhảy lên xe, hai người đàn ông đã giải quyết xong vấn đề sinh lý, trên mặt hết sức thoải mái, chân thong thả chạy về phía đó.

Bên tai nghe thấy tiếng bước chân xa dần, Diệp Bạc Hâm như bị liệt cả người, tay cầm súng cứng đờ đi đến mức cảm giác như không còn là súng của mình, toàn thân ướt nhẹp, giống như vừa lội từ dưới nước lên.

Cô vẫn không muốn bỏ mạng lại tại đây.

Vừa bỏ súng xuống, đầu bị một vật gì đó lạnh tanh đập mạnh lên.

Sờ vào cây súng của hai tháng, Diệp Bạc Hâm đã quá quen thuộc rồi.

Trong lòng cô rủa thầm một câu, biết mình chết chắc rồi.

Mặt mày tái xanh, đến môi đều đang run rẩy, trong lòng vô cùng tuyệt vọng.

Sẽ không có ai cứu cô, rơi vào tay bọn người này, cô chạy không thoát rồi…

Đứng phía sau Diệp Bạc Hâm là một người đàn ông Đông Nam Á cơ bắp cuồn cuộn, hắn ta nghe không hiểu tiếng Trung, vừa nãy đoàn người ấy dừng lại, hắn ta phụ trách đi tuần tra vòng ngoài, lúc quay lại lại nhìn thấy Diệp Bạc Hâm lén lút ngồi xổm trong bụi cỏ.

Bộ đồ ngụy trang trên người hình như hòa vào màu xanh của bụi cỏ.

Diệp Bạc Hâm bị lấy đi súng, hắn ta vừa nói thì thầm gì đó, vừa đẩy Diệp Bạc Hâm đi về phía trước.

Hơi hai mươi đôi mắt lộ liễu nhìn khắp người cô, đục ngầu màu dục vọng, đồng thời tỏa ra sát khí ớn lạnh cả người.

Một cô gái xinh đẹp…

Bọn chúng đã rất lâu rồi không gặp phụ nữ, sự xuất hiện của Diệp Bạc Hâm chắc chắn đã làm dậy lên những ham muốn thú tính trong bọn tính, vẫn còn trong khu rừng u tối và ẩm ướt, vô hình chung lại tăng thêm sự kích thích, vỏ não bắt đầu tiết ra hormone, đến cả ánh mắt cũng lộ ra sự ham muốn điên cuồng.

Diệp Bạc Hâm cả người run rẩy, cô không dám tưởng tượng ra, nếu đám đàn ông này tấn công cô dữ dội…

Không… cô sẽ bị bức đến phát điên…

Diệp Bạc Hâm bị đẩy đến trước mặt một tên đội mũ nồi màu đen, râu ria lởm chởm, da sần sùi đen thui, vừa thấy tướng mạo của hắn, đã nhìn ra hắn ta là một người đàn ông Đông Nam Á điển hình sống ở vùng nhiệt đới.

Cô đã nhiều ngày không ăn gì, trên người căn bản đã không còn chút sức lực, bị đẩy một cái, cắm đầu về trước, cô nhắm mắt đợi cảm giác đau đớn khi cơ thể đập xuống nền đất.

Cánh tay lại bị người khác lôi lên, một tay quấn bên hông, cô sợ đến mức mặt trắng bệch ra, liều mạng chịu đựng, hốc mắt đỏ lên, từng giọt nước mắt nóng ran rượt dài trên gò má.

Mùi đàn ông cuồng dã nồng nặc khiến cô buồn nôn.

Cô cắn chặt môi, để không phát ra âm thanh nào.

Đối với đám đàn ông thú tính cuồng bạo này, cô phát ra âm thanh sẽ chỉ khiến chúng thêm phấn khích, cô càng thể hiện sự sợ hãi, càng kích thích cơn khát dục trong bọn chúng.

Móng tay bấu chặt vào lòng bàn tay, dùng hết chút sức lực còn lại để kiềm nén sự run rẩy, mắt khép hờ lại, định thả lỏng cơ thể, không được để lộ ra sự sợ hãi trong ánh mắt.

Đôi môi bị cô cắn đến mức sắp nát ra, trên cánh môi trắng bệch xuất hiện máu đỏ, trông mê hoặc mà lại diêm dúa.

Tên đàn ông đội chiếc mũ nồi màu đen hình như là thủ lĩnh của bọn chúng, sau khi hắn ôm ấp phụ nữ, đám người ấy mặc dù trong ánh mắt lộ ra sự phấn khích nóng lòng muốn thử, nhưng không dám láo xược.

"Quân nhân?" tiếng phổ thông của hắn không quá chuẩn xác, mang theo sự thô bạo, giọng nói hết sức vang dội.

Diệp Bạc Hâm không dám hé răng, cuối thấp đầu, cố gắng hết sức để mũ diễn tâph che đi khuôn mật của mình.

Lúc này cô không thể thừa nhận mình là quân nhân, quân nhân và phần tử nguy hiểm vốn dĩ là kẻ thù không đội trời chung, khó đảm bảo được bọn chúng sẽ không trút cơn giận lên cô.

Nhưng không thừa nhận, trên người cô lại đang mặc quân trang, người tinh ý chỉ nhìn một cái đã hiểu là chuyện gì rồi.

Một cô gái yếu đuối rất dễ khơi dậy ước muốn bảo vệ của đàn ông, cho dù là người đàn ông thô bạo ngang ngược, cũng không nỡ đánh một cô gái biết nghe lời.

Diệp Bạc Hâm cố hết sức kiềm nén nỗi hoảng sợ trong lòng, trên mặt vẫn đầy mồ hôi hột, bàn tay thô ráp của người đàn ông lỗ mãng ngẩng mặt cô lên.

Đôi mắt màu nâu tuyệt đẹp, nét đẹp của cô hoàn toàn không phải là đẹp kiểu yếu đuối mong manh, mà là một nét đẹp rất thuần khiết, giống như một vầng trăng sáng giữa đêm tối, đẹp đến mức muốn khiến người khác phá hủy.

Đáy mắt Diệp Bạc Hâm đều là sự tuyệt vọng, cô không vùng vẫy, dứt khoát người đàn ông cũng không có hành động gì quá đáng, chằm chằm nhìn cô một hồi, đột nhiên bật cười thành tiếng, ngoảnh đầu không biết đã nói câu gì với người đàn ông phía sau.

Sau đó tất cả mọi người có mặt ở đó đều cười lớn ha ha ha.

113. Chương 113

Nỗi tuyệt vọng đong đầy đôi mắt cô, cô không vùng vẫy, dù sao gã đàn ông cũng chưa có động thái quá đà, chỉ nhìn cô một lúc, rồi bất ngờ cười vang, quay ra không biết đã nói gì đó với người đàn ông đằng sau.

Thế rồi tất cả những người có mặt đều phá lên cười.

Nom người phụ nữ tuy toàn thân đang run lẩy bà lẩy bẩy vì sợ, nhưng tuyệt nhiên không hé răng rên la, Neddy Canano cảm thấy vô cùng thú vị.

Nụ cười trên mặt mỗi lúc một sâu, khấp khởi áp gần khuôn mặt nhem nhuốc sơn của cô.

Đó là một gương mặt có nét đặc trưng của phụ nữ phương Đông, đường nét mềm mại hài hòa, đôi mắt lấp lánh. Theo đà áp sát của gã, cô nghiến răng ngửa ra sao, đầu nghiêng sang một bên, tránh hơi thở nóng hôi hổi của gã.

Canano cũng không vừa, đôi mắt nheo lại như trêu đùa, gã hít hà bên má cô, rồi rê đến bên thùy tai mịn màng trắng trẻo, ánh mắt quắc lên, hà hơi vào bên tai cô.

Bị một gã đàn ông xa lạ đùa cợt, Diệp Bạc Hâm nửa bực nửa thẹn đỏ bừng hai má. Nhưng nghĩ đến hậu quả có thể xảy ra khi chọc tức gã, cô đành siết chặt nắm tay, nín nhịn.

Những gã đứng quanh thấy đại ca của mình đùa vui vẻ, cũng huýt sáo hò reo cổ vũ.

Bên tai là những tiếng dâm dật tục tằn khó nghe, cả cơ thể Diệp Bạc Hâm như rơi vào bờ vực suy sụp.

“Em gái xinh đẹp, sao em lại ở đây?

Một tay Canano nhéo hông cô, mắt híp lại.

Dĩ nhiên gã không quên người phụ nữ trong vòng tay mình, trên người cô là bộ quân trang. Đối diện với một đám đàn ông không hề lương thiện này, cô ta vẫn ép mình tỏ ra bình tĩnh, đây không phải việc người thường có thể làm được.

Liệu có phải phía quân đội cử trinh sát đến dò la tin tức không?

Nhưng cô ả cũng yếu xìu, không hề có khả nặng tự vệ.

Diệp Bạc Hâm im thin thít, Canano vẫn còn kiên nhẫn để đùa trêu cô nàng, nhưng những kẻ đứng sau lại không như vậy, chúng lải nhải nói phải cho cô ta biết mùi đời.

“Anh Ba, hay cho bọn em chơi tí, để anh em được bữa trải nghiệm.”

“Phải rồi anh Ba, chúng em không tranh với anh đâu, anh trước đi.”

Có kẻ đầu têu, những kẻ khác đều hùa theo, những cặp mắt hau háu lướt trên cơ thể cô.

Theo tiếng hò reo của bọn kia, Canano áp môi lên tai cô, thì thầm: “Em nghe chúng nó nói gì chưa? Không muốn bị chơi thì lên tiếng xem nào.”

Bờ mi cô run run, sự ngả ngớn chòng ghẹo của gã khiến toàn thân cô cứng đờ.

Những gã kia có kẻ nói tiếng anh, có kẻ nói tiếng phổ thông, và cả thứ ngôn ngữ cô không hiểu nối, nhưng nhìn ánh mắt thèm khát hau háu của chúng, đều diễn đạt một thông tin rằng chúng muốn giở trò với cô.

“Tôi…” Phải làm sao? Nếu cô nói chúng đang ở trong khu vực diễn tập của quân đội, liệu chúng có giết người diệt khẩu không? Cô đã nghe thấy giọng nói của chúng, thậm chí đã thấy rõ mặt chúng, liệu chúng có chịu thả cô đi?

Diệp Bạc Hâm ngước mắt, gắng gượng để tỏ ra thật bình tĩnh.

“Tôi bị lạc đường…”

Nom dáng vẻ cô như cố gắng lấy lòng gã, nụ cười bên khóe môi càng hếch lên.

Bộ râu lỉa chỉa khiến gã trở nên hung tợn, nhưng đôi mắt thì không hau háu bộc lộ dục vọng giống những kẻ khác. Sâu trong đôi mắt ấy là một quầng đen láy, ánh lên vài phần nguy hiểm, giống như ánh mắt của kẻ ẩn nấp trong màn đêm đợi chờ con mồi xuất hiện, khi đó sẽ nhào ra cắn xé cổ con mồi.

Bàn tay gã hờ hững đặt trên eo cô, thực chất là siết cô thật chặt, khiến cô không thể nào cựa quậy.

Ý cười càng thêm sâu, gã rướn mày: “Ớ? Sao lại chạy đến đây để lạc thế này?”

Diệp Bạc Hâm không hiểu nổi gã đang nghĩ gì, cô bụng bảo dạ, có lẽ kẻ này chỉ đang ghẹo mình.

“Chúng tôi tập huấn dã ngoại, tôi bị lạc, tôi nghĩ… đồng đội đã biết tôi mất tích, chẳng mấy chốc sẽ tìm tới…”

Canano quả thực không muốn dây với quân đội, nom cô gái tuy yếu ớt nhưng không có nghĩa đồng đội của cô ta cũng vậy, và cũng chưa biết họ có bao nhiêu người.

Người phe gã hiện rất ít, nếu đụng độ với quân đội, thua là tất yếu.

Số vũ khí này mà rơi vào tay quân đội, hẳn nhiên sẽ là mầm mống tai họa của bọn gã, nói không chừng lại bỏ mạng ở chốn này.

Không thể không thừa nhận, cô ả trước mắt đã nắm trúng thóp của gã.

Biết tiến biết lùi, cũng biết cách đọc vị người khác.

Quả nhiên có tí trí não.

"Các em có bao nhiêu người?" Canano cười nhạt, đáy mắt có sự phòng bị thấy rõ.

Diệp Bạc Hâm bình tâm đối diện gã: "Gần hai trăm."

Bây giờ cô chỉ có thể đánh cược, cô và đội Xanh nhóm A đã cắt đứt liên lạc với sở chỉ huy, nhiệm vu chưa đến lúc kết thúc, sẽ không ai phát hiện ra sự biến mất của cô.

Việc đồng đội tìm cô, chỉ là bịa đặt. Thậm chi đến cô cũng không thuyết phục nổi bản thân, nhưng bắt buộc phải để gã này tin mình.

Có lẽ, vì kiêng nể quân đội, gã sẽ thả cô ra, nhưng cũng có khả năng, cô gây rắc rối, gã cáu tiết bắn bỏ cô.

Bất kể kết quả thế nào, cô cũng không muốn rơi vào kết cục bị hãm hại.

Canano biến sắc mặt, thầm chửi bới, hất văng cô xuống sàn.

Hai trăm quân sĩ, mà bọn chúng mới chỉ vỏn vẹn hơn hai chục mạng, khác nào lấy trứng chọi đá.

"Mẹ kiếp, gần đây có tập kết quân đội, sao chúng mày không ai phát hiện ra? Chán sống rồi à? Muốn chết đừng kéo bố mày, bố mày còn chưa kiếm đủ tiền!"

Canano kéo một kẻ đứng gần gã nhất, trừng mắt hét lên với kẻ kia, chân giương cao đạp mạnh vào đầu gối hắn.

Gã kia thét lên đau đớn, lúc ngã khụy xuống sàn, vẫn không quên oán hờn lườm Diệp Bạc Hâm.

Những kẻ khác thấy anh Ba nổi điên, liền xì xồ dùng các thứ tiếng khác nhau tranh luận, sau khi biết rõ

chuyện gì đang xảy ra, những ánh mắt đồng loạt đổ dồn lên người Diệp Bạc Hâm, như những con dã thú bắt gặp con mồi, và chực chờ cấu xé.

Diệp Bạc Hâm bụng bảo dạ, mình cược nhầm cửa rồi.

Đám người này tuyệt đối sẽ không thả cô, tất cả tại cô quá ngây thơ.

"Anh Ba, chúng ta vào đây đã một ngày rồi, có thấy bóng dáng ai đâu. Làm gì có lính tráng nào. Chắc chắn do con đĩ này bịp bợm rồi."

"Mày im ngay cho tao!" Canano trừng mắt, chĩa súng vào đầu hắn: "Không thấy bóng dáng ai à? Thế nó là cái gì đây. Mày tưởng quân đội lại đơn phương hành động à? Mày lú không nhận ra thì cũng đành chịu, đừng kéo bố mày ngu theo."

Gã đàn ông vừa áp giải Diệp Bạc Hâm đến liền chìa ra khẩu súng của cô. Canano cầm lên, vung vẩy trên tay, thấy ký hiệu của khẩu súng, mặt sa sầm biến sắc.

"QSZ92, súng quân dụng cải tiến, kiểu quân đội mới nhất, không phải đội nào cũng có để dùng, ngoại trừ lính tinh nhuệ hàng đầu."

Canano nhìn Diệp Bạc Hâm kỹ hơn, gã ngồi xuống trước mặt cô, bàn tay thô bạo hất cằm cô lên, siết chặt. Ánh mắt hấp háy cười giờ đây hằn lên nanh nọc.

"Nói! Mày rốt cuộc là ai?"

Gã không muốn bị lừa bởi một đứa con gái, dẫu sau cũng là tay to khét tiếng của giới buôn bán vũ khí, gì thì gì cũng không thể điêu đứng bởi một đứa con gái được.

"Quân đội phái mày đến để thám thính hả?"

Năm năm trước, trùm sò nắm chắc vị trí trong giới chẳng cũng bị quân đội đánh sập sới đấy thôi?

Cũng chính ở khu tam giác vàng.

Cằm Diệp Bạc Hâm bị gã siết chặt tưởng sắp bể vụn, đau đến độ co ríu mày.

"Không phải…"

Canano lặng thinh quan sát cô, đôi mắt ánh lên vẻ nguy hiểm khát máu, lấn lướt từng chút một trên gương

mặt cô. Diệp Bạc Hâm ngộp thở trước khí thế áp đảo trên người gã.

Cơ thể lẩy bẩy run rẩy, cô thật sự sợ hãi gã đàn ông có tính khí thất thường này, trong lúc tức tối sẽ cho cô một viên đạn. Cô chưa muốn chết.

Rất nhiều việc cô chưa làm rõ, cô chết không nhắm được mắt.

Vào lúc Diệp Bạc Hâm cảm nhận được cơn ớn lạnh thấu xương, định bụng chết cũng phải kéo theo người chịu tội thay, thì gã đàn ông đang dùng ánh nhìn hằn học như lăng trì này cuối cùng cũng thả lỏng bàn tay gọng kìm siết cằm cô, nói nhẹ bẫng: "Được, tao tin mày lần này."

Diệp Bạc Hâm không giấu nổi ánh mắt kinh ngạc, những kẻ như chúng chẳng phải luôn thừa hành nguyên tắc diệt cỏ tận gốc, thà giết nhầm một trăm cũng không thể bỏ sót một kẻ ư? Sao lại dám bỏ qua cô được?

Những kẻ kia cũng thảng thốt không kém. Nghĩ bụng, hay gã bị ả đàn bà này làm cho mê muội mất rồi, không thèm sống nữa chắc?

"Anh Ba, anh không thể tin lời nó. Bọn đàn bà chỉ giỏi lợi dụng vẻ ngoài yếu đuối hòng tranh thủ tình thương thôi!"

Canano lạnh lùng ném cho gã cái lườm, đôi mắt sắc dài như bọc một lớp băng, nhìn mà dựng tóc gáy.

"Mày là giống lợn à? Tao bảo thả nó lúc nào?" Canano mặt bặm trợn, đôi mắt chằm chằm nhìn hắn, dáng vẻ như thể sẽ băm vằm hắn thành trăm mảnh.

Tim Diệp Bạc Hâm thót lại, móng tay bấm chặt đất cát, đau đớn cũng không thể đè nén được nỗi sợ đang không ngừng tỏa lan trong lòng cô.

Mọi thứ mịt mù khiến cô cảm nhận rõ sự kinh hãi.

Lúc Tô Cảnh Sâm đưa cô vào doanh trại, liệu có nghĩ rằng cô sẽ gặp chuyện này không?

Nếu lúc đó cô cắn răng trây lì, hoặc lừa lựa bỏ trốn, chắc đã không phải chịu nỗi khổ này.

Đêm trước ngày khảo sát, Tập Vị Nam còn hỏi, nếu như cô sợ, anh sẽ nghĩ cách để cô ở lại, mọi hậu quả có anh lo.

Nhưng cô đã nói gì?

Cô không cần sự thương hại của anh, cô tự có thể bảo vệ bản thân mình.

Ha! Sự thực đã chứng minh, quả nhiên cô thật ngu đần!

Bất kể năm năm trước trước hay bây giờ, cô vẫn không thể tự bảo vệ bản thân mình.

Giả sử cô không thể sống sót ra khỏi đây, Tập Vị Nam có… buồn không?

Canano vẫn đứng ở nơi gần đó, quay lưng về phía có ánh sáng, nheo mắt, nom gương mặt cắt không còn giọt máu của Diệp Bạc Hâm, khóe miệng hếch lên.

"Bỏ súng xuống!"

"Nhưng…"

"Đồ ngu! Bố mày bảo mày bỏ súng xuống!" Tiếng chửi của Canano vốn oang oang, lại cầm đầu cả lũ, thường ngày trông thì tưởng dễ gần nhưng thực ra hành xử rất bạo tay, thường thọc bị sau lưng, chẳng mấy ai không sợ gã.

"Con lợn ngu! Mày cũng không xem nó là ai? Áo lính mặc trên người để đùa đấy à? Sát hại một quân nhân, mày tưởng bọn chúng sẽ dễ dàng bỏ qua chắc? Đầu mày mọc để làm đồ trang trí à? Cũng không thấy hay ho ở đâu. Dây với quân đội, chắc nghĩ mình sống đủ lâu rồi nhỉ."

Bị chửi, kẻ kia nhăn nhó hạ súng xuống: "Thế giờ phải làm sao, giết cũng không được, không giết cũng không xong?"

Diệp Bạc Hâm khẽ lắc đầu: "Tôi bị lạc đường…"

Canano lẩm bẩm chửi, lại xì xồ bàn bạc với lũ người. Cô vểnh tai nghe song chả hiểu gì.

Canano nhìn sang cô, ngoắc tay chỉ vào chiếc xe, rồi lại trỏ vào cô, không hiểu đang ra lệnh gì đó, sau đấy quay người vào một chiếc xe. Những kẻ kia cũng lần lượt lên theo.

Có kẻ kéo cô dậy, lấy dây trói chặt tay chân, đẩy cô lên xe.

114. Chương 114

Diệp Bạc Hâm bị đẩy lên xe. Chiếc xe lao vun vút xuyên qua rừng cây, đầu cô bị chụp vải bố đen, che mất ánh sáng bên ngoài.

Canano ngồi trên một chiếc xe khác, còn ngồi bên cạnh Diệp Bạc Hâm là một gã to con, cơ bắp vạm vỡ người Trung Quốc. Gã lái xe cũng là người Trung Quốc, cả hai trao đổi với nhau bằng tiếng phổ thông.

Không biết có phải do đồng tình thương hại phụ nữ đồng hương hay không mà cả hai đồng loạt không đụng chân đụng chân với cô. Nhưng nội dung nói chuyện thì điên rồ và sặc mùi máu, khiến cô bất giác nép vào bên cửa xe.

Một lũ điên vô nhân tính, mạng người trong mắt chúng chỉ thậm chí không bằng cọng cỏ. Phiêu bạt trong vùng đất dữ, từ lâu đã quẳng lại pháp luật đạo đức ra sau gáy.

Xe đi lúc thì êm ru, lúc thì xóc đảo, giống như đang leo lúi, rẽ ngoặt. Cơ thể cô vốn mệt nhoài, lại phải gắng gượng tinh thần phòng bị, chẳng mấy chốc mê man thiếp đi.

Cô bị hẩy xuống xe, lúc ấy đã là ban đêm.

Đi rồi dừng, dừng rồi đi, cả ngày lẫn đêm trên đường, ban đêm thi thoảng dừng lại nghỉ ngơi vài tiếng, trời chưa sáng hẳn đã xuất phát.

Nghe chúng nói thì đợt hàng này sẽ chuyển qua Myanmar, đến vịnh Bengal rồi theo đường biển đến Trung Đông.

Đại ca của chúng sẽ tiếp ứng tại biên giới Myanmar-Trung Quốc, hai ngày sau sẽ vượt biên.

Hai ngày?

Diệp Bạc Hâm biết mình mỗi lúc một rời xa doanh trại, chúng chạy xe đã được ba ngày hai đêm…

Giờ này khảo sát đã kết thúc, mọi người có lẽ đã nhận ra sự biến mất của cô…

Cô tuyệt nhiên không thể để chúng đưa mình qua biên giới. Cô không muốn lâm vào tình cảnh bị bán ra nước ngoài.

Một khi vượt biên, sẽ không ai có thể cứu được cô, e là cả đời này không thể quay về nước…

…

Diệp Bạc Hâm dựa vào bánh xe, nghĩ cách trốn thoát.

Bên này tụ tập mấy gã có ý đồ giở trò với cô, cầm đầu hiển nhiên là gã người Trung Đông luôn đối đầu với Canano suốt dọc đường đi.

Đôi mắt ấy chứa đầy sự dâm ô, sáng quắc như đốm lửa, tục tằn săm soi trên người Diệp Bạc Hâm.

"Không xong rồi, ba ngày nhìn con bé ngọt nước này, thằng nhỏ của tao căng tức lắm rồi. Tối nay nhất định thế nào cũng phải thịt nó." Gã Trung Đông quẳng lon nước trong tay đi, quệt mép, mắt láo liên nhìn cơ thể Diệp Bạc Hâm.

Mồm mép gã văng lời dâm dật, khiến cả đám vốn nhấp nhổm manh động, lại nghe được ý đồ của gã, mắt cũng ngầu lên dục vọng, xoa tay ngứa ngáy.

"Không được, anh Ba nói rồi, không được sờ vào nó." Một gã người Trung Quốc đứng dậy, kéo gã Trung Đông kia lại.

"Anh Ba, anh Ba… đừng lấy thằng anh Ba của chúng mày ra đe bố, nó là anh chúng mày, không phải anh tao. Nó nghĩ gì, đừng tưởng tao không biết. Chúng mày nể nó, nó thì sao? Có đàn bà chỉ biết giữ cho riêng mình chơi, để bọn tao thèm nhỏ dãi ba ngày, nó thì bỏ thiu." Gã Trung Đông chửi bới om sòm, từ lâu gã đã ứa gan với Canano.

Gã này vốn không cùng một hội với cả lũ kia. Gã là người chủ hàng bên kia phái đến để tiếp trợ, lúc nào cũng ngênh ngáo, coi Canano và đồng bọn như cái đinh rỉ.

Bọn người vốn đã quá quen với những chuyện phạm pháp, những việc như cưỡng hiếp dâm ô đàn bà con gái chẳng phải ít. Bị gã Trung Đông khích, những đứa thoạt đầu còn đôi chút e rè bắt đầu rần rần đứng dậy.

Có kẻ đẩy gã đang chắn trước tay người Trung Đông ra: "Này Chí, anh Ba không có ở đây, sợ gì? Anh em nhịn mấy ngày rồi, ả này hại bọn này như ngồi trên đống lửa, không thể bỏ qua cho nó được. Chí ít cũng phải được hưởng tí thịt trên người ả, để mấy anh em sướng cái đã. Bao giờ anh Ba về, thì con này cũng tã rồi. Có nói gì thì cũng muộn. Anh Ba chả đến nỗi vì một con đàn bà mà chấp nhặt mấy anh em mình đâu."

"Phải đấy, anh Ba muốn loại đàn bà nào chả có, nói không chừng giờ lại đang bện hơi đàn bà ở đâu đó, làm gì còn nhớ đến ả này?"

"Mày nhát chết thì phắn sang một bên, đừng vướng tay bọn này."

Dưới sự đầu têu của gã Trung Đông, hơn chục gã lửa dục sục sôi tiến về phía Diệp Bạc Hâm, những kẻ khác không dám trái ý anh Ba, cũng không muốn gây hấn với những kẻ khác, đành tảng lờ coi như không thấy, điềm nhiên ngồi tại chỗ, mặc kệ bọn kia.

Gã tên Chí hiển nhiên không phải loại lương thiện, cũng chẳng hề có sự thương tiếc nào với phụ nữ, kể cả đồng hương.

Gã ngăn cản chẳng qua là bởi trách nhiệm mệnh lệnh. Gã là tay chân của anh Ba, trước khi đi anh Ba đã dặn dò không được để bọn này đụng vào đứa con gái kia.

Nhưng bọn nó đông hơn, gã cũng chả điên mà lấy đá chọi đá.

Cũng như bọn chúng nói, anh Ba chả đến nỗi vì một con đàn bà mà quay mặt với mấy anh em, cùng lắm chửi bới vài câu.

...

"Mấy người muốn làm gì?"

Diệp Bạc Hâm cảnh giác nhìn một lũ đàn ông vây chặt lấy cô. Ánh lửa đằng xa bị chúng che khuất, trên đỉnh đầu tối đen.

Tối nay không ánh trăng, cả khu rừng như chìm trong bóng đêm mịt mùng, thi thoảng vẳng tiếng động vật hoang dã trong bụi cây, âm thanh khủng khiếp đến độ rợn tóc gáy.

Nhưng so với những thứ kia, thì đám lũ súc sinh vô nhân tính trước mặt càng khiến người ta sợ hãi hơn.

"Làm gì?" Có đứa phá lên cười, cởi thắt lưng, tiếng kim loại va chạm lanh lảnh vang lên: "Con ả thối tha! Không nhìn thấy hả? Dĩ nhiên là làm thịt mày rồi!"

Người lên tiếng là gã Trung Đông, miệng nói thứ tiếng Anh trọ trẹ.

Âm thanh đầy tính nhục dục như tiếng gầm gừ của loài dã thú, đôi mắt phừng phừng phấn khích.

Gã chỉ muốn giày nát con bé trước mắt, chỉ muốn chinh phục nó.

Và càng muốn thấy bộ mặt xanh mét lừ lừ của thằng Canano khi nó quay về và thấy ả bị chơi tã tượi.

Nghĩ thôi đã thấy nổi hứng, thằng Canano quỷ tha ma bắt... không để bố mày chơi, bố mày cứ chơi, mà còn phải chơi chết con nhỏ!

Diệp Bạc Hâm sợ tái mặt, môi lập bập, cô ngọ nguậy tay chân, nhưng dây thừng siết chặt vào cổ tay, cổ chân, đau đớn khiến cơ thể tê tái. Cô muốn thoát khỏi vòng ràng buộc sau lưng, nhưng càng vùng vẫy,

chúng càng hứng chí.

Tiếng huýt sáo, những lời nhục mạ rát tai…

Có kẻ đã tháo thắt lưng.

Cô trừng trừng nhìn từng gương mặt khiến người ta phải lợm họng, ánh mắt nhạt nhòa đi trong nước mắt. Làn sương trắng phủ trùm lên đôi mắt vằn đỏ, rực lên tưởng như ứa được máu.

"Canano không tha cho chúng mày đâu!" Giọng cô khàn đặc vụn vỡ. Dù muốn nén cơn sợ hãi trong lòng xuống, nhưng không đừng được cơ thể run lên lập cập.

"Chẹp, con mèo nhỏ đáng thương, em vẫn chưa biết hả, Canano bỏ rơi em rồi, nó thưởng cho mấy anh, không thì em tưởng bọn này có lá gan để thương em?"

Gã Trung Đông cười khềnh khệch nói, đoạn ngồi xuống, bắt lấy cằm cô. Cô bị ép phải ngẩng lên, nước mắt lăn theo gò má, hai mắt hằn lên hận thù.

"Mày tốt nhất nên giết tao đi, bằng ko sẽ có một ngày tao sẽ băm vằm chúng mày quẳng cho chó ăn!" Sắp chết đến nơi còn già mồm, gã Trung Đông chạm nọc cáu tiết.

"Con khốn này! Thế thì bố mày hôm nay giã mày chết!"

Lòng bàn tay gã dày cui, lực khỏe, vung lên tát thẳng thừng vào mặt Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm theo hướng đánh nghiêng sang phải, hòng giảm lực va chạm, nhưng vẫn bị tát tối sầm mắt.

Gáy đập vào vành xe bằng thép, có thứ chất lỏng nóng hôi hổi lăn trên da đầu nhỏ xuống, lẩn vào sau gáy, chóp mũi ngửi thấy mùi tanh của máu.

Sau cái tát, khóe miệng trầy xước, rỉ máu. Cô hất đầu, thè lưỡi liếm vệt máu bên khóe môi, đầu hơi nghếch lên.

Đôi mắt đen hực lên vẻ giễu cợt, giọng nói như loài rắn khiến những kẻ khác phải rợn mình.

"Ha! Đồ hèn! Chỉ giỏi bắt nạt phụ nữ! Đáng đời mày phải chui lủi trong bóng tối suốt kiếp, bị cảnh sát truy đuổi, có chết đầu đường xó chợ cũng không ai thèm vào mà hốt xác!" Cô cố tình khích tướng gã đàn ông trước mặt. Tính cách gã cục súc, chúa ghét kẻ nào khinh thường mình.

Có thể cơn giận sẽ khiến gã giết cô.

Không đến nỗi bất đắc dĩ, cô cũng không chọn con đường này. Nhưng so với bị một đám đàn ông cưỡng bức, cô thà chết còn hơn.

"Thích chết này!"

Gã Trung Đông tức nổ đom đóm, mặt vẹo vọ, con ả chọc đúng nỗi đau của gã.

Hai tay túm lấy cổ cô, càng lúc càng siết chặt.

Mặt Diệp Bạc Hâm tím tái, hai mắt trợn lồi, cổ ngửa ra, động mạch chủ hằn lên, cô thấy hơi vị của cái chết.

Hai tay bị trói sau lưng bấm chặt vào bùn đất, hai chân co quắp, hơi thở như bị tước mất, cảm quan như khuếch đại vô hạn. Cô cảm giác máu huyết toàn thân đã ngừng lưu thông.

"Trebra, buông ra, mày giết nó bây giờ, bọn tao còn chơi gì nữa? Anh Ba về thì bọn tao phải nói thế nào?"

Bọn chúng vốn đang xem trò, nhưng thằng Trebra lại bị dắt mũi, suýt thì giết ả kia.

Có kẻ mặt biến sắc, quát ngăn gã lại.

Đùa thì đùa, nhưng đừng để có án mạng.

Trebra sực tỉnh trí, vung tay tát vào một bên má cô.

"Con đĩ đê tiện! Dám trêu bố mày, bố mày cho mày biết tay."

Lồng ngực Diệp Bạc Hâm nhấp nhô, hai mắt tối sầm, suýt thì lịm đi.

Mỗi lần thở ra hít vào, cổ họng lại rát như kim chích, máu đổ dồn lên não, đầu ù ù, hai mắt đau như chực nhảy khỏi tròng.

Không đợi cô kịp hoàn hồn, một thứ mùi đàn ông lợm giọng đã phả vào cô.

Cô kinh hãi trợn trừng mắt. Khắp người lạnh toát, toan vùng vẫy nhưng kiệt sức. Bả vai bị bấu chặt, bộ mặt tởm lợm áp lại mỗi lúc một gần…

...

Một chiếc xe Jeep băng băng trong rừng, ánh đèn rọi xuống đám lá mục ruỗng, không khí ẩm ướt lẫn mùi mốc meo phả vào chính diện.

Chiếc xe tiến vào, kẻ phụ trách gác đêm giơ súng trường, cảnh giác hô lên: "Dừng xe, không tao bắn bây giờ!"

Ánh sáng gần chiếu thẳng vào mắt hắn, nhức nhối không hé nổi mắt, ngón tay ấn lẫy cò.

Chiếc xe tức thì rẽ hướng, lướt qua người hắn, kẻ ngồi trên ghế lái thò một cánh tay, tốc độ chớp nhoáng đến độ không ai rõ gã đã làm bằng cách nào. Hắn chưa kịp nổ súng thì khẩu súng trường đã bị tước mất.

Chiếc xe đỗ lại, bánh xe suýt soát cán lên chân hắn, cự ly chỉ một xăng-ti-mét, như thể người lái xe đã tính toán chuẩn xác.

Hắn chết lặng đi, chưa kịp hoàn hồn thì cửa xe bật mở, một đôi giầy chiến màu đen đặt xuống, họng súng chĩa vào trán hắn.

"Ngu đần! Võ vẽ như trò mèo, không hiểu thằng Ba dạy chúng mày kiểu gì."

Họng súng lạnh lẽo tì lên trán, cơ thể cứng đờ, nhưng nghe giọng nói lạnh lùng mà quen thuộc, hắn sợ đến nỗi bủn rủn hai chân.

"Đại... đại ca..."

Gã đàn ông mặc đồ bảo hộ đen hừ mũi, ngón tay thoắt xoay vòng, ném khẩu súng cho kẻ đang trố mắt kia.

Động tĩnh phía bên này cũng gây sự chú ý mấy gã đang ngồi yên tại chỗ. Chúng vừa đứng dậy, thì thấy một người đàn ông toàn thân toát ra vẻ ma mị từ từ tiến lại, như một ác quỷ trong màn đêm, phả ra sát khí lạnh lùng.

115. Chương 115

Gã đàn ông mặc đồ bảo hộ đen hừ mũi, ngón tay thoắt xoay vòng, ném khẩu súng cho kẻ đang trố mắt kia.

Động tĩnh phía bên này cũng gây sự chú ý mấy gã đang ngồi yên tại chỗ. Chúng vừa đứng dậy, thì thấy một người đàn ông toàn thân toát ra vẻ ma mị từ từ tiến lại, như một ác quỷ trong màn đêm, phả ra sát khí lạnh lùng.

“Đại… đại ca?”

Mấy kẻ kia nhìn thấy gã như thấy ác quỷ, mặt thảng thốt.

Người đàn ông đáng lẽ phải ở biên giới tiếp ứng chứ, tại sao lại đường đột xuất hiện ở đây?

Ánh nhìn không một hơi ấm lãnh đạm lướt qua chúng, tháo đôi găng tay màu đen trên tay quẳng về phía sau.

Người theo sau gã có làn da rất trắng, tướng tá cao ráo. Kẻ được gọi là “Đại ca”, khóe miệng còn thi thoảng hếch lên, còn kẻ đi sau gã lại mang bộ mặt vô cảm, dáng đứng thẳng tắp.

Cùng một bộ đồ bảo hộ, đại ca mặc vào thì có cảm giác bông lơn, còn gã mặt vô cảm mặc vào lại như chìm hẳn vào bóng đêm.

Bước chân nhẹ bẫng, không gợi cảm giác hiện diện.

Nếu không phải đại ca quẳng găng tay đi, hắn giơ tay bắt lấy thì e tất cả mọi người đều bỏ qua sự tồn tại của hắn.

“Thằng Ba chưa về?” Người đàn ông liếc khóe mắt, nhìn mấy kẻ kia.

Đứng trước mặt người đàn ông có khí thế áp đảo, toàn thân chúng bất giác cảnh tỉnh, thần kinh căng như dây đàn, chỉ sợ vụng tay vụng chân, mồm miệng nhầm nhọt.

A Chí đứng dậy, cúi đầu, cung kính nói: “Thưa đại ca, anh Ba nói phải hai ngày nữa mới về kịp. Anh ấy sẽ về ngăn chúng nó, trước khi phát chuyến hàng thứ hai.

Gã đàn ông gật đầu, tay bâng quơ nghịch khẩu súng nhỏ nhắn trong tay.

A Chí lưỡng lự ngẩng đầu, cân nhắc hỏi câu mà tất cả mọi người đều muốn biết.

“Sao đột nhiên đại ca lại đến đây?

Mắt ngó về đằng sau gã.

Chỉ một chiếc xe và một kẻ mặt thộn đi cùng.

Gã quả là bạo gan, dám xuất hiện chỉ với một tay thuộc hạ.

Bao nhiêu người muốn ám hại gã, mạng gã còn quý hơn vàng, nhưng người đàn ông này lại ngông cuồng đến mức bỏ ngoài mắt tất cả.

Gã rất hay cười, đôi mắt ma mị sáng ngời, phản chiếu ánh sáng như lân tinh lấp lánh trong màn đêm.

Nhưng… chúng đều biết đó chỉ là biểu hiện bề ngoài, người đàn ông này dã man hơn bất kì ai, chưa từng để cơ hội cho bất kì ai phạm lỗi…

Gã có một trăm cách để người ta sống không bằng chết.

Người đàn ông không trả lời, chỉ cười nhạt. Trái lại, gã vô cảm đằng sau lên tiếng: "Các người bị cảnh sát để mắt theo dõi. Lại xông vào khu vực diễn tập của bộ đội. Hiện phía quân đội đã phái người trung lùng. Đại ca không đến dọn tàn cuộc, nhẽ nào đợi các người "Nhập kho" khai đại ca ra."

Mấy kẻ tướt mồ hôi, họ tưởng chạy suốt đêm đã cắt được đuôi, không ngờ quân đội vẫn phát giác ra dấu vết của chúng.

Không ngờ đại ca ở nơi biên cương xa xôi vẫn nắm rõ tình thế hiện tại.

"Thưa đại ca, dù vào khám ngồi, chúng em cũng nhất quyết không khai ra anh." Mấy kẻ vội vã tỏ lòng trung thành, chỉ sợ muộn một giây, người đàn ông mất vui, sẽ bắn chết chúng.

Gã cong khóe mắt, chúng dĩ nhiên không dám, bởi người vào đó rồi cũng không có cơ hội hé răng.

"Nghe nói mấy đứa mày bắt được một đứa bộ đội?" Người đàn ông khẽ cười, đôi mắt đen như nhuốm sao li ti, rực rỡ đến độ chúng không rời được tầm mắt.

Tiếng nói tuy có ý cười nhưng lại mang cảm giác áp lực kinh khủng.

Không thể đoán nổi ý gã là gì, mấy đứa quay ra nhìn nhau.

Con bé bộ đội kia, lúc này e là đã bị…

Bấy giờ, càng tiến lại gần nơi chúng nghỉ ngơi, thì tiếng đàn ông hò reo, lẫn giọng ngã ngớn càng văng vẳng.

Hình như còn có tiếng nức nở rất khẽ của phụ nữ.

Gã khựng lại, nheo mắt nhìn về phía bọn người đang quây tụ lại với nhau.

Lũ chúng túm tụm lại, không nhìn rõ bên trong đang có chuyện gì.

Dưới đất rải rác quần, thắt lưng…

Hỗn độn…

Gã rướm mày: "Sao lại có đàn bà ở đây? Chúng mày áp vận còn dẫn đàn bà theo hoan lạc à?"

Nói đến câu sau, giọng gã trở nên rền vang, mang theo hơi ớn lạnh rùng mình.

Thường ngày chơi đùa thế nào cũng được, gã đều mắt nhắm mắt mở cho qua, dù sao chúng cũng không phải lũ tử tế, lương thiện và sự đồng cảm thừa thãi chỉ tổ hại chết chúng.

Nhưng gã chúa ghét công tư bất phân, những tấm gương vì đàn bà mà bỏ mạng không phải ít.

A Chí theo anh Ba bao nhiêu năm trời, tuy anh Ba cũng là nhân vật khét tiếng tàn ác, nhưng anh Ba làm người có nguyên tắc, không vô cớ nổi giận.

Còn đại ca.. hỷ nộ vô thường, khẩu phật tâm xà…

Không ai biết được gã đang nghĩ gì, một giây trước có thể xưng anh gọi em, nhưng chỉ một giây sau đã thọc cho nhau một nhát dao…

Người đàn ông này hành sự không hề dựa theo nguyên tắc nào, hoàn toàn dựa theo thú vui…

"Thưa anh… chúng em không… dắt theo đàn bà, là… là con bé bộ đội…" A Chí dằn nỗi sợ trong mình xuống, run run trả lời.

"Hở? Con bé bộ độ?" Giọng gã thấp thoáng vẻ nguy hiểm, ngữ điệu nhẹ bẫng như dòng suối chuyển mình, nhưng lại khiến người ta sởn tóc gáy, ớn lạnh.

Gã hơi nghiêng đầu, tên mặt thộn đằng sau liền hiểu ý.

Vào chính lúc tất cả chưa kịp phản ứng, hắn đã rút súng từ bên hông, nổ đạn mấy phát "Đoàng đoàng" về phía bọn người kia.

Tiếng om xòm lập tức im bặt.

Đạn không nhắm vào bất kì người nào, mặt đất cuộn bụi mịt mù.

Những kẻ không tham gia mặt mày trắng bợt, lòng thầm thở phào.

Còn đám kia bất ngờ bị ăn đạn thì chết sững, ai dám bắn chúng?

Nhẽ nào đám quân đội xuất hiện?

Nghĩ tới đó, chúng biến sắc mặt, nhặt vội súng trường vất ở bên, đồng loạt quay ra.

Đôi mắt thon dài của người đàn ông hơi nheo lại, đối diện với hơn chục họng súng đen ngòm, mặt gã không đổi sắc, miệng vẫn đeo nụ cười như tắm gió xuân.

Gã mặt thộn lại bắn một phát đạn xuống đất: "Mù à? Chĩa súng vào ai?"

"Đại… đại ca…"

Có kẻ thất kinh trợn tròn mắt, súng trên tay rào rào rơi xuống đất.

Không kẻ nào có thể ngờ đại ca lại bất thình thình có mặt tại đây. Dám bắn chúng, chỉ có thể là A Cố, người luôn túc trực bên đại ca.

Từng có kẻ phản nghịch ý đại ca, tuy không gây ra tổn thất gì, song gã vẫn biết được.

Gã cười bảo, nếu đã thích chơi đàn bà, thì cho mày thỏa nguyên được chết dưới đóa mẫu đơn vậy.

Kẻ kia sau đó bị đại ca chuốc thuốc kích dục, cho mấy đứa con gái quần tơi tả, sau thì kiệt sức chết trên giường, trên môi còn nguyên nụ cười kinh dị.

Từ đó, không ai dám chơi gái trước mắt đại ca.

Hôm nay chúng nó u mê lú lẫn nên mới quên điều cấm kỵ của đại ca.

Quỷ tha ma bắt, lại bị đại ca bắt được…

Chúng đứng khép nép sợ sệt, cúi gằm đầu chết lặng, mười mấy gã đàn ông cao một mét tám, mét chín sợ không dám thở ra hơi, người lập cập.

Qua khe hở giữa chúng, vẫn thấp thoáng thấy một gã đàn ông cao to quỳ trên đất, quần tụt xuống đầu gối.

Nghe tiếng súng, hắn cũng chết sững vì sợ, nhưng cổ bị cắn nghiến, không tài nào quay đầu được.

Gã tức tối túm tóc ả đàn bà, miệng lầm rầm chửi bằng một ngôn ngữ nước ngoài, ả đàn bà vẫn nhất quyết không buông, như phải liều mạng cắn rời được miếng thịt mới thôi.

Hắn la oai oái vì đau, điên lên bóp cổ ả đàn bà, ả không thở được mới từ từ lơi lỏng.

Gã đàn ông mặc đồ bảo hộ đen rướn mày, hào hứng đi về phía cả hai.

Đám người lập tức rẽ lối.

Ánh mắt lạnh lùng lướt trên người phụ nữ bị bóp cổ đến thở không ra hơi.

Bộ quân trang bị xé nát, áo sơ mi tụt một nửa, để lộ bờ vai tròn lăn lẳn và xương đòn gợi cảm, đai lưng xổ tung, trông cả người tơi tả.

Gương mặt bôi sơn không nhìn rõ đường nét, hai má sưng đỏ, khóe miệng rỉ máu, nhưng đôi mắt đen ấy tóe lên căm hờn ngùn ngụt.

Giống… quá giống…

Ánh mắt ấy… giống gã ngày xưa…

Cũng tuyệt vọng nhưng không cam lòng, muốn chết, lại muốn báo thù…

Trông đôi mắt ấy đã mất đi sắc thái, càng lúc càng trống rỗng, gã nhíu mày, đạp vào bả vai Trebra.

Một cú đạp của người đàn ông dùng đến tám phần lực, Trebra ngã vật ra đất, bờ vai vang tiếng “rắc” giòn tan, không biết bị gãy xương hay bị trật khớp.

Gã tái nhợt mặt mày vì đau, gương mặt nhăn nhúm vặn vẹo dữ tợn.

Diệp Bạc Hâm được buông ra, miệng há hốc thở lấy thở để, liên tiếp bị bóp cổ hai lần, trên cổ đã bầm lên

xanh tím.

Sức lực toàn thân như bị rút cạn, cô nằm bẹp dưới đất, hai tay vẫn bị trói sau lưng.

Cô hơi ngước lên, phần đầu đau như sắp nổ tung vì thiếu khí.

Tầm nhìn mờ mờ ảo ảo, nhắm mắt, lại mở, tầm nhìn dần dần rõ rệt.

Người đàn ông đứng trước mặt cô, từ trên cao ngó xuống, nhìn cô như vị quân vương nhìn con sâu cái kiến, khóe miệng nhếch cười, đường nét khôi ngô trong đêm đen lại càng bí hiểm, ma mị.

"Giang Diệc Đình…"

Diệp Bạc Hâm rặn ra ba chữ, giây thần kinh căng thẳng "Bựt" một tiếng như đứt sợi dây đàn cuối cùng.

Gương mặt gã lộ vẻ kinh ngạc, nụ cười khóe miệng càng rõ rệt.

Lúc này Diệp Bạc Hâm nhếch nhách, khác xa mười vạn tám ngàn dặm so với dáng vẻ thường ngày, gã khó có thể nhận ra.

Huống hồ lần gặp trước cách đây đã hơn hai tháng. Còn trước đó, cả hai đã tám năm không gặp.

Diệp Bạc Hâm thấy điệu bộ lãnh đạm của gã, trong mắt ngoại trừ vẻ kinh ngạc ra thì không còn một thứ cảm xúc nào. Cô biết gã chưa nhận ra mình.

Đối diện với đám hổ báo này, cô suýt thì…

Bất kể Giang Diệc Đình có mang thân phận gì đi chăng nữa, nhưng cô vẫn quen biết anh ta…

Diệp Bạc Hâm như túm lấy cọng cỏ sau cùng, ngước đôi mắt đen, ngân ngấn lệ.

Giọng cô không dịu mỏng như thường ngày, mà khàn khàn, quả thật khiến Giang Diệc Đình nhất thời chưa đoán ra cô là ai.

"Giang Diệc Đình…" Diệp Bạc Hâm lại gọi, nước mắt suýt ứa ra.

"Diệp Bạc Hâm… tôi là Diệp Bạc Hâm…" giọng nói lách khỏi cuống họng.

Diệp Bạc Hâm nghe thấy, đồng tử hơi co lại, nhìn người phụ nữ tàn tạ trước mặt mà không thể tin nổi.

Gã ngồi xuống, gương mặt khôi ngô áp gần, tay giơ ra nâng cằm cô lên, đôi mắt hơi nhíu lại.

"A Cố, nước."

Đại ca biết ả đàn bà này?

Gã mặt thộn lanh lẹ lấy nước. Giang Diệc Đình xốc cánh tay cô lên không hề thương tiếc.

116. Chương 116

Bây giờ Diệp Bạc Hâm trên xuống toàn thân chỗ nào cũng đau, lúc nãy phản kháng kịch liệt, bị người ta giáng vài cái bạt tai, khoé miệng bị nứt ra, hai má đau đến không có cảm giác.

Cánh tay bị người ta kẹp chặt, đâm vào phía sau bánh xe, cả cánh tay giống như bị người khác người khác cứng rắn bẻ gãy.

Giang Diệc Đình nhấc cánh tay cô lên, cô thuận theo dựa lưng vào bánh xe, nhưng cũng nhíu mày, cắn đôi môi rách nát, một tiếng kêu nhẹ vẫn ngăn không được thoát ra ngoài.

Hai gò má đầy mồ hôi, cô hơi hơi khép mắt, thở hổn hển.

Giang Diệc Đình mắt nhìn đánh giá cô gái trước mặt, rõ ràng đau đến chết cũng không hé miệng phản kháng, tính cách rất quật cường.

Giang Diệc Đình vặn mở nắp chai nước suối, hơi hơi nghiêng miệng chai đổ lên mặt cô.

Diệp Bạc Hâm trừng to mắt, hơi hơi nghiêng đầu, nheo mắt nhìn anh.

"Cởi trói cho tôi, tôi tự mình làm…"

Một thân bộ dạng nhếch nhác, giống như con cá nằm trên thớt, lại còn dám ra lệnh cho anh.

Giang Diệc Đình bị cô chọc cười.

Cô gái này dựa vào cái gì sai khiến anh? Đừng quên những người lúc nãy muốn luân phiên làm nhục cô là

thuộc hạ của anh.

Anh cười như không cười nhìn cô.

Diệp Bạc Hâm cũng không biết đầu cô đang có vấn đề điên rồ gì nữa, vậy mà dám dùng ngữ khí mệnh lệnh nói chuyện với anh.

Nhìn thái độ tôn trọng và sợ hãi của đám người này đối với anh, còn có dáng vẻ nghiêm khắc của người đàn ông, Giang Diệc Đình… không phải là dạng hiền lành gì…

Nhưng trong tiềm thức của cô, cho dù cách trở bao nhiêu thời gian, trên người anh xảy ra biến hoá gì, chàng thiếu niên của thời niên thiếu, mãi mãi lưu trong ký ức của cô…

Trước đây, anh đã không làm hại cô, bây giờ… cũng sẽ không phá vỡ tình cảm giả vờ giả vịt năm đó…

Từ khi Giang Diệc Đình bắt đầu xuất hiện, những người sau lưng đều trong tình trạng lo lắng, không thể hiểu được vị ông trùm nghe tin đã sợ mất mật này đang nghĩ gì.

Bọn họ sợ Giang Diệc Đình trách phạt, lại nhìn thấy một loạt hành động vô cùng kỳ lạ của anh, càng khiến bọn họ kinh hoảng, cô gái suýt chút nữa bị bọn họ cưỡng hiếp cô dường như quen biết lão đại, trực tiếp chào anh bằng tên huý, lại tự nhiên ra lệnh cho người đàn ông máu lạnh…

Tất cả mọi thứ đều vô cùng kỳ lạ, vượt qua giới hạn tâm lý chịu đựng của bản thân mình.

Nếu như đại ca từng quen biết cô, đại ca có khi nào thay cô đòi lại công lý không?

Vậy bọn họ không phải là tiêu đời rồi không?

Trebra đối với Diệp Bạc Hâm hận đến nghiến răng nghiến lợi, cô gái thối này suýt chút nữa đã cắn một miếng thịt ở cổ anh, lại hại anh bị Giang Diệc Đình đạp một phát, cánh tay này sợ rằng muốn gãy rồi, anh tuyệt đối sẽ không tha cho con đĩ này!

Trebra loạng choạng đứng dậy, đôi mắt giống như thấm nọc độc hung tợn, hung ác khoét trên người Diệp Bạc Hâm.

“Ông Giang, con điếm này là quân nhân, cô ta hại chúng ta bị truy đuổi, nếu như vì cô ta, chỗ hàng hoá này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chủ tịch Fisler sẽ không buông tha cho cậu…”

Trebra cho rằng lôi Fisler ra, Giang Diệc Đình sẽ suy nghĩ cẩn thận, đến lúc đó anh sẽ làm bất cứ điều gì anh muốn, tàn nhẫn trừng phạt cô gái đã hại anh mất mặt này.

Fisler là ông chủ lớn nhất cùa Giang Diệc Đình, anh không vì một cô gái mà đắc tội với Trebra, Trebra là cánh tay đắc lực của Fisler, đại diện cho bộ mặt của Fisler.

Tất cả mọi người nghe xong, cũng nghĩ tới điều này, trái tim đang treo trên cao từ từ hạ xuống đất.

Chỉ cần đem chuyện này đẩy lên trên người Trebra, đại ca nể mặt Fisler buông tha cho Trebra, sẽ không tính toán với anh em của mình nữa…

Tuy nhiên Giang Diệc Đình lại là một tên mánh khoé, làm việc không theo đúng luật, từng bước từng bước đi đến vị trí ngày hôm nay, quân hoả giới dường như không có người dám đắc tội với anh, một tên lính đánh thuê nhỏ bé dám đe doạ anh?

Thật đúng là xem Giang Diệc Đình thành kẻ ăn chay rồi…

Truyền ra ngoài, mọi người sau này đều cho rằng anh anh dễ bắt nạt, ai ai cũng muốn cưỡi trên đầu anh, anh lười biếng động thủ lập uy.

Đáy mắt đều là ngôi sao sáng lạn, ngón tay thon dài cầm lấy thân chai, đặt trên nền đất.

Đôi mắt anh hơi nheo lại, hơi hơi nghiêng người, cánh tay dài vòng qua bên người Diệp Bạc Hâm, ngón tay linh hoạt trong nháy mắt cởi dây trói.

Đầu ngón tay nhặt lên sợi dây thừng nhuộm máu, cơ thể cao lớn đối mặt với những đèn xe sáng loáng, ánh sáng chiếu trên khuôn mặt cười như không cười, trong sự im lặng chung của khu rừng, giống như tu la đòi mạng.

Giang Diệc Đình nhếch môi, đôi mắt nhẹ nhàng rơi trên cánh tay che trên người Trebra.

“Cậu cho rằng tôi sẽ sợ Fisler?”

Anh sớm đã không còn là thiếu niên bị bất cứ người nào sỉ nhục năm đó nữa rồi, anh hôm nay là vua của giới buôn bán vũ khí, động động ngón tay cũng có thể lật nửa bầu trời Trung Đông.

Không có anh cung cấp hàng, không tới một tháng Fisler đã bị chính phủ Cộng hoà đánh bại rồi.

Tương tự như vậy… không có anh mở lời, không có thương gia vũ khí nào dám gửi vật tư đến tay Fisler…

Người to con trước mặt đúng là ngu ngốc, không làm rõ tình hình đã dám cùng anh ra lệnh.

Fisler làm sao có thể chọn một người dũng cảm vô mưu tới giao dịch cùng anh?

Diệp Bạc Hâm đau đến toàn thân phát run, trên cổ tay bao phủ bởi vết bầm tím, lúc cô đấu tranh, làn da trắng mềm mại lộ ra tơ máu.

Hai tay bị trói quá lâu, máu huyết không thông, đầu ngón tay lạnh toát.

Cô run cầm cập cởi sợi dây thừng ở mắt cá chân ra, cắn răng kéo quần áo bị người ta cởi ra, đầu ngón tay thuận theo đưa xuống.

Trước mặt đám cầm thú suýt chút nữa chà đạp cô, cô lúng túng che đi phần eo, khuôn mặt đan xen trắng xanh.

Giang Diệc Đình di chuyển cơ thể, đứng chắn trước mặt cô.

Vừa nhìn thấy Giang Diệc Đình di chuyển, một số chưa thu lại kịp tầm mắt, đối diện với đôi mắt cười lạnh lúc đó của Giang Diệc Đình, có tia nguy hiểm nhuộm trong vầng nhàn nhạt, tan chảy trong đôi mắt màu nâu.

Hành động của anh rõ ràng, tuyên bố rằng cô gái trước mặt anh bảo vệ rồi, ai cũng không thể động tới.

Tất cả mọi người đều doạ sợ đến nỗi sống lưng cứng đờ, lặng lẽ dịch chuyển.

Quần áo trên người Diệp Bạc Hâm bị người xé rách, căn bản không che được hết bờ vai tròn, các nút áo trên áo khoác bị kéo đứt rơi trên sàn nhà, cúc ở thắt lưng cũng bị làm hỏng rồi.

Cô căm phẫn một tay kéo quần, một tay kéo chặt áo khoác quấn quanh người.

Giang Diệc Đình đem hành động của cô đặt vào đáy mắt, dường như biểu cảm. của cô rất thu hút anh, vậy mà thấp giọng cười ra tiếng.

“A Cố, đi ra xe lấy áo khoác của tôi đưa vào đây.”

Trên mặt vẫn như cũ không có biểu cảm gì, nhưng trong đáy mắt lại gợn lên những con sóng nhẹ.

Liếc mắt nhìn phía cô, mặt không biểu cảm quay người, lần này nhận lệnh làm một chân sai vặt.

Sắc mặt mấy người kia biến đổi, sắc mặt của Trebra so với nuốt phải ruồi nhặng còn khó coi hơn.

“Ông Giang, chẳng lẽ ông muốn vì một cô gái mà đối đầu với Phi Tư Lặc sao?” Trebra hô lên, giọng nói to hét lên khiến người ta đau đầu.

Giang Diệc Đình không khách khí xoa xoa lỗ tai, bước về phía anh vài bước, ngón tay thon dài đưa ra trước mắt anh, khoé miệng nhếch lên, xấu xa thổi một hơi.

“Tôi nói… lính ngu ngốc, anh nên hiểu rõ tình hình, bây giờ là anh vì một người phụ nữ đối đầu với tôi, cùng với Fisler có quan hệ gì? Cậu nói xem… nếu như Fisler biết anh trong lúc thực hiện nhiệm vụ chơi một cô gái, còn đánh mất hàng, Fisler liệu có một phát bắn bỏ anh?”

Giang Diệc Đình vừa nói vừa lấy tay làm hình khẩu súng, chĩa vào trán anh ta, hơi hơi nhướn mày, nụ cười ở khoé miệng ngày càng sáng lạn, giống như có thể làm tan chảy băng tuyết mùa xuân tháng ba.

Một thân cảm giác áp lực mạnh mẽ bổ xuống, Trebra bị ép lùi về sau, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt run run.

Giang Diệc Đình nhìn anh bị doạ tới mức nói không ra hơi, mỉm cười mỉa mai.

Mặt Diệp Bạc Hâm không cảm xúc nhìn trò hề trước mặt, như thể không quan tâm, nhưng đôi mắt không ngừng lan truyền sự hận ý mãnh liệt, che phủ lấy người đàn ông Trung Đông.

Cô nói qua, chỉ cần còn sống, thì nhất định sẽ báo thù!

A Cổ lấy áo khoác của Giang Diệc Đình tới, Giang Diệc Đình tuỳ tiện cầm lấy, liếc mắt nhìn cô, nụ cười trên mặt sáng lạn.

Hai đồng tử Diệp Bạc Hâm run run, một luồng hơi thở mãnh liệt lao tới, ánh mắt liền bị che phủ bởi một tấm vải đen.

Giang Diệc Đình mạnh mẽ ném áo khoác về phía cô, che lấy đầu cô.

Khoé miệng khuôn mặt bị tê liệt bên cạnh động đậy, nhìn cô gái ngây ngốc một lúc, mới kéo xuống chiếc áo khoác che mặt.

Sắc mặt Diệp Bạc Hâm không tốt lắm, bóng mờ lúc nãy vẫn chưa lấy đi, lại bị Giang Diệc Đình làm như vậy, im lặng oán giận, căm giận bàn tay trong áo khoác nắm chặt.

Thân phận như cá nằm trên thớt, Diệp Bạc Hâm chậm rãi khép mắt lại, giấu đi sự khó chịu dưới đáy mắt.

Cô không muốn mặc chiếc áo khoác này, trên người có một mùi hương nam tính khiến cô không thích, nhưng cô thà chịu đựng còn hơn để lộ ra trước mặt những con sói này.

Toàn thân Diệp Bạc Hâm mềm nhũn, tay chân không được hoạt bát, cơn choáng váng trước mắt ập đến.

Nửa ngày sau mới mặc được áo khoác to rộng này, ở giữa eo buộc một thắt lưng.

Cô gắng gượng dựa vào thân xe đứng lên, đôi tay Giang Diệc Đình khoanh tay vào ngực, cả quá trình cũng không giúp đỡ, chỉ nhìn cô từ từ làm đi làm lại nhiều lần.

Diệp Bạc Hâm nhục nhã quay lưng với tất cả mọi người, xé một mảnh vải từ chiếc áo khoác rách, móc vào đai quần, kéo chặt… buộc lại một nút…

Làm xong, cũng tiêu tốn hết vài phút, toàn thân mồ hôi đầm đìa quay người lại.

Sau lưng dựa vào thân xe, thở hổn hển…

Giang Diệc Đình rất cao, cao khoảng gần một mét chín, chiếc áo khoác dài mặc vào dài đến đầu gối Diệp Bạc Hâm.

Chiếc áo khoác to rộng bao lấy cả người cô, một màu đen lạnh, cộng với đôi đồng tử lạnh băng, khiến cho trái tim tất cả những người đã bắt nạt cô rút chặt, giống như nỗi sợ hãi tự nhiên sinh ra khi đối diện với đại ca.

Tiếng cười của Giang Diệc Đình phá vỡ không khí trầm lặng của sự tức giận, con người này cho dù đối mặt với tình huống khó khăn gì, anh đều cười to lên.

Diệp Bạc Hâm liếc nhìn anh ta…

Giang Diệc Đình cong người xuống nhặt chai nước, mỉm cười nhét vào tay cô, chống cằm.

“Này, rửa một chút đi, nhìn thấy không quen chút nào, tôi vẫn thích nữ thần sạch sẽ thoả mái hơn.”

Diệp Bạc Hâm ngần ngại nhìn chằn chằm ngón tay anh, nâng mí mắt lên, cô muốn từ chối, không muốn rửa sạch mặt để đám người này nhìn thấy diện mạo của cô.

Giang Diệc Đình dường như nhìn thấu suy nghĩ của vô, nhướn mày lên, “Nếu cô không tự mình rửa sạch, vậy tôi giúp cô. Dù sao việc chăm sóc người khác, tôi cũng làm không ít, nhìn vào làn da thô dày thịt này của tôi, nếu như không cẩn thận, sứt mẻ ở đâu, huỷ hoại dung nhan thì phải làm sao a?”

Giang Diệc Đình có thể không biết một câu nói của bản thân khiến mặt hồ yên tĩnh lại dậy sóng, sắc mặt mọi người một lần nữa biến trắng bệch.

Hai từ nữ thần giống như một quả bom ném vào trong tay bọn họ, ngột ngạt đến sắc mặt biến xanh.

Anh đã nói như vậy, Diệp Bạc Hâm cũng không nhiều lời nữa.

Có Giang Diệc Đình làm chỗ dựa, bao nhiêu tính toán của cô là bỏ đi.

Không trêu chọc anh tức giận mới là việc cấp bách trước mắt.

117. Chương 117

Lượng nước của một chai nước suối không đủ để rửa sạch, đại khái nhìn ra được đường nét.

Diệp Bạc Hâm tránh ánh sáng chói mắt của đèn xe, nâng tay áo lên, trực tiếp lấy áo khoác lau đi vết nước bẩn trên mặt.

Sau khi lớp dầu trên mặt được rửa đi, những vết tích bị người ta tát vào mặt càng rõ ràng, toàn bộ khuôn mặt sưng phồng.

Diệp Bạc Hâm dường như không cảm nhận được nỗi đau nữa, cũng không sợ bị hủy hoại sắc mặt, liều mạng lau sạch bụi bẩn trên mặt.

Trong đáy lòng của cô chỉ có một ý nghĩ: khuôn mặt này lúc nãy bị chạm vào, cô quá bẩn thỉu…

Giang Diệc Đình đem sự phẫn nộ của cô đặt vào đáy mắt, ánh sáng vỡ vụn càng trở nên rực rỡ, nụ cười ở khoé miệng càng cong lên càng lớn.

“Nữ thần, cô nói xem vì sao mỗi lần tôi nhìn thấy cô, cô đều làm ra bộ dạng nhếch nhác như vậy?”

Nói rồi, ngón tay thon dài của Giang Diệc Đình cọ xát vào cằm, đôi mắt dài nheo lại thành một đường.

Anh dường như nghĩ ra gì đó, nhướn mày nói: “Đúng rồi, cô chẳng lẽ không cảm thấy cảnh tượng đêm nay rất quen thuộc, năm năm trước…”

Giang Diệc Đình cười lớn tiếng, lại không tiếp tục nói, Diệp Bạc Hâm ngược lại bị anh kích động hứng thú, mở một đôi mắt to tròn đầy tơ máu chằm chằm nhìn anh.

Lại là năm năm trước… cô bây giờ đối với năm năm trước rất nhạy cảm, cô rất tò mò muốn biết năm đó đã xảy ra chuyện gì?

Có bao nhiêu người biết được, còn Giang Diệc Đình… một người biến mất vào tám năm trước, dường như cũng biết chuyện năm năm trước…

Có phải là mọi chuyện như cô nghĩ không?

Giang Diệc Đình nói về năm năm trước, cùng với chuyện cô tò mò có liên quan không?

"Năm năm trước làm sao?" Diệp Bạc Hâm vô thức hỏi.

Giang Diệc Đình hiển nhiên không ngờ rằng cô sẽ hỏi câu này, đôi mắt cười quay sang khuôn mặt cô.

Năm năm trước, một cảnh tượng nguy hiểm khủng bố như vậy, cô có thể quên được sao?

So với tối hôm nay càng nguy hiểm, anh lúc đó hãi hùng khiếp vía, suýt chút nữa, chính là thiếu một chút, cả đời này của cô liền bị huỷ rồi…

"Quên rồi cũng tốt." Giang Diệc Đình cười nhẹ, đôi ủng chiến dính đầy bùn bước lên bùn đất, từng bước tiến về gần phía cô.

Diệp Bạc Hâm không trốn tránh, ánh mắt chuyển động theo tốc độ của anh.

Giang Diệc Đình dừng ở trước mặt cô, cúi đầu tới gần má cô, nheo nheo đôi mắt hơi vểnh lên, ánh sáng vỡ vụn nháy mắt chợt loé.

Diệp Bạc Hâm bình tĩnh đối diện với ánh mắt của anh…

Người này mặc dù một thân tác phong không đứng đắn, trên dưới toàn thân toả ra hơi thở nguy hiểm, nhưng mà… so với những tên cầm thú kia, anh vẫn là chính nhân quân tử…

Dựa vào hiểu biết anh nhiều năm, Diệp Bạc Hâm không sợ anh.

Tiếng cười của Giang Diệc Đình rất hay, vừa nhẹ nhàng vừa có thể mê hoặc lòng người.

Từ khi anh xuất hiện, tất cả mọi người đều trầm mặc xuống, còn anh lúc nào cũng mỉm cười, dường như cười chính là biểu cảm của anh…

Chiêu bài này có thể che giấu mọi cảm xúc của anh, khiến người khác không đoán được suy nghĩ của anh trong đáy lòng.

Diệp Bạc Hâm nghĩ tới cuộc hội ngộ hai tháng trước… lúc đó anh có thể nói lời lạnh nhạt vô tình với Thẩm Tư Á, khoé miệng đang mỉm cười, đáy mắt lại hiện lên tức giận.

Cảm xúc của anh không thể giấu trước mặt Thẩm Tư Á, không giống hiện tại, làm gì cũng không đếm xỉa tới.

"Ài, thật đáng thương." Giang Diệc Đình lắc đầu, học theo tư thế của cô, dựa vào thân xe, hai tay bỏ sau lưng, thân hình cao trông càng mảnh mai hơn.

Hơi hơi nghiêng đầu, đôi đồng tử cong cong cười nhạt màu nâu rơi trên bên má của cô gái.

Cùng với bộ dạng nhếch nhác của Diệp Bạc Hâm đối xứng, anh một thân kiêu ngạo, tư thế lười biếng khiến nhìn anh giống như công tử tốt nhanh nhẹn ở thời cổ đại.

"Ai đánh? Chỉ ra, tôi thay cô đòi lại công đạo."

Anh nheo mắt, trong giọng nói không có tức giận, cũng không có sự nghiêm túc muốn thay cô tính toán nên có, lại giống như tuỳ tiện nói ra, không khí hôm nay rất tốt để nói lời này.

Diệp Bạc Hâm đoán không ra anh rốt cuộc mlàm gì, nhưng cô không cho rằng dựa vào giao tình của cô và Giang Diệc Đình, Giang Diệc Đình có thể làm ra việc vì cô trách phạt thuộc hạ của anh…

Lông mày Diệp Bạc Hâm thoáng nhẹ, từng tấc tấc do dự trên khuôn mặt đám người kia.

Thật ra cô cũng không nhớ rõ ai đã đánh cô, duy chỉ nhớ rõ nhất là người đàn ông Trung Đông độc ác.

Lúc đó cảnh tượng rất hỗn loạn, trước mắt cô là một mảnh mơ hồ, chỉ cảm thấy bị người ta tát vào mặt…

Trong đám người này, không có một ai tốt, ngay cả những người đứng xem, đều là đồng loã…

Thấy cô không phản kháng, Giang Diệc Đình nhìn theo ánh mắt của cô, một luồng áp lực vô hình đột nhiên đè xuống ngực mọi người.

"Nhận không ra?Hay là…" Giang Diệc Hâm cố ý dừng lại một chút, "Tất cả mọi người?"

Từ lúc anh bắt đầu kêu cô chỉ, những người lúc nãy nhân cơ hội đánh cô chột dạ di chuyển ánh mắt, sắc mặt lại biến đổi, lo sợ đại ca thật sự sẽ vì một cô gái mà trách phạt bọn họ.

Có người không giữ được, đem mọi chuyện đẩy lên đầu Diệp Bạc Hâm.

“Đại… đại ca…”người đó bị người khác đẩy ra, anh chỉ về hướng Diệp Bạc Hâm, đồng tử run run, nhưng ánh mắt lộ ra hung ác, “Sự việc không liên quan tới bọn em… anh đừng để cô ta lừa… là cô ta… là cô ta cố ý câu dẫn… bọn em đã rất lâu rồi không nhìn thấy con gái rồi, bị một câu của cô ta quyến rũ, là gì đó đều quên rồi…”

“Bọn em máu huyết dâng trào, bên phương diện đó nhu cầu lớn, cô ta lại… bọn em căn bản không có biện pháp khống chế…”

Bọn họ thấy có người dẫn đầu, đại ca cũng không phát cáu, vừa nghĩ tới bản thân cũng tham gia chuyện này, nếu như không đẩy sự việc lên người cô gái đó, vậy đau khổ chính là bọn họ, vì vậy mỗi người một từ, quay mũi súng về hướng Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm đột nhiên trở thành tâm điểm của những lời chỉ trích công khai.

Cô chớp chớp mắt, nhưng không vội vàng.

Giang Diệc Đình có thể bước đi đến ngày hôm nay, anh không ngu ngốc, không cần bản thân cô tự đi giải thích, anh có năng lực phán đoán của mình.

Có những lúc mắt thấy tai nghe nhưng không phải là sự thật, càng nhiều lúc cần dùng tim lắng nghe…

Có thể nghe bao nhiêu, vậy chính là nhìn tu hành của một người rồi.

Giang Diệc Đình nếu như ngay cả điểm bẩn sự này cũng không có, đám người này sẽ không phục sự quản giáo của anh.

Giang Diệc Đình nhìn một màn trò vui, nhàn rỗi liếc nhìn Diệp Bạc Hâm, “Làm sao đây?Bọn họ đều nói cô câu dẫn bọn họ, không có ai đứng về phía cô, cô nói tôi phải làm sao tin cô vô tội đây?”

“Không có ai là vô tội cả, nhân quả tuần hoàn, thiện ác có báo, tôi thân là một cô gái, vốn dĩ đã là một tội lỗi.” Giọng của Diệp Bạc Hâm rất hơi khàn, lại mang một hương vị mạnh mẽ.

Ánh mắt quét qua khuôn mặt xấu xí kia, cô thật sự không biết trên thế giới có loại người vô sỉ như vậy.

Giang Diệc Đình ngây người, vì cô không giải thích biện hộ, cũng vì lời nhận xét kỳ lạ của cô.

Diệp Bạc Hâm chuyển chủ đề, “Nhưng mà… bọn họ không quản được nửa dưới của mình, còn đem trách nhiệm đẩy lên trên người của một cô gái, cậy đông hiếp yếu, tôi thế đơn lực mỏng, lấy gì ra để biện giải? Nếu như anh không tin tôi, tôi nói gì cũng vô dụng.”

Lúc mọi người đều ngây ngẩn, Diệp Bạc Hâm cười lên.

“Giang Diệc Đình, tôi thật sự hoài nghi ánh mắt nhìn người của anh, đám người này ngay cả một chút tình dục cũng kiềm chế không được, làm sao có thể đối mặt với cám dỗ của tiền bạc?Anh dám để bọn họ làm việc giúp cậu, liền không sợ bọn họ vì tiền bạc phụ nữ mà phản bội anh, sau lưng anh đâm một dao sao

?”

Mũ chụp đầu của Diệp Bạc Hâm lớn rồi, chớp mắt đã kéo bọn họ đến địa ngục.

Bọn họ một nhóm bưng bít, sợ nhất chính là không trung thành, quả quyết, Diệp Bạc Hâm đắc tội với tất cả mọi người, dẫn đến sự tức giận quần chúng, cũng khiến tất cả mọi người hoảng sợ…

Cô nói không phải không có đạo lý, ngược lại có thể khiến một người địa vị cao hơn nghi ngờ, thật sự đâm vào tim mọi người.

Nhưng mà, Giang Diệc Đình càng hiếu kỳ hơn là… cô dựa vào cái gì mà lý thẳng lẽ hùng chỉ huy anh, còn dám trước mặt hoài nghi ánh mắt nhìn người của anh?

Chẳng lẽ khuôn mặt là người tốt của anh, khiến cô cho rằng anh sẽ không động tới cô?

Cơn sóng trong mắt di chuyển, liếc mắt nhìn cô.

Theo như anh thấy, cô gái này thật sự rất láo xược, thậm chí rất ít người dám trước mặt đại ca nói những lời này, còn là trong thái độ này, thật sự không muốn sống nữa rồi.

Giọng nói của Diệp Bạc Hâm vừa rơi xuống, tâm tư tất cả mọi người biến rồi biến, miễn cưỡng chống cự, trong đêm im lặng truyền đến âm thanh nam nhân cãi nhau, một tiếng lại một tiếng nữa.

Diệp Bạc Hâm cười hài hước dính chặt vào cửa xe, sắc nét trong đôi mắt ngày càng lạnh lùng hơn.

Giang Diệc Đình ban đầu còn xem náo nhiệt, sau đó cãi nhau đến mức đầu anh cũng đau, nâng tay lên làm một đôngh tác, khuôn mặt tê liệt hướng về đêm đen bắn một phát súng.

Âm thanh tiếng súng vang vọng kéo đám người kích động quay lại, cũng có người đang nhìn bằng ánh mắt lạnh lùng, dù sao bọn họ không tham gia, vũng nước hỗn độn này bọn họ không chạm vào.

Giang Diệc Đình cười như không cười liếc mắt nhìn Diệp Bạc Hâm, xem nhẹ cô rồi, hai ba câu liền khiến cho đám người này rối tung hết lên.

Hoặc là, thật sự cô nói đúng…

Lão tam dẫn dắt đám người này, không làm được thành tực gì, thói xấu thì lớn, lá gan lại…

Quan trọng nhất là… không có não, bị người khác hơi hơi khiêu khích, liền quên ý định ban đầu của mình.

Đôi mắt Trebra ngang dọc nhìn chằm chằm Diệp Bạc Hâm, giống như một Viper, khiến người khác toàn thân nổi da gà.

Diệp Bạc Hâm cảm nhận được một ánh mắt quấn chặt vào cô, khiến toàn thân cô phát run, là đáy lòng sợ hãi…

Đối diện với ánh mắt của Trebra, toàn thân cô chấn động…

Người đàn ông này… là anh ta dẫn đầu…

Cũng là anh ta ức hiếp cô tệ hại nhất, hai lần suýt chút nữa giết chết cô…

Sự trong sạch của cô gần như bị huỷ hoại trong tay anh…

“Là anh ta…”

Trong im lặng, bỗng nhiên có một giọng nói lành lạnh khàn khàn vang lên, rõ ràng cao vút.

Cánh tay yếu ớt của Diệp Bạc Hâm nâng lên, thẳng thắn chỉ vài Trebra, hận ý dữ dội dâng lên từ trong nhãn cầu chứa đầu tơ máu của cô phát ra, rất kịch liệt, dường như mang một huỷ thiên diệt địa không chết không can tâm

“Là người đàn ông Trung Đông đó dẫn đầu, xúi giục bọn họ ngược đãi tôi, còn nói Canano tính là cái gì, anh ta còn không thèm đặt vào trong mắt, chính là bởi vì Canano không cho bọn họ động chạm tới tôi, anh ta càng khăng khăng động vào, đã làm nhục tôi, cũng làm nhục nhã Canano.”

Diệp Bạc Hâm nói đến mạnh mẽ vang vang, một bộ dạng làm như có thật vậy.

Lời nói dối như hạ bút thành văn, nửa thật nửa giả.

Ba ngày nay, từ trong cuộc trò chuyện của bọn họ, cô biết người đàn ông Trung Đông này cùng với bọn họ không phải cùng một giuộc, anh trên một đường cùng Canano đối đầu, Canano sớm đã muốn thu thập anh.

Giang Diệc Đình sẽ không trừng phạt đám người này, nhưng trải qua những lời cô nói, sợ rằng đáy lòng đã có tính toán, không cần cô chỉ nhận, đám người này cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

Nhưng người đàn ông Trung Đông này luôn luôn cùng Giang Diệc Đình đối đầu, cô không tin Giang Diệc Đình có thể nhịn, cô cho Giang Diệc Đình một cái cớ, Giang Diệc Đình liệu có tận dụng cái cớ này, vậy phải xem anh nghĩ gì.

A Chí nhìn cô với vẻ kinh dị, cô gái này thật sự dám nói, nói dối mặt không đỏ tim không run, nếu như không phải anh tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình, sợ là đều bị diễn suất tuyệt vời của cô lừa rồi.

A Chí vô thức nhìn sắc mặt Giang Diệc Đình.

118. Chương 118

Giang Diệc Đình nheo mắt nhìn hướng Trebra, ánh mắt nông cạn khua lên sóng gợn lăn tăn, đối diện với ánh sáng chói mắt của đèn xe, ý cười nơi khoé mắt càng thâm sâu động người.

Cánh tay Trebra đặt trước đám đông, người hai bên tự động lùi ra, kéo một khoảng cách với anh.

Bây giờ… ai cũng không dám đoán đại ca đang nghĩ gì.

Rõ ràng biết lời của Diệp Bạc Hâm nửa thật nửa giả, có phần nói dối, nhưng bọn họ không muốn dẫn lửa đốt mình, chỉ cần đẩy Trebra ra, sẽ không cháy đến đầu của bọn họ.

Hơn nữa, quả thật là Trebra xíu giục bọn họ…

Khi giọng nói của Diệp Bạc Hâm rơi xuống, Trebra trở thành tâm điểm của toàn bộ ánh nhìn, đối diện với đôi mắt an nhàn cười nhạt của Giang Diệc Đình, đáy lòng Trebra hét thảm một tiếng, thần sắc trên mặt hoảng hốt.

Anh giấu cánh tay ra phía sau, oán giận quay sang Diệp Bạc Hâm.

“Con đĩ xấu xa!cô nói xằng nói bậy, tôi không nói những lời kia.”

“Thật không?Vậy anh hỏi bọn họ?” Ánh mắt Diệp Bạc Hâm mãnh liệt, khoé miệng câu lên nụ cười lạnh lùng chế nhạo.

So với nỗi hoảng sợ của Trebra, cô rất bình tĩnh, giống như một người chiến thắng.

Những người này lúc nãy còn chĩa vào Diệp Bạc Hâm, nhưng nhìn rõ cục diện, đại ca có ý bảo vệ người phụ nữ này, đối với Trebra cũng không kiêng dè như vậy.

Tâm tư của bọn họ chuyển rất nhanh, sôi nổi quay súng lại bắn quân mình.

Không ai đứng ra phản bác lời của Diệp Bạc Hâm, nhưng cũng không dám kéo người bước tới Trebra.

Suy cho cùng… Trebra là người của chủ tịch Fisler, đại ca sẽ cho khách hàng lớn lưu một chút mặt mũi.

Trong rừng sâu bất kể ngày hay đêm, những cành cây che kín bầu trời, vị trí địa lý trong vùng cận nhiệt đới, gần khu vực nhiệt đới, luồng nóng ẩm hừng hực lấy đi không được, vẫn luôn quanh quẩn trong rừng sâu.

Toàn thân Trebra khô nóng, mồ hôi tỉ mỉ nhỏ giọt trên trán.

Anh không thể tin nhìn những người trầm mặc kia, đôi mắt mở to giống như chuông đồng, đôi đồng tử xám nhạt dâng lên nhọn lửa, đốt cháy tâm trí anh.

Giang Diệc Đình đứng thẳng người, chân dài bước đi, từng bước từng bước tiến gần tới Trebra.

Mỗi một bước, đôi ủng chiến màu đen giẫm lên lá cây khô, thỉnh thoảng giẫm lên cành cây, phát ra âm thanh "răng rắc".

Khuôn mặt tuấn tú nhàn nhã nhuộm một nụ cười nhạt, khoé miệng lại móc lên một độ cong khát máu.

Cho dù đôi mắt đang chứa ý cười nồng nàn, nhưng tất cả mọi người đều ngửi được mùi vị khát máu, nụ cười của anh… không có độ ấm…

Trebra kinh hoảng lùi về phía sau, đột nhiên… sắc mặt dữ tợn, từ giữa eo rút ra một khẩu súng, hướng về phía Diệp Bạc Hâm.

"Con đĩ thối kia! Lão tử giết cô!"anh điên cuồng hét lên, bàn tay đang kích động run rẩy.

Đối mặt với khẩu súng tối om, Diệp Bạc Hâm muốn tránh cũng không tránh được, đồng tử hơi hơi trừng to.

Toàn bộ trọng lượng cơ thể tựa vào cửa xe, lúc này, cô không thể trốn nhanh hơn tốc độ của viên đạn.

"Pằng…"

Tất cả yên lặng rồi, trong đêm tối, thị lực của cô chưa bao giờ tốt đến như vậy, rõ ràng nhìn thấy viên đạn màu đen quay i chuyển, rất nhanh bay về phía cô.

Đôi chân dường như nặng nề như chì, cổ họng một lần nữa bị người ta mạnh mẽ chặn lại, đáy mắt lộ chút tuyệt vọng, đôi môi nhợt nhạt nhuộm đầy máu tươi, nhẹ nhàng nhúc nhích.

Tiếng hát kinh hãi trong cổ họng bị nghẹn lại, ngay cả phát ra âm thanh cũng khó khăn.

Mọi người bị sốc bởi cục diện thay đổi, ai cũng không ngờ rằng Trebra trước mặt đại ca lại dám động thủ.

Ngay cả trái tim Giang Diệc Đình cũng bỗng nhiên choáng váng, con ngươi màu nâu phát ra hơi thở giết người, nhưng chỉ có thể trân trân nhìn viên đạn bay qua trước mặt…

Vị trí của Diệp Bạc Hâm và anh tạo thành một góc ba mươi độ, anh có muốn ngăn cản cũng không kịp.

Trái tim ngừng đập, tốc độ của viên đạn càng ngày càng nhanh, giống như chơi đùa trong chuyển động chậm, không lý do gì đặt sợ hãi lên mức độ lớn nhất…

Cái chết, lại một lần nữa tiến gần tới cô…

…

Đột nhiên có một bàn tay ấm áp kéo chặt cánh tay cô, kéo cô tránh sang một bên.

Đôi chân cô mềm nhũn, trực tiếp rơi vào lồng ngực cứng rắn của một người.

Đối với nỗi đau toàn thân của cô, cú va chạm nhỏ này đã không tính là gì.

Viên đạn suýt nữa cọ xát qua cánh tay cô, chậm thêm 0.01 giây, bắn trúng chính là trái tim cô.

Trebra có danh hiệu là tay súng thần, vì vậy Fisler mới yên tâm để anh đến giao dịch hàng hoá.

Anh muốn bắn trúng tim của Diệp Bạc Hâm, sẽ tuyệt không có độ lệch, đáng tiếc… gặp phải đối thủ lợi hại, có thể cứu người dưới súng của anh.

“Choang”

Cửa xe bằng kính vỡ ra, văng lên trên ghế da, liện ra một tia sáng trắng.

Kính bị vỡ ra, bắn ra tung toé.

Đôi mắt người mới tới sắc bén, nhanh chóng ôm cô gái lùi ra sau, cơ thể vừa xoay chuyển, bên người vì ngăn cản mảnh thuỷ tinh bay tứ phía mà bị lực tác động.

Cô gái được anh ôm chặt trong vòng tay, không chịu ảnh hưởng gì.

Một đợt sóng lại tăng lên.

Mọi người vừa bị hành động của Trebra làm chấn động, nhìn viên đạn bay về hướng cô gái, chờ đợi một màn đẫm máu tại chỗ…

Không ngờ rằng, không biết một bóng đen đột nhiên xuất hiện ở đâu ra, tốc độ kinh người, không đợi người khác nhìn rõ động tác của anh, cô gái đã rơi vào trong vòng tay của anh, lui về khoảng cách an toàn.

Một thân quần áo tác luyện nguỵa trang, chiếc mũ che đi hết hoen một nửa khuôn mặt, để lộ đường nét lạnh lẽo dưới cằm, dưới chân giẫm trên một đôi ủng quân sự.

Quân nhân?

Sắc mặt bọn họ hơi biến đổi, nhiều người nhue vậy, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một quân nhân, bọn họ vậy mà đều không ai cảm giác được?

Là cảnh giác của bọn họ quá yếu, hay là anh… quá mạnh?

Vế phía sau có nhiều khả năng hơn, bởi vì bọn họ chưa từng thấy ai có thân hình nhanh như ma quỷ như vậy, giống như phá vỡ giới hạn của nhân loại, có thể trong vòng 0.01 giây từ khoảng cách một mét của viên đạn không mảy may một bị thương cứu một người sống lớn như vậy.

Diệp Bạc Hâm cho rằng mình chết chắc rồi, không ngờ rằng một bước đến quỷ môn quan, lại bị người lôi quay về.

Cảm giác này, giống như đột nhiên từ địa ngục bay lên thiên đường, toàn thân nhẹ bồng bềnh, giẫm lên mây trắng, như mộng như ảo.

Đầu mũi là một luồng hơi thở nam tính mãnh liệt, trộn lẫn với một chút mùi mồ hôi mỏng nhạt.

Thân thể dính chặt, cách một lớp vải, bên tai là nhịp tim đập dữ dội, vượt qua 120 nhịp mỗi giây…

Cô có thể cảm nhận được thân thể đang ôm cô đang run rẩy một chút, hơi thở nặng nề phủ lên trên đầu cô, cánh tay ôm lấy bả vai cô… ôm chặt lấy cô, dường như sợ bản thân vừa buông ra, người trong lòng sẽ biến mất…

Hơi thở quen thuộc nhịp thở quen thuộc…

Diệp Bạc Hâm từ từ khép mắt lại, nước mắt tuôn ra, từng giọt theo gò má trắng bệch lại sưng vù lăn xuống, rơi trên mảnh vải thô ráp.

Trái tim nguy hiểm được đặt xuống trên mặt đất, cảm giác an toàn mạnh mẽ tăng lên bao bọc lấy xung quanh.

Có người đàn ông nay ở đây, cô không cần phải mạnh mẽ làm gì, tin tưởng anh hết lòng, cho dù trong hang lang sói hổ beo gì, cô cũng cí cảm giác an tâm chưa từng có.

Có những lúc con người thật kỳ lạ, không cần nâng mắt, dựa vào cảm giác có thể nhận ra người đó…

Chỉ bởi vì, người đó đã nằm trong tim, cho dù hoá thành tro, sự kích động của trái tim sẽ không bao giờ thay đổi.

Bàn tay nhỏ hơi run rẩy ôm lấy eo hẹp, khuôn mặt dính vào lồng ngực đập dần dần bình thường, tiếng nức nở nhẹ được chôn vào vòng tay nóng bỏng của người đàn ông.

Nỗi sợ hãi mất đi trong đôi mắt sâu của Tập Vị Nam, bộ phận màu trắng xung quanh con ngươi đen bị tơ máu nhuộm đỏ.

Nheo mắt nhìn mái tóc của cô, lòng bàn tay lớn ấm áp vỗ nhẹ dọc sống lưng đang run nhè nhẹ của cô, máu huyết lạnh dần sau những tiếng nấc của người trong lòng, từ từ hoà tan, nhẹ nhàng lưu chuyển.

Suýt chút nữa… nếu như anh đến chậm một giây đó…

Hình bóng của anh… đã nằm trên mặt đất lạnh lẽo, không…

Chỉ cần nghĩ thôi trái tim anh đã đau đến phát điên…

Đôi môi mỏng run run hôn lên mái tóc cô, mười ngày không rửa mặt tắm gội anh cũng không ghét bỏ, có thể ngửi thấy mùi vị của cô, đã là hạnh phúc lớn nhất đời này của anh rồi.

So với sự bất lực của anh vào năm năm trước, anh đã vui mừng vì đến đúng giờ, ngăn chặn thảm kịch của vận mệnh một lần nữa.

Ông trời a… rốt cuộc còn chưa đối xử tệ với anh…

"Hâm Nhi…" anh nhẹ nhàng gọi, giọng anh khàn đặc nghiêm trọng, liên tiếp gọi nhiều lần, dường như để chứng minh người trong lòng là có thật, chứ không phải là một ảo ảnh trong giấc mơ nửa đêm.

Nghe thấy giọng nói thân tình kích động của anh, cô phát hiện bản thân đối với tên gọi này, dường như không có kháng cự như trước, bức tường dựng lên, bị một câu này của anh phá vỡ.

Cô muốn trả lời anh, nhưng là mở miệng ra liền rên rỉ, lưỡi giống như bị cái gì đó chặn lại, cô nói không ra lời.

Không nghe cô đáp ứng, anh càng thì thầm gọi tên cô, ôm chặt lấy cô.

Trong lòng cô gấp gáp, nước mắt của cô rơi càng thêm mãnh liệt, liều mạng gật đầu, hai tay càng dùng sức ôm lấy anh.

Cảm nhận được sự trả lời thầm lặng của cô, đáy mắt Tập Vị Nam dâng lên một tia ấm áp, lặng lẽ cười.

Hai người đang ôm nhau như bên cạnh không có người nào, đáy mắt ngoài đối phương, dường như không có ai lọt vào mắt.

Tất cả mọi người nhìn mặt nhau, không biết phải làm gì, quay đầu nhìn về lão đại của họ.

Giang Diệc Đình cũng bị thân thủ của Tập Vị Nam làm chấn động, nhìn thấy Diệp Bạc Hâm không có mệnh hệ gì, chậm rãi thở ra một hơi, nhổ ra một miệng vẩn đục.

Đôi mắt híp lại, cẩn thận đánh giá người đàn ông tràn đầy cảm giác mạnh mẽ.

Có thể dưới mí mắt anh vô thanh hơi lẻn vào, người này… không thể khinh thường…

Trebra không ngờ rằng vậy mà có người có thể từ dưới súng của anh chạy mất, toàn bộ khuôn mặt càng trở nên méo mó, oán giận nhìn chằm chằm hai người đằng xa đang ôm nhau, tức giận đến mức gân xanh trên cổ đập mạnh.

Anh giơ cánh tay lên, nheo mắt ngắm vào thái dương của Tập Vị Nam…

Giang Diệc Đình đặt hành động của anh vào đáy mắt, ngón tay linh hoạt uốn cong, nhanh hơn anh một bước bóp cò.

"Pằng"

Cánh tay phải của Trebra bị bắn một phát, máu huyết nhanh chóng phun ra.

Tay của anh rung động, khẩu súng lục trượt khỏi tay, rơi xuống đất.

Bàn tay đặt lên eo của Tập Vị Nam âm thầm trượt lên cánh tay của Diệp Bạc Hâm, khoé mắt lướt qua Giang Diệc Đình, lại bất động thanh sắc thu lại.

Trebra hét lên dữ dội, bịt chặt cánh tay phải đang chảy máu, giữa lông mày càng tàn ác hơn.

Diệp Bạc Hâm bị tiếng súng doạ tới toàn thân chấn động, kinh hãi ngẩng đầu lên.

Ánh mắt chứa sự hồi hộp háo hức, bàn tay nhỏ muốn từ eo anh trượt xuống, xem thử anh có bị thương không, lại bị anh nắm lại, cầm tay cô đưa lên eo anh.

"Không sao…"

Anh nhẹ giọng nói, cằm cọ vào mái tóc cô, ánh mắt hơi khép tràn đầy dịu dàng.

Sau khi khóc, dấu vết bị đánh trên mặt càng trở nên rõ ràng hơn, hai má vừa đỏ vừa sưng lên, vết bầm tím bị người ta chèn ép càng hiện lên rõ ràng.

Màu mắt của Tập Vị Nam trong thoáng chốc biến đổi, trái tim đau xót trộn lẫn với hơi thở muốn giết người mãnh liệt, trong con ngươi đen sâu cuồn cuộn, cuối cùng biến thành một lưỡi dao mỏng sắc bén.

Nhấc mí mắt lên, cằm hơi nâng lên, ánh mắt phát ra tia khát máu chết chóc mãnh liệt, từng bước từng bước bắn lên người Trebra.

119. Chương 119

Tất cả mọi người đều cảm thấy trên người quân nhân ấy tỏa ra sát khí nồng nặc, kinh ngạc về gương mặt nghiệm nghị lại điển trai quá đáng của anh ta, đôi mắt ấy… lạnh đến mức khiến người ta không ngăn được sự giá băng khắp người…

Trebra khó chịu ngồi xổm xuống, tay không bị thương vừa đụng phải khẩu súng lục trên mặt đất, Giang Diệc Đình ném một ánh nhìn cho A Cố, A Cố một chân giẫm lên cánh tay của Trebra, ngón chân dùng lực quay tròn, Trebra đau đến mức mặt tái mét đi.

A Cố mặt lạnh tanh nhặt khẩu súng lên, giấu vào bên trái đôi ủng tác chiến màu đen.

Trebra bị anh ta lôi dậy, đôi mắt tròn đầy nỗi oán hận, A Cố cướp lấy thanh mã tấu Thụy Sĩ trê người hắn ta, tiện tay giắt bên hông.

Đôi tay xoay nhẹ một cái, đôi tay của Trebra bị anh ta bẻ ra sau người, một chân đá vào chân của Trebra cong cả lên, một tiếng "Thịch" nặng nề vang lên, Trebra đã quỳ gối trước anh ta.

"Thằng khốn đáng chết!" Trebra phẫn nộ vùng vẫy, tròng mắt xám xịt lóe lên tia lửa giận mãnh liệt.

Có người không tự giác nuốt nước bọt, kinh hãi lùi về sau.

Đại ca đối với Trebra quá tức giận rồi, sao lại nói Trebra là trợ thủ đắc lực của chủ tịch Fisler, đại ca không sợ Trebra sau khi quay về tố cáo với chủ tịch Fisler, phá hỏng đường tiền tài của đại ca sao?

Giang Diệc Đình hai tay khoanh trước ngực, bước những bước chậm rãi vè phía Trebra.

Lưng quay về phía đèn xe sáng chói, cái bóng cao lớn bao trùm lấy cả người Trebra.

Khóe môi anh ta nhếch một nụ cười, giơ chân… đạp lên vai Trebra, hơi dùng lực…

Trebra đau đớn toàn thân run rẩy lên, đôi mắt sợ hãi ngước nhìn anh… anh ta biết người đàn ông này không thể đùa được, trước lúc khởi hành, chủ tịch Fisler đã dặn dò anh ta ngàn vạn lần đừng chọc ghẹo đến người này, bằng không đến ông ấy cũng không cứu nổi.

Khi trước từng chạm trán một lần với người đàn ông này, trên mặt anh ta nở một nụ cười ấm áp, một người nham hiểm, nhưng lại hoàn toàn không giống kẻ lòng dạ độc ác, vì thế trong lòng hắn mặc dù kiêng nể, nhưng không thực sự đặt anh ta vào trong tâm, tưởng lợi hại thế nào, chẳng qua chỉ là một con buôn vũ khí, chủ tịch Fisler sao lại sợ một tên vô hại như thế?

Canano so với hắn ta còn hèn nhát hơn nữa, anh ta trên đường luôn khiêu khích gây sự, Canano tức tối mặt tái nhợt, cũng không dám dạy cho anh ta một bài học, vì vậy… anh ta nghĩ rằng đám người này dễ bắt nạt.

"Giang Diệc Đình! Anh dám làm tôi bị thương, chủ tịch Fisler tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh đâu!" dè chừng hai quân nhân đứng bên cạnh, Trebra mặc dù rất tức giận, nhưng vẫn giữ lí trí, hạ thấp giọng.

Giang Diệc Đình cười vô tư, ánh mắt dịu dàng như dòng nước, ngón tay sờ vào khẩu súng lục, đôi môi đỏ thổi nhẹ một hơi, mắt nhìn chằm chằm vào khẩu súng giống như nhìn chằm chằm vào người yêu đầy tình tứ.

Ngón tay linh hoạt chuyển động, miệng súng đen ngòm nhắm vào Trebra, từ từ hướng lên thái dương của hắn.

Sự bình tĩnh của Trebra toàn bộ đều đã tan vỡ, hắn tin… người đàn ông này thực sự dám bắn chết hắn…

Giang Diệp Đình cử động ngón tay, phát ra âm thanh khủng bố "Kétttt", nhìn vào món hàng bị anh ta dọa đến nói không ra lời, càng cười khoái chí hơn nữa.

Giang Diệc Đình ngoảnh đầu, liếc nhìn Tập Vị Nam đứng cách đó không xa một cái, rồi thu tầm mắt lại, ghé sát vào bên tai Trebra.

"Đừng nghĩ rằng mày là người của chủ tịch Fisler, là tao sẽ không dám động đến! Dám giở trò ngang ngược ở địa bàn của tao, Fisler cho mày bao nhiêu can đảm rồi? Không có vũ khí đạn dược của tao cung cấp, lão đại Fisler của chúng mày sớm đã bị chính phủ Assad đánh bại, đến lúc đó ông ta sẽ đổ hết tội lên đầu ai?"

"Tao hôm nay cho dù một phát bắn chết mày, mày có tin Fisler cũng không dám nói gì? Tao lại ấn cho mày tội danh cấu kết với chính phủ Assad, Fisler đến đứa con trai ba tuổi của mày cũng sẽ không bỏ qua. Không… lột da mày ra rồi."

Trebra mặt vô cùng sợ hãi, "Không… Chủ tịch sẽ không tin lời mày nói, ông ấy nhất định sẽ vạch trần lời nói dối của mày…"

"Mày giỏi thì thử xem, Giang Diệc Đình tao là loại không đùa được đâu." Giang Diệc Đình thổi thổi vào khẩu súng, nhếch mày cười một cái.

Tập Vị Nam vừa đến đã thấy cảnh Diệp Bạc Hâm bị chĩa súng vào người, tim anh quặn thắt lại, nhanh chóng cứu cô khỏi miệng súng.

Mặc dù ôm chặt cô an ủi, nhưng mắt lại quan sát, lắng nghe xung quanh.

Hết sức thu vào tầm mắt hành động của một người đàn ông trên người mặc đồ huấn luyện màu đen và một người đàn ông Trung Đông khác đang mưu đồ ám sát, trong lòng lập tức chuyển động.

Lúc tên người Trung Đông đang mở khẩu súng thứ hai, người đàn ông mặc đồ huấn luyện màu đe giơ tay ra ngăn cản ý định của hắn…

Thấy anh xuất hiện cả người mặc đồ ngụy trang tác chiến, người đàn ông mặc đồ luyện tập màu đen hình như không hề căng thẳng, lại chuyển sang nội chiến…

Trò tạp kĩ chó tự cắn lấy nhau này, Tập Vị Nam đã nhìn thấy không ít, nhưng chưa từng thấy điên cuồng đến mức như hai người đàn ông này.

…

Dọa Trebra sợ đến nỗi nói không ra lời, Giang Diệc Đình cười lạnh lùng, lưng quay về phía Tập Vị Nam, không nói gì liếc mắt với A Cố một cái, lại giơ tay ra hiệu cho anh ta.

A Cố đi theo anh ta nhiều năm, hai người ngầm hiểu ý nhau, thông thường không cần phải nói ra, một ánh mắt, một ám hiệu đã hiểu rõ được ý của đối phương, vì thế bên cạnh Giang Diệc Đình mấy năm qua đều không đổi người, A Cố cũng trở thành cánh tay đắc lực không thể thiếu của anh ta.

A Cố gật đầu nhẹ, hướng về người đàn ông cao to bên cạnh, từ từ nâng cằm lên.

Người này đến tiếp nhận lấy nhiệm vụ trên tay anh ta, A Cố lùi về sau, đứng tại vị trí ban đầu của người đàn ông đó.

Giang Diệc Đình cầm súng vỗ vỗ vào má Trebra, ngón tay xoáy xoáy, dễ dàng nổ súng, chân bỏ ra khỏi vai Trebra.

Anh ta từ từ ung dung hướng về phía Diệp Bạc Hâm và Tập Vị Nam đang đi, càng gần, càng cảm thấy nét mặt người đàn ông qen thuộc.

Ánh mắt lóe lên một tia sáng, Giang Diệp Đình dừng bước chân.

Đôi môi đỏ hé nở một nụ cười rạng rỡ, kèm theo đó là một giọng chế nhạo được tuôn ra.

“Hơ! Tôi cho là ai lại có bản lĩnh lớn như vậy, cứu người từ dưới nòng súng ư? Thì ra là đại đội trưởng Tập Vị Nam anh minh uy phong của cúng ta…”

Năm năm trước, người đàn ông này cắt đi đường sống của anh ta, phá hủy nơi ẩn náu suốt ba năm, hại anh ta suýt chút nữa chết trong tay cảnh sát…

Anh ta cả đời này đều quên không nổi gương mặt này!

Không ngờ trôi qua lâu như vậy, người đàn ông này vẫn còn ngạo mạn như vậy, đáng ghét… như vậy!

“Thế nào? Tập trưởng quan đơn phương độc mã đi vào hang hổ? Không sợ những phần tử nguy hiểm này…” Giang Diệc Đình chưa nói hết, lại bật cười thành tiếng.

Ánh mắt nhìn về khoảng không tối mịch phía sau người anh.

“Không cần nhìn nữa, chỉ có một mình tôi.” Tập Vị Nam ngước đôi mắt đen sâu thẳm lên, một màu đen nhánh nhìn chằm chằm vào anh ta, trong đôi mắt sâu thẳm hiện ra một tia sáng tương tự như nghi hoặc.

Mấy năm qua, những nhiệm vụ mà anh đảm nhận nhiều không đếm xuể, số người bàn giao qua tay ít nhất cũng trên một trăm người, vì thế anh không có ấn tượng gì với người trước mặt.

Giang Diệp Đình chớp chớp mắt, “Hơ! Cảnh tượng trước mắt thật quen thuộc, Tập trưởng quan, ngài nói có đúng vậy không?”

Tập Vị Nam nhếch môi, không lên tiếng, vẻ nham hiểm liếc nhìn Giang Diệc Đình.

Giang Diệc Đình sững lại, không lí nào Tập Vị Nam lại bình tĩnh như thế, trừ khi…

Gia Diệc Đình thực sự muốn trợn trắng mắt, đoán rằng anh ta mấy năm qua luôn không quên được kẻ thù, nhưng người đàn ông này đều quên sạch sành sanh, đến anh ta là ai cũng không nhớ ra.

Sự tồn tại của Giang Diệc Đình trong cảm giác lại thấp như vậy? Mặc dù mấy năm qua anh ta không ở trong nước, luôn hết sức bí ẩn, nhưng loại cảm giác này, quá tệ rồi!

” Ớ? Tập đại quan thật là quý nhân quên nhiều chuyện đấy, có cần tôi nhắc lại một chút, năm năm trước… Lan Thương Giamg…”

Anh muốn quên nhưng không dễ như vậy được, không lí nào khiến anh ta canh cánh trong lòng nhiều năm như vậy, anh lại an nhàn bình thản trải qua những ngày tháng bình yên như vậy được.

Tập Vị Nam chớp mắt, trong đầu nhanh chóng lóe lên một hình ảnh cuối cùng được dừng lại.

Hơi ngẩng đầu, giọng lạnh lùng bật ra từ đôi môi đẹp đẽ, “Là anh…”

Giang Diệp Đình bật cười, ánh mắt lướt xuống người phụ nữ được Tập Vị Nam ôm chặt trong lòng.

Cánh tay lực lưỡng ôm sau lưng người phụ nữ, đặt khủy tay vào giữa cô ấy, chân trái hơi sải về trước một bước nhỏ, phía bên phải người, để cô ấy trốn vào trong khu vực an toàn.

Người phụ nữ cả khuôn mặt đều vùi vào ngực anh ta, đôi vai được trùm bởi áo gió hơi run run lên.

Cánh tay trắng muốt giơ lên, tay áo dài trượt xuống dưới khủy tay, những ngón tay nhỏ nhắn siết chặt vùng eo của người đàn ông.

Giang Diệc Đình đảo mắt, hai người này…

Guọng nói lẳng lơ vang lên, “Người đẹp, chuyện này là thế nào đây? Giống như anh hùng cứu mỹ nhân, vừa nãy sao lại không thấy cô tặng cho tôi cái ôm nào? Không nghĩ cô mang kính màu mà nhìn người như thế, phân biệt đối xử trơ trẽn vậy.”

Diệp Bạc Hâm sống lưng cứng đơ một lát, chạm vào khuôn ngực ướt đẫm mồ hôi của người đàn ông.

Tập Vị Nam hơi chau mày, ánh mắt hạ xuống xoáy tóc trên đầu cô, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve dọ sống lưng cô.

Diệp Bạc Hâm ngước đôi mắt khóc đến đỏ hoe lên, những vệt nước mắt đã được quệt sạch trên quần áo của anh rồi.

Diệp Bạc Hâm cắn chặt răng, Giang Diệc Đình có ơn với cô, nếu như không phải vừa nãy anh ta đến kịp lúc, sợ là cô bây giờ đã…

“Cảm ơn anh…” Giọng Diệp Bạc Hâm vẫn còn rất khàn, nhưng cũng rất chân thành, Giang Diệc Đình đã nghe ra rồi.

“Ấy, chỉ một tiếng cảm ơn thôi sao?”

Diệp Bạc Hâm mặt hơi đổi sắc, bình tĩnh hỏi lại: ”Vậy anh muốn thế nào? Suy cho cùng… cũng khiến tôi rơi vào khốn khó… nhưng người dưới trướng của anh… lẽ nào anh còn muốn tôi khắc cốt ghi tâm ơn của anh?

Giang Diệc Đình lắc đầu, mỉm cười, “Quả nhiên là nữ thần của tôi, ngoảnh mặt vô tình, thật mạnh mẽ kiên cường…”

Đảo mắt một vòng, rồi nhìn xuống người Tập Vị Nam, “Ô, Tập trưởng quan là gì của cô vậy? Ôm chặt như thế, sợ người khác không biết lại tưởng hai người đang ân ái đó.”

Miệng của Giang Diệc Đình không ngờ lại độc địa như thế.

” Hai người biết nhau sao?” Diệp Bạc Hâm không trả lời mà hỏi lại, khiến Giang Diệc Đình sững sờ, đến sắc mặt Tập Vị Nam cũng biến đổi đi một chút.

” Một kẻ bại tướng dưới tay, bàn giao qua tay.” Đây chính là giới thiệu của Tập Vị Nam đối với Giang Diệc Đình.

Nếu như không phải mấy năm qua rèn luyện giáo dưỡng tốt, Giang Diệc Đình thực sự muốn mở miệng chửi bậy, có cái bình nào mà vừa cái bình nào.

Ngay từ đầu nếu không phải anh ta chen ngang một bước, Giang Diệc Đình sao lại đi đến bước đường ngày hôm nay?

"Người đẹp, Giang Diệc Đình tôi nói lời giữ lời, vừa nãy đã nói thay cô đòi lại công bằng."

Giang Diệc Đình đưa súng cho Diệp Bạc Hâm, tập trung hướng mắt về phía cô, rồi liếc nhìn sang Trebra.

"Tên đần độn này giao cho cô, cô cứ tùy ý mà xử lý."

Tập Vị Nam đưa tay nhận lấy cây súng mà Giang Diệc Đình ném tới, Giang Diệc Đình nháy mắt, "Thế nào, anh là nữ thần của tôi sao? Tôi đưa súng cho nữ thần, anh giành cái gì?"

"Nữ thần?" Tập Vị Nam hoàn toàn không quan tâm đến Giang Diệc Đình, giọng nói nhẹ nhàng, cuối mắt nhìn vào đôi mắt đỏ hoe của Diệp Bạc Hâm.

Luôn mồm gọi nữ thần, hai người hình như có gì đó liên quan đến nhau.

Diệp Bạc Hâm nắm chặt áo khoác, mở to mắt ra.

"Anh nói thật sao?"

120. Chương 120

"Giả đấy." Giang Diệc Đình cười nhẹ.

Diệp Bạc Hâm mím chặt môi, nhìn anh ta một lúc, mới giơ tay lấy súng từ Tập Vị Nam.

Cô trước giờ không phải là kiểu người từ tâm dễ mềm lòng, sự lương thiện của cô cũng không phải dành cho loại mất hết nhân tính này, không bằng cả súc vật.

Giang Diệc Đình mặc dù vừa thiện vừa ác, nói năng tùy tiện, nhưng lời nào là thật, lời nào là giả, cô căn bản có thể đoán ra.

Anh ta giao người cho cô xử lý, hoàn toàn không phải là người này ức hiếp cô, mà là hắn ta làm trời làm đất, xúc phạm đến Giang Diệc Đình.

Giang Diệc Đình nói thế nào vẫn là lão đại, mà lại bị hắn ta uy hiếp, thì còn gì là thể hiện của anh ta nữa?

Anh ta hôm nay giết gà răn khỉ, cảnh cáo đám người này, bảo cô động thủ, là tiện tay đẩy thuyền, cho cô chút ân huệ.

Vả lại… còn có Tập Vị Nam ở đây, người mặc quân trang không phải là dễ giỡn mặt được, Giang Diệc Đình ít nhiều sẽ kiêng dè mấy phần.

Tập Vị Nam chau mày, hơi giơ cánh tay lên, giấu đi bàn tay nhỏ nhắn đang chìa ra của Diệp Bạc Hâm.

Đầu ngón tay bị gỡ ra, Diệp Bạc Hâm không hiểu ý ngước mắt lên, ánh mắt lộ ra sự ngờ vực.

Tập Vị Nam lắc đầu nhẹ, anh không thích cô chạm vào súng, càng huống hồ là súng của một kẻ vô cùng nguy hiểm đưa cho.

"Không sao…" Diệp Bạc Hâm nói nhỏ, dịu dàng nở nụ cười.

Suốt ba ngày chịu ấm ức và ủi thân, còn cả nỗi sợ hãi tối nay suýt chút nữa đã bị làm nhục, rành rành trước mắt, nếu không để cô làm gì đó, sợ rằng cả đời này của cô đều không vượt qua được hố đen ám ảnh ấy.

Cô không muốn cả đời này bị vướng vào cơn ác mộng khủng khiếp.

Tập Vị Nam dịu dàng với cô, mang ánh mắt cầu xin mà không chút sức kháng cự nào, tay bất giác buông lỏng ra.

Diệp Bạc Hâm nhìn ra sự do dự, khó xử của anh, nhưng sau cùng… anh vẫn thả lỏng tay, quyết định tin tưởng cô…

Một chút như vậy, cũng khiến cô rất yên tâm.

Diệp Bạc Hâm vờn trong tay cây súng ngắn loại 94, ánh mắt lộ vẻ nham hiểm.

Kéo chốt… nạp đạn…

Trong đêm tĩnh mịch, tiếng máy móc vang lên bên tai.

Diệp Bạc Hâm ánh mắt bình tĩnh không chút xao động, từ từ giơ lên.

Trebra bị thân hình vạm vỡ đè xuống đất, hai tay không còn chút sức lực để vùng vẫy.

Hắn ta nghe Giang Diệc Đình nói, tùy ý cho người phụ nữ đó xử lý.

Trong lòng hết sức hoảng sợ, ở bên ấy không ngừng chửi rủa.

Rơi vào tay người phụ nữ ấy, hắn còn đường sống sao?

Giang Diệc Đình đã nói, Diệp Bạc Hâm và anh ta đều cùng là một loại người, bọn họ quen biết nhau từ chín năm trước, sau mấy lần gặp mặt, anh ta đã có nhận ra điều này.

Chẳng qua, cô may mắn hơn anh ta.

Cô có gia đình bạn bè yêu thương, sống trong xã hội thượng lưu, vì vậy bản tính của cô áp chế vào xương cốt, nhưng một ngày nào đó bị châm ngòi kích động, cô… có thể độc ác với bất kì ai…

Loại độc ác này… hoàn toàn không phải là tán tận lương tâm, mà là lòng dạ hẹp hòi, để tồn tại, không mạo phạm đến ranh giới đạo đức, không từ thủ đoạn nào để bản thân đứng được trên kim tự tháp.

Nhưng Giang Diệc Đình anh ta không như vậy, anh ta mồ côi cha mẹ, từ nhỏ đã sống trong tầng lớp thấp kém dưới đáy xã hội, quen với máu tanh, anh ta phải độc ác mới có thể không bị người khác chà đạp dưới chân…

Điểm khác nhau giữa hai người chỉ là hoàn cảnh sống.

Giang Diệc Đình bật cười, từ từ xoay người, Trebra hoàn toàn lộ ra trước mắt Diệp Bạc Hâm.

Tay cầm súng không chút do dự, giơ lên… ngắm trúng…

"Không… Giang Diệc Đình! Tao chết rồi, chủ tịch Fisler sẽ không bỏ qua cho mày đâu!" Trebra đối mặt với cái chết, nỗi sợ hãi trong lòng đã dâng lên đỉnh điểm, bắt đầu miệng không tự chủ được nữa, trước mặt một người quân nhân, nói vớ nói vẩn.

Tròng mắt Tập Vị Nam chuyển động, bình thản, hướng ánh nhìn lên người Trebra.

"Thằng ngu!" Giang Diệc Đình hạ giọng mắng chửi.

Người bên cạnh thấy thế, đạp vào bụng Trebra mấy cái.

Giang Diệc Đình thờ ơ lạnh lùng.

"Nữ thần! Còn đợi gì nữa? Đã quên hắn ta ức hiếp cô thế nào rồi ư?"

Câu nói của Trebra chắc chắn đã châm ngòi lửa giận trong lòng Giang Diệc Đình.

Diệp Bạc Hâm liếc nhìn Giang Diệc Đình một cái, toàn thân mềm nhũn không còn chút sức lực, cả người tựa vào Tập Vị Nam, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Tập Vị Nam không nói gì ôm chặt lấy cô, rồi bằng giọng căng thẳng thốt ra, "Đừng nghe anh ta nói liều."

Lúc này, anh mới phát hiện ra trên người Diệp Bạc Hâm khoát lên một chiếc áo gió của đàn ông.

Sự nghi ngờ trong lòng càng lớn, liên tưởng đến lời nói của Giang Diệc Đình, còn cả sự căm ghét và tàn nhẫn trong ánh mắt cô.

Có những chuyện, đã dần lộ ra.

Diệp Bạc Hâm không hề nhìn sắc mặt của Tập Vị Nam, cảnh tượng lúc trước bị ức hiếp hiện lên trong đáy mắt, tya phải run run giơ lên, ngắm trúng…

Cô chưa từng chĩa súng vào ai, lúc tập luyện, đối diện là tấm bia, sẽ không có cảm giác sợ hãi.

Nhưng dù là cô hận người đàn ông trung đông này, cô nhận ra mình đang bắn vào một sinh mệnh còn sống, cô vẫn cảm thấy sợ…

Không có sinh mạng của ai có thể tùy tiện bị cướp đi, đấy là tư tưởng cô tiếp nhận suốt hơn hai mươi năm, không thể thay đổi trong một đêm được.

Lúc này, cô mới thực sự nhận ra những lời Tập Vị Nam nói, mắt trân trân nhìn một sinh mạng kết thúc trong tay mình, cảm giác tội lỗi ấy, sẽ đeo bám theo cô suốt cuộc đời, cho dù anh đứng ra chịu trách nhiệm, kết thúc vẫn là mạng của kẻ tội ác đầy trời…

"Hâm Nhi…" tiếng Tập Vị Nam trầm ấm vang bên tai, bàn tay thô ráp mà ấm áp đặt lên mu bàn tay cô.

Chớp mắt, cô đều nhìn không rõ nữa, súng đã rơi vào tay của anh.

Cô ngước mắt, sự thù hận trong ánh mắt vẫn không biến mất đi.

Anh sững sờ, mấy ngày này, cô rốt cuộc đã phải nhận sự đối đãi vô nhân tính đến mức nào, khiến cho đôi mắt tinh nghịch trong veo lộ ra những cảm xúc như thế?

Lồng ngực giống như bị ai đó bóp chặt, đau đớn lan ra đến cả tứ chi, xương cốt.

"Em muốn trả thù, anh sẽ làm thay em."

Anh sao lại nỡ để cô đơn độc đối mặt?

Giang Diệc Đình chớp mắt, khóe miệng nhếch lên để lộ một nụ cười lạnh tanh.

Diệp Bạc Hâm vẫn chưa nhận ra ẩn ý trong lời nói của anh, đôi mắt đã bị một bàn tay ấm áp to lớn che lại, trước mắt chỉ còn toàn màu đen.

Màu đen đột ngột khiến cô bất an, bàn tay đặt trên eo mang lại cảm giác an toàn cho cô cũng rút ra rồi.

Toàn thân hơi run lên, cô hoàn toàn không phải là một cô gái yếu đuối, cái gì cũng đều sợ.

Ba ngày này, cô đối mặt với một bọn liều mạng, đều có thể bình tĩnh lại, tự nhủ với bản thân, ai cũng không được dựa vào, chỉ có dựa vào chính mình mới có thể sống sót.

Nhưng người đàn ông này xuất hiện, cô đã lộ ra nỗi sợ hại trong lòng, cả thể xác và yinh thần đều dựa dẫm hết vào anh.

Cô không hề thích thứ cảm giác này…

Tập Vị Nam giơ tay lên, nhắm vào Trebra, trong một giây đã hoàn thành hết tất cả động tác.

Viên đạn lao nhanh về phía Trebra, người đàn ông vạm vỡ phía sau hắn ta khắp người toát mồ hôi, anh ta yên tâm người quân nhân này kĩ thuật bắn súng không chuẩn, liên lụy đến anh…

Tập Vị Nam bắn liền hai phát, một phát trúng ngay đùi, một phát…

Giang Diệc Đình sững lại giây lát, rồi cười lớn ha ha.

Mà tên khốn ấy, bị chấn động tại chỗ, lộ ra biểu cảm không thể tin được, lại không tự chủ được áp sát hai chân.

Sau khi hai tiếng súng vang lên, không gian yên ắng mấy giây, tiếng cười lớn ha ha ha của Giang Diệc Đình vọng lại bên tai.

Diệp Bạc Hâm toàn thân cứng đờ, tò mò muốn biết đã xảy ra chuyện gì, lại lo lắng Tập Vị Nam thực sự động thủ giết chết người đàn ông trung đông đó.

"Tôi nói Tập đại quan, anh thế này cũng quá…" dừng lại một chút, Giang Diệc Đình tìm không ra tính từ nào, "Ở… cũng quá dơ bẩn rồi, anh sao lại có thể… sao lại có thể phế bỏ người ta ở chỗ đó chứ? Thật là tổn hại đến hình tượng anh minh uy phong của anh."

"Chuyện làm tuyệt tự tuyệt tôn người ta, cũng quá… thất đức rồi…" dứt lời, Giang Diệc Đình ngoác mồm ra, lại không nhịn được mà cười phá lên.

Diệp Bạc Hâm đứng sững như trời trồng, kéo tay Tập Vị Nam ra.

Trebra đau đớn nằm vật ra nền, đôi tay bụm chặt giữa hai chân, mặt méo mó, gân xanh nổi lên, xem ra giống như con dã thú phát điên.

Trên nền nhỏ ra máu tươi, hai tay cũng bị nhuộm đỏ.

Diệp Bạc Hâm dạ dày quằn quại, suýt chút nữa nôn ra.

Tập Vị Nam không cảm xúc ném súng về phía Giang Diệc Đình, cuối mắt, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vết sưng phù hình bàn tay trên má cô.

Hơi thở thoang thoảng dễ chịu áp lại gần cô, hàng mi cong vút khẽ rung rung, mắt nhìn vào gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị ấy.

"Anh ta…"

"Không chết được đâu." sống chết đối với anh mà nói rất nhạt nhẽo, qua loa bình thường.

Giang Diệc Đình liếc nhìn hai người tình tứ bên nhau, khóe miệng nhếch lên phô ra một nụ cười.

Quả nhiên… phụ nữ lúc nào cũng mềm yếu.

Anh hùng, khó qua ải mỹ nhân.

…

Nhân lúc Trebra đang đau đớn gào thét, A Cố lẳng lặng mang theo tám người khác rời đi.

Mà cảnh tưởng này, đã lọt vào tầm mắt Tập Vị Nam.

Đôi mắt đen nhánh nổi lên những gợn sóng lăn tăn, bàn tay ôm ngang eo người phụ nữ động đậy, một tay khác lướt xuống gò má, cùng với cánh tay, đặt lên eo cô.

Dưới góc độ xem không được của Giang Diệc Đình, anh ta năm ngón tay nhanh chóng sắn tay áo lên, lộ ra vật gì đó trên cánh tay, dựa cảm tính ấn liên tiếp một dãy số.

Tốc độ rất nhanh, lại nhanh chóng hạ tay áo xuống, thu tầm mắt lại, ôm chặt người phụ nữ.

A Cố mang người đến dừng tại xung quanh bảy chiếc xe, trong bảy chiếc xe cất giấu vũ khí đạn dược, nếu một ngày bị phía quân đội phát hiện ra, tội danh buôn bán vũ khí sẽ khó mà trốn thoát được.

Vẫn còn một hành trình là có thể tới được biên giới, bên ấy có người tiếp ứng, chỉ có ra khỏi vùng giới, mới có thể an toàn được.

Âm thanh khởi động của chiếc xe vang lên rất lớn trong màn đêm, Tập Vị Nam mặt hơi biến sắc, hướng về chiếc xe đang khởi động bắn liền mấy phát.

"Bảo bọn chúng dừng lại" trở ngại Diệp Bạc Hâm ở bên người, anh vẫn phải bảo vệ cô, tuyệt đối không được mạo hiểm.

Giang Diệc Đình nhìn thấy sự yếu mềm của anh, cười cợt nhìn anh.

"Tập trưởng quan! Làm gì mà nóng giận thế?"

"Giang Diệc Đình, tôi khuyên anh nên tay lại ở đây!" Tập Vị Nam ôm Diệp Bạc Hâm trong lòng, nòng súng hướng thẳng về Giang Diệc Đình.

Diệp Bạc Hâm nhìn về phía Giang Diệc Đình.

Cô biết trong xe có vũ khí và đạn dược, một khi để xe rời đi rồi, vậy thì sẽ không còn vật chứng, không định được tội của Giang Diệc Đình.

Nhưng Giang Diệc Đình… nói lời thật lòng, cô hoàn toàn không hy vọng Giang Diệc Đình xảy ra chuyện.

Giang Diệc Đình bật cười, "Tập trưởng quan đang nói gì cơ, tôi nghe không hiểu. Bọn chúng muốn đi, tôi

làm gì có cách nào khác."

"Nhưng mà, Tập trưởng quan dám đơn phương độc mã đến, lá gan quả thật không nhỏ, anh cũng xem thường Giang Diệc Đình tôi quá rồi."

Giang Diệc Đình nói xong, hướng về phía bọn chúng dùng tay ra hiệu, "Cố gắng giúp đỡ Tập đại quan luyện tập."

Đoàn xe rời khỏi hiện trường, mất hút trong đêm tối.

Tập Vị Nam chớp mất, đặt Diệp Bạc Hâm sau lưng, tiếng súng vang vọng tới, Tập Vị Nam nhanh chóng né sang bên, ngón tay linh hoạt bóp còi bắn về phía bọn chúng.

"Giang Diệc Đình anh điên rồi!" Diệp Bạc Hâm không dám tin Giang Diệc Đình dám động thủ với Tập Vị Nam, anh ta không phải nên đi cùng mấy chiếc xe đó sao?

Cô không biết Tập Vị Nam sao lại biết cô ở đây, cũng không biết anh đem đến bao nhiêu người, dựa vào thân thủ của anh, những người ấy không đe dọa được anh.

Nhưng vấn đề là, Giang Diệc Đình vẫn chưa ra tay, mà cô… lại không giúp được gì, còn trở thành gánh nặng…

Giang Diệc Đình đã lâu không vận động xương cốt, gia nhập vào chiến cuộc.

Hai bên tự động bỏ súng xuống, đấu tay không với nhau.

Bọn chúng người đông thế mạnh, nhưng Tập Vị Nam không hề rơi vào thế yếu, một cú đá nghiêng đẹp mắt, Giang Diệc Đình khụy chân, lau khóe miệng, lại cố gắng đứng lên.

Tập Vị Nam nắm chặt cánh tay Diệp Bạc Hâm, lại sợ cô bị đánh trúng, chân mày chau lại, nhưng nét mặt hết sức ung dung.

Giang Diệc Đình trên mặt nở nụ cười bất thường, đá mạnh vào vai Tập Vị Nam, Tập Vị Nam rên lên một tiếng, cánh tay buông lỏng.

Diệp Bạc Hâm bị lực mạnh đạp vào ngã lùi về sau, vừa đứng vững dậy, trên trán đã bị nòng súng lạnh ngắt nhắm thẳng vào.

"Đừng động đậy!" một giọng lạnh lùng từ sau người truyền tới.

Tập Vị Nam con ngươi đơ lại, một chân đạp chí mạng vào bụng Giang Diệc Đình.

Khuôn mặt tuấn tú của Giang Đình méo mó đi một lát, động đậy khóe môi, mỉm cười.

"Tập trưởng quan, anh thua rồi!"

Uy hiếp Diệp Bạc Hâm là A Cố, hắn ta không hề đi chung với đoàn xe kia, rời khỏi cánh rừng, hắn đưa vô-lăng cho người khác lái, nhảy xuống xe chạy đến đây, đúng lúc nhìn thấy hai bên đang giao chiến.

Hai bên đều không dùng vũ khí, A Cố biết Giang Diệc Đình đang cố kéo dài thời gian, để cho bọn họ có thêm thời gian rời khỏi đấy, chở hàng qua biên giới.

Diệp Bạc Hâm tức giận trừng mắt nhìn Giang Diệp Đình, cô không biết Giang Diệc Đình muốn làm gì, người này buồn vui thất thường, căn bản khiến người khác đoán không ra suy nghĩ của anh ta.

Tập Vị Nam cử động một chút, A Cố cảnh cáo anh bằng cách cầm súng chĩa thẳng vào đầu Diệp Bạc Hâm, Tập Vị Nam mặt nghiêm lại, cứng rắn chịu hai cú đá vào chân.

Giang Diệc Đình nhận lấy cây súng từ tay A Cố, nắm chặt cánh tay Diệp Bạc Hâm, cười nhẹ, "Nữ thần, đây không thể trách tôi được, vốn dĩ tôi không muốn làm cô bị thương, ai biết được lại đào đâu ra một quân nhân."

"Giang Diệc Đình, anh!" mấy lần bị súng chĩa vào, không còn cảm giác sợ hãi nữa.

Giang Diệc Đình nhếch mày, batạ cười thành tiếng: "Không phải cô cho rằng tôi là người tốt đấy chứ? Cô sao lại ngốc đến thế, bao nhiên năm trôi qua rồi, tâm người đều sẽ thay đổi. Huống hồ, tình cảm giữa chúng ta… hình như cũng không tốt đến thế…"

"Giang Diệc Đình, thả người ra!" Tập Vị Nam hận bản thân bất lực, mấy lần để cô rơi vào nguy hiểm.

Giang Diệp Đình ngước mắt lên, ánh mắt hết sức rạng rỡ.

"Tập Vị Nam, có cần tôi nhắc lại cho anh nhớ, cảnh tượng trước mắt này không phải càng thêm quen thuộc rồi sao?"

121. Chương 121

Tối nay Giang Diệc Đình nhiều lần đề cập tới chuyện 5 năm trước, vừa hỏi Tập Vị Nam có phải là rất quen thuộc, Diệp Bạc Hâm nghe không ra được hàm ý trong lời nói đó, từ đầu đến cuối cô như một kẻ ngốc vậy.

Giang Diệc Đình cứu cô ra khỏi từ trong tay nhóm người đó, cũng nói một câu rằng, tại sao mỗi lần gặp cô, cô đều thảm hại như thế?

Lẽ nào cô không cảm thấy tình cảnh trước mặt rất quen thuộc sao? 5 năm trước…

Đối với một mình cô mà nói, có thể nói là trùng hợp, vậy thì… mọi chuyện trên thế gian này thật sự có thể trùng hợp đến thế sao? Những lời tương tự như vậy, Giang Diệc Đình vốn dĩ không nói với Tập Vị Nam.

Diệp Bạc Hâm biết trong đó chắc chắn có nội tình, nhưng tình hình hiện tại không cho phép cô suy nghĩ nhiều hơn.

"Giang Diệc Đình, anh điên rồi sao? Buôn bán vũ khí là tội danh gì, anh biết không? Bây giờ còn dám uy hiếp quân nhân chứ?" Đôi môi Diệp Bạc Hâm khẽ rung nhẹ, bực tức hỏi với thanh âm chỉ đủ hai người có thể nghe thấy.

Giang Diệc Đình thở ra một tiếng, thu lại ánh mắt đối đầu với Tập Vị Nam, ánh mắt sáng nông sâu không đều hạ xuống trên đôi má của cô.

"Tôi nói… nữ thần, hóa ra cái gì cô cũng biết, vậy thì tôi càng không thể thả cô được rồi, nếu không thì người chết là tôi, cô nói… đúng không?"

Tập Vị Nam cách một khoảng xa, nghe không rõ bọn họ nói chuyện gì, nhưng sắc mặt của Giang Diệc Đình biến đổi rồi, không còn là cái pha trò như ban đầu nữa, mà đã nhuốm bởi một màu sương lạnh.

Hâm Nhi rốt cuộc là đã nói gì với anh ta?

Tận đáy lòng Tập Vị Nam anh rất lo lắng, nhưng với góc độ này, anh không nắm bắt được, trước khi Giang Diệc Đình động thủ, đưa cô ấy an toàn rời đi.

Anh có niềm tin vào kỹ thuật bắn súng của mình, nhưng lại không dám đem cô ấy ra đánh cược.

"Giang Diệc Đình, rốt cuộc anh muốn gì? Người của anh… Tôi một chút cũng không động tới, ngay cả chiếc xe lái đi, tôi cũng không cản trở, không phải sao?"

Ngay cả khi bị người khác chèn ép, vào cái thế bất lợi nhất, đối mặt với hơn mười người đàn ông trên tay đều là súng ống, sắc mặt anh vẫn không thay đổi, vẫn rất đỗi bình tĩnh.

"Nói hay lắm." Giang Diệc Đình mỉm cười, hơi nhau mày, không biết đang nghĩ gì, ngước mắt lên, vẫn cái dáng vẻ mỉm cười an nhàn đó.

“Tập trưởng quan, tôi cứu người phụ nữ của anh, anh… nợ tôi một ân tình…”

“Vì thế…” Tập Vị Nam đứng giữa vòng bao vây của mười mấy tên đàn ông đó, toàn thân hiên ngang thẳng thắn.

“Tôi hi vọng Tập trưởng quan không vì ân oán riêng tư, có thành kiến với tôi, đến lúc nói năng lung tung…”

“Anh uy hiếp tôi ư?”

“Tôi làm gì dám chứ? Dẫu sao… tôi cũng chỉ là một tiểu thương nhân, không cẩn thận sẽ đắc tội với Tập trưởng quan, vẫn hi vọng Tập trưởng quan đại nhân độ lượng…”

Tập Vị Nam cười khẩy, “Tiểu thương nhân? Tiểu thương nhân mà có súng ống ư? Tiểu thương nhân dám đối đầu với sĩ quan ư? Uy hiếp quân nhân, lại là thuyết pháp gì vậy?”

“Ha! Tôi sợ chết đấy, buôn bán mà, ít nhiều cũng sẽ phạm tội. Vì bảo vệ mạng sống, đành phải thuê vài vệ sĩ, thậm chí là súng…” Giang Diệc Đình mỉm cười, “Điểm này tôi tính toán không hợp lý, giẫm phải vết xe đổ rồi.”

Nói xong, Giang Diệc Đình tiến lại gần bên tai Diệp Bạc Hâm thầm thì, “Nữ thần à, cô cũng không muốn thấy Thẩm Tư Á xảy ra chuyện đúng không?”

Ánh mắt Diệp Bạc Hâm chợt chùn xuống, cố kìm giữ cho tinh thần tỉnh táo, nghe đến cái tên Thẩm Tư Á, trong lòng ngực nén lại một nỗi đau, lấy lại tinh thần trong nháy mắt.

“Anh muốn gì? Tư Á đối với anh là từ tận đáy lòng, anh lại dám động đến cô ấy ư? Lương tâm của anh bị chó tha rồi sao?” Diệp Bạc Hâm vốn dĩ không khống chế nổi tình hình hét to lên, nhưng ý thức được Tập Vị Nam đang ở đó không xa, cô không dám để anh ấy nghe thấy, liền hạ giọng xuống.

Giang Diệc Đình kiêng dè Tập Vị Nam, xoay qua uy hiếp cô, cô không ngốc, từ tận đáy lòng đã ngầm suy đoán.

“Lương tâm đáng bao nhiêu tiền?” Giang Diệc Đình cười giễu cợt, “Động hay không, không phải ở tôi, là ở cô đấy…”

Diệp Bạc Hâm ngẩng mắt nhìn về phía anh ta, “Anh muốn bịt miệng tôi?”

Giang Diệc Đình rất thích giao lưu với những kẻ thông minh, nói một ít đã hiểu, tiết kiệm được sức lực, tâm tình cũng rất thoải mái dễ chịu.

“Thông minh! Đạn trong khẩu súng này tôi nhờ vả không nổi rồi, thế lực của tôi cũng rất rắc rối khó gỡ, gắng gượng nhiều thì máu sẽ tuôn ra đấy, cô cũng không cần phải bắt tay vào đâu.”

Diệp Bạc Hâm ngầm chịu đựng cơn tức giận “Cho dù là thế, vậy anh hà cớ gì lại uy hiếp tôi chứ?”

“Chao ôi? Đây làm sao mà gọi là uy hiếp chứ? Là giao dịch, hiểu chứ? Cô gây chú ý cho phía quân đội, hại tôi thua lỗ một vố, tôi vẫn chưa tính sổ với cô? Rốt cuộc, tôi vẫn cố niệm tình cũ, nữ thần… cô nói đúng không?”

“Điều gì nên nói, điều gì không nên nói, cô tự mình cân nhắc, tin tưởng một người thông minh như cô, nhất định sẽ không làm người khác nghi ngờ, đúng không? Đặc biệt là… với trưởng quan đại nhân nhà cô, kín mồm kín miệng nhé…” Giang Diệc Đình cười thầm.

Giang Diệc Đình buông Diệc Bạc Hâm ra, hướng về phía khẩu súng thổi một hơi, cười một nụ cười lẳng lơ, “Tôi quen biết nữ thần, nói đùa vậy thôi, uy hiếp quân nhân, tội danh này rất lớn, Tập trưởng quan đừng đổ nước bẩn lên người tôi nhé.”

Diệp Bạc Hâm toàn thân không còn sức lực nào, bị Giang Diệc Đình thả ra, suýt nữa nằm bại liệt dưới đất.

Tập Vị Nam thoát khỏi vòng vây bao quanh anh, từng bước tiến tới, ôm lấy eo cô, dìu cô che chở vào lòng.

“Vẫn ổn chứ?” Giọng nói lắng xuống đầy lo lắng.

Mọi khả năng chịu đựng trên cơ thể của Diệp Bạc Hâm đã đạt đến đỉnh điểm, trước mắt cô là một màn đen, dạ dày co thắt lại, trong cái thời điểm này, nguy hiểm vẫn chưa kết thúc, cô không thể ngã, không thể trở thành rắc rối của anh được.

“Không sao…” Cô khẽ lắc đầu, yếu ớt đến độ chỉ để nói được hai từ ấy mà phải dồn hết sức lực.

Tập Vị Nam vỗ vỗ vào sau lưng động viên cô, ánh mắt lạnh lùng kiêu ngạo liếc nhìn Giang Diệc Đình.

“Vậy anh Giang đêm hôm xuất hiện trong khu rừng rậm này, đừng nói với tôi là anh ở đây để bàn chuyện buôn bán nhé.”

Giang Diệc Đình khẽ cười, ngón tay xoay nhẹ, giắt khẩu súng ngắn vào thắt lưng.

“Ở đây lại không có, nhưng mà, tôi nghe nói phong cảnh ở đây rất đẹp, gần đây vừa hay được nghỉ phép, kì nghĩ đến rồi.” Giang Diệc Đình nói một lời nói dối tồi tệ nhưng lại rất nghiêm túc.

Không ai sẽ tin lời nói xằng bậy của anh ta, nhưng nếu nổ lực có thể sẽ thực hiện được.

Tập Vị Nam không biết đang nghĩ gì, ánh mắt hạ xuống cơ thể Giang Diệc Đình, có vẻ như cũng không vội đuổi theo mấy chiếc xe đã rời đi đó.

Trong im lặng, một vài người mặc bồ độ đào tạo ngụy trang vén khu rừng, xông vào.

Bảy người, bao vây nhóm người Giang Diệc Đình.

Giang Diệc Đình không nói gì, nhóm người bọn họ chỉ có thể cảnh giác đối phó với quân nhân xông ra, sắc mặt biến đổi lần này đến lần khác, chỉ có Giang Diệc Đình, bình thản liếc nhìn xung quanh vòng vây.

Tất cả dường như đều nằm trong tầm kiểm soát của anh ta.

Nhưng anh ta cũng biết Tập Vị Nam không phải là người đơn giản.

Nhóm người bọn họ mặc dù có hơn mười người, số lượng này hoàn toàn có thể thắng Tập Vị Nam, nhưng… Lão Tam đưa đến những người như thế này, tố chất thật kém cỏi…

Tập Vị Nam đưa tới, nhưng những lính đặc chủng sắc sảo, có thể nói là… một trăm kẻ địch.

Cuối cùng đã xảy ra điều gì, Diệp Bạc Hâm cũng không biết, thấy cứu viện đến, nỗi lo lắng trong đáy lòng nhẹ hẳn đi, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng ngã vào lòng Tập Vị Nam.

…

Cơ thể Diệp Bạc Hâm rất yếu ớt, sau một vòng đến bệnh viện kiểm tra, bệnh gì cũng đều lộ ra hết.

Cầm giấy kiểm tra trong tay, các chỉ số liệt kê ở trên, vừa nghe bác sĩ giải thích, sắc mặt Tập Vị Nam bỗng u ám như màn đen đêm mưa bão hôm trước.

Thanh âm của bác sĩ càng thấp xuống, đến cuối cùng, ngay cả một thanh âm cũng không có.

Quân nhân trước mắt, sắc mặt cũng thật hù dọa người khác.

Với tư cách là bác sĩ, ông ấy cảm thấy đây chỉ là một căn bệnh nhỏ, cố gắng điều trị sẽ tốt hơn, tại sao vị trưởng quan này lại để lộ ra vẻ mặt giận dữ như thế, anh không hài lòng cới công việc của ông ta sao?

“Tiếp tục.” Tập Vị Nam nói ra hai chữ một cách lạnh nhạt, nheo mắt, lạnh lùng nhìn ông bác sĩ.

Ông bác sĩ run rẩy, ngòi bút mực đã quẹt một nét dài trên hồ sơ bệnh án…

Nhanh chóng đậy nắp bút lại, đóng tập hồ sơ bệnh án.

Từ phòng hành chính đi ra, sắc mặt Tập Vị Nam vẫn chưa hoàn lại, ngấm ngầm như hù dọa người ta.

Đi qua đi lại hành lang, không thiếu quân nhân mặc đồng phục màu xanh ô liu.

Đây là bệnh viên quân y thành phố, tố chất quân nhân cao, ở hành lang rất yên tĩnh, không có âm thanh ồn ào như những bệnh viện thông thường, ngay cả những bước chân đi trên đường cũng rất nhẹ nhàng từ tốn.

Thông thường có thị dân đến thăm bệnh, cũng bị phủ lên bởi bầu không khí yên lặng mà trang nghiêm này, đi đứng nhẹ nhàng, nói chuyện khe khẽ.

Tập Vị Nam tướng mạo xuất thần, toàn thân khí thế bình tĩnh chín chắn, từng bước đi đều mang một khí phách thanh cao.

Đi trên đường, người ta phải liếc mắt loạn xạ.

Vừa rẽ qua hành lang, ánh mắt đung đưa khẽ rung, bước chân bỗng ngừng lại.

Trong khu vực hút thuốc phía trước cửa sổ kính, một người đàn ông mặc bộ vest đen vắt tay trên lan can, phả ra làn khói thuốc mờ ảo.

Dung mạo sắc sảo làm lộ rõ sự bí hiểm của người đàn ông này, khuôn mặt gầy gò được bao phủ bởi một thứ ánh sáng lóng lánh, lại mảy may không có sự lạnh lùng nào trên khuôn mặt anh ta.

Cái lạnh của anh, phát ra từ trong xương tủy, giống như trời sinh ra tính tình đã lạnh lùng như vậy.

Hơn nửa năm không gặp, sự thờ ơ từ chối ngàn dặm của người đàn ông này dường như càng nghiêm trọng hơn rồi.

Anh ta rõ ràng đứng ở đó, toàn thân lại chẳng có một chút tình người nào, thờ ơ xa cách, giống như không ăn thức ăn chín của nhân gian, tuyệt nhiên tài giỏi.

Nó hoàn toàn không phù hợp với thế giới phồn hoa sầm uất này.

Tập Vị Nam đã có một đoạn năm tháng phóng đãng, cái lạnh lùng của anh không phải là do trời sinh ra

vậy, mà là sau khi trải qua năm tháng rèn luyện đó, sự chín chắn đã lắng động xuống rồi.

Hơn nữa người đàn ông trước mặt này, từ khi bắt đầu sinh ra, đã không nói cười tùy tiện, giống như một cỗ máy, nghe theo sự sắp xếp của bà ngoại, bước vào một cuộc sống có khuôn khổ.

"Anh…"

Giống như lúc còn nhỏ, tiếng anh này dường như không có chút cảm xúc gì, nhưng chỉ có hai anh em họ mới nghe ra được cái mùi vị trong đó.

Từ một mẹ sinh ra, từ nhỏ đã không được tự do, nâng đỡ lẫn nhau, tình cảm của bọn họ, ngăn cách bao nhiều năm, từ đầu đến cuối vẫn không thay đổi.

Tính tình Tập Vị Nam từ lúc sinh ra đã không như thế, từ nhỏ anh ham chơi, lẻn chạy đi, sau khi bà ngoại phát hiện, bị đánh bằng cây roi da.

Tập Vị Nam chẳng ừ chẳng hử, che anh dưới cơ thể anh ta, không nói câu nào thay ảnh chịu đựng nỗi đau da thịt.

Tập Vị Cận… đã từng là nơi trú ẩn an toàn của anh, dùng cơ thể yếu ớt của anh ấy, đưa anh tới một nơi vui sướng.

Thật khó để tưởng tượng đến, giống như Tập Vị Nam chín chắn mạnh mẽ như vậy, người có năng lực biến hóa như vậy, đã từng cần người để bảo vệ.

Tập Vị Cận thu lại ánh mắt xa xăm, kẹp điếu thuốc trong tay hất vào thùng rác, rồi mới ngẩng cắp mắt nhìn lên.

Đôi mắt đó mảy may không có chút cảm xúc nào, đột nhiên nhìn đến đứa em trai hơn nửa năm mới gặp, cũng không chút kinh ngạc hay vui mừng gì.

Tập Vị Nam vẫn đang mặc quân phục, tối qua sau khi đưa Diệp Bạc Hâm đến bệnh viện, chăm sóc cô một đêm, cả đêm không nghỉ ngơi chút nào.

Mấy ngày nay, anh ốm đi rất nhiều, khuôn mặt lạnh lùng đó cũng hốc hác mệt mỏi đi nhiều.

Sáng sớm nay đến một siêu thị gần đó mua những vật dụng cần thiết hằng ngày, tiện thể chỉnh lý lại dung mạo.

Tập Vị Cận là kiểu người không đơn giản, bộ vest trên người anh là được may bằng tay ở Ý, xa hoa nhưng

không lộ rõ ra bên ngoài, vẻ đẹp hoàn mỹ tôn lên giá trị con người anh.

Ở chổ măng sét của bộ vest đen lộ ra một chiếc sơ mi trắng, cái khuy măng sét màu vàng chói lóa dưới ánh nắng mặt trời, chiếc đồng hồ trên cổ tay được đính bằng những viên kim cương màu trắng tinh xảo.

Toàn thân anh từ đầu đến cuối, ít nhất cũng không dưới một triệu.

"Sao vậy? Ốm à?" Tập Vị Cận dập tắt mẩu thuốc lá, ngữ khí bình thản, không có chút dữ dội gì.

Tập Vị Nam hướng về phía anh ấy đi vài bước, đứng cạnh bên Tập Cận, chăm chú nhìn người anh hơn nửa năm chưa gặp lại.

"Không, người giúp đỡ đến rồi." Anh không hi vọng người trong nhà biết đến sự tồn tại của Diệp Bạc Hâm, Tập Vị Cận không phải là người nhiều chuyện, nhưng anh bây giờ vẫn chưa muốn giới thiệu cô với người thân của mình.

Có rất nhiều chuyện, vẫn chưa giải quyết, anh không muốn người nhà lại hỗn độn, làm cho tình hình phức tạp thêm.

Tập Vị Cận nhẹ ừ một tiếng, nhét vào tay anh một mẩu giấy.

"Có việc gì bận thì cứ đi đi."

Hai người tính cách trầm lặng đứng kế bên nhau, thật không có chuyện gì để nói, một người thì ở trong thương trường sáng nắng chiều mưa, người thì trên chiến trường rung trời chuyển đất, mảy may không có giao lộ chung.

Người nhà... cũng là cấm đoán đối với họ...

Một người thì mặc vest, một người thì mặc quân phục, đứng với nhau lại mảy may không có bất đồng hay ác cảm gì.

Chiếc điện thoại trong túi quần của Tập Vị Cận reo lên, anh nhìn ID người gọi tới, rồi bắt máy một cách vô cảm.

"Mẹ..."

Tập Vị Nam nhau mày vô cùng ngạc nhiên, anh hoàn toàn không né tránh, đứng bên góc tường vô tư nghe lén.

Tay trái Tập Vị Cận đút vào túi quần, tay phải cầm điện thoại kề bên tai.

Nói được vài câu, anh đột nhiên nghiêng mắt về phía Tập Vị Nam.

Tập Vị Nam đoán rằng đầu dây bên kia đang nhắc đến mình, không muốn bị nhắc đến lúc này, liền khẽ lắc lắc đầu.

Tập Vị Cận hiểu ra, bình tĩnh ứng phó với lời gặng hỏi của mẹ.

Công ty Tập Vị Cận có trụ sở ở Bắc Kinh, chuyến di này đến là đi công tác, không ngờ gặp được người em trai hơn nửa năm chưa gặp, hai người đã lâu không gặp, hai bên đều có việc bận, nên không dự tính là sẽ tụ họp với nhau.

Giang Nhan đã giữ trong lòng chuyện hôn sự của hai đứa con trai, từ trong điện thoại than phiền với Tập Vị Cận, trách đứa con trai lớn vì công ty mà không lo cho gia đình, trách hai đứa con trai nửa năm không thấy bóng dáng đâu.

Tập Vị Nam nghe anh trai đáp lời mẹ, cười thầm không một tiếng động.

Tập Vị Cận nghe lời giáo huấn của mẹ xong, đặt điện thoại xuống.

"Buồn cười lắm à?" Thật hiếm thấy, đôi mắt vốn bình tĩnh bỗng trào lên một sự đe dọa.

Tập Vị Nam dứt khoát cười phá lên, cười nhạo nhìn người anh trai của mình.

"Mẹ lại giới thiệu đối tượng cho anh đấy à?"

Tập Vị Cận không kiêng dè gì, ngược lại còn thẳng thắn thừa nhận, "Ừ, là con gái nhà bác Thế."

122. Chương 122

Tập Vị Cận nghịch điện thoại trên tay, mắt cúp xuống, gương mặt trắng trẻo sạch sẽ khôi ngô sáng sủa, bờ mi cong che đi cảm xúc trong đáy mắt.

Lần này đến tỉnh Y công tác, Giang Nhan cũng không để anh có thời gian thở, tranh thủ mọi lúc mọi nơi để xếp lịch xem mặt.

Từ kinh thành về đến các tỉnh, bà nắm rõ trong lòng bàn tay các tiểu thư khuê các môn đăng hộ đối đến

các khuê nữ thế gia có độ tuổi phù hợp. Anh đi đâu công tác, ở đấy bà lập tức sai cự phú, danh sĩ trong vùng liên hệ dắt con gái theo để tiến hành xem mặt biến tướng. Mà từ nhỏ đã hình thành nề nếp, khiến anh hay vị nể các cụ.

Có lần một ắt sẽ có lần hai, Giang Nhan ép anh phải yên bề gia thất, bằng không những cuộc mai mối sẽ không có điểm dừng. Bà tin chắc chắn sẽ có người khiến đứa con trai cứng đầu cứng cổ của mình phải rung rinh.

Lần này là con gái một nhà giàu có tiếng ở tỉnh Y, nghe nói là bạn thời đại học với ông cụ, nhưng thực chất có phải không, hình như không quan trọng lắm. Dù sao Giang Nhan bảo anh thử xem sao, thì anh cứ tranh thủ thời gian rỗi gặp gỡ, được hay không, chẳng phải ở anh cả thôi?

Không ngờ bác trai đêm qua đột ngột nhập viện. Sáng sớm nay anh họp tại công ty chi nhánh, nhận được điện thoại của Giang Nhan, sai anh đại diện ông cụ ở nhà đến thăm người bạn cũ.

Vấn đề ở gia giáo, chuyện này khó mà thoái thác được.

"Bớt dậu đổ bìm leo đi, không phải nhờ anh đỡ hộ, thì mẹ đến tận quân doanh của chú rồi." Tập Vị Cận liếc cậu em.

"Chuyện của em không cần cả nhà phải lo." Tập Vị Nam thản nhiên, nheo mắt cười: "Anh ấy, cũng đứng tuổi rồi, mà chưa thấy ưng ý ai à?"

Tập Vị Cận cứng đờ ngón tay, mắt cụp xuống, đút điện thoại vào túi quần.

Đôi mắt như phủ trùm một lớp sương mờ.

"Nghe chú nói thế, tức là có ý trung nhân rồi?"

Tập Vị Nam bật cười, không phủ nhận, cũng chả gật đầu.

Nhìn Tập Vị Cận hồi lâu, đoạn vung vẩy hóa đơn trong tay: "Thôi em bận đây."

"Tiểu Nam."

Tập Vị Cận gọi em trai.

Tập Vị Nam đứng trước thang máy, ấn nút, quay ra nhìn anh.

Tập Vị Cận bước về phía anh.

"Có thời gian thì về nhà một chuyến. Mẹ suốt ngày nhắc chú, bố tuy không nói ra miệng, nhưng thường xuyên bần thần nhìn bộ cờ ngọc đen mà chú tặng."

"Lúc nào rảnh hẵng hay."

Cửa thang máy mở ra, Tập Vị Nam bước vào, Tập Vị Cận cũng theo vào trong.

Tập Vị Nam ấn tầng bảy, hỏi anh: "Anh tầng mấy?"

"Tầng một."

...

Diệp Bạc Hâm tỉnh dậy, trí não nhất thời trống trải, có một thoáng còn chưa rõ mình đang ở đâu.

Mở mắt, ánh sáng rọi thẳng vào mắt, cô bèn đưa tay che.

Mu bàn tay nhói lên cơn đau.

Cô cử động mạnh, đầu kim bị căng lên, máu theo ống truyền trào ngược một đoạn.

Cô nhíu mày, tay buông xuống bên mình, thuốc theo ống dẫn mới xuôi chiều chảy, máu lại truyền vào cơ thể cô.

Ngơ ngác ngó nghiêng cảnh vật xung quanh.

Trần nhà trắng tinh, trên bờ tường đối diện treo màn hình tivi LCD, đầu giường mắc bình truyền dịch, ống dẫn đang đưa thuốc truyền vào mạch máu trên mu bàn tay cô.

Bên cạnh là tủ gỗ nom mới tinh, cao nửa mét, khay hoa quả bên trên bày những loại trái theo mùa tươi ngon. Bên cạnh nữa là hai túi trắng to, in logo của siêu thị.

Thấp thoáng thấy bên trong có ít đồ sinh hoạt hằng ngày.

Bên mũi vấn vương mùi thuốc, cơ hồ còn có cả mùi thơm dìu dịu.

Nắng chói chang ngoài cửa cổ được tấm rèm che màu sữa chặn lại, chỉ vài tia lấp loáng lọt vào.

Bên tay trái của đầu giường đặt một bình hoa, cắm mấy cành bách hợp tươi thắm, thoảng hương tao nhã, át đi mùi thuốc nồng nã.

Căn phòng không rộng, nhưng đầy đủ tiện nghi, lại sạch sẽ gọn gàng.

Diệp Bạc Hâm tỉnh táo, hai tay chống người dậy, tức thì chóng đầu hoa mắt ập đến, cô lại nằm xuống.

Ngưng một lúc cô mới nhớ lại chuyện xảy ra trước đó.

Tập Vị Nam… Giang Diệc Đình… buôn bán vũ khí…

Tất cả như một cơn mơ, huyễn hoặc khó tưởng.

Diệp Bạc Hâm nằm yên, đầu âm ỉ đau, bộ phận trên người như bị gỡ tung, chỗ nào cũng đau, rần rần chống đối lại cô.

Nhất là cổ tay, cổ chân đau rát, cổ được băng gạc trắng, cô muốn cử động cổ cũng khó.

Gò má tê cứng, cô nhích khóe miệng mà không có cảm giác gì.

Cô bải hoải nằm đó, người mềm nhũn như bún.

Cũng không rõ ai đã đưa cô tới bệnh viện, còn Tập Vị Nam đâu?

Nghĩ bụng mình vừa trải qua một kiếp nạn, tỉnh dậy nằm bơ vơ một mình trong phòng bệnh, không người trông, nghĩ thôi đã thấy tủi thân.

Tự cảm thán một lúc, đợi cơn chóng mặt qua đi.

Cô bò dậy, hai chân vừa chạm đất thì cửa phòng bệnh có tiếng kẽo kẹt.

Lọt vào mắt là bộ quân trang thẳng thớm sạch sẽ, đôi chân dài gọn gàng trong quần lính, vạt áo để mở một cúc, yết hầu gợi cảm nhấp nhô theo hơi thở, chiếc cằm nhẵn trơn, sạch sẽ.

Diệp Bạc Hâm nhoẻn cười mừng rỡ, đón nhận ánh mắt nhìn cô từ xa.

Tập Vị Nam xót xa nhìn cô gái vừa tỉnh dậy đã loay hoay không chịu ở yên một chỗ. Anh chỉ mới ra ngoài có một lúc mà cô đã dám chân trần bước xuống đất.

Tập Vị Nam tay cầm bệnh án, quay ra khép cửa.

Diệp Bạc Hâm chột dạ cụp ngón chân lại.

Tập Vị Nam ngồi xuống trước mặt cô, bàn tay màu bánh mật nâng bàn chân trắng trẻo của cô lên, quỳ một gối xuống đất, anh nhẹ nhàng để chân cô gác lên gối mình.

Diệp Bạc Hâm giật mình, toan co lại thì bị anh nắm chặt.

"Yên nào." Anh ném cho cô cái nhìn cảnh cáo, đoạn rút khăn giấy nhẹ nhàng lau bàn chân cô.

Lúc anh bước vào, mũ cởi ra, đặt trên tủ nhỏ bên cạnh.

Từ góc độ của mình, cô thấy vầng trán trơn láng… sống mũi thẳng tắp khôi ngô… bờ môi nẻ rớm máu.

Lòng cô quặn đau, ngỡ ngàng giơ tay ra.

Anh ngạc nhiên ngẩng đầu, cô mới sực nhận ra bàn tay mình đã chạm lên môi anh.

Trong mắt gợn lan từng đợt sóng, cô rụt tay lại như bị giật điện, thẹn thùng cười: "Xin lỗi, em…"

Đầu ngón tay như vẫn nguyên cái cảm giác tiếp xúc ấm mềm, hơi thở của anh quấn lấy ngón tay, thoang thoảng nhột nhạt.

Năm ngón tay cô xòe ra, rồi lại bấu vào ga giường cạnh bên.

Căng thẳng không nói nổi thành lời liền mạch.

"Tại em thấy… thấy môi anh rỉ máu kìa…" Cô lảng tránh cái nhìn như mang ý cười của anh. Anh mà tin mới lạ!

Tập Vị Nam thấy cô bẽn lẽn không dám ngẩng đầu, tiếng cười sảng khoái bật khỏi bờ môi, mắt nhuốm sắc ấm.

Anh ờ lên một tiếng, đoạn sấn lại trước mặt cô: "Thế em tiếp đi chứ?"

Gương mặt bất thình lình phóng đại, khiến Diệp Bạc Hâm giật mình, trở tay không kịp, mắt run lên, nhìn vẻ tinh nghịch trong mắt anh.

Biết mình bị trêu, cô hờn dỗi lườm anh.

Đáy lòng len lỏi hơi ấm, Tập Vị Nam bất giác siết chặt bàn chân mịn màng như ngọc trong lòng bàn tay, ánh mắt toát lên cháy bỏng.

Bao lâu rồi anh chưa được thấy vẻ nũng nịu hờn dỗi như thiếu nữ của cô?

Diệp Bạc Hâm thấy thẹn thùng, bàn tay anh ấm sực, cảm giác thô ráp, từ lòng bàn chân mềm mại len lỏi những rung động, con tim theo đó cũng rộn ràng, gò má rực lên hơi nóng.

Mặt cô lúc này… ắt hẳn đỏ bừng bừng…

Diệp Bạc Hâm không muốn bẽ mặt trước anh, tay toan đưa lên dụi má, nhưng lại quên mất tay phải đang cắm kím truyền, ống dẫn bị kéo căng.

"Á…" cô thất thanh la lên.

Máu lại chạy ngược vào ống truyền, mu bàn tay sưng vù, tấy cao một mảng, nom rùng mình.

Tập Vị Nam mới đặt hai chân đã lau sạch sẽ của cô xuống, dọn đống giấy ăn vo thành một cụm, quay ra vất vào thùng rác, nghe tiếng cô rên, tim thót lại, nhíu mày nhìn cô.

Mu bàn tay thảm thương không nỡ nhìn, lồng ngực anh như có tảng đá đè nặng, không thở nổi, mặt sa sầm lườm cô.

Diệp Bạc Hâm bẽn lẽn thu lại ánh mắt, chậm rãi nghiêng người, chực ấn chuông khẩn cấp đầu giường, gọi bác sĩ.

Một cánh tay vươn qua đỉnh đầu cô, ấn chuông, nhanh hơn cô một nhịp.

Tập Vị Nam hằm hằm ngồi xuống cạnh cô, một tay vòng qua vai, kéo cô vào lòng.

Diệp Bạc Hâm len lén nhìn anh, sao sắc mặt anh lại khó coi thế kia?

Tập Vị Nam nhẹ nhàng nâng bàn tay bị sưng của cô lên.

Trong mắt anh là một khoảng rối bời: "Diệp Bạc Hâm! Anh là chồng em, em có thể trông cậy ở anh, xảy ra những chuyện thế này, nhẽ nào em không thể nhờ anh? Có người phụ nữ nào lâm vào tình cảnh này còn bình thản ấn chuông không?"

"Anh ở ngay trước mặt em, nhưng em lại làm ngơ, em như thế khiến anh có cảm giác mình rất vô dụng…" Tập Vị Nam buồn bã nhìn cô.

Nghe anh nói, cô thoáng ngỡ ngàng, không ngờ anh lại để ý từng cử chỉ của mình.

Nhưng cô luôn như thế mà, có việc tự mình nghĩ cách giải quyết, cô đã quen việc không phải dựa dẫm vào ai, khóc lóc hoảng loạn đều vô dụng, chỉ có bản thân bình tĩnh mới có thể xử lý được.

Cô không cho rằng mình có chỗ sai, nếu như hôm nay không có ở anh ở đây, nhẽ nào cô sẽ phải cuống lên, rối trí hay sao?

Cô không phải bông hoa ấp trong lồng kính, cô quen tự chăm sóc bản thân, chăm sóc người khác, chí ít vẫn có khả năng giải quyết chuyện ngoài ý muốn.

Tuy tự tận thâm tâm mình cô không đồng tình với cách nói của Tập Vị Nam, song cũng không tỏ ra khó chịu, mà tranh cãi với anh.

Diệp Bạc Hâm cười mỉm, yên tâm rúc vào lòng anh, ngửi mùi hương thanh mát đặc trưng trên người anh.

"Anh không thể lúc nào cũng ở bên em đúng không? Em biết anh rất tốt với em, nhưng em không giống như những cô gái khác, nũng na nũng nịu, mà… em cũng có những lúc cần anh, có điều không phải những chuyện vặt vãnh này, giống như đêm qua, lúc đối diện hiểm nguy, anh đã cứu em."

Bàn tay trái mon men luồn vào lòng bàn tay anh, mười ngón đan nhau, cô ngước lên cười tươi tắn.

"Không có anh thì em đã chết lâu rồi, sao lại bảo anh vô dụng chứ?"

Thoạt đầu Tập Vị Nam nghe lòng buồn man mác, nhưng về sau, mắt mày bắt đầu giãn ra, đến đoạn chữ "Chết" vọt khỏi miệng cô, mặt anh lại biến sắc, khẽ mắng: "Đang yên đang lành, chết chóc cái gì?"

Diệp Bạc Hâm len lén lè lưỡi.

Cô lại phát biểu nhầm mất rồi.

Bác sĩ mặc áo trắng, đeo kính viền vàng vội vàng bước vào, theo sau là y tá trong trang phục màu hồng.

Mặc bác sĩ cau có, vừa gỡ kim ra, vừa quở trách cô.

Y tá bưng khay dụng cụ đứng bên, mặt thoắt ửng hồng, mơ màng ngắm anh lính đang đăm đăm mặt mày.

Tập Vị Nam cơ hồ không nhận ra có người nhìn trộm mình, vừa ôm chặt người phụ nữ trong lòng, vừa nhắc nhở bác sĩ nhẹ tay.

Vì chuyện này, vị bác sĩ vốn đã trách cô phiền hà, động tác có phần mạnh bạo. Nghe giọng điệu đanh chắc của vị sĩ quan trẻ, bác sĩ khó chịu ngẩng đầu lên, chực mắng luôn cả anh ta một trận, chả hiểu chăm sóc người bệnh kiểu gì.

Tối qua lúc cô gái trẻ được đưa tới, khắp mình mẩy là vết thương như thể bị bạo hành gia đình, nhìn mà giật mình.

Ánh mắt anh dành cho người xa lạ vốn lạnh lùng, giờ lại càng để cái uy của người bề trên lan tỏa. Vị bác sĩ tuy tuổi đã ngoài tứ tuần, làm nghề mấy chục năm, gặp gỡ tiếp xúc vô số loại người, không ít những vị sĩ quan cấp cao, nhưng hiếm thấy ai còn trẻ mà nom lại quyền uy hơn người đến vậy.

Lời trách móc mắc lại ở cổ họng.

Ánh mắt vô tình chạm đến quân hàm trên vai anh, bất giác kính cẩn hơn hẳn, và cũng ý thức mình đã làm chuyện ngu suẩn gì.

Vị sĩ quan này, ông không dám phật ý, mới rồi lại còn dám quở cô bạn gái có mối quan hệ không hề bình thường của anh ta.

Nghĩ đến đó, vị bác sĩ túa mồ hôi hột. Tối qua trông anh này từ đầu xuống chấn vô cùng bô nhếch, ông chưa kịp để ý quân hàm, không ngờ… tí thì gây hấn với người ta.

Mang tâm trạng thấp thỏm, vị bác sĩ thoăn thoắt tay chân giúp cô xử lý xong, lại đổi sang cắm truyền vào tay kia, bấy giờ mới vuốt mồ hôi lạnh.

“Cảm ơn bác sĩ, làm phiền anh quá.” Nghe bác sĩ mắng, Diệp Bạc Hâm cũng thấy áy náy, bèn nhoẻn cười.

“Không có gì.” Vị bác sĩ len lét nhìn Tập Vị Nam.

Tập Vị Nam cụp mắt, một tay vòng qua cánh tay cô, giúp cô ấn chặt miếng bông, tay kia nắm những ngón tay lạnh toát của cô, nhẹ nhàng xoa nắn.

Bác sĩ thở phào, dặn dò một số điều cần chú ý, mới bỏ tay vào túi, quay người ra ngoài.

Thấy y tá còn đứng như trời trồng, ông sầm mặt.

"Ngơ ngác ngắm nghía cái gì, đi thôi?"

Y tá dễ xấu hổ, bị ông nói đúng tim đen, mặt liền đỏ ửng.

Mắt cúi gằm, hớt hải đi ra.

Cửa đóng lại, còn nghe tiếng bác sĩ bỉ bai, gì mà bọn trẻ bây giờ đúng là, mở mồm không nhắc tiền thì là trai đẹp, thấy ai dễ nhìn là mắt hau háu như sói đói nhìn con mồi.

Diệp Bạc Hâm không nhịn được phá ra cười, Tập Vị Nam bực mình lườm cô.

Anh lật chăn, đỡ cô nằm xuống rồi lại dém mép chăn, đắp ngang bụng cô.

"Buồn ngủ không?"

"Không buồn ngủ." Diệp Bạc Hâm lắc đầu.

Tập Vị Nam giúp cô nâng giường lên, ngồi bên giường, tay vươn ra, nắm lấy ngón tay lạnh toát của cô.

123. Chương 123

Diệp Bạc Hâm mỉm cười, giơ hai bên tay cắm kim truyền: "Giờ thì sướng rồi, cả hai đều tàn phế."

Tập Vị Nam lại lườm cô, túm lấy hai cổ tay vung vẩy của cô: "Đừng vung vẩy, lát nữa kim bị lệch, máu lại trào ngược bây giờ."

Cô vốn chỉ định làm dịu bầu không khí ngột ngạt, ai ngờ làm ơn mắc oán, bèn cun cút ngậm miệng.

Tập Vị Nam cũng không nói gì, ánh mắt đăm đăm dán trên gò má cô. Ánh mắt nặng nề, không biết đang nghĩ gì.

Bị anh nhìn, Diệp Bạc Hâm thấy ngượng ngùng, trước mặt anh hình như da mặt cô bớt dày đi hẳn.

"Hôm qua sau khi em ngất, đã có những chuyện gì?"

Diệp Bạc Hâm kéo cổ tay áo anh, lúc nói, đầu hơi ngửa lên nhìn anh, ánh mắt trong leo lẻo, hồn nhiên đến độ khiến người ta có cảm giác thanh khiết không vấy lấy bất kì một tạp chất nào, lại mang lại cảm giác dịu dàng, nền nã.

Tập Vị Nam quặn cổ họng, tay vuốt mái tóc ngắn rối bời của cô.

Lấy gối chèn sau lưng cô, anh chỉnh lại dáng ngồi của cô, chạm đến cánh tay cô hơi lành lạnh, gai ốc sởn lên.

Anh bèn quay ra lấy điều khiển điều hòa, chỉnh nhiệt độ lên cao.

Hình như còn thấy phòng tối tăm, anh lại đứng dậy, bước đến bên cửa sổ, kéo rèm.

Ánh nắng rực rỡ thoáng chốc đổ vào, căn phòng trùm lên sắc màu ấm áp, không còn âm u như trước.

Anh đứng dưới ánh nắng, gương mặt sắc cạnh tựa một món đồ tinh sảo mà thượng đế đã đích thân đẽo gọt, từng nhát từng nét, hoàn mỹ không thể chê bai.

Nom dáng vẻ bận rộn của anh, Diệp Bạc Hâm thầm bĩu môi.

Tối qua sau khi Diệp Bạc Hâm lịm đi, Tập Vị Nam vội vã đưa cô đến bệnh viện gần nhất. Giang Diệc Đình cũng không phản kháng, cười nhạt tiễn trông Tập Vị Nam rời đi.

Tập Vị Nam tự mình lái xe, vừa gọi điện thoại, nhờ họ chuẩn bị sẵn trực thăng ở bên ngoài, anh đến nơi là lập tức cất vánh, đến bệnh viện quân khu gần nhất.

Quý Giản Ninh và mấy người ở lại trông chừng Giang Diệc Đình và đồng bọn, đồng thời liên hệ với cảnh sát tỉnh Y, đề nghị họ khẩn cấp đến bắt người.

Diệp Bạc Hâm buột miệng nói: “Thế Giang Diệc Đình thì sao? Giờ hắn thế nào? Có bị xử bắn không?”

Dù sao đụng đến buôn bán vũ khí là phạm vào luật hình sự, nghiêm trọng mà nói, thì không còn đường sống.

Bàn tay gọt táo của Tập Vị Nam khựng lại, thắc mắc nhìn cô chằm chằm.

“Sao em lại nghĩ anh ta sẽ bị xử bắn?” Ngừng một lúc, mắt hơi xao động: “Hay là… em biết gì?”

Anh nhầm rồi, cô ở đó ba ngày ba đêm cùng bọn chúng, chẳng nhẽ không biết rõ chúng làm gì.

Chỉ là… anh không muốn cô liên lụy, có những việc, biết càng ít càng tốt…

Cô không thích hợp với bóng tối tanh máu, cô sống dưới ánh sáng mặt trời, đôi mắt thanh khiết ấy mới mãi mãi không phai màu, mới hồn nhiên trong sáng.

Diệp Bạc Hâm sững ra, đoạn cười mỉm.

"Trong tay chúng có súng, lại còn bắt cóc em, nhẽ nào không bị pháp luật trừng trị?"

Giang Diệc Đình cảnh cáo cô, bảo cô phải giữ mồm giữ miệng, không nên nói những gì không được nói, nhất là với Tập Vị Nam.

Còn là chuyện gì thì cả hai đều rõ.

Cô là người chứng kiến, thấy chúng vận chuyển vũ khí, sau này Giang Diệc Đình bị khởi tố, cô tất phải ra tòa làm chứng, Giang Diệc Đình hiển nhiên nghĩ đến việc này nên mới bắt cô im lặng.

Chỉ là không biết, thứ hàng đó có vào tay cảnh sát không thôi.

Bất kể Giang Diệc Đình có thật sự làm gì Thẩm Tư Á hay không, cô cũng không dám lấy tính mạng của Thẩm Tư Á ra đặt cược.

Giống như lời anh ta nói, lòng người sẽ đổi thay, anh ta bao nhiêu năm qua trải qua những gì, không ai biết, cô không dám chắc Giang Diệc Đình còn tình cảm với Thẩm Tư Á.

…

Diệp Bạc Hâm vừa tỉnh lại, tinh thần chưa ổn định, mới nói chuyện một lúc, người đã ngả vào vai anh thiếp ngủ.

Hơi thở nhè nhẹ phả vào cổ anh, đôi mắt khẽ khép, bờ mi rung rung.

Dưới mí mắt mỏng manh, con ngươi tròn xoe đang loay hoay chuyển động.

Người ta thường bảo, trong lúc mơ ngủ, não vẫn hoạt động, nhãn cầu cũng sẽ đảo liên tục, cho đến khi thực sự đi vào giấc ngủ sâu.

Cô ngủ không yên, trong mơ những cảnh tượng mơ hồ cứ lướt qua, có cái cô quen thuộc, lại có những cảnh vụn vỡ xa lạ.

Trong tiềm thức, cô biết rõ những thứ đó không phải giấc mơ, mà là ký ức đã qua.

Những hình ảnh ấy càng lúc càng rõ rệt, lồng ngực đau dữ dội như xé phổi, người lảo đảo đứng bên vách treo, rơi tuột xuống vực sâu hun hút không đáy, cái lạnh thấu xương chạy vào cơ thể.

Não bộ mơ mơ hồ hồ, có tiếng gọi đầy lo lắng bên tai cô, bên má buốt rát, như có lưỡi dao băng lướt qua.

Choàng mở mắt, cô sa vào đôi mắt đen láy nhưng ăm ắp lo âu.

Tập Vị Nam lau mồ hôi trên trán cô, xót xa ôm chặt lấy cô, dịu giọng thì thầm bên tai: “Em gặp ác mộng à?”

Anh không rõ ba ngày qua, cô đã phải trải qua điều gì, và đã cố gắng kiên cường ra sao?

Nhưng… cô gái của anh kiên cường đến độ khiến anh phải đau lòng…

Cô ấy không khóc không quấy, như chẳng hề có chuyện gì.

Nếu không phải cơn ác mộng vừa rồi, e là chính anh cũng tin vào khả năng diễn xuất siêu việt của cô.

Cô ấy mở to đôi mắt hoang mang nhìn anh, dường như vẫn chưa thể bình tâm lại.

Đôi mắt đã bớt đi những tia máu, trong trẻo như bầu trời xanh thẳm sau cơn mưa.

Diệp Bạc Hâm chớp mắt, năm năm qua, trong những cơn ác mộng luôn đeo bám, có một bóng hình nhạt nhòa, vóc dáng cao to, nhưng cô chưa một lần nhìn rõ dung nhan người ta.

Bởi anh luôn quay lưng về phía cô, mỗi lần chực lại gần, bóng lưng ấy lại vụt biến mất.

Nhưng vừa nãy… anh ấy quay người lại…

Là Tập Vị Nam…

Nếu bày ra trước mắt, nếu chưa từng biết những chuyện dĩ vãng qua lời kể của Tống Nhất, có lẽ cô sẽ cảm thấy thật hoang đường, có thể do ngày đêm mong nhớ, Tập Vị Nam lại bước vào cuộc sống của cô, khiến cô nghiễm nhiên mang anh cả vào giấc mơ…

Còn bây giờ… cô không tin những thứ đó là giả, người trong giấc mơ, chính là Tập Vị Nam…

Nhưng vì sao… thứ anh mang đến cho cô lại là những cơn ác mộng không hồi kết?

Tập Vị Nam thấy cô nhíu chặt mày, ánh mắt nhìn anh kì lạ, anh sững người, không rõ cô đã mơ thấy gì, vì sao lại dùng ánh mắt lạ lùng ấy nhìn anh?

Những ngón tay thon dài vỗ về sống lưng cô, bờ môi gắn lên mi tâm của cô.

Chất giọng khàn gợi cảm vang lên bên tai: "Đừng sợ, có anh đây rồi."

Bờ mi Diệp Bạc Hâm khẽ run lên, lông mi cong cong hình như vẫn vương giọt nước long lanh.

Được anh ghì vào lòng, hơi thở thanh mát quẩn quanh bên mũi, cô từ từ nhắm mắt lại.

Lòng thầm ra một quyết định.

Dĩ vãng… hãy để nó được là dĩ vãng…

Lần đầu tiên, cô lùi bước vì tình cảm, hy vọng… kết cục không làm cô hối hận…

"Anh luôn ở đây với em à?" Diệp Bạc Hâm rúc vào lòng anh, khẽ rụi mình, ngoan ngoãn như một chú mèo lười.

Tập Vị Nam vốn hẵng lo, giờ đây chỉ một câu mềm mỏng của cô, cõi lòng anh như nhũn ra tan chảy.

"Ừ."

Ở bên cô, anh thường rất hay cười.

"Diễn tập xong, bên chiến khu không bận gì à? Có bị lỡ dỡ công việc không?"

"Không, phân công mọi người xử lý rồi, mấy hôm này anh ở đây với em."

Đôi mắt sâu hun hút không thấy đáy của anh nhìn cô… đáy mắt toát vẻ dịu dàng thấy rõ.

Anh nâng tay vén tóc con bên má cô, dém ra đằng sau tai.

Đầu ngón tay ấm áp như có dòng điện chạy qua, tức thì truyền khắp cơ thể cô, máu huyết rần rần chảy.

Thùy tai đỏ ửng như cánh hoa mỹ miều, mơn mởn xinh tươi.

Tập Vị Nam nghe lòng rực lên, chực ngậm vào miệng, chiêm nghiệm thưởng thức.

Nghĩ vậy, và anh… cũng làm đúng vậy.

Diệp Bạc Hâm nhắm mắt thủ thỉ với anh, thùy tai vẫn có cảm giác âm ấm, như bị cuốn vào một nơi nào đó ẩm ướt nóng rực.

Hơi thở của anh mỗi lúc một rõ rệt, Diệp Bạc Hâm ý thức được điều gì, bên má tức thì chuyển đỏ, rực rỡ nồng nàn như ráng chiều hoàng hôn nơi chân trời.

"Anh…" Cô ngượng chín mặt, toan giơ tay đẩy anh ra, thì anh lại như đoán biết trước được sự việc, hai tay bắt lấy cổ tay cô, tránh chỗ vết thương, ngang nhiên đùa giỡn cô.

Diệp Bạc Hâm không chịu nổi sự thân mật ấy, cảm giác anh mang lại cho cô quá mạnh mẽ. Vành tai được anh ngậm lấy, toàn thân cô bủn rũn nhũn mềm, như bước trên mây, phiêu diêu bất định.

Trong bụng thầm trách mình kém cỏi, trước kia thì sợ anh, cũng chỉ trong ba ngày mà đã tiêu tán hết sạch.

So với lũ súc sinh vô nhân tính kia, anh hoàn toàn chả có điểm nào đáng sợ hết.

Chí ít, anh không làm hại cô.

Trước kia nghĩ mông lung, giờ đã lờ mờ có đáp án.

Anh thích mình… phải không?

Thế nên trong lúc nổi giận, mới mạnh tay với mình.

Trước mặt cô, anh cởi mở tâm tư, còn cô lại không thể thấu hiểu, lại liều mình trốn chạy, lẩn tránh…

Lúc ấy, anh đã thất vọng nhường nào?

…

Quý Giản Ninh đỗ xe trong bãi đỗ bên ngoài khuôn viên bệnh viện, mở cửa xe bước xuống.

Bấy giờ, một chiếc Lincoln kiểu dáng dài màu đen lướt qua người.

Quý Giản Ninh vu vơ liếc nhìn, qua lớp cửa kính dần nâng lên, một gương mặt đanh sắc hướng mắt nhìn thẳng phía trước.

Quý Giản Ninh giật mình, quay ra nhìn kỹ hơn.

Chiếc xe đã vụt đi, tốc độ tăng dần, cửa sổ xe cũng khép lại kín mít.

Ưng Hy tay ôm bó hoa bách hợp, khó chịu xuống xe, tay phải còn xách một túi hoa quả, mặt hầm hầm đứng bên xe.

"Thượng úy Quý, anh đang nhìn đâu thế?"

Quý Giản Ninh thu lại ánh mắt nghi hoặc, lẩm bẩm nói: "Không thể nào, sao anh cả lại ở tỉnh Y? Trên xe lại có con gái ngồi cùng, giỡn trò gì thế."

Trước đó Quý Giản Ninh đã gọi điện cho Tập Vị Nam, biết Diệp Bạc Hâm nằm ở tầng bảy. Nhận túi quả từ tay Ưng Hy, xông pha tiến về tòa nhà bệnh viện.

"Thượng úy Quý! Hoa này!" Ưng Hy đuổi theo, tay cầm bó hoa. Bệnh nhân, y tá đồng loạt nhìn cô, mặt cô thoáng ngượng ngùng, toan nhét bó hoa vào tay Quý Giản Ninh.

"Cô cầm đi, tôi có phải phụ nữ đâu, ôm bó hóa ra cái thể thống gì, bôi bác hình tượng quân nhân của tôi." Quý Giản Ninh sải bước chân dài.

Ưng Hy ức chỉ muốn đập bó hoa vào gáy anh ta, ngặt nỗi… bôi bác hình tượng quân nhân của cô.

Ưng Hy bạu mặt suốt dọc đường đi, theo Quý Giản Ninh vào thang máy, lên tầng bảy.

Quý Giản Ninh hỏi y tá ở quầy trực ban. Cô y tá thấy người kia là một anh lính trẻ trung ưa nhìn, mặt nở nụ cười thẹn thùng ngọt ngào. Ưng Hy thấy vậy, không khỏi cười khảy.

Tên ẻo lả mà cũng có người thích, đám này đui mù chắc?

Quý Giản Ninh theo sự chỉ dẫn của cô y tá, đến trước phòng bệnh 704.

Cửa phòng đóng kín im ỉm. Để bảo vệ sự riêng tư của bệnh nhân, bệnh viên không làm ô thoáng kính trên cửa, nên không thể nhìn vào bên trong.

Quý Giản Ninh đưa tay toan gõ cửa, không hiểu nghĩ gì lại đổi ý, vặn tay nắm, đẩy cửa bước vào.

124. Chương 124

Thấy cảnh tượng nóng bỏng trước mắt, Quý Giản Ninh sững người, tưởng mình nhầm phòng, lùi ra, nhìn lại số phòng. Nhầm đâu mà nhầm.

Quý Giản Ninh một tay ôm ngực, một tay xách đồ, tựa vào khung cửa, chân trái ngoắc lên, cửa bị anh ta hẩy ra.

Từ kẽ cửa, đủ nhìn rõ trên giường bệnh, người đàn ông trong bộ đồ lính màu xanh ô-liu ôm trong lòng người phụ nữ mặc áo bệnh nhân. Người phụ nữ vùi đầu trong lòng anh ta, mặt ưng ửng đỏ như say…

Người đàn ông dựa vào thành giường, bởi người nghiêng sang bên, nên từ cửa có thể thấy rõ dung mạo và hành động của cả hai. Ngón tay dài nâng chiếc cằm thon thon của người phụ nữ, bờ môi lưu luyến quấn lấy thuỳ tai ửng đỏ, trên gương mặt vốn nghiêm nghị lại có sắc hồng hào hiếm thấy.

Ngón tay yếu ớt của người phụ nữ níu chặt góc áo của người đàn ông, mắt khép hờ, dịu nhỉu chấp nhận sự trêu đùa của anh. Nắng tươi tắn ngoài cửa sổ, quầng sáng nhạt bồng bềnh phủ lên hai người, như dát một lớp sắc màu lung ling. Ưng Hy ôm bó hoa trong tay, chứng kiến cảnh tượng ấy, bó hoa suýt tuột khỏi tay. Cô kinh ngạc trợn tròn mắt, đôi mắt đen láy tỏ rõ vẻ sửng sốt. Trong lòng cô, người ấy như vầng trăng sáng trên trời, để người khác phải ngước nhìn, không dám khinh nhờn. Cô tưởng rằng… anh khác với tất cả những người đàn ông bình thường, anh xa cách lạnh lùng, sẽ ko bao giờ gần gũi phụ nữ, mà sẽ giữ mình, ko để bám bụi trần thế tục.

Nhưng… thì ra đó chỉ là con người ảo tưởng cô dựa theo trí tưởng tượng của bản thân để tự vẽ vời với mình. Hoá ra, lúc riêng tư, anh cũng quyến luyến, âu yếm với người anh yêu.

Anh… cũng chỉ là người đàn ông có thất tình lục dục… người thường ngày nghiêm túc mấy thì cũng có lúc mặc kệ ánh nhìn của người xung quanh, âu yếm với phụ nữ trong phòng bệnh. Ảo tưởng trong lòng tiêu tan, Ưng Hy như nhận một cú shock lớn, mặt thoắt chuyển trắng bệch. Kể cả Quý Giản Ninh đã kể cô nghe lúc trên đường, rằng Diệp Bạc Hâm là vợ anh ấy, thì cô vẫn khó mà tưởng tượng ra được, hai người ấy lại có thể là vợ chồng… càng không ngờ, lúc chỉ có hai người với nhau, họ lại có cách chung sống đầm ấm đến vậy. Chẳng trách lúc Diệp Bạc Hâm mất tích, anh lại nổi điên lên. Trong lúc tìm người, anh lo lắng cuống cuồng như mất đi mọi sự điềm tĩnh.

Tập Vị Nam có khả năng quan sát sự vật nhạy cảm, ngoài cửa có tiếng động, anh tức thì nhận ra, mắt liếc nhìn ra ngoài, xong không kịp thay đổi thế ngồi quấn quít.

Thấy Quý Giản Ninh, ngón tay hơi cứng đờ, song vẫn bình thản rời thuỳ tai đỏ ửng, nắm chặt tay cô. Sợ cô thẹn thùng, không chịu được trêu đùa, anh ghì cô vào lòng, dém lại mép chăn. Quý Giản Ninh thấy anh bình chân như vại, lại làm như chưa có chuyện gì xảy ra, rướn mày nói:

"Nói khí không phải, giữa ban ngày ban mặt, để khách đừng ngoài, còn mình thì đóng cửa ôm ấp, không hay đâu nhé."

Quý Giản Ninh cười mím cho nhìn Tập Vị Nam. Nhìn thôi đã đủ hiểu người phụ nữ kia vẫn chưa nhận ra vẫn còn hai đôi mắt trong phòng đã chứng kiến toàn bộ cảnh tượng vừa rồi. Nếu cô mà biết, chắc giờ đã không nhũn nhặn nép trong lòng người đàn ông, mà có khi sẽ nhảy dựng lên vì giật mình. Con tim Diệp Bạc Hâm vẫn đang đập liên hồi, sực nghe tiếng đàn ông đùa cợt, lòng liền có dự cảm không lành.

Cô choàng mở mắt.

Quý Giản Ninh nháy mắt với cô, cái nhìn ấy rõ ràng đang bảo, thôi tôi thấy cả rồi, không cần phải xấu hổ.

Diệp Bạc Hâm ngượng ngùng toan kéo chăn lên che mặt, nhưng cũng chỉ nghĩ trong bụng, những chuyện thừa thãi ấy, hấp mới làm.

Cô không phải cô bé con ngây thơ thiếu hiểu biết, tuy rằng có xấu hổ, nhưng cô không nghĩ đến trốn tránh, trốn tránh không giải quyết được vấn đề. Làm sao để xử lý vấn đề mới là điều cô bận tâm.

Diệp Bạc Hâm nhếch miệng cười với Quý Giản Ninh, hoà nhã, lịch sự, một nụ cười hợp lúc, lại thêm gò má ửng đỏ chưa kịp phai, nom yêu kiều tuột bực.

Quý Giản Ninh giật mình, không nghĩ cô sẽ làm vậy, thái độ thản nhiên khiến anh không tiện cười trêu. Đồng thời trong lòng cũng thêm một nhận định mới.

Tập Vị Nam thích cô, không phải là không có lý do. Chí ít so những tiểu thư điệu bộ kiểu cách của giới thượng lưu, thì cô cũng là một đoá sen giữa bùn mà không dính mùi bùn.

Diệp Bạc Hâm nở nụ cười lịch sự, hoà nhã, nhưng khi liếc thấy người phụ nữ đứng bên Quý Giản Ninh, mắt bỗng ngớ ra, sao Ưng Hy cũng ở đây?

Tức là chị ta cũng thấy cảnh vừa rồi?

Đối diện với ánh mắt mông lung của Ưng Hy, Diệp Bạc Hâm không được tự nhiên, trái lại lòng như đè nặng tảng đá, ngột ngạt khó thở.

Diệp Bạc Hâm bình tĩnh gạt tay Tập Vị Nam ra, cũng lẳng lặng rời khỏi lòng anh.

Mặt Ưng Hy trắng nhợt như tờ giấy, cũng không phải là cô không thấy.

Cô không muống Ưng Hy khó xử, cũng chả muốn khoe khoang điều gì trước mặt chị.

Tập Vị Nam là người ưu tú, Ưng Hy thích anh cũng chả có gì sai. Bỏ qua Tập Vị Nam, thì chính cô cũng không thể phủ nhận bản thân mình rất ngưỡng mộ Ưng Hy.

Tập Vị Nam thoáng ngạc nhiên trước hành động của cô, nhưng nghĩ đến ở ngoài cửa còn có hai vị khách lù lù, nên cũng tuỳ theo cô.

"Việc gì?" Tập Vị Nam không chấp trò đùa của Quý Giản Ninh, hai tay khoanh trước ngực, điềm nhiêm dựa vào thành giường. Đôi mắt đen ánh lên xa cách. Hai chữ nhẹ bẫng, song đủ để Quý Giản Ninh biết anh đang bực, trách hờn hai kẻ phá đám thế giới riêng của họ. Thậm chí còn đuổi khéo ẩn ý thế kia nữa.

Quý Giản Ninh phì cười, nếu anh đã không nói thẳng, thì mình cứ giả vờ ngu, không thèm để anh ta được thỏa lòng.

"Có chứ." Quý Giản Ninh gật gù, bước thẳng vào.

Nhìn Tập Vị Nam, anh ta khẽ cười bảo: "Đến thăm đây."

Quý Giản Ninh lấy hoa quả từ trong túi ra, liếc sang khay hoa quả.

Trên khay bày ăm ắp những loại quả đặc trưng mùa hè, những thứ cần có đều đã có, màu sắc tươi tắn, thoạt trông đã biết ngay không hề rẻ.

Quý Giản Ninh thầm nguýt dài.

Gớm cơ, xem ra túi quả này của mình phí công mua rồi, thôi đành xách về tự ăn lấy vậy.

"Chào Đội trưởng!"

Ưng Hy hoàn hồn, ôm hoa bước vào, không nhịn được nhìn mặt người ấy.

Tập Vị Nam lạnh nhạt ờ một tiếng.

Thấy Quý Giản Ninh lấy hoa quả ra rồi lại cất vào túi, tiện tay nhặt mấy quả roi chín đỏ trong khay.

Ưng Hy tỏ vẻ thắc mắc.

Quý Giản Ninh đặt túi sang một bên, lầu bầu nói: "Dù sao ở đây cũng sẵn hoa quả rồi, lại ăn không hết, tôi mang một ít về để mình ăn."

Ưng Hy cạn lời, chưa thấy ai đến thăm bệnh còn cầm đồ của người ta về.

Quý Giản Ninh coi như đã mở ra cho cô một chân trời nhận thức mới.

Tập Vị Nam lạnh lùng lướt mắt nhìn anh ta, khóe miệng thấp thoáng hiện tượng co giật.

"Chào Đại đội trưởng, chào thượng úy!" Diệp Bạc Hâm làm như chưa nghe thấy lời Quý Giản Ninh, lịch sự chào hỏi hai người, khác xa một trời một vực với dáng vẻ xù lông nhím. Quý Giản Ninh giả sử như chưa từng thấy cô phùng mang trợn má, thì cũng suýt bị lừa bởi dáng vẻ ngoan ngoãn, dịu dàng này.

Đại ca tìm gái nào chẳng có, lại tìm đúng một nàng đáo để, chả phải rước tội vào người?

Quý Giản Ninh thầm lắc đầu, song miệng vẫn ngoác cười vui vẻ.

"Chào chị dâu!"

Chỉ một câu chị dâu buột miệng, mà sóng lòng Ưng Hy tuy đã lặng xuống, giờ lại dấy lên xôn xao. Cô bất giác ngước nhìn sắc mặt người đàn ông kia.

Tập Vị Nam cúp mắt đau đáu nhìn người phụ nữ ở bên, đáy mắt sâu le lói ánh sáng li ti, như thứ gì đó rất đỗi dịu dàng…

Thậm chí sự ung dung, chững chạc mà ai cũng kiêng dè ở nơi anh, cũng bị át đi mất…

Trước mặt cô, anh chỉ là một người đàn ông bình thường, một người chồng luôn cười với vợ.

Một tiếng chị dâu, cũng khiến nụ cười đoan trang trên gương mặt Diệp Bạc Hâm xuất hiện một vết nứt rạn, cô cười đầy bối rối.

Ưng Hy lặng lẽ đứng tại chỗ, tay vẫn ôm bó hoa.

Nhìn có vẻ ngượng ngùng, mấy lần toan vất đi, nhưng Quý Giản Ninh nói đến thăm bệnh nhất định phải tặng hoa.

Ưng Hy siết chặt bó hoa, Ưng Hy mấp máy môi, khó khăn nhẵn chữ: "Chào chị dâu."

Quý Giản Ninh rướn mày, liếc nhìn cô, môi nhếch lên.

Đúng là trẻ con dễ bảo.

Diệp Bạc Hâm ngại ngùng cực độ, trước kia vô tình giấu Ưng Hy, nhưng quả thực cô từng cho Ưng Hy một câu trả lời lập lờ hai đáp án. Cũng không biết rõ lòng chị ấy nghĩ gì, chắc không thoải mái.

Diệp Bạc Hâm cười với Ưng Hy, toan đứng dậy chào tử tế, thì bị Tập Vị Nam ấn vai xuống. Anh khẽ lắc đầu với cô, ý bảo tự cô nhìn lại tình trạng của mình.

Diệp Bạc Hâm thẹn thùng, áy náy cười trừ. Căn phòng đơn không rộng lắm, nhưng rất sạch sẽ, ngoài cửa thi thoảng có người lướt qua, cũng nghe rõ tiếng bước chân. Bức tường chắn sát cửa có kê một hàng sô pha trắng sữa, bên cạnh là máy lọc nước. Quý Giản Ninh đến đây, là coi như đến nhà mình, cất bước về phía bình nước, rót một cốc ngửa cổ tu ừng ực, lại rót cốc thứ hai, đoạn ngồi xuống ghế. Anh ta hất hàm với Ưng Hy đang ngớ người: "Ưng đại đội trưởng, chắn cửa làm gì thế kia? Khẩn trưởng cắm hoa vào bình, rồi ngồi đi chứ. Tối qua đứng lâu thế chưa thấy mệt à?"

Quý Giản Ninh nói chuyện không kiêng nể ai, hoàn toàn là kiểu cấp trên ra lệnh cho cấp dưới.

Ưng Hy sầm mặt lườm anh ta, vẻ không thể tin được.

"Anh bảo tôi cắm hoa á?" Giọng rướn cao, như thể nghe thấy một chuyện hoang đường. Trước đến nhành hoa cô còn chưa cầm, mười năm nhập ngũ, cũng chưa ai tặng hoa bao giờ. Hôm nay không những cầm hoa rễu rện trong bệnh viện, giờ lại còn đòi cô cắm hoa.

Cái việc trang nhã ấy, cô chịu.

"Ơ… thì làm sao?" Quý Giản Ninh cổ quái nhìn cô, lại quay sang gửi ánh mắt thắc mắc sang Diệp Bạc Hâm: "Cô con gái ôm hoa vào, không cô cắm nhẽ nào để đường đường một đáng nam nhi như tôi đụng tay?"

Ưng Hy không ngờ gã này có vẻ ẻo lả, mà lại mang chủ nghĩa đàn ông trầm trọng đến thế. Tức không nói ra lời. Diệp Bạc Hâm lại nhận ra Quý Giản Ninh đang trên Ưng Hy, mắt liền cong cong cười.

"Anh giúp Đại đội trưởng cắm hoa đi." Diệp Bạc Hâm kéo tay áo anh, mắt trong veo, như làn nước suối róc rách chảy qua. Cái việc cắm hoa này, Tập Vị Nam cũng chưa làm bao giờ. Bình hoa ở đầu giường cũng do anh tối qua bỏ tiền nhờ y tá ra tiệm hoa quanh đây mua, rồi cũng y tá cắm tử tế đặt đầu giường. Nhưng mà… cô đã mở lời thì anh đành nghe vậy…

"Đưa tôi vậy." Tập Vị Nam cất bước về phía Ưng Hy, chìa tay về phía cô. Ưng Hy giật mình, không nghĩ anh lại nghe Diệp Bạc Hâm đến vậy. Đến gã ẻo lả như Quý Giản Ninh cũng nói đường đường một đấng nam nhi không thèm cắm hoa, thế người trước mặt thì sao?

Đôi bàn tay dùng để cầm súng, tự lúc nào lại cam tâm tình nguyện làm những việc lặt vặt này?

"Đội trưởng, thôi để em làm." Ưng Hy cũng ko đưa hoa cho anh, mà vòng qua giường bệnh, bước đến bên mé ở sát cửa sổ, cau mày gườm gườm nhìn chiếc bình vẫn cắm cành hoa còn nguyên giọt sương long lanh, e ấp thanh thuần. Thở dài bất lực, chấp nhận kéo bình pha lê trong suốt đến trước mặt, tay trái ôm bó hoa, tay phải rút từng bông bách hợp tinh khiết tao nhã, so đọ một lúc, lại nhíu mày vẻ khó khăn. Quý Giản Ninh dựa người vào sô pha, hai chân duỗi dài, một tay gác lên lưng ghế, tay kia cầm cốc giấy dùng một lần, lắc nhẹ. Cười hí hẳng nhìn bóng lưng Ưng Hy.

Một cốc nước trắng uống vào mà như có vị rượu vang đỏ. Ưng Hy cảm nhận sau lưng có ánh mắt dõi theo, liền đanh mặt lườm lại. Do quá tức giận nên cũng chẳng màng nghĩ xem phải cắm thế nào cho đẹp, quơ một đám cắm phầm phập vào. Diệp Bạc Hâm ở bên mà thót tim, sao lại có cảm giác Ưng Hy đang trút giận vào hoa, coi Quý Giản Ninh là bình hoa để cắm nhỉ? Một bình hoa đẹp mà bị cô ấy cắm chật ních, bông này đè lên bông kia, không còn vừa mắt như lúc đầu, nom còn hơi kì cục. Quý Giản Ninh bất giác phì cười: "Quả nhiên không phải phụ nữ, không biết thương hoa rồi."

Tập Vị Nam đóng cửa, đi về phía sô pha, nhấc chân đá Quý Giản Ninh, ý bảo ngồi dịch ra cho anh ngồi.

"Đừng, anh để chị dâu đi đâu, chiếm địa bàn của em làm gì?" Quý Giản Ninh không biết sợ, lại tiếp tục giỡn hớt, người lại nhích sang một bên. Bên sô pha, mỗi người góp một câu, làm nên chuyện trò. Toàn những việc trong quân đội. Ưng Hy cắm xong hoa, ngửi hương thơm còn vương trên tay, chau mày bỏ vào nhà vệ sinh gột rửa. Lúc cô ra, Diệp Bạc Hâm đưa cô một gói giấy ăn.

Ưng Hy nhận lấy, rút mấy tờ để lau.

Diệp Bạc Hâm không biết lúc này phải cư xử với nhau như thế nào. Được cái Ưng Hy tính tình hào sảng, thấy hai người kia trò chuyện rôm rả, bèn bình tĩnh kéo ghế, ngồi xuống bên mép giường của Diệp Bạc Hâm, quay lưng về phía cửa.

Ưng Hy hỏi han vài câu theo thường lệ, lại hỏi chuyện tại sao lại gặp lũ kia, sau đó đã xảy ra chuyện gì?

Đối diện với đôi mắt thẳng thắn của Ưng Hy, Diệp Bạc Hâm có hơi chột dạ, dẫu sao việc tách ra đơn phương hành động cũng là chủ ý của cô, sau đó họ có giành được thắng lợi hay không, cô cũng chưa kịp hỏi Tập Vị Nam.

125. Chương 125

Diệp Bạc Hâm cũng không quá đề cập đến những chuyện xảy ra trong ba ngày đó, đối với cô mà nói, những điều đó như sống trong cơn ác mộng.

Đánh đập, mắng chửi, bụng đói, mỗi phút mỗi giây đều nơm nớp lo sợ, thần kinh cảnh giác cao độ, ép cô đến mức cận kề ranh giới suy sụp hoàn toàn.

Diệp Bạc Hâm cười nhạt, nghĩ thầm mấy câu.

Ưng Hy khuôn mặt cô hơi cứng đơ, thần sắc cũng có chút không bình thường, nhớ đến tối qua nhìn thấy cô, toàn thân thương tích, trên người lại khoác chiếc áo gió của đàn ông.

Trong lòng vội đoán già đoán non, đám người ấy không phải loại lương thiện gì, lẽ nào cô…

"Tôi đi một lát, muốn ăn gì thì nói để tôi đem về cho."

Tập Vị Nam không biết từ lúc nào đã đến bên giường, ánh mắt dịu dàng nhìn xuống gò má cô.

Diệp Bạc Hâm nhìn thấy Quý Giản Ninh đi mấy bước đến cạnh anh, Quý Guản Ninh nhếch mày cười với cô.

Cô đoán, hai người là có điều thầm kín gì đó muốn nói, không tiện để bọn họ nghe thấy.

Ưng Hy nghe thấy cạnh người có tiếng nói vang lại, liền đứng dậy, tự động nhích về phía bên cạnh một chút.

Tập Vị Nam thần sắc rất tự nhiên giúp cô quệt khóe miệng, lại điều chỉnh một chút tốc độ truyền dịch.

"Chỉ cần không phải là cháo trắng, còn lại cái gì cũng được."

Diệp Bạc Hâm ghét nhất cháo trắng, vừa nhắc đến cả chân mày đều chau lại thành từng gợn, có lẽ đến bản thân cô cũng không phát hiện ra, lúc nói câu này, giọng cô có chút nũng nịu hờn dỗi, đôi mắt long lanh, như hồ ước đầy ắp nước vậy.

Tập Vị Nam động lòng, cuối mắt nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, dịu dàng nở nụ cười.

Quý Giản Ninh nhìn thấy cảnh tượng này, chua chat nói: "Hứ, thấy tôi cô đơn lẻ bóng mà bắt nạt ư, chịu không nổi nữa rồi, tôi đi trước đây."

…

Quý Giản Ninh dựa vào bức tường đối diện phòng bệnh, bên cạnh còn có một hàng dài ghế công cộng để nghỉ ngơi, hai ba bệnh nhân tập trung tán gẫu, tiếng nói rất nhỏ, hoàn toàn không ảnh hưởng tới người trong phòng bệnh.

Tập Vị Nam đi ra rất nhanh, tay cầm theo tay nắm của cánh cửa, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Nhìn Quý Giản Ninh một cái, Quý Giản Ninh đứng thẳng người, đi cùng anh ra ngoài.

Thỉnh thoảng có y tá đi qua, nhìn thấy hai sĩ quan tướng mạo hơn người, bọn họ hình như đã quen với việc đi đến đâu cũng bị nhìn chằm chằm, đến mí mắt cũng không nhấc lên.

Hai người rẽ vào hành lang, đi đến chỗ thang máy, hướng về trước mấy bước, kéo cửa của cầu thang ra, Tập Vị Nam một tay giữ cánh cửa, ra hiệu cho Quý Giản Ninh bước vào trong.

Cầu thang trong bệnh viện căn bản không có người sử dụng, hiệu quả cách âm rất tốt, không hề truyền âm, từ trên nhìn xuống, có thể thấy cầu thang hình xoắn ốc, ngoằn nghèo hướng thẳng xuống đại sảnh ở tầng một.

Tập Vị Nam nhấc chân bước lên lầu, nhìn quanh một lượt, lại nghển đầu về trước thăm dò, phát hiện không có người mới mở miệng hỏi: "Nói đi, có chuyện gì?"

Vừa nãy trong phòng bệnh, Quý Giản Ninh mặc dù đang báo cáo về việc khắc phục hậu quả diễn tập, nhưng anh ta cứ ngập ngừng ngắt quãng, liên tục ngước mắt nhìn sang người phụ nữ trên giường bệnh, biết anh ta đang do dự Diệp Bạc Hâm.

Quý Giản Ninh hai tya khoanh trước ngực, dựa vào cánh cửa, sắc mặt hiếm khi nào thấy nghiêm nghị như vậy.

"Tối hôm qua căn cứ vào vị trí anh gửi đến, người của chúng ta đã lập tức bám theo, sáng hôm nay trước khi bọn chúng xuất cảnh, đã để người và hàng giam giữ lại, đã bàn giao lại cho phía cảnh sát tiếp tay rồi."

Quý Giản Ninh nói tới chính là nhóm người của Giang Diệc Đình, tối qua Giang Diệc Đình đã cố ý kéo dài thời gian, không tiếc lấy thân mình làm mồi nhử, khoanh tay chịu trói, bị phía quân đội bắt giữ, chuyển giao cho cục cảnh sát tỉnh Y nghiêm cấm buôn bán vũ khí.

Thời gian một đêm đã đủ cho băng người đó xuất cảnh, sự suy tính tốt xấu của Giang Diệc Đình rất tốt, lại không muốn Tập Vị Nam xuất hiện sớm, im hơi lặng tiếng mưu tính trong xe, đặt thiết bị theo dõi mang trên người vào một chiếc xe trong đoàn đó.

Sau đó nhân lúc Giang Diệc Đình không chú ý, truyền mã số kĩ thuật tới căn cứ, lệnh cho Tiêu Thuần cử người truy nã.

Tập Vị Nam thờ ơ gật đầu, tất cả những điều này đều nằm trong dự tính của anh.

Quý Giản Ninh liếc nhìn anh một cái, tiếp tục nói: "Người và tang vật bị bắt, Giang Diệc Đình vốn dĩ là chạy không thoát khỏi sự trừng trị của pháp luật, nhưng ai biết được đột nhiên ở đâu xuất hiện một người, nói số hàng đó là hắn ta hén giấu Giang Diệc Đình vận chuyển đi, Giang Diệc Đình không hề biết gì cả, anh ta chỉ là một con buôn bình thường. Mấy lời quỷ quái này, ai mà tin cho được chứ?"

"Vả lại, tên Giang Diệc Đình này không biết có phép thần thông gì, mời đến một vị luật sư gốc Hoa danh

tiếng lẫy lừng tên Hà Luật, chuyên về các vụ án hình sự, người này thông thạo luật hình sự quốc tế, dăm ba câu đã giúp Giang Diệc Đình thoát tội, lại có người nhân tội thay, phía cảnh sát bên ấy rất đau đầu, phải thả Giang Diệc Đình như thế, bọn họ không cam tâm, nhưng nếu không thả, bọn chúng ngược lại còn vừa ăn cắp vừa la làng, nói phải khởi tố phía cảnh sát đã xâm phạm danh dự, quyền tự do con người của Giang Diệc Đình."

Quý Giản Ninh cũng chưa từng nhìn thấy thế lực đen tối của người đó, đều bị bắt vào đồn rồi, còn không an phận, nói mấy lời khiêu khích cảnh sát, lại khiến người khác không làm thế nào được, càng tức tối tên luật sư ấy, không phân biệt trắng đen sự tình, nối giáo cho giặc, xã hội này có sự tồn tại của loại người như vậy, mấy bang phái xã hội đen mới điên cuồng ngang ngược, coi trời bằng vung như thế.

Quý Giản Ninh quá tức giận, mắng một câu, phía quân đội bọn họ vất vả cả đêm, lại nhận được kết quả này sao?

"Tôi không hiểu nổi, cái tên luật sư Hà Lập gì đó giữ chức tại sở vụ luật sư ở New York, Mỹ, sao lại cứ về nước đúng lúc này? Giống như mọi chuyện đã được dàn xếp trước vậy. Còn tên Giang Diệc Đình, anh ta luôn ở trong tầm mắt của chúng ta, điện thoại, thiết bị điện tử đều bị thu được, nhóm người đó làm sao biết anh ta xảy ra chuyện rồi? Mà hết người này tới người khác giúp anh ta gánh tội rồi thoát tội. Chẳng trách dáng vẻ anh ta như một lão thần, tưởng chừng sắp biến đồn cảnh sát thành tư gia hậu viện rồi. Khiến cảnh sát tức đến mức muốn một phát kết liễu anh ta."

Tập Vị Nam im lặng nghe, trong đôi mắt không chút xao động.

Giang Diệc Đình không phải là nhân vật nhỏ, năm đó giới vũ khí được anh ta một tay nâng đỡ, anh ta có thể chạy thoát được, năm năm sau ngóc đầu trở lại, thành ông trùm của giới vũ khí ngày hôm nay, sao có thể dễ dàng bị sụp đổ hoàn toàn như thế?

Nhưng mà lần này cũng đủ để anh ta nhận được bài học nhớ đời rồi.

Cắt đứt một tay của anh ta, khiến anh ta mất máu, tiếp sau đó anh ta đã không còn điên cuồng ngang ngược như vậy được nữa.

Nhưng đồng thời, phía cảnh sát không thể đưa anh ta ra, đánh rắn động cỏ, chỉ sợ sau đó muốn bắt lấy sơ hở của anh ta, sẽ không dễ dàng thế nữa.

"Anh nghi ngờ trong cục cảnh sát có người của anh ta?" Tập Vị Nam nghe ra điểm mấu chốt, nhìn Quý Giản Ninh, đầu chân mày giãn ra.

"Có thể không nghi ngờ sao? Rất trùng hợp, chúng ta bước vào đồn cảnh sát khi trước, sao lại xuất hiện nếp sống như vậy rồi."

Quý Giản Ninh nhìn không quen nhất kiểu nếp sống này, sắc mặt rất khó coi.

Tập Vị Nam vẻ mặt thờ ơ, quen với mấy chuyện này rồi, không cảm giác được có gì đó, vốn dĩ nếp sống xã hội là như thế, anh không phải là Đấng Cứu Thế, cũng không có khả năng đi thay đổi nếp sống này.

"Đúng rồi, điều tôi muốn nói không phải mấy thứ này." Quý Giản Ninh tức giận bất bình một hồi, mới nhớ ra chuyện chính cần phải nói.

Tập Vị Nam dựa vào tường, nhìn anh ta một cái.

Quý Giản Ninh hé môi, "Chuyện này có liên quan đến chị dâu."

Quả nhiên, lúc Tập Cận Bình nghe thấy vậy, chân mày liền chau lại.

"Ý của cục cảnh sát là, chị dâu bị bọn chúng bắt đi, suốt ba ngày đều bị bọn ấy giam giữ, cô ấy dù ít dù nhiều đều biết được nội tình, hy vọng cô ấy đứng ra làm nhân chứng chưúng kiến, có thể cung cấp manh mối cho vụ án, chí ít để cho Giang Diệc Đình chịu khong nổi."

Tập Vị Nam không muốn cô đi vào chỗ ohức tạp, không ngờ phía cục cảnh sát vẫn đặt chủ ý này lên cô ấy.

Dính líu tới băng đảng xã hội đen ấy, còn đi chỉ ra đích danh lão đại của bọn chúng, ai biết được sau này có bị báo thù hay không?

Nhưng, Tập Vị Nam thân là quân nhân, bảo vệ quốc gia, trên người anh có trách nhiệm không thể thoái thác được, anh có trách nhiệm trả lại một môi trường sống an ninh trật tự cho xã hội này.

Dù cho đó là người phụ nữ anh hết lòng bảo vệ, anh cũng không thể phớt lờ phía cảnh sát được.

"Phải mở phiên tòa?" Tập Vị Nam chau mày, hỏi.

Nếu như thế, ắt hẳn cô ấy phải lộ diện trước mặt băng đảng đó, sau này tuyệt đối không thể yên ổn mà sống được.

Quý Giản Ninh lắc đầu, "Chuyện này tạm thời chưa biết được, nhưng mà ý của bên ấy là, để chị dâu hôm nay đi lấy lời khai một lát."

Tập Vị Nam trầm ngâm một lúc, mới ngước mắt lên nhìn anh ta, "Được, tôi biết rồi."

Tập Vị Nam nói lại vơi anh ta mấy câu, bảo anh ta quay về căn cứ trước.

Rời khỏi cầu thang, Tập Vị Nam không đi về hướng phòng bệnh, ngược lại bước mấy bước đến thang máy,

giơ tay ấn nút.

Quý Giản Ninh ngạc nhiên nhìn anh, "Anh đi đâu đấy?"

Tập Vị Nam mắt nhìn thẳng vào dòng số biến đổi không ngừng.

"Xuống lầu mua ít đồ ăn."

Quý Giản Ninh đứng bên cạnh anh, ngoảnh đầu bật cười, "Tôi còn tưởng anh sẽ tìm cớ để nói chứ."

...

"Đội trưởng, tôi... còn có thể quay về thăm lại không?"

Diệp Bạc Hâm sắc mặt do dự hỏi Ưng Hy, cô rất sau lần này, Tập Vị Nam tuyệt đối sẽ không để cô ở lại trong quân đội nữa.

Mà cô... cũng nên quay về quỹ đạo của cuộc sống thường ngày rồi.

Từ đầu đã nói rõ rồi, ở lại đến lúc kỳ sát hạch kết thúc, hôm nay bọn họ thắng rồi, nữ binh có thể tiếp tục ở lại, có lẽ sau này vẫn sẽ có thêm nhiều chuyện để khắc cốt ghi tâm.

Chỉ là... cô vẫn muốn quay về thăm lại những cô gái ấy, nói lời tạm biệt đàng hoàng với họ, cô mất tích rồi, bọn họ nhất định rất lo lắng.

Ưng Hy rót cho cô một cốc nước, Diệp Bạc Hâm đưa tay đón lấy, đáp lại bằng một câu cảm ơn.

Uống một ngụm nước, lại ngước mắt nhìn Ưng Hy.

Đầu ngón tay bấu chặt ly nước.

"Chuyện này tôi không làm được, cô đi hỏi Đại đội trưởng đi." Ưng Hy đùn đẩy lại cho Tập Vị Nam.

Thật ra trước kia, Quý Giản Ninh đã truyền đạt lại ý của Tập Vị Nam.

Bảo Ưng Hy gạch tên cô, từ đó trong danh sách nữ binh cũng không còn người này.

Lần này chuyện cô bị những phần tử nguy hiểm bắt đi đã truyền ra ngoài rồi, nghe nói bộ quân sự cũng đã nhận được tin này, nhưng những chuyện thế này đều không phải là chuyện cô nên bận tâm, có đại đội trưởng ở đây, nhất định sẽ giúp cô đòi lại công bằng.

Nghĩ đến đây, Ưng Hy cười cay đắng.

Diệp Bạc Hâm lại lộ ra có chút không tập trung, cái ly sắp bị cô cầm chặt đến biến dạng rồi.

Ưng Hy liếc nhìn cô một cái, giữ lại ly nước trước khi nó rơi khỏi tay cô.

Diệp Bạc Hâm cười ngại ngùng.

"Cô và… đại đội trưởng, kết hôn khi nào vậy, vì sao không để lộ một chút thông tin gì ra ngoài?"

Ưng Hy nhìn ánh nắng rạng rỡ bên ngoài cửa sổ, khóe miệng khẽ mỉm cười.

"Ba tháng trước."

Diệp Bạc Hâm cũng không có gì phải giấu giếm, nói ra rồi cũng tốt, cô không cách nào xem Ưng Hy như tình địch được, Ưng Hy thích Tập Vị Nam, nhưng Tập Vị Nam trước giờ chưa từng cho cô ấy cơ hội.

Chính là không biết khi trước sự thiếu tự tin lúc cô đối mặt với Ưng Hy là từ đâu mà có, luôn có cảm giác mắc nợ cô ấy.

"Ba tháng trước…" Ưng Hy nói thầm, giống như đang lẩm bẩm một mình, thần sắc có chút ngẩn ngơ.

Một lúc sau mới lấy lại tinh thần, nở một nụ cười áy náy, "Tôi không có ý gì khác, chỉ là quá ngạc nhiên thôi, rất khó tưởng tượng ra, người như đại đội trưởng sẽ kết hôn, tôi luôn thấy rất kỳ lạ, anh ấy sẽ thích mẫu phụ nữ như thế nào? Không ngờ là…"

Diệp Bạc Hâm khẽ cười, tiếp nhận lấy lời của cô ấy.

"Không ngờ lại là tôi?", không biết đã nghĩ đến gì rồi, Diệp Bạc Hâm mỉm cười, đôi mắt đều trở nên thật rạng rỡ, "Thật ra chính tôi cũng rất mơ hồ, không hiểu sao lại kết hôn cùng anh ấy nữa"

Ưng Hy sững người, lại có chút kỳ lạ.

"Sao lại nói vậy? Lẽ nào hai người là xảy ra chuyện ấy rồi mới kết hôn?"

Lúc trước chưa từng nghe đại đội trưởng có bạn gái, con người anh ấy vốn xem quân đội như nhà, quanh năm ở trong căn cứ, căn bản không giống như người có bạn gái.

Diệp Bạc Hâm cười nhẹ, thấy Ưng Hy dường như đã mở lòng, cũng không còn che giấu gì nữa.

" Không phải thế." Diệp Bạc Hâm ánh lên nét dịu dàng, bây giơ cô phải học cách từ bỏ rồi, nhân sinh chẳng qua có mấy mươi năm, cô lại hà cớ gì nắm giữ mãi không chịu buông.

"Thực ra chúng tôi quen biết nhau từ lâu lắm rồi, lâu đến mức… bản thân tôi cũng không nhớ rõ nữa, hình như bảy năm rồi."

Mười tám tuổi học trường quân sự, bây giờ hai mươi lắm tuổi, là bảy năm rồi…

"Lâu đến thế ư?" Ưng Hy bị cô làm cho kinh ngạc, trên khuôn mặt lộ ra sự ngạc nhiên, nhưng sao cô ấy nghe nói, đại đội trưởng năm năm trước từng có một người bạn gái?

Sau này cô gái ấy lúc thực thi nhiệm vụ, không thể sống sót trở về.

Lẽ nào… khi ấy bọn họ vẫn chưa ở bên nhau?

Cũng đúng, nếu như đã ở bên nhau bảy năm, không thể nào ba tháng trước mới kết hôn.

"Hai người… từ lúc nào đã ở bên nhau?" Ưng Hy biết bản thân không nên hỏi câu này, nhưng cô ấy không khống chế được sự hiếu kỳ của mình, dù sao người đàn ông này, cô cũng thích anh ấy nhiều năm rồi, từ lúc cô nhập ngũ, cô đã ngưỡng mộ anh, đáng tiếc… ánh mắt của anh ấy trước giờ chưa từng dừng lại ở bất kì ai.

Diệp Bạc Hâm cũng không biết hôm nay bị gì rồi, có thể là sống sót sau tai nạn, có thể là bị thương rồi tâm tư trở nên yếu mềm, cũng có thể là… quyết định buông bỏ rồi, vì vậy không có gì phải băn khoăn do dự.

Ưng Hy muốn biết, cô cũng muốn dốc bầu tâm sự.

Có những lời nói ra, trong lòng thực sự mới thoải mái.

Diệp Bạc Hâm nhớ lại lời Tống Nhất nói, mỉm cười, "sáu năm trước."

"Gì cơ?"

Phản ứng của Ưng Hy rất lớn, hình như là chưa kịp suy nghĩ đã bật ra câu hỏi đó, âm lượng so với lúc bình thường cũng cao hơn mấy phần.

Diệp Bạc Hâm bị cô ấy dọa cho giật mình, mặt nghi ngờ, “Có gì không đúng sao?”

“Cô…” Ưng Hy trừng mắt cô, một lúc lâu mới dè dặt hỏi: “Tôi nghe nói đại đội trưởng trước kia có một người bạn gái, nhưng mà cô ấy đã hy sinh khi đang làm nhiệm vụ rồi, người đó…”

Diệp Bạc Hâm cuối mắt, thì ra Ưng Hy cũng biết.

“Là tôi…” Giọng Diệp Bạc Hâm rất nhẹ, Ưng Hy lại cảm thấy rất lạ lùng, “sao lại có thể thế được, bọn họ không phải nói cô chết rồi sao?”

Diệp Bạc Hâm mỉm cười, cô cũng muốn biết vì sao.

Nhưng mà trước mặt Ưng Hy, cô chỉ nói một câu, “Tin nhảm không thể tin.”

126. Chương 126

Ngoài cửa truyền tới một âm thanh lạ, là tiếng vật gì đó rơi xuống sàn, làm hai người trong phòng bệnh giật mình một chút.

Diệp Bạc Hâm ngoảnh đầu nhìn ra, ngoài cửa sắc mặt người ấy tái méi, bàn tay đặt trên tay nắm cửa phút chốc rịn chặt lại, giống như dùng hết toàn bộ sức lực vậy, đến đôi mắt sâu thẳm cũng từ từ nhạt màu đi, bao trùm lên một màu xám nhạt.

Giây phút hoảng loạn, dáng người cao lớn mảnh khảnh hơi run run lên.

Tay trái vẫn giữ nguyên tư thế xách đồ, đầu ngón tay lại hơi run rẩy, không dễ nhìn ra được.

Hộp nhựa đựng canh nằm trên sàn, những giọt canh bắn tung tóe lên ống quần và đôi ủng quân đội.

Anh hình như đang cố hết sức che giấu đi cảm xúc trong lòng, lại không có dũng khí đối diện với cô, trong ánh mắt kinh ngạc của cô, đột nhiên quay người lại.

Bước chân có chút loạng choạng, suýt chút nữa bị hộp cơm nằm ngang dưới chân làm cho trượt ngã.

Hộp cơm bị anh đá lật ngang ngửa, nước canh đều vung vãi khắp chân anh, xem chừng hình như vẫn còn nóng, anh lại không có cảm giác gì, bước những bước chân khập khễnh, rời khỏi nơi khiến anh cảm thấy ngột ngạt.

Bóng lưng của anh mang đầy vẻ lạnh lùng kiêu ngạo mà cũng rất cô quạnh, đột nhiên xoay người, giống như phía sau có rắn độc thú dữ gì đang truy đuổi vậy.

Diệp Bạc Hâm trong lòng nghẹn lại, lòng ngực cũng cùng lúc đau nhói lên.

"Tập Vị Nam! Anh đứng lại cho em!" anh chớp mắt đã quay người, lời Diệp Bạc Hâm vừa nói, giọng điệu trước giờ chưa từng lạnh lùng như thế.

Tập Vị Nam cũng chỉ là dừng một lát, đến đầu cũng không dám ngoảnh lại.

Diệp Bạc Hâm nổi nóng, cô vô thức không muốn khiến anh nghĩ nhiều hơn, không biết anh nghe được những gì rồi, trong lòng lại có bao nhiêu cảm xúc đang cuộn trào, nhưng cô rất hiếm khi nhìn thấy sắc mặt anh tái mét như vậy.

Trong đầu cô cũng không biết đã nghĩ gì, rút ống tiêm ra trở mình bước xuống giường.

Ưng Hy vốn dĩ rất nghi ngờ phản ứng của Tập Vị Nam, lại thấy Diệp Bạc Hâm rất sốt ruột, không kịp suy nghĩ gì thêm, Diệp Bạc Hâm đã rút đầu kim truyền dịch ra, trên cánh tay lập tức rỉ máu, Ưng Hy kinh ngạc, muốn ngăn cô lại, nhưng cô đã từ bên tay Hưng Hy lướt qua rất nhanh.

Diệp Bạc Hâm chạy tới cửa, nhưng cơ thể hét sức yếu ớt, đã mấy ngày không ăn uống đủ chất, dịch đang được truyền là dịch dinh dưỡng, từ lúc tỉnh lại vẫn chưa ăn thứ gì.

Một cơn chóng mặt ập đến, trước mắt tối sầm lại, cô vội vàng giơ tay nắm lấy khung cửa.

Cả người quả thực trụ không nổi, yếu ớt trượt xuống dọc theo khung cửa, ngã xuống sàn.

"A…"

Cú ngã này hoàn toàn không hề đau, nhưng cô lại cố ý hét ra âm thanh.

Tập Vị Nam lòng rối như tơ vò, anh bây giờ chỉ muốn tìm một nơi để bình tĩnh lại, từ từ điều chỉnh lại cảm xúc.

Anh không dám đối mặt với cô, càng sợ từ miệng cô lại nghe được những lời tàn nhẫn tuyệt tình.

Lúc cô mất trí nhớ, anh có thể lừa cô, nhưng nếu cô nhớ ra manh mối gì, anh… không còn chắc chắn…

Ở chiến trường, anh có thể hô mưa gọi gió, nhưng đối diện với cô, anh đến tư cách ở lại cũng không có…

Nghe thấy phía sau truyền tới tiếng thở nhẹ, yếu ớt đến mức âm lượng ngày một giảm đi.

Tim Tập Vị Nam trong chớp mắt giống như bị ai đó bóp chặt, không ngừng thắt lại, anh đến năng lực suy nghĩ cũng biến mất đi, trong đầu trống rỗng.

Bước chân ngập ngừng, rồi đột nhiên quay người lại.

Diệp Bạc Hâm trên người áo bệnh nhân, toàn thân yếu ớt nằm sấp trên sàn, hai cánh tay giống như không đỡ nổi cơ thể của cô, một tay trực tiếp bám chặt trên cánh cửa, tay còn lại cố gắng bấu chặt xuống sàn nhà.

Cô mặt không còn giọt máu, hốc mắt thâm, lõm vào, đôi môi bị cô dùng răng cắn chặt, dường như đang ngầm chịu đựng nỗi đau.

Chiếc cằm gầy guộc chống lên trên cánh tay, đầu hơi ngước lên nhìn anh.

Đôi mắt khép hờ, yếu ớt đến mức muốn mở to ra cũng không đủ sức mà mở, cô giống như nhìn không rõ anh, ánh mắt rã rời, tìm không thấy tiêu cự.

Cô vốn dĩ đã rất gầy guộc, cả người toàn xương, chiếc áo bệnh nhân to đùng cô mặc trên người, càng cho thấy cô đã gầy thêm nữa.

Tập Vị Nam mặt biến sắc, bước chân nặng nề bỗng trở nên nhẹ nhàng hơn, người nhẹ như bay, ngoảnh lại chạy về phía cô.

Anh ngồi sụp xuống, đôi môi run run, âm thanh trong cổ họng đã kẹt lại ở yết hầu.

Nghĩ tới cảnh nguy hiểm tối qua, tim của anh suýt nữa ngừng đập.

Bác sĩ đa nói, cơ thể cô mặc dù bị thương không nặng, nhưng nếu như tinh thần không tốt, sợ rằng sẽ để lại một số chứng bệnh nhỏ khác, vả lại… thần kinh của cô rất căng thẳng, gian đoạn này nếu không động viên tốt cô, không khiến cô có cảm giác được người khác quan tâm, cảm nhận được yêu thương, sợ là sau này sẽ để lại di chứng, dễ mắc phải chứng trầm cảm…

Ba ngày đó, cô rốt cuộc đã phải trải qua những gì rồi?

Tập Vị Nam một tay nắm lấy cánh tay cô, lại không kéo dùng lực để cầm chặt, chỉ nhẹ nhàng đặt lên tay cô, tay còn lại vòng qua sau đầu gối cô, nhẹ nhàng ôm cô dậy.

Ánh mắt đụng phải cánh tay rớm máu của cô, con ngươi rưng rưng, muốn trách mắng cô, nhưng lúc đối diện với đôi long lanh của cô, cổ họng nghẹn lại, không nói được lời nào.

Ánh mắt Tập Vị Nam, ẩn chứa sự đau lòng, nhưng không tiện thể hiện ra.

Diệp Bạc Hâm thở phào, nép vào lồng ngực nhấp nhô nóng ran của anh, bên tai nghe thấy từng nhịp tim đều đều.

Ưng Hy chắn ngay cửa, vài giây ngắn ngủi, nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt người đàn ông đó thay đổi trong chớp mắt.

Cô ấy cách Diệp Bạc Hâm gần nhất, nhìn rõ trò bịp bợm của Diệp Bạc Hâm.

Cô vốn dĩ chỉ là ngã xuống sàn, nhưng lại cố ý nằm sõng soài trên nền, mấy tiếng kêu đó… thực sự rất giả…

Nhưng nếu người ấy không nghĩ ngợi gì, vẫn chạy lại theo bản năng, tự nhiên cũng sẽ không lưu ý đến sự tận sức của cô.

Ưng Hy cười thầm, chính mắt thấy sự yêu thương, bao dung của người ấy dành cho Diệp Bạc Hâm, cô dành cả cuộc đời, cũng không có được một chút thương xót của anh.

Tập Vị Nam cuối người xuống, đặt Diệp Bạc Hâm lên trên giường, cử chỉ nhẹ nhàng.

Diệp Bạc Hâm sống lưng chạm xuống mặt giường êm dịu, ánh mắt chăm chú nhìn vào má anh, rõ ràng nhìn thấy môi anh tái nhợt.

Tập Vị Nam kéo mền đắp cho Diệp Bạc Hâm, rồi quay người lại…

Diệp Bạc Hâm chau mày, cô diễn kịch cũng diễn đủ rồi, lẽ nào anh vẫn muốn đi?

"Anh đi đâu?" Diệp Bạc Hâm dùng lực nắm lấy tay áo anh, vừa nằm trên giường, lại vừa nghiêng người chồm ra khỏi giường.

Tập Vị Nam cuối mắt… bàn tay nhỏ nhắn nhợt nhạt của cô nắm chặt lấy tay áo anh, trên làn da mịn màng, mạch máu màu xanh nổi lên rõ rệt, dường như còn có thể thấy cả máu đang chảy phía bên trong.

Anh che tay cô lại, xoay người, sự hoảng sợ trong ánh mắt vẫn không mất đi.

Bàn tay đỡ lấy vai cô, lấy cái gối chắn sau lưng, đỡ cô ngồi dậy.

"Đi tìm bác sĩ." đuôi mắt nhìn lướt qua cánh tay rớm máu của cô, lại ngước mắt nhìn lên chai truyền dịch.

Lẳng lặng lấy hộp bông gạc trên tủ, mở ra, rút ra một miếng, nhẹ nhàng chặm lên tay cô, miếng bông bịt lại lỗ kim truỳem dịch vẫn đang rỉ máu.

"Tìm bác sĩ thì ấn chuông đầu giường là được mà." Diệp Bạc Hâm nhẹ nhàng tốt lên.

Đầu ngón tay tê cứng, Tập Vị Nam né tránh ánh mắt của cô, hơi chau mày lại.

Anh sao lại quên mất chức năng của cái chuông trên đầu giường, lẽ nào là do lo lắng quá?

Một tay đè miếng bông gạc, một tay luồn qua vai cô để bấm chuông.

Ngón tay nhỏ nhắn mềm mềm chặn động tác của anh lại, anh hoài nghi nhìn cô.

Diệp Bạc Hâm mặt vô cảm, nói: "Không cần đâu, em không sao."

"Đừng quấy rối nữa." bị đôi mắt trong veo của cô nhìn chằm chằm, Tập Vị Nam bỗng lạnh người đi.

Diệp Bạc Hâm chần chừ nắm chặt lấy ngón tay anh, sợ làm cô bị thương, anh lại không dám dùng lực gỡ ra.

Bốn mắt nhìn nhau…

Ánh mắt cô long lanh mê hoặc, phản chiếu gương mật của anh.

Anh chịu thua trước, lẳng lặng đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

Ưng Hy sững sờ đứng bên cửa, cô vốn dĩ muốn đi tìm bác sĩ, nhưng không biết vì sao, đôi chân nặng như đá, không thể di chuyển được.

Mặc dù không biết trong mấy phút ngắn ngủi, bọn họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đang yên đang lành, vì sao một người quay đi, một người giở trò đuổi theo…

Nhưng cho dù thế nào, dường như đều không có chút liên can nào tới cô.

Ưng Hy âm thầm quan sát một bên mặt người đó, rồi quay người rời đi…

"Bình tĩnh rồi?"

Ánh mắt lạnh nhạt của Diệp Bạc Hâm đuổi theo khuôn mặt lạnh lùng nghiêm ngjị của anh, cô giữ tay anh ra, đưa tay nâng lấy mặt anh, xoay về phía mình..

Tập Vị Nam ngạc nhiên với hành động của cô, mí mắt cử động.

“Tập Vị Nam, anh không có gì muốn hỏi em sao?”

Giọng cô rất nhẹ, không hề kiềm nén cơn giận, đôi mắt long lanh, nhìn thẳng với đôi mắt sâu thẳm của anh.

“Vẫn nên gọi bác sĩ đến kiểm tra một chút.”

Tập Vị Nam né tránh, giọng căng thẳng, bàn tay động đậy, hình như muốn đứng dậy, tránh tiếp xúc với cơ thể cô.

Đối với thái độ lẩn tránh này của Tập Vị Nam, Diệp Bạc Hâm cũng bất lực, cô thân là một người phụ nữ, vẫn bị anh lừa dối, cô đều quyết hạ mình từ bỏ sự lưu tâm.

Anh lại đang do dự điều gì?

Dù cho bất đắc dĩ phải giấu giếm cô, cô không phải là người không biết điều, ngay từ đầu biết thực sự sữ nổi giận, nhưng sau khi nghĩ thông rồi, cô tin anh có nỗi khổ tâm riêng.

Anh đối tốt với cô, cô nhìn ra được, vì vậy sẵn sàng thử nghiệm, chứ không phải vì một phút tức giận mà phủ nhận tất cả.

Người phụ nữ như cô đã làm được điều này, nhưng anh đến dũng khí đối mặt với cô cũng không có.

”Tập Vị Nam, chúng ta nói chuyện một chút, nói xong đâu đấy rồi mới đi tìm bác sĩ, hôm nay nếu như nói không xong, em cũng không muốn ở lại bệnh viện nữa, vết thương nhỏ này chẳng là gì đối với em cả.

Diệp Bạc Hâm bị anh chọc giận đến mức, thái độ cứng rắn dứt khoát hẳn.

Cô có thể cho anh thời gian, suy nghĩ cho kỹ thế nào để cho cô một câu trả lời hợp lý nhất, nhưng không có nghĩa là anh bỏ chạy.

Tập Vị Nam hình như không ngờ được cô sẽ lấy sức khỏe của mình ra để đe dọa anh, cổ họng nghẹn cứng, lồng ngực anh thắt lại.

Nếu là thường ngày, anh sớm đã mở miệng quát mắng rồi, nhưng lúc này lại không giống như vậy.

Anh không rõ cô rốt cuộc đã nhớ ra những gì rồi.

Thái độ của cô càng làm anh thấy bất an.

Cô muốn nói gì?

Giống như năm năm trước, nói chia tay sao?

Không… hai người bây giờ đã kết hôn rồi, vậy chính là nói về ly hôn?

Không thể nào, anh từng nói tuyệt đối sẽ không ly hôn!

Trước khi mở miệng nói ra câu đó, anh đã chặn miệng cô lại, dường như sợ sẽ nghe được những lời không muốn nghe từ miệng cô.

"Em đừng nói gì cả, anh không muốn nghe." Tập Vị Nam khó khăn nói ra, giọng nói có chút khàn đi và mệt mỏi.

Diệp Bạc Hâm bị anh làm cho tức cười, cứ chằm chằm nhìn anh.

Cô cũng muốn đợi xem, anh có thể che miệng cô đến lúc nào.

Trừ khi anh cả đời này không để cô mở miệng, nếu không thì, cô vẫn sẽ nói.

Hai người bất động một lúc, ai cũng không chịu nhường ai.

Lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa.

Hai người giật mình, ngoảnh đầu nhìn về phía cửa.

Một vị bác sĩ cỡ trung niên mặc áo blouse trắng ngần ngại đứng ngay cửa, trên cổ đeo ống nghe, phía sau ông ấy còn có một nữ y tá, tò mò chồm người tới nhìn.

Vừa nãy lúc Ưng Hy rời khỏi, có ghé qua chỗ y tá, nhờ y tá gọi bác sĩ của phòng 704 đi một chuyến, nói rằng cây kim truyền dịch của bệnh nhân giường đấy không may bị rơi rồi.

Bác sĩ băn khoăn trong phòng bệnh có một sĩ quan, chức vụ hình như rất lớn, không dám tùy tiện để cho y tá đến, nên tự mình đi xem một chuyến.

Cảnh tượng trong phòng bệnh rất kì lạ, nhưng bác sĩ liếc nhìn bình dịch thì thấy vẫn còn cả nửa bình thuốc, ống kim trực tiếp rũ xuống đất, căn cứ vào đạo đức nghề nghiệp của bác sĩ, ông ấy hoàn toàn không quay người bỏ đi, mà là gõ gửa nhắc nhở hai người ở trong một chút.

Tập Vị Nam chau mày, lẳng lặng bỏ tay ra khỏi miệng Diệp Bạc Hâm.

Đứng dậy, vứt cái bông gạc đi.

Anh đứng cạnh đuôi giường, nhường chỗ cho bác sĩ.

"Bác sĩ, phiền ông xem giùm cho cô ấy một chút, vừa nãy không cẩn thận bị ngã khiến kim tiêm rơi ra rồi."

Giọng Tập Vị Nam rất bình thản, lại có chút áp lực, vốn dĩ bác sĩ thấy mạch máu trên hai tay Diệp Bạc Hâm sưng lên, sắc mặt hết sức khó coi.

Cảm thấy bệnh nhân này thực sự có thể đã lăn qua lăn lại, kim truyền dịch buổi sáng không phải nghiêng thì là rơi xuống, cho thấy cô đã rất tức giận.

Nhưng Tập Vị Nam nói ra, ông ấy mới tỉnh ra, bệnh nhân của phòng này không phải người bình thường, không thể mạo phạm tới được, nên vội nuốt mấy lời quở trách vào trong.

"Bác sĩ, có thể đừng tiêm nữa không?" vừa nhìn thấy bác sĩ đổi đầu kim mới, mũi kim nhọn phun ra ít nước, tim Diệp Bạc Hâm liền đập nhanh, rút tay lại.

"Bác sĩ xem, hai tay tôi đều sưng cả lên rồi, cơn bản không còn chỗ để tiêm nữa rồi." Diệp Bạc Hâm vừa nói, lại tỏ vẻ đáng thương giơ cánh tay ra làm bằng chứng.

Bác sĩ đưa mắt nhìn, không vừa ý lườm cô một cái.

"Cái này là dung dịch dinh dưỡng, cơ thể cô yếu ớt, không truyền không được."

Diệp Bạc Hâm nản lòng dựa vào đầu giường, mắt trân trân nhìn lên trần nhà.

Cô y tá lần này đến không phải là người khi nãy, cô ấy mặc dù cũng nhiều lần nhìn Tập Vị Nam, nhưng vẫn làm tròn nhiệm vụ ở bên cạnh quấn đai chặn máu, chuẩn bị băng keo trong suốt, bông gạc.

Bác sĩ hình như sợ cô lại làm rơi kim, lần này dặn đi dặn lại, nhắc cô nhất định phải để ý một chút, nếu không lần sau không còn chỗ mà gắn kim nữa.

Diệp Bạc Hâm cười với bác sĩ, gật đầu đồng ý.

Bác sĩ và y tá đi ra ngoài, Tập Vị Nam vẫn đứng ở đuôi giường, không biết đang nghĩ cái gì mà trầm ngâm nhìn cô chằm chằm.

"Thế nào, không đi nữa à?" Diệp Bạc Hâm nói một câu châm chọc, nhướn mày nhìn người đàn ông đứng ở đuôi giường.

Tập Vị Nam vừa nãy là quá hoảng loạn, mới muốn bỏ chạy, bây giờ sau khi bình tĩnh lại, cả người đều trở nên trầm ngâm.

Đôi mắt đen nhánh trầm lặng nhìn Diệp Bạc Hâm.

"Em rốt cuộc… đã nhớ ra những gì rồi?"

127. Chương 127

Dạ Mị nằm ở khu vực trung tâm sầm uất của thành phố, là hộp đêm lớn nhất xa hoa nhất của Thành phố S, các danh môn công tử, các tầng lớp tri thức của thành phố đêm đêm sênh ca, ăn chơi thỏa thích, trai gái uốn éo múa máy trên sàn nhảy, săn tình phóng đãng.

Ánh đèn chiều từ đỉnh đầu sà xuống, sáng mờ mịt màu đỏ vàng xen kẽ nhau, trên khuôn mặt nhấp nháy trẻ trung rực rỡ.

Những chàng trai cô gái trẻ tuổi, ban ngày mặc những giày da, vest, đường đường chính chính, tỏ ra dáng vẻ chính nhân quân tử, đêm đến lại hóa thành những kẻ lẳng lơ, mượn rượu để giải tỏa lo âu, dùng dục tình để phóng thích những hormone dư thừa trong cơ thể.

Sau một đêm thỏa thích, mối qua hệ dây dưa giữa hai người bỗng chấm dứt, mỗi người tự tìm cho mình một con mồi tiếp theo, tiếp tục triển khai một cuộc chiến mới.

Đây là thời đại tự do phóng khoáng, cũng là thời đại hỗn loạn dơ bẩn, tình một đêm lại như không có gì, lẽ nào bạn chưa nghe qua tình yêu cấm đoán sao?

Trên sàn nhảy, một cặp nam nữ hôn nhau mãnh liệt, thật khó chia cách, người đàn ông đặt bàn tay anh ta luồn vào trong cổ áo của người phụ nữ, âm thanh mập mờ tan chảy trong tiếng nhạc rock ồn ào điếc cả tai.

Trong màn tối đen sàn nhảy, ai biết được bao nhiêu thủ đoạn dơ bẩn được giấu đi?

A Tứ-người hầu rượu không ngạc nhiên gì, đưa mắt liếc nhìn những cặp nam nữ đang vui sướng điên cuồng chơi đùa theo tiếng nhạc rock and roll đó, bỗng thu lại tầm nhìn.

Trong đám người đó, đột nhiên có một bóng dáng nào đó khác lạ, cô ăn mặc như một sinh viên, trông có vẻ rất khôn ngoan, mái tóc dài thẳng tới eo trông rất hiền thục, dưới chân đi một đôi giày vải bố màu trắng.

Loại phụ nữ này không nên có mặt ở một nơi thối nát như này, chắc chắn sẽ bị làm nhục, A Tứ trong lòng trắc ẩn, có ý muốn khuyên nhủ cô nên trở về.

Cô gái vừa mới đi qua trước quầy rượu, A Tứ mới phát hiện ra cô đang đeo tai nghe bluetooth.

"Đồng Đồng, cậu nói gì vậy? Nói to lên đi, nghe không rõ..." Thanh Nhuận hai má trắng nõn hồng hào, lúc cô ấy nói chuyện, hai bên cánh mũi xinh xắn chợt giật lên.

Thanh âm của cô phát ra dịu dàng mềm mại, tựa như làn gió mùa xuân, mang theo một luồng khí lành lạnh.

"Phòng 106 đúng không? Ok, nhất định tôi sẽ níu anh ta lại, anh ta dám chống cự, thì chị đây sẽ xử lí tại chổ, thiến của quý anh ta."

"Chạm vào người phụ nữ khác? Vậy càng dễ xử lí, lột da rồi rửa thật sạch."

Khuôn mặt A Tứ chất đầy những luồng tối đen, nhìn cô không khác gì một con quỷ, lắc đầu một cách âm thầm với cái tình cảnh của cô.

Một người con gái tốt đẹp như thế, không ngờ tâm địa ác độc, hoàn toàn như một người đàn bà đanh đá vậy.

Mấy tiết mục như thế này mỗi ngày cô đều biểu diễn, không có gì khác hơn khi người chồng quá trớn, bạn trai què quặt, cô gái vô cùng tức giận, tự mình vào tận cửa để bắt kẻ thông dâm.

Trong phòng 106, ánh đèn lờ mờ, sắc rượu tràn đầy, trước mắt là cô ca sĩ đỏ rực nổi tiếng đang hát một cách trìu mến, khiêu khích tiếng lòng người đàn ông, anh ta nhếch mép cười rồi đưa tay đặt lên hông cô gái hộp đêm đó, cúi đầu rồi hôn mãnh liệt.

Cánh cửa đột nhiên bị mở ra, một luồng không khí tươi mát bỗng bao phủ lên cái hơi thở thối nát, pha lẫn mùi rượu, khói thuốc với mùi nam tính trên người đàn ông đó.

Đám đông nhìn lên ồn ào sôi nổi, một người phụ nữ bước vào.

"Hay cho một cô sinh viên đơn thuần cảm động, Dạ Mị này càng ngày càng biết làm ăn rồi nhỉ, ngay cả loại thủ đoạn này cũng có thể nghĩ tới." Một người ngăn cô ta lại, dục vọng trong ánh mắt cô ta không hề che giấu được.

Để cô ta trở thành lang nữ trong hộp đêm ư?

Tô Thi Đà nhìn quanh một vòng, không thấy bóng dáng Tần Quan Nặc đâu, nhướn mày rồi mỉm cười, "Nhận nhầm người rồi, tôi là người phụ nữ của ông Tần, tôi không vào để mua bán, tôi đến để tìm ông ấy, ông ấy có ở đây không?"

Những người trong căn phòng la hét, ầm ĩ, huýt sáo, nghe cô ta nói xong lập tức lắng xuống hẳn đi.

Lúc này, bài hát cô ca sĩ hát bỗng ngừng lại, hộp đêm yên tĩnh đến đáng sợ.

Ông Tần, ông xem cái tiểu nha đầu này, đã quấy rối cái góc cao hứng tối tăm này rồi, ánh đèn không còn chiếu nữa, khuôn mặt hoàn mĩ như chạm khắc lúc ẩn lúc hiện, đôi môi dày căng mọng, như quả đào thơm, quyến rũ chết người.

Con ngươi sắc bén hệt như được bọc bởi lưỡi dao, cặp mắt đào hoa hẹp dài rất đẹp, rủ xuống trên chiếc cốc ngọc lưu ly, khẽ lắc nhẹ nhàng, ly rượu cooktail đẫm máu mã lệ mang theo một làn sóng trong xanh, tỏa ra ánh hòa quang trong đôi mắt.

Nói về ánh mắt đào hoa của người đàn ông lạm tình đó, thì điều này không sai tí nào.

Nếu không thì anh ta làm sao có thể để dáng vẻ diêm dúa như vậy, cô gái ăn bận trần truồng đó lại ngồi trên đùi của anh ta?

Đôi chân thon dài được được bọc trong bộ vest tự tay may ở Ý, mệt mõi vô tư đung đưa, cô rúc vào lòng anh, bàn tay ngọc ngà nới vạt áo anh ra, in lên ngực anh một nụ hôn màu đỏ rất rõ ràng.

Trên chiếc áo sơ mi trắng bên trong, vết son của cô ta mỗi nơi đều có, hơi thở ấm áp trong góc tối đen mờ mịt đó bỗng càng nồng cháy hơn.

Người đàn ông chợp mắt, đặt cái tai nghe đưa cho vị khách không mời mà đến trong hộp đêm, ngã đầu trên chiếc ghế sofa Minotti, hưởng thụ sự kích thích của người phụ nữ đó mang đến.

Đôi môi hé mở, ly rượu đẫm máu mã lệ từ trên cốc ngọc lưu ly đổ ra, bén vào đôi môi đầy gợi cảm đó, cổ họng anh ta đung đưa không ngừng mê hoặc người phụ nữ đó.

"Ông Tần…"

Cô nuốt nước bọt, mút lấy cổ họng hoàn mĩ của anh ta, trong ánh mắt anh ta bấy giờ lướt qua một trò đùa chế giễu, một hơi uống cạn hết ly rượu vang.

Đôi môi nhuốm màu máu tanh, anh ta như một con quỷ hút máu vậy.

Cúi đầu sắp nếm những giọt rượu đã trón qua cho cô, đôi chân bỗng lay nhẹ, tiếng kêu thảm thương của cô gái từ dưới sàn vọng lên.

Anh từ từ mở đôi mắt đào hoa đó ra, mỉa mai, tiếng trêu chọc của cô không làm cho anh ta có chút động tĩnh gì.

"A Nặc, bây giờ Bắc Kinh là 10 giờ tối rồi." Tô Thi Đà cười nụ cười thuần khiết, cô nàng một bên chân nhoài ra khỏi chiếc váy ngắn cũn cỡn ôm trọn bờ mông, cô ấn cổ tay trái, khuôn mặt xanh xao u uất, kim đồng hồ chỉ đúng 10 giờ đêm.

Kim giờ kim phút tạo thành hình chữ V, giống như quỹ đạo cuộc sống của bọn họ, từ đường song song ban đầu rồi đan xen nhau, càng ngày càng lại gần.

"Cô là ai? Nha đầu này từ đâu chui đến vậy, rốt cuộc có hiểu gì là qui tắc không thế?" Cô gái đứng dậy nói kháy.

Tô Thi Đà căn bản không để ý gì cô ta, trời càng ngày càng tối, trong một góc tối đen, khuôn mặt Tần Khâm Nặc càng ngày càng lạnh đi.

"Ông Tần, ông xem tiểu nha đầu này đi, cô ta đã quấy rồi nhã hứng mất rồi." Cô gái lánh nhìn tên thủ phạm đã đẩy cô xuống nền, liền ỏn à ỏn ẻn lao đến bên đầu gối Tần Khâm Nặc.

Tần Khâm Nặc lại đẩy cô đi không thương tiếc gì, cô một lần nữa ngã xuống nền vô cùng thảm hại.

Các công tử, thái tử gia trong hộp đêm đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác, ai cũng không dám lên tiếng.

"A Nặc…" Một thanh âm nềm mại, khiêu khích lòng người.

Tần Khâm Nặc hạ giọng nguyền rủa một tiếng, sửa sang lại vạt áo, giận dữ hét lên với người phụ nữ vô tội trước mặt.

Dáng vẻ cao to trong góc tối nghiêng mình đi ra, ánh đèn màu cam soi rọi trên khuôn mặt cuồng dã đó, đôi chân mày trông như vẻ hất lên.

Tô Thi Đà mỉm cười nhẹ nhàng khéo léo, ngoan ngoãn đứng trước mặt anh ta, hệt như một cô con dâu bị ức hiếp.

"Shit!" Tô Khâm Nặc đá váo góc bên trái bàn trà thủy tinh, lạnh lùng liếc nhìn Tô Thi Đà, bước ra khỏi cái căn phòng kinh hoàng đó.

Cô gái bị dọa hết hồn, những giọt rượu vang đầy màu sắc đổ lên người cô, cô hét rồi nhảy chạy đi.

Tô Thi Đà bị một người đàn ông vẻ mặt xấu xa giữ lấy cánh tay, "Cô em à, ông Tần không phục vụ em, không phải đã có anh đây sao? Anh bảo đảm sẽ để em sướng như bay lên trời nhé."

Tên tiểu tử Tần Khâm Nặc vẫn không thừa nhận.

Trông có vẻ tai to mặt lớn, ánh nhìn khiêu dâm, tóc đã bạc đi một nửa, mảy may không chút xấu hổ lại còn dám tự xưng là anh trai.

Tô Thi Đà nhẹ quét qua mái đầu bạc phơ của hắn, hai bên tóc mai dựng đứng lên, trông như đang chế giễu ông ta vì già mà không kính trọng, già tuổi rồi mà vẫn còn muốn mơ mộng muốn như con bò ăn cỏ non.

Cụ già tóc bạc đó cười một nụ cười dâm đãng, đưa tay hướng về đôi má trắng nõn nà của Tô Thi Đà.

Một vài người đàn ông bàng quan đứng bên cạnh lập tức lôi ông ta sang một bên.

"Lão Trang, ông không cần cái mạng già này nữa sao? Đây là người phụ nữ của ông Tần đấy, ông dám động tới sao?"

"Tên tiểu tử Tần Khâm Nặc đó vẫn chưa thừa nhận mà." Lão Trang không chịu thua, nói cho cùng vẫn không thể để miếng mồi trên miệng bay đi.

Hỗn loạn xảy ra, ai không hiểu thấu, sẽ khăng khăng nghĩ rằng Lão Trang thành phố S là địa bàn của ông ấy.

Ở thành phố S ăn ngang nói ngược quen rồi, đột nhiên bị một tên tiểu tử không hay biết chiếm địa bàn, ông ta giận đến độ muốn vung dao chém người, đáng trách đối phương lại hung ác hơn ông ta.

Nếu là một người trẻ 20 tuổi đến, có lẽ có thể so đo với Tần Khâm Nặc, đáng tiếc tuổi tác không tha cho con người, cho dù là nhà lầu xe hơi, kim ngân bạc vàng cũng không thể mua nổi một cơ thể khỏe mạnh cường tráng được.

"Lão Trương à, gần đây mọi nơi phong nguyệt đều đồn rằng, bên cạnh Tần Khâm Nặc có rất nhiều phụ nữ,

lẽ nào ông chưa nghe qua sao?" Có người thích lo việc không đâu, hòa vào sự việc.

"Anh nói cô ta sao?" Khuôn mặt Lão Trang lê dài tựa như màu gan lợn.

Những tháng gần đây, Tần Khâm Nặc không đi mua vui đâu nữa, bên cạnh thường chỉ có một tiểu nha đầu.

Đàn ông mà, tự mệnh phong lưu, chơi với một cô gái thì đó là chuyện bình thường.

Tiểu nha đầu lại không biết trời cao đất dày, ai ai cũng chơi, cô lại né tránh Tần Khâm Nặc mời rượu, làm mất mặt ông Tần-người đặc biệt nhất trong đám đông đó.

Vẻ mặt ông Tần ngày vàng tối sầm lại, suy cho cùng cũng ko thể tức giận được.

Từ đó ai nấy đều biết, danh thảo ông Tần có chủ rồi, ngay cả ông Tần còn bị cho ăn tép, vậy thì ai dám trêu đùa với cổ chứ?

Nói đến ông Tần này, cũng là nhân vật huyền thoại trong thành phố S.

Vài năm trước, thành phố S vẫn là địa bàn của lão Trang, luật pháp tiến hành ở mọi nơi, nhưng dưới sự lãnh đạo loạn lạc của lão Trang thì càng ngày càng tệ đi, giận tên cảnh sát đó cắn chết không tha, nắm được sơ hở của anh ta rồi vênh mặt lên trời, thường tìm những thứ đen đủi của anh ta.

Lão Trương chịu một cơn ấm ức lớn, lão đại dẫn đầu đi trên đường thấy manh mối gì, âm thầm, rửa sạch, toàn bộ những thứ tro bụi xấu xa.

Ai cũng không biết ông Tần từ đâu đến, dẫn theo 14k mở rộng thành phố, càn quét địa bàn dẫn đầu, đánh bài bọn côn đồ thu phục chúng nghe theo mênh lệnh.

Đặc biệt là khu vực chổ lão Trang, suýt nữa tai họa ngập đầu.

Buổi tiệc tối nay, lão Trang làm chủ, là vì đặc biệt xin lỗi ông Tần, hi vọng tìm được một địa vị nhỏ nhoi nào đó trong thành phố S.

Theo đạo là phải tôn trọng ông ta, vì ông Tần mà tôn trọng ông ta, nhưng ông ta không phải là lão già bụng bia xấu xí, ngược lại là một thiếu niên trông rất khôi ngô, cặp mắt đào hoa phong tình vạn chủng, hồn xiêu phách lạc.

Bao nhiêu cô gái sà vào bên người anh ta, cùng nhau sau một hồi, từ đó cơm nước không để tâm, ngay cả khách khứa cũng không tiếp đón.

Chỉ tiếc rằng rèn sắt không thành thép, liền hét lên, "Đây là bộ mặt của các người, vẫn mong ông Tần có thể vừa ý ư? Đừng mơ mộng nữa. Giữ không nổi trái tim người đàn ông, các người mặc kệ cơm không ăn, ngày ngày trơ ra dáng vẻ sắp chết, khóc lóc thảm thiết, đều bị các người làm phiền chết rồi."

Anh sẽ không xảy ra chuyện gì khi ném cô ta vào trong đó chứ.

Ánh đèn ban đêm mập mờ, chói chang, ánh sáng nhỏ bé trên nền đất bỗng vụn vỡ.

Thành phố S về đêm, xa hoa đồi trụy.

Người đàn ông kéo lấy cơ thể người phụ nữ như con rắn diêm dúa ra khỏi Dạ Mị, vui đùa hét lên, những trận cười đùa phá vỡ sự thanh tĩnh về đêm.

Dòng xe trên đường ồn ào tấp nập, mờ mờ ảo ảo.

Một chiếc Maybach 62 chạy ngang qua trước cửa Dạ Mị, kêu cái "Kít" vang tận trời xanh.

Cửa xe mở ra, đôi chân thon dài bước xuống, đôi mắt sắc bén thu hút những người qua đường.

Đôi môi gợi cảm, khẽ cong nhẹ, mặc theo phong cách phối đồ kiểu Anh, đôi mắt màu nâu khẽ đung đưa bướng bỉnh, trong đêm tiệc, làm cho người ta không khỏi rời mắt.

Ánh mắt cô tựa như con sói hung dữ, vồ ra phía trước với lấy con mồi.

Cố Nhĩ Tư tựa vào cửa xe, duỗi đôi chân tài, hướng về phía các cô gái xinh đẹp tán tỉnh cười đùa.

Tần Khâm Nặc mang theo cơn thịnh nộ trong lòng đi ra khỏi Dạ Mị, Cố Nhĩ Tư nhấp nháy mí mắt, lập tức đuổi theo người phụ nữ đó.

"Ông Tần." Thu lại thái độ kiêu kì, Cố Nhĩ Tư kính cẩn mở cửa xe.

"Đứa nào để cậu đưa người vào?" Tần Khâm Nặc nhau mày, đá vào đầu gối Cố Nhĩ Tư, Cố Nhĩ Tư bất ngờ không kịp đề phòng, nhếch nhác quỳ gối xuống đất.

"Ai? Là ai?" Cố Nhĩ Tư sững sờ vẻ ngốc ngếch, vỗ nhẹ vào ống quần bộ vest phũi đi lớp bụi rồi đứng dậy.

Chơi bên cạnh Tần Khâm Nặc từ nhỏ, Cố Nhĩ Tư sớm đã quen với việc bị tấn công bất ngờ, cái đá chân này của Tần Khâm Nặc chẳng qua chỉ để thư giãn gân cốt mà thôi.

"Là người đàn bà điên đó." Bóng dáng của con dao bị che phủ bởi một tầng đen tối tăm, đôi mắt lóe lên trong đêm tối mờ mịt.

Người đàn bà điên?

Tô Thị Đà không phải là người đàn bà điên đó chứ?

Nếu không phải là đứa con gái bình thường, ai dám trêu đùa với những người nguy hiểm ẩn ấp trong bóng tối chứ, vậy mà cô ấy vui chết đi được.

Những tiết mục hãm hiếp như vậy thường được biểu diễn rầm rộ, ông Tần đã nhanh chóng trở thành trò đùa trong mắt những đại ca giới giang hồ.

Vỗ vỗ vai ông, khuyên một câu đầy ẩn ý rằng, "Ông Tần à, ông không nên cưng chiều người đàn bà này quá, nuôi thành một con hổ cái, đến lúc nó đau khổ ông tự chuốc lấy đấy."

"Ông Tần, oan quá. Tiểu thư Tô xuất quỷ nhập thần, ông không phải không biết, tôi nào ngăn được cô ấy?" Cố Nhĩ Tư giơ hay tay lên tỏ vẻ vô tội.

Anh ta dám thề, lần này thật sự không phải anh ta tiết lộ hành tung của ông Tần cho nha đầu đó.

Ánh mắt Tần Khâm Nặc lóe lên sự thất vọng, nụ cười mang tính biểu tượng cũng bỗng dập tắt.

Ai cũng nói ông Tần tao nhã lịch sự, nhưng đụng đến khắc tinh Tô Thi Đà kia, tất thảy phong độ anh ra như một con quỷ vậy.

Người ta đoán rằng cuộc đời ông ta gây quá nhiều nghiệp chướng, mới chạm phải người phụ nữ âm hồn không tan.

Cố Nhĩ Tư mỉm cười, liệc tục hướng về cánh cửa Dạ Mị, nam nữ qua lại, không thấy bóng dáng đó.

"Ông Tần, Tô tiểu thư sao vẫn chưa ra nhỉ?"

Cái nơi Dạ Mị này, bề ngoài thì đèn soi lộng lẫy, thực ra bên trong vô cùng dơ bẩn.

"Anh đưa cô ta vào trong đó sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Bên trong như thể những con quỷ đói vậy."

Cố Nhĩ Tư vội vàng, Tần Khâm Nặc "Xoạch" một hơi, mặt anh ta như lửa đốt, càng làm tăng thêm sự mê hoặc hoang dã.

Mây mù trắng xóa, khuôn mặt ranh mãnh anh ta bị che khuất, Tần Khâm Nặc nghiêng người dựa vào thành xe, cặp mắt xuyên qua những lớp sương mù, lặng lẽ nhìn lên bầu trời xa xôi.

Ánh sáng của thành phố qua lại trên bầu trời đêm tựa như những con rồng đang bay, những ngôi sao được giấu hàng trăm triệu năm ánh sáng.

Tôi đã không nhìn thấy bầu trời dày đặc ngôi sao như thế trong nhiều năm.

128. Chương 128

Nhìn vào màu xanh tím mờ nhạt ở dưới mắt, Diệp Bạc Hâm không kìm được lòng đưa tay lên tỉ mỉ vuốt ve đường nét trên mặt anh.

Cô chưa từng nhìn thấy qua người đàn ông nào có ngũ quan đẹp như vậy, không có một tia nhu mỹ, mỗi một phần của đường nét như thể được người ta cẩn thận phác hoạ qua, dấu vết phác thảo qua những năm tháng trầm tĩnh.

Lông mày đẹp như tranh, lúc đôi mắt khép lại thanh tú thoát tục, lúc đôi mắt thâm sâu mở ra, anh lại biến biến thành nam tử lạnh lùng có khí chất bất phàm, nổi bật vô song.

Tập Vị Nam bị tiếng điện thoại kêu làm tỉnh giấc, Diệp Bạc Hâm thấy trong túi quần anh truyền tới tiếng piano nhẹ nhàng, nghĩ anh không dễ gì mới ngủ say, giơ tay muốn lấy ra, tay lại không cẩn thận chạm vào một bộ phận nào đó của anh.

Dính vào cơ thể cô khiến cô chấn động, cô giống như bị giật điện nhanh chóng rụt tay về.

Diệp Bạc Hâm ngẩng đầu, khuôn mặy trắng bệch nhuộm lên vài phần đỏ ửng, chạm vào đôi mắt đen nhuộm đầy ý cười của anh, từng sợi mập mờ chạy trốn tán loạn.

Khoé miệng cô co giật, kéo lên một nụ cười so với khóc còn xấu xí hơn.

Trong đôi mắt trong veo sạch sẽ mang vài phần xấu hổ, khiến cho Tập Vị Nam nhịn không được mà động tình,

Ngón tay cái của Tập Vị Nam vuốt ve hai má nhuộm đỏ của Diệp Bạc Hâm„ một khuôn ngũ quan cương quyết dao khắc rìu đục… có một chút nét ấm áp nhàn nhạt, anh cúi thấp đầu ngoặm lấy đôi môi tái nhợt của cô.

Tập Vị Nam ôm lấy Diệp Bạc Hâm mềm nhũn vô lực… dùng sức siết chặt eo cô, như thể đem mềm mại của Diệp Bạc Hâm hoà nhập vào trong cơ thể của mình.

Bàn tay to giữ chặt Diệp Bạc Hâm trượt xuống sau gáy cô, khiến cho nụ hôn xâm nhập vào sâu hơn…

Đôi môi anh khô nóng, lúc cọ xát vào cô, mang tới rùng mình nhẹ.

Diệp Bạc Hâm bị hôn đến mức lý trí dần dần sụp đổ, từ từ nhắm mắt lại.

Tiếng chuông điện thoại lại không bỏ qua cho cái gì cả, ngân lên cao vút, âm thanh chỉ bay lên cao, Diệp Bạc Hâm bị chấn động, mở đôi mắt tràn đầy nước.

Trong đôi mắt Tập Vị Nam sắc đỏ vẫn chưa phai mờ, đưa tay lôi điện thoại ra, một tay vòng lên cổ cô, một tay cầm điện thoại đặt vào bên tai.

…

"A lô…"

Giọng Tập Vị Nam có chút khàn đặc, anh cũng không tránh Diệp Bạc Hâm, dường như không phải chuyện bí mật gì quan trọng.

Mặt Diệp Bạc Hâm ửng đỏ nép vào vòng tay của anh, nghe thấy đầu dây điện thoại bên kia truyền tới giọng của Quý Giản Ninh, cô không nghe rõ được nói gì.

Tập Vị Nam yên lặng lắng nghe, đột nhiên khó hiểu liếc nhìn Diệp Bạc Hâm, sau đó nói vài câu, liền tắt điện thoại.

Đôi mắt kia của anh rất kỳ lạ, Diệp Bạc Hâm cảm thấy sự việc có thể liên quan tới bản thân.

Tập Vị Nam đứng dậy chỉnh lại quần áo, tiện tay đem điện thoại bỏ vào túi quần.

Diệp Bạc Hâm nằm trên giường, trên khuôn mặt đỏ hồng hiện lên một tia mất mát.

"Có chuyện gì vậy?"

Tay Tập Vị Nam gài cúc áo một lúc, ánh mắt nhàn nhạt rơi trên người Diệp Bạc Hâm, lướt qua chút lo lắng.

"Cơ thể của em có thể làm được không?Có thể ngồi dậy được không?"

Diệp Bạc Hâm chuyển động cơ thể, đôi tay chống hai bên, Tập Vị Nam thấy cô muốn ngồi dậy, lấy qua một cái gối đặt sau lưng cô, đỡ lấy cánh tay vô, dìu cô ngồi dậy.

"Không sao." Cô vén mái tóc rối rơi xuống bên má, cơ thể mềm nhũn vô lực, nhưng cố giữ tinh thần nhìn anh cười.

Anh làm sao lại không nhìn ra cô rất mệt?

"Nếu như bên phía quân đội có việc, anh liền đi làm đi, em không sao đâu, dù sao bệnh viện có người chăm sóc."

Quý Giản Ninh gọi điện cho anh, anh lại một biểu cảm khó xử, ước tính có chuyện gì đó khó khăn, cần anh đi giải quyết.

Tập Vị Nam nhìn cô sâu sắc, cảm xúc trong mắt phức tạp, cuối cùng trở thành tiếng thở dài bất lực.

"Là bên cục cảnh sát, bọn họ muốn em đi làm ghi chép một chút."

Diệp Bạc Hâm sững sờ, trong nháy mắt nghĩ tới Giang Diệc Đình.

Đi bên phía cục cảnh sát, cô phải làm sao?

Nghe lời của Giang Diệc Đình?

Hay là... nói tình hình thực tế?

"Nếu như em cảm thấy không thoả mái, anh nghĩ cách từ chối." Tập Vị Nam đau lòng xoa trán cô.

"Phải đi bây giờ sao?" Diệp Bạc Hâm chau mày, vì sao vội như vậy?

"Ừm, bên phía Giang Diệc Đình có luật sư gây sức ép, phía cảnh sát không chịu được.Một khi để anh ta rời đi, sau này nắm lấy điểm sơ hở của anh ta càng khó khăn hơn."

Diệp Bạc Hâm suy nghĩ, gật đầu "Em không sao, vậy đi thôi."

Sáng sớm lúc Tập Vị Nam đi cửa hàng, giúp cô mua hai bộ quần áo, cô chọn bộ năng động mặc vào, Tập Vị Nam tiến vào tolet rửa mặt, cô đã thay xong quần áo ngồi đợi bên giường.

Trên mặt vẫn là không có một tia sắc máu, bộ quần áo thể thao làm tôn lên sắc mặt nhợt nhạt của cô, những dải băng quấn trên cổ, hai cánh tay, trên cẳng chân cũng dính đầy thuốc mỡ.

Tập Vị Nam đỡ lấy cánh tay cô„ chặn giữ ngang lưng cô.

Diệp Bạc Hâm sững sờ, vùng vẫy kêu anh buông tay.

Đây là bệnh viện, người ở bên ngoài đến nhập viện, mặc dù đều là người lạ, nhưng bị người khác bồng ra ngoài, cô vẫn cảm thấy rất lúng túng.

“Trên người anh còn mặc quân phục mà, cũng không chú ý hình tượng.”Diệp Bạc Hâm cạn lời vỗ vào cánh tay chắc khoẻ của anh.

Tập Vị Nam nhíu mày, “Sao vậy?Đây là bệnh viện quân khu, người mặc quân trang rất nhiều? Ai nhìn chứ?”

Diệp Bạc Hâm cảm thấy hết sức vô lực, anh không biết ma lực của bản thân như thế nào, khuôn mặt này đủ thu hút ánh mắt của mọi người rồi, nếu như còn bồng một cô gái đi ra ngoài, ước tính sẽ có 100% người quay lại nhìn.

“Em không sao, anh dìu em đi là được rồi.”

Tập Vị Nam cuối cùng cũng không lay chuyển được cô, dìu cô ra khỏi phòng bệnh.

Tầng lầu này người ít, ngoài một số người trực ban, vài cô y tá chụm đầu thì thầm, ánh mắt luôn nhìn về phía bọn họ.

Tập Vị Nam hình như đã quen với việc đi tới đâu cũng trở thành tâm điểm, sắc mặt không có biến hoá gì, được rồi, là da mặt cô mỏng.

Đi ra khỏi bộ phận nội trú của bệnh viện, thông qua đại sảnh lầu tổng hợp, bên ngoài là quảng trường bên ngoài bên viện, bốn phía đỗ rất nhiều xe.

Lúc trước Tập Vị Nam đã liên hệ với cục cảnh sát, bên phía cục cảnh sát phái tới một chiếc xe.

Lái xe là một anh cảnh sát trẻ, hình như vừa mới tốt nghiệp từ trường sĩ quan, nhìn biểu hiện của anh ta vó chút thận trọng.

Tập Vị Nam đỡ cô đi đến bên xe, anh cảnh sát lập tức kéo mở cửa xe, liếc mắt nhìn cô, cẩn thận cung kính chào Tập Vị Nam.

Giới quân sự và giới cảnh sát mặc dù trong thường ngày không thường xuyên giao lưu, nhưng thỉnh thoảng trên một số trường hợp cần phải hợp tác với nhau, trước khi tới, cục trưởng giao phó phải chào hỏi vị trưởng quan này cẩn thận, đừng đắc tội với người ta.

Vốn dĩ cục trưởng là định tự mình đích thân tới, nhưng sự việc bên phía Giang Diệc Đình rất nan giải, cần cí người trấn áp, chỉ cí thể phái một cảnh viên nhỏ lanh lợi tới đón người.

Diệp Bạc Hâm vừa lên xe liền cảm thấy đầu có chút choáng váng, dựa vào cánh tay của Tập Vị Nam nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tập Vị Nam giúp cô vén tóc rối ở bên tai ra sau, ánh mắt dịu dàng ấm áp.

Nửa tiếng đồng hồ sau, chiếc xe dừng lại bên ngoài cục cảnh sát.

Hơi thở Diệp Bạc Hâm nhẹ nhàng, nằm ngủ say trong lòng Tập Vị Nam, nhìn bộ dạng mệt mỏi của cô, Tập Vị Nam không nỡ gọi cô dậy.

Lấy điện thoại ra liếc nhìn một chút, mới hơn ba giờ, còn hơn một tiếng nữa mới tan ca.

Anh cảnh viên muốn nhắc bọn họ tới rồi, nhưng nhìn dáng điệu của trưởng quan, dường như không có ý xuống xe.

Anh liếc nhìn người phụ nữ ngủ say, trong lòng âm thầm kêu khổ, trưởng quan sẽ không phải đợi người tỉnh lại mới xuống xe chứ?

Cục trưởng vẫn còn đợi ở bên trong đó.

Lại đợi thêm mấy phút, cô gái vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, trưởng quan cũng thần sắc nhàn nhạt dựa vào lưng ghế.

Anh cảnh viên không nhẫn được muốn mở miệng, ánh mắt cảnh cáo của Tập Vị Nam liếc nhìn anh.

Lời của anh cảnh viên đến miệng lại nuốt vào trong, sắc mặt khổ sở.

“Cậu vào trong đó trước nói với cục trưởng một tiếng, chúng tôi một lát nữa sẽ vào.”

Tập Vị Nam nhẹ giọng nói, lại nhàn nhạt thu lại thần sắc.

...

“Sao rồi, người tới chưa?”

Anh cảnh viên vừa bước vào cửa, liền bị cục trưởng từ phòng thẩm vấn đi ra bắt lấy hỏi.

Nhìn thấy anh một mình bước vào, sau lưng không có người nào, vô thức nhíu chặt lông mày.

“Đến rồi, ở bên ngoài.” Anh cảnh viên chỉ ngoài cổng, không đợi anh nói xong, cục trưởng đã chạy ra ngoài rồi.

Tập Vị Nam từ cửa sổ xe nhìn thấy cục trưởng mặc một thân quân phục từ trên bậc thềm chạy xuống, từ từ chau mày lại một chút.

Lúc này, Diệp Bạc Hâm dường như tỉnh giấc rồi, đôi mắt mông lung mở lên.

Đầu vẫn còn có chút đau, đưa tay lên xoa xoa đầu.

Một bàn tay lớn nắm lấy cổ tay cô, thái dương bị người khác ấn nhẹ nhàng.

Cô sững sờ, đối diện với đôi mắt chứa ý cười của anh, đáy lòng chảy qua một dòng ấm áp.

Cửa sổ xe mở ra một nửa, cục trưởng chạy đến bên cửa xe, lại không nhìn thấy cô gái nằm trong lòng Tập Vị Nam, trước tiên xin lỗi một câu, nói một câu khách sáo lấy lệ.

Tập Vị Nam hiển nhiên đã quen với kiểu trường hợp được người khác bỡ đợ, tự nbiên nói chuyện với ông, nhưng thái độ từ đầu tới cuối khiến người ta đoán không thấu.

Diệp Bạc Hâm nhàm chán buông tay Tập Vị Nam, ngồi thẳng người, vuốt lại tóc bên tai, từ cửa kính xe quan sát cục trưởng của thủ phủ tỉnh Y.

Tuổi tác hơn bốn mươi, đỉnh lông mày trái có một vết sẹo, gần như kéo đến góc thái dương.

Ánh mắt chính trực, thân hình cao thẳng, thần thái cũng không tệ.

Nhìn không giống như người xấu.

Diệp Bạc Hâm âm thầm tự đánh giá, Tập Vị Nam lại nắm chặt lòng bàn tay cô, nhắc nhở cô xuống xe.

Cục trưởng bấy giờ mới nghĩ tới mục đích ban đầu, còn lúc nãy nhìn thấy vị trưởng quan trẻ truyền kỳ

trong giới quân sự, vậy mà vui mừng đến quên đi ý định ban đầu, ngại ngùng mỉm cười.

Nhìn thấy Tập Vị Nam nửa ôm lấy bả vai cô, cẩn thận từng tí dìu cô xuống xe, cục trưởng lúc này đã bị kinh ngạc.

Đều nói vị trưởng quan này tác phong tốt đẹp, ngay cả đối tượng cũng chưa có, thế gia giới quân uỷ đều muốn làm thân, kết quả sững sờ là bị người ta không dấu vết ngăn cản lại, lại không ngờ tới anh có thể gặp được vị trưởng quan này đối với một cô gái bảo vệ như vậy.

Trong lòng cục trưởng âm thầm tự suy đoán mối quan hệ của hai người, Diệp Bạc Hâm đã được anh nhanh chân đưa tới sảnh bên ngoài đồn cảnh sát.

Tập Vị Nam không giới thiệu, cục trưởng cũng không dám hỏi nhiều, nhưng thái độ đối đãi với Diệp Bạc Hâm lại rất cẩn trọng, không dám mặt lạnh với cô, toàn bộ quá trình đều là một gương mặt mỉm cười.

Diệp Bạc Hâm bị dẫn tới văn phòng của cục trưởng, sự việc này có tính quan trọng, kinh động đến vị cục trưởng thủ phủ tỉnh Y này, do anh tới phỏng vấn.

Lúc Diệp Bạc Hâm làm bản ghi chép, Tập Vị Nam đứng bên cạnh, cục trưởng bị doạ sợ đến nỗi tay cầm bút vẫn luôn run run, ông sợ không cẩn thận chọc giận vị trưởng quan này.

Thế lực giới quân sự bây giờ đàn áp qua giới cảnh sát, anh không dám đắc tội vị lão gia đứng đầu ngọn gió của giới quân đội này.

“Diệp tiểu thư, cô có thể đem chuyện gặp được bọn họ như thế nào, sau đó lại xảy ra chuyện gì, chi tiết cụ thể nói ra không?”

Cục trưởng lau đi một tầng mồ hôi, cẩn thận từng tí hỏi Diệp Bạc Hâm.

Quả nhiên… quyền thế ở đâu cũng có thể chèn ép người khác…

Diệp Bạc Hâm mặc dù không thường cậy quyền ép người, nhưng không đại biểu cô không thích cậy quyền ép người, ngược lại, cô lại cảm thấy cậy quyền ép người có thể tránh được rất nhiều phiền toái.

Cô nên vui mừng vì Tập Vị Nam ở bên cạnh, khiến cô được người ta đối đãi cẩn trọng, nếu không đối mặt với đám cảnh sát thông minh tinh ranh này, cô còn thật sự không biết làm sao biện minh cho mình.

Nhìn thấy cô dường như lưỡng lự, ánh mắt Tập Vị Nam lại trầm xuống, anh đương nhiên biết rõ ba ngày hôm đó, cô tất nhiên không dễ gì, nếu như nể mặt bên phía cảnh sát, cô sẽ không muốn để cô nhớ lại chuyện đó.

Cô đang suy nghĩ nói cái gì, trên vai bỗng nhiên nặng xuống, cô quay đầu, nhìn thấy Tập Vị Nam đang cười với cô.

Hơi ấm áp trong mắt truyền đến khiến cô an tâm.

Diệp Bạc Hâm nghĩ tới những lời nói tiếp theo, ngược lại cảm thấy có chút hổ thẹn với Tập Vị Nam, anh tin tưởng cô như vậy, nhưng cô… lại muốn khiến anh thất vọng…

Anh là quân nhân, Giang Diệc Đình là thương nhân buôn bán vũ khí, hai người đứng ở hai mặt đối lập nhau, anh khẳng định cũng muốn đem Giang Diệc Đình ràng buộc bằng pháp luật, nhưng mà… cô phải khiến hy vọng của anh tan vỡ rồi.

Diệp Bạc Hâm nhàn nhạt nói sự việc trải qua trong ba ngày, lại lược bớt đi những lời cô nghe được.

Như mong muốn của Giang Diệc Đình, lời không nên nói cô không nói, cho dù dẫn đến tâm lý gì, cô đều giấu kín.

"Chính là như vậy?" Cục trưởng kinh ngạc nhìn cô, vốn dĩ cho rằng từ cô sẽ tìm được một chút manh mối, thậm chí có thể chỉ ra được Giang Diệc Đình có liên quan tới buôn bán vũ khí, nhưng mà cô một chút cũng không nhắc đến việc của Giang Diệc Đình.

"Diệp tiểu thư, cô nghĩ kỹ lại xem, từ từ nghĩ lại, bọn họ có nói về cái gì, cô có thể không chú ý tới cái gì rồi không?" Cục trưởng không can tâm hỏi, lần này nếu như có thể phá án, vậy chính là lập được đại công, ông có cơ hội thăng chức.

Diệp Bạc Hâm nheo mắt, sắc mặt càng thêm tái nhợt, cơ thể dựa ra sau.

Tập Vị Nam mặc dù không nói gì, toàn bộ quá trình chỉ như người vô hình, nhưng khí lực bản thân anh rất lớn, muốn khiến cho người khác hít thở cũng khó, nhìn thấy sắc mặt Diệp Bạc Hâm không ổn, vội vàng đứng lên bên cô, để cô dựa vào bụng.

"Trương cục trưởng, lời nên nói đều đã nói rồi, cô ấy sẽ không giấu giếm điều gì, hơn nữa Giang Diệc Đình xuất hiện không lâu, tôi cũng đuổi tới rồi, lời ở phía sau tôi có thể làm chứng, lời cô ấy nói là sự thật."

Tập Vị Nam không mảy may chút do dự đứng bên cạnh cô, Diệp Bạc Hâm hơi hơi khép mắt lại, đáy lòng lại cảm giác áy náy sâu sắc.

Cơ thể cô thật ra không yếu ớt như vậy, chỉ là ánh mắt vị cục trưởng này giống như ra da, khiến cô rất không thoả mái, cô cảm thấy bản thân giống như một phạm nhân bị thẩm vấn, vì vậy giở một chút trò nhỏ nhen.

Trương cục trưởng lúc nãy tâm trạng gấp gáp, lời nói đương nhiên có chút hùng hổ doạ người, Tập Vị Nam đứng ra nói, ông mới kinh ngạc phát hiện bản thân đã phạm lỗi gì.

"Tập trưởng quan, tôi không có ý nghi ngờ Diệp tiểu thư, xin lỗi, là tôi suy nghĩ không chu đáo, nghĩ rằng Diệp tiểu thư bị doạ sợ rồi, nhất thời có thể quên đi gì đó."

Tập Vị Nam không dồn ép lạnh lùng liếc mắt nhìn anh: "Trương cục trưởng, nếu như ghi âm xong rồi, vậy chúng tôi về bệnh viện trước."

Trương cục trưởng cười ngượng ngùng, cùng đứng lên "Tập trưởng quan, hôm nay làm phiền cậu rồi, tôi tiễn cậu."

Tập Vị Nam liếc mắt nhìn Diệp Bạc Hâm, "Có thể đi không?"

Diệp Bạc Hâm bị anh nửa ôm, ngẩng đầu cười, "Em không yếu như vậy, chỉ là có chút mệt thôi."

Nói xong, hướng về phía Trương cục trưởng gật đầu "Trang cục trưởng không cần lo lắng, nếu như toi nghĩ ra được điều gì, sẽ nói cho ông một tiếng."

Bản lĩnh đối mặt, Diệp Bạc Hâm đều làm đủ rồi, Trương cục trưởng cũng không thể nói gì, hơn nữa nhìn thái độ cô thành thật, thần sắc tự nhiên, dường như không có giấu giếm gì, xem ra là ông nghĩ nhiều rồi.

Chỉ là đáng tiếc... nếu như cô không phải do Tập trưởng quan đưa tới, ông còn có thể để cô làm bằng chứng giả, nhưng cả quá trình Tập trưởng quan luôn ở bên, ông cũng không dám dưới tầm mắt của anh ép cô đổi khẩu cung.

Trương cục trưởng tiễn bọn họ tới cổng, lúc này, Hà Luật cũng từ phòng thẩm vấn đi ra, sau lưng là Giang Diệc Đình.

Không có chứng cứ, phía cảnh sát không thể giữ người lại, Hà Luật nhờ vào lưỡi ba tấc của mình gỡ tội cho Giang Diệc Đình, phía cảnh sát buộc phải thả người.

"Ếy, nữ thần cũng tới rồi? Sao vậy, còn chưa thăm tôi mà, như vậy liền đi rồi?"

129. Chương 129

Giọng nói lưu manh của Giang Diệc Đình từ sau truyền tới, Tập Vị Nam dìu Diệp Bạc Hâm chào tạm biệt Trương cục trưởng, Trương cục trưởng nhìn thấy Giang Diệc Đình hoàn toàn không tổn hại gì đứng ở bên ngoài sảnh cục cảnh sát, sắc mặt vô cùng khó coi.

Diệp Bạc Hâm sững sờ, hoàn toàn không liệu tới sẽ gặp Giang Diệc Đình, Giang Diệc Đình còn dùng loại chào hỏi thân quen nói chuyện với cô, cô vô thức nhìn sắc mặt Tập Vị Nam.

Nắm chặt lòng bàn tay, cô quyết định không chuốc thêm phiền phức, giả đui giả điếc.

Sắc mặt Tập Vị Nam không có biến hoá gì, giống như không nghe thấy lời nói khiêu khích của Giang Diệc Đình, giơ tay ra kéo mở cửa xe, che lên đỉnh đầu cô, đỡ cô vào trong xe.

Giang Diệc Đình cong môi cười, Tập Vị Nam đặt cho anh một đường, anh không có dễ dàng tha thứ điều gì, món nợ này anh sớm muộn gì cũng tính toán lại, còn có món nợ năm năm trước, muốn giả như chuyện gì cũng chưa có gì xảy ra?

Không có cửa đâu!

"Nữ thần, sao vậy? Tối qua tôi vừa cứu cô, hôn nay lại lật mặt vô tình rồi?" Giang Diệc Đình bỏ qua khuon mặt nhìn thù hằn của Trương cục trưởng, tiếp tục hướng xe cảnh sát bước tới.

Tập Vị Nam đóng cửa xe, ngăn cản trước mặt anh.

Đôi mắt đông lạnh rơi trên người anh: "Giang Diệc Đình, tôi khuyên cậu đừng gây sự, lần này coi như cậu may mắn, lần sau vận may sẽ không chiếu cố đến cậu nữa."

Giang Diệc Đình nheo mắt, độ cong trên khoé miệng càng lớn.

"Tập trưởng quan, ở dưới mí mắt của anh, tôi đâu dám gây sự chứ? Tôi chẳng qua…" ánh mắt lướt qua Tập Vị Nam, nhìn vào cửa xe đóng chặt, "Muốn nói mấy câu với nữ thần mà thôi…"

Anh đêm qua mặc một bộ quần áo tác luyện đổi thành một trang phục giản dị, bị giữ ở cục cảnh sát một đêm, sắc mặt cũng không có biến hoá gì, trạng thái tinh thần giống như tối hôm qua lúc Diệp Bạc Hâm nhìn thấy anh.

Cho dù là lúc nào, anh cũng sẽ không để bản thân biến thành bộ dạng nhếch nhác.

"Có chuyện gì cậu nói với tôi là được." ánh mắt Tập Vị Nam nhàn nhạt, người lại chắn trước cửa xe, kiên quyết không để Giang Diệc Đình tới gần.

Xem ra… anh tự cho rằng hiểu cô, rõ ràng lại không phải…

Cô làm sao có thể quen biết một người nguy hiểm như Giang Diệc Đình?

Diệp Bạc Hâm biết Giang Diệc Đình cố ý tìm phiền phức, không biết làm thế nào hạ cửa xe xuống.

Cô liếc mắt nhìn Trương cục trưởng, quả nhiên nhìn thấy ở trong mắt Trương cục trưởng có ánh nghi hoặc.

Cô và Giang Diệc Đình là lúc xưa, nếu như Trương cục trưởng biết, nhất định sẽ hoài nghi tính thật giả bản lời khai của cô.

Giang Diệc Đình đây là muốn tìm phiền phức, cô đã làm theo lời anh nói, làm sao phải tới lôi ra như vậy?

Lưng Tập Vị Nam đối diện với cô, thân ảnh cao lớn giúp cô che đi mặt trời chói chang, cô hít một hơi thật sâu, từ từ thở ra.

"Tập Vị Nam, để em nói chuyện riêng vài câu với anh ta được không?"

Tập Vị Nam chuyển mắt, Diệp Bạc Hâm hướng về phía anh cười nhạt.

Tập Vị Nam nhàn nhạt thu lại ánh mắt, liếc nhìn Giang Diệc Đình, hướng Trương cục trưởng bước đi.

"Trương cục trưởng, liên quan tơi vụ án này, tối qua tôi cũng có ở hiện trường, nếu như có cần điều gì, tôi có thể đưa ra chút manh mối"

Tập Vị Nam đứng trước mặt Trương cục trưởng, ngăn lại tầm nhìn của ông.

Trương cục trưởng ánh mắt hơi nghi hoặc, "Nhưng mà…"

Tập Vị nhếch mày, dưới ánh sáng đường nét rõ ràng trên khuôn mặt anh càng thêm sắc nét.

"Tôi cũng là nhân chứng tận mắt chứng kiến, có thể ghi lời khai."

Lúc nãy anh không đếm xỉa đến, biết chuyện này dính líu không tới Giang Diệc Đình, bây giờ lại nói ghi lời khai, nói rõ đem Trương cục trưởng ra sai khiến, Trương cục trưởng có thể ngồi đến vị trí ngày hôm nay, cũng không phải người không có mắt nhìn.

Mặc dù không can tâm, nhưng không thể không cho vị trưởng quan này mặt mũi.

…

Diệp Bạc Hâm đẩy cửa xe muốn xuống xe, lại bị Giang Diệc Đình giữ lại.

Anh cúi đầu xuống, một tay chống lên đỉnh xe, một tay giữ cánh cửa xe mở một nửa kia.

"Tôi nói vài câu liền đi, cô không cần xuống xe."

Nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Diệp Bạc Hâm, Giang Diệc Đình sững sờ.

Tối qua ánh sàn không tốt lắm, mặc dù anh cảm nhận được cô đang rất yếu ớt, lại không nghĩ rằng nghiêm trọng như vậy.

Diệp Bạc Hâm chậm rãi thu tay lại, đặt trên đầu gối, cơ thể dựa vào ghế, nghiêng đầu nghi hoặc nhìn Giang Diệc Đình.

"Anh yên tâm được rồi, tôi cái gì cũng không nói."

Đáy mắt Giang Diệc Đình tràn ngập ý cười,, khuôn mặt có đường nét thanh nhã tuấn tú càng thêm nho nhã.

"Quả nhiên… tôi đã biết cô sẽ không để tôi thất vọng."

Diệp Bạc Hâm: "Nhưng mà… Trương cục trưởng rõ ràng không tin lời của tôi lắm, anh bây giờ lại trắng trợn tới tìm tôi, ước tính lòng hoài nghi của ông ta càng lớn…"

Giang Diệc Đình cười "Đem rắc rối tới cho cô rồi?"

Diệp Bạc Hâm chẳng nói gì, đôi mắt trong veo yên lặng nhìn anh.

"Giang Diệc Đình, xem như tôi giúp anh lần này, anh có thể đáp ứng tôi, đừng gặp lại Thẩm Tư Á nữa?"

Sắc mặt Giang Diệc Đình cứng lại một lúc, Diệp Bạc Hâm nhìn vào đáy mắt.

Giang Diệc Đình đối với Thẩm Tư Á… chung quy là vẫn nhớ thương tình cũ, hoặc là, so với cô nghĩ thì càng sâu hơn, nhưng mà là như thế nào?

Có ai mà lúc thiếu niên không có một đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm, lúc đó không bước đến được với nhau, sau đó càng đi càng xa, bọn họ sớm đã không thuộc cùng một thế giới rồi.

Cho dù lúc đầu Giang Diệc Đình vì sao rời đi, anh đã chọn buông tay rồi, chọn con đường này, vậy phải đoạn tuyệt tới cùng.

“Sau khi anh mất tích, Tư Á một chút cũng không tốt, suýt chút nữa, cô ấy đã…” Diệp Bạc Hâm ngừng lại, cuối cùng cũng không nói gì, đã qua rồi thì cho qua đi, nói ra để anh hối hận sao?

Sau đó thì sao?

Đi bù đắp sao?

“Tóm lại, hai người bây giờ không phải là người cùng một thế giới, anh xuất hiện chỉ đem tai hoạ tới cho cô ấy, cô ấy chịu không được lại mất đi một lần nữa, anh muốn tốt cho cô ấy thì cách cô ấy xa một chút.”

Giang Diệc Đình nghe xong, mỉm cười thành tiếng, trêu chọc nhìn cô.

“Lời này tôi vì sao nghe thàng đừng quay đầu như vậy nhỉ? Ài, tôi nói, rốt cuộc là tôi có lời muốn nói với vô hay là cô có lời muốn nói với tôi đây?Tôi còn chưa nói cái gì, ngược lại cô giáo huấn tôi một trận rồi.”

Diệp Bạc Hâm nheo mắt, ngón tay vuốt nhẹ băng gạc trên cánh tay.

Giang Diệc Đình nhìn theo, ánh mắt sâu thẳm.

“Nữ thần, thấy giao tình trước đây của chúng ta, tôi khuyên nhủ cô một câu, Tập trưởng quan không phải nhân vật tốt đẹp gì, cô đừng để bản thân càng lún càng sâu, đến cuối cùng ngược lại dẫn đến một thân rối loạn. Con người anh ta, so với ai đều vô tình, vì để hoàn thành nhiệm vụ, việc gì cũng có thể làm, bao gồm buông bỏ cô, năm năm trước, cô chẳng phải lĩnh hội rất sâu rồi sao?”

Lòng ngực Diệp Bạc Hâm siết lại, vô cùng ngạc nhiên ngẩng đầu.

“Anh có ý gì?”

“Cô tự đi hỏi anh ta.” Giang Diệc Đình vứt lại một câu, làm rối loạn mặt hồ của Diệp Bạc Hâm.

Giang Diệc Đình thuận tay đóng cửa xe lại, đứng thẳng dậy, đầu cũng không quay lại quay người, còn hướng về phía Diệp Bạc Hâm vẫy tay.

Cánh môi đỏ hồng chậm rãi mở ra, đôi mắt lướt qua một vệt ánh sáng.

Tập Vị Nam, tôi muốn xem kết cục lần này anh ra sao?

Anh không để tôi được yên, tôi không không để anh được như ý!

“Giang Diệc Đình!Anh nói rõ cho tôi!” Diệp Bạc Hâm dồn sức mở cửa xe ra, đuổi tới bên đường, Giang Diệc Đình đã ngồi lên chiếc xe jeep màu đen, hạ cánh cửa xe xuống hướng đến cô cười nhạt.

Chiếc xe biến mất trong dòng xe trên đường.

Diệp Bạc Hâm đứng dưới ánh sáng mặt trời, lại cảm thấy xương cốt rất lạnh lẽo.

Một bàn tay lớn đặt lên vai cô, để cô từ từ quay người lại.

“Anh ta nói gì với em?” Tập Vị Nam híp mắt nhìn cô.

Diệp Bạc Hâm bị lời của Giang Diệc Đình làm cho đầu óc rối loạn, giơ tay ra gạt tay Tập Vị Nam đi, cái gì cũng không nói, chậm rãi bước về hướng xe cảnh sát.

Tập Vị Nam sững sờ, ánh mắt lúc nãy của cô…

…

Về tới bệnh viện, Tập Vị Nam muốn dìu cô, cũng bị cô từ chối.

“Sao vậy?” Tập Vị Nam cùng bước sau lưng cô, anh cũng làm chậm tốc độ đợi cô.

Diệp Bạc Hâm dừng lại, ngẩng đầu nhìn anh.

“Tập Vị Nam, em hy vọng anh sẽ không để em đợi quá lâu.”

Một lời nói không nói rõ ràng, lại khiến sắc mặt của Tập Vị Nam biến đổi.

Diệp Bạc Hâm bước vào khu vực nằm viện, trên trán nhô lên giọt mồ hôi tinh mịn, cô nâng tay lau đi, đi đến thang máy, giơ tay ấn xuống công tắc.

Thang máy từ tầng bốn đi xuống, đợi thang máy mở ra, Tập Vị Nam bước tới gần, đứng bên cạnh cô.

Anh không nói gì, chỉ đưa tay túm lấy tay trái của cô.

Diệp Bạc Hâm nghiêng đầu nhìn gương mặt lạnh cứng của anh, khoé miệng móc lên độ cong cay đắng.

Cô không vùng vẫy anh, tuỳ ý anh dắt đi.

Lúc đi qua chỗ trực ban, y tá thì thầm với nhau, mặt Diệp Bạc Hâm không biểu cảm, lại giãy khỏi nâng diữ của anh.

"Diệp tiểu thư." y tá thay thuốc cho cô nhìn thấy cô đi qua, vội vàng gọi cô lại.

Diệp Bạc Hâm đứng lại, quay người lại nhìn cô.

"Có chuyện gì không?"

Tập Vị Nam cũng nâng mắt nhìn cô.

Y tá bị nhìn tới ngại ngùng, đỏ mặt nói: "Vừa rồi có người đến thăm cô."

Diệp Bạc Hâm sững sờ, người nào?

Cô ở tỉnh Y không quen biết người nào, hơn nữa cô nằm viện dường như chỉ có Ưng Hy và Quý Giản Ninh biết.

Diệp Bạc Hâm nghĩ đương nhiên cho rằng là Ưng Hy hoặc là Quý Giản Ninh, cười với cô nói cảm ơn.

Tập Vị Nam hỏi: "Người nào? đã đi chưa?"

"Là một trưởng quan mặc quân phục." nói xong, bệnh hoa si của ý tá lại nổi lên, hai mắt chứa đầy sao, chỉ vào hành lang nói: "Chưa đi, còn đang ở phòng bệnh đợi."

"Được rồi, cảm ơn." Tập Vị Nam nhàn nhạt gật đầu, quay người đuổi theo Diệp Bạc Hâm.

Hai người đi xa rồi, mấy cô y tá vây lại bàn tán.

"Hêy, bệnh nhân ở phòng 704 có lai lịch như thế nào a? Tôi thấy hôm nay tới thăm cô đều là quân quan a, còn có người lúc nãy đi qua cùng với cô ấy, rất đẹp trai, đối với cô ấy lại dịu dàng ấm áp, có phải là người yêu không?"

"Ai biết được có lai lịch gì, người này mặc dù rất đẹp, chẳng qua khí lực quá mạnh rồi, tôi vẫn thích người đang đợi ỏ phòng bệnh hơn, chỉ là sắc mặt hình như không tốt lắm, có phải là người ở trong phòng đó mới là người yêu không?"

Một y tá nào đó chống cằm bàn tán, “Nói cũng đúng, ông trời a, tôi hình như nhìn thấy tình tay ba rồi, trai tài gái sắc chém giết lẫn nhau.”

“...”

“...”

...

Bước tới bên ngoài phòng bệnh, Diệp Bạc Hâm nắm lấy cửa, cửa từ quay, đẩy cửa ra.

Một bóng người đứng trước cửa sổ, lưng quay về cánh cửa, hai tay đút vào túi.

Nghe thấy cửa truyền tới động tĩnh, không có quay người lại.

Diệp Bạc Hâm sững sờ, không dám tin dụi dụi mắt.

Mặc dù chỉ là một bóng lưng, nhưng cô nhìn hơn hai mươi năm rồi, liếc mắt một cái liền nhận ra.

Diệp Bạc Hâm hít một hơi thật sâu, lúc trước rõ ràng là tức giận anh muốn chết, nhưng mà không biết vì sao, trải qua ba ngày gian khổ khó khăn này, lại nghe được lời của Giamg Diệc Đình, tâm trạng cô rất gay gắt, cô cũng không muốn bộc phát tính bướng bỉnh với Tập Vị Nam, lại không biết cùng ai bộc lộ.

Vừa nhìn thấy Tô Cảnh Sâm xuất hiện ở nơi này, viền mắt lập tức đỏ lên.

Tô Cảnh Sâm mặc dù thường hay bắt nạt cô, nhưng tốt xấu gì cũng là người nhà, trong lòng cũng rất thương cô.

Đều nói lúc con người ta bị bệnh đều rất mềm yếu, cô nghĩ bản thân nhất định cũng như vậy.

“Cậu...”giọng nghẹn ngào dâng lên cổ họng, cô cắn bờ môi, chỉ sợ nước mắt của mình không chịu được mà chảy ra.

Tô Cảnh Sâm tràn một bụng lửa, lúc nhận được tin, anh lập tức đuổi tới đây, lo lắng cả một đêm đêm, kết quả tới bệnh viện, nghe nói cô đi ra ngoài rồi, lửa giận càng bốc lên mạnh mẽ.

Xảy ra chuyện rồi không nói với anh, cô có nhiều người thân như vậy, nhưng một người cũng liên lạc, có phải chết ở bên ngoài cũng không ai biết?

Biết được cô bị thương không nặng, anh mới từ từ thở phào một hơi, đến bây giờ anh cũng chưa dám nói với chị là cô xảy ra chuyện.

Suy cho cùng chị gái tin tưởng anh, mới đem người giao cho anh, kết quả anh đáp ứng một tháng, lại phát sinh kéo dài hơn một tháng, bây giờ còn đem người đưa vào nằm viện rồi.

Nói như thế nào cũng là trách nhiệm của anh.

Nghe giọng nói nghẹn ngào của cô, Tô Cảnh Sâm một bụng lửa giận đè ép xuống, trái tim mềm xuống, đen mặt quay người lại.

Tập Vị Nam đứng ở cửa, nhìn rõ gương mặt của Tô Cảnh Sâm, vô thức nhíu mày.

Tô Cảnh Sâm cũng tự nhiên nhìn thấy anh, vị ý sâu xa liếc mắt nhìn anh

Nắm chặt bàn tay, hận không thể đi ra đấm cho anh một đấm.

Lại là anh ta?

Lần này lại vì anh mới xảy ra chuyện, anh liền biết người đàn ông này chỉ đem đến tai hoạ cho cô.

Lúc đầu nói sẽ đem lại hạnh phúc của cô, anh đây là cho cô hạnh phúc đây sao?

Tô Cảnh Sâm thu lại ánh mắt, nâng chân bước về hướng Diệp Bạc Hâm.

"Được rồi, không có chuyện gì thì tốt rồi, gương mặt khó coi chết đi được." Tô Cảnh Sâm đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc cô.

Diệp Bạc Hâm hiếm khi không cùng anh cãi nhau, bĩu môi mếu máo.

"Cậu làm sao đến rồi?"

Tô Cảnh Sâm ho nhẹ một tiếng, dìu cô đi về phía giường bệnh.

"Xảy ra chuyện cũng không liên lạc với gia đình, lá gan càng ngày càng lớn rồi."

Diệp Bạc Hâm ngồi bên cạnh giường bệnh, đưa tay ra nhận lấy ly nước anh đưa tới, híp mắt uống vài ngụm.

“Cháu không phải mới tỉnh lại sao, không kịp làm sao.”

Trong tay cầm cốc nước ngắm nghía, nâng mắt lên nhìn khuôn mặt lạnh của Tô Cảnh Sâm.

“Cậu làm sao biết cháu ở đây?”

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, có thể giấu được sao?” Tô Cảnh Sâm khinh thường nhìn cô.

Diệp Bạc Hâm lúng túng, vì sao anh anh nói chuyện lại mang ý châm biếm, làm gì chẹn họng cô?

Tốt xấu gì cô cũng là bệnh nhân a.

“Mẹ cháu có biết không” lo lắng của cô bây giờ là Tô Uyển, không muốn Tô Uyển lo lắng.

“Cậu dám để chị ấy biết sao?Mẹ cháu nếu như biết cháu xảy ra chuyện, không lóc xương lóc thịt cậu ra sao?” Tô Cảnh Sâm rên rỉ.

Diệp Bạc Hâm âm thầm trợn trắng mắt, tâm trạng khó chịu gì đó đều bị Tô Cảnh Sâm mở ra, đều tiêu tan thành mây khói rồi.

Tập Vị Nam thấy hai người đem anh thành người vô hình rồi, tự mình quay người đóng cửa, bước vào trong, hô lên với Tô Cảnh Sâm: “Cậu.”

130. Chương 130

Tô Cảnh Sâm vốn dĩ đối với anh rất có ý kiến, lần trước Tập Vị Nam cố ý khiêu khích anh, anh đã tức giận mấy ngày, bây giờ lại nghe thấy anh gọi là Cậu, anh không thừa nhận thân phận của anh ta, đối với thái độ tự đến làm thân của anh ta, Tô Cảnh Sâm cảm thấy rất ghét.

“Tôi nói Tập trưởng quan, cậu không nghe hiểu tiếng người sao? Vậy hôm nay tôi nói lại một lần nữa, chị tôi không sinh được đứa con trai lớn như cậu.” Hai tay Tô Cảnh Sâm khoanh lại trước ngực, đáy mắt không mảy may che đậy sự chán ghét, “Đừng không có việc gì lại nhận thân mù quáng, lớn như vậy rồi đôi mắt không phải lấy ra để làm đồ trang trí.”

Diệp Bạc Hâm sững sờ, nghe khẩu khí của Tô Cảnh Sâm, bọn họ hình như quen biết?

Cô lúc nãy còn lưỡng lự phải làm sao giới thiệu anh với Cậu nữa?

Nhưng… Tô Cảnh Sâm và anh hình như không cùng bàn, lời nói khắc nghiệt như vậy.

"Cậu…" Diệp Bạc Hâm kéo kéo tay áo của Tô Cảnh Sâm.

Tô Cảnh Sâm nghiêm khắc trừng mắt liếc nhìn cô "Im lặng, chưa tới lượt cháu nói chuyện, sau khi nghỉ ngơi sẽ tính sổ với cháu."

Diệp Bạc Hâm nghẹn họng, còn muốn nói gì đó, nhưng mà trước mặt của Tập Vị Nam, tốt xấu gì cũng để cho anh chút mặt mũi, đừng bức xé gương mặt anh, khiến mặt anh không dễ nhìn, ngược lại để anh đối với Tập Vị Nam có ấn tượng không tốt.

Mặc dù cô luôn canh cánh trong lòng đối với chuyện với Tập Vị Nam giấu giếm cô, nhưng phân rõ tính nặng nhẹ cấp bách của sự việc, chuyện giữa hai người, không cần thiết phải liên luỵ đến người ngoài.

"Xem ra ý kiến của Cậu với cháu rất lớn." So với lần trước, lần này thái độ của Tập Vị Nam bớt phóng túng rất nhiều, đối diện với địch ý của Tô Cảnh Sâm, cũng không để vào trong lòng.

"Thực ra lần này thực sự trách cháu, Cậu không nhận cháu cũng là điều đương nhiên." Tập Vị Nam nhìn về hướng Diệp Bạc Hâm, nhìn thấy trên mặt cô lộ rõ vẻ lo lắng, cho cô một ánh mắt yên tâm.

"Là cháu không bảo vệ tốt Hâm Nhi, khiến cô ấy bị thương, Cậu muốn la mắng cháu thế nào, cháu cũng không có lời oán giận." Tập Vị Nam một mặt thẳng thắn thần khẩn.

Tô Cảnh Sâm khăng khăng nhìn anh không thuận mắt, lần trước còn đối đầu với anh, lần này ngoan ngoãn nhận lỗi, chẳng qua ở trước mặt tiểu nha đầu giành được thiện cảm, thật sự xem Tô Cảnh Sâm là dễ lừa gạt sao?

"Tập Vị Nam, cậu ít làm bộ này cùng tôi." Tô Cảnh Sâm lạnh lùng, bước tới gần anh, "Nếu như cậu biết sai rồi, vậy đừng làm phiền nha đầu nhà tôi nữa."

Tập Vị Nam liếc nhìn tay bắt bả vai của anh, sắc mặt không có biểu cảm gì.

"Tô Cảnh Sâm!" Diệp Bạc Hâm nghiến răng nghiến lợi, cô không ngờ rằng vừa mở miệng liền kêu Tập Vị Nam đừng quấy rầy cô, anh cho rằng cô là loại bánh bao thơm ngon người người tranh giành sao, nói lời này cũng không không chê xấu hổ.

"Cậu nói cháu khuỷu tay hướng ra ngoài a?" Tô Cảnh Sâm mạnh mẽ quay đầu, ánh mắt kia hung thần ác nghiệt, giống như Diệp Bạc Hâm thiếu tiền của anh vậy "Cháu mới là người thân? Nuôi cháu lớn như vậy, cháu còn giúp người ngoài tới đối phó với Cậu? Có lương tâm không vậy?"

"Cháu…" Diệp Bạc Hâm tức giận đỏ mặt, vốn dĩ là không muốn tranh cãi với anh, không ngờ rằng cô càng

đè tư thái xuống thấp, Tô Cảnh Sâm anh lại quá đáng, nhất thời tức giận không nói được lời nào.

"Ai không có lương tâm?Cậu đừng không có chuyện gì lại tìm chuyện."Hại cô lúc nãy nhìn thấy anh còn cảm động suýt chút nữa rơi lệ, kết quả chưa nói hai câu liền đem cô ra giáo huấn.

Tập Vị Nam giơ tay ra… nắm chặt lấy tay Tô Cảnh Sâm, từ từ tách ra.

"Không sao, anh đem em lừa đi, Cậu nhất định rất tức giận, cậu ấy bây giờ chỉ là đang nói lời tức giận mà thôi." Tập Vị Nam giải thích với Diệp Bạc Hâm.

Tô Cảnh Sâm nheo mắt, bàn tay anh đang nắm với nhau ngày càng chặt, hai người âm thầm tự so lực…

Diệp Bạc Hâm lo lắng hai người sẽ đánh nhau, mặc dù hai người đều có uy tín danh dự, trường hợp này có vẻ thấp, nhưng vẫn là mở miệng dàm dịu cục diện cứng đờ.

"Cháu hỏi… hai người lúc trước làm sao quen biết được?"

Tô Cảnh Sâm đương nhiên là bởi vì chuyện của cô cố ý nhắm vào Tập Vị Nam, hay là giữa hai người lúc trước đã có xung đột?

Tập Vị Nam không phải là người dễ dàng cùng người khác giao lưu, anh làm việc có một bộ nguyên tắc của mình, sẽ không dễ dàng đắc tội người khác.

Tập Vị Nam nhìn đôi mắt tô tràn đầy nghi hoặc của cô, bất động thanh sắc vùng khỏi bàn tay đang so lực của Tô Cảnh Sâm.

"Có một lần có duyên gặp mặt, lúc trước trong quân đội, anh và Cậu có nói chuyện hai câu, chỉ là… Cậu dường như không làm sao đối xử với anh…" Tập Vị Nam lời ít ý nhiều dẫn dắt qua.

Tô Cảnh Sâm bị anh nhẹ như không thoát ra, đáy mắt xẹt qua kinh ngạc, anh không ngờ rằng Tập Vị Nam còn khó đối phó hơn anh tưởng tượng.

Chẳng trách có thể tiến tới đại đội trưởng của lực lượng đặc nhiệm, quả nhiên không phải ăn chay.

Nghe Tập Vị Nam giải thích, Tô Cảnh Sâm chốc lát cười lạnh, châm biếm nhìn Tập Vị Nam.

"Đâu chỉ là một lần có duyên gặp mặt, tôi thấy Tập quan trưởng tuổi còn trẻ, trí nhớ lại không tốt rồi, tám năm trước chúng ta giao thủ một lần, sau đó trong hội nghị còn gặp nhau vài lần."

Tập Vị Nam nhíu mày, anh không có ấn tượng gì.

Tô Cảnh Sâm ngừng lại một chút, "Xem ra Tập trưởng quan một chút cũng không ấn tượng rồi, cũng khó trách, người mới, người cũ nhiều như vậy, Tập trưởng quan lại có thể nhớ mấy người chứ?"

Tô Cảnh Sâm rõ ràng là trong lời có ý, sắc mặt Tập Vị Nam hơi cứng lại, lặng lẽ hướng về phía Tô Cảnh Sâm một ánh mắt cảnh cáo.

Diệp Bạc Hâm nghe ra vị ý, lại không truy đến cùng.

"Nếu chúng ta đã từng giao thủ, vậy chắc chắn là Cậu thua rồi." Đôi mắt Diệp Bạc Hâm lưu chuyển, cố định trên khuôn mặt Tô Cảnh Sâm.

Vô duyên vô cớ bị đoán trúng, sắc mặt Tô Cảnh Sâm không tốt lắm, âm thầm trừng mắt nhìn cô, nhìn bộ dạng nhỏ người đắc ý, lại cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười.

"Cháu ngoan ngoãn ở đây cho cậu, cậu và Tập trưởng quan có chuyện muốn nói."

Tô Cảnh Sâm quy hướng Tập Vị Nam, ánh mắt cười như không cười.

"Tập quan trưởng, chúng ta ra ngoài nói chuyện?"

Vừa mở miệng là Tập quan trưởng, nói rõ không thừa nhận quan hệ của anh và Diệp Bạc Hâm, Tập Vị Nam làm sao lại không nghe ra ý nghĩa trong lời nói của anh.

"Được."

Tập Vị Nam nhàn nhạt liếc nhìn Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm sợ hãi, lo lắng Tô Cảnh Sâm lại ở sau lưng cô kích động Tập Vị Nam đừng làm phiền cô.

"Cháu nói này Tô Cảnh Sâm, cậu có lời nào không thể nói trước mặt cháu, phải nói sau lưng cháu?" Diệp Bạc Hâm không chút khách khí nói, cùng với loại người Tô Cảnh Sâm này, càng khách khí càng mềm yếu, anh ta càng phồng mũi lên tới mắt.

Mặt Tô Cảnh Sâm đen lại, "Việc công, cháu có muốn nghe không?"

"Muốn." Diệp Bạc Hâm không chịu tỏ ra yếu thế, anh dám nói cô dám nghe.

“Cháu…” Tô Cảnh Sâm là thật sự không biết làm gì với cô, không thể đánh, mắng cũng mắng không lại, đến cuối tức giận vẫn là bản thân mình.

…

Tô Cảnh Sâm và Tập Vị Nam ra ngoài rất lâu cũng chưa quay lại, trong lòng Diệp Bạc Hâm không tránh khỏi lo lắng.

Tô Cảnh Sâm tính cách nóng nảy, cô lo lắng lỡ như có chuyện gì không thuận, anh sẽ động thủ.

Tập Vị Nam ngại thân phận của anh, sẽ không đánh trả.

Chính là lúc Diệp Bạc Hâm ngồi không yên, suy nghĩ có nên ra ngoài xem thử, thì cửa phòng bệnh bị người ngoài đẩy ra.

Tô Cảnh Sâm đẩy cửa mở ra, quay người đóng cửa lại.

Diệp Bạc Hâm nhìn thấy anh một mình quay lại, vào cửa liền tiện tay khoá lại rồi, ánh mắt lướt qua anh, sau lưng không có bóng người, vô thức gấp gáp lên.

Lần này ngay cả một tiếng Cậu cũng không gọi, trực tiếp gọi thẳng tên của Tô Cảnh Sâm.

“Tô Cảnh Sâm, anh ấy đâu?Cậu không phải đem anh ấy đánh một trận rồi chứ?”

Tô Cảnh Sâm mỉm cười, “Đúng, đánh một trận rồi, coi như câu ta biết điều, bị ta doạ sợ chạy rồi.”

Biết rõ chiếm phần lớn là Tô Cảnh Sâm trêu chọc, nhưng trái tim của Diệp Bạc Hâm vẫn là treo lên, biết từ trong miệng anh không hỏi ra được gì, dứt khoát quay người ngồi xuống giường.

Cô không tin Tập Vị Nam ngu ngốc không đánh trả, bị anh đánh một trận.

“Này, cháu muốn đi đâu?” Tô Cảnh Sâm nhìn hai chân cô đang mang giày, vội vàng bước qua, hai tay ép xuống trên vai cô.

“Tô Cảnh Sâm, cậu buông cháu ra!cậu xa xôi vạn dặm chạy tới tỉnh Y, chính là cố ý tới chán ghét cháu?Hại cháu lúc nhìn thấy cậu, cảm động suýt chút nữa rơi lệ, không ngờ rằng… cậu chính là không nhìn được cháu đang tốt.Cậu nói xem cậu rốt cuộc muốn gì?Cho dù cháu không nói một tiếng đem bản thân bán đi rồi, cậu cũng đem cháu vứt vào lò rèn lực lượng đặc nhiệm hai tháng, cháu cũng gầy đi không ra hình người nữa, bây giờ còn nằm trong bệnh viện, cậu có thể đem chuyện này lật trang đi được rồi chứ?”

Diệp Bạc Hâm tức giận trừng mắt nhìn anh "Câu cũng quá nhà rỗi rồi phải không? có thời gian đi tìm một cô gái nói chuyện yêu đương, giết thời gian, cùng cháu tiêu tốn là vài suy tư?Có gì hứng thú vậy? Bắt nạt cháu bắt nạt đến nghiện rồi sao?Chính là tính khí xấu xa này của cậu, đâu có cô gái nào nhìn trúng cậu a?"

Tô Cảnh Sâm bị cô mắng lơ ngơ rồi, một lúc sau mới hồi thần lại.

Diệp Bạc Hâm nhân lúc anh thất thần, bước đến bên cửa, giơ tay kéo cánh cửa.

Tô Cảnh Sâm "Cạch" một tiếng đóng của lại, túm lấy cánh tay cô, kéo cô vào bên giường.

Diệp Bạc Hâm xoa xoa cánh tay bị anh nắm đau, khuôn mặt lạnh lùng nhìn anh "Tô Cảnh Sâm, náo loạn quá đáng thì sẽ không có ý nghĩa gì nữa đâu."

Tô Cảnh Sâm từ trên cao xuống nhìn cô, sắc mặt nghiêm túc, không cho kháng cự nói: "Thu dọn đồ đạc, cậu đưa cháu về nhà."

Diệp Bạc Hâm sững sờ, đôi mắt lộ vẻ nghi hoặc.

"Bây giờ?"

"Đúng." Tô Cảnh Sâm gật đầu.

Nhìn anh không giống như đang đùa, dường như lần này anh chính là đặc biệt đến đón cô về.

Diệp Bạc Hâm cau mày "Cháu hôm qua mới vào bệnh viện, sáng sớm hôm nay mới tỉnh lại, cậu cảm thấy cháu thích hợp buôn ba đường dài?"

Tô Cảnh Sâm không nhiều lời với cô, quay người đánh giá phòng bệnh một lúc, nhìn thấy trên chỗ sofa có một túi nhựa lớn màu trắng, bên trong hình như có đồ dùng hàng ngày.

"Cậu hỏi bác sĩ rồi, không có vấn đề gì, bệnh của cháu không nghiêm trọng, cơ thể chịu đựng được."

Anh hoàn toàn lấy tiêu chuẩn của quân nhân tới đánh giá, nguyên văn lời bác sĩ là kiến nghị ở lại bệnh viện nghỉ ngơi vài ngày, để cơ thể hồi phục lại, nhưng anh lại không muốn cô ở dưới mắt Tập Vị Nam dưỡng bệnh, để hai người nuôi dưỡng ra tình cảm.

Anh chỉ xin nghỉ phép một ngày, không có thời gian giám sát bọn họ, bất cứ việc gì chú trọng tốc chiến tốc thắng, lập trường của anh rất kiên định, cô cùng ai yêu nhau cũng được, duy chỉ có Tập Vị Nam.

Người này… anh nhìn không thấu, còn có vết xấu loang lổ của anh trong quá khứ, anh đem tới tổn thương cho Diệp Bạc Hâm, mãi mãi cũng không có cách nào bù đắp được…

Động tác của Tô Cảnh Sâm nhanh chóng bước đến bên sofa, mở ra liếc nhìn vào bên trong, lại chán ghét vứt qua một bên.

"Đi thôi, cậu đã làm xong thủ tục xuất viện cho cháu rồi." Tô Cảnh Sâm không nhìn kháng nghị của Diệp Bạc Hâm, âm thầm làm xong thủ tục xuất viện rồi, tiền trảm hậu tấu.

"Không phải… cháu nói cậu đây là vó ý gì a? Bác sĩ rõ ràng nói với cháu để cháu nghỉ ngơi vài ngày, bây giờ cậu…" Diệp Bạc Hâm có chút tức giận, hơi thở không gấp.

"Làm sao?mùi thuốc trong bệnh viện rất dễ ngửi, còn ở đến nghiện rồi? Về nhà là không thể nghỉ ngơi sao? Quay về gọi dì Thanh chăm sóc bồi bổ, cậu còn có thể lo lắng cháu không được sao?" Dù sao từ titnh Y tới Kinh Thành, lộ trình chỉ có khoảng ba tiếng đồng hồ, trên đường cũng không cần thay quần áo gì đó, Tô Cảnh Sâm quyết định đem người về là được rồi.

Não Diệp Bạc Hâm còn đang mơ hồ, đã bị Tô Cảnh Sâm ngang tàng cưỡng chế từ phòng bệnh mang ra ngoài.

"Còn Tập Vị Nam?Cậu làm gì với anh ấy rồi?" Diệp Bạc Hâm bị anh lôi đến bước đi không ổn, lại không có khí lực vùng vẫy, nhiều lần suýt chút nữa ngã rồi.

"Đi rồi." Tô Cảnh Sâm vẫn là câu nói đó.

Diệp Bạc Hâm không tin, Tập Vị Nam muốn đi. Nói gì cũng sẽ không từ mà biệt, cô không biết Tô Cảnh Sâm cuối cùng đã nói với anh nhưng, gì, nhưng cô tin tưởng Tập Vị Nam, anh ấy không phải là người bị người ta nói hai ba lời liền đuổi đi.

Diệp Bạc Hâm tức giận nghiến răng nghiến lợi, Tô Cảnh Sâm lại hờn dỗi, kiên trì đưa cô đi, cô lo lắng Tập Vị Nam bị Tô Cảnh Sâm xúi giục đi rồi, nhân lúc anh không có làm xong thủ tục xuất viện.

Nếu như anh không một tiếng đưa cô đi, vậy lát nữa Tập Vị Nam quay lại không thấy cô thì làm sao?

Tô Cảnh Sâm đem cô nửa đẩy nửa kéo đến thang máy, Diệp Bạc Hâm trừng mắt không ngừng đếm số, trong đầu nghĩ xem làm sao chạy trốn.

Thấy cô đột nhiên im lặng, Tô Cảnh Sâm cũng không bỏ cảnh giác xuống.

"Được rồi, thu lại tâm địa giảo hoạt của cháu đi, lát nữa sẽ cho hai người thời gian tạm biệt."

Cửa thang máy từ từ mở ra, Diệp Bạc Hâm nhìn qua mặt kính, nhìn thấy trên mặt mình trắng bệch, lông mày nhíu chặt lại.

Ra khỏi thang máy, Tô Cảnh Sâm bước ra trước, chỉ tay về phía bên trái đại sảnh.

"Cậu ta ở bên kia."

Nói xong, Tô Cảnh Sâm sải bước lớn hướng ra ngoài đại sảnh.

Khu vực nằm viện tầng một, sàn nhà bóng loáng, phản ánh bóng người.

Diệp Bạc Hâm chầm chậm nâng mắt lên, nhìn thấy Tập Vị Nam đứng trước cửa sổ, ánh mắt hờ hững nhìn cô.

Trái tim cô siết chặt, không biết làm sao, chỉ cảm thấy trên người anh toả ra hơi thở lạnh lẽo.

Mặc dù anh tận lực thu lại rồi, nhưng cô vẫn cảm thấy được không bình thường.

Diệp Bạc Hâm hít một hơi sâu, nâng chân bước về phía anh, đứng trước anh vài bước.

Gương mặt anh trầm tĩnh, trong mắt anh đong đưa hời hợt và nhẹ nhàng.

Trên mặt không có thương tổn gì, Diệp Bạc Hâm cẩn thận nhìn xong, mới thở phào một hơi.

Xem ra Tô Cảnh Sâm còn có vài phần ý trí, không động thủ với anh.

"Cậu của em nói gì với anh vậy?" Diệp Bạc Hâm nhẹ giọng hỏi, đôi mắt tha thiết nhìn anh, hy vọng anh có thể nói sự thật.

"Cậu nói, muốn đem em xuất viện…" trong giọng nói trầm đậm của Tập Vị Nam chưa một ý cười nhàn nhạt.

"Còn có?" Cô không tin đi lâu như vậy, chỉ nói vài lời này.

"Còn có…" âm đầu lưỡi của anh nhẹ chuyển, anh bước về phía Diệp Bạc Hâm hai bước, nâng tay vuốt ve nhè nhẹ đường nét khuôn mặt cô, ánh mắt mờ ám, trong sâu xa tình cảm cuồn cuộn.

Hơi thở Diệp Bạc Hâm rối loạn, lại mở to đôi mắt sạch sẽ linh hoạt nhìn cô.

Con ngươi đen sâu của Tập Vị Nam nhìn dáng vẻ gương mặt đẹp của Diệp Bạc Hâm, đáy lòng không nỡ, trên mặt lại cười.

"Còn có… cảnh cáo anh cách xa em một chút, đừng có suy nghĩ không an phận với em, nói anh không xứng với em, còn dám làm phiền em, đừng trách cậu không khách khí…"

131. Chương 131

Ánh mắt Diệp Bạc Hâm run lên, từ lâu cô đã biết Tô Cảnh Sâm sẽ không dễ dàng chấp nhận, tuy không rõ giữa cả hai đã xảy ra khúc mắc gì, hoặc có lẽ vì cô mà Tô Cảnh Sâm tức giận, mới gây hấn với Tập Vị Nam.

"Anh đừng nghe cậu nói bậy bạ, con người cậu là như thế đấy, tính ngang như cua. Đã quyết chuyện gì, ai nói cũng không nghe đâu. Mong anh đừng để bụng."

Một bên là người thân, một bên là người thương, cô không mong muốn giữa họ có xích mích.

Hình như thấy không vui bởi những lời cô nói, Tập Vị Nam xịu mặt, rồi chợt cười cay đắng.

"Hâm Nhi, có lúc anh thấy em hay gạt anh ra ngoài, coi anh là người lạ. Rõ ràng anh mới là người thân thiết nhất của em, là chồng em… nhưng em…"

"Trước mặt anh, em thường khép nép, làm việc gì cũng phải đắn đo kỹ càng. Người ta vẫn nói, khi thích một người, sẽ nũng nịu, tùy hứng với người đó, sao em không đòi hỏi gì với anh? Trước mặt cậu em, em thích gì thì nói nấy, rất tự nhiên, thi thoảng còn nổi khùng lên nữa. Nhưng trước mặt anh, em lại thu mình, giận cũng không nói, để anh không thể đoán được em đang nghĩ gì."

"Giống như bây giờ, em lại nói mong anh đừng để bụng. Suy cho cùng, em vẫn coi anh như người ngoài, nên mới khách sáo với anh như thế…"

Tập Vị Nam đưa tay vuốt ve gương mặt xinh xắn của cô, khẽ khàng nói ra tâm trạng bất an trong lòng mình.

Anh ngưỡng mộ Tô Cảnh Sâm, có thể thấy được điệu bộ thẳng thắn tự nhiên của cô. Còn anh, quen nhau đã sáu năm, cô chưa một lần mở lòng trước mặt anh, kể cả lúc yêu đương nồng nhiệt của sáu năm về trước.

Diệp Bạc Hâm hít một hơi sâu, nín thở… Cần cổ hoàn mỹ càng thêm sắc nét.

Cô cố gắng nhịn, gương mặt nhỏ đỏ lựng, cuối cùng không nén được, liền "Phụt" một tiếng phá ra cười.

Tập Vị Nam ngớ ra, thắc mắc nhìn con người đang cười vô cùng sảng khoái kia.

Diệp Bạc Hâm cười cho đã, rồi hắng giọng, tinh nghịch nhìn anh.

"Anh chắc không phải… đang ghen với cậu em chứ?" Diệp Bạc Hâm như vừa phát hiện ra một bí mật động trời, mặt tỏ rõ kinh ngạc.

Hai tay Tập Vị Nam chắp sau lưng, gương mặt sắc cạnh điềm nhiên như sóng lặng, nhưng đôi mắt đen sâu hun hút lại thấp thoáng vẻ bất lực.

"Thực ra không cần thiết, em không hề coi anh như người ngoài." Diệp Bạc Hâm ngước lên, nhìn vào đôi mắt sâu ấy, lại liếc nhìn xung quanh.

Dãy hành lang dài, cách mấy mét lại có chậu cây cảnh xanh mướt đặt trước vách kính cửa sổ.

Ráng chiều rọi qua cửa kính, sau lưng Tập Vị Nam, xa xa là trời xanh mây trắng, như tạo thành bức tranh phong cảnh tuyệt sắc.

Hành lang im lìm, không bóng người.

Diệp Bạc Hâm đánh bạo, vươn hai tay, kéo hai bên hông áo của anh.

"Tính cách mỗi người mỗi khác, đối với tình cảm và tình thân, cách xử lý cũng khác. Em và cậu em từ nhỏ đã quen nô đùa với nhau. Cậu toàn bắt nạt em. Đối với cậu, em cũng khá là suồng sã. Nhưng anh thì không thế, mình là vợ chồng, hôn nhân cần phải lèo lái bằng cả tấm lòng, em đã không còn là cô gái mười bảy tuổi đầu, qua rồi cái tuổi nông nổi. Em biết phải làm sao để duy trì tình cảm giữa hai người."

Diệp Bạc Hâm ngước nhìn đôi mắt đen láy của anh: "Chính bởi quý trọng, nên mới cẩn thận chăm chút. Nếu em bất chấp trắng đen, gây gổ với anh, dăm hôm nửa bữa lại hục hặc, xả giận, thì tình cảm đậm sâu mấy cũng không vượt qua được sự bào mòn của xốc nổi. Rồi cũng có một ngày, anh thấy mệt mỏi, ghét bỏ. Càng về sau, cả hai càng xa cách."

Tập Vị Nam cúi xuống, đau đáu nhìn thật lâu… vào đôi mắt sâu thẳm của cô.

Vòng tay cô ôm hai bên hông anh hơi siết lại, trong đôi mắt trong veo là ánh nhìn kiên định.

"Em không thích đeo bám chì chiết, cũng không thích vô cớ cãi vã, nếu như… bởi vì vậy mà khiến anh cảm thấy em không quan tâm anh, vậy là anh sai rồi. Lúc em thực sự tức giận, đến em cũng không biết mình sẽ trở thành cái gì. Tập Vị Nam, em không hy vọng có một ngày để anh phải thấy em mất đi lí trí."

Tập Vị Nam nghiêng đầu, im lặng trông ra ngoài cửa sổ.

Yết hầu quặn lên, nhịp thở rối bời.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, bầu không khí trở nên ngưng đọng.

Diệp Bạc Hâm chăm chú nhìn vào đôi mắt khẽ xao động của anh… Cô không biết Tập Vị Nam nghe những lời cô nói, sẽ có cảm nghĩ gì.

Hơi thở nghẹt lại, tay lơi lỏng dần, đôi mắt trong suốt như nhuốm vẻ nản chí.

"Anh xin lỗi…" giọng anh cất lên khàn khàn.

Tập Vị Nam đưa tay bắt lấy tay cô, áp chặt vào bên hông. Qua lớp áo, lòng bàn tay vẫn cảm nhận rõ rệt đường nét những múi cơ.

Tim cô lại xốn xang, mắt cúp xuống… không dám nhìn lên đôi mắt âu yếm nồng nàn của anh.

Mái đầu áp vào lồng ngực anh, gương mặt nhỏ nhu mì cách vòm ngực anh chỉ một lớp vải mỏng manh.

Cô yêu mùi hương trên người Tập Vị Nam, và cả hơi ấm nơi anh, khiến cô cảm giác yên bình, thư thái.

Diệp Bạc Hâm chủ động thân mật khiến tâm trạng anh bỗng chốc tiêu tan u ám.

Bàn tay hơi chai sần nhẹ nhàng mân mê thùy tai hồng hào trắng trẻo của cô.

Hai người lặng lẽ ôm nhau rất lâu, không nói lấy một lời, nhưng có thứ gì đó đã âm thầm đổi thay.

Trái tim Diệp Bạc Hâm đã có một vết nứt, mỗi lúc một rộng, đủ để cho một người tên Tập Vị Nam len vào tim cô.

"Cậu bảo em về nhà với cậu." Giọng Diệp Bạc Hâm nhẹ tênh, nhưng không hề có vẻ bất mãn, lại giống như đang thông báo với Tập Vị Nam.

"Ừ." Tay anh xoa đầu cô hơi khựng lại, cằm gác lên đỉnh đầu cô, mắt thoáng vẻ sắc lạnh.

"Còn anh?" Diệp Bạc Hâm ngẩng lên, hai mắt chăm chú nhìn anh: "Có về cùng em không?"

Sự việc không thể kề cà thêm nữa, đã đến lúc dắt anh về gặp Tô Uyển.

Nếu bà Tô không phản đối thì những người khác cũng dễ nói.

Còn nhà họ Diệp, đồng ý hay không, cô không quan tâm.

Tập Vị Nam vuốt tóc cô, hai mắt khép hờ, bờ môi lướp qua vành tai cô, giọng khàn khàn: "Xin lỗi Hâm Nhi…"

Hàng mi cô khẽ nhíu lại, ngón tay thon gầy vân vê tay áo anh: "Là sao cơ?"

Sắc mặt cô vẫn điềm nhiên như thường, đôi mắt trong veo, sâu thẳm vẫn khiến người ta… không đoán được ý tứ.

Tập Vị Nam cúp mắt, hai tay nâng gương mặt cô, trán kề trán.

"Anh có nhiệm vụ đột suất, e là không theo em về được." Anh áy náy nhìn cô.

Diệp Bạc Hâm bình thản ra mặt, khẽ cười: "Chẳng đã hứa mấy hôm nay ở lại với em đấy thôi?"

"Xin lỗi, anh cũng không ngờ…"

"Thôi, không sao, anh không cần xin lỗi em." Diệp Bạc Hâm buông tay áo anh, mắt cum cúp: "Em biết anh rất bận, cũng biết thân phận của anh, em không phải người tủn mủn. Nếu anh có việc thì cứ đi."

Nói không buồn thì ấy nói dối, cô vừa trải qua ba ngày như một cơn ác mộng, lúc này cần có anh ở bên, vậy mà anh…

Tập Vị Nam nghe cổ họng quặn thắt, nhìn nét mềm mại của cô, lòng anh lạnh toát.

"Cho anh thêm mấy ngày, em về với cậu trước, anh sẽ cố gắng về sớm thăm em."

"Được." Sự bình thản tột độ của Diệp Bạc Hâm, càng khiến anh cảm thấy bất an.

Anh toan lên tiếng, thì bất ngờ có giọng nói chen vào.

"Ơ, đây chẳng phải là Tập Đội trưởng đấy à? Tôi còn tưởng mình hoa mắt cơ, hóa ra là cậu thật."

Tập Vị Nam lơ đễnh ngước lên. Diệp Bạc Hâm nghe vậy, ý thức được tư thế của hai người đang thân mật thái quá, dễ khiến người ta liên tưởng đâu đâu, liền vội vàng đẩy Tập Vị Nam ra, cúi đầu đứng bên cạnh anh.

Tiếng nói từ một người đàn ông trung niên mặc quân phục, nom nghiêm túc chính trực. Anh đang đứng bên, chờ thang máy, bỗng trông thấy một dáng dấp đĩnh đạc, tuy cách xa, song vẫn thấy được đường nét khôi ngô sắc nét của chàng trai.

"Triệu Tư lệnh." Trông người đàn ông đang bước đến trước mặt, Tập Vị Nam cất giọng nói trầm trầm chào anh ta, tay đưa lên, động tác nhà binh dứt khoát.

Diệp Bạc Hâm ngước lên, lưỡng lự một lúc, không lên tiếng.

Lúc này cô không mặc quân phục, cũng chả phải quân nhân, thôi bớt gây phiên hà, người ta cũng chả quen biết mình.

Người đàn ông trung niên trò chuyện xã giao vài câu với Tập Vị Nam, đoạn liếc sang Diệp Bạc Hâm đang đứng lặng lẽ ở bên.

Đôi mắt sắc sảo thoáng qua vẻ tò mò sâu xa: "Vị này là…?"

Tập Vị Nam cười mỉm, ánh mắt dịu dàng nhìn Diệp Bạc Hâm.

"Vợ tôi." Anh đưa tay nắm lấy những ngón tay mát lạnh của cô, thản nhiên kéo cô sát lại bên mình.

Người đàn ông trung niên nom anh không giống như đùa, liền ngạc nhiên nhìn Diệp Bạc Hâm.

Mới rồi anh ta còn thấy cả hai ôm ấp thân thiết, tưởng là bạn gái, không ngờ vị sĩ quan tương lai xán lạn được cả giới quân binh công nhận này lại đã có vợ.

Dựa vào địa vị và danh vọng của Tập Vị Nam trong giới quân binh ở thời điểm hiện tại, nếu anh kết hôn, ắt hẳn phải gây náo động xôn xao. Tuy anh này đóng quân tại tỉnh Y, nhưng tin tức trong quân đội luôn nhanh nhạy, nào đã nghe tin Tập Vị Nam kết hôn?

Diệp Bạc Hâm hiển nhiên không ngờ tới việc Tập Vị Nam sẽ giới thiệu mình như vậy. Cô liền sững ra, cho đến khi Tập Vị Nam nắm bàn tay non mềm, mắt cúi xuống nhìn cô. Cô mới sực tỉnh, lễ phép gật đầu với người đàn ông trung niên: "Chào Triệu tư lệnh."

"Chào… chào cô…" Anh ta tươi cười nhìn cô, lại thắc mắc hỏi: "Đại đội trưởng Tập cưới vợ bao giờ thế? Kiểu này xem ra tại tôi rời thủ đô lâu quá, tin tức chẳng nhạy gì cả."

Tập Vị Nam bình thản nhìn anh ta, đôi mắt đen láy bộc trực.

"Đây vốn là việc riêng của cá nhân tôi, không muốn phô phang. Nhưng hôm nay bị Triệu tư lệnh bắt gặp thế này, tôi cũng không có gì phải giấu giếm. Có nói thế nào thì cũng không thể để vợ tôi tủi thân được."

Lời lẽ của Tập Vị Nam không hề che giấu ý tứ che chở vợ mình, càng khiến Triệu tư lệnh sửng sốt.

Bờ mi Diệp Bạc Hâm khẽ run lên, trong tim len lỏi dòng chảy ấm áp.

Cô tưởng… anh sẽ lấp liếm thân phận của cô…

Dẫu sao, mới đầu cũng tại họ quá vội vàng, chưa kịp tìm hiểu nhau mà đã đăng ký kết hôn. Sau này biết địa vị của anh không hề đơn giản… một sĩ quan có tương lai như anh, sau này ắt sẽ làm nên nghiệp lớn. Và người vợ của anh, chắc chắn cũng phải đủ giỏi, để sánh vai bên anh.

Còn cô, Diệp Bạc Hâm, chẳng qua gặp thời, sáu năm trước, tinh mắt bắt được anh…

Triệu tư lệnh thấy sắc mặt Diệp Bạc Hâm nhợt nhạt, lờ mờ những vết như bị đánh, trên cổ có quấn băng gạc, trong bụng sực giật mình.

Chẳng có nhẽ, Diệp Bạc Hâm có xu hướng bạo lực gia đình?

"Đội trưởng Tập, vợ anh làm sao thế?"

"Không sao, bất cẩn nên trầy xước." Tập Vị Nam trả lời bâng quơ, hẳn nhiên không muốn nói nhiều hơn.

Triệu tư lệnh cười khà khà, nhớ ra hồi chiều vừa nói chuyện điện thoại với Mộc Sư đoàn trưởng, tiện lại nhắc đến, sẵn ý muốn bắt chuyện, trêu chàng trai thường ngày vốn nghiêm túc, chững chạc này.

"Chẳng trách, trưa nay Mộc Sư đoàn trưởng vừa ca cẩm với tôi, bảo là Tập Vị Nam sớm không xin nghỉ, muộn không xin nghỉ, lại nhằm đúng lúc quan trọng này. Đội nữ binh vừa thành lập, nó phủi tay đứng bên, giờ việc ở Sư bộ chồng chất, nó cũng không trông chừng. Bảo tôi nói xem, nghỉ thì cứ nghỉ, đằng này người cũng biến mất tăm, đến xin phép cũng chỉ bằng một cuộc điện thoại, tôi nói không đồng ý, nó lại thẳng tay dập điện thoại."

Nói đoạn, Triệu tư lệnh ý nhị nhìn sang Diệp Bạc Hâm.

"Mộc Sư đoàn trưởng lần này tức anh ách, bảo bao giờ cậu về, phải cho cậu một trận mới được."

Triệu tư lệnh buột miệng kể lể, còn Tập Vị Nam lại biến sắc mặt.

"Triệu tư lệnh, chúng tôi đến giờ hẹn với bác sĩ rồi, xin phép cáo từ."

Tập Vị Nam gật đầu với anh ta. Triệu tư lệnh cũng cảm thấy mình làm mất thời giờ của người ta, bèn áy náy cười xòa, nói thêm vài câu rồi quay vào thang máy.

Cửa thang máy khép lại, Diệp Bạc Hâm gạt phắt tay Tập Vị Nam ra.

"Anh nói có nhiệm vụ đột suất? Vậy tại sao Triệu tư lệnh lại nói anh đã xin nghỉ phép?"

Tập Vị Nam nín lặng nhìn cô, môi hấp hé, nhưng không thốt được ra.

Diệp Bạc Hâm không đợi anh giải thích, cơn tức nghẹn trong ngực, chỉ cảm giác lồng ngực nặng trĩu.

"Tập Vị Nam, anh nói xem, rút cuộc câu nào của anh mới là thật?" Diệp Bạc Hâm rất muốn mình phải bình tĩnh, nhưng cả trái tim… lại đau đến tê tái, cảm giác dại đi… từ ngực lan đến đầu ngón tay lạnh lẽo.

Ánh mắt Tập Vị Nam đau đáu, anh biết mình nói gì cũng vô ích, thứ có ích thì anh lại không thể nói.

"Anh lại lừa tôi?" Vành mắt cô căng lên khó chịu, nhưng vẫn cắn răng không để nước mắt bôi nhòa tầm nhìn, phải để đôi mắt vẫn trong trẻo ấy nhìn… Tập Vị Nam.

Tập Vị Nam mím môi, mặt mày trắng nhợt, im lặng nhìn cô.

Tay anh chìa ra toan kéo Diệp Bạc Hâm lại, nhưng cô gạt phắt đi, loạng choạng lùi về phía sau.

"Anh có điều gì khó nói, không thể nói với tôi? Tôi bảo tôi có thể đợi anh… nhưng sao anh lại nói dối? Anh không muốn về nhà với tôi thì cứ nói, vì sao nhất định phải nói dối?"

"Anh có biết, sự tin tưởng của con người, sẽ bị gạ gục bởi những lời nói dối hết lần này đến lần khác không?"

Cô nhìn Tập Vị Nam, khóe môi nhếch cười giễu cợt đầy thê lương, không biết là đang giễu cợt Tập Vị Nam hay là tự giễu chính mình.

"Ha! Anh làm tôi quá thất vọng…"

Diệp Bạc Hâm quay người, bỏ đi một đoạn, rồi bỗng đứng lại.

132. Chương 132

Ánh mắt xám xịt của Tập Vị Nam chợt sáng lên, như đám lửa chực tàn bỗng được người ta nhen nhóm châm mồi.

"Nếu anh muốn em đi, thì sẽ để anh được toại nguyện."

Nói rồi, cô liền sải bước chân đầy dứt khoát.

Mắt anh hoe hoe đỏ, nắm tay dần siết lại thật chặt.

"Hâm Nhi…"

Anh cất bước toan đuổi theo, thì điện thoại trong túi quần bất ngờ đổ chuông đúng lúc đó. Anh nhìn qua một thoáng, bước chân khựng lại. Mặt sa sầm bắt máy: "Tô Cảnh Sâm! Ông hài lòng rồi chứ?" Giọng lạnh lùng, như lách từ cuống họng lên. Đầu bên kia điện thoại vang tiếng cười khoái trá. Tập Vị Nam đanh mặt ngắt máy. Mắt đăm đăm nhìn bóng lưng khuất sau cánh cửa.

…

Diệp Bạc Hâm rảo bước rời xa nơi khiến cô ngột ngạt. Cô biết đằng sau có ánh mắt cháy bỏng đang dõi theo mình, cũng nghe tiếng bước chân vội vã đuổi theo.

Cô liền sải bước nhanh hơn, lúc đến cửa, cô dừng lại một lúc, nhưng vẫn không thấy anh bắt kịp.

Thì ra… ko biết từ lúc nào tiếng bước chân ấy đã bặt tăm…

Cô cho anh vô vàn cơ hội, hình như anh chưa từng biết trân trọng.

Diệp Bạc Hâm ngẩng đầu, nén nước mắt chảy ngược.

Lần này, cô dứt khoát bỏ đi thẳng, nên không thể nghe thấy cuộc điện thoại của Tập Vị Nam.

"Đi thôi." Diệp Bạc Hâm bước vào toà nhà tổng hợp, Tô Cảnh Sâm đứng cạnh cột trụ bằng đá trắng giữa đại sảnh, một tay bỏ túi quần, hai mắt nheo lại, ngóng ra ngoài bệnh viện.

Tay phải nghịch điện thoại, quay lưng về phía Diệp Bạc Hâm.

Với vẻ ngoài sáng sủa của gã, đến đâu cũng là tiêu điểm thu hút ánh nhìn.

Quân phục đóng bộ gọn gàng chỉnh tề, nổi bần bật giữa đám đông.

Tô Cảnh Sâm ngoái đầu nhìn cô, mắt mày như gió xuân, cười tươi tắn rạng rỡ.

Bỏ điện thoại vào túi, gã tiện tay chỉnh lại cổ tay áo.

Tô Cảnh Sâm tuyệt nhiên không hỏi han, như biết tâm trạng của cô rất tệ. Gã nhướn mày, dẫn cô ra bãi đỗ xe ngoài bệnh viện.

Xe việt dã quân dụng sơn rằn ri đỗ bên ngoài bệnh viện, bắt mắt quá đà.

Toi Cảnh Sâm đến bên xe, mở cửa bên lái phụ, một tay gác lên cửa xe.

Diệp Bạc Hâm nhấc chân ngồi vào xe. Vừa chạm xuống ghế, cô liền nhắm mắt ngả ra sau.

Mặt trời chưa khuất núi, nắng vàng nhạt hắt lên gò má nhợt nhạt của cô, bờ mi cong đổ hai hàng bóng mờ dưới hốc mắt.

Gương mặt cô mệt mỏi, hai mắt nhắm nghiền. Tô Cảnh Sâm chau mày, đóng lại cửa.

Tô Cảnh Sâm ngồi vào ghế lái, tay cầm vô lăng, toan nổ máy thì nghe tiếng "Cộc cộc" gõ trên cửa sổ xe.

Gã nhăn chặt mày, qua lớp kính dán màng đen, lờ mờ thấy một gương mặt sắc cạnh, nghiêm nghị. Đôi tay thon dài gõ lên cửa kính.

Diệp Bạc Hâm nghe tiếng động bên tai, bèn mở mắt. Cô nhìn sang cạnh bên, thấy gương mặt lạnh lùng của Tập Vị Nam, đôi mắt bình lặng, tuyệt nhiên không hề mảy may lo âu, như đoan chắc cô sẽ hạ cửa kính.

Tô Cảnh Sâm cười khảy, giả vờ như không thấy. Diệp Bạc Hâm quá hiểu Tô Cảnh Sâm, trước khi gã nhấn chân ga, cô liền giật phắt chìa khoá xe. Tô Cảnh Sâm hằm hằm nhìn cô hờ hững hạ cửa sổ xuống.

"Có việc gì không?" Vẻ mặt cô bình thản.

Một tay Tập Vị Nam tì lên cửa sổ, đoạn khớp ngón gờ lên, hơi nhợt nhạt.

"Hâm Nhi…"

“Nếu xin lỗi thì thôi, không cần thiết, anh đã nói rồi”

Diệp Bạc Hâm lạnh nhạt ngắt lời anh.

Ánh mắt Tập Vị Nam sầm lại, như vẻ đăm chiêu lướt qua cô, nhìn Tô Cảnh Sâm. Tô Cảnh Sâm cũng nhìn đáp lại, cười đắc thắng. Giữa vầng trán Tập Vị Nam thoáng vẻ hằn học, dằn nén cả bầu khổ tâm.

“Cho anh thêm ít thời gian, anh sẽ xử lý ổn thoả.” Anh nắm bàn tay lạnh ngắt của cô, hơi siết chặt, như muốn nhờ đầu ngón tay truyền đạt nỗi niềm bịn rịn: “Em về trước, đừng nghĩ ngợi nhiều, anh không bao giờ phụ lòng em.”

Lời đường mật, câu thề chót lưỡi đầu môi, phàm là người có mồm đều biết nói. Anh dựa vào đâu mà cho rằng chỉ bằng một câu nói của anh là có thể vỗ về trái tim cô?

Diệp Bạc Hâm nhìn anh một lúc, không nói năng gì, lừa lựa tách ngón tay anh ra.

“Đi thôi.”

Mắt cô nhìn thẳng, lòng bàn tay xoè ra, giữa lòng bàn tay trắng ngần như ngọc là chìa khoá. Xe chầm chậm lăn bánh, qua gương chiếu hậu, Diệp Bạc Hâm nhìn bóng hình mỗi lúc một nhỏ dần, bất giác nhoẻn cười.

“Sao, không nỡ xa à?” Tô Cảnh Sâm cầm chắc tay lái, dừng tại ngã tư đường, đợi đèn xanh. Diệp Bạc Hâm vén sợi tóc bên má, dém ra sau mang tai, mặt bình thản nói:

“Có phải sinh tử biệt ly đâu mà phải có gì không nỡ.”

Lòng rối bời bời, và cả nỗi thất vọng.

Tô Cảnh Sâm nghẹn họng, liếc nhìn cô một cái.

Nom con bé thế này, lòng gã nào có phải là thoải mái cho cam?

Chứng kiến nó trưởng thành từ bé đến lớn, biết nó không phải người dám lấy hôn nhân ra đùa giỡn. Với cái gì nó cũng mang tâm thế vui chơi là chính, nhưng với tình cảm thì lại thận trọng hơn bất kì ai.

Nhẽ nào số phận đã định? Sáu năm trước từng một lần ngã xuống. Sáu năm sau, dù không còn ký ức, nó vẫn giẫm lên vết xe đổ.

Nhưng… người như Tập Vị Nam, thật sự không phải mối lương duyên của nó.

Diệp Bạc Hâm trông những tòa nhà cao tầng bên ngoài cửa sổ lướt vun vút về đằng sau, không lâu sau đó, cảnh sắc đã thay đổi.

"Cậu định lái xe về?"

Xe tiến vào vùng ngoại ô, sắc mặt Diệp Bạc Hâm vẫn như cũ, không biến đổi.

"Cháu tưởng cậu nhàn rỗi như cháu, có thời gian phí phạm vào những chuyện lặt vặt đâu đâu?" Tập Vị Nam hừ mũi khinh bỉ: "Giờ ra sân bay."

Diệp Bạc Hâm nhắm mắt, không nói gì thêm.

Nửa tiếng sau, Tô Cảnh Sâm đánh xe vào một bãi cỏ trong sân bay.

Cách đó không xa là một chiếc phi cơ quân dụng. Thấy biển xe của Tô Cảnh Sâm, binh sĩ đứng bên máy bay liền chạy lại, nhanh nhảu nói: "Chào thủ trưởng."

Tô Cảnh Sâm vất chìa khóa cho anh này: "Vất vả rồi."

Diệp Bạc Hâm xuống xe ở đầu bên kia, chau mày nhìn chiếc phi cơ quân dụng nhỏ gọn, cười khẩy giễu một câu: "Công tư bất phân."

Tô Cảnh Sâm phì cười: "Có giỏi thì đừng lên."

Nói rồi, nhanh chân qua bên đó.

Trên khoang máy bay, viên phi công mặt mày nghiêm nghị, mặc quân phục, thấy cô liền sững sờ.

Diệp Bạc Hâm lịch sự mỉm cười đáp lại, đoạn ngồi xuống ghế cách xa Tô Cảnh Sâm.

Chiếc phi cơ kiểu dáng nhỏ chỉ gồm bốn ghế ngồi, dù Diệp Bạc Hâm đã tách ra xa mấy, thì Tô Cảnh Sâm chỉ cần ngoái đầu là thấy được cô.

"Làm sao? Mặt mũi như đâm lê để ai xem?" Tô Cảnh Sâm đứng dậy, ngồi xuống trước mặt cô, nghiêng đầu nhìn.

Diệp Bạc Hâm cài đai an toàn, nghiêng đầu trông ra ngoài cửa sổ, không thèm bận tâm.

Cô không còn tâm trí nào để mà đấu võ mồm với gã.

Được lệnh của Tô Cảnh Sâm, phi cơ bắt đầu cất cánh.

Quãng hành trình nặng nề, trừ tiếng máy bay gầm gừ, trong khoang không một ai lên tiếng.

Tô Cảnh Sâm không quen với vẻ nín thing của cô cháu gái, bèn đưa tay gõ lên đầu Diệp Bạc Hâm, cật lực vò tóc cô.

"Tô Cảnh Sâm, ông lại giở trò điên gì thế?" Diệp Bạc Hâm nghiên răng nghiến lợi lườm.

Tóc tai cô bù xù, lại thêm gương mặt hằm hằm, Tô Cảnh Sâm khoái trá cười.

"Cậu không đùa với cháu, nhân bây giờ chưa sa đà quá sâu, thì chia tay sớm đi." Tô Cảnh Sâm thôi cười, nghiêm nét mặt nhìn cô.

Diệp Bạc Hâm vuốt lại tóc, ngón tay hơi khựng lại: "Thà phá mười ngôi chùa chứ cũng đừng phá một cuộc hôn nhân. Cậu và anh ấy có xích mích, đừng lôi cháu vào. Cháu biết mình đang làm gì, không mượn cậu nhắc."

Thấy cô bản tính khó đổi, Tô Cảnh Sâm đau đầu day đầu mày.

"Cậu nói sao cháu không nghe gì cả? Cậu là cậu cháu, liệu cậu có hại cháu không?"

"Nước uống vào bụng, ấm lạnh ra sao tự biết. Cậu không hại cháu, cậu mở miệng ra là bảo vì cháu, thế cậu có từng tự hỏi trong lòng cháu đang cảm thấy thế nào chưa? Cậu nói anh ấy không ra gì, đó chỉ là ý kiến cá nhân của cậu. Cậu thì biết gì về anh ấy, dựa vào cái gì mà nhận định anh ấy không phải người tốt?" Diệp Bạc Hâm cãi lại, kể cả anh ấy có lẽ là người xấu xa thật, nhưng cô không chấp nhận người ngoài bình phẩm lời ra tiếng vào.

Mà với cuộc hôn nhân này, ngoại trừ hai người họ ra, thì tất cả đều chỉ là người ngoài.

Tô Cảnh Sâm á khẩu, cười khẩy: "Phải, cậu không hiểu gì về nó, nhưng chí ít cậu biết nhiều hơn cháu. Cháu biết nó là ai không? Gia thế của nó, cháu biết được bao nhiêu? Nó trẻ măng đã leo lên được chức vị này, cháu không thấy thắc mắc à?"

"Bạc Hâm, gia đình mình không cùng tầng lớp với gia đình họ. Từ cổ chí kim, hôn nhân chú trọng môn đăng hộ đối, không phải là không có lý. Cửa vào nhà họ Tập cao lắm, nội bộ gia đình họ phức tạp, chúng

ta chỉ là gia đình thương nhân bình thường, không dám trèo cao."

"Nhà họ Tập nào?" Tuy cũng từng nghi hoặc xuất thân của anh không hề tầm thường, nhưng chưa từng đào sâu suy nghĩ.

Nghe ý tứ của Tô Cảnh Sâm thì anh có lai lịch cao sang, thậm chí nhà họ Tô cũng không với tới.

Nhìn vẻ bất an của cô, Tô Cảnh Sâm lắc đầu.

"Cháu không biết một cái gì mà đã lấy nó? Cậu phải khen cháu quả cảm hơn người hay là ngu si đần độn không bằng ai? Cháu cũng không thử nghĩ xem, vì sao nó không chịu dắt cháu về gặp mặt người nhà, vì sao không nói với cháu về gia thế của nó?"

"Có thật nó quan tâm cháu không? Hay đang giấu giếm điều gì, cháu quả thật chưa từng nghi ngờ à?"

Trong lòng Diệp Bạc Hâm đang rối như nùi tơ vò, sắc mặt xám ngoét.

"Bây giờ nói cái này có ích gì? Làm cũng làm rồi, giờ còn sao được nữa?"

Tô Cảnh Sâm lấy một bình nước khoáng từ bên cạnh ghế ngồi, đưa cô.

Diệp Bạc Hâm nhìn đăm đăm xuống ngón tay gã, tâm trí bần thà bần thần, mãi mới nhận lấy.

Vặn mở nắp, uống mấy hớp.

"Tuy cháu không tiếp xúc với giới thượng lưu, cũng ít tham gia tiệc tùng, nhưng nhà họ Tập trong giới quyền môn thế gia, chắc cũng từng nghe nói chứ."

Diệp Bạc Hâm khựng lại, suýt thì nghẹn miếng nước.

Trong giới thượng lưu có đồn đại, gia đình quyền môn thế gia đích thực sẽ chẳng bao giờ phô trương, người ngoài không thể nào biết được khối tài sản của họ, thế giới của họ vượt xa hẳn những gia đình gọi là giàu có nhờ bắt đầu kinh doanh buôn bán từ thời đại những năm bảy mươi tám mươi.

Đó là một vài gia tộc phát tài từ thời dân quốc, luôn giấu mình trong bóng tối. Họ ẩn dật ít bị ai chú ý, đến bây giờ cũng phải có khối tài sản tích góp lại từ hơn trăm năm. Mỗi lần tổ quốc gặp nạn, họ lại đứng ra, hỗ trợ đằng sau chính phủ.

Họ coi khinh những gia đình quyền thế sinh sau đẻ muộn, bản chất đã tự cao tự đại, những gia tộc này

chú trọng bồi dưỡng lớp kế thừa, họ không kết thông gia với những gia tộc không cùng tầng lớp. Mạnh với mạnh hợp lực, cùng là dòng máu quý tộc mới sản sinh được hậu thế ưu tú.

Đó cũng là lý do vì sao những gia đình gia đình quý tộc quyền thế này mới có thể duy trì trăm năm không suy thoái, vũ đài chính trị để họ độc chuyên độc diễn.

Bắt đầu từ thời mạt Thanh nhà họ Tập đã lần lượt xuất hiện mấy vị tướng quân, đời này nối tiếp đời sau sản sinh trung kiệt nhân sĩ. Nghe đồn người cầm cân nảy mực trong quân đội ngày nay là người đứng đầu nhà họ Tập, từ mấy chục năm trước, nhà họ Tập đã bắt đầu bước chân vào giới chính khách. Trong quân đội và chính phủ, ít ai không biết gia đình họ Tập.

133. Chương 133

Sắc mặt Diệp Bạc Hâm nhợt đi mất phần, bầu không khí nặng nề khiến cô ngộp thở.

Cô nhìn xuống, thì thào: "Nhà họ Tập… Tập Vị Nam…"

Do cô ngu suẩn, chưa từng nghĩ đến mối liên hệ giữa hai bên. Vì sao anh chưa từng nhắc đến việc dẫn cô về gặp gia đình, cô lại biện giúp anh một cái cớ… bận…

Đúng là anh rất bận, mỗi lần gặp nhau anh đều vội vội vàng vàng, thậm chí ở chiến cứ cũng ít dịp thấy mặt…

Nhưng rốt cục anh bận thật, hay chỉ giả vờ bận…

Lúc này cô đã không còn khả năng tìm hiểu, giống như mới rồi, rõ ràng anh nói có nhiệm vụ đột suất, nhưng lại vô tình bị Triệu Tư lệnh bóc mẽ.

Trong quá khứ, đã bao nhiêu lần anh mượn cớ bận để lảng tránh cô…

Họ Tập vốn dĩ đã hiếm, nơi vàng thau lẫn lộn như kinh thành đọc ra được mấy vị họ Tập, cũng chỉ có nhà họ Tập quyền môn thế gia ấy.

Anh không chỉ họ Tập, mà còn là quân nhân, mối quan hệ giản đơn ấy, sao cô lại bẵng quên.

Hoặc nói, từ đầu chí cuối, cô đã không quan tâm thân phận, gia thế của anh…

Bất kể là quân nhân bình thương hay hậu thế quân nhân, anh vẫn chỉ là người cô thích, chỉ vậy mà thôi.

"Thừa nhận hay không thừa nhận thì đã làm sao? Người cháu lấy là anh ấy, không phải gia tộc của anh ấy. Tuy nói hôn nhân không đơn giản chỉ là chuyện giữa hai người, bên cạnh đó còn phải xem xét hai gia đình. Nhưng nếu như chỉ vì nhà họ Tập có dòng dõi cao quý, nhà họ Tô mình không với được, mà bảo cháu từ bỏ, cháu không làm được."

Tim bị giằng xé đớn đau, song nụ cười bên môi vẫn phải nguyên vẹn.

Giờ này… dường như cô đã hơi thấu hiểu sự ngập ngừng của anh, sự trốn tránh của anh.

Có thể, nhà họ Tập sẽ không thừa nhận cô, nên anh mới tiền trảm hậu tấu, tránh để cô tiếp xúc với nhà họ Tập, lý do, cũng chỉ để cô tránh bị tổn thương.

Cô biết suy nghĩ này của mình, có lẽ rất ngây thơ, nhưng chưa chi đã bàn lùi, chỉ bởi vì nghe đến gia thế hiển hách của anh ấy, mà thoái lui, thì đó không phải là tác phong của cô.

"Chỉ cần anh ấy quyết tâm không phụ cháu, thì tương lai bất kể chuyện gì xảy ra, phải đối mặt với khó khăn gì, cháu cũng sẽ chọn lựa ở bên anh ấy để cùng giải quyết. Nhà họ Tập thì đã làm sao, cháu không tin họ ăn thịt được cháu. Nếu cậu chỉ vì lo lắng cháu sẽ chịu ấm ức, bị nhà họ đè đầu cưỡi cổ, mà bảo cháu cắt đứt với anh ấy, vậy thì cậu càng không phải lo. Cuộc sống đã như vở kịch rồi, không nhiều những tình tiết cường điệu hóa ấy đâu. Chẳng nhẽ cậu lo rằng họ sẽ uy hiếp gạ gẫm cháu, lấy tiền đe cháu, để cháu bỏ anh ấy?"

Nói rồi, Diệp Bạc Hâm trái lại còn phá ra cười.

"Cháu không thiếu tiền, nhà họ Tô tuy không thể sánh với nhà họ, nhưng cũng không phải dễ để người ta chèn ép."

Tô Cảnh Sâm trầm tư nhìn cô, hồi lâu mới nói: "Cháu không hiểu, xem ra chị gái cậu dạy cháu còn quá ngây thơ. Những năm qua, cậu tiếp xúc với giới quân đội chính quyền, với họ lợi ích là trên hết. Dòng dõi càng cao, càng bài trừ người thuộc tầng lớp khác xâm phạm. Bọn họ có bí sử gia tộc phức tạp, họ coi thường những gia đình thấp kém, nhất là giới nắm quyền bây giờ vẫn là tầng lớp trước, họ tuyệt đối không cho phép con cháu làm điều trái ý. Họ có nền tảng là gia đình, có mối quan hệ quảng giao, vì hiếu thuận, nên bề trên bảo sao thì con cháu nghe vậy."

"Nhà họ Tô mình đúng là không tệ, nhưng nếu gia đình họ muốn xử lý cháu, thì còn dễ hơn là bóp chết một con kiến. Bạc Hâm, gia đình họ là ao nước sâu, mình tốt nhất không nên dây vào, được không?" Tô Cảnh Sâm nghiêm nghị nói, tay giơ lên xoa đầu cô.

Diệp Bạc Hâm trông ráng chiều hoàng hôn bên ngoài cửa sổ, mây lướt qua thân máy bay, khoảng không mênh mông vô tận, mặt trời tỏa quầng sáng dìu dịu, xuyên qua lớp lớp tầng mây, nhuốm đỏ ngũ sắc.

Ánh mắt chậm rãi quay ra, cô cất tiếng cười nhẹ bẫng, vẻ chua chát thoáng qua trên nét mặt.

“Muộn rồi…” cô đã dấn chân quá sâu, cứ nghĩ đến việc xa anh ấy, con tim như bị ai đó giằng xé nát vụn, đau đến ngộp thở: “Chưa thử mà đã bỏ cuộc, cháu không cam tâm, vả lại… cháu tin anh ấy.”

“Cậu cũng nói, thế giới của họ, mình không với tới. Những điều cậu nói, chỉ là lời phiến diện, nghe hơi nồi chõ mà thôi. Cậu có tận mắt chứng kiến đâu, làm sao biết được gia đình họ sẽ phản đối cháu?”

“Cậu thấy cháu chưa thấy quan tài thì chưa đỏ lệ rồi đấy.” Tô Cảnh Sâm hơi đổi nét mặt, cười gằn nói: “Nếu không có bằng chứng, chả nhẽ cậu lại vô duyên đến mức rước bực cho cháu? Hơn hai mươi năm trước, nhà họ Tập cũng từng xảy ra chuyện tương tự. Lúc ấy người con trai thứ hai của ông Tập ở bên ngoài cũng yêu một cô gái tiểu thư con nhà giàu có gia thế không hề tệ chút nào. Họ quen biết lúc du học, quan niệm phương tây cởi mở, mưa dầm thấm đất, yêu là sống chung.”

“Sau đó cô gái ấy mang thai, ông này dắt bạn gái về nước. Rút cuộc vừa đặt chân xuống sân bay, đã bị nhà họ Tập cho người dùng vũ lực bắt mất. Con trai thứ nhà họ Tập thậm chí còn không rõ chuyện gì đã xảy ra, cứ thế ngây thơ về nhà. Thì ra… chuyện họ sống chung đã bị nhà họ Tập biết từ lâu. Họ không chấp nhận người phụ nữ kia bước chân vào gia đình họ, vì chê xuất thân thấp kém. Phu nhân nhà họ Tập bất chấp ý kiến của con trai, tìm một tiểu thư con nhà thế gia môn đăng hộ đối để cưới cho con mình, ép phải cắt đứt quan hệ với người phụ nữ kia. Kể cả cậu con trai này có tài cán thế nào đi chăng nữa, thì lúc ấy vẫn chỉ là sinh viên vừa tốt nghiệp, trứng làm sao chọi được với đá. Để bảo vệ bạn gái mình, anh con trai đành phải kết hôn với người được gia đình chỉ định.”

Diệp Bạc Hâm thoạt đầu không tập trung nghe mấy. Tình tiết như kịch này chẳng phải hiếm trong mấy gia đình quyền quý. Từ nhỏ cô nghe nhiều phát nhàm, lâu dần thành quen.

Câu chuyện ngàn lượt như một, không phải do gã đàn ông phụ bạc ngoại tình, đùa giỡn tình cảm cô gái, thì cũng là bị ép buộc, bỏ người mình yêu.

Nếu đã yêu sâm đậm đến tận xương tủy, thì làm sao dễ dàng bỏ cuộc?

Nói cho cùng, cũng chỉ bởi tình yêu chưa đủ nhiều, so với tương lai nhẹ nhàng, thì chút tình cảm không đủ để bàn.

Lấy danh nghĩa tình yêu để làm tổn thương một cô gái, đấy mới là sự tàn nhẫn thật sự.

Con tim đã sớm chai lì, thế giới này người bi ai thống khổ đầy rẫy, không thoát nổi bể khổ giày vò. Xem nhiều đến độ sự đồng cảm của cô cũng hao mòn cạn kiệt từ lâu.

“Sau đó thì sao? Ông này lấy vợ, người phụ nữ mang thai thế nào? Nhẽ nào để cô ấy sinh con, cho cô ấy một khoản tiền bịt miệng, để cướp đứa trẻ về?” Cô không hề ngây thơ nghĩ rằng, nhờ đứa trẻ trong bụng mà một người phụ nữ có thể làm dâu nhà giàu, dù sao ban đầu cũng chỉ là một cục thịt, phụ nữ nào chả sinh được?

“Sau đó ấy à…” Tô Cảnh Sâm à lên một tiếng, như vẻ khinh bỉ: “Nhà họ Tập đúng thật dã man, để ép con

trai thứ hai phải khuất phục, gia đình cô kia phá sản vỏn vẹn trong nửa tháng ngắn ngủi, cô này bị ép phải rời thủ đô, bỏ xứ mà đi, bặt tăm tung tích."

"Thế còn đứa bé?" Diệp Bạc Hâm sửng sốt, tim như bị ai đó bóp nghẹt, cho nên... Tô Cảnh Sâm mới dự đoán, đó cũng là kết thúc cho cô và Tập Vị Nam nếu tương lai sau này chống lại nhà họ Tập?

"Đứa bé nào? Nhà họ Tập không nhận, nên không thể mang đứa bé về, làm ô uế danh tiếng gia đình." Tô Cảnh Sâm cười khảy, khâm phục nhà họ Tập có thể bền bỉ trăm năm không suy thoái là một chuyện, còn sự bẩn thỉu bên trong, gã coi khinh.

Để máu mủ ruột già của dòng họ lưu lạc bên ngoài, chuyện khốn nạn ấy, không biết họ làm bằng cách nào?

"Ý cậu là... họ rõ ràng biết đứa trẻ trong bụng cô ấy là cốt nhục của con trai mình, nhưng lại giương mắt nhìn đứa bé phiêu bạt bên ngoài, cũng không cho về nhận tổ tiên?" Mắt Diệp Bạc Hâm co rụt lại, đứa bé ấy vô tội, và người phụ nữ ấy cũng không sai, chẳng qua chỉ bởi yêu một người không nên yêu, mà để liên lụy cả gia đình.

Ánh mắt Tô Cảnh Sâm lạnh nhạt: "Nhà họ phức tạp sâu xa thế nào, không cần cậu phải kể nữa, cháu tự có thể đoán được. Đó chỉ là một trong vô số những điều tương tự, để tránh tâm hồn bé bóng của cháu bị tổn thương, cậu không nói nữa."

Gã không hề dọa con bé. Nhà họ Tập quả thực quá phức tạp, người phụ nữ làm dâu nhà họ phải gánh vác quá nhiều trách nhiệm, sống khổ hơn người thường. Gã không muốn nó nhúng chân vào, con bé sống một đời thanh thản là được.

Diệp Bạc Hâm cụp mắt, thần sắc không bi sầu, mà đăm chiêu suy nghĩ lời gã nói.

Lúc đầu cô không muốn làm dâu nhà giầu, vì phức tạp ra sao, cô cũng hiểu rõ phần nào.

Cô căm thù việc phải xã giao, ghét trò tiện đâu hát đất, ghét cuộc sống quanh năm suốt tháng phải đeo mặt nạ giả tạo.

Vì sao anh lại là người họ Tập?

"Không giống nhau, anh ấy và cháu đã kết hôn rồi. Con trai thứ nhà họ nhu nhược, không đủ khả năng bảo vệ người phụ nữ của mình, để cô ấy mang thai, bị người khác uy hiếp mà cũng bó tay chịu chết. Còn Tập Vị Nam không như thế, anh ấy không bao giờ để người khác uy hiếp mình. Cháu tin anh ấy." Ánh mắt Diệp Bạc Hâm xám xịt.

Nói ra được như thế, bản thân mình chỉ tin có mấy phần, hoặc có lẽ đang tự huyễn hoặc, chính cô cũng không đủ tự tin.

Tô Cảnh Sâm tức điên lên, trong bụng lườm nguýt.

Nói đến như thế, mà đầu con bé vẫn mít đặc thế nhỉ?

"Cháu tưởng Tập Vị Nam có thể bảo vệ mình? Dù sau này nó có thành công, có danh tiếng hiển hách trong quân ngũ, thì cũng làm được gì, chả thoát được bàn tay che trời của ông cụ nhà họ Tập. Đừng tưởng bây giờ nó có quyền có thế, được nhiều người biệt đãi, nể nang. Ông cụ Tập tuy không lộ chân tướng, nhưng hẳng giảo hoạt tinh nhạy lắm, để lèo lái một gia tộc, há lại thiện lương, hiền hậu à?"

"Cháu xem bây giờ con trai thứ của nhà họ đã leo lên địa vị nào trong giới chính khách rồi, cũng thuộc hàng hô mưa gọi gió, nhẽ nào vô dụng vất đi? Nhưng hơn hai mươi năm trước, ông ấy cũng bị ép phải từ bỏ cô gái kia đấy thôi? Kể cả bây giờ, đã hai mươi năm trôi qua, ông này cũng không còn là cậu con trai chân yếu tay mềm ngày xưa nữa, song vẫn không dám quang minh chính đại tìm lại đứa con bị nhà họ Tập chối bỏ."

"Nhà họ vốn dòng dõi quân đội, ngoại trừ ông cụ, thì Tập Vị Nam là người duy nhất theo nghiệp nhà binh. Hy vọng tương lai của nhà họ đều gửi gắm ở nó. Tuy trong nội bộ nhà họ hiện đã lần lượt hướng sang giới chính trị, nhưng gia tộc trăm năm vẫn cần người tiếp nối vinh quang trong quân đội. Một người được cả gia tộc đặt kỳ vọng, thì hôn nhân của nó có thể tự mình quyết định được không?"

Diệp Bạc Hâm mím môi im lặng, mặt không biến đổi, như thể đã nghe thấy, lại như chẳng nghe thấy gì.

Hồi lâu, cô mới ngửa đầu mỉm cười.

"Thấy cháu buồn cười lắm hả? Có phải thấy cháu rất ngu si, cứ phải lậy vết thương lên từng tí một. Tô Cảnh Sâm, cậu đúng thật không bao giờ bỏ qua bất kì cơ hội nào để chế giễu cháu."

Diệp Bạc Hâm gượng cười, nói ra chẳng qua cũng chỉ một câu đùa.

Tô Cảnh Sâm hiểu rõ bản tính cô, hiển nhiên biết rằng tâm trạng cô lúc này vô cùng khó chịu, bèn thở dài: "Nếu cháu mà ngoan ngoãn nghe lời, hóa ra sau này cậu sẽ hết cơ hội bỉ bai à?"

Diệp Bạc Hâm phì cười, người thả lòng, ngả vào lưng ghế.

"E là để cậu thất vọng rồi, nói từ bấy đến giờ, cháu vẫn không muốn từ bỏ."

Cô nhìn xuống những ngon tay mân mê, hồi lâu mới ngẩng lên, ánh mắt kiên định: "Dù có là thiêu thân lao vào lửa, cháu cũng không hối hận."

"Điên." Tô Cảnh Sâm chửi thầm, phí nước bọt, rốt cuộc như nghe chuyện đâu đâu, nó nghe rồi quên béng.

Diệp Bạc Hâm nhắm mắt, trong đầu rối ren lướt qua những lời Tô Cảnh Sâm nói. Cô không được bất cần như biểu hiện bề ngoài, với tương lai cô cũng có nhiều lo lắng, đối với Tập Vị Nam… cô cũng không thể toàn tâm toàn ý tin tưởng…

Ánh mắt Tô Cảnh Sâm sâu lắng, thấp thoáng vẻ kiên quyết.

Rèn sắt phải tranh thủ lúc nóng, nhân lúc tâm trí cô đang dao động, gã phải ra con át chủ bài…

Bất kể có thể khiến cô nhụt trí hay không, chí ít cũng tạo được ngăn cách trong lòng cô.

Một khi đã có ngăn cách tình cảm, mọi thứ sẽ không còn kiên định nữa.

Con người Tập Vị Nam, tâm tư thâm sâu, cái tình thế bắt buộc mà gã muốn, tranh thủ lúc nó chưa quay về, gã bắt buộc phải để Diệp Bạc Hâm biết được mặt khó nói của Tập Vị Nam.

Diệp Bạc Hâm hơi thiu thiu buồn ngủ, bỗng bị người ta lay dậy, cô bực mình gạt tay Tô Cảnh Sâm.

Mặt vẫn thản nhiên lườm gã: "Làm sao, cậu còn định kể gì?"

Bị con bé nhìn bằng ánh mắt thù hằn, Tô Cảnh Sâm tức không biết để vào đâu, nghiến răng cười gằn: "Không phải nể mày là cháu gái cậu, mày tưởng cậu thèm vào mà lo cái chuyện vớ vẩn của mày à?"

Diệp Bạc Hâm biết mình đuối lý, nói cho cùng, Tô Cảnh Sâm cũng vì cô.

Tô Cảnh Sâm hít một hơi thật sâu, thấy vầng trán cô hiện rõ mệt mỏi, tuy không nhẫn tâm nhưng đau dài chi bằng đau ngắn, sau này biết được chân tướng, e con bé sẽ chỉ còn nước phát điên, chả bằng bây giờ làm một nhát dứt khoát.

Gã không rõ Tập Vị Nam rốt cuộc nghĩ gì, từng đẩy con bé vào chỗ nguy hiểm, đến nay còn mặt dầy quay lại đeo bám nó.

"Tập Vị Nam có vị hôn thê."

Quan sát sắc mặt Diệp Bạc Hâm, Tô Cảnh Sâm lạnh nhạt nói.

Diệp Bạc Hâm chết lặng, môi lập bập, nhận ra mình như mắc xương trong họng, mắt cay xè, trái tim như bị kim đâm.

Hình như cô chưa từng hỏi, liệu anh đã có vị hôn thê chưa.

Sự việc vì sao lại thành ra nông nỗi này, những thứ này… có phải là nỗi khổ tâm chực muốn nói mà lại thôi của anh không?

"Không chỉ vậy, nó còn từng lằng nhằng với một quân nhân nữ, bị người ta chụp trộm trong hộp đêm, hôm sau tin tức lan tới quân doanh, một thời bị đình chỉ công tác."

"Ông thấy tôi chịu từng ấy cú shock là chưa đủ hay sao hả?" Diệp Bạc Hâm mất đi lý trí, thét lên, vành mắt vằn đỏ.

Đã bảo chuyện quá khứ không bận tâm nữa, cô không từng tham gia vào quá khứ đó, trước đây anh thế nào, giờ đã khác rồi, chí ít anh muốn ở bên cô.

Nhưng… thật sự có thể không bận tâm ư?

Hình như chỉ khi không yêu, mới có thể không bận tâm?

134. Chương 134

Máy bay hạ cánh xuống sân bay quân sự ở ngoại ô Bắc Kinh, cũng không biết Tô Cảnh Sâm lấy đâu ra phép thần thông, đi đến đâu cũng có người lái xe đến đón, ở đây rõ ràng không phải nơi amh ta đóng quân.

Trên không trung lất phất mấy hạt mưa, màn đêm dần buông xuống, trên bầu trời của thành phố khắp nơi đều bao trùm bởi ánh sáng, màu sắc rực rỡ.

Màu vàng của đèn đường bị màn mưa làm nhòe đi thành từng đốm từng đốm sáng.

Tô Cảnh Sâm nhìn ra cơn mưa càng lúc càng to bên ngoài cửa sổ, những giọt nước mưa đập trên kính ô tô, trượt dài xuống như sương mù, làm mờ đi những đường nét phản chiếu vào cửa kính.

Diệp Bạc Hâm nhíu mày đứng ở cửa khoang máy bay, ánh đèn trên đầu bị chặn lại, một chiếc ô lớn được cầm che phía trên cô.

Cô hơi ngẩng đầu, nhìn thấy Tô Cảnh Sâm không biết lấy ở đâu ra một chiếc ô.

Tô Cảnh Sâm thảnh thơi nhìn lên bầu trời xa xăm bị màn mưa che mờ đi, một tay bỏ vào túi, những ngón tay thon dài đẹp đẽ cầm lấy cán ô, đôi mắt nghiêm nghị lại sâu thẳm.

Lúc Tô Cảnh Sâm nghiêm túc lại, ngũ quan sung mãn vững vàng hợp lại với nhau, vẫn còn mấy phần phong vị hào hoa phóng túng của một người đàn ông.

“Đần ra xem cái gì, còn không đi mau mưa càng lúc càng to rồi, cháu tối nay muốn qua đêm ở đây sao?”

Đáng tiếc… vừa mở miệng đã bị đập tan rồi, gì mà hình tượng sầu muộn, đã bị anh ta một câu làm hỏng rồi.

Tô Cảnh Sâm một tay ôm lấy vai cô, chiếc dù màu đen nghiêng về phía cô, cùng cô đi về phía chiếc xe quân sự đang đậu trong làn ôtô.

Mưa ào ào rơi xuống vai Tô Cảnh Sâm, chưa đầy một lúc sau đã ướt sũng cả.

” chào Trưởng quan.” một cậu binh sĩ trạc hai mươi tuổi tay cầm chiếc ô màu đen đứng bên cạnh xe, ống quần đã ướt rồi, đoán chừng đã đứng đợi từ khá lâu.

Diệp Bạc Hâm đãng trí, cười ngượng ngùng với anh ta, cậu binh sĩ mặt vô cảm, quay người mở cửa ghế sau ô tô.

Tô Cảnh Sâm che đầu cô lại, đỡ cô lên xe.

Tô Cảnh Sâm vừa lên xe đã cởi áo khoác ra, giũ giũ bộ quân trang ướt sũng, tiện tay vắt lên ghế phụ gần tài xế ở phía trước.

Diệp Bạc Hâm được anh che cho, ngoại trừ ống quần bị nước mưua bắn vào, trên người đều không bị ướt.

Diệp Bạc Hâm im lặng đến mức khiến Tô Cảnh Sâm bất ngờ, từ sau lúc cô gọi anh ta một tiếng ở sân bay, cũng không mở miệng nói thêm câu nào nữa, đến vưùa nãy anh ta cố ý kiếm chuyện cười nhạo, cô cũng không hề hé răng.

Đầu tháng 8, một trận mưa đã xua đi không khí nóng bức, đột nhiên bước vào trong xe mà điều hòa đã được hạ thấp nhiệt độ, Diệp Bạc Hâm xoa xoa cánh tay, lại còn hắt hơi mấy cái.

Tô Cảnh Sâm tiện tay tăng nhiệt độ điều hòa lên.

Lại trầm ngâm một lúc, chiếc xe tiến vào nội thành, xe cộ xung quanh đã nhiều hơn ban nãy, chiếc xe cũng hạ chậm tốc độ xuống bớt.

Tô Cảnh Sâm nhìn thời gian, nói: “Một lát đưa cháu về đến nhà, cậu không vào cùng được rồi, cả đêm phải mau chóng quay về thành phố S.”

Diệp Bạc Hâm đảo mắt, lạnh nhạt “Dạ” một tiếng.

Tô Cảnh Sâm chau mày, “Không có lương tâm”

Nửa tiếng sau, chiếc xe tiến vào khu biệt thự của Tô gia, mưa nhỏ hạt dần, những ngọn đèn hai bên đường tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Cảnh quan lúc bảy giờ, trên đường hoàn toàn không có người nào, thỉnh thoảng có chiếc xe từ khu biệt thự chạy ra.

Tô Cảnh Sâm sợ cô trên đường đi gặp nguy hiểm, dứt khoát bảo cậu binh sĩ lái xe đến tận cổng nhà.

Tô Cảnh Sâm bình thường ra vào ở Tô Gia, người của phòng bảo an biết anh ta, nhìn thấy anh ta hạ cửa ô tô xuống, liền trực tiếp cho qua.

Tô Uyển nghe nói hôm nay Diệp Bạc Hâm quay về, nên gác lại hết công việc, buổi tối trở về Tô gia.

Từ năm giờ đến bảy giờ, hơn hai tiếng đồng hồ, Tô Uyển đi ra đi vào, vẫn chưa bóng dáng Diệp Bạc Hâm đâu.

Dẫu sao hơn hai tháng chưa gặp lại con gái, dù tâm tư cứng rắn, cũng không tránh khỏi lo âu.

Tô Cảnh Sâm không dám nói với bà ấy chuyện Diệp Bạc Hâm bị thương, đến hôm nay đưa Diệp Bạc Hâm trở về đều là tạm thời nảy ra ý định, anh ta không hề nói với Tô Uyển, mà Tô Uyển… lúc bốn giờ hơn, mới nhận được tin nhắn Tô Cảnh Sâm gửi tới…

Tin nhắn là Diệp Bạc Hâm lén gửi tới, Tô Cảnh Sâm vẫn bị giấu chưa biết chuyện gì.

Tô Cảnh Sâm vốn định đưa cô về tới nhà rồi đi, anh ta không dám đi đối diện với cơn thịnh nộ của Tô Uyển.

Về tới Tô Gia, lúc bước xuống xe, Diệp Bạc Hâm kéo cửa xe, đứng bên cạnh xe.

Tô Cảnh Sâm nghi ngờ nhìn cô, “Ngẩn người ra làm gì, còn không mau vào trong đi?”

Lúc này, Tô Uyển bước ra, trên người khoác chiếc áo vest màu trắng sạch sẽ, gọn gàng, đầu tóc vén cao lên, lộ ra vầng trán sáng bóng.

Nhìn thấy Diệp Bạc Hâm, liền bước nhanh xuống bậc thang.

Diệp Bạc Hâm phía sau vang tới tiếng bước chân, liền nhoẻn miệng cười.

Tô Cảnh Sâm ngẩn ngơ, trong đầu hình như nhanh chóng nghĩ ra gì đó, kinh ngạc trừng mắt nhìn Diệp Bạc Hâm.

"Nha đầu thối! Cháu dám lừa ta?"

Tô Uyển bình thường buổi tối đều ở lại công ty tăng ca, hoặc là có tiệc tùng xã giao, Tô Cảnh Sâm chính là tính toán trước cả, mới vào thời điểm này đưa Diệp Bạc Hâm về nhà.

Anh ta nghĩ ra vừa nãy trên máy bay, Diệp Bạc Hâm mượn điện thoại của anh, nói là muốn gửi một tin nhắn, anh ta không nghĩ ngợi gì nhiều đã đưa điện thoại cho cô.

Tô Cảnh Sâm cuối đầu, nhanh chóng mở mục tin nhắn trong điện thoại ra, quả nhiên lúc bốn giờ cô đã gửi đi một tin nhắn.

Tô Cảnh Sâm lườm cô, Diệp Bạc Hâm cười khiêu khích với anh ta, rồi trốn sau người Tô Uyển.

"Ơ, làm phiền Tô nữ binh đến nghênh đón, con gái quả thực là có phúc ba đời." Diệp Bạc Hâm cười thích thú kéo lấy cánh tay Tô Uyển.

Tô Uyển lại bị bộ dạng của cô làm cho kinh ngạc, mái tóc dài bị cắt phăng đi, người gầy đi rất nhều, sắc mặt tái nhợt, lờ mờ thấy được vết sưng đỏ trên má, chướng mắt nhất là dải băng buộc trên cổ.

"Chuyện gì đây, bị thương từ lúc nào đây?" Tô Uyển mặt hơi trầm xuống, túm lấy cô mà quan sát khắp người.

Đứa con gái này cô thường này đánh cũng có đánh, nhưng trước giờ đều có chừng mực, sẽ không gây thương tích cho con.

Lúc đầu nổi giận, mới bảo Tô Cảnh Sâm đưa cô vào quân đội rèn luyện, Diệp Thiên Dịch cũng từ đấy mà ra, sau nửa tháng đưa đi, bà ấy đã hối hận rồi, con gái danh môn, lại bảo cô đi vào quân đội rèn luyện, quả thực là khó cho cô rồi.

Diệp Bạc Hâm lè lưỡi, lấm lét nhìn Tô Cảnh Sâm.

Tô Cảnh Sâm vẫn còn ngồi trong xe, thấy cô nhìn qua, cả người run lên, trong lòng có dự cảm không lành.

"A Sâm! Cậu nói xem!" Tô Uyển nhìn theo ánh mắt Diệp Bạc Hâm, chĩa mũi dùi về phía Tô Cảnh Sâm.

Nha đầu thối!

Tô Cảnh Sâm giận đến nghiến răng, giận dữ trừng mắt nhìn Diệp Bạc Hâm, bất đắc dĩ tháo dây an toàn ra, đẩy cửa xe bước xuống.

Diệp Bạc Hâm nhát gan trốn sau lưng Tô Uyển, "Mẹ xem, cậu lại bắt nạt con rồi."

Tô Cảnh Sâm nháy nháy mắt, uổng công anh dọc đường lo lắng cô sẽ buồn, trong lòng khó chịu, bị chuyện của Tập gia làm phiền, kết quả ngoảnh mắt đã thành người không có chuyện gì cả, hiện tại còn dám giỡn mặt với anh.

"Chị, chúng ta vào trong rồi nói." Tô Cảnh Sâm liếc ngang qua Diệp Bạc Hâm một cái, nhìn dáng vẻ tiểu nhân đắc chí của cô, anh ta tức đến nực cười.

Tô Cảnh Sâm quay người, không biết đã nói gì với cậu chiến sĩ kia, cậu chiến sĩ liếc Diệp Bạc Hâm một cái, mặt không cảm xúc đạp ga, chiếc xe từ từ ra khỏi khu biệt thự.

Trong phòng khách, Tô Uyển nét mặt nghiêm nghị, ngồi trên ghế sofa.

Dì Thanh đã gọt xong trái cây thành từng lát, bê ra, đặt trên bàn trà.

Diệp Bạc Hâm cảm ơn Dì Thanh, tiện tay lấy một cây tăm ghim vào miếng dưa hấu ăn.

Tô Uyển không vừa ý trừng mắt với cô, "Đều thành thế này rồi, vẫn còn ăn à?"

"Không sao, chết không nổi." Diệp Bạc Hâm vừa nuốt vừa nói.

Tô Cảnh Sâm từ phía sau đi tới, đổi đôi dép lê ở cửa ra vào, dì Thanh đón lấy quân trang ướt sũng nước mưa từ tay anh ấy.

"Cảnh Sâm, quần áo ướt cả rồi, có cần tôi đem đi giặt không?" dì Thanh vừa đưa cho anh chiếc khăn sạch, vừa hỏi.

Tô Cảnh Sâm vuốt vuốt mặt, "Không cần đâu, một lát là đi rồi."

"Đi cái gì mà đi? Bao lâu chưa về rồi?" Tô Uyển giọng lạnh tanh trách mắng anh ta, "Tối nay ai cũng không được đi."

Nói xong, bảo dì Thanh đi chuẩn bị bữa tối, lúc trước vì không biết bọn họ bao giờ về, dì Thanh rề rà không xuống bếp.

Tô Cảnh Sâm khóe miệng hơi động đậy, “Chị à, em đã lớn thế này rồi, chị còn quản em nữa? Đã nói rồi, công việc của em rất bận, chị lại không phải là không biết.”

Anh ấy đã biết, bước vào cửa nhà, muốn đi ra cũng không dễ dàng gì.

“Đừng có nói nhảm, cậu cũng rất lâu rồi chưa đi xưởng rượu thăm ba rồi, sáng sớm ngày mai tôi và cậu cùng đi tới đó.” Tô Uyển chỉ vào Diệp Bạc Hâm, “Mấy ngày trước ba còn nhắc tới con bé này, tôi vốn dĩ bảo hai người cùng nhau quay về, không ngờ làm ra con thiêu thân, xem dáng vẻ phó ma của nó kìa, ba mà thấy không chừng sẽ nghĩ nhiều hơn, con đầu tiên ngoan ngoan ở nhà cho mẹ, khoảng thời gian này nơi nào cũng không được phép đi.”

Vô duyên vô cớ bị cấm túc, Diệp Bạc Hâm bất mãn rồi.

“Dựa vào cái gì chứ, chuyện lại không phải do con gây ra, còn không phải hai người nghĩ ra biện pháp tồi, nếu không con có thể biến thành thế này sao?”

“Người làm sai không có quyền lên tiếng, ” Tô Uyển lấy đi đĩa trái cây trước mặt cô, “Đã nói rồi con đừng ăn quá nhiều dưa hấu.”

“Được, mẹ nói gì cũng đều đúng cả.” Diệp Bạc Hâm rút khăn giấy ra lau tay, đứng bật dậy, chỉ vào Tô Cảnh Sâm đang ngồi trên sofa trước mặt, nói: “Có gì thắc mắc, mẹ hỏi cậu đi.”

Chau mày nắn nắn thái dương đi về phía cầu thang “Con đau đầu, quay về nằm một lát, khi nào có cơm tối thì gọi con.”

“Miệng bị thương đừng có đụng nước đó.” Tô Uyển gọi với theo bóng lưng quay về phía bà ấy, nhìn cô bước đi như thây ma, bàn tay gầy guộc vịn vào lan can.

Tô Uyển vẫn không yên tâm, đi lên theo, đi được mấy bước, quay đầu lại nói với Tô Cảnh Sâm: “Cậu đừng có đi, đợi một lát có chuyện cần hỏi cậu.”

Tô Cảnh Sâm đôi nhân bắt chéo, dựa lưng vào ghế sofa, tay trái đặt lên đùi, trong miệng ngậm điếu thuốc vừa mới lôi ra, tay phải ấn vào bật lửa, ngọn lửa màu đỏ cam châm vào điếu thuốc.

“Biết rồi.” Tô Cảnh Sâm ngâm điếu thuốc ậm ờ gật đầu.

Diệp Bạc Hâm vừa bước vào cửa đã đá văng đôi dép dưới chân, đi chân trần trên sàn gỗ lim cổ điển, cảm giác mát lạnh từ lòng bàn chân ngấm lên cơ thể, phiền muộn trong lòng đã vơi đi không ít.

Cô đi vào phòng ngủ, mở tủ quần áo, vén quần áo ra hai bên, tìm một bộ đồ mặc ở nhà.

Quay người đã thấy Tô Uyển đứng ngay cửa, ánh đèn sáng loáng chiếu sáng một bên mặt, khiến những đường nét trắng trẻo đẹp đẽ của Tô Uyển càng tăng thêm sự dịu dàng, bớt đi sự mnahj mẽ của ngày trước.

Diệp Bạc Hâm bước từ nhà tắm ra, Tô Uyển vẫn chưa đi.

Đứng trước cửa sổ, tay trái cầm điện thoại đưa lên tai, không biết đầu dây bên kia đã nói những gì mà khiến mặt bà ấy đùng đùng lửa giận.

Nghĩ lại cũng chỉ là chuyện làm ăn, Diệp Bạc Hâm vẫn chưa đi qua, rót một ly nước nóng.

Tô Uyển ngắt điện thoại, Diệp Bạc Hâm đưa ly nước cho bà ấy.

Tô Uyển thấy cô không nói gì cả, đành nhận lấy ly nước, mà không uống, lại đặt lên bàn trà.

"Con đấy, đều lớn như vậy rồi, làm việc vẫn cứ khiến người mẹ này không bớt lo đi được." Tô Uyển than vãn, khó khăn lắm mới không trách mắng.

Diệp Bạc Hâm dối bà ấy mấy câu, Tô Uyên mới không yên tâm mà rời đi.

Tô Uyên xuống lầu, nhìn thấy hai mẩu thuốc trong gạt tàn thuốc Tô Cảnh Sâm trong miệng còn ngậm một điếu, nửa khuôn mặt bị tờ báo che đi, làn khói thuốc từ từ bay lên.

"Hút hút hút, từ lúc nào đã nhiễm cái tật xấu hút thuốc này? Vợ thì chưa có, cẩn thận thối nát phổi cậu đấy." Tô Uyển chau mày, tay giật lấy điếu thuốc anh ấy ngậm trong miệng, vùi vào trong gạt tàn.

"Chị, chị lại thế nào, em hút thuốc hay không với chuyện cưới vợ thì có liên quan gì chứ? Mà em là đàn ông, hút thuốc là chuyện rất bình thường." Tô Cảnh Sâm mở miệng phả ra làn khói trắng.

Tô Uyển lấy một quyển tạp chí quạt quạt để xua đi mùi khói thuốc khó ngửi, rồi ngồi đối diện với Tô Cảnh Sâm.

"Cậu còn dám nói? Cậu đã bao nhiêu tuổi rồi? Đến một đối tượng cũng chẳng có, cậu xem lại cháu gái của cậu đi, người ta nhỏ hơn cậu bao nhiêu tuổi, đã gả đi rồi đấy."

Tô Cảnh Sâm vui mừng, bỏ tờ báo xuống.

"Chị, không ngờ là chị cũng muốn bảo em im lặng tùy ý tìm một tờ giấy kết hôn à, sau đó mang về nhà?"

Tô Uyển nghẹn họng, sắc mặt lập tức biến thành rất khó coi, đôi mắt nheo lại rướn rướn lên.

"Cậu dám thì thử xem! Xem tôi có dám lột da cậu ra không!" một người đã quá phiền phức rồi, lại thêm một người nữa, cái nhà này chưa đủ loạn sao?

"Được rồi, cậu đừng có tranh cãi với tôi, người cậu mang đi lúc trước cũng rất hoạt bát nhanh nhẹn, sao quay về đã bất mãn rồi? Cậu nói rõ cho tôi." Tô Uyển chân bắt chéo, đôi chân mày đều là khí chất được mài giũa trên thương trường.

"Ôi…" Tô Cảnh Sâm đang ăn trái cây, suýt chút nữa bị bà ấy làm cho mắc nghẹn, khó khắn lắm mới nuốt xuống được, ngước mắt nhìn Tô Uyển, "Em nói chị, chị xem cô ta chỗ nào không hoạt bát nhanh nhẹn? Chị bây giờ bảo cô ấy nhảy một chút, cô ta đều có thể nhảy cho chị."

Tô Uyển tức giận, vớ lấy tập tài liệu trước mắt ném đi.

Tô Cảnh Sâm dễ dàng né tránh đi, vẻ mặt đắc ý.

Nhặt tập tài liệu đặt lên bàn trà, vừa quan sát thần sắc của Tô Uyển, vừa nói ra những chuyện mà mình biết.

Anh ta có lẽ biết đã xảy ra chuyện gì, mặc dù quân đội đã phong tỏa tin tức này, nhưng anh ta cũng thám thính được từ nhiều kênh thông tin khác nhau.

Đại đội đặc chủng quan khu B đang ở tỉnh Y diễn tập, gặp phải phần tử không rõ danh tính, có người bị bắt cóc, lúc đầu anh ta không biết người bị bắt cóc là Diệp Bạc Hâm, sau đó nhận được điện thoại của Tiêu Thuần, mới vội vàng gác lại hết công việc, tức tốc tới tỉnh Y trước.

Lúc anh nhận được tin, người đã thoát khỏi nguy hiểm rồi.

"A Sâm, cậu làm gì thế? Tôi bảo cậu giáo dưỡng nó một chút là được rồi, cậu lại để nó đi bộ đội đặc chủng, chỗ đó là chỗ nào? Đến một người ngoài như tôi cũng hiểu rõ chỗ đó là căn cứ cho phép luyện tập có thương vong, cậu không sợ nó xảy ra chuyện à?" Tô Uyển nổi giận đùng đùng, từ từ đứng dậy.

135. Chương 135

"Chị, chị đừng lo lắng nữa, " Tô Cảnh Sâm động viên ôm vai Tô Uyển, bảo cô ngồi xuống, còn mình tiện thể ngồi xuống tay vịn của ghế sofa.

"Vừa bắt đầu là em suy nghĩ không đúng, em lúc đó không phải trong cơn nóng giân, muốn bảo nó đi nếm mùi khổ cực, mà là… con gái dễ bị chịu thương tổn, học một ít thuật hòng thân, nâng cao thể chất, đối với nó là có lợi vô hại. Bộ đội thông thường, không học được thuật phòng thân gì, bộ đội đặc chủng thì không giống vậy, đánh nhau, vật lộn, quản giáo ở đấy đều là trình độ cao cả, nó bây giờ thân thủ thực sự là đã linh hoạt hơn rất nhiều, đối mặt với một tên lưu manh cũng không thành vấn đề."

Tô Cảnh Sâm cẩn thận dè dặt quan sát biểu cảm của Tô Uyển, thấy cơn phẫn nộ trên trán cô ấy đã giãn ra không ít, mới từ từ thở nhẹ một cái, tiếp tục nói: "Năm đó nó không yếu như thế, không thể bảo vệ được chính mình, thì đâu bị người ta bắt cóc? Bây giờ con bé trưởng thành rồi, chúng ta không thể mỗi phút mỗi giây đều ở bên cạnh nó được, bản thân nó có bnả lĩnh, mới có thể không bị người khác ức hiếp."

Đề cập đến chuyện năm đó, mặt Tô Uyển hơi biến sắc, trong lòng áy náy.

Tô Cảnh Sâm mặc dù thích bắt nạt Diệp Bạc Hâm, nhưng vì nó mà đau lòng là thật sự, cậu ta sẽ không vô duyên vô cớ để con bé phỉa chịu thương tổn, đoán chừng chuyện lần này cũng nằm ngoài dự đoán của cậu ấy.

Tô Cảnh Sâm vừa có tình vừa có lý, Tô Uyển mặc dù mở miệng đồng ý với anh ta, nhưng sắc mặt cũng đã dịu đi bớt.

"Được rồi, chuyện lần này dù sao cũng đã qua rồi, sau này cậu muốn làm gì, cũng nên biết điều thông báo trước cho tôi một tiếng, đừng khiến tôi cái gì cũng không biết." Vừa nghĩ đến hai tháng qua, con gái phải đối mặt với sự hạnh hạ tàn nhẫn, suýt chút nữa là xảy ra chuyện, lòng Tô Uyển đau như bị kim nhọn châm vào.

Tô Uyển đẩy tay của Tô Cảnh Sâm đặt trên vai mình ra, đứng dậy, từ trên cao liếc nhìn xuống Tô Cảnh Sâm.

"Cậu đi tắm rửa, thay quần áo đi, đừng để bị cảm lạnh." Tô Uyển nói xong, quay người đi về phía nhà bếp, "Tôi vào bếp giúp dì Thanh làm cơm."

"Chị..." Tô Cảnh Sâm đột nhiên gọi lớn, đi mấy bước tới cạnh người cô.

Tô Uyển sắn tay áo, lộ ra cánh tay trắng nõn, chiếc đồng hồ đắt tiền tinh tế được chiếu rọi dưới ánh đèn, phản chiếu ánh sáng óng ánh rực rỡ.

Tô Uyển lạnh lùng ngước mắt nhìn anh ta, "Còn chuyện gì nữa?"

Tô Cảnh Sâm hai tay đút vào túi, những đường nét tuấn tú được chiếu rọi dưới ánh đèn, đẹp đẽ là thường.

Anh ta hơi nheo mắt, đèn chùm pha lê kiểu dáng châu Âu phía sau lưng anh ta tỏa ra thứ ánh sáng lộng lẫy.

"Chị trên thương trường quan hệ hết với mọi ngành mọi nghề, cũng giao thiệp không ít với chính phủ, thế thì chị nên nghe qua về Tập Gia chứ?"

Tô Cảnh Sâm sẽ không vô duyên vô cớ chặn Tô Uyển lại để đề cập về Tập Gia, lúc đầu Tô Uyển không

nghĩ ngợi nhiều, họ Tập mặc dù ít, nhưng chuyện làm ăn trên thương trường cũng có xí nghiệp nhà họ Tập, chỉ riêng Tô Uyển từng tiếp xúc, đã có đến mấy xí nghiệp như thế.

"Cậu muốn nói gì?" Tô Uyển chau mày, nhớ lại mấy năm qua đã từng tiếp xúc với xí nghiệp Tập Gia nào.

Tô Cảnh Sâm nét mặt nghiêm nghị, "Chị, ý em nói là Quân Môn Thế Gia ở trong Kinh thành - Tập Gia, trăm năm vọng tộc, mà người Bạc Hâm được gả cho, hoàn toàn không phải là một quan quân bình thường. Cậu ta cũng họ Tập, nhưng là con thứ của con trai cả của người đứng đầu Tập Gia, người nắm trong tay quyền lực của Tập Gia xem trọng nhất là người thừa kế."

"Cậu nói cái gì?" Tô Uyển kinh ngạc trừng mắt nhìn, ngay từ lúc bắt đầu biết con gái đã đăng kí kết hôn với người khác, cô ấy nổi giận đùng đùng, vừa chia rẽ Diệp Bạc Hâm ra, vừa đi điều tra thân phận, gia thế của người đó, trước khi chưa tra ra căn nguyên, cô sẽ không thừa nhận cậu ta.

Chẳng trách suốt hai tháng qua, cô ấy không tra ra được gì cả, giống như tất cả mọi tin tức đều bị ai đó chặn hết, thì ra… hậu đài của cậu ta lại vững chắc như thế.

Làm ăn trên thương trường những người quen biết đều từ năm phương mười hướng, Tô Uyển đương nhiên đã nghe qua về gia tộc họ Tập này.

Trừ hai người Tập gia làm quan trong giới chính trị, những người còn lại đều rất bí ẩn, bên ngoài cơn bản không biết Tập gia có bao nhiêu người, chỉ biết gia tộc này thế lực rất lớn.

Con gái căn bản không đặt chân vào vòng xoáy đó, quen biết quân nhân đã khiến cô hết sức ngạc nhiên rồi, Tô Uyển không cách nào nghĩ ra được, nó còn đột nhiên lôi kéo quan hệ với hậu duệ của Tập gia.

Tập Gia và Tô Gia là hai gia tộc thuộc hai thế giới, một gia tộc tài năng lộ rõ trong giới quân sự và chính trị, một gia tộc là đứng đầu thương trường, trên không ít những tiểu hào môn khác, cả hai không liên quan gì đến nhau, bây giờ lại bị hôn nhân của con cái liên kết lại với nhau.

Chẳng trách Tập Vị Nam cưới con gái của cô, hai tháng rồi vẫn không chịu lộ mặt, cũng không đến nhà thăm hỏi, chính là xem thường Tô Gia bọn họ, nghĩ là không cần thiết ư?

Tô Cảnh Sâm nhìn thấy phản ứng của Tô Uyển, trong lòng có mấy phần chắc chắn.

"Chị à, thế lực của Tập gia thế nào, chị cũng đoán ra được, Tô gia chúng ta rất đơn giản, không có đấu tranh quyền lợi gì cả, Bạc Hâm gả vào Tập gia, chưa nói đến chuyện có thể hòa nhập vào cuộc tranh giành cấu xe lẫn nhau trong nội bộ gia tộc hay không, đến dòng dõi của Tô gia chúng ta, Tập gia bọn họ đã không thể thừa nhận Bạc Hâm. Chị khuyên con nha đầu ấy, đừng để nó u mê không tỉnh ngộ, Tập gia, chúng ta với không tới, miễn tránh được chuyện cứ đâm đầu vào mà bị thương."

Tô Uyển là một thương nhân, thương nhân chỉ cần có lợi, cô ấy hiểu quan hệ lợi - hại trong đó.

Tô Cảnh Sâm nói không sai, nhưng hễ là một gia đình bình thường, chỉ cần nhân phẩm không có gì để chê trách, vô đều sẽ không ngăn cản, nhưng riêng gia tộc Tập gia đó, mấy năm qua cô ấy nghe không ít tin đồn về Tập gia đó, giới quân sự chính trị còn ohức tạp hơn cả thương giới, một chút bất cẩn là muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

"Cậu bảo tôi suy nghĩ cho kĩ…" Tô Uyển trong đầu lơ đãng một lúc, vẫy vẫy tay với Tô Cảnh Sâm, mặt trầm lặng đi về phía phòng bếp.

Ánh đèn sáng trưng chiếu lên gương mặt trang điểm kĩ càng, tăng thêm mấy phần nhợt nhạt.

…

Diệp Bạc Hâm ngủ không ngon giấc, mơ thấy một giấc mơ hết sức kì lạ, trong bóng tối, chiếc gối bị mồ jôi thấm ướt cả, mấy sợi tóc dính trên vầng trán ướt đẫm mồ hôi.

Tấm màn cửa sổ che đi một nửa, ánh sáng màu vàng từ ngọn đèn dưới lầu chiếu đến, xuyên qua cửa sổ, rồi lọt vào trong phòng ngủ.

Diệp Bạc Hâm bị thức giấc, cả người theo bản năng bật dậy.

Cô hơi nheo đôi mắt, một lúc mới nhận ra mình đang ở chỗ nào.

Cô vén chăn xuống cuối giường, đi ra khỏi phòng ngủ, dò dẫm trong bóng tối đi đến cạnh ghế mây.

Những tia sáng yếu ớt xuyên qua ô cửa sổ truyền tới, lờ mờ có thể khiến người ta nhìn được bài trí phía ngoài sảnh.

Diệp Bạc Hâm hai tay ôm đầu gối, co người lại ngồi trên ghế mây, những ngón chân trắng nõn từ chiếc quần ống rộng lộ ra.

Bộ đồ ngủ màu trắng, mặc trên người cô, càng để lộ ra cơ thể gầy yếu của cô.

Mí mắt khép hờ, đôi mắt dường như đang mơ màng nhìn về bầu trời bị nhuốm màu neon bởi ngọn đèn ngoài cửa sổ.

Trong bóng đêm, quang cảnh yên tĩnh lạ thường.

Cô ngồi bất động một lát, nghe thấy có âm thanh vang vọng bên tai.

Cô ngoảnh đầu, nhìn thấy trên bàn trà, màn hình điện thoại thứ ánh sáng màu xanh nhạt.

Ngồi đơ ra mấy giây, nhìn điện thoại vẫn không ngừng đổ chuông, cô mới đặt chân xuống sàn, để chân trần chạy lại.

Hai chân đặt trên ghế sofa, mấy sợi tóc mai rơi xuống bên má.

Cô xem hiển thị trên điện thoại một lượt, là một số lạ.

Chau mày, vứt điện thoại lại, người dựa vào lưng ghế sofa, cầm lấy gối ôm, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Người ở đầu dây bên kia hình như rất kiên nhẫn, khi hết đổ chuông lại gọi tiếp đến, đoán chừng nếu không nghe máy người đó sẽ giữ nguyên trạng thái gọi tới liên tục như vậy.

Diệp Bạc Hâm khó khăn lắm mới được yên tĩnh, lại bị cái điện thoại ấy làm cho rối loạn cảm xúc, phiền không chịu được.

Không thể kiên nhẫn nữa đành lướt xuống màn hình, tay phải cầm điện thoại đưa lên tai.

"Alô, cho hỏi ai đấy?" Diệp Bạc Hâm ngực khí rất lớn, đau đầu xoa xoa thái dương.

Mơ thấy ác mộng, trong đầu vẫn còn một chút mơ hồ, tâm trạng lại không yên xuống được, cả người hết sức sốt ruột.

Đầu dây bên kia hình như sững lại một lát, mấy giây sau mới truyền tới một tiếng cười cởi mở.

"Người đẹp Tô, cô sao lại còn nổi tiếng hơn cả tôi thế? Hẹn cô đến, cô lại trốn không gặp, nói không rảnh, vậy gọi nói với cô, lại chậm chạp khong nghe máy, hai ngày trước còn không thèm đếm xỉa đến tôi, may mà tôi thông minh, đổi một số điện thoại khác."

Đầu dây bên ấy đắc ý nói tiếp: "Thế nào? đã nói từ sớm rồi, tôi mà nhắm con mồi nào, con mồi ấy trước giờ chưa từng chạy thoát khỏi được lòng bàn tay của tôi. Cô hà cớ gì phải làm bộ thận trọng như thế, cô càng không phản ứng lại tôi, tôi lại càng có hứng thú với cô."

Giọng nói của người đó rất lả lơi, nói năng rất không chuẩn mực, khiến người khác không thể thích nổi.

Diệp Bạc Hâm chau mày, nghi ngờ bên ấy gọi nhầm số, không vừa lòng mắn một câu đồ thần kinh, rồi ấn tắt nguồn.

Diệp Bạc Hâm đầu rất đau, cô mở đèn ngoài sảnh lên, liếc nhìn lên đồng hồ treo tường.

Tám giờ hơn, cô mới nằm được nửa tiếng.

Diệp Bạc Hâm vào phòng tắm rửa mặt, dùng tay hứng nước đưa lên mặt

Nước theo gò má trượt dần xuống, người phụ nữ trong gương, sắc mặt rất tệ, hốc mắt xuất hiện quầng thâm tím, thiếu ngủ trầm trọng, đầu tóc rối bời.

Cửa phòng bị ai đó mở ra, tiếng bước chân càng lúc càng gần

"Chị, chị có ở đó không?"

Diệp Thiên Dịch vừa đi vừa gọi, đèn ngoài sảnh vẫn mở, cửa phòng tắm đóng lại, cậu ấy trực tiếp đi vào, hướng về phía phòng ngủ

Diệp Bạc Hâm lau sạch nước trên mặt, cầm lấy lược chải lại mái tóc, lại vỗ vô vào khuôn mặt tái nhợt, cho đến khi mặt có lại chút hồng hào mới xoay tay nắm cửa, mở cửa bước ra ngoài.

Diệp Thiên Dịch ở phòng ngủ tìm không thấy cô, vẻ mặt hoài nghi đi ra khỏi phòng.

"Chị?" Diệp Thiên Dịch sững sờ đứng khựng lại, kinh ngạc nhìn người phụ nữ tóc ngắn ngang tai.

Chị của cậu ấy sao lại thê thảm thế này?

Cậu ấy năm đó bị ném vào quân đội để rèn luyện, nhiều lắm là bị phơi nắng đen da, cũng không hề gầy gò đến mức này?

Ánh mắt nhìn xuống dưới, thấy miếng băng trên cổ cô, bỗng lạnh người.

"Sao vậy? Bị thương rồi?" căn bản là không ai nói với cậu ấy đã xảy ra chuyện gì, Diệp Thiên Dịch vừa mới ở ngoài cùng mọi người vui đùa, lúc quay lại nghe nói chị gái của cậu đã về rồi, vốn là muốn pha trò cho cô vui mới lên lầu xem thử, không ngờ cô so với những gì cậu ta tưởng tượng còn thảm hại hơn nhiều lần.

"Ayda, đau!" Diệp Bạc Hâm cau có đẩy bàn tay của cậu đang sờ lên cổ ra, trừng mắt, "Lại đi chơi ở đâu rồi?"

Diệp Thiên Dịch thu tay lại, trong đôi mắt đen nhánh từ từ lộ ra vẻ đau lòng.

"Chị quản em đi chơi ở đâu? Người đã lớn như vậy rồi, cũng không biết chăm sóc cho chính mình, nếu chị sớm nhận lỗi với cậu, thì đâu đến nỗi phải đi đến bước đường ngày hôm nay?"

Diệp Nhất Thiên đứng trước mặt cô, cao hơn cô hẳn một cái đầu, cô ngẩng đầu nhìn cậu ấy, cổ lại bị đau.

"Ai cũng có thể dạy bảo chị, riêng em không được, em gây ra họa vẫn còn ít sao? Không phải chị lần nào cũng thay em chịu phạt, bây giờ đủ lông đủ cánh rồi, dám quay lại dạy bảo chị?" Diệp Bạc Hâm động đậy cổ, tiếp tục hướng thẳng bề phía cửa sổ mà đi.

Đưa tay kéo tấm rèm cửa lại, che đi ánh đèn mờ ảo bên ngoài.

"Vậy chị rốt cuộc đã có chuyện gì rồi?" Diệp Thiên Dịch bất mãn cô chuyện gì cũng giấu cậu ấy, xảy ra chuyện lớn như thế, cậu ấy bỗng nhiên trở thành người biết sau cùng, nếu tối nay Diệp Thiên Dịch không quay lại, đoán chừng cũng chẳng ai đi tìm cậu.

Diệp Bạc Hâm hai tay khoanh trước ngực, cuối mắt, lạnh nhạt nói: "Không sao, luyện tập không cẩn thận nên bị thương ấy mà."

Diệp Thiên Dịch tin cô mới lạ, khinh thường nhìn cô một cái, liếc nhìn chiếc điện thoại trên bàn trà, chau mày, cầm nó lên.

"Đây không phải điện thoại của mẹ sao? Mẹ vừa nãy còn ở dưới lầu tìm, nói không biết đã vứt ở đâu rồi. Thì ra là ở chỗ chị."

Diệp Bạc Hâm sững sờ, nhớ ra điện thoại của mình trước lúc sát hạch đã bị Ưng Hy tịch thu rồi, mãi vẫn chưa trả lại.

Lần này cô không quay về quân đội, trực tiếp quay lại Kinh Thành, cũng không biết làm cách nào để lấy lại điện thoại.

Bên trong còn một vài tài liệu và số điện thoại quan trọng, nhất định phải nghĩ cách lấy lại.

Có lẽ, cũng chỉ có thể xin nhờ đến người đó.

Nghĩ đến anh, trong lòng Diệp Bạc Hâm lại thấy khó chịu, giống như bị một tản đá đè, cực kỳ khó chịu.

Diệp Bạc Hâm giật lấy chiếc điện thoại trong tay Diệp Thiên Dịch, thúc giục cậu ấy: "Đi đi, xuống dưới ăn cơm, đói chết chị rồi."

Dưới lầu một bóng người cũng không có, Tô Cảnh Sâm đoán chừng đang ở trong bếp.

“Mẹ đâu?” Diệp Bạc Hâm ngji ngờ hỏi.

Diệp Thiên Dịch nhìn quanh một lượt, chỉ vào bếp, “ở trong bếp kìa.”

“Ừ.” Diệp Bạc Hâm gật đầu, cầm chặt điện thoại trong tay.

Diệp Thiên Dịch thấy cô hơi lơ đãng, liền chau mày, lôi cánh tay của cô.

“Xuống lầu xem một chút, đừng có trốn mất đấy.”

“Em mới nên trốn mất đi.” Diệp Bạc Hâm nghĩ thầm, không nói gì lườm cậu ấy một cái.

Diệp Thiên Dịch hôm nay cùng bạn ra ngoài chơi, uống một ít rượu, trên người còn mùi rượu, nên quay về phòng tắm rửa thay đồ rồi.

Diệp Bạc Hâm trực tiếp đi vào bếp tìm Tô Uyển.

Vừa đi tới cửa, đã nghe thấy tiếng dì Thanh bất lực.

“Phu nhân, thịt sườn này vẫn chưa rửa sao… cái này là đường, không phải muối…”

“Củ sen không phải cắt như vậy…”

“Vảy cá vẫn chưa cạo ư, phu nhân đừng động vào, để tôi làm cho…”

Diệp Bạc Hâm dựa vào cửa, nhìn dì Thanh bận rộn, mà vẫn phải để tâm đến Tô Uyển.

Tô Uyển khó khăn trút bỏ đi sự sạch sẽ gọn gàng trên người, khuôn mặt mơ màng đứng trong bếp, xem cái này, lại xem cái kia, chân mày chốc chốc chau lại.

Ai có thể ngờ được, người phụ nữa mạnh mẽ quyết đoán trên thương trường, nhưng đến chuyện nấu nướng cũng không hiểu.

Tô Uyển một chút thiên bẩm về nấu nướng cũng không có, lại không đủ kiên nhẫn để làm cơm, vì vậy nhiều năm trôi qua như thế rồi, mặc dù muốn cùng dì Thanh học, nhưng bỏ cuộc giữa đường.

Hom nay không biết cơn gió nào đã đưa Tô Uyển vào bếp giúp dì Thanh làm cơm, quả thực càng chứng minh, cô ấy càng giúp càng loạn.

"Mẹ à, mẹ đừng giúp nữa, mau đi ra đi, nếu không tối nay chúng ta cũng đừng nghĩ đến việc ăn cơm tối nữa." Diệp Bạc Hâm đi vào, cầm lấy củ hành tây trong tay cô.

Vừa mở vòi nước vừa rửa, lại bị Tô Uyển giật lấy.

"Đã nói con không được đụng nước rồi, ra ngoài mau." Tô Uyển đóng vòi nước lại, từ trên tủ bếp lấy ra cái khắn sạch, giúp cô lau khô mấy ngón tay.

Tô Uyển đẩy Diệp Bạc Hâm ra ngoài, ngoảnh đầu lại nói với dì Thanh: "Dì Thanh, dì lmà mau một chút, làm bớt lại mấy món, con bé này đói rồi."

136. Chương 136

Ngồi trong phòng khách, Tô Uyển giúp cô kiểm tra vết thương, nhau nhó đôi mày nói rằng ngày mai sẽ đưa cô đến bệnh viện một chuyến.

Diệp Bạc Hâm lập tức lắc đầu, cô ghét cái mùi của bệnh viện, hơn nữa bây giờ cô cũng đã khỏe hơn rồi, không có gì to tác, bằng không thì Tô Cảnh Sâm cũng sẽ không để cô xuất viện.

"Cô Tô, cô yên tâm đi, thuốc mà bệnh viện kê cho tôi cũng mang về rồi, bổ cho cơ thể nhiều lắm, qua mấy ngày sẽ ổn hơn thôi."

Tô Uyển ngăn không nổi cô, nhìn cô cũng có sức sống rồi, cũng miễn cưỡng không đưa cô đi bệnh viện nữa.

"Được, có chổ nào không khỏe nói với tôi, ngày mai tôi sẽ tìm một chuyên gia dinh dưỡng đến xem, mấy ngày nay cô đừng đi đâu đấy, dưỡng bệnh cho khỏe rồi nói sau, " Tô Uyển vỗ vỗ tay cô.

Diệp Bạc Hâm gật gật đầu, đưa điện thoại cho Tô Uyển.

"Bỏ quên ở phòng tôi." Nhớ đến cuộc điện thoại kỳ quái lúc nãy, cô cho là gọi nhầm số, bây giờ nghĩ kĩ lại mới cảm thấy có gì đó sai sai.

Trong nháy mắt Diệp Bạc Hâm biến đổi kỳ lạ, dò xét nói: "Lúc nãy có người gọi điện cho cô, tôi đã nhận..."

Tô Uyển không phản ứng gì, ấn khởi động bàn phím.

"Là ai gọi đến vậy?"

“Là người đàn ông…” Diệp Bạc Hâm đưa tay chống cằm, tiến lại gần Tô Uyển.

Tô Uyển nghe hiểu hàm ý trong lời nói của Diệp Bạc Hâm, híp mắt, ngẩng lên nhìn cô.

“Ánh mắt đó của cô là sao?”

Diệp Bạc Hâm nhún vai tỏ ra như không hề có chuyện gì, khuôn mặt tựa như bát quái.

“Người gọi cô là người đẹp Tô ấy, cô Tô, cô nói thật đi, có phải đã chuyển biến mới, mối tình thứ hai đã đến rồi sao?”

Tô Uyển đưa ngón tay mảnh khảnh chỉ lên trán cô, đẩy cô ra xa.

“Shit! Nói vớ vẩn gì thế chứ?”

Khuôn mặt Tô Uyển chợt lộ ra vẻ lúng túng, ánh mắt vẻ lẩn tránh, trong lời nói dường như xấu hổ, giận dữ.

Diệp Bạc Hâm nhếch miệng cười, tiện tay cầm cái gối chống lên cằm, ngã người nằm trên lên chiếc sofa sau lưng.

“Chậc… không có thì không có, nổi cáu gì chứ?”

Tô Uyển không phản ứng gì với nụ cười chế nhạo của Diệp Bạc Hâm, đứng dậy, rũ mặt gọi điện thoại cho thư ký, đi về hướng khu vườn phía sau.

…

Diệp Bạc Hâm không nói gì xem tivi một lúc, nằm trên sofa, dùng điện thoại cố định gọi cho Thẩm Tư Á, nói với cô ấy rằng cô đã trở về rồi, hoan nghênh cô đến làm phiền.

Thẩm Tư Á có vẻ như rất bận rộn, nửa đêm vẫn còn ở bên ngoài, than phiền với cô rằng bây giờ tất thảy từ phóng viên có danh tiếng đã biến thành trò chơi tiêu khiển, nói được vài câu, bên kia có vẻ như có chuyện, vội vàng gác máy.

Buổi tối bắt đầu lúc 9 giờ, Diệp Bạc Hâm đã lâu không có buổi cơm tối phong phú như vậy, hai mắt sáng trưng, miệng thèm ăn liền gắp lấy món cá kho gần mình nhất.

Đôi đũa mới với được nửa đường bỗng văng ra, Diệp Bạc Hâm bực mình hướng nhìn về phía người đã chặn

miếng ăn của mình.

Tô Cảnh Sâm nhướn mày, gắp con cá kho đó đi, để dưới mí mắt của anh.

"Tô Cảnh Sâm! Anh làm gì vậy? Ăn miếng cá thôi mà cũng muốn dành của tôi à, đồ ích kỉ!" Diệp Bạc Hâm bực bội, lại duỗi tay trái về phía món cá chua ngọt.

Lần này cô có vẻ cẩn thận, mang cả dĩa qua, chỉ là... mới mang được nửa đường lại bị cướp đi mất...

Diệp Bạc Hâm trừng mắt nhìn hai dĩa cá mình ưa thích cứ như vậy bị giật đi, "Kệch" buông đũa xuống, trợn mắt nhìn Tô Cảnh Sâm.

"Đừng nhìn anh như thế, anh là vì tốt cho em, bác sĩ nói rồi, em vừa mới tỉnh lại, không được ăn những thứ dầu mỡ, ăn nhiều rau một chút, dạ dày của em bây giờ không thích hợp với thức ăn dầu mỡ, thức ăn nhẹ dễ tiêu là tốt nhất."

Tô Cảnh Sâm nhìn cô cười lên nỗi đau của cô, để mấy dĩa thức ăn dầu mỡ ra khỏi trước mắt cô, thay vào đó một vài dĩa rau.

Diệp Bạc Hâm hoài nghi mở to mắt, nhìn những dĩa cá hương vị dạt dào trước mặt anh, lại nhìn những món rau trước mặt mình, đột nhiên không muốn ăn nữa.

Tô Uyển đưa cho cô một bát súp gà, đặt vào tay cô.

"Được rồi, hai người đừng ồn ào nữa, ăn cơm thôi mà cũng không yên."

Diệp Thiên Dịch nhìn dáng vẻ nhóp nhép của Diệp Bạc Hâm, trong nhà chỉ có cậu em vợ này có thể trị được cổ, cười hehe nói: "Vậy đấy, hai bọn họ một khi ngồi lại với nhau có thể lật tung cái nóc nhà đấy."

Tô Cảnh Sâm nhếch mày cười, khoét một miếng cá to đưa vào trong bát, vừa chỉ trích vừa than vãn rằng, "Tối nay nhiều cá quá, mấy người chúng ta ăn cũng không hết, tiếc thật."

Diệp Bạc Hâm nhìn dáng vẻ cố ý chọc tức mình, suýt nữa úp bát súp lên đầu anh ta.

Bữa cơm ăn được một lúc, Tô Uyển đột nhiên xoay qua Diệp Bạc Hâm, sắc mặt như giấu chuyện gì đó.

"Lúc nào có thời gian, đưa người đó đến tôi xem."

Nói xong, giọng điệu có gì đó không vừa lòng.

“Đã qua hai tháng rồi, ngay cả bóng dáng cũng không thấy, không biết nghĩ cái gì, lẽ nào cho rằng đứa con gái của Tô Uyển tôi đi sẽ không sao chứ? Rốt cuộc có ai để mắt đến trưởng bối không vậy?”

“Ôi ôi…” Diệp Bạc Hâm đang húp bát súp lập tức sặc sụa, mặt đỏ ửng lên, nghẹn ngào nuốt hết bát súp.

Tô Uyển vội rút khăn giấy, vừa giúp cô chùi bên mép miệng, vừa trách cô lớn thế này rồi ăn súp còn để bị sặc.

Diệp Bạc Hâm nhau mày, nghĩ cách để qua loa với Tô Uyển.

Cuối cùng cô cũng không rõ anh ta rốt cuộc có đồng ý đi thăm không, hơn nữa bây giờ mối quan hệ giữa hai người… rất bế tắc.

Hôm nay cô vừa tỏ vẻ lạnh lùng với anh, lẽ nào muốn cô đem cái bản mặt này đi xin lỗi anh ta, cầu xin anh ta đi thăm?

“Chị…” Tô Cảnh Sâm nghe Tô Uyển nói xong, tỏ vẻ không vui, anh vừa mới nói với cô nhiều như vậy, kết quả đây vẫn là quyết định sau cùng của cô?

“Được rồi, việc này chị tự có chừng mực, em không cần quản.” Tô Uyển ra vẻ để anh yên tâm.

Tô Cảnh Sâm chau mày, vẫn muốn nói thêm gì đó, lại bị ánh mắt trừng trợn của Tô Uyển thu hồi lại.

…

Ngày thứ hai, Tô Uyển quả nhiên tìm tới một chuyên gia dinh đưỡng, mỗi ngày ba bữa, dựa theo thực đơn để chăm sóc cơ thể.

Diệp Bạc Hâm cho rằng Tô Uyển chỉ nói vậy thôi, nào ngờ lúc thức dậy đã thấy đồ ăn sáng bày biện trên bàn khác trước rồi, đúng lúc dì Thanh đi tới, hỏi qua mới biết rằng đây là bữa ăn sáng mà nhà dinh dưỡng đã kết hợp theo tình trạng thể chất của cô ấy.

Diệp Bạc Hâm không còn lời nào để nói với hành động nhanh chóng vội vàng này của Tô Uyển.

Tô Cảnh Sâm sáng sớm đã cùng Tô Uyển đi xưởng rượu thăm ông ngoại.

Quanh cảnh lúc 8 giờ sáng mặt trời đã bắt đầu tỏa nhiệt nắng nóng.

Diệp Bạc Hâm không có ý định ra ngoài, không nói năng gì, vào bếp cùng với chuyên gia dinh dưỡng học

bếp núc.

Diệp Thiên Dịch 9 giờ hơn mới dậy, đầu tóc vẫn còn rối bời, nhét đại trong miệng thứ gì đó, hùng hùng hổ hổ lại chạy lên lầu.

Mười phút sau, anh thay vào một bộ vest màu đen, dáng vẻ cao to, lông mày được tỉa gọn gàng, vừa từ trên lầu xuống vừa cúi đầu gài lại khuya áo.

Bộ vest trên người Diệp Thiên Dịch đã làm phai mờ sự thô ráp trên cơ thể anh ta, trông có vẻ trưởng thành hơn nhiều.

"Chao ôi, đi đâu vậy?" Diệp Bạc Hâm đang nghiên cứu thực đơn món ăn với chuyên gia đó, ngẩng mắt lên thì anh ta đã đi ra tới cổng rồi.

Vừa thấy bộ vest trên người anh, đầu tóc chải chuốt gọn gàng, Diệp Bạc Hâm ngớ ra, bỗng bật cười lên.

"Tôi nói này, anh như thế này đi đâu vậy? Ăn mặc lịch sự như này đi hẹn hò à?"

Diệp Thiên Dịch bình thường rất ít khi mặc vest, vốn dĩ cảm thấy rất khó chịu, bị cô cười như này, khuôn mặt trắng bệch chợt đỏ nhẹ, bực mình trợn mắt lên nhìn cô.

"Vâng, đi hẹn hò, ngày mai tôi sẽ đem về một cô em vợ."

Diệp Thanh Dịch có vẻ như đang vội vã, nhìn lên đồng hồ trên cổ tay, nhăn trán vội vã xách túi chạy ra cửa.

"Chao ôi, cái tên tiểu tử thối này, làm gì thế nhỉ, bí mật thế không biết?" Diệp Bạc Hâm nhíu mày thì thầm.

Tiếp vài ngày sau, Diệp Bạc Hâm vẫn ru rú trong nhà, mỗi ngày đều có người làm những món ăn ngon, dinh dưỡng chay mặn kết hợp, thể lực dần dần hồi phục.

Trước khi tiếp xúc dưới ánh mặt trời, làn da đã đen không ít, mỗi ngày cô đều dành ít thời gian đắp mặt nạ, chăm sóc da dẻ, màu da dần dần cũng thay đổi trở lại. Vết thương cũng dần khô lại, vừa ngứa ngáy vừa khó chịu.

Thẩm Tư Á đến thăm cô một lần, lúc gặp lại cô, bị dọa hú hồn một phen, tra hỏi cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Rốt cuộc thì chuyện trong quân đội, vẫn có liên quan đến Giang Diệc Đình, Diệp Bạc Hâm không muốn kể

đến chuyện đó, để mặc nó trôi qua.

Thẩm Tư Á bây giờ công việc gặp phải khó khăn, bị điều đến một bộ phân không mong muốn, mỗi ngày giống như phóng viên đến những nơi vùng hẻo lánh lấy tin tức, thời gian lại không cố định, cô tự mình kiên cường, không muốn bị người ta suy đoán rằng cô đã bị từ chức chổ làm việc lương cao như vậy.

Cô vốn dĩ nghĩ rằng sẽ chăm sóc cho Diệp Bạc Hâm, giải sầu cùng cô, lại bị công việc cản trở, tâm tình không tốt tí nào, mỗi ngày đều gọi điện cho Diệp Bạc Hâm, lại điều cô đi paparazi cho một minh tinh hay một công tử hào hoa thượng lưu nào đó.

Khó mà nghỉ phép, Diệp Bạc Hâm bình thường mỗi ngày trôi qua rất nhẹ nhàng, nhưng vấn đề trước mắt vẫn chưa giải quyết, làm cách nào cũng không thể để mọi việc không lo lắng được.

Tập Vị Nam không liên lạc gì với cô, cũng không làm như những gì anh ta nói, qua mấy ngày sẽ trở về.

Diệp Bạc Hâm đã cố gắng gọi điện thoại, nhưng tất cả đều bị tắt, số điện thoại của Tập Vị Nam, cô nhớ không nổi nữa rồi.

Ngoài thời gian rảnh rỗi, trái tim cô cũng trống rỗng…

Cô nói với Tô Uyển rằng, đợi cô nghỉ ngơi ổn rồi, sẽ đến tập đoàn Diệp Thị làm việc.

Tô Uyển kiên quyết phản đối, khăng khăng để cô đến Tô Thị học tập với cô, để cô bắt đầu giao thiệp với những hoạt động Tô Thị, đưa cô đi làm quen với khách hàng, tích lũy các mối quan hệ.

Diệp Bạc Hâm không đồng ý, cô tự biết sức mình, bây giờ vào Tô thị chỉ sẽ gây phiền phức cho Tô Uyển, Tô Uyển bây giờ ở Tô thị vẫn chưa có chổ đứng vững, bị cổ đông chất vấn, cô không muốn để Tô Uyển gặp phải khủng hoảng.

Hơn nữa… Diệp Thanh Vũ đang ở Diệp Thị, bây giờ Diệp thị trên dưới đều biết chỉ cô tiểu thư Diệp Thanh Vũ này, chứ không ai biết đến cô Diệp thứ hai nào cả, cô ấy bất luận thế nào cũng sẽ không để hai mẹ con đó sống dễ chịu đâu.

Tô Uyển bị người đời chế giễu nhiều năm như vậy, cô lại bị Diệp gia ức hiếp nhiều năm như vậy, làm sao có thể can tâm chắp tay nhượng bộ Diệp thị chứ?

Diệp Bạc Hâm và Tô Uyển, hai người họ ai cũng không đồng ý nhượng bộ, chuyện này giằng co không lại, tạm thời gác lại.

Hôm nay, Diệp Bạc Hâm nằm trên chiếc ghế dài dưới gốc vây trong vườn hoa, với tờ báo kinh tế tạp chí đậy trên mặt, nhét trong tai một chiếc phone màu trắng.

Diệp Thiên Dịch từ cửa nhỏ đi đến, nhẹ nhàng dựa gần cô, đột nhiên đưa tay đẩy cô một phát.

Diệp Bạc Hâm đang mê man, bị anh ta dọa một phen hú hồn.

Tờ báo kinh tế tài chính trên mặt cô rơi xuống bên mỏm đá, cô ngồi dậy, mở cặp mắt còn đang mơ màng.

"Cậu muốn chết à?" Diệp Bạc Hâm nghiến răng nghiến lợi, chà chân lên mỏm đá nóng, nhau mày, đưa chân hướng về phía chiếc giày đã bị đá ra xa, "Nhặt chiếc giày qua đây cho tôi".

Diệp Thiên Dịch ném chiếc giày tới trước mặt cô, lắc đầu, "Tôi thấy cô hôm nay cũng nhàn rỗi quá đấy."

"Sao thế, ghen tị à?" Diệp Bạc Hâm hai chân xỏ giày, cúi người nhặt tờ báo lên.

137. Chương 137

Nhìn thấy cô lại nằm xuống, Diệp Thiên Dịch tháo tai nghe của cô xuống, rút đi cuốn tạp chí trong tay cô.

"Em nói, chị đừng lãng phí thời gian nữa, ban ngày ban mặt ngủ cái gì chứ?"

"Cần em quản sao?" Diệp Bạc Hâm trợn trắng mắt.

Diệp Thiên Dịch cạn lời, đẩy cô một cái "Chẳng muốn quản chị, bên ngoài có người tới tìm, nhanh chóng ra ngoài đi."

"Ai vậy?" Diệp Bạc Hâm nghi hoặc trừng to mắt, bây giờ ai có thể tìm cô?Nếu như là Thẩm Tư Á, nha đầu kia trực tiếp vào cửa rồi, nếu như là người khác… Diệp Bạc Hâm không nghĩ ra được là ai…

"Không biết, một người đàn ông, em vừa quay về, đúng lúc từ phòng bảo vệ gặp được anh ta, nói là tìm chị, sau đó em trực tiếp đem vào đây rồi, chỉ là… em không để anh ta vào cửa, ai biết anh ta là người tốt hay người xấu, em cũng không quen anh ta…" Diệp Thiên Dịch còn lảm nhảm không ngừng, Diệp Bạc Hâm đã bước tới vườn hoa rồi.

"Này, đi nhanh như vậy làm gì, đợi em với a…" Diệp Thiên Dịch nhanh chóng đuổi theo sau.

Bên ngoài nhà Tô gia có một khoảng đất trống, phía trước là đài phun nước nhân tạo, trong hồ nước có tạo hình cá, còn có san hô rực rỡ màu sắc, ban ngày, nước chảy róc rách, vào buổi tối, đèn trong hồ bật sáng, sóng xanh trong vắt, ánh sáng tràn đầy sắc màu.

Bên trái là thảm cỏ xanh mướt, bên phải có giá hoa, tạo thành cổnh hình vòm, dưới sàn lát sỏi cuội, bên cạnh trồng đầy hoa cỏ.

Diệp Bạc Hâm đứng ở cửa, nghi hoặc nhìn xung quanh, không nhìn thấy bóng ảnh của người nào, cô cho rằng Diệp Thiên Dịch nói dối lừa cô, giữa mày nhuộm một tia giận hờn, quay người đi vào trong.

"Chị dâu."đột nbiên truyền tới giọng một người đàn ông.

Diệp Bạc Hâm nghi hoặc nhìn về phía phát ra âm thanh, sau cột đá màu trắng, nhô ra một bóng người.

Nhìn rõ tướng mạo của người tới, Diệp Bạc Hâm sững sờ. "Đặng Viễn?"

Đặng Viễn hôm nay không mặc quân phục, áo thể thao ngắn tay, quần bông màu tro, dưới chân mang một đôi giày thể thao màu đen.

Cả năm bị mặt trời chiếu dữ dội, làn da có chút đen, lúc cười lên, lộ ra hai hàm trăng trắng sáng.

Đặng Viễn chẳng qua hai mươi tuổi đầu, tuổi tác so với Diệp Thiên Dịch không khác lắm, độ tuổi này vô lo vô nghĩ, cười giống như ánh mặt trời.

Anh mặc một bộ này, so sánh với bộ quân trang nghiêm túc cứng nhắc, có một hương vị khác, nhìn giống như cậu bé mặt trời.

Nhìn thấy Diệp Bạc Hâm, Đặng Viễn mỉm cười thẹn thùng, giơ tay lên hướng Diệp Bạc Hâm hành lễ, to giọng hô lên "Chào chị dâu."

"Được rồi được rồi..." Diệp Bạc Hâm vẫy vẫy tay, ông già ở đằng xa gần ngôi nhà đang đi bộ, ước tính nghe thấy tiếng hô của Đặng Viễn, nghi hoặc nhìn về hướng này.

Đặng Viễn ngại ngùng bỏ tay xuống, lần đầu tiên anh đi vào khu biệt thự, vừa vào cửa nhìn thấy từng toà từng toà biệt thự sang trọng, môi trường phong cảnh rất đẹp, kinh ngạc há hốc miệng.

Ánh mắt nhìn Diệp Bạc Hâm cũng nhiều tia sùng bái hơn, không nghĩ rằng thủ trưởng lại cưới một tiểu thư danh môn, còn chị dâu sinh ra ở một nơi như vậy, được nuông chiều từ bé, vậy mà có thể ở trong quân đội kiên trì hai tháng, đổi mới hiểu biết của anh về thiên kim tiểu thư phú nhị đại.

Thực ra điều Đặng Viễn không biết rõ là... Thủ trưởng nhà anh cũng xuất thân danh môn, chỉ là người ta tài phú không lộ ra ngoài, anh mới ngốc nghếch cho rằng, thủ trưởng của mình xuất thân từ gia đình bình thường.

“Cậu làm sao biết tôi ở đây?” Diệp Bạc Hâm nhìn anh đang ngây ngốc cười, tâm trạng nhất thời biến thành tốt hơn, cũng cùng anh cười lên.

“A?À…” Đặng Viễn biết thân phận của Diệp Bạc Hâm rồi, đứng trước mặt cô, khó tránh có chút cẩn trọng, anh ngại ngùng gãi đầu, nói: “Là thủ trưởng gọi tôi tới tìm chị, địa chỉ cũng là anh ấy nói với tôi.”

Diệp Bạc Hâm mặc dù cũng đoán được vài phần, nhưng đáy lòng vẫn là nghi hoặc, cô chưa từng nói với anh cô ở đâu, anh làm sao lại biết được?

Nghĩ lại, lấy thân phận người Tập gia anh, muốn tra địa chỉ ở của một người, có gì khó sao?

Mấy ngày trước cố ý không chú ý tới sự tồn tại của anh, bây giờ lại nhìn thấy cảnh vệ của anh, cô mới dường như hiểu rõ, những ngày hôm nay vì sao tinh thần không tốt, làm việc gì cũng xuất thần…

Cô thật ra… trong tiềm thức, là đang hy vọng anh đột nhiên xuất hiện…

Diệp Bạc Hâm có chút tư tưởng không tập trung, ánh mắt rơi trên con đường không xa.

“Chị dâu, chị đang nhìn gì vậy?” Đặng Viễn thấy cô nửa ngày không trả lời, nâng mắt nhìn tinh thần cô không tốt, ánh mắt u ám, thuận theo ánh mắt cô nhìn theo.

“Không có gì.” Diệp Bạc Hâm hồi phục lại tinh thần, nheo mắt cười “Cậu tới tìm tôi có việc gì vậy?”

Nhờ cô nhắc nhở, Đặng Viễn mới nhớ ra nhiệm vụ của bản thân.

“À, đúng rồi, suýt chút nữa quên rồi, là thủ trưởng bảo em tới đưa điện thoại cho chị.”

Diệp Bạc Hâm lúc này mới chú ý tới trong tay Đặng Viễn vẫn luôn cầm một túi nhựa.

Diệp Bạc Hâm nhận lấy, liếc nhìn một chút, phát hiện là điện thoại của bản thân.

“Đặc biệt kêu cậu đưa tới?” Diệp Bạc Hâm kinh ngạc hỏi.

Đặng Viễn biết cô hiểu nhầm rồi, vội vàng lắc đầu.

“Không phải, em nghỉ vài ngày phép, muốn tới trạm xe lửa ngồi xe về nhà, thủ trưởng kêu em thuận đường đưa qua đây.”

Diệp Bạc Hâm gật đầu, chần chừ hỏi: “Vậy… thủ trưởng nhà cậu đâu?”

“Thủ trưởng ở quân đội a…”Đặng Viễn nhanh chóng trả lời, không lĩnh hôin được ý tứ của Diệp Bạc Hâm, nhưng nói xong mới chợt nhận ra, Diệp Bạc Hâm muốn hỏi là, vì sao là anh đưa tới, còn không phải thủ trưởng tự thân đưa tới.

Đặng Viễn ngượng ngùng cười “Thủ trưởng mấy ngày hôm nay bận, nhưng mà, em nghe anh ấy cùng Quý uý trưởng nói, qua vài ngày nữa sẽ xin nghỉ phép…”

“Chị, ai vậy?” Diệp Thiên Dịch vốn dĩ muốn nghe trộm, lúc nãy kéo mở khe cửa, liền bị Diệp Bạc Hâm liếc mắt nhìn qua, anh rụt cổ lại, dứt khoát mở cửa ra.

Diệp Thiên Dịch cao hơn một chút so với Đặng Viễn, ánh mắt trần truồng đánh giá Đặng Viễn, nhất thời chau mày lại, kéo Diệp Bạc Hâm sang một bên.

Diệp Thiên Dịch một bên nhìn Đặng Viễn, một bên nhẹ giọng hỏi: “Chị, người này không phải là anh rể chứ?”

Tướng mạo bình thường, không có khí chất gì, hoàn toàn không xứng với chị anh a.

Ánh mắt của chị cậu từ bao giờ lại kém như vậy?

Diệp Thiên Dịch xoi mói nhìn chằm chằm Đặng Viễn, càng ngày càng ghét bỏ, Diệp Bạc Hâm cạn lời đánh vào đầu cậu một cái.

“Em đây là ánh mắt gì?Tôn trọng một chút.”

Diệp Thiên Dịch la lên một tiếng, vung nắm đấm lên sau lưng cô.

Đặng Viễn hiếy kỳ nhìn cậu, nhìn thấy Diệp Bạc Hâm bước quay lại, hỏi: “Chị dâu, đây là em trai chị?”

Diệp Bạc Hâm gật đầu “Thật ngại quá, em ấy bị nuông chiều thành hư rồi, cậu đừng để trong lòng.”

Giống như Đặng Viễn thông qua huấn luyện đặc biệt, thính lực so với người bình thường linh hoạt hơn, miệng to của Diệp Thiên Dịch, tự cho rằng giọng rất nhỏ, ước tính đều bị Đặng Viễn nghe thấy hết rồi.

“Không sao…” Đặng Viễn xua xua tay, cười như ánh mặt trời, “Em và thủ trưởng kém hơn không phải một chút, em trai chị cũng không sai, tính cách đơn thuần mà… ha ha…”

Diệp Bạc Hâm không tự chủ sờ chóp mũi, lời này của Đặng Viễn, ý tứ là anh đều nghe hết rồi.

Diệp Bạc Hâm ác ý quay người trường mắt nhìn Diệp Thiên Dịch.

"Vất vả cậu chạy một chuyến rồi, vào ngồi một chút đi." Diệp Bạc Hâm thấy Đặng Viễn đầu đầy mồ hôi, sau lưng còn mang một túi to, liền muốn mời anh vào trong ngồi một chút.

"Không cần đâu, em còn đuổi theo kịp giờ tàu hoả." Đặng Viễn nhếch mép cười nhẹ, hướng về óhia Diệp Bạc Hâm hành lễ "Vậy chị dâu… em đi trước, tạm biệt chị dâu!"

Đôi mắt Diệp Thiên Dịch đều mở to.

Chị dâu?Cái gì chị dâu?

"Được, vậy tôi không giữ cậu lại nữa, trên đường đi cẩn thận." Nếu người ta đã vội vàng, Diệp Bạc Hâm cũng không dễ giữ lại, hướng về phía anh vẫy tay.

"Chị, đây là tình huống gì a?" Diệp Bạc Hâm một đầu úng nước, mơ hồ nhìn người ta hướng về phía dưới núi đi mất, quay người lại, Diệp Bạc Hâm đã không thấy bóng đâu rồi.

Diệp Bạc Hâm lên lầu, đem Diệp Thiên Dịch đang đuổi tới khoá ngoài cửa.

Diệp Thiên Dịch gõ cửa nửa ngày, cô cũng không mở, cánh cửa không có động tĩnh gì, cô mới đi vào phòng tắm, kéo rèm lại nghiêng người nằm trên ghế.

Mở điện thoại ra liên lạc với người ta, năm ngón tay vuốt nhẹ màn hình, muốn gọi điện thoại cho Tập Vị Nam, nhưng lại chậm chạm không động.

Vuốt được một lúc, đau xót hắng một tiếng, đem điện thoại vứt vào ngăn kéo.

Cô ghét nhất tính do dự của bản thân, ghét tâm trạng bị ảnh hưởng.

Ở trên giường nằm bò một lúc, dì Thanh gõ cửa, gọi cô xuống ăn cơm trưa.

Mấy ngày nay sư phụ dinh dưỡng đổi lại cách cho cô thức ăn dinh dưỡng, theo như thói quen hàng ngày, sư phụ dinh dưỡng trước tiên giảng cho cô một chút, tên rau, cách làm, có thể để cho cơ thể bồi bổ dinh dưỡng gì, Diệp Bạc Hâm vừa thử vừa nghe.

"Bạc Hâm, con tự mình ăn đi, Thiên Dịch nói cậu ấy ở bên ngoài ăn rồi." Dì Thanh từ trên lầu đi xuống,

bước tới bên bàn ăn nói với Diệp Bạc Hâm một tiếng.

"Vâng." Diệp Bạc Hâm gật gật đầu.

Ăn xong cơm trưa, Diệp Bạc Hâm cảm thấy buồn ngủ, nâng chân bước lên lầu.

Phiền não gì đó đều để qua một bên, trước tiên ngủ một giấc rồi nói.

"Diệp Thiên Dịch, em đang làm gì vậy?" Diệp Bạc Hâm đứng ở cửa, chớp mắt liền nhìn thấy Diệp Thiên Dịch đang chơi đùa điện thoại của cô.

Điện thoại cô không có khoá màn hình, cũng không thiết lập mật mã, vuốt mở là được.

Mặc dù điện thoại cô không có thứ gì người khác không thể nhìn, nhưng không phải Diệp Thiên Dịch không phải ở trong phòng sao, chạy đến phòng cô làm gì?

"Chị?" Diệp Thiên Dịch không ngờ cô nhanh như vậy đã quay lại, nhanh chóng bỏ điện thoại xuống, xấu hổ không dám nhìn cô, nhỏ tiếng nói "Không làm gì hết a."

Diệp Bạc Hâm nghi ngờ liếc mắt nhìn cậu, cầm lấy điện thoại, Diệp Thiên Dịch lùi về sau, cách xa cô vài mét, mới hi ha nói: "Lúc nãy em đi qua phòng chị, nghe thấy tiếng điện thoại vang lên, vốn muốn lấy đưa xuống cho chị, không cẩn thận chạm vào nghe, vì vậy…"

"Vì vậy em đã nghe điện thoại của chị?" Diệp Bạc Hâm hơi tức giận trừng mắt với cậu, mở nhật ký cuộc gọi ra.

Một phút trước, có người gọi điện cho cô là… Tập Vị Nam?

Ngón tay hơi cứng lại, trái tim Diệp Bạc Hâm đập chậm một nhịp, cảm thấy cả người đều mơ màng, dường như cơ thể đang giẫm trên mây dưới chân giẫm phải đám mây hư vô lúc ẩn lúc hiện.

Cái gì mà cửa không đóng chặt, theo cô thấy, Diệp Thiên Dịch căn bản là cố ý.

"Em cùng anh ta nói cái gì?" Diệp Bạc Hâm bi thương nâng mắt nham hiểm lên, trong đồng tử ánh sáng lấp lánh mạnh mẽ.

Loại ánh mắt này, Diệp Thiên Dịch quá quen thuộc rồi, là điềm báo trước khi tức giận.

Diệp Thiên Dịch ha ha cười, nuốt nước bọt "Vậy cái gì… đừng hung dữ như vậy mà…"

“Diệp Thiên Dịch!” Diệp Bạc Hâm vơ lấy một cái gối vứt qua.

Diệp Thiên Dịch lách người qua trốn, Diệp Bạc Hâm nhanh tay lẹ mắt quăng tiếp cái thứ hai, lần này Diệp Thiên Dịch bị ném trúng người.

“Em nói chị loại con gái này, rõ ràng là một con hổ cái!May mà có người mắt mù cưới chị nếu không chị cả đời này đều gả đi không được.” Diệp Thiên Dịch “Hừ”một tiếng, đem lông trong miệng nhổ ra ngoài, mái tóc dựng thẳng lên vài sợi.

138. Chương 138

“Em nói lại lần nữa?” Diệp Bạc Hâm nhéo lỗ tai của Diệp Thiên Dịch, Diệp Thiên Dịch đau đến mức nhe răng trợn mắt, gập người lại nhân nhượng “Hí, đau a, chị nhẹ tay chút…”

“Em cũng biết đau?mấy ngày nay không phải là đang cười trên nỗi đau của người khác sao?bây giờ nhận thức được nỗi đau của chị rồi?” Diệp Bạc Hâm cũng không phải dùng lực mạnh, nghe Diệp Thiên Dịch khoa trương kêu thê thảm, cạn lời đá anh một phát “Giả vờ cái gì, Chị còn chưa dùng lực.”

Diệp Thiên Dịch cười hì hì, xoa xoa lỗ tai “Chị vừa khoẻ, đừng động khí nha.”

“Em lúc nãy nói nói bậy cái gì?”Diệp Bạc Hâm lắc lắc điện thoại.

“.À… không có gì a, chính là tuỳ tiện nói chuyện thôi…” Ánh mắt Diệp Thiên Dịch trốn tránh.

Diệp Bạc Hâm tin anh mới lạ, trừng mắt nhìn cậu, chau mày nhìn điện thoại, nghĩ có cần gọi lại.

Lúc này, màn hình sáng lên, trái tim chấn động.

Diệp Bạc Hâm sững sờ, ánh mắt rơi trên tên cuộc gọi trên màn hình, đôi mắt trong veo bắt đầu gợn sóng.

Diệp Thiên Dịch vươn dài cổ lên, liếc mắt nhìn, cười gian xảo.

“Ha, tà tâm chưa chừa, em vừa tắt điện thoại anh ta lại gọi tới.

“Ra ngoài.” Tư thế Diệp Bạc Hâm như muốn đánh cậu, cậu mới không tình nguyện rời khỏi.

Diệp Bạc Hâm bước qua, khoá cửa lại, quay người bước tới trước cửa sổ, nheo mắt nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ.

Cô nhấn nút nhận điện thoại, tay phải cầm lên đặt bên tai, tay trái chơi đùa mép cửa sổ bên cạnh tay.

"A lô…"

"Hâm Nhi…" Đầu dây bên kia dừng lại một chút, hô hấp thanh nhẹ, giọng ôn hoà trong trẻo.

"A lô…" Diệp Bạc Hâm nheo mắt, nhìn chằm chằm hoa văn rèm cửa sổ, đầu ngón tay vuốt nhè nhẹ.

"Anh còn tưởng em sẽ không nghe điện thoại của anh." Tập Vị Nam cười cay đắng, trái tim Diệp Bạc Hâm hơi động.

Cô cũng cho rằng bản thân cũng không nghe.

Đặng Viễn vừa đem điện thoại đưa tới, anh liền gọi điện thoại qua, coi như là tính toán thời gian tốt.

"Có chuyện gì không?" Giọng của Diệp Bạc Hâm rất nhạt, lúc trước đối diện với anh sẽ không biết phải làm sao, bây giờ cô biết được rất nhiều chuyện, thân phận của anh, quá khứ của bọn họ…

Cô không thể xem anh như một người lạ quen biết bốn năm trước nữa.

Tập Vị Nam trầm mặc một lúc mới hỏi: "Em có phải vẫn đang tức giận anh?"

Diệp Bạc Hâm đổi qua bên tai kia nghe, mỉm cười lên tiếng: "Nếu như đổi lại là anh, anh có tức giận không? Tập Vị Nam, em không phải con ngốc, anh tự cho rằng bản thân rất thông minh, nhưng mà… anh thật sự cảm thấy một số việc có thể giấu em cả đời sao?"

Vành mắt Diệp Bạc Hâm có chút nóng, ngẩng đầu ấn hốc mắt.

Hơi thở Tập Vị Nam biến thành nặng nề, nhất thời không nói được lời nào.

"Có phải Tô Cảnh Sâm nói với em gì rồi phải không?" giọng của anh bỗng nhiên biến thành lạnh lùng.

Ngay cả tiếng Cậu cũng không gọi nữa, trực tiếp gọi Tô Cảnh Sâm, quả nhiên… anh đều là đang giả vờ, anh biết Tô Cảnh Sâm biết rõ nội tình của anh, vì vậy mới để Tô Cảnh Sâm đưa cô quay về sao?

Tô Cảnh Sâm uy hiếp anh?

"Là…" nước mắt Diệp Bạc Hâm chảy xuống, ánh sáng xẹt qua khiến đôi mắt phát đau.

Cô khép mắt lại, ngữ khí bình tĩnh, “Em vốn dĩ muốn nghe tự anh nói với em, em cũng nói với bản thân, quá khứ thì cũng đã qua rồi, nhưng em có thể không để ý, nhưng mà… sự việc hình như vượt qua phạm vi em có thể chịu đựng được rồi.”

“Chẳng qua như vậy cũng tốt, anh bây giờ cũng không cần phí tâm tư nghĩ xem phải lừa em như thế nào…”

Diệp Bạc Hâm chưa nói xong, đầu dây bên kia Tập Vị Nam trực tiếp tắt điện thoại.

Cô sững sờ nhìn màn hình điện thoại tắt đen, đoán không thấu anh rốt cuộc đang nghĩ gì?

Một câu giải thích cũng không có, một cuộc điện thoại này không nói rõ được, toàn bộ là cô đang oán trách, nếu như cô cái gì cũng không nói, có phải có thể nghe được lời anh muốn nói?

…

Hai ngày sau, Diệp Bạc Hâm chỉnh lý tốt tâm trạng, đi vào trung tâm thương mại ở trung tâm thành phố mua hai bộ quần áo phong cách Ol.

Cô không nói với Tô Uyển chuyện ngày thứ hai đến Diệp Thị làm việc, sáng sớm Tô Uyển đã ra khỏi nhà, cô mặc một bộ đồ màu trắng, đeo bộ trang sức trang nhã, trực tiếp xông thẳng đến tổng bộ Diệp Thị.

“Này, tiểu thư, xin hỏi chị tìm ai?”Diệp Bạc Hâm vừa vào cửa đã bị cô lễ tân ngăn lại, có lẽ nhìn cô lạ mặt, trên người lại không có thẻ bảng tên.

Hôm trước cô cùng Diệp Viễn Đông liên lạc, mất tích hai tháng rồi, Diệp Viễn Đông không có chút tin tức cô, đột nhiên nhận được điện thoại của cô, thật sự rất kinh ngạc.

Diệp Bạc Hâm không nhiều lời với ông, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nói mình muốn vài Diệp Thị, trước tiên Diệp Viễn Đông sắp xếp cho cô một chức vụ, nhưng cô không theo đúng thời gian đi làm, bộ phận nhân sự lại làm tuyển người mới.

Bây giờ trong công ty có chức vụ nào còn để trống, Diệp Viễn Đông cũng không biết rõ, kêu cô trực tiếp tới tổng bộ Diệp Thị, căn dặn Diệp Thanh Vũ sắp xếp công việc cho cô.

“Tôi tìm Diệp Viễn…” Diệp Bạc Hâm vốn dĩ muốn gọi thẳng tên húu của Diệp Viễn Đông, nhưng đối diện với ánh mắt hoài nghi của cô lễ tân, liền sửa lại “tìm chủ tịch tập đoàn Diệp Thị, tôi có hẹn với ông ấy…”

Cô nhân viên lễ tân đánh giá cô vài lần, ánh mắt kia khiến Diệp Bạc Hâm rất không thoả mái.

Diệp Bạc Hâm vô thức nhíu mày lại “Tổng bộ Diệp Thị ở tầng mấy?Tôi đi lên tìm ông ấy.”

Toà lầu này có mấy công ty, Diệp Thị chiếm vài tầng lầu, nhưng trước mắt Diệp Bạc Hâm chưa tìm hiểu qua, không biết rõ Diệp Thị ở tầng bao nhiêu.

"Xin lỗi, tiểu thư, phiền cô đợi một chút." Nhân viên lễ tân nhìn cô không vui, lấy điện thoại ra, có lẽ muốn cùng bên trên xác nhận một chút.

Sáng sớm thời gian đi làm, rất nhiều cán bộ lãnh đạo từ cửa đi vào, bước đi vội vàng, trang phục gọn gàng chỉnh tề, trên mặt mỗi người đều là biểu cảm nghiêm túc, còn có người vừa đi vừa nghe điện thoại, có người vừa đi vừa lật tài liệu.

Diệp Bạc Hâm lúc trước ở người truyền bá Hoàng Vũ làm việc, thời gian tự do linh hoạt, chưa từng nhìn thấy trạng thái làm việc đuổi theo thời gian như vậy.

Diệp Bạc Hâm hiếu kỳ nhìn chằm chằm những người đi qua trước mặt, lại không có người nào nhìn cô.

Nhân viên lễ tân đặt điện thoại xuống, trong mắt xẹt qua tia xem thường.

"Tiểu thư, xin lỗi, chủ tịch Diệp Thị hôm qua đi công tác rồi, hôm nay vẫn chưa quay về, trong lịch trình của chủ tịch, không có lịch hẹn nào."

"Đi công tác rồi?" Diệp Bạc Hâm sững sờ, vì sao không nói với cô một tiếng?

Diệp Bạc Hâm chau mày, đi qua một bên gọi điện thoại.

Kết quả... số điện thoại cá nhân của Diệp Viễn Đông tắt rồi.

Diệp Bạc Hâm nản lòng nhìn vào màn hình điện thoại, nhân viên lễ tân nhất định không cho cô lên trên, hơn nữa Diệp Viễn Đông không có kêu cô đi bộ phận nào nhận chức, không biết người bên bộ phận nhân sự cí nhận được tin tức không.

Nghĩ lại, Diệp Bạc Hâm vuốt nhẹ điện thoại, họi điện cho Diệp Thanh Vũ.

"A lô, xin chào..." giọng nói nhẹ nhàng của Diệp Thanh Vũ truyền tới lịch sự lễ phép, nếu không phải đã biết tính cách của Diệp Thanh Vũ, ước tính cũng cho rằng cô là một đại tiểu thư tri thư đạt lý rồi.

Cô dường như đang bận, bên tai truyền đến âm thanh lật tài liệu, bên cạnh thư ký đang báo cáo công việc.

"Ha!chào buổi sáng!chị cả..."Diệp Bạc Hâm cười nhẹ.

Diệp Thanh Vũ sững lại một lúc, ngón tay hơi cứng, nhìn hiển thị cuộc gọi tới.

Sắc mặt trong nháy mắt biến thành khó coi "Bịch"gấp tài liệu lại, thư ký ở bên cạnh đang báo cáo công việc bị doạ giật mình, cho rằng mình nói sai gì đó, nhất thời ngậm chặt miệng.

"Diệp Bạc Hâm!Làm sao? Chơi trò mất tích hai tháng rồi, bây giờ vừa quay lại liền tìm tới tôi giở trò sao?" Diệp Thanh Vũ vẫy tay, ra hiệu cho thư ký ra ngoài.

Cô một chút cũng không muốn trước mặt cấp dưới để phơi bày ra tính cách của bản thân, đặc biệt là đối diện mới Diệp Bạc Hâm, cô một bụng lửa khí, khó tránh khỏi tâm trạng mất khống chế, cô bưng lên ly nước nóng bên tay, nhấp một ngụm, đè xuống lửa giận.

"Này, lời này sao lại nói như vậy?nếu chị không làm gì hổ thẹn với lòng, sợ tôi tìm chị giở trò gì chứ?" Diệp Bạc Hâm giơ tay lên vuốt nhẹ mái tóc ngắn.

Cô bây giờ đang lưu lại kiểu tóc nữ tính già dặn chuyên nghiệp, vì vào Diệp Thị làm việc, cô hôm qua đã đặc biệt đi cắt lại mái tóc, làm một lượt ở spa.

Công việc mới chính là khởi đầu mới, cô cũng nên thay đổi bộ mặt, cần làm tốt trạng thái tới hoan nghênh cuộc sống mới.

...

Vừa nghe thấy tiếng cười của cô, Diệp Thanh Vũ liền nhẫn không được chau mày, cô chính là không hiểu rõ, Diệp Bạc Hâm vì sao cả ngày đều vui cười haha, hình như cái gì cũng không làm phiền tới cô được, cuộc sống vô lo vô nghĩ.

Còn Diệp Thanh Vũ cô, mỗi ngày khuôn mặt khổ sở, nghĩ phải làm sao mới có thể khiến công trạng công ty cao hơn một tầng lầu, nghĩ làm sao chiêu mộ khách hàng.

Vì sao cùng là người mà không cùng mệnh?

"Cô nói nhiều lời gì vậy? Tôi không có thời gian tiếp cô, không có việc gì đừng làm phiền tôi, tôi không giống cô, có một bà mẹ hào kiệt giúp cô che mưa che nắng." Diệp Thanh Vũ cười lạnh, cay nghiệt nói.

Nghe ngữ khí chua xót của cô, Diệp Bạc Hâm cạn lời lật trắng mắt.

Cô cũng không biết bản thân vì sao lại thích đối đầu với Diệp Thanh Vũ như vậy, tóm lại là nhìn cô không thuận mắt, rất ghét cô.

"Diệp lão đầu nói với chị tôi chuyện tôi muốn tới công ty làm việc rồi phải không?Ông ta nói kêu chị sắp xếp công việc cho tôi, chị sắp xếp cho tôi làm ở bộ phận nào rồi?" Thời gian là vàng ngọc, Diệp Bạc Hâm cũng không vòng vo tam quốc nữa.

"Cô nói gì?" Giọng của Diệp Thanh Vũ kéo lên rất cao, nghe thấy dường như rất kinh ngạc, Diệp Bạc Hâm còn nghe thấy tiếng va chạm, xem ra người nào đó rất kích động.

Diệp Thanh Vũ căn bản không nghe thấy Diệp Viễn Đông nói về chuyện Diệp Bạc Hâm muốn tới công ty làm việc, hai tháng trước, cô cho rằng Diệp Bạc Hâm chỉ nói vậy thôi, bỏ qua một Tô Thị không tới, lại khăng khăng chạy tới Diệp Thị.

Diệp Bạc Hâm nữ nhân thối này rõ ràng là cố ý chạy tới cùng cô đối địch!

"Chị cả a, đừng kích động mà, nếu có nhiều thời gian, chúng ta sau này từ từ chơi, dù sao làm việc cùng một chỗ, muốn chơi như thế nào thì chơi như thế đó." Diệp Bạc Hâm vui vẻ, cười ha ha nói.

"À, đúng rồi, tôi bây giờ đang ở dưới sảnh a, chị nhanh chóng phái người xuống đón tôi."

Diệp Thanh Vũ tiêu hoá xong tin tức của Diệp Bạc Hâm, đột nhiên cười lạnh "Cô không phải có bản lĩnh sao? Vậy tự mình nghĩ cách lên đây a, tôi sẽ thu nhận cô, sẽ sắp xếp công việc cho cô."

Nói xong tắt điệp thoại cái "Cụp".

...

Hai mươi phút sau, Diệp Thanh Vũ từ phòng hội nghị bước ra ngoài, trong tay lật lật văn kiện kẹp lại trong tư liệu, đôi mắt trong veo sóng lớn không kinh động tới, đôi giày cao gót bước đi trên sàn nhà, phát ra âm thanh cộc cộc, kính hai bên phản chiếu ánh sáng lộng lẫy.

Bị ngăn cách bởi một bức tường trong phòng làm việc, nhân viên quần áo sơ mi chỉnh tề bận rộn làm việc, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn khâu khác bên ngoài tường thuỷ tinh.

Sau lưng Diệp Thanh Vũ có vài giám đốc bộ phận đi theo, hướng về mỗi bộ phận bước đi.

"Tổng Giám Đốc, bên phía Lạc Thị phái người tới, đang đợi ở trong phòng khách." Thư ký tiếp tới, vừa đi vừa nói, "Là tiểu thiếu gia của Lạc gia, tổng tài Lạc Thị."

Diệp Thanh Vũ dừng bước chân, từ một xấp tài liệu ngẩng đầu lên, vài sợi tóc mềm mại rơi trên má, già dặn có thừa, rõ ràng nhiều hơn vài phần dễ thương của cô gái.

“Anh ta tới làm gì?” Kinh ngạc có thừa, Diệp Thanh Vũ thu lại bất mãn.

“Công ty chúng ta có nghiệp vụ qua lại với Lạc Thị, lúc trước chủ tịch cùng Lạc Thị bà về một số hạng mục, vốn dĩ là quyết định hôm nay ký hợp đồng, nhưng chủ tịch tạm thời có việc đi công tác, liền kêu cô đại diện ký.” trong tay của thư ký ôm một chồng tài liệu, miệt mài tìm ra hợp đồng đưa cho Diệp Thanh Vũ.

“Tôi biết công ty chúng ta và Lạc Thị bàn bạc về hạng mục mới, nhưng bên phía Lạc Thị không phải do giám đốc hạng mục cùng bên phía chúng ta giao nhận sao?Lần này làm sao lại đổi người?Vì sao không có ai thông báo với tôi?” Diệp Thanh Vũ nhận lấy hợp đồng, tiện tay mở đọc.

Trong ngữ khí tràn đầy sự không vui.

Diệp Thị căn bản cùng với Lạc Thị không có bất cứ làm ăn qua lại gì, hôm nay mới giao thiệp với Lạc Thị, Diệp Thanh Vũ rất hiểu rõ, với doanh nghiệp lớn như Lạc Thị, có thể tìm được một công ty tốt hơn Diệp Thị, nhưng khăng khăng… Lạc Thị đem hạng mục giao cho Diệp Thị…

Diệp Viễn Đông chẳng qua lợi dụng mối quan hệ liên hôn của Diệp Thanh Vũ với Lạc gia, Diệp Thanh Vũ cùng với với tam thiếu gia Lạc Thời có hôn ước, Lạc gia nhìn vào thân phận của cô, cũng sẽ kéo Diệp Thị lên một bước.

Quả nhiên… Diệp Viễn Đông chính là một thương nhân chỉ màng kiếm lợi, lợi dụng con gái mưu lợi cho bản thân, giống như Diệp Bạc Hâm nói, Diệp Viễn Đông vì công ty có thể bán con trai con gái.

Diệp Thanh Vũ làm việc cẩn thân chặt chẽ, ngày thường mặc dù rất nghiêm khắc, nhưng rất ít khi vô duyên vô cớ phát cáu, ít khi bởi vì công việc không thuận giận cá chém thớt cấp dưới, bây giờ lại nhẫn nhịn nộ khí, thư ký run rẩy cẩn thận nói: “Cái này… chúng ta cũng không rõ lắm, bên phía Lạc Thị căn bản không nói với chúng ta, chủ tịch chỉ giao cho tôi, nói Lạc Thị hôm nay phái người tới ký hợp đồng, nhưng không nói là ai.”

Diệp Thanh Vũ đi đến cửa phòng văn phòng, gập hợp đồng lại.

“Cô đi đến phòng trà xem thử cà phê Esmeralda lần trước tôi mang từ Hương Cách về có thể còn không, nếu có pha phin một cốc mang tới phòng hội nghị, nếu không có thì đổi cà phê Lam Sơn, nhớ rõ phải pha phin.”

“Vâng, tổng giám đốc.” Thư ký giúp cô kéo cánh cửa văn phòng ra.

“Tôi đi chuẩn bị chút tài liệu, cô trước tiên đem bọn họ tới phòng họp trước, nói bọn họ đợi một chút.” Diệp Thanh Vũ bước đến trước bàn làm việc, gập eo bắt đầu tìm tài liệu tương quan.

Vài phút sau, Diệp Thanh Vũ đẩy cửa lớn phòng họp ra.

"Xin lỗi, để mọi người chờ lâu rồi."

Diệp Thanh Vũ cười rất thanh lịch, nói chuyện cũng rất kiểu cách.

Ánh mắt lướt qua bàn dài màu đen, đối mặt với bóng lưng ngồi ở vị trí đầu tiên, Lạc thời ung dung ngồi ở đó, hai tay đặt lên bàn, cổ tay trái lộ ra mặt đồng hồ tinh xảo đắt tiền.

Một thân âu phục màu đen được cắt may vừa người khiến anh thoát ra khỏi phóng đãng bất kham trong ngày thường, nhiều hơn vài phần ý vị trưởng thành trầm tĩnh.

Nghe thấy lời khách sáo của Diệp Thanh Vũ, Lạc Thời nâng mắt lên, đôi đồng tử sâu đen nhánh nhiều hơn vài tia nghiền ngẫm.

139. Chương 139

"Là rất lâu rồi, tôi ở dưới lầu bị bỏ rơi nửa tiếng đồng hồ, thì ra đây là cách chị cả tiếp đãi khách sao?" Diệp Bạc Hâm ý cười tràn đầy, nâng ngón tay lên chỉ đồng hồ.

Qua vài ngày bôi thuốc bôi ngoài da, dấu vết cổ tay bị siết chặt dần dần tan đi, bây giờ chỉ còn lại vết tích nhàn nhạt.

Đeo đồng hồ lên, vừa hay có thể che giấu.

Diệp Bạc Hâm hôm nay mặc quần áo lót tơ lụa màu trắng tuyết, tay áo rộng rãi ôm lấy cổ tay, mờ mờ có thể nhìn thấy làn da trên cánh tay trắng nõn, bên dưới mặc một quần rộng chân màu trắng chất liệu rất tốt, cả người hiện lên nhỏ gầy mảnh khảnh, khuôn mặt sạch sẽ nhuộm một ý cười nhàn nhạt, toàn thân toát ra hơi thở thanh xuân có tinh thần phấn chấn mạnh mẽ.

Lạc Thời ngồi tại trước bàn dài hình bầu dục, đứng bên cạnh là trợ lý của anh.

Sau khi Diệp Thanh Vũ vào cửa, ánh mắt tự nhiên bị Lạc Thời nắm lấy, không nhìn thấy sau lưng trợ lý còn có một người.

Nghe lời nói, Lạc Thời hơi hơi nhếch mày, khoé miệng đong đưa nụ cười ý vị sâu xa.

Diệp Thanh Vũ nhìn theo nơi phát ra âm thanh, thấy Diệp Bạc Hâm đứng trước cửa sổ sát mặt đất, cửa sổ màu đen mun phía sau cô che phủ ánh sáng của những đám mây vào buổi sáng, đôi mắt đẹp lưu chuyển ánh sáng nhỏ vụn.

“Cô làm sao lên đây?”

Sắc mặt Diệp Thanh Vũ nhất thời biến thành vô cùng khó coi, lúc nãy cô đã đặc biệt kêu thư ký gọi điện cho phòng bảo vệ, tuyệt đối không được để cô lên đây

Diệp Bạc Hâm cười, hai tay khoanh lại trước ngực, đầu ngón tay vui thú đặt trên cánh tay phủi nhẹ, ánh mắt rơi trên bóng lưng cao thẳng của Lạc Thời.

“Cái đó phải nhờ vào anh rể rồi.”tiếng cười như chuông bạc êm tai “Anh rể, anh nói đúng không?”

Chỉ dùng đầu ngón chân nghĩ, Diệp Thanh Vũ cũng đoán được Lạc Thời giở trò quỷ.

Sắc mặt Diệp Thanh Vũ khó coi nhìn hướng Lạc Thời, cơ thể Lạc Thời ngửa ra phía sau, dựa vào lưng ghế, tay trái khéo léo xoay bút máy, thấp giọng cười.

“Cô ấy gọi tôi một tiếng anh rể, làm sao đây, tôi cũng không thể bỏ qua mặt mũi của cô ấy, phải không?”

Diệp Thanh Vũ cười lạnh, quay người đóng cửa lớn phòng hội nghị, bước đến vị trí chủ trì, “Pa ” một tiếng, tập tài liệu nặng nề đập xuống trên bàn màu đen.

“Nếu cô ta gọi anh một tiếng ông lớn, anh có phải sẽ giúp cô ta phóng hoả giết người không?” Hai tay Diệp Thanh Vũ chống trên bàn hội nghị, trong đôi mắt đều là ẩn nhẫn tức giận.

Lạc thời “Ha”một tiếng, tiện tay kẹp lại văn kiện, bàn tay lớn có đối xương rõ ràng đặt lên đầu gối.

Dưới bàn hội nghị, anh vắt lên hai chân, lắc lư đung đưa.

“Cô gọi tôi một tiếng ông lớn, tôi còn có thể miễn cưỡng suy nghĩ.”

“Ông lớn anh!” Diệp Thanh Vũ nắm chặt hai nắm đấm, dứt khoát đứng thẳng dậy.

Một đôi mắt đẹp đều là sau khi khiêu khích lưu lại tức giận, không biết là do tức giận hay là làm sao, hai má trắng nõn nhuộm một tầng đỏ.

Người đẹp tức giận lên, có một hương vị khác.

Lạc Thời sững sờ, thẳng thắn cười lên tiếng.

“Không ngờ cô ngày thường nghiêm túc nhẹ nhàng, mang một dáng vẻ thục nữ duyên dáng, nói lời còn rất dễ chơi, mắng người mang lời thô tục.” Lạc Thời nâng mắt nhìn cô, cười cong khoé mắt.

Lạc Thời tướng mạo tuỳ tiện không đứng đắn, xung quanh cơ thể mang đầy kiêu ngạo, vung tay đá chân lộ rõ vẻ phong lưu phóng khoáng, lời nói nhẹ nhàng giống như mưa nhỏ giọt rơi trên mặt nước, rất nhẹ rất thoả mái.

Xung quanh đôi mắt hơi mang chút đỏ, hình dáng mắt giống như hoa đào, lông mi dài, lông mày hướng vểnh lên, ánh mắt như say mà không say lúc cười giống như trăng lưỡi liềm, híp thành hai đường trăng lưỡi liềm cong cong, câu dẫn người khác.

Diệp Thanh Vũ thấy qua vô số đàn ông, lại chưa từng thấy qua người nào có thể mê hoặc người khác hơn anh, rõ ràng cái miệng kia ghét muốn chết, đối diện với đôi mắt đó, lại hận không được.

“Anh ít lời tâng bốc bản thân đi, đừng quên thân phận của bản thân, gọi anh một tiếng anh rể, anh còn thật sự xem mình là quan trọng rồi?Uổng công anh khoe khoang tư chất thông minh, bị người khác xem như cây giáo sai khiến cũng không biết.”

Diệp Thanh Vũ oán hận nghiến răng, nghĩ tới còn phải cùng Lạc Thị ký hợp đồng, sau này tránh không được chạm mặt, nói chuyện ít nhiều cũng phải lưu chút mặt mũi cho đối phương, đành phải nhẫn nhịn xuống tức giận.

Cô vừa bắt đầu đã biết miệng của Lạc Thời rất độc địa, thích trêu chọc người khác.

Bây giờ anh lấy thân phận nhóm hợp tác xuất hiện tại phòng hội nghị, vì vậy cô giải quyết việc chung, đối với anh nụ cười xinh tươi, duy chỉ không ngờ Diệp Bạc Hâm ở đây, hơn nữa là được Lạc Thời đem lên đây, cô làm sao có thể không tức giận?

Ngụ ý trong lời nói của Diệp Thanh Vũ là Lạc Thời bị người khác lợi dụng, xem như cây giáo tuỳ ý sai khiến, anh làm sao không nghe ra được?

Lạc Thời mỉm cười, ánh mắt có ý cười nhàn nhạt.

“Thân phận gì, vị hôn phu của cô?”

Diệp Bạc Hâm đứng một bên xem trò vui, phát hiện bả vai trợ lý của Lạc Thời đang hơi hơi run run.

Cô nhếch mày, rất muốn kêu anh đừng nhịn nữa, muốn cười thì cười thôi.

Lạc Thời là loại người miệng lưỡi nhanh nhẹn như dây cót, một bụng toàn lời mật ngọt, cùng một đám công tử a dua nịnh hót ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, bụng đen tối, da mặt dày, còn không biết xấu hổ,

cùng anh đấu khẩu, Diệp Thanh Vũ làm sao là đối thủ của anh?

"Anh đừng cố làm ra vẻ!Đừng cho rằng lấy thân phận tổng tài Lạc Thi ra, tôi sẽ sợ anh. Cha tôi muốn lợi dụng tôi lôi kéo anh, tôi sẽ không vì công ty mà bán rẻ bản thân đi.Anh rõ ràng biết bố tôi lòng dạ làm loạn, còn cùng Diệp Thị hợp tác, không phải là can tâm tình nguyện làm cây giáo cho người khác sai khiến sao?" Diệp Thanh Vũ bình tĩnh lại, nói chuyện có lý lẽ, câu chữ rõ ràng, còn thật sự khiến người khác tìm không ra lỗi sai.

Lạc Thời tuy có thú vị nhìn cô, đôi mắt lại cười mà như không cười, giống như một cái giếng cổ sâu thẳm, giọng nói dịu dàng từ từ từng câu hỏi: "Ồ?Lời nói này, trên người cô có giá trị gì, đáng để tôi can tâm làm cây giáo cho người khác?"

Sắc mặt Diệp Thanh Vũ biến đổi vành tai đều nhuộm một màu đỏ hồng.

Lạc Thời đang nói cô đánh giá cao bản thân rồi, cô tự mình đa tình, Lạc Thời cùng Diệp Thị hợp tác thương nghiệp đôi bên cùng có lợi, còn không phải vì quan hệ với Diệp Thanh Vũ cô, Lạc Thời anh mới xem trọng Diệp Thị.

Diệp Thanh Vũ xấu hổ và giận dữ trốn tránh ánh mắt ý vị sâu xa của anh, căng thẳng tới mức vô cùng luống cuống, so với lần đầu tiên nhận chức Tổng Giám Đốc bị cổ đông nghi ngờ chất vấn làm khó còn thấp thỏm bất an hơn.

Diệp Bạc Hâm cười nhẹ, hướng về phía Lạc Thời bước qua.

"Xem ra tôi bỏ lỡ rất nhiều trò hay rồi a, chị cả, chúng ta lát nữa ăn cơm, từ từ nói chuyện?"

"Diệp Bạc Hâm!Cô không sợ mất mặt, gọi ai là anh rể?" Diệp Thanh Vũ lạnh lùng trách mắng, đem mũi nhọn chỉ về hướng Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm không quan tâm cười, nâng mắt lên nhì Diệp Thanh Vũ "Tôi gọi anh rể của tôi, liên quan gì tới chị?"

"Phải không?Anh rể."

Từ góc độ của Diệp Bạc Hâm, có thể nhìn thấy… đôi mắt kia của Lạc Thời… càng đen sâu, ý cười dưới đáy mắt như có mực nước hoà vào nước sáng lạn càng ngày càng sâu, ngay cả khoé môi cũng không ngăn được cong lên.

"Đúng a, em dâu, tôi đang lo buổi trưa không có ai ăn cơm cùng a."

Khoé miệng của trợ lý bên cạnh co rút, lặng lẽ rủ mắt xuống, không nhìn đôi mắt phẫn nộ của Diệp Thanh

Vũ.

Đàn ông của gia đình khác đều là bảo vệ vị hôn thê của bản thân, vì sao tổng tài nhà anh kỳ lạ như vậy, liên hợp với em dâu bắt nạt vị hôn thê?

Hơn nữa… dường như còn chơi đến kinh khủng.

Nhìn thấy khuôn mặt biến xanh của Diệp Thanh Vũ, Diệp Bạc Hâm suýt chút nữa bật cười.

"Được rồi, vậy quyết định như vậy.Không làm phiền hai người bàn chuyện làm ăn nữa, tôi ra ngoài làm quen môi trường."

Diệp Bạc Hâm chậm rì rì hướng ra cửa đi, đi được vài bước, nhớ lại mình quên đồ, lại quay vào lại.

Cô nhặt túi xách trên ghế lên, hướng phía Lạc Thời cười "Anh rể, lát nữa gọi điện thoại cho tôi."

"Được." Lạc Thời sủng nhược cười, Diệp Bạc Hâm âm thầm trợn trắng mắt.

Xứng đáng là Lạc tam thiếu vượt qua trong đám vạn hoa phiến lá không dính người, kỹ năng trêu chọc em dâu đột ngột trương lên, quả nhiên không phải là đối với loại ánh mắt của anh có lực kháng cự, cô đã đổ nhào lên người anh rồi.

Hai người kẻ xướng người hoạ, Diệp Thanh Vũ tức giận tới mức sắc mặt biến đen, hận không thể đập cửa đi.

Diệp Bạc Hâm đi qua bên người Diệp Thanh Vũ, dừng lại một chút, dựa gần người cô.

"Chị cả, chị thua rồi, tôi ở phòng làm việc đợi chị." Diệp Bạc Hâm cố ý kích động cô.

"Cô!" Diệp Thanh Vũ toàn thân run rẩy, hai mắt trợn tròn vo, ngưng tụ trên người cô.

"Anh rể, lát nữa gặp." Diệp Bạc Hâm vẫy tay tay, đóng cửa lớn phòng hội nghị lại.

"Ha ha ha…" Lạc Thời thẳng thắn cười to, giọng cười tràn đầy từ tính vang to trong hội trường phòng hội nghị.

"Cười đủ chưa?" Diệp Thanh Vũ nghiến răng nghiến lợi, gương mặt tinh xảo vặn vẹo.

Đôi mắt Lạc Thời lan tràn ánh dịu dàng, đôi mắt hoa đào vốn dĩ bất cứ lúc nào cũng câu dẫn người khác, lúc cười lên, càng khiến người khác cảm thấy trong đôi mắt đó, toàn bộ đều tràn ngập dịu dàng chìm chết người.

Lạc Thời hiếm thấy được Diệp Thanh Vũ móp méo, cô ngày thường đều là một bức cao cao tại thượng, trạng thái không dễ xâm phạm, đối diện mới danh hoa tại ngoài của Lạc Thời, cô càng khinh thường.

Không ngờ rằng, vài câu nói của em gái cô liền có thể dễ dàng câu lân lửa giận.

Lúc trước anh có nói gì, cô đều không động khí.

Quả nhiên… vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

"Vì sao là anh tới ký hợp đồng?"Thấy anh dừng cười, Diệp Thanh Vũ mới hỏi điều bản thân nghi hoặc.

"Đúng lúc đi qua, bị em gái cô nhìn thấy, nói cô không cho cô ấy lên lầu, tôi liền phát lòng lương thiện, giúp cô ấy một tay, nói thế nào thì tương lai đều là thông gia mà." Lạc Thời hơi hơi híp mắt, rút điện thoại ra, liếc nhìn thời gian.

Lời anh thờ ơ không đếm xỉa tới nhưng lại khiến sắc mặt Diệp Thanh Vũ hơi biến.

"Ai kêu anh lo chuyện bao đồng?Còn nữa, quan hệ của hai người từ lúc nào biến thành tốt như vậy rồi?" Lúc trước khi cô cùng Lạc gia định thân, Diệp Bạc Hâm không quen biết Lạc Thời, chốc lát, cười châm chọc "Sẽ không phải… Anh đường đường tam thiếu gia cũng thích cô ta rồi chứ?"

"Cũng?" Lông mày rập của Lạc Thời hơi hếch lên, buồn cười nhì cô gái trước mặt.

Diệp Thanh Vũ dưới ánh mắt nhìn kỹ của Lạc Thời dần dần tháo chạy, toàn thân không tự do.

Anh mới tinh nghịch cười ý xấu "Tôi xem cô ấy thành em dâu, cô… sẽ không phải ghen rồi chứ?"

Vì một đại thiếu hoa hoa như anh mà ghen?

Diệp Thanh Vũ cô không có thuốc ghen.

Diệp Thanh Vũ không có ý định cùng anh khua môi múa mép, mở bản hợp đồng ra trên bàn hội nghị, nhanh chóng xem lướt qua một lần, xác định không có thiếu sót, mới vứt cho Lạc Thời.

"Lạc tổng, ký ước đi."

Lạc Thời nheo mắt, ngay cả xem cũng không xem, hướng về phía trợ lý ra hiệu một ánh mắt, trợ lý hiểu ý, đóng bản hợp đồng lại.

"Lạc Thời, anh có ý gì?Không phải đã bàn xong xuôi rồi sao?" Diệp Thanh Vũ tĩnh mịch nhìn chằm chằm Lạc Thời, muốn từ biểu cảm trên mặt anh nhìn ra manh mối.

Cơn nghiện thuốc lá của Lạc Thời dâng lên, rút ra hộp thuốc lá, trợ lý lập tức đưa cho anh bật lửa, châm lưa...

Bên môi Lạc Thời ngậm điếu thuốc, tiến gần qua.

"Lúc nãy là ai nói sẽ không bán rẻ bản thân, bây giờ gấp gì chứ?" Lạc Thời cắn điếu thuốc mập mờ không rõ nói.

Diệp Thanh Vũ không thể nào chịu đựng nổi, trầm giọng hỏi: "Rốt cuộc anh muốn như thế nào?"

Ngón tay giữa và ngón trỏ của Lạc Thời kẹp điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, đôi môi gợi cảm nuốt nhả những làn khói, Diệp Thanh Vũ nhíu mày nhìn đầu thuốc lá bốc lên khói trắng, nghiêng người từ dưới bàn lấy tàn gạt thuốc ra.

Lạc Thời nheo mắt cười, móc thẳng nhìn chằm chằm má cô, trước lúc cô lộ ra biểu cảm chán ghét, cười nhẹ giơ tay ra, nhận lấy tàn gạt thuốc cô đưa tới.

Không biết là cố ý hay vô ý, ngón tay khô nhẹ chạm vào mu bàn tay của Diệp Thanh Vũ, Diệp Thanh Vũ chấn động, ánh mắt hơi lạnh, nhanh chóng thụt tay về.

Lạc Thời gạt đi tan thuốc, cơ nghiêng về phía trước, năm ngón tay gõ trên mặt bàn.

Trong chóc lát cười nhẹ, ánh mắt nhàn nhạt.

"Tôi không cầm bản hợp đồng."

"Anh không phải tới ký ước sao?" Ánh mắt Diệp Thanh Vũ nhất thời biến đổi, làm sao có thể quên mang bản hợp đồng được, với loại người như bọn họ, làm ăn bàn khoảng một trăm việc, không thể nào phạm phải lỗi đơn giản như này được.

Trừ phi...

"Lạc Thời!Anh chơi tôi?" Diệp Thanh Vũ dứt khoát đứng dậy, hại cô uổng phí thời gian lên người anh.

Lạc Thời ha ha cười, lấy điện thoại bỏ lên bàn, một tay kéo bản hợp đồng Diệp Thanh Vũ đưa tới, xoay vòng, vứt quay lại.

"Tôi cũng không nói tới ký hợp đồng a. Là cô hiểu lầm rồi, tôi cũng nói với cô rồi, là em gái cô lôi tôi vào đây, kêu tôi giúp cô ấy một tay, vì vậy tôi mới hạ mình tôn trọng.Nếu không cô cho rằng tôi cả ngày nhàn nhã không có việc gì làm sao? Trường hợp này vốn dĩ là không do tôi phụ trách, hay là…" Lạc Thời cong môi cười, ánh mắt trần truồng rơi trên người Diệp Thanh Vũ "Cok cho rằng tôi sẽ vì cô, tự thân qua hỏi một hạng mục nhỏ như thế này sao?"

Diệp Thanh Vũ cười lạnh, đầu ngón tay cầm lấy bản hợp đồng, bỗng nhiên ôm lấy tập tài liệu quay người bước đi.

Thư ký đẩy cửa lớn phòng hội nghị ra, trong tay bưng một ly cà phê pha phin, mù mịt khói trắng, toả ra hương thơm đậm đà.

Diệp Bạc Hâm suýt chút nữa va phải, thư ký hiển nhiên không biết sau cửa có người, bị doạ vội vàng lùi ra sau.

"Tổng Giám Đốc, cà phê tới rồi…"thư ký nhìn thấy cà phê không có tràn ra ngoài, nhẹ nhàng thở một hơi, từ từ nâng mắt lên, nhìn Diệp Thanh Vũ.

"Tổng Giám Đốc!" Thư ký kinh hãi nhìn cô, sau đó lại dè dặt nhìn thấy Lạc Thời ngồi trước bàn hội nghị.

Diệp Thanh Vũ hướng về phía Lạc Thời nhếc mày cười, uống một nửa ly cà phê trong tay thư ký "Tiễn khách!"

Lạc Thời nhìn chằm chằm vào bóng lưng rời đi của cô, nhếch mày, "Ha!mang móng vuốt của mèo hoang? Quả nhiên vẫn là lớp nguỵ trang bức xé trên mặt có vẻ chơi vui hơn."

Lạc Thời đứng dậy, thấp đầu chỉnh lại tay áo.

"Đúng rồi, cậu gọi cho giám đốc phụ trách hạng mục này tới ký ước."

Trợ lý sững sờ, "Bây giờ?"

Đây chẳng phải là cố ý chọc tức người ta sao?

"Nếu không đợi tới năm sau?"Lạc Thời nâng mắt nhìn anh, nheo ánh mắt nguy hiểm.

140. Chương 140

Lạc Thời đứng dậy, cuối đầu chỉnh lại cửa tay áo.

"Đúng rồi, anh gọi cho quản lý phụ trách hạng mục này, bảo anh ấy đến ký hợp đồng."

Trợ lý ngẩn người, "Bây giờ?"

Thế này không phải là cố ý chọc tức người ta sao?

"Hay là đợi đến năm sau?" Lạc Thời ngước mắt nhìn anh ta, nheo mắt tỏ vẻ nham hiểm.

Diệp Thanh Vũ đi tới phòng họp, sắc mặt không được tốt, trợ lý từ khu văn phòng chuyên thuộc đứng lên, không nói gì cả.

"Có chuyện gì?" Diệp Thanh Vũ cầm tài liệu đập xuống bàn làm việc của cô.

Trợ lý nhìn cô một cái, chỉ vào trong phòng làm việc, nói: "Tổng giám đốc, vừa nãy thư ký mà Lạc tổng đưa tới đã vào phòng làm việc của cô, vì là người của Lạc tổng đem tới, cô ấy lại kiên quyết đòi vào, chúng tôi quả thật không chặn được…"

Trợ lý giọng càng lúc càng nhỏ đi, Diệp Thanh Vũ chau mày: "Lạc Thời từ lúc nào đã đưa tới một thư ký?"

Trợ lý ngẩn ngơ, mặt biến sắc, lẽ nào anh ta làm sai rồi, nhưng cô ấy quả thực đã đi cùng Lạc tổng tới, hơn nữa còn nói là thư ký của Lạc tổng.

Anh từ lúc vào công ty đã đi theo tổng giám đốc Diệp, luôn là trợ thủ đắc lực của cô, quá hiểu Lạc tổng là vị hôn phu của tổng giám đốc Diệp, vì thế mới thả cho một cô gái đi vào.

"Cô ấy… vừa nãy từ phòng làm việc đi ra… có gì không đúng sao ạ?"

"Diệp Bạc Hâm!" Diệp Thanh Vũ hạ giọng chửi rủa, đang trước mặt trợ lý, ném "Thịch" một tiếng lên cửa của phòng làm việc.

Diệp Bạc Hâm ngồi tại vị trí chuyên thuộc của Diệp Thanh Vũ, bàn làm việc trước mặt sắp xếp sẵn một máy tính của Đài Loan, còn có ipad đời mới nhất của apple, bao da màu đỏ, quả nhiên rất phù hợp với gu của Diệp Thanh Vũ, rất lố lăng!

Chồng tài liệu trước mặt đã phân loại gọn gàng, kẹp tài liệu màu xanh, kẹp tài liệu màu đỏ, kẹp tài liệu màu xám, Diệp Bạc Hâm không kịp nhìn.

Tiện tay giở ra đọc, xem lướt qua nhanh chóng, trong mấy phút ngắn ngủi, đã nắm được cơ bản những hạng mục lớn trước mắt của Diệp Thị.

Nghe thấy âm thanh đóng cửa vang trời truyền đến, Diệp Bạc Hâm biết Diệp Thanh Vũ quay lại rồi, nhấp nhấp đôi môi, lại đến đầu cũng không ngẩng lên, lạnh lùng tiếp tục đọc.

Diệp Thanh Vũ tức đến mức toàn thân run rẩy, mấy sợi tóc mai rơi xuống bên má, đôi mắt lại lạnh lùng, giống như người phụ nữ tùy tiện đâm thủng đôi chân trên bàn làm việc, xấc xược ngả người trên chiếc ghế xoay.

Ngoài Diệp Bạc Hâm ra, cô ta chưa nhìn thấy danh môn thục nữ nào dáng vẻ giống như cô ấy, động tác thô tục, không hề được dạy dỗ.

"Diệp Bạc Hâm! Ai cho cô lật tung đồ của tôi lên?" Diệp Thanh Vũ bước mấy bước đến trước bàn làm việc, giật lấy tài liệu trong tay cô, ném mạnh xuống mặt bàn.

Sắc mặt Diệp Thanh Vũ đã không thể dùng lời nào để diễn tả được nữa, rạng rỡ, vô cùng ưu tú...

"Đồ của chị?" Diệp Bạc Hâm từ từ dựa vào cô ta, hơi nheo mắt, trong đôi mắt sáng, chứa đựng sự mỉa mai chế nhạo, "Diệp Thanh Vũ, chị nên phân biệt cho rõ, là mẹ con chị đã cướp đi hạnh phúc thuộc về của gia đình chúng tôi. Một điểm một giọt, tôi đều sẽ giành lại được, một phần cũng không để lại cho chị."

Diệp Bạc Hâm bỏ hai chân xuống, đứng lên, hai tay chống lên mặt bàn, cười lạnh nhạt, ngón tay gõ gõ trên mặt bàn, "Bao gồm cả chỗ ngồi này, tôi sớm muộn cũng đá hất cô ra."

Diệp Thanh Vũ bị cô ép đến lùi về sau, loạng choạng hai bước, hai tay ôm chặt tập tài liệu trước ngực.

Mắt trừng to như quả chuông đồng hồ, cũng không phải là dọa người, mà là đang căm hận.

"Diệp Bạc Hâm, tôi sẽ không để lại cho cô đâu!"

"Ồ?" nụ cười trên khuôn mặt Diệp Bạc Hâm từ đầu đến cuối đều không đổi, đã sớm quen rồi, hoặc là không thèm để ý đến, cô có kỹ xảo biểu diễn phi thường, đối diện với bất kỳ yêu ma quỷ quái gì, đều có thể đủ vững tâm trước sóng lớn, cô cười dịu dàng: "Chị cả à, chúng ta cứ chống mắt lên xem thử?"

Diệp Thanh Vũ ấn số điện thoại bàn của phòng thư ký.

"Hàn Vân, tới đây ngay đi."

Vừa bỏ điện thoại xuống, cửa của văn phòng đã có tiếng gõ cửa vang lên, nhưng xem chừng hiệu suất rất

cao.

Người bước vào là thư ký khi nãy mang cà phê vào văn phòng, cô ấy vừa tiễn Lạc tổng, quay lại khu vực văn phòng, chưa kịp ngồi xuống đã nhận được điện thoại của Diệp Thanh Vũ, nghĩ tới vừa nãy trong phòng làm việc, tổng giám đốc khiêu khích đổ cả nửa ly cà phê, cô ấy đã không kiềm được cơn sợ hãi.

"Đưa cô ta tới bộ phận phát triển, bảo quản lý Lý sắp xếp công việc cho cô ta."

Nghe thấy lời Diệp Thanh Vũ nói, thư ký mới phát hiện bên cạnh mình có một người đang đứng.

Nhưng… cô gái này không phải là người Lạc tổng đưa tới sao?

Sao lại ở lại Diệp Thị làm việc?

"Đợi đã, tôi không có hứng thú với bộ phận phát triển, Diệp Thanh Vũ, tôi muốn làm trợ lý của cô." Diệp Thanh Vũ là nòng cốt của công ty, phụ trách kinh doanh ngày thường, làm trợ lý của cô ta, có nghĩa là mỗi ngày đều được tiếp xúc với những hạng mục trọng đại mà ban giám đốc công ty quyết sách, thâm nhập vào nòng cốt công ty, mới là thứ trước mắt cô cảm thấy hứng thú nhất.

Diệp Thanh Vũ đang đánh máy tính, nghe thấy mấy lời đó, nghi ngờ nhìn cô một lượt, cô ta không nghĩ rằng Diệp Bạc Hâm là chị em ruột thịt với cô, phải luôn luôn hòa thuận, giúp đỡ lẫn nhau, điều đó chỉ có thể lừa được đứa trẻ ba tuổi.

"Cô không có quyền chọn lựa, hoặc là đến bộ phận phát triển, hoặc là rời khỏi đây." Diệp Thanh Vũ mặt vô cảm, nói.

Giá trị lợi dụng của Diệp Bạc Hâm nằm ở độ nhạy bén khi quan sát thi trường đang là thứ mà bộ phận phát triển cần, cô đã đến đây, vậy phải chuẩn bị sẵn tâm lý, hàng hóa vô ích mà gửi đến cửa, không cần là không cần.

Những ngày cô đơn và nhàm chán, bắt đầu từ trong nắng sớm, trước sau như một, không thể thay đổi.

Chớp mắt Diệp Bạc Hâm đến Diệp Thị làm việc cũng đã được năm ngày, trong năm ngày này, vì là người mới, cô bị người khác bắt nạt, trưởng phòng không biết có nhận chỉ thị của Diệp Thanh Vũ hay không, mà đối với Diệp Bạc Hâm sắc mặt không có chút gì tốt đẹp, suốt ngày vênh mặt hất hàm sai vặt.

Phòng phát triển hơn mười người, mỗi người trên tay đều có hạng mục, Diệp Bạc Hâm vừa vào công ty, đối với ngành xây dựng không có chút mảy may hiểu biết nào, khi trước có tra qua tư liệu, nhưng chỉ là hạng mục lớn gần đây của Diệp Thị và phân tích xu hướng trong tương lai.

Quản lý Lý giao cô cho một sinh viên tốt nghiệp khóa này vừa vào công ty được ba tháng tên Tô Hòa, tốt

nghiệp loại giỏi, cực kỳ thông minh nhanh nhạy, công việc đến tay đều giải quyết rất nhanh, nhưng ở một nơi mà nhân tài nhiều như Diệp Thị, bằng tốt nghiệp ở trường đại học danh tiếng của cô ấy cũng chỉ giống như một tờ giấy thải, tất cả đều lấy năng lực và công trạng ra để nói.

Tuổi đời còn trẻ, lại không có chỗ dựa, Diệp Bạc Hâm và Tô Hòa tự nhiên mà phải chịu sự loại trừ của cả phòng.

Thế là Diệp Bạc Hâm và Tô Hòa hai người trở thành một đội, cùng nhau tạo niềm vui trong cực khổ, cùng nhau lên ca, cùng nhau tan ca.

Tô Hòa khi trước chịu không ít ấm ức, vừa tốt nghiệp đại học, không hiểu được quy tắc nơi làm việc, không hiểu nhân tình thế sự, giúp người mà lại chịu không ít oan ức.

Lần này Diệp Bạc Hâm đến, quả quyết rằng cô đã tìm được người bạn cùng chung chí hướng.

Xết về tuổi tác, Diệp Bạc Hâm lớn hơn Tô Hòa hai tuổi.

Phòng phát triển ở tầng 17, văn phòng tổng giám đốc ở tầng 20, Diệp Bạc Hâm thỉnh thoảng hay tản bộ qua các bộ phận khác, nhưng không có cơ hội lên tầng 20, tính ra, sau khi cô tới bộ phận phát triển, cũng không gặp lại Diệp Thanh Vũ nữa.

Diệp Thanh Vũ không biết có phải là quên mất cô rồi hay không, bỗng nhiên không tìm cô để kiếm chuyện nữa, điều này rất không hợp lý.

“Ey, người mới tới, hôm nay trước buổi trưa, phải đem hết phần tư liệu này ra sắp xếp lại, nhập số liệu vào trong bảng kê khai. Phần này là phương án phân tích tính khả thi cho tòa nhà thương mại của huyện Hóa Mỹ vào năm ngoái, cô theo thường lệ làm thêm một bản nữa.”

Một nhân viên kì cựu trạc khoảng 30, ăn mặc hợp mốt, trang điểm kĩ càng, nhưng lại không che nổi quầng thâm đen trên mắt, hai tay giơ phần tư liệu lên, ném xuống trước mặt Diệp Bạc Hâm, thản nhiên nói chuyện, vốn dĩ là việc của cô ta, nhưng lại đẩy cho Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm không đếm xỉa tới cô ta, đầu ngón tay nhanh chóng gõ trên bàn phím, người phụ nữ đó hừ một tiếng, rồi xoay mông đi mất.

“Quá đáng lắm rồi, người nhân viên kì cựu ấy, cậy mình và quản lý Lý có chút quan hệ, ngày ngày đều lượn lờ trước mật chúng ta, trưng ra bộ mặt cao ngạo đáng ghét, cũng chỉ giống như chúng ta, đều là nhân viên của xông ty thôi. Thấy chúng ta là người mới thì bắt nạt, hôm nào cũng đem công việc của mình ném cho người khác làm. Bây giờ gần 12 giờ rồi, còn bảo trước buổi trưa hôm nay phải làm xong, đây không phải là tuyên bố làm khó dễ người khác sao?”

Bàn làm việc của Tô Hòa và Diệp Bạc Hâm liền kề nhau, hai người ngẩng đầu là có thể thấy được đối

phương, người phụ nữ đó vưùa quay người đi, Tô Hòa đã hầm hừ phàn nàn thay Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm nhìn chằm chằm vào số liệu trên máy tính, nói: "Tô Hòa, tai vách mạch rừng, mặc dù chuyện của An Bối Kì và quản lý Lý, mọi người đều đã ngầm biết cả, nhưng không ai dám tố cáo, ai cũng giả ngốc, cô đừng lấy chuyện ấy ra mà nói, bị người khác nghe được, người chịu thiệt là cô. Cô vào nghề cũng ba tháng rồi, mấy chuyện thế này, cô cũng nên hiểu."

Tô Hòa chép chép miệng, dịu dàng nói: "Yên tâm, tôi chỉ nói với cô mà thôi, cũng không dám nói với người khác đâu."

Diệp Bạc Hâm than vãn, "Cô sao lại tin tôi như thế? Chúng ta mới quen biết mấy ngày, cô đã không sợ tôi mách lại với quản lý Lý, bán đứng cô sao?"

Tô Hòa cười, "Cô sẽ không vậy đâu, tôi có thể nhìn ra cô căn bản không thèm tranh luận với bọn họ. Bọn họ mỗi lần ném công việc cho cô, cô đều không nói gì, lại có thể làm tốt hết cả."

Diệp Bạc Hâm liếc mắt, "Tôi giúp bọn họ, là vì tôi muốn nâng cao năng lực làm việc của bnả thân, bất cứ cơ hội nào có thể học tập rèn luyện, tôi đều sẽ không bỏ qua."

Gần một giờ, Diệp Bạc Hâm cuối cùng cũng sắp xếp xong đống tư liệu, dựa lưng vào ghế, thư giãn cơ thể, đấm đấm vào cái cổ còn ê ẩm.

Tô Hòa nằm dài trên bàn ngủ, cô ấy nói phải đợi Diệp Bạc Hâm cùng đi ăn cơm trưa, kết quả cùng Diệp Bạc Hâm trò chuyện, đang nói thì đã ngủ mất rồi.

Phía sau tâng một của tòa cao ốc là nhà ăn nhân viên, nấu nướng cũng không tệ, vì vậy người ăn cơm trưa đều rất đông, gần một giờ, cửa tiếp thực trong nhà ăn vẫn còn đồ ăn, trong đại sảnh còn lại không ít người.

Diệp Bạc Hâm cùng Tô Hòa đã chọn xong cơm, tìm một chỗ ít người ngồi xuống.

Ti vi tinh thể lỏng treo trên tường đang phát bản tin thời sự buổi trưa, một tuần trước, một cô nhi viện bị phơi bày sự thật, một quan chức nào đó lợi dụng chức vụ để trục lợi, biến cô nhi viện thành nơi các quan lại quyền quý, thương nhân giàu có đến chơi với trẻ em, viện trưởng đã sa lưới, quan viên đó cũng đã thất thế, bị truy nã để quy án. Trên bản tin còn xuất hiện hình ảnh khuôn mặt của quan chức đó bị đập trên gạch men sám hối trước công chúng xã hội, khóc lóc kể lể, suýt chút nữa khiến người khác vội tin rồi. Nhưng cơn phẫn nộ của công chúng không phải mấy câu sám hối là có thể làm dịu lại.

"Thật quá đáng, bọn người này lương tâm đều bị chó tha hết rồi sao? Bọn trẻ còn nhỏ tuổi, bọn chúng là cầm thú sao, sao lại nỡ ra tay? Bọn trẻ còn nhỏ vậy mà đã phải chịu đựng mấy chuyện này, sau này nhất định sẽ còn lưu lại ám ảnh trong tâm trí, làm sao mà bọn trẻ sống được đây? Vốn dĩ chúng nó còn nhỏ đã mất đi cha mẹ, bị cha mẹ ruồng bỏ đã đủ đáng thương lắm rồi, tại sao còn phải chịu đựng những chuyện dơ bẩn như thế này?"

Tô Hòa mắt rưng rưng, giận dữ dầm cơm trong chén, tiến hành dùng lời lẽ để kết tội bọn phạm pháp trong bản tin.

Diệp Bạc Hâm chăm chú nghe, không hề có ý kiến.

Thế giới này vốn dĩ đã không có công bằng, có người sinh ra đã được ngậm muỗng vàng, có người sinh ra trong khu ổ chuột, từ lúc sinh ra đời đã đứng ở vạch xuất phát không giống nhau, có những người suốt một đời cũng không có cách nào thoát khỏi giai cấp của bản thân, có người lại sống mơ mơ mang màng, chơi đùa suốt kiếp người.

Người khổ cực ngàn ngàn vạn vạn, ai lại có thể hạnh phúc hơn ai mấy phần.

Rất nhiều trẻ em bị xâm hại tình dục, cô nhi viện ấy bị người khác vạch trần ra, Ở một mức độ khác cũng được xem là may mắn với những đứa trẻ ấy, ít ra, chúng đã thoát khỏi cơn ác mộng, nhưng trong bóng tối, lại còn bao nhiêu vụ dơ bẩn như vậy nữa, chúng không có cách nào cầu cứu thế giới bên ngoài, chỉ có thể từng chút từng chút một mất đi hy vọng sống, mãi mãi vùng vẫy trong vực thẳm đen tối.

"Loại người này phải nên lôi đi bắn chết rồi, còn kháng án cái gì nữa? Chết mười lần cũng không đủ đền tội!"

Tô Hòa rốt cuộc vẫn còn tính trẻ con, vừa bước vào xã hội, mấy chuyện bẩn thỉu này gặp quá ít, vì thế cô ấy sẽ thấy bất bình… không giống như cô, đối với mấy chuyện thế này, đã quá quen rồi.

"Có lẽ, người này chỉ là kẻ chết thay." Diệp Bạc Hâm lạnh lùng thốt ra câu, Tô Hòa nghi mình đã nghe nhầm rồi, dừng những lời mắng chửi bất bình.

"Cô nói gì? Cái gì mà kẻ chết thay?"

"Không có gì." Diệp Bạc Hâm lắc đầu, có lẽ… cô không nên làm vấy bẩn sự đơn thuần của Tô Hòa.

Cuộc tấn công tình dục này, Thẩm Tư Á mấy ngày trước đã nói qua với cô rồi.

Thẩm Tư Á nghi ngờ, vụ án cô nhi viện, sau lưng còn có ẩn tình, những quan viên dính líu còn nhiều hơn nữa, rốt cuộc có hơn một trăm trẻ mồ côi ở cô nhi viện, có thể tiến hành phạm pháp với chúng, nhưng lại có thể dán miệng tất cả lại, từ trong việc kiếm chác món hời kết sù, một giọt nước cũng không lộ ra tiến hành nhiều năm như thế, không phải một tên quan chức là có thể làm được.

Sau lưng, liên kết thành một mạng lưới lớn, vì tiền mà mất hết nhân tính.

Diệp Bạc Hâm đã hỏi Thẩm Tư Á, cô ấy vì sao lại biết được?

Thẩm Tư Á nói, phơi bày vụ án này chính là một phóng viên tạp chí xã hội timi của bọn họ, vị phóng viên này tinh thần trọng chính nghĩa mãnh liệt, nhìn không thuận mắt bầu không khí không lành mạnh trong xã hội, dám đối đầu với quan chức, sau khi xảy ra chuyện, một quan chức nào đó thất thế, tổng biên tập cũng ngửi được mùi vị bất thường, bảo phóng viên ấy đừng tra thêm nữa, phóng viên ấy hình như không cam tâm, nhất định phải ràng buộc những kẻ đó bằng luật pháp.

"Tư Á, đừng lội vào vũng nước đục này, tôi không phải đang đùa với cậu, quá nguy hiểm rồi, tôi không muốn cậu xảy ra chuyện."

Đối với mấy lời Diệp Bạc Hâm nói, Thẩm Tư Á khó mà không bác bỏ lại.

Hôm nay lại lần nữa xem được bản tin, Diệp Bạc Hâm trong lòng cảm thấy bất an, cảm thấy có gì đó không đúng, Thẩm Tư Á không phải người dễ bị thuyết phục như thế, dù cho có mạo hiểm, chuyện cô ấy muốn làm, nhất định sẽ dùng cả tính mạng để làm.

"Bạc Hâm, cô làm sao thế? Sắc mặt sao lại khó coi vậy?" Tô Hòa hỏi.

"Không có gì, tôi đi gọi một cuộc điện thoại." Diệp Bạc Hâm xua tay, rời khỏi nhà ăn, liền gọi điện cho Thẩm Tư Á.

141. Chương 141

"Tư Á, cậu bây giờ đang ở đâu?" điện thoại vừa kết nối, Diệp Bạc Hâm đã đổ ập xuống đầu mà chất vấn, cô quả thực lo lắng cho tính cách của Thẩm Tư Á, làm việc hoàn toàn dựa vào nhiệt huyết, hết sức liều lĩnh.

Tiếng còi ô tô vang đến bên tai, hình như còn kèm theo tiếng gió.

"Hơ, làm gì đấy? Tôi đang làm việc." âm thanh hòa cùng tiếng gió, xào xạc bên tai, âm lượng hơi nhỏ.

"Bên cậu có tiếng gì đấy?" Diệp Bạc Hâm chau mày.

Thẩm Tư Á nhấn vô-lăng một lát, chiếc xe rẽ thành hình vòng cung, lơ là hỏi: "Ừ, tôi đang lái xe, hôm nay gió hơi lớn, có phải là nghe không rõ không?"

Nói đến khúc sau, âm lượng bỗng to lên.

Diệp Bạc Hâm nghĩ thầm, hỏi: "Mấy ngày trước vụ án cô nhi viện đó, cậu bây giờ có phải đang theo dõi?"

Thẩm Tư Á dừng lại chút, bỗng bật cười ha ha, "Hết rồi, cậu yên tâm được rồi, tôi biết chừng mực."

Diệp Bạc Hâm ánh mắt nghi ngờ, "Nếu cậu nhất định phải điều tra, thì nói trước với tôi một tiếng, tôi giúp cậu, đừng có một mình tự đi vào chỗ nguy hiểm."

Sống tại Diệp gia, lại ở bên cạnh Tô Uyển, trên tay cô có một số trợ thủ nhất định.

Lại không được, cô có thể cầu cứu Tô Uyển, nhưng không thể để Thẩm Tư Á một mình gặp nguy hiểm.

...

Vượt ngoài dự đoán của Tô Hòa, công việc trên tay Diệp Bạc Hâm rất nhanh, năng lực học tập của cô rất mạnh, trước khi tan ca, cô kiểm qua một lượt phương án phân tích tòa nhà thương mại Mỹ Hóa, như thường lệ, một phân tích dự án cho đấu thầu tuần tới đã được thực hiện.

Đến An Bối Kỳ muốn làm khó cô cũng phải nghi ngờ nhìn cô mấy lần, ném ra mấy lời chua ngoa, cầm lấy bản phân tích hạng mục vừa làm xong quay ngoắt mông đi đến chỗ quản lý Lý tranh công.

Tô hòa vẫn còn rất bận bịu, từ một đống tài liệu ngẩng đầu lên, khuộn mặt giận dỗi.

"Bạc Hâm, đó là thành quả cả buổi chiều vất cả của cô, sao lại dễ dàng đưa cho mụ già ấy?"

Diệp Bạc Hâm từ trong ngăn kéo lôi ra một hộp trà mới, mở ra... rót vào trong ly, định đi đến phòng trà nhâm nhi ly trà, nghe bản tin, từ từ ngước mắt lên.

"Tôi vừa vào công ty, không cần phải bộc lộ tài năng, tránh bị người khác ghen ghét. An Bối Kỳ cho tôi cơ hội để rèn luyện, tôi muốn còn không được nữa. Cô ta chính là thấy tôi vừa mới vào, cho rằng tôi làm không được mới ném cho tôi. Phân tích phương án nếu đã hoàn thành rồi, đó là phải công nhận năng lực của tôi."

"Nhưng nếu không hoàn thành thì sao?" Tô Hòa vẫn lo lắng.

Diệp Bạc Hâm nhếch mày cười, nhìn về phía văn phòng quản lý đang đóng chặt cửa.

"Nếu không làm xong, trách nhiệm do cô ta tự mình chịu lấy, suy cho cùng... cái gì tôi cũng không làm, ai sẽ tin tưởng một người vưùa mới vào công ty, có thể đơn độc làm ra một báo cáo phân tích hạng mục."

Thực sự thì, trước mắt cô quả thực không có năng lực, nhưng mà cô đang cầu cứu sự giúp đỡ từ người khác.

Buổi tối, bầu trời ảm đảm, những đám mây đen tụ tập trên bầu trời, một thành phố, sa vào màu xám mênh mông của thế giới.

Từ tòa cao ốc nhìn xuống, dòng xe chen chúc, mở đèn chiếu sáng, ánh đèn rực rỡ.

Gần tới giờ tan ca, quản lý Lý theo lệ thường lại tìm cô để lmà phiền, bê một chồng tài liệu đưa cho cô, bảo cô tối nay trước 12 giờ gửi cho anh ta, hội nghị thường kỳ vào thứ hai sẽ dùng đến.

Gần tan ca lại bị chặn lại, đến năm ngày rồi, mỗi ngày đều phải tăng ca đến tối, hai ngày trước Tô Uyển phát hiện ra cô đi sớm về muộn, gặng hỏi mãi mới biết cô đến Diệp thị làm việc, liền tức giận suốt hai ngày không nói chuyện với cô.

"Sao lại thế này? Ngày ngày đều tìm việc cho cô làm, không cho cô tan ca, cũng không thấy đưa cho cô một đồng tăng ca." Tô Hòa vốn dĩ cho rằng, bản thân vừa vào công ty bị gây khó dễ đã là sự hành hạ vô nhân đạo lắm rồi, bây giờ có người để so sánh rồi, mới biết những gì Diệp Bạc Hâm đối mặt, quả thật là quá hà khắc.

Diệp Bạc Hâm sau khi tốt nghiệp hai năm, cô làm việc tại Hoàng Vũ media, thời gian làm việc tự do, cô đã quen với cuộc sống thoải mái, bây giờ trải qua cuộc sống liên tục bận rộn, từ từ cảm thấy chán ghét, dự tính phải bước vào thời kì mệt mỏi rã rời rồi.

"Không sao, cô tan ca trước đi."

Tô Hòa đứng trước cửa sổ, nhìn bầu trời mưa lất phất, gió thổi làm lá cây trong một khu cách đó không xa rung rinh không ngừng, lá khô cuộn tròn lại, bị thổi bay trong không trung.

"Thôi vậy, tôi ở lại cùng cô, cho dù tôi về nhà cũng chỉ có một mình." Tô Hòa tần ngần nói, cô ấy là từ một gia đình nghèo khổ ở nông thôn thi đậu vào đại học F, ở thành phố thuê một căn phòng nhỏ, trải qua cuộc sống tạm bợ.

Diệp Bạc Hâm ngước mắt nhìn Tô Hòa một cái, không nói gì.

Đồng nghiệp lần lượt ra về, trong phòng làm việc chỉ còn lại Diệp Bạc Hâm và Tô Hòa.

Ánh đèn trắng trên đỉnh đầu chiếu xuống thứ ánh sáng chói lòa.

"Mưa rồi." Tô Hòa nói bẩm bẩm.

Ngoài cửa sổ, từng giọt mưa rơi rả rích, mưa từ từ nặng hạt, bầu trời mênh mông như được trải một lớp màn màu trắng xám, giống như những hạt ngọc trai màu trắng, được kim chỉ xuyên lại thành một màn hạt.

Trận mưa này rất lớn, xua tan đi nhiệt độ oi bức ban ngày, đến không khí cũng mát mẻ đi không ít, mang hương vị của một cơn mưa rào.

7 giờ rưỡi, trời đã tối hẳn, mưa mỗi lúc mỗi to, đoán chừng một tiếng đồng hồ nữa cũng chưa tạnh được.

Diệp Bạc Hâm thu dọn đồ đạc, cùng Tô Hòa ra khỏi phòng làm việc, tắt đèn, khóa cửa…

Tòa cao ốc đồ sộ hơn ba mươi tầng này, trong màn mưa mù mịt, loáng thoáng còn mấy phòng vẫn sáng đèn, cửa sổ tầng 17, đèn đã tắt, hòa vào trong bóng tối.

Buổi tối, đèn cảm ứng ở hành lang theo tiếng sáng lên, tầng lầu trống vắng yên tĩnh đến mức đáng sợ, Tô Hòa từ nhỏ ở dưới quê nghe bà ngoại kể về vô số những câu chuyện ma quỷ, sau này đi học, lại nghe bạn học làm ra vẻ huyền bí kể về chuyện ma trong khuôn viên trường, bây giờ tự dưng cảm giác lạnh sống lưng, hình như có người đang nhìn theo mình.

Cảm thấy Tô Hòa nắm chặt cánh tay của mình, cùng cô ấy tăng ca mấy ngày, Diệp Bạc Hâm biết cô ấy đang ngjĩ gì, im lặng mỉm cười, kéo cô ấy đi vào thang máy.

"Bạc Hâm, cô nói xem nếu chúng ta bị nhốt trong thang máy, vậy thì phải làm sao đây? Vả lại… tôi đã nghe nhiều câu chuyện ma về thang máy…" chỉ nghĩ đến thôi, Tô Hòa đã cảm thấy da đầu ngứa ran, nép bên người Diệp Bạc Hâm, hai mắt nhắm chặt, đến tấm gương trên tường cũng không dám nhìn, chỉ sợ nhìn thấy thứ gì đó không nên thấy.

Quỷ ư?

Diệp Bạc Hâm nhấp môi.

Đã từng, cô cũng từng sợ, nhưng bị khep lại từ lâu rồi, cô đã quen rồi.

Cô nên cảm ơn bà ngoại tốt của cô, nếu như không phải bà ấy nhốt cô trong một căn nhà nhỏ u ám đáng sợ sau núi, cô mất tích ba ngày mà không ai phát hiện, cô hôm nay cũng sẽ không to gan đến thế.

"Yên tâm đi, trong phòng giám sát và điều khiển có người nhìn thấy mà, xảy ra chuyện rồi, bọn họ sẽ phát hiện đầu tiên. Hơn nữa, khả năng thang máy xảy ra chuyện rất ít, còn an toàn hơn cả máy bay, thang máy trong tòa nhà này vận hành thường xuyên, mỗi tháng bảo trì hai lần, sẽ không xủi xẻo tới mức đó."

Nói dứt lời, Diệp Bạc Hâm nhìn cô ấy mà cười, "Nhát gan thế, thật không biết cô trước kia làm thế nào để đi đến đây."

"Thật không?" Tô Hòa hé hé mắt, nhận được cái gật đầu của Diệp Bạc Hâm, thở phào một cái, cảm thấy không còn sợ gì nữa, đỏ mặt nói: "Tôi khi trước cũng rất sợ mà."

Đại sảnh ở tầng một, bảo an đang tuần tra, thấy hai người bọn họ từ thang máy đi ra, cười hỏi: "Cô Tô, cô Diệp, hôm nay lại tăng ca rồi?"

Bọn họ ngày nào cũng tăng ca, hình như mỗi lần xuống lầu đều gặp anh bảo an này, lâu dần cũng thành quen mặt rồi.

Tô Hòa cười chào hỏi với anh ấy.

Bên ngoài mưa như trút nước, dưới đất nước đọng thành vũng sâu mấy cm, một bước giẫm lên, nước văng tận mắt cá chân.

Nền nhà ngoài đại sảnh bị nước mưa tạt ướt, gió thổi cuốn theo hạt mưa, xối ướt cả gạch men sứ trắng tinh.

Diệp Bạc Hâm muốn đợi mưa nhỏ hạt một chút mới đi bắt xe, bây giờ mưa to quá, người trên đường ai nấy đều vội vã, không có mấy chiếc xe trống.

Vừa định quay người đi vào khu tiếp khách ở đại sảnh ngồi một lúc, bỗng nhiên, một ánh đèn sáng lóa chói mắt chiếu thẳng vào hai người, trong làn mưa mờ nhạt, vang lên tiếng còi xe.

Diệp Bạc Hâm giơ tay che mắt, nghiêng người lại, ánh đèn sáng chói khiến cô hơi nheo mắt lại.

"Ai thế này, không có chuyện gì tự dưng chiếu đèn vào người ta?" Tô Hòa bực mình cau có, chốc lát, lại lập tức nín thinh, hai mắt nhìn chằm chằm vào gì đó, ánh mắt lóe lên tia sáng, hình như nhìn thấy thứ gì đó khiến cô ấy rất thích thú.

Trời mờ tối, ngọn đèn đường tỏa ra thứ ánh sáng lờ mờ, trong màn mưa, chiếc xe sang trọng đắt điền bị đẩy cửa ra, một bàn tay gầy gầy cầm cán dù, chiếc dù đen lớn từ từ được giơ lên, giọt mưa rơi trên mặt dù, bắn ra những tia nước khắp bốn phía.

Người đó mặc chiếc quần dài giản dị, chiếc áo sơ mi màu xám nhạt, cổ áo hơi mở rộng, ánh sáng ấm áp của ngọn đèn đường bao trùm lấy người anh ta, khiến cơn mưa lớn có chút gì đó thêm lơ mờ, khung cảnh ấy không thể gọi là cảnh đẹp ý vui được.

Đôi chân mày thanh thoát giống như được vẽ từ bức tranh thủy mặc, tư thái điềm tĩnh, nước mưa thấm ướt ống quần, nhưng không hề vội vàng, cơn mưa lớn không thể nào rơi vào mắt anh ấy, đôi mắt của anh, trong bóng đêm lại chói mắt như ngọn đèn neon óng ánh.

Phía sau người, chân trời mênh mông, tạo thành phong nền cho anh, hình như... bắt đầu từ lúc anh xuất hiện, những tiếng ồn xung quanh đều biến mất hết, anh... trở thành cả thế giới...

Người đàn ông cầm một chiếc dù lớn màu đen bằng tơ lụa, xa hoa, bước về phía hai người bọn họ.

Tô Hòa dường như nhìn thấy chàng kị sĩ đen mà thời thiếu nữ cô từng tưởng tượng ra, lạnh lùng xa cách,

lại cao quý tao nhã, tim đập điên loạn không thể dừng.

Một người trưởng thành điềm đạm, mạnh mẽ đủ để bảo vệ bất cứ một người nào… Một người đàn ông không vướng bận ồn ào của thế gian, rất có sức hấp dẫn đối với phụ nữ, cho dù chỉ nhìn một cái, cũng khó mà chuyển ánh mắt được.

Diệp Bạc Hâm ngẩn người nhìn người đàn ông càng lúc càng tiến lại gần, trái tim bình tĩnh bỗng đập tung loạn xạ, giống như cơn mưa bất tình lình ập đến này, không hề có sự báo trước, cứ thế mà đổ xuống, khiến người ta trở tay không kịp.

Cô vẫn chưa nghĩ ra phải đối mặt với anh như thế nào, anh lại thêm một lần nữa mạnh bạo bước vào cuộc sống của cô.

Trước giờ, đều là anh một tay khống chế cục diện, mà cô… chỉ bị động tiếp nhận…

Không thể phủ nhận, khoảnh khắc nhìn thấy anh, trong lòng cô trào dâng niềm vui không thể giải thích được, mấy giây ngắn ngủi, cô từ trong giấc mơ đẹp bừng tỉnh lại, hiện thực trần trụi khiến cô trở lại nguyên hình.

Cô không thể lại bị anh mê hoặc, từng chút từng chút sa vào trong trò bịp bợm.

Khoảng cách mấy mét, cô lại cảm thấy trải qua rất lâu rất lâu, lâu đến mức bên tai không còn nghe được bất cứ thanh âm nào, trong mắt chỉ nhìn thấy bóng hình của người ấy.

Thân hình mảnh mai gầy gò của Diệp Bạc Hâm bị bao trùm bởi bóng người Tập Vị Nam, Tập Vị Nam đứng trước mặt cô, đôi mắt mênh mông sâu thẳm, tình cảm dào dạt, chiếc dù bên tay nước vẫn nhỏ giọt.

Tô Hòa sững sờ nhìn người đàn ông trước mặt, khoảng cách càng gần, khuôn mặt ấy càng thêm sâu sắc và kiên cường, vẻ nam tính trên người càng mãnh liệt hơn.

Diệp Bạc Hâm tim thắt chặt, cổ họng khô cả lại, hơi thở phả ra trước mặt mang theo vị mát lạnh của nước mưa, còn có mùi vị nam tính đặc trưng trên người anh.

“Anh sao lại đến rồi?” Diệp Bạc Hâm mở to mắt, nhìn chiếc ôtô phi như bay trên đường, mở miệng đập tan bầu không khí yên tĩnh.

Tập Bị Nam chau mày, con ngươi sâu thẳm chăm chú nhìn ngũ quan thanh tú xinh đẹp của Diệp Bạc Hâm, “Anh thấy trời mưa rồi, em còn đang tăng ca, sợ em không mang theo dù nên đến đón em.”

Giọng điệu thân thuộc, lời nói dịu dàng, giống như rót mật ngọt vào tai, dùng giọng nói trầm ấm đặc trưng của anh để nói ra, khiến người khác không kiềm được mà tim đập tình thịch.

Cô có một loại ảo tưởng, bọn họ giống như đã dắt tay nhau đi qua thời gian, hòa hợp về tính cách, trở thành duy nhất của nhau.

Diệp Bạc Hâm nín thở, giong nói đặc biệt nhẹ nhàng.

"Đến bao lâu rồi?"

Người đàn ông Tập Vị Nam này, trời sinh ra mang theo tính ép người khiến người khác khó mà xem thường được, vì thế đối diện với Tập Vị Nam… toàn bộ khí thế của Diệp Bạc Hâm đều biến mất đi đâu hết, hình như sắc mặt cho anh, đều là cô đang cố ý gây sự.

"Một lát rồi."

Cơn mưa lớn ở sau người bị thổi bay tới, Tập Vị Nam và Diệp Bạc Hâm mặt đối mặt, lưng quay về phía đường, thời gian nói chuyện, sau lưng đã ướt mưa.

Diệp Bạc Hâm nheo mày, bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy cánh tay cường tráng của anh, kéo anh lùi vào trong.

Tô Hòa ngờ nghệch nhìn hai người họ nói chuyện, cho đến khi Diệp Bạc Hâm dắt tay Tô Hòa, cũng lôi cô ấy vào, cô ấy mới từ từ tỉnh ra.

"Bạc Hâm, anh ấy… là ai thế?" Tô Hòa ghé sát tai Diệp Bạc Hâm hỏi nhỏ, khuôn mặt ửng đỏ, ánh mắt lại hân hoan nhìn về phía anh, đụng phải ánh mắt của anh, lại lập tức thu ánh nhìn lại.

Diệp Bạc Hâm nhìn thấy phản ứng của anh ấy, trong lòng hơi không vui.

Người đàn ông trưởng thành, điềm đạm tỏa ra khí chất ngút trời như anh, dung nhan lạnh lùng, toàn thân trên dưới lộ ra khí thế thần bí, đi đến nơi đâu cũng thành tâm điểm, có phụ nữ bị anh mê hoặc, cô sớm đã quen rồi.

"Tôi… "Diệp Bạc Hâm suy nghĩ nên giới thiệu anh như thế nào, một là cô không thích đem chuyện riêng tư của mình chia sẻ với người khác, hai là không biết được suy nghĩ của anh.

Tập Vị Nam thu dù lại, vẫy vẫy nước, ánh mắt chằm chằm nhìn cô.

Thấy cô do dự, ngũ quan cương quyết dưới ngọn đèn lờ mờ thấp thoáng lúc ẩn lúc hiện… càng trở nên sâu sắc.

"Xin chào, tôi là chồng của cô ấy." Tập Vị Nam đột nhiên cất lời, hướng về phía Tô Hòa, anh không có thói quen bắt tay với người khác, xem lễ diễu hành của trưởng quan, thấy cấp dưới, là người khác diễu hành cho

anh

"Ơ?" Tô Hòa trợn tròn mắt, cô ấy không ngờ tiếng của mình nhỏ như thế, cũng bị anh nghe thấy, mà… anh nói gì cơ?

"Bạc Hâm, cô… cô… kết hôn rồi?" To Hòa lộ ra ánh mắt không dám tin vào sự thật

142. Chương 142

"Ừ." Do dự một chút, Diệp Bạc Hâm gật đầu, hết sức tránh hơi thở ngột ngạt nam tính đặc trưng trên người Tập Vị Nam.

Tô Hòa nhìn Tập Vị Nam toàn thân thanh tao lạnh lùng, lại nhìn khuôn mặt vô cảm của Diệp Bạc Hâm, vẫn còn cảm thấy rất kinh ngạc.

"Nhưng… cô chưa từng nói với tôi mà, vả lại…" Tô Hòa cuối mắt nhìn vào ngón tay trống rỗng thiết đi một vatạ của Diệp Bạc Hâm, hơi chau mày, nói nhỏ: "Trên tay cô không có đeo nhẫn cưới…"

Diệp Bạc Hâm sững sờ, ngón tay vô thức co quắp lại.

Cuộc hôn nhân này vốn dĩ là kết hôn không danh chính ngôn thuận, làm gì có nhẫn cưới gì chứ.

Diệp Bạc Hâm cười, "Tôi không thể gặp ai cũng nói tôi đã kết hôn rồi! Người khác không xem tôi như kẻ tâm thần mới lạ. Còn nhẫn cưới…"

Diệp Bạc Hâm nhìn ánh mắt dịu dàng của Tập Vị Nam một cái, cười đùa rằng: "Chúng tôi quá nghèo rồi, mua không nỗi nhẫn cưới."

"A, không phải chứ?" Tô Hòa vô cùng kinh ngạc nhìn qua người đàn ông đứng bên cạnh, quần áo mặc trên người nhìn không ra nhãn hiệu, nhưng rõ ràng là chiếc áo sơ mi đắt tiền.

Chiếc Land Rover đậu trong màn mưa, chiếc xe trăm triệu đắt đỏ, lại nghèo thế nào được?

Tậo Vị Nam ánh mắt ấm áp, những đường nét nghiêm nghị thấp thoáng mờ ảo dưới ngọn đèn lờ mờ, càng thêm mấy phần dịu dàng, bờ môi mỏng hơi cong lên.

Một người đàn ông nghe thấy lời người phụ nữ của mình đang ruồng bỏ bản thân mình nghèo, dù ít dù nhiều lòng tự tôn cũng sẽ bị tổn hại, Tô Hòa ý thức được ánh mắt của bản thân đã kinh ngạc một cách quá đáng, sợ làm cho họ cảm thấy nhục nhã, vội vàng rút về, người đó lại hình như không bị ảnh hưởng gì, vẫn

thẳng thắn vô tư, không hề nói lời nào phản bác lại, cũng không hề lộ ra sự không vui trên mặt.

"Hi hi… chào ngài, tôi tên Tô Hòa, là đồng nghiệp của Bạc Hâm…" Tô Hòa gượng gạo cười, nép vào cạnh người Diệp Bạc Hâm, Tập Vị Nam mặc dù không cố hết sức thể hiện ra sự lạnh lùng uy phong trên người, nhưng bình thường bản thân đều ở vị trí cao, lòng dạ thâm sâu khó hiểu, khô phải một cô gái vừa đặt chân vào xã hội có thể ứng phó được, đối mặt với anh, Tô Hòa bất giác dùng đến kính ngữ.

Tập Vị Nam nở nụ cười lịch sự xa cách, ánh mắt điềm tĩnh nhìn bên cạnh, không biết đang nghĩ gì trên người Diệp Bạc Hâm.

Mười mấy phút trôi qua, mưa lại càng lúc càng to, cảnh vật ngoài mười mét đều trở nên mờ ảo.

"Mưa to quá, đoán chừng một tiếng rưỡi nữa cũng không tạnh nỗi, bây giờ là giờ cao điểm, không dễ bắt xe, chúng tôi đưa cô về nhé." Tập Vị Nam thu ánh mắt lại, quay sang thăm dò ý kiến Tô Hòa.

Tô Hòa được ưu ái lại vừa mừng vừa lo, liếc mắt nhìn sáng chiếc xe đắt tiền cách đó không xa, nuốt nước bọt, cô ấy vẫn chưa từng được ngồi trên chiếc xe sang trọng, cũng không biết có chỗ nào khác biệt với mấy chiếc mấy vạn, mấy mươi vạn.

Mặc dù rất muốn thử, nhưng vẫn cảm thấy ngại.

"À… cái này…" Tô Hòa muốn từ chối, nhưng lại không ngăn được sự mê hoặc, nhìn Diệp Bạc Hâm cầu cứu.

Mới quen biết mấy ngày, Tô Hòa đã nảy sinh tính ỷ lại vào Diệp Bạc Hâm.

Tập Vị Nam nhìn thấy sự quấn quýt của cô ấy, "Không sao cả, chỉ đưa cô về một chuyến, Hâm nhi, em nói có đúng không?"

Diệp Bạc Hâm chau mày, nhưng cô không nói sẽ đi cùng anh.

Tô Hòa không rõ quan hệ của bọn họ, còn anh lẽ nào cũng không rõ sao?

Bây giờ bọn họ đang chiến tranh lạnh, anh lại muốn lợi dụng Tô Hòa, nghĩ rằng có Tô Hòa ở đây, cô tuyệt đối sẽ không làm anh mất mặt, ăn chắc rằng cô trước mặt người ngoài sẽ giữ chút thể diện cho anh, là ý này phải không?

"Ha ha… không cần đâu, đợi mưa tạnh là được rồi, tôi sẽ đợi một lúc nữa, hai người về trước đi, không cần để ý đến tôi…" thấy Diệp Bạc Hâm sắc mặt không vui, trầm lặng không nói, Tô hòa nghĩ rằng cô đang để ý, liền ngượng ngùng cười.

“Tô Hòa, tôi chỉ là đang nghĩ, kỹ năng lái xe của anh ấy không ra sao cả, hai chúng ta giao sự an toàn tính mạng cho anh ấy, thạt là không thể tin cậy được.” Diệp Bạc Hâm trêu đùa, dễ dàng gạt bỏ đi bầu không khí ngượng ngùng.

“À…” Tô Hòa rõ ràng là khó xử, Diệp Bạc Hâm không muốn cô ấy nghĩ nhiều, bảo Tập Vị Nam đưa cô lên xe trước.

Chỉ có một cây dù, mỗi lần đi chỉ đi đựo hai người, đưa Tô Hòa lên xe xong, Tập Vị Nam quay lại.

“Anh thế này là có ý gì?” Diệp Bạc Hâm cười lạnh nhạt, né tránh bàn tay anh đưa ra.

Tập Vị Nam nhíu mày, “Lên xe trước đã, về rồi hãy nói.”

“Quay về? Về đâu?” giọng Diệp Bạc Hâm rất nhỏ, hình như không muốn để người khác nghe thấy hai người cãi nhau, nhưng cũng rất lạnh lùng.

Tập Vị Nam bung dù ra, che lên đầu hai người, mặt dù vẫn còn nước nhỏ giọt.

“Em muốn về đâu, anh đưa em về đấy.” anh vén mấy sợi tóc trên má lên sau tai, hơi nóng từ các đầu ngón tay không ngừng truyền đến tai, cô khó chịu đẩy tay anh ra, ánh mắt sắc lạnh.

“Đừng có động tay động chân.”

Tập Vị Nam im lặng, một tay cầm dù, một tay đặt trên vai cô, không để cho cô kháng cự, ôm hờ vào lòng, mạnh liệt đem cô đi vào trong màn mưa.

Diệp Bạc Hâm sẽ không ngoan cố không chịu đi, Tô Hòa từ cửa kính ôtô hạ một nửa nhìn ra hai người họ, Diệp Bạc Hâm hơi khựng lại, không vùng vẫy nữa.

Thấy cô ngoan ngoãn nép vào lòng, Tập Vị Nam lại được nước tiến gần sát hơn nữa, hơi nghiêng người, đặt xuống má cô một nụ hôn nhẹ tựa lông vũ, hơi thở ấm áp trêu ghẹo thần kinh cô.

Diệp Bạc Hâm toàn thân cứng đơ, nhận không nổi nụ hôn bất ngờ của anh, rất muốn dùng hết lực đẩy amh ra, nhưng cơ thể lại phản xạ có điều kiện mềm nhũn ra không còn lực, đành thừa nhận nụ hôn của anh.

Tô Hòa thấy họ tới gần, vội vàng mở cửa xe, chuyển vị trí sang bên cạnh, Tập Vị Nam vốn dĩ muốn cô ngồi ngay ghế sát tài xế, động tác này của Tô Hòa không thể không từ bỏ ý nghĩ lúc đầu đi.

Tô Hòa đón lấy túi từ tay Diệp Bạc Hâm, Tập Vị Nam đóng cửa xe, từ đầu xe đi đến chỗ ghế tài xế mở cửa tiến vào.

Mưa lất phất, kính chắn gió lờ mờ, những giọt nước mưa theo mặt kính trượt xuống… khiến người ta nhìn không rõ ánh đèn mờ ảo phía trước nữa.

Giọt mưa đập tí tách vào thân xe, bên ngoài tiếng mưa hòa với tạp âm, trong xe lại hết sức yên tĩnh.

Tập Vị Nam khởi động bộ điều khiển cần gạt nước, con đường vắng vẻ và ngọn đèn đường mờ nhạt phút chốc đã hiện ra rõ ràng.

Chiếc xe từ từ khởi động, tiến vào đường.

Tập Vị Nam giơ tay mở đèn nhỏ trong xe, nâng kính ô tô lên, cách âm với tiếng mưa bên ngoài, mở bật điều hòa, không đến mức quá ngột ngạt.

"Hai người tăng ca tới giờ vẫn chưa ăn cơm tối đúng không, đi ăn chút gì trước đi nhỉ?"

"Được đấy!" Diệp Bạc Hâm còn chưa kịp từ chối, cô biết Tập Vị Nam đang có ý đồ gì, nhưng lại bị Tô Hòa không hiểu đụơ tình huống cướp lời trước, Tô Hòa phấn khởi nhìn Diệp Bạc Hâm.

Đôi mắt long lanh ấy đối diện với Tô Hòa, Diệp Bạc Hâm hanạ không thể từ chối được.

Tô Hòa ý thức được bản thân lại chưa kịp suy nghĩ đã nói bậy rồi, gượng gạo đến mức muốn độn thổ.

"Cái đó… hình như quá phiền rồi thì phải? Ý tôi là…" càng nói càng loạn, Tô Hòa gấp gáp mặt đỏ bừng lên, Diệp Bạc Hâm thấy buồn cười liền trấn an cô ấy, đặt tay lên bàn tay đang giữ chặt cái túi của Tô Hòa, "vậy đi trước gì đó đã, tôi cũng đói rồi."

Tập Vị Nam khóe miệng hơi nhoẻn lên, từ kính chiếu hậu quan sát cô.

"Muốn ăn gì?"

Diệp Bạc Hâm không hứng thú, dựa lưng vào ghế, khép đôi mắt lại.

"Em sao cũng được."

Liên tục mấy ngày làm việc với cường độ cao, cô đã rất mệt mỏi rồi, bây giờ honà toàn không có sức để đôi co với Tập Vị Nam, cũng không còn tâm trạng mà suy đoán anh rốt cuộc muốn làm gì.

Kính chắn gió lại bị mưa làm cho mờ đi, rực rỡ màu sắc.

“Ơ… tôi không thường ăn cơm ở ngoài, hai người quyết định đi…” Tô Hòa muốn giữ hình tượng chút, không thường ăn cơm bên ngoài là giả, trước mặt hai người này, cô ấy không dám quyết định mới là thật.

Khoảng thời gian gặp gỡ này, cô ấy có thể cảm giác được Diệp Bạc Hâm và cô ấy không giống nhau, đến mức chỗ nào là không giống, cô ấy không nói ra được, giống như Diệp Bạc Hâm làm chuyện gì đều nắm chắc thắng, vô cùng tự tin, không như Tô Hòa, đã vào công ty được ba tháng rồi, làm việc vẫn vướng tya vướng chân, thường bị người khác ngs ngầm suy đoán.

Chiếc xe dừng trước ngã tư đường, Tập Vị Nam nhìn vào đèn đỏ, hỏi: “Hải sản có được không?”

Diệp Bạc Hâm trong lòng hơi động, khuôn mặt bình tĩnh xuất hiện các vết rạn.

“Được chứ.” Tô Hòa cười cười, nhà cô ấy gần biển, mỗi năm đều có lượng lớn hải sản nhập lên thành phố, cô ấy thích ăn hải sản, nhưng hải sản nội địa, cô vẫn chưa nếm qua.

Tập Vị Nam từ trong tủ locker lấy ra một hộp giấy, đưa cho Tô Hòa.

Tô hòa hứng thú quan sát bố trí bên trong xe, tay sờ sờ lên chiếc bằng da thật, trầm trồ thích thú.

Nhìn thấy trước mặt dư một hộp giấy, tiện thể xem thử, một bàn tay thon dài mảnh mai, đến chuyền một hộp giấy cũng khiến người khác phải xao xuyến trong lòng.

Tô Hòa mặt hơi ửng đỏ, lúc cô ấy vừa đi tới, không dám dựa vào anh quá gần, luôn né sang một bên, kết quả tay áo và vai bị nước mưa thấm ướt, không ngờ anh chu đáo đến vậy, đến điều này cũng nghĩ ra.

Tô Hòa không kiềm được mà ngưỡng mộ Diệp Bạc Hâm, bây giờ có thể tìm được một người đàn ông chu đáo cẩn thận, trời mưa liền ra khỏi nhà đến đón vợ tan ca, đã ít lại càng ít.

Huống hồ, người đàn ông này lại đẹp trai đến vậy, thân phận nhất định không hề thấp.

“Cảm ơn.” Tô Hòa nhận lấy hộp giấy, vừa rút giấy ra, vừa dựa gần vào Diệp Bạc Hâm, đến khi nào đụng phải bên má cô mới chịu dừng lại.

Dùng giọng nói hơi yếu ớt nói với Diệp Bạc Hâm: “Bạc Hâm, chồng của cô thật đẹp trai, trong cuộc đời tôi chưa từng nhìn thấy người đàn ông nào đẹp đến vậy, hôm nay nhờ phúc của cô, tôi mới được mở rộng tầm mắt.”

Diệp Bạc Hâm mở mắt ra, nếu thật tâm mà nói thì đang từ một góc nghiêng nhìn ngắm vẻ đẹp của Tập Vị Nam.

Từ lần đầu gặp mặt, cô đã bị anh hớp hồn rồi.

Như Tô Hòa nói, trong đời cô ấy chưa từng gặp qua người đàn ông nào thú vị, mê hoặc người khác như vậy, lật đổ thẩm mỹ quan suốt hơn hai mươi năm của cô ấy.

Tập Vị Nam để xe dừng trước một nhà hàng hải sản nổi tiếng trên con đường phồn hoa ở trong tâm thành phố.

Biển hiệu được treo phía trên cổng, phông chữ màu tím tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng và đẹp mắt, bao quanh là những ngọn đèn Neon đủ màu đủ sắc, luân phiên thắp sáng, xa hoa mà tinh tế.

Bốn chữ nhà hàng Tử Yến đập vào mắt, Tô Hòa thần sắc thay đổi trong chớp mắt, đầu tiên là cảm giác thích thú, màu mắt từ từ ảm đạm, sau đó thở dài cuối đầu.

Món cua hấp của nhà hàng Tử Yến nổi tiếng khắp Bắc Kinh, là cửa hiệu lâu năm rồi, nghe nói người có thân phận tài phú mới có thể đặc trước ở đây, thành phần trí thức bình thường có tiền cũng không vào được, số tiền tiêu một buổi tối, ít nhất là năm chữ số.

Tập Vị Nam đi đỗ xe, Diệp Bạc Hâm cùng Tô Hòa bước vào trong.

Tô Hòa mở to mắt, hỏi: "Bạc Hâm, không phải vô nói nghèo quá không có tiền mua nhẫn cưới sao? Chiếc Land Rover của chồng cô là hãng xe đắt tiền sang trọng, mà nhà hàng này đắt đỏ đến dọa người khác, anh ấy không nhíu mày mà trực tiếp lái xe đến chỗ này, đây là không có tiền sao?"

"Có thể… anh ấy có tiền… "Diệp Bạc Hâm cười cười.

"Ơ, có thể?" Tô Hòa cảm thấy câu nói này rất kì lạ, lại không biết là kì lạ chỗ nào, "Thế anh ấy làm nghề gì?"

Diệp Bạc Hâm lắc đầu, nghĩ ngợi, rồi lại nói: "Có thể nhà anh ấy có tiền."

143. Chương 143

"Anh ấy có nhiều tiền như thế, không đến nỗi keo kiệt không mua cho chị một cái nhẫn chứ?" Tuy người đàn ông kia rất ưa nhìn, cũng không giống loại bủn xỉn, nhưng Tô Hòa vẫn đứng về phía Diệp Bạc Hâm: "Nếu một người đàn ông đến cái nhẫn cũng không nỡ mua cho chị, thì chứng tỏ người đàn ông này không xứng để gửi gắm trọn đời. Bạc Hâm, chị thật sự đã kết hôn với anh ta rồi hay chỉ là bạn trai bạn gái thôi?"

Chẳng trách Tô Hòa nghĩ ngợi nhiều, cô luôn cảm giác giữa Diệp Bạc Hâm và người đàn ông đó kì kì. Ở Diệp Bạc Hâm, cô không thấy được vẻ ngọt ngào của người phụ nữ đang yêu, trái lại, với anh ta cứ kiểu

cách khách sáo.

Bây giờ có đầy rẫy những gã đàn ông ỷ mình có mặt tiền sáng sủa, thuê xe sang để dụ dỗ lừa đảo con gái. Không ít cô gái bị lừa sắc lừa tiền, sau cùng mất cả chì lẫn chài.

Cô cứ có cảm giác chỗ nào đó sai sai. Diệp Bạc Hâm đến người đó làm gì cũng không hiểu, mới rồi hỏi anh ta làm gì, Diệp Bạc Hâm còn lắc đầu.

Tô Hòa càng nghĩ càng thấy Diệp Bạc Hâm bị lừa mất rồi.

"Em biết anh ta rất đẹp trai, mới rồi thoạt nhìn em cũng thấy mê, nhưng chị không thể vì anh ta sáng sủa, hào phóng, đi xe xịn mà u mê theo anh ta được. Nói không chừng anh ta đang lừa chị đấy. Chị xem, chị thì xinh đẹp như thế này, chắc chắn anh ta muốn nhan sắc của chị đấy. Chị phải cẩn thận vào."

Diệp Bạc Hâm nghe ù ù cạc cạc, không biết chỉ trong vòng mấy giây ngắn ngủi, mà sắc mặt Tô Hòa đã thay đổi bất thường. Rốt cuộc trong đầu cô bé nghĩ gì, sao lại nói chuyện kì quặc thế.

"Anh ấy không lừa chị đâu, sao em lại nghĩ như thế?" Nhẽ nào Tập Vị Nam lại có một khuôn mặt mất tín nhiện, mới nửa tiếng đã khiến Tô Hòa từ si mê chuyển sang căm phẫn sục sôi?

"Em biết, có thể nhất thời chị cảm thấy khó mà chấp nhận được, nhưng mà, chị đẹp thế này, không lo không tìm được đàn ông tử tế." Tô Hòa thấy mình có nghĩa vụ phải giải cứu một thiếu nữ bị lừa đảo.

"Tô Hòa, em có sao không?" Diệp Bạc Hâm áp mu bàn tay lên trán Tô Hòa, nghi ngờ cô bé hay là bị sốt, ấm đầu mới nói sảng như thế.

Từ đầu chí cuối cô chưa từng nói câu nào về việc bị lừa, mà Tô Hòa rút cuộc đào đâu ra tự tin thế.

"Ối giời ơi, em không sao, bữa nay mình không ăn nữa, đi thôi." Tô Hòa kéo Diệp Bạc Hâm đòi về

Cô đã nói mà, ông trời rất công bằng, cuộc đời ở đâu ra mà lắm trai vừa đẹp vừa giàu đến thế, những công tử con nhà giàu cô từng gặp đều có tướng mạo bình thường, có mang cả mớ quần áo hiệu trên người cũng không thấy đẹp hơn là mấy.

"Ấy, Tô Hòa, em hiểu nhầm rồi." Diệp Bạc Hâm tức thì cảm thấy bất lực, trong công việc Tô Hòa cẩn trọng có trách nhiệm, mà không ngờ trong cuộc sống đầu óc lại suy diễn phong phú thế.

Sau khi biết Tập Vị Nam là người nhà họ Tập, cô cũng u mê như trong mơ, người như thế, sao lại có thể dính líu đến cô?

Nếu lúc đầu. không phải do quen trong nhau quân đội, nhất cự ly nhì khoảng cách, thì có lẽ cuộc đời cô đã chả có dịp quen biết anh. Dù cho gặp mặt thì cũng chỉ thoáng qua, không thể nảy sinh tình duyên được.

"Anh ấy không lừa chị, bọn chị kết hôn rồi, thật đấy. Anh ấy là quân nhân, do tính chất công việc phải bảo mật, chị không muốn gây phiền hà cho anh ấy, nên mới không nói với em. Còn nhẫn thì do bận quá, bọn chị chưa có thời gian đi mua. Chị nói do nghèo, không mua nổi là đùa với em thôi. Ai ngờ em lại có trí tưởng tượng phong phú như thế?" Diệp Bạc Hâm cảm thấy mình mà không giải thích thì Tô Hòa sẽ càng suy diễn xa vời nữa, tưởng cô cố tình giấu giếm.

"Quân nhân?" Tô Hòa ngơ ngác nhìn Diệp Bạc Hâm, nhớ lại trên người đó hình như có một cảm giác chính trực khó tả, bước đi vững chãi, phải, rất giống khí khái đặc trưng của người lính. Tô Hòa mới tin chút ít.

"Nhưng mà, lương của bộ đội từ lúc nào lại cao thế?" Tô Hòa vẫn có hoài nghi việc anh ta có nhiều tiền.

Thấy cô bé vẫn nằng nặc muốn về, Diệp Bạc Hâm mới dở khóc dở cười: "Chẳng đã nói với em rồi thây, nhà anh ấy giàu mà."

Tô Hòa lưỡng lự: "Hay là, mình vẫn về thì hơn?"

Diệp Bạc Hâm thấy lạ, chẳng đã nói rõ đến thế rồi? Sao lại cứ đòi về?

"Tô Hòa, anh ấy không lừa chị đâu, nhẽ nào em không tin chị?" Diệp Bạc Hâm nhíu mày.

Tô Hòa thẹn thùng lắc đầu, liếc nhìn đại sảnh lộng lẫy, thì thào nói với Diệp Bạc Hâm: "Ở đó… Tử Yến đắt lắm. Em không ăn nổi, tối nay chắc phải tiêu tốn mấy tháng lương của em mất. Hay là… mình đổi chỗ khác rẻ hơn một tí?"

Tập Vị Nam dừng xe, từ phía hàng lang bên kia bước tới, chiếc ô trên tay còn nhỏ nước tong tong, ánh sáng mờ mờ rọi trên người anh, đổ thành cái bóng dài phía sau lưng.

Diệp Bạc Hâm lơ đễnh nhìn anh một cái, đoạn nắm tay Tô Hòa, hơi hất cằm: "Không cần đổi, đến cũng đến rồi. Chị chưa ăn ở Tử Yến bao giờ, giờ có đại gia chống lưng, chúng mình việc gì phải ngại? Để anh ấy trả tiền, mình chỉ việc ăn thôi.

Tô Hòa cũng nhìn thấy Tập Vị Nam, mặt đắn đo, nhớ lại mới rồi còn hiểu lầm anh ấy, nhất thời xấu hổ.

"Nhưng mà…"

"Đừng nhưng nhị nữa, chị mới vào công ty, em đã giúp chị nhiều lắm rồi. Hôm nay lại tăng ca cùng chị nữa. Bữa này coi như bọn chị mời, để cảm ơn em."

"Đang nói gì thế?" Tập Vị Nam bước lại gần, chìa ô về phía cô. Khó khăn lắm mới thấy trên gương mặt Diệp Bạc Hâm xuất hiện nụ cười. Tối nay kể từ lúc anh xuất hiện, cô chưa hề dịu sắc mặt với anh.

"Đi thôi." Diệp Bạc Hâm không đáp, kéo Tô Hòa theo nhân viên phục vụ vào tòa nhà.

Nhà hàng Tư Yến tọa lạc tại vị trí đắc địa, giữa chốn đô thị phồn hoa, sau lưng là công viên, không khí thanh tịnh.

Cầu thang trải thảm hoa văn tối màu, ánh đèn lung linh, trần nhà treo đèn chùm pha lê, tay vịn cầu thang điêu khắc tinh xảo, màu ngọc càng tôn vẻ tao nhã cách điệu, trên tường treo danh họa, trang trọng xa hoa.

Lúc trên xe, Tập Vị Nam đã gọi điện thoại cho người đặt trước chỗ. Tuy không phải là khách quen của Tử Yến, nhưng vẻ cao quý toát ra từ anh, lại ăn mặc đắt tiền nhưng lịch lãm, khiến người ta không khỏi vị nể.

Phục vụ dẫn cả ba đến chỗ ngồi đã đặt, mỗi bàn đều kê sát cửa sổ, có thể ngắm cảnh đêm bên ngoài.

Giữa các bàn dựng một bức bình phong che chắn. Trên nền bình phong bằng gỗ màu nâu nhạt chạm rỗng là hình thù điêu khắc tinh tế, mang lại cho khách hàng một cảm giác riêng tư vừa đủ.

Bàn có bốn ghế ngồi, Tô Hòa không muốn làm bóng đèn, tự giác chiếm vị trí ngoài cùng, Diệp Bạc Hâm chỉ có thể ngồi xuống chỗ đối diện cửa sổ, Tập Vị Nam dĩ nhiên là ngồi ghế bên cạnh cô.

Có mặt Tập Vị Nam, Tô Hòa thấy chân tay ngượng ngùng, lại len lén chuyển chỗ ngồi đối diện Diệp Bạc Hâm. Diệp Bạc Hâm thầm nghiến răng, giờ thì đã không kịp nữa rồi, Tập Vị Nam chắc chắn không đổi chỗ cho cô.

Phục vụ mang menu lên cho ba người. Diệp Bạc Hâm không có cảm giác buồn ăn, để hai người kia chọn. Tô Hòa khấp khởi mở quyển menu, nhưng vừa nhác trông giá tiền đắt đỏ đằng sau mỗi món ăn, liền nuốt nước bọt, không dám chọn bừa.

Cô cười khì nói mình lần đầu tới đây, không hiểu rõ các món ăn… đâm không biết chọn.

Tập Vị Nam mở menu, tùy hứng chọn mấy món hải sản, đa phần là dựa theo sở thích của Diệp Bạc Hâm, cô thích vị cay nhiều. Tập Vị Nam hỏi Tô Hòa, có ăn được cay không. Tô Hòa mạnh dạn gật đầu.

Tập Vị Nam quay sang hỏi ý kiến Diệp Bạc Hâm, Diệp Bạc Hâm không nể nang, nói tùy ý.

Sắc mặt cô lạnh nhạt, từ đầu chí cuối chưa một lần ngước lên nhìn Tập Vị Nam, đến độ người phục vụ cung kính khom lưng đứng bên nhiều lần liếc nhìn cô.

Bầu không khí gượng gạo, Tô Hòa đứng dậy, xin phép vào nhà vệ sinh.

Thu lại ánh mắt đang trông ra ngoài cửa sổ, Diệp Bạc Hâm gật đầu với cô. Tô Hòa thở phào, xách túi hớt hải rời đi.

Bất chấp thái độ của Diệp Bạc Hâm, Tập Vị Nam vẫn nho nhã cầm khăn ăn lên, trải ra. Giúp cô trải khăn xong, những ngón tay thon dài lại lấy ấm nước nóng, tráng qua một lượt bát đũa.

"Trà hoa ở đây vị đượm, có tác dụng thanh nhiệt giải độc, có thể cải thiện chất lượng giấc ngủ ban đêm."

Động tác Tập Vị Nam thuần thục, tự nhiên đẩy tách trà đến bên tay Diệp Bạc Hâm. Trong tác phong lịch lãm có những cử chỉ săn sóc Diệp Bạc Hâm vô cùng trơn tru… như thể từ lâu đã hình thành một thói quen.

Diệp Bạc Hâm cúp mắt, đôi mắt đen láy đăm chiêu nhìn xuống bề mặt màu nâu sóng sánh của tách trà hoa.

"Anh không cần phải như thế."

Cô ghét sự dịu dàng của anh, mỗi lần làm cô buồn, anh lại dùng cách thức này để khiến cô phải mềm lòng, để dỗ dành cô, làm cô không cách nào giận anh được.

"Sức khỏe đỡ hơn chưa?" Một tay Tập Vị Nam để trên mặt bàn, gương mặt cương nghị rắn rỏi được ánh đèn phủ trùm, đôi mắt đen sáng lấp lánh như những vì tinh tú.

Diệp Bạc Hâm không nói không rằng, bực mình né tránh ánh nhìn của anh, trông ra lác đác vài ba các cụ già đang dạo bước ngoài công viên.

"Anh đã xin nghỉ phép kết hôn." Tập Vị Nam tự nói một mình, ngắm nhìn đường nét gương mặt dịu dàng của cô, trong mắt thoáng nét cười: "Không còn tự nhiên lặn mất hút nữa."

"Hâm Nhi…" Giọng nói chứa chan âu yếm, anh đưa tay đặt lên mu bàn tay cô, mắt nhìn vết thương ở cổ tay cô đã nhạt màu đi nhiều, nếu không nhìn kĩ sẽ không thể nhận ra.

Ngón tay cái mân mê làn da mềm mại của cô: "Chuyện ở tỉnh Y, anh xin lỗi…"

Diệp Bạc Hâm vốn định rụt tay về, nghe anh chủ động nhắc đến chuyện ở tỉnh Y, bèn để tay cho anh nắm, không ngắt lời anh.

Phục vụ dẫn hai cô gái ăn mặc thời thượng sang trọng bước vào trong, ngang qua bàn của Diệp Bạc Hâm, họ bất ngờ đứng lại. Phục vụ chưa kịp lên tiếng ngăn cản thì cô gái mặc váy dài màu đỏ đã đứng trước bàn,

ngạo nghễ nhìn người phụ nữ ngồi trong góc, đôi mắt quyến rũ được vẽ viền tinh tế, ánh lên vẻ mỉa mai.

"Ha! Gì đây? Ban ngày làm việc chưa đủ hao mòn thể lực của cô, tối đến còn có sức đi đong đưa à?" Nói đoạn, ánh mắt chuyển sang Tập Vị Nam, ánh mắt thoáng qua kinh ngạc, chớp mắt đã tan biến.

Cười khảy nói: "Lần này lại là ai thế này? Công tử nhà ai... hay là lôi từ hộp đêm nào đó một gã trai bao để cặp kè?"

Trước mắt bỗng có bóng đen bao trùm, Diệp Bạc Hâm chưa kịp ngước lên xem, đã nghe một giọng nói vô cùng đáng ghét. Diệp Thanh Vũ ngạo mạn đứng trước mặt, ánh mắt ăm ắp sự khinh khỉnh, dường như đang nhìn một thứ gì đó bẩn thỉu ngứa mắt.

Diệp Bạc Hâm không ưa cái dáng vẻ kiêu căng phách lối luôn coi cả thế giới này trừ chị ta ra, những kẻ khác đều hèn kém, lúc nào cũng đứng trên vực cao đạo đức chỉ trỏ phê phán người khác.

"Chẹp, tôi nói khí không phải, chị gái ạ. Uống cho cái mác thục nữ khuê các mà chị vẫn hằng tự nhận, làm sao mở mồm ra là tục tĩu thế nhỉ? Đong đưa là gì, trai bao là gì, từ mồm chị phun ra đúng thật là... khiến người ta phải ngạc nhiên đấy. Người ta không biết lại tưởng nhà họ Diệp không có giáo dục."

Diệp Bạc Hâm cười híp mắt nói, đoạn thoắt cái đã đanh mặt bảo: "Cũng phải, con gái của kẻ thứ ba đẻ ra thì làm gì có giáo dục nhiều đâu nhỉ?"

Diệp Thanh Vũ bị chạm đúng nỗi đau, sắc mặt tức thì sa sầm.

"Được lắm, Diệp Bạc Hâm, mày thì có giáo dục lắm đấy, mẹ mày có dạy mày bắt cá hai tay không? Không biết đứa nào vừa độc chiếm Hạ Dã Nhuận vừa tằng tịu với đàn ông rơi vãi ở đâu, mới hai tháng đã kết hôn đấy? Chung một huyết thống với mày, tao cũng thấy ghê tởm."

Tập Vị Nam thư thái dựa vào lưng ghế, tay anh dịu dàng vuốt ve bàn tay nhỏ nhắn hơi lành lạnh của cô. Nghe vậy, mắt anh nheo lại, thoắt cái đã tích tụ lớp băng lạnh giá, bàn tay siết chặt tay cô.

Tập Vị Nam toan lên tiếng, Diệp Bạc Hâm lại đưa tay kéo tay áo anh lại. Tập Vị Nam nghiêng đầu nhìn cô chăm chăm, thấy mắt cô hấp háy phấn khích, liền hiểu cô không hề giận, mà chỉ muốn trả đũa lại.

Anh âm thầm để mặc cô, một mực im lặng.

"Có thời gian lo việc đâu đâu của tôi, chi bằng chị nên nghĩ cách níu kéo chồng chưa cưới của mình đi thì hơn. Ai chả biết Lạc tam thiếu gia đàng điếm ở bên ngoài, nuôi đầy một vườn bông đấy? À tôi quên, Diệp đại tiểu thư xuất thân nhạy cảm, nhà họ Lạc sợ bẽ mặt nên cũng chả thèm tuyên bố hôn sự giữa Diệp đại tiểu thư và Lạc tam thiếu gia với bên ngoài. Đấy chị xem, tôi mải chơi quá đầu óc lú lẫn mất rồi."

Đối diện Diệp Thanh Vũ, gai góc toàn thân Diệp Bạc Hâm đều dựng đứng cả lên. Cô không bận tâm việc Tập Vị Nam chứng kiến vẻ chanh chua đanh đá của mình, cũng không chùn tay bóc mẽ nhà họ Diệp trước mặt người ngoài.

Lại một lần nữa đấu miệng thua thiệt trước Diệp Bạc Hâm. Diệp Thanh Vũ không cãi được cô, Diệp Bạc Hâm mặt trơ trán bóng, ai chửi gì, cũng đều vơ hết, không thấy nhục mà còn thấy vinh, điểm này thì Diệp Thanh Vũ thua xa ngàn dặm. Diệp Thanh Vũ quá để ý đến ý kiến của người ta, cho nên cuộc đời kiểu gì cũng khổ, cứ đâm đầu sống theo cái mác khuê các do người khác gắn.

Diệp Thanh Vũ không cãi được cô, liền hầm hè quay sang Tập Vị Nam im lặng ở bên.

Không có công tử nhà gia giáo nào sau khi tường tỏ thân phận của Diệp Bạc Hâm, mà vẫn thản nhiên để nó tự tung tự tác. Diệp Thanh Vũ đoan chắc người này không biết Diệp Bạc Hâm là gái đã có chồng, chứng tỏ người này lai lịch không cao sang gì.

Cô ta cũng đoán người này có thể là gã làm đăng ký kết hôn với Diệp Bạc Hâm, nhưng nom vẻ ngông nghênh không cố kị của Diệp Bạc Hâm, cái kiểu không sợ nói ra những điều khó nghe, Diệp Thanh Vũ càng thêm khẳng định chắc nịch, người này tuyệt đối không thể là người đã kết hôn với Diệp Bạc Hâm.

Gã đàn ông có thần sắc vững như bàn thạch này dường như không điều gì có thể ảnh hưởng đến anh ta. Một tư thái tôn quý, vững vàng bẩm sinh, sự quyến rũ nam tính từ nội tại từng trải, ở vị trí cao đã lâu hiển nhiên hình hành một khí khái áp đảo, khiến người ta nhìn mà sợ.

Theo kinh nghiệm quen biết của Diệp Thanh Vũ, mấy năm lăn lộn thương trường từ lâu đã luyện được đôi mắt thuộc hàng nhãn hỏa kim tinh. Bụng bảo dạ người này chắc chắn không hề đơn giản, song lại không muốn thứ gì tốt đẹp cũng thuộc về Diệp Bạc Hâm. Thành thử Diệp Thanh Vũ càng muốn vạch trần lớp vỏ ngụy trang của Diệp Bạc Hâm, để khiến người này cũng phải ghê tởm nó.

144. Chương 144

"Quý ngài đây, anh có biết người phụ nữ mà anh đang ngồi cùng, cô ả là người thế nào không?" Giọng điệu Diệp Thanh Vũ đanh quánh, hùng hồn, như thể đoan chắc sẽ gợi được hứng thú từ người đàn ông thần thái lạnh nhạt trước mặt.

Tập Vị Nam cũng ngước nhìn lên đầy ăn ý, thấy gương mặt có đường nét hao hao với Diệp Bạc Hâm, mắt khẽ lay động, song là vẻ khó chịu.

Chị em ruột, mà sao tính cách lại khác nhau một trời một vực.

Nom gã đàn ông tỏ ra hứng thú, Diệp Thanh Vũ càng được đà đắc chí.

"Chả rõ ả đã kể cho anh nghe, ả là nhị tiểu thư của tập đoàn Kiến trúc Diệp thị, có hôn ước với đại thiếu gia nhà họ Hạ, song lại bất ngờ hủy hôn, để tằng tịu với một gã đàn ông hoang đàn chả biết từ đâu chui ra, vào lúc thần không biết quỷ không hay đã dắt díu nhau đi đăng ký kết hôn."

Diệp Thanh Vũ nhìn đôi mắt sâu như bể của người đàn ông, trong lòng hơi chùn, nhưng vẫn liều kể tiếp: "Thưa anh, tôi thấy anh cũng không giống người có thân phận bình thường, dây dưa với người như cô ả, anh không thấy cảm thấy đó là một nỗi sỉ nhục với mình à? Người đàn bà này không có lương tâm, đại thiếu gia nhà họ Hạ một lòng một dạ với cô ta, mà cô ta lại ham chơi vô lối, người như cô ả, anh tưởng cô ta sẽ thật lòng muốn kết giao với anh?"

Trước mặt Tập Vị Nam, Diệp Thanh Vũ tuy muốn huỵch toẹt vạch mặt vẻ giả tạo của Diệp Bạc Hâm, nhưng lại bị khí thế ung dung, bình thản của anh ta áp đảo. Lời thốt ra không được mạnh dạn, đôi mắt sâu hun hút ấy như lột trần tâm can, nhìn thấy tâm tư của cô ta.

Thậm chí cô ta còn không nhận ra, mình đã dùng đến lối xưng hô "Quý ngài" dành cho người đàn ông trẻ trung và có vẻ ngoài khôi ngô đến quá thể đáng này.

Chùm đèn trên trần nhà tỏa ánh lung linh đã khắc họa đường nét sắc cạnh, cương nghị của anh, đôi mắt hơi nhíu lại, giống như một đầm nước xoáy tròn, khiến người ta đắm chìm.

Ánh mắt Tập Vị Nam chằm chằm nhìn gương mặt dần cứng đờ vì căng thẳng của Diệp Thanh Vũ, khiến cô ả phải nghẹt thở, cái nhìn thờ ơ khiến người ta bẽ bàng muốn độn thổ, cô ta chưa từng gặp trước đây.

Trực giác mách bảo, người này rất nguy hiểm, một kẻ thâm sâu khó lường.

Có điều, cô ta không muốn tỏ ra yếu thế trước mặt Diệp Bạc Hâm, khiến Diệp Bạc Hâm cười vào mặt, nên vẫn gồng lưng đứng đó, tay siết chặt quai túi xách, biểu lộ thái độ kiêu kì cao sang.

Thấy Diệp Thanh Vũ tỏ rõ bối rối, bờ môi anh khẽ hé, giọng trầm khàn, ánh mắt sâu lắng nhìn sang gò má trắng nõn của Diệp Bạc Hâm.

"Hâm Nhi, em thấy thế nào?"

Chất giọng của anh xưa nay vốn đặc sắc, ôn tồn, dễ nghe, như một hũ rượu ngon, nồng nàn. Giọng nói cất lên lời, đượm đà thương yêu chiều chuộng.

Anh tranh thủ áp lại gần cô, lúc nói chuyện, hơi thở nhè nhẹ phả lên bên má cô, trêu đùa như có như không. Bờ môi ấm mang theo hương thơm thanh mát lướt qua vành tai cô.

Diệp Bạc Hâm tê người, đường cong cổ sắc nét… xương quai xanh quyến rũ khẽ nhấp nhô theo hơi thở, thùy tai mềm mại trắng ngần đầy đặn, bông tai màu bạc rủ dưới màu đèn lung linh, lấp la lấp lánh.

Diệp Bạc Hâm nín thở, tức anh cố tình ghẹo cô, còn cô lại vẫn phải phối hợp diễn suất cùng anh.

Diệp Thanh Vũ hơi biến sắc mặt, không ngờ người đàn ông chẳng những không phát khùng lại còn dùng ánh mắt cưng chiều nhìn Diệp Bạc Hâm, giọng khẽ khàng hỏi ý kiến cô, chứng tỏ Diệp Bạc Hâm có nói gì anh ta cũng tin.

Nhẽ nào anh ta không hề để bụng?

Phải, cô quên mất, bọn công tử, thiếu gia của giới thượng lưu vốn thích chơi đùa, mà thường chơi loại gái non tơ hoặc là đàn bà đã có chồng, thế thì có hề gì?

Họ vốn không sạch sẽ gì cho cam, dính với tiểu thư khuê cách đoan trang mẫu mực, trái lại sợ bị đeo bám, ghẹo phải người không nên ghẹo, tự rước phiền hà, lúc ấy cha mẹ ép hôn càng thảm.

Thế nên… đàm công tư con nhà giàu này càng thích chơi bời, yêu đương với đám ngôi sao nữ gợi cảm xinh đẹp.

Diệp Bạc Hâm suy tư nhìn gương mặt biến sắc của Diệp Thanh Vũ, đoạn tay nâng gương mặt của Tập Vị Nam, bờ môi hồng hôn phớt lên khóe môi anh, lướt nhẹ như chuồn chuồn đạp nước, song lại khiến Tập Vị Nam sững sờ, ánh mắt trở nên sâu thẳm.

"Chị gái, giờ sao nhỉ? Em thích chơi bời đấy, mà anh ấy cũng để bụng đâu, anh nói có phải không?" Diệp Bạc Hâm cười lúng liếng nhìn Tập Vị Nam đang thất thần, ôm cánh tay anh, người ngả vào, dịu ngọt như nàng công chúa được cưng chiều quá đà.

Tập Vị Nam khẽ nhíu mày, song vẫn hiểu ý ôm lấy bờ vai cô, bàn tay giúp cô vén lọn tóc bên má ra sau mang tai, không một lời lẽ qua lại nhưng cử chỉ thân mật đã nói lên tất cả.

Diệp Thanh Vũ không ngờ nó lại trơ tráo đến vậy, giữa chốn đông người mà lại ôm ôm ấp ấp với đàn ông.

Người phụ nữ đứng bên luôn im lặng chứng kiến vở kịch hay, bấy giờ mới lên tiếng: "Thanh Vũ, đây chính là đứa em gái hư thân mất nết của cậu đấy à?"

Vừa nói vừa dùng ánh mắt soi mói nhìn Diệp Bạc Hâm, hai tay đan trước ngực, thần thái phô phang, cao ngạo.

Cô này vốn là thiên kim tiểu thư con gái một vị giám đốc ngân hàng, mái tóc dài màu nâu như tảo biển xõa sau lưng, mặc đồ màu vàng nhạt, gương mặt khả ái, đứng cạnh Diệp Thanh Vũ cũng sàn sàn như nhau.

Tiếc là đôi mắt ấy quá ghê gớm.

Quả nhiên ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, những kẻ kiêu kì thường tụ thành một đám, nhìn ai cũng thấy chướng mắt.

Lại thêm một người tham gia vào cuộc khẩu chiến, khiến nhân viên phục vụ rối như cào cào, ngặt nỗi không dám phát ngôn bừa bãi. Những người này ai cũng có địa vị, có tiếng tăm, nhân viên làm thuê tép riu như anh ta không dám đắc tội.

Từ lúc Diệp Thanh Vũ bắt đầu xuất hiện, Diệp Bạc Hâm đã chú ý đến người phụ nữ này, nhưng người ta không lên tiếng, nên cô không để ý mấy.

Nghe giọng trẻ con điệu đàng, nhưng lại thốt ra lời mỉa mai, kiểu gì nghe vào tai cũng thấy khó chịu.

"Bà chị, đây chính là cái người bạn mà chị vẫn bỉ bai, xinh nhưng không có não ấy à?" Diệp Bạc Hâm cười khúc khích nhìn người phụ nữ thân hình cong cớn ba vòng sắc nét: "Hân hạnh, hân hạnh, mỗi lúc Diệp Thanh Vũ cãi nhau với tôi, thường nhắc đến chị, bảo chị ngu không thuốc chữa, người ta tốt thật hay tốt giả cũng không biết đường phân biệt, không vì nhà chị có tiền có địa vị, thì chị ta và chị từ lâu đã đường ai nấy đi rồi. Chị kiêu căng ngạo mạn nông nổi, chả ai có thể chịu được cái tính tiểu thư của chị…"

Diệp Bạc Hâm chưa nói xong, đã nghe tiếng chói lói rít lên: "Diệp Thanh Vũ, mày mới là đồ ngu si không ai bằng! Mày dám nói xấu sau lưng tao?"

Quả nhiên, người vui giận buồn ghét vẽ hết lên mặt, tâm tư đơn thuần đến đáng sợ, mới bị người ta khích tí đã tung hê tất cả rồi, đức tính này mà đòi khuê các?

"Không chỉ thế đâu, Diệp Thanh Vũ còn nói chị kiêu căng như giống chim công, ăn vận diêm dúa lòe loẹt, ra đường với chị mà bẽ mặt…" Diệp Bạc Hâm tiếp tục thêm dầu vào lửa, Diệp Thanh Vũ đã dám đến gây hấn thì ắt phải sẵn sàng tinh thần nhận đáp trả. Có bị nói ra sao với cô cũng chả thành vấn đề, nhưng Diệp Thanh Vũ là người chú trọng hình tượng đại tiểu thư lại không được như thế.

"Diệp Bạc Hâm, mày câm ngay!" Diệp Thanh Vũ tức tối quát Diệp Bạc Hâm, tuy Diệp Bạc Hâm nói đúng tiếng lòng của cô ta, nhưng điều này cô ta chưa từng kể với ai. Lăn lộn ở thương trường, người nào mà chẳng phải giao thiệp, con bé tiểu thư ngân hàng này cũng là đối tượng phải xã giao, tuy không ưa tính nó nhưng vẫn phải đãi bôi. Không ngờ hôm nay bị Diệp Bạc Hâm làm cho bung bét.

"Diệp Thanh Vũ, mày gớm thật! Mày khinh tao, lại còn dám nói quen tao làm mày bẽ mặt. Mày là cái thá gì, mà dám coi thường tao, chẳng qua cũng là thứ con rơi được ả tình nhân sinh ra, tưởng vào công ty làm tổng giám đốc là ghê gớm đấy à. Ai biết có phải mày đang cốc mò cò xơi? Chuyện hôm nay, không xong với tao đâu."

Người phụ nữ tức đến nổ đom đóm mắt, chửi sa sả một trận, có bao nhiêu thứ khó nghe đều tuôn hết. Diệp Bạc Hâm ban đầu còn nín nhịn khuyên cô ta bình tĩnh, nghe mình giải thích, nhưng cô ta vừa nhắc đến "thứ con rơi" là Diệp Thanh Vũ liền im bặt, gườm gườm nhìn cô ta.

Người phụ nữ cười khảy rồi hảy Diệp Thanh Vũ ra, loẹt quẹt chạy xuống tầng.

Người phụ vụ căng cả óc, nhìn bên này, lại nhìn người phụ nữ bỏ đi, luống cuống chực khóc.

"Diệp Bạc Hâm! Mày biết nó là ai không, mày dám phá đám tao? Trước khi gây chuyện mày làm ơn động cái não một tí có được không hả?" Lúc này Diệp Thanh Vũ đã quên khuấy mất cô ta mới là người gây hấn trước tiên, còn cô chỉ ăn miếng trả miếng mà thôi.

"Ủa ôi? Là ai chứ?" Diệp Bạc Hâm cười giễu, "Chẳng qua cũng là hòn đá lót chân cho bà chị dựa thế quyền quý chứ gì?"

"Mày!" Diệp Thanh Vũ ứa gan muốn tát nó, nhưng bao nhiêu năm giáo dục lại mách cô ta không nên chấp nó.

"Nó là thiên kim tiểu thư của giám đốc ngân hàng Lập Tín, một lời nó nói đáng giá ngàn vàng. Dự án mới của Diệp thị đầu tư qua lớn, bây giờ xoay vòng vốn trục trặc. Hôm nay tao cất công hẹn nó ra đây để nhờ nó giúp đỡ, nói bố nó cho mình vay. Mày thì giỏi rồi, dăm ba câu làm người ta cáu tiết bỏ đi mất. Lần này cấp vốn mà có khó khăn, cản trở Diệp thị phát triển thì mày cứ liệu đấy!" Diệp Thanh Vũ sầm mặt nói.

"Cấp vốn khó khăn, liên quan gì tôi, tôi có phải tổng giám đốc đâu?" Diệp Bạc Hâm hững hờ, mắt đảo một vòng: "À hay là thế này, chị nhường chức vị tổng giám đốc cho tôi, tôi đi tìm nhà đầu tư cho."

"Mày có mơ cũng đừng hòng!" Diệp Thanh Vũ trừng mắt, cô ta lấy làm hối hận vì tối nay đã khiêu khích Diệp Bạc Hâm.

Diệp Thanh Vũ quay người bỏ ra ngoài, toan đi giải thích rõ ràng với cô nàng tiểu thư con nhà giám đốc ngân hàng kia. Tô Hòa từ nhà vệ sinh quay lại, đâm sầm vào Diệp Thanh Vũ.

"Tổng… tổng giám đốc?" Tô Hòa bẽn lẽn đứng tại chỗ, Diệp Thanh Vũ vẫn đang bốc hỏa, lại bị người đâm vào mình, mắt trợn trạo lườm Tô Hòa. Tô Hòa sợ quá thụt lùi lại về sau, chưa bao giờ được thấy ánh mắt hằm hằm ấy của tổng giám đốc.

"Buông ra." Diệp Thanh Vũ vừa đi, Diệp Bạc Hâm liền đổi sắc mặt, buông tay Tập Vị Nam ra, ngồi thẳng người dậy, ánh nhìn lạnh lùng liếc xuống bàn tay Tập Vị Nam đang ôm vai mình.

Tập Vị Nam không dám ép quá đà, hôm nay cô bị anh lừa vào tròng hai lần, nỗi oán hờn với anh đã đủ nhiều, tốt nhất anh nên biết điều mà dừng đúng lúc.

"Tâm trạng tốt hơn rồi chứ?" Nhớ lại vẻ hăng say vừa nãy của cô, mồm miệng trả treo lanh lợi đáo để, anh lại thấy buồn cười.

"Nếu ai đó biết điều hơn một tí, đừng lượn lờ trước mặt làm ngứa mắt em, thì tâm trạng em càng tốt hơn đấy." Diệp Bạc Hâm nâng tách trà hoa còn tỏa khói lên, uống hết veo nửa tách.

"Cái này thì… e là không được." Tập Vị Nam cười khẽ, nhấc bình trà bên tay, rót thêm cho cô.

"Nhưng mà… quả là anh chưa được chứng kiến em chanh chua, hăng máu bao giờ. Anh trước giờ cứ tưởng em là người phụ nữ dịu dàng thùy mị, chu đáo, tâm lý cơ." Diệp Bạc Hâm mà anh quen thuộc quả thực như thế, song anh chưa từng biết, cô còn có một mặt khác, cũng trả treo, cũng không chịu thua thiệt.

Diệp Bạc Hâm hừ mũi: "Những thứ anh chưa thấy còn nhiều lắm. Em không chỉ ham chơi vô lối, vô tâm vô tính, còn thích gây gổ, cãi nhau nữa cơ. Thấy người khác không vui, là tâm trạng em thư thái lắm. Ai mích lòng em, em nhất định sẽ phải báo thù bằng được thì thôi."

"Với loại lừa dối phản bội, tuyệt đối không dung tha!" Diệp Bạc Hâm chăm chăm nhìn anh, ẩn ý nói.

Tập Vị Nam mắt không biến sắc, cười khẽ nói: "Xem ra anh vẫn chưa hiểu hết em. Không sao, dù gì thì mình cũng còn cả đời, anh sẽ tìm hiểu dần dần."

Diệp Bạc Hâm á khẩu, cạn lời, không nghĩ được câu gì đáp lại. Bấy giờ Tô Hòa quay về, mặt đỏ gay gật đầu với Tập Vị Nam, rồi ngồi xuống đối diện Diệp Bạc Hâm, hai tay chống trên bàn, đầu sán lại gần trước mặt Diệp Bạc Hâm.

"Bạc Hâm, mới rồi em gặp tổng giám đốc, mặt mũi hằm hằm ấy. Bình thường em thấy chị ấy siêu khí chất, lại lịch sự, người thì thanh tú xinh đẹp. Em còn xem chị ấy như thần tượng nữa. Thế mà… chị ấy vừa lườm em xong, tự nhiên thấy chị ấy dữ dằn dã man." Tô Hòa thì thào kể lể, chia sẻ điều bí mật nhỏ nhoi của mình.

Diệp Bạc Hâm cười: "Người có muôn mặt, em thấy chị ta tuyệt vời, là vì trước mặt em, chị ta khoe ra vẻ tuyệt vời, chị ta muốn em thấy thế. Nhưng không ai là không có khuyết điểm, là người ai cũng có nóng giận. Do em may mắn, chưa được chứng kiến vẻ xấu xa của chị ta thôi. Nhiều khi, không biết cũng là cái hay, chí ít trong lòng cũng có hình ảnh đẹp. Em nói chị ta lịch sự, khí chất, người đẹp thanh tú, đấy là một mặt của chị ta. Thực chất có rất nhiều người không kiềm chế được bản tính nóng nảy của mình, thậm chí giả vờ cũng khó, em hà tất phải so đo xem chị ta có tốt như bề ngoài thật hay không?"

Tập Vị Nam ở bên nghe cô nói những lời này, bất giác nhìn cô.

Cô nói thế, há chẳng phải đang nói chính bản thân mình?

Trước mặt anh, cô cho anh xem vẻ sáng sủa của mình, mà anh lại chưa từng có cơ hội biết được mặt tối tăm của cô…

Chỉ có những người thân thiết nhất mới có thể chứng kiến muôn vàn gương mặt, trăm loại tính cách của

người kia.

Tô Hòa nửa hiểu nửa không gật gù, hơn kém hai tuổi mà cô có cảm giác mình và Diệp Bạc Hâm không cùng một tầng lớp. Cô ấy tư tưởng khoáng đạt, từng lời từng câu đều hàm súc chân lý, để cô phải ngẫm ngợi sâu sa.

Cua ngâm rượu, tôm hấp kiểu Pháp, cá thái lát chưng được bưng lên, Tập Vị Nam đi rửa tay, lúc quay về thì tách cua, đặt vào bát, đẩy đến bên tay Diệp Bạc Hâm, rắc thêm tiêu, mù tạt.

Tiếng bát đũa va vào nhau vang lên, khiến Diệp Bạc Hâm đang mải cúi đầu ăn liền ngẩng lên, đôi mắt trong veo nhìn chiếc chén sứ, mắt thoáng ngỡ ngàng.

Nhìn cử chỉ của Tập Vị Nam, Tô Hòa cười gian manh, nhưng lòng lại thầm cảm khái mình không có bạn trai, không được ai cưng chiều.

"Cảm ơn!" Diệp Bạc Hâm hững hờ nhấc đũa, có người săn sóc, lý nào lại từ chối.

145. Chương 145

Bữa cơm đó, Tập Vị Nam kín tiếng ít nói, thậm chí lúc đang săn sóc Diệp Bạc Hâm ăn cơm, bản thân cũng không động đũa mấy. Tô Hòa vừa tốt nghiệp đại học, thấy cái gì cũng hiếu kỳ, mắt đầy ắp phấn khích. Mới đầu có mặt Tập Vị Nam, còn hơi tỏ ra gò bó, sau đó bắt đúng mạch chuyện, liền ríu rít buôn chuyện với Diệp Bạc Hâm.

Cô chưa từng dùng bữa tại nhà hàng cao cấp bao giờ, nhiều lễ nghi trên bàn ăn đều mù tịt, chỉ hí hoáy bắt chước theo Diệp Bạc Hâm. Diệp Bạc Hâm thấy thế, cũng không cố tình nhắc nhở, tránh làm cô bé thấy tổn thương sĩ diện, mà động tác làm chậm lại, để Tô Hòa thấy rõ hơn.

Diệp Bạc Hâm thản nhiên hưởng thụ sự săn sóc của Tập Vị Nam, khóe mắt thi thoảng lướt nhìn anh, thấy anh ít khi nhấc đũa, mắt hơi xao động, song không hề khuyên anh nên ăn nhiều hơn. Cũng chả phải trẻ con, đói tự khắc biết ăn, không cần người khác phải nhắc.

Tô Hòa chợt nhận ra hình như mình nói hơi nhiều, chiếm dụng vợ người ta, bèn bẽn lẽn cười với Tập Vị Nam, sau cắm cúi ăn cơm.

Kết thúc bữa cơm đã là chín giờ, khách khứa trong Tử Yến chẳng vì thế mà quang đãng, trái lại vẫn có người lục tục lên gác.

Phục vụ bưng hoa quả lên, từ cửa sổ nhìn ra, mưa đã ngớt dần, ánh đèn neon ánh lên thinh không thành phố.

Điện thoại của Tập Vị Nam đổ chuông, anh nhìn xuống màn hình một thoáng rồi thẳng tay ngắt máy.

Diệp Bạc Hâm vô tình đưa mắt, liếc thấy cuộc gọi đến hiển thị chữ "Mẹ", liền sững ra.

Như cảm nhận được, Tập Vị Nam ngước lên…

Đường nét cương nghị sắc cạnh dưới ánh đèn chiếu rọi, đôi mắt đen như được rây rắc ánh sáng vụn vỡ li ti.

Bốn mắt nhìn nhau, Diệp Bạc Hâm như kẻ nhìn trộm bị bắt quả tang, giật mình, song vẫn cố tỏ ra bình thản nhìn lảng đi.

Phục vụ ôm một bó hoa hồng xanh xuất hiện, đứng bên bàn, ngần ngừ nhìn Tô Hòa, lại nhìn Diệp Bạc Hâm. Thấy Tập Vị Nam và Diệp Bạc Hâm ngồi sát rạt, giữa cả hai như tình cảm quyến luyến. Mà Tô Hòa lại ngồi cách Tập Vị Nam ở vị trí chếch chếch đối diện, người phục vụ thầm đoán trong bụng, hai người ngồi cạnh nhau chắc chắn là một cặp.

Ánh mắt của cả Diệp Bạc Hâm lẫn Tô Hòa dán trên bó hoa hồng xanh lộng lẫy. Đàn bà con gái mà, bẩm sinh đã có tình cảm khó tả với hoa cỏ, ai mà từ chối cho nổi sức quyến rũ một bó hoa. Trong tâm hồn rốt cuộc vẫn có những tế bào lãng mạn, dẫu có là người phụ nữ thép đi chăng nữa.

Người phục vụ trao bó hoa cho Tập Vị Nam: "Thưa anh, hôm nay là sinh nhật của bà chủ chúng tôi, các vị là bàn thứ mười bảy, mà hôm nay cũng là ngày mười bảy. Bó hoa này bà chủ chúng tôi xin tặng các vị. Mong anh và bạn gái mình cập bến hạnh phúc trăm năm, ân ái bền lâu.

Tập Vị Nam đón lấy, cầm trên tay, nhìn một thoáng, bờ môi bất giác cong lên.

Giây tiếp theo, trước ánh mắt hâm mộ của Tô Hòa, anh trao bó hoa cho Diệp Bạc Hâm: "Chuyện trước kia, anh xin lỗi."

Mượn hoa dâng phật, bó hoa hồng anh dùng để tạ lỗi, hơi có phần lạc đề.

Lúc đó Tô Hòa mới thảng thốt vì lời xin lỗi đường đột của người đàn ông. Chẳng trách tối nay tâm trạng Diệp Bạc Hâm không được thân thiện, lúc nào cũng giữ khoảng cách với anh ta. Thậm chí người ngu ngơ như cô còn nhận ra, một người lạnh nhạt, một người đang lấy lòng.

Chỉ có điều… người ta vẫn bảo tính khí mấy anh lính rắn hơn hòn đá kê trong nhà cầu. Mà người đứng trước mặt lại không như thế, mọi lúc mọi nơi đều chiều ý Diệp Bạc Hâm, bị hắt hủi cũng không hề oán thán, mà vẫn giữ được phong độ.

Diệp Bạc Hâm nhìn bó hoa hồng xanh, rất muốn từ chối nhận. Nhận rồi lại khiến anh tưởng cô đã tha thứ, còn không nhận thì… lại có phần đỏng đảnh thái quá.

Tập Vị Nam nở nụ cười mê người, anh có đôi mắt sâu không thấy đáy, lại còn đen lay láy như nhấn chìm người ta.

Diệp Bạc Hâm ngần ngừ không nhận, bầu không khí hơi ngượng ngùng, Tô Hòa len lén hích vào chân cô dưới gần bàn. Diệp Bạc Hâm cau mày, chìa tay nhận lấy, mặt không thấy vẻ gì là vui.

Người phục vụ nhìn cả hai một thoáng, thức thời chúc tụng mấy câu rồi cáo lui ra ngoài.

Hoa rất đẹp, nụ màu xanh lam e ấp đợi nở, hẵng mang giọt sương yêu kiều, ôm trong lòng còn ngửi thấy mùi thoang thoảng, duy băng màu trắng càng tỏ rõ trang nhã.

Không phải lần đầu tiên Diệp Bạc Hâm nhận được hoa, song là lần đầu tiên Tập Vị Nam tặng cô hoa, không… không thể tính là do anh tặng…

Ôm trong lòng, như ôm một củ khoai nóng bỏng tay, cô bèn đặt xuống bàn.

Tô Hòa hai mắt sáng rực: "Loại hoa hồng xanh này đắt lắm. Bó to thế này phải bao nhiêu tiền nhỉ? Bà chủ nhà hàng hào phóng thật đấy."

Diệp Bạc Hâm đang lo phải làm sao, nghe vậy, liền dúi vào lòng Tô Hòa.

"Thích thì em cầm về, chị không biết chăm."

Tô Hòa tuy rất muốn, nhưng tối nay nhờ phúc của cả hai mới được ăn một bữa tại Tử Yến, mà bà chủ nhà hàng tặng các cặp đôi, cô độc thân thì bon chen cái gì.

"Không… không… nhà em không có bình, em mà cầm về là lại phải mua một cái bình hoa, không đáng. Tốt nhất chị cầm về đi…" Tô Hòa hốt hoảng từ chối, mắt len lén liếc nhìn sắc mặt Tập Vị Nam.

Hình như Tập Vị Nam cũng đoán được là Diệp Bạc Hâm sẽ không cầm, nên không có biểu cảm gì.

Cả ba cùng xuống gác, Tô Hòa và Diệp Bạc Hâm đi đằng trước, Tập Vị Nam cách Diệp Bạc Hâm rất gần chỉ bằng khoảng cách một bậc cầu thang, hai tay thõng bên người, mắt nhìn trên đỉnh đầu cô, ánh mắt lấp loáng dịu dàng.

Tập Vị Nam đi thanh toán, Tô Hòa thẹn thùng không nỡ ăn không của người ta, cũng toan theo để xem bữa hôm nay hết bao nhiêu, sau này có cơ hội còn mời lại. Đoán được tâm tư cô bé, Diệp Bạc Hâm bèn kéo cánh tay cô đi về phía cửa.

Cơn mưa đến sầm sập, mà lúc đi thì lại rề rề. Mưa suốt ba tiếng đồng giờ, đến giờ vẫn lác đác, trên mặt

đất tích mấy vũng nước chừng mấy xăng-ti-mét, xe lướt qua, bánh xe cán lên một vầng bọt nước.

Phố xá phồn hoa, nhà cao tầng san sát, ánh đèn lộng lẫy, xe cộ như mắc cửi.

"Bạc Hâm, lần sau em mời lại nhé." Tô Hòa thấp thỏm, người mới bước vào đời chưa quen hưởng không của người khác, lúc nào cũng có cảm giác không được thoải mái, như sợ nợ tiền người ta.

Diệp Bạc Hâm chưa kịp lên tiếng khước từ thì đằng sau vang lên tiếng bước chân đều đều, giọng Tập Vị Nam tươi cười cất lên.

"Không cần khách sáo như thế. Hôm nay là vợ chồng tôi mời em, cảm ơn em mấy ngày nay đã chăm sóc Hâm Nhi. Cô ấy vừa mới vào công ty, nhiều việc hẵng còn lóng ngóng, mong em sau này có thể giúp đỡ cô ấy."

Ai bảo anh không biết nói chuyện, lời xã giao đã quá thành thuộc. Ở vị trí cao không chỉ dựa vào tài trí, có lúc còn phải nhờ vào tâm lý, lúc nào nên nói gì, với ai nên nói ra sao, anh nắm rõ như lòng bàn tay.

Tập Vị Nam nhận chiếc ô đen từ nhân viên mở cửa, tiện tay đưa cho Diệp Bạc Hâm, động tác thành thục tự nhiên, như thể đã làm hàng ngàn lần. Diệp Bạc Hâm một tay ôm hoa, một tay cầm ô, nhìn người đàn ông đi về phía bãi đỗ xe, vóc dáng anh cao lớn, vững chãi, chín chắn.

Tập Vị Nam đánh xe ra, đỗ lại ngoài bãi chừng mấy mét, cửa sổ hạ xuống, vẫy tay với cô.

Diệp Bạc Hâm hiểu ý, đưa bó hoa cho Tô Hòa, mở ô, che đỉnh đầu, dắt Tô Hòa ra đó.

Tô Hòa mở cửa sau, tranh lên ngồi phía ngoài. Diệp Bạc Hâm chau mày, định bảo Tô Hòa nhường chỗ, Tô Hòa lại nói với Tập Vị Nam ngồi ở ghế lái: "Anh Tập, anh mau mở cửa cho Diệp Bạc Hâm, ngoài trời mưa to lắm, kẻo ướt hết bây giờ."

Ý tứ của Tô Hòa, cả hai đều hiểu rõ, từ lúc bắt đầu ăn cơm, cô bé đã vô tình hữu ý vun vào cho hai người.

Tập Vị Nam cười với cô, mở cửa xe, Tô Hòa liền sập cửa sau lại. Diệp Bạc Hâm không còn cách nào khác, đành ngồi vào ghế lái phụ.

Trên đường, Tập Vị Nam hỏi Tô Hòa nhà ở đâu. Tô Hòa bẽn lẽn cười, đọc địa chỉ, là một nơi hơi hơi xa, khu đó là khu phố cũ, nhà cửa đều xây từ nhiều năm trước.

Tập Vị Nam tuy lớn lên ở Thủ đô nhưng mấy năm qua đa phần không rời khỏi quân doanh, đất đai thủ đô từ lâu đã có những thay đổi triệt đổi, nhiều nơi như thay da đổi thịt. Anh chưa từng nghe qua nơi mà Tô Hòa nói, đành tranh thủ lúc đợi đèn đỏ, tìm địa chỉ trên bản đồ định vị.

Tô Hòa nhớ ra mình vẫn đang ôm bó hóa, bèn chìa từ đằng sau ra phía trước: "Bạc Hâm, hoa của chị này."

Diệp Bạc Hâm bấy giờ vẫn trông ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài trời vẫn lay lắt mưa, ánh đèn trong thành phố hắt hiu trong màn mưa, mang vẻ đẹp mơ màng.

Thời tiết không nóng nực như lúc ban ngày, trong xe không bật điều hòa, cô bèn hé cửa sổ, gió theo tốc độ xe ùa vào trong.

Diệp Bạc Hâm nhận lại bó hoa, Tập Vị Nam liếc sang nhìn cô. Chạm vào ánh mắt âu yếu của anh, tim cô thắt lại, hất nửa gương mặt về phía anh.

Ánh đèn xanh đỏ bên đường không ngừng thụt lụi lại phía sau… bóng lồng thoắt ẩn thoắt hiện, rọi những đốm sắc màu lên gương mặt mềm mại của cô.

Diệp Bạc Hâm đưa tay vén tóc con ra sau mang tai, nửa bên mặt thanh tú lay động lòng người, đôi mắt sóng sánh… lấp la lấp lánh.

Tập Vị Nam đánh xe dừng dưới tòa nhà nơi Tô Hòa ở, khu phố cũ xung quanh hơi tạp nham, Tô Hòa thẹn thùng cười, xuống từ cửa sau. Diệp Bạc Hâm mở dây đai an toàn, định bụng tiễn Tô Hòa một đoạn, nhưng bị cô ấy ấn tay xuống.

"Bạc Hâm, chị đừng xuống, chỗ này hơi bát nháo." Tô Hòa liếc quanh phố xá bẩn thỉu cũ kĩ, mặt ửng đỏ ngại ngùng. "Đáng lẽ hai người mời em ăn cơm, lại còn chu đáo tiễn em về, về lý về tình em nên mời mọi người lên nhà ngồi, nhưng mà… chỗ em ở thực tình cũ nát, cũng ngại…"

"Tô Hòa…" Diệp Bạc Hâm nhìn tòa nhà giăng mắc áo quần, góc tường tróc sơn, lưới thép han rỉ, lòng nghèn nghẹn…

"Đợi sau này em kiếm được tiền, đổi nhà mới, lúc ấy nhất định mời hai người lên nhà uống trà." Tô Hòa cười khì khì, Diệp Bạc Hâm nhận ra tấm lòng chân thành của cô ấy, bèn thôi không nài ép.

"Thế em về cẩn thận nhé." Đèn đường ở đây tậm tịt, tối tăm đã không nói, cách mấy mét lại có một ngọn đèn đã xịt ngóm.

"Yên tâm, mọi người lái xe cẩn thận nhé." Tô Hòa quay người bước vào hành lang tối mù.

Tập Vị Nam đánh xe ra xa mấy mét, Diệp Bạc Hâm vẫn ngoái lại ngóng.

Qua hai giao lộ, đến khu sầm uất, Diệp Bạc Hâm mới bảo Tập Vị Nam dừng xe, tự cô bắt xe về.

Chả phải do cô đỏng đảnh, mà do Tập Vị Nam đang lái xe theo hướng là lạ, không rõ anh muốn đưa cô về đâu. Dựa vào kinh nghiệm mấy lần trước, giờ đây cô không thể tin anh.

Tập Vị Nam nghiêng người, "Cạnh" một tiếng, cửa xe bị hạ chốt, Diệp Bạc Hâm kéo cần cửa… cánh cửa bất động không nhúc nhích.

Diệp Bạc Hâm ngoái đầu nhìn anh, lòng hoảng loạn, nếu như anh định làm gì cô, thì cô chả có nổi cơ hội chống đỡ.

146. Chương 146

Ánh đèn bên đường chiếu qua bị nước mưa trải đầy kính chắn gió thuỷ tinh… loang lổ rơi trên bên mặt như dao khắc rìu đục của anh.

Đôi lông mày cong cao thẳng, đôi mắt sâu trũng xuống… khiến cho đồng tử vốn dĩ đen sâu trầm tĩnh càng sâu sắc, nơi âm u sâu thẳm đó… nói không rõ ràng sự nguy hiểm khó dò.

Trên người Tập Vị Nam, khí thế và ma lực của người đàn ông trưởng thành trải qua bao nhiêu năm trong bộ đội huấn luyện ra, mang cho Diệp Bạc Hâm một cảm nhận… Là kiểu bóp nghẹt, đặc biệt là ngay lúc này, loại cảm nhận này trước giờ chưa từng có.

"Em nói dừng xe!" Diệp Bạc Hâm cắn răng, cố gắng xua đuổi sự sợ hãi trong lòng.

Tay Tập Vị Nam nắm chặt vô lăng, bật một đèn xi nhan, liếc nghiêng mắt nhìn cô, không biết làm sao thở dài: "Hâm Nhi, em rốt cuộc muốn anh phải như thế nào?"

Quang cảnh một buổi tối, anh nhẫn không được sự giày vò rồi, bất cứ ai cũng không thể chịu được lạnh nhạt của bạn gái như vậy, ai nói chỉ có phụ nữ thích dính lấy người đàn ông, đàn ông có lúc cũng thích cùng phụ nữ kề cổ tương mị.

Áng đen phản chiếu nhuộm lên trên má, đôi mắt cô lạnh lùng tương phản.

"Em muốn về nhà!"

Trở về là nhà của cô, không phải nhà anh, anh ở đâu cùng với cô không có quan hệ gì, cô cũng không muốn biết.

Tập Vị Nam biết, cứ tiếp tục giằng co chỉ có thể rơi vào tuần hoàn chết, ai cũng trở thành không tốt được.

Dù sao anh có thời gian, có thể từ từ cô phá phòng tuyến trong lòng cô, đánh lâu dài, không phải anh chưa đánh qua, không có đạo lý gì chỉ vì cái trước mắt mà làm hỏng đại sự.

"Anh đưa em về."

Thấy Tập Vị Nam nhượng bộ, không muốn truy đuổi tâm tư của cô, chiếu xe lên một cầu vượt, đi đường vòng rẽ vào một hướng, thành tây Tô trạch, Tập Vị Nam lái xe về hướng Tô trạch.

Tập Vị Nam một đường thuận dòng xuôi gió lái xe tới trước Tô trạch, ngay cả khi Diệp Bạc Hâm trên đường kêu anh dừng ở chân núi, cô tự mình đi về, anh cũng mặc kệ.

Chiếu xe chưa dừng hẳn, Diệp Bạc Hâm liền đẩy cửa xe, Tập Vị Nam thấy cô tránh mình như tránh quay, không biết làm sao than thở, nắm chặt tay của cô, quay mặt cô qua đối diện với bản thân.

"Em ghét anh như vậy sao?" Tinh thần anh có chút vô tội, ánh đèn trên đường bên ngoài biệt thự xuyên qua thuỷ tinh chiếu vào, nửa khuôn mặt anh không chìm trong bóng tối, bị ánh sáng chiếu rõ mặt bên lập thể sâu sắc do dao gọt vót.

"Tập Vị Nam!Em đã nói với anh đừng động tay động chân rồi." Nói không tức giận là giả, hoà nhã nhẫn nại gì đó toàn bộ đều là giả, chưa tới một đêm đã chìm xuống đáy.

Ngón tay Tập Vị Nam vuốt nhè nhẹ má của cô, một tay đem bó hoa lúc nãy cô tức giận vứt trên quầy điều khiển cầm lên, dúi vào trong lòng cô.

"Nhớ lời của người phụng sự kia nói không?" Cùng đi đến hẹn ước đầu bạc, ân ái không nghi ngờ.Anh đối với cái gì đều là như có như không, duy chỉ có câu nói này đi vào trái tim mềm của anh.

"Anh không cảm thấy buồn cười sao? Chỉ dựa vào một bó hoa, một câu nói liền có thể tư thủ cả đời, mãi không thay lòng?" Diệp Bạc Hâm cười lạnh, lắc lắc bó hoa anh nhét vào trong tay cô, "Tập Vị Nam, không phải như vậy đâu, tình cảm là cần phải tiến hành, chịu không được thử thách, không có ai sẽ mãi mãi ở một nơi chờ đợi, cho dù tình cảm đã từng sâu đậm bao nhiêu, đều sẽ bị năm tháng từng chút từng chút làm hao mòn, kiệt sức."

"Hôn nhân là thứ mà chịu không được sự lừa dối, ngay cả tín nhiệm cơ bản đều làm không được, em hoài nghi, chúng ta còn cần phải tiếp tục đi tiếp nữa không?" Ẩn nhẫn cả một đêm, cô cuối cùng vẫb là nhẫn không được nữa.

Cô không rõ, anh dũng cảm quyết đoán, vì sao trong tình cảm lại cẩn thận từng li từng tí?

Trốn tránh mãi mãi cũng không giải quyết được vấn đề, cô không đáng tin tưởng như vậy sao?

“Năm năm nay, anh xem em là một người lạ, vì sao không tiếp tục làm như vậy, khăng khăng muốn đùa giỡn em? Nhìn em và Hạ Dã Nhuận ở bên nhau, anh sẽ đau lòng sao? Nếu như em không kêu anh cưới em, anh có phải có thể trừng mắt nhìn em và Hạ Dã Nhuận kết hôn sinh con?”

Nói xong, Diệp Bạc Hâm cười lên, cười đến rất thê lương.

“Nếu đã như vậy, bây giờ còn vướng mắc cùng một chỗ làm gì?”

Tập Vị Nam bị cô một trận trách móc nói đến câm như hến, sắc mặt có chút tái nhợt.

Diệp Bạc Hâm từng chút gỡ tay của anh ra, đối với sự trầm mặc của anh thất vọng càng lớn.

“Nếu như đây là phương thức anh yêu người khác, vậy xin lỗi em không thể gật bừa, Diệp Bạc Hâm em không chịu đựng được loại tình yêu lừa dối của anh được, em là người xác thịt, có quyền lợi biết quá khứ xảy ra chuyện gì.”

Xuống xe đứng ở mép cửa, Diệp Bạc Hâm quay lưng với anh, không nhìn thấy được sự thống khổ quấn chặt trên mặt anh, một người đàn ông mà núi Thái Sơn có đổ xuống trước mặt cũng không biến sắc, trên thực chiến chém giết quyết đoán, lại nhu nhược không dám đối diện với quá khứ, lúc này, đôi mắt đen phong vân nguỵ biến đỏ lên một vòng.

“Ngày mai là cuối tuần, anh đến đón em.” Giọng nói thuần phác hơi khàn, ngưng tụ trên thân ảnh nhỏ bé yếu ớt của cô.

Thân hình Diệp Bạc Hâm hơi cứng lại, rủ mắt nhìn dưới bóng đèn hiện rõ ẩn khuất người con gái mê hoặc lòng người màu xanh lam “Anh một ngày mà chưa nói rõ chuyện trước đây, thì một ngày em cũng sẽ không tha thứ cho anh, anh cũng… Đừng tới tìm em nữa.”

Đi được vài bước, nghe thấy cửa xe bị mở ra, sau đó cánh tay bị người khác bắt lấy, cơ thể bị quay vòng lại, thẳng thắn va vào vòng tay quen thuộc.

Hệ thống thoát nước của khu biệt thự rất tốt, chỉ là sau khi mưa lớn, trên mặt đất một mảnh ẩm ướt, lại không giống tầng nước dày trên đường, giẫm chân xuống liền gợn lên bóng nước vài mili mét.

Diệp Bạc Hâm mặc giày cao gót, mặt đất lại có chút trơn nhẵn, bị anh thẳng thừng lôi kéo lại, suýt chút nữa ngã xuống rồi.

Đôi tay nắm chặt vải quần áo trên eo anh, như vậy mới ổn định lại cơ thể.

Bó hoa xinh tươi lại rơi xuống bên chân.

"Anh không cho phép em nhẹ nhàng nói buông tay, cho dù xảy ra chuyện gì, em cũng không được nhắc đến rời xa anh, anh vó thể bao dung tất cả tính cách ương bướng của em, tuỳ hứng, thậm chí là vô lý gây sự, nhưng mà anh biết em sẽ không như vậy, em tức giận có lý do của em, lạnh nhạt với anh cũng không sao, nhưng mà Hâm Nhi… Em không thể toàn diện từ bỏ anh, anh không biết Tô Cảnh Sâm đã nói gì với em, nhưng anh ta nói đều là lời đồn, không biết có mấy phần là thật, nếu như em tin tưởng anh, thì không cần phải bị lời nói của người khác ảnh hưởng."

"Anh thừa nhận một mình anh làm cái gì cũng đều suy nghĩ cặn kẽ, không làm chuyện không nắm chắc trong tay, trên sự việc của chúng ta, anh thật sự không biết phải làm sao, không có ai dạy anh xử lý như thế nào?" Nếu như năm đó không phải thái độ anh quá đoạn tuyệt, anh cũng sẽ không lo lắng cô biết sự thật, chết cũng sẽ không tha thứ cho anh.

Tập Vị Nam ôm chặt lấy cô, hơi khép mắt lại, cằm cúi thấp xuống đặt lên đỉnh đầu cô, từng chút nói ra sợ hãi của bản thân.

Anh một đời người yêu cầu không nhiều, lúc trước hành vi phóng túng, sa ngã, nhưng bây giờ anh biết bản thân muốn cái gì, anh chỉ muốn cùng cô xây dựng một gia đình ấm áp, nếu như ngay cả mong muốn nhỏ nhoi này cũng mong muốn quá đáng vậy anh cả đời này, rốt cuộc có cái gì để anh lưu luyến?

"Ừm hừm…"

Diệp Bạc Hâm bị anh ôm quá chặt, suýt chút nữa thở không được, trái tim lại bị lời nói này của anh quấy nhiễu không yên, không nhẫn được muốn đẩy anh ra

Nhưng chỉ nghe được tiếng ho tận lực, quen thuộc tới nỗi khiến sống lưng cô phát lạnh.

Âm thanh là từ bên phía vòm hoa kính truyền tới, Diệp Bạc Hâm vội vàng dùng lực đẩy Tập Vị Nam ra "Mau buông ra, mẹ em."

Bị Tô Uyển bắt được, là điều Diệp Bạc Hâm khó chịu nhất, vì vậy cô mới kêu Tập Vị Nam dừng xe ở chân núi, anh thì tốt rồi, trực tiếp lái lên đây, bây giờ dự cảm của cô thành rồi, còn thật sự bị Tô Uyển bắt được.

Giữa vùng lông mày của Tập Vị Nam cũng xuất hiện ngạc nhiên trong chớp mắt, lời của bản thân bị người ta nghe bao nhiêu, anh cũng không để ý, chỉ là bây giờ đến cửa thăm hỏi mẹ vợ, không đem quà cáp còn ở trước cổng nhà người ta cùng khuê nữ nhà người ta ôm ấp, hình tượng không tốt chút nào.

Tập Vị Nam vừa buông tay, Diệp Bạc Hâm chỉnh lại quần áo bị nhàu, vuốt vuốt lại tóc trên đỉnh đầu, kéo lên một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

"Tô nữ sĩ, muộn như vậy rồi, vẫn còn hóng gió sao?"

Sỏi cuội lát thành hai bên con đường nhỏ, sắp xếp một ghế dài được khắc bằng đá, ban ngày cư dân chạy

bộ trong khu biệt thự mệt rồi liền có thể ngồi trên ghế dài nghỉ ngơi, trên đỉnh đầu hoa che khuất mặt trời, mùa hè mát mẻ.

Bây giờ còn mưa một trận, ghế dài ướt đẫm, Tô Uyển vòng tay trước ngực, một thân áo quần giản dị, không giống bộ dạng vừa tan làm, cũng không biết đứng bên ngoài bao lâu rồi, trên mái tóc có chút ẩm ướt.

Tô Uyển lạnh lùng liếc mắt nhìn Diệp Bạc Hâm, không quan tâm phản ứng lời của cô, sải bước đi ra ngoài, đôi mắt kia như máy ra đa chằn chừ trên người Tập Vị Nam.

Tập Vị Nam không tự ti cũng không kiêu ngạo, nhưng thu lại sự xa cách hờ hững toả ra trên người trầm tĩnh đứng trước mặt Tô Uyển.

"Chào dì…" giọng Tập Vị Nam trầm tĩnh, mười phần tự nhiên gọi to.

Trong đôi mắt rõ ràng là cung kính, giọng nói mang trầm tĩnh nam tính của sự trưởng thành, anh cố ý hạ thấp giọng và tư thái, không muốn để Tô Uyển thành kiến đối với anh càng lớn.

Anh có thể cùng Tô Cảnh Sâm trêu đùa, vừa gặp mặt chính là xưng là Cậu, cùng với người lớn như Tô Uyển, anh không dám khinh suất, suy cho cùng Tô Uyển ở trong suy nghĩ của cô không ai có thể thay thế địa vị.

Diệp Bạc Hâm ha ha cười, ngăn cản trước mặt Tô Uyển, ôm lấy cánh tay cô nói: "Tô nữ sĩ, mẹ xem mẹ đi, bao nhiêu tuổi rồi mà còn dầm mưa, quần áo đều ướt hết rồi chúng ta về nhà thay quần áo đi, tránh khỏi cảm lạnh."

Tô Uyển không cảm kích, hướng về phía cô hừ một tiếng, ghét bỏ đẩy tay vô ra "Ta hôm nay không phải nhất thời nổi hứng ra ngoài đi lại, cũng không biết con đi đâu sống vất vưởng rồi?"

Hình dáng Tập Vị Nam cao lớn mảnh khảnh, lại hàng năm ở trong quân đội lăn lộn, khí chất trầm tĩnh thận trọng tràn đầy sức uy hiếp, dù cho đã cố ý đè xuống tư thái… Vẫn là khiến người khác không dễ xem nhẹ.

Xứng đáng là con cháu Tập gia, khí thế trên người anh ngay cả cô một người lăn lộn trên thương trường hơn hai mươi năm cũng bị khí thế của anh đè xuống.

"Diệp Bạc Hâm!Ta kêu con tìm thời gian đem người về để ta xem thử, không ngờ tới con đêm nay lại tặng cho ta một món quà lớn như vậy!" Tô Uyển giơ tay lên chọc vào trán Diệp Bạc Hâm, chỉ tiếc luyện sắt không thành thép răn dạy và quở trách.

Tập Vị Nam bị người ta lạnh nhạt, một lời chào như đá chìm xuống biển, Tô Uyển đến một tiếng đáp ứng cũng không đáp lại anh, anh liền biết Tô Uyển cố ý khiến anh khó xử, Tập Vị Nam lặng lẽ chờ đợi, không buồn.

Bây giờ đầu óc Diệp Bạc Hâm rối bời, mấy ngày nay làm việc bận đến sứt đầu mẻ trán, bây giờ là thật sự không có tinh lực ứng phó những chuyện này, chỉ muốn về phòng ngã lên giường ngủ một giấc.

"Mẹ hiểu lầm rồi, anh ấy…"

"Hiểu lầm cái gì?Ở trong xe dính sát không đứng đắn, ra ngoài còn ôm ấp, con thật sự xem ta mù rồi sao?" Tô Uyển không mảy may chút do dự cắt ngang Diệp Bạc Hâm, trước khi Diệp Bạc Hâm lên tiếng kháng nghị, hướng phía cô vẫy tay.

"Được rồi, ở đây không có việc của con nữa, về trước đi!" Tô Uyển bắt đầu đuổi người.

Trong lời có ý, cô muốn nói chuyện riêng với Tập Vị Nam.

Diệp Bạc Hâm khó xử nhìn về hướng Tập Vị Nam, đôi mắt sâu thẳm chuyển cho cô một ám hiệu yên tâm, cô cắn răng quay người quay về nhà.

Cô không biết rõ bản thân vì sao lại lo lắng, mặc dù lúc nãy còn nói lời tàn nhẫn, chớp mắt lại lo lắng cho anh, có phần già mồm thái quá.

Nghĩ tới đây, cô không lưỡng lự nữa, bước to hướng về cánh cổng đi.

Bó hoa hồng xanh lam được người ta chúc phúc kia, bị người ta đánh rơi trên mặt đất, trơ trọi bị mưa xối giột trong đêm khuya.

Diệp Bạc Hâm lên tầng hai, đứng trên sân phơi, sát bên cạnh lan can.

Hướng về phía bên trái vừa hay nhìn được mặt nghiêng phía trước nhà.

Tập Vị Nam đứng trước mặt Tô Uyển, ánh đèn lấp lánh trong đài phun nước hắt lên mặt anh, khuôn mặt kia lúc ẩn lúc hiện.

Hai người không biết đã nói gì, khoảng cách quá xa, Diệp Bạc Hâm không nhìn thấy được biểu cảm trên gương mặt bọn họ, lâu đến mức cô nằm bò lên lan can, khuỷu tay tê liệt.

Tô Uyển mới quay người, lại ngước lên liếc trên tầng.

Diệp Bạc Hâm kinh ngạc, vội vàng trốn đi.

Đứng lên lần nữa, hướng về phía dưới nhìn, Tô Uyển đã không thấy bóng ảnh đâu nữa, có lẽ vào nhà rồi.

Tập Vị Nam dường như cảm thấy được gì đó, hướng về sân phơi nhìn lên, lần này Diệp Bạc Hâm không trốn tránh nữa, cùng anh nhìn về phương xa, anh lại chậm chạm không có ý muốn rời đi, nghe thấy dưới lầu truyền tới bước chân, ước tính Tô Uyển lên lầu rồi, Diệp Bạc Hâm nhanh chóng rời khỏi sân phơi.

Tô Uyển từ dưới lầu đi lên, trong tay cầm điện thoại dính vào bên tai, sắc mặt có chút tức giận, không biết đầu dây bên kia nói gì kích động cô, tức giận đến mức mấy đi bình tĩnh ngày thường, mắng một tiếng quay người vòng lại đầu cầu thang.

Diệp Bạc Hâm muốn về phòng, nhưng lại bị cô lôi lại.

Tô Uyển tắt điện thoại, bước đến trước mặt cô, ánh mắt nghiêm túc trước giờ chưa từng có.

"Con người Tập Vị Nam này lòng dạ kín đáo, chơi cùng với cậu ta, con không phải đối thủ của cậu ta.Tô Uyển ta nhìn người cũng coi như là có một tầng, lúc trước cậu của con nói với ta tình hình gia đình nhà cậu ta, ta không có triệt để loại bỏ cậu ta, dù sao cũng là người con chọn, ta ít nhiều cũng sẽ cho cậu ta một cơ hội biểu hiện, nhưng mà… sau khi gặp mặt, ta cảm thấy mình sai rồi, cậu ta không phù hợp với con."

Diệp Bạc Hâm đón lấy ánh mắt của Tô Uyển, không nói lời nào, nếu như là lúc trước cô, cô sẽ giống như xung đột với Tô Uyển cãi lại Tô Uyển, dựa vào lý lẽ để tranh luận, nhưng mà trải qua thời gian lắng động này, cô hoài nghi kiên trì của bản thân cuối cùng có ý nghĩa không.

Bây giờ đến Tô Uyển cũng bác bỏ anh, có phải bọn họ thật sự không hợp?

"Ta sẽ không thừa nhận cậu ta, tâm tư này con đừng nghĩ tới nữa." băng qua một thời gian, Tô Uyển để lại câu nói này.

Diệp Bạc Hâm đứng ở đầu cầu thang rất lâu, mới quay người đi về phòng.

Điệp thoại trong túi rung lên, cô liếc nhìn, là Tập Vị Nam gửi tin nhắn tới, kêu cô nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai anh đến đón cô.

Ánh mắt Diệp Bạc Hâm chua xót, không có lưỡng lự, ngón tay nhanh chóng đặt trên màn hình gõ chữ.

Đừng đến nữa, em sẽ không gặp anh đâu

147. Chương 147

Cuộc họp hàng tuần, giám đốc bộ phận mở rộng từ phòng hội nghị ở tầng hai mươi đi xuống, gọi thư ký thông báo bộ phận mở rộng mở một cuộc họp nhỏ.

Lúc này đã gần tới thời gian tan ca, nhưng vì do sự việc cấp bách, chỉ có thể tăng ca mở cuộc họp vào buổi trưa.

Các nhân viên cũ trong công ty sớm đã quen với mỗi tuần mở cuộc họp hàng tuần, nhưng cũng khó tránh khỏi một trận than vãn tức giận, mỗi người sôi nổi thu dọn tài liệu trên tay, hướng về phòng họp bước vào.

Lịch trình mỗi tuần một cuộc họp chuyên môn đều giống nhau, trước tiên là giám đốc bộ môn truyền đạt ý tứ và hạng mục chỉ điểm của cấp trên, sau đó mỗi tổ trưởng báo cáo tiến trình công việc của tuần trước và kế hoạch làm việc tuần mới, sau đó mỗi người phát biểu ý kiến.

Sau hai tiếng đồng hồ hội nghị kết thúc, cũng đã gần hai giờ.

Diệp Bạc Hâm và Tô Hoà tới nhà hàng gần đó ăn cơm trưa, vừa đúng lúc kịp thời gian vào làm việc.

Vừa mở máy tính thu thập một chút tài liệu, thư ký của Giám Đốc Lý bước đến bên bàn của Diệp Bạc Hâm, gõ gõ trên bàn cô, kêu cô đi vào phòng làm việc của Giám Đốc Lý một chuyến, giám đốc Lý có chuyện tìm cô.

Thư ký giẫm trên giày cao gót hừ một tiếng, kiêu ngạo quay người.

Mọi người sôi nổi nghi hoặc ngẩng đầu, Diệp Bạc Hâm là người mới, giám đốc Lý vì sao muốn tìm cô?

Diệp Bạc Hâm không có đếm xỉa tới ánh mắt soi mói của mọi người, trái tim lại chấn động, giám đốc Lý tìm cô tuyệt đối không có chuyện gì tốt.

Diệp Bạc Hâm đứng ngoài cửa kính, thoáng thấy giám đốc Lý đang quay lưng với cửa nghe điện thoại, trên mặt nở nụ cười a dua nịnh hót.

Cô giơ tay lên gõ cửa, giám đốc Lý chuyển mắt nhìn cô ra hiệu gọi cô vào.

Vài phút sau, giám đốc Lý tắt điện thoại, quay người cẩn thận đánh giá cô, ánh mắt đó khiến cô rất không thoả mái, mặc dù không thô tục, lại giống như đánh giá một vật phẩm đánh giá cô.

"Giám đốc Lý, ông tìm tôi có việc?" Diệp Bạc Hâm đứng cách bàn làm việc vài bước.

Giám đốc Lý là một người đàn ông bốn mươi tuổi, cái bụng bia căng chặt bộ âu phục màu đen, sắc mặt sưng phù, vừa nhìn liền biết chính là loại người suốt ngày chìm trong tửu sắc nhiều quá, lại không chịu dành thời gian rèn luyện thân thể.

"Đi đóng cửa phòng lại." giám đốc Lý chỉ về hướng cửa đóng lại, nới lỏng cà vạt, cúi đầu lật tìm tài liệu.

Lông mày Diệp Bạc Hâm hơi nhíu lại, giám đốc Lý mặc dù không thích chèn ép cấp dưới, nhưng tác phong nghiêm cẩn, chưa bao giờ gây rối ở công ty, dư luận coi như tốt, không nghe nói quy tắc bất thành văn với nữ nhân viên nào.

Ngoài bức tường kính, vài đôi mắt hiếu kỳ hướng nhìn vào phòng làm việc, Diệp Bạc Hâm tiện tay đóng cửa lại, nâng mắt quét qua, bọn họ lại dường như không có việc gì tiếp tục bận rộn.

"Tập đoàn Trác Nam dự định tới Nam Kinh xây dựng một khách sạn năm sao, tất cả đang mở rộng, tương lai rất được nhân sĩ trong ngành thấy khả quan, Trác Nam lần này cũng được coi là nắm bắt cơ hội, đáng tiếc khu thương nghiệp bị tập đoàn Sở Thị ký hợp đồng rồi, cô cũng biết tập đoàn Sở Thị, là tên tuổi lớn trong ngành bất động sản, có thương hiệu của riêng mình, xây dựng một khu mua sắm, thiết kế và kiến tạo đều bị tập đoàn Sở Thị giành hợp đồng, Diệp Thị chúng ta so với bọn họ kém quá xa, chỉ có thể ở Trác Nam phân một chén canh."

"Thứ năm tuần này, Trác Nam sẽ tổ chức một cuộc đấu thầu tại khách sạn Thời Quang, lúc nãy ở trên cuộc họp tôi cũng đã nói qua rồi, ý tứ của chủ tịch là kêu chúng ta bất luận như thế nào cũng phải lấy được hạng mục này.Tối mai tôi đã hẹn với phó chủ tịch của Trác Nam ăn tối tại Club Kim Tước, thăm dò ý tý, tiện thể cùng phó tổng của Trác Nam kéo mối quan hệ tốt, tối mai cô trang điểm xinh đẹp một chút, đi cùng tôi tham dự bữa ăn."

Giám đốc Lý lấy một tập tài liệu đẩy về trước mặt vô.

"Đây là bản kế hoạch sách và phân tích số liệu của dự án đấu thầu của Trác Nam, cô về xem trước, từ từ chuẩn bị cho tốt."

Diệp Bạc Hâm chau mày, tính theo lai lịch đây là một dự án lớn, như thế nào cũng sẽ không tới lượt cô, bữa tiệc xã giao không phải đã có bộ phận quan hệ giao tiếp sao, vì sao lại muốn tìm cô?

"Giám đốc Lý, chuyên môn tôi còn cạn, mới tới công ty vài ngày, sợ rằng khó nhận nhiệm vụ lớn này, lần này chủ tịch xem trọng dự án của Trác Nam như vậy, nếu như làm hỏng, ngay cả khi sa thải tôi cũng không thể cứu vãn tổn thất." Diệp Bạc Hâm rủ mắt xuống nhìn kẹp tài liệu màu xanh, không có mở ra, cô biết năng lực của bản thân sẽ không đi khoe khoang, sợ rằng cơ hội lần này có rất nhiều người đều muốn nắm bắt.

Giám đốc Lý dường như không ngoè tới tô sẽ từ chối, vô cùng kinh ngạc ngẩng đầu.

"Tiểu Diệp, đây là một cơ hội, cô nên biết, người mới rất khó đạt được cơ hội may mắn như vậy, nếu như bữa ăn thuận lợi, tiếp sau đó có thể sẽ để cô tiếp tục dự án này, một khi thành công, địa vị của cô trong công ty cũng ổn định rồi."

Diệp Bạc Hâm cười "Giám đốc cũng đã nói tôi là người mới, tôi cũng rất tò mò, loại chuyện tốt như vậy vì sao lại rơi trúng đầu tôi vậy?"

Đôi mắt của Diệp Bạc Hâm rất trong sạch, nhưng lại giống như thấu triệt tất cả, giám đốc Lý ngượng ngùng ho lên hai tiếng.

"Cô đừng cho rằng tôi không biết, báo cáo phân tích tính khả thi lần trước An Bối Kỳ giao cho tôi là từ tay của cô, tôi không hỏi, không có nghĩa là tôi không có mắt, phong cách của An Bối Lỳ như thế nào, tôi còn không biết sao?Tóm lại, bữa tiệc tối mai, cô nhất định phải đi cùng."

Lời của giám đốc Lý không dễ phản bác, Diệp Bạc Hâm vẫn luôn cảm thấy không đúng, lại không thể nói ra.

Diệp Bạc Hâm còn muốn nói gì đó, lại bị ông đuổi ra ngoài.

Vừa quay về ngồi tại vị trí làm, Tô Hoà liền hiếu kỳ hỏi cô, giám đốc Lý tìm cô có việc gì?

Diệp Bạc Hâm lắc lắc tài liệu trong tay, "Ông ta tối mai hẹn gặp phó tổng của Trác Nam, kêu tôi đi cùng."

Tô Hoà đang uống cà phê tỉnh táo tinh thần, nghe thấy lời của Diệp Bạc Hâm, một miệng cà phê phun ra ngoài.

Cô lấy khăn giấy lau khoé miệng, nhìn Diệp Bạc Hâm hỏi: "Trác Nam?Trác Nam nào?"

"Kinh Thành có mấy cái Trác Nam?Còn không phải cái ngành khách sạn kia." Diệp Bạc Hâm vừa xem sơ qua tư liệu vừa nói.

Tô Hoà lại không bình tĩnh được rồi, vội vàng gập lại tư liệu mà Diệp Bạc Hâm đang xem.

"Cậu đáp ứng rồi?"

Diệp Bạc Hâm nhếch mày nhìn cô, "Tớ từ chối rồi."

Tô Hoà vừa thở phào một hơi, lại nghe cô nói tiếp: "Nhưng mà giám đốc Lý dứt khoát bắt tớ đi cùng, nói hoặc là tham gia hoặc là rời đi."

"Vậy cậu còn bình tĩnh như người không có chuyện gì như vậy?" Tô Hoà gấp gáp quay vòng vòng, giọng nói kéo lên cao, thu hút ánh mắt của những người khác trong phòng làm việc, Tô Hoà ngượng ngùng cười, cong người ghé vào bên tai Diệp Bạc Hâm, căng thẳng nói: "Cậu có biết là phó tổng của Trác Nam có danh là khó khăn, còn là một tên sắc quỷ?Công ty chúng ta cùng Trác Nam hợp tác vài lần rồi, mấy nữ nhân viên bên phía bộ phận quan hệ xã giao đều chịu thiệt."

"Cậu mới tới, chưa nghe qua cũng không kỳ lạ, nhưng mà giám đốc Lý kêu cậu cùng đi là vài ý tứ?Đây

không phải là đẩy cậu vào hố lửa sao?”

Trên bàn bữa tiệc xã giao, nữ viên chức vốn dĩ đã chịu thiệt, trên điểm nữ tính, thật sự ở một thế yếu, có vài lão tổng của công ty, còn đặc biệt gọi nữ viên chức xinh đẹp đi cùng, vì làm ăn, việc gì mà không làm ra được.

Chả trách Diệp Bạc hâm cảm thấy không đúng, thì ra giám đốc Lý là có ý này.

…

“Tổng giám đốc, cô yêm tâm rồi, tôi đều giao cho cô ta rồi, cô ta không phản đối.”

Hành lang rẽ vào một góc, giám đốc Lý đang gọi điện thoại, đối với đầu dây bên kia khom lưng gật đầu, coi như không ai nhìn thấy bộ dạng chân chó của ông ta, sợ rằng người khác không biết ông ta là một nô bộc.

Diệp Bạc Hâm từ phòng trà đi ra, trong tay cầm một cốc trà, đứng một bên bức tường, mặt không biểu cảm nhìn giám đốc Lý báo cáo tình hình của cô với đầu dây bên kia.

Môi hồng hơi cong, đôi mắt lạnh lẽo.

Quả nhiên… giám đốc Lý nghe lời của Diệp Thanh Vũ mới luôn tìm rắc rối cho cô, có cô một ngày ở trong công ty, Diệp Thanh Vũ liền không thể gối đầu yên tâm được, cho rằng làm khó cô, cô sẽ ngoan ngoãn rời đi sao?

Ngay cả bữa tiệc tối mai, cũng là Diệp Thanh Vũ tính toán rồi, đem em gái đẩy vào hố lửa, hận tới mức không tiếc huỷ hoại cô.

…

Choạng tối ngày tiếp theo, sau khi tan làm, giám đốc Lý đem theo Diệp Bạc Hâm và trợ lý của ông ta, còn có một nữ đồng nghiệp bộ phận quan hệ ngoại giao, một nhóm bốn người ngồi trên chiếc xe thương vụ mà công ty trang bị, hướng tới Club Kim Tước.

Điện thoại trong túi xách vang lên, Diệp Bạc Hâm lấy ra, nhìn trên màn hình cuộc gọi đến hít một hơi thật sâu, mới vuốt màn hình lên nghe.

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói quen thuộc.

“Tan làm chưa?”

“Rồi.” Diệp Bạc Hâm nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói lạnh nhạt.

Ba ngày nay, Tập Vị Nam mỗi ngày đều gọi điện cho cô, mỗi lần nói vài câu rồi tắt.

Hai ngày cuối tuần, anh ở bên ngoài biệt thự, gọi cô xuống dưới, cô đều không để ý tới.

“Anh đang ở dưới công ty em.”

Tập Vị Nam là tới đón cô tan làm, xem ra là không đợi được cô, nên gọi điện cho cô.

“Anh về đi, em không ở công ty, tối nay có tiệc xã giao.” Diệp Bạc Hâm nhàn nhạt nói, giọng nói không có một tia sóng.

Tập Vị Nam đang ở dưới lầu đợi cô, cô cùng giám đốc Lý trực tiếp đi thang máy xuống bãi đỗ xe, vì vậy anh không đón được.

“Lúc nào quay về?” Tập Vị Nam hơi dừng lại, không biết làm sao than vãn.

“Không biết, xem tình hình đã.” Diệp Bạc Hâm nghịch dây đeo túi xách.

“Tiệc xã giao ở đâu? Anh tới đợi em, buổi tối ở bên ngoài quá nguy hiểm.”đầu dây bên Tập Vị Nam truyền tới âm thanh khởi động xe, xem ra anh là định đời cô trả lời, cùng đi theo qua đó.

“Em sẽ không có chuyện gì đâu, Tập Vị Nam, anh đừng tự làm mình mất mặt được không?” Trái tim Diệp Bạc Hâm một trận bực bội, người này đối với cô ảnh hưởng quá lớn rồi, coi hoàn toàn không biết làm sao xử lý tình huống hiện tại, cô sợ bản thân nhìn thấy anh liền mềm lòng

Bên phía Tập Vị Nam không có tiếng gì, Diệp Bạc Hâm trực tiếp ngắt điện thoại.

Giám đốc Lý nhìn bộ mặt không trang điểm của cô qua gương chiếu hậu, Diệp Bạc Hâm một bộ âu phục màu đen cũ, không thể không chau mày.

“Tiểu Diệp, không phải hôm qua tôi nói với cô rồi sao, kêu cô trang điểm xinh đẹp một chút?Đi ra ngoài xã giao, bộ dạng này của cô, làm sao có thể đối tác nhìn được thành ý của chúng ta?Một khi xuất hiện mỗi lỗi nhỏ, vụ làm ăn này đều có thể không thành.”

Giám đốc Lý dông dài phê bình Diệp Bạc Hâm, khoé miệng Diệp Bạc Hâm hơi cong lên.

“Giám đốc, không phải ông nói tối nay thăm dò tình hình thôi sao? Cùng với bàn chuyện làm ăn không có

quan hệ gì chứ? Hơn nữa, tôi cảm thấy tôi như vậy cũng rất đẹp mà."

Nữ đồng nghiệp bên cạnh liếc mắt nhìn cô, cười run run.

Diệp Bạc Hâm hôm nay cố ý đeo một cặp kính màu đen che hết nửa khuôn mặt cô, nhìn giống như già đi vài tuổi

Lúc xe dừng lại, giám đốc Lý thật sự không quen cặp kính to màu đen trên mặt cô, nhân lúc cô không để ý, giơ tay ra giật xuống, vứt trong thùng rác.

Bữa tiệc bảy giờ bắt đầu, bọn họ sáu giờ đã tới rồi, trong phòng vip đã đặt trước, giám đốc Lý không yên tâm dặn dò bọn họ lại lần nữa, kêu bọn họ tuyệt đối không được nói sai, vị Lâm phó tổng này phụ trách cuộc đấu thầu lần này, lưu lại cho ông ta một ấn tượng tốt, đối với cuộc đấu thầu ngày thứ năm tới sẽ có giúp đỡ.

Vị Lâm phó tổng Trác Nam này bày ra dáng vẻ kiêu ngạo, ước tính là không xem công ty nhỏ của Diệp Thị ra gì, bảy rưỡi mới chậm chạp tới, sắc mặt giám đốc Lý đều biến rồi, kết quả cửa phòng vip vừa mở ra, giám đốc Lý lập tức thay đổi sắc mặt, cười híp mắt nghênh đón.

Diệp Bạc Hâm bộ dạng uể oải đứng dậy, tận lực thu nhỏ cảm giác tồn tại của bản thân, giám đốc Lý lại khăng khăng giới thiệu từng người cho Lâm phó tổng.

Lâm phó tổng một bộ dạng tư thái cao ngạo, nói bản thân tới trễ rồi, xin lỗi lại không có điểm thành ý.

Ông rõ ràng mà bộ dạng mất hứng, sau lưng là một nữ thư ký.

Giám đốc Lý cố ý đẩy Diệp Bạc Hâm lên trước mặt, cười giới thiệu đây là người mới của công ty, mong Lâm phó tổng quan tâm nhiều hơn.

Trên sàn diễn đều là nhân tình, tính toán gì của giám đốc Lý, trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Diệp Bạc Hâm không dấu vết chau mày, đôi mắt Lâm phó tổng rơi trên người Diệp Bạc Hâm đánh giá, trần truồng, không mảy may che giấu hứng thú dưới đáy mắt.

Mắt của giám đốc Lý sắc lại, vừa nhìn tình hình này liền biết có trò vui, đen Diệp Bạc Hâm sắp xếp bên cạnh Lâm phó tổng, Lâm phó tổng lúc này mới cho sắc mặt tốt, cả quá trình lại chuốc rượu Diệp Bạc Hâm, dáng điệu nhìn đó, không chuốc say cô không được.

Sau khi say rồi, xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng quản không tới nữa.

Hiển nhiên, loại bán rẻ nữ viên chức này, giám đốc Lý làm không ít, không chỉ không ngăn cản, lại cùng khuyên mời rượu.

Diệp Bạc Hâm xem trong đáy mắt, âm thầm cười lạnh, nếu như không phải cô từ nhỏ đã theo Tô Cảnh Sâm trong bình rượu, ước tính tối nay đã ngã trong tay của bọn họ rồi.

"Tôi… tôi thật sự không ổn rồi…" Trên mặt Diệp Bạc Hâm nhuộm một tầng đỏ, nói chuyện ấp a ấp úng, dường như hơi say rồi, đôi mắt kia mê ly rời rạc.

Cô đẩy ly rượu của Lâm phó tổng đưa qua, cầm cốc nước lọc bên cạnh lên đổ vào trong cổ họng.

Lâm phó tổng nheo mắt nhìn cô, một bữa cơm cô đều trốn tránh ông động chạm, ông sớm đã không nhẫn nại được nữa, vừa thấy cô dường như say rồi, trong mắt lộ tinh quang trong mắt.

"Tôi… tôi đi tolet một chút…"trước khi móng vuốt chìa qua, Diệp Bạc Hâm dứt khoát đứng dậy, che miệng lại, hơi hơi chau mày, làm ra bộ dạng rất khó chịu.

Nói xong, gập người làm tư thế muốn nôn, Lâm phó tổng lập tức đẩy ra, sợ cô nôn lên trên người, mất hứng vẫy vẫy tay.

Diệp Bạc Hâm xách túi lên, lảo đảo hướng về phía cửa chạy đi.

Vừa ra khỏi cửa, Diệp Bạc Hâm đứng thẳng người lên, hướng về cánh cửa lạnh lùng liếc mắt, trong đôi mắt một mảnh tỉnh táo, hoàn toàn không có bộ dạng rời rạc mê lỵ lúc nãy.

148. Chương 148

Một chiếc xe Range Rover mượt mà lướt chạy như bay trên đường, ánh đèn xe sáng rực trên đường vượt qua từng chiếc xe, không mất nhiều thời gian dừng trước cổng của Club Kim Tước.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông mặc một bộ quần áo xám giản dị bước xuống, dáng vẻ quần áo trời sinh, cho dù những thứ hàng rẻ tiền mặc lên người cũng đầu có một hương vị phi phàm, càng đừng nhắc đến chất liệu sang trọng và thiết kế mới ra.

Bậc thềm dẫn đến cánh cửa, cung kính cúi chào.

Người đàn ông đem chìa khoá vứt lại cho anh ta, kêu anh ta đi đỗ xe.

Động tác tự nhiên phóng khoáng, sau khi cách hơn mười năm, đêm nay lại một lần nữa tiêu xa, có một loại

trở lại của năm tháng thanh xuân, ảo ảnh về thời gian phóng đãng không kiềm chế.

Trong xương cốt một số người có dòng máu tuyệt vời, ngày sau họ nhận được mức độ giáo dục cao nhất, sau này bất kể rơi tới tầng lớp nào, làm việc ở nơi đâu, trình độ được luyện thành trên người không bao giờ thay đổi.

"Anh, em tới rồi."

Tập Vị Nam bước vào trong đại sảnh nguy nga lộng lẫy, vừa nói chuyện với đầu dây điện thoại bên kia, ngón tay kẹp một túi giấy kraft màu vàng đậm.

Dáng hình cao đẹp được dẫn dắt bởi những phục vụ liên tục nghiêng mắt nhìn, vì sự trưởng thành trên người đàn ông thẳng thắn yêu mị này, cao quý rõ ràng tới choáng váng, giọng nói bí ẩn nồng đậm đánh chìm trái tim người khác, gây ra sự rung động bất ổn trong không khí.

"Vâng."Tập Vị Nam tắt điện thoại, điện thoại nắm trong lòng bàn tay, nghiêng mắt nói với phục vụ: "Tầng năm phòng vip tổng thống."

Club Kim Tước là chi phí cao nhất Kinh Thành, Club cao cấp phục vụ chu đáo nhất, cuộc họp của giới chính trị có thế lực tai to mặt lớn thương nhân đều chọn nơi đây, tính bảo mật cao, phương sách an toàn cao, nhưng một đêm chi phí ít nhất là năm chữ số, phòng vip tổng thống càng cao hơn mức bình thường, một đêm ít nhất là sáu chữ số, thành viên club mới được đặt, đồ uống miễn tính.

Nữ phục vụ bị anh hời hợt liếc qua, kiều diễm dỏ hai má lên.

"Mời ngài." Làm ra tư thế nời, ở một bên dẫn đường.

Giống như vài vị công tử cao quý, giới chính trị thương nhân có thế lực, sẽ không nhìn những nam nữ đi làm thêm như bọn họ, nhưng mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt đẹp đẽ này, đều không chịu được mà động lòng, nếu như được người ta coi trọng, cả đời này sẽ trèo lên được giới danh lưu, thoát khỏi tầng lớp bình dân.

Một đường đi dọc theo dãy hành lang kính dài, tới phòng vip cuối cùng, nữ phục vụ ấn xuống khoá cửa trên tường, vài giây sau, cửa tự động lùi ra hai bên.

Trong phòng vip gần 100 mét vuông, cực kỳ xa xỉ, tủ rượu, quầy bar, bàn bida, phòng chơi bài.

Ánh đèn vàng kim từ trên trần nhà chiếu xuống, chiếu rực rỡ lộng lẫy khắp nơi.

Thảm đỏ trải trên sàn, các bức tường được khắc với các hoa văn tinh tế và thanh cao, các góc được thiết kế hoa loa kèn đắt tiền và thanh nhã, giống một sàn khiêu vũ nhỏ.

Không có âm nhạc khuấy động, thay vào đó là tiếng piano nhẹ nhàng, cũng không có mùi khói rượu ngột ngạt trong không khí, trong không khí lưu chuyển mùi vị thanh lịch.

Những người địa vị cao quý có máu mặt tập trung bên quầy bar, bên cạnh là những cô gái xinh đẹp có khí chất xuất chúng, không phải tình nhân cũng là ngôi sao trên đà phát triển, bọn họ loại cấp độ hiển vinh, không thèm với những nữ bồi rượu trong club trộn lẫn với nhau.

Các batender ở bên cạnh quầy rượu pha chế, rượu vang với màu sắc tươi rực rỡ từ trong chai vào các cốc pha lê, đầy hấp dẫn thu hút ánh mắt.

Tập Vị Nam vừa vào cửa đã thu hút sự chú ý của mọi người, khí chất trầm tĩnh, trán hiên ngang, một thân ăn mặc giản dị màu xám nhạt với các ông trùm trong bộ com lê hoàn toàn không hợp.

Mái tóc ngắn sát vào da đầu càng bắt mắt, lại không mảy may ảnh hưởng đến hình tượng của anh, ngược lại trông sạch sẽ gọn gàng hơn.

Đối diện với ánh mắt kỳ lạ và ánh mắt đánh giá của đám đông, anh quét xung quanh một vòng, trong một vòng vây của đám người ngồi khu vực ghế sofa của quán bar, nhìn thấy bên Tập Vị Cận đang ngồi một mình ở một bên.

Bộ com lê màu đen được cắt may thủ công phù hợp với dáng người, mái tóc ngắn gọn gàng và sạch sẽ, trên cổ tay thủ công tinh tế, khuy măng sét màu đen loé lên ánh sáng, trong tay cầm một ly rượu, để lộ đồng hồ Thụy Sĩ tinh tế trên cổ tay.

Anh rủ mắt nhìn chằm chằm đầu ngón tay trên ly rượu, chất lỏng màu đỏ đung đưa trong chiếc cốc, anh im lặng đến mức người khác không thể cảm nhận được sự hiện diện của anh, mặt nghiêng thanh cao, giấu không hết được trong góc tối.

Giống như không cảm nhận được sự khác biệt của đám người, anh vẫn duy trì động tác tựa lưng vào ghế.

Cho đến khi Tập Vị Nam bước tới trước mặt anh, đem tài liệu anh bỏ rơi tại nhà đem cho anh, anh mới chậm chạp nâng đôi đồng tử yên tĩnh giống như sa mạc tĩnh mịch lên, vài sợi tóc rơi trên trán, tăng thêm sợi nhân khí.

"Đến rồi?" giọng của anh rất thấp, lại khiến cho mấy người trong bàn đều nghiêng mắt, nhìn về đường nét Tập Vị Cận có vài phần tương tự như trên mặt người đàn ông.

"Ừ." Tập Vị Nam chuyển mắt liếc nhìn căn phòng, không nhịn được chau mày, bây giờ đã không quen với loại xa xỉ phô trương lãng phí này nữa rồi.

Tập Vị Nam không cùng ai chào hỏi, đáy mắt chỉ có người đàn ông trước mặt cùng anh lớn lên giống nhau kia.

Có lúc anh không hiểu rõ, đối với Tập Vị Cận loại đàn ông lạnh nhạt đến khinh miệt cùng người khác giao tiếp, thậm chí ngay cả khuôn mặt cười cũng không cam lòng phô ra, làm sao có thể ở trên thương trường rung chuyển trời đất?

Nhưng, anh chính là người mới nổi nhất trong cộng đồng doanh nghiệp trong thập kỷ qua, ông trùm thần bí truyền kỳ trong giới thương nghiệp.

Tập Vị Cận tiện tay cầm túi giấy kraft đặt lên trên bàn, hất hất cằm.

"Ngồi xuống một lúc đi, lúc nãy gia đình trợ lý có chút chuyện, anh kêu cậu ta lái xe về rồi, đợi anh một lát, sau khi kết thúc anh cùng em đi về." Tập Vị Cận hơi hơi chau mày, đối diện với ánh mắt lộ rõ nghi ngờ của Tập Vị Nam, lắc lắc ngón tay cầm ly trong suốt đựng đầy chất lỏng "uống chút rượu rồi, có chút đau đầu."

Tập Vị Nam đứng trước mặt anh, từ trên cao nhìn xuống người đàn ông có tính cách có chút giống nhau, lại lạnh mặt còn cách xa anh.

Khí chất hai người tương đương, đều là rồng phượng trong người, càng không đề cập đến trong giới quân thương, mỗi người chiếm giữ một góc, đều là nhân tài xuất sắc trong giới.

Há chỉ là uống chút rượu, ánh mắt mặc dù lành lạnh, nhưng mùi rượu đậm đặc trên người ngay cả hương hoa nhài thanh lịch phía sau lưng cũng bị giấu chặt.

Tập Vị Nam vừa muốn quay người tìm một góc ngồi xuống, trong đám người vẫn luôn im lặng không lên tiếng, có người nhịn không được hiếu kỳ, lên tiếng hỏi: "Tập tổng, vị này là?"

Đôi mắt Tập Vị Cận quét qua Tập Vị Nam, không lên tiếng hỏi, Tập Vị Nam không thích loại trường hợp này chưa từng đặt chân vào giới thương trị, thế giới bên ngoài căn bản không có ai biết trong nhà trưởng Tập gia còn có một đứa con trai.

Năm đó anh đang trong giai đoạn nổi loạn, cùng trong nhà náo đảo lộn, tận lực kiếm sống, Tập bà chủ Tập gia sợ mất mặt, sỉ nhục gia đình, càng xấu hổ khi nói với bên ngoài còn có một đứa cháu bất hiếu.

Tập Vị Nam không biết đang nghĩ gì, đôi mắt đen trầm tĩnh, yên lặng đứng dưới ánh đèn, khuôn mặt lạnh lùng cùng với khuôn mặt hờ hững của Tập Vị Cận tương tự đến ngạc nhiên, không cần nói rõ, đáp án đã rõ ràng.

Hành động này của Tập Vị Nam, nhận thức mơ hồ về Tập Vị Nam đã sâu sắc, đem Tập Vị Nam giới thiệu với mấy người có máu mặt trong giới thương nhân.

"Em trai tôi."lời nói trầm bổng, câu từ có nhịp điệu.

Không có giới thiệu công việc của anh, cũng không nói đến họ tên, ba từ nhẹ nhàng đã dậy lên làn sóng.

Đáy lòng bọn họ đang chấn động.

Ai ai đều biết chủ tịch tập đoàn Tia Tập Vị Cận tác phong mạnh mẽ, chặt chém quả quyết, khi còn học đại học, bắt đầu tham gia vào ngành công nghiệp Internet ở New York, nước Mỹ, hai năm sau chưa tốt nghiệp đại học liền ở trên phố Wall đưa ra thị trường, giá trị của công ty đáng giá vài tỷ, mấy năm sau chuyển về nước, cùng doanh nghiệp gia tộc hợp lại, mười mấy năm sau, phát triển thành một trong những tập đoàn toàn diện tốt nhất ở Trung Quốc hiện nay.

Tuổi tác của Tập Vị Cận luôn là một ẩn số với thế giới bên ngoài, bình thường chỉ có nhân sĩ trong giới thương nhân tới làm cùng anh làm ăn mới đắc ý bí mật dò xét phong thái của anh, thật không ngờ tới tập đoàn Tia còn có nhị công tử.

Có thể cùng tập đoàn Tia hợp tác, đều là những công ty nhất nhì trong giới thương nhân, những lão tổng này đều là người tinh anh, ít nhiều hiểu được ý tứ của Tập Vị Cận.

Người Tập gia của quân môn thế gia, ẩn hình nhà quyền thế trăm năm, không phải là các thế hệ hời hợt như bọn họ leo lên cao được.

Tập Vị Nam không nghĩ cùng bọn họ giao lưu, cái gọi là không đồng không tương xem là người dưng, anh ở quân giới, những người này ở thương giới, đại bác bắn không tới.

Tập Vị Nam hướng về bọn họ gật gật đầu, sau khi chào hỏi, tìm một chỗ thanh tĩnh ngồi xuống.

Thấy anh không có ý nói chuyện, đám người kia cũng biết điều không đi làm phiền anh, nhưng trong lòng lại âm thầm nghĩ, hai anh em nhà này quả nhiên đủ cao ngạo, đối với người khác không nhiệt tình, không sợ đắc tội người khác.

Bên này, Tập Vị Cận lật tài liệu, cùng bọn họ nhập chủ đề, bàn chuyện dự án hợp tác.

Tập Vị Nam liên tục mở điện thoại ra, có chút tư tưởng không tập trung, Tập Vị Cận thỉnh thoảng nâng mắt, đem hành động của Tập Vị Nam bỏ vào đáy mắt.

...

"Có chuyện gì thì đi làm đi." Tập Vị Cận lấy tới một cốc rượu champagne, đưa cho anh một ly vó màu nâu xám.

"Không có gì." Tập Vị Nam lắc đầu, nắm điện thoại trong tay, hướng về đám người liếc mắt nhìn, hơi hơi chau mày, "Em không uống rượu."

“Dahongpao được sản xuất từ cây mẹ của núi Vũ Di.” Tập Vị Cận lắc lắc champagne, nghiêng đầu nhấp một ngụm.

Tập Vị Nam nhận lấy, lại không uống, đặt mộ bên tay, nhíu mày nhìn tập Vị Nam ngồi bên cạnh.

“Anh uống ít rượu thôi, cẩn thận dạ dày xuất huyết.”

Tập Vị Cận ở New York bắt đầu mở doanh nghiệp, quanh năm suốt tháng tăng ca, làm việc và nghỉ ngơi xáo trộn, ba bữa không cố định, dẫn đến nhiều lần xuất huyết dạ dày nằm viện, nhiều năm đi qua như vậy, mặc dù nuôi dưỡng tốt rồi, nhưng có thể tránh chua cay thì tránh.

Tập Vị Cận không cho rằng đúng, nghi ngờ đánh giá anh.

“Làm sao vậy?Có hứng thú chuyển ngành không?Quay về giúp anh?”

Quân giới có tốt thế nào, chung quy vẫn là có thể có nguy hiểm, Tập Vị Nam còn là lực lượng đặc nhiệm tỷ lệ thương vong cao nhất, những năm nay nhiều lần ở bờ cõi chết lưỡng lự, thương giới mặc dù âm mưu gian trá, nhưng với IQ của Tập Vị Nam, những thứ này đều không đáng nói.

Tập Vị Nam mỉm cười “Anh từ lúc nào bắt đầu giống mẹ rồi, khuyên em rời bỏ quân đội nhập thương nhân?Lão thái gia nếu như nghe được lời này của anh, thế nào cũng náo loạn gia đình đến gà chó không yên.”

Biểu cảm Tập Vị Cận nhàn nhạt, mặc dù không có cười, nhưng khoé miệng hơi cong lên, đáy mắt nhuộm ý cười.

…

Rượu quá ba tuần, bữa tiệc cũng nên tàn rồi.

Diệp Bạc Hâm mặc dù không có ý say, nhưng tối hôm nay cơm không ăn mấy miếng một bụng toàn là rượu, trong dạ dày rất cồn cào.

Cô nằm bò trên bàn rượu giả chết, nhìn thấy dưới bàn có một đôi bàn tay to béo hướng về phía đùi cô, ánh mắt hơi lạnh không quét qua mặt bàn, lẩm bẩm khó chịu.

Lúc này ly rượu bên tay bị cô quét qua, đúng lúc đập trên bàn tay của Lâm phó chủ tịch chìa qua, ông ta đau đến sắc mặt biến đổi, lại bày ra tôi đang lén lút ăn đậu hủ của người ta, không dám lên tiếng.

Ly rượu “Choang” rơi xuống sàn, một bàn người nghe thấy động tĩnh, hướng về bên này nhìn qua, Lâm

phó tổng cười ha ha nói không sao, sắc mặt lại trầm xuống vài phần.

Sau chín giờ bữa tiệc cuối cùng kết thúc, giám đốc Lý lại kiến nghị đi hát karaoke.

Một đồng nghiệp nữ từ bộ phận quan hệ công chúng tối nay vì sự hiện diện của Diệp Bạc Hâm, giúp cô uống đỡ rượu, bữa tiệc này đang vui vẻ, nhìn bộ dạng Diệp Bạc Hâm say bí tỉ liền biết đám người này có trò quỷ gì, không nhịn được thương hại Diệp Bạc Hâm.

Kết quả không phải Diệp Bạc Hâm, tối nay bị tính kế, bị bán rẻ chính là cô, đáng tiếc cô gái lần đầu tiên bước vào nơi này, không mảy may một chút phòng bị trong lòng, người ta khuyên uống cô liền uống, không hiểu sâu xa một chút.

Nữ đồng nghiệp bên bộ phận quan hệ công chúng vốn dĩ là đồng tình, trước khi Lâm phó tổng giơ móng vuốt về nâng đỡ Diệp Bạc Hâm, đỉnh đầu có ánh mắt chết chóc nhìn, ôm Diệp Bạc Hâm lùi ra hai bước.

Lâm phó tổng không thể ở trên tay người khác đi cướp người, âm thầm nghiến răng, rời khỏi phòng vip, giám đốc Lý tức giận chỉ chỉ nữ đồng nghiệp bộ phận quan hệ công chúng, sau đó đuổi theo sau.

...

"Thật sự không suy nghĩ lại?" Thật không dễ gì mới ký được hợp ước tốt, từ trong đám người thoát ra, Tập Vị Nam cùng Tập Vị Cận đi ra đại sảnh hai anh em bề ngoài xuất sắc, trên người khí chất tương đương, một người com lê giày da, tư thái trầm tĩnh, một người trang phục giản dị, có một loại lười biếng khác.

"Không suy nghĩ." Thần sắc Tập Vị Nam nhàn nhạt, ánh mắt lại rất kiên định.

Người đón ở cửa đem xe tới, Tập Vị Nam dẫn trước bước ra, ánh mắt đột nhiên hơi dừng lại bước chân về phía bên trái đi ra.

Người đón đứng ở cửa xe chờ là một khuôn mặt bối rối, Tập Vị Nam thuận theo hướng ánh mắt của anh nhìn đi.

Bên trái dừng hai chiếc xe thương vụ, ba nam ba nữ đứng bên xe, một thân nữ mặc váy âu phục màu đen dường như say bất tỉnh, đứng cũng đứng không vững, dựa trên người cô gái ăn mặc phong cách Ol.

Một người đàn ông 40 tuổi dường như muốn kéo bọn họ lên xe, hai người lùi về sau tránh.

Lúc này, Tập Vị Nam ép một thân tức giận, đứng sau lưng hai người, người đàn ông phía trước dừng động tác chau mày nhìn người đàn ông mặt lạnh lùng đột nhiên nhô ra.

Tập Vị Nam lạnh lùng liếc nhìn ông ta, rất muốn động thủ đánh người, một thân trang phục màu xám nhạt khiến cho mọi người vô cớ cảm thấy lạnh lẽo, đôi mắt trầm lạnh đến tĩnh mịch, ép người khác không dám nhìn thẳng, anh như vậy đứng ở đó, trầm mặc không nói, lại khiến cho người khác khí lạnh sau lưng dâng lên, chảy đến xương cốt tứ chi.

Một nhóm nữ đồng nghiệp bộ phận quan hệ công chúng nhìn thấy Lâm phó tổng và giám đốc Lý dường như ánh mắt đang trốn tránh, cong cong nhìn sau lưng bọn họ, sống lưng phát lạnh, cô miễn cưỡng quay đầu.

Tay lại buông ra, cô đặt bàn tay lên eo của Diệp Bạc Hâm từ từ rơi xuống, bả vai nhẹ lên.

Một người đàn ông lạnh lùng đứng cách sau bọn họ một bước chân, rủ mắt xuống nhìn cô gái anh mãnh liệt kéo qua, vén mái tóc bên má cô gái lên, đôi mắt lộ vẻ vô cùng kinh ngạc, trong đôi mắt đẹp đẽ kia, không có một nửa tia say rượu.

149. Chương 149

Đôi mắt đen lan lửa giận, như thể không thể ngờ được người phụ nữ trong lòng lại đang giả vờ say, nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, anh thoáng sững lại.

Cổ tay bị anh nắm chặt, đau đến nỗi Diệp Bạc Hâm nín thở, cũng không nghĩ Tập Vị Nam lại đường đột xuất hiện.

Chỉ trong nháy mắt, gương mặt Tập Vị Nam xầm xì tưởng như vắt được nước. Ngửi mùi rượu nồng nã trên người cô, hai mắt thoắt trở nên đanh sắc.

Tập Vị Nam hít một hơi sâu, đanh mặt, kéo phắt cô, quay người đi.

Cô giận, anh có thể chiều, nhưng cô không nên khiêu khích giới hạn của anh.

Anh từng cảnh cáo cô bao nhiêu lần, buổi tối không được uống rượu say xỉn ở bên ngoài, cô lại hết lần này đến lần khác khiêu chiến sự bao dung của anh.

Mấy người cũng chết sững trước ánh mắt dữ dằn của anh. Giám đốc Lý là người đầu tiên kịp hoàn hồn, liền hớt hải chạy ra ngăn cản.

"Anh này, anh là ai, sao lại lôi kéo nhân viên của tôi đi?" Giám đốc Lý dang rộng hai cánh tay, vóc dáng mập mạp chắn trước thân hình cao lớn của Tập Vị Nam.

Một người khí thế áp đảo, một người lập cập, so le nhìn nhau.

"Tôi dẫn vợ mình đi còn cần phải báo với ông à?" Tập Vị Nam ôm hờ Diệp Bạc Hâm, giọng điệu hằn học, những ngón tay nắm cổ tay cô phũ phàng tăng thêm lực siết.

"Vợ... vợ á?" Giám đốc Lý lắp bắp, sửng sốt nhìn người phụ nữ đang rúc trong lòng người đàn ông, cô ta mắt nhắm hờ, vẻ hoàn toàn như bất tỉnh nhân sự.

"Anh... anh dựa vào đâu mà bảo cô ấy là vợ anh? Giờ cô ấy đang say bí tỉ, anh có bằng chứng gì? Tôi không cho phép anh vô duyên vô cớ mang người đi." Dù nom người đàn ông không có vẻ như đang nói dối, thì giám đốc Lý vẫn không chịu bỏ cuộc.

Say bí tỉ?

Tập Vị Nam nheo mắt nhìn chằm chằm người phụ nữ trong lòng. Bờ mi cong cong khẽ run run, má ửng đỏ, diễn như thật, tiếc là mới rồi khoảnh khắc cô hơi he hé mắt, vẻ tỉnh táo trong ánh mắt đã bán đứng cô.

"Tôi không được mang cô ấy đi?" Tập Vị Nam nhíu mắt vẻ nguy hiểm, bỗng quay phắt ra, chỉ vào Phó tổng giám đốc Lâm đang lấn cấn nên hay không nên đứng ra nói mấy lời: "Thế lão ta thì có thể?"

Trong lòng Tập Vị Nam biết thừa, đám người này có ý đồ gì. Tối muộn còn lôi kéo phụ nữ say mèm lên xe, sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, anh không cần lăn lộn thương trường, cũng biết tỏng nội tình nhơ nhớp bên trong.

Phó tổng giám đốc Lâm bị người ta chỉ thẳng vào mũi, mặt mày tức thời lộ vẻ lúng túng. Những chuyện này trên bàn rượu không phải là hiếm, cũng nhiều lần lão được hời, chưa từng có ai dám như vậy với lão. Hôm nay lại bị một thằng oắt con ở đâu chui ra bóc mẽ, mặt mũi không biết để đi đâu.

"Thằng ranh con nói láo toét cái gì thế?" Sắc mặt Phó tổng giám đốc Lâm đỏ gay như tôm luộc.

Còn Tập Vị Nam nói xong, dường như chẳng thiết phí thêm lời với lão Phó tổng giám đốc Lâm đang sôi tiết, mắt nhìn xéo đầy mỉa mai, quay ra lạnh lùng, gườm mắt nhìn vào giám đốc Lý.

"Ông là cấp trên, chẳng những không bảo vệ nhân viên nữ của công ty, lại còn cấu kết với người ngoài làm nhục người trong công ty. Loại như ông, không có tư cách làm lãnh đạo. Lợi dụng phụ nữ để chuộc lợi cá nhân, chỉ càng chứng tỏ ông là loại hèn hạ, không có năng lực đảm nhiệm vị trí lãnh đạo. Nhà nước nuôi giống sâu mọt như ông, mất hết thể diện."

Tập Vị Nam cất giọng sang sảng, bình thường giáo huấn binh lính cấp dưới, không ai dám hé răng. Lũ thương nhân này nào đã gặp tình huống như thế này, bị anh mắng cho nghẹn họng câm nín.

Diệp Bạc Hâm thầm nhíu mày, song không ngăn cản anh. Đi theo anh còn hơn phải theo lão Phó tổng giám đốc Lâm mắt lúc nào cũng nhìn cô hau háu.

Ngặt nỗi… tối nay làm mích lòng Phó tổng giám đốc Lâm, không biết cuộc họp mở thầu vào thứ Năm liệu có đi tong hay không. Lúc ấy có khi Diệp Thanh Vũ sẽ đổ mọi tội lỗi lên đầu cô, tranh thủ hất cẳng cô cũng nên.

Tập Vị Cận lững thững bước tới. Tuy không thích chỗ đông người, nhưng em trai anh đang ôm trong lòng một cô gái và hình như còn đang cãi vã với người khác. Dù bình thản mấy, anh cũng không đừng được sự hiếu kỳ trong lòng.

Phó tổng giám đốc Lâm thấy anh, mặt lộ rõ vẻ không thể tin được, mắt liền sáng lên, bất chấp tình hình phía bên này, nhanh chân chạy đến, chắn trước mặt Tập Vị Cận.

"Tập… Tập tiên sinh, chào ngài, được gặp ngài ở đây quả thực… tình cờ." Lão hồi hộp đến độ lòng bàn tay túa mồ hôn, bèn chùi vào quần, rồi chìa bàn tay múp míp ra, tư tế như muốn bắt tay Tập Vị Cận.

Bất ngờ bị người ta chắn trước mặt, Tập Vị Cận không tỏ ra biến sắc mặt, mắt nhìn gương mặt lão ta, điềm nhiên đến độ người ta phải nhột nhạt trong lòng.

Tập Vị Cận không đáp lại, người trăm công nghìn việc như anh, vốn chả nhớ nổi nhân vật tiểu tốt như Phó tổng giám đốc Lâm.

Lão Lâm ngượng ngùng cười trừ, tay vội vàng rụt lại, xoa tay cười xòa nói: "Tập tiên sinh có lẽ không nhớ tôi. Tôi là Lâm Thành, Phó tổng giám đốc của Trác Nam. Năm ngoái công ty chúng tôi có giao dịch hợp tác với quý công ty. Tôi từng có vinh hạnh một lần được gặp Tập tiên sinh."

Giám đốc Lý ngạc nhiên nhìn lão Lâm. Lão này trước mặt hắn thì vênh vang tự đắc, giờ lại xun xoe khúm núm trước chàng trai trẻ dáng mạo tôn quý lạnh lùng này. Nhất thời tò mò thân phận người này ra sao, để khiến đường đường Phó tổng giám đốc của Trác Nam cũng phải xúm xít?

Tập Vị Cận khẽ gật đầu với Phó tổng giám đốc Lâm, đoạn bước đến bên Tập Vị Nam, nhìn xuống người phụ nữ trong lòng em trai.

Anh nhếch khóe môi, mắt liếc nhìn, trêu Tập Vị Nam.

"A Nam, ai đây…?"

Nghe giọng nói xa lạ, nhưng ngữ điệu xưng hô với Tập Vị Nam lại thân thuộc, Diệp Bạc Hâm bất giác tò mò, he hé mắt nhìn, bất ngờ thấy một đôi mắt lạnh băng không hơi ấm. Anh ta đứng đối diện ánh đèn bên đường, ánh sáng lung linh rọi trên gương mặt, đôi mắt đen như thắp lên ngọn lửa.

Diệp Bạc Hâm sửng sốt ở chỗ, gương mặt ấy có vài nét hao hao Tập Vị Nam. Nhớ đến gia cảnh của anh, lòng chắc mẩm, xem ra người trước mắt không ai khác chính là anh trai của Tập Vị Nam.

Diệp Bạc Hâm giả vờ say, Tập Vị Cận thoạt nhìn đã nhận ra.

Bị Tập Vị Cận bắt gặp, tuy trong phạm vi nằm ngoài tầm kiểm soát, song Tập Vị Nam cũng chả có gì để mà phải giấu giếm, mắt nhìn xuống người phụ nữ mắt tròn mắt dẹt trong lòng, sắc mặt dịu đi mấy phần.

"Vợ em."

Câu giới thiệu khiến Tập Vị Cận nhướn mày.

Tập Vị Nam vén tóc bên trán cô ra sau mang tai, dìu cô đứng vững.

"Em chào anh Cả đi."

Diệp Bạc Hâm vốn là người phụ nữ hiểu biết, dù giận anh mấy, nhưng trước mặt người nhà anh ấy, tuyệt nhiên không thể để anh khó xử.

"Em chào anh ạ." Diệp Bạc Hâm ngoan ngoãn lên tiếng.

Tập Vị Cận đứng dưới ánh đèn, tư thế thẳng tắp, khí chất quý phái, trầm ổn tỏa ra mãnh liệt, như cách biệt với không khí huyên náo xung quanh. Dưới hàng lông mày sắc nét, đôi mắt đen ánh lên lạnh nhạt xa cách.

"Ừ." Tập Vị Cận nhẹ đáp một tiếng, không nói lời thừa thãi nào khác.

Diệp Bạc Hâm hơi sững người, lòng có phần thấp thỏm, không rõ hay là vị anh Cả này có thành kiến với mình.

Tập Vị Nam buông cổ tay cô ra, chuyển sang dắt tay cô, khẽ thì thầm bên tai: "Đừng lo, tính anh Cả như thế đấy."

"Thưa… Tập… Tập tiên sinh, ngài… mọi người quen nhau ạ?" Tuy họ nói chuyện rất nhỏ, nhưng dáng vẻ quen thân ấy khiến trong lòng lão Lâm dấy lên cảm giác hiếu kỳ. Nhìn Tập Vị Nam rồi lại nhìn Tập Vị Cận, nhận ra dung mạo cả hai có nét giông giống nhau.

Ánh mắt Tập Vị Cận hơi khựng lại, đăm chiêu nhìn Diệp Bạc Hâm một thoáng, đoạn mới nhẹ giọng nói: "Ừ, em trai và em dâu tôi."

"Hả?" Phó tổng giám đốc Lâm thất kinh thốt lên, mặt thoắt trắng bệch.

Nghĩ đến việc hôm nay chuốc say em dâu của Tập Vị Cận, lại còn có ý đồ xấu với cô ta, lão nghe lưng mình lạnh toát, hai chân bất giác run lập cập.

Phước làm sao, chưa gây họa lớn.

…

Trên chiếc xe Range Rover, Tập Vị Nam ngồi ghế lái, Diệp Bạc Hâm ngồi ghế phụ bên cạnh, còn Tập Vị Cận ngồi hàng ghế sau. Qua gương chiếu hậu, Diệp Bạc Hâm thấy anh đang nhắm mắt.

Vốn không muốn lên xe của Tập Vị Nam, nhưng Tập Vị Cận bất ngờ chen vào một câu, nếu thế thì em dâu cùng về tối nay đi.

Diệp Bạc Hâm toan từ chối, nhưng Tập Vị Cận không để cô có cơ hội kịp lên tiếng, hoặc đến anh cũng nhận ra hai vợ chồng đang xích mích. Tập Vị Cận có lòng muốn giúp Tập Vị Nam.

Diệp Bạc Hâm đoán, trước tối nay, Tập Vị Cận còn chưa kịp biết sự tồn tại của cô, bây giờ lại để một người xa lạ như cô về cùng. Trước đó cô còn chưa sống chung với Tập Vị Nam, tối nay vì sao bắt buộc phải về cùng?

Mấy ngày nghỉ phép, Tập Vị Nam ở tại khu biệt thự Hương Giang của Tập Vị Cận.

Diệp Bạc Hâm đanh mặt, ngầm đưa mắt ra hiệu với Tập Vị Nam. Anh nhìn cô, rồi lại ngó ra chỗ khác như không có việc gì.

Bên ngoài câu lạc bộ Kim Tước, vừa tiễn Tập Vị Cận và đoàn người đi xong, Phó tổng giám đốc Lâm ảo não quay người toan lên xe. Giám đốc Lý sực tỉnh, khép nép hỏi dò: "Phó tổng giám đốc Lâm, vị Tập tiên sinh mới rồi là ai thế?"

Phó tổng giám đốc Lâm liếc xéo, hất bàn tay đang chắn trước cửa xe của hắn, ngồi vào hàng ghế sau, cười gằn: "Là ai? Lý Trí Cương, hôm nay ông hại tôi thảm lắm rồi. Nếu sau này Tập tiên sinh tìm tôi gây khó dễ, ông không xong với tôi đâu!"

Đoạn sập cửa xe cái "rầm", chiếc xe vọt đi mất.

Giám đốc Lý nhổ "Phì" xuống bên đường, ngứa mắt cái điệu bộ "thượng đội hạ đạp" của lão, nhưng lại không hề hay biết, trong mắt người khác, mình cũng thuộc loại ngang hàng.

…

Lúc về đến khu biệt thự Hương Giang đã là gần mười giờ rưỡi.

Men theo con đường quanh co khu thông liễu đến trước cổng biệt thự, nhận được tin, quản gia đã đừng chờ trước cánh cổng mở sẵn.

Tập Vị Nam dắt Diệp Bạc Hâm xuống xe, để quản gia đánh xe vào gara. Quản gia thấy nhị thiếu gia dắt về một cô gái thì không khỏi liếc ngang liếc dọc.

Tập Vị Cận để cô tự nhiên, còn mình thì lên gác.

Tập Vị Cận vừa khuất bóng sau cầu thang, Diệp Bạc Hâm tức thì rời cánh tay đang khoác lên vai cô, ánh mắt trong veo như ánh trăng, không hề có bất kì hơi ấm nào.

Đầu ngón tay bất thình lình mất đi cảm giác quen thuộc, Tập Vị Nam thoáng nhíu mày.

Tối nay, cô đã bào mòn triệt để sự nhẫn nại của anh.

"Tập Vị Nam, lần trước anh lợi dụng Tô Hòa gạ tôi lên xe. Lần này lại lợi dung anh trai mình dẫn tôi về nhà. Bao giờ anh mới thôi lợi dụng người khác, để mà nhìn thẳng vào vấn đề giữa cả hai? Anh có thời gian chây lì với tôi, chi bằng nghĩ cách làm thế nào để giải quyết vấn đề đi thì hơn."

Tập Vị Nam bình tĩnh đến lạ, hệt như hai người, khác hẳn với dáng vẻ lúc anh gặp cô bên ngoài câu lạc bộ, đôi mắt bình lặng như mặt nước.

"Kỳ nghỉ phép của anh có hạn, em định cứ làm căng với anh như thế này à?"

Bấy giờ, người làm bưng trà nước vào phòng khách, bỗng thấy cả hai đang nhìn nhau, không khí là lạ.

Đặt trà nước xuống, liền vội vã chào hỏi, toan rời đi thì bị Tập Vị Nam gọi là: "Đi nấu ấm trà giải rượu."

"Tôi không say." Diệp Bạc Hâm chau mày.

Tập Vị Nam liếc nhìn cô: "Có nói cho em đâu."

Diệp Bạc Hâm hơi ngớ ra, nhớ lại lúc trên xe, hai anh em họ nói chuyện, Tập Vị Cận hình như uống không ít rượu.

Cả hai căng thẳng rất lâu, cho đến khi Tập Vị Nam lên tiếng: "Thôi lên gác đi."

Được mấy bước, thấy Diệp Bạc Hâm vẫn đứng im, ngây ra giữa phòng khách, Tập Vị Nam sa sầm mặt, quay lại kéo cánh tay cô lên gác.

Cửa phòng vừa khép lại, cánh cửa gỗ trầm hương màu đen ở đối diện lại mở ra, Tập Vị Nam đăm chiêu nhìn cánh cửa vừa đóng lại, hồi lâu mới quay người vào phòng.

Nội thất kiểu Châu Âu, trang hoàng chủ đạo màu xám khói, cùng phòng tắm đồng bộ.

Trong tủ quần áo có một bộ quân phục, mấy bộ đồ thoải mái màu lạnh.

"Đi gột sạch mùi rượu trên người em đi." Tập Vị Nam lấy một bộ áo choàng tắm của mình từ trong tủ, nhét vào tay Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm ngó xuống bộ áo choàng màu xám, lại nhìn bộ quần áo cũng màu xám trên người anh, liền quẳng xuống sô-pha.

Cô không phải dạng ngố, ở cùng phòng với một người đàn ông tràn trề sức sống, cả hai lại rất lâu rồi chưa sinh hoạt vợ chồng, cô tắm táp thay áo choảng rồi ra ngoài, lúc ấy sẽ biến thành một màn mời gọi lộ liễu.

"Hôm nay em ngủ đâu?" Cô đảo quanh một vòng, mở rèm cửa sổ, nhìn xuống ánh đèn xanh đỏ dưới chân núi không xa, mắt lấp lánh, từ đây nhìn ra, cảnh đêm thành phố quả thật vô cùng đẹp.

Gió đêm hiu hiu thổi, cuốn đi những bực bội trong lòng.

"Em muốn ngủ ở đâu?" Tập Vị Nam mở hai cúc trên cổ áo, tháo đồng hồ trên cổ tay, đặt xuống bàn.

"Nói chung là không ngủ cùng phòng với anh." Diệp Bạc Hâm kéo cửa kính ban-công, bước ra ngoài, nhoài người trên lan-can.

Tập Vị Nam rót một cốc nước ấm đưa cô. Diệp Bạc Hâm ngoài người trên lan-can, ngước mắt nhìn anh, môi bĩu ra, bèn đưa tay nhận lấy, nhấp lên miệng.

Hiếm lắm giữa cả hai mới ngừng được chiến tranh lạnh, hoặc có lẽ bởi tối nay Diệp Bạc Hâm đã uống không ít, sắc mặt đỏ hồng, mắt lim dim, người nhoài trên lan-can. Những lúc không nói lời gai góc, cô ngoan ngoãn như một chú mèo ba tư lười biếng.

Tập Vị Nam nhìn bờ môi mơn mởn mọng nước, yết hầu quặn lên quặn xuống, tay đưa lên xoa đầu cô.

"Đừng đụng vào em." Diệp Bạc Hâm nhích sang bên cạnh, từ chối động chạm với anh.

Đôi mắt đen khẽ xao động, nhưng không đành lòng bộc phát.

"Anh sang phòng khách ngủ, đêm nay em ở phòng này." Diệp Bạc Hâm thích cảnh đêm nơi đây, cùng là khu biệt thự nhưng nhà họ Tô không thể sánh được với ở đây. Đúng là cách biệt giai cấp.

"Đây là phòng của anh." Tập Vị Nam nhếch môi tự giễu, lưng dựa vào lan-can, hai khủy tay tựa vào thành lan-can, ngửa mặt nhìn bầu trời đêm tĩnh mịch không ánh sao, giọng hơi khàn: "Chúng mình là vợ chồng."

150. Chương 150

Diệp Bạc Hâm liếc xéo anh, mắt cum cúp, nhìn xuống vườn hoa dưới nhà.

"Vậy để em sang phòng khách ngủ."

Tuy nói vậy, song cô vẫn đứng im, Tập Vị Nam nhìn cô hồi lâu, thấy cô không có vẻ như đang đùa, đau đầu bèn xoa thái dương.

"Anh Cả đang ở đối diện, mình chia phòng, anh ấy sẽ nghĩ gì?"

"Vì quá bận tâm anh ấy sẽ nghĩ gì, nên em mới theo anh về đây, để mình phải lâm vào hoàn cảnh này." Diệp Bạc Hâm ủ rũ nghịch chiếc cốc trên tay, chiếc cốc nghiêng nghiêng, nước theo dòng tuôn xuống dưới, trút lên bãi cỏ xanh rì.

Khóe môi cô cất một nụ cười, những lúc yên ắng, cô dịu dàng mềm mại, đôi mắt đen sáng trong như vầng trăng trong đêm.

Diệp Bạc Hâm đứng thẳng người dậy, quay chiếc cổ mỏi nhừ, nom như có vẻ muốn đi vào, Tập Vị Nam liền vươn tay nắm lấy cổ tay cô.

"Em nhất định phải tuyệt tình như thế sao?"

Tay áo anh được xắn lên, để lộ một khoảng cánh tay màu mật, sau khi tháo đồng hồ, vết sẹo ở cổ tay cũng rõ mồn một.

Diệp Bạc Hâm sững sờ, ngẩn người nhìn làn da bị từng bị bỏng do bén lửa.

"Vậy anh muốn em phải thế nào? Phải hồn nhiên vô tư, lòng bình thản đón nhận anh?" Diệp Bạc Hâm ngước lên nhìn anh, cười chua chát: "Xin lỗi, em không được bao dung rộng lượng như thế, không thể yên tâm ở bên một người có quá nhiều chuyện giấu giếm mình."

"Tập Vị Nam, anh bảo em tuyệt tình, chả lẽ anh thì không? Thấy em đau khổ vì quá khứ, anh lại nhẫn tâm tước đoạn quyền được biết sự thật của em, trái tim anh… nhẽ nào không rắn hơn em?"

Diệp Bạc Hâm tắt ngấm nụ cười, song vẫn nhìn vào đôi mắt thống khổ vô bờ bến ấy. Trong tiếng nói của cô lẫn vài phần bất lực, thêm đôi chút thê lương, cũng có rất nhiều cảm khái và buồn bã. Ánh mắt cô như xoắn chặt lấy anh, bất giác ánh lên vẻ lưu luyến, tiến thoái lưỡng nam… và cả sự bối rối đến từ thâm tâm.

Những lời Tô Cảnh Sâm nói cứ xoay mòng mòng trong đầu cô, cửa nhà họ Tập cao lắm, mình không với tới, Tập Vị Nam có vị hôn thê…

Hết lần này đến lần khác, xuất hiện trong giấc mơ hằng đêm của cô, là cảnh anh và người phụ nữ khác bước vào lễ đường đám cưới. Còn cô bị nhà họ Tập chặn ngoài cửa, trơ mắt nhìn anh trao chiếc nhẫn cưới cho người khác, giữa lễ đường thề thốt trọn đời trọn kiếp không chia ly.

Anh không muốn tiết lộ gia thế của mình với cô, là bởi ngay cả anh cũng không dám chắc chắn, nhà họ Tập liệu có phản đối cô không?

Tài trí như Tập Vị Nam mà cũng hoảng loạn lẩn trốn trước sự ép buộc của cô.

"Em nghỉ ngơi đi." Anh chậm rãi buông tay cô, giọng thoáng bải hoải, hơi khàn khàn, có ý trốn tránh, và khiến cô cảm cảm giác như nhói đau trĩu lòng. Ánh mắt anh bình lặng như mặt nước, cuối cùng cũng quay người vào phòng.

Đối diện với sự kì vọng khẩn khoản của cô, anh khó mà cưỡng lại, suýt thì đem bí mật bao năm nay chôn giấu trong lòng khai bằng sạch.

Diệp Bạc Hâm thẫn thờ nhìn cánh cửa đóng sầm lại, bóng hình anh hốt hoảng bỏ đi khiến tim cô run rẩy, rốt cuộc điều gì mới có thể khiến một người đàn ông mưu trí sách lược phải ba lần bốn lượt lảng tránh đối diện?

Trong lòng cô mang máng có đáp án, nhưng không dám tin.

Người làm dạt về tòa nhà kiểu phương tây ở đằng sau biệt thự. Do Tập Vị Cận thích không khí yên tĩnh, nên thông thường sau khi đã hoàn thành công việc, họ sẽ rời biệt thự. Ban ngày khi Tập Vị Cận không có nhà, mới bắt đầu dọn dẹp.

Gần mười một giờ, dưới gác tối đen như mực, cửa sổ kéo rèm, che đi ánh sáng bên ngoài.

Tập Vị Nam ngồi bệt trong bóng tối, đầu gối dựng lên, lưng tựa vào bờ tường, nhìn ra cảnh đêm bên ngoài vách kính qua khe rèm cửa.

Từng phân đoạn trong suốt năm năm qua đang lướt qua đầu anh như một ảo ảnh, anh nào có phải không hiểu nỗi đau khổ của cô, nhưng… cứ nhớ đến sự quyết liệt năm xưa của cô, để ép anh chia tay, cô thẳng thừng xin thôi học, để biến mất khỏi thế giới của anh, làm anh không dám đánh cược thêm nữa.

Tập Vị Cận mặc áo ngủ xuống gác, đêm nay uống hơi nhiều, đầu đau như búa bổ, bèn xuống nhà bếp rót tách trà giải rượu.

Vừa bước ra, liền thấy bóng đen thu lu trong góc cửa sổ, anh nhíu mày, bước qua bên đó.

"Sao thế, bị đuổi ra ngoài à?" Tập Vị Cận cười trêu, ngồi xuống trước mặt Tập Vị Nam, trên người thoang thoảng mùi thơm dầu gội và sữa tắm sau khi tắm rửa.

Tập Vị Nam thu về ánh nhìn, liếc anh một cái: "Anh lại biết?"

Tập Vị Cận liền ngồi hẳn xuống đất, hé rèm ra chừng khoảng một mét, cho ánh đèn đường rọi vào.

"Chả mấy khi thấy chú nín nhịn thế này, cô em dâu này cũng tài cán đấy chứ hả." Đôi mắt Tập Vị Cận bình lặng, ánh đèn li ti rọi vào đôi đồng tử đen láy, lời nói lại dư dôi vẻ châm biếm.

Tuy không hiểu vì sao em trai lại đột nhiên lấy vợ, nhưng nó là người có chứng kiến. Anh tin vào mắt nhìn người của Tập Vị Nam, nên… cũng không khó dễ cô gái kia.

Người phụ nữ mà Tập Vị Nam đích thân chọn, anh sẽ không can thiệp.

"Chó chê mèo lắm lông." Tập Vị Nam lườm Tập Vị Nam.

"Do chú bất tài thôi, đến người phụ nữ cũng không vỗ về được." Tập Vị Cận trả treo.

Hai anh em nửa đêm bàn chuyện về phụ nữ, quả thật cũng lạ.

Lâu rồi không gặp, giữa cả hai không có sự xa cách, mà vẫn như lúc nhỏ, vô tư trò chuyện tâm sự.

Khi có thắc mắc, Tập Vị Nam cũng thi thoảng thỉnh giáo Tập Vị Cận vốn là sinh viên, tốt nghiệp loại ưu trường Đào tạo Kinh doanh Wharton thuộc đại học Pennsylvania. Tập Vị Cận chín chắn điềm nhiên, như một cuốn bách khoa toàn thư, hoàn mỹ đến độ khác người.

Tập Vị Cận chủ động nhắc đến tình hình ở nhà, nói sức khỏe bà nội hiện giờ tuổi tác mỗi ngày một cao, bệnh lớn bệnh nhỏ một danh sách dài, khuyên anh bỏ qua khúc mắc trong lòng, tranh thủ rảnh rỗi về thăm các cụ.

Tập Vị Nam mím môi không nói, có những sự tổn thương một khi đã hình thành, mãi mãi không gột đi được.

Tuổi thơ của anh bị bao trùm trong cái bóng của bà, nói không có xa cách, thì đấy là giả dối.

"Bao giờ dẫn cô ấy về nhà? Mẹ mà biết chú lấy vợ, chắc chắn mừng lắm." Tập Vị Cận đứng dậy vào bếp rót thêm một cốc nước ấm đưa anh.

"Anh bị mẹ giục lấy vợ phát ớn rồi, nên lấy em ra làm bia đỡ đạn phải không?" Tập Vị Nam giơ tay đỡ lấy cốc, nhưng không uống, cầm trên tay lắc nhẹ.

Chất lỏng trong suốt dưới ánh đèn vàng chiếu rọi, cũng ánh màu tương tự, sóng sánh, lấp lánh le lói qua những kẽ tay.

"Một thời gian nữa, em không muốn để bố và bà xen vào, làm cô ấy sợ, chạy mất." Cô từng nói, ghét những gia đình phức tạp, mà anh lại sinh ra trong nhà họ Tập.

Tập Vị Cận đứng trước cửa sổ, ánh đèn kéo dài cái bóng lê thê phía sau.

Không ngờ cũng có việc Tập Vị Nam không xử lý được, khiến Tập Vị Cận không khỏi liếc nhìn, suy ngẫm.

"Tâm trạng tệ lắm hả?" Tập Vị Cận nhìn anh một thoáng: "Thế thì uống rượu. Rượu là thứ hay ho, có thể khiến người ta tạm thời quên đi phiền não."

"Nhưng không giải quyết được vấn đề." Tập Vị Nam lắc đầu, bất chợt cười: "Em không uống được rượu, có rượu vào là say."

"Trước kia chú không như thế này. Anh còn nhớ thời trước khi chú nhập ngũ, thâu đêm suốt sáng đàn đúm rượu chè với lũ bạn bên ngoài, nốc những loại rượu mạnh nhất, cả bàn gục hết, chú vẫn còn tỉnh táo. Sau đó anh còn phải lén lút ra khỏi nhà, đưa chú về. Về chính chỗ này, anh không dám đón chú về nhà, sợ ông nội tẩn chú một trận." Trong mắt Tập Vị Cận ánh lên hoài niệm, chốc sau quay sang nhìn anh: "Không biết bắt đầu từ bao giờ, chú không dính dáng đến rượu chè, một giọt vào cũng say."

Tự bao giờ?

Chính từ năm ấy, anh tưởng mình đã có được hạnh phúc, cuộc đời bỗng rẽ lối như một vở kịch, anh đánh mất người con gái mình yêu, sự nghiệp trúc trắc, bị đình chỉ ở nhà kiểm điểm. Đợi đến khi anh rũ bỏ được sự giám sát, đi tìm cô, thì cô ấy đã thành vợ chưa người của một người khác.

Cũng năm ấy, anh tự tay hạ lệnh, đưa cô vào đường cùng.

Anh cũng hủy hoại cuộc đời Bạch Sở Khả, khiến cô ta chết không toàn thây, nơi đất khách quê người.

Bàn tay anh nhuốm máu tươi, là tội nghiệt, có của kẻ thù, có của những kẻ tội ác tày trời, và cũng có của đồng đội chiến hữu thân thích, và cả của người thân…

Anh là một người chiến sĩ, số mệnh định đoạt phải chấp nhận mất mát, đổ máu tươi giữ gìn mảnh đất này. Mỗi một quyết sách của anh phải kinh qua đắn đo cân nhắc kỹ càng, anh gồng gánh hy vọng và cả tương lai của đồng đội. Song không ai nói với ai, cái giá của hoàn thành sứ mạng lại khốc liệt đến thế, phải dùng đến cả máu của người anh yêu để đặt nền tảng…

…

Diệp Bạc Hâm quay ra chốt cửa, rồi vào nhà tắm tắm rửa. Lúc ra, trên người mặc áo choàng màu xám anh đưa, lùng thùng mắc trên người.

Tay áo dài chấm gối, cô xắn lên một nửa mới nhìn thấy ngón tay, lại cúi xuống thắt đai lưng ở hông, miễn cưỡng mới giữ được bộ áo rộng thùng thình.

Cô gửi tin nhắn cho Tô Uyển nói tối nay mình ở nhà Thẩm Tư Á, lại dặn dò Thẩm Tư Á, đừng để cô ấy làm lộ tẩy.

Lướt weibo một lúc, đã gần mười hai giờ đêm. Ngoài cửa không động tĩnh, xem ra đêm nay Tập Vị Nam không quay về, chắc vừa nãy cô dữ dằn quá, khiến anh khó xuống nước.

Đêm ngủ, không biết do lạ chỗ hay sao mà Diệp Bạc Hâm trở mình tới lui, ánh trăng len lói chen vào qua khung rèm chưa khép chặt, rọi lên gò má.

Cô mở căng đôi mắt không có lấy mảy may buồn ngủ, lặng yên nằm trên giường, ngửi trong chăn gối có lẫn mùi hương thanh mát đặc trưng trên người Tập Vị Nam.

Trăng ngoài cửa sổ rẽ mây, lững lờ trôi, không biết đã nhìn ngắm bao lâu, cho đến khi mí mắt nằng nặng, mắt dần díp lại. Trong mơ màng, Diệp Bạc Hâm cảm giác có thứ gì đó lướt nhẹ trên mặt mình, cô vô thức áp lại gần nguồn hơi ấm cạnh bên. Đang dần thiếp vào giấc ngủ sâu, thì chính lúc nửa mê nửa tỉnh ấy, mắt bỗng choàng mở.

Thấy Tập Vị Nam nằm cạnh, một tay chống đầu, dưới ánh trăng ngoài cửa sổ, hai mắt nhìn cô không chớp.

Một tay ôm vòng qua cổ cô, ôm cô ghì vào lòng mình, bên khóe môi anh là nụ cười say đắm, ánh mắt cháy bỏng.

"Tập… Tập Vị Nam…"

Diệp Bạc Hâm vừa tỉnh lại, đầu vẫn mơ mơ màng màng, không phân biệt được lúc này và đây là đâu, mới rồi trong mơ, cô cũng loáng thoáng thấy anh, trong những khung cảnh vụn vỡ, ngọt ngào, quyến luyến.

Thấy đôi mắt cô hé mở mơ màng, không có vẻ chối bỏ như ban ngày, Tập Vị Nam bạo gan nhào người lên.

Sự thân mật bấy lâu mới có lại, khiến cả hai cơ thể rùng mình, những âu yếm làm cô dần lơi lỏng, lúc nửa tỉnh nửa mê, người đã bị anh ghì vào lòng, không một khoảng cách.

Diệp Bạc Hâm dần dần khép lại mắt trong vô thức, bàn tay anh nhẹ nhàng đỡ gáy cô, hơi thở quen thuộc khiến tim cô run lên. Những hành động vuốt ve lần sau dịu dàng hơn lần trước, đưa con tim cô sa vào một dòng chảy ấm áp.

Cơ thể cô vẫn hơi gồng lên, tay anh khẽ khàng vuốt ve cần cổ thon thon của cô.

Diệp Bạc Hâm đang ngầm kháng cự, đôi tay yếu ớt đẩy người đang đè lên cô, khoảnh khắc ấy, trong đầu như có một kẽ nứt toác, cô choàng mở mắt.

"Anh… biến ngay…" Cô nghiêng đầu tránh né nụ hôn của anh, hơi thở gấp gáp, lồng ngực nhấp nhô, suýt thì… suýt thì lại bị anh mê hoặc.

Tập Vị Nam thở dài, khẽ khàng hôn nhẹ lên bờ môi cô, sau đó rời khỏi bời môi ấy, tay vuốt ve chạy trên cơ thể cô. Giọng khàn khàn kề sát bên tai: "Hâm Nhi… đừng cự tuyệt anh…"

Anh ôm ấp cô, lời khàn đặc như dụ dỗ. Cô nghe ra như có tiếng dục vọng không được giải tỏa mà thành khó chịu. Diệp Bạc Hâm chỉ cảm thấy lòng mình âm ỉ đau, bối rối hoang mang. Bờ mi không ngừng run lên, cảm nhận cơ thể cũng run run của anh, hơi thở dốc nóng hôi hổi, cô nhìn vào đôi mắt như ánh lên vẻ van nài của anh.

Cô cắn chặt răng, nước mắt suýt thì ứa ra.

Anh đau, nhẽ nào cô thanh thản hơn anh?

Trong lòng cô có một cái cân, một bên là lí trí, bên kia chứa trầm luân. Lý trí bảo với cô rằng, đừng để bị anh ta dụ dỗ, anh ta đang nói dối đấy, nếu lần này tha thứ, sau này anh ta sẽ còn lừa dối cô, hôn nhân đã có phỉnh lừa sẽ không đi đến đâu. Còn trầm luân lại gạ gẫm cô, nó thì thầm nỉ non, thôi thế này đi, cô yêu anh, thì cứ đến với anh, chả có gì sai cả, chuyện sau này thì để sau này hẵng nói, sắm vai một kẻ ngây thơ ngô nghê, thế gian làm gì mà lắm những cái tại sao, thích nhau thì cứ đến với nhau…

Diệp Bạc Hâm nhìn lảng đi, không muốn để anh thấy được đôi mắt hoe hoe đỏ. Cô nhấc tay, ấn chặt tay anh, không để anh có những hành động khác. Giọng cô cũng khàn đặc, thì thào nói: "Tập Vị Nam, anh từng cưỡng bức em một lần, nếu có lần này nữa, em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh…"

Bởi lời cô nói, nên anh thoáng khựng lại.

Cô ngước mắt lên, thấy anh nhìn mình, trong ánh mắt ấy có rất nhiều những cảm xúc cô không thể hiểu được.

Sau đó, anh lật người nằm xuống cạnh cô, kéo cơ thể gồng lên phòng bị của cô vào lòng.

Tấm áo choàng lỏng lẻo, cô sợ anh làm tới, muốn thoát khỏi vòng tay anh, nhưng bị anh ôm ghì. Bờ môi lướt trên gáy cô, hơi thở gấp gáp.

"Không muốn anh làm gì, thì em đừng cựa quậy." Giọng khàn, trầm, đã ở bên bờ đổ vỡ. Vì cô, anh đành nén nhịn, cô là vợ anh, hai người hoan ái là điều hiển nhiên, vậy mà anh lại chỉ ôm cô, như nung như nấu.

Đúng là báo ứng.

"Sao anh vào được?" Trong bóng đêm, cơn buồn ngủ của cô tiêu tan sạch bách. Anh phải đè nén nỗi giày vò, còn cô cũng chả khá hơn. Sự thân mật gần gũi khiến lòng cô sinh ra ghét bỏ, nhưng lại không đừng được, muốn gần anh hơn.

"Đây là nhà anh, anh có chìa khóa." Giọng anh cau có, rõ ràng rất khó chịu, cũng không muốn buông cô ra.

Diệp Bạc Hâm xị mặt, sao quên béng mất, còn có thứ gọi là chìa khóa nhỉ?

151. Chương 151

Theo đồng hồ sinh học, đúng bảy giờ Diệp Bạc Hâm đã tỉnh giấc, vừa mở mắt, tự nhiên thấy bên mình không lạnh lẽo như mọi hôm.

Sống lưng có nguồn hơi ấm áp, cánh tay của đàn ông vắt trên hông cô, người được vùi trong lòng anh.

Nhớ lại cảnh kích tình đêm qua, hai má ửng hồng.

Tưởng với tư thế này, mình sẽ mất ngủ cả đêm, không ngờ lại ngủ một giấc sâu.

Thời gian từng giây qua đi, ánh sáng bên ngoài cửa sổ dần dịch chuyển. Cô quay đầu, thấy Tập Vị Nam vẫn chưa tỉnh, an yên nằm bên cạnh cô, gương mặt đẹp như tạc bớt đi vẻ lạnh nhạt và xa cách cao ngạo.

Người đàn ông trác tuyệt phi phàm này khiến người khác phải rung động. Nhất là vào lúc sáng sớm chưa

tỉnh giấc, dáng vẻ ngủ say mềm mại, hàng mi rậm thuyên giảm vẻ góc cạnh, khiến con người anh nho nhã, thoát tục.

Qua một đêm, chiếc cằm nhẵn nhụi đã nhu nhú râu.

Thấy anh thở đều đều nhè nhẹ, cô len lén nhấc tay anh khỏi người mình. Ngồi dậy, nhìn anh một thoáng, rồi rón rén rời giường ra ngoài.

Ra khỏi phòng ngủ liền vào phòng tắm, trên kệ bày biện đồ dùng vệ sinh cá nhân của đàn ông, một lưỡi dao cạo râu, một lọ lotion cạo râu. Cô lướt qua một lượt, thấy có khăn mặt và bàn chải chưa bóc tem.

Chắc đêm qua anh mang từ phòng khách sang.

Sửa soạn đơn giản xong, mở cửa phòng tắm, thấy có tiếng động ngoài phòng khách.

Cô giật mình, rảo bước ra ngoài, thấy Tập Vị Nam không biết dậy từ lúc nào, đang đứng ngoài cửa nói chuyện với người làm. Nghe tiếng bước chân, anh liền ngoảnh đầu lại.

Người làm liếc nhìn cô, thấy trên người cô là bộ áo choàng tắm của Tập Vị Nam, thoáng kinh ngạc, liền trao túi đồ cho Tập Vị Nam rồi quay người rời đi.

Diệp Bạc Hâm vuốt phần tóc bị ướt lúc rửa mặt, mắt liếc nhìn túi đồ trên tay anh, màu trắng không rõ là thứ gì.

Cô quay vào phòng tắm, đóng sầm cửa, xem quần áo tối qua thay ra treo trên mắc.

Bảo cô mặc quần áo bẩn là không thể, nhưng mà…

Nhìn xuống bộ áo choàng dài đến mắt cá chân, cô quyết định cầu cứu Thẩm Tư Á, bảo cô nàng mang quần áo tới, bằng không hôm nay khỏi đi làm.

Mở cửa nhà tắm ra, suýt thì va vào người đàn ông đứng chặn trước cửa.

Cô nhìn anh, toan vòng đường khác, thì bị anh vươn cánh tay vơ lấy, dồn vào góc tường.

“Anh rốt cuộc muốn làm gì?” Bây giờ cô cũng chán chả buồn sưng sỉa với anh, kiểu gì cũng không ăn thua.

Ngón tay móc túi trắng dúi vào lòng cô, lại chỉnh vạt áo hơi xộc xệch vì cử động mạnh, bấy giờ anh mới mãn nguyễn lùi về sau một bước.

“Cái gì thế?” Diệp Bạc Hâm thắc mắc mở túi, thấy bên trong là một bộ đồ công sở màu trắng sữa.

Mắt Diệp Bạc Hâm sáng lên, lục ra xem, đầu ngón tay bất ngờ khựng lại, lấy ra một chiếc quần lót ren màu hồng và áo lót viền ren cùng màu, khóe môi hơi giật giật.

Ai lại chọn bộ đồ lót đặc trưng thiếu nữ này cho cô?

Cảm nhận được cái nhìn nóng bỏng, hai má cô nóng ran, điềm nhiên ngước lên nhìn anh, đoạn xoay người vào nhà tắm thay đồ.

Diệp Bạc Hâm thay xong quần áo ra ngoài, đã không thấy bóng dáng Tập Vị Nam đâu. Cô vào phòng ngủ lấy túi xách và điện thoại, rồi đóng cửa ra ngoài.

Lúc xuống gác, gặp Tập Vị Cận đang chuẩn bị ra ngoài.

Bộ đồ vest may thủ công màu đen tuyền, tóc ngắn gọn gàng, gương mặt lạnh lùng.

Không thể phủ nhận, gen di truyền của nhà này không phải chỉ trội ở mức bình thường đâu, cả hai anh em thả vào giữa đám ngôi sao tài tử thì vẫn thuộc hàng xuất sắc bắt mắt.

Diệp Bạc Hâm chào anh. Tập Vị Cận thay xong giày, người làm đưa túi cho anh, anh bước ra ngoài rồi bất chợt quay người lại, nói với Diệp Bạc Hâm:

“Sáng nay anh phải đến công ty gấp, giải quyết mấy việc. Đợi A Nam đánh răng rửa mặt xong, để chú ấy đưa em đến công ty.”

Diệp Bạc Hâm vốn định đợi anh đi xong, là mình cũng tranh thủ lúc Tập Vị Nam chưa xuống, đi luôn.

Nghe anh nói vậy, không biết vì sao, Diệp Bạc Hâm lại không dám từ chối.

Người làm bưng đồ ăn sáng từ bếp lên, vừa giúp cô kéo ghế, vừa mời cô vào dùng bữa. Cô muốn từ chối, nhưng bắt gặp ánh mắt khẩn khoản của người làm, cô lại bước đến, ngồi xuống.

…

Tập Vị Nam đánh răng rửa mặt xong, liền xuống gác.

Vừa đi vừa chỉnh cổ tay áo sơ mi, dáng dấp ấy làm quấy quá thế nào cũng toát lên vẻ sang trọng quý phái.

Bộ quân phục trên người anh gợi cảm giác bí ẩn hấp dẫn, còn áo sơ mi bình thường và trang phục thoải mái lại khiến vóc dáng anh cao hơn hẳn, có vẻ đẹp kiểu lãng tử.

Vừa đến đầu cầu thang, liền thấy bóng hình yêu kiều ngồi bên bàn ăn, ngón tay dừng lại.

Thân hình cô mảnh khảnh, có cảm giác nhu mì yếu ớt, mái tóc ngắn gọn gàng, mấy lọn tóc rủ bên má, càng tôn lên gương mặt dịu dàng. Các nét đầy đặn, dưới ánh sáng trong veo, nom cô trắng trẻo đến mê người.

Bộ đồ màu trắng sữa toát lên vẻ tao nhã như có như không.

Ánh mắt anh sáng lên, bờ môi hơi cong cong.

Tập Vị Nam vừa ngồi xuống, người làm liền xuất hiện kịp thời, bưng đồ ăn sáng lên, các món mang phong vị truyền thống.

Diệp Bạc Hâm như không hề bị xao nhãng, lặng lẽ thưởng thức bữa sáng của mình.

Mấy phút sau, cô đặt muỗng xuống, cầm khăn bên tay lên, lau khóe miệng.

Lúc đứng dậy, cô ngoái đầu nhìn anh. Thấy anh mặc áo sơ mi màu màu nâu nhạt, thắt lưng ở hông xem ra có vẻ đắt tiền, chất da thượng hạng, nhưng không thấy hiệu gì, bên dưới là quần kaki màu đen.

Tư thái của Tập Vị Nam lúc dùng bữa rất nho nhã, muỗng và bát không phát tiếng động dù chỉ là tiếng khe khẽ. Dường như cảm nhận được ánh mắt cô, anh ngước lên, nửa cười nửa không liếc nhìn cô.

Khoảnh khắc anh nhìn lại, Diệp Bạc Hâm liền lập tức hướng ánh mắt ra chỗ khác, tim đập dồn dập.

Cô ra phòng khách, lấy túi xách từ trên ghế sô pha, nhìn qua đồng hồ.

Tám giờ.

Vẫn còn kịp.

Bấy giờ, tiếng Tập Vị Nam vang lên sau lưng.

"Anh đưa em đi."

Cô nghe tiếng ghế di trên sàn nhà, sau là tiếng bước chân vững chãi tiến đến gần bên cô.

"Không cần đâu, em tự bắt xe." Cô thả điện thoại vào túi, ra bậu cửa thay giày.

Tập Vị Nam đứng giữa phòng khách, lẳng lặng nhìn cô, đợi cô thay xong giầy, mới ung dung cất tiếng: "Em chắc chứ? Chỗ này là khu biệt thự Hương Giang, thuộc khu ngoại ô, không giống nhà em ở nội thành, bên ngoài không có xe taxi ngang qua đâu."

Diệp Bạc Hâm sững người, ngơ ngác nhìn anh, tối qua chỉ mải giận, không kịp để ý xe chạy mất bao lâu.

Cô từng nghe nói khu biệt thự Hương Giang là nơi người siêu có tiền có quyền cư ngụ ở thủ đô, không nghĩ lại thuộc khu ngoại thành.

...

Cả buổi sáng tất bật, gần đến giờ nghỉ thì nhận được điện thoại của Tập Vị Nam hẹn cô ăn cơm trưa.

Diệp Bạc Hâm nhíu mày, nghĩ bụng dạo gần đây anh rảnh rỗi quá thể, lúc không có việc gì làm là đến công ty cô, ôm cây đợi thỏ. Nhất là sau tối hôm qua, anh càng được đà lấn tới.

"Không đi đâu, em bận rồi, chiều còn họp, tài liệu chưa soạn xong." Nhét tai nghe bluetooth vào tai, Diệp Bạc Hâm vừa nói vừa đảo mắt nhìn số liệu, ngón tay thoăn thoắt lướt trên bàn phím.

Tạp Vị Nam nghe tiếng gõ phím lạch tạch ở đầu bên kia, biết cô bận thật, chứ không phải viện cớ, tức khắc chau mày: "Nhưng cũng không thể không ăn cơm chứ."

Diệp Bạc Hâm đáp bừa: "Ăn chứ, đặt giao hàng mang tới rồi."

Ở đầu bên kia, Tập Vị Nam chợt im bặt. Tô Hòa xuống nhà nhận hàng mang tới, gọi cô một tiếng, cô bèn ngoái đầu nhìn Tô Hòa.

"Thôi không nói nữa, đồ giao tới nơi rồi." Cô vội vã cúp máy, rồi theo Tô Hòa đến phòng uống nước, ăn cơm.

Ca làm buổi chiều, giám đốc Lý gọi cô vào văn phòng.

Nghĩ đến việc tối qua giám đốc Lý và Phó tổng giám đốc Lâm bất chấp chuộc rượu mình, cô cười khảy, đứng trước mặt hắn, thần thái lạnh lùng.

Giám đốc Lý khách sáo vài câu, giọng điệu như đang biện minh cho hành vi của mình vào tối qua. Diệp Bạc Hâm lẳng lặng nhìn hắn diễn trò.

Thấy cô chẳng mảy may biểu cảm, giám đốc Lý cũng hơi sượng sùng, nhưng lại không dám bỏ sĩ diện để xin lỗi.

"Tiểu Diệp, vị Tập tiên sinh tối qua… là ai thế?"

Cuối cùng cũng vào đề, Diệp Bạc Hâm cười mỉa.

"Không rõ." Từng chữ rành rọt.

Hắn luống cuống: "Sao lại không rõ? Chẳng phải anh trai của chồng cô đấy thôi? Làm sao cô lại không rõ?"

Người mà đến Phó tổng giám đốc Lâm cũng phải nể nang, nếu hắn bắt được mối này, có được quan hệ xã giao, thì sau này trong chốn thương trường sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Diệp Bạc Hâm chả thèm nhìn bộ mặt hắn, cáu kỉnh nói: "Giám đốc Lý, nếu không có việc gì quan trọng thì tôi ra ngoài trước đây."

Nói rồi liền quay người toan bỏ ra ngoài, giám đốc Lý liền hớt hải gọi cô lại.

Không moi được tin từ mồm cô, đành thôi vậy.

"Là thế này, thứ Năm, bên Trác Nam tổ chức đấu thầu tại khách sạn Thời Quang, Phó tổng giám đốc Lâm chỉ đích danh cô cùng đi."

Diệp Bạc Hâm quắc mắt: "Giám đốc Lý, tôi nghĩ ông nên xác định rõ, tôi đến để làm việc, không phải để làm gái tiếp khách. Các ông muốn vui vẻ, thì đến hộp đêm mà tìm gái ngành, đừng có nhăm nhe chỗ tôi."

Giám đốc Lý sững sờ, không ngờ con bé dám thẳng thừng chỉ mặt vạch tên. Trò quy tắc ngầm ở giới thương trường ai mà chả biết, nhưng mấy ai dám làm mích lòng cấp trên, đa phần là âm thầm chịu đựng.

"Còn nữa, chuyển lời đến Diệp Thanh Vũ một câu, có gì thì cứ ba mặt một lời, đừng chơi trò lỗi thời này, nói ra ngoài cũng không sợ sỉ vả vào danh tiếng khuê các của chị ta."

Cô và Diệp Thanh Vũ đấu đá bao nhiêu năm trời, cô không thèm đâm sau lưng người khác, không ngờ Diệp Thanh Vũ lại muốn chơi bẩn cô. Món nợ này, cô sẽ không bỏ qua.

…

Trên thảm đỏ bên ngoài khách sạn Thời Quang, lẵng hoa bày khắp đại sảnh.

Ngoại trừ một vài công ty xây dựng quy mô lớn, những công ty hơi có tí tiếng tăm trong ngành đều cho người đến tham gia lần chào thầu này của Trác Nam.

Trong lễ đường của khách sạn, thảm đỏ đã chật ních đại biểu của không ít công ty cử đến.

Diệp Bạc Hâm ôm danh sách hạng mục chào thầu trong lòng, mặt đanh lạnh theo sau giám đốc Lý. Hắn chào hỏi người quen, cũng không ngoài những lời khách sáo, bỉ bai lẫn nhau, hoặc a dua nịnh bợ.

Bước vào hội trường, cô thấy chán chường, nhàn tản sắm vai thư ký.

Lúc này, có người dẫn họ vào trong, Tập đoàn kiến trúc Diệp thị trong giới cũng được xếp hàng doanh nghiệp cỡ vừa. Trong số những doanh nghiệp lớn và vừa đến tham dự thầu ngày hôm nay, Diệp thị và ba doanh nghiệp khác chiếm được ưu thế, đối thủ chủ yếu của Diệp thị chính xác là ba công ty kia.

Bắt đầu cuộc họp, có mặt tại hội trường, người phụ trách thầu của Diệp thị và ba công ty được sắp xếp ngồi cùng một bàn ngay phía trước.

Chủ trì buổi thầu là Phó tổng giám đốc Lâm, đang cầm mích đứng trên nói lời mào đầu, sau đó bắt đầu vào chủ đề chính. Lúc nghiêm túc, trông lão cũng bớt đi phần nào cái cảm giác tởm lợm.

Có thể ngồi vào ghế Phó tổng giám đốc của Trác Nam, người này hẳn là phải có mánh khóe nhất định trong thương trường.

Không hiểu do cô nhầm hay sao, mà luôn có cảm giác một ánh mắt nào đó đang dõi theo mình. Từ lúc bắt đầu vào hội trường, cô như đã bước vào tròng.

Cô chấn tỉnh lại tinh thần, nhìn quanh bốn phía, song không phát hiện ra điều khác thường.

152. Chương 152

Hội nghị đấu thầu sẽ kết thúc với sự thắng thầu của Tập đoàn Xây dựng Diệp Thị.

Nằm ngoài dự tính của Diệp Bạc Hâm, thắng lợi này khiến người khác hoài nghi.

Tổng hợp thực lực của ba công ty xây dựng ẩn trên tập đoàn Diệp Thị, mà dư luận rất tốt, Diệp Thị mấy năm gần đây công trạng không còn bằng những năm trước, kể từ khi vấn đề vật liệu xây dựng nổ ra hai năm trước, dẫn đến sau khi khu xây dựng nửa đường bị ép ngừng thi công, dư luận trong mắt người dân

đã rơi xuống đáy.

Cô đã phân tích chỉ tiêu của các công ty xây dựng khác, phát hiện bọn họ cùng Diệp Thị đưa ra mức lợi nhuận như nhau, trên tình huống này, Trác Nam không lí gì lại chọn Diệp Thị mà dư luận còn không bằng các công ty khác.

Lời phát biểu sau cùng của phó chủ tịch Lâm, thờ ơ liếc nhìn cô một cái, nếu cô không đoán sai thì cái nhìn đó có ẩn ý lấy lòng.

Diệp Bạc Hâm đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, trong hành lang vô cùng yên tĩnh, không giống như lễ đường ồn ào náo động, ở đây yên tĩnh đến mức dường như một cây kim rơi xuống sàn đều có thể nghe rõ được, hai chậu cây cảnh xanh mướt đẹp mắt được bài trí bên cạnh, không khí vô cùng trong lành, xuyên qua lớp tường bằng kính, nhìn thấy rõ hồ bơi xanh ngắt bên ngoài, không ít khách quan đang bơi dưới nước.

Đèn trong nhà vệ sinh sáng lóa, trên cánh cửa gỗ màu vàng đậm điêu khắc hoa văn, mặt sàn sáng bóng như kính.

Bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, kèm theo là hai giọng nữ vang lên.

Bọn bọn vừa đi vừa tán gẫu, từng chữ đều rõ mồn một truyền vào tai.

"Cô nói xem vì sao là Diệp Thị trúng thầu? Khi trước trong hội nghị, giám đốc không phải đã chọn tập đoàn Giang Hòa rồi sao? Lúc đấy phó giám đốc còn gật đầu tán thành nữa, hôm nay sao lại đột nhiên chọn Diệp Thị rồi?"

Một giọng nữ khác bật cười, "Nội tình bên trong có gì khuất tất, chúng ta là những kẻ làm thuê dưới tay họ làm sao mà hiểu được? Nhưng mà, tôi nghe thư kí của phó giám đố nói, phía Diệp thị đơn độc mời phó giám đốc dùng cơm, có thể là người đó đã đưa ra lợi ích gì đó."

"Cô nói là đút lót? Không phải chứ?" người đấy hạ giọng xuống, có chút ngạc nhiên nghi ngờ, "Nghe nói phó giám đốc gần đây bị ban giám đốc giám sát rất chặt, tổng tài hình như có ý muốn đổi anh ta rồi, trong tình thế như vậy, anh ta còn dám làm đầy túi riêng ư?"

"Thế là cô không hiểu rồi, nếu là tôi, trước khi bị đá hất đi, thế nào thì cũng phải vơ vét một chuyến."

Trước khi hai người trò chuyện, nhìn qua phòng vệ sinh, nghĩ rằng không có ai mới dám trắng trợn ở sau lưng suy đoán xằng bậy, nhìn vào gương dặm lại lớp makeup rồi xoay người rời đi.

Lúc này, phòng vệ sinh gần nhất truyền tới tiếng xả nước.

Cửa bị kéo ra, Diệp Bạc Hâm bước ra ngoài.

Soi gương chỉnh lại mái tóc, nghĩ lại mấy lời vừa nghe được.

Trác Nam trước kia đúng ý là chọn tập đoàn Giang Hòa, nhưng nhất thời sửa lại quyết sách ban đầu, là phó giám đốc Lâm và giám đốc Lý đã có giao dịch gì với nhau?

Từ nhà vệ sinh đi nha, trên bậc thềm hành lang rẽ vào hội trường, Diệp Bạc Hâm ngjĩ ngợi quâ nhập tâm, không để ý dưới chân có bậc thềm, ngón chân đụng vào chỗ đá cẩm thạch gồ lên, cả người nghiêng ngả, hai chân cong lại đập xuống nền nhà.

Mặt cô hơi biến sắc, cú ngã mạnh này, trên đầu gối đoán chừng đều sẽ bầm tím hết.

Nhưng thu tư thế lại cũng không kịp nữa rồi, thay đổi trong chớp mắt, cô chỉ có thể cố hết sức để giảm việc bị thương.

Lòng bàn tay hướng xuống, muốn để đầu gối chống xuống sàn trước.

Cánh tay vô ích, giữa eo bị một cánh tay giữ lại, tư thế ngã nhào về trước được ngăn lại.

Đó là cánh tay của một người đàn ông.

Các khớp rõ ràng, cổ tay rất có lực, đỡ người cô lại, động tác khắc chế lại không mạo phạm, ai cũng nhìn ra được anh ấy không phải là mượn cớ để lợi dụng.

Trước mắt… là đôi giày thủ công của Ý được đánh bóng kĩ lưỡng và chiếc quần tây màu đen.

“Vẫn ổn chứ?” giọng nói ấm áp vang lên từ trên đầu, giọng nói của người đàn ông ấy, trong trẻo như tiếng nước suối va vào đá vậy.

Diệp Bạc Hâm đứng vững lại, anh ấy nhẹ nhàng bỏ bàn tay đang đỡ lấy eo cô ra.

“Cảm ơn…” Diệp Bạc Hâm lùi hai bước, giữ khoảng cách với người đó, nhưng sau khi nhìn rõ dung mạo người đàn ông ấy, cô hơi sững sờ.

Người đàn ông sắc mặt như ngọc, làn da trắng ngần, khóe miệng nhoẻn một nụ cười dịu dàng nho nhã, lịch sự mà không cao kỳ, đôi mắt màu hổ phách hút hồn, vầng trán của con người tao nhã cũng nhẹ nhàng và thanh thoát vô cùng.

Cô chưa từng nhìn thấy người đàn ông nào lương thiện vô hại như vậy.

"Không có gì, lần sau đi đường cẩn thận một chút, suy nghĩ chuyện gì cũng đừng nhập tâm quá." Anh ấy cười nhẹ với cô, rõ ràng là một câu bình thường, từ chất giọng nhẹ nhàng của anh thốt ra, mang theo chút quan tâm tinh tế, khiến cho người khác có cảm giác họ đã quen nhau từ rất lâu.

Diệp Bạc Hâm sững sờ giây lát, anh ấy đã vượt qua cô, mất hút vào chỗ rẽ.

Dưới sàn có một sợi dây chuyền bằng vàng trắng, viên đá quý màu xanh da trời có hình giọt nước, phản chiếu ánh sáng óng ánh dưới ánh đèn.

Diệp Bạc Hâm dừng bước, ánh mắt lập tức thay đổi, đầu ngón tay run rẩy, nhặt sợi dây chuyên cạnh chân lên.

Lòng bàn tay trắng trẻo, móng tay trắng bệch, viên đá quý màu xanh, ảm đạm…

Trái tim như rạn nứt, tâm trạng ngẩn ngơ, nhớ lại hai tháng trước.

Cô từng nhìn thấy trên máy tính của Tập Vị Nam một sợi duy chuyền vàng trắng giống hệt thế này, ánh mắt anh ấy chăm chú điềm đạm, nhìn sợi dây chuyền giống như đang nhìn người yêu, khóe miệng nở nụ cười làm say lòng người, rơi vào trong thâm tình, muôn kiếp không quay lại được.

Từ sau lúc đó, tất cả bắt đầu không theo những gì cô dự đoán, đi lệch khỏi quỹ đạo ban đầu, đạp đổ hết nhận thức của cô ấy.

Cô nghĩ rằng, ánh mắt ấy là độc quyền của cô, sợi dây chuyền trên tay cô, chẳng qua là cô đã quên đi, không biết đã mất ở đâu rồi.

Vì sao lại có thể xuất hiện một sợi giống y như đúc như vậy?

Diệp Bạc Hâm kiềm chế nỗi sợ hãi hỗn loạn trong lòng, từ từ thu bàn tay lại, chất liệu bạc ở cuối viên đá thấm vào da tay cô, một cảm giác đau tê tái từ lòng bàn tay lan đến thấu tim, cô không kiềm được cả người run rẩy lên.

Có lẽ… là cô đã nghĩ nhiều rồi, nhưng mà là một sợi dây chuyền, có giống đến như đúc cũng không hiếm lạ gì.

Nhưng mà… sự điên loạn trong lòng, lo sợ bất an, giống như có vật gì đang bó buộc cô, nhốt cô trong một mớ hỗn độn, cô muốn thoát ra, vũng vẫy, nhưng không có cách nào khác.

Diệp Bạc Hâm cứ ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu có chút thơ thẩn, ánh mắt đờ đẫn mơ màng.

"Ơ… thưa cô, xin lỗi… sợi dây chuyền này là của tôi, cô có thể trả lại cho tôi không?" người đàn ông vừa nãy quay lại, mắt nhìn xuống viên đá màu xanh cô đang cầm chặt trong tay, phần cuối sợi dây chuyền bằng vàng trắng rũ xuống bên tay.

Ánh mắt anh ấy ánh lên nụ cười, thanh lịch tuyệt trần, cả người thanh tao như bông hoa nhài.

Miệng nói xin lỗi, tư thế lại đúng mực, hình như đang nói những lời cực kỳ bình thường, trong lời nói cũng không tỏ thái độ không vui đối với việc cô nhặt được đồ mà không trả lại.

"À… xin lỗi…" nghe thấy âm thanh từ bên cạnh truyền tới, Diệp Bạc Hâm giật mình, lúng túng ngoảnh đầu lại, đụng phải ánh mắt dịu dàng ấy, nhớ lại lời anh ấy nói, anh ta hình như nói… sợi dây chuyền là của anh?

Đúng rồi, anh ấy vừa nãy đưa tay đỡ lấy cô, có khả năng lúc đó sợi dây chuyền bị cô đụng phải nên rơi xuống.

"Là… là của anh?" Diệp Bạc Hâm cẩn thận dè dặt mở lòng bàn tay ra, vùng da chỗ viên đá đã bị ửng đỏ, có chút chói mắt.

Người đàn ông hình như rất quý sợi dây chuyền này, ánh mắt lập tức sáng lên, đan xen chút ấm áp, anh ấy từ từ thở nhẹ một cái, chân thành mỉm cười với cô.

"May mà cô nhặt được, còn có thể tìm lại được, nếu mà nhân viên nào khác nhặt được, nói không chừng tôi tìm không ra nữa rồi." biểu cảm trên gương mặt người đàn ông giống như đứa trẻ tìm ra đồ chơi bị mất, đó là niềm vui khi tìm lại được món đồ đã thất lạc.

Diệp Bạc Hâm sững người nhếch khóe môi, nhìn sợi dây chuyền trong tay, hiền lành trả lại cho anh ấy.

Người đàn ông mỉm cười, xem đi xem lại, rút từ trong túi áo ra một chiếc khăn tay, cẩn thận tỉ mỉ lau chùi, sau đó gói kĩ lưỡng lại.

Diệp Bạc Hâm nhìn hành động của anh, bất giác thốt ra, "Sợi dây chuyền này hình như rất quan trọng với anh?"

Chỉ có thật tâm để ý, mới có thể cẩn thận dè dặt cất giữ, sợ bị dính từng hạt bụi.

Bỏ vào trong túi áo, ở vị trí ngay cạnh tim.

Đầu chân mày người đàn ông giãn ra, ánh mắt rạng ngời, đầu nhón tay vuốt vuốt chiếc khăn tay màu trắng, giọng điệu ấm áp điềm đạm.

“Là món quà tôi định dành để tỏ tình với người con gái tôi thích.”

Có thể khiến một chàng trai hiền hậu trong sáng như ngọc thế này thích, ngoài may mắn ra, cô gái đó nhất định cũng rất xinh đẹp.

Sự dịu dàng thâm tình trong ánh mắt anh ấy, hệt như cách Tập Vị Nam nhìn sợi dây ấy.

“Anh nhất định là rất yêu cô ấy.” Diệp Bạc Hâm cười nhẹ, dành lời chúc phúc chân thành nhất cho anh ấy, “Chúc anh tỏ tình thành công.”

Nụ cười trên gương mặt cứng đơ lại, lập tức xuất hiện những vết rạn, giọng nói thê lương, chầm chậm nhìn Diệp Bạc Hâm.

“Tôi còn chưa kịp đến tặng sợi dây chuyền này, cô ấy đã chết rồi…”

Diệp Bạc Hâm không thể ngờ được là như thế, toàn thân run lên, nhưng trong chớp mắt cảm giác được trong ánh mắt anh lộ ra sự hận thù đối với cô.

Bọn họ hoàn toàn không quen biết, ở đâu ra cái nhìn căm thù?

Diệp Bạc Hâm an ủi bản thân, có thể là cô đã nghĩ nhiều rồi, có lẽ là lời nói của cô chạm vào vết thương của anh ấy, nên anh ấy thấy không vui.

Diệp Bạc Hâm khóe môi nhúc nhích, nhưng không nói được lời nào, an ủi anh ấy, hình như bản thân không có tư cách.

Anh ấy hình như cảm thấy bản thân đã thất lễ, nghiêm mặt xin lỗi cô, điệu bộ thất thần lướt qua vai cô.

“Thưa anh, phiền anh đợi một chút…” Diệp Bạc Hâm đuổi theo mấy bước.

Anh ấy dừng bước, ngoảnh đầu nhìn cô hai gò má hơi ửng đỏ.

“Tôi muốn hỏi một chút, sợi dây chuyền này giá trên thị trường là bao nhiêu, ở đâu mới có thể mua được vậy ạ?”

“Cô rất thích sợi này chuyền này?” anh không trả lời mà hỏi ngược lại, hơi chàu mày quan sát cô.

Không thể phỉ nhận, cô là người thô tục, nhưng cũng thích những món đồ đẹp đẽ tinh tế, vừa nhìn thấy sợi dây chuyền đã tim đập thình thịch, nhưng có những thứ chỉ nhìn từ xa không thể chiếm hữu được, cô

hiểu đạo lý này, không phải cứ sỡ hữu mới được, có thể nhìn từ xa cũng không tệ.

"Ý của tôi là, còn có sợi nào khác giống như thế này không?" Tập đoàn Tô Thị có công ty con về ngành trang sức, cô từ nhỏ dưới sự dạy dỗ của Tô Uyển, mưa dầm thấm đất, đối với đá quý có hiểu biết nhất định, đá shapphire xanh vốn dĩ rất hiếm, cô đã sờ qua viên đá và chất liệu của sợi dây chuyền, màu sắc của viên đá này, trên thị trường rất khan hiếm và quý giá, giá của nó không thể lường được.

Thứ đồ càng hiếm thì càng đắt, có những nhà thiết kế dành cả cuộc đời để theo đuổi cái đẹp, thiết kế ra một vật càng đặc sắc, họ không thể lại thiết kế ra một vật giống y hệt như vậy được nữa, độc nhất vô nhị mới thể hiện được sự xuất sắc của chính mình.

"Không thể nào, sợi dây chuyền này độc nhất vô nhị trên thế giới, chỉ có một dây duy nhất mà thôi." người đàn ông vẫm giữ nguyên phong độ, chân mày lại hơi chau lại, nhất quyết lắc đầu.

Diệp Bạc Hâm trong lòng rối loạn, tim như bị ngàn vạn con kiến cắn rỉa, sắc mặt trắng bệch đi.

Thấy cô như thế, người đàn ông sắc mặt trầm lại, từ tốn nói.

"Sợi dây chuyền này gọi là nụ hôn thiên thứ, do nhà thiết kế nổi tiếng người Pháp tên Qwueen thiết kế ra, đáng tiếc bà ấy mười năm trước đã tự sát rồi, bà ấy cả đời thiết kế ra vô số bảo vật, duy nhất chỉ có sợi dây chuyền này, trên thế giới chỉ có một sợi. Thực ra, nghe nói sợi dây chuyền này cũng không phải do bà ấy thiết kế, mà là ý trung nhân của bà dành cả cuộc đời, chi rất nhiều tiền để mua được viên đá shapphire từ chợ đen, hòa hợp ý tưởng của bản thân, tự mình đi cùng thợ cắt kim loại học suốt mấy năm, lấy vô số đá quý có hình dạng, chất liệu tương đồng để cắt gọt, chạm khắc, cho đến khi đạt đến vẻ đẹp hoàn mỹ, mới cắt ra được nụ hôn thiên sứ độc nhất vô nhị này."

Người đàn ông mở chiếc khắn tay màu trắng ra, năm ngón tay vuốt trên viên đá shapphire màu xanh hình giọt nước.

" Viên đá quý màu xanh này tên là Kashmir Sapphire, loại đá này rất hiếm thấy, được sản xuất ở Kashmir, Ấn Độ thế kỷ 20, nữa thế kỷ đã dừng sản xuất rồi, nghe nói có biểu tượng thần linh vận mệnh, hiện tại căn bản là đang ở trong tay người sưu tầm, giá của nó đã không còn cách nào đo lường được nữa. Người trong mộng của Quween muốn dành cho bà ấy vật quý hiếm nhất đắt giá nhất trên đời, mới để viên đá Kashmir Shapphire này vào sợi dây, mài giũa thành hình một giọt nước."

"Tình yêu không thể dùng tiền bạc để định lượng, vì thế sợi nụ hôn thiên sứ này quý giá không phải vì nó là viên đá Shapphire đắt đỏ, mà là vì tình yêu của người đàn ông ấy dành cho Qwueen. Sau khi Qwueen chết đi, sợi dây chuyền đá Shapphire xanh này đã bị thất lạc, có người nói bị tuẫn táng rồi, cũng có người nói bị bán mất rồi, tôi là vô tình trong một lần ở chợ chơi đồ cổ mua lại được với giá cao."

Người đàn ông bình thản kể lại một câu chuyện đẹp, trong giọng điệu đan xen sự tưởng niệm.

"Qwueen đã từng phát biểu tại hội nghị trang sức của mình, giọt mưa chính là giọt nước mắt thương xót

chúng sinh của thượng đế, viên đá Shapphire xanh có hình giọt nước, tượng trưng cho nụ hôn thiên sứ, rơi trên người của người yêu là lời chúc phúc cho mọi cặp tình nhân."

Diệp Bạc Hâm cắn chặt môi, đôi mắt nhìn đăm đăm vào viên đá xanh lấp lánh, trong lòng nỗi lên sự lo sợ quen thuộc, hinh như đã từng có người ghé sát tay cô nói những lời này.

"Nhưng… hoàn toàn không phải là tất cả các cặp tình nhân đều trở thành người thân, những gì sợi dây chuyền này mang lại, có lẽ không chỉ là hạnh phúc, mà còn có thể là vận xui…" trong đầu Diệp Bạc Hâm hiện ra câu này, cô lẩm bẩm theo những lời phát ra từ trong đầu.

Người đàn ông hoài nghi nhìn cô một cái, hình như rất ngạc nhiên khi cô nói ra lời này, trầm mặc thêm nữa, chốc lát mỉm cười.

"Cô nói không sai, thế nhân chỉ biết sợi dây chuyền đá shapphire này gọi là nụ hôn thiên sứ, nhưng hiếm người biết được, nó còn có một tên khác, gọi là…" người đàn ông nhếch môi cay đắng, màu mắt tối sầm lại, chớp mắt đã mất hết tất cả màu sắc.

"Sự chờ đợi tuyệt vọng". Năm chữ ngắn ngủi, anh ấy dường như phải dùng hết sức để thốt ra.

153. Chương 153

Tim như bị bóp chặt, đôi môi đỏ hơi run lên, "sự chờ đợi tuyệt vọng?"

Nụ hôn thiên sứ và sự chờ đợi tuyệt vọng, vì sao hai thứ ấy lại khác biệt lớn đến vậy?

"Vì sao lại lấy tên như thế?" Diệp Bạc Hâm tuôn ra một hơi.

Người đàn ông xoay người mặt hướng vào bức tường bằng kính, ngọn đèn trên đầu chiếu sáng xuống khuôn mặt nho nhã của anh ấy, đôi mắt hơi lạnh thất thần nhìn ra đám người chơi đùa vui vẻ, náo nhiệt bên ngoài.

"Cô đoán xem, Qwueen sau này có chấp nhận người đàn ông đó không?"

Liên tưởng đến sự chờ đợi tuyệt vọng, Diệp Bạc Hâm trong lòng chua chát, bị anh kéo vào câu chuyện ấy.

"Không…"

Anh ấy quay người lại, ánh mắt dừng lại trên người cô, bình tĩnh nhìn vào mặt Diệp Bạc Hâm, dường như từ biểu hiện của cô đã có thể nhìn rõ vì sao cô lại chắc chắn với điều đó như vậy.

“Cô sai rồi, Qween và người đàn ông đấy yêu thương nhau, đáng tiếc số mệnh trêu ngươi, người đàn ông đấy căn bản không đến kịp để tỏ tình với Qwueen, đã bị chém chết trên đường phố wire ở Lance, nếu ông ấy không chết, tôi nghĩ qwueen sẽ không từ chối ông. Kết quả là, thứ qwueen đợi lại là một tin người chết, nụ hôn thiên sứ là tên người đàn ông đó đặt, ông ấy đã tất cả chúc nguyện tốt đẹp nhất gửi gắm vào sợi dây chuyền, sau khi ông ấy chết đi, Qwueen lại lấy một tên mới cho nó là sự chờ đợi tuyệt vọng. Từ đó về sau, qwueen cạn kiệt cảm hứng, cũng không có tác phẩm mới xuất thế, mãi đến mười năm trước, bà ấy vì trầm cảm mà tự sát.”

“Bọn họ đều nói sợi dây chuyền này là kiệt tác đỉnh cao của qwueen, cũng là bút tích cuối cùng bà ấy để lại trên đời này.”

Giọng nói của anh như xuyên về thời gian mười năm, mnag theo cảm nhận phong phú về lịch sử, trải qua những thăng trầm cuộc sống.

Ánh mắt trầm lặng, không nhìn ra được vui buồn, sự bi thương lờ mờ bao quanh người.

“Anh… vì sao lại nói với tôi những điều này?” Ánh mắt Diệp Bạc Hâm không né tránh, trực tiếp nhìn vào đôi mắt anh, sau khi giật mình, từ từ bình tĩnh lại.

Bộc lộ nỗi lòng với một người xa lạ, nhìn thế nào đều cảm thấy hoang đường.

Người đàn ông vô cùng bình tĩnh, không hề vì sự nghi ngờ của cô mà có thái độ không vui, mà lại là nụ cười ấm áp thanh lịch.

“Có thể là… chôn giấu trong lòng quá lâu rồi, lại không có người có thể cùng tôi dốc bầu tâm sự, đột nhiên rất muốn nói chuyện với người khác, người đó lại vừa may là cô.” anh ấy đi về phía cô, chỉ nhìn cô, giọng nói nhẹ nhàng, “Đừng nghĩ nhiều.”

Ngọn đèn trong con ngươi anh tỏa ra những tia sáng, rực rỡ đến chói mắt, càng tăng thêm nhiều sắc màu nữa.

“Cảm ơn cô đã lắng nghe mấy lời lảm nhảm của tôi.” anh giơ những ngón tay thon dài đẹp đẽ về phía cô, đôi tay này giống như bàn tay của người nghệ sĩ, như Thượng Đế đã lấy viên ngọc đẹp nhất mà dày công điêu khắc ra.

Diệp Bạc Hâm quay lại hội trường chính, lúc này người đã tản ra không ít rồi, mấy người từ bên người cô đi ra ngoài, giộng điệu hết sức bất mãn, lại không dám lớn tiếng kháng nghị, thương trường vốn dĩ là như vậy, lợi ích là trên hết, không làm được đối tác cùng sẽ không trở mặt làm kẻ thù, dù sao lần sau vẫn còn cơ hội mà.

Giám đốc Lý hình như đang tìm cô, nhìn thấy cô liền lập tức thở phào nhẹ nhõm, chào một cái, chau mày hỏi cô sao lại đi lâu như thế?

Diệp Bạc Hâm khuôn miệng cứng đơ hướng về phía ông ta, trầm ngâm không nói gì.

"Nhanh, gió giám đốc Lâm đang ở sau hội trường, nói muốn gặp cô." giám đốc Lý vừa đi vừa nói: "Lần đấu thầu này thành công phải cảm ơn phó giám đốc Lâm cất nhắc, cô nán lại phải lanh lợi lên một chút, đừng gây chuyện."

Ông ta cứ lảm nhảm, cô vẻ mặt lạnh tanh, nghe hết mấy lời đó, từ từ cất bước đi theo anh ta.

Phó giám đốc Lâm đang giao việc cho thư ký, liếc nhìn thấy cô, liền quay người vẫy vẫy tay, ra hiệu cho thư kí nhanh rời khỏi, tự mình đi tiếp đón.

Sau khán đài không có người nào cả, trừ một vài công nhân đang dọn dẹp hội trường, di chuyển bàn ghế, động tác nhanh nhẹn, nên vẫn rất yên tĩnh.

Phó giám đốc Lâm nói, rất vinh dự khi mời được cô, cảm ơn cô đã nể mặt, lại vỗ vỗ vào vai giám đốc Lý, nói ông ta có phúc mới được cô bằng lòng làm việc dưới tay của ông ấy, phải biết trân trọng, nếu không ông ta có thể hớt tay, mời cô làm việc mới mức lương cao hơn.

Mặc dù là lời nói đùa, nhưng thái độ lại rất nghiêm túc, hình như nếu cô nói một câu "Được, tôi sẽ đổi sang công ty của ông", thì ông ta lập tức sẽ vui mừng mà sắp xếp cho cô một công việc thỏa đáng.

Một bên là công ty xây dựng, một bên là công ty chuyên nhà hàng khách sạn, hoàn toàn không liên quan đến nhau, cũng không biết ông ta có chủ ý gì.

Lại chuyển đề tài đến bữa tiệc vào tối thứ ba, phó giám đốc Lâm thành thật xin lỗi, mong cô đừng để bụng, trước mặt Tập tiên sinh nói tốt mấy câu, cái gọi là không biết không có tội lúc này cô mới tỉnh ngộ, thì ra là nhờ vào phúc của đại ca.

Cũng không biết đại ca có bản lĩnh gì, có thể khiến phó tổng của Trác Nam lấy một công trình lớn mấy trăm triệu để nịnh bợ.

Sau khi rời khỏi khách sạn, giám đốc Lý hỏi cô, Tập tiên sinh mà phó giám đốc Lâm nhắc đến rốt cuộc là người thế nào, mà đến cả cô cũng đầu óc mơ hồ, đi đâu để tìm cho ông ta một đáp án?

Tiện miệng nói lại, chỉ là thương nhân mà thôi.

Nhưng mà cô không nói, hậu đài phía sau anh cực vững chắc, đều có chỗ đứng trong giới quân sự chính trị, ông ta chỉ là thường dân lấy gì để so sánh? Ông ta muốn nịnh nọt, cũng phải xem ông có thể lấy thứ gì làm cho đối phương thích thú mới được.

Đứng trên đỉnh của kim tự tháp, thứ gì cũng không thiếu, ai còn yêu thích sự nịnh nọt của ông ta?

Về đến công ty, Tô Hòa cùng cô luyên thuyên những chuyện vui xảy ra trong công ty hôm nay, công việc nhàm chán vô vị, có có được những chuyện vui như vậy, thỉnh thoảng nghe cũng không tệ, tâm trạng thoải mái bớt.

Bị hỏi về chuyện hội nghị đấu thầu, Diệp Bạc Hâm nói bừa là thuận lợi, không có gì mới để nói cả, thực ra vừa nãy quay về, giám đốc Lý đã đập tay bảo mọi người dừng lại chút, nói lần đấu thầu này thành công đã lấy được hạng mục của Trác Nam, còn khen ngợi Diệp Bạc Hâm một hồi, cô không công mà được hưởng lộc, phút chốc bị đẩy ra đứng mũi chịu sào.

Cũng không biết giám đốc Lý là đang cố ý gây thù hằn với cô, hay là muốn học hỏi phó giám đốc Lâm nịnh bợ cô.

Ánh mắt mọi người nhìn cô giống như cô là ruồi nhặng khiến họ tránh còn không kịp, trong sự ngưỡng mộ còn có ý khinh thường.

Cô đi vào phòng trà để ngâm trà, nghe thấy mấy người phụ nữ lắm mồm ở sau lưng khua môi múa mép, nói tối thứ ba cô và một nữ đồng nghiệp trong ngành quan hệ xã hội cùng giám đốc Lý đi mở tiệc chiêu đãi phó giám đốc Lâm của Trác Nam, ai mà không biết phó giám đốc Lâm là một lão háo sắc, nhân viên bị ông ta nhìn ưa mắt thì hầu như không cách nào chạy thoát được, giám đốc Lý nói cô là người có công, bọn họ cười nhạo báng, là người có công hầu rượu hầu lên giường mà ra ư?

Thanh danh vô cớ bị bôi nhọ, cô lại không cần tìm đối tượng ở công ty, sợ gì nước bẩn, giẫm giày cao gót bước vào, đắc ý xem bọn họ mặt biến sắc, thoáng cái đã im hơi lặng tiếng, chen nhau bỏ đi, vẫn không quên giẫm vào cô.

Hừ, dám làm không dám chịu, đã làm còn sợ người khác nói sao?

Hơ! Cô lại không nói là sợ bọn họ nói, rốt cuộc là ai làm chuyện cắn rứt lương tâm?

"Bạc Hâm, mấy ngày trước trên bản tin có phát về vụ án xâm hại tình dục ở trại trẻ mồ côi, cô còn nhớ không?" Tô Hòa nhận điện thoại, vừa ngồi vào chỗ, lấy tập quy hoạch thiết kế xây dựng che mặt lại, bí mật nói chuyện với cô.

Diệp Bạc Hâm sững người, mấy ngày nay cô bận đến nỗi quên bén mất chuyện này, cô là người dân bình thường, giới chính trị có quy tắc tồn tại của họ, hai người thuộc hai thế giới, cô không cách nào đoán được trong đó có bao nhiêu người liên can, chân tướng là như thế nào, trên phương tiện truyền thông chính thức nói ra sao, cô đã chăm chú lắng nghe, mấy phần thực, lại pha tạp đi mấy phần, ai có thể nói rõ được?

"Sao thế?" cô làm Tô Hòa máu nóng dồn lên đến đầu, nhưng phải nói ra ý kiến.

"Nghe nói vị quan chức liên can đó và viện trưởng của cô nhi viện một tháng sau phải bị tiêm thuốc độc để thi hành án tử hình rồi." Tô Hòa nói trong sự kích động, cố giữ không bỏ tay xuống.

Vụ án này gây ra làn sóng phẫn nộ trong công chúng, trẻ em từ trước đến nay luôn là nhóm dễ bị tổn thương, bọn chúng lại hủy hoại những mầm non của tổ quốc, trước mặt vì để cơn phẫn nộ trong người dân lắng xuống, kết án viên chức liên can ấy tội tử hình là rất thích đáng.

"Cô nghe từ đâu thông tin đó vậy?" Diệp Bạc Hâm cuối cùng cũng nhìn cô ấy một cái, theo lý mà nói kết án tử hình đều được tiến hành trong bí mật, sẽ không cho phép truyền rộng rãi ra ngoài, Tô Hòa chỉ là một sinh viên vừa ra trường sao lại biết được?

Tô Hòa chỉ đang cảm thấy hứng thú, cười hihi, nói: "Tôi có một người bạn học làm trong giới truyền thông, vừa may là ở bộ phận quản lý nhà nước, tiền bối của cô ấy đưa cô ấy đi đến văn phòng chính phủ để phỏng vấn, một vị cục trưởng vừa tiếp quản đã nói ra."

Diệp Bạc Hâm lo lắng, cô không làm trong giới truyền thông, cũng không hiểu rõ giới chính trị nước sôi lửa bỏng, chỉ cần một chút sai sót đã không thể quay lại được, bạn học của Tô Hòa sao lại dám đem chuyện này nói lung tung ra ngoài, đạo đức của một người làm trong giới truyền thông đã vứt đi đâu rồi?

"Cô chôn vùi chuyện này vào bụng đi, đừng nói lung tung với ai nữa, sau này nếu xảy ra chuyện gì, bọn họ muốn tra ra cô dễ như trở bàn tay, tực ngữ nói dân không đấu lại quan, bây giờ mặc dù là thời đại tự do ngôn luận, nhưng những phát ngôn liên quan đến quan chức cấp cao, cô vẫn nên ít tham gia vào thì hơn."

Diệp Bạc Hâm sau khi suy nghĩ cẩn thận đã nhắc nhở Tô Hòa một phen, Tô Hòa hậm hực ngồi lại chỗ cũ, càu nhàu trong miệng, có liên quan gì chứ, lại xảy ra chuyện gì lớn?

…

Sau khi tan ca, Tô Hòa kéo Diệp Bạc Hâm, nói rằng khu thương mại trên đường Bắc bên ấy vừa khai trương, nghe nói có một tiệm ăn Hàn Quốc cũng không tệ, tháng này có phiếu ưu đãi, giá cả hơi cao nhưng đồ ăn lại rất ngon.

Diệp Bạc Hâm là một fan chính hiệu của đồ ăn Trung Quốc, nhưng Tô Hòa khó khắn lắm mới lấy lại tinh thần, cô nghĩ một lát, rồi đồng ý đi cùng Tô Hòa.

Thẩm Tư Á vừa đến bộ phận mới, công việc bân rộn, cô ấy mấy ngày rồi không thấy tin tức gì, Diệp Bạc Hâm gửi tin nhắn cho cô cũng không thấy hồi âm, không biết có phải do cô nghĩ nhiều hay không, luôn cảm thấy mí mắt giật giật, hình như sắp xảy ra chuyện gì đó.

Vừa rời khỏi công ty, Tô Hòa đã lôi cánh tay Diệp Bạc Hâm, đi về phía bên trái.

Một chiếc xe Land Rover màu đen quen thuộc đã dừng bên đường, tiếp đến, người trong xe hình như đã nhìn thấy cô, liền đẩy cửa xe bước xuống, nhìn Diệp Bạc Hâm chằm chằm rồi cất bước đi tới.

Tô Hòa cười pha trò bên tai cô, "Bạc Hâm, chồng cô thật là yêu cô quá đi, ngày ngày đến đón cô tan ca,

ngưỡng mộ chết mất, tôi đến khi nào mới tìm được một người đàn ông như thế lái xe đến đón tôi đi làm về đây?"

Diệp Bạc Hâm không nói gì, mắt nhìn người đàn ông dáng người cao ráo đang tiến đến trước mặt, lúc này tòa cao ốc phía đằng sau có các đồng nghiệp của một bộ phận vừa đi ra, đi ngang qua cô châm chọc.

Tô Hòa không tốt tính như cô, sắc mặt hơi trầm xuống, vừa muốn chế giễu lại bọn họ, nhưng nghĩ đến Tập Vị Nam đang ở đây, sợ càng nói càng sai, vô duyên vô cớ bào bọn họ làm ô uế thanh danh của Diệp Bạc Hâm, sẽ khiến Tập Vị Nam nghi ngờ, cứ tức tối mà trừng mắt lên.

Tập Vị Nam nghe thấy mấy lời của bọn họ, ánh mắt hơi lạnh, từ mấy lời bóng gió đó cũng suy đoán được chuyện gì đã xảy ra.

"Bạc Hâm, chồng cô đã đến đón cô rồi, vậy tôi không làm kì đà cản mũi nữa, chúng ta hẹn lại lần sau nhé."

Tô Hòa sợ có chuyện không hay, nháy mắt ra hiệu cho Diệp Bạc Hâm rồi ngoảnh người rời đi.

Số lần từ chối đã nhiều rồi, có người không chịu nghe, anh có thời gian để lãng phí, cô thì không còn tâm trạng giận hờn với anh, lâu vậy cũng chán rồi.

Diệp Bạc Hâm vượt qua anh, đi về phía chiếc Land Rover màu đen, đứng bên cạnh chiếc xe lịch thiệp trang nhã lại vô cùng cá tính.

154. Chương 154

Tập Vị Nam bám theo cô suốt cả quãng đường, khóe miệng phủ lên một nụ cười nhẹ nhàng, ánh chiều tà rơi trên khuôn mặt góc cạnh của anh, chiếc mũi cao thẳng tắp, đôi lông mày sắc nét càng tô thêm vẻ êm dịu.

Trong tay anh đang cầm chiếc chìa khóa điện tử, ấn nút hướng về phía chiếc xe.

Vừa nghe thanh âm "tít tít" từ chiếc xe vọng tới, không đợi Tập Vị Nam đến gần, cô tự mình kéo mở cửa xe rồi ngồi vào chổ phía tay lái.

Không ngờ cô chủ động như vậy, Tập Vị Nam không nói gì liếc nhìn cô bằng đôi mày thanh tú.

"Hôm nay sao ngoan thế?" Xe chạy vào làn đường, anh nghiêng mắt nhìn về phía cô.

"Nhờ phúc anh của anh đấy, hôm nay công ty đã nắm chắc trong tay dự án đấu thầu của Trác Nam, tiền thưởng sẽ được tính vào cuối tháng." Cô duỗi năm đầu ngón tay hướng về phía Tập Vị Nam, có vẻ như vì

nhận được tiền thưởng, bao nhiêu sương giá giữa đôi chân mày cũng đã tan chảy hết rồi.

"Ơ? Vậy có liên quan gì đến anh của anh?"

Diệp Bạc Hâm hừm một tiếng, "Nhìn vẻ mặt của anh anh, trách nhiệm đấu thầu của Phó Tổng Trác Nam đổ sông đổ suối hết rồi."

Nói xong, Diệp Bạc Hâm hướng mắt về phía Tập Vị Nam, ánh mắt có vài phần soi xét.

"Nói đi, anh trai anh rốt cuộc là làm gì?"

"Kinh doanh." Anh dường như không muốn nói nhiều.

"Lí do là gì?" Diệp Bạc Hâm khăng khăng hỏi.

Đôi môi mỏng manh chợt nhếch nhẹ, cuối cùng cũng bị sự cố chấp của cô đánh bại, anh đành thở dài.

"Là Chủ tịch của tập đoàn Tia."

"..." Anh nhẹ nhàng nói, cô chợt bị sốc mãi lâu vẫn chưa lấy lại thần sắc.

Tập đoàn Tia là doanh nghiệp hàng đầu toàn diện trong nước, là một con cá sấu lớn khai phá ra phần mềm trò chơi, công nghiệp khắp nơi nổi lên trong mười năm gần đây về cơ bản cũng bị tập đoàn Tia nắm độc quyền, thiết kế, trang phục, xe hơi, công nghệ, Đế Á đều xem qua.

Hơn mười năm trước, tập đoàn Tia được đưa ra thị trường trên sàn giao dịch New York, trở thành một trong những công ty được ra trên thị trường cao nhất của Mỹ cách đây năm năm.

Giá trị thị trường ngày nay đã không thể tính toán được, nó nằm trong top 10 danh sách công ty được liệt kê trên toàn cầu ở Forbes.

Lúc cô lên đại học đã nghe các thầy giáo tài chính học đĩnh đạc nói rằng, tập đoàn Tia là niềm tự hào của người Trung Quốc, chủ tịch của Tia là một thiên tài kinh doanh, trong lời nói tràn đầy sự kính phục.

Lúc đó cô chỉ cho rằng chủ tịch tập đoàn Tia là một ông già mục nát một nửa cơ thể bị chôn vùi trong bãi đất vàng, cô cũng đã từng trêu đùa với Thẩm Tư Á rằng, ông ấy kiếm được nhiều tiền như thế, mấy đời cũng tiêu không hết, kiếm tiền có lẽ là mục đích cuộc sống của ông ta.

Nhớ đến Tập Vị Cận mới 30 tuổi, xuất hiện với vẻ ngoài tuấn tú, cô đã từng xấu hổ với lời nói của chính

mình

Chẳng trách ngay cả Phó Tổng của Trác Nam cũng kính cẩn lễ phép với anh ta, vội vàng nịn bợ.

Thanh âm kẹt trong cổ họng, cô nuốt mạnh một hơi, xem xét lại người đàn ông tài giỏi này bên mình.

Lớn lên trong gia thế hàng trăm năm tuổi, những người xung quanh cho dù quân sự chính trị thương nghiệp đều rất xuất sắc, mỗi người đều lãnh đạo trong lĩnh vực này, Tập gia là một gia tộc lớn, những gì mọi người nhìn thấy chỉ là một mặt của Tập gia, tảng băng của họ vốn không để lộ ra trên bề mặt cho mọi người thấy.

Ngay cả anh, người đàn ông trẻ tuổi là chỉ huy, tương lai sau này của anh cũng không dễ gì so sánh được.

Hôm nay cô vốn mong được cảm ngộ, lại bị sa vào một chấn động sâu sắc.

Tâm trí hỗn loạn, làm cho đôi môi cô run rẩy.

Nghe được thanh âm run rẩy của mình, "Anh cậu là Chủ tịch của tập đoàn Tia, vậy ba cậu thì sao? Ông nghỉ hưu rồi à?"

Cô vẫn không dám tin tập đoàn Tia là cái giang sơn do Tập Vị Cận gây dựng nên, anh mới 30 mấy tuổi, làm sao có thể? Cho dù là tài xuất thiên bẩm, e rằng cũng khó đuổi kịp?

Bao nhiêu người dùng cả cuộc đời cũng không đưa được ra thị trường trên sàn giao dịch ở New York.

Tập Vị Nam bị cô giễu cợt, bỗng ngừng một lát rồi nói: "Tập đoàn Tia không liên quan gì đến ba anh, lúc trước là do Dì anh quản lý, có điều 7 năm trước, sau khi anh của anh học thành tài trở về, Dì đã giao toàn bộ quyền quản lí lại cho anh ấy rồi…"

Nói đến đây, Tập Vị Nam dường như không muốn nói tiếp, nhìn dáng vẻ kinh ngạc của cô, nhíu mày lại.

Diệp Bạc Hâm mở to cặp mắt đợi anh tiếp tục, người ngoài đều truyền nhau rằng Chủ tịch Tia là thiên tài kinh doanh, người đời đều xôn xao về tuổi tác của anh, mà cô… rất vui vì đã được gặp anh.

"Lúc trước khi anh ấy chưa sáng lập ra công ty game ở Newyork, tập đoàn Tia vẫn chỉ là một công ty thương mại bình thường, chưa có quy mô như hôm nay, sau khi anh ấy tốt nghiệp đại học ở Newyork trở về, mới từng bước đưa Tia phát triển mạnh mẽ đến ngày hôm nay." Nói câu này, Tập Vị Nam có chút bất lực trộn lẫn với một chút ẩn ý không dễ cảnh giác.

"Vậy ba anh…" Anh hai anh ba đều ở trong giới chính trị, vậy mà ông lớn dường như lại chẳng có tin tức gì.

“Trong viện hoa khọc, tham gia nghiên cứu di truyền sinh học.” Bắt gặp ánh sáng đỏ ngay ngã tư đường, Tập Vị Nam bỗng đạp phanh.

“Ba anh là nhà khoa học?” Diệp Bạc Hâm ngừng lại, lông mi rung rung, giương mắt nhìn.

Cô cho rằng Tập Vị Nam đã đủ kỳ lạ, không ngờ nhà cậu ấy ai ai cũng đều như quái thai.

Giống như những người trong gia đình anh, quả nhiên cô với không thấu.

Trong lòng đắng chát, cô siết chặt dây đeo an toàn trong tay, chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, Tập Vị Nam nói gì cô cũng không để vào tai.

Bọn họ có một đoạn tình cảm rất đẹp đẽ, nhưng mà hiện thực trơ trụi ở trước mắt, bọn họ liệu có thể vượt qua thử thách, nắm tay nhau đi qua quãng đường còn lại hay không?

Gia tộc to lớn như thế, cô thật sự muốn nghĩ cũng không dám nghĩ, trước nay đều không dám.

Cô không muốn nói chuyện nữa, anh nhếch miệng âm thầm lái xe, thỉnh thỏang nhìn cô vài lần, những ngón tay thon dài mảnh khảnh nắm nhẹ trên vô-lăng, vẫn hoạt động một cách ung dung và thanh nhã.

Cô chăm chú nhìn cái đồng hồ kiểu mới tinh tế đắt đỏ bên cổ tay trái Tập Vị Nam, người ta thường nói người đàn ông mang chiếc đồng hồ có thương hiệu để thể hiện phẩm vị, cao quý, nhưng chiếc đồng hồ mà Tập Vị Nam đeo, tất cả đều là khí chất thanh cao nổi bật của anh thể hiện ra mười phần quý giá.

Ngay cả khi trộn lẫn trong quân đội, cùng người ta mặc quân phục giá rẻ như lúc trước, nhưng những lúc rãnh rỗi, áo quần trên người anh sang trọng tao nhã đến kinh ngạc.

Có lẽ không phải vì anh yêu thích những món đồ đắt tiền, mà là lớn lên trong môi trường như vậy, thói quen đó đã được hình thành từ trong xương tủy, ăn mặc đắt đỏ đúng mực là điểm cơ bản nhất của anh, là lịch sự đối với người khác, không đủ trình độ, anh nhìn rất hà tiện.

Cô thu lại ánh mắt, cảm thấy nghẹt thở trong lòng ngực, không khí trong xe có phần ngột ngạt, làm người ta không thoái mái.

Cô đưa tay ấn mở radio, muốn nghe một chút âm nhạc để giải tỏa khó chịu bực bội trong lòng.

Đổi sang một kênh kể chuyện, nền nhạc là âm thanh tiếng đàn piano nhẹ nhàng, cô từ từ nhắm mắt, lắng nge câu chuyện của người ta, trong tâm trí lại giống như nhân vật chính của câu chuyện, đứng giữa ngã tư đường, dáng vẻ mờ mịt, không nhìn rõ phương hướng.

Xe đi vào một thành phố ồn ào, những ngón tay mảnh khảnh thon dài điều chỉnh trên vô-lăng, trước khi anh rẽ lên chiếc cầu, cô từ từ mở mắt, quay đầu nhìn anh.

"Tìm một nơi ăn tối đi."

Anh hơi bất ngờ, gật gật đầu, tìm một nơi gần xung quanh.

"Muốn ăn gì?"

"Em sao cũng được, tùy theo khẩu vị của anh."

"Vậy hải sản nhé?" Anh thăm dò ý kiến, cô hướng mắt nhìn ra ngoài, phát hiện chiếc xe đúng lúc chạy qua một quán ăn hải sản.

Trời dần tối, con đường chính đã bắt đầu lên đèn, ánh sáng soi rọi lên khuôn mặt anh tuấn của anh, tỏa ra ánh sáng mờ nhạt về phía cô

Cô chưa nói dừng xe, anh đã mở cửa xe loanh quanh trên đường.

Diệp Bạc Hâm trượt màn hình điện thoại, nhập vào baidu một địa chỉ, ngón tay chỉ ngừng lại, lưỡng lự hỏi anh, "Anh ăn cay được không?"

Loại ấm áp không thể chống lại này, đối với bọn họ mà nói, thật sự rất quý giá, Tập Vị Nam càng thêm quý trọng.

"Anh không kén ăn." Anh liếc mắt nhìn cô, thân là quân nhân, lúc luyện tập dã ngoại, thứ gì mà chưa từng ăn qua chứ.

"Vậy được, ở đây có một quán phở chua cay rất ngon, vào đây nhé." Cô đưa điện thoại tới trước mặt anh, cô liếc nhìn toàn thân ăn mặc cao quý của anh ta, bổ sung một câu rằng, "Không phải là một quán ăn sang trọng gì, chỉ là một quán ăn nhỏ bình thường, anh đồng ý chứ?"

Đi theo hướng dẫn, Tập Vị Nam lái xe đến con đường phía trước, Diệp Bạc Hâm bảo anh dừng xe ở bãi xe gần cửa hàng.

Quán ăn đó nằm trong hẻm nhỏ, chiếc xe vốn dĩ vào không lọt, hai người đi trên con phố lờ mờ tối, bước chân đi trên con đường lát đá xanh, cô mặc chiếc giày cao gót không dễ đi, gót chân đột nhiên kẹt vào vết đá nứt, cô lảo đảo nghiêng ngã.

Anh đứng bên người cô, đưa tay kéo cánh tay cô, nhìn vào gò má đỏ ửng của cô trong mùi hương mờ nhạt

bên hai ven đường, trong tim cô chợt tỏa ra thứ ảo giác đẹp đẽ của năm tháng.

Quán ăn buôn bán rất sôi động, mặc dù ở trong một cái hẻm sâu, nhưng vẫn có rất nhiều người thích cái ẩm thực này tìm đến, chen chúc trong tiệm, sớm đã không còn chỗ.

Quán ăn ngào ngạt mùi thơm chua chua, hấp dẫn khiến Tập Vị Nam chau mày, Diệp Bạc Hâm tâm tình thì rất vui vẻ, nhếch mày mỉm cười.

Quán ăn này là cô đã phát hiện lúc còn học đại học, đã vài lần dẫn Thẩm Tư Á đến, cô chịu không nổi mùi thơm đó, rất kì lạ, sau đó bất luận thế nào cũng không thể không quay lại.

"Không còn chỗ rồi." Tập Vị Nam lướt nhìn xung quanh, nhìn người người chen chúc, nắm lấy cơ hội kéo tay cô về phía mình.

"Anh có cách." Diệp Bạc Hâm cười, không xếp hàng như những người khác, kéo Tập Vị Nam đi hướng về phía sau nhà bếp.

Vào giờ ăn khách rất đông, bà chủ bận rộn nấu ăn, nhìn thấy Diệp Bạc Hâm đến, vui vẻ chào cô.

"Gần đây đi đâu vậy? Đã lâu không thấy con đến, cứ nghĩ con ăn chán rồi chứ?"

Diệp Bạc Hâm lúc học đại học thích nhất là đến đây, một tuần ít nhiều cũng hai ba lần, dần dần bà chủ biết trường F có một cô gái rất thích tay nghề nấu ăn của bà, mỗi lần đến lẩm bẩm vài câu, dần dà rồi quen thuộc.

"Đâu có ạ, đồ ăn ngon như này, cả đời con ăn cũng không ngán." Diệp Bạc Hâm miệng mồm rất ngọt, cười đùa với bà chủ.

Tập Vị Nam âm thầm đứng bên Diệp Bạc Hâm, với chiếc áo sơ mi sạch sẽ, dung mạo nổi bật, khí chất hơn người, hơi thở bình thản cao quý làm cho người ta không dễ xem thường.

Bà chủ liếc nhìn anh, nhìn dáng vẻ thân mật giữa anh với Diệp Bạc Hâm, hai người nắm tay nhau, người đàn ông mặc dù thờ ơ xa lánh, nhưng ánh mắt lúc nhìn Diệp Bạc Hâm rất ấm áp, liền biết mối quan hệ giữa hai người không đỗi nhạt nhẽo.

"Bạc Hâm, con có bạn trai rồi à?"

Diệp Bạc Hâm từ trước giờ chưa từng cùng Hạ Dã Nhuận đến đây, bà chủ chắc hẳn không biết rằng cô đã có vị hôn phu, chỉ cho rằng cô không yêu ai, lúc này thấy cô dẫn bạn tới, không tránh khỏi hiếu kỳ.

Diệp Bạc Hâm liếc nhìn hai người đang tay trong tay, nụ cười trên khuôn mặt bỗng cứng đơ, nhìn vào trong đôi mắt sâu thẳm của anh, lại không thả tay anh ra, ngược lại còn mỉm cười với bà chủ.

155. Chương 155

Ánh đèn trong sân vườn âm u, chỗ không đủ rộng, con đường lát đá xanh, hai bên bày chậu cây xanh, chụp đèn cũ kĩ treo dưới mái nhà, hắt sáng vàng vọt.

So với bên ngoài huyên náo ồn ã, thì trong này vẫn đủ yên tĩnh, chỗ tuy nhỏ nhưng sạch sẽ, có phong vị cổ xưa.

Đằng trước sân là cửa hàng, mạn trái là nơi sinh sống của gia đình bà chủ.

Những lúc tâm trạng không vui, Diệp Bạc Hâm thường đến đây, ăn một bát phở vị vừa cay vừa chua. Những lúc như thế lại không muốn chen chúc với người khác, nghe họ trò chuyện ồn ã, oán thán cuộc sống, công việc. Có một lần khách đông quá, bà chủ thấy cô là khách quen, bèn nói sau vườn có chỗ trống, không phiền thì ra sau vườn ngồi?

Kể từ đó về sau, mỗi lần cô đến, đa phần đều ăn ở vườn đằng sau, hưởng thụ khoảnh khắc bình yên.

Diệp Bạc Hâm lẳng lặng đứng bên bồn cây, vươn tay nghịch vẩn vơ với những bông hoa tươi tắn nở giữa tán lá xanh mướt.

Tập Vị Nam đứng bên cạnh cô, khóe miệng lan nụ cười, ánh mắt chan chứa nhiều những quyến luyến nồng nàn.

"Em có tâm sự à?"

Đầu ngón tay khẽ run, sợi tóc rủ xuống bên má, cô quay người lại, đón ánh sáng, đăm đăm nhìn gương mặt anh mờ mờ trong bóng tối.

Anh xoay lưng về phía ánh đèn, cái bóng khổng lồ phủ trùm lên người cô.

"Biểu hiện của em có rõ ràng thế không?" Cô cười nhạt, không biết mình lộ liễu ở chỗ nào.

Tập Vị Nam nhăn mày: "Hôn nay em rất lạ."

"Thế à?" Cô vòng qua anh, đi về phía bộ bàn ghế đặt giữa sân, kéo ghế ra ngồi xuống, nhìn anh hỏi: "Lạ chỗ nào?"

Ánh mắt ấm áp lướt trên gương mặt anh, tư thái thẳng thớm, ánh mắt hơi ngập ngừng.

"Hôm nay em lên xe của anh, đi ăn cơm cùng anh, cả tối đều cười tươi, giống như chưa hề giận dỗi. Em không cáu kỉnh, những chuyện này… đều không hợp lý." Tập Vị Nam liệt kê từng thứ một.

Diệp Bạc Hâm cười khẽ: "Không thể nhận ra, anh còn là kẻ thích bị ngược đãi. Tử tế ân cần với anh một tí, là anh đã thấy khó chịu rồi."

Tập Vị Nam nhíu mày, toan nói, thì bà chủ bưng hai bát phở vào, đứng bên bàn bày biện rồi mời cả hai.

Trước mặt Tập Vị Nam, bà chủ có vẻ hơi khép nép. Có lẽ tại con người anh kiệm lời kiệm cả nụ cười trước mặt người ngoài, hoặc cũng có thể do vẻ uy nghiêm trên người anh, khiến những người bình thường thấy khó gần.

Bà chủ mời mấy câu rồi đi, trước lúc đi còn gật đầu chào Tập Vị Nam.

Tâm trạng Diệp Bạc Hâm hơi bối rối, trước kia ở bên anh, cô không có cảm giác này, dù vẫn biết anh là Đội trưởng của đội đặc chủng, cô cũng không mảy may cảm giác mình không xứng với anh. Nhưng bây giờ, cảm giác ấy càng lúc càng mãnh liệt, đến một người bình thường cũng nhận ra đẳng cấp hơn người của anh. Ngày xưa sao cô lại ngô nghê tưởng anh chỉ là chiến sĩ bình thường nhỉ?

Tập Vị Nam thấy cô thừ người ra suy tư, cả buổi tối nhiều lần thả hồn lơ đãng, bụng bảo dạ hay là mình nói điều gì sai?

"Sao bần thần thế?" Diệp Bạc Hâm giật mình, kéo ghế bên người, gật cằm.

Tập Vị Nam nhíu mặt chặt hơn, gương mặt cười mà bất lực, thở dài, bước về phía cô.

"Ngon lắm, anh ăn thử đi."

Ánh đèn lung linh trong đêm, ngửa đầu lên còn thấy được ánh đèn rực rỡ trên những tòa nhà cao tầng.

Diệp Bạc Hâm lau nước trên những ngón tay vừa mới rửa, vất khăn vào thùng rác, xé bao đũa dùng một lần, cầm lên khuấy trong bát.

Váng dầu chưng đỏ nổi trên mặt nước dùng, rau xanh, lạp xưởng thái miếng xếp trên bề mặt, hương vị màu sắc đầy đủ. Chỉ một bát phở chua mười năm đồng nhưng lại khiến cô thòm thèm, mặt mày phấn chấn, vui vẻ gác lại khúc mắc trong lòng.

Tập Vị Nam khẽ cười, anh không thích vị chua. Cái mùi vị kì quái ấy cứ lảng vảng bên mũi, nhưng vì nụ

cười của cô mà không nỡ phá hỏng bầu không khí.

"Thế nào?" Sau khi anh thử miếng đầu tiên, cô liền vồn vã hỏi, hai mắt sáng rực, nụ cười nở hồn nhiên.

"Ngon lắm." Tập Vị Nam dối lòng, gật đầu, nhưng mày lại hếch lên, hai mắt nhìn cô đăm đăm.

Nói dối thành quen rồi, giờ buột miệng là ra, không để người ta có cảm giác nghi ngờ.

Diệp Bạc Hâm thầm cười khảy, trước nay anh vốn không đụng chạm đến những đồ chua, cô làm sao mà không biết.

Chỉ không nghĩ rằng, bây giờ anh nói dối lại đến mức thành thần thế này.

Bữa cơm vừa rẻ vừa ưu đãi, gần hai mươi phút trôi qua, cả hai không ai lên tiếng.

Tập Vị Nam thấy cô ăn ngon lành, bát phở chẳng mấy chốc đã thấy đáy, lại nhìn xuống bát của mình, đa phần không đụng đũa mấy. Đang định cắn răng xều lên, thì bị Diệp Bạc Hâm gạt phắt đôi đũa.

Diệp Bạc Hâm lạnh nhạt ra mặt: "Không thích thì đừng ăn, không ai ép anh."

Biết chắc cô sẽ giận, anh đợi cũng chỉ ở giây phút này.

Tập Vị Nam đặt đũa xuống, nhìn chiếc bát được cô đặt sang một bên, rút giấy lau miệng.

Đôi mắt đen sâu hoắm đau đáu nhìn gương mặt cô: "Ý là sao? Cố tình dắt anh tới đây, em muốn chứng minh điều gì?"

Không phải anh không cảm nhận ra, trái lại, tâm tư anh vô cùng mẫn cảm, nhất cử nhất động, từng lời từng chữ của cô đều được anh ngẫm ngợi nhiều lần.

Diệp Bạc Hâm cười nhẹ nhàng, đũa khều bát phở của Tập Vị Nam.

Đôi mắt bình lặng không sóng dềnh, bàn tay đặt trên đầu gối lại siết chặt thành nắm đấm. Rất lâu cô mới ngước mắt nhìn Tập Vị Nam, không lên tiếng phá vỡ sự im ắng.

Tập Vị Nam ngả người ra sau, dựa vào lưng ghế, mười ngón tay đan vào nhau đặt trên bàn. Trước đó, do sợ dầu mỡ bám vào người, nên theo thói quen anh xắn tay ánh lên khuỷu, để lộ một khoảng cánh tay vạm vỡ.

Màu xám nhạt rất hợp với anh, không quá tỏ ra nghiêm túc, trái lại càng phóng đại vẻ trang nhã quý phái, sự trầm tĩnh chín chắn được thời gian mài giũa trên người anh.

Mặt đồng hồ tinh tế dưới ánh đèn phản lên ánh sáng trắng, giúp chen thêm vài nét sắc bén.

Đôi mắt đen sắc, trầm lặng, bởi gồng mình, nên đường nét gương mặt càng tỏ rõ sự lạnh lùng.

Lẳng lặng ngắm những biểu cảm trên gương mặt anh, từ điềm nhiên, dần dần co lại, mỗi lúc một đanh lạnh, Diệp Bạc Hâm liền cười khảy, đẩy bát phở bị cô nguấy tan nát đến bên tay anh.

"Anh xem, cách biệt giữa chúng mình quá lớn. Em thích vị chua cay, thích ăn vặt ngoài đường, anh lại quen ở những nhà hàng sang trọng, quen được cung phụng, thích vị thanh đạm. Kể cả anh đã rất nỗ lực chiều em, nhưng vẫn không thể ép mình thích những thứ mà em thích."

"Hoàn cảnh lớn lên của cả hai khác nhau, thói quen sống bất đồng, tư duy bất đồng. Em là người lười biếng, không có mưu tính gì. Em làm việc thấy mệt mỏi thì sẽ tùy hứng nghỉ việc, em không có cái gọi là trách nhiệm. Em có thể rúc trong chăn ngủ chây ì suốt hai ngày cuối tuần mà không hề thấy lãng phí thời gian, em thích hưởng thụ cuộc sống."

"Nhưng anh không giống em, anh nghiêm túc, có kỷ luật, có nhiệt huyết. Trên vai anh là sứ mệnh bảo vệ đất nước, anh thường xuyên ở giữa bờ vực sống và chết. Em nghĩ, có lẽ đến việc ngủ nướng là gì anh cũng chưa từng trải nghiệm qua. Cuộc sống của chúng mình vốn không có điểm giao nhau. Nếu không có hôn nhân làm sợi dây liên kết, thậm chí cũng không có cơ hội gặp nhau, giống như bốn năm về trước, số lần chúng mình gặp gỡ lác đác đếm trên đầu ngón tay. Anh xem, giữa chúng mình có khoảng cách lớn thế nào?"

Nhìn vào đối mắt đen láy hút hồn của anh, nhìn gương mặt sắc cạnh dưới ánh đèn, cô nói ra những điều đã ngẫm nghĩ đến trăm ngàn lần, thậm chí bản thân cô cũng không hiểu vì sao lại nói ra như thế. Có lẽ bởi muốn giải tỏa, hoặc cũng có thể muốn để anh thấy rõ thực tại, tránh càng lún càng sâu, lúc ấy hối cũng muộn.

Đầu mũi cô cay cay, chạy lên mắt, cô hít một hơi thật sau, lặng lẽ đối diện với ánh mắt anh.

Thấy cô càng nói càng xa vời, Tập Vị Nam cuối cùng không kìm chế được, ngắt lời cô.

"Đây là điều em muốn nói à?" Giọng anh hơi lạnh.

"Những thứ này chưa đủ à? Không sao, em có thể nói nhiều thêm nữa…"

"Đủ rồi!" Tập Vị Nam đứng phắt dậy, sắc mặt u ám, ngừng một lúc, chỉnh đốn lại cảm giác khó chịu trong lòng, mới quay người sang, nhìn vào đôi mắt đã nhòa mất tầm nhìn của cô, rành rọt từng chữ: "Những thứ đó không phải vấn đề, em không cần nghĩ gì cả, cứ để anh."

Tập Vị Nam cúi xuống, tay nắm lấy bờ vai cô, tay kia gạt lọn tóc bên má ra sau mang tai, vuốt ve thùy tai mềm mại của cô.

"Em chỉ cần ở yên bên anh, đừng giận dỗi, không cần phải phiền não, không điều gì có thể ngăn cách mình đến với nhau, chỉ cần em đủ kiên cường."

Giọng anh hơi ngần ngừ, nhưng rất kiên định.

"Anh biết mình không thể mang lại cho em cảm giác an toàn vừa phải, nhưng, mong em tin anh, không gì có thể thay đổi được trái tim anh."

Sự sắc bén lui đi, trong mắt anh lại ăm ắp âu yếm.

Diệp Bạc Hâm nhìn lảng đi, lời anh nói quá dễ để khiến người con gái phải rung động. Anh biết vì sao cô bất an, cũng biết phải vỗ về tâm trạng cô thế nào. Nhưng… giống như anh nói, anh không thể mang lại cho cô cảm giác an toàn. Một góc ký ức đã mất, nó như một quả bom hẹn giờ, bất cứ lúc nào cũng có thể khiến họ thịt nát xương tan.

Anh biết rõ phương pháp để giải trừ khúc mắc trong cô hiệu quả nhất, nhưng không nỡ dùng. Thà nhận về sự lạnh lùng của cô, cũng không dám thành thật, mọi thứ ấy khiến cô thấp thỏm không yên.

…

Rời hàng phở, đã là gần chín giờ, đèn hoa vừa lên, phố xá rộn ràng.

Tuy không phải khu vực sầm uất, nhưng nhân khẩu đông đúc. Phố xá về đêm, xe cộ như mắc cửi, bớt đi vẻ bận rộn ban ngày, người ta ai nấy đều níu chậm bước chân trên đường.

Trung tâm cách một con phố, chỉ mấy phút đi bộ, mới rồi họ đỗ xe bên cạnh trung tâm.

Hai người lững thững bước đi, tới ngã tư đường, tình cờ gặp đèn đỏ.

Diệp Bạc Hâm chợt thấy một bóng hình lướt qua con phố trước mặt, cách mười mấy mét nhưng vẫn nhận ra gương mặt anh ta.

Một lần gặp gỡ, song thoạt trông đã nhận ra ngay.

Một chiếc xe đen đỗ bên đường, có người đứng cạnh, cung kính mở cửa mời anh ta lên.

Chiếc xe biến mất hút, Diệp Bạc Hâm vẫn chìm đắm trong suy tư, mãi đến khi Tập Vị Nam gọi mấy tiếng, ánh mắt cô mới quay về.

Tập Vị Nam dõi theo hướng cô vừa nhìn, bên đó người qua kẻ lại, không có gì đặc biệt.

"Nhìn gì thế?" Tập Vị Nam nhìn xuống, ánh mắt có phần nghiêm nghị.

Diệp Bạc Hâm lắc đầu, nhân lúc đèn đỏ chuyển sang xanh, liền kéo tay áo anh, nhanh chân bước sang phía đối diện.

Tập Vị Nam vào bãi đỗ lấy xe, Diệp Bạc Hâm đứng đợi bên ngoài, trong đầu vu vơ những hình ảnh vừa bắt gặp.

Tập Vị Nam đánh xe đến sát bên cạnh cô, mà cô vẫn không hề hay biết, ánh đăm đăm vào một điểm nào đó. Tập Vị Nam nhăn mày, hạ cửa kính xe xuống:

"Lên đi."

Tâm trạng Diệp Bạc Hâm có chút lỡ đễnh, quên cả thắt đai an toàn. Tập Vị Nam thấy vậy, quay sang kéo dây an toàn thắt cho cô.

"Em rốt cục làm sao thế?" Tập Vị Nam chưa vội nổ máy, ánh mắt dần ánh lên lo lắng.

Diệp Bạc Hâm quay đầu sang, nhìn gương mặt gần trong gang tấc, bất thần đưa tay lên nâng gương mặt anh.

Tim Tập Vị Nam thót lại, ánh đèn trong xe rọi trên gương mặt cô, như dát lên một lớp màu dịu nhẹ.

Hai bờ môi chạm vào nhau, cô rùng mình sực tỉnh, ý thức được mình làm gì, liền đẩy người đàn ông đang đè trên người mình.

Tập Vị Nam rơi vào thế bất ngờ, bị cô hẩy mạnh, hông đập vào vô-lăng. Anh hơi nhăn mày, giật mình, mặt nhợt đi mấy phần.

Diệp Bạc Hâm nhìn tay mình, lại nhìn anh đưa tay về sau chống lưng, dựa vào vô lăng, hình như đau lắm, vẫn chưa bình tâm được.

"Em..." Diệp Bạc Hâm hơi lúng túng, nhưng nghĩ lại, anh là lính đặc chủng, thân hình khỏe mạnh, đụng một tí cũng chẳng vấn đề gì to tát.

Ánh mắt lắng xuống, bình tĩnh nhìn anh.

Tập Vị Nam tự nhận do số mình đen, liếc nhìn cô một cái đanh lạnh.

Trên đường, Diệp Bạc Hâm nhìn ra ánh đèn lung linh bên ngoài cửa sổ, im lặng rất lâu. Gần đến nhà họ Tô, mới se sẽ hỏi: "Tập Vị Nam, anh biết Nụ hôn thiên sứ không?"

Tập Vị Nam thoáng sững người, không hiểu vì sao đột nhiên cô lại hỏi cái này, mắt dần dịu đi, nhìn cô, giọng vui vẻ nói:

"Nói gì ngố thế, sợi dây chuyền của nhà thiết kế trang sức người Pháp Qwueen, hồi xưa anh chẳng tặng em còn gì?" Nói rồi, anh nín bặt, mắt đen thoáng xao động, có vẻ mất tự nhiên nhìn trộm cô một cái, sợ cô ấy nghĩ ngợi.

"Quả nhiên anh biết." Diệp Bạc Hâm thì thầm, quay đầu ra nhìn anh, ánh mắt có phần kinh ngạc, giọng rướn cao: "Anh nói anh tặng em? Bao giờ?"

"Chả ở chỗ em đấy thôi?" Diệp Bạc Hâm lại quấy quá trả lời. Cô đã biết nụ hôn thiên sứ, chứng tỏ cô từng thấy nó, năm năm trước, sợi dây chuyền ấy đích thực là tín vật ước hẹn của anh tặng cô.

Diệp Bạc Hâm lắc đầu: "Em không biết để đâu rồi."

Sau khi mất kí ức, cô chưa hề biết đến sự tồn tại của sợi dây, hoặc có lẽ cô đã làm mất. Cũng có thể với tính cách của cô, sau khi chia tay Tập Vị Nam, cô vất luôn đi rồi cũng nên.

"Thế… liệu có sợi dây thứ hai không?"

Tập Vị Nam nhíu mày, nhìn cô chằm chằm một lúc, quả quyết lắc đầu: "Không thể, nụ hôn thiên sứ chỉ có một sợi, là độc nhất vô nhị, không thể có sợi thứ hai."

"Em hỏi cái này làm gì? Em làm mất rồi à?"

Năm ấy sau chia tay, Diệp Bạc Hâm không trả sợi dây cho anh, còn anh lại vì thế mà ôm hy vọng. Có thể lúc này cô chỉ đang bế tắc, bao giờ thông suốt, mọi thứ lại đâu vào đấy, thế mà đợi chờ chỉ thấy tin cô đã đính hôn.

156. Chương 156

Diệp Bạc Hâm nhìn ra ngoài cửa sổ, đăm chiêu suy nghĩ.

Bất kể người đàn ông hôm nay gặp ở khách sạn Thời Quang hay Tập Vị Nam, họ đều nói Nụ hôn thiên sứ chỉ có một sợi duy nhất, và là thiết kế của Qwueen. Hiển nhiên, chín mươi phần trăm lời họ nói đến là cùng một sợi dây. Vì sao Tập Vị Nam lại nói anh đã tặng sợi dây đó cho cô rồi?

Trong khi người đàn ông kia cũng có một sợi trong tay.

Do cô làm mất năm xưa ư? Ở chỗ cô hiện tại không hề có sợi dây nào cơ mà?

Nhưng tại sao trong tay người đàn ông kia lại có sợi dây?

Ánh mắt anh ta nhìn cô, không giống như từng quen biết.

Rốt cuộc ai đang nói dối, hoặc chẳng ai nói dối cả/

Nếu như người đàn ông ấy không quen cô, thì vì sao phải nói dối cô?

Những câu hỏi như một cái lưới khổng lồ, siết chặt lấy cô, khiến cô ngột thở.

Trong xe bật điều hòa, Diệp Bạc Hâm lại thấy lồng ngực bức bối, hai má nóng bừng.

Hạ cửa kính xe, gió đêm đã bớt đi hơi nóng nực ùa vào, cô nhắm mắt, khuỷu tay chống cằm, nhoài trên cửa xe.

Đèn đường hai bên lấp loáng, để lại những đốm sáng li ti lên gương mặt cô.

"Hôm nay em gặp một người, trong tay anh ta có một sợi dây chuyền y chang sợi dây anh tặng em. Em không biết mình vất đâu rồi, hoặc có thể là mất rồi."

Bờ môi hấp hé, tiếng nói rất nhẹ. Bàn tay cầm vô lăng của Tập Vị Nam hơi siết lại.

"Là ai?"

"Em không quen."

Sau đó, cả hai không nói gì thêm, ai nấy đều chìm trong suy tư.

Nhà họ Tô tuy cũng trong nội thành nhưng cách xa phố thị huyên náo, khu biệt thự về đêm yên ắng tịch mịch. Lối dẫn vào khu nhà ở, hai bên trồng đầy những gốc ngô đồng, lại đang chính hạ, cành lá xum xuê.

Xe vừa dừng lại hẳn hoi, Diệp Bạc Hâm đã mở cửa xe, sau lưng có tiếng động, trước khi cô kịp bước khỏi xe thì bất thình lình bị người ta từ phía sau kéo vào lòng. Cô giật mình, bởi hành động bất ngờ của anh.

Cô nhìn xuống vòng tay vắt ngang bụng mình, chặt đến độ cô ngộp thở.

Bên tai là hơi thở vấn vương, ấm áp, ngay sau đó có thêm tiếng thở dài nhè nhẹ.

"Anh nhớ em…"

Giọng anh đong tràn bất lực, và thoáng nỗi bất an. Anh nhắm mắt, cọ nhẹ vào bên cổ cô, bờ môi ấm trượt dài.

Diệp Bạc Hâm không cựa quậy, cũng không đáp lại.

Lẳng lặng nhìn hai cái bóng xếp chồng lên nhau, đổ trên mặt đất, âu yếm bịn rịn biết chừng nào.

Cằm cô được một bàn tay nhẹ nhàng nâng lên, đôi môi mềm mại in lại thật sâu. Cõi lòng cô phập phồng không yên, buông mình trong vòng tay anh. Vùi trong lồng ngực ấm, cho đến khi hổn hển, hơi thở anh gấp gáp, bên má rịn mồ hôi, rớt xuông trên chiếc cổ thon thả trắng ngần của cô.

Cơ thể ôm lấy cô đang đè nén, run rẩy khe khẽ. Gương mặt anh áp trên gò má cô, đôi mắt sóng xô dữ dội, giọng khàn thì thầm: "Hâm Nhi, theo anh về được không?"

Theo anh về để làm gì, cô hiểu.

Cô là người phụ nữ trưởng thành cả về tâm lý lẫn sinh lý, cô thích cảm giác anh mang lại, thích bịn rịn quyến luyến lấy anh, khát khao được hòa vào làm một với nhau. Nhưng… cô không bỏ qua được khúc mắc trong lòng.

"Đừng được voi đòi tiên." Diệp Bạc Hâm cũng khàn giọng, lí trí và cảm tính đang đấu tranh, lí trí dần nuốt lấy cảm tính, cô lại trở thành một Diệp Bạc Hâm bất khả chiến bại.

Tay anh, dịu dàng vuốt tóc cô, đè nén cơn khát khao bùng cháy khắp người, lạc giọng nói: "Được, anh đợi em…"

Đợi em mở lòng, đợi em bỏ qua đắn đo…

Diệp Bạc Hâm nghe vậy, nước mắt ứa khỏi mi, vùng khỏi vòng tay của anh, chạy về phía trước, sau mấy bước, chân chậm lại, đôi mắt hoen lệ ngước lên, nhìn màn đêm đen nặng trĩu.

Diệp Bạc Hâm quay lưng về phía anh, mũi hít hà, cười gượng, rành rọt nói:

"Anh kể cho em nghe những chuyện cũ, em có thể sẽ không nghĩ ngợi vẩn vơ nữa, cũng không cự tuyệt xa cách anh…"

Diệp Bạc Hâm lặng thinh đợi chờ, ánh sáng dìu dịu chiếu trên gương mặt cô, bờ mi run rẩy để lộ vẻ hồi hộp. Trên bờ mi cong cong ấy còn vương hạt nước chực rơi.

Thế rồi, sau mấy phút, câu trả lời cho cô là tiếng đóng cửa.

Cô thẳng thốt, nghe anh nói: "Em về nghỉ ngơi đi, đừng nghĩ nhiều."

Và chiếc xe vụt đi mất.

Cô quay người lại, nhìn chiếc xe màu đen lẫn vào màn đêm tối, cho đến khi mất hút nơi cuối đường.

Đêm nay, Diệp Bạc Hâm ngủ không yên, trong mơ vẫn lao xao những hình ảnh vụn vỡ. Nửa đêm cô choàng tỉnh, người túa mồ hôi.

Cô lấy điện thoại đặt đầu giường, xem đồng hồ. Mới ba giờ sáng, đêm còn dài, mà cô đã hết sạch cơn buồn ngủ.

Gió ngoài ban công se se lạnh, cô bật đèn trên đầu, nằm xuống ghế mây, hai chân co lên.

Lấy điện thoại xem tin tức tài chính, bấy giờ điện thoại rung lên.

Thẩm Tư Á cũng chưa ngủ, gửi tin nhắn cho cô.

"Á á, nửa đêm nửa hôm bị nữ ma đầu gọi một tràng mấy cuộc như truy sát, bảo bà mày đi lấy tin. Tin cái con khỉ khô, nói thì hay lắm, hóa ra cũng chỉ đi canh me khách sạn, chầu chực chộp cảnh đời tư của minh tinh, lại thêm nam tài tử ngủ lại cùng một khách sạn. Sáng mai tin tức bay rợp trời, lên weibo tha hồ hot search. Bà mày bây giờ càng ngày càng tiến sâu trên con đường paparazzi, không còn lối quay đầu nữa rồi. Con mụ nữ ma đầu giết người không cần dao"

"Mạnh mẽ lên, mai quẳng một lá đơn từ chức vào mặt mụ, rồi nguẩy mông hiên ngang mà đi, không thèm lưu luyến!" Nhận được tin của cô ấy, Diệp Bạc Hâm nhoẻn cười, lập tức nhắn lại.

"Đùa à? Tớ mà quẳng vào mặt mụ ta đơn từ chức, để lòng sung sướng, rồi tháng sau cạp đất mà ăn à?"

Một tin nhắn đến, lại nối tiếp một tin nhắn nữa.

"Lạ thật nhé! Đêm hôm khuya khoắt không ngủ, lại chập mạch gì à?"

"Mất ngủ…"

Diệp Bạc Hâm gửi tin nhắn đi, rồi thu điện thoại lại, quay người xuống gác tìm đồ uống.

Mở cửa ra ngoài, bóng đèn cảm ứng ngoài hành lang vụt sáng, lối cầu thang dẫn xuống phòng sách được rọi đèn sáng trưng.

Cô xuống bếp, giật mình thấy cửa bếp không cài, bên trong đèn đóm sáng choang, ánh sáng len qua cửa, rọi một vệt sáng vào phòng khách.

Tô Uyển mặc áo ngủ tơ tằm màu trắng sữa, mái tóc ban ngày vẫn vấn lên, giờ được buông xõa, rủ hai bên má, bớt đi vài phần sắc sảo, thêm vài phần mê mị.

Tô Uyển đang hâm nóng sữa, lưng tựa vào bệ kính màu trắng, quay về phía cửa. Một tay cầm điện thoại đưa ngang tai, nói gì đó rất nhỏ.

Diệp Bạc Hâm đứng ở cửa, mày hơi nhíu lại.

Ba giờ sáng, muộn thế này rồi, Tô Uyển còn nói chuyện điện thoại với ai?

Lúc này, tiếng Tô Uyển bỗng rít lên, rủa một câu. Diệp Bạc Hâm thót tim, Tô Uyển rất ít khi nói tục trước mặt người ngoài. Giọng điệu vừa rồi hiển nhiên tỏ rõ khó chịu.

Nghe tiếng động ngoài cửa, Tô Uyển biến sắc mặt, ngoái đầu lại, thấy Diệp Bạc Hâm tựa vào thành cửa, liền lập tức ngắt điện thoại.

"Sao chưa ngủ?" Tô Uyển liếc nhìn con gái, đặt điện thoại xuống bệ kính, quay người tắt bếp.

"Con khát, nên xuống tìm đồ uống." Diệp Bạc Hâm sửa lại vạt áo hơi hé, lững thững bước vào.

Tô Uyển đưa cốc sữa đã rót sẵn cho cô. Diệp Bạc Hâm nhận lấy, ngửa cổ uống một hớp, rồi làm như vẻ vô tình hỏi: "Sao mẹ chưa ngủ? Mới rồi mẹ nói chuyện điện thoại với ai thế?"

Cánh tay rót sữa của Tô Uyển khẽ run lên, vầng trán thoáng qua vẻ ảo não, song chỉ một chốc rất nhanh đã không thấy bóng dáng.

“Quản lý ở công ty, dự án mới có tí trục trặc, nửa đêm phá đám giấc ngủ của người khác.”

Tô Uyển rất ít khi nói chuyện ở công ty với cô, có khó khăn mấy cũng không để cô biết. Bà chưa từng để tâm trạng tiêu cực của công việc ảnh hưởng đến cuộc sống, lần này có hơi là lạ.

“Có nghiêm trọng không ạ?” Diệp Bạc Hâm hỏi.

“Không có gì to tát cả, hơi gấp tí thôi.” Tô Uyển bưng cốc đi ra cửa, ngoái lại dặn dò cô: “Uống xong nhớ đi ngủ, không ngủ được cũng phải nằm trên giường nhắm mắt vào, con gái thức đêm không tốt cho sức khỏe đâu.”

“Vầng, con biết rồi.” Diệp Bạc Hâm kéo ghế bên bàn, ngồi xuống, vừa uống vừa mở điện thoại.

Thấy tin nhắn trả lời của Thẩm Tư Á, suýt thì phì sữa ra ngoài.

“Sao thế? Nhớ ông chồng thủ trưởng à?”

Diệp Bạc Hâm gửi một biểu cảm phẫn nộ: “Rảnh rỗi sinh nông nổi mới nhớ anh ta chắc?”

“Thôi, không huyên thuyên nữa, nữ ma đầu lại giục rồi, tớ phải xuất phát đây.”

Thẩm Tư Á vội vã gửi tin nhắn, sau đó bặt vô âm tín.

Diệp Bạc Hâm cất điện thoại đi, rửa cốc, toan đóng cửa bếp thì thấy bóng người từ cầu thang xuống.

Tô Uyển đã thay một bộ đồ áo vest quần âu màu đen tuyền, tóc vấn cao, tay xách túi, mặt mộc không son phấn, hối hả bước xuống.

“Mẹ, muộn thế này, mẹ còn ra ngoài?”

Trước khi bà ra đến cửa, Diệp Bạc Hâm liền gọi.

Tô Uyển thay giầy ngoài bậu cửa: “Ừ, đến công ty.”

Muộn thế này còn ra ngoài, Diệp Bạc Hâm hơi lo.

“Con đi với mẹ.” Diệp Bạc Hâm nhìn xuống bộ áo ngủ trên người, định lên gác thay đồ, thì Tô Uyển lại nói không cần: “Mai con còn phải đi làm, lên ngủ khẩn trương.”

Suốt đêm đó, Tô Uyển vẫn không về. Trước lúc đi làm, Diệp Bạc Hâm gọi điện cho bà, giọng điệu bà không được nhẹ nhàng, xác nhận không có vấn đề gì, Diệp Bạc Hâm mới thở phào.

Diệp Bạc Hâm vác đôi mắt thâm quầng đến chỗ làm, Tô Hòa cười trêu bao lâu.

Mãi đến lúc tan tầm buổi tối, tâm trạng suốt một ngày của Diệp Bạc Hâm không được yên ổn, tinh thần uể oải, bải hoải.

Hôm qua đã hẹn với Thẩm Tư Á tối thứ Sáu đi ăn. Trung tâm thành phố vừa khai trường một nhà hàng cá nướng mới toanh, được khen ngợi nhiều.

Sau giờ tan tầm, Diệp Bạc Hâm gọi điện, Thẩm Tư Á vướng ít chuyện, không đi được. Cô bèn tự mình gọi xe đến Tô thị. Thư ký của Tô Uyển lại nói, hôm nay Tổng giám đốc Tô không đến công ty.

Diệp Bạc Hâm thắc mắc: "Cả ngày hôm nay không đến? Nhưng hôm qua mẹ em ba giờ sáng đã ra khỏi cửa, bảo là đến công ty mà."

Thư ký trên mặt luôn niềm nở cười, nghe cô nói vậy, cũng hơi ngạc nhiên. Quay ra gọi điện xuống phòng bảo vệ, hỏi xem sáng nay Tổng giám đốc có đến công ty không.

Thư ký đặt máy xuống, lắc đầu: "Xin lỗi, Diệp tiểu thư, trực ban bảo vệ nói, tối qua sau khi tan làm, Tổng giám đốc không ghé qua công ty."

Diệp Bạc Hâm cảm thấy lo nơm nớp, nhớ lại cuộc điện thoại sáng sớm Tô Uyển nghe, bèn quay ra gọi điện vào số điện thoại của Tô Uyển.

May mà sau mười mấy giây, điện thoại cũng kết nối, giọng Tô Uyển có vẻ mệt mỏi cất lên.

Diệp Bạc Hâm thờ phào: "Mẹ, mẹ đang ở đâu thế?"

Tô Uyển hơi khựng lại, hơi thở trở nên nhẹ bẫng, mấy giây sau mới nói: "Dự án của công ty có chút vấn đề, mẹ đến thành phố G công tác."

"Thật à?" Diệp Bạc Hâm vẫn còn nghi hoặc: "Hôm nay mẹ không đến công ty à?"

"Không, nửa đường quay đầu ra sân bay luôn." Giọng Tô Uyển thoáng bực mình: "Con hỏi thế là ý gì? Mình thì rối như mớ bòng bong, giờ lại quản lý cả mẹ nữa à?"

Lại bị Tô Uyển lôi chuyện ra nói, Diệp Bạc Hâm nghĩ thôi đã thấy phiền.

"Không sao là tốt rồi, mẹ tự chăm sóc bản thân, đừng để công việc ảnh hưởng sức khỏe nhé." Diệp Bạc Hâm rầu rĩ nói, Tô Uyển cũng không phản ứng lại, thẳng tay cúp máy.

Buổi tối, trên đường quốc lộ vành đai, một chiếc Cadillac đỏ chót phóng như bay, hai mươi mấy phút sau, chiếc xe tiến lên cầu trên cao.

Trong xe, người phụ nữ mặc đầm ngắn liền màu đỏ, tóc xoăn rủ sau lưng, trang điểm kỹ càng, môi thắm đỏ. Bàn tay trắng trẻo cầm vô-lăng, làn da mỹ miều, thân hình gợi cảm, hút hồn người.

Chân nhấn ga vọt qua chiếc xe trước mặt, rồi dừng lại trước một câu lạc bộ cao cấp bên sườn núi.

Đường lát gạch bóng láng, hai bên đèn lung linh, vòi phun nước bồng bềnh tuôn chảy, tiếng nhạc lãng đãng du dương, say đắm.

Trước đại sảnh câu lạc bộ, hai bên bày biện những chậu cây xanh mướt mát ưa nhìn, bông trong vườn trang nhã đón sắc đêm bung nở.

Cadillac đỗ ở cửa bên hông của câu lạc bộ, bên này gần như không mấy ai đi lại. Cửa hông có hai bảo vệ gác cửa, thi thoảng lại có xe tuần tra đi qua.

Người phụ nữ gọi điện thoại, không vội xuống xe ngay, mà đợi vài phút, bảo vệ thay ca, một gã trai trẻ trong trang phục bảo an thấy chiếc xe đỏ chót, bèn nói vài câu người bên cạnh, rồi quay người đi về phía chiếc xe.

Cửa xe từ từ hạ xuống, gương mặt mỹ miều xinh đẹp xuất hiện, cao ngạo, kiêu kì.

Cô nở nụ cười mê hoặc với gã, rề rề mở cửa xe, gót giày chạm xuống đất, một tay chống cánh cửa, chìa khóa lủng lẳng đầu ngón tay thả tọt vào tay gã bảo vệ.

Bảo vệ đứng quay lưng vào cửa, đúng góc khuất của camera giám sát, gã và cô trao nhau ánh nhìn.

Bảo vệ đưa xe vào bãi đỗ, cô mới lả lướt tiến vào từ cửa bên hông, gương mặt kiêu kì.

Bên trong câu lạc bộ huy hoàng lộng lẫy, đèn chùm rót sáng lung linh, thi thoảng lại có phục vụ ngang qua, tay bưng rượu xịn, hoặc đẩy xe đồ ăn.

Người phụ nữ không nhằm những chỗ đông người mà đi, cô lẩn tránh camera, đi về phía phòng thay đồ lẩn khuất.

Một người nữ phục vụ nóng ruột đi đi lại lại trong phòng thay đồ, thấy gương mặt quen thuộc, liền cười

tươi tỉnh:

"Chị Thẩm, chị đây rồi."

157. Chương 157

Thẩm Tư Á không lập tức trả lời mà cảnh giác liếc quanh một vòng, tay chốt cửa phòng thay đồ.

"Chị Thẩm, chị không phải lo, ở đây không có người, một tiếng trước vừa thay ca. Họ về hết rồi. Em ở đây đợi chị nãy giờ. Đang là tầm đông khách nhất buổi tối, nhiều việc, không ai vào đâu."

Cô gái mặc bộ đồng phục của câu lạc bộ vừa nói vừa lấy chìa khóa mở tủ đồ có tên mình, lấy một bộ đồng phục còn mới nguyên ôm trong lòng, hơi lưỡng lự.

Thẩm Tư Á gật đầu, từ trong túi xách đi cùng lấy một chiếc nhẫn bạc đeo lên ngón giữa bàn tay trái: "Tình hình thế nào rồi?"

Cô tháo khuyên tai đeo trước đó, bước đến bên bàn trang điểm, lấy trong túi ra một hộp nhung đỏ, có đôi khuyên tai trắng nhỏ nhắn tinh tế.

Đôi khuyên tai trắng cầm trên đầu ngón tay lại nhấp nháy đỏ, môi hơi nhếch lên, cô đợi ánh đỏ thôi không nhấp nháy, mới soi gương đeo lên tai.

"Họ đặt trước một phòng ở góc tầng một, nửa tiếng nữa sẽ tới." Cô gái thì thào.

"Tốt." Thẩm Tư Á cười nhẹ, rút giấy ướt lau son trên môi.

Thẩm Tư Á quay ra đứng trước mặt cô gái, thấy cô căng thẳng ôm bộ đồng phục, mắt đầy lo lắng. Thẩm Tư Á cười xòa: "Đưa quần áo cho chị."

Cô gái rụt rè nhìn cô, hơi lưỡng lự: "Chị Thẩm, nguy hiểm lắm. Họ đều thuộc giới chính trị, tinh thần cảnh giác cao độ, mà còn…"

Cô gái hạ giọng, nhón chân kề sát tai Thẩm Tư Á nói: "Mà em còn nghe nói, trong câu lạc bộ này còn có những người khác. Nếu chị bị phát hiện, không chạy được, chị… chị suy nghĩ kỹ đi, đừng mạo hiểm…"

Thẩm Tư Á cười, vỗ lên gương mặt đỏ ửng của cô gái, giằng bộ quần áo mà cô gái ôm chặt trong lòng: "Yên tâm, không để liên lụy em…"

Là người làm truyền thông công chúng, cô có nghĩa vụ phải đưa sự công bằng đến xã hội, vạch trần những sự thật đen tối trước công chúng. Đó là đạo đức nghề nghiệp căn bản nhất, nếu vì nguy hiểm, sợ liên lụy mà để sự thật hoành hành, để công chúng bị những tin tức giả tạo lừa dối, vậy xã hội này sẽ chìm trong giả tạo…

Thẩm Tư Á quay vào gian thay đồ. Cô gái bặm môi, lo lắng suýt thì nhảy cẫng lên: "Chị Thẩm, em không sợ mình liên lụy, mà em… em lo cho chị…"

"Chị làm chuyện này không phải lần đầu, em không cần lo cho chị, chị có cách bảo vệ bản thân. Còn em, đừng để sơ hở, tối nay phải tập trung tinh thần, sau mười giờ em xin quản lý ca cho về sớm." Thẩm Tư Á mở cửa bước ra, trên người là bộ đồng phục kiểu dáng giống với cô gái.

Thẩm Tư Á có ba vòng cong cớn, thân hình này mặc bộ đồng phục càng khoe trọn vẻ hấp dẫn. Mái tóc đỏ được cô cột sau gáy, nom thanh thoát, duyên dáng.

Cô gái đờ mắt nhìn, biết chị Thẩm thuộc hàng đại mỹ nhân, không ngờ một bộ đồng phục phổ thông mặc lên người lại cá tính tuyệt vời.

Thẩm Tư Á nhìn cô gái qua tấm gương, vẫy tay nói: "Lại đây, trang điểm giúp chị."

Trước nay, phong cách trang điểm của Thẩm Tư Á vẫn theo style tiểu thư hiện hành, trên gương mặt là những món mỹ phẩm đắt tiền. Những cô gái phục vụ lương một tháng mấy nghìn không thể nào dùng được. Đám người ấy tinh mắt, lại gặp qua vô vàn tiểu thư thục nữ, thoạt trông đã biết khác biệt. Để tránh sự nghi ngờ, Thẩm Tư Á phải thay một bộ trang điểm phổ thông và áo đồng phục phục vụ.

Chị gái trước mặt, mắt mày sắc nét, cặp mắt to có hồn, khẽ chớp, như mang bao lả lướt. Thậm chí phụ nữ như cô cũng không nén được nhịp tim thình thịch trong lồng ngực.

Cô gái thốt lên: "Chị Thẩm, chị đẹp tuyệt vời…"

"Vớ vẩn!" Thẩm Tư Á trỏ lên trán cô gái. Nhìn trong gương, dung mạo khác xa phong cách lúc đầu, giờ đây chỉ có thể coi như thanh thoát, xinh gái.

Thẩm Tư Á lấy ra một chiếc tai nghe mini đưa cho cô gái: "Đây là tai nghe liên lạc, em cầm lấy. Chị vào phòng xong sẽ luôn giữ liên lạc với em. Nếu em nghe thấy bên trong có gì khác thường, không cần lo cho chị, cứ chạy trước."

Cô gái rụt rè nhận lấy, mặt tò mò nhìn thứ đồ thần kì trên tay. Trước kia chỉ thấy trong phim, không ngờ lại được gặp ngoài đời.

"Chị Thẩm, em mà chạy rồi, thì chị phải làm sao."

"Sau khi rời khỏi đây, em đi báo công an, nói là vụ án xâm hại tình dục ở cô nhi viện có điểm kì lạ, vẫn có những kẻ liên quan chưa sa lưới, hôm nay chúng tụ tập ở câu lạc bộ Chí Tôn bàn kế sách. Nhưng sự việc này lớn, chị sợ phía công an không dám làm rùm beng. Sau đó em cứ lên các trang mạng, weibo đăng tin, nói đêm nay công an bất ngờ ập vào câu lạc bộ Chí Tôn, bước đầu nghi ngờ có liên quan đến nghi phạm chưa sa lưới của vụ án xâm hại tình dục tại cô nhi viên, tìm nhiều người chia sẻ, đẩy vụ việc lên trang đầu của tim kiếm. Một khi công chúng đã tham gia nghị luận, thì chúng không dám làm gì chị đâu.

Một tuần trước Thẩm Tư Á đã bắt đầu xắn tay điều tra, mọi sự đều chuẩn bị kỹ càng.

Vừa nói cô vừa dạy cô gái cách dùng tai nghe.

"Tai nghe này có chức năng thu âm, em có thể nghe thấy chị nói chuyện bên này, nhưng bên em không phát được tiếng. Nếu có chuyện xảy ra, em copy đoạn ghi âm trong này, gửi vào hòm thư này."

Thẩm Tư Á mở điện thoại, gửi địa chỉ hòm thư vào wechat của cô gái. Cô gái nhìn rồi gật đầu.

"Tiếp theo không có việc gì liên quan đến em nữa. Người nhận được đoạn thu âm sẽ nghĩ cách cứu chị. Em không cần bận tâm gì cả, tự bảo vệ bản thân mình." Thẩm Tư Á nghiêm sắc mặt, thấy cô gái sợ đến trắng bệch mặt, liền khẽ cười, vỗ vai cô.

"Yên tâm đi, đây chỉ là để phòng bị thôi, không có chuyện gì đâu. Chị Thẩm của em là người thế nào? Tuyệt đối không để mình lâm vào nguy hiểm. Còn nữa, mới rồi chị chỉ nói là ngộ nhớ chị bị phát giác, thì em hẵng làm theo lời chị dặn. Còn nếu chị không có vấn đề gì, ra khỏi đó chị sẽ liên lạc với em, em coi như chưa xảy ra chuyện gì."

"Em…" Cô gái cắn răng: "Chị Thẩm, chị phải cẩn thận…"

Thẩm Tư Á thấy đã đến lúc, liền quàng chiếc thẻ công tác giả mạo có dán hình mình vào cổ.

"Nhớ kỹ lời chị dặn chưa?" Trước lúc đi, Thẩm Tư Á xác nhận lại lần nữa, cho đến khi cô gái lo lắng gật đầu, cô mới rời phòng thay đồ.

…

Ngoài hành lang, đèn chùm pha lê tỏa sáng lung linh, sàn nhà trải thảm tối màu, bước chân lên tĩnh mịch như tờ.

Vẻ mặt Thẩm Tư Á bình tĩnh đẩy xe đồ uống đến cửa phòng trong cùng của tầng một.

Hai kẻ mặc vest đen, đeo kính đen đứng canh trước cửa, đưa tay ra chặn cô lại, vẻ cảnh giác cao độ.

Thẩm Tư Á mặt lộ vẻ lo lắng, chìa thẻ cho chúng xem. Cả hai nhìn nhau, rồi thả cho cô vào.

Thẩm Tư Á thờ phào, đưa tay ấn chuông, người bên trong nhìn thây nữ phục vụ mang đồ uống đến qua màn hình theo dõi. Mười phút trước, chúng vừa liên hệ quầy bar yêu cầu mang đồ lên. Bây giờ thời gian vừa vặn, liền mở cửa để Thẩm Tư Á vào.

Trong phòng có mặt vài người đàn ông độ tuổi khoảng bốn mươi, năm mươi, đóng bộ vest. Hiển nhiên vừa rồi hẳng đang thảo luận, sau khi cô bước vào, cuộc nói chuyện lập tức ngừng lại.

Thẩm Tư Á để đồ uống xuống bàn, nghe chúng xã giao, thảo luận xu hương kinh tế thời kỳ gần đây, những quyết sách xây dựng thành phố. Mắt cô ánh lên giễu cợt, chính những kẻ nói năng lịch sự hiểu biết này, nắm trong tay là cán cân quyền hành, lại để gần trăm trẻ em mồ côi ở cô nhi viện vào chỗ khốn khổ, hại đời các em.

Để sau cùng, chúng ngồi trong câu lạc bộ sang trọng, hưởng thụ rượu bia đắt tiền, ở nhà lầu đi xe hơi, ung dung đàm luận, chẳng hề mảy may ăn năn.

Trong phòng còn có hai nhân viên phục vụ nữ túc trực. Thẩm Tư Á liếc mắc thấy cả hai không lên tiếng cho phép cô ở lại, vậy thì cô bắt buộc phải đẩy xe ra ngoài. Như thế, công sức chuẩn bị một tuần là coi như bỏ đi à? Cô còn thu thập chứng cứ phạm tội của chúng kiểu gì?

Thẩm Tư Á đang nhấp nhổm nghĩ cách ở lại, thì một người phục vụ bất cẩn đổ rượu lên người một gã đàn ông.

"Rõ đen! Ngu này, sao lại vào được đây phục vụ hả? Cút ngay!" Gã cáu ra mặt, đá mạnh vào người phụ vụ.

Nghĩ thì cũng gay. Tối nay tâm trạng những người này không mấy vui vẻ, bằng không với địa vị của họ, sẽ chẳng dễ dàng bộc lộ nóng nảy, để người ta bắt thóp.

Nữ phục vụ bị đá ngã sõng soài dưới đất, mặt thảng thốt xin lỗi.

Có người phủi tay, an ủi gã kia, lại bảo gã bớt giận.

"Mày ra ngoài, để nó ở lại." Gã tỏ vẻ cáu kỉnh, người bên cạnh đuổi cô gái phạm lỗi ra ngoài, lại chỉ vào Thẩm Tư Á, để cô ở lại. Thẩm Tư Á thờ phào, bưng một chai Lafite đến trước mặt chúng, học cách của cô phục vụ kia, quỳ dưới thảm đỏ, lấy cốc rót rượu.

...

Ở bên này, cô gái mới rồi trao đổi với Thẩm Tư Á trong phòng thay đồ, nghe cuộc nói chuyện trong tai nghe, mặt mày xám xịt, sau cùng trở nên sợ hãi.

Gần đầy cả nước xôn xao vụ xâm hại tình dục ở cô nhi viên, cô cũng có nghe loáng thoáng, song không biết Thẩm Tư Á lại nhờ cô giúp, điều tra hóa ra là vụ này… mà còn… liên quan đến những người chức sắc không hề nhỏ, ở thành phố này cũng gọi là có máu mặt. Không ngờ chúng lại làm những chuyện không bằng cầm thú.

Biến cô nhi viện thành nơi xâm hại trẻ vị thành niên của bọn nhà giàu chức sắc biến thái. Vụ việc này bại lộ, thì có biết bao nhiêu kẻ ngã ngựa, liên lụy biết bao nhiêu quan chức quyền quý?

"Con đĩ thối tha này! Mày thích chết à! Dám chụp trộm, mày chán sống rồi!"

Bấy giờ, trong tai nghe bất ngờ có tiếng sột soạt, sau đó là một tiếng hét lên đầy phẫn nộ, rát màng tai. Cô gái thất kinh, mặt cắt không còn giọt máu, vội vàng bỏ tai nghe xuống, lánh đến một nơi xa hơn.

Phải làm sao?

Chị Thẩm bị phát hiện rồi.

Cô lại nghe tiếp, bên đó có tiếng đồ đạc đổ vỡ, tiếng chị Thẩm kêu lên đau đớn, sau rồi bặt thinh.

Cô gái chưa bao giờ gặp những chuyện này, nhớ lại nội dung vừa nghe, sợ hãi run lên lẩy bẩy.

Cô siết chặt chiếc tai nghe đã không còn âm thanh, chắc máy thu mini đã bị đập vỡ.

Cô hốt hoảng chạy ra ngoài, sực nhớ lại những gì chị Thẩm dặn dò trước lúc đi, bảo nếu có chuyện thì cô phải báo công an.

Phải rồi! Báo công an.

Ngón tay cô gái lập cập, bờ môi run rẩy, lẩy bẩy bấm 110.

"A lô, 110? Chỗ tôi… có vụ việc… chị Thẩm… chị Thẩm bị người ta bắt rồi… các anh mau cho người đến, muộn là mất mạng…"

Cô gái luống cuống, nói không ra lời rành mạch.

"Cái gì? Chỗ này là chỗ nào? À… ờ… chỗ này là…" Mắt cô đảo vòng: "Đây là câu lạc bộ Chí Tôn, các anh cho người tới…"

158. Chương 158

Trong phòng vip, Thẩm Tư Á vốn dĩ đã ghi âm xong nội dung cuộc trò chuyện của bọn họ, đề cập đến lúc đầu ai không đứng đắn động não đề ra ý kiến xây dựng một cô nhi viện làm danh nghĩa, trong thực tế, là một cô nhi viện cung cấp cho các lái buôn có sở thích biến thái, các người quyền quý đùa giỡn trẻ bị thành niên, danh sách những người liên quan, bọn họ như thế nào từng bước từng bước đem cô nhi viện này trở thành cô nhi viện "Bách giai", trên thực tế giấu giếm chuyện dơ bẩn gì, có bao nhiêu người bị liên quan bên trong, sau khi sự việc được sáng tỏ, bọn họ như thế nào đối phó với phóng viên, làm như thế nào đẩy đến đầu quan viên bị kết án tử hình và viện trưởng cô nhi viện, làm thế nào đe dọa nồi đen sau lưng bọn họ.

Bây giờ phía trên lại phái người xuống điều tra sự việc này, bọn họ hoảng sợ, tối nay ra ngoài thương lượng đối sách, tiếp sau đó nên làm như thế nào ứng đối.

Một thời gian dài không có kế sách nào hoàn hảo, bắt đầu tranh cãi, đổ lỗi cho nhau, tiết mục chó cắn chó rất thú vị.

Chỉ dựa vào chừng này, đủ để phá được vụ án này, khiến bọn họ ăn cơm tù.

Thẩm Tư Á vừa muốn kết thúc công việc, lặng lẽ rời đi.

Lúc này, cửa phòng vip bị mở ra, một người trung niên mặt chữ quốc bước ra, Thẩm Tư Á phỏng vấn qua anh ta, kinh ngạc trừng to mắt, cô làm sao cũng không nghĩ rằng vị này bình bầu tốt, một mạt nam nhân chính khí vậy mà cũng liên quan tới vụ án này.

Thẩm Tư Á lặng lẽ cúi đầu xuống, sợ ông ta nhận ra, thân phận phóng viên của cô, người này biết được, một khi bị phát hiện, chuyện hôm nay coi như hỏng rồi, e rằng... mạng nhỏ của cô còn không được bảo đảm.

Cô lén lút lấy tội chứng của bọn họ, liên quan tới tiền đồ vận mệnh của bọn họ, một khi bị phát hiện, bọn họ tuyệt đối không thể để cho một người nắm thóp của bọn họ sống trên đời này nữa.

"Các người điên rồi sao? Bây giờ tin đồn chặt chẽ như vậy, giờ phút quan trọng như vậy, còm dám lôi ra tụ tập, không sợ bị người khác nhìn thấy sao?" Người đàn ông cởi áo vét ra, trên mặt tràn đầy tức giận.

Một số người châm biếm kỳ quái, nói rằng anh ta là một tên tuổi lớn, ngàn xin vạn mời, mồm mép lém lỉnh mới xuất hiện, lần này vừa tới liền chỉ trích, có ý gì a?

Người đàn ông lạnh lùng trừng mắt, trong nháy mắt, mấy nhân vật lớn bị chia thành hai phe, đụng độ với nhau, mỉa mai lẫn nhau, cãi nhau tới mức không can ra được.

Thẩm Tư Á đâu có nhìn thấy qua loại tư thế như vậy, những người này giậm một chân, thành phố này sẽ bị chấn động một trận, mặc dù cô ấy đã phỏng vấn nhiều quan chức cấp cao và các doanh nhân thành công, tự nhận thong dong bình tĩnh, nhưng những người này tay nắm giữ quyền lực lớn, dễ dàng đè bẹp cô hơn là đạp chết một con kiến, nghe họ càng cãi càng kịch liệt hơn, bùng nổ càng khốc liệt hơn, Thẩm Tư Á âm

thầm kêu không tốt, đầu cúi xuống càng thấp, tận lực thu nhỏ sự tồn tại của mình.

Không biết ai hô lên một tiếng, "Đủ rồi!"

Cả hội trường im lặng xuống, nhất thời lặng ngắt như tờ.

"Các người vì sao còn để người ngoài ở đây, không cần mạng nữa sao?" là vị quan chức cấp cao mà Thẩm Tư Á phỏng vấn, sắc mặt tái mét, ánh mắt rơi trên đầu Thẩm Tư Á đang cúi xuống, bởi vì trong phòng vip chỉ mở một ánh đèn mờ ảo, không nhìn rõ được, người kia như có ý gì nhíu chặt mày.

"Sợ cái gì, đây đều là người của chúng ta, còn sợ bọn họ nói ra ngoài sao?Ông cũng quá nhát gan rồi!" một người đàn ông bụng bự ngồi trên sofa lên tiếng, rõ ràng không để tâm.

Vô tình nhưng lại để lộ ra, cả căn phòng này đều có liên quan tới bọn họ.

Nghe vậy, mặt của người đàn ông càng âm trầm.

"Được rồi, hai người các cô đều ra ngoài đi, cái gì nên nghe, cái gì không nên nghe, hai người tự biết tính toán, đừng để tới lúc đó đi trên đường đột nhiên bị xe chết cũng không biết xảy ra chuyện gì." Ông ta vẫy tay kêu bọn họ ra ngoài, lại nói một loạt lời hăm doạ, ngụ ý là, chuyện tối nay nếu để lộ ra ngoài, tính mạng của họ liền khó giữ.

Trong con mắt của những người một tay che bầu trời, muốn lặng lẽ loại bỏ một hai người cản đường, thật dễ như trở bàn tay.

Một cô nhân viên phục vụ bị doạ đến sắc mặt tái mét, tối hôm nay nghe những chuyện bí mật động trời như vậy, cũng đủ để cô kinh hoàng.

Thẩm Tư Á cùng cô gái run lẩy bẩy đi ra hướng cửa, vừa thở phào một hơi, lúc này, lại bị người khác gọi lại.

Toàn thân Thẩm Tư Á cứng đờ, cô nghe ra, giọng nói này là của vị quan chức mà cô từng phỏng vấn, chẳng lẽ ông ta nhận ra rồi?

"Cô!quay người lại!"

Quay người lại, cô xem như xong rồi.

Thẩm Tư Á gấp gáp đến nỗi đầu đầy mồ hôi, hai chân run rẩy, có chút đứng không vững, thấy bản thân cách cửa lớn phòng vip xa vài bước chân, nghĩ có nên chạy?

Nhưng mà, bên ngoài người đang canh phòng, trong phòng lại là người của bọn họ, cô có thể chạy đi đâu?

Thấy cô không có động tĩnh gì, nghi ngờ trong lòng của người đàn ông càng lớn bước tới bên cạnh cô, nhìn rõ dung mạo của cô, nhất thời kinh hãi.

"Phóng viên Thẩm?Cô sao lại ở đây?"

Bọn họ chính là bởi vì ảnh của phóng viên chuyện cô nhi viện, mới nơm nớp lo sợ, bây giờ lại có phóng viên xuất hiện hơn nữa… lời nói hôm nay, cô đều nghe hết rồi, tuyệt đối không thể để lại!

Đồng tử Thẩm Tư Á hơi cứng lại, kinh hoàng nhìn người đàn ông trước mặt, nhìn rõ ràng đáy mắt của ông ta có ý giết, sợ tới chảy mồ hôi lạnh.

"Cái gì?Phóng viên!Đáng chết!"

"Sao có thể có phóng viên? Ai đem vào đây?"

Những người ngồi sau kinh ngạc đứng lên, đồng loạt nhìn về hướng Thẩm Tư Á, cô gái một bên sớm đã bị doạ ngốc rồi.

"Con đĩ thối!Cô muốn chết!Vậy mà dám lén lút chụp, cô sống uổng rồi!" Đứng sau người đàn ông trung niên đột nhiên bộc phát, vung tay tát lên bên tai Thẩm Tư Á.

Thẩm Tư Á chỉ cảm thấy lỗ lai vang lên vù vù, đầu lưỡi nếm đẫm mùi máu.

Cô bị đánh loạng choạng, cô dứt khoát đẩy người đàn ông ra, quay người chạy đi.

"Nhanh!Bắt lấy cô ta!Đừng để cô ta chạy mất!"

Sau lưng truyền tới âm thanh ầm ĩ, cửa bị đóng lại, phát ra âm thanh " cạch", Thẩm Tư Á không dám quay đầu lại nhìn, có lẽ hai người bảo vệ bên ngoài cửa không ngờ tới bên trong có thể xảy ra chuyện, trong nháy mắt cửa mở ra, bọn họ kinh ngạc một hồi, Thẩm Tư Á nhân cơ hội chạy ra ngoài, bọn họ cùng cô lướt qua nhau, ngược lại chạy vào trong, cùng người ở bên trong xông ra đâm vào nhau một trận.

"Đồ ngu, chạy vào trong làm gì, bên ngoài, đi đuổi theo cô gái vừa chạy ra!"

Thân phận bọn họ nhạy cảm, mặc dù lo lắng xảy ra chuyện, nhưng bên trên gần đây kiểm soát quá nghiêm ngặt, giờ phút quan trọng này không thể xuất đầu lộ diện ra ngoài, chỉ có thể liên hệ với bảo vệ Club, nhất thiết phải bắt cô ta lại.

“Một đám ngu các người, nếu như cô ta thoát ra được, vậy toàn bộ chúng ta xong đời rồi!” Người đàn ông mặt chữ quốc tức giận không nhẹn, chống nạnh chỉ chỉ đám người trước mặt.

“Bây giờ nói những lời này có ích gì, ai biết cô ta là phóng viên?” Có người không phục lẩm bẩm.

“Còn nói!Nếu không phải ta phát hiện, ngày mai chúng ta vì sao chết cũng không biết.”

“Được rồi, đừng cãi nhau nữa, tranh chấp nội bộ cái gì, còn chưa xảy ra chuyện nữa, đầu trận tuyến đã tự loạn rồi!”

Thẩm Tư Á chạy hướng ra đại sảnh, rẽ vào một góc, lại phát hiện vài người mặc quần áo bảo vệ sắc mặt kỳ quái, nói chuyện với hệ thống liên lạc nội bộ, nhìn thấy cô, trong chớp mắt chạy về hướng cô.

Thẩm Tư Á cả kinh, không ngờ rằng móng vuốt của bọn họ dài như vậy, người trong club này đều bị mua chuộc rồi.

Cô quay người chạy về, hai người bảo vệ đuổi theo, trái tim cô rối bời, nhìn thấy cầu thang thông lên lầu, vội vàng chạy hướng lên cầu thang.

Trên hành lang tầng ba, từ một bên đầu cầu thang đi lên một nhóm người, người đàn ông dẫn đầu một thân ma mị, nghiêng người cùng anh nói chuyện là một người lớn tuổi mái tóc điểm bạc trong tay cầm một cây gậy từng chút từng chút gõ lên sàn nhà.

Nhìn ra, ông lão này mặc dù tuổi cao hơn lại tinh thần như cũ phấn chấn, đôi mắt long lanh có thần, giọng nói vang vang, ngay cả người đàn ông trẻ kiêu ngạo cũng nhượng ông vài phần, đối với ông là thái độ cung kính.

Sau lưng hai người, có vài người đàn ông thân hình cao to vạm vỡ, trên mặt đeo đôi kính đen, giữa eo hơi phồng lên, dường như có đồ vật gì khác.

Những người này nhìn có vẻ không giống người buôn bán bình thường, ngược lại giống… hỗn đạo, trên người sát khí quá mãnh liệt, người bình thường không dám tới gần.

Ngay cả người phục vụ dẫn đường cũng không có, có lẽ cũng là khách thường xuyên ở đây.

…

Thẩm Tư Á liều mạng chạy lên tầng ba, mệt đến thở hồng hộc, cô nhìn về phía sau, hai người bảo vệ đã chạy xuống tầng hai, bọn họ là đàn ông, thân cao chân dài, cô chạy không qua bọn họ, còn tiếp tục như vậy, cô nhất định bị bắt lại.

Chính lúc cô đang gấp gáp đến đầu đầy mồ hôi đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, cô hơi hơi choáng váng, hướng về phía cửa cầu thang, phía sau đuổi theo càng ngày càng gần, chớp mắt, Thẩm Tư Á cắn răng, quay người chạy về phía hành lang dài.

Anh sẽ không quan tâm cô, bất kể xảy ra chuyện gì, anh sẽ không thấy chết không cứu.

Cô làm sao lại không tiến bộ như vậy, không tự lượng sức mình cùng người giới chính trị đấu, bây giờ còn cùng người ta chơi trò tìm kiếm sự bảo vệ, lúc trước cô không phải khinh thường loại hành vi này sao?

Vì sao lúc sống chết trên đầu, cô vẫn là chọn tin tưởng anh?

Cho dù anh đã sớm không phải thiếu niên năm đó cùng cô quậy phá nữa rồi, nhưng người trong ký ức, gạt đi không được, không thể chết tâm, giây phút nhìn thấy anh, còn nhẫn không được kích động.

Tuy nhiên, hành lang rất dài, giống như thời gian cách tám năm, cô mãi mãi vượt qua không được, anh ở đầu kia, còn cô… ở đầu này.

"Nhanh, bắt lấy cô ta!" chưa đợi Thẩm Tư Á chạy tới trước mặt người kia, ở sau lưng bọn họ, nhô ra vài tên bảo vệ, hướng về cô chạy tới, cô tránh cũng tránh không được, sau lưng hai tên bảo vệ đang từ từ đi tới.

Thẩm Tư Á bị vây ở giữa, cô xuyên qua kẽ hở giữa bọn họ, nhìn thấy trêm mặt người đàn ông kia ý cười phóng đãng, đáy mắt lại một mảnh lạnh lùng, giống như nhìn một người lạ vậy.

Thẩm Tư Á cắn chặt môi, đối với anh lộ ra ánh mắt cầu cứu, người đàn ông hơi hếch lông mày, lạnh lùng dịch chuyển tầm nhìn..

Thẩm Tư Á biết bản thân đã thua cược rồi, cô buông xuống tư thái, đổi lại là… ánh mắt với người lạ của anh…

Không biết như thế nào, khoảng khắc này cô không muốn kiên trì nữa, toàn thân rã rời, không phản kháng nhìn anh cười khổ, để mặc bọn họ nắm chặt lấy vai, bẻ ra sau lưng, sắc mặt đau đớn trắng bệch, trên mặt lại là nụ cười thê lương.

Giang Diệc Đình, lúc đầu là anh nói để em hạnh phúc, em nhìn thấy hy vọng trên người anh, nhưng mà… Anh tự tay huỷ đi hạnh phúc của em…

Bọn họ nói, anh không phải người tốt, em không tin, từ đầu đến cuối em tin tưởng anh là người lương thiện, sau đó, anh từng lần từng lần khiến em thất vọng, em thuyết phục bản thân buông tay, nhưng mà… người đã hoà nhập vào máu huyết, làm sao nói buông là buông được?

Lần này chà xát qua, có thể… Thật sự đối với chúng ta kết thúc rồi…

Vướng víu lâu như vậy, em cũng mệt rồi.

Thẩm Tư Á chậm chạp rủ mắt xuống, sợi tóc hỗn loạn rủ xuống hai bên má cô, bị bọn họ kéo đi về phía trước.

Khoảng khắc cùng với nhóm người Giang Diệc Đình lướt qua, mắt không hề nhìn đi chỗ khác, vẫn nói chuyện với ông già bên cạnh, đôi môi kéo lên độ cong rất đẹp.

159. Chương 159

Động tĩnh trên hành lang đều rơi vào trong mắt ông lão mặc quần sao Trung Sơn, ánh mắt ông lão lạnh nhạt, ánh sáng trên hành lang sáng rõ, cô gái hướng về bọn họ dâng lên ánh mắt cầu cứu.

Ông lão nheo mắt, có ý gì đó nhìn người đàn ông trẻ dáng người cao thẳng bên cạnh.

"Diệc Đình à, cậu quen biết cô gái đó không?"

Thần sắc Giang Diệc Đình không biến, trong mắt chứa ý cười, khiến người khác nhìn không ra mảy may một tia sơ hở, lại vội vàng liếc mắt, hất mày cười nhạt.

"Nữ phục vụ mà, cùng bồi rượu qua."

Với loại người như bọn họ, trên tiệc xã giao không ít cô gái bồi cùng, trên bàn phong nguyệt chơi qua một hai nữ bồi rượu rất bình thường.

Ông lão hơi sững, đột nhiên thoả mái cười to "Người ta đều nói Giang gia phong lưu, tướng mạo lại anh tuấn, đến đâu các cô gái cũng dính sát, lời này quả nhiên không sai, lão già hôm nay coi như là nhìn tận mắt rồi."

Giang Diệc Đình cười theo, âm thanh thoả mái vang lên trên lối đi.

Nữ phục vụ?bồi rượu?

Thẩm Tư Á nhắc nhở bản thân, đừng nghe nói bậy, giọng nói của bọn họ lại như âm thanh ma quỷ chỗ nào cũng nhập vào.

Đầu ngón tay cắm chặt vào lòng bàn tay, nhưng đau lại không bằng trái tim tê liệt.

Ông lão liếc mắt nhìn cô gái bị người từ hai phía dồn bắt, lúc nãy còn dùng ánh mắt cầu cứu, lúc này yên lặng đi, không la không náo, ngay cả ý tứ mở miệng cầu xin bọn họ cũng không có.

"Xem ra là cô ấy phạm lỗi, nói thế nào thì cùng cậu qua lại rồi, không cứu sao?" ông già như đùa giỡn nói.

Trong lúc nói lời này, Giang Diệc Đình cùng ông già bước đến cửa phòng vip.

Cố Nhĩ Tư bước tới trước một bước, lấy ra thẻ phòng quẹt mở cửa phòng.

Giang Diệc Đình đứng lại, nghiêng người lại, để ông già vào trong trước.

"Tần lão nói đùa rồi, phạm phãi lỗi thì phải chịu trừng phạt, nếu không nhớ lâu được, không có bản lĩnh thì không nên gây chuyện, nếu đã gây sự thì nên tính toán được điều tồi tệ nhất, lão Tần, ngài nói là cái này phải không?" lời nói này của Giang Diệc Đình một lời hai ý, không chỉ điểm rõ khiến người khác không xấu hổ, lại để lão Tần hiểu rõ, Giang Diệc Đình kính trọng ông, không có nghĩa là sợ ông, có một số giới hạn không thể bước qua, nếu đã bước qua, thì phải chuẩn bị tốt tâm lý bị trả đũa.

Lão Tần đêm nay bởi vì biểu hiện của Giang Diệc Đình đều là kính trọng nên cảm thấy hài lòng, lúc này đột nhiên nghe thấy ý ngoài lời nói của anh, nhất thời không dấu vết chau mày, có chút tức giận, lại không phát tác.

Giang Diệc Đình dường như không nhìn thấy ông biến đổi sắc mặt, trước khi vào cửa, chuyển cho Cố Nhĩ Tư một ánh mắt, cười ha ha đóng cửa lain, tiếp tục nói: "Hơn nữa, nếu như mỗi một người con gái xảy ra chuyện gì, Giang Diệc Đình tôi đều ra tay giúp đỡ, sợ là bận rộn đến quay vòng, còn đâu thời gian chơi cùng Tần lão?"

Tần lão chống gậy đứng dưới ánh đèn, nhìn Giang Diệc Đình thuận tay lấy một cốc rượu đỏ, tư thái phóng đãng tiêu sái, trên mặt có một chút châm biếm.

"Ha!Diệc Đình, tiểu tử cậu quả nhiên đủ vô tình."

...

Tầng một phòng vip.

Thẩm Tư Á bị người ta bắt ngược hai tay ra sau lưng, trước mặt là người đàn ông nhận ra cô, trong mắt cô có kinh hoàng, lại kiên cường trấn tĩnh, đôi môi run rẩy để lộ có có chút căng thẳng.

"Phóng viên Thẩm, cô muốn làm gì?Còn xã hội công đạo, đem chúng tôi ràng buộc bằng pháp luật sao?" Người đàn ông nhấc cằm cô lên, mãnh liệt ép cô ngẩng đầu, lực bàn tay lớn giống như muốn tháo gỡ cằm của Thẩm Tư Á ra.

Thẩm Tư Á đau đến mức muốn la lên, cô tranh luận không qua bọn họ, những người này ở trên quan trường làm loạn, hiểu quan sát thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt, trong mắt đã biết rõ xảy ra chuyện gì rồi, cô giải thích có nhiều cũng là giảo biện, nhưng cũng không thể chọc giận bọn họ.

Cô không phải con nhím, không phải ai bắt nạt cô, cô đều phản kích lại.

"Lý cục trưởng, tôi vừa mới vào xã hội, không hiểu chuyện, phương diện hành sự có chút lỗ mãng, hôm nay cũng là tôi nhầm lẫn, vô ý cùng các vị đối đầu, tôi chỉ là một phóng viên nho nhỏ, không có gan cùng các vị đối kháng, hy vọng Lý cục trưởng nể tình xem xét những gì chúng ta đã nói, xin nương tay cho, tha cho tôi lần này." Thẩm Tư Á nhìn người đàn ông mặt mày nghiêm trọng trước mặt, hạ thấp tư thế "Tôi bảo đảm, chuyện hôm nay, tôi tuyệt đối sẽ không nói ra.Tôi rất quý trọng mạng của mình, thật sự."

Giống như sợ Lý cục trưởng không tin, cô liều mạng gật đầu.

Người đàn ông thấy qua vô số loại người, sao tin tưởng lời quỷ của cô?

Mấy người sau lưng lại là sắc mặt hơi biến, sợ Lý cục trưởng hồ đồ, mềm lòng tha cho cô một đường, tranh nhau lên tiếng bàn về Thẩm Tư Á.

"Lý Thương, đừng nghe cô ta nói bậy, con tiện nhân này dám tới lén lút chụp, cô ta cùng với phóng viên trước giống nhau, muốn lấy lại cho công chúng một chân tướng, làm sao có thể buông tay tin tức này?"

"Ông đừng quên, chúng ta là châu chấu đưngs trên một sợi dây thừng, có phúc cùng hưởng, có hoạ cùng chia, tha cho cô ta, tất cả chúng ta đều phải chết!"

Thẩm Tư Á tha thiết nhìn Lý Thương, muốn làm hết sức mình thể hiện thành ý của mình, mặt Lý Thương âm trầm, chìa tay ra trước mặt cô.

"Đưa đồ giao ra đây."

Ánh mắt Thẩm Tư Á có chút dao động, "Đồ… đồ gì?"

"Camera vi mô bút ghi âm…"Lý Thương cười lạnh, thật sự xem ông là ngu ngốc sao, phóng viên ra ngoài phỏng vấn chụp ảnh, trên người làm sao có thể không mang theo hai thứ này "Cô không phải muốn thể hiện thành ý sao?Giao đồ ra đây, sau khi chúng tôi tiêu huỷ, sẽ suy nghĩ xem có tha cho cô hay không."

"Lý cục trưởng, tôi thật sự là nhầm lẫn, không có mang theo camera vi mô gì đó…" Thẩm Tư Á nghiêng mặt nhìn ông, mái tóc hỗn độn rủ xuống bên má, khoé miệng sưng đỏ hiện ra tơ máu.

"Phóng viên Thẩm, đừng giở trò lòng dạ hẹp hòi với chúng tôi, đám người chúng tôi, tuổi của ai mà không lớn hơn cô một giáp?Trò nhỏ của cô có thể qua mắt được chúng tôi sao?Biết điều chút, giao đồ ra đây,

tránh phải chịu khổ." Lý Thương hiển nhiên muốn xe rách mặt, sắc mặt mặc dù u ám, nhưng lại nhẫn nại.

"Được rồi, đừng phí lời với con tiện nhân này, nếu như cô ta đã muốn chết, chúng ta cũng không cần khách khi với cô ta."Người sau kưng Lý Thương tính cách vội vàng, vẫy tay kêu bảo vệ soát người.

Lý Thương chau mày, lại không nói gì, đứng một bên lạnh mắt quan sát.

"Không có." ngoài thẻ cô g việc đeo trên bụng, cái gì cũng soát không ra.

Toàn thân Thẩm Tư phát run, lúc mad vô cho rằng bản thân trốn được rồi, cánh tay bị người ta chụp lấy, là một người đàn ông thấp béo, ánh mắt nham hiểm, một tay túm chặt lấy xuống chiếc nhẫn trắng ở tay cô.

"A..." Thẩm Tư Á kinh hô, ngón tay bị chiếc nhẫn rạch một đường trên da, trong nháy mắt máu tươi chảy ra.

Cô trừng mắt nhìn người đàn ông, người đàn ông cười lạnh, lại lôi khuyên tai trên lỗ tai cô xuống, đặt vào lòng bàn tay ngắm ngía.

Thẩm Tư Á căng thẳng nhìn ông, người đàn ông không biết ấn ở đâu, nhẫn và khuyên tai có đèn đỏ nhấp nháy.

Sắc mặt Thẩm Tư Á trắng bệch, cắn chặt môi nát, mới kiềm chế không phát ra miệng tiếng kinh hô.

"Tiện nhân!Cô còn gì để nói?Mánh khoé nhỏ này cũng dám đưa ra che mắt người khác? Lúc lão tử chơi trò vặt này, cô còn ở trong bụng mẹ chưa ra đâu." Người đàn ông nắm lấy tóc Thẩm Tư Á, Thẩm Tư Á đau đến mức nhe răng trợn mắt.

Người đàn ông lạnh lùng cười mở lòng bàn tay ra, nhẫn và khuyên tai rơi xuống sàn nhà màu đỏ, đôi dày da màu đen giẫm lên, nặng nề ép xuống.

"Nhìn thấy rồi chứ? Muốn đòi công đạo cho xa hội, còn không suy tính xem bản thân có mấy cân mấy lạng, đối đầu với chúng tôi, đáng chết!"

Thẩm Tư Á rùng mình, trong mắt lộ chút đau lòng.

Sau đó, mái tóc của Thẩm Tư Á được người ta buông ra, bọn họ tập trung lại một nơi, thương lượng làm gì với cô.

"Nếu cô ta cái gì cũng nghe hết rồi, vậy không thể giữ lại."

Bọn họ dường như thương lượng xong rồi, hướng về Thẩm Tư Á bước tới.

Thẩm Tư Á nghe thấy bịn họ đối thoại, thất kinh trừng to hai mắt.

"Các người muốn làm gì, nếu như tôi ở đây xả ra chuyện gì, các người tránh không khỏi can hệ?." Ánh mắt bọn họ lạnh lẽo, Thẩm Tư Á muốn lùi ra sau, lại bị hai người sau lưng túm chặt bả vai, cô vùng vẫy một lúc, đột nhiên bị người một chân đá vào dượng, cô nặng nề quỳ xuống sàn nhà.

"Hai người tìm người chơi cùng cô ta, chơi đến chết rồi, vứt xuống biển." Giọng nói lạnh lùng trực tiếp tuyên án tử hình cho cô, trên xã hội văn minh này, lại còn có người một tay che trời, giết người như cắt rau vậy.

Thẩm Tư Á chấn động tại chỗ, giống như bị tạt một chậu nước lạnh từ đỉnh đầu xuống, lạnh lẽo từ xương cốt lan ra từ lòng bàn chân đến chân tay.

"Đợi một lát, các người không thể đối xử với tôi như vậy, tôi đã chuyển đoạn ghi âm ra ngoài, nếu như tôi xảy ra chuyện gì, có người sẽ tung đoạn ghi âm lên mạng, đến lúc đó, các người cũng sẽ thân bại danh liệt.

Cô đương nhiên biết đối mặt với loại tình hình này phải bình tĩnh, nhưng mà... bàn tay nắm chặt thành nắm đấm ngày càng chặt, cô bị người lôi lại, hai người bảo vệ kia vốn dĩ muốn đem cô đi, nghe thấy lời của cô, dừng chân lại, thăm dò ý kiến của vài vị nhân vật lớn kia.

"tiện nhân! Cô dám hãm hại bọn ta?"Giọng nói cực kỳ phẫn nộ, Thẩm Tư Á tin tưởng lúc này mấy người này hận không thể lột da cô.

"Làm sao đây?" ghi âm truyền ra ngoài không phải chuyện vừa, thời đại mạng xã hội phát triển này, coi như chúng ta muốn phong toả cũng không kịp, động tác quá lớn còn gây sự chú ý của luật pháp.

Mấy người này nhìn mặt nhau, đâu chỉ muốn lột da cô, rút gân lóc xương cũng không phải là quá.

Lý Thương sắc mặt biến rồi biến, "Đi điều tra xem ai đưa cô ta vào đây,?nhanh chóng tìm đoạn ghi âm lại đây, không tiếc bất cứ giá nào."

...

Hành lang một mảnh tĩnh lặng, lúc nãy còn có phục vụ vệ sinh làm việc, đẩy xe rượu vào trong phòng vip, lúc này lại yên tĩnh đến kỳ lạ, dường như bị người ta đuổi sạch rồi.

Trên miệng Thẩm Tư Á bị bịt một băng vải đen, hai tay bị trói ra sau lưng, bị dồn đẩy vào góc cửa.

Thẩm Tư Á cảm thấy dường như bản thân không thể thở được nữa, lòng ngực đau đớn, lúc nãy bị người ta

hung ác giẫm một chân, những điều này còn không bằng cái cô sắp đối mặt khiến cô kinh hoảng.

Cô bây giờ chỉ hy vọng duy nhất một điều là đặt lên người Nhiễm Nhiễm, chỉ cần cô thuận lợi rời khỏi, đem ghi âm chuyển cho sư huynh, vậy những người này còn dám làm gì cô.

Nhưng mà… nha đầu Nhiễm Nhiễm kia nhát gan như thỏ, có thể thoát ra ngoài sao?

Lần đầu tiên… Thẩm Tư Á hối hận về hành vi liều lĩnh của mình, vốn dĩ không có sơ hở gì, ai có thể ngờ lại nhô ra môtn người nhận ra cô?

"Này…"Thẩm Tư Á trong nháy mắt thất thần, sau lưng truyền tới một âm thanh, tiếp theo là âm thanh vật nặng rơi xuống đất.

Thẩm Tư Á cảm nhận được vai được người thả ra, cô kinh ngạc nhìn hai người bảo vệ rơi xuống.

Từ một bên nhảy ra, lúc này có người bước đến bên cạnh cô, trên mặt đất nhiều lên vài bóng đen, cô nâng mắt, trong chớp mắt sững sờ, lộ ra ánh mắt không dám tin.

"Là anh?"

"Thẩm tiểu thư." Người đàn ông hướng về cô gật đầu, sau lưng anh, có bốn người đàn ông mặc quần áo màu đen, trên tay hai người cầm những thứ liên quan như ống tiêm, Thẩm Tư Á nhìn hai người bảo vệ bất tỉnh trên sàn, trong nháy mắt rõ ràng rồi, là những người này cứu cô.

160. Chương 160

Sau khi Cố Nhĩ Tư gỡ miếng dán đen trên miệng cô xuống, vò thành một cục, vứt vào trong thùng rác cách đó không xa.

Nghe thấy hai tiếng kinh ngạc của cô, bặt không biểu cảm gật đầu với cô, cởi trói ở tay cô ra.

Thẩm Tư Á nhàn nhạt liếc một mắt nhìn anh, cong khoé miệng lên tự chế giễu.

Bây giờ lại tính cái gì?

Lúc nãy không phải xem cô như người lạ sao? Sau khi cô tuyệt vọng, lại cho cô một tia ánh sáng, thương hại cô sao?

Mấy tháng trước, Giang Diệc Đình mất tích tám năm đột nhiên trở về Kinh Thành, cô dây dưa với anh mấy ngày, biết người đàn ông trước mặt là thủ hạ Giang Diệc Đình tin tưởng nhất, anh ta chỉ nghe mệnh lệnh của Giang Diệc Đình, nếu như không phải Giang Diệc Đình không phân phó anh đi cứu cô, cô tin, cô có chết trước mặt người đàn ông này, anh ta ngay cả lông mày cũng không nhăn một chút.

Từ đầu tới, cô vẫn là nhận tình của anh, mắc nợ ân của anh.

"Cảm ơn." Thẩm Tư Á hướng về Cố Nhĩ Tư gật đầu, cảnh giác liếc mắt nhìn bốn phía, quay người đi thẳng ra cửa.

Cô không biết đợi cô ở bên ngoài là vận mệnh như thế nào, có thể hôm nay cô thoát được một, trốn không thoát được lần hai.

Giang Diệc Đình cứu cô, có thể là niệm tình cũ, anh không có tự mình lộ diện, lúc nãy lại giả bộ không quen biết cô, ước tính anh cũng sợ chuốc lấy phiền phức, tránh nhiễm thị phi.

Cô chỉ có thể tự cứu mình, sẽ không đem hy vọng gửi gắm trên người khác nữ.

Cố Nhĩ Tư nhìn bóng lưng cao thẳng của cô, bước đi loạng choạng, nhưng kiên định quay người, không có ý nghĩ cầu cứu, lông mày hơi động, quay người thấp giọng căn dặn, gọi hai người xử lý hai bảo vệ nằm trên sàn nhà, bản thân mang theo hai người đuổi theo Thẩm Tư Á.

"Thẩm tiểu thư, cô đi đâu vậy?"

Thẩm Tư Á kiên định nhìn chằm chằm ba người đàn ông ngăn cản trước mặt "Tránh ra."

"Toà club này bên ngoài toàn là người của bọn họ, không đến một phút bọn họ sẽ phát hiện không thấy cô nữa, sợ rằng cô còn chưa bước ra khỏi club đã bị bắt lại rồi, chuyện này bọn họ chắc chắn sẽ không để yên, cô vẫn là đi theo tôi đi."

Cố Nhĩ Tư việc chung làm chung, trên miệng nói lời khách sáo, ngữ khí lại không có nửa điểm mềm mỏng, chỉ sợ Thẩm Tư Á không đồng ý, anh liền sử dụng thủ đoạn cứng rắn.

Ánh sáng từ đèn chùm trên cao được phản chiếu trên má của Thẩm Tư Á, trên má phái in một dấu tay rõ ràng, khoé miệng bị nứt ra, không biết có phải lúc nãy bị doạ sợ không, mặc dù cô cố gắng muốn trấn tĩnh, trên mặt lại một mảnh trắng bệch.

Cô rủ mắt xuống nghĩ một lát, mặc dù cô không muốn nợ nhân tình của Giang Diệc Đình, nhưng mạng nhỏ so với danh dự, bảo đảm tính mạng mới là việc cấp bách, Giang Diệc Đình đã không sợ chuốc lấy phiền phức, đồng ý giúp cô một tay, cô hà tất gì phải già mồm, cớ sao lại không làm?

Cố Nhĩ Tư đem Thẩm Tư Á lên một phòng vip ở tầng ba, Thẩm Tư Á không biết Giang Diệc Đình ở Club này rốt cuộc mở ra mấy phòng Vip, cũng có thể trước khi Cố Nhĩ Tư đi cứu cô, tuỳ tiện mở ra.

Đầu ngón tay của Thẩm Tư Á vuốt nhẹ vẫn đang chảy máu, đánh giá căn phòng một chút.

Cố Nhĩ Tư đứng ngoài cửa, sau lưng anh hai người áo đen một người trước một người sau bước vào, thủ tại hai bên cửa lớn.

"Thẩm tiểu thư trước tiên ở đây nghỉ ngơi một lúc, đợi lát Giang gia quay lại, chúng ta sẽ rời đi."

Thẩm Tư Á sững sờ, quay người lại, "Chúng ta?"

Cố Nhĩ Tư tận chức trách giải thích "Vâng, một mình đưa Thẩm tiểu thư ra ngoài không an toàn, Thẩm tiểu thư cùng đi với chúng tôi bọn họ sẽ không đam ngăn cản."

Suy cho cùng, thân phận của bọn họ giám đốc ở đây có nghe qua, bọn họ sẽ không dám giở trò.

Sau khi Cố Nhĩ Tư đóng cửa, Thẩm Tư Á liếc mắt nhìn thở dài một tiếng, dường như không có cảm giác tồn tại của hai người áo đen.

Với loại người hỗn hắc như bọn họ, giấu kín hơi thở của bản thân, hạ thấp cảm giác tồn tại của mình bình thường như cơm bữa.

Thẩm Tư Á bước tới bên sofa, trên bàn có rượu vang, có Lafite, cô chọn vodka có nồng độ cao nhất, đổ lên một cái khăn vuông, sau khi vắt khô, cẩn thận từng li từng tí băng ngón tay giữa đang chảy máu.

Bức tường đối diện phản chiếu một khuôn mặt nhợt nhạt, cơ thể cô chìm trong ghế sofa, tóc cô nằm rải rác ở hai bên.

Phòng điều khiển, các màn hình màn hình phòng điều khiển trong hai phút trước đột nhiên xuất hiện gợn sóng, sau khi người chịu trách nhiệm giám sát phát hiện, ngay lập tức thông báo cho phía trên, lúc này, phòng Vip ở góc lầu tầng một một người vội vàng đi ra, đi về phía phòng điều khiển.

"Giám Đốc, máy quay bị người ta động tay động chân." sắc mặt người phụ trácb giám sát và điều khiển rất khó coi, Club thành lập tới nay, chuyện vô lý này chưa bao giờ xảy ra, bây giờ đột nhiên xuất hiện loại này, anh ta khó tránh trách nhiệm.

"Người nào có bản lĩnh lớn như vậy đồng thời can thiệp với tất cả các camera trên năm tầng của Club?" Giám đốc dường như có ý gì, Lý Thương bước vào, nghe thấy lời này, sắc mặt đột nhiên biến, "Mau phái người đi điều tra, huy động tất cả mọi người trong Club này, nhất định phải bắt được cô gái kia."

Sau đó, trên dưới chìm vào tình trạng hỗn loạn, nhưng lại sợ ảnh hưởng khách hàng, chỉ có thể ở bên ngoài phòng Vip trắng trợn kiểm soát.

Phía đầu hành lang là lối cầu thang bộ lên xuống, Cố Nhĩ Tư sau khi rời khỏi phòng Vip, hướng đi ra ra phía hành lang lớn, bước thẳng tới đầu cầu thang, lúc này tầng dưới truyền tới âm thanh ồn ào.

Anh từ trên cao nhìn xuống, có một vài người đàn ông mặc những bộ quần áo cảnh sát chìm đang vội vàng chạy lên lầu, bên tai đeo tai nghe, nói chuyện với hệ thống liên lạc nội bộ.

Lúc đi qua Cố Nhĩ Tư, bọn họ dừng lại một chút, hỏi có nhìn thấy một cô gái mặc quần áo nữ phục vụ, thần sắc kỳ lạ không?

Cố Nhĩ Tư thản nhiên lắc đầu, sau đó đặt một tay lên lan can màu trắng của cầu thang cuốn, lấy điện thoại từ trong túi ra bấm một dãy số gọi.

Sau khi đợi bọn họ đi, trong mắt Cố Nhĩ Tư xẹt qua tia mỉa mai.

Sau khi đầu kia nhận điện thoại, Cố Nhĩ Tư đè thấp giọng xuống.

"Thiên Cửu, đến Club Chí Tôn một chuyến."

Hai mươi phút sau, một cô gái một thân quần dài màu đen gợi cảm, áo sơ mi ngắn tay đi trên đôi giày cao gót xuất hiện tại cánh cửa của Club, trực tiếp đi thẳng đến tầng ba, đi đến cánh cửa của phòng vip theo thỏa thuận.

Hạ Thiên Cửu nâng mắt nhìn tấm biển cửa, nhấn chuông cửa, cửa vừa mở Hạ Thiên Cửu hướng thẳng đi vào trong.

"Xảy ra chuyện gì rồi? Gọi tôi vội vàng tới đây, trên đường suýt chút nữa đâm xe rồi."Hạ Thiên Cửu lười biếng chơi đùa mấy ngón táy vừa sơn xong, mười ngón đều là hoa văn, cánh hoa màu đen, gợi cảm nóng bỏng.

Cô phàn nàn liếc mắt nhìn Cố Nhĩ Tư, thuận tiện ném một cái nháy mắt.

Cố Nhĩ Tư đã quen với trò đùa của cô, mặt không biểu cảm ném cho cô một bộ quần áo.

"Thay bộ quần áo này, ra ngoài cửa, nghĩ cách thu hút ánh mắt bên ngoài, tìm một nơi xử bọn họ đi, bản thân tự thoát thân, chết rồi không có ai giúp cô thu xác."

"Xì, vẫn là vô tình như vậy." Hạ Thiên Cửu nhếch môi, liếc mắt nhìn bộ quần áo trong tay, không hỏi nhiều,

trực tiếp cởi áo.

Cố Nhĩ Tư nhìn thấy làn da trắng của cô lộ ra, trong nháy mắt quay người, trên mặt hiện ra thần sắc không tự nhiên.

"Cô làm gì vậy?" Cố Nhĩ Tư thấp giọng hét lên.

Hạ Thiên Cửu một mặt không hiểu gì cả, mặc lên áo sơ mi trắng, lắc lắc tóc uốn màu rượu vang.

"Không phải anh kêu tôi thay quần áo sao?"

Trên đầu Cố Nhĩ Tư xuất hiện một hắc tuyến "Tôi không kêu cô thay trước mặt tôi, cô còn là con gái không? Có một chút xấu hổ không vậy?"

Hạ Thiên Cửu nhìn bóng lưng cứng đờ của anh, dâng lên ý nghĩ muốn trêu đùa, mở cúc áo ra, cô ý phát ra âm thanh " lách cách "

"Có quan hệ gì đâu, anh cũng không phải chưa thấy qua?"Hạ Thiên Cửu cởi quần dài ra, mặc lên bộ bộ váy đồng phục "Hơn nữa, anh có thể xem tôi như đàn ông a, tôi cũng không để ý."

Cố Nhĩ Tư nghe thấy âm thanh thắt lưng mở ra, trong nháy mắt da đầu tê rân rân, toàn thân chấn động, không sợ trời không sợ đất như anh, ở trước mặt cô gái không biết xấu hổ này, hoàn toàn bế tắc.

"Nhanh lên!Đừng nhầm lẫn."Cố Nhĩ Tư vứt một đôi kính đen lên sofa "Nhớ đeo kính râm này lên, đừng ngẩng đầu nhìn camera."

Hai mươi phút trôi qua, camera sợ là đã được kỹ thuật sửa chữa xong rồi.

Nói xong, Cố Nhĩ Tư cũng rời khỏi phòng Vip.

Hạ Thiên Cửu thay xong đồng phục đeo kính râm lên, tản mái tóc ra, cúi đầu hướng tầng dưới đi xuống, cảnh giác nhìn xung quanh.

Bước đến bên cửa, sau lưng truyền tới âm thanh một trận bước chân.

"Nhanh, cô ta ở bên kia."

Hạ Thiên Cửu cười lạnh, nâng chân lên chạy.

“Cửa lớn chú ý, phát hiện mục tiêu, từ cửa số ba chạy ra.”

Hêh thống liên lạc nội bộ phát ra âm thanh, trong nháy mắt, hành lang khuất nẻo bước chân hỗn loạn, người tuần tra bên ngoài đều chạy về hướng cánh cửa số ba.

…

“Tần lão, hợp tác vui vẻ!” Trên mặt Giang Diệc Đình mang nụ cười trong sáng, hướng về lão Tần giơ tay phải ra, so với lúc trước bước vào phòng, lần này Tần lão rõ ràng hài lòng với điều kiện anh đưa ra, vui vẻ cùng Giang Diệc Đình bắt tay.

“Tiểu tử cậu được a, có tiền đồ.” nhớ đến lời nói kia của Giang Diệc Đình, đối với kế hoạch tương lai, Tần lão mặc cảm thở dài “Xem ra Giang Sơn xuất hiện người tài, tôi thật sự già rồi, không già không được a.”

“Tần lão nói đi đâu vậy, ngài bây giờ gừng càng già càng cay, không phải hậu bối chúng tôi có thể so được, sau này còn hy vọng Tần lão chỉ điểm nhiều hơn.” Giang Diệc Đình khách sáo cười, khoé mắt dâng lên, nói không hết kiêu ngạo.

Lão Tần hắng giọng, “Tiểu tử cậu đừng nói mát cho tôi.”

Giang Diệc Đình tiễn Tần lão xuống lầu, Tần lão quay người lại, cầm cái gậy gõ gõ “Được rồi, đừng cùng tôi khách sáo như vậy, tiểu tử cậu đi làm việc của cậu đi.”

“A Cố, tiễn Tần lão ra ngoài.” Giang Diệc Đình đánh mắt cho Cố Nhĩ Tư, quay người đi lên lầu.

Lúc Cố Nhĩ Tư quay lại, Giang Diệc Đình đứng ở cửa cầu thanh cuốn ngón tay kẹp điếu thuốc, làn khói thuốc kéo dài, làm mơ hồ khuôn mặt kiêu ngạo, phong lưu bất kham.

Giang Diệc Đình nhả ra một làn khói thuốc, hơi hơi híp mắt, một tay bỏ vào túi, nghiêng nhìn Cố Nhĩ Tư.

“Xảy ra chuyện gì?”

Cố Nhĩ Tư đi theo Giang Diệc Đình nhiều năm như vậy, hai người sớm đã có hiểu biết ngầm, anh vừa mở miệng, Giang Diệc Đình liền biết anh hỏi chuyện của Thẩm tiểu thư.

Cố Nhĩ Tư bước đến bên cạnh anh “Hai tuần trước, một cô nhi viện bị phóng ảnh, một số quan chức cấp cao đã lợi dụng chức vụ của mình để biến trại trẻ mồ côi thành một nơi để chơi đùa với trẻ vị thành niên, một tuần trước mặc dù đã định án rồi, nhưng vụ việc này có nội tình bên trong, một số người liên quan đã không bị bắt và trốn thoát khỏi các trừng phạt pháp luật, Thẩm tiểu thư không biết nghe tin tức ở đâu, biết đám người đó hôm nay tập hợp tại Chí Tôn Club, Thẩm tiểu thư có lẽ muốn đòi lại công đạo, cũng có thể là mắc bệnh nghề nghiệp, trà trộn vào, muốn lén lút chụp bằng chứng phạm tội của bọn họ, kết quả bị

bọn họ phát hiện rồi."

Giang Diệc Đình càng nghe, sắc mặt càng trầm xuống.

Sau khi trầm mặc nửa ngày, gạt đi tàn thuốc đầu ngón tay, thấp giọng mắng.

"Cô gái ngu xuẩn này, không tự lượng sức!Người của giới chính trị cũng dám chọc, chán sống rồi!"

161. Chương 161

Bận rộn cả một ngày, Diệp Bạc Hâm thu xếp ổn thỏa tài liệu, đứng dậy đi đến văn phòng giám đốc, giơ tay gõ gõ cửa, nghe thấy bên trong truyền tới tiếng giám đốc lý bảo cô vào đi, cô mới nắm lấy tay nắm cửa, đẩy cửa bước vào.

Từ lần trước ở buổi đấu thầy của Trác Nam, phó tổng của Trác Nam khong biết vô tình hay cố ý nịnh bợ ông ta, giám đốc Lý lại rất ít khi làm khó cô, lượng công việc của cô cũng giảm xuống không ít.

Cô ngước mắt nhìn đồng hồ trên màn hình máy tính một cái, 4 giờ 15 phút, không ngờ hôm nay chưa tan ca đã làm xong tất cả công việc rồi.

Diệp Bạc Hâm xoa xoa cái cổ đang ê ẩm, cầm lấy ly đi đến phòng trà để pha trà.

Phòng trà cung cấp miễn phí đầy đủ các loại trà, cà phê, nước giải khát, cô ngâm một ly trà, đứng tại cửa sổ tầng 17 nhìn xuống, xung quanh bốn phía tòa cao ốc tản ra khúc xạ nhiệt độ lên trên bức tường bằng kính, sự ồn ào náo động của thành phố được chôn giấu dưới vẻ phồn hoa.

Vừa về tới phòng làm việc ngồi xuống, đồng nghiệp bên cạnh ôm tập chuyển phát nhanh tiến tới, lúc đi qua bàn làm việc của Diệp Bạc Hâm nói ngoài cửa có chuyển phát nhanh của cô, bảo cô đi kí nhận một lát.

Diệp Bạc Hâm đang xem phân tích án lệ, nghe thấy vậy ngạc nhiên ngước mắt lên.

Cô không mua đồ đạc gì, sao laii có chuyển phát nhanh của cô?

Mà cho dù là đồ cô mua, cũng không thể nào điền địa chỉ công ty vào cả.

Đây mới là tuần thứ hai cô đến công ty, ngoại trừ lần trước đi dự hội nghị đấu thầu của Trác Nam, sau đó vẫn chưa gặp gỡ với khách hàng nào khác, cũng không thể nào là khách hàng chuyển phát nhanh tài liệu gửi cho cô được.

Diệp Bạc Hâm ôm một bụng hoài nghi, cầm lấy thẻ công tác đi về phía cửa.

Một chàng trai shipper đứng ở cửa chờ, thấy cô bước ra liền nở một nụ cười, lôi ra bảng kí tên.

Diệp Bạc Hâm nghi ngờ liếc nhìn một cái, là loại hàng văn kiện, một túi giấy nhẹ, cô lập qua lật lại xem, không có địa chỉ người gửi, người nhận bỗng nhiên lại là cô.

"Cảm ơn nhé." Diệp Bạc Hâm kí tên nhận đồ, vừa đi vào trong vừa xé bọc đen bao phía ngoài bưu kiện, trong phong bì còn có một túi da bò màu vàng.

Cô tiện tay vứt chiếc bọc và phong bì vào trong sọt rác, quay lại chỗ ngồi.

Trong chiếc túi da bò là một xấp ảnh, ảnh điểm rõ ràng, gương mặt đang ngủ quen thuộc của người đàn ông đập vào mắt đầu tiên, khuôn mặt với những đường nét rõ ràng, được chiếu rọi dưới ngọn đèn màu da cam, dịu dàng mà gọn gàng, khóe miệng còn ẩn hiện nụ cười nửa có nửa không.

Trên mỗi bức ảnh, trừ người đàn ông cả người trần truồng, còn có một người phụ nữ dung mạo tinh tế gối đầu lên cánh tay anh ta, cánh tay trắng nõ nà ôm lấy eo anh, hai người quấn chặt lấy nhau, hết sức thân mật.

Người phụ nữ lộ ra đôi vai trần, quấn một lớp mền hờ hững được người đàn ông ôm chặt vào lòng.

Diệp Bạc Hâm mặt lập tức tái bệnh đi, ngón tya run rẩy, khuôn mặt kinh ngạc trân trân mắt nhìn, toàn bộ sức lực của cơ thể như biến đâu mất hết, yết ớt ngồi sụp xuống ghế, xấp ảnh trong tay rơi ào xuống đầy nền.

"Bạc Hâm, cô sao thế?" Tô Hòa từ nhà vệ sinh bước ra, nhìn thấy mấy bức hình rơi khắp sàn, Diệp Bạc Hâm thẩn thờ ngồi trên ghế, mắt vô hồn, tròng mắt đỏ hoe, đỏ đến mức tưởng chừng có thể nhỏ ra từng giọt máu, cô cắn chặt môi, khóe mắt rưng rưng lệ, muốn trào ra mà trào không được.

Tô Hòa ngồi xụp xuống, nhặt từng tấm từng tấm ảnh trên sàn lên, rõ ràng là cảnh giường chiếu, nhìn kĩ mặt người đàn ông, Tô Hòa chết điếng, không thể tưởng tượng nổi mà trừng to mắt ra.

Tô Hòa bỗng ngẩng đầu nhìn Diệp Bạc Hâm, chẳng trách Diệp Bạc Hâm lại hồn bay phách lạc như thế, chồng của cô ấy… Thế này là vượt quá giới hạn rồi?

Tô Hòa cảm thấy bối rối, không biết làm thế nào an ủi cô, cô ấy cẩn thận kéo kéo tay áo của Diệp Bạc Hâm, Diệp Bạc Hâm lúc này mới từ từ hoàn hồn lại, nhìn Tô Hòa rất lâu hình như mới ý thức được Tô Hòa đã nhìn thấy gì rồi.

"Tôi đã biết loại đàn ông đẹp trai hào hoa thế này không phải là thứ tốt đẹp gì, Bạc Hâm, cô cũng đừng

quá đau buồn, sẽ ổn thôi, tất cả sẽ qua nhanh thôi…”

Tô Hòa nhỏ tiếng an ủi, Diệp Bạc Hâm nghẹn ngào gật đầu, hít một hơi thật sâu, cuối người xuống, khuôn mặt tái nhợt nhặt từng tấm hình, mỗi tấm hình được nhặt lên, con ngươi đều đỏ hoe thêm, đầu ngón tay trắng bệch, giữ chặt trong tay những tấm ảnh giường chiếu khó coi.

Những bức ảnh bị cô nhặt lên đều biến dạng, những cạnh sắc bén trượt qua lòng bàn tay, trong lòng bàn tay ấm lên và hơi dính lại, từng giọt máu thấm trên bức hình trong tay, những bức hình mờ nhạt dần khiến cô buồn nôn.

Bên tai là giọng an ủi của Tô Hòa, nhưng cô hoàn toàn không nghe rõ cô ấy đang nói cái gì, giống như ngay lúc đó đã bị điếc, trên thế gian này, tất cả mọi thanh âm đều biến mất rồi, chỉ còn lại khuôn miệng của Tô Hòa, và khuôn mặt trên bức hình trong tay khiến cô đau đến nghẹt thở.

Cả người không kiềm chế nổi cơn run rẩy, từ từ nhắm mắt lại, cô trực tiếp ngồi xuống sàn, cảm xúc rối bời, trong đầu lẩn quẩn một ý nghĩ, anh đã phản bội cô!

Động tĩnh phía bên này đã thu hút sự chú ý của những người khác trong phòng làm việc, bọn họ chỉ trỏ sau lưng cô, Tô Hòa thấy cô run rẩy mạnh hơn, cả người giống như mất hết tất cả ý thức, ngờ nghệch ngồi dựa vài chân bàn, tách biệt với mọi sự can thiệp từ bên ngoài.

“Bạc Hâm, cô đừng như vậy, đừng dọa tôi mà…” Tô Hòa bị cô dọa điếng người, cô ấy chưa từng nhìn thấy Diệp Bạc Hâm mất bình tĩnh, sắc mặt tái nhợt như thế, giống như bộ dạng bị cả thế giới ruồng bỏ.

“Anh ta ức hiếp cô nên chúng ta không cần anh ta nữa có được không, cô đừng như vậy mà, cô như vậy tôi rất sợ đó.” không quan tâm đến ánh mắt của mọi người xung quanh, Tô Hòa ngồi xụp xuống cạnh cô, ôm chặt lấy vai cô, nước mắt lã chã rơi xuống mặt, vừa khóc nức nở vừa lay Diệp Bạc Hâm.

Tô Hòa thấy cô nhìn trân trân vào bức hình trong tay, mười mấy tấm hình chụp rõ ràng, trên gáy và vai người phụ nữ ấy đầy những vết cắn yêu tím xanh.

“Đừng xem nữa, có cái gì đáng xem đâu!” Tô Hòa muốn giật lại tấm hình cô đang cầm trong tay, nhưng cô lại nắm chặt không chịu buông, Tô Hòa thấy máu từ lỏng bàn tay cô rỉ ra, nhỏ giọt xuống sàn nhà màu trắng, lập tức hét lên.

“Chảy cả máu rồi, cô mau buông tay ra, đừng tự giày vò mình như thế nữa.”

“Có chuyện gì vậy?” giám đốc Lý từ văn phòng bước ra, nhìn thấy Diệp Bạc Hâm và Tô Hòa, một người ngồi bệt dưới sàn, khuôn mặt thất thần, một người ngồi xổm bên cạnh, khóc sướt mướt, ngạc nhiên cất tiếng hỏi.

“Lý… giám đốc Lý…” Tô Hòa lau vội nước mắt, lắp ba lắp bắp mở miệng.

Lúc này, Diệp Bạc Hâm mới hoàn hồn, đôi mắt đỏ thẫm trừng lên, lặng lẽ giấu bức ảnh đằng sau người.

"Không có gì..." đôi mắt cô đỏ hoe, nhưng cố kiềm nước mắt để không khóc, giọng khàn khàn giống như âm thanh của những viên sỏi trong biển sâu bị gió thổi mạnh, cô vịn vào chân bàn đứng dậy, cả người loạng choạng, suýt chút thì không đứng vững, đầu cắm xuống sàn, may mà Tô Hòa nhanh tay kéo cô lại.

Mặt trắng bệch như tờ giấy, đôi mắt đỏ hoe như mắt thỏ, tin lời cô không sao mới là lạ.

"Tâm trạng không tốt thì cứ về trước đi, còn mười mấy phút nữa là tan ca, công việc của cô hôm nay cũng hoàn thành rồi." giám đốc Lý chau may nói, nhớ ra nữa tiếng sau còn có bữa tiệc, vội vàng giao phó mấy câu đã đi rồi.

Diệp Bạc Hâm bây giờ khó chịu đến mức lục phủ ngũ tạng như bị ai moi móc ra, làm gì cũng lực bất tòng tâm, cô không còn tâm trí nào mà để ý đến ánh mắt tò mò ngạc nhiên của mấy người trong phòng làm việc, cầm chặt những tấm ảnh trong tay, quay người đi ra ngoài.

"Bạc Hâm, cô đi đâu vậy?" Tô Hòa vội vàng đuổi theo, "Nếu cô muốn đi về, tôi đưa cô về nhé, bây giờ cô tâm trạng không tốt, trên đường lỡ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?"

Diệp Bạc Hâm lắc đầu, "Tôi không về."

Cuộc hôn nhân này là tự cô lựa chọn, cô bây giờ tinh thần không ổn định, quay về sẽ bị mọi người nhận ra bất thường ngay, những lúc thế này cô không muốn đi giải thích với ai điều gì, vẫn nên tìm một chỗ tự mình chữa lành vết thương thì hơn.

"Không về, vậy cô đi đâu?" Tô Hòa kiên nhẫn đuổi theo đến tận thang máy.

Diệp Bạc Hâm ấn số trên thang máy, mắt đăm đăm nhìn vào vô định, "sân thượng."

"Tầng thượng?" Tô Hòa kêu lên, vội vàng lôi cánh tay cô lại, "Cô không phải đang nghĩ đến chuyện nhảy lầu đấy chứ? Chuyện này chẳng có gì to tát cả, chẳng qua là một tên đàn ông thôi sao, cô đừng nghĩ quẩn, qua gian đoạn này sẽ ổn thôi, vết thương sâu đến mấy cũng sẽ có ngày lành lại, cô không được làm chuyện ngốc nghếch."

"Yên tâm đi, tôi không ngốc như thế đâu, tôi đi đổi gió, để đầu óc tỉnh táo lại một chút."

Thang máy dừng lại ở tầng một, Diệp Bạc Hâm tiến vào, Tô Hòa cũng vội vã vào theo.

Tòa nhà này cao tận hơn 50 tầng, Diệp Bạc Hâm ấn vào nút của tầng trên cùng, ngón sau sao đó lại ấn vào nút mở cửa.

“Tô Hòa, tôi muốn được yên tĩnh một mình.”

“Nhưng mà… ”Tô Hòa do dự, Diệp Bạc Hâm bỗng lên tiếng, “Tôi không sao.”

“Được, vậy có chuyện gì cô cứ gọi cho tôi, tôi đợi cô cùng tan ca.”

Thấy Diệp Bạc Hâm gật đầu, Tô Hòa mới bất đắc dĩ bước ra khỏi thang máy.

…

Trong thủ phủ của những tòa nhà cao chọc trời, cao ốc 56 tầng hoàn toàn không được tính là cao, đứng ở tầng trên cùng, nhìn xuống thành phố ngựa xe như nước, biển người tấp nập, con người nhỏ bé như hạt cát đặt trong chiếc khay.

Cách mặt đất 500 thước, lưng quay về phía nắng chiều nhạt màu, Diệp Bạc Hâm đứng ở lan can bao quanh, gió thổi phất phơ mấy sợi tóc mai của cô, cô phóng tầm mắt ra xa, những giọt nước mắt bị kiềm nén bấy lâu, ngay lúc này chợt tuôn trào.

Cô có thể lừa chính mình mà nói rằng, tôi không nhu nhược, không hề vì một tên đàn ông mà rơi lệ, tôi chẳng qua là bị gió thổi bụi bay vào mắt nên mới khóc thôi.

Lừa mình dối người, ai cũng không nhìn ra sự nhu nhược của cô.

Cô giơ bức ảnh trong tay lên, giống như để chúng theo gió cuốn đi, rất lâu rồi, đều không thể chân chính mà buông tay.

Cô cuối mắt, cánh môi bị răng cắn chặt, mơ hồ nở nụ cười thê lương.

Trên người mặc chiếc váy đồng phục màu trắng sữa, dưới ánh chiều tà, sắc mặt trắng bệch, viên kim cương bên tai phản chiếu lại ánh mặt trời.

Người phụ nữ trong bức ảnh, cô quen cô ta…

Tập vị Nam đã từng nói cô ta là em gái, Quý Giản Ninh lại nói, anh căn bản không có em gái.

Hơ! Có em gái nào lại cùng anh trai trần như nhộng nằm trên giường? Em gái nào mà dùng ánh mắt đầy tình ý để nhìn anh trai của chính mình?

Đây chính là nỗi khổ tâm của anh? Anh do dự không dám nói thật với cô, luôn lừa dối lí do của cô?

Trong những tấm ảnh này, khuôn mặt của anh vẫn chưa cứng rắn như bây giờ, góc cạnh chưa trưởng thành, xem ra hình như là chụp từ mấy năm trước, người phụ nữ ấy, so với bức hình trong máy tính của Tập Vị Nam, dung mạo hình như không mấy thay đổi, vẫn xinh đẹp khiến người khác động lòng.

Cô luôn hoài nghi, cô mấy năm trước vì sao lại chia tay với anh, cô là một người lụy tình, nếu không cô cũng sẽ chẳng yêu anh thêm lần nữa khi bị mất trí nhớ, đã như vậy, thì phải có lí do gì đó mới nhất quyết chia tay.

Bây giờ cô đã dần hiểu ra rồi, đối với một người đàn ông phản bội cô, cho dù là yêu, cô cũng sẽ không tha thứ, sai lầm vẫn là sai lầm.

Hơ! Tập Vị Nam, thì ra người đàn ông lí trí như anh cũng phạm vào tội mà tất cả đàn ông trên đời đều phạm phải, thì ra… Diệp Bạc Hâm tôi chỉ là trò tiêu khiển trong lúc cô đơn của anh, em gái mà anh nói mới là người anh thật lòng yêu?

Bởi vì cô ta chết rồi, với vì không có được nữa, vì thế anh mới đem tình yêu ấy bố thí cho tôi?

Anh cũng biết, nếu một ngày tôi biết được chân tướng sẽ không tha thứ cho anh, bởi vậy mới cẩn thận dè dặt, thà bị tôi hiểu lầm cũng không muốn nói ra sự thật?

Anh nói tôi biết được chân tướng sẽ phát điên lên, quả nhiên anh vẫn là người hiểu tôi nhất, tôi thật sự sắp phát điên lên rồi.

Diệp Bạc Hâm nắm chặt bức ảnh trong tay, lần lượt nhấn từng số đã thuộc lòng, âm thanh lạnh tanh nhắc nhở rằng điện thoại đã tắt nguồn, những thứ quỷ quái quanh quẩn không ngừng.

Cô rũ cánh tay xuống, ngồi xụp xuống một góc sân thượng, hai tay ôm lấy má, đầu ngón tay không ngừng giữ mái tóc, ra sức lôi kéo lại, hình như làm như thế mới có thể giảm nhẹ cơn đau đầu.

Cô chợt rơi nước mắt, im lặng cắn chặt cánh tay, không để những tiếng nức nở vang lên.

Khóc mệt rồi, Diệp Bạc Hâm dựa vào tường, để cho gió thổi khô đi những vệt nước mắt, ngẩng đầu nhìn lên những đám mây trên trời, lúc đó mặt trời đã hoàn toàn biến mất nơi chân trời, còn lưu lại những vệt nắng chói mắt.

Sau khi bình tĩnh lại, trong đầu từ từ hiểu ra.

Bọn họ đã quan hệ với nhau, là ai lén chụp lại, lại là ai đã gửi cho cô, mục đích là gì?

Khiến cô đau khổ, phá hoại quan hệ của hai người sao?

Nếu là như thế, vậy kẻ đứng đằng sau đấy nhất định là biết cô, còn rất thân thuộc với cô, hiểu được tính khí của cô, những tấm ảnh hình như để đánh bại cô.

Có khi nào là người phụ nữ đó?

Diệp Bạc Hâm bình tĩnh nhìn khuôn mặt đẹp không tì vết trên bức ảnh, hồng hào khỏe mạnh.

Không… Diệp Bạc Hâm phủ định phỏng đoán của chính mình, Tập Vị Nam từng nói, người phụ nữ đó là chết rồi.

Diệp Bạc Hâm vuốt lên má, cầm chiếc điện thoại bị cô vứt bên cạnh lên, gọi cho Tô Cảnh Sâm.

"Cậu có phải đã sớm biết rồi?" điện thoại vừa kết nối, Diệp Bạc Hâm đi thẳng vào vấn đề, giọng khàn khàn, trong cổ họng giống như chứa đầy sỏi.

"Biết cái gì cơ?" Tô Cảnh Sâm bị câu nói không đầu không đuôi của cô là cho đầu óc mơ hồ, quay về phía sĩ quan đang cùng anh ta thương lượng chuyện diễn tập làm động tác tay ra hiệu, có ý bảo người đó đi ra ngoài.

"Cậu ngăn cản cháu và anh ta ở bên nhau, không đơn giản chỉ là vì không môn đăng hộ đối đúng không? Thực ra cậu sớm đã điều tra ra rồi, cậu biết cháu và anh ta đã từng trải qua một giai đoạn, cũng biết cháu vì sao lại chia tay với anh ta, cậu sợ cháu không chịu nỗi nên không dám nói rõ vưới cháu, nhưng lại không cam tâm trơ mắt nhìn cháu rơi vào hố sâu, bởi vì cậu hiểu tính khí của cháu sẽ không thể nào tha thứ cho anh ta."

Tô Cảnh Sâm sững sờ, tay cầm chặt điện thoại, trầm ngâm một lúc.

"Ai đã nói gì với cháu rồi?"

162. Chương 162

Tô Cảnh Sâm không phủ nhận, sự trầm ngâm của anh ta khiến đáy mắt Diệp Bạc Hâm tỏa ra lửa, những giọt nước mắt không dễ gì để kiềm chế lại tràn ra khỏi khóe mắt.

Khuôn mặt xinh đẹp hằn đầy những vệt nước mắt.

Cô gập hai chân lại, nép vào một góc, hai tay ôm lấy đầu gối, vừa cười vừa khóc.

"Cậu bây giờ vẫn muốn che giấu cháu sao? Nếu cậu nói sớm với cháu…"

Diệp Bạc Hâm nghẹn ngào, cô hít hít mũi, giơ tay lau đi dòng lệ đang lăn trên má.

Cô biết từ sớm thì lại thế nào đây?

Sẽ không đau lòng sao?

Cô có thể sớm rút lui không?

Đáp án đều là phủ định cả, một người sớm đã ở trong tim, làm sao có thể nói bỏ là bỏ ngay được, giống như chiếc xương sườn thứ hai, cách tim gần nhất, không có chiếc xương sườn thứ hai ấy chống đỡ, người đã đổ sập rồi, mãi mãi không cách nào phấn chấn lên được.

"Cậu à, có phải cậu biết, sé có một ngày sau khi con biết anh ta từng lên giường với người phụ nữ khác, con mãi mãi sẽ không cho phép bản thân tha thứ cho anh ta, giống như lần đầu quyết định chia tay với anh ta vậy, cậu sợ cháu tổn thương, vì vậy tìm mọi cách để con rời khỏi Tập Vị Nam, đáng tiếc cháu quá ngốc, không tin vào người thân của mình, anh ta lại nói dối, cháu rõ ràng biết rằng anh ta đang nói dối, nhưng vẫn muốn cho anh ta cơ hội, lựa chọn tin tưởng anh ta, đợi anh ta chính miệng thừa nhận với cháu, nhưng thứ mà cháu đợi là gì đây?"

Diệp Bạc Hâm cảm xúc hỗn loạn, nói mãi nói mãi, nước mắt rơi lã chã khắp mặt, đưa tay che miệng lại, cô không muốn hèn nhát như thế, nhưng vì sao trong lòng lại rất đau, đến cả thở cũng giống như đang hút hết đi lí trí của cô vậy.

"Thứ cháu đợi chỉ là một trò cười, là cháu ngốc, vừa mới nãy, cháu còn muốn cho anh ta cơ hội giải thích, cháu sợ anh ta có nỗi khổ tâm gì đó, có lẽ cháu nên nghe anh ấy nói, nhưng… bên tai lại truyền tới tiếng động cơ lạnh tanh, tim của cháu từng chút từng chút thắt lại… cháu không còn cách nào thuyết phục được bản thân phải kiên trì rồi…"

Nghe thấy đầu dây bên kia truyền tới giọng nói thê lương, Tô Cảnh Sâm quá hiểu cô rồi, những lúc thế này ngữ khí của cô càng bình tĩnh, càng cho thấy cô bị cảm xúc vây hãm, không thoát ra được, cũng không ai có thể kéo cô ra, cô đang vùng vẫy sắp chết…

"Rốt cuộc là ai nói bậy nói bạ gì với cháu, hay là… cháu đã nhớ ra gì rồi?" Tô Cảnh Sâm cẩn thận dè dặt hỏi tới, lúc này lại gấp gáp muốn rời khỏi quân đội, lập tức chạy đến bên cạnh cô, xem cô rốt cuộc đang có biểu cảm gì.

Chuyện anh ta lo lắng, cuối cùng cũng xảy ra rồi.

Sớm đã cảnh cáo thằng nhãi ranh Tập Vị Nam, giấy không bọc được lửa, nó lại khư khư cố chấp, nhân lúc anh bị vướng víu công vụ, tụe mình xin nghỉ phép chạy về rồi.

Diệp Bạc Hâm lại hình như không nghe thấy Tô Cảnh Sâm nói gì, hoặc có thể nói, cô không cần Tô Cảnh

Sâm thừa nhận, cô chỉ là không có cách nào thổ lộ được cảm xúc, cô muốn tìm một người để nghe cô nói.

Diệp Bạc Hâm hạ thấp giọng, "Mọi người đều biết, chỉ có cháu ngu ngốc… hơ hơ…"

Tô Cảnh Sâm tim đập thình thịch, anh ta nhận ra Diệp Bạc Hâm căn bản đang tự lẩm bẩm, không hề nghe thấy câu hỏi thăm dò của anh.

"Diệp Bạc Hâm! Cháu bình tĩnh một chút cho cậu! Có đáng để cháu hành hạ bản thân mình không? Tên nhãi ranh ấy không xứng đáng với cháu, cậu thay cháu dạy cho nó bài học. Bây giờ biết rồi cũng không muộn, cứ xem như một tờ giấy đăng kí hết hôn mua lại được một bài học đi…"

Một tờ giấy kết hôn mua lại được một bài học?

Cái giá này có hơi quá lớn rồi không?

Thứ cô mất đi không chỉ là một tờ giấy kết hôn, mà còn có một trái tim…

…

Club Chí Tôn.

Thẩm Tư Á tuần này đều dùng toàn bộ tinh lực để điều tra vụ án xâm hại tình dục của cô nhi viện, cô ấy tiến hành trong bóng tối, trong ánh sáng cấp trên của cô lại cố ý điều cô cả ngày chụp ảnh các ngôi sao, cô đã rất lâu không có một giấc ngủ ngon rồi, đêm ngày đảo lộn, đồng hồ sinh học hỗn loạn cả lên.

Lúc đang đợi Giang Diệc Đình, trong lòng thấp thỏm bất an, sau cùng mí mắt càng lúc càng nặng, gắng gượng mở mắt rồi lại lim dim, hết lần này đến lần khác, cuối cùng ngủ gục trên sofa mất.

"Ông Giang."

Hai người mặc đồ đen đứng hai bên nhìn thấy Giang Diệc Đình đi tới, liền kính cẩn lễ phép cúi chào, Giang Diệc Đình xua tay, hai người quay người bước đi, tiện thể đóng cửa lại.

Giang Diệc Đình bước tới bên ghế sofa, từ trên cao nhìn xuống cô gái đang chìm vào giấc ngủ say.

Cô ấy ngủ rất ngon, một cô gái vô tư lương thiện!

Bên ngoài còn có người đang truy bắt cô, bên trong có hai người đàn ông lạ, cô rốt cuộc cũng to gan lắm mới có thể trong giai đoạn nước sôi lửa bỏng thế này mà an nhiên nằm ngủ?

Anh ta rất ít khi xịu mặt ra, luôn dùng nụ cười để làm lớp mặt nạ, khiến người khác đoán không ra suy nghĩ thực sự của anh ta, trừ khi tức giận đến cực điểm, sắc mặt mới u ám lại, anh ta của lúc đó, toàn thân tỏa ra khí lạnh, hễ là người hiểu được tính khí của anh đều sẽ không đắc tội với anh trong những lúc ấy.

Thẩm Tư Á chưa nhận ra hơi thở nguy hiểm, nhấp nhấp miệng, tiếp tục co ro trên ghế sofa ngủ rất ngon lành, hoàn toàn quên rằng bản thân vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm.

Trong lòng ôm một chiếc gối, trề đôi môi đỏ ra.

Mái tóc xoăn màu rượu vang xõa tung trên ghế sofa sẫm màu, gò má trắng trẻo bị tóc che đi một nửa, bên má còn lại dựng thẳng lên, năm ngón tay in rõ ràng trên mặt đã hủy hoại ngũ quan xinh đẹp của cô ấy.

Ánh mắt Giang Diệc Đình chạm vào khóe môi cô, lưu luyến trên gò má, mặt anh vô cảm, con ngươi đen như viên đá dưới ánh mặt trời lại lạnh đi mấy phần, khóe miệng khẽ nhếch lên đầy phũ phàng.

Giang Diệp Đình không định để cô ngủ mãi như vậy, giơ chân đá đá vào đôi chân vắt ngang trên sàn của cô.

Thẩm Tư Á mệt gần chết, trở mình một cái tiếp tục ngủ, lần này lưng trực tiếp xoay về phía Giang Diệc Đình.

Giang Diệc Đình khóe môi thoáng giật giật, lạnh lùng lôi cô dậy, nghiêng người đẩy cô vào một góc hẹp trên ghế sofa, hơi thở nguy hiểm phả vào bên má cô.

"Tên chết tiệt nào đấy? Làm phiền người khác đang mơ sẽ không được chết yên ổn, sau khi chết bị đày xuống địa ngục biết chưa hả?"

Thẩm Tư Á vẫn chưa tỉnh hẳn, mơ mờ màng màng nheo mắt, ánh đèn rọi đến đôi mắt mở hờ của cô, tỏa ra ánh sáng chói lóa, cô giơ tay che mắt lại, miệng chửi thầm, cô ghét nhất là lúc đang ngủ bị gọi dậy, có nhiều lần chủ biên nửa đêm gọi điện bảo cô đi chụp ảnh, cô đều phát cáu rút giận lên đầu dây bên kia, hết tức rồi mới ý thức được là chủ biên gọi tới, liền vội vàng xin lỗi.

"Mắng đủ chưa?" giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai, cô mới mơ hồ hoàn hồn lại, cảm nhận được một hơi thở không giống bình thường.

Mặt Giang Diệc Đình cách cô rất gần, đôi mắt đen nhánh không có chút gì là đùa giỡn, lạnh tanh đến mức khiến người khác giật mình.

Thẩm Tư Á nhận ra là Gíng Diệc Đình, mặt cô liền biến sắc, đột nhiên nhớ đến chuyện xảy ra lúc trước, thầm thất vọng về cái đầu heo này của mình, tình hình thế này sao còn dám ngủ quên, làm sao lại ngủ thiếp đi vậy chứ?

Giang Diệc Đình phút chốc thả lỏng cánh tay cô ra, đầu ngón tay chạm vào vết thương của cô ấy, Thẩm Tư Á phản xạ có điều kiện liền chau mày, "á" lên một tiếng.

Giang Diệc Đình nhìn theo ngón tay, cái khăn băng bó ở ngón giữa bị nhuốm máu đỏ, anh ta biểu cảm không có gì biến đổi, điềm nhiên đứng thẳng người, giữ khoảng cách với cô.

Thẩm Tư Á gãi gãi lên tóc, không khí có chút ngượng ngùng, cô không biết phải nói gì với anh.

Sau khi bỏ chiếc gối đang ôm trong lòng ra, cô đứng dậy, mắt liếc sang một bên, nói vu vơ: "Cảm ơn anh đã cứu tôi."

Anh ta làm bao nhiêu chuyện như vậy, cô nghĩ một câu cảm ơn là xong sao?

Nếu đơn giản như vậy, đã không có ai phải mang nợ tình cảm rồi.

"Cô cảm ơn tôi như vậy, dám đem thân đền đáp không?" Giang Diệc Đình nhìn vẻ mặt bướng bỉnh của người phụ nữ, lập tức mở miệng bật ra câu nói, nói xong đến anh ta cũng kinh ngạc, chau mày lại.

Thẩm Tư Á sững sờ, ngoảnh đầu lại ngẩn người nhìn anh, giống như không quen biết anh ta vậy, ánh mắt xa lạ.

Mấy lời mập mờ thế này, anh ta làm sao mà nói ra cho được?

Hai tháng trước, là anh ta chính miệng nói với cô tất cả đã chấm dứt, bọn họ từ tám năm trước đã không còn liên quan gì đến nhau rồi, là cô quá cố chấp, anh ta thấy phiền rồi, anh ta ghét kiểu phụ nữ vướng víu, không biết tự yêu lấy chính mình.

Bây giờ lại nói mấy lời đó, anh ta không cảm thấy nực cười sao?

Cho dù cô ấy nhất định lấy thân đền ơn, chỉ sợ anh ta tránh còn không kịp.

Càng huống hồ, cô đợi anh tám năm, chỉ đợi được sự lạnh lùng, tuyệt tình của anh, tất cả tình cảm sớm đã từng chút từng chút biến mất rồi, quá khứ đẹp đẽ vẫn còn sót lại trong kí ức, cô không muốn đi phá vỡ nó.

Anh ta quả quyết, cô cũng chưa chắc sẽ đồng ý.

"Ngài Giang không thiếu phụ nữ. Tôi tự biết mình không phải là quốc sắc thiên hương có thể khiến ngài Giang nhìn ưng mắt." Thẩm Tư Á bật cười, mỉa mai quay về.

"Hơ! Cô cũng ý thức được bản thân mình tới đâu, đụng chạm tới bọn chúng, không muốn sống nữa rồi đúng không?" Giang Diệc Đình bật cười, từ lúc tiến vào phòng vip này, lần thứ nhất nở nụ cười, lại là nụ cười chế giễu.

Thẩm Tư Á sững lại, nghe thấy ý của anh ta, anh ta biết cô đắc tội với người như thế nào, nhưng giống như anh ta- tên buôn lậu vũ khí này, không phải với người trong chính trị là kẻ thù không đội trời chung sao? Người khác lẩn trốn còn không kịp, anh ta còn ngang nhiên đối đầu.

Thứ khiến Thẩm Tư Á kinh ngạc chính là, anh ta rốt cuộc có bản lĩnh lớn đến chừng nào, mà lại có thể trong thời gian ngắn điều tra được đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn dáng vẻ ngớ người ra của cô, rõ ràng là không biết bản thân sai ở đâu, Giang Diệc Đình cười lạnh nhạt, nhớ lại chuyện cũ, anh ta cần phải nhắc nhở lại cho cô gái ngốc nghếch này.

"Thẩm Tư Á, quý nhân tự mình biết mình, mỗi người đều có cách sống của họ, mọi ngành mọi nghề đều có quy tắc sinh tồn riêng, ở vị trí nào thì nghĩ về chuyện của vị trí ấy, bọn họ biết luật mà phạm luật, tự nhiên sẽ có người trừng trị bọn họ. Cô đã không có năng lực, thì đừng nên quản mấy chuyện không đâu. Cô đừng cho rằng mình là một phóng viên, thì cho mình là Đấng Cứu Thế, cái xã hội này còn đen tối hơn những gì cô tưởng tượng gấp nhiều lần, những chuyện không công bằng đâu đâu cũng có, cô quản được hết không? Tôi lúc trước sao lại không phát hiện ra cô có tinh thần trọng nghĩa như vậy?"

Thẩm Tư Á bị anh nói đến mức chỉ biết câm lặng, cô muốn phản bác, nhưng tìm không ra lời để phản bác, anh ta nói không sai, đã không có năng lực thì không cần đi quản nhiều chuyện làm gì, trước tối hôm nay, cô vô cùng tự tin, cho rằng bản thân có thể khiến đám người đó sa vào lưới pháp luật, nhưng lại quên rằng con chó bị ép cũng sẽ nhảy được qua tường.

Nhưng… lại nhanh chóng cảm thấy trong lời anh ta nói có chút không đúng.

Thẩm Tư Á bị anh ta chế giễu đến đỏ cả mặt, cắn răng phản bác lại, "Tôi lúc trước cũng không phát hiện ra anh tàn nhẫn như vậy! Anh không ngại mà nói xã hội này đen tối, lẽ nào trong sự đen tối đó không có phần đóng góp của anh? Bản thân anh là một tên tội phạm không đội trời chung với chính phủ, không xem mạng người ra gì, làm toàn chuyện xấu, anh không sợ có một ngày sẽ bị báo ứng sao?

Giang Diệc Đình mấy năm qua lớn thuyền cũng lớn sóng, rất ít người dám chỉ thẳng vào mũi anh ta mà mắng, hôm nay bị mắng rồi, còn nói anh ta nhẫn tâm, anh ta đã không để ý tới, nói bị báo ứng ư?

Nếu như thật sự có báo ứng, vậy người xấu trên đời này đều tuyệt chủng cả rồi, sớm đã biến thành thiên đường rồi, nhưng ở bên trung đông, chính quyền không ổn định, cuộc sống nhân dân đang trong tình thế nước sôi lửa bỏng, không biết đến lúc nào sẽ bị mất mạng.

Anh ta nói gì sai? Xã hội này không cho anh cơ hội để làm lại cuộc đời, là bọn họ ép anh đi đến bước đường này, anh không mạnh mẽ thì chỉ có một con đường chết.

Cô đang sống trong xã hội pháp chế, tin vào pháp luật, nhưng những người như anh sống ở sát rìa biên giới, trong mắt trước giờ chưa từng có luật pháp.

"Tôi tàn nhẫn? Thế nào, là người của giới truyền thông, có phải cô cũng muốn vạch trần tội ác của tôi ra ánh sáng, để tôi phải ngồi tù?" Giang Diệc Đình nhìn cô lòng đầy căm phẫn, đột nhiên cảm thấy buồn cười, cô ấy sao lại có thể ngây thơ như vậy, nếu luật pháp có tác dụng với loại người như bọn họ, thì anh ta sớm đã chết không có chỗ chôn thây rồi.

Thẩm Tư Á không ngờ anh ta lại nói như thế, sắc mặt tái mét.

Làm một người trong giới truyền thông, cô quả thực nên vạch trần tội ác của anh ta, vụ án cô nhi viện đó, cô đều nhìn không vừa mắt, rõ ràng biết là nguy hiểm vẫn lao vào, nhưng còn anh ta, cô đã từng tận mắt nhìn thấy anh ta giết người, thế mà… cô hình như chưa từng nghĩ phải tống anh vào nhà giam, để luật pháp trừng trị anh, để công bằng cho xã hội.

Cô lại bên trọng bên khinh như thế?

"Thẩm Tư Á, tôi nói cho cô biết, cô nắm được chuôi của bọn chúng, chuyện lần này, còn chúng sẽ không chịu để yên cho cô đâu, cô cho rằng chút mánh khóe ấy có thể lừa được bọn chúng? Báo cảnh sát thì sao chứ? Quan lại bênh nhau vẫn chưa nghe qua sao? Bọn chúng muốn giết cô, chỉ là chuyện nhỏ. Lần này viện trưởng cô nhi viện và tên quan chức ấy sa lưới, bọn chúng chỉ là kẻ chết thay, cô tin vào đám người ở cục kiểm tra kỉ luật bất tài đó ư? Mấy người bọn họ đều hiểu, nên đứng về phía nào mới đúng, nhưng có ai đứng ra làm chủ cho công lý không? Không! Xã hội này chính là đáng ghét như vậy. Cô muốn tự mình lật đổ bọn chúng ư? Nằm mơ."

Thẩm Tư Á càng nghe, sắc mặt càng trắng bệch ra.

Bạc Hâm cũng từng cảnh báo cô rồi, nhưng cô không cam tâm, bây giờ Giang Diệc Đình đem chuyện này từng chút từng chút phân tích ra, khiến cô nhìn rõ sự ngu xuẩn của bản thân.

Nhưng, nếu ai cũng né tránh, không ai chủ trương công bằng, vậy những kẻ coi thường pháp luật không phải càng thêm điên cuồng ngang ngược sao?

Thẩm Tư Á nhìn vào đôi mắt đầy sự chế giễu của anh ta, "Anh lẽ nào muốn tôi nhắm mắt làm ngơ?"

"Cái gì nên quản, cái gì không nên quản, cô tự mình suy nghĩ cho kỹ, không có ai sẽ mãi mãi thay cô xử lý rắc rối đâu, cô cần học cách trưởng thành đi." Giang Diệc Đình nhếch môi, ánh mắt bình thản khiến người khác run sợ.

Thẩm Tư Á nói không nên lời, không ngờ cô lớn từng này lại bị anh giáo huấn như vậy.

"Chuyện lần này, tôi thay cô dọn dẹp, cô muốn bọn chúng thất thế, tôi sẽ giúp cô, nhưng chỉ một lần này

thôi, sau này, tôi không nợ cô gì nữa, sau lần này, chúng ta không liên quan gì đến nhau. Cũng không cần phải gặp lại nhau nữa. Còn có lần sau, cô tự cầu phước cho mình đi. Trước khi làm chuyện gì nên động não một chút, đừng chỉ dựa vào nhiệt huyết."

Lúc Giang Diệc Đình nói câu này, mắt nhìn thẳng vào Thẩm Tư Á, Thẩm Tư Á giọng khàn khàn hỏi lại: "Anh định giúp thế nào?"

"Hơ! Đương nhiên là lấy độc trị độc."

163. Chương 163

Phía Tây cửa club hai chiếc Jaguar E-type sáu chỗ đang đậu ở một góc vắng lặng.

Những đường kẻ đen trơn tru, thanh lịch, sống động, giống như một con báo đang thu mình trong bóng tối, một khi con mồi xuất hiện, liền nhảy ra vồ lấy mạng nó.

Cố Nhĩ Tư mang theo bốn người đi về hướng phía sau con báo đó, Thẩm Tư Á chợt dừng bước, liếc nhìn chiếc xe, lại hướng mắt nhìn hai người mặc áo đen phía sau Giang Diệc Đình.

Cố Nhĩ Tư năm người bọn họ ngồi phía sau xe, vẫn còn một chổ, là nơi Giang Diệc Đình ngồi, nhưng cô lại không muốn tiếp xúc với Giang Diệc Đình.

Giang Diệc Đình đứng bên xe, nhìn cô không muốn đến gần, bước chân bỗng ngừng lại, đôi mắt nhìn cô đi thẳng về phía sau xe, khóe miệng chợt cong lên vẻ lạnh lùng, không nói bất cứ điều gì.

Lúc này, điện thoại trong túi quần reo lên, anh ta chợp mắt một lát, sắc mặt lạnh lùng, đóng cửa xe, ra hiệu hai người phía sau anh lên xe trước, rồi đi qua một bên nghe điện thoại.

Trong chiếc xe sáu chổ ngồi, hàng ghế sau bị bốn người chiếm chổ rồi, chỉ có chổ ghế phụ phía trước còn trống, Thẩm Tư Á liếc nhìn trầm ngâm một vài người với vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt lạnh lùng, toàn thân chợt run run nhẹ.

Tiếp xúc với những người này vài lần, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy sợ sệt họ.

Thẩm Tư Á hít một hơi thật sâu, kéo mở chiếc cửa ghế phụ phía trước, đang chuẩn bị sải bước ngồi lên, bỗng nghe thấy âm thanh cầu cứu của Nhiễm Nhiễm.

Cô giật mình, lập tức quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh đó.

Nhiễm Nhiễm bị hai người đàn ông mặc vest đen truy đuổi, chạy về phía bọn họ, chưa chạy được vài mét, hai người phía sau đã đuổi kịp cô, cô bị bịt mũi lẫn miệng.

Hai người họ dường như không để ý đến bên cạnh có người, kéo Nhiễm Nhiễm lên chiếc Audi màu đen.

Trong xe có người tiếp viện, Nhiễm Nhiễm bị kéo lên xe, nhìn chiếc xe sắp đóng lại, Thẩm Tư Á không kịp suy nghĩ, chạy nhanh về phía đó, ngay cả mấy người Cố Nhĩ Tư cũng không phản ứng kịp.

Giang Diệc Đình quay lưng nhìn họ, nghe thấy động tĩnh phía sau, nhau mày không muốn can thiệp, giọng nói của Thanh Nhuận vọng lại từ đầu dây bên kia điện thoại, anh ta nghe thấy tiếng hét của Cố Nhĩ Tư, "Thẩm tiểu thư!"

Nhìn Thẩm Tư Á chạy về phía bọn họ, mấy người trong chiếc xe Audi nhìn nhau, trong ánh mắt đối phương hiện lên cùng một thông điệp, lập tức hai người đang định lên xe cười đểu, nghênh đón Thẩm Tư Á lên xe.

Bọn họ cũng không ngờ rằng Thẩm Tư Á có võ, bị cô tấn công vào chân, nhân lúc bọn họ nghiêng ngả ra sau, Thẩm Tư Á tiến lên phía trước vài bước, Nhiễm Nhiễm bị bọn họ dùng băng keo đen bịt miệng, thấy cô trong chớp mắt vùng vẫy kêu "A a", bị người trong xe kẹp chặt hai bả vai.

Giang Diệc Đình quay người lại thấy cảnh tượng Thẩm Tư Á đang bị bao vây tấn công, mấy người Cố Nhĩ Tư liền gia nhập vào cuộc chiến, bọn họ dường như không đoán được rằng Thẩm Tư Á vẫn còn có trợ thủ, hiện tường hỗn loạn, Thẩm Tư Á lùi về sau bảo vệ Nhiễm Nhiễm, Nhiễm Nhiễm bị dọa đến mức cả người run lẩy bẩy, nắm lấy cánh tay Thẩm Tư Á mãi không buông, sợ Thẩm Tư Á phát huy không hết tay chân, võ mèo ba chân của cô cũng không đủ thấy, bị đá vào bụng, cô đau đến độ khom cả lưng xuống.

"Thật rắc rối." Giang Diệc Đình hằn giọng rủa một câu, lập tức xoay cổ, nhanh chóng chạy về hướng đó.

Thẩm Tư Á bị họ kéo về phía xe, đối phương dường như liên lạc với ai đó, mười giây sau người kéo đến rất nhiều, Cố Nhĩ Tư bị họ trói lại, thầm chau mày, Nhiễm Nhiễm liều kéo Thẩm Tư Á, người đó bực mình lôi cả Nhiễm Nhiễm lên xe.

Thẩm Tư Á bị ném vào trong xe, cô rên rỉ chẳng thành tiếng, mắt nhìn cửa xe sắp đóng lại, giật nẩy người lập tức đưa tay ra chặn lại, liền có một cánh tay đã đi đưa trước cô một bước, Giang Diệc Đình đạp lên chân người đàn ông, "thịch" vung mở cửa ra.

Giang Diệc Đình khuôn mặt tái mét xuất hiện trong tầm nhìn của cô, Thẩm Tư Á ngơ ngác, sững sờ, Giang Diệc Đình nắm lấy cổ tay cô rồi thả xuống, động tác thô bạo, dường như căm phẫn đến đỉnh điểm.

Thẩm Tư Á "Hí" một tiếng, bị anh kéo đi hai bước, mới nhớ ra Nhiễm Nhiễm vẫn còn ở trong xe, Thẩm Tư Á ra sức vùng vẫy khỏi bàn tay thô bạo của anh, "Đợi… đợi một chút, Nhiễm Nhiễm vẫn còn trong xe, anh cứu cô ấy ra đi…"

Những người này rõ ràng được đào tạo chuyên nghiệp, hơn hai mươi người bao vây tấn công bọn họ, võ công ứng phó hạng nhất.

Cánh cửa yên lặng thông thường không có người đi qua, club này lại được xây dựng trên sườn núi, không giống như các thành phố ồn ào có hàng người qua lại, đến đây giải trí đa số là các nhà giàu có, bọn họ sẽ không nhàn rỗi quan tâm những chuyện vớ vẩn, những người này thậm chí rất láo xược.

"Đại ca, bọn anh đi trước đi!" Cố Nhĩ Tư hét lên hướng về Giang Diệc Đình, tránh được cú đánh của đối phương, nghiêng mình đá một cú, đối phương bị anh đá ngã xuống đất.

Thẩm Tư Á dắt theo Nhiễm Nhiễm theo sau Giang Diệc Đình, Nhiễm Nhiễm khóc nức nở, nắm chặt cánh tay Thẩm Tư Á, nghẹn ngào nói: "Huhu… chị Thẩm, đều do em không tốt, em muốn quay lại làm gì chứ? Bây giờ liên lụy đến chị rồi… em xin lỗi.."

Thẩm Tư Á vỗ vỗ tay Nhiễm Nhiễm, tỏ vẻ để cô yên tâm.

Không dễ gì cắt được đuôi của bọn họ, dựa vào chiếc Jaguar không biết đã đánh được mấy người, trong tay bọn họ cầm ống thép, ánh mặt rất hung tợn, rõ ràng cùng với những trợ thủ đó là một nhóm người, nhưng nhìn bọn họ… lại không giống như những tay côn đồ bình thường, ngược lại…

Thẩm Tư Á quay người nhìn về phía Giang Diệc Đình, trong lòng bỗng khựng lại.

Phải rồi, cơ thể những người này phát ra mùi máu tanh, sắc mặt hung ác, càng giống những tên côn đồ trên đường.

"Lên xe trước đi." Giang Diệc Đình mở cửa xe, sắc mặt lạnh lùng liếc nhìn những người đang vây quanh.

Thẩm Tư Á bảo Nhiễm Nhiễm lên xe trước, quay mắt những người đàn ông với hình xăm thống nhất trên cánh tay, bước trước Giang Diệc Đình vài bước, cô vô thức kéo tay anh ta đi.

Giang Diệc Đình ngơ ngác, chợp mắt nhìn về người phụ nữ ngồi trong xe, khuôn mặt tươi sáng hiện lên một vẻ không tự nhiên.

Đầu ngón tay bị bỏng, Thẩm Tư Á vội vàng thụt tay lui, nhẹ nhàng gấp tay lại.

"Cô… cẩn thận chút…" Thẩm Tư Á cắn môi nén nói ra một câu, nói xong lập tức quay đầu lại, ra vẻ bình tĩnh nhìn về phía trước tấm kính chống đạn của chiếc xe.

Giang Diệc Đình lúc mười hai tuổi đã bắt đầu đánh nhau với người khác, những năm này lại được huấn luyện chuyên nghiệp, nhào lộn nắm đấm mấy người vẫn không thể đọ sức với anh ta, những người thuộc dạng hỗn hợp không tài giỏi anh ta vốn không để mắt.

Cú đá xoay người rất đẹp, anh vẻ mặt vô cảm, hung hãn giẫm lên cánh tay người đang có ý đồ đánh lén, nghe thấy thanh âm thảm thiết của anh ta, xương cốt "răng rắc" gãy.

Toàn thân Nhiễm Nhiễm run rẩy, hoảng sợ co rúm người bên cạnh Thẩm Tư Á, cẩn thận kéo tay áo Thẩm Tư Á.

"Chị Thẩm, bọn họ… là ai vậy?"

Thẩm Tư Á lo lắng quan sát trận chiến, cơ thể cô căng thẳng, những ngón tay dốc sức nắm chặt thành nắm đấm, nghe Nhiễm Nhiễm hỏi cô ngẩn người ra, có chút phân tâm.

Nhiễm Nhiễm hỏi về thân phận của nhóm người Giang Diệc Đình.

Thẩm Tư Á không nói gì, trong ánh mắt phân tâm của cô, thoáng thấy có người giơ ống thép định đánh lén phía sau Giang Diệc Đình, anh ta còn đang vướng víu với ba người bên cạnh, Giang Diệc Đình thân mình lo còn chưa xong, hai chân bị bọn họ trói lại, căn bản không còn chỗ tránh.

Thẩm Tư Á đầu óc nóng lên, bỗng mở to mắt, nhảy ra khỏi xe chạy về phía anh ta.

Giang Diệc Đình nghe âm thanh bị bóp nghẹt từ phía sau lưng, theo sau là tiếng âm thanh những vật nặng rơi xuống đất, lúc này, trong lòng run rẩy, anh ta cứng đơ xoay người lại, nhìn thấy người phụ nữ làm mình giận dữ đang nằm ngã xuống đất, chất lỏng màu đỏ phía sau đầu từ từ tuôn ra, hòa trộn với màu đỏ rượu trên lọn tóc.

Bên cạnh cô, người đàn ông đang cầm ống thép dường như cũng bị chấn động một chút, một cái nhìn điên cuồng khát máu, anh ta sững sờ nhìn những gì vừa mới trải qua, trong nháy mắt bị chấn động bởi khuôn mặt rải đầy những đám mây đen của Giang Diệc Đình, anh ta nắm chặt ống thép trong tay, vô thức lùi lại hai bước.

"Chị Thẩm!" Nhiễm Nhiễm đau lòng hét lên, vừa xuống xe đã bị té xuống đất, Cố Nhĩ Tư và nhóm người của họ vừa mới thoát khỏi phiền toái của bọn họ trở lại bên xe.

"Đừng để cô ta xuống xe." Cố Nhĩ Tư liếc nhìn Nhiễm Nhiễm, đem theo người sang hỗ trợ Giang Diệc Đình.

Giang Diệc Đình vừa trở mình, lập tức đá bay người đàn ông làm hại Thẩm Tư Á, giữa chừng đã ngồi trước mặt cô.

Dòng máu tươi nhuộm đỏ cả gáy Thẩm Tư Á, sắc mặt cô nhợt nhạt, sọ não bị đập vỡ một mòm nhỏ, máu không ngừng tuôn ra.

Cô cảm giác đầu đau như sắp nổ tung, cái cổ nong nóng, lờ mờ ngửi thấy mùi máu, trong ánh mắt mơ hồ,

khuôn mặt mỉa mai châm biếm Giang Diệc Đình không còn nữa, khuôn mặt anh ta đột nhiên trắng bệch đáng sợ.

Trong lúc mơ hồ, cô dường như nhớ đến lúc còn học trung học, lúc đó cô vừa mới 15 tuổi, còn anh… chỉ mới 17 tuổi, khóe miệng anh phủ lên một nụ cười ấm áp, anh thích hôn lên má cô một cách tình tứ, khe khẽ bên tai cô những lời nói tâm tình…

Anh ta có thể không phải là một người đàn ông tốt nhất, nhưng lại là cả thanh xuân của cô, luôn kiên trì mong chờ cô.

Ý thức từ từ tan đi, ngón tay cô run rẩy, muốn giơ tay lên vỗ về khuôn mặt đó, có lẽ… đây là lần cuối cùng…

Lần tiếp xúc này rất phức tạp, trong lòng cô hiểu rõ, choáng váng, cô đã không còn sức lực để chống cự, tay cô chỉ có thể hạ xuống.

Giang Diệc Đình lập tức ôm lấy cô, tay anh ta dường như đang run rẩy, tay trái đỡ sau đầu cô, cảm giác máu đang tuôn không ngừng trên tay, sức sống của cô một chút cũng tan biến hết rồi.

"Sẽ không có chuyện gì đâu, tin tôi, chúng ta sẽ đến bệnh viện…" Giang Diệc Đình ôm cô chạy về phía xe.

Bên tai cô là thanh âm dịu dàng của Giang Diệc Đình dường như đang run rẩy, anh đang sợ hãi sao?

Nhận thức được điều này, Thẩm Tư Á muốn chống cự cũng không được, cảm thấy cơ thể mình có chút lắng xuống, cô cử động ngón tay cũng không còn sức.

Vù vù bên tai một trận âm thanh kỳ lạ, hơi thở mệt nhọc, cô cảm thấy rất mệt, có vẻ như thiếp đi…

"Xin… lỗi…"

Ánh mắt mơ hồ rơi lệ, tình cảnh mờ nhạt trước mắt đan xen nhau, không phân rõ trắng hay đen, chìm vào mớ hỗn độn.

Nếu năm đó cô không dồn ép anh ta quá mức, không ngừng cãi vã với anh ta, bọn họ sẽ không chia cách nhau 8 năm, anh ta cũng sẽ không biến thành bộ dạng như bây giờ.

Là lỗi của cô, tại sao cô không để anh trở thành người đàn ông lí tưởng của mình chứ?

Những năm gần đây cô không ngừng chất vấn bản thân rằng, nếu anh đi theo sự kỳ vọng của cô, vậy anh… vẫn là anh chứ?

Những gì lúc đầu cô thích, chỉ là chàng thiếu niên trong quán bar đó, nụ cười thanh tú, giống như những vì sao trên bầu trời, cặp mắt anh ta trong suốt như ngọc lưu ly, đắm chìm trong ánh đèn rực rỡ náo nhiệt. Anh ta nói rằng: "Người phụ nữ của em không hiểu chuyện, đắc tội với anh Hải, nể mặt đứa em trai kém cỏi này, anh Hải đừng tính toán nhé, rượu đêm nay uống, em trai mời."

Thanh âm người thiếu niên trầm thấp, giống như một đứa con gái đỏ bị chôn vùi dưới đất 100 năm, khai phong liền tung bay dào dạt hương thơm, đôi môi mỏng gầy dập dềnh cười nhẹ, như hoa đào tháng ba, bị mê hoặc bởi ánh mắt.

"A Cố, qua đây mở xe!" Giang Diệc Đình hét lên, chăm chú nhìn người phụ nữ đang ôm trong lòng, dường như sợ rằng trong chớp mắt cô hoàn toàn tan biến đi.

Tay cô lạnh thấu xương, nhiệt độ toàn thân cũng dần dần hạ xuống.

Cố Nhĩ Tư nhìn khuôn mặt anh ta thấp thoáng hiện lên vẻ điên cuồng, nhiều năm như vậy, vẫn như lần đầu tiên, anh ta hiểu rõ… nếu tối nay Thẩm tiểu thư không sống nổi… chỉ e rằng cả con đường đen tối này từ đây sẽ không yên ổn, anh ta sẽ đem cả con đường đen tối này để trút căm phẫn…

"Đừng để bọn họ chết!" Cố Nhĩ Tư lạnh lùng căn dặn, nhanh chóng chạy về phía chiếc Jaguar.

Thẩm Tư Á không biết bản thân như thế nào, trong giấc mộng kỳ quái, thời gian không gian đang hỗn loạn, cô run rẩy hồi tưởng lại thời gian lúc còn trung học, giống như người yêu ở bên cạnh, bạn thân nương tựa vào nhau, ngày ngày tự nhiên không có gì trói buộc.

Nhưng đột nhiên, tình hình biến đổi, bức tranh chuyển hướng, cô tự thu mình trong góc tối, mỗi tế bào trong cơ thể như đang kêu gào, rất khó chịu, cô quằn quại lăn ra mặt đất, cần ngay một thứ gì đó để lấp đầy khoảng trống trong cơ thể.

Cái thứ cảm giác này rất quen thuộc, như cô đã từng muốn thoát khỏi cơn ác mộng không thể vứt bỏ đó.

Cô nhìn thấy ánh sáng soi rọi trên mặt đất, thùng carton được phủ bằng bột màu trắng, cô lao về phía trước, cô cần cocaine để giảm đau cho cơ thể…

"Thẩm Tư Á! Tôi thật thất vọng về cô!"

Diệp Bạc Hâm đột nhiên xuất hiện, cô bại liệt dưới đất, khóc không thành tiếng, "A Hâm, cô đừng bỏ tôi! Nếu ngay cả cô cũng không quan tâm tôi, vậy thì tôi không còn cái gì nữa rồi!"

Sau đó ý thức trở lại, bên tai thấp thoáng có tiếng động, khi thì rõ ràng khi thì mờ nhạt, muốn mở mắt to ra lại cảm giác dường như mí mắt đang chịu phải trọng lượng nghìn cân.

Cảm giác tựa như bị ai đó nhấc mình lên, đưa vào trong xe, lờ mờ nghe thấy thanh âm bánh xe trượt trên mặt đất, cùng với tiếng hét "Bỏ ra!", tay bị trói chặt, ánh sáng phía trước thoáng vụt qua.

"Bộ não của bệnh nhân bị tổn thương nghiêm trọng, mất máu quá nhiều, cần phẫu thuật ngay lập tức, người nhà bệnh nhân ở bên ngoài, không được vào trong" Ngón tay bị nới ra, hơi ấm cũng dần tan đi.

164. Chương 164

Trang trại vùng ngoại ô, một chiếc Audi trắng lao đi trong màn đêm. Cột đèn hai ven đường vun vút lướt qua, bầu trời lác đác những vì sao.

Diệp Bạc Hâm dừng xe trước một căn biệt thự riêng biệt, cánh cổng sắt chạm trổ đen từ từ rẽ ra hai phía, người quản gia tuổi đã cao nhận ra chiếc xe, mặt tức thì tươi cười.

"Tiểu thư, muộn thế này rồi mà cô còn đến?"

Diệp Bạc Hâm đánh xe vào, khóa cửa xe, quản gia nheo mắt cười tiến lên đón. Lâu rồi không gặp, ông vui mừng thấy rõ, lại tự hỏi đã gần mười giờ rồi, sao cô lại đến vào giờ này.

"Cháu đến thăm ông ngoại." Diệp Bạc Hâm ngẩng đầu nhìn lên gác, thấy phòng ông ngoại ở tầng hai không sáng đèn: "Ông ngoại ngủ rồi ạ?"

Quản gia gật gù, theo Diệp Bạc Hâm vào trong.

"Cụ có tuổi rồi, sức khỏe không được như trước. Bác sĩ dặn buổi tối nên hạn chế thức đêm. Mấy năm trước ngày nào cũng mải mê lo việc công ty, không có thời gian nghỉ ngơi. Giờ thì đỡ rồi, công ty đã có đại tiểu thư tiếp quản, cụ nhàn đi nhiều, bây giờ ngày nào cũng rảnh rang, có thời gian là đi dạo ngoài trang trại, thi thoảng không việc gì lại đọc sách."

"Tiểu thư, để tôi đi lấy trà cho cô nhé." Quản gia nói xong, liền quay người vào bếp.

Diệp Bạc Hâm kéo ông lại: "Không cần lách cách đâu ông Dư. Cháu lên thăm ông ngoại, muộn thế này rồi, ông cũng đi nghỉ sớm đi thôi."

Tính ra, đã ngót nghét ba tháng Diệp Bạc Hâm chưa đến thăm ông ngoại. Ông cụ bước sang tuổi già, sợ nhất là cô đơn, thường mong có con cháu quây quần bên mình. Nhưng con gái cả tiếp quản công ty, tất bật suốt ngày, con trai út lại ở doanh trại quanh năm suốt tháng không về nhà, có hai đứa cháu ngoại là năng đến chơi.

Tô Uyển vẫn thường khuyên ông cụ về ở cùng, nhưng cụ không nỡ xa trang trại rượu ở ngoại ô, mà người

đến cái tuổi này thường hay hoài niệm. Trại rượu có kỷ niệm về người vợ quá cố, nhất là căn biệt thự này năm xưa hai vợ chồng cùng mua sau khi tay trắng lập nghiệp, ba mươi năm ròng cả hai đều sống ở đây. Nơi này là gốc rễ của ông, ông không thiết đi đâu.

Nhà họ Tô ở nội thành, tiện cho Tô Uyển đi làm, hai đứa cháu đi học, đi công chuyện. Đôi bên không nài ép nhau, thế là ông cụ vẫn sống một mình ở ngoại ô.

Cửa phòng khép hờ, Diệp Bạc Hâm bước vào, cụ đang nằm trên giường, tấm chăn xô lệch. Điều hòa để nhiệt độ thấp, Diệp Bạc Hâm bèn lấy điều khiển chỉnh lên cao hơn, rồi dém lại chăn cho ông cụ. Nhìn cụ hồi lâu trong bóng đêm, cô mới quay người ra ngoài.

Xuống nhà, quản gia vẫn ngồi tại phòng khách, thấy cô xuống, tức khắc đứng dậy.

"Tiểu thư, muộn rồi, cô định về luôn à?"

Diệp Bạc Hâm lắc đầu: "Cháu ra vườn rượu đã."

Quản gia thấy sắc mặt cô không được tươi, người bước đi liêu xiêu. Ông liền nhận ra tâm trạng của Diệp Bạc Hâm không được vui, mặt cười gượng gạo, tuy không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng ông cũng không nhiều lời.

"Tiểu thư, để tôi dẫn cô ra?" Rời cửa, quản gia trông về đằng xa, vườn rượu vẫn sáng choang đèn điện, nghĩ bụng để cô một mình đi trong đêm không an toàn, dẫu rằng cả khu này chỉ có vườn rượu và tòa biệt thự, trị an khá đảm bảo.

"Không cần đâu, ông Dư. Ông mau về nghỉ ngơi, con đường này từ bé đến lớn, cháu đi mòn rồi, cũng chả phải lần đầu đi đêm." Quản gia không nài được cô, đành chiều theo ý cô vậy.

Trang trại rượu chiếm diện tích rộng, cách biệt thự tầm trăm mét đổ lại, buổi tối vẫn có công nhân lên men, trong xưởng đèn đóm sáng trưng.

Thời đại máy móc phát triển, rất nhiều trang trại đã đưa máy móc vào sử dụng trong quá trình lên men rượu, hiệu quả cao mà vốn lại thấp, nhưng rượu ủ ra lại mất đi phần nào mùi vị nồng nàn. Trang trại rượu Nhuệ Dương chỉ là một phần nhỏ thuộc tập đoàn Tô thị, ông cụ không kì vọng trại rượu có thể kiếm được lời, chỉ như tiếp nối truyền thống tay nghề của tổ tông để lại. Thế nên trang trại rượu Nhuệ Dương đến nay vẫn lên men thủ công, công thức là bí kíp từ mấy chục năm trước.

Chính vì Nhuệ Dương một mình một kiểu, nên chất rượu lên men thủ công mới đặc sắc như ngày hôm nay, trở thành nhãn rượu yêu thích của giới tài phiệt.

Từ xa đã ngửi thấy mùi rượu thơm nồng, Diệp Bạc Hâm có thể nói là từ nhỏ tới lớn, trưởng thành trong trại rượu, ngửi mùi rượu thôi là tâm trạng đã thư thái sảng khoái rồi.

Đêm nay không nơi để đi, bèn nhớ đến trại rượu, có lẽ rượu sẽ gúp cô xoa dịu vết thương lòng.

"Tiểu thư, lâu rồi mới thấy cô ghé qua, đêm nay lại đến lấy rượu à?" Một chú từ phòng bảo vệ đánh tiếng chào. Công nhân ở đây không nhiều, tầm trên dưới ba chục người, đa phần đều quen mặt Diệp Bạc Hâm.

"Vâng, lâu rồi không đến, hôm nay ở lại đây, cháu xuống hầm rượu đã." Diệp Bạc Hâm gượng cười.

Hầm rượu chia làm ba tầng, mỗi tầng trưng bày rượu cất trong chai, càng đi xuống sâu, niên đại rượu càng cao, mùi càng nồng.

Diệp Bạc Hâm đi một mạch xuống tầng cuối cùng, tay lúc lắc chùm chìa khóa. Chọn một chai rượu nho độ tuổi chục năm, cô ngồi bệt dưới đất, lưng dựa vào giá kê, ngửa cổ tu một hơi.

Nửa tiếng sau, mặt cô đỏ bừng, trên sàn lăn lóc ba chai rỗng, mà cô vẫn chưa say, ý thức hẵng tỉnh táo. Càng uống càng bức bối, trong đầu vẩn vương hình ảnh một người, đau đớn đến tưởng chừng nghẹt thở.

Ai nói uống say sẽ xua tan phiền não?

Vì sao cô uống không say?

Bấy giờ, điện thoại trong túi xách tay vất chỏng chơ ở bên, rung lên bần bật. Cô nheo mắt, ngửa cổ làm một hơi, phì cười, mặc kệ.

Anh ta thấy cô gọi liên tục vào số của anh ta như đòi mạng, mà không thèm nhấc máy, giờ gọi lại chắc?

Tiếc thay… bây giờ cô không muốn bắt máy, không muốn bị làm phiền.

Cô không bắt máy, đầu bên kia điện thoại vẫn nhẫn nại gọi, hết cuộc này đến cuộc khác, ngừng rồi lại tiếp, tiếp rồi lại ngừng.

Cô thấy bực bội khó chịu, bên tai là tiếng ù ù, buốt óc.

Diệp Bạc Hâm nhăn nhó, vơ lấy túi xách, nheo mắt toan tắt máy, liếc thấy hàng số xa lạ nhấp nháy trên màn hình, ngón tay khựng lại, ánh sáng xanh phản chiếu trên gò má cô.

Không phải anh ấy… thì ra mình cũng hy vọng…

"A lô…" Diệp Bạc Hâm tu thêm một hơi rượu, giọng lấp đầy vẻ khó chịu, đi liền tiếng ực ực truyền đến đầu dây bên kia.

Đầu dây bên kia im phăng phắc, hiển nhiên là không hiểu tiếng ực ực ấy là thứ tiếng gì.

"Cô đang làm gì thế?"

"Uống rượu." Diệp Bạc Hâm khoan khoái mặt mày, và cũng không bận tâm đầu kia là ai.

"Ha! Nửa đêm uống rượu? Hưởng thụ gớm nhỉ." Đầu dây bên kia vẳng lại tiếng cười giễu cợt. Diệp Bạc Hâm bên này lại im lìm. Bên kia ngưng một lúc, rồi bỗng ngao ngán nói: "Là tôi đây."

"Ừ." Diệp Bạc Hâm cũng cảm thấy mình vô duyên, nghe giọng rõ quen, mà không nhớ nổi là ai, thế mà nhất định không dập máy.

"Ừ? Cô biết tôi là ai?" Đầu dây bên kia tỏ ra ngạc nhiên, anh dám khẳng định cô không có số của anh, trừ phi nhận ra nhau nhờ giọng nói.

Diệp Bạc Hâm uể oải thở hắt ra một tiếng, vất chai rượu đi, lại vươn tay rút một chai từ quầy rượu đằng sau.

Phải biết rằng, rượu từ trang trại Nhuệ Dương không bán rộng rãi bên ngoài thị trường, trừ trường hợp có quen biết mới mua được. Rất nhiều đại gia muốn thưởng thức rượu Nhuệ Dương tuyệt đỉnh tiếng tăm, mà không có cơ hội. Nếu họ biết được, con ranh con này coi thứ rượu thượng hạng kia như nước lã để mà nốc lấy nốc để, chắc sẽ uất chết mất.

"Không biết."

"Không biết thì ừ cái gì?" đầu dây bên kia như muốn găng với cô.

Diệp Bạc Hâm nấc cụt, bụm mũi nói: "Anh là người gọi, anh tìm tôi có việc, thì anh phải tự xưng danh chứ."

"Ha!" Đầu dây bên kia cười khảy, cũng không buồn vòng vo nữa. Anh nên cảm thấy may mắn vì người phụ nữ cảnh giác như Diệp Bạc Hâm vì có tí rượu vào người, nên mới không thẳng tay dập điện thoại của anh: "Tôi là Giang Diệc Đình đây. Cô đến bệnh viện Nhân Ái ngay."

Diệp Bạc Hâm thoáng sững sờ, không nghĩ là anh ta. Nhưng mà Giang Diệc Đình tìm cô có chuyện gì, giữa họ có giao lưu gì đâu? Nhẽ nào chuyện lần trước bại lộ nên tìm cô tính sổ.

"Đến bệnh viện làm gì? Anh bị người ta đánh à? Thế thì không nên tìm tôi, tôi không phải bác sĩ, không cứu được anh đâu."

Giang Diệc Đình xì một tiếng, giọng điệu buồn cười cất lên: "Cô chỉ mong tôi có thế thôi à?"

Diệp Bạc Hâm cười khảy, mắt mày cong cong: "À, thế thì tôi chúc anh trọn đời may mắn, bình yên vô sự bách niên giai lão, ở biệt thự đi xe sang, mỹ nữ quây quần, tiền tiêu mấy đời không hết nhé."

Ai chả thích nghe lời hay ý đẹp. Nghe vậy, Giang Diệc Đình phá lên cười sảng khoái.

"Chẹp, chả có thành ý gì cả. Giờ tôi đã ở biệt thự, đi xe sang, tiền tiêu mấy đời không hết rồi. Nhưng câu bình yên vô sự bách niên giai lão ấy mà, hơi khó đấy. Người trong hai giới hắc bạch ngày nào cũng nhăm nhăm chém tôi nhiều như cá diếc qua sống ấy."

Diệp Bạc Hâm xoa thái dương, không muốn dông dài với anh ta nữa: "Muộn thế này gọi cho tôi, là để khoe mẽ à? Giang đại gia hơi bị nhạt đấy nhỉ?"

"Ha! Quên béng mất việc chính, Thẩm Tư Á đang ở bệnh viện Nhân Ái, cô có muốn đến thì đến."

Nói xong, Giang Diệc Đình cúp máy, còn Diệp Bạc Hâm thì biến sắc mặt, rủa một câu. Gã Giang Diệc Đình này, bao nhiêu năm rồi, vẫn không sửa được cái tính đùa dai. Nói bao lâu như thế, mãi hắn mới nói vào trọng điểm.

Diệp Bạc Hâm vội vã đến bệnh viện, lúc ấy đã gần mười một giờ, xe trên đường thưa thớt hẳn.

Bên ngoài bệnh viện rít lên tiếng phanh xe "Kíttt" giữa màn đêm vắng, nghe mà rợn gai ốc.

Chiếc xe Audi trắng lướt sát qua mấy thanh niên vừa bước ra từ phòng cấp cứu của bệnh viện. Cô quẹo tay lái, xe chếch đi một hướng, rồi phanh lại.

"Mẹ kiếp! Đứa nào? Có biết lái xe không, đui mù à? Xe nhằm thẳng người ta vào phi vào, may bố mày cao số, không tối nay bỏ mạng ở đây rồi?" Người thanh niên suýt bị đâm đang oang oang chửi, mặt cáu bẳn, xắn tay áo lao về chiếc xe vừa đỗ ở bên. Mấy người đi cùng hiển nhiên cũng hú hồn, tai bay vạ gió, ai mà chẳng nổi khùng?

"Này! Ra đây mau! Đừng tưởng trốn trong xe mà xong, bố mày hôm nay mà không dạy được cho mày một bài về luật lệ giao thông, thì phí cả cái bằng lái xe." Người thanh niên mặc vest đập cửa sổ, khom người nhìn qua ô cửa đen ngòm.

Trong lòng Diệp Bạc Hâm đang ngay ngáy lo cho Thẩm Tư Á, cú điện thoại của Giang Diệc Đình chẳng nói rõ đầu cua tai nheo. Dọc đường cô gọi lại, rốt cuộc điện thoại của anh ta luôn trong tình trạng báo bận.

Đèn đường khúc này bị xịt, cô cũng không thấy rõ người đi bộ. Suýt thì gây tai nạn. Lồng ngực phập phồng, tay cầm vô lăng còn run rẩy. Nghe tiếng có người gõ cửa xe, cô ổn định tâm trạng, hít thở sâu, bấy

giờ mới nhìn ra ngoài.

165. Chương 165

Diệp Bạc Hâm hạ cửa kính xe xuống, gương mặt nhợt nhạt, bờ môi hẵng run lập cấp, đôi mắt hoe hoe đỏ, khiếp đảm.

Người gõ cửa sổ hiển nhiên cũng không ngờ lái xe là con gái, mặt thoáng kinh ngạc, lại thấy cô ta mặt mày xám ngoét, có vẻ cũng khiếp đảm. Một đấng trượng phụ như anh, lẽ nào lại chấp nhặt đàn bà con gái. Anh ta vốn định mắng Diệp Bạc Hâm vài câu rồi toan quay người đi.

"Lần sau lái xe cẩn thận vào, đừng có mà phăm phăm, may mà hôm nay không bị làm sao, bằng không cô ăn đủ với tôi." Anh ta hằn học dọa, những người đi cùng anh ta cũng đứng xung quanh, để hòng ra uy. Diệp Bạc Hâm chỉ nín lặng, nghe họ mắng nhiếc.

Đường bên này, đèn điện tối mù, Diệp Thiên Dịch vừa nghe điện thoại, bấy giờ mới quay người ra, thấy Diệp Bạc Hâm đẩy cửa xuống, mặt nhợt nhạt đứng trước mấy gã đàn ông thân cao mét tám.

"Chị, sao chị lại ở đây?" Diệp Bạc Hâm hẩy mấy gã đang vây lấy cô. Mắt liếc nhìn chiếc xe màu trắng sau lưng, nhìn xuống biển xe, mặt liền sa sầm: "Chị, vừa rồi lái xe như điên là chị đấy à? Chị làm cái gì thế, suýt thì tai nạn."

Diệp Bạc Hâm mím môi, gặp Diệp Thiên Dịch ở cổng bệnh viện thế này, quả là ngạc nhiên với cô. Nhưng nhờ phúc của Tô Uyển mà cả hai chị em cô tự do quen rồi, lang thang bên ngoài không về nhà cũng chẳng ai mắng.

"Muộn thế này, em đến bệnh viện làm gì?" Diệp Bạc Hâm nhìn những người khác, đều đóng bộ vest, không gióng bọn công tử ăn chơi bình thường.

"À… em…"

Diệp Thiên Dịch chột dạ gãi đầu, anh chàng mới rồi còn mắng Diệp Bạc Hâm lại sượng sùng ra mặt, mắt láo liên liếc nhìn Diệp Bạc Hâm, thì thầm hỏi Diệp Thiên Dịch.

"Mọe, đấy là chị ông à? Sao chưa bao giờ nghe nói ông có chị gái? Đúng là không đánh thì không quen, thôi người nhà mình, bỏ qua thôi nhỉ?"

"Lượn ngay, ai là người nhà ông?" Diệp Thiên Dịch hất văng cánh tay khoác trên vai mình, mặt khinh bỉ: "Ông vừa chửi chị tôi, tôi còn chưa tính sổ đấy."

Người kia xoa mũi, những đứa xung quanh gặp chị của Diệp Thiên Dịch, cũng cười xuề xòa chào hỏi.

"Chị, chị đừng chấp bọn em, bọn em tùy nóng nảy nhưng không cố ý đâu."

"Đúng rồi, mới rồi chắc làm chị sợ lắm?"

"Ông xem, tại ông cả đấy, người ta là con gái, ông cũng không tích đức cái miệng, giờ đâm đầu vào chỗ chết chưa?"

"Biến ngay, mấy bố dạt ra một bên cho tôi, ai là chị mấy ông?" Diệp Thiên Dịch thấy cả lũ xúm xít, Diệp Bạc Hâm lại không hé tiếng, mặt lo lắng sốt ruột, liền xua lũ bạn đi.

Ngửi thấy trên người Diệp Bạc Hâm thoang thoảng mùi rượu, Diệp Thiên Dịch hít hà, mặt sa sầm:

"Chị, chị điên à? Xe lao như bay, lại còn uống rượu? Chị chán sống à?"

Diệp Bạc Hâm lạnh lùng nhìn em trai, ấn khóa điện trên tay, chốt cửa xe lại.

"Em ở đây làm gì thế?"

"À, bạn của em bị chấn thương, nên đến thăm."

"Bạn nào? Rõ ràng ông đánh nhau, làm con nhà người ta nhập viện, mới đền tiền viện phí để ếm chuyện xong." Bạn của Diệp Thiên Dịch thò đầu ra, bán đứng anh em chỉ bằng một câu nói.

"Này! Tôi bảo, cái mồm ông đừng có mà phỉ báng như thế nhé?" Diệp Thiên Dịch chột dạ len lén liếc nhìn sắc mặt Diệp Bạc Hâm, thấy cô nhíu chặt mày, cậu tức quà bèn quay ra mắng người kia.

Cậu trai kia vừa né đòn tấn công của Diệp Thiên Dịch, vừa hất cằm nói: "Đừng đùa nữa, chị gái ông đi rồi kia."

Diệp Thiên Dịch ngớ người, vội vàng dặn dò mấy câu rồi đuổi theo.

"Ấy, chị, chị đi đâu thế?"

Diệp Bạc Hâm đanh mặt, bước vào đại sảnh bệnh viện nồng mùi thuốc khử trùng. Mười một giờ đêm, trong bệnh viện vẫn còn rất nhiều người đợi được khám. Y tá đi đi lại lại.

“Thẩm Tư Á bị thương, chị đi xem thế nào.”

“Em cũng đi với.”

…

Tòa nhà khám bệnh, trước cửa phòng cấp cứu, đèn trong phòng mổ vẫn sáng, cách một lớp cửa, bên ngoài lặng thinh không tiếng động.

Diệp Bạc Hâm lê bước chân, hai tay run run.

Chuyện gì xảy ra với Thẩm Tư Á, vì sao lại nằm trong phòng cấp cứu?

Cô đưa mắt nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng Giang Diệc Đình đâu. Thẩm Tư Á giờ này sống chết thế nào còn chưa rõ, mà anh ta gọi cho cô mỗi cuộc điện thoại, xong rồi bỏ đi?

“Có chuyện gì thế?” Diệp Bạc Hâm bước đến trước mặt cô gái đang thu lu trong góc tường, run lẩy bà lẩy bẩy. Cô gái vùi mặt vào đầu gối, tóc tai rũ xuống che khuất hai bên má.

Nghe tiếng nói, cô gái ngẩng đầu lên, mặt giàn giụa nước mắt, đôi mắt vẫn còn nguyên vẻ sợ hãi. Thấy Diệp Bạc Hâm lạnh lùng đứng trước mặt, nhìn xuống mình, cơ thể cô gái run rẩy, lập tức lắc đầu nguầy nguậy, ngón tay bấu chặt vào vải quần.

“Chị… chị là ai?” Chuyện xảy ra đêm nay thực sự vượt ngoài phạm vi chịu đựng tâm lý của Nhiễm Nhiễm, nhất là mới rồi thấy chị Thẩm toàn thân bê bết máu, thậm chí quần áo của người đàn ông bế chị ấy, cũng toàn là máu…

Diệp Bạc Hâm thấy cô gái như vậy, lòng càng nơm nớp, bèn ngồi xuống trước mặt.

“Chị là bạn của Thẩm Tư Á. Bây giờ em phải nói cho chị biết, Tư Á bị làm sao? Vì sao lại bị thương?” Diệp Bạc Hâm phải vận dụng bằng sạch sự nhẫn nại, mới có thể dằn được giọng run run.

Nhiễm Nhiễm ngơ ngác nhìn cô, như đang đắn đo lời cô có mấy phần là đáng tin. Ánh mắt cảnh giác khiến Diệp Bạc Hâm nghe lòng lạnh toát.

“Em… em không biết.” Có vẻ, cô gái thấy bất an trước ánh mắt của Diệp Bạc Hâm, liền hoảng hốt lảng tránh ánh mắt dò hỏi của cô. Cầm tì trên đầu gối, hoảng loạn nói: “Máu… nhiều máu lắm… chị ấy đổ nhiều máu, đầu… bị đập… sứt to… huhu…”

Nhiễm Nhiễm khóc nấc lên, Diệp Bạc Hâm không nghe được gì, dựa vào tường đứng dậy, song lại loạng

choạng, mặt cắt không còn giọt máu.

Diệp Thiên Dịch liền vội vàng đỡ lấy, dìu cô ngồi xuống hàng ghế.

"Chị, chị đừng lo, em thấy cô ấy quá hoảng sợ, nên nói nhảm thôi, lời không đáng tin. Bây giờ y học phát triển, không có chuyện gì đâu, hơn nữa Nhân Ái là bệnh viên tư, mất nhiều tiền mời bác sĩ từ nước ngoài về, thiết bị lại tiên tiến, chị Tư Á sẽ ổn thôi."

Ngón tay Diệp Bạc Hâm cào vào tóc, đau đớn nhăn mày. Hết chuyện của Tập Vị Nam lại đến chuyện của Thẩm Tư Á, cũng chỉ trong mấy tiếng đồng hồ, cuộc đời cô đã xảy ra những biến hóa khó tưởng. Nếu Thẩm Tư Á có mệnh hệ nào, cô phải làm sao?

Cô và Thẩm Tư Á quen nhau từ thời cấp II, cuộc sống chỗ nào cũng có bóng dáng Thẩm Tư Á. Cô từng một tay vực Thẩm Tư Á dậy từ vực thẳm, giờ... thấy cô ấy nằm trên bàn mổ, cô lại lực bất tòng tâm...

"Ha! Đến nhanh đấy nhỉ?" Giang Diệc Đình tay cầm điện thoại, bước ra từ đầu bên kia hành lang.

Khuỷu tay vắt áo vest đen, sơ mi trắng ôm lấy cơ thể thon gọn, lồng ngực và vạt áo sũng máu, tay áo xắn lên bắp, tóc tai bù xù, nom nhếch nhác, bệ rạc, nhưng khóe miệng vẫn cười khảy ngông nghênh.

Vệt máu trên áo sơ mi đã khô, song vẫn rợn mắt, khiến người ta rùng mình. Anh ta thả áo khoác xuống lưng ghế, tay phủi áo sơ mi trên người, miệng lẩm bẩm: "Chẹp, bận đến tận bây giờ, đến quần áo cũng không kịp thay, rõ bẩn."

Đấy là máu của Thẩm Tư Á mà anh ta lại chê là bẩn.

Diệp Bạc Hâm run lên bần bật, trừng đôi mắt đỏ hoe, móng tay bấu vào cánh tay Diệp Thiên Dịch. Diệp Thiên Dịch đau quá ré lên, cậy bàn tay cô ra.

"Giang Diệc Đình, Thẩm Tư Á còn đang nằm trong, sống dở chết dở, nguy hiểm tính mạng rình rập, mà anh không ở ngoài chờ, anh đi đâu làm gì? Tôi gọi cho anh nhưng máy anh lúc nào cũng bận. Cô ấy có mệnh hệ nào, anh có đền được không?"

Diệp Bạc Hâm đứng phắt dậy, cười gằn nhìn Giang Diệc Đình.

Giang Diệc Đình hơi sững ánh mắt, liếc nhìn phòng phẫu thuật đang sáng đèn, nhếch môi, bật cười.

"Cái mạng đểu của tôi dĩ nhiên không đủ đền. Nhưng mà này, vì sao tôi phải trông cô ta, tôi có nghĩa vụ ấy không? Diệp Bạc Hâm, nhớ kỹ, tôi và cô ta không liên quan gì với nhau. Đưa đến bệnh viện là đã tận tình lắm rồi."

"Giang Diệc Đình! Anh…" Diệp Bạc Hâm nén cơn bực trong lồng ngực, nhìn Giang Diệc Đình, mắt đanh lạnh: "Tôi từng cảnh cáo anh, không được lại gần cô ấy, vì sao anh không nghe? Bây giờ cô ấy nằm trong kia, anh mãn nguyện rồi chứ? Các người vốn thuộc hai thế giới khác nhau, tám năm trước còn có thể ở bên nhau, nhưng bây giờ… anh nhìn lại mình đi, anh đang làm gì? Giữa hai người là tám năm cách biệt! Tám năm! Làm sao vượt qua được?"

Nước mắt ứa khóe mi, Diệp Bạc Hâm hít vào thật sâu, quệt nước mắt, nhìn hằm hằm vào Giang Diệc Đình.

"Tư Á nói đúng, anh là kẻ khốn nạn, ai ở với anh người đấy xui xẻo! Anh đừng nói với tôi, hôm nay cô ấy gặp nạn là nhờ anh. Tuy Tư Á thẳng thắn, nhưng ít khi mích lòng ai. Nếu không phải vì anh, tôi không nghĩ ra ai lại đi báo thù cô ấy."

Giang Diệc Đình cười rũ rượi, người hơi ngả vào tường trắng, một chân chống đất, mũi chân dựng trên sàn. Nửa cười nửa không nhìn cô, vẻ như đang rửa tai lắng nghe.

Diệp Bạc Hâm cắn răng cắn lợi, nhìn ánh đèn phòng phẫu thuật, cảm thấy bất bình thay cho Thẩm Tư Á. Vì người đàn ông này mà chịu bao nhiêu khổ sở, nhưng gã lại phủi tay bỏ đi bặt tăm âm tín, tám năm trời không tin tức, bỏ lại sau lưng mọi lời thề ước hẹn.

Giờ đây, cô ấy nằm trong phòng phẫu thuật, còn gương mặt gã lại chẳng mảy may tỏ ra lo lắng.

"Giang Diệc Đình, trái tim anh là sắt đá đấy à? Anh có biết, năm xưa, sau khi anh mất tích, cô ấy đã có chuyện gì không? Anh không hiếu kì à?"

Ánh mắt Giang Diệc Đình đen láy. Từ lúc trở về, anh không có ý định hòa mình vào cuộc sống của cô ấy, nên không đi nghe ngóng tìm hiểu cuộc sống của cô những năm sau khi anh ra đi. Dù gì cũng là quá khứ, biết để làm gì?

"Có gì mà phải hiếu kì? Quá khứ là quá khứ, con người phải tiến về phía trước chứ, phải không?" Giang Diệc Đình cười lạnh nhạt.

Diệp Bạc Hâm siết nắm tay, lẳng lặng nhìn anh một lúc. Đôi mắt ấy bình lặng, cô không thấy được bất kỳ sự tò mò nào, chỉ có màu đen sâu thẳm, không rõ anh ta đang nghĩ gì.

Diệp Bạc Hâm cười gằn: "Anh không muốn nghe chứ gì? Thế thì tôi càng phải nói. Để tôi xem xem anh còn có lương tâm không. Thời gian anh mất tích, cô ấy luôn sống trong u ám, điên cuồng nhờ vả tìm anh, sợ anh có chuyện gì, sợ anh bị người ta chém chết ở xó xỉnh nào mà không ai hay biết. Cô ấy không thân với bố mình, mối quan hệ có thể nói là sống chết không thèm gặp mặt, nhưng để tìm anh, cô ấy không tiếc mình quay về cầu xin bố cô ấy. Anh biết ông ta nghe xong chuyện của anh, đã nói gì không? Ông ta nói Thẩm Tư Á sa ngã, qua lại với một đứa du côn, thì làm gì có tương lai, ông ta không giúp Thẩm Tư Á tìm người, để Thẩm Tư Á phải bỏ ý nghĩ ấy. Cô ấy sống vật vờ cả một thời gian giàu, nốc rượu, nghiện hút, những chuyện này… anh đều không biết hả?"

"Cô ấy khóc lóc nói với tôi. Cô ấy thấy hối hận, đáng nhẽ không nên ép anh, biết rõ anh là người thế nào, vì sao còn đòi anh phải thay đổi? Cô ấy bảo, hay là mình cũng trở nên sa đọa như anh, thì anh sẽ quay về, sẽ không bỏ cô ấy?"

Tất cả những thứ này… Giang Diệc Đình quả thực không biết.

Anh thảng thốt không nói nên lời, ánh mắt như dậy sóng dữ dội, cổ họng chát xíu, hấp hé môi. Âm thầm giấu đi những ánh nhìn khó nói đang vẩn vương trong mắt.

Lồng ngực Diệp Bạc Hâm thắt đau, thấy thần sắc anh ta chả có vẻ gì biến đổi to tát, liền nghiến răng nói tiếp: "Mẹ cô ấy mất năm cô ấy lên mười, người bố từ nhỏ yêu thương nâng niu con gái, thề hẹn sẽ yêu vợ cả đời, lại chỉ nửa năm sau khi mẹ cô ấy mất, tro tàn còn chưa kịp nguội, ông ta đã cưới con gái Bí thư thành phố. Họ có một đứa con trai, ông ta bị người phụ nữ kia xúi giục, vì tiền đồ mà vất bỏ con gái, không một lời thăm hỏi. Mụ ta không cho Tư Á bước qua cửa nhà, mới mười tuổi mà không khác gì trẻ mồ côi. Ở trường thì bị người ta gọi là con hoang, bị bạn học bắt nạt, bị giáo viên ghẻ lạnh. Còn bé mà đã trở nên nhạy cảm, cô ấy chỉ có thể biến mình thành cô gái hư, để không ai có thể bắt nạt được mình."

"Cô ấy chỉ muốn bảo vệ mình, thì có gì sai? Tư Á tưởng mình càng sa ngã, càng ngỗ nghịch thì bố cô ấy sẽ phải quản thúc, sẽ càng quan tâm nhiều hơn. Nhưng không! Ông ta chỉ càng thất vọng." Diệp Bạc Hâm cười gằn, mắt lấp loáng ánh lệ, tay chỉ vào Giang Diệc Đình.

"Chính anh! Anh cho cô ấy hy vọng, để cô ấy cảm nhận được ấm áp, rồi lại hủy hoại mọi thứ chỉ trong một đêm. Mọi tín ngưỡng của cô ấy đều sụp đổ. Chỉ yêu nhau có vỏn vẹn hai năm mà cô ấy đã không thể vượt qua được, suýt thì phát điên, tự sát."

Tiếng trách móc lạnh lùng của Diệp Bạc Hâm, như giáng những cú mạnh vào tim Giang Diệc Đình, trong đầu anh luẩn quẩn mòng mọng những chữ tự sát, nốc rược, nghiện hút. Sự quyết định của anh, chỉ thiếu điều hại một cô gái.

"Giang Diệc Đình, anh đã làm được gì cho Thẩm Tư Á? Lúc anh đánh nhau ở bên ngoài, cô ấy nơm nớp lo sợ, chỉ muốn kéo anh về lại con đường tử tế, thế thì có gì sai? Cô ấy sợ có một ngày thấy anh chết ở xó đường lạnh lẽo, không ai hốt xác. Sợ anh cũng rời bỏ cô ấy như mẹ mình. Nhưng còn anh, anh có quan tâm đến cô ấy không? Anh có biết cô ấy muốn gì không?"

166. Chương 166

Diệp Thiên Dịch nghi hoặc nhìn kỹ người đàn ông dáng vẻ ngang tàng. Người như anh ta, thường không để phụ nữ chỉ trích, nhưng anh ta lại không hề phản biện, khóe môi vẫn tủm tỉm, mắt đen lay láy. Vẻ nửa cười nửa không khiến người ta cảm giác rùng mình.

"Chị, chị bình tĩnh lại đã!" Diệp Thiên Dịch ôm vai Diệp Bạc Hâm, nhưng cô lại tức tối vùng ra, cười khảy nhìn Giang Diệc Đình.

"Anh mất tích đúng thời điểm chúng tôi bước sang học kì cuối lớp mười hai. Sợ ảnh hưởng đến việc học hành ôn thi của tôi, nên Thẩm Tư Á không nói gì với tôi cả. Ngày qua ngày vẫn thản nhiên như không, ban ngày theo tôi đến trường, nhưng lại gục xuống bàn ngủ suốt, tinh thần lúc nào cũng mệt mỏi. Sau đó tôi mới biết, cô ấy tưởng đó là lỗi của mình, nên mới khiến anh ra đi. Tối nào cũng đến những chỗ vũ trường quán bar tìm anh, nhưng anh lại bật vô âm tín. Còn tôi lại chả biết gì, cứ tưởng cô ấy mải chơi, nên ban ngày mới uể oải."

"Cho đến ba tháng trước kì thi, tôi mới nhận được điện thoại của cảnh sát, nói cô ấy là vị thành niên nghiện hút, bị giữ tại đồn, gọi tôi đến làm thủ tục, đưa cô ấy vào trại cai nghiện cho trẻ vị thành niên. Anh có biết, chính những thằng anh em khốn nạn từng kề vai sát cánh bên anh gạ gẫm cô ấy hút hít. Chúng mồm leo lẻo gọi cô ấy là chị dâu, nói dối rằng chúng có tin tức của anh, nên cô ấy hoàn toàn mất phòng bị, thế rồi sa lầy, đến khi nhận ra thì đã quá muộn."

"Bố cô ấy biết con gái mình nghiện hút, thì sợ cô ấy làm ô uế, bẽ mặt ông ta, liền dứt khoát đoạn tuyệt quan hệ, không thèm quan tâm thăm hỏi. Sau đó tôi thực chẳng còn cách nào khác, đành đưa cô ấy vào trại cai nghiện, nhưng ở trong đó, Thẩm Tư Á bị bắt nạt, dẫn đến tinh thần có phần bất thường. Tôi sợ cô ấy phát điên, mới đưa về. Đấy là thời kỳ quan trọng nhất để cai nghiện, mỗi lần cô ấy lên cơn, tôi đành phải nhốt cô ấy vào buồng ngủ. Hằng ngày ở bên không dám rời nửa bước. Anh có biết không, cô ấy từng gầy trơ xương, bao nhiêu lần nghĩ đến chuyện quyên sinh?"

Nhớ lại tháng ngày đen tối ấy, Diệp Bạc Hâm lại không đừng được rùng mình. Cô chưa từng nghĩ sẽ kể chuyện này cho Giang Diệc Đình, mà để quãng thời gian khó khăn ấy chôn vùi trong lòng. Như anh ta nói, tất cả là quá khứ, giờ nói ra để làm gì?

Nhưng… dựa vào đâu, Thẩm Tư Á suýt thì ra đi, còn anh ta lại chẳng hề hay biết gì? Dẫu chỉ để anh ta có tí tẹo nào là ăn năn, để cuộc đời anh ta không thể nào quên được, từng có một cô gái vì anh ta mà nghiện hút, vì anh ta mà tuyệt vọng với cả thế giới, mấy độ quyên sinh.

"Sau đó, cô ấy bỏ lỡ kì thi đại học. Cô ấy nói với tôi, cô ấy từng chết vì anh, coi như đã có lời đoạn tuyệt với quá khứ, từ nay về sau, cô ấy không vì anh mà làm những chuyện dại dột nữa. Phải rời bỏ mảnh đất đau khổ này, sau đó cô ấy chọn ra nước ngoài du học. Thẩm Tư Á từng ở nước ngoài bốn năm, trong suốt bốn năm đó, tôi không biết cô ấy ở nước nào. Thi thoảng nhận được bưu thiếp từ các nơi trên thế giới cô ấy gửi về. Lúc ấy tôi mới biết, Thẩm Tư Á không dễ dàng gục ngã, cô ấy vượt qua được.

"Nhưng anh đã đi rồi, thì sao không biến hẳn đi, vì sao còn về? Anh hại cô ấy chưa đủ thê thảm hay sao?" Tâm trạng Diệp Bạc Hâm mất kiểm soát, gần như hét vào mặt Giang Diệc Đình.

Giang Diệc Đình cúp mắt, tóc mái che đi đôi mắt đôi mắt đen. Đợi Diệp Bạc Hâm giải tỏa xong, anh mới nhướn mày nhìn cô. Trái ngược hoàn toàn với vẻ phẫn nộ khó kiềm chế của cô, anh ta tỏ ra bình thản, như thể những lời chỉ trích có thể khiến người khác nao núng của Diệp Bạc Hâm, với anh ta lại chả hề xi nhê.

Tiếng động ồn áo khiến y tá trực ban chú ý. Y tá trưởng tuổi hơn bốn mươi hằm hằm bước ra, trên tay hẳng bê khăng thuốc, nhìn Giang Diệc Đình đang ngả người dựa vào tường, nhăn mày, rồi quay ra Diệp Bạc Hâm.

"Đây là bệnh viện, cãi vã cái gì? Cô này, bạn bè người nhà cô gặp chuyện, tôi biết là cô lo lắng, nhưng cũng đừng đứng trước phòng cấp cứu mà ầm ĩ, ảnh hưởng đến các bác sĩ đang cấp cứu bên trong, sơ sẩy mất mạng thì cô có chịu được trách nhiệm không?"

"Haha! Chị gái, em xin lỗi, chị em tâm trạng đang bối rối, chị yên tâm, không cãi nữa, chúng em lập tức trật tự ngay." Diệp Thiên Dịch kéo tay áo Diệp Bạc Hâm, cười xòa xin lỗi y tá trưởng.

Thấy cậu có thái độ hòa hoãn, sắc mặt y tá trưởng mới dịu xuống. Lúc ngang qua người Giang Diệc Đình, chỉ vào áo sơ mi nhuốm máu của anh.

"Cái cậu này đang yên đang lành, để mình bẩn thỉu thế này. Trong bệnh viện nhiều vi khuẩn, cẩn thận kẻo bị truyền nhiễm, còn không đi thay áo đi, mặc áo dính máu không thấy khó chịu à?"

Y tá trưởng tiện thể đe luôn cả Giang Diệc Đình. Thấy anh ta dằn nén đến xanh mặt, Diệp Thiên Dịch ác ý, phá lên cười.

Mấy phút sau, Giang Diệc Đình thay bộ đồ sạch sẽ quay lại. Diệp Bạc Hâm dựa vào tường, hai tay thõng bên người, nghiêng đầu nhìn ánh đèn đỏ phòng phẫu thuật.

Thẩm Tư Á đã ra nông nỗi này rồi? Hay gọi điện cho bố cô ấy nhỉ?

Tuy quan hệ giữa cả hai đã đóng băng đến độ không thèm nhìn mặt lẫn nhau, nhưng mấy năm qua, ông ấy giấu Thẩm Tư Á, tạo quan hệ hậu thuẫn, âm thầm quan tâm con gái. Có khả năng, sự quan tâm ấy, phần nhiều là áy náy.

Bây giờ Thẩm Tư Á xảy ra việc này, dù ông ấy có sai thế nào đi chăng nữa, thì cũng là người thân duy nhất trên đời của cô ấy.

Diệp Bạc Hâm lấy điện thoại ra, nhưng sực nhận ra mình không có số điện thoại của bố Thẩm Tư Á.

Trên nền nhà bỗng xuất hiện một vệt bóng, Diệp Bạc Hâm thu điện thoại lại. Ngước mắt nhìn, thấy gương mặt của Giang Diệc Đình, cô bèn bực bội quay đi.

"Tôi bảo này, nữ thần, vừa nãy cô chưa gì đã chửi rồi? Sướng mồm không?"

Diệp Thiên Dịch ngồi trên ghế, buồn ngủ đến nỗi gà gật.

Diệp Bạc Hâm không lên tiếng, Giang Diệc Đình bắt chước dáng ngồi của cô, hai đùi hơi duỗi, lựa ngả vào tường.

Liếc sang nhìn cô: "Tôi vẫn phải nói với cô là, chuyện tối nay không liên quan tới tôi. Do Thẩm Tư Á không biết lượng sức mình, gây hấn với người khác. Người ta muốn lấy mạng cô ấy, nếu không có tôi ở đấy, thì giờ đã mất xác rồi."

Giọng anh rất nhẹ, như thể đang nói một chuyện bình thường.

Diệp Bạc Hâm sững sờ, quắc mắt nhìn anh ta.

"Là sao? Cô ấy thì có thể gây hấn với ai?"

Cuối cùng cũng được tiếp chuyện, Giang Diệc Đình cười, hất cằm: "Hỏi con bé kia, nó biết rõ hơn ai hết."

Ánh mắt loáng thoáng vẻ giễu cợt và nguy hiểm.

Diệp Bạc Hâm nhìn theo, thấy cô bé đang run lập cập, thu lu trong góc.

Nhiễm Nhiễm giương đôi mắt đen to tròn, tò mò nhìn Diệp Bạc Hâm và Giang Diệc Đình. Cô tưởng mình không nói không rằng, chẳng ngờ lại bị người đàn ông kia tóm được.

Diệp Bạc Hâm lại lần nữa ngồi xuống trước mặt Nhiễm Nhiễm: "Em nói chị nghe, rốt cuộc Thẩm Tư Á có chuyện gì?"

"Em… em không…"

Chưa đợi Nhiễm Nhiễm nói hết, đã nghe tiếng cười khảy vang lên.

Giang Diệc Đình nheo mắt, bàn tay xương xương chỉnh cổ tay áo, cúc áo màu ánh kim lấp lánh phản sáng dưới ánh đèn.

"Trước khi nói, tốt nhất là động não kĩ vào. Bằng không xảy ra việc, không ai cứu được đâu."

Nhiễm Nhiễm sợ hãi co rụt người lại, bặm chặt mỗi, sợ sệt nhìn Diệp Bạc Hâm.

"Em…"

"Anh ta nói đúng đấy, em biết bao nhiêu thì nói bấy nhiêu, đừng giấu giếm, bây giờ Thẩm Tư Á xảy ra việc, không ai cứu được em đâu."

Nhiễm Nhiễm hít thật sâu, mắt hấp háy, không biết đang nghĩ ngợi gì, hồi lâu mới nghiến răng nghiến lợi nói: "Là… chị Thẩm trước đó đưa em mấy tấm ảnh, bảo em để ý mấy người trong ảnh, một khi họ đến câu lạc bộ đặt phòng thì em gọi điện cho chị ấy… trước đó chị ấy có nói, muốn trà trộn vào trong để chụp trộm. Em… em từng nhận ân huệ của chị Thẩm, nên không thể không giúp… Nhưng hôm nay mới biết, mấy người đó có liên quan đến vụ án ở cô nhi viện hồi trước. Chị Thẩm vào trong thu thập chứng cứ phạm tội của chúng, em… em có khuyên mà chị ấy không nghe…"

"Trước khi vào trong, chị ấy đưa em một tai nghe. Em nghe được tiếng thét của chị ấy truyền ra. Biết chị ấy bị phát hiện, em liền báo công an, rồi làm theo lời dặn, gửi đoạn thu âm lên mạng, và gửi vào một địa chỉ mail, nhưng… phía công an mãi không thấy động tĩnh… em lại chạy vào xem, vừa đến cửa thì bị người ta tóm được, em sợ quá… liều mạng chạy, rồi chị ấy xuất hiện cứu em…"

Nhiễm Nhiễm nhớ lại cảnh tượng khiếp đảm vừa nãy, rùng mình sợ hãi. Diệp Bạc Hâm thấy không nỡ, bèn vỗ vai cô an ủi.

"Chị Thẩm vì cứu anh ta…" Nhiễm Nhiễm giơ tay chỉ vào Giang Diệc Đình, nhưng bắt gặp ánh mắt của anh ta, liền sợ hãi run lên, lập tức bỏ tay xuống: "Mới… mới bị đánh…"

Diệp Bạc Hâm nghe được đại khái. Xem ra Thẩm Tư Á vẫn không chịu nghe lời khuyến cáo của cô, một thân một mình theo đám người kia, kết quả ra nông nỗi này.

"Giang Diệc Đình! Chả phải anh nói không liên quan gì tới mình à?" Diệp Bạc Hâm đứng phắt dậy. Giang Diệc Đình á khẩu, sau đó lại hừ mũi: "Do cô ta ngu, ai cần cô ta lo bao đồng?"

…

Ba tiếng sau, đèn phòng phẫu thuật mới tắt, lúc ấy Diệp Thiên Dịch đã nằm trên ghế đánh giấc ngon lành. Nhiễm Nhiễm được Giang Diệc Đình sai người dẫn đi, Diệp Bạc Hâm vẫn ngồi nguyên tư thế dựa vào tường.

Trong khoảng thời gian, Giang Diệc Đình không ngớt điện thoại. Để tránh Diệp Bạc Hâm, anh tìm một chỗ khuất nghe máy, sau mới quay về chờ ngoài phòng phẫu thuật.

Diệp Bạc Hâm chứng kiến từ đầu chí cuối. Thấy mắt anh ta vằn sợi tơ máu, dưới cằm nhu nhú râu, sắc mặt cô mới dần dịu xuống.

Cửa phòng phẫu thuật bật mở, bác sĩ mặc áo blouse trắng bước ra, Giang Diệc Đình liền tiến lên, cả hai ra một chỗ trao đổi. Xem ra bác sĩ và anh ta quen nhau.

Thẩm Tư Á được đẩy ra sau đó, mặt cắt không còn giọt máu, trắng nhợt đến rùng mình. Đầu quấn bông băng, bất động nằm trên xe đẩy.

Ngón tay Diệp Bạc Hâm run run nắm bàn tay lạnh ngắt của Thẩm Tư Á. Theo y tá đến bên ngoài phòng

chăm sắc đặc biệt, Diệp Bạc Hâm bị chặn bên ngoài. Qua cửa sổ bằng kính, cô thấy mũi Thẩm Tư Á cắm dây dợ, cả người không một sức sống.

"Hai mươi tư tiếng này là thời kỳ nguy hiểm, qua được kì nguy hiểm là có thể chuyển sang phòng bệnh thường. Giang tiên sinh yên tâm."

Diệp Bạc Hâm nghe tiếng bước chân từ đằng sau, bèn quay lại, thấy bác sĩ điều trị bắt tay Giang Diệc Đình xong mới quay người ra ngoài.

"Bác sĩ nói sao?" Diệp Bạc Hâm khàn giọng hỏi, bước đến trước mặt Giang Diệc Đình.

Giang Diệc Đình cười: "Chấn thương sọ não nhẹ, nhưng nghỉ ngơi tịnh dưỡng một thời gian là ổn."

Diệp Bạc Hâm gật đầu, con tim lơ lửng mới hạ được xuống. Cả người cũng nhẹ nhõm theo. Trước mắt bỗng tối sầm, suýt thì ngã quỵ.

Giang Diệc Đình vươn tay đỡ cô: "Tôi lấy một phòng nghỉ ngơi bên cạnh, cô cũng đi nghỉ ngơi đi. Đừng để mai cô ấy tỉnh lại, thì đến lượt cô đổ bệnh."

167. Chương 167

Diệp Bạc Hâm ở trong phòng tiếp khách nghỉ ngơi vài tiếng đồng hồ, ngày hôm sau là thứ ba, sau khi thức dậy, cô gọi điện thoại chó giám đốc Lý, xin nghỉ hai ngày.

Giám đốc Lý cũng không nói gì nhiều, làm theo lệ hỏi cô lý lo, lại căn dặn cô hai ngày này không được bỏ bê công việc, đấu thầu tuần sau còn cần cô chỉnh lý số liệu.

Buổi chiều, Thẩm Tư Á thoát khỏi nguy hiểm, Từ đơn vị chăm sóc đặc biệt đến phòng vip ở khoa nội trú, có y tá điều dưỡng chăm sóc đặc biệt.

Biết được cô thoát khỏi nguy hiểm, Diệp Bạc Hâm đến nhà Thẩm Tư Á một chuyến, giúp cô lấy áo quần tắm rửa và vật dụng hằng ngày, thuận đường về Tô Trạch.

Tối qua Diệp Thiên Dịch ở cùng cô cả đêm ở bệnh viện, sáng sớm nay nhận được điện thoại mới rời đi.

Chuyện này làm thoả đáng rồi, anh trực tiếp trở về ngủ bù một giấc, liền nhìn thấy Diệp Bạc Hâm bước vào cửa.

"Chị, chị Tư Á không sao chứ?" Diệp Thiên Dịch mặc bộ đồ ngủ dài, mắt lim dim, hai tay đặt lên lan can

nhìn xuống dưới.

Diệp Bạc Hâm đem túi trong tay đặt lên sofa, vừa bước lên lầu vừa nói: "Ừm, đã qua nguy hiểm rồi, bác sĩ nói nghỉ dưỡng nửa tháng có thể phục hồi tạm ổn."

"Vậy chị lát nữa còn đi bệnh viện không?"

"Chị quay về lấy chút đồ đạc, thuận tiện tắm rửa chút."

"Chị không nghỉ ngơi một lúc sao?" Diệp Thiên Dịch hét lên với cánh cửa đóng lại, giọng của Diệp Bạc Hâm từ sau cánh cửa mơ hồ truyền ra "Không sao, tối qua nghỉ ngơi đủ rồi."

Diệp Bạc Hâm tắm rửa xong, thay một bộ quần áo thể thao giản dị, dì Thanh giúp cô đem quần áo đi giặt, nhìn thấy xung quanh mắt cô có một mảnh đen xanh, nhẫn không được nói vài câu.

Hơn bốn giờ chiều, Diệp Bạc Hâm từ phòng bếp đi ra, trên tay xách một bình giữ nhiệt, cô dùng hơn một tiếng để nấu canh nấm đùi gà, thay một đôi giày đi ra ngoài.

Vào trong bệnh viện, Thẩm Tư Á vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, cô bước đến cửa phòng bệnh, nhìn thấy Giang Diệc Đình ngồi trên ghế bên cạnh giường, bàn tay to xương khớp rõ ràng nắm lấy bàn tay đặt trên bụng của Thẩm Tư Á, sắc mặt Thẩm Tư Á trắng bệch không chút máu, bình khí oxi trên mặt đã cởi ra rồi.

Diệp Bạc Hâm nắm lấy tay cầm ở cửa một lúc, nhìn bóng lưng của Giàn Diệc Đình một cái, cô biết Giang Diệc Đình đêm hôm qua một đêm đều không ngủ, cô nửa đêm thỉnh thoảng đi lại một chút, nhìn thấy Giang Diệc Đình lặng lẽ đứng ở cửa phòng chăm sóc đặc biệt.

Diệp Bạc Hâm vừa muốn đống cửa phòng bệnh lại lui đi ra ngoài, Giang Diệc Đình nghe thấy động tĩnh, quay đầu nhìn về hướng cô, sau đó điềm nhiên như không buông tay của Thẩm Tư Á, đứng dậy.

Vừa nhìn dáng vẻ này, Diệp Bạc Hâm cũng không tiện rời đi, đặt bình giữ nhiệt lên trên bàn, bước đến khu sofa đặt đồ dùng thay tắm xuống.

"Giang Diệc Đình, anh…"

Giang Diệc Đình chuyển mắt nhìn cô, một đêm mất ngủ dường như không có ảnh hưởng nhiều đến anh, phong thái vẫn như cũ.

"Yên tâm được rồi, tôi đối với cô ấy không có suy nghĩ gì hông chính đáng, tối qua cô ấy giúp tôi ngăn một gậy, mặc dù Giang Diệc Đình tôi khốn nạn, nhưng không phải người không biết toan tính báo ân, hơn nữa lần này cô ấy chuốc lấy phiền phức lớn như vậy, những người kia sẽ không chịu để yên, tôi sẽ giúp cô ấy giải quyết."

Diệp Bạc Hâm hít một hơi thật sâu, thấy giọng nói của anh khàn đặc, trong phòng vip đều sé có một bình lọc nước nóng, cô dừng lại một chút, bước qua lấy cho anh một ly nước đưa cho anh.

Giang Diệc Đình hơi sững, trong chốc lát hướng phía cô cong khoé miệng.

"Anh định làm như thế nào?"

Giang Diệc Đình nheo mắt, ánh mắt nghiêm túc mà lạnh lẽo.

"Hắc đạo có đường của hắc đạo, muốn trị vài tên cặn bã còn không phải chuyện dễ như trở bàn tay sao?"

Những kẻ làm trong chính trị này, có mấy người giữ được bàn tay trong sạch?Anh phái người đi điều tra thêm một chút sau đó gửi bằng chứng cho kiểm soát viên, vậy cả đời này bọn họ coi như xong rồi.Còn chưa nói chuyện cô nhi viện lần này náo loạn lớn như vậy, Thẩm Tư Á rất thông minh, kêu người đem bản ghi âm gửi lên một gmail, anh tìm hiểu một gmail, tìm được một vị sư huynh của Thẩm Tư Á, người này đang định gửi lên cho viện kiểm soát, một khi tra ra sự thật, đám người này sợ rằng đều không sống nổi.

Tục ngữ nói chó đã dồn vào chân tường, sợ chính là bọn họ dùng bất cứ giá nào chết cũng phải kéo theo một đệm lưng, chắc chắn tình huống Thẩm Tư Á bây giờ rất nguy hiểm.

Cố Nhĩ Tư ở bên ngoài cửa gõ hai tiếng, Diệp Bạc Hâm đứng gần cửa, quay người mở cửa ra.

Nhìn thấy cô, Cố Nhĩ Tư hiển nhiên sững sờ, nghi hoặc lướt qua vai cô nhìn Giang Diệc Đình.

Diệp Bạc Hâm để ý thấy ngoài hành lang nhiều hơn vài người áo đen, cô, cô nghiêng người kêu Cố Nhĩ Tư bước vào, lại quay người hướng Giang Diệc Đình, chỉ chỉ mấy người nhiều hơn ngoài cửa.

"Như vậy sẽ không phải quá thu hút sự chú ý rồi sao?"

Cố Nhĩ Tư đang ghé vào tai Giang Diệc Đình thì thầm, Giang Diệc Đình mặt không biểu cảm, nâng mắt nhìn theo ngón tay cô "Bệnh viện Nhân Ái là bệnh viện tư nhân, chú trọng vào sự riêng tư của bệnh nhân, những người nằm ở phòng vip đều là có chút thân phận, nhiều hơn vài người bảo vệ bên ngoài, bọn họ đã không thấy lạ rồi."

Sau đó, Giang Diệc Đình và Cố Nhĩ Tư bước đi, thuận tiện mang theo đóng cửa lại..

Mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, có chút chói mắt, Diệp Bạc Hâm đứng trước cửa sổ, vừa kéo rèm cửa ra, ánh mắt hơi khựng lại, ngón tay từ từ siết chặt.

Khoảng đất sau khu nằm viện một chiếc xe Land Rover quen thuộc đỗ ở đó.

Cô ngừng lại, đêm qua lo lắng cho Thẩm Tư Á, vì vậy những suy nghĩ dư thừa không đi nghĩ nhiều, bây giờ nhìn thấy chiếc xe này, cô nhớ lại xấp ảnh cảnh giường chiếu hôm qua, còn có điện thoại anh tắt.

Diệp Bạc Hâm kéo cửa sổ lên, lấy điện thoại ra liếc mắt nhìn một cái, mới phát hiện điện thoại tắt nguồn rồi.

Hôm qua đến bây giờ, pin điện thoại hết sạch rồi, còn cô cũng không nhận ra.

Trong ngực quả thật rất đau, cô thẫn thờ ngồi xuống một lúc, đúng lúc bác sĩ vào kiểm tra, cô dặn dò y tá giúp cô chăm sóc, liền đi ra ngoài hít thở không khí.

Vô thức đi đến khu nằm viện phía sau, nhìn chiếc xe Land Rover đang ở gần, cô dường như mới nhận thức được bản thân đang làm cái gì, lông mày như có như không nhăn lại, không chịu được lộ ra một nụ chời cay đắng.

Cô vừa muốn quay người đi hoa viên thả lỏng, lại nhìn thấy trước mắt là một tầng kiến trúc ba tầng, không có nhận dạng.

"Y tá, căn nhà này là lầu gì vậy?" Diệp Bạc Hâm hỏi một y tá từ trong toà nhà đi ra.

"Toà nhà tư vấn tâm lý." Y tá đánh giá cô từ trên xuống, ánh mắt sáng tỏ "Cô tới để xem bác sĩ tâm lý sao?Có hẹn trước không?"

Diệp Bạc Hâm hơi khựng lại, lắc lắc đầu.

Cô từng nghe nói bệnh viện Nhân Ái là khoa tâm lý học hàng đầu của đất nước, rất nhiều bác sĩ đều là tiến sĩ của học viện y học nổi tiếng nước ngoài tới, thông thường khoa tâm lý của bệnh viện chỉ có một tầng, đặt cùng với các khoa khác trong cùng một toà khám bệnh, nhưng lại không nghĩ tới bệnh viện Nhân Ái vậy mà đặt ra một khu tư vấn tâm lý riêng biệt.

Cô y tá lại cho rằng cô xấu hổ, ngỏ ý đem cô đi hẹn với bác sĩ.

"Tôi nói với cô a, bây giờ đi khám bác sĩ tâm lý không có gì lớn hết, tư tưởng người nước chúng ta có hơi cực đoan, cho rằng khám bác sĩ tâm lý chính là trong lòng có vấn đề, thực ra không phải như vậy, đến bệnh viện chúng tôi khám bác sĩ tâm lý, phần lớn đều là áp lực công việc lớn, hoặc là trong cuộc sống gặp phải chuyện gì không thể nhận ra người khác, còn có một bộ phận nhỏ là thất tình muốn coi thường mạng sống của mình, đến tìm bác sĩ chúng tôi giảng giải, đến vài lần là khỏi rồi.

"Bác sĩ lục hôm nay có hẹn, không tiện tiếp bệnh nhân." cô y tá chỉ vào lịch hẹn có một loạt tên bác sĩ, "Đây, các bác sĩ hôm nay đi làm đều ở đây chọn một người vậy."

Khuôn mặt nữ ý tá đầy thất vọng, quay đầu nói với Diệp Bạc Hâm: “Bác sĩ Lục không có thời gian rảnh, nếu không cô xem thử các bác sĩ khác?”

Không đợi Diệp Bạc Hâm từ chối, cô lại chọn một tên của một nữ bác sĩ, “Đây, tôi nói với cô, bác sĩ Đặng này cũng không tệ, cô ấy được bệnh viện chúng tôi công nhận là bác sĩ đẹp nhất, ở trong khoa tư vấn tâm lý ngoài bác sĩ Lục ra, chính là bác sĩ Đặng là kiêu ngạo nhất, hơn nữa a, nghe nói nghe nói bác sĩ Đặng là sư muội của bác sĩ Lục.”

Diệp Bạc Hâm cười khô khốc, có chút chống đỡ không nổi sự nhiệt tình của cô y tá, chẳng lẽ trên mặt cô viết lên cô cần gặp bác sĩ tâm lý sao?

“ách… được, vậy chọn bác sĩ Đặng đi.” Có lẽ, cô thực sự cần có người giảng giải tư vấn.

“A Mỹ, hẹn với bác sĩ Đặng đi.” Cô y ta đem bảng hiệu cảu bác sĩ Đặng đặt lại vị trí cũ, trên mặt ba hoa phản vấn: “A Mỹ, có phải người bạn ”Cool” của bác sĩ Lục lại đến rồi?”

Y tá đặt lịch hẹn đang trên máy tính đặt lịch, một bên hỏi thông tin cá nhân của Diệp Bạc Hâm, vừa bận rộn ngẩng đầu nhìn nữ y tá ba hoa kia.

“Tới rất lâu rồi, hai tiếng đồng hồ rồi đó.”

Nữ y tá cười “Vậy tôi phải đứng đây đợi thỏ, anh ấy mấy tháng rồi không tới tìm bác sĩ Lục, tôi còn tưởng anh anh được chữa lành rồi.”

“Uầy!cô nói bậy gì vậy, lần trước bác sĩ Lục còn cảnh cáo chúng ta không được nói bừa rồi mà?”

Nữ y tá bĩu miệng nhỏ giọng thì thầm: “Đáng tiếc một soái ca…”

“Được rồi, bác sĩ Đặng hôm nay có vẻ rảnh, cô nhanh đưa cô ấy lên trên đi.” nữ ý tá định lịch hẹn giấy hẹn cho Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm nhìn một chút, cười nhạt: “Cảm ơn.”

Phòng làm việc của bác sĩ Đặng ở tầng ba, nữ y tá vốn dĩ muốn đem cô lên, mới lên được tầng hai đã bị một bác sĩ gọi đi, nữ ý ta xin lỗi nhìn cô, chỉ ngón tay lên tầng ba.

“Bác sĩ Đặng ở phòng làm việc phía bên trái tầng ba, ngoài cửa có biển hiệu.”

“Cảm ơn, cô đi làm việc đi.”

Diệp Bạc Hâm hít một hơi thật sâu, cảm thấy bản thân có lẽ đầu bị trúng gió rồi, vậy mà bị một y tá dụ dỗ.

Trong tay Diệp Bạc Hâm cầm giấy hẹn tinh thần có chút ngẩn ngơ, cô liếc nhìn điện thoại, đứng ở đầu cầu thang đợi một lúc, mới hướng phía lầu trên bước đi.

Lúc Diệp Bạc Hâm bước dêdn một phòng làm việc ở đầu cùng, bên trong truyền tới một âm thanh quen thuộc, cô bị chấn động tại chỗ.

"Nói gì?Nói tôi bị người khác gài bẫy, cùng một người phụ nữ khác lên giường?Không, cô ấy sẽ không tha thứ cho tôi."Tập Vị Nam mất khống chế cảm xúc, cùng với một âm thanh vật nặng rơi xuống đất truyền tới.

"Nam, cậu đừng như vậy, cậu nên học cách khống chế cảm xúc, cứ tiếp tục như vậy, bệnh của cậu sẽ càng ngày càng gay go."

Lục Tiễn Tây nửa ngồi xổm xuống, vừa định nhặt những tờ giấy rải tác trên mặt đất lên, lại nhìn thấy ngoài cửa có một bóng người, anh vội vàng đuổi ra ngoài.

Tập Vị Nam cũng đi theo ra, nhìn thấy Diệp Bạc Hâm không động đậy đứng ngoài cửa, sắc mặt trắng bệch, toàn thân cũng đang run rẩy, ánh mắt tràn đầy kinh nhạc nhìn anh, khoé miệng treo lên một nụ cười nhạt.

"Cô là ai?" Lục Tiễn Tây nheo mắt, hai tay đút trong túi, một thân áo dài trắng, trên khuôn mặt tuấn tú nghiêm túc lạnh lùng.

"Hâm Nhi…" Tập Vị Nam mấp máy môi, rất lâu mới phát ra âm thanh.

Anh cũng không động đậy, chỉ là nhìn cô "Em làm sao có thể ở đây?"

Giọng của anh rất khàn, hai tay rủ xuống bên người từ từ nắm chặt xương cổ phát ra âm thanh " răng rắc ".

168. Chương 168

Bị người khác tính kế cùng người phụ nữ khác lên giường?

Ha, ông trời thật đúng là thích trêu đùa người khác. Chỉ là ai lại có bản lĩnh lớn như vậy có thể tính kế được với đường đường nhị thiếu gia quân môn thế gia?

Diệp Bạc Hâm thở ra một hơi, hơi hơi mỉm cười, trong ý cười lại nhuộm vài phần lạnh lẽo.

"Đây chính là nỗi khổ tâm của anh?Chuyện mà anh khó mở miệng?"

"Đúng." Bàn tay nắm thành nắm đấm nắm chặt lại buông ra, buông ra rồi lại nắm chặt, đồng tử anh hơi run run trên mặt xẹt qua một dòng khó xử và thống khổ, anh không dám nhìn thẳng vào ánh mắt châm biếm của cô, sau khi Tập Vị Nam di chuyển tầm nhìn, khốn khổ gật đầu.

Trái tim của Diệp Bạc Hâm theo giọng nói khàn đặc của anh mà run rẩy, chốc lát lại dứt khoát nắm chặt lại, đau đớn dường như không thể thở được.

"Năm năm trước chúng ta chia tay, cũng là vì chuyện này?"

"Đúng." Tập Vị Nam cắn răng, ánh mắt vài phần biến thành đỏ tươi.

"Ha!Thật tốt, em sớm nên nghĩ tới rồi, chỉ là em không ngờ rằng có thể lại là như vậy? Một câu nói bị người tính kế, có phải anh cảm thấy bản thân có thể phủi sạch mối quan hệ? Bởi vì anh không tự nguyện, là anh bị thuốc khống chế, nhưng mà… Tập Vị Nam, phản bội chính là phản bội, không có nhiều cớ như vậy cho dù không phải anh tự nguyện, nhưng anh chính là đã làm rồi… bây giờ… có phải em nên vui mừng vì anh cuối cùng cũng cho em biết sự thật rồi?"

Diệp Bạc Hâm cứ cười như vậy, hít một hơi thật sâu, cô chỉ lặng lẽ nhìn anh, nhìn đôi mắt anh, nhìn sắc mặt anh từng chút từng chút trắng ra, ánh mắt cô bình tĩnh đến kinh hãi "Nhưng mà… cái giá để nghe anh nói sự thật quá đau đớn…"

Cô nghiêng đầu cười nhẹ, trong mắt vô xẹt qua một tia dứt khoát, phần trắng trong mắt cô dần dần nhuộm đỏ.

Tập Vị Nam quay đầu lại nhìn cô, trong mắt nhuộm tia cay đắng, còn có bao nhiêu thư thái không nói rõ được.

"Anh không nghĩ đem bản thân phủi sạch, chỉ là xảy ra chuyện như vậy, thực sự không phải như anh mong muốn, lúc đó anh hoàn toàn không có ý thức, không phải nói anh muốn khống chế là có thể khống chế, em hận anh, oán anh, anh không có gì để nói."

"Nhưng hễ là anh có một chút tỉnh táo, sẽ tuyệt không thể nào phản bội em, anh biết em ghét nhất điều gì…" ánh mắt Tập Vị Nam bi thương, nhưng là vô lực giải thích, giọng khàn khàn nói: "Lại làm sao có thể biết rõ mà còn phạm phải…"

Ngày hôm đó anh từ khách sạn tỉnh lại, lúc nhìn thấy bên cạnh có một cô gái đang nằm anh lo lắng không phải tiền đồ bị ảnh hưởng, mà là… nếu như cô biết được, anh phải làm như thế nào?

Sống hai mươi lăm năm rồi, đến cái chết anh cũng không sợ hãi, nhưng tại thời khắc đó, tất cả bình tĩnh của anh đều sụp đổ trong nháy mắt.

Anh vô ý làm tổn thương cô, nhưng lại quả thực đã phản bội cô.

Trái tim anh lạnh đến thấu xương, sau đó Quý Giản Ninh nói ánh mắt anh lúc đó tràn đầy suy sụp tuyệt vọng, anh buộc phải ép xuống phá bỏ sự thúc đẩy của khách sạn, chọn thoát ra khỏi chỗ đó.

Chỉ là anh mặc dù phong toả mọi tin tức, cũng làm trong âm thầm, khiến cho khách sạn kia đóng cửa, nhưng người đó cuối cùng cũng không buông tha cho anh, anh bị đình chức điều tra, người đó thăng chức lên chức vị thay anh, còn cô… cũng biết chuyện anh cùng Bạch Sở Khả…

Những nỗi sợ hãi đó giấu sâu trong trái tim, khi nhìn thấy ảnh anh cùng người phụ nữ khác trên giường, trái tim lúc đó trống rỗng, cô cho rằng lúc đối mặt với anh, cô sẽ cuồng loạn, cô sẽ hận anh lừa dối cô, năm năm, cô giống như con nhốc bị lừa năm năm, thật không dễ gì quên anh đi, thoát khỏi thế giới của anh, nhưng lại không ngờ tự chui vào rọ, bản thân cô đi một vòng lại trở về điểm xuất phát.

Hai mắt Diệp Bạc Hâm đỏ au lại cứng đầu không rơi lệ, cô gần như sụp đổ, cười lớn, cười điên cuồng.

Trái tim Tập Vị Nam run rẩy, hướng phía cô bước qua, anh dè dặt giơ tay ra, muốn ôm chặt vô, Diệp Bạc Hâm nâng mắt lên, cô gắng không để nước mắt rơi xuống.

Cánh ray dài của Tập Vị Nam vừa giơ ra ôm chặt cô vào lòng, vào thời điểm cô đang giãy giụa giữ chặt gáy và sống lưng cô, dịu dàng nói: “Xin lỗi, anh không muốn làm tổn thương em, nhưng mà… sai thì đã sai rồi, anh không muốn nguỵ biện, Hâm Nhi, quên chuyện này đi được không?”

Quên?

Là cô quên rồi, nhưng mà có người lại luôn luôn nhắc nhở cô, cô bây giờ có ngu xuẩn nhiều như vậy!

“Tập Vị Nam!Anh đừng đụng vào tôi!Tôi ghê tởm!” Diệp Bạc Hâm cắn răng, dùng lực đẩy anh ra, sức lực to lớn cô chưa từng có, cô chán ghét anh động chạm bao nhiêu, thì dùng lực bấy nhiêu.

Tập Vị Nam bị lời nói chấn động tới toàn thân run rẩy, khoảnh khắc kinh ngạc bị cô đẩy ra sau một bước sau đó, anh nhìn hướng cô, ánh mắt lộ rõ không thể tưởng tượng nổi, “Em… nói cái gì?”

“Tôi nói anh bẩn thỉu!” Diệp Bạc Hâm dường như dùng lực hét lên, cô chỉ cần khép mắt lại, hình ảnh của anh và người phụ nữ kia xuất hiện trong não cô, ép cô suýt nữa sụp đổ.

Lục Tiễn Tây ý vị sâu xa nhìn cô, từ lúc cô bắt đầu xuất hiện, anh đã đoán được thân phận của cô.

Chính là cô gái này?

Cô đáng để Nam vì cô mà si tình đến nông nỗi như vậy?

Anh không nhìn ra cô gái này có đặc điểm gì khác với những người khác, luận xinh đẹp, cô gái đẹp hơn cô có rất nhiều.

Cho đến khi Diệp Bạc Hâm hét lên câu này, một người có phong cách thanh lịch như Lục Tiễn Tây phải dứt khoát chau mày, lạnh giọng trách móc: "Đủ rồi!"

Anh tiến lên một bước, ấn xuống bả vai Tập Vị Nam, nâng mắt nhìn hướng Diệp Bạc Hâm, trong mắt xẹt qua không vui.

"Anh ấy bị tính kế hãm hại, thống khổ của anh ấy không ít hơn cô một phần, cũng là nhiều năm qua rồi, như vậy mà không thể tha thứ được sao?"

Một người mà một bụng đầy chữ khiến người khác trái tim nguội lạnh, cô không biết rõ sao?

Đặc biệt là từ này từ trong miệng cô gái mà anh tâm niệm, dịu dàng bảo vệ yêu thương nói ra, anh nên có bao nhiêu đau thương?

Lục Tiễn Tây là bác sĩ tâm lý của Tập Vị Nam, cũng là bạn từ nhỏ tới lớn của Tập Vị Nam, đoạn đường tình này của Tập Vị Nam mặc dù anh không tận mắt nhìn qua, nhưng cũng biết Tập Vị Nam một khi động lòng, thì sẽ không dễ dàng từ bỏ, hơn nữa nỗi đau của Tập Vị Nam, anh đều nhìn thấy trong mắt.

Diệp Bạc Hâm cười lạnh, cô nhìn ánh mắt bi thương của Tập Vị Nam, trong lòng co rút mãnh liệt.

Diệp Bạc Hâm nhìn về phía Lục Tiễn Tây, lông mày hếch lên chế nhạo "Có phải trong mắt đàn ông các người, sau khi có người yêu rồi còn đi đụng chạm người phụ nữ khác một hai lần cũng không có quan hệ gì?"

Lục Tiễn Tây chau mày, Diệp Bạc Hâm lại lần nữa cười lạnh, nâng ngón tay chỉ về Tập Vị Nam "Cũng là bởi vì anh ta đối xử tốt với tôi, anh không tự nguyện đi động chạm người phụ nữ khác, vì vậy tôi nên lựa chọn tha thứ cho anh ta?"

"Anh có phải cho rằng, anh ta đường đường là nhị thiếu gia Tập gia thân phận cao quý là tôi một cô gái làm oan cho anh ta? Anh ta móc móc đầu ngón tay, muốn trèo lên giường của anh ta nhiều vô số kể, tôi lại cắn lấy chuyện cũ không buông, anh có phải cho rằng tôi quá không biết tốt xấu không?"

Lục Tiễn Tây bị cô nói tới không nói thành lời, cô gái như thế này quả thực không dễ miễn cưỡng, chẳng trách Tập Vị Nam chậm chạp không nắm lấy cô.

“Tôi không có ý này, chỉ là muốn nhắc nhở cô, nói chuyện đừng quá tuyệt tình hại người hại mình.”

“Hại người hại mình?” Diệp Bạc Hâm cảm thấy buồn cười kết quả này là cô muốn sao? Trong lòng cô rõ ràng có linh cảm rồi, nhưng lại muốn tranh luận, cô không tin trên đời này có nhiều cẩu huyết như vậy. Nhưng mà… một chồng ảnh trên giường mạnh mẽ tát cô một bả tai, cô bị đánh tỉnh rồi, trong lúc vô ý lại nghe thấy toàn bộ chân tướng, có phải anh tự nguyện hay không, còn quan trọng sao?

Một ngày một đêm, trái tim cô dâng lên chìm xuống, từ nỗi tuyệt vọng ban đầu, đến băn khoăn bây giờ, cô muốn phát tiết ra, nhưng bị người ta nói quá đáng rồi.

“Lão Lục, để tôi và cô ấy nói chuyện riêng.” Sắc mặt tái nhợt, ngữ khí lại không cần nghi ngờ.

Lục Tiễn Tây chau mày, lại không thể than vãn, tình huống như này, anh thực sự không tiện động tay vào việc của người khác.

“Em muốn anh làm sao, mới tha thứ cho anh?Sự tình đã xảy ra rồi, anh có thể làm gì?” Tập Vị Nam anh không phải là thần, anh cũng sẽ gặp phải chuyện khó giải quyết, lúc anh không có năng lực, anh mặc dù gia thế sau lưng lớn mạnh, tay nắm quyền lực một phương, nhưng đối với cô… anh không thể sử dụng thủ đoạn cứng rắn, càng ép cô, thì càng đẩy cô ra xa, điều duy nhất anh có thể làm, chỉ là đợi, đợi cô nguôi giận, đợi cô nghĩ thông…

“Người phụ nữ đó… là ai?” Tuy nhiên, Diệp Bạc Hâm cũng không biết phải làm sao?Tha thứ sao?Cô làm không được, cô muốn nói ly hôn, từ đây đoạn tuyệt quan hệ, nhưng lời đến bên miệng, cô lại như thế nào nói ra không được, cô ghét bản thân nhu nhược.

Tập Vị Nam nhìn cô, đôi môi mấp máy, con ngươi đen sâu thẳm, lúc này đầy sự lúng túng.

“Anh…”

Diệp Bạc Hâm đỏ mắt nhìn anh, anh di chuyển tầm nhìn, rủ mắt nhìn xuống bãi cỏ dưới lầu.

“Cô ấy tên Bạch Sở Khả, là anh… là con gái nuôi của gia đình anh…”

Diệp Bạc Hâm khịt khịt mũi, giọng nói mang chút nghẹn ngào, cô yên lặng nhìn bên mặt anh, “Là con dâu nuôi từ bé sao?”

Tập Vị Nam chấn động, ánh mắt âm trầm “Không phải!Mẹ cô ấy và mẹ anh là bạn thân thời con gái, sau khi mẹ cô ấy chết, mẹ anh đáng thương cô liền nhận nuôi cô, anh đối với cô ấy không có tình cảm nam nữ.”

Diệp Bạc Hâm trầm mặc, nhìn anh, rất lâu mới nói: “Cô ấy đối với anh… chắc hẳn là không có tình cảm nam nữ.”

Tập Vị Nam yên lặng, anh làm sao có thể nói tốt được, vì sao ở trước mặt cô, nói cái gì đều là sai.

Cô khép mắt lại, ẩn đi giọt lệ từ khoé mắt rơi xuống, cúi đầu xuống nhìn mũi chân, để cho nước mắt rơi xuống trong im lặng, sai đó cười ngẩng đầu lên.

"Tập Vị Nam, anh biết không? Anh ở trên máy tính anh nhìn thấy tấm ảnh của anh và cô ấy, bắt đầu từ lúc đó, em liền biết anh đang lừa em, cô ấy không phải em gái anh, trong đôi mắt cô ấy tràn đầy tình ý.Sau đó em gặp được Tống Nhất…"

Nói đến đây, Diệp Bạc Hâm hơi khựng lại, mỉm cười "Có lẽ anh không nhớ cô ấy rồi, lúc ở lực lượng C thành phố S, em và cô ấy là chiến hữu, đều làm lính ở dưới thủ hạ của anh. Từ trong miệng Tống Nhất em biết được chuyện của em và anh, nhưng mà nghe xong vẫn là cái gì cũng không nhớ ra, em muốn đi hỏi anh, hỏi anh vì sao phải giấu em, hỏi anh vì sao chúng ta chia tay, hỏi anh vì sao lấy thân phận một người lạ tiếp cận em? Nhưng vẫn không có cơ hội gặp được anh."

"Cho đến khi em trong sát hạch xảy ra chuyện, anh bất chấp cái chết cứu em, chuyện em vẫn luôn canh cánh trong lòng, đối mặt trước sự sống và cái chết tiêu tan thành mây khói, em nghĩ… là anh yêu em mà, quá khứ đã qua rồi, em không tính toán nữa, nhưng mà… anh lại để em thất vọng, anh lừa em nói quân đội có chuyện, lúc đoa, anh khiến em hoài nghi quyết định của bản thân có lẽ sai rồi, anh không xứng đáng để em tin tưởng."

"Em dằn vặt lâu như vậy, bởi vì em để ý anh, nhưng em không ngờ rằng châm tướng lại dơ bẩn như vậy.Tập Vị Nam, em có thể hiểu anh, nhưng mà, em không độ lượng như vậy, em không hận nổi anh."

Tập Vị Nam nghe xong, da mặt run run.

Anh chưa từng nghĩ qua, sớm như vậy cô đã đối với anh dânh lên nghi ngờ, càng không ngờ cô chịu nỗi dày vò lớn như vậy.

Bắt đầu từ lúc nào, mỗi bước của anh đều là sai.

169. Chương 169

"Em… có ý gì?Chẳng lẽ em muốn buông tay anh?" Tập Vị Nam không bước tới gần cô yên lặng nhìn cô, ánh mắt lại dừng lại trên mặt, dường như muốn từ trong biểu hiện của cô nhìn rõ cô vậy mà hạ xuống mấy phần tuyệt tình, lại có mấy phần cứu vãn tình thế.

Diệp Bạc Hâm lùi lại, móng tay dứt khoát đâm vào trong lòng bàn tay, nhưng phát hiện căn bản không so sánh được với trái tim bị bóp nghẹt, cô khó khăn di chuyển tầm nhìn, trốn tránh khỏi đôi mắt đen sâu, bản thân cô không thể đè xuống trái tim.

“Tập Vị Nam!Anh đừng ép em!” Đừng ép cô trong lúc cảm xúc mất khống chế nói ra những lời không thể cứu vãn được.

“Sẽ có cách mà, nhất định có cách, đi một vòng, chúng ta bây giờ đã kết hôn rồi, không có gì có thể làm khó được chúng ta, anh biết em để ý, không sao, anh nguyện ý đợi, chỉ cần em có thể loại bỏ khúc mắc, đợi bao lâu anh đều can đâm.”

Tập Vị Nam bị cô ép tới khoanh tay bó gối, duy chỉ có thể làm chính là đợi cô chấp nhận.

Diệp Bạc Hâm nâng mắt lên, trừng mắt nhìn trần nhà, cố gắng không để nước mắt rơi xuống.

“Em hỏi anh một câu cuối, sau khi em mất trí nhớ, anh giả vờ không quen biết em dùng thân phận một người lạ ở lại bên cạnh em, anh có phải nghĩ qua, nếu như em vẫn không nhớ ra, anh sẽ luôn không nói với em, cho dù cuối cùng em cùng Hạ Dã Nhuận kết hôn, anh cũng sẽ lựa chọn chúc phúc?”

Cơ thể Tập Vị Nam phát run, ánh mắt lại không trốn tránh, nhìn thẳng vào cô rất lâu mới vô lực gật đầu.

Diệp Bạc Hâm lạnh lùng cười, lòng bàn tay giữ chặt lòng ngực, cuối cùng cũng không kìm nén được cơn đau hơi hơi cong người xuống.

Khoé miệng cô giương cao tự giễu.

Thì ra, cô đã bị buông bỏ một lần rồi.

Thì ra, cô không có quan trọng như vậy.

Tập Vị Nam nhìn sắc mặt cô trắng bệch, trên trán chảy ra hạt mồ hôi tỉ mỉ, dường như đau đến mức không thể chịu được.

Sắc mặt anh đại biến, không quan tâm được lúc nãy cô cự tuyệt tiếp xúc cơ thể, cũng quên đi khuôn mặt tràn đầy chán ghét nói anh dơ bẩn, anh vội vàng tiến tới đỡ bả vai cô.

Diệp Bạc Hâm đau đến mức cắn chặt môi dưới, Tập Vị Nam sợ cô cắn bật máu, một tay cố định cơ thể của cô, một tay vuốt nhẹ môi cô, dụ dỗ cô mở miệng.

Phần bụng của cô từng đợt từng đợt truyền tới cơn đau, toàn bộ cơ quan nội tạng như quấn chặt vào nhau.

Toàn thân cô phát run, vô lực đi đẩy anh ra, con người khi bị đau đớn rất dễ mềm lòng nhất, cô khéo hờ đôi mắt, nhìn thấy trên mặt anh tràn đầy sốt ruột không thuộc về Tập Vị Nam, cô yếu ớt dựa vào trong lòng anh, hít thở..

"Không sao, anh đưa em đi khám bác sĩ." Tập Vị Nam ôm eo cô bồng lên, cô lại cảm thấy cánh tay anh đang run rẩy, má dính sát vào lòng ngực mạnh mẽ lên xuống.

"Bốn năm trước nếu đã quyết định buông tay rồi, vì sao còn muốn tới chơi đùa em?em coi như chết rồi, cùng anh lại có liên quan gì, ai cần anh tới cứu em?Bốn năm, anh đặt em ở bên cạnh người khác, anh không sợ em thay lòng? Anh làm sao có thể nhẫn nhịn được?Anh không nên tới chơi đùa với em nữa, như vậy chúng ta sẽ không đau khổ như vậy." Diệp Bạc Hâm kéo cổ áo anh nhẹ giọng lẩm bẩm.

Nỗi đau tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

"Buông em xuống đi."

Bước chân Tập Vị Nam hơi run run, rủ mắt xuống nhìn cô, nhìn thấy cô khép chặt hai mắt, dường như không muốn nhìn thấy anh.

Anh siết chặt cánh tay, ôm cô càng chặt hơn.

"Có chuyện gì chúng ta nghỉ ngơi xong rồi nói, đi gặp bác sĩ trước." Tập Vị Nam không quan tâm ý nguyện của cô, dứt khoát ôm cô đi xuống lầu.

Diệp Bạc Hâm ở trong căn cứ đặc chủng học huyệt vị yếu đuối, cô hôm nay lần đầu tiên dùng, nhưng mà dùng trên người Tập Vị Nam không có phòng bị đối với cô, người đàn ông này hễ là ở trước mặt cô đều không có một chút cảnh giác, giống như không thể nào bị cô xuống tay, mà cô không chắc chắn, nhưng đã xuống tay rồi.

Cánh tay Tập Vị Nam tê đi, anh kinh hoàng, sợ cô ngã, cô lại vịn ở vách tường đứng ổn định, dùng sức gỡ một tay anh ra.

Cô lặng lẽ nhìn anh, cơ thể dính trên tường, bệnh đến như núi đổ, sắc mặt trắng đến doạ người.

"Có phải em đã sai rồi?Em không nên thích anh, không nên kêu anh cưới em.Nếu như vậy, em hôm nay không có nhiều đau đớn như vậy, giữa chúng ta sẽ cắt đứt sạch sẽ, không vó một vướng mắc gì."

Tập Vị Nam cười cay đắng, nhìn lòng bàn tay vô lực rơi xuống tronh không trung, nâng mắt lên nhìn cô "Không, em sai rồi, chúng ta đã định trước phải vướng víu nhau."

"Bốn năm, anh cho rằng anh có thể quên em, tôn trọng lựa chọn của em, để em ra đi. Nhưng mà anh làm không được, anh mất bốn năm để nhìn rõ trái tim mình. Nếu như em muốn cùng Hạ Dã Nhuận kết hôn, anh cũng tuyệt đối không cho phép!"

"Người con gái của anh, anh dựa vào cái gì phải buông tay, để người đàn ông khác tới chăm sóc em?" Ánh

mắt Tập Vị Nam bình tĩnh, trong mắt tràn ngập thế thái kiên định.

"Em nói đúng, anh làm sao nhẫn nhịn được? Đặt em ở bên cạnh người đàn ông khác, trái tim anh một khắc cũng không thể bình tĩnh, Tập Vị Nam anh chỉ là một người đàn ông bình thường, anh cũng sợ người mình yêu thay tình đổi ý, cho đến bây giờ, anh cũng không biết em thích anh cái gì, em lại đem anh quên sạch, anh làm sao lại không lo lắng?Nhưng mà, đó là lựa chọn trước đây của em, anh tôn trọng em, anh không ngờ em lại tuyệt tình như vậy, bởi vì rời khỏi anh, lấy cái chết ra ép, lúc đó anh có thể làm gì?Đi ép em nhớ lại đau khổ trước đây sao?"

"Vì yêu lấy danh đi tổn thương, Tập Vị Nam anh làm không được. Anh hận bản thân có lực mà vô năng, mất đi em là thất bại cả đời này của anh, anh không có năng bảo vệ em, chỉ có thể đem cho em đau khổ tột cùng, anh như vậy, làm sao dám đi cùng em nhận mặt?"

Trái tim Diệp Bạc Hâm run rẩy mãnh liệt có chút không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

"Anh biết anh rất khốn nạn, rất ích kỷ, nhưng chúng ta đều đi đến bước này rồi, cách hạnh phúc chỉ có một bước chân, anh sẽ không buông tay.Diệp Bạc Hâm, em nghe rõ cho anh, cho dù Tập Vị Nam anh làm bao nhiêu chuyện khốn nạn, Diệp Bạc Hâm em có hận anh nhiều bao nhiêu, Tập Vị Nam anh không buông tay được!"

Tập Vị Nam không biết từ lúc nào bước đến bên cạnh cô, giơ tay ra ôm lấy cô vào lòng, cô càng giãy giụa, anh càng dùng sức.

"Ào."

Túi từ trong tay cô rơi ra, một xấp ảnh bay ra ngoài, rơi đầy mặt đất.

Diệp Bạc Hâm rủ mắt xuống, sững sờ nhìn, đau đớn đến tê dại.

Trái tim Tập Vị Nam chấn động, không dám tin nhìn những bức ảnh, lại nhìn khuôn mặt không biểu cảm của cô.

Tay từ từ rơi xuống, cô không vùng vẫy khiến anh cảm thấy khó chịu.

Tập Vị Nam quỳ xuống, từng tấm từng tấm nhặt lên, ngón tay dùng sức vò nát, muốn quên đi những cảnh đó trong tâm trí, rõ ràng đánh thức anh, những lời nói lúc nãy, giống như thành trò đùa.

Anh cầm xấp ảnh đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng "Ai gửi cho em?"

Diệp Bạc Hâm không nhìn anh, đôi mắt nhìn chằm chằm những tấm ảnh không cẩn thận rơi ra trong tay anh.

“Tô Cảnh Sâm?” Thấy cô không nói, anh tự nhiên cười lạnh, dường như bình tĩnh chắc chắn.

“Ai gửi quan trọng như vậy sao?” Diệp Bạc Hâm bình tĩnh đối diện với đôi mắt đen một vòng “Tối qua em nhận được rồi, em gọi điện thoại cho anh, nhưng mà đầu dây kia truyền tới một giọng lạnh lẽo.”

Lòng ngực Tập Vị Nam buồn bã đến phát đau, “Điện thoại anh mất rồi…”

“Ừ.” Cô nhàn nhạt gật đầu, nhìn túi xách dưới đất một cái, ngay cả khí lực ngồi xuống nhặt lên cũng không có, cô bây giờ chỉ muốn rời xa khỏi anh, đến một nơi không có Tập Vị Nam.

Diệp Bạc Hâm quay người, Tập Vị Nam giơ tay ra nắm chặt lấy cổ tay cô, không có dùng lực, nhưng khiến cô giãy ra không được.

“Đừng đi…”

Giọng của Tập Vị Nam mang tia nghẹn ngào, rất nhẹ, cũng rất yếu đuối, Diệp Bạc Hâm không nhìn rõ mắt của anh, chỉ là đứng bên cạnh anh, nhìn cổ tay anh.

“Tập Vị Nam!Em chán ghét chết cũng vướng víu, hiểu không?”

Cô ngửi thấy trên người anh có mùi thuốc nhìn thấy miếng vải xám khói trên cánh tay anh ta đang thấm máu, cô cắn răng di chuyển tầm mắt, trái tim lại giống như bị người khác bóp chặt.

Anh bị thương rồi sao?

Nhưng mà có liên quan gì tới cô?

Diệp Bạc Hâm dứt khoát hạ tâm, nâng tay lên…

“Bốp!” từ phía hành lang vang vọng âm thanh tay chạm vào mặt, trên sắc mặt tái nhợt của anh dần dần biến đỏ, thời gian như dừng lại dừng lại ở trong nháy mắt đó.

“A…”

Vài giây sau, sau lưng hai người truyền đến âm thanh chói tai, dường như bị doạ không nhẹ.

Diệp Bạc Hâm nghiêng đầu qua, nhìn thấy đầu hành lang có hai người đang đứng, một người là y tá lúc nãy dẫn cô tới gặp bác sĩ tâm lý, một nữ bác sĩ mặc áo khoác dài trắng, để một mái tóc đen dài, bối cao trên đầu.

Trong mắt cô có kinh nhạc, cũng có nhưng sắc thái khó hiểu phức tạp.

Tiếng hét là của nữ y tá, rõ ràng cô vẫn chưa hồi phục tinh thần, tài liệu trong tay rơi xuống đất, đôi mắt tròn xoe, chậm chạp nhìn cô.

Diệp Bạc Hâm cảm thấy bàn tay đau nóng rát, cô từ từ thu lại bàn tay đang run rẩy không ngừng, thõng xuống hai bên, từ từ nắm chặt.

Tiếp tục mạnh mẽ đẩy Tập Vị Nam bị cô giãy giụa.

Một bạt tai đó cô dùng toàn lực, đem tất cả tức giận, phẫn nộ đặt lên bạt tai đó.

Tập Vị Nam bị cô giãy ra, cánh tay bị thương va vào bức tường, anh hô lên một tiếng, đau đến mức trái tim mạnh mẽ co rút.

Lúc nãy bị cô đẩy hai lần, cô dường như mỗi lần đều động vào cánh tay đó, lúc ôm cô, cánh tay đó lại dùng lực, anh động đậy cánh tay, lại phát hiện ngón tay đang run run, ngay cả kbí lực nâng lên cũng không có.

"Cô làm gì vậy?Tay của anh ấy đang bị thương, cánh tay suýt chút nữa gãy rồi, cô không biết sao?"

Diệp Bạc Hâm còn chưa đứng vững liền bị người khác mạnh mẽ đẩy một cái, cô loạng choạng hai bước, trong lúc khí lực chưa hoàn toàn hồi phục, cô giơ tay ra nắm lấy lan can, mới gắng gượng không bị ngã xuống.

Bên cạnh sượt qua một làn gió mạnh, cô nhìn qua, nữ bác sĩ khuôn mặt khinh bỉ trừng mắt nhìn cô, tay cô ấy đỡ lấy cánh tay Tập Vị Nam, trên khuôn mặt giăng đầy vẻ căng thẳng.

Trừng Diệp Bạc Hâm xong, cô quay đầu muốn đi kiểm tra vết thương cho Tập Vị Nam.

"Anh đừng động, để tôi xem thử."

Diệp Bạc Hâm cười tự giễu, bên cạnh anh dường như chưa từng thiếu phụ nữ, cô lại tội gì phải chiếm lấy vị trí bên cạnh anh, để những người phụ nữ hao tổn tinh thần ngưỡng mộ anh?

Chỉ là… Anh vì sao lại khiến bản thân bị thương?Cánh tay cũng sắp gãy rồi, còn cùng cô lôi lôi kéo kéo.

Tập Vị Nam nhìn thấy nụ cười của cô, trái tim thắt chặt, bất động thanh sắc đẩy cánh tay Đặng Thuỵ Tây ra.

"Anh…" Đặng Thuỵ Tây vừa muốn trách móc vài câu, lại thấy anh vội vàng bước đi về phía trước, kéo cô gái đang quay người muốn đi kia.

Lúc nãy, cô gái này đánh anh một bạt tai, một người đàn ông kiêu ngạo như anh, vậy mà bị một cô gái tát, Đặng Thuỵ Tây không nuốt xuống cục tức này.

Tập Vị Nam vội vàng túm chặt lấy cánh tay Diệp Bạc Hâm, ánh mắt cô khiến trái tim anh kinh ngạc.

"Tập Vị Nam, đừng để em cảm thấy anh rất hèn hạ." Diệp Bạc Hâm cười lạnh, ngửi thấy mùi máu tươi trên người anh, trái tim cô tự nhiên đau nhói.

Tập Vị Nam từ từ buông tay, khao khát trong đôi mắt anh, nhiệt độ của cơ thể tbeo câu nói lạnh lẽo của cô mà dần dần nguội đi.

Diệp Bạc Hâm cắn răng, bước chân loạng choạng rời khỏi nơi mà khiến cô ngạt thở.

Nữ y tá nhìn sắc mặt khó coi của bác sĩ Đặng, rụt cổ lại, nhặt tài liệu lên nhanh chóng rời đi.

Đặng Thuỵ Tây bước đến bên cạnh Tập Vị Nam, nâng tay lên vuốt ve bên má bị đánh của anh.

"Anh rõ ràng có thể tránh, vì sao để cho cô ấy đánh.?"

Tập Vị Nam hất đi tay của cô, nhíu chặt lông mày "Bởi vì tôi không muốn buông cô ấy ra."

Vì vậy… chịu một cái tát lại có liên quan gì?

"Anh chính là vì cô ấy mới cự tuyệt em?Cô ấy chính là cô gái anh không tiếc mạng sống bảo vệ?" Đặng Thuỵ Tây truy cứu tới cùng, đối với bóng lưng kiên quyết của anh hét lên.

Bước chân của Tập Vị Nam hơi khựng lại, giọng nói rất mạnh mẽ "Bác sĩ Đặng, đây là việc của tôi và cô ấy, mong cô đừng quản nhiều chuyện."

170. Chương 170

Diệp Bạc Hâm hớt hải chạy ra từ phòng tư vấn tâm lý. Vừa bước vào khu nội trú, không kịp nhìn xung quanh, cô liền rẽ vào đại sảnh đi thang máy, rốt cuộc vô tình đâm sầm vào một người.

Cú va không nhẹ, Diệp Bạc Hâm hơi văng về sau một bước.

Người kia vừa từ thang máy bước ra, không ngờ lại có người hớt ha hớt hải đâm vào mình, không kịp tránh. Vốn định lách người sang bên, nhưng thấy mặt cô, không nghĩ ngợi nhiều bèn đưa tay ra níu cánh tay cô, tránh để cô bị ngã.

"Đi đường không nhìn ai à?"

Trong đầu Diệp Bạc Hâm rối như tơ vò, như không còn ý thức được. Chỉ khi bên tai có tiếng cười giễu cợt, cô mới giật mình, ngẩng đầu lên.

Khóe môi Giang Diệc Đình hơi nhếch lên cong cong một đường, đầu tóc hơi rối, cà vạt màu xám xiêu vẹo mắc trên cổ, hai cúc cổ xổ tung. Cả người nom bệu rệch mà lại có vẻ lãng tử.

Thấy ánh mắt cô thoáng vẻ lơ đễnh vô hồn, ngơ ngác nhìn anh chằm chằm, mà lại như xuyên qua anh nhìn cái gì đó xa xăm. Giang Diệc Đình dần tắt nụ cười bên môi, nheo đôi mắt màu nâu sậm.

"Gặp ma à? Sao vẻ như mất hồn thế?"

Diệp Bạc Hâm lắc đầu, rút cánh tay mình khỏi bàn tay của anh ta, trên người cô toát ra vẻ buồn bã và lãnh đạm khó tả.

"Tư Á tỉnh rồi à?"

Giang Diệc Đình nhìn cô mấy lần, hơi đăm chiêu, rồi tránh sang một bên, quay ra ấn thang máy cho cô.

"Vừa tỉnh, cô lên thăm cô ấy đi."

Diệp Bạc Hâm nhìn chữ số nhảy nhót trên thang máy, bất giác liếc sang anh.

"Còn anh?"

"Hử?" Giang Diệc Đình nhướn mày, so vai: "Tôi rất bận, dạo gần đây công an canh me dữ lắm, mai có đợt hàng chuyển sang châu Âu. Tôi phải về sắp xếp, kẻo chúng nó lại làm hỏng việc, cô nói phải không?"

Nói đến sau cùng, giọng điệu của Giang Diệc Đình thấp thoáng ý cười.

Diệp Bạc Hâm không khỏi sầm mặt: "Anh tồng tộc kể hết với tôi những chuyện này, không sợ tôi báo công an à?"

Thang máy xuống đến tầng một, Giang Diệc Đình hất cằm, ý bảo cô vào đi.

“Cô có thế không?”

Diệp Bạc Hâm bước vào, điềm nhiên gật đầu: “Tôi có.”

Giang Diệc Đình phì cười, cửa thang máy từ từ khép lại, gương mặt ngang tàng ngông nghênh ấy cũng khuất khỏi tầm mắt, nhưng vẫn có tiếng nói hờ hững vọng vào:

“Ờ, thế thì tôi chẳng gì mong hơn.”

Trong phòng bệnh, Thẩm Tư Á vừa tỉnh, Nhiễm Nhiễm ở bên, cô bé vừa nức nở vừa nắm tay Thẩm Tư Á: “Chị Thẩm, em không cố ý, em sợ chị có mệnh hệ nào nên mới quay lại, em… em không ngờ chúng sẽ bắt em, là em… làm hại chị…”

Thẩm Tư Á vừa tỉnh, đầu đau như búa bổ, lại nghe tiếng sụt sùi của Nhiễm Nhiễm, đau đến nỗi muốn đâm đầu vào tường.

“Hại hiếc cái gì, nói là hại, thì cũng là do chị hại em. Công việc của em đang tử tế, lần này thì nhờ chị, chắc em không thể về làm việc tiếp được rồi. Tại chị kéo em vào, giờ chị sợ chúng không chịu để yên, sẽ lùng sục tìm em.”

Giọng Thẩm Tư Á khàn đặc, sin sít. Cô nằm trên giường, đầu quấn bông băng, tuy đã thoát ly nguy hiểm nhưng gương mặt trắng nhợt đến nỗi có thể sánh với trần nhà quét sơn trắng.

Thấy môi cô nứt nẻ, bong da chết, Nhiễm Nhiễm liền vội vã đứng dậy rót nước ấm, nhẹ nhàng thổi, tay xoa viền cốc. Cảm giác hơi ấm vừa vặn mới cẩn thận bón vào miệng cô.

“Chị Thẩm yên tâm, cứ an tâm dưỡng bệnh. An nguy của em, chị không cần lo, có người ngầm bảo vệ em rồi. Chúng mà trắng trợn đụng đến em, thì càng lòi đuôi, để cuộc đời chúng nó khỏi ngóc dậy nữa.

Thẩm Tư Á cúp mắt nhìn cốc nước bên môi, khóe môi giần giật. Cô đưa tay đỡ lấy: “Để chị, chị bị thương ở đầu, không phải ở tay…”

Vừa nhấp môi, nghe Nhiễm Nhiễm nói có người bảo vệ cô bé, Thẩm Tư Á nghẹn nước ngang cổ. Khó khăn nuốt xuống, mới ngước mắt nhìn Nhiễm Nhiễm, mặt ngạc nhiên.

“Ai ngầm bảo vệ em?”

Nhiễm Nhiễm bẻ ngón tay, thoáng ngần ngừ, mắt lảng tránh, mấy giây sau mới hạ quyết tâm.

“Chính… chính là cái anh đẹp trai tối qua giúp chị ấy…” Nhiễm Nhiễm len lét nhìn cô: “Tối qua chị đổ bao

nhiêu là máu, anh ấy sợ tái mét, mặt như muốn đâm lê ai ấy…”

Nhiễm Nhiễm nhắc đến Giang Diệc Đình, Thẩm Tư Á nghĩ trong bụng, anh ấy nói sẽ giúp cô giải quyết việc này, cho người bảo vệ Nhiễm Nhiễm cũng là điều hợp tình hợp lý.

Thẩm Tư Á im lặng, mắt nhìn ra rèm cửa màu trắng sữa. Mặt trời xuống núi, ánh dương không còn chói chang, lúc này chỉ chênh chếch mấy sợi len lỏi qua khe rèm chui vào, nghịch ngợm mà ấm áp.

Diệp Bạc Hâm đẩy cửa phòng bệnh bước vào, Thẩm Tư Á vẫn mải nhìn đau đáu ra bên ngoài cửa sổ. Nghe tiếng cửa, sống lưng cô cứng đờ, nằm im lìm, khiến Nhiễm Nhiễm thắc mắc nhìn Thẩm Tư Á, quay đầu ra thì thấy Diệp Bạc Hâm.

Đêm qua Diệp Bạc Hâm túc trực bên ngoài phòng mổ. Hôm nay cũng luôn ở trong bệnh viện đợi bệnh tình của Thẩm Tư Á ổn định xong, chuyển từ phòng điều trị đặc biệt sang phòng bệnh thường mới ra ngoài. Nhiễm Nhiễm nhận ra cô, nhưng thấy sắc mặt cô nhợt nhạt, bất giác ngỡ ngàng. Nghĩ có thể do đêm qua, lo lắng đến tận bây giờ, chưa được nghỉ ngơi đủ.

Nhiễm Nhiễm đứng dậy, mặt thẹn thùng cười với Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm gượng nhích khóe môi, ánh mắt một màu xám xịt.

“Người đỡ hơn chưa? Có thấy chỗ nào khó chịu không? Tỉnh lại xong đã gặp bác sĩ chưa?” Diệp Bạc Hâm rướn người, mu bàn tay áp lên trán Thẩm Tư Á.

Thẩm Tư Á giật mình, kinh ngạc quay ra: “Sao lại là cậu?”

Diệp Bạc Hâm biết cô ấy đang mong đợi điều gì, song lại chỉ hơi cúp mắt, cười trêu: “Sao, không hoan nghênh à?”

Thẩm Tư Á kiêu kì hấm hứ: “Hoan nghênh nàng đến thăm.”

Câu nói dấm dớ khiến Diệp Bạc Hâm phải bật cười.

“Bác sĩ ghé qua xem chưa?” Diệp Bạc Hâm giúp cô chỉnh lại giường, để cô được nằm thoải mái hơn.

“Xem rồi, phúc to mệnh lớn, diêm vương bảo không dám nhận.” Thẩm Tư Á cười hì hì.

“À được, vẫn còn tâm trạng đùa, xem ra không có gì trở ngại.” Diệp Bạc Hâm cười, nhưng ánh cười không chạm đến đáy mắt.

Thẩm Tư Á cảm giác tâm trạng cô là lạ, bèn nắm bàn tay đang dém mép chăn của cô, đầu ngón tay lạnh toát khiến Thẩm Tư Á rùng mình.

Thẩm Tư Á nhíu mày, kéo cô ngồi xuống mép giường.

"Cậu sao thế? Sao tay lạnh thế này, sắc mặt còn khó coi nữa chứ?"

Bờ mi Diệp Bạc Hâm rung rung, lồng ngực đau đến ngộp thở, ngoài mặt vẫn nhếch môi.

"Tối qua không ngủ đủ, hơi mệt."

Nói rồi bèn rụt tay lại.

Thẩm Tư Á bây giờ vẫn nằm trên giường, vừa mới qua cơn nguy kịch, cô không thể để chuyện của bản thân ảnh hưởng đến tâm trạng cô ấy.

"Đêm qua cậu ở bên tớ suốt đấy à? Chưa về nhà?" Thẩm Tư Á nghiêm sắc mặt.

"Về rồi, không thì tưởng ai lại tốt bụng, mang một đống quần áo đến cho mà thay?" Diệp Bạc Hâm chỉ vào túi trắng trên ghế sô-pha.

Thẩm Tư Á trề môi: "Thế khẩn trương về nghỉ đi, tớ không sao, khỏi lo."

Diệp Bạc Hâm không thèm để ý lệnh trục suất của Thẩm Tư Á, quay ra tức thì bận tay bận chân, hết kéo rèm, lại chỉnh nhiệt độ phòng, một lúc sau lại quay vào loay hoay với mấy bông bách hợp cắm trong bình.

Thẩm Tư Á vừa tỉnh, thấy cô đi qua đi lại như con thoi trước mắt, làm cô nàng váng đầu, không nhịn được thốt lên:

"Đại tiểu thư ơi, tôi nhờ cậu ngừng lại một lúc có được không?"

Diệp Bạc Hâm nhìn cô, rồi ngồi xuống cạnh bên, yên ắng lướt weibo.

"Chị Thẩm yên tâm, tối qua em đã thuê nhóm nick ảo, đẩy sự việc xảy ra ở câu lạc bộ Chí Tôn lên tìm kiếm nóng của weibo rồi. Chị xem, đây còn có người đăng tải video nữa này…"

Nhiễm Nhiễm mở video, do người quay đứng cách khá xa, do quay trộm nên hình ảnh mờ mờ, chốc chốc lại bị thứ gì che mất nửa màn hình.

Trong đoạn video là cảnh nhân viên mặc đồng phục của Chí Tôn đẩy Nhiễm Nhiễm ra cửa, sau đó Nhiễm Nhiễm chạy trốn, Thẩm Tư Á cũng có mặt. Một cảnh hỗn loạn tiếp theo sau, cho đến khi xuất hiện bóng Giang Diệc Đình thì hình ảnh dừng tại đó. Mặt Thẩm Tư Á và Nhiễm Nhiễm, Cố Nhĩ Tư đã được bôi mờ.

"Nội tình trong vụ án xâm hại tình dục tại cô nhi viên, nghi phạm lọt lưới tụ tập tại câu lạc bộ Chí Tôn, thương thảo tính kế." Nhiễm Nhiễm đọc nội dung tiêu đề bài đăng: "Chị Thẩm, chị xem này, mới một tối mà đã quá ba triệu lượt xem."

Mặt Thẩm Tư Á nhoẻn nụ cười thanh thản, suýt đi toi cái mạng kể cũng không uổng.

Diệp Bạc Hâm cũng lướt thấy tin tức vừa rồi, bình thản tạt cho cả hai một gáo nước lạnh.

"Đừng có mừng sớm. Dù sao cũng chưa sa lưới. Giờ nhiều dân mạng đang bàn tán, đạt được hiệu ứng dư luận rồi, tiếp theo là để pháp luật xử lý, nhưng không có đầy đủ bằng chứng, chúng vẫn bay nhảy nằm ngoài vòng pháp luật."

"Bọn em có ghi âm mà." Nhiễm Nhiễm tỏ vẻ không tán thành.

Diệp Bạc Hâm ngẩng lên: "Ghi âm đâu?"

"Hôm qua em tải lên mạng rồi, để em tìm cho chị xem." Nhiễm Nhiễm vừa nói vừa gẩy màn hình, một lúc rõ lâu sau, đôi mắt trợn tròn kinh ngạc: "Không thể nào, sao lại không có, tối qua rõ ràng em đã tải đoạn ghi âm lên, mà còn theo sát bài viết tìm kiếm nóng này mà. Lượng chia sẻ đạt mấy vạn cơ mà."

Diệp Bạc Hâm cất điện thoại đi, đứng dậy khỏi sô-pha, bước đến bên giường.

Thẩm Tư Á mặt không biểu cảm nhìn Nhiễm Nhiễm luống cuống quẹt lên quẹt xuống, rồi bỗng nhiên giơ tay ấn tay cô xuống. Nhiễm Nhiễm ngạc nhiên nhìn cô, cô lại ngước mắt nhìn Diệp Bạc Hâm đi đến bên giường.

"Không cần tìm nữa, bị người ta khóa rồi." Thẩm Tư Á vẫn tỏ ra điềm tĩnh, là người làm truyền thông, cô biết bộ phận tuyên truyền của chính phủ sẽ phải ra tay bảo vệ hình ảnh của chính quyền, chắc chắn không thể công khai, để cho tin tức bẽ bàng này được lan truyền, bày ra trước mắt cho người ta bàn tán, sợ rằng sẽ gây nên xáo động lòng dân, nảy sinh hoài nghi với nhà nước.

"Cậu biết trước sẽ có chuyện này à?"

Diệp Bạc Hâm đưa miếng táo đã gọt vỏ cho cô: "Từ đầu đã khuyên câu đừng nhúng tay vào, không đủ bằng chứng, họ sẽ không thể bị trừng trị theo pháp luật. Tớ cũng hết cách với cậu."

Hai ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, hết chuyện này lại đến chuyện nọ, cô không còn tâm trạng để suy

nghĩ chuyện này, mới rồi lướt qua weibo, thấy trong đám bình luận cũng nói còn một đoạn video bị xóa, bây giờ không tìm thấy bài gốc.

Cửa phòng được người bên ngoài đẩy vào, Thẩm Tư Á vẫn đang đắm chìm trong mớ suy tư của bản thân. Sắc mặt cô nặng trĩu, với công việc, xưa nay cô vẫn bỏ qua vẻ khinh đời, để trở nên nghiêm túc cẩn trọng.

Diệp Bạc Hâm thấy Giang Diệc Đình xách hộp nhựa trắng vào. Anh ta nhướn mày với cô, cô để ý Thẩm Tư Á hình như không thấy Giang Diệc Đình bước vào. Trước khi anh để hộp cơm xuống rồi bỏ ra ngoài, Diệp Bạc Hâm liền kéo phắt Nhiễm Nhiễm đang ngây người ở bên.

"Chăm sóc cô ấy nhé." Diệp Bạc Hâm quẳng lại một câu, rồi lôi Nhiễm Nhiễm ra khỏi phòng bệnh. Nhẹ nhàng khép lại cửa, qua khe cửa, cô thấy Thẩm Tư Á quay mặt ra, vẻ thoáng sững sờ.

Ánh mắt con người không thể nói dối, khoảnh khắc thấy Giang Diệc Đình, trong mắt Thẩm Tư Á đã thoáng qua nét mừng rỡ. Thực ra, từ lúc Diệp Bạc Hâm bước vào phòng bệnh, cô đã nhận ra vẻ ngập ngừng muốn nói lại thôi của Thẩm Tư Á, mắt nhiều lần ngóng ra ngoài. Diệp Bạc Hâm biết cô ấy muốn hỏi tình hình của Giang Diệc Đình, nhưng không dám lên tiếng, đâm cô cũng không tiện kể.

Nom phản ứng của cô ấy, từ lúc Thẩm Tư Á tỉnh dậy, Giang Diệc Đình đã lảng tránh không muốn gặp.

Con người anh ta đúng thật dã man, nói thôi là thôi, không lằng nhằng, vấn vương.

Loại người này, muốn níu kéo quay lại thì quả là khó.

Cuối hành lang, Diệp Bạc Hâm dựa lưng vào tường, mắt nhìn xuống nhân viên y tế đi đi lại lại dưới nhà.

Nắng dần tản mác, những tia dịu dàng dát lên gò má cô, gương mặc sạch sẽ trang nhã, mềm mại.

Chiếc áo sơ mi cổ dựng màu ngó sen, dưới ánh sáng ánh kim lãng đãng, chiếc cổ thon dài xinh xắn một phần ẩn trong bóng tối, phần kia tỏa màu hồng phấn nhàn nhạt dưới ánh sáng, động mạch màu xanh, huyết quản đỏ hồng… dưới làn da mỏng manh, rần rần cuộn trào…

"A lô…" Diệp Bạc Hâm nhấc nghe cú điện thoại đổ chuông không ngừng, âm thanh văng vẳng hành lang, cảm giác chói lói.

Giọng nói khoái trá của Hứa Như Sơ truyền về: "Nghe đồn cô gây đại họa, bị quẳng vào quân doanh. Sao rồi, đã đen đi chưa, bắp tay đã u cục cơ bắp chưa? Chẹp, bây giờ giá mà tôi bay được về để xem, rốt cuộc cô đã hóa thân thành cái giống quỷ gì rồi?"

Cô vốn biết Hứa Như Sơ người thô tục không nói được lời trang nhã: "Nếu anh muốn cười tôi, thì chúc mừng anh, anh làm được rồi."

Phản ứng của cô quá bình tĩnh, càng khiến Hứa Như Sơ sửng sốt: "Tôi bảo này, có phải uống nhầm thuốc rồi không? Hay là bị khích quá, nên hâm đơ rồi?"

Diệp Bạc Hâm không trả lời, mà hỏi: "Hứa Như Sơ, chuyện tôi nhờ anh tìm hiểu, anh tìm hiểu chưa?"

Nếu không phải Hứa Như Sơ chủ động tìm cô, chắc cô cũng quên béng, cô từng nhờ Hứa Như Sơ điều tra chuyện quá khứ của mình.

Có điều bây giờ… hình như không cần nữa, có nhiều việc cô vẫn còn lo ngại.

"Hai năm đó cô sống trong trường quân sự miết, tay tôi có thòng lõng cũng không thò được vào quân đội. Cô chả phải là không biết, bây giờ quân đội nhiều mầu hơn chính trị, thà mích lòng quan viên chính quyền chứ không dám xằng bậy với tướng tá." Giọng Hứa Như Sơ vẫn ba lăng nhăng như xưa.

171. Chương 171

Diệp Bạc Hâm biết rõ Hứa Như Sơ đang nói dối. Nếu đúng là không điều tra được bất kì điều gì thì anh ta đã chẳng gọi cuộc điện thoại này.

Hứa Như Sơ chẳng qua muốn lấy cô ra làm thú giải trí cho cuộc sống của anh ta, nên mới bắt chẹt cô.

Diệp Bạc Hâm cười khẩy: "Tức là anh không điều tra được gì?"

"À cũng chẳng phải, không biết cô mích lòng ai mà toàn bộ hồ sơ tin tức của cô thời ở quân đội đều bị phong tỏa. Học bạ của cô ở trường cũng bị xóa sổ. May mà tôi biết rõ cô từng học trường quân sự, còn không chắc tôi cũng phải nghi ngờ không hiểu rốt cuộc trường ZY có từng tồn tại một người như cô không?"

Diệp Bạc Hâm im lặng, cũng không lên tiếng. Cô cúp đôi mắt lạnh lẽo, không biết đang nghĩ gì.

Hứa Như Sơ không nghe tiếng cô trả lời, xoa mũi nói: "A lô, a lô… cô có nghe không đấy? Thần hồn thả đi đâu thế?"

Diệp Bạc Hâm nắm chặt điện thoại, từ từ đưa mắt nhìn lên vách tường kính trên cao đang phản chiếu lấp loáng, mắt nheo lại, cười khẩy: "Được, Hứa Như Sơ, anh không điều tra được chứ gì? Vậy để tôi kể cho anh nghe, sáu năm trước tôi và Tập Vị Nam là người yêu, còn Tập Vị Nam lại là người nối dõi của dòng tộc họ Tập khét tiếng thủ đô, sau đó tôi và anh ta chia tay, anh còn muốn nghe tiếp không?"

Hứa Như Sơ bỗng im bặt, đến khi Diệp Bạc Hâm cười gần toan cúp máy, giọng nói của anh ta mới vang lên: "Cô… nhớ ra rồi à?"

Diệp Bạc Hâm chậm rãi nhếch môi.

Quả nhiên anh ta biết…

"Hứa Như Sơ, anh thích đùa, tôi không ý kiến, nhưng mong anh đừng đạp lên giới hạn của tôi. Hứa thiếu gia toàn năng không gì là không thể, lại coi cuộc sống như trò chơi, nhưng xin lỗi, tôi và anh không phải cùng loại người."

Hứa Như Sơ nhìn màn hình máy bàn được khôi phục, rướn mày, người vọt lên, cầm điện thoại lao xuống hồ bơi, như loài cá dẻo dai thỏa thuê vùng vẫy giữa bọt sóng.

Diệp Bạc Hâm mím môi, mắt vằn tia máu, cô mệt mỏi nhắm mắt lại, người từ từ lỏng ra, buông mình trượt dài theo bờ tường.

…

Từ phòng bệnh đi ra, Giang Diệc Đình thấy Diệp Bạc Hâm ngồi ở hàng ghế bên ngoài, tay vò trong tóc, hai khuỷu chống đùi, mặt cúi gằm, không rõ biểu cảm thế nào.

"Uể oải thế, đi thôi, tôi đưa cô về."

Diệp Bạc Hâm hít thở sâu, vỗ lên má, vuốt lại mái đầu bù xù, đứng dậy.

"Không cần, tôi tự về."

Diệp Bạc Hâm mở cửa phòng bệnh, bước vào trong.

Thẩm Tư Á vừa ăn cháo xong, tinh thần hơi lờ đờ, lại thiêm thiếp đi.

Diệp Bạc Hâm đứng ở đầu giường, cúi người nhìn vết thương của cô ấy, tiếc là bông băng che đi mất, đành đắp lại chăn rồi khẽ khàng khép cửa.

"Chăm sóc cô ấy cẩn thận, có gì thì gọi cho tôi."

Diệp Bạc Hâm quay người bỏ đi, Giang Diệc Đình nheo mắt, sải bước theo.

"Giờ là lúc dễ đánh động, cô lại là chị em tình thâm với Thẩm Tư Á, chúng không tìm được Thẩm Tư Á, sẽ bắt rễ lần mò sang cô. Có tôi hộ giá hộ tống, chúng sẽ không dám động đến cô."

Giang Diệc Đình nửa thật nửa đùa nói vậy, Diệp Bạc Hâm khựng bước chân, ngoái đầu nhìn: "Tư Á ở đây thì an toàn à?"

Giang Diệc Đình nhếch môi cười, so vai: "Cô có cách nào khá hơn không?"

Diệp Bạc Hâm nhìn anh ta, như thể đang xem xem anh ta có mấy phần đoan chắc, đoạn quay người bước về phía trước: "Anh ở lại với Tư Á đi."

Giang Diệc Đình nói không sai, cô không cách nào để bảo vệ Thẩm Tư Á. Bất kể có giấu ở đâu cũng bị người ta tìm ra, nhưng Giang Diệc Đình thì khác, anh ta chui lủi bấy nhiêu năm, lại biết rõ đường đi nước bước, không ai thích hợp để chăm sóc Thẩm Tư Á hơn anh ta.

"Tôi có việc phải ra ngoài, tiện thể tiễn cô một đoạn."

Diệp Bạc Hâm không nói được hay không được, cùng lúc ấy, cả hai đã bước đến bên thang máy.

Diệp Bạc Hâm khựng lại, mắt dậy xốn xang, sững sờ nhìn về phía trước.

Giang Diệc Đình cảm nhận có điều khác lạ, bèn trông theo hướng nhìn của cô.

Tập Vị Nam đứng trước thang máy, nghe tiếng bước chân bèn ngoảnh đầu lại. Ánh mắt anh đăm đăm nhìn gương mặt Diệp Bạc Hâm, đôi mắt sâu hoắm, hơi trĩu nặng. Cho đến khi Giang Diệc Đình bật cười, Tập Vị Nam mới sực nhận ra có người đang đứng bên cạnh cô.

"Ái chà chà? Đây chả phải sĩ quan Tập đấy à? Sao lại rảnh rỗi ghé bệnh viện thế này? Người trăm công nghìn việc như anh, mà lại vô tình gặp được nhau ở bệnh viện, xem ra nghiệp duyên giữa tôi và sĩ quan Tập không phải ít nhỉ."

Giang Diệc Đình bô bô giễu cợt, như thể không hề nhìn thấy sắc mặt hơi sầm lại của Tập Vị Nam.

Đoạn quay đầu nhìn Diệp Bạc Hâm đang lúng túng tay chân ở bên, anh ta cười vẻ như đã hiểu. Tay bỗng vươn ra, khoác lên vai Diệp Bạc Hâm, cánh tay khoanh lại, ôm cổ, kéo cô sát vào bên mình.

Diệp Bạc Hâm nhăn mày, toan hỏi anh ta bị mắc cái chứng gì, nhưng chưa kịp mở miệng, thì người bên kia đã không kìm nén được.

"Giang Diệc Đình! Tin tao bẻ gãy cánh tay mày không!" Tập Vị Nam rõ ràng vẫn đứng im, nhưng giọng nói lại đủ để người ta khiếp sợ.

Nhưng Giang Diệc Đình ở giới hắc bạch có kẻ gan góc nào mà chưa từng gặp, tuy kinh ngạc trước khí khái

của Tập Vị Nam, song cũng không đến nỗi sợ.

"Sĩ quan Tập, tôi và nữ thần của mình giao lưu tình cảm, mà anh cũng đòi xen vào à? Tôi là công dân lương thiện, giao lưu kết bạn cũng chả phải phạm pháp. Anh không thể cậy quyền cậy thế ức hiếp người khác, hở ra là dọa dẫm đe nẹt đám thường dân chúng tôi." Giang Diệc Đình cười khảy, đồng thời cũng ôm Diệp Bạc Hâm chặt hơn.

Đôi mắt Tập Vị Nam sa sầm, anh mím chặt môi, im lìm dứng đó, ánh mắt chằm chằm nhìn trên gương mặt Diệp Bạc Hâm.

Đón nhận ánh mắt của anh, lồng ngực cô ngột ngạt, cô không nhìn anh, cũng không nhúc nhích, chỉ lẳng lặng giương mắt, trông gương mặt đẹp đẽ nhưng tinh ranh của Giang Diệc Đình.

"Giang Diệc Đình, anh muốn đùa thế nào, tôi không quan tâm, nhưng…" Cô nói từng chữ rành rọt: "Tôi chúa ghét bị lợi dụng!"

Giang Diệc Đình nhìn xuống cô vài giây, rồi bỗng kề tai cô nói: "Này, tôi đang giúp cô trả thù đấy nhé, nể mặt nhau, phối hợp tí đi nào."

Diệp Bạc Hâm quả thực không quen gần gũi với một người đàn ông xa lạ ở khoảng cách gần thế này, xộc lên mũi là mùi nam tính, cô tức thì nhăn mày thật chặt: "Tôi nói! Bỏ ra!"

Giang Diệc Đình chẹp một tiếng, mày nhướn lên, chán nản buông năm ngón tay.

Diệp Bạc Hâm lách người ra. Bấy giờ thang máy vừa đến nơi, sau một tiếng "ting", cửa từ từ mở ra.

Diệp Bạc Hâm mắt nhìn thẳng, lướt qua người Tập Vị Nam. Anh vươn tay toan níu cô lại, nhưng lại bị Giang Diệc Đình theo sau, bắt lấy tay.

Tập Vị Nam nhíu mày, ánh mắt càng lúc càng tối sầm.

Giang Diệc Đình không tỏ ra thua kém, hếch mày nhìn lại. Không khí giữa hai người đàn ông trở nên kì lạ, hằm hè, dữ dằn.

Diệp Bạc Hâm cúp mắt, không nhìn hành động giữa cả hai. Cô ấn cửa thang máy khép lại.

Một cánh tay kia của Tập Vị Nam kịp vươn ra chặn thang máy lại trước khi khung cửa kịp khép chặt.

Tiếp đó, anh cười khẩy, thả tay Giang Diệc Đình ra, người lanh lẹ lách vào thang máy.

Giang Diệc Đình nheo mắt nhìn bàn tay bị siết đến độ tưởng như sắp gẫy xương, cánh tay trắng trẻo hằn một vết vằn đỏ. Anh ta vẩy cánh tay tê rần của mình, thản nhiên bỏ tay vào túi quần, bước vào thang máy.

Diệp Bạc Hâm hơi cúp mắt, ánh nhìn ngang với cánh tay trái của Tập Vị Nam.

Mới rồi, anh dùng tay trái để chặn cửa thang máy.

Tập Vị Nam đứng bên cạnh cô, không cố ý lại gần. Thang máy tuy rộng, chỉ đứng ba người không đến nỗi chật chội, song khoảng cách giữa hai người cũng chả xa hơn được là bao.

Cô ngửi thấy mùi thuốc trên người anh.

Trái tim Diệp Bạc Hâm run lên, mắt lảng đi, lặng lẽ nhìn quảng cáo hiển thị trên màn hình.

Thang máy dừng tại tầng một, Diệp Bạc Hâm nhanh chân bước ra trước, thấy Giang Diệc Đình không ra cùng. Cô ngoái đầu, anh ta xua tay nói:

"Xe đỗ dưới tầng hầm."

"Đừng có lại gần Giang Diệc Đình. Em nên biết hắn là người thế nào. Đi với hắn, em sẽ gặp nguy hiểm." Rời khỏi tòa nhà chữa bệnh, Tập Vị Nam theo sát cô, mở miệng câu đầu tiên là bảo cô tránh xa Giang Diệc Đình.

Cô khẽ gật đầu, không nói không rằng, đứng về một bên bậc thang.

Dĩ nhiên cô biết Giang Diệc Đình nguy hiểm. Nếu lần này không phải Thẩm Tư Á gặp nạn, cô cũng chẳng có bất kỳ liên quan nào với anh ta. Cô không nhất thiết phải găng lên với anh, anh không cho cô lại gần Giang Diệc Đình, cô càng làm trái ý, chỉ để hòng chứng tỏ mình đang giận, làm như thế không phải tính cách của Diệp Bạc Hâm.

Tập Vị Nam đứng bên, liếc nhìn cô, đôi mắt sâu thăm thẳm dạt dào ánh nhìn dịu dàng xốn xang.

Tư thế của anh thẳng tắp, khí chất phi phàm, dáng vẻ trầm mặc, vầng trán đậm chất nam tính. Khí khái vững vàng, trầm tĩnh không cần cố ý bộc phát, mà từ lâu đã thấm nhuần trong máu theo năm tháng, như một thứ bẩm sinh.

Bệnh nhân, hộ lý, người đến thăm nom không khỏi nhìn theo anh.

"Anh đưa em về." Im lặng mươi mấy giây, Tập Vị Nam lên tiếng xóa tan sự im ắng.

Xe anh đỗ ngoài bệnh viện, anh vừa nắm tay cô, Diệp Bạc Hâm đã theo phản xạ giật lại, tốc độ nhanh đến nỗi chính cô cũng kinh ngạc, não chưa kịp phản ứng, cơ thể đã làm xong rồi.

Đầu ngón tay anh cứng đờ, sự ngạc nhiên của cô, anh nhìn thấy cả, bất giác cười chua chát.

Ngón tay dần co lại, thõng bên người, nhấc chân bước xuống thềm, nhưng không thấy cô nhúc nhích.

Anh ngoái lại, lưng quay về dòng người tắc nghẽn, hai mắt chỉ duy nhất in bóng hình cô ấy, như khóa chặt con người cô, khoảnh khắc ấy trở thành vĩnh hằng.

Giang Diệc Đình đánh xe từ tầng hầm lên, đỗ ven đường, cửa kính từ từ hạ xuống, nhấn còi mấy tiếng gọi Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm gật đầu, siết chặt quai túi xách tay.

Tập Vị Nam nhìn Giang Diệc Đình, nheo mắt, chặn lối cô đi.

"Mới rồi em hứa với anh điều gì?" Giọng anh hơi chùng, tỏ rõ vẻ khó chịu.

Diệp Bạc Hâm nhìn anh, bất chợt cười.

"Em cười cái gì?" Tập Vị Nam lấy làm khó hiểu, nhưng thấy nụ cười ấy không chạm khóe mắt, tim nghẹt lại.

"Tập Vị Nam! Anh là anh, em là em. Em có mong muốn của mình, có việc của mình, không cần ai nhúng tay vào, anh hiểu không? Huống hồ, em rất tò mò, bây giờ anh có tư cách gì để đứng trước mặt em, nhẽ nào anh không thấy khó xử à? Gặp em, anh có cảm thấy day dứt không? Hay là anh vô tư, nên cho rằng em cũng vô tư, chỉ một chốc một lát đã quên ngay những việc vừa xảy ra?"

Diệp Bạc Hâm dù sao cũng chỉ là một cô gái, cô không tha thứ cho sự phản bội, bất kể vì lý do gì.

"Em không muốn gặp anh, anh có thể không đưa em về, nhưng Giang Diệc Đình không được." Tập Vị Nam chấp nhận nhượng bộ một bước, nhưng anh cũng có kiên quyết của bản thân.

172. Chương 172

Giang Diệc Đình nhìn qua gương chiếu hậu, Tập Vị Nam vẫn đứng trước cửa tòa nhà điều trị.

"Ha! Quả nhiên anh hùng khó qua ải mỹ nhân, không ngờ sĩ quan Tập cũng không thoát khỏi vòng vây thế tục. Hôm nay coi như tôi được mở mang tầm mắt, ba đời mới có phúc được chứng kiến sĩ quan Tập bó tay chịu chết trước một cô gái. Quả nhiên là nữ thần, bái phục!" Giang Diệc Đình thu lại tầm nhìn, tranh thủ giơ ngón tay cái với Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm lạnh nhạt nhìn anh ta, người chùng xuống ghế, mắt khép hờ.

"Sao, cãi nhau à?" Giang Diệc Đình háo hức hỏi dò, chuyện ngồi lê đôi mách của đối thủ khó nhằn, dĩ nhiên anh ta thấy hứng chí.

Diệp Bạc Hâm không nói không rằng, Giang Diệc Đình rướn mày: "Hay là do trước đó, cô giúp tôi ngụy tạo bằng chứng ở tỉnh Y, anh ta mắng mấy câu, thế là cô dỗi?"

Diệp Bạc Hâm sững người, mở mắt:

"Anh ấy biết?"

Giang Diệc Đình một tay gác trên thành cửa sổ, một tay giữ vô lăng, xe rẽ vào đường trên cao.

Giang Diệc Đình liếc nhìn cô, trong mắt có sự khinh bỉ, và chê bai.

"Tập Vị Nam là ai? Truyền kỳ hiển hách nức tiếng quân đội, nhiệm vụ lớn nhỏ gì cũng phải trên trăm lần, có gì mà chưa từng chứng kiến, tí diễn xuất dở ẹch của cô, làm sao lừa được anh ta?"

Diệp Bạc Hâm nghe tim xao động, đầu lưỡi đắng cay chua chát đủ vị hỗn tạp.

Giang Diệc Đình nheo mắt, qua gương chiếu hậu, phát hiện một chiếc xe theo sát đằng sau. Anh ta tăng tốc, chiếc xe cũng vọt theo. Anh ta giảm tốc, chiếc xe cũng chậm lại.

Khóe môi Giang Diệc Đình nhếch lên đanh sắc: "Ngồi vững vào, chúng ta sắp đua xe đây."

Chiếc Jaguar màu bạc lao vọt về phía trước con đường, bánh xe và mặt đường ma sát tạo tiếng rít chói lói, như thân rắn lượn lách, gió thốc tháo ùa vào qua cửa sổ. Bên tai Diệp Bạc Hâm là tiếng ào ào.

Tóc cô theo gió tung bay, người nhào mạnh về phía trước, may có đai an toàn kéo lại.

Diệp Bạc Hâm thầm nghiến răng, thứ tốc độ điên cuồng này quả là hơi quá sức chịu đựng.

"Giang Diệc Đình! Anh điên rồi!" Sắc mặt cô vốn nhợt nhạt, bấy giờ bờ môi cũng tím tái.

Còn trong đôi mắt màu nâu sậm của Giang Diệc Đình lại lấp loáng ánh cười, có cảm giác phấn thích khi gặp được đối thủ.

"Ngó gương sau, có người đang bám đuôi."

Gió lồng lộng, tóc phấp phơ trước mặt, phải nheo mắt lại mới nhìn rõ chiếc xe đuổi theo đằng sau, Diệp Bạc Hâm liền biến sắc mặt.

"Giang Diệc Đình! Mẹ kiếp anh dừng lại ngay cho tôi!" Diệp Bạc Hâm bỗng hét toáng lên với Giang Diệc Đình, thậm chí còn văng tục, khiến anh phải nghiêng đầu nhìn.

"Ủa ôi, sao thế?"

"Tôi bảo! Anh dừng xe, anh nghe chưa?" Diệp Bạc Hâm trợn trừng mắt, tia máu đáy mắt nom mà phát hoảng.

Đoạn đường này vắng xe, Giang Diệc Đình đánh tay lái, xe tấp vào lề đường, tốc độ chậm lại. Diệp Bạc Hâm vội vàng cởi đai an toàn, đợi xe dừng hẳn, cô liền mở cửa lao ra ngoài, chạy về phía sau.

Chiếc Range Rover dừng cách đó chỉ mấy mét, Diệp Bạc Hâm chạy lại, đanh mặt đứng bên cạnh xe, mắt ngầm có lửa giận đang bừng cháy.

Cửa kính xe chầm chậm hạ xuống, để lộ gương mặt cương nghị chín chắn của Tập Vị Nam, đôi mắt đen không có lấy một mảy may cảm xúc, cứ nhìn cô chằm chằm.

Diệp Bạc Hâm nén lại cảm giác muốn chửi thề, hai tay chống trên thành cửa sổ, khom người, hai mắt nhìn anh đăm đăm.

"Tập Vị Nam! Anh điên rồi phải không?" Cô nghiến răng, âm lượng cao vút, có phần chói tai: "Cánh tay của anh chuẩn bị liệt rồi đúng không? Anh điên hay sao mà đua xe? Hả?"

Diệp Bạc Hâm tức tối mắng, đoạn với tay đặt lên cánh tay trái vẫn đặt trên vô lăng của anh, hơi dùng sức ấn vào đoạn băng bó, thấy anh hơi hơi chau mày, đau đến cùng cực nhưng mặt vẫn thản nhiên. Diệp Bạc Hâm cười gằn: "Anh chán sống rồi đúng không, muốn bỏ mạng à?"

"Em quan tâm anh sống chết à?" Trong đôi mắt sâu hun hút của anh thấp thoáng thêm ý cười.

"Tập Vị Nam! Mạng sống của anh chưa bao giờ là của chính anh cả!" Diệp Bạc Hâm bình tĩnh trở lại, cười khảy rút chìa khóa ra.

Nhìn chìa khóa trên tay, cô càng nắm càng chặt: “Anh quên địa vị của mình rồi à? Anh là người lính, chức trách của anh là bảo vệ quốc gia, anh từng nói, mạng sống của anh thuộc về tổ quốc, bây giờ… anh định phá hoại tài sản công của quốc gia, anh có hiểu không?”

“Há há há…” Giang Diệc Đình chân trước vừa bước ra khỏi xe, nghe thấy câu này, liền ôm bụng cười.

Nhưng, bất kể Diệp Bạc Hâm hay Tập Vị Nam, đều coi như không nghe thấy tiếng cười của anh ta.

Đôi mày của Tập Vị Nam trùng xuống, trong hõm mắt sâu hoắm, đôi mắt đen nheo lại.

“Tập Vị Nam! Anh muốn chết cũng được, không ai cản anh, nhưng làm ơn chết ở nơi xa, đừng để tôi nhìn thấy là được!” Diệp Bạc Hâm thốt lời độc địa, mỗi chữ thốt ra như một nhát dao cứa vào tim.

Cô cắn rằng, quẳng mạnh chìa khóa vào vô lăng, quay ra bước lên xe của Giang Diệc Đình.

Giang Diệc Đình cười không đứng thẳng nổi người, tay gác lên cửa xe, hai mắt lấp lánh ánh sáng.

Tập Vị Nam mặt vô cảm ngồi trong ghế lái, cằm bặm lại, hai môi mím chặt, sau khi chiếc Jaguar màu bạc biến mất khỏi tầm mắt, anh vẫn ngồi đó rất lâu, rồi nắm đấm vung lên bất thình lình giáng xuống tay lái.

Anh đẩy cửa xuống xe, gọi một cuộc điện thoại, rồi bắt một chiếc taxi.

Giang Diệc Đình đánh xe vào khu biệt thự nhà họ Tô, Diệp Bạc Hâm nhận được điện thoại của Tô Hòa. Thấy cô cả ngày không đi làm, nhớ đến những bức ảnh hôm qua, Tô Hòa ấp úng trong điện thoại:

“Nghe nói chị đổ bệnh, giờ đỡ hơn chưa, có cần em đến thăm không?”

“Chị không sao, không phải lo.”

Diệp Bạc Hâm nói mấy câu với cô ấy rồi cúp máy.

…

Buổi tối, Diệp Bạc Hâm dặn dì Thanh, sáng mai dì nấu cháo dinh dưỡng và ninh một nồi canh gà nấm, lúc dậy cô sẽ mang đến bệnh viện.

Việc Thẩm Tư Á ở bệnh viện, cô không định nói cho nhiều người biết, ngay chỗ Diệp Thiên Dịch cũng bảo nó kín miệng.

Cô sợ đám người kia không tìm được Thẩm Tư Á, sẽ chuyển hướng sang những người xung quanh.

Đêm đó, Diệp Bạc Hâm ngủ không được yên giấc, ác mộng triền miên, sớm ra tỉnh dậy, tinh thần uể oải, lờ đà lờ đờ, bọng mắt đen thấy rõ.

Tám giờ hơn, cô ngáp dài đi xuống gác, híp mắt mò vào nhà bếp, trên người vẫn là bộ áo ngủ, chân trần đi trên sàn.

"Dì Thanh, dì đã nấu xong cháo và canh chưa?"

Dì Thanh đang bận ở trong, chùi bàn tay ướt vào tạp dề, bưng phần quà sáng trên bàn đưa cô.

"Còn nửa tiếng nữa là xong, cháu ăn quà sáng trước đi, rồi lên gác thay quần áo là được."

"Vâng, vất vả cho dì rồi." Diệp Bạc Hâm cười, nhận khay đồ, không nhịn được lại ngáp.

"Cái con bé này, tối qua không ngủ được à? Sắc mặt sao mà xấu thế? Hay là đến bệnh viên xem, đừng để ốm là khổ."

Thấy dì Thanh lại chuẩn bị càm ràm, Diệp Bạc Hâm lắc đầu, bưng khay đồ chuẩn bị quay vào phòng khách.

Bỗng một bóng dáng đĩnh đạc bất ngờ xuất hiện trong tầm mắt.

Cô sững người, tưởng mình hoa mắt, dụi mắt, mới thấy người kia vẫn còn đó.

"Sao cậu lại về?" Diệp Bạc Hâm bưng thẳng khay đồ đến bên sô-pha, đặt xuống bàn trà, ngồi xuống trước mặt Tô Cảnh Sâm.

Vóc dáng Tô Cảnh Sâm càng cao ráo thọn gọn trong bộ quân trang, tay áo xắn lên khuỷu tay, lộ làn da màu mật khỏe mạnh.

Ngón tay thon dài cầm tờ báo, Diệp Bạc Hâm rướn cổ nhìn, là báo quân đội, cô bĩu môi, tay bóc trứng gà.

Tô Cảnh Sâm ngước mắt nhìn cô, ánh mắt sâu lắng, hồi lâu mới thở dài, đặt tờ báo quân đội trên tay xuống.

"Cậu sợ cháu nghĩ quẩn, nên về xem thế nào."

Diệp Bạc Hâm cắn một miếng trứng gà, nhớ lại những lời ngớ ngẩn nói trong điện thoại với Tô Cảnh Sâm hôm trước, mắt thoáng xám xịt, nín thing, trứng gà nhai trong miệng nhạt nhẽo.

Thấy cô ăn trứng gà khô khốc, môi dính vụn, Tô Cảnh Sâm bèn rút một tờ giấy giúp cô lau đi, rồi bưng cốc sữa lên đặt vào tay cô.

"Cháu xem cháu bây giờ trở thành cái giống gì rồi? Chẳng qua cũng chỉ là một thằng đàn ông, có đáng không? Đàn ông trong thiên hạ vô vàn, cháu thích quân nhân, chỗ cậu đầy rẫy những mầm non ưu tú, vơ tay là ra một nắm, hôm nào đến chỗ cậu mà xem, cậu giới thiệu cho mấy đứa."

Diệp Bạc Hâm nuốt đồ ăn trong miệng, cầm cốc, nhấp hai hớp.

"Cháu no rồi."

Cô lau mồm, vo tờ giấy ném vào thùng rác.

Tô Cảnh Sâm nhìn bữa sáng gần như chưa động chạm gì của cô, bất giác nheo mắt, đứng dậy theo.

Diệp Bạc Hâm lên gác, toan đóng cửa lại thì một bàn tay chặn lại, ngang nhiên đẩy vào trong.

Diệp Bạc Hâm lẳng lặng nhìn gương mặt khôi ngô tuấn tú của Tô Cảnh Sâm.

"Sao, chơi trò tuyệt thực à?"

Diệp Bạc Hâm hít một hơi thật sâu, cả đêm thiếu ngủ, cô thấy mệt mỏi, không muốn cãi vã với Tô Cảnh Sâm.

"Cháu phải thay quần áo đi làm, cậu ra ngoài giúp cháu."

Diệp Bạc Hâm thay xong quần áo xuống nhà, dì Thanh đã giúp cô gói ghém cháo và canh gà nấm đâu vào đấy.

Trước lúc rời nhà, Tô Cảnh Sâm theo cô ra ngoài.

Gã nhăn mày: "Thế này làm sao mà đi làm được? Ngất giữa đường thì ai cứu?"

"Cháu có yếu ớt thế không?" Diệp Bạc Hâm vừa thay giày vừa nói. Dì Thanh đứng bên, nghe Tô Cảnh Sâm nói vậy, sắc mặt cũng hiện vẻ lo lắng.

“Hay là… xin phép ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày?”

“Cháu không sao, dì Thanh.” Diệp Bạc Hâm đỡ bình giữ nhiệt từ tay dì Thanh.

“Cậu đưa cháu đi.” Tô Cảnh Sâm lấy chìa khóa xe. Diệp Bạc Hâm nhăn mày, chỉ vào bộ quần áo trên người gã, lại chỉ ra chiếc xe quân dụng bắt mắt kia: “Thôi, cháu ra ngoài gọi taxi là được.”

Tô Cảnh Sâm nhíu mày, nhìn bộ đồ trên người, ra ngoài thế này gây sự chú ý quả thực không ổn.

“Đợi đấy, cậu lên thay quần áo.”

“Thế còn xe?”

“Xe trong gara.”

Rốt cuộc Diệp Bạc Hâm không đợi Tô Cảnh Sâm, gã vừa quay lên gác, cô liền lập tức đánh chiếc xe của mình từ gara ra.

Cô đến bệnh viện, chứ không đi làm. Tô Cảnh Sâm mà theo thì phải giải thích thế nào?

Tô Cảnh Sâm đứng trên ban công tầng hai, gã vốn không thay quần áo, nheo mắt nhìn xuống.

Thấy chiếc BMW màu trắng từ gara phóng ra, khóe môi nhếch cười bất lực.

Diệp Bạc Hâm đến bệnh viện, vừa xuống xe thì gặp cơn choáng váng, người lảo đảo, một tay vịn vào nóc xe mới không bị ngã ra đất.

Cô lắc đầu, mắt nhắm tịt tầm mười mấy giây. Đợi cảm giác chóng mặt qua đi, tầm nhìn trở lại rõ ràng, cô mới xách bình giữ nhiệt từ ghế ngồi, khóa cửa xe, đi về phía khu nội trú.

173. Chương 173

Thẩm Tư Á chỉ cảm thấy bản thân vừa trải qua cơn ác mộng khủng khiếp, không biết mình rốt cuộc đã ngủ bao lâu rồi, chỉ cảm giác trong đầu hình như bị vật gì ngàn cân nhét vào, từ từ chìm xuống, áp lực đến mức cô đến thở cũng không ra hơi.

Cô mơ hồ nghe thấy có người đang nói chuyện, mắt bị ai đó vén lên, một tia sáng mạnh chiếu thẳng vào đồng tử, cô muốn nhắm mắt lại, nhưng không còn chút sức lực, ngón tay cứng đơ đến mức tưởng như không

phải là tay của cô nữa.

Trong lúc ngủ say, cảm giác tay của mình bị ai giữ chặt trong tay, rất ấm áp… là hơi ấm mà cô lưu luyến…

Bên tai có một âm thanh rất êm tai đang nhẹ nhàng thủ thỉ trò chuyện, cô muốn mở thật to mắt ra xem rốt cuộc là ai, nhưng cơ thể lại trụy xuống vô ích, cô rơi vào vực thẳm sâu vô tận, ý thức từng chút một mất đi, cho đến lúc toàn bộ cảm quan đều biến mất.

Cô cuối cùng cũng thoát ra khỏi bóng tối cùng cơn đau khổ quằn quại mãnh liệt, gắng hết sức động đậy ngón tay, đầu ngón tay chạm vào vật thể tỏa ra hơi ấm, cô cố gắng mở mắt ra nhưng cảm giác mí mắt còn nặng hơn ngàn cân kim loại.

Cuối cùng gắng gượng mở mắt ra, thoáng thấy một tia sáng đẹp đẽ, trong ánh mắt mơ hồ, một bóng hình màu trắng đi đến trước mắt, cô cử động ngón tay, muốn nắm lấy gì đó nhưng nghe thấy tiếng cửa bị kéo nhẹ.

Cô rên rỉ một tiếng, cơn đau trên đỉnh đầu khiến cô khó nén được mà giơ tay lên.

Trên hành lang.

Y sĩ điều trị chính mặc áo blouse trong tay cầm bệnh án, vẻ mặt kính cẩn, xen lẫn chút thấp thỏm, một người đàn ông mặc sơ mi trắng đứng trước mặt anh ta, hai tay đút vào túi.

"Cơ thể của cô Thẩm có khả năng hồi phục bình thường lại, mặc dù đã qua cơn nguy hiểm, nhưng não bộ chịu tổn thương nặng, hơi chấn động, mấy ngày này tạm thời vẫn chưa thể xuống giường đi lại được."

"Khi nào có thể xuất viện?" Giang Diệc Đình giọng bình tĩnh.

Vị y sĩ đẩy đẩy cái kính trượt xuống sống mũi, "Phải xem tình hình bình phục vết thương của cô Thẩm, trước mắt ở lại bệnh viện theo dõi mấy ngày, sau khi số liệu ổn định hơn, chúng tôi sẽ thông báo lại với ngài."

Giang Diệc Đình gật đầu, rút bàn tay bỏ trong túi ra, anh ta cầm điện thoại lên nhìn một cái, hơi chau mày.

Y sĩ điều trị chính thấy anh ta có chuyện bận, "Ngài Giang, nếu không còn việc gì nữa, tôi xin phép đi trước."

"Được, bác sĩ Trần vất vả rồi." Giang Diệc Đình ngẩng đầu nhìn anh ta, rồi đi đến góc tường yên tĩnh nghe điện thoại.

Thẩm Tư Á cơ thể hồi phục rất nhanh, mặc dù không thể xuống giường đi lại, nhưng sắc mặt so với hôm qua đã hồng hào hơn một chút.

Diệp Bạc Hâm ở trong phòng bệnh nói chuyện cùng Thẩm Tư Á một lát, thấy cô ấy vẻ mặt hơi mệt mỏi, không lâu sau thì im hẳn, nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Diệp Bạc Hâm đi đến cạnh giường, đắp lại chăn cho cô ấy, còn cô đến ngồi trên ghế sofa, đêm qua vẫn chưa được nghỉ ngơi, đầu quả thực rất đau, cô suy nghĩ một lát có nên ra ngoài nhờ bác sĩ cho ít thuốc giảm đau hay không, rồi bất giác cũng dựa vào ghế sofa ngủ ngon lành.

Lúc này, cửa phòng bệnh mở ra, có người tiến vào, trầm ngâm nhìn cô một lát, thấy cô thở không đều, đến ngủ cũng chau mày lại.

Diệp Bạc Hâm tỉnh giấc, xoa xoa thái dương, vừa định đứng dậy, tấm chăn đắp trên người cô trượt xuống sàn, cô sơ ý giẫm lên.

Ai đã đắp chăn cho cô?

Diệp Bạc Hâm cầm tấm chăn lên, phủi phủi mấy cái, không nghĩ ngợi gì nhiều liền tiện tay vắt lên ghế sofa.

Thẩm Tư Á vẫn chưa tỉnh dậy, cô liếc nhìn đồng hồ.

11 giờ hơn rồi, vậy mà ngủ được gần một tiếng đồng hồ.

Diệp Bạc Hâm đóng cửa phòng lại, đột nhiên phát hiện bên cạnh có một bóng đen phản chiếu xuống sàn, cô ngẩng đầu nhìn lên.

Giang Diệc Đình đang một chân chống lên tường, mắt hơi cuối xuống, thấy cô bước ra liền nở nụ cười.

Diệp Bạc Hâm ngớ người ra, “sao lại không vào trong?”

Giang Diệc Đình đứng thẳng người, liếc mắt nhìn qua cửa sổ, nhún vai, “vừa mới đi vào, bây giờ đang định về.”

Vừa mới đi vào ư?

Theo cô thấy… là luôn đứng canh phía ngoài mà.

Diệp Bạc Hâm đến căntin phía ngoài bệnh viện mua về mấy món ăn nhẹ, vừa ra khỏi căn tin hướng về phía

bệnh viện trước mặt, mặt trời buổi trưa chiếu xuống người, ánh nắng chói lóa cả mắt.

Cô bỗng dừng bước, cảm thấy choáng váng đầu óc, ánh sáng từ từ nhòe đi, cả người mềm nhũn ra, từ từ ngã xuống đất.

"Bạc Hâm!" có người đỡ lấy người cô, thấy sắc mặt cô nhợt nhạt, vội vàng ôm ngang eo cô, chạy thẳng về hướng bệnh viện.

"Bệnh nhân hai ngày qua tinh thần cực kỳ căng thẳng, dẫn đến tổn hại thần kinh, cộng thêm ngủ không đủ giấc, cơ thể cô ấy lại thiếu máu, vì vậy mới đột nhiên ngất xỉu, nghỉ ngơi tịnh dưỡng hai ngày, ăn nhiều đồ bổ máu một chút sẽ khỏi thôi."

Sau khi bác sĩ kiểm tra xong, đã giúp cô truyền dịch, truyền tờ giấy cho người đàn ông cao lớn nho nhã kí tên.

"Cảm ơn bác sĩ!" người đàn ông tiễn bác sĩ ra khỏi phòng bệnh giường đơn thông thường.

"Không cần khách sáo, mấy ngày nay cố gắng đừng làm cô ấy kích động, cũng đừng để cô ấy xúc động mạnh." Bác sĩ dặn dò hai ba tiếng rồi cùng với y tá rời đi.

Người đàn ông đóng cửa phòng lại, đứng bên giường nhìn người phụ nữ ngất xỉu trên đường khoảng hơn mười phút, nếu không phải anh đúng lúc đi ngang qua, trong xã hội lạnh nhạt thiếu tình người này, ai sẽ giúp cô? Anh không dám tưởng tượng cô sẽ xảy ra chuyện gì?

Hơn hai tháng không gặp, cô gầy đi rất nhiều, sắc mặt cũng rất tệ, thời gian qua sống không tốt sao?

Người đàn ông nhìn cô rất lâu mới thở dài một tiếng, đưa tay cầm lấy tay cô đặt vào trong chăn, lại cuối người muốn chạm vào gò má cô, thấy cô hơi chau mày, ngón tay liền dừng lại, từ từ bị thu về.

Anh quay người rời khỏi phòng bệnh xuống dưới lầu nộp tiền, lúc đi ngang qua quầy trực ban, dặn dò y tá lưu ý một chút tình hình ở bên đây, y tá thấy anh tướng mạo đẹp đẽ, người lại nho nhã cao quý, liền vội vàng gật đầu lia lịa.

Lúc Diệp Bạc Hâm tỉnh lại, phát hiện tay của mình bị ai nắm chặt, rất ấm áp, cảm giác chạm vào rất mịn màng, bàn tay ấy được Chúa gìn giữ rất tốt.

Cô nghĩ ngợi, từ từ mở mắt ra.

Ngón tay cử động, cô muốn rút tay ra nhưng lại làm kinh động đến người ấy.

“Em tỉnh rồi à?” một âm thanh quen thuộc nhẹ nhàng vang lên bên tai, Diệp Bạc Hâm ngớ người, đột nhiên ngẩng đầu dậy.

Ngồi cạnh giường chính là người hơn hai tháng rồi chưa gặp lại_Hạ Dã Nhuận, anh ấy vẫn nhẹ nhàng lịch sự như thế, đến cười cũng khiến người khác cảm thấy dễ chịu, người nho nhã như anh thật không giống một thương gia lanh lợi mưu mẹo, mà lại giống một học giả thông minh uyên bác trong khuôn viên trường học.

“Sao anh lại ở đây?” giọng Diệp Bạc Hâm hơi khàn đi.

“Em vừa nãy bị ngất trên đường.” nói đến đây, trong ánh mắt Hạ Dã Nhuận có chút trách móc.

Vừa nãy… cô đi mua cơm trưa cho Thẩm Tư Á, một cơn chóng mặt ập đến, cô bị ngất đi…

Diệp Bạc Hâm cuối mắt, nhìn thấy tay mình còn bị anh ấy nắm chặt, cô nhẹ nhàng rút tay ra, chống bên giường, loay hoay ngồi dậy.

Hạ Dã Nhuận trong lòng hơi chua chát, cười cay đắng cầm lấy chiếc gối kê sau người cô.

Diệp Bạc Hâm một tay vẫn còn đang truyền dịch, cô vốn dĩ muốn leo xuống giường, nhưng nhìn thấy bình dịch còn tận một nửa, đành từ bỏ ý định.

“Mấy giờ rồi?”

Hạ Dã Nhuận nhìn đồng hồ trên tay, “8 giờ 40phút ”

Nói như vậy, cô đã hôn mê một tiếng đồ hồ…

Diệp Bạc Hâm giơ tay vén mớ tóc rối lên tai, không khí trầm lặng có chút gượng gạo, thực ra cô vẫn chưa nghĩ ra sẽ đối mặt với Hạ Dã Nhuận như thế nào, tjoèi gian này có quá nhiều chuyện xảy ra, mà cô… lại quên mất chuyện của Hạ Dã Nhuận.

“Anh tìm em rất lâu rồi… ”Hạ Dã Nhuận nhìn chằm chằm vào mặt cô, anh kéo một cái ghế ngồi xuống ngay cạnh giường, “Em thời gian qua em đã đi đâu rồi?”

Diệp Bạc Hâm không nói gì, chỉ nhìn bầu trời qua khung cửa sổ.

Sau khi suy nghĩ kĩ lưỡng, cô ngoảnh đầu lại.

“Em rất xin lỗi…”

Hơi hai tháng, tim của cô đã thay đổi, lần này đối mặt lại với Hạ Dã Nhuận, cô không còn oán giận như lúc đầu, anh ấy đối với cô mà nói, bây giờ giống như một người lạ mà thân quen, đã từng… anh ấy rất quan tâm cô, điều này cô sẽ không phủ nhận…

Nhưng Hạ Dã Nhuận cùng Lâm Tinh Âm bất ngờ lên tạp chí của người nổi tiếng, khiến cô hết sức mất mặt, ai cũng biết nhị tiểu thư nhà họ Diệp bị cưỡi trên đầu, làm cô bị người khác chê cười, đây cũng là sự thật…

"Xin lỗi gì cơ?" Hạ Dã Nhuận hơi chau mày lại trước khi Diệp Bạc Hâm kịp mở miệng, anh đột nhiên đứng bật dậy, cười nhẹ, "Khát rồi phải không, anh đi rót cho em ly nước."

Hạ Dã Nhuận cuối mắt, nhìn dòng nước chảy vào trong ly, nụ cueoif trên mặt mất đi, trong đáy mắt có mấy phần thê lương.

Diệp Bạc Hâm nhìn một bên mặt anh, người này là thanh mai trúc mã của cô, anh ấy đối với cô rất tốt, nhưng cô tùe nhỏ đã xem anh ấy như anh trai ruột, không hề có cảm giác động lòng.

"Em kết hôn rồi!"

" Xoảng" Hạ Dã Nhuận run tay, chiếc ly rơi xuống cạnh chân, nước văng tung tóe, mu bàn tay bị nước làm bỏng đỏ ửng lên.

Anh toàn thân run rẩy, từ từ nhắm mắt lại.

Cô… cuối cùng cũng nói rồi…

Một chút ảo tưởng cũng không để cho anh giữ lại.

"Có chuyện gì đợi em khỏe lại rồi hẳn nói." Hạ Dã Nhuận quay lưng lại, hoản loạn muốn bỏ chạy.

Ở lại thêm nữa anh sợ không khống chế được cảm xúc của mình.

Người đã thích ngót nghét mười năm, cô ấy sau cùng vẫn không thuộc về anh.

Giọng Diệp Bạc Hâm mắc nghẹn lại trong cổ họng, phản ứng của Hạ Dã Nhuận căn bản là nằm ngoài dự đoán của cô, anh ấy thậm chí còn không hề chất vấn cô, vì sao?

Lúc này, bên ngoài phòng bệnh truyền tới tiếng bước chân đều đều mà lại gấp gáp, dừng trước cửa phòng, Hạ Dã Nhuận mở cửa, một người đàn ông với khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị đứng bên ngoài, đưa tay vặn lấy tay nắm cửa.

Đôi mắt sâu thẳm hơi động đậy, che giấu đi những cảm xúc khó hiểu.

Hạ Dã Nhuận hơi chau mày, cảm giác mà người này dành cho anh... khiến anh cảm thấy rất khó chịu, giống như trên thương trường gặp phải đối thủ, đối phương rất nguy hiểm, đã buộc chặt mạch máu của anh.

Diệp Bạc Hâm nhìn thấy người đứng ở cửa trong tư thế mạnh mẽ kiên cường, không quan tâm đến mặc hay không mặt quân phục, trên người mãi mãi toát lên khí chất ngay thẳng, đôi mắt nghiêm nghị, lông mày như lưỡi đao, sắc bén đến mức khiến người khác không dám nhìn thẳng vào.

Trong lòng cô thắt lại, mắt nhìn sang chỗ khác.

Tập Vị Nam cùng Hạ Dã Nhuận đối diện mấy giây, rồi từ từ thu ánh nhìn lại, sự uy lực lại không giảm đi một chút nào.

"Phiền anh tránh ra một chút." Hạ Dã Nhuận chặn ngay cửa, Tập Vị Nam lạnh lùng cất lời.

Tập Vị Nam rướn người nhìn qua Hạ Dã Nhuận, nhìn thấy người phụ nữ nằm trên giường bệnh lưng quay về phía cửa, người gầy guộc yếu ớt.

Nhưng chỉ trong chốc lát, cô đã trở mình liên tục trên giường.

"Anh là ai?" Hạ Dã Nhuận ngoảnh đầu nhìn Diệp Bạc Hâm một cái, vẫn tiếp tục chặn ở cửa, khong có ý định để người đàn ông lạ mặt này tiến vào trong.

Đôi môi mỏng của Tập Vị Nam khẽ nhếch lên để lộ nụ cười lạnh tanh, vừa định mở miệng thì Diệp Bạc Hâm đang nằm nghiêng người quay lưng về phía cửa bỗng ngồi dậy, lên tiếng: "Hạ Dã Nhuận, anh để anh ấy vào đi."

Hạ Dã Nhuận hít một hơi lạnh lùng, khuôn mặt hiền hậu trở nên căng thẳng, nhìn chằm chằm vào Tập Vị Nam vài giây, mới miễn cưỡng đứng tránh người ra.

174. Chương 174

Hạ Dã Nhuận hít một hơi lạnh lùng, khuôn mặt hiền hậu trở nên căng thẳng, nhìn chằm chằm vào Tập Vị Nam vài giây, mới miễn cưỡng đứng tránh người ra.

"Thế nào rồi? Còn thấy khó chịu không?"

Tập Vị Nam cũng không ngại ngần, buéoc vào trong ngồi ngay cạnh giường, mu bàn tay đặt lên trên trán

Diệp Bạc Hâm, giọng điệu thân mật gần gũi, hình như là chỉ với người vô cùng thân thiết mới có được giọng điệu như thế.

Hạ Dã Nhuận nheo mắt lại, ánh mắt hoài nghi lướt trên người hai người đó, không biết nghĩ đến gì rồi, chân mày hơi chau lại.

"Tôi vẫn ổn." Diệp Bạc Hâm ngoảnh đầu tránh chạm vào tay anh, thở dài miễn cưỡng, "Anh sao lại ở đây?"

Người này là hồn ma vất tưởng không tan sao?

Cô vì sao đi đến đâu cũng gặp phải anh, giống như trên người bị gắn thiết bị định vị vậy, anh đều có thể xuất hiện cực kỳ chuẩn xác bên cạnh cô.

Nhưng, thứ cô cần là bình tĩnh, nhìn thấy anh, cô một chút thanh thản cũng không có, chỉ cảm thấy buồn bực khó chịu.

"Em ở đây, anh còn có thể đi đâu được." Tập Vị Nam nửa đùa nửa thật, nói.

Diệp Bạc Hâm mệt mỏi nhắm mắt lại, gắng nhịn lắm mới không phát cáu lên.

Hạ Dã Nhuận tiến lại, mắt nhìn vào tay Tập Vị Nam đang nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Đường Tiểu Nhiễm.

Cô… không hề đẩy ra, nhưng vừa nãy lúc anh ấy nắm tay cô, cô lại rút ra, quả nhiên không cùng người, vì vậy nên đối xử cũng không giống nhau sao?

"Anh Hạ, cảm ơn anh đã chăm sóc cho vợ tôi." Tập Vị Nam khóe môi hơi nhếch lên, đột nhiên cất lời.

Diệp Bạc Hâm giật mình, đột ngột mở mắt ra.

Tập Vị Nam lại cười vỗ về cô, không quan tâm đến biểu cảm cứng đơ của Hạ Nhã Nhuận, anh đứng dậy, giơ tay phải về phía anh ấy.

Hạ Nhã Nhuận nhìn Diệp Bạc Hâm, trong đôi mắt lộ ra nỗi đau khổ tột cùng.

Chuyện này chính là điều Diệp Bạc Hâm không muốn đối diện, cô chưa từng nghĩ rằng sẽ để Tập Vị Nam xuất hiện trước mặt Hạ Dã Nhuận, khoe khoang bất cứ điều gì với Hạ Dã Nhuận.

Hạ Dã Nhuận xử lý không tốt quan hệ giữa anh ấy và Lâm Tinh Âm, đó là chuyện của anh ấy, anh ấy có

thể khiến cô lúng túng, nhưng không muốn giống như đóng kịch, cho người khác đến xem.

"Tập Vị Nam!" Diệp Bạc Hâm cất lời như cảnh cáo.

Tập Vị Nam khóe miệng khẽ mỉm cười, cùng với sự cao quý thiên bẩm khiến Hạ Dã Nhuận cảm thấy mình bị áp bức.

Hạ Dã Nhuận từ từ đưa tay ra, cười cay đắng, miệng không nói nên lời.

Điều khiến anh ấy kinh ngạc chính là, người đàn ông này lại biết anh.

Bọn họ chưa từng gặp nhau, mà anh ta lại gọi anh là "Anh Hạ", vậy chuyện anh là vii hôn phu của Diệp Bạc Hâm, anh ta cũng biết ư?

Tay hai người vừa nắm đã buông ra, chỉ là hình thức tại chỗ, biểu cảm của Tập Vị Nam từ đầu đến cuối đều rất bí hiểm, khiến người khác nhìn không ra anh ta rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

"Hạ Dã Nhuận, anh có thể đi trước không? Tôi có mấy lời muốn nói với cô ấy, đợi một chút tôi sẽ cho anh một lời nhắn nhủ." Diệp Bạc Hâm rất đau đầu, hai người đàn ông này rốt cuộc muốn làm gì ở đây?

"Được." Hạ Dã Nhuận nhìn Tập Vị Nam một cái, quay người rời đi.

Diệp Bạc Hâm dựa đầu vào giường nhìn anh, "Tập Vị Nam, nếu anh muốn nghe hai từ li hôn từ chính miệng tôi nói ra, vậy thì cứ lảo đảo trước mặt tôi đi."

Tập Vị Nam sững người, nụ cười trên mặt giãn ra.

"Anh không xuất hiện, lẽ nào để em với vị hôn phu trước kia của em nối lại duyên xưa sao?"

Anh rất ít khi nổi nóng, gần đây cũng đã nhân nhượng hết mức có thể với cô, nhưng lần này ánh mắt lại sắc lạnh lại.

Diệp Bạc Hâm cắn nhẹ môi, "Anh có ý gì?"

Tập Vị Nam bình tĩnh lại, biết câu nói này của mình có phần quá đáng rồi, nhưng nói thế nào anh cũng là một người đàn ông, nhìn thấy người phụ nữ của mình cùng vị hôn phu trước kia đơn độc gặp nhau, trong lòng dù ít dù nhiều đều cảm thấy khó chịu.

Càng huống hồ, hai người họ là thanh mai trúc mã, tình cảm sâu đậm đến nhường nào anh hoàn toàn

không rõ được.

Trong lòng sao có thể thoải mái?

"Em có thể giận anh, không đếm xỉa đến anh, nhưng đừng quên thân phận của mình, em là vì cái gì mới kết hôn cùng anh." đáy mắt sâu thẳm của Tập Vị Nam cuồn cuộn lửa giận.

Diệp Bạc Hâm sắc mặt bỗng chốc biến đổi, cô nhớ lại lần đầu giả vờ say bảo anh cưới cô, cô chịu đựng đủ thái độ như gần như xa của anh rồi, chịu đựng đủ một năm không được mấy lần gặp anh, cô biết bản thân động lòng rồi, cô chẳng qua là muốn tìm cái cớ để kéo gần khoảng cách với anh.

Lúc ấy cô đã nói thế nào?

Cô nói Hạ Dã Nhuận ngày ngày ôm người phụ nữ khác lên báo, còn nói cái gì mà vui chơi qua đường, lừa gạt cô? Người phụ nữ ấy cố làm ra vẻ, anh ta vẫn ngốc nghếch đeo bám theo, bị đùa cợt lẩn quẩn. Diệp Bạc Hâm cô vì sao phải khoan dung anh ta, chịu đựng sự hèn nhát của anh ta? Anh ta có thể cùng người đàn bà khác làm chuyện xằng bậy, cô tại sao lại không thể tìm một người đàn ông khác?

"Diệp Bạc Hâm, anh cũng có giới hạn của mình, em lúc đầu có thể lấy anh ta ra để ngăn anh, nhưng bây giờ em đã không còn là cô bé hai mươi tuổi nữa, em nên biết rằng, tim người là thứ dễ tổn thương nhất, em khong thể lại lấy anh ta ra để trả thù anh." Tập Vị Nam cuối người xuống, hai tay nắm lấy người cô, con ngươi đen nhánh trừng trừng nhìn vào cô.

Diệp Bạc Hâm chỉ cảm thấy toàn thân lạnh giá, cô bất giác ôm lấy người.

"Trong tim anh, tôi rẻ rúng như thế sao?"

Dứt lời, cô cười một mình.

Tự làm tự chịu, trách ai được chứ.

Tại sao cô có thể làm cho cuộc sống của mình trở nên rối loạn như vậy?

...

Trong quán cà phê đang phát nhạc, chùm đèn pha lê trên đỉnh đầu tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng, dù là ban ngày, đèn chùm trên trần nhà vẫn mở.

Trên mỗi bàn đều bài trí một lọ hoa bách hợp màu hồng nhạt, hương thơm thoang thoảng khiến người khác tinh thần phấn chấn, nhìn một cái là cảm thấy cuộc sống thật tươi đẹp.

Diệp Bạc Hâm khuấy đều cà phê trong ly, có chút lo lắng.

"Em không sao chứ?"

Hạ Dã Nhuận chăm chú nhìn gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của cô, lúc cô hơi cuối mắt xuống, hàng lông mi cong vuốt tạo thành một đường trên hốc mắt.

"Ting", tay run run, chiếc muỗng đụng vào thành cốc, phát ra âm thanh trong trẻo.

Diệp Bạc Hâm ngước mắt lên, ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, nhuễng tia sáng quá chói chang khiến cô hơi ngoảnh đầu đi.

"Hạ Dã Nhuận, chuyện em đã kết hôn, thật xin lỗi."

"Lúc trước em đã nói qua rồi." Hạ Dã Nhuận cười cay đắng.

Diệp Bạc Hâm bị anh chen ngang, cô đưa mắt nhìn đi chỗ khác, hướng về phía cô gái đang chơi piano trong một góc xa đằng kia.

"Em thật ra cũng không muốn che giấu anh, chỉ là chưa nghĩ ra sẽ đối diện với anh nhue thế nào, sau đó..." cô bị Tô Cảnh Sâm mang vào quân đội, rồi lại xảy ra hành loạt chuyện khiến cô phiền muộn kinh hãi, cô thân mình lo chưa xong, lại làm thể nào đi nói với Hạ Dã Nhuận được?

Khuôn mặt hiền hậu của Hạ Dã Nhuận nở nụ cười thanh thản, anh không cho cô cơ hội nói hết câu, mở miệng cắt lời cô, "Anh chỉ muốn biết, hai tháng qua em sống có tốt không?"

Diệp Bạc Hâm sững sờ, tay cầm chặt cốc cà phê nhẹ nhàng vuốt vuốt.

Cô gật đầu, "rất tốt."

Ít ra, trong quân đội cô cảm thấy vui vẻ, không có mấy chuyện sau đó, cô đều sẽ tin rằng lựa chọn của mình là đúng.

Hạ Dã Nhuận thu nụ cười lại, thần sắc nghiêm nghị, "Em nói dối, chí ít anh thấy em của bây giờ, hoàn toàn không hề vui."

Diệp Bạc Hâm chau mày, bỏ chiếc thìa xuống, rút tờ giấy lau mấy ngón tay.

"Hạ Dã Nhuận, em biết anh rất tốt với em, anh từ lúc nào đã bắt đầu thích em rồi? Em có gì tốt, em thật

ra rất kì quái, anh rốt cuộc là thích cái gì ở em? Sau khi em quan sát thấy ánh mắt anh biến đổi, em đã bắt đầu giữ khoảng cách với anh, em nghĩ rằng anh sẽ hiểu, nhưng…"

Hạ Dã Nhuận bị cô hỏi đến ngớ người, là từ lúc nào đã bắt đầu?

Đến chính anh cũng không rõ nữa, nói bọn họ là thanh mai trúc mã, thực ra cũng chưa hẳn, anh lớn hơn cô ba tuổi, lúc nhỏ vì quan hệ giữa hai gia đình, vì thế họ tự nhiên đã chơi cùng nhau.

Nhưng chỉ là thỉnh thoảng, bọn họ không phải là kiểu từ sớm đến tối đều dính lấy nhau.

Có lúc, anh mười ngày nửa tháng đều không được gặp cô một lần, cô từ nhỏ đã rất ngoan, miệng rất ngọt, ai cũng đều yên tâm, không giống những đứa trẻ khác tranh nhau để chơi với anh.

Bị người khác bắt nạt, cô đều không khóc không quấy, cũng chưa từng mách lẻo trước mặt người lớn.

Giống như trong cơ thể một đứa trẻ tồn tại một linh hồn người trưởng thành vậy, rõ ràng anh lớn hơn cô, cô gặp chuyện lại bình tĩnh hoen anh.

Anh đến tận bây giờ vẫn chưa hiểu, rốt cuộc là cái gì khiến cô nhạy cảm đem cảm xúc của bản thân chôn chặt trong lòng, lúc những đứa trẻ khác làm nũng với người lớn, vô lại hiểu chuyện giúp dì Tô làm việc

Sụe ngoan ngoãn nghe lời của cô làm anh đau lòng, anh muốn bảo vệ cô, để cô có được cảm xúc mà những người bằng tuổi có, chúe không phải cách biệt với tất cả mọi người bên ngoài, bản thân trốn trong thế giới riêng của mình mà thừa nhận tất cả.

Sau đó, thứ tình cảm đấy đã biến đổi rồi.

Chỉ là… cô không thích, truóec giờ không cần sự bảo vệ của bất cứ người nào…

"Nếu như không có Lâm Tinh Âm, em có kết hôn với anh không?" đây mới là điều Hạ Dã Nhuận quan tâm đến, anh có phải đã sai rồi? Có phải anh càng lúc càng đẩy cô ra xa, anh đã từng có cơ hội được kết hôn cùng cô.

Diệp Bạc Hâm im lặng, cô cũng từng hỏi chính mình, đáp lại là không biết được.

Thấy biểu cảm của cô, Hạ Dã Nhuận đã biết rồi, cô không nhìn cô nữa, ngoảnh đầu nhìn ra dòng xe tấp nập ngoài đường.

"Anh hiểu rồi, hai năm trước, khi giữa chúng ta vẫn chưa có Lâm Tinh Âm, khi ấy em vừa tốt nghiệp, anh hỏi em chúng ta kết hôn có được không, anh vẫn còn nhớ biểu cảm lúc đó của em, em bị dọa đến giật mình,

trên mặt không hề có sụe ngạc nhiên mừng rỡ, nếu có chỉ là sự hoảng sợ bất an, em nói em chưa chuẩn bị gì cả, qua hai năm nữa, đợi chúng ta đều trưởng thành cả rồi mới tiến vào lễ đường hôn nhân, chỉ là không ngờ…"

Nói đến đây, Hạ Dã Nhuận nghẹn lời.

Diệp Bạc Hâm cắn môi, từ từ nhắm mắt lại.

Những gì anh nói, cô đều có ấn tượng, lúc ấy cô không hiểu vì sao mình lại chống cự, nếu cô thích Hạ Dã Nhuận, dù cho không muốn kết hôn nhanh như thế, nhưng phản ứng của cô chí ít cũng có chút vui mừng và khó xử, nhưng cô lúc đó trong đầu trống rỗng, chỉ muốn bỏ chạy.

Hạ Dã Nhuận dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: "Hai năm sau, em kết hôn rồi, đáng tiếc… người chấp nhận cùng em gắn bó một đời lại không phải anh… là anh không tốt, đã làm mất em rồi…"

Diệp Bạc Hâm không phải không có tim, cô không yêu Hạ Dã Nhuận, nhưng tình cảm Hạ Dã Nhuận dành cho cô, cô có thể cảm nhận được, nghe thấy anh khàn giọng nói những chuyện này, trobg lòng cô giống như kẹp một cây gai, sẽ không chết người, nhưng rất khó chịu.

"Thực ra sau này em muốn ra nước ngoài du học, là anh đã dồn ép em ưúa chặt rồi, em không thở được mới muốn tạm thời rời khỏi, ai cũng không ngờ được, lúc Lâm Tinh Âm cùng anh đến sân bay chặn em lại, anh và cô ta bị tai nạn ôtô, cô ấy vì bảo vệ anh mà bị mù rồi, anh luôn cho rằng chính anh đã hại cô ấy, nếu lúc đó có thể ngăn cản cô ấy lại, không để cô ấy lên xe, hoặc…"

Hạ Dã Nhuận nhìn Diệp Bạc Hâm một cái, thấy cô xúc động, anh hình như cũng bị xao động cảm xúc, cười nhẹ.

"Hoặc là anh để em ra đi, thì đã không xảy ra nhiều chuyện như vậy, có lẽ chúng ta còn có thể… "

175. Chương 175

Có thể không?

Diệp Bạc Hâm không biết.

Trên thế gian này không có nếu như, thời gian sẽ không trở lại, cô chưa đối mặt với loại tình huống này, cũng không biết mình sẽ lựa chọn như thế nào.

Hơn nữa Hạ Dã Nhuận nói không sai, cô tốt nhất không có suy nghĩ đi du học, là anh dồn ép quá chặt chẽ, thậm chí hợp tác với bà ngoại anh đến thuyết phục, cô không muốn gả đi sớm như thế, vì vậy đã nộp đơn

đến trường Đại học Luân Đôn ở Anh, nhưng cuối cùng vì tai nạn xe hơi, cô đành phải ở lại.

"Anh không ngờ lại thất bại, em vẫn ở bên cạnh cậu ấy, có thể anh sẽ mãi thua cậu ta. Nhưng anh không can tâm, rõ ràng chúng ta quen nhau trước, tại sao em không thích anh, lại thích một người mới quen chứ?" Hạ Dã Nhuận trong lòng đầy hoài nghi, anh muốn có một câu trả lời, một đáp án cho sự tuyệt vọng của anh.

Diệp Bạc Hâm ngẩn người, nhìn anh với vẻ mặt đầy kinh ngạc.

"Anh… anh quen anh ấy?"

Trong bệnh viện, Tập Vị Nam nhận ra Hạ Dã Nhuận, cô lại không thấy kỳ lạ.

Giống như anh là một người bất kể cái gì cũng muốn kiểm soát toàn bộ tình huống, không thể không điều tra cô, mà cô trong bốn năm nay, trước mặt anh cũng không che giấu sự thật rằng cô có một vị hôn phu chưa cưới.

Hạ Dã Nhuận mỉm cười khi nhìn biểu cảm của cô, dường như cô đang vui, rõ ràng đang cười, nhưng tận trong ánh mắt lại là nỗi buồn không thể nói rõ được.

Anh có lẽ không phải là một doanh nhân thành công nhất, nhưng lại là một người giàu có trẻ tuổi trong thế hệ trẻ, tuổi trẻ tài cao, anh ấm áp lại tài hoa hơn so với tổ tiên đời thứ hai, có rất nhiều phụ nữ đẹp đổ xô chạy theo anh.

"Em qủa nhiên cái gì cũng quên hết rồi…" Anh lắc lắc đầu, trong ánh mắt ý thanh minh.

Hạ Dã Nhuận nói, sáu năm trước lúc cô vẫn còn ở trong quân đội, một ngày đột nhiên cô quay trở lại, ai cũng không biết cô rời khỏi quân đội, lúc anh đến miền Nam công tác, bỗng gặp cô ở thành phố G, cô một mình cô đơn trong quán bar, lúc đó anh giận tím mặt, sợ cô thân gái một mình đêm tối ở ngoài say rượu rồi xảy ra chuyện, ở thành phố G lại không quen ai, có chuyện gì cũng không ai chăm sóc.

Sau đó cô nhốt mình trong khách sạn, cả tuần không ra ngoài, anh hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, cô không nói không rằng, giống như một con tượng gỗ bất động, cả ngày ngồi trước khung cửa sổ.

Khoảng thời gian đó cô gầy đi rất nhiều, sau đó cô chịu không nổi, mới lẩm bẩm nói rằng cô yêu một người, bọn họ rõ ràng rất yêu thương nhau, tại sao… tại sao anh lại phản bội cô?

Cô nói, cô biết đó không phải lỗi của anh, nhưng cô không sống nổi với rào cản trong lòng mình, cô không muốn giận, cũng không muốn tự dày vò bản thân thành bộ dạng ghét bỏ nhất, cô lại muốn ở bên cạnh anh ta, cô sẽ phát điên mất.

Hạ Dã Nhuận im lặng nghe cô nói, trong lòng lại giống như bị người ta cầm đao cứa từng nhát, người anh yêu lại vì người đàn ông khác mà rơi nước mắt, thậm chí suy sụp tinh thần, anh sao có thể không đau được chứ?

Cô nói cô muốn chia tay, nhưng người đó không đồng ý, vì thế cô trốn chạy, cô muốn tìm một nơi mà anh ta vĩnh viễn không tìm thấy, cô nói cô sẽ không trở lại, cô vì anh ta mà vào trường quân đội, cô sẽ khó tìm được anh, trải qua hàng vạn đau khổ mới làm anh yêu cô, nhưng tại sao vận mệnh lại trêu đùa với cô chứ?

Cô vì anh mà vào trường quân đội, sau đó vẫn vì anh mà thôi học, rời xa quân đội.

Lúc đó, Hạ Dã Nhuận không biết cô nói người đàn ông đó là ai, mãi cho đến bây giờ, rốt cuộc tại sao cô lại muốn chia tay với người đó.

Hôm nay gặp Tập Vị Nam, Hạ Dã Nhuận không muốn thừa nhận, lại không thể thừa nhận, Tập Vị Nam xuất sắc ưu tú hơn so với trong tưởng tượng của anh, chẳng trách anh lại thua cậu ta.

"Em thừa nhận mình lúc đó rất hèn hạ, lợi dụng anh muốn thoát khỏi tâm lý của anh, để anh đính hôn với em, chúng ta bàn rồi, chỉ là đính hôn giả thôi, một là làm hài lòng nguyện ước hai bên gia đình, hai là có thể để người đàn ông đó tuyệt vọng. Lúc đầu anh không đồng ý, em biết tâm tư của anh lúc đó, em không muốn lợi dụng anh, là em muốn giúp anh, tự ý nói với hai bên gia đình rằng chúng ta đã qua lại được một thời gian, lại tuyên bố với truyền thông tin tức chúng ta sắp đính hôn, lúc đó anh không hay biết gì, bằng cách nào đó anh đã trở thành vị hôn phu tương lai của em…"

Diệp Bạc Hâm trước giờ chưa nghĩ qua, kết cục sẽ như thế này, cô cho rằng chỉ là chuyện giữa cô và Tập Vị Nam, lại không ngờ rằng Hạ Dã Nhuận cũng liên quan trong đó.

Chẳng trách trong trí nhớ của cô, cô chỉ để Hạ Dã Nhuận làm anh trai, đối với anh không phân biệt tình ý nam nữ, sau khi tỉnh lại, bằng cách nào đó qua lại với anh một thời gian, trở thành vị hôn phu tương lai của anh ấy.

Ở đây, cô bối rối, ý nghĩ của Hạ Dã Nhuận cũng rất cẩn thận, cô chỉ mất kí ức trong hai năm đó, xảy ra chuyện gì, làm cô yêu Hạ Dã Nhuận, quyết định ở bên anh.

Bây giờ nghe Hạ Dã Nhuận nói như vậy cô mới hiểu ra.

Từ nhỏ đến lớn, cô đều không biết làm cách nào để yêu Hạ Dã Nhuận, bên nhau lâu nên sinh tình cảm, gốc rễ tình cảm này sớm đã trồng từ lâu rồi, ở đâu cần đến mười mấy năm sau, một đêm đột nhiên nảy sinh tình cảm.

Cô nên nói Hạ Dã Nhuận ngốc sao? Rõ ràng biết trong lòng cô không có anh, lại vẫn muốn bồi thường danh tiếng của mình, diễn xuất cùng cô.

Hạ Dã Nhuận nói anh hèn hạ, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cô lại không cảm thấy vậy, bất luận nói thế nào, Hạ Dã Nhuận lúc đó cũng giúp đỡ cô, cô hiểu rõ tính cách của mình, lúc đầu cô minh mẫn, làm việc gì có chừng mực, nhưng những chuyện làm lòng dạ rối bời, cô sẽ trốn tránh.

"Sau đó thì sao?" Ngón tay Diệp Bạc Hâm run rẩy, cô khẽ nhau mày, nhìn chăm chú vào ly cà phê đang bị cô khuấy vòng vòng.

Hạ Dã Nhuận ánh mắt trầm tĩnh nhìn Diệp Bạc Hâm, bên gò má cô lưa thưa vài sợi tóc, anh đưa tay lên muốn giúp cô vén nó lui, cô lại cảm nhận được, ngón tay trắng nõn vuốt tóc lui sau tai.

Trong lòng Hạ Dã Nhuận đột nhiên có chút khó hiểu, hành động thân mật này, với thân phận bây giờ của bọn họ, thật sự không thích hợp để làm điều đó.

Trong lòng anh như hòn đá nặng khiến anh khó thở.

"Sau này em với cậu ấy thế nào, anh không rõ lắm, anh chỉ biết sau khi gặp em không lâu, đột nhiên trở lại quân đội, em nói trường học chỉ cho em nghỉ hai tháng hè, lại không đồng ý cho em thôi học. Sau đó anh dành cả ba tháng vẫn không thấy tin tức của em, em giống như người giữa chốn nhân gian. Ngay cả cậu em, cùng trong giới quân đội, mà ngay cả cậu ấy cũng không hề hay biết tin tức gì của em, tất cả những gì liên quan đến em dường như bị người ta chặn hết."

"Mãi cho đến khi em xảy ra chuyện, lúc tính mạng đang gặp nguy hiểm, bọn anh nhận được tin lập tức đến bệnh viện, có vài người sĩ quan đến thương lượng với cậu em, bọn anh mới hiểu rõ rằng em đang tiếp nhận một nhiệm vụ rất nguy hiểm, suýt nữa không còn sống lại."

Nguy hiểm lúc đó, Hạ Dã Nhuận trong lòng vô cùng sợ hãi.

Cô nằm trong phòng phẫu thuật suốt 48 tiếng đồng hồ, thông báo bệnh tình nguy kịch lúc đó hết lần này đến lần khác, Dì Thanh ký vào giấy xác nhận đến tê cả tay, bao nhiêu hi vọng sụp đổ, ngay cả Tô Cảnh Lâm người đàn ông nghiêm túc, hai ngày đó mặt mũi cũng đỏ hết cả lên.

"Sau khi em tỉnh lại liền mất trí nhớ, lúc đó anh nghĩ, có phải cuối cùng vận mệnh đã quay trở lại với anh, nếu anh không nói chúng ta đính hôn giả thì sẽ không ai biết, tất cả mọi người ai cũng cho rằng chúng ta là cặp vợ chồng sắp cưới, anh sẽ có cơ hội chăm sóc em, để em yêu anh."

Ánh đèn rọi lên đôi mắt khô khốc của Hạ Dã Nhuận, trong đôi mắt đen đó dường như nhấp nháy vài giọt lệ.

Diệp Bạc Hâm trong lòng siết chặt, hoảng loạn từ đầu đến cuối.

Những lời mà anh nói, trước giờ cô không hiểu, không hiểu sự chịu đựng của anh, không hiểu rằng anh đối với cô tình cảm sâu đậm đến thế.

Diệp Bạc Hâm có thể để anh đối xử như thế.

Cho dù anh có cố tình che giấu những chuyện đã qua, cô ấy cũng không oán hận gì, cô luôn áy náy trong lòng.

Không thích thì không thích, cô không thể trao cho anh thứ tình cảm mà anh muốn.

Diệp Bạc Hâm trước giờ không than phiền những uất ức của mình, Hạ Dã Nhuận lại tốt, cô vẫn không động lòng.

Nếu không thì sao lại nói loại sinh vật này rất kỳ lạ chứ? Đụng phải bức tường cũng không quay đầu lại.

Những ngày cô trở lại cuộc sống là khoảnh khắc dễ bị tổn thương nhất trong đời cô, Hạ Dã Nhuận lúc đó giống như một ánh mặt trời, cho cô ở trong góc tối tăm có niềm hi vọng, cô cũng đã nghĩ nhiều lần, cô thích anh.

Lâm Tinh Âm xuất hiện, cô đã oán hận, giận dữ, cũng làm loạn lên, cuối cùng cô chọn từ bỏ, mối tình đầu sâm đậu như thế, lại có thể kiên quyết từ bỏ Tập Vị Nam.

Bây giờ cô hiểu rồi, không yêu thì không yêu, sau khi cô mất trí nhớ, thế giới tình cảm của cô giống như một tờ giấy trắng, Hạ Dã Nhuận chu đáo quan tâm, cô cũng không thể động lòng, chỉ là trong tiềm thức cô cho rằng Hạ Dã Nhuận là vị hôn phu của cô, lúc trước cô yêu anh, vì vậy cô buộc lòng phải yêu anh, tạo ra giả tưởng là cô yêu Hạ Dã Nhuận.

Tập Vị Nam một lần nữa xuất hiện, phá vỡ cái giả tưởng trong cô.

"Không phải là anh thì sẽ mãi mãi không thuộc về anh, hạnh phúc bị đánh cắp cuối cùng sẽ vẫn trở về." Hóa ra chuyện mà Hạ Dã Nhuận trước giờ vẫn luôn sợ, cuối cùng đã đến. Anh hít sâu một hơi, hướng về ngoài cửa sổ, "Bây giờ cậu ấy trở về rồi, em là người lý trí như thế, chẳng trách em sẽ không kết hôn với người lạ trước khi chưa hủy bỏ hôn ước với anh."

Suy cho cùng lúc đầu anh đã thấy cô mất trí rồi, từ nhỏ đến lớn là người nghiêm khắc, đột nhiên một ngày suy sụp tinh thần, giống như linh hồn bị cướp đi vậy.

Anh muốn cô bỏ đi nét mặt thờ ơ xa lánh mà lịch sự đó, lại không muốn thấy cô vì những người đàn ông khác mà hồn bay phách lạc.

"Hôm nay trước khi gặp cậu ấy, trong lòng anh mặc dù rất bối rối, nhưng lại cảm giác rằng bản thân mình đã thua, anh cho rằng em giận anh, em giận vì anh đã lời ra tiếng vào với Lâm Tinh Âm, cố ý đưa người khác đến để giận dỗi anh."

Anh cười bất lực, thở dài một hơi, nhìn về phía Diệp Bạc Hâm, "Anh làm sao quên được, Diệp Bạc Hâm em có niềm tự hào của mình, em làm việc có mật thám, trước giờ em sẽ không vì trả thù người khác mà để mình oan ức. Em sống đối với ai cũng rất rõ ràng, làm sao có thể để hôn nhân thành trò cười được cơ chứ."

"Không phải em hỏi anh thích gì ở em sao? Vừa nãy anh nhất thời không thể nói ra, bây giờ có thể nói với em rồi, em sống rất phóng khoáng, em sống không phải vì người nào đó, em sẽ suy nghĩ rằng người khác có giận dỗi có oán hận không, cũng sẽ không làm ồn ào lên làm cho người khác khó xử, lúc ở bên cạnh anh, em sống rất thoải mái, em dỗ dành lúc người ta buồn, tốt có chừng mực, em hiểu rõ lúc nào nên đối đãi với người nào, giống như con người em, rất rõ ràng cũng rất chân thật, em làm cho người khác cảm thấy thoải mái, nhưng em luôn quên rằng, bản thân em cũng có ưu tư buồn bã."

"Em…" Diệp Bạc Hâm nghẹn lại, thực ra cô không muốn như vậy, đội một lớp mặt nạ để sống, hạnh phúc hay buồn đau đều để trong tận đáy lòng, chỉ khi đối diện với những người quen thuộc nhất, cô mới tháo bỏ sự phòng bị. Ôi! Cô như vậy, là giả dối sao? Hạ Dã Nhuận tại sao lại thích một người như cô?

Dường như đoán ra Diệp Bạc Hâm đang nghĩ gì, Hạ Dã Nhuận cười lên, đẩy chiếc bánh gato tới trước mặt cô.

"Anh đau lòng vì em, đau lòng vì em luôn chịu đựng một mình, lại quên rằng em chỉ là một cô con gái, anh muốn tìm cách để bảo vệ em, làm em có thể tháo bỏ sự phòng bị để tựa vào anh, không ngờ rằng trước giờ em đều không muốn tiếp nhận tình cảm đó…" Nếu một người phụ nữ làm nũng với người đàn ông, tự do phóng khoáng với họ, trong lòng cảm kích họ, vậy thì người phụ nữ đó nhất định rất yêu người đàn ông đó. Đáng tiếc… anh không thể khiến cô có trái tim như người phụ nữ đó.

"Hạ Dã Nhuận…" Trái tim của Diệp Bạc Hâm bị dằn xéo có chút đau, người này vì cô làm tất cả, cô đều hiểu. Đáng tiếc những gì anh muốn cô không thể trao, nhưng cô cũng cảm động vì tấm lòng của anh, những năm này đang lẽ cô sớm đã kết hôn với anh, nhưng không, giống như tay trái và tay phải nắm chặt, một chút cảm giác cũng không có.

Diệp Bạc Hâm nín thở, ánh mắt có chút mơ hồ, từ từ, nhẹ nhẹ xoa mí mắt, cuối cùng không thể kiềm chế, nước mắt rơi xuống mu bàn tay.

Cô nhắm mắt lại, cô cầm một góc khăn ướt để trên bàn trong tay, trái tim trống rỗng ngày một lớn.

"Anh có thể… để tất cả những sức chú ý từ nhỏ đặt lên người em, vì thế đừng để ý những gì bên cạnh, anh xuất sắc như thế, phụ nữ thích anh nhiều như thế, bọn họ tốt hơn em nhiều…" Diệp Bạc Hâm cố gắng để ngư xkhis của mình vững vàng, cô biết Hạ Dã Nhuận nãy giờ cứ nhìn ngoài cửa sổ, vì thế cô không muốn để anh thấy nước mắt vì bị cảm động của mình, cô không muốn lại cho anh hi vọng.

"Anh có từng nghĩ qua, thực ra anh không phải thích em, chỉ là… chỉ là cảm giác anh ở bên em không giống như những người con gái khác, em sống tương đối năng động rực rỡ, vì thế anh để mắt đến em, cho rằng mình thích em, hoặc là anh cũng có thể chỉ là thương hại em, mà em vô tình kích thích cảm giác chính nghĩa của người đàn ông, vì thế anh muốn bảo về em…"

"Lúc đầu em cũng chỉ là không can tâm đối xử với anh không lạnh lùng cũng không thân mật, anh muốn che giấu em, không ngờ đầu tư càng ngày càng lớn, nhưng nó không có tác dụng đâu, anh không can tâm, không thể từ bỏ..."

176. Chương 176

"Có lẽ vậy..."

Hạ Dã Nhuận nhìn cô mỉm cười, đó là một loại cười không lưu loát sau khi trải qua ngàn vạn buồm quang cảnh, đuổi theo không được đã buông bỏ.

Trong lòng có nhiều hơn sự không can tâm, còn có không muốn làm cô khó xử, không muốn làm cô áy náy.

Nếu đã không không cho anh được tình cảm mà anh muốn, vậy anh cũng không cần áy náy của cô.

Ai nói trên thế giới chỉ có nhất kiến chung tình và lâu ngày nảy sinh tình cảm chứ, còn có một loại nữa, từ bắt đầu là không nỡ, dần dần hợp lại nảy sinh ra tình yêu.

Có phải là yêu, trong lòng anh đều rõ hơn ai hết.

Bao nhiêu ngày đêm, tâm tư dày vò, nỗi đau khổ muốn mà không có được, bởi vì nụ cười của cô mà vui vẻ cả ngày, nhìn thấy cô rơi lệ, cả người giống như bị mạnh mẽ xé ra, hận không thể giết người đã khiến cô thương tâm như vậy, muốn dành cho cô tất cả mọi thứ tốt đẹp nhất trên đời.

Nếu như không tính là yêu, vậy cái gì mới là yêu?

Hạ Dã Nhuận không nói với cô, anh và Lâm Tinh Âm chưa từng có hành vi vượt quá, anh dung túng môi giới lần này đến lần khác xuất hiện trên tiêu đề phương tiện truyền thông, chẳng qua là bởi vì kích thích sự ghen tuông của cô, anh muốn xem thử cô có thể nhẫn tới bao giờ, anh ở trong lòng cô chiếm bao nhiêu phần.

Với thủ đoạn của anh và địa vị hôm nay trên thương giới nếu như không phải anh tự nguyện, có mấy nhà môi giới dám đắc tội anh, thứ anh có là thủ đoạn ép xuống phương tiện chống đối vụ bê bối của anh.

Cuối cùng anh tính nhầm rồi, anh đề cao vị trí của bản thân trong lòng cô, chọc đến sự kiêu ngạo của cô.

Một người đàn ông không chung thuỷ với cô, cô thà không cần còn hơn, điểm này cô rất giống Tô Uyển, tuyệt tình quyết đoán.

Cô cúi thấp đầu xuống, mặc kệ nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên khăn giấy, cắn chặt môi.

Hạ Dã Nhuận thở dài một tiếng, rút khăn giấy ra, nhìn vô tận lực giấu đi tiếng thút thít, đôi vai cô hơi run run, vốn dĩ muốn thay cô lau nước mắt đi, trong nháy mắt nghĩ tới thân phận của bọn họ đã thay đổi rồi, mỉm cười cay đắng, nhẹ nhàng buông tay xuống, đem khăn giấy tới bên tay cô.

"Nha đầu ngốc, em không có lỗi với anh, nếu như em dối lòng ở bên cạnh anh, như vậy mới là sỉ nhục lớn nhất đối với anh."

Hạ Dã Nhuận chính là Hạ Dã Nhuận, người nắm quyền lực ưu tú nhất Hạ gia, anh có thể vì tình yêu nhân nhượng vì toàn cuộc, lại sẽ không làm gãy sự cứng cỏi.

Thấy anh cười rất dịu dàng, trong ngữ khí tràn đầy trêu đùa, trái tim Diệp Bạc Hâm hơi chát.

Ngón tay trắng nõn cầm lấy khăn giấy nhẹ nhàng lau má.

Người phục vụ đưa món tráng miệng ra, thấy mắt cô đỏ hoe, không nhịn được nhìn cô vài cái, cảm giác thấy sống lưng lạnh lẽo.

Quay sang thấy đôi mắt Hạ Dã Nhuận tối đen như đêm, lông mày hơi sát lại, người phục vụ kinh ngạc cúi đầu vội vàng rời đi.

"Hãy để tôi lưu lại ở biên giới luân hồi, đợi một ánh sáng, nhìn thấy năm tháng nào đó giữa chúng ta, từng nói bao nhiêu lời dự đoán, hãy để anh ta đưa bạn đi trong giây phụ đó, trở thành kỷ niệm của chúng ta, ai có thể phát hiện được thế giới của tôi đã từng có mặt em…"

Đã từng… bài hát đó là bài hát Diệp Bạc Hâm thích nhất chỉ có tiếng đàn piano lưu động trong quán cà phê vang lên, cô chấn động, nâng mắt lên, nhìn thấy Hạ Dã Nhuận thâm sâu nhìn cô.

Trái tim Diệp Bạc Hâm hơi chát, lúc đó phát hiện bài hát này vang lên rất đúng lúc, vừa hợp với tình hình vừa mỉa mai.

Hạ Dã Nhuận nhìn màn hình điện thoại một lúc, thuận tay để lên một bên bàn, anh không tắt đi, cũng không lập tức nghe, chỉ là dựa vào bên ghế, cứ như vậy lặng lẽ nhìn cô.

Diệp Bạc Hâm bị nhìn đến toàn thân không tự nhiên, cầm cốc cà phê một bên lên nhấp một ngụm, lại liếc qua màn hình điện thoại đang nhấp nháy ba từ Lâm Tinh Âm, cô hơi sững, dường như không có việc gì thu lại ánh mắt.

Điện thoại chậm chạp không có người nào nghe máy, đầu dây bên kia cố chấp không chịu buông, bài hát trở nên sắc bén chói tai, cho đến khi những vị khách bên cạnh quay lại nhìn với ánh mắt kỳ lạ, Hạ Dã

Nhuận mới xắn tay áo lên, không vội không chậm vuốt màn hình, tay phải cầm điện thoại lên dính sát vào một bên tai.

Anh hướng về phía Diệp Bạc Hâm cười xin lỗi không mảy may trốn tránh ở trước mặt Diệp Bạc Hâm cùng đầu kia nói chuyện.

Diệp Bạc Hâm nhìn ngoài cửa sổ, bên tai truyền đến giọng nói thanh nhạt của Hạ Dã Nhuận.

"Đúng, anh đang ở gần bệnh viện Nhân Ái."

"Em ở bệnh viện Nhân ái?" Hạ Dã Nhuận biểu cảm có chút hơi tốt, lông mày dính sát lại "Lúc trước không phải đều ở bệnh viện Đệ Nhất kiểm tra sao, hôm nay sao lại chạy tới bệnh viện Nhân Ái rồi?"

Nghe lời nói, Diệp Bạc Hâm nhếch mày, khoé miệng cong lên độ cong mỉa mai.

Trùng hợp sao?

Cô không tin.

Có thể chiếm đoạt Hạ Dã Nhuận hai năm, lại có thể khiến người đàn ông tinh anh này đối với cô không nhàm chán, cô gái Lâm Tinh Âm này không đơn giản?

"Được, em đừng chạy lung tung, anh qua đón em."

Lúc Hạ Dã Nhuận nhẹ giọng nói chuyện, khiến cho người khác có một loại ảo tưởng anh đang dụ dỗ người khác.

Tắt điện thoại, Hạ Dã Nhuận không vội đứng dậy, cùng với người nghe điện thoại là hai người hoàn toàn khác nhau.

Anh lúc nãy chậm chạp không nghe được thoại, cố ý gạt bỏ Lâm Tinh Âm, bây giờ không ngớt nhận lời, sau khi buông điện thoại xuống, lại an tĩnh ngồi vị trí cũ.

Diệp Bạc Hâm biết rõ, Hạ Dã Nhuận bây giờ đối với Lâm Tinh Âm bắt đầu không kiên nhẫn nữa rồi.

"Lâm Tinh Âm?" Diệp Bạc Hâm giống như thuận miệng hỏi một câu.

"Ừm." Hạ Dã Nhuận gật đầu, có vẻ như không muốn nói như lời.

“Nếu cô ấy có việc gấp, vậy anh đi trước đi.” Diệp Bạc Hâm đặt cốc xuống, nhàn nhạt nói.

Hạ Dã Nhuận từ biểu cảm của cô không nhìn ra cảm xúc của bản thân muốn xem, trong lòng khó tránh khỏi có chút mất mát.

“Anh đưa em về trước.” Anh đứng dậy, lấy áo com lê ngoài sau lưng ghế, thuận tay treo lên cánh tay.

Dáng vẻ anh cao lớn, tướng mạo nho nhã tuấn tú, bước đi trên đường luôn khiến người khác nhìn anh nhiều lần.

Diệp Bạc Hâm bước đến bên cạnh anh, một bên có người đột nhiên đứng lên, vừa đâm lên người cô, giày cao gót giẫm lên ngón chân Diệp Bạc Hâm, cơ thể Diệp Bạc Hâm hơi lắc lư, cơn đau truyền tới từ ngón chân vào tận đáy lòng.

Hạ Dã Nhuận bị cô đâm phải, vội vàng đỡ lấy cô, Diệp Bạc Hâm nắm lấy cánh tay Hạ Dã Nhuận, đứng vững được cơ thể.

Cô gái mặc một chiếc đầm màu đỏ cũng không ngờ rằng sẽ đâm phải người khác, cô xoa xoa cánh tay bị đau, mặt đầy khó chịu, lúc nhìn thấy khuôn mặt của người bị cô đâm phải, hơi hơi nheo mắt, đột nhiên, cô chỉ phía Diệp Bạc Hâm kêu lên.

“Ồ, tôi còn tưởng ai chứ, đây chẳng phải là Diệp nhị tiểu thư chiếm lấy người yêu của chị gái, sau đó lại đem người ta đá một phát, chạy đi cùng người đàn ông lạ kết hôn sao?”

Một giọng nữ mỏng manh truyền tới, Diệp Bạc Hâm nghe ra chỉ cảm thấy chói tai, cô lạnh lùng ngẩng đầu lên.

“Không sao chứ?” Hạ Dã Nhuận lo lắng nhìn cô, thấy cô đau sắc mặt tái trắng, lại tiếp tục nghe thấy chế nhạo sắc sảo của người phụ nữ, lông mày càng nhíu chặt hơn.

“Không sao.” Diệp Bạc Hâm lắc lắc đầu, chịu đựng nỗi đau trên chân, bất động thanh sắc kéo giãn khoảng cách với Hạ Dã Nhuận.

Hạ Dã Nhuận thấy cô gắng gượng mím môi, lúc này còn kéo dãn khoả g cách với anh, trong lòng đau nhói, nhưng vẫn buông cô ra.

“Là cô?” Diệp Bạc Hâm nhìn rõ khuôn mặt người phụ nữ kiêu ngạo trước mặt, không nhịn được lạnh lùng cất tiếng, thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

An Mẫn Oanh hất cằm lên, ưỡn ngực đầy đặn ra trên xuống đánh giá cô vài lần, trong chốc lát cười lạnh.

Cô quay đầu nhìn hướng Hạ Dã Nhuận, bất ngờ sững lại.

Người đàn ông này cô thấy qua trên tạp chí kinh tế và tài chính, người nắm quyền lực Hạ gia, tinh anh thương giới Hạ Dã Nhuận.

Người thật so với trên mặt tạp chí còn xuất sắc tuấn tú hơn.

Đanh đá ríu rít kêu lên, ánh mát kia nhìn Diệp Bạc Hâm giống như nhìn đồ vật bẩn.

"Ha!Cô thật sự không chịu được cô đơn sao, đã kết hôn rồi, còn cùng vị hôn phu trước dây dưa không rõ, nhìn đi, lúc nãy còn ôm nhau chặt như vậy, tách ra làm gì, làm cũng làm rồi, còn sợ người khác nhìn thấy sao?"

An Mẫn Oanh là cô gái lần trước Diệp Bạc Hâm ở quán rượu Tử Yến gặp được ở cùng Diệp Thanh Vũ, nghe nói là con gái của một chủ ngân hàng nào đó, lần trước Diệp Bạc Hâm làm mất mặt cô, khiêu khích quan hệ của cô và Diệp Thanh Vũ, sau việc đó Diệp Thanh Vũ bảo hộ cô ta, cô bây giờ nhìn thấy Diệp Bạc Hâm tự nhiên sẽ không có sắc mặt tốt.

Ngay cả những lời châm biếm gai góc khiến sắc mặt Diệp Bạc Hâm cứng đờ "Ai nói với cô, tôi kết hôn rồi?"

Người biết chuyện này không nhiều, cô không muốn truyền ra ngoài.

"Còn có, con mắt nào của vô nhìn tôi cùng người khác dây dưa không rõ?" giọng của Diệp Bạc Hâm lành lạnh, lúc cô nói chuyện, hướng về An Mẫn Oanh ép tới gần, An Mẫn Oanh bị cô ép lùi ra sau một bước.

Hạ Dã Nhuận nhíu chặt lông mày, cô gái kia đảo ngược phải trái trắng đen, bôi nhọ thạn danh của Diệp Bạc Hâm, anh vốn dĩ muốn trách mắng vài câu, lại không nghĩ Diệp Bạc Hâm dựng gai toàn thân, thẳng thắn ép người phụ nữ kia nói không nên lời.

Đúng rồi, cô không phải là cô gái trốn sau lưng đàn ông, cô hiểu làm sao để bảo vệ bản thân, căn bản không cần người khác ra tay.

"Hứ!hai con mắt của tôi đều nhìn thấy, cô tranh đàn ông của chị gái, còn không chịu nổi cô đơn, đi tìm người đàn ông lạ kết hôn, bây giờ lại quay về câu dẫn bạn trai trước." An Mẫn Oanh nhếch nhác vịn lấy bàn đứng vững, không chịu thua kém nhìn cô gái cao hơn bản thân vài phân trước mặt, cô giơ tay ra chỉ hướng Hạ Dã Nhuận sắc mặt khó coi đứng một bên "Cô không thừa nhận sao? Đây là vị hôn phu của cô, cô bây giờ cùng anh ta ở bên ngoài hẹn hò riêng, làm sao có thể có cô gái không biết xấu hổ như cô chứ, tôi thật là thay Diệp Thanh Vũ kêu oan…"

Diệp Bạc Hâm cười lạnh, lúc này đông tĩnh bên này đã bị những người khác trong tiệm cà phê chú ý.

“Hửm? Nói như vậy, những lời này là chị gái tốt của tôi nói với cô? Chị ấy nói tôi cướp đàn ông của chị ấy?đúng không?”

Ánh mắt An Mẫn Oanh hơi lẩn tránh, giơ tay ra đẩy Diệp Bạc Hâm đứng trước mặt cô, trừng mắt lên hét “Ai nói không quan trọng, quan trọng là đây là sự thật!”

Diệp Bạc Hâm bị cô đẩy ra sau, cô không ngờ lực tay của cô lại lớn như vậy, chân của cô lại bị thương rồi.

Trên mặt Hạ Dã Nhuận ẩn nhẫn nộ khí, anh hiếm khi tức giận, đối với con gái càng căn bản không biến sắc cô gái này hôm nay là chạm phải vảy của anh rồi.

Hạ Dã Nhuận lại lần nữa dỡ Diệp Bạc Hâm, anh nhìn cô bước đi khó chịu, nghĩ là lúc nãy bị giẫm bị thương rồi, anh vốn muốn nói đừng tính toán với loại phụ nữ này, anh đưa cô đi bệnh viện khám chân.

Diệp Bạc Hâm lại lắc đầu với anh, hướng về phía An Mẫn Oanh cười châm biếm.

“Tôi nói này An tiểu thư, Diệp Thanh Vũ nói gì cô cũng tin, cô đừng quên lần trước tôi đã nói với cô? Cô còn thật sự cho rằng trong vòng xoáy danh lợi sẽ có người thật lòng xem cô là bạn? Cô cũng không còn nhỏ nữa, sớm qua tuổi mơ mộng rồi, lời nói nào là thật, lời nói nào là giả, bản thân đều không qua não, suy nghĩ thử sao?Còn cô cho rằng bản thân có một ông bố làm trưởng ngân hàng, liền không sợ trời không sợ đất sao, cả thế giới đều phải xoay vòng quanh cô tất cả mọi người cô đều không sợ đắc tội sao? Với loại IQ như cô, sớm muộn cũng chuốc phiền phức cho bố cô thôi, ngày nào đó phá sản rồi, biến thành con phượng hoàng chán nản ngoài đồng còn không biết chuyện gì xảy ra.”

Bất kể trước mặt ai, cô chưa từng che giậ bộ mặt cay nghiệt, lời nói mang kích động thì làm sao, cô đã sớm nói qua người có nghìn mặt, đối mặt với người như thế nào thì nói lời như vậy, trong lòng cô biết rất rõ, có lúc ngang ngược, thỉnh thoảng cũng phải tuỳ hứng, lấy người khác trút cơn giận.

An Mẫn Oanh bị cô nói đếm sắc mặt một tầng xanh một tầng trắng, cô từ nhỏ xấc láo quen rồi, rất ít người dám cùng cô trách móc, bố mẹ nhường nhịn cô, bạn bè tâng bốc cô, bây giờ có một miệng lưỡi nhanh nhẹn, đầu lưỡi liền bị dính chặt, ngoài hung hăng chỉ Diệp Bạc Hâm, trong miệng nói liên tục vài từ ” cô”, mậy mà tìm không ra từ để phản bác lại.

Hạ Dã Nhuận sững sờ, phút chốc liền cười.

Người bên cạnh xem trò thì thầm to nhỏ, cùng với những người cùng bàn chụm đầu ghé tai, An Mẫn Oanh chưa từng cảm thấy luống cuống như lúc này, hình như tất cả mọi người đều cười nhạo cô, đáy lòng cô sinh hận ý, trong đôi mắt lẳng lơ xẹt qua hận vô cùng.

Cô vốn dĩ dựa vào bên bàn, tay nắm đặt trên bàn, chạm tới cái cốc, cô nhìn một cái, tự nhiên cười lạnh.

“Đi thôi.” Diệp Bạc Hâm thấy cô không nói ra lời, cũng cảm thân quá nhàm chán rồi, cùng loại đại tiểu thư

không đứng đắn tính toán gì chứ, cô nhìn Hạ Dã Nhuận, bước đi khập khiễng ra ngoài.

"Diệp Bạc Hâm!Cô đứng lại cho tôi!"

Diệp Bạc Hâm vừa quay người, sau lưng truyền tới tiếng hét nhõng nhẽo của đại tiểu thư.

Cô cạn lời dừng bước, hai cánh tay vắt chéo trước ngực, quay người lại trong ánh mắt đều à khinh thường và chế nhạo.

Nhưng ngay lúc này, "Bốp... " Trong tiện cà phê yên lặng, một âm thanh to rõ ràng chấn động màng nhĩ Diệp Bạc Hâm phát đâu, trên má đau nóng bỏng.

Trong nháy mắt tiệm cà phê một mảnh trầm tĩnh, ngay cả tiếng bàn tán của mọi người đều dừng lại, chấn kinh nhìn đôi mắt ác liệt, tay của cô gái còn rơi trên không trung.

Diệp Bạc Hâm cảm thấy bản thân muốn điên rồi, ra khỏi nhà lại gặp phải một tên bệnh thần kinh, không hiểu ra sao cả bị tát một bạt tai.

Cô cắn răng, sau khi mạnh mẽ tát một bả tai, sức mạnh đó vẫn chưa tan đi, sau đó trên mặt một mảnh lạnh lẽo, ánh mắt bị nước sương che phủ, cười vô cùng điên cuồng.

Nước thuận theo má cô chảy xuống, vài sợi tóc ướt dính lên trán, cổ áo bị ướt đẫm, cô khép mắt lắc đầu, giơ tay lên vuốt mặt, mới mở to đôi mắt hơi đỏ ra.

"Đồ thần kinh!" Cô thấp giọng nhìn mắng một tiếng, lạnh lùng nhìn khuôn mặt đắc ý cuat An Mẫn Oanh trên mặt tập hợp vô số phong ba bão táp, đôi mắt đen trầm tàn ác.

Hạ Dã Nhuận không ngờ cô gái này lại đột nhiên đánh người, anh nghe bên tai truyền tới âm thanh vang lên, toàn thân chấn động, nhưng bản thân ngăn không kịp, thuần theo An Mẫn Oanh cầm cốc nước lạnh tạt về hướng Diệp Bạc Hâm, anh càng kinh ngạc mở to mắt.

Hạ Dã Nhuận vội vàng nắm chặt cổ tay An Mẫn Oanh, siết chặt, Diệp Bạc Hâm đã bị tát một mặt đầy nước.

177. Chương 177

Cổ tay An Mẫn Oanh dường như muốn bị người bóp chặt, trên làn da trắng noãn xuất hiện vết đỏ, cô chau mày kêu khẽ, vừa kêu vừa quay quay cổ tay "Anh làm gì vậy? Mau buông tay a, tay của tôi sắp đứt rồi."

"Cô cũng biết đau? Lúc nãy khi đánh đánh người, sao không nghĩ người ta cũng sẽ đau?" Hạ Dã Nhuận

mặt đầy vẻ phẫn nộ, anh nhìn Diệp Bạc Hâm một cái, thấy bên má trắng noãn của cô lập bị nhuộm đỏ một mảnh, năm ngón tay in rõ trên mặt, đủ thấy An Mẫn Oanh dùng sức lực lớn như thế nào.

Càng nghĩ càng tức giận, nhưng Hạ Dã Nhuận nói sao cũng là một đàn ông không thể ra tay đánh con gái, anh cứng rắn nhẫn xuống tức giận này, giống buồn nôn nuốt phải ruồi nhặng.

An Mẫn Oanh sợ hãi rụt cổ, trong đồng tử dâng lên oan ức.

Lúc này, giám đốc của tiệm cà phê thấy sự tình càng náo càng lớn, bước qua, do dự nhìn sắc mặt lạnh lùng của Diệp Bạc Hâm, lại nhìn hướng Hạ Dã Nhuận nắm chặt cổ tay An Mẫn Oanh không buông.

Áo quần trên người ba người này giá tiền không nhỏ, tướng mạo xuất chúng, nghĩ tới đều là khách hàng không dễ đắc tội.

Giám đốc tự nhận xui xẻo, khách hàng trong tiệm không biết náo loạn cũng là thường có, nhưng mọi người náo loạn thì thôi đi, bình thường dưới tình hình bọn họ nhắm một mắt mở một mắt, ai biết hôm nay náo loạn kớn như vậy, vậy mà động thủ đánh người.

"Cái này… ngài này, xảy ra chuyện gig vậy?" người đàn ông đeo kính gọng đen nhìm Hạ Dã Nhuận, muốn kêu anh đừng tính toán với phụ nữ, tạm thời buông tay trước, sắc mặt của tiểu thư bị anh nắm chặt cổ tay đỏ lên bộ dạng như muốn khóc, cùng bộ dạng kêng kiệu lúc nãy hoàn toàn khác nhau.

Hạ Dã Nhuận lạnh nhạt liếc anh một cái, không nói lời nào, biểu cảm lạnh lùng nghiêm nghị, chuyển mắt lại nhìn chằm chằm cô gái trước mặt, dường như muốn nghiền nát.

Giám đốc lúng túng đứng đó, đôi tay bắt chéo trước người, nhìn thấy Diệp Bạc Hâm chậm chạp rút khăn giấy từ bên bàn lau má, ánh mắt anh loé lên, đem ánh mắt cầu cứu hướng về Diệp Bạc Hâm.

"Vị tiểu thư này,… cô xem cái này… hôm nay để cô chịu oan ức, chúng tôi hôm nay miễn phí, tiệm của tôi mời…" Giám đốc vừa nói vừa đánh giá sắc mặt Diệp Bạc Hâm, nhìn cô sắc mặt vẫn như cũ không có biểu cảm gì, anh từ trong túi áo lấy ra một tấm thẻ đưa cho Diệp Bạc Hâm, "Cô xem thế này, tấm thẻ này là thẻ hội viên tiệm chúng tôi, trong vòng một năm, cô đều có thể miễn phí hoá đơn ở hệ thống tiệm chúng tôi…"

Diệp Bạc Hâm nhẹ nhàng lau má, nghe lời này, nhón tay hơi khựng lại, cô nhếch mày nhìn khuôn mặt đàm phán của giám đốc "Miễn phí?"

Giám đỗ thấy có hy vọng, vội vàng gật đầu.

Diệp Bạc Hâm nhận lấy thẻ, kẹp giữa hai ngón tay liếc nhìn một cái, cô cong khoé miệng, "Dễ nói."

Giám đốc thở phào một hơi, mỉm cười nhìn sắc mặt phát xanh của An Mẫn Oanh "Vậy… có thể kêu bạn của cô buông tay bị tiểu thư kia…"

"Hạ Dã Nhuận, buông tay đi, nếu như không cẩn thận bóp nát tay người ta rồi, tiền viện phí em không đền nổi đâu…"Diệp Bạc Hâm không để ý tới nói, cầm thẻ nặng nề bỏ lên trên bàn bên cạnh, giám đốc bị hành động bất ngờ của cô doạ nhảy dựng.

"Tôi ngay cả cốc cà phê cũng uống không nổi, còn cần tới người khác tới mời sao, làm sao bồi thường được tiền thuốc cho má của tôi." Diệp Bạc Hâm cười lạnh, nhìn thấy tay có một cố c cà phê màu kaki, cô thuận tay bưng lên, nhẹ nhàng lắc lư.

Giám đốc bị câu nói này của cô doạ chảy mồ hôi lạnh, có thể đến đây tiêu phí, lại làm sao có thể để ý tiền cốc cà phê?

Anh lấy một tấm thẻ hội viên đi tống cổ cô, chắc chắn là vì trên mặt người ta tát một bạt tai.

Hạ Dã Nhuận nhíu mày, nhìn cô một cái, lại nhìn An Mẫn Oanh bị doạ không nhẹ, lúc này mới lạnh lùng hừ một tiếng, vung tay An Mẫn Oanh ra.

Lực đạo lớn, phần eo An Mẫn Oanh trực tiếp va vào cột thạch bên cạnh.

Cô cắn răng xoa xoa cổ tay thâm xanh, oán hận ngẩng đầu lên, lại kinh hoàng nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Diệp Bạc Hâm gần trong gang tấc, cô bị doạ đồng tử co rút.

Diệp Bạc Hâm lạnh lùng cười, nâng tay lên mặt của cô tát xuống.

"Bốp" một tiếng, tất cả mọi người đều kinh ngạc rồi, ngay cả Hạ Dã Nhuận cũng sững sờ nhìn cô, trong mắt có cảm xúc lạ đang cuồn cuộn, giống như chưa từng quen biết cô vậy.

An Mẫn Oanh bị đánh mê mẩn, cô không thể tin trừng to mắt, miệng kinh ngạc mở to, đôi môi đỏ hồng kịch liệt run rẩy, nhưng là đến lời nói đều không nói ra được.

Tay trái cô giương lên, khoé miệng ngậm một tia cười trêu đùa.

Chất lỏng màu kaki từ trong cốc thuỷ tinh nghiêng xuống chảy ra, từng chút từng chút chảy xuống trên trán An Mẫn Oanh, thuận theo má cô chảy xuống.

Lớp trang điểm loang lổ, trên lông mi dính đầy chầ lỏng màu kaki, mái tóc cũng dính ướt, An Mẫn Oanh bị sặc một cái, chỉ cảm thấy trong miệng đang chảy một mùi vị đắng chát, sắc mặt một trận nóng bỏng, trên trán một mảnh lạnh lẽo.

Cô sững sờ nhìn Diệp Bạc Hâm đang cười như ác quỷ trước mặt, thấy cô đang để cốc thuỷ tinh quay lại, cười khiêu khích, Diệp Bạc Hâm sớm đã lau khô nước lọc trên mặt, lại trang điểm nhẹ, căn bản không ảnh hưởng tới dung mạo.

An Mẫn Oanh vuốt mặt một vái, thấy trên tay dính đầy chất lỏng màu kaki, cô kép mắt, to giọng hét lên ".A…"

An Mẫn Oanh tức giận toàn thân run rẩy, cô gái ti tiện này, cô vậy mà dám… mà dám đánh cô, còn tạt cà phê lên người cô!

Diệp Bạc Hâm lắc lắc cổ tay, nhẹ nhàng mỉm cười "Như vậy tốt rồi, gỡ hoà rồi, một bạt tai cộng một ly nước, không nhiều không ít, tôi vẫn luôn yêu ghét rõ ràng."

Giám đốc bị chấn động nói không nên lời, anh nuốt một ngụm nước, lại nhìn một thân nhếch của An Mẫn Oanh, cuối cùng vẫn là không nói gì cả.

Cô nói xong câu này, người xem náo nhiệt trong tiệm cà phê cũng hồi thần lại, có người vui vẻ, có người khinh thường, cũng có người kinh ngạc thu lại ánh mắt.

Hạ Dã Nhuận thâm sâu nhìn cô một cái, muốn nói lại không nói được.

"Con đàn bà đáng chết này, tôi liều với cô!" mặt mũi An Mẫn Oanh đều mất sạch rồi, thẳng thắn gì đó cô đều không quan tâm, đầu tóc rối bù hướng về phía Diệp Bạc Hâm bổ tới, trên mặt mặt hoàn toàn là nét điên dại.

Diệp Bạc Hâm nheo mắt, nhanh chóng tránh khỏi.

Cô tốt xấu gì cũng ở trong quân đội rèn luyện qua, thân thủ nhanh nhẹn lúc nãy là không có phòng bị, vì vậy bị cô ta đạt được, lần này sao còn có thể bị người khác cưỡi lên đầu.

An Mẫn Oanh thu lại tư thế không kịp, bổ tới gần sát mặt bàn.

"Loanh choang…"

Ly cốc, chén đĩa bị cô quét rơi xuống sàn, nửa người cô nằm bò lên trên bàn.

"A…"

"Làm gì vậy…"

Người ở bàn khách kia đứng dậy kinh hô, trên người còn có cà phê đổ ra loang lổ.

"Cô điên rồi sao?"

"Không có chuyện gì phát thần kinh gì, đây cũng không phải nhà cô, la lối om sòm cũng phải xem địa điểm, cô xem, quần áo của tôi cũng bị cô làm bẩn rồi."

Người kia giũ quần áo trên người, mặt đầy chán ghét nhìn An Mẫn Oanh.

"Cô rên cái gì, chẳng qua chỉ là một bộ quần áo rách thôi sao, tôi đền cô là được…"

Diệp Bạc Hâm nhìn thấy bên kia loạn thành một vòng, cười lạnh một tiếng, kéo Hạ Dã Nhuận rời khỏi hiện trường.

Nghe thấy sau lưng truyền tới giọng hung hăng của An Mẫn Oanh, chỉ thiếu lấy tiền đập vào mặt người ta.

Ra khỏi tiệm cà phê, Hạ Dã Nhuận mím môi, vẫn luôn trầm mặc, ánh mắt nhìn Diệp Bạc Hâm có chút cổ quái.

Diệp Bạc Hâm buông cánh tay của anh, đối mặt với anh, không hề gì mỉm cười.

"Nhìn thấy rồi chứ? Em sớm đã nói mà, anh không hiểu em, em không lương thiện như anh tưởng tượng đâu, cũng không có tấm lòng rộng lượng như vậy, có lúc chỉ là em lười tính toán, nhưng lúc tâm trạng em không tốt, em bất cứ lúc nào cũng liên luỵ người khác. An Mẫn Oanh bắt nạt em, em không ngốc như vậy, em đánh lại có gì không đúng sao?"

Diệp Bạc Hâm hỏi lại, Hạ Dã Nhuận động động khoé miệng, nhưng cái gì cũng không nói ra.

Cô nói không sai, cô lạnh lùng như vậy, anh quen biết cô gần hai mươi năm rồi, là lần đầu tiên phát hiện thì ra cô có thể lên mặt nạt người như vậy.

Anh không tán thành cô đánh trả lại, đắc tội với An Mẫn Oanh đối với cô không có gì tốt cả.

"Hạ Dã Nhuận, anh nghĩ cho kỹ, Diệp Bạc Hâm em tính cách thay đổi thất thường như vậy, anh sẽ không thích đâu." Diệp Bạc Hâm nhẹ nhàng mỉm cười, nhìn anh nhíu chặt lông mày, cô không do dự, "Em đi trước đây."

Hạ Dã Nhuận nhìn bóng lưng của cô, cô chậm chạp bước khập khiễng, anh biết lúc nãy cô bị giẫm bị thương chân, lòng bàn tay anh nắm chặt, vừa muốn bước lên một bước, muốn đuổi theo, trong đầu anh lại hiện lên khuôn mặt lạnh lùng lúc nãy của cô, còn có lời cô vừa mới nói.

Chính thời khắc anh đang lưỡng lự, Diệp Thanh Vũ từ trong tiệm cà phê chạy ra, nắm lấy cánh tay Diệp Bạc Hâm, lạnh mặt hỏi "Lúc nãy cô đánh An Mẫn Oanh?Diệp Bạc Hâm, cô nói có phải cô điên rồi không? Lần trước cô gây rắc rối cho tôi, tôi không dễ gì mới vỗ về tốt cô ấy, hôm nay gọi cô ấy ra đây bồi lễ xin lỗi cô ấy, cô thì hay rồi, lần này trực tiếp đánh người?Cô có biết bây giờ công ty chúng ta là tình hình gì không? Không có ngân hàng nào chịu cho chúng ta vay, tiền vốn công ty đã xảy ra vấn đề rồi, còn tiếp tục kéo dài như vậy, tất cả các dự án của công ty bị ép đình chỉ, đến lúc đó tổn thất vài tỷ đồng, chúng ta lấy cái gì đền?Coi như tuyên bố phá sản, nợ nần to lớn chúng ta trả không hết."

"Chuyện của công ty liên quan gì đến chuyện của tôi?" Diệp Bạc Hâm lửa lớn hất tay Diệp Thanh Vũ ra, bất cứ ai bị nhục mạ, còn vô duyên vô cớ bị tát một cái, tặt một mặt đầy nước, tâm trạng đều không thoả mái.

Hơn niữa cô coi như nghe ra rồi, gặp phải tên điên An Mẫn Oanh, tất cả đều là Diệp Thanh Vũ ban cho.

"Liên quan gì đến việc của cô?" Sắc mặt Diệp Thanh Vũ phát xanh, cắn răng chỉ đầu mũi cô "Cô đừng quên bản thân cũng mang họ Diệp, công ty xảy ra chuyện, cô có thể chỉ lo thân mình?"

Nhìn mặt Diệp Thanh Vũ đầy kinh ngạc, dường như không có Diệp Thị, Diệp Bạc Hâm cô không tiếp tục sống được.

"Tôi nói này Diệp Thanh Vũ, cô tốt nhất nên làm rõ ràng, cô là tổng giám đốc cô có trách nhiệm lo lắng cho tương lai của công ty, còn tôi..." Diệp Bạc Hâm cười lạnh, "Tôi chẳng qua chỉ là một nhân viên nhỏ trong bộ phận mở rộng, công ty xảy ra chuyện tôi có cách gì, lớn không thể gánh vác, cô thật sự cho rằng tôi đang để ý tới cổ phần Diệp Thị sao."

"Cô không có bản lĩnh điều động vốn, định treo cổ trên một cành cây, còn không bằng nhượng vị trí lại cho tôi, nói không chừng tôi có thể tìm được ngân hàng đồng ý cho công ty vay." nói đoạn, Diệp Bạc Hâm cười lạnh giễu cợt "Cô có thời gian nước Mỹ thảo luận tốt với An Mẫn Oanh, còn không bằng để thời gian đi nghĩ xem, bản thân đắc tội người nào rồi, ngân hàng vì sao không cho cô vay, còn tới đây hùng hổ phát tiết với tôi."

Diệp Thanh Vũ bị cô chẹn họng nói không ra lời, sắc mặt xanh trắng trộn lẫn.

Hạ Dã Nhuận thấy Diệp Thanh Vũ xông ra, đối với Diệp Bạc Hâm một trận giáo huấn, trước tiên nhíu chặt lông mày, sau dfó nghe lời Diệp Bạc Hâm phản bác, anh nghĩ tới hai người những năm nay trong đấu ngoài tranh, gặp mạ lại cãi nhau, không chịu được một trận đau đầu.

Anh bước đến bên cạnh hai người, hai người khăng khăng trừng mắt với đối phương, hoàn toàn không chú ý tới anh.

Hạ muốn nói chuyện, liền nghe Diệp Bạc Hâm hừ lạnh.

"Còn nữ a, Diệp Viễn Đông là làm ăn gì vậy, vốn của công ty xuất hiện vấn đề, bản thân ông ta không đi

đàm phán, nghĩ cách giải quyết, gọi cô một đứa con gái đi đàm phán, ông ta là có ý gì?Diệp Thanh Vũ, cô thật ngốc à, nhân mạch trên tay cô nhiều hơn ông ta sao?Không có phải không, a,! Cô đồng ý giả ngốc làm theo như vậy, tôi khăng khăng không bằng ý của cô, cô cho rằng Diệp Viễn Đông để ý con gái như cô nhiều hơn?Cô có thể ở công ty chiếm một phần nhỏ, đó là bởi vì cô còn giá trị lợi dụng, ông ta chính là bán rẻ nhan sắc của cô, bên phía Lạc gia gia thế lớn sự nghiệp to, cô sớm muộn gì cũng phải gả qua đó, ông ta bây giờ muốn nhân cơ hội này tìm một lợi ích.Kêu cô đi điều hoà vốn gì đó, nói trắng ra, chính là kêu cô đi tới Lạc gia chìa tay ra đòi tiền."

Diệp Thanh Vũ tức giận đến toàn thân phát run, ngón tay nắm chặt túi xách trong tay, đôi mắt tràn ngập tơ máu, cho dù trên mặt trang điểm, nhưng vẫn có thể nhìn thấy được sắc mặt cô rất hốc hác.

Cô ghét nhất Diệp Bạc Hâm là điểm này, việc gì cũng nhìn rất sâu Diệp Thanh Vũ cô giống như thằng hề nhảy nhót, bị người ta chơi đùa trên lòng bàn tay, còn Diệp Bạc Hâm dựa vào cái gì thân ở ngoài chuyện, dựa vào cái gì sống thoả mái, Diệp Thanh Vũ cô lại mệt muốn sống muốn chết?

"Cô câm miệng cho tôi!" Diệp Thanh Vũ không thể nhẫn nữa thấp giọng hét lên.

Diệp Bạc Hâm nhếch lông mày "Cô thẹn quá hoá giận có tác dụng gì? Có bản lĩnh cô đi cùng Diệp Viễn Đông hét đi a nói cô không làm nữa, kêu ông ta đi tìm cao minh.Làm sao, không dám rồi phải không?vì vậy tôi nói Diệp Thanh Vũ cô chính là dám cùng tôi ngang ngược, kiếp trước có phải tôi mắc nợ cô, không có chuyện gì cô luôn tìm tôi đối đầu!"

"Lời này của cô có ý gì? Ai cùng cô đối đầu?Lần trước không phải cô tìm rắc rối cho tôi trước sao?" Diệp Thanh Vũ cắn chặt răng, cả đời này cô ghét nhất là Diệp Bạc Hâm, cái gì cũng tranh với cô.

Diệp Bạc Hâm chỉ lên vết in ngón tay trên mặt, "Nhìn thấy chưa, nhờ phúc của cô ban cho.Tôi thật không ngờ Diệp Thanh Vũ cô có thể đê tiện như vậy, lần trước kêu giám đốc Lý đem tôi đi bồi rượu, cô rõ ràng biết phó tổng của Trác Nam háo sắc thế nào, còn đem tôi đẩy vào hố lửa, nhìn thấy tôi bị người khác làm nhục, có phải cô vui lắm không?"

"Tôi không có…" Đồng tử Diệp Thanh Vũ run run, "Tôi chỉ muốn giáo huấn cô mà thôi muốn để cô biết khó mà lui, tôi không ngờ giám đốc Lý…"

"Đúng, là cô không ngờ tới." Diệp Bạc Hâm tự nhiên cắt ngang cô, chuyện qua rồi, cô cũng không muốn tính toán nữa, dù sao từ nhỏ tới lớn, loại việc như vậy Diệp Thanh Vũ làm không ít.

"Còn lần này, cô vì sao phải nói với An Mẫn Oanh tôi kết hôn rồi, cô là chê danh tiếng tôi chưa đủ xấu sao?"

178. Chương 178

Diệp Bạc Hâm cười lạnh, "Tôi vẫn luôn cho rằng cô chỉ là nhìn tôi không thuận mắt, không ngờ đại tiểu thư cô vậy mà muốn huỷ hoại tôi, một lần bồi rượu không thành, lại thêm một lần làm bẩn, ngay cả loại chuyện tôi kết hôn cũng nói với người ngoài. Lúc trước cô đánh giá cô cáo quá rồi tôi cho rằng cô chỉ là đại tiểu thư kiêu ngạo, thì ra cô chẳng qua cũng chỉ như vậy, đê tiện như vậy."

Diệp Thanh Vũ sững sờ, trầm mặc nhìn cô nhìn thấy trên mặt cô chứa đầy chế nhạo và khinh thường.

"Không phải tôi!" Cô mở miệng, mỗi một từ đều đè xuống rất nặng.

"Không phải cô?Không phải cô cái gì?không phải cô nói sao?" Diệp Bạc Hâm nhếch mày, trong nháy mắt ánh mắt lạnh lùng "Vậy cô nói cho tôi biết, nếu như không phải cô nói, An Mẫn Oanh làm sao nói tôi cướp đàn ông của chị gái, Diệp Thanh Vũ, cô nói đi, tôi lúc nào cướp đàn ông của cô?"

Diệp Bạc Hâm từng bước ép tới, ánh mắt lạnh nhạt, trên mặt lại là ý cười chế nhạo.

"Nói cách khác... người mà An Mẫm Oanh nói là Hạ Dã Nhuận, chỉ là tôi không biết, Hạ Dã Nhuận từ lúc nào trở thành người đàn ông của Diệp Thanh Vũ cô? Còn đại tiểu thư kiêu căng An Mẫn Oanh làm sao biết được..."

Diệp Bạc Hâm bước một bước tới trước, dường như dính lên Diệp Thanh Vũ, trên mặt Diệp Thanh Vũ tái một mảng, lại cứng cổ trừng cô.

"Cô ta làm sao biết được là cô thích Hạ Dã Nhuận? Nhiều năm như vậy, cô vẫn luôn giấu tốt như vậy, không có đạo lý gì An Mẫn Oanh cô ta có thể nhìn ra."

"Chị cả, cô nói xem." Diệp Bạc Hâm ghé sát tai cô, nhẹ nhàng cười lạnh, câu cuối gần như hét lên.

Diệp Thanh Vũ bị cô ép tới vài phần muốn sụp đổ, dường như nhận được một sự sỉ nhục rất lớn, cô cắn răng nhìn Diệp Bạc Hâm, trong mắt một mảnh đỏ au, chính là chứa đầy phẫn hận nhìn cô.

Hạ Dã Nhuận vốn dĩ muốn tìm một cơ hội khuyên hai người đừng cãi nhau nữa, vừa giơ tay ra muốn kéo Diệp Bạc Hâm đi, đột nhiên nghe thấy câu này, tay anh rơi trong không trung, anh đứng sau lưng Diệp Thanh Vũ, biểu cảm nghi hoặc, đồng tử hơi hơi trừng to.

Diệp Thanh Vũ thích anh?

Làm sao có thể?

Diệp Thanh Vũ đối với anh từ trước tới giờ không có sắc mặt tốt, hoặc là lạnh lùng, hoặc là xa lánh.

Thích một người sẽ có thái độ như vậy sao?

Cô chưa từng biểu hiện ra một tia mảy may nào là tình yêu, vì vậy anh đều không nghĩ tới phương diện này.

Mắt Diệp Bạc Hâm tràn đầy phẫn nộ, cô nhìn gương mặt Diệp Thanh Vũ trắng noãn tinh tế, mỉm cười mỉa mai, vừa đứng thẳng người, đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt của Hạ Dã Nhuận đứng sau lưng Diệp Thanh Vũ.

Ước tính nghe thấy lời của cô, anh thần sắc phức tạp nhìn Diệp Thanh Vũ.

Diệp Bạc Hâm sững sờ, có chút chột xẹt qua đầu.

"Thanh Vũ… lời cô ấy nói… là thật sao?"

Diệp Thanh Vũ nghe thấy sau lưng có giọng khàn khàn, sống lưng phát lạnh, cả người cứng đờ, trên mặt trong nháy mắt xuất hiện kinh hoàng.

Cô cảm thấy rất khó xử, cô vẫn không nghĩ qua để Hạ Dã Nhuận biết tâm ý của cô, Hạ Dã Nhuận thích em gái cô, là vị hôn phu của em gái, cô bây giờ tính cái gì?

Cùng em gái của mình tranh một người đàn ông, loại chuyện mất mặt như vậy, Diệp Thanh Vũ cô làm không được.

Diệp Thanh Vũ căm hờn chỉ mũi của Diệp Bạc Hâm, trách cô miệng không lựa lời, để lộ bí mật của cô.

Diệp Bạc Hâm cắn răng có chút chột dạ, cô làm sao biết được để Hạ Dã Nhuận nghe thấy.

"Thanh Vũ!" nghe thấy Diệp Bạc Hâm không trả lời, Hạ Dã Nhuận bước đến bên người cô, chằm chằm nhìn hướng cô, trong đồng tử đen sâu hiện lên một cảm xúc không rõ ràng.

Trên khuôn mặt thanh tú là biểu cảm nghiêm túc, giọng của anh không dễ xen vào.

Diệp Thanh Vũ hơi hơi nghiêng đầu qua, không nhìn anh, trong đôi mắt lại tích góp từng màn sương, rất cay, rất muốn khóc to lên.

Yêu trong âm thầm nhiều năm như vậy, đột nhiên bị người khác vạch trần, để lộ ra dưới ánh sáng mặt trời, cô không có nơi nào lẩn tránh, cảm thấy rất khó xử, dường như mọi người toàn thế giới đều đang cười nhạo cô.

Thích người yêu của em gái, nực cười bao nhiêu?

"Thanh Vũ…" Hạ Dã Nhuận nhẹ giọng thì thầm, giơ tay muốn chạm vào cánh tay cô.

Diệp Thanh Vũ lại đột nhiên hất tay anh đi, lực đạo rất lớn, Hạ Dã Nhuận bị hất ra có chút đứng không vững, Diệp Thanh Vũ lùi ra sau hai bước.

"Ha ha ha…" Diệp Thanh Vũ cười sắp chảy nước mắt ra, khó xử trong mắt sớm đã biến thành một vòng thương xót, cô nghiêng cằm, "Đúng, tôi thích anh, vậy thì làm sao? Có phải ngay cả anh cũng muốn giáo huấn tôi, nói tôi không xứng thích anh?"

Nói đến rõ ràng tất cả nước mắt Diệp Thanh Vũ ào ào rơi xuống trên hai má tinh tế, hai hàng nước mắt thêm một chút yếu đuối trong cô, mất đi sự dữ dội của những ngày thường.

"Hạ Dã Nhuận, tôi thích anh nhiều năm như vậy trong mắt anh chỉ có cô ta, có khi nào để ý tới tôi?" Diệp Thanh Vũ mất khống chế hét lên, chỉ tay về hướng Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm mở miệng, nhất thời cảm thấy bản thân hơi quá đáng rồi, cô chưa từng nhìn thấy một mặt chán chường thương xót của Diệp Thanh Vũ như vậy, ở trước mặt cô, Diệp Thanh Vũ vẫn luôn kiêu ngạo như vậy, mở miệng là đấu khẩu với cô.

Diệp Thanh Vũ che mặt khóc thút thít, bên tai Hạ Dã Nhuận văng vẳng lời của cô, nước mắt trên mặt cô là mắt anh phát đau.

Đúng, tôi thích anh, vậy thì làm sao?

Hạ Dã Nhuận, tôi thích anh nhiều năm nhiư vậy rồi.

Trong mắt anh chỉ có cô ấy, có khi nào để ý tới tôi?

Từng câu, từng chữ, cô dường như dùng toàn bộ khi lực nói ra, giống như một miếng một tấm đá lớn, ép xuống khiến anh thở không ra hơi.

Hạ Dã Nhuận động động đầu ngón tay, muốn lên trước an ủi cô, lại phát hiện trong đầu của mình một mảnh trống rỗng, lời gì cũng không nói ra được.

Khi lần đầu tiên anh ở trên thương trường bàn chuyện làm ăn, hai tay căng thẳng ướt nhẹp mồ hôi, giọng nói đều đang run run, nhưng đều không bì kịp với lúc này khiến anh không xoay sở được.

Anh không muốn làm tổn thương người nào hết, đặc biệt là Diệp Thanh Vũ chỉ là anh làm sao cũng không

ngờ rằng, Diệp Thanh Vũ thích anh, bởi vì thân phận của mẹ cô, cô từ nhỏ đã nhạy cảm và dè dặt, phàm là chuyện tranh mạnh hiếu thắng, hướng tất cả mọi người chứng minh bản thân.

Anh phải làm sao mới không làm tổn thương cô?

Tại thời khắc Hạ Dã Nhuận đang trầm tư, Diệp Thanh Vũ buông xuống đôi tay che mặt, hai mắt cô đỏ lên, ngón tay lấy khăn giấy lau sạch khoé mắt.

Cô không có nhìn người nào, kiên quyết quay người, hướng phía đường lớn chạy qua.

Diệp Bạc Hâm kinh ngạc, vừa muốn đuổi theo, cánh tay bị người khác nắm chặt.

Cô nghi hoặc nhìn sắc mặt có khác thường của Hạ Dã Nhuận.

"Để anh đi…"

Nói xong, Hạ Dã Nhuận nhìn chân của cô, do dự một lúc, lại nhìn hướng Diệp Thanh Vũ chạy hướng đối diện, lúc này đèn xanh đã chuyển thành đèn đỏ.

Hạ Dã Nhuận thở dài một hơi, "Anh đưa em tới bệnh viện trước."

Diệp Bạc Hâm lắc lắc cánh tay, nhìn Diệp Thanh Vũ đi trên đường, liên tục đâm vài người, cô vội vàng đẩy Hạ Dã Nhuận ra.

"Không cần đâu, anh mau đi xem Diệp Thanh Vũ đi, tâm trạng chị ấy không ổn, em sợ cô ấy xảy ra chuyện."

Hạ Dã Nhuận cũng lo lắng cho Diệp Thanh Vũ, nghe cô nói như vậy, gật gật đầu, vội vàng chạy về phía bên đường.

Diệp Bạc Hâm đứng tại chỗ, cho tới khi Hạ Dã Nhuận đuổi theo được Diệp Thanh Vũ, hai người biến mất trong biển người, cô mới khập khiễng hướng về bên phía cao ốc bước đi.

Tới một góc không có người, biểu cảm lạnh lùng trên mặt Diệp Bạc Hâm cuối cùng cũng tan ra, bước chân càng chậm lại, lưng cô dựa vào bức tường, mệt mỏi rã rời khép mắt lại.

Túi xách trong tay nặng nề rơi xuống mặt đất, cơ thể vô lực dần dần quỳ xuống, nước mắt cuối cùng cũng đổ xuống.

Diệp Bạc Hâm thật sự không muốn khóc, nhưng mà trong lòng như một cục đá lớn đè xuống, cô rất mệt,

trong chớp mắt tất cả mọi chuyện đều đùn đẩy tới, cô không muốn đau nhưng lại không thể không đau, càng nhiều hơn là mù mờ và và không nỡ, là ai từng nói nói, không yêu sẽ không đau.

Hai ngày không gặp, cô nhớ Tập Vị Nam, nhớ đến vòng tay của anh, nhớ dịu dàng của anh, nhớ nụ cười của anh.

Cô biết bản thân thua rồi, cô buông tay anh không được.

Đau như vậy, lại khăng khăng muốn yêu.

Cô chính là một đại ngốc.

Ở một góc không có người, chung quy vẫn là nhẫn không được gục xuống đầu gối, nước mắt như vỡ đê không ngừng chảy ra, thỉnh thoảng, giơ tay lên lau nước mắt trên khuôn mặt, một lần nữa, ướt đẫm nước mắt.

Cô ngậm chặt miệng lặng lẽ thút thít, trong trái tim dường như ở đâu cũng trống rỗng, đau đến toàn thân phát run.

Cho đến khi có một đôi chân thon dài dừng trước mặt cô, cô mới nâng tay lên lau nước mắt trên mặt, nhẫn xuống nghẹn ngào trong cổ họng, nhếch nhác vịn lấy tường đứng lên.

Tuy nhiên, cô vẫn chưa hành động, người này quỳ thân người xuống, nâng tay vuốt mái tóc của cô, thở dài một tiếng, đôi tay vuốt lên mặt cô.

Hành động dịu dàng, cẩn thận từng li từng tí lau khoé mắt đẫm lệ của cô.

Đợi nhìn rõ khuôn mặt sưng húp của cô, đôi mắt sâu đậm, ngay lập tức tích tụ bão táp, đôi mắt trầm lạnh, sắc mặt u ám.

Tay anh khựng lại, nhẹ nhàng chạm vào má cô, giọng nói lạnh lẽo, lông mày chứa băng.

"Là ai đánh?"

Người con gái của anh, anh cũng không dám động thủ, cho dù có tức giận, anh cũng không nỡ động vào cô một chút mảy may nào, cô gái anh nâng niu trên lòng bàn tay, vậy mà bị người khác đánh.

Một dòng khí nghẹn ở lồng ngực, Tập Vị Nam chỉ cảm thấy bực bội, khí lực trong nháy mắt ép xuống, sắc mặt lạnh băng.

“Anh… anh sao lại ở đây?” Diệp Bạc Hâm kinh ngạc, lông mi run rẩy nhè nhẹ.

Người đàn ông xuất chúng bất phàm, lúc này đang quỳ trước mặt cô, trong mắt đều là tình cảm dịu dàng khiến người khác can tâm chết chìm, vừa có đau lòng, vừa có ý tức giận.

Ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người anh, trong phút chốc cô cảm thấy yên tâm, tất cả mọi tức giận, tất cả mọi phẫn nộ, đều tiêu tan hết trong khoảnh khắc đó, chính là bởi vì cô đang nhớ anh, muốn nhìn thấy anh, lúc yếu đuối nhất, anh xuất hiện rồi.

Con gái có lúc không phải thật sự tuyệt tình như vậy, thứ bọn họ cần, chỉ là cảm giác an toàn lúc đó, lúc họ đau khổ khó chịu, người đó ở bên cạnh, cái gì cũng không cần nói, yên lặng ở cùng cô, họ đã mãn nguyện rồi.

Sống muic Diệp Bạc Hâm cay cay, nước mắt vừa nén xuống lại chảy ra.

Tập Vị Nam thấy cô khóc thành bộ dạng sướt mướt, nhiều năm như vậy, cô rất ít khi rơi lệ trước mặt anh, càng đừng nói tới khóc đến suýt nữa khó thở như vậy, anh nhất thời chân tay luống cuống muốn giúp cô lau nước mắt, lại sợ làm cô đau.

Không biết phải làm sao, ôm lấy cô đang thút thít.

Anh nói năng lộn xộn, đến ngay cả bản thân anh cũng kinh ngạc, vậy mà không biết bản thân rốt cuộc đang nói gì.

“Xin lỗi… là anh không tốt…”

Anh lặp đi lặp lại câu nói này, lý trí hằng ngày ở trước mặt cô không còn sót một chút gì.

Diệp Bạc Hâm khép mắt lại, để mặc anh ôm, hai má dính sát vào lòng ngực anh, thút thít khóc lên.

Cho đến khi Diệp Bạc Hâm khóc mệt rồi, giọng nói khóc khàn rồi, cô mới giơ tay ra, nhẹ nhàng vòng lấy eo của anh.

Tập Vị Nam toàn thân chấn động, rủ mắt xuống nhìn cô, cô vẫn như cũ khép mắt lại.

“Tập Vị Nam, anh nói em có phải là một người con gái hư hỏng?”

“Em nói bậy gì vậy.” Tập Vị Nam mặc dù là thấp giọng trách móc, giọng lại rất nhẹ, anh nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt khép chặt của cô.

179. Chương 179

Quán cà phê vừa diễn ra một màn hài kịch, sau khi Diệp Bạc Hâm theo Hạ Dã Nhuận rời đi, An Mẫn Oanh lại to tiếng đôi co với vị khách vừa bị cô xô vào. Sau cùng, nhờ vị khách ở bàn đó thấu tình đạt lý, dưới sự can thiệp của giám đốc, cũng tự nhận phần đen đủi về mình, sầm mặt rời quán.

An Mẫn Oanh quay ra không thấy Diệp Bạc Hâm, tức run người. Khách khứa có mặt trong quán cà phê đều đang nhìn cô ta, chỉ chỉ trỏ trỏ. Cô ta xấu hổ quát lên, rồi hẩy người phục vụ đang giúp mình lau chùi ra, vừa chửi rủa vừa ra khỏi quán, ngồi vào một chiếc xe đen, phóng đi mất.

Vở hài kịch lọt vào mắt vị khách ngồi ở góc đông nam của quán cà phê, người đàn ông có nước da trắng, dáng dong dỏng cao, mặc áo sơ mi sạch sẽ gọn gàng, gấu tay áo xắn lên khuỷu, để lộ một phần cánh tay vạm vỡ mạnh mẽ. Mười ngón đan vào nhau, khuỷu tay chống trên mặt bàn, cổ tay anh ta đeo đồng hồ Thụy Sĩ màu nâu đắt giá, trang nhã.

Dưới cổ áo sơ mi phẳng phiu của người đàn ông, để hở hai nút cúc, lộ ra xương quai xanh quyến rũ.

Người đàn ông có vẻ ngoài khôi ngô, tuấn tú, như nhân vật bước ra từ truyện tranh cổ trang, mũi thanh tú, thẳng tắp, mày cong cong, một đôi mắt như loài cáo, nửa cười nửa không.

Ngồi đối diện anh ta là một người phụ nữ mặc lễ phục màu tím, mái tóc nâu dài xoăn bồng bềnh, váy quây dài, để lộ bờ vai tròn lẳn trắng ngần. Ngón tay thon thon cầm dĩa và dao đang găng mình với đồ ăn trên đĩa.

Cô có một gương mặt kiểu búp bê, gò má non tơ mềm mại, trên nữa là bờ mi khẽ rung rinh như đôi cánh.

Hồi lâu, cô bất ngờ thả dao và dĩa trên tay xuống như trút một nỗi bực. Mặt đầy ắp vẻ ảo não, đôi môi hồng điệu đàng chu lên: “Cái thứ gan ngỗng dởm, khó ăn chết được, cắt mãi không xong thì răng làm sao nhai được.”

Nghe vậy, người đàn ông khẽ cười, thu lại ánh nhìn xa xăm.

Anh ta thản nhiên nhấc đĩa của cô lên, động tác nho nhã cầm dao và dĩa, bàn tay đẹp đẽ hơi dùng sức. Miếng gan ngỗng vừa rồi cô gái không chia được, dưới bàn tay của anh ta đã biến thành từng miếng nhỏ tách rời, xếp thành hình chữ I đẹp đẽ.

Người phụ nữ trợn tròn mắt, cô liếc nhìn người đàn ông bằng vẻ khó tin. Thấy anh ta cười trêu, cô thẹn thùng ửng đỏ mặt.

Người đàn ông đẩy món gan ngỗng đã chia xong đến trước mặt cô. Cô hậm hực quay đầu đi, hai tay khoanh trước ngực: “Thích ăn anh tự đi mà ăn, em không ăn nữa.”

Biết cô lại mắc bệnh tiểu thư, người đàn ông nhướn mày, rút một tờ giấy nhẹ nhàng lau ngón tay.

"Thấy người phụ nữ lúc nãy không?"

Cô uể oải một tay chống cằm, ngón tay gõ xuống mặt bàn, mắt tròn xoe nhìn quanh.

"Ai? Người đánh hay người đánh lại?"

"Em nói, em giống người nào?" Giọng người đàn ông đầy sự giễu cợt, anh nâng nước quả ở bên tay lên, nhấp bên môi.

Cô gái ngoảnh đầu lại, khinh bỉ nhìn anh ta, một người đàn ông mà lại thích uống nước quả, đúng thật đồ hiếm.

"Chả giống ai cả, cái người đánh ấy tính tình kiêu kì ngỗ ngược, ngực to óc bằng quả nho. Còn người đánh lại, tuy tính cách ưng ý em, nhưng anh không nghe người phụ nữ kia nói gì cô ấy à?" Vừa nói, cô vừa làm vẻ mặt buồn nôn.

"Cướp bạn trai của chị gái, lại còn kết hôn chớp nhoáng với trai lạ. Đời tư bát nháo như thế, phí cả khuôn mặt ngây thơ." Cô gái vuốt mái tóc dài, để lộ ra đôi mắt thanh tú: "Em không giống bọn họ, em thông minh tuyệt đỉnh, lại nề nếp giữ mình."

Người đàn ông bặm môi, cuối cùng không nín được, liền phá ra cười.

Anh nhìn lướt qua cô gái một lượt từ trên xuống dưới, lắc đầu cười.

"Anh cười gì?" Cô gái tỏ vẻ hằm hằm, ở dưới gầm bàn, đá cho anh ta một cái.

Người đàn ông vội vã xin lỗi: "Bà cô ơi, anh bảo em, thôi tha cho anh."

Đột nhiên, ánh mắt người đàn ông sững lại, bóng hình thoáng qua bên ngoài cửa sổ khiến anh ta phải chú ý.

"Này, anh nhìn gì thế?" Thấy vẻ mặt anh sững sờ, như thể vừa chứng kiến chuyện gì đó khiến anh ta phải thảng thốt, cô gái liền nhìn theo ánh mắt của anh, song chả thấy thứ gì lạ.

"Hình như mới rồi anh…" Người đàn ông nheo mắt, quay ra nhìn cô: "Hình như anh vừa thấy anh Hai của em…"

Cô gái phì cười, cạn lời, lườm anh: “Làm sao có thể, anh Hai em đã về đâu.”

Cô giơ lên một ngón tay: “Đúng một năm em chưa gặp anh ấy. Anh ấy coi quân đội là nhà. Có mà gặp được ở đây! Chắc chắn anh hoa mắt rồi…”

Ánh mắt người đàn ông như có băn khoăn, sau rồi lắc đầu: “Chắc anh nhìn nhầm thật, sau lưng rất giống, nhưng lại đang ôm một cô gái. Anh Hai em tuyệt đối không thể làm những chuyện này.”

…

Nhà họ Tô.

Diệp Bạc Hâm ngậm canh trong miệng, nhìn Tô Uyển ở đối diện bằng vẻ mặt lạ lùng.

Tô Uyển vừa từ công ty về, trên người vẫn vận chiếc áo sơ mi Chanel màu sữa.

“Mẹ ơi, cậu đâu rồi?” Diệp Bạc Hâm lên tiếng phá vỡ sự im lặng. Trên bàn ăn, Diệp Thiên Dịch liếc nhìn cô một cái rồi lại cắm cúi húp canh.

“Đi thăm ông ngoại rồi.” Tô Uyển lạnh nhạt nhìn cô: “Con có thời gian rảnh thì cũng đến thăm ông đi. Bao lâu rồi con chưa đến thăm ông. Ông già rồi, thích vui vầy đông đủ, hai hôm trước lại nhắc tới con.”

Nói rồi, lại nhìn Diệp Thiên Dịch: “Cả con nữa, dạo này bận cái gì mà biến mất tăm, sáng đến tối không thấy bóng dáng đâu. Bao giờ mới biết điều được nhờ.”

Thấy mẹ lại bắt đầu càm ràm, Diệp Thiên Dịch thầm kêu than trong bụng, không quên ném cho Diệp Bạc Hâm cái nhìn ai oán.

Diệp Bạc Hâm so vai, Tô Uyển thấy cả hai chị em nhìn nhau, bèn nheo mắt, không nói nữa.

Sau bữa tối, Tô Uyển ngồi xem giấy tờ ở phòng khách. Diệp Bạc Hâm tắm xong xuống nhà, rúc vào bên cạnh bà, một tay chống cằm, mắt không chớp nhìn gương mặt vẫn mỹ miều của bà.

Bị con gái nhìn, Tô Uyển không thể tập trung được, bèn đặt hợp đồng xuống.

“Có gì nói đi.” Giọng điệu của bà đầy bực bội.

Diệp Bạc Hâm trề môi, ngồi thẳng người dậy.

“Bà Tô, con thấy dạo gần đây mẹ ẩn dật bí ẩn lắm nhé, lại còn né bọn con lúc nghe điện thoại nữa chứ. Trước làm gì có như thế đâu, chuyện ở công ty, mẹ chưa từng tránh né bọn con. Mẹ nói thật đi, có phải mẹ giấu bọn con chuyện gì không?”

Tô Uyển cười khảy, hai tay khoanh trước ngực.

“Chuyện của mẹ, từ bao giờ đến lượt con nhúng tay vào? Mớ bòng bong của mình, con đã giải quyết xong chưa?”

Ánh mắt Diệp Bạc Hâm sầm lại, miệng lẩm bẩm, đứng dậy.

Tô Uyển nhìn theo bóng lưng con gái, bất giác thở phào.

Con bé bây giờ ngày càng cảnh giác, tâm tư nhạy cảm, suýt thì bà bị lộ tẩy.

Chính lúc Tô Uyển đang nhíu chặt mày, thầm nghiến răng, thì Diệp Bạc Hâm bất ngờ quay lại, nhoài người trên ghế sô-pha, mắt nhìn cô đăm đăm.

“Bà Tô, hồi chiều muộn, con thấy có người tiễn mẹ về. Con nhớ lúc sáng mẹ đi xe mà, xe mẹ đâu, ai đưa mẹ về?”

Diệp Bạc Hâm bắn liên thanh một tràng những câu hỏi, Tô Uyển sững người, biểu cảm trên mặt không kịp giấu.

“Con ranh chết tiệt này.” Tô Uyển thẹn quá thành giận, vơ lấy chiếc gối bên mình đánh cô.

Sau cùng, Diệp Bạc Hâm cũng không hỏi được manh mối gì.

Ngày hôm sau, Diệp Bạc Hâm gặp Diệp Thanh Vũ ở công ty. Mấy ngày qua, Diệp Thanh Vũ tỏ ra rất bình tĩnh, thấy cô cũng không tỏ vẻ căm hờn, liếc mắt một cái rồi lại điềm nhiên như không bước vào thang máy.

Diệp Bạc Hâm theo sát đằng sau. Trước khi cửa thang máy kịp khép chặt, cô chìa tay chặn lại. Mặc kệ ánh mắt lạnh lùng của Diệp Thanh Vũ, cô bước vào, đứng bên cạnh chị ta.

Trong thang máy còn có những người khác, Diệp Thanh Vũ đứng nhích sang một bên, giãn một khoảng cách với cô.

Kể từ sau hôm đó, cô không rõ đã xảy ra chuyện gì tiếp theo, cũng chả liên lạc với Hạ Dã Nhuận.

Thang máy dừng tại lầu hai mươi, bây giờ bên trong chỉ còn lại hai người là Diệp Thanh Vũ và Diệp Bạc Hâm. Diệp Thanh Vũ quay người ra ngoài, đi được vài bước, chị ta liền quay lại.

Diệp Bạc Hâm đứng bên trong, ngón tay ấn nút mở, tươi cười hớn hở nhìn Diệp Thanh Vũ. Cô biết ngay chị ta thể nào cũng phải ngoái đầu.

"Tôi nhớ bộ phận Phát triển nằm ở tầng mười bảy cơ mà." Diệp Bạc Hâm siết chặt tập tài liệu trong lòng, ngón tay sơn đỏ nắm lại mỗi lúc một chặt.

Diệp Bạc Hâm liếc nhìn, cười nhạt.

"Tôi lên tầng hai mươi mốt, tìm Chủ tịch."

Diệp Thanh Vũ hơi biến sắc mặt, vẻ thản nhiên trong mắt dần thay thế bằng sự phẫn nộ.

"Diệp Bạc Hâm! Rốt cuộc cô muốn làm gì?"

Diệp Bạc Hâm cười khiêu khích, cửa thang máy khép lại, gương mặt xanh lét của chị ta cũng từ từ biến mất.

Cô ngẩng đầu nhìn chữ số đang nhảy vọt lên, ý cười trong mắt nhạt dần.

"Chào. Tôi tìm Chủ tịch." Diệp Bạc Hâm đứng trước bàn thư ký, đưa tay gõ xuống mặt bàn.

Thư ký nhìn cô một thoáng, thấy trên ngực cô đeo thẻ công tác của Diệp thị: "Cô có hẹn trước không?"

"Không…" Diệp Bạc Hâm đưa mắt nhìn văn phòng nằm cuối hành lang, tường bằng vách kính, khung cảnh bên trong bị che khuất bởi lớp nhám kính.

"Xin lỗi, không có hẹn trước, cô không thể vào…"

Thư ký nói vậy, Diệp Bạc Hâm nheo mắt, lấy điện thoại toan bấm số, thì cửa văn phòng được mở ra từ phía trong, một người đàn ông trẻ bước ra hành lang. Diệp Bạc Hâm xoay người đứng lại, anh ta nhìn Diệp Bạc Hâm một lúc.

"Xin hỏi, có phải tiểu thư Diệp Bạc Hâm đấy không?"

Diệp Bạc Hâm cất điện thoại đi, liếc mắt nhìn thư ký. Thư ký ngạc nhiên ra mặt, chàng trai trẻ này là vốn là trợ lý của Chủ tịch. Cô gái này là ai mà có thể khiến anh ấy phải đích thân ra đón. Thư ký hơi biến sắc

mặt, sực nhận ra có lẽ mình đã mích lòng cô ta mất rồi.

Diệp Bạc Hâm gật đầu, anh ta liền lách người, làm động tác mời.

"Diệp tiểu thư, mời cô vào trong."

Diệp Viễn Đông đứng trước giá sách, trên mỗi tầng bày chật ních cặp hồ sơ và những kẹp tài liệu.

Trên tay Diệp Viễn Đông là một bộ giấy tờ, vừa đọc vừa cầm bút khoanh tròn đánh dấu.

Người đàn ông dẫn Diệp Bạc Hâm vào xong, liền lập tức quay người đi ra.

"Tìm con có việc gì?"

Diệp Bạc Hâm lần đầu tiên bước vào văn phòng của Diệp Viễn Đông. Cô ngắm qua nội thất, rồi quay ra ngồi xuống ghế sô-pha, hai chân gác vắt vẻo, khẽ đung đưa.

Diệp Viễn Đông mải đọc giấy tờ, tranh thủ ngước nhìn lên, thấy tư thế ngồi khiếm nhã của cô, lại đau đầu khép tài liệu lại.

"Con không thể học chị mình à? Nhìn con kìa, ra cái thể thống gì, có dáng vẻ con gái không."

Khóe môi Diệp Bạc Hâm hếch lên cười giễu: "Vâng, dĩ nhiên con không thể so với chị. Chị ấy thì ngoan ngoãn biết điều lắm, là cánh tay trái phải của bố. Bố bảo chị ấy đi tiếp khách, là chị ấy phải đi…"

Trên gương mặt Diệp Viễn Đông thoáng vẻ bối rối, đặt mạnh tài liệu xuống bàn trà.

"Ăn nói cái kiểu gì đấy, nói với người lớn mà con tỏ thái độ thế à?"

Diệp Bạc Hâm bĩu môi, đứng dậy.

"Bố gọi con đến, nếu là để đe nẹt thì thôi xin miễn. Con không rảnh để nghe bố giáo điều."

Diệp Bạc Hâm quay người toan bỏ đi, Diệp Viễn Đông liền trầm giọng quát: "Đứng lại."

Diệp Bạc Hâm quay lưng về phía ông, gương mặt hiện vẻ khiêu khích khinh miệt.

Diệp Viễn Đông húng hắng mấy tiếng: "Ở công ty đã quen chưa? Công việc có gặp phải vấn đề gì khó giải quyết không?"

Diệp Bạc Hâm không thèm tin Diệp Viễn Đông tìm cô lại chỉ để hỏi han công việc của cô. Đi làm ở đây được hơn hai tuần, bây giờ mới quan tâm thăm hỏi, e là quá muộn.

"Có gì thì bố nói toẹt ra đi, đừng vong vo nữa. Con sợ."

Bị con bé bóc mẽ, Diệp Viễn Đông hơi ngượng, nhìn một bên gương mặt đanh lạnh của nó, ông thở dài.

"Dạo gần đây công ty hơi khan vốn, hai dự án lớn đều bị dừng, thiệt hại gần ba triệu…"

"Và…?" Không có thời gian nghe ông nói nhảm, Diệp Bạc Hâm cười gằn quay lại: "Chắc không phải bố tưởng trên người con có tiền để bù cho bố chứ?"

"Bố biết con không có…" Diệp Viễn Đông nghe giọng điệu kì quặc của cô, lòng thấy uất, nhưng vẫn dằn nuốt sự khó chịu vừa dâng lên tới miệng: "Ý bố là, sau này Diệp thị cũng để con thừa kế, Diệp thị mà phá sản, cũng chả phải tốt cho con…"

"Nói gì chả hiểu." Diệp Bạc Hâm xòe tay, nhún vai.

Bị con bé mỉa, Diệp Viễn Đông sầm mặt, suýt thì xôi hỏng bỏng không.

"Con nghịch ngợm cũng vừa phải thôi. Bây giờ lập tức ly hôn, bố dẫn mày đến nhà họ Hạ nhận tội. Thằng bé Hạ Dã Nhuận tuổi trẻ tài cao, lại mê mày, chắc mẩm không thèm so đo để bụng. Mày xin lỗi người ta tử tế, cứ nói là do mày giận quá lú đầu, mới làm kết hôn giả với thằng kia, bây giờ hối lỗi, quyết tâm thay đổi tâm tính, sau này sẽ sống biết điều. Chuyện giữa Hạ Dã Nhuận và con bé kia rùm beng ai cũng biết, nó cũng không thể quá đáng, chắp nhặt lỗi lầm của mày mà không chịu cho qua."

Diệp Bạc Hâm nheo mắt, đây mới là ý đồ của Diệp Viễn Đông?

"Cho nên, ý bố là phải hy sinh hạnh phúc của con, để đổi lấy tiền tài giúp công ty quay lại làm ăn? Tiếng nói giễu cợt của Diệp Bạc Hâm vang lên. Cô đi một vòng quanh Diệp Viễn Đông, cho đến khi ông ta cảm thấy chùn mình, cô mới ngừng bước chân.

"Con nói, bố điên rồi đúng không? Vì công ty, chuyện gì bố cũng dám làm? Trong mắt bố, con và Diệp Thanh Vũ là cái gì? Công cụ à? Có phải bố cũng nói tương tự như thế với Diệp Thanh Vũ, để chị ta đi nịnh nọt Lạc tam thiếu, tiện thể vớt vát ít vốn từ túi anh ta?"

Diệp Bạc Hâm cười khẩy, cô quá thất vọng về Diệp Viễn Đông, nhưng chỉ không ngờ ông ta lại trơ trẽn đến nhường này.

180. Chương 180

Khu biệt thự Hương Giang.

Cánh cổng sắt chạm trổ từ từ mở ra hai bên.

Một chiếc xe quân dụng đỗ trước tòa biệt thự màu trắng. Đằng sau tòa biệt thự là một căn nhà ba tầng độc lập, phía trước là thảm cỏ, tầm nhìn thoáng đáng.

Cửa ghế lái mở ra, một người đàn ông trung niên vận quân trang bước xuống.

Ông ta vòng qua đầu xe, bước đến bên cửa ở hàng ghế sau, cung kín đứng bên mở cửa.

Đôi ủng màu đen đặt xuống trước tiên, ông cụ quắc thước khom người, tóc bạc phơ song vẫn uy nghiêm.

Ông đứng thẳng lưng, hai tay chắp ra sau, đôi mắt tinh tường nhìn cánh cửa gỗ sưa trạm chổ hoa văn tối màu.

Vị phó quan đứng bên khép lại cửa xe, bước đến trước cửa, đưa tay bấm chuông.

Chỉ mấy giây sau, người làm mở cửa, đứng dạt sang bên, cung kính khom người.

"Cháu chào ông ạ."

Tập Thừa Hoắc nghiêng đầu nhìn bà: "Thằng Hai có nhà không?"

Người làm được điều sang từ nhà tổ của họ Tập, trước kia từng làm mấy năm ở bên nhà tổ. Sau này Tập Vị Cận chuyển ra ở riêng, Giang Nhan lo con trai ở ngoài không biết đường chăm sóc bản thân, bèn chọn mấy người làm nhanh nhẹn sang giúp.

Ở nhà họ Tập, đám cháu được xếp theo thứ tự, Tập Vị Cận là anh Cả, những anh em nội ngoại khác đều gọi theo thứ tự Ba, Tư. Mà Tập Thừa Hoắc xưa nay lại ưng ý nhất Tập Vị Nam, đứa cháu thứ hai sẽ kế thừa nghề nghiệp mình, hoặc ông gọi nó là thằng ôn con, hoặc gọi là thằng Hai.

"Dạ, Nhị thiếu gia đang ở thư phòng trên gác ạ."

Người làm mời Tập Thừa Hoắc vào, đánh mắt ra hiệu cho người hầu gái khác đứng bên, cô kia bèn quay người vào bếp.

Chỉ lát sau đã bưng ra một tách trà Đại Hồng Bào.

Tập Thừa Hoắc đứng trước bức tường treo tranh sơn thủy, phó quan nhận lấy tách trà, không lập tức đưa ông ngay mà chỉ nhón nắp cốc khuấy nhè nhẹ.

"Gọi nó cút ngay xuống đây cho ông." Tập Thừa Hoắc thời trẻ tính nóng như lửa, đến nay ở Quân ủy lại là người cầm cân của giới quân luật, ai nấy đều nể vì, hầu như không dám trái ý. Bây giờ già rồi, tính tình càng lúc càng tệ.

Tuổi quá tám mươi mà giọng sang sảng như chuông đồng. Ông vừa quát lên, người làm liền giật nẩy mình, không rõ nhị thiếu gia làm gì mà chọc cụ tức giận.

Tập Vị Nam tuy đang nghỉ phép nhưng đảm nhiệm hai chức trách, những lúc rảnh rỗi anh vẫn để ý tình hình bên quân đội. Lệnh cấp trên phải qua anh truyền đạt, bên dưới sơ suất cũng cần anh xử lý, thế nên hằng ngày anh vẫn luôn giữ liên lạc với Soái bộ và phía Đặc chủng.

Rèm cửa kéo kín, ánh sáng trong phòng âm u.

Anh ngồi trước máy tính, trên gương mặt sắc cạnh phản chiếu ánh sáng nhàn nhạt.

Đôi mắt anh hơi nheo lại, ngón tay thoăn thoắt gõ trên bàn phím. Anh ngừng lại, một tày xoa cằm, trán hơi nhăn lại, như thể đang gặp việc gì khó nhằn.

"Nhị thiếu gia…" Tiếng gõ cửa vọng vào, mắt anh nhìn xuống, đang viết vời trên tờ giấy trắng, tay bỗng dừng lại, đóng nắp bút.

"Vào đi." Tiếng anh ôn tồn, mạnh mẽ, có thể do nhiều năm luyện binh, giọng nói lẫn tiếng khàn khàn, lúc nói chuyện lại dư dôi từ tính.

Thư phòng là nơi người làm không được tự ý ra vào trừ lúc quét dọn.

Người hầu mở cửa, đứng ngoài, ngước mắt nhìn người đàn ông toàn thân toát ra khí khái trầm ổn, vững vàng.

Mắt bà cum cúp: "Thưa nhị thiếu gia, cụ đến ạ, cụ mời anh xuống…"

Bà không dám nói là cụ bảo anh cút xuống ngay. Nói chuyện với người đàn ông này luôn có cảm giác áp lực, khiến người ta không thở nổi, gặp đúng ánh mắt lạnh lùng của anh, bà thường bất giác cúi đầu, thì làm sao mà dám suồng sã với anh?

Ánh mắt đang lướt qua trang mạng của Tập Vị Nam thoáng khựng lại, liếc nhìn người làm: "Tôi biết rồi."

Anh nghỉ phép kết hôn, lại không về nhà tổ, ông cụ hẳn nghe được phong thanh, đích thân đến giáo huấn anh đây mà.

Tập Vị Nam tắt cửa sổ màn hình đi, lưu văn kiện, rồi tắt máy tính.

Anh đứng dậy, sắp xếp tài liệu bên cạnh.

Người làm vẫn đứng ngoài cửa, ngập ngà ngập ngừng.

Tập Vị Nam thu xếp xong giấy tờ, để sang một bên, chỉnh cổ tay áo, nhìn bà: "Còn có việc gì?"

Người làm tuổi đã quá tứ tuần, nhưng trước mặt hai người trẻ măng như Tập Vị Cận lẫn Tập Vị Nam, bà lại luôn có cảm giác lúng túng.

"Nhị thiếu gia…" Bà lấy hết dũng khí, mới dám ngẩng lên nhìn thẳng vào Tập Vị Nam: "Ông hình như đang giận lắm, cậu cẩn thận…"

Tập Vị Nam nhoẻn cười: "Lần nào gặp tôi mà chẳng giận?"

Anh thốt ra câu nói nhẹ bẫng như đùa, người làm thấy anh như vậy, nghĩ bụng hình như đúng thế thật, bèn không nhiều lời nữa, quay người xuống nhà.

Tập Vị Nam từ trên cầu thang đi xuống, liếc mắt thấy ông cụ mặt sa sầm ngồi dưới phòng khách. Gương mặt bàu bạu, những nếp nhăn như xị hẳn xuống, tay cầm sẵn khung ảnh hình vuông.

Nghe tiếng bước chân, ông cũng không thèm ngước nhìn lên, mồm hấm hứ, như thể bị người ta quỵt nợ một món tiền khổng lồ.

Người làm liếc nhìn Tập Vị Nam, lại len lét nhìn ông cụ có dáng ngồi thẳng tắp, họ sợ nhất mỗi khi hai ông cháu đụng độ cãi vã, bất giác nơm nớp lo lắng.

Tập Vị Nam đảo mắt nhìn họ, bước chân thoáng dừng lại, không tiến lên trước nữa. Anh rút tay từ túi quần, vẩy tay ra hiệu.

Người làm thờ phào nhẹ nhõm, đồng loạt rút khỏi hiện trường.

Vị phó quan cũng thức thời ra cửa đứng gác.

Nhưng, chưa đợi Tập Vị Nam kịp mở miệng, Tập Thừa Hoắc đã đứng phắt dậy, hông còn dẻo dai, đồ trong tay bay vút về phía Tập Vị Nam.

Khóe miệng Tập Vị Nam hơi giần giật, đoạn thở hắt ra rất khẽ. Trò này diễn đi diễn lại trăm ngàn lần mà ông cụ chơi hoài không thấy chán.

Anh chỉ đưa tay lên, nhẹ nhàng chụp lấy thứ đồ ông cụ ném vào mặt mình.

Anh cười khảy, mắt nhìn xuống, nhận ra là một khung ảnh, mà bên trong là hình chụp chung của anh và Diệp Bạc Hâm năm năm trước.

Tập Vị Nam hẳng còn nhớ, cô không thích chụp ảnh, bức ảnh này anh phải tốn nhiều công sức lắm mới dỗ dành được cô, cùng anh có một tấm để làm kỷ niệm.

Năm xưa tưởng cô đã hy sinh, anh như rơi vào bờ vực suy sụp. Cầm bức ảnh này, anh nằm trên giường bệnh, nhiều lần lâm vào trạng thái nguy hiểm, anh cũng không nỡ buông tay, cho đến khi mép ảnh bị anh làm mòn góc.

Sợ hỏng bức ảnh duy nhất, anh mới tìm khung đóng bồi, đặt ở dưới gối.

Quãng thời gian đen tối ấy, cõi lòng anh từng chết đi, thậm chí muốn bỏ mạng, nhưng bức ảnh này đã dìu anh qua khoảnh khắc khó khăn ấy.

Ánh mắt đen ánh lên nét dịu dàng.

Tập Vị Nam siết chặt khung ảnh trong tay, không ngờ ông cụ lại lấy nó để ném về phía anh. Giả như anh né người sang một bên mà không đưa tay đỡ, thì bức ảnh vốn mang ý nghĩa vô cùng quan trọng này, liệu có phải đã đi tong rồi không?

"Thằng oắt con, giờ càng lớn càng không coi ông ra gì, mày cứ thế xin nghỉ là nghỉ, ông mày đã cho chưa?"

Ánh mắt Tập Vị Nam tối lại, nhìn Tập Thừa Hoắc, mím môi không nói.

Tập Thừa Hoắc nghẹn họng, mắt trợn lên trừng trừng.

"Mày nhìn kiểu gì thế kia, không phục hả? Thủ trưởng đang nói mà mày thái độ thế à?"

Tập Vị Nam nheo mắt đi thẳng một mạch xuống, ngồi ghế đối diện ông cụ.

“Dạo gần đây ông buồn chán quá độ, nên đến tìm cháu kiếm chuyện à?”

Bị nói trúng tim đen, mặt ông cụ đỏ lựng, húng hắng mấy tiếng ngượng ngùng, nhưng vẫn cứng miệng: “Ông mày bận, ai có thời gian tìm thằng ôn con như mày kiếm chuyện.”

“À, thế thì ông đi cẩn thận, cháu không tiễn.” Tập Vị Nam gật đầu, dứng dậy, quay người chực lên gác.

Ông cụ bực quá, liền vơ chiếc tách trên bàn trà ném vào lưng anh, tay vung thẳng, cũng chả sợ tổn thương ai.

“Ông bảo mày đứng ngay lại cho ông!” Tập Thừa Hoắc rướn giọng quát.

Tập Vị Nam nhăn chặt mày hơi né người. Thời trẻ ông cụ là tay súng thiện xạ lừng lẫy tiếng tăm trong quân ngũ, tuy tuổi đã cao nhưng sức lực và độ ngắm chẳng hề thuyên giảm. Đến thân thủ nhanh nhẹn, tinh nhạy như Tập Vị Nam mà hơi sơ hở thì cũng trúng đòn.

Tập Vị Nam sầm mặt, lại ngồi xuống ghế, vẻ như tùy ông dạy bảo.

“Mày nghỉ phép hai tuần rồi hả, thằng ranh con mất dạy quá, đến nhà cũng không thèm về. Có biết mẹ mày ở nhà nhắc suốt ngày không? Mấy hôm trước còn muốn nhờ ông dẫn nó đến quân doanh, thăm cái thằng con vô lương tâm!

Một tay ông cụ chống sườn, thiếu điều trỏ ngón tay vào trán Tập Vị Nam.

Tập Vị Nam không nói không rằng, thời gian gần đây nhiều chuyện bực dọc. Mỗi ngày mở mắt ra lại cảm giác mình đang chìm trong mông lung, không biết người phụ nữ kia sẽ cho anh phán quyết thế nào. Lao tâm khổ tứ, nào có sức đối phó với mẫu thân đại nhân.

Cứ nhìn anh Cả là rõ, người lạnh băng như anh Cả mà cũng bị bà càm ràm, hằng tuần đều có lệnh bắt buộc đi xem mặt.

“Cả bà nội mày nữa, người có tuổi rồi, xương cốt không được dẻo dai như trước. Mày hờn giận từng ấy năm trời, cũng đến lúc cúi đầu nhận lỗi rồi đấy. Người già thường cố chấp, mày cũng biết bà ấy cũng chẳng phải xấu xa, tuy có hơi bảo thủ, hơi gàn một tí, nhưng chung quy cũng vì muốn tốt cho nhà họ Tập. Mày là con cháu, thì biết đường xin lỗi cho bà ấy nguôi ngoai. Cả nhà lại vui vẻ, không phải à?”

Tập Vị Nam đột nhiên cảm giác trào phúng khó tả. Anh rướn mày: “Bà có từng ấy đứa cháu, chắc cũng chả thiếu một đứa như cháu đâu.”

“Ăn nói cái kiểu gì đấy?” Chất giọng sang sảng của Tập Thừa Hoắc lại rống lên: “Sao lại bảo chả thiếu một đứa như mày? Không có mày thì nhà mình chẳng hóa rã đám à?”

Tập Vị Nam cười khảy, mắt lạnh nhạt, đăm đăm nhìn xuống khung ảnh trên tay, ngón tay khẽ khàng vuốt ve gương mặt non trẻ của cô gái qua lớp kính.

"E là chỉ có mình ông nghĩ như vậy. Ông đừng quên, năm xưa bà tuyệt tình đuổi cháu ra khỏi nhà. Tuyên bố dù cháu có chết ngoài đường cũng không được nói mình là người nhà họ Tập. Bà ấy nói cháu là thứ phế vật, sống chỉ như bãi rác bốc mùi, làm bẽ mặt nhà họ Tập. Ông nói, một người có tuổi như thế, có đáng để cháu phải tôn trọng không?"

Tập Vị Nam chỉ cười, ánh mắt sâu hút không một mảy may cảm xúc.

Bao nhiêu năm qua đi, những chuyện xưa chạy lướt trong đầu, tháng năm hoang đàng như một cuốn phim đen trắng để lại dấu hằn trong quỹ đạo cuộc đời anh.

Cuộc đời anh cũng chỉ từng hận một người, không phải bà cụ vì vinh hoa hưng thịnh của gia tộc, tàn phá tâm hồn anh, mà chính người đã đẩy anh vào bước đường ngày hôm nay, hại anh suýt đánh mất người phụ nữ của mình.

Song anh nói không hận, không có nghĩa là lòng đã tha thứ, có những tổn thương một khi đã hình thành, thì vĩnh viễn không cách nào bù đắp.

Giống như vết sẹo anh từng để lại trong lòng Diệp Bạc Hâm, anh vĩnh viễn không thể xóa nhòa, chỉ đành tự làm tự chịu, chấp nhận mọi quả đắng.

Tập Thừa Hoắc nghe anh lạnh nhạt nói, giọng điệu không oán hờn, ông hấp háy bờ môi run run, sau cùng cảm thấy mình không nên ép thằng bé. Chuyện năm xưa cũng bởi bà nhà làm quá đà. Mà ông lúc ấy lại không hề ngăn cản quyết định của bà, chỉ âm thầm bảo vệ thằng bé.

Nó trở thành như ngày hôm nay, ông cũng có phần trách nhiệm.

Tập Thừa Hoắc không biết nói gì, chỉ đành thở dài.

Đôi mắt đen láy của Tập Vị Nam bình lặng không sóng xô.

Tập Thừa Hoắc thấy anh nhìn đăm đăm vào bức ảnh trên tay, mắt liền lóe sáng, khóe môi hếch lên.

"Mày ở đây, thế vợ thì sao? Cũng ở đây à?"

Chuyện ngày xưa, Tập Thừa Hoắc cũng nắm được ít nhiều, nhưng không nghĩ xích mích giữa cả hai lại hằn sâu đến thế. Ông chỉ biết rằng, cháu trai ông từng vì cô gái kia mà suy sụp trầm trọng, đâm ông không có thiện cảm với Diệp Bạc Hâm.

Thằng bé hiển nhiên đã xác định chỉ chấp nhận cô gái kia, nếu ra tay từ phía cô gái kia thì biết đâu có thể giải quyết được mâu thuẫn gia đình ông.

Ánh mắt Tập Vị Nam tối lại, khóe môi nhếch lên cay đắng.

Lúc ngước mắt lên thì vẻ mặt lại trở về bình thản như cũ.

"Đừng đụng đến cô ấy." Giọng Tập Vị Nam đanh lạnh, anh quá rõ ý tứ của ông cụ.

Lại một lần nữa bị nó đọc trúng tim đen, Tập Thừa Hoắc thiếu điều bùng nổ, không dằn được bèn đập bàn.

"Ông bảo, thằng ranh này, mày bao bọc nó như bao bọc con. Nó có phải hoa trong lồng kính đâu mà mày cứ phải tay bưng tay hứng, như thế sau này làm sao nó giúp được mày trong sự nghiệp?"

"Cháu không cần cô ấy giúp…"

"Ông biết, nhưng mày đừng quên, với thân phận bây giờ của mày, đến lúc ấy không thể theo ý mình được nữa. Phu nhân nhà người ta phải ra ngoài giao thiệp, giúp chồng mình xã giao, tạo quan hệ. Đường đường nam nhi như mày, nhẽ nào còn phải lo những chuyện đấy? Sống không thấy mệt à? Ông già rồi, tuy không có tư tưởng môn đăng hộ đối, nhưng riêng điểm này ông quyết không bàn lùi. Nó phải đủ tháo vát, phải biết đỡ đần mày trong giao thiệp, bằng không nhà họ Tập phát triển kiểu gì?"

Nhà họ Tập là vậy, dù Tập Vị Nam không muốn chấp nhận, nhưng không thể không thừa nhận, ông cụ nói đúng.

Trước đây anh có thể không để tâm, nhưng bước đến con đường ngày hôm nay, trên người anh là sứ mệnh, anh không thể tùy hứng bộc phát.

Chỉ có điều, cô ấy… anh không muốn cô ấy phải tủi thân.

Tập Thừa Hoắc thấy anh không phản đối, ánh mắt dịu xuống, hài lòng gật đầu.

"Chỉ cần nó đạt được yêu cầu này, thì ông cũng chả khó dễ. Mày xem bao giờ dẫn nó về nhà. Phía bà nội mày, ông sẽ nói vun vào. Chuyện này ông sẽ lo cho mày."

"Nhưng mà thằng ranh này, mày bày ra việc này, cũng mất dạy gớm, ông còn không biết phải đi dọn bãi chiến trường của mày như thế nào đây."

181. Chương 181

Tập Thừa Hoắc đến khu biệt thự Hương Giang vào lúc xế chiều. Hai ông cháu lâu rồi không gặp, lại vướng chuyện của Diệp Bạc Hâm, đôi co không hồi kết, đành gác sang một bên, mặc định không nhắc đến nữa.

Chỉ một lúc sau, cả hai lại bàn luận chuyện chính sách trong quân giới. Tập Thừa Hoắc tiết lộ, qua ngày mùng một tháng Mười, bên Quân ủy sẽ thay một loạt đầu não, lập lứa mới gồm những tướng tá có chiến công dưới địa phương, đám già cả sẽ lục tục về hưu dần.

Tịch dương nghiêng về đằng tây, tia sáng vàng vọt lọt qua vách cửa sát đất, Tập Thừa Hoắc vẫn chưa có ý đứng dậy.

Tập Vị Nam chốt lại câu chuyện, ông nheo mắt, dặn dò vị phó quan ở bên, nói tối nay sẽ ăn cơm ở đây.

Vị phó quan nhìn Tập Vị Nam, thấy ánh mắt anh điềm tĩnh, không phản đối, liền ra ngoài sai người làm chuẩn bị bữa tối.

Sáu giờ hơn, Tập Vị Cận từ công ty về, đi cùng anh còn có Giang Nhan.

Vừa xuống xe, để ý thấy xe quân dụng của ông cụ đỗ trước cửa, Giang Nhan bất giác sửng sốt, nheo mắt nhìn, rồi buông nụ cười cười khảy.

Chưa đợi Tập Vị Cận đỗ xe hẳn hoi, bà đã phăm phăm lao vào nhà.

Không ngờ Giang Nhan lại bất ngờ đánh úp, Tập Vị Nam thấy bà hằm hằm xuất hiện trước cửa, anh sững ra, xám xịt nhăn mày.

Anh đã dặn Tập Vị Cận, tạm thời đừng để mọi người biết anh về, cũng dặn dò cả người làm trong biệt thự kín miệng. Hôm nay lại hết người này đến người kia, bất thình lình tìm đến tận nơi.

Tập Vị Nam nheo mắt nhìn màn hình điện thoại, ảo não trách Tập Vị Cận cũng chả báo trước một câu. Giang Nhan đã sờ sờ trước mặt, vung tay giật lấy điện thoại trên tay anh.

"Khỏi cần xem, điện thoại của A Cận, tôi đang cầm đây rồi." Giang Nhan nén cơn giận sôi người, tay trái cầm điện thoại của Tập Vị Cận giơ lên. Xem vẻ như lúc Tập Vị Cận định bắn tin thì bị Giang Nhan bắt quả tang.

"Mẹ bảo, hai anh em chúng mày, từng đây tuổi rồi còn chơi cái trò này? Cả hai đứa mày không để ai yên tâm cả. Mày từ nhỏ đã phá phách, toàn nhờ A Cận bao che. Giờ đâu vẫn hoàn đấy, làm sao, hai đứa ôn này muốn bắt tay lừa mẹ đúng không?"

Nuôi con trai lớn bằng chừng này, mười mấy năm nó ở riết trong quân đội, một năm vỏn vẹn chưa đến mấy lần gặp mặt. Lần này giỏi lắm, cả năm nay bà còn chưa được thấy mặt nó.

Giang Nhan vừa kể lể vừa đỏ hoe con mắt, nhìn đứa con trai cả năm không gặp giờ gầy rộc đi, bà thương không để đâu hết. Nói đến sau cùng, giọng như nghẹn ngào.

"Mày nói nghe, mày không muốn về nhà, muốn ở đây với anh, mẹ cũng không ý kiến, nhưng mày chí ít cũng phải ló cái mặt, để mẹ biết mày còn bình an lành lặn chứ. Mày về cũng giấu mẹ, có phải mày đang trách mẹ không?"

Giang Nhan quay lưng đi, đưa tay lau nước mắt ứa bên khóe mi.

Nhìn bờ vai gầy gò của mẹ, Tập Vị Nam liền vươn tay ôm vai bà, giọng khẽ khàng, sắc mặt hơi xao động.

"Được rồi, mẹ, là lỗi của con, con xin lỗi mẹ, được chưa?"

Tập Vị Nam khuyên mãi mới ngăn được nước mắt của Giang Nhan.

"Khụ khụ..."

Tập Thừa Hoắc từ cầu thang đi xuống, tay còn cầm một bàn cờ vây.

"Bố ạ..." Giang Nhan đứng dậy, hơi lúng túng quệt nước mắt trên má.

Tập Thừa Hoắc hấm hứ vài tiếng, lúc ngang qua Tập Vị Nam, ông đưa tay vỗ lên ngực anh mấy cái: "Thằng lỏi con, thấy chưa? Làm mẹ mày khóc rồi đây, mày đúng là bất hiếu!"

Đứa con dâu cả của ông, ông lại chả biết? Ở bên ngoài thì đanh thép, đến trước mặt con trai cả cũng chưa từng nhường bước, chỉ có thằng ranh này là khiến nó hao tổn tâm tư. Năm xưa những chuyện hoang đường nó làm, lấy đi không ít nước mắt của con dâu ông.

Tập Thừa Hoắc dùng sức nhiều, Tập Vị Nam hếch mày, cắn răng chịu. Nhưng Giang Nhan lại xót con, nhăn nhó nhắc "Kìa bố", Tập Thừa Hoắc ngao ngán bước sang một bên.

Ông bày sẵn bàn cờ, gọi Tập Vị Nam: "Thằng mất dạy kia, ra đây chơi cờ với ông."

Tập Vị Nam bất lực liếc nhìn Giang Nhan, bà vỗ lên mu bàn tay anh: "Thôi ra đi, ông nội giỏi chơi cờ, nhà có mỗi con với A Cận là sánh được. A Cận lại cả ngày bận chuyện công ty. Con thì quanh năm không ở nhà. Mấy lần bố con chơi cùng ông, lần nào cũng thua liểng xiểng. Ông vẫn thường trách, ông thân sinh thua xa đứa được sinh ra, nhạt nhẽo vô vị. Giờ này chắc lại lên cơn thèm chơi cờ, con ra chơi với ông mấy

ván đề ông khuây khỏa."

Tập Vị Cận bước vào, tay vắt áo vest màu đen, trên người là chiếc áo sơ mi màu xanh thẫm.

Giang Nhan quay vào bếp, anh nhìn sang thấy Tập Vị Nam và ông nội đang khoanh chân ngồi dưới đất, bàn cờ bày giữa cả hai. Ông cụ nhíu chặt mày đăm chiêu, tay cầm quân cờ màu đen lưỡng lự.

Tập Vị Cận lướt mắt nhìn qua bàn cờ, đoạn cúi xuống thì thầm bên tai Tập Vị Nam.

"Chuyện của em dâu không giấu được. Mẹ nghe thấy phong thanh rồi."

Quân cờ trắng trên đầu ngón tay rơi tuột xuống đất, xoay mấy vòng trên nền nhà bóng loáng.

Tập Vị Nam biến sắc mặt, đôi mắt đen chuyển sang sầm lại.

"Thằng Cả, mày làm gì đấy, mày đang làm nao núng lòng quân đấy, biết chưa hả?"

Tập Thừa Hoắc nhìn quân cờ lăn tròn, mặt nổi giận thấy rõ, tức đến độ phùng mang trợn má.

Tập Vị Nam mím môi, đứng phắt dậy, không màng để ý vẻ mặt càng lúc càng xị xuống của ông cụ: "Anh, anh chơi với ông mấy ván đi."

Tập Vị Cận gật gù, thả áo khoác trên tay xuống ghế sô-pha, khoanh chân ngồi xuống chỗ của Tập Vị Nam.

"Ông không chơi với mày, mày là đồ quái thai, lần nào cũng ăn bằng sạch quân của ông, chán, quá chán.."

Tập Vị Nam nghe tiếng ông cụ hậm hực ở đằng sau vẳng lại, tiếp sau đó là tiếng điềm nhiên của Tập Vị Cận.

"Ông, thế thì cháu nhường ông hai nước nhé."

Ông cụ đăm chiêu một lúc, thấy Tập Vị Nam đi thẳng vào bếp, đầu không ngoảnh lại. Ông quay ra, xòe bàn tay phải: "Năm nước, không thì nghỉ."

Trong phòng khách văng vẳng tiếng cười trầm thấp của Tập Vị Cận.

"Phu nhân đâu?" Tập Vị Nam đứng ở cửa bếp, nhìn một vòng, nhưng không thấy bóng dáng Giang Nhan trong nhà bếp.

Người làm giật mình, vỗ vỗ ngực nói: “Phu nhân ra vườn hoa rồi ạ.”

Tập Vị Nam đanh mặt, trán nổi gân xanh, không biết nghĩ gì, liền vội vàng rảo chân ra ngoài.

…

Diệp Bạc Hâm ngồi khoanh chân trên giường, chiếc bàn nhỏ đặt máy tính, cô nhíu mày gõ chữ.

Sợi tóc rủ xuống gò má, càng thêm vàng nét mềm mại.

Bấy giờ ráng chiều vừa hay rọi vào giường, thứ ánh sáng màu vàng dát lên gương mặt, như mộng như mị.

Điện thoại để bên tay, cô để chế độ câm, xoay chiếc cổ mỏi nhừ, liếc mắt thấy màn hình nhấp nháy sáng.

Cô nhấc lên xem, vừa định nghe thì đầu ngón tay lập tức khựng lại, nắm chặt điện thoại trong tay.

Tiếng chuông khiến cô bực bội, vốn định phớt lờ, sau cùng ma xui quỷ khiến thế nào lại ấn phím nhận điện.

Diệp Bạc Hâm nằm trên giường, mắt chằm chằm nhìn lên trần nhà, không buồn lên tiếng.

Cho đến khi đầu giây bên kia cất lên tiếng nói không phải của Tập Vị Nam, mà là một giọng nữ, lanh lảnh, không thể đoán được tuổi tác.

Diệp Bạc Hâm giật mình, ngồi bật dậy, toàn bộ trong cô đều ngổn ngang.

Đầu dây bên kia tự giới thiệu mình là mẹ của Tập Vị Nam, hỏi cô có phải bạn gái của Tập Vị Nam không.

Hiển nhiên, Tập Vị Nam chưa trình bày chuyện của cô với gia đình mình. Bằng không người nhà anh chẳng lý nào mà tìm cô. Hơn nữa, ngay câu đầu tiên mẹ anh đã hỏi, cháu có phải bạn gái của Tập Vị Nam không, chứ không phải cô có phải vợ của Tập Vị Nam không.

Có điều… tại sao điện thoại của Tập Vị Nam lại trong ở tay mẹ anh ấy?

“A lô… cháu ơi, cháu vẫn nghe chứ?”

Giang Nhan nghi hoặc nhìn điện thoại. Vẫn đang kết nối, nhưng từ lúc bắt máy, đầu dây bên kia lại im re, nhẽ nào… mình làm con bé sợ quá?

Diệp Bạc Hâm nuốt nước bọt, hai tay lẩy bẩy, tay phải cầm điện thoại, tay trái bấu chặt tấm chăn, căng thẳng đến độ lòng bàn tay rịn mồ hôi.

"Cháu… cháu chào dì…" giọng Diệp Bạc Hâm run run. Cô có cảm giác đang có một ngàn bàn tay bóp chặt lấy cổ họng mình, cô chỉ nói mỗi câu đấy, rồi luống ca luống cuống, đầu lưỡi như thắt lại, không thốt nên lời.

Giang Nhan nghe thấy giọng cô run rẩy, nghĩ bụng chưa gì mình đã để lộ thân phận, đúng là làm con người ta sợ thật rồi.

Bà chẳng mong cầu gì nhiều. Mấy năm gần đây, hai đứa con trai đã bào nhẵn sự nhẫn nại của bà. Bà không kén cá chọn canh gì nữa, môn đăng hộ đối gì gì đó cũng tạm thời bỏ qua một bên, chỉ cần cô gái đó có gia thế trong sạch là được.

"Cháu gái, cháu đừng căng thẳng, dì chỉ muốn nói chuyện thôi, lần này gọi điện cho cháu, quả thật đường đột…"

"Mẹ, mẹ đang làm gì thế?" Tập Vị Nam bất ngờ xuất hiện đằng sau Giang Nhan. Bà giật mình, vội vội vàng vàng ngắt điện thoại, quay ra, mặt cười lúng túng: "Ơ con không chơi cờ với ông à?"

Tập Vị Nam mím môi nín thing, mắt sa sầm, xòe tay về phía bà: "Mẹ đưa con…"

"Cái gì?" Ánh mắt Giang Nhan hấp háy, cười ngượng.

Tập Vị Nam nhăn chặt mày, anh vừa ra ngoài đã thấy Giang Nhan đang cầm điện thoại của anh gọi điện. Lòng bất chợt có dự cảm không lành.

Trông đứa con trai đang nhìn mình chằm chằm, gương mặt đanh lạnh khiến người ta ngó mà sợ.

"Muốn chết hả thằng này, mày nhìn mẹ như thế à?" Giang Nhan trả lại điện thoại, lòng vẫn còn thấp thỏm.

Tập Vị Nam mím môi mở danh mục cuộc gọi, quả nhiên… số điện thoại Giang Nhan vừa gọi là của Diệp Bạc Hâm.

Trong danh bạ của anh, chú thích bằng tên họ, chỉ có cô là ghim trên vị trí đầu.

Ngón tay miết nhẹ trên hai chữ "Hâm Nhi", mắt anh tối sầm đi mấy phần.

Chú thích thân mật thế này, Giang Nhan không nhận ra mới lạ.

Do anh sơ suất, để Giang Nhan nhìn thấy lúc mở khóa.

"Mẹ, mẹ nói gì với cô ấy?" Tập Vị Nam đột nhiên thấy đau đầu. Anh sợ mẹ mình sẽ nói linh tinh, làm cô ấy luống cuống. Giờ đây cô ấy vẫn đang cơn giận, lại bị Giang Nhan chen vào thế này, sự việc càng lúc càng khó xử lý.

Giang Nhan chăm chăm quan sát thần sắc của con trai. Thấy ánh mắt nó dịu dàng, b liền hiểu rằng, cô gái kia vô cùng đặc biệt với nó.

"Sao, mày sợ mẹ ăn thịt con bé à?" Giang Nhan hừ mũi.

Tập Vị Nam cất điện thoại đi, nheo mắt nhìn Giang Nhan.

Tập Vị Cận vừa kể, Giang Nhan đã nghe được phong thanh nên hôm nay bà không chỉ đến thăm anh, mà còn đến để thăm dò?

"Mẹ, làm sao mẹ biết con về?" Tập Vị Cận không thể bán đứng anh, vậy tại sao hành tung của anh lại bị lộ?

Giang Nhan thản nhiên, mắt liếc xéo, ngón tay chọc vào bắp tay anh.

"Thằng lỏi con, còn dám nói hả? Không nhờ dì Lục mách mẹ, chuyện mấy hôm trước thấy mày ở bệnh viện, lại còn kể mày và một cô gái nào đó thân mật qua lại, xem vẻ như sắp có tin hỷ, nên mới chúc mừng mẹ, thì bây giờ mẹ vẫn bị mày lừa đấy?"

Thì ra là mẹ của Lục Tiễn Tây. Bệnh viện Nhân Ái là sản nghiệp của nhà họ Lục, dì Lục gặp anh ở bệnh viện là do anh quá sơ suất.

"Cô gái kia tên là gì, con nhà ai? Gia đình còn những ai, chưa từng yêu ai đúng không? Hai đứa yêu nhau lâu chưa, tính cách nó thế nào? Người xinh xắn không? Bao giờ dẫn về để mẹ xem nhé?"

Chạm đúng mạch truyện, Giang Nhan liền bắn liên thanh một tràng những câu hỏi.

Tập Vị Nam quay vào phòng khách, nghe vậy, bước chân càng rảo nhanh hơn. Giang Nhan vẫn kiên quyết truy hỏi: "Này, mẹ bảo, mày cả ngày ở trong quân ngũ, vây xung quanh là lũ đàn ông, sao tự nhiên mọc đâu ra bạn gái?"

Giang Nhan liền tròn mắt, kéo tay áo Tập Vị Nam lại: "Hay là mày rước về cho mẹ một cô chiến sĩ đấy? Trời đất ơi, cả hai cùng ở trong quân đội, thì bao giờ tôi mới được bế cháu?"

Tập Vị Nam khựng người lại, khóe miệng co giật.

Anh nắm tay Giang Nhan, kéo tay bà ra. Nhẫn nại nói: "Cái này mẹ cứ yên tâm, cô ấy không phải quân nhân, mẹ sẽ thích cô ấy."

Giang Nhan liền hớn hở nhếch khóe môi: "Thế con thu xếp, xem bao giờ để mẹ gặp con bé."

Tập Vị Nam không nỡ từ chối bà. Gia đình này, chỉ có mẹ và anh trai là ủng hộ anh vô điều kiện. Người anh yêu, họ cũng sẽ chấp nhận, chỉ có điều…

Ánh mắt Tập Vị Nam tối hẳn: "Mẹ đợi một thời gian nữa được không? Con vừa làm cô ấy giận, giờ đang phớt lờ con. Con sẽ lựa lúc dẫn cô ấy tới cho mẹ gặp. Nhưng bây giờ, trước tiên để cô ấy bình tĩnh đã, mình đừng làm phiền cô ấy nữa, được không?"

Tập Vị Nam lại có thể nhẫn nại chờ đợi một cô gái, quả là khiến Giang Nhan phải thay đổi cách nhìn.

"Con làm gì mà người ta lại giận?" Giang Nhan quá hiểu tính cách của con trai, có lúc lì như cái giống trâu, lại thường xuyên ở trong quân doanh, chắc khoản chia sẻ cảm thông có vấn đề.

"Kể mẹ nghe, để mẹ giúp mày đi khuyên con bé."

"Mẹ ơi, chuyện này con sẽ tự giải quyết, mẹ đừng làm con rối hơn nữa."

Ý tứ của Giang Nhan thế nào, anh hiểu, bà sợ anh không biết dỗ dành, làm người ta giận, bỏ đi mất.

Giang Nhan nghẹn họng, cũng biết dục tốc bất đạt.

"Nhưng mới rồi mẹ nói chuyện, con bé có giống như đang giận dỗi đâu. Chí ít cũng chịu nghe điện thoại của con mà…" Giang Nhan lẩm bẩm nói, nhưng Tập Vị Nam đã chạy biến lên gác, vừa đi vừa cắm cúi gọi lại vào số của Diệp Bạc Hâm.

182. Chương 182

Thẩm Tư Á năm ở bệnh viện được mấy ngày, vết thương trên đầu từ từ lành lại, chỉ là miệng vết thương mọc lên da non, cách một lớp vải băng, cô mỗi ngày đều muốn gãi, nhưng người chăm sóc cao cấp mà

!Giang Diệc Đình mời đến làm vệc rất nghiêm túc, luôn có mặt trong phòng bệnh lườm mắt nhìn cô.

Thời gian này, trên weibo lại rầm rộ những tin tức nóng hổi, những kẻ liên quan đến vụ án cô nhi viện từng người một sa lưới.

Thẩm Tư Á thực ra đã biết, chuyện này là Giang Diệc Đình đứng sau chủ đạo, anh ta nhận lời giúp cô dọn dẹp vụ này, anh ta làm được rồi, nhưng khoảng thời gian cô nhập viện, Giang Diệc Đình hình như không thấy tung tích đâu cả.

Thẩm Tư Á mở wechat ra, ngón tay lướt trên màn hình, ánh sáng trắng nhạt chiếu lên gương mặt nhợt nhạt của cô, ngũ quan xinh xắn vẫn chưa có chút hồng hào nào, nhưng lại không nhr hưởng gì đến vẻ đẹp của cô, mái tóc xoăn màu rượu vang rũ xuống bên má, trái lại nét mảnh mai còn tăng thêm mấy lần.

Con ngươi màu nâu bỗng nhiên co mạnh lại, cô cắn chặt cánh môi khô nức nẻ.

Ôn Lương Châu sư huynh nói, vụ án trở nên nan giải rồi, ngoại trừ mấy người cô nhìn thấy ở club Chí Tôn ra, sau lưng còn có kẻ chủ mưu lớn hơn nữa, chỉ là trở ngại chứng cứ không đủ, hắn ta lại đứng ở địa vị cao, sợ rằng lần này không thể sờ tới hắn được.

Mấy tên thất thế đoán chừng có điểm yếu gì đó rơi vào tay kẻ ấy, bọn chúng đồng loạt gánh hết mọi tội trạng lên người mình, vụ án ngày hôm nay đã được chuyển cho tòa án xem xét lại lần nữa rồi.

...

Bên ngoài phòng bệnh vip, bốn người mặc áo quần đen đeo kính râm đứng canh cửa, ngoài trừ bác sĩ điều trị và y tá trực ban, tầng này hình như không có ai dám đặt chân đến.

Liên tiếp mấy ngày, Diệp Bạc Hâm hôm nào cũng chạy đến bệnh viện, Thẩm Tư Á thấy sắc mặt cô không tốt, tinh thần cũng có chút không ổn, gặng hỏi một hồi, mới biết cô giữa cô và Tập Vị Nam xảy ra chút mâu thuẫn, Diệp Bạc Hâm không muốn nói nhiều, Thẩm Tư Á cũng không miễn cưỡng, những vướng mắc lúc đầu giữa cô ấy và Giang Diệc đình, Diệp Bạc Hâm cũng chưa từng nói nhiều hơn một câu, dù sao chuyện tình cảm người ngoài cuộc không tiện can thiệp vào.

Ôn Lương Châu đến ngoài phòng bệnh, vẫn chưa bước vào đã bị mấy người mặc đồ đen cao to nghiêm nghị chặn lại.

Hôm nay anh ấy không mang kính, chiếc áo vest màu xám tùy ý vắt trên tay, nút của áo sơ mi cũng không bình thường giống mọi ngày, ngón tay thon dài xách một chiếc túi da bò màu vàng, thần sắc lộ ra vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn tỏa ra hơi thở xa lạ.

Ôn Lương Châu nhìn cánh cửa bị đóng chặt của phòng bệnh, giơ tay vuốt vuốt sống mũi, quay người đi đến đứng tại một lan can bên cạnh

Anh ấy lôi điện thoại ra, mở wechat.

Mấy người mặc đồ đen cảnh giác nhìn anh, vừa muốn tiến lại mời anh đi chỗ khác.

Giang Diệc Đình từ trong thang máy bước ra, điện tai vẫn còn áp điện thoại, biểu cảm trên mặt hết sức lạnh lùng, cùng đầu dây bên kia nói chuyện.

Nhìn thấy Ôn Lương Châu cùng hai thuộc hạ, Ôn Lương Châu vẻ mặt không chút sợ hãi, hai thuộc hạ một trái một phải đứng cạnh anh ấy, đóan chừng muốn cưỡng chế kéo người đi ra.

Giang Diệc Đình ngắt điện thoại, chậm chạp đi lên phía trước, khóe miệng nở nụ cười khiêu khích.

Ôn Lương Châu lạnh lùng, trước khi tên áo đen nắm lấy cánh tay của mình, anh ấy đã quay người rời đi.

Anh ấy dừng bước, nhìn thấy Giang Diệc Đình hai tay đút vào túi đứng bên cạnh.

Đây là lần đầu hai người gặp nhau, nhưng Giang Diệc Đình lúc trước có nhìn qua bức ảnh của Ôn Lương Châu-luật sư đứng đầu của công ty luật nổi tiếng ở Bắc Kinh, chuyên những vụ án hình sự, tuổi còn trẻ đã có quyền thế rất lớn, nghe nói anh ấy chỉ kiện tụng thay cho công lý, vụ án nào đến tay anh, bị anh ấy phát hiện ra đương sự thực sự phạm pháp, anh ấy sẽ đưa bằng được ra tòa, dù cho làm xấu thanh danh cũng không vấn đề gì, vì vậy tìm đến anh ấy căn bản đều là bên bị hại.

Vụ án qua tay anh ấy, từ trước đến nay chỉ có anh ấy phát hiện ra bên đương sự hạm pháp, anh ấy từ bỏ biện hộ nên thua kiện, ngoài ra những vụ kiện khác anh ấy trước giờ chưa từng thua.

Mấy ngày trước Thẩm Tư Á bảo Nhiễm Nhiễm chuyển tệp ghi âm vào hộp thư điện tử, phần người nhận điền tên Ôn Lương Châu.

Mấy ngày nay Giang Diệc Đình cùng Ôn Lương Châu âm thầm liên thủ với nhau, hốt trọn một mẻ những kẻ liên quan đến vụ án.

Giang Diệc Đình khí chất vừa nghiêm nghị vừa nham hiểm, người lại rất tàn ác, lúc cười đôi mắt đào hoa cũng như biết cười, gây cho người khác cảm giác vô hại, nhưng sự lâu lắng trải qua những năm tháng mài giũa trên người anh ta cũng từng chút một lộ ra.

Ôn Lương Châu mặc dù chưa gặp qua anh ta, nhưng khi qua lại với Thẩm Tư Á ít nhiều cũng có chút hiểu biết, trong chớp mắt phần nào cũng nhận định được thân phận của Giang Diệc Đình.

Giang Diệc Đình nheo mày, “Luật sư Ôn?”

Tính khí Ôn Lương Châu đều không phải là tốt, vừa nãy suýt nữa bị hai người mặc đồ đen lôi đi, mà Giang Diệc Đình không hề có ý giúp anh ấy, ngược lại còn đứng bên cạnh nhìn kiểu chế giễu, sắc mặt Ôn Lương Châu lập tức biến thành rất khó coi.

…

Thẩm Tư Á nằm suốt trên giường đến nỗi toàn thân ê ẩm, cô muốn đi loanh quanh, nhưng bị mấy người ngoài cửa chặn lại, nói cô bây giờ đang trong tình thế rất nguy hiểm, phạm vi hoạt động chỉ giới hạn trong phòng bệnh, cô tối sầm mặt đóng cửa cái rầm.

Lúc nhận được wechat của Ôn Lương Châu, cô đang lướt weibo.

Ôn Lương Châu nói anh ấy làm việc qua lân cận bệnh viện Nhân Ái, tiện đường đến thăm cô.

Thẩm Tư Á mấy ngày nay đi tới đi lui thứ nhìn thấy đều là mấy khuôn mặt quen thuộc, cô sớm không kiên nhẫn được nữa rồi, nhớ ra gần nữa năm chưa gặp Ôn Lương Châu, Thẩm Tư Á bỗng cảm thấy phấn khởi hẳn.

Thẩm Tư Á vén chăn ra, mở cửa phòng, cô đứng ngay cửa, hai người mặc đồ đen nghe thấy động tĩnh lập tức giơ tay chặn ngang.

Thẩm Tư Á mặt tối sầm, hậm hừ với bọn họ.

Cô ngước mắt, nhìn thấy Ôn Lương Châu đứng trên hành lang, sắc mặt liền trở nên u ám.

Bóng người quay lưng về phía cô rất quen thuộc, chính là người mãi chưa chịu lộ mặt-Giang Diệc Đình.

Thẩm Tư Á mí mắt giật giật, tay vịn chặt vào khung cửa.

Ôn Lương Châu đang nói chuyện với Giang Diệc Đình, ngoài dư ra thêm một bóng dáng, ánh mắt anh ấy lộ ra vẻ cười mà như không cười.

Ôn Lương Châu đi qua Giang Diệc Đình, tiến thẳng về phía Thẩm Tư Á.

Nhưng bị hai người mặc đồ đen chặn lại.

Anh ấy nheo mắt, sắc mặt không tốt.

Thẩm Tư Á gọi anh ấy, “Anh Ôn.”

Ôn Lương Châu thờ ơ đáp lại một tiếng.

Giang Diệc Đình dáng hơi khựng, quay người lại, nụ cười trên mặt vẫn rạng rỡ như cũ, nhưng nét long lanh trong đôi mắt biết cười lại nhạt dần.

Thẩm Tư Á không nhìn Giang Diệc Đình, cô chỉ về phía Ôn Lương Châu, nói: "Đây là sư huynh của tôi, anh ấy đến thăm tôi, mấy anh để anh ấy vào đi."

Hai người chặn trước mặt Ôn Lương Châu nhìn đối phương một cái, bất giác nhìn qua Giang Diệc Đình.

Ôn Lương Châu đột nhiên bật cười, anh ấy lại ngoảnh đầu nhìn Giang Diệc Đình, nụ cười trong ánh mắt tỏa sáng.

Tên Giang Diệc Đình này vừa nãy nói gì cơ?

Anh ta nói không phải chó mèo gì đó đều có thể đến thăm bệnh.

Hơ! Chó mèo ư? Vậy Giang Diệc Đình là cái gì, chó canh cửa?

Thấy bọn họ không động tĩnh, Thẩm Tư Á mặt lạnh, kéo cao âm lượng lên, "Mấy người điếc rồi hả?"

"Để anh ấy vào đi!" Giang Diệc Đình trầm mặc nhìn Thẩm Tư Á, khẩu khí lạnh tanh.

Ôn Lương Châu nhếch khóe môi, đỡ Thẩm Tư Á vào trong phòng.

Giang Diệc Đình lại không nhìn hai người đấy, quay người ra sau, sắc mặt trầm lắng xuống.

"Ôn sư huynh, hôm nay anh đến tìm em không đơn giản chỉ là thăm bệnh thôi đúng không?" Thẩm Tư Á trong tay nâng một cốc nước nóng, chớp mắt nhẹ.

Ôn Lương Châu ngồi trên một chiếc ghế cạnh giường bệnh, anh ấy mặt không cảm xúc nhìn cô mấy giây, chuyền cho cô chiếc bì da bò trong tay.

Thẩm Tư Á mặt hoài nghi, sau khi xé chiếc bì ra, cô kinh ngạc lật xấp tài liệu trong tay ra, khóe môi càng lúc càng cắn chặt.

Sau cũng cô lạnh lùng cười một tiếng.

"Ha ha ha… "Cô ngước đầu lên, cười mà khóe mắt ứa ra nước mắt.

Trong đôi mắt lạnh lùng của Ôn Lương Châu cũng có mấy phần xao động.

"Em nghĩ nên thế nào đây?"

Ai cũng không ngờ được, Thẩm Tư Á điều tra vụ án này, lại lật lại vụ án cũ cách đây mười mấy năm.

Điều này có được tính là ý trời?

Thẩm Tư Á dựa vào đầu giường, nắm chặt trong tay tài liệu mà Ôn Lương Châu tra ra được, đáy mắt cô giấu đi sự hận thù.

"Em muốn hắn ta tán gia bại sản, cả đời này đều không ngóc đầu lên nổi."

Thẩm Tư Á đột nhiên nắm lấy tay Ôn Lương Châu, nét mặt khẩn cầu, "sư huynh, anh giúp em có được không?"

Ôn Lương Châu nhìn bàn tay của cô, ánh mắt trầm lặng, hình như đang suy nghĩ.

Thẩm Tư Á biết Ôn Lương Châu có nhiệt huyết, anh ấy làm luật sư chính là muốn trả lại công bằng cho xã hội, người đó chủ đạo vụ án lần này, trước kia còn làm ra nhiều chuyện thất đức như vậy, Ôn Lương Châu đã biết rồi, anh ấy nhất định sẽ không để hắn ta nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

"Sư huynh..." Thẩm Tư Á lại gọi một tiếng, người đó không dễ lung lay, cô sợ Ôn Lương Châu cũng không dám đối đầu với hắn.

Ôn Lương Châu ánh mắt thanh thản nhìn vào khóe mắt rưng rưng lệ, vẻ mặt cầu cứu của Thẩm Tư Á, anh ấy đưa tay gỡ tay Thẩm Tư Á ra.

Thẩm Tư Á sắc mặt cứng đờ, nhất quyết lôi lấy tay áo của Ôn Lương Châu.

Ôn Lương Châu và Thẩm Tư Á quen biết nhau ở đại học, hai người đều là người Hoa ra nước ngoài du học, Thẩm Tư Á lúc đó rất khép kín, căn bản là không giao lưu cùng ai, Ôn Lương Châu thông qua bạn cùng phòng của cô mới quen được cô, lúc đó anh cảm thấy cô gái này đôi mắt đau buồn, trong lòng hẳn có chuyện gì đó.

Thẩm Tư Á thích đi du lịch, thường một người mang túi hành lý chứa cả thế giới mà chạy, nơi nào cũng dám xông qua, cô giống như như cây bèo không có gốc rễ, nơi nào cũng không giữ được bước chân cô.

Ôn Lương Châu là người rất lạnh lùng, anh cũng không thích giao du, nhưng hoàn toàn không ngăn cản mình yêu thích cô.

Thông minh, xinh đẹp, nhạy bén, dũng cảm, anh ấy hình như từ nhỏ tới lớn chưa từng gặp qua cô gái nào tính cách như cô, không biết sợ hãi, dường như tới cái chết cũng không sợ.

Ôn Lương Châu cũng thích du lịch, đặc biệt thích mạo hiểm, bọn họ kết thành cách mạng hữu nghị là sau khi hai người họ quen biết nửa năm, trước kia bọn họ chỉ là gật đầu xã giao, lần đấy anh ấy ở Jungrau Thụy Sĩ đã gặp Thẩm Tư Á, một cô gái như cô đã dám đơn độc đi du lịch trên tuyết, lúc đó Ôn Lương Châu không hiểu rõ cảm giác trong lòng mình, chỉ là cảm thấy cô gái này điên rồi, một ngày nào đó phát sinh ra chuyện ngoài ý muốn, cô sẽ chết không có chỗ chôn thân.

Mà lần này, thật sự xảy ra lở tuyết, Thẩm Tư Á suýt nữa gặp nguy hiểm, là Ôn Lương Châu đã cứu cô.

Hai người bọn họ bị chôn vùi trong núi tuyết, thiết bị liên lạc với bên ngoài đều mất tín hiệu, bọn họ đã không còn sức đi bộ, chỉ có thể đợi cứu trợ.

Thẩm Tư Á nghĩ rằng mình không còn đường sống, bèn cùng với Ôn Lương Châu-đối với cô mà nói chỉ là một người vừa lạ vừa quen nói rất nhiều, nói ra chuyện tình cảm của cô.

Sau đó có hai người đến cứu, Ôn Lương Châu cùng Thẩm Tư Á trải qua sinh tử, sau đó mấy năm, bọn họ du lịch cùng nhau, ngoài Diệp Bạc Hâm ra, Ôn Lương Châu có thể nói là người hiểu cô nhất.

"Được, anh có thể giúp em, nhưng anh có một điều kiện…"

Đôi mắt đen như thiên thạch của Ôn Lương Châu bỗng lấp lánh lên.

Thẩm Tư Á vội vàng gật đầu, "Chỉ cần có thể khiến hắn bị báo ứng, bất kể là gì em cũng đều đồng ý với anh!"

Những đường nét trên khuôn mặt Ôn Lương Châu trở nên mạnh mẽ.

Anh ấy nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói liền ngay.

Thẩm Tư Á rơi vào trong chấn động mà Ôn Lương Châu đem đến cho cô, cả người đều toát lên vẻ đau buồn.

183. Chương 183

Trên hành lang bệnh viện, Diệp Bạc Hâm mặt vô cảm, trong đôi mắt cũng không có cảm xúc gì, nhếch môi.

Cô xoay lưng về phía cửa phòng bệnh, mấy ngày nay mấy người canh gác bên ngoài phòng bệnh không

thấy đâu nữa, trong phòng bệnh cũng không có bóng dáng Thẩm Tư Á.

Y tá trực ban nói với cô, bệnh nhân của phòng này tối hôm qua đã xuất viện rồi.

Mà Diệp Bạc Hâm cô lại không nhận được bất cứ tin tức gì.

Điện thoại của Thẩm Tư Á không liên lạc được, người không hiểu sao đã mất tích rồi.

Diệp Bạc Hâm biết chuyện này không tránh khỏi có liên quan đến Giang Diệc Đình, lại lo lắng vụ án xảy ra bất trắc gì, Thẩm Tư Á sẽ gặp phải nguy hiểm.

Cô mấy ngày qua trạng thái không được tốt, nhưng cũng chú ý đến tin tức trên weibo và phía viện kiểm soát, biết được những kẻ dính líu tới vụ án cô nhi viện đã bàn giao cho tòa án, chỉ là trong lòng cô lại có dự cảm không lành, luôn cảm thấy mọi chuyện quá thuận lợi, giống như có người đứng sau thuận nước đẩy thuyền, mượn tay bọn họ để trừ khử bọn người đó.

Bọn người đó ở trong giới chính trị nhiều năm, thế lực rắc rối phức tạp, nói sụp đổ là sụp đổ, quá dễ dàng đến mức đáng nghi ngờ rồi, mà không có một chút trở ngại nào.

Cô không biết Giang Diệc Đình rốt cuộc có bản lĩnh lớn đến thế nào, nhưng Tập Vị Nam lại từng cảnh cáo cô, đừng đụng vào vụ án này, nghĩ lại vẻ mặt nghiêm nghị lúc đó của anh, anh hình như đã biết được gì đó.

Giang Diệc Đình chỉ là một tên buôn bán vũ khí, anh ta lại lợi hại thế nào, cũng không thể trong vòng không đến mười ngày đã khiến đám người ấy đều lộ mặt, bị người của viện kiểm sát theo dõi, thậm chí phá được án.

“Giang Diệc Đình, anh đem Thẩm Tư Á đi đâu rồi?”

Đầu dây bên kia truyền tới giọng cười của Giang Diệc Đình, “ở nhà của tôi đây.”

Nhà của anh ta?

Diệp Bạc Hâm giật bắn người, cô làm sao biết được nhà của anh ta ở đâu? Lúc trước Giang Diệc Đình không phải là luôn lẩn tránh Thẩm Tư Á sao? Lần này phát điên gì mà đem Thẩm Tư Á về nhà anh ta?

“Giang Diệc Đình! Anh từng đồng ý với tôi sẽ tránh xa Thẩm Tư Á một chút, anh bây giờ lại đang làm gì vậy? Anh không thể từ bỏ cô ấy sao? Hủy hoại cô ấy một lần còn không đủ, anh vẫn muốn hủy hoại thêm lần nữa sao?”

Diệp Bạc Hâm chỉ cảm thấy khó chịu, tay cầm điện thoại không ngừng nắm chặt lại.

Giang Diệc Đình trầm ngâm giây lát, cuối mắt nhìn người phụ nữ đang ngồi trong phòng khách dưới lầu, khóe miệng để lộ ra sự tự giễu như có như không.

"Diệp Bạc Hâm, Giang Diệc Đình tôi nói lời giữ lời."

"Vậy anh đưa cô ấy quay về đi."

"Đưa cô ấy về? Cô có thể bảo vệ cô ấy sao?" Giang Diệc Đình thu tầm mắt lại, quay người đi vào phòng sách.

Diệp Bạc Hâm bị cứng họng, ý của Giang Diệc Đình là tình hình của Thẩm Tư Á bây giờ rất nguy hiểm sao?

"Người phụ nữ ngu ngốc ấy lần này đã gây ra rắc rối lớn rồi, đêm hôm qua có nhân viên khả nghi đang dò la tin tức của cô ấy, nếu không cô nghĩ là tôi rảnh đến mức nửa đêm làm thủ tục xuất viện cho cô ấy?"

Giang Diệc Đình lạnh lùng hậm hừ, nói với Diệp Bạc Hâm chuyện đã xảy ra tối qua.

Tối qua Thẩm Tư Á suýt chút nữa bị người khác đưa đi, lúc mấy người bảo vệ cho Thẩm Tư Á vừa chớp mắt, bọn chúng mặc áo blouse trắng, cải trang thành bác sĩ, sau đó bị người Giang Diệc Đình chỉ đạo âm trầm bảo vệ phát hiện có bất thường, cái cẳn đường bọn chúng lại.

Phía bệnh viện nói, bọn chúng căn bản không phải bác sĩ.

Mà bọn chúng cho thấy đã được chuẩn bị kĩ càng mới đến, sau khi bị phát hiện liền tháo chạy khỏi hiện trường, không để lại bất kì dấu vết nào.

...

Diệp Bạc Hâm vừa ra khỏi bệnh viện, lúc đang hướng về phía bên đường để bắt xe, trên lầu đột nhiên rơi xuống một chậu hoa.

Có người đi đường nhìn thấy liền hô hoán lên.

Diệp Bạc Hâm vẫn chưa hoàn hồn, liền bị một người lôi cánh tay đâm sầm về một bên, cô đụng phải một khuôn ngực ấm nóng.

Chậu hoa đập xuống bên chân cô, vỡ tan tành.

“Bịch” một tiếng, cô bị dọa đến mặt mày tái nhợt.

Cô run rẩy ngón tay, tim đập loạn xạ.

Bên tai là âm thanh quen thuộc, “Đừng sợ, có anh đây.”

Tập Vị Nam trong lòng cũng thất kinh ôm chặt cô vào lòng, tay đặt lên đầu cô, ánh mắt lạnh tanh liếc nhìn chậu hoa vỡ tan tành bên chân.

Anh ôm cô rất chặt, đến tay cũng đều hơi run run, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái mét của cô, Tập Vị Nam cứng hàm, mạt tái nhợt bất thường, vừa nãy tim như bị ai bóp chặt, vừa đau vừa ê ẩm.

Suýt chút nữa, nếu anh chậm một giây, cô đã bị chậu hoa đó rơi trúng, vỡ đầu chảy cháu…

Nếu anh hôm nay không phải luôn đi yheo cô, có thể đã không kịp đến cứu cô…

Tập Vị Nam trước giờ chưa từng khi nào vui mừng như lúc này.

Diệp Bạc Hâm nắm chặt lấy áo ở bên eo anh, cổ họng hơi nghẹn lại.

Hoàn hồn lại, cô mới kinh hãi bản thân suýt chút nữa đã mất mạng rồi.

Cô nhìn khuôn mặt lạnh lùng của người đàn ông, nhìn rõ sự đau lòng trong đôi mắt sâu thẳm ấy, cô đột nhiên đã không vùng vậy nữa, giơ những ngón tay nhỉ nhắn, nhẹ nhàng vuốt trên gò má anh.

Mắt anh có chút đờ đẫn, người hình như đã gầy đi rất nhiều.

Tập Vị Nam động viên vỗ vỗ vào lưng cô, ôm cô rời khỏi khu vực nguy hiểm, anh nhìn chậu hoa dưới đất, nghĩ ngợi…

Anh ngẩng đầu nhìn lên trên lầu, đây là cửa tầng chẩn đoán bệnh của bệnh viện, cửa sổ tầng trên không thể bài trí chậu hoa, chỉ có trên sàn hành lang đặt mấy chậu cây cảnh.

“Em gần đây có đắc tội với ai không?” sau khi trầm ngâm một hồi, Tập Vị Nam cuối đầu nhìn cô.

Diệp Bạc Hâm nghe anh nói như vậy, cũng nhìn lên phía trên lầu, mười mấy tầng, căn bản không biết chậu hoa từ tầng nào rơi xuống.

Ý của anh là… không phải ngoài ý muốn, mà là đã tính toán từ trước, hoặc là có người nhằm vào cô, muốn lấy mạng của cô?

Diệp Bạc Hâm lắc đầu, "Người em đắc tội không ít, nhưng kẻ muốn lấy mạng của em, hinh như không có…"

Không có người nào muốn cô không chết không được.

Tập Vị Nam ánh mắt trầm ngâm, "Chuyện này anh sẽ sai người điều tra rõ, thời gian này em cẩn thận một chút…"

Diệp Bạc Hâm gật đầu, hiếm khi không bác bỏ, cũng không đổi sắc mặt.

Tập Vị Nam hít một hơi, ánh mắt hạ xuống môi cô.

Anh vẫn còn nhớ, lúc hôn nhau, rất mềm rất mềm, giống như khi nhỏ từng ăn thạch trái cây, đàn hồi và mềm mượt, hôn xong luôn khoan khoái trong lòng, khiến anh không kiềm được lại nhẹ ngậm chặt.

Trong đôi mắt Tập Vị Nam cuồn cuộn sóng tình, ánh mắt nhìn qua, đụng phải một hồ nước đầy ắp, che đậy bởi một tầng sương khói, như có như không, dường như có thể khiến người ta chìm vào sự mềm mại bất tận.

Diệp Bạc Hâm chớp nhẹ mi, cuối mắt lẩn tránh ánh nhìn nóng bỏng của anh.

Cô gỡ nhẹ tay anh ra, lùi ra khỏi khuỷu tay anh.

Tháo bỏ khúc mắc không khó khắn đến thế, lựa chọn tha thứ, nhưng cũng không dễ dàng như vậy.

"Em… phải đi rồi…" Diệp Bạc Hâm quay lưng về phía anh, ngón tay vén sơ lại tóc.

Cô nhìn qua bên đường, đúng lúc tan ca tối, trên đường kẹt xe thành từng dòng dài.

Cô đứng bên đường, nhìn những chiếc taxi lướt qua đều đang chở khách.

Tập Vị Nam đứng sau người cô, chỉ cần cô dang tay, là có thể kéo cô vào lòng.

Nỗi đau giống như dây leo từng chút từng chút chầm chậm siết chặt lấy trái tim anh.

Anh dang tay ra, lúc gần đặt được lên vai cô, một chiếc taxi đã đậu trước mặt cô, cô ngoảnh người lại,

muốn chào tạm biệt anh, nhưng nhìn thấy tay anh cứng đờ, có chút gượng gạo.

Diệp Bạc Hâm cười không nổi, hơi thở như nghẹn lại.

"Tạm biệt…" Cô cắn môi, cổ họng hơi khàn đi.

Tập Vị Nam hoàn toàn lại không cảm thấy lúng túng, chỉ là sau khi cô ngồi vào xe, ánh mắt trầm lặng lại.

"Anh tiễn em… ", trước khi cửa xe đóng lại, Tập Vị Nam giữ chặt lại, anh cuối mắt nhìn cô, không đợi cô từ chối, tự nhiên ngồi vào ngay bên cạnh, "Bác tài, đi thôi…"

Diệp Bạc Hâm cố kiềm sự chua chát trong ánh mắt, ngoảnh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ còn thấy mộy bên mặt xinh đẹp.

…

Trong một căn biệt thự đơn độc ở ngoại ô.

Ba tháng trước, Thẩm Tư Á mặt dày ở lại đây mấy ngày, lúc đó cô vừa tìm thấy Giang Diệc Đình, ba năm không gặp, cô nghĩ rằng mình đã quên cảm giác đã từng có, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy anh ta, tinh cảm đã chôn sâu suốt mấy năm lại ùa về, không thể kiếm chế được.

Mỗi một dây thần kinh đều run rẩy, gào thét lên.

Máu trong mao mạch đang điên cuồng chảy, truyền về trái tim đã không chịu nỗi gánh nặng nữa.

Giang Diệc Đình sau tám năm xa lạ đến đáng sợ, lạnh lùng vô tình, cũng không còn là chàng trai năm đó ấm áp hay cười với cô, anh ta biến thành một người tâm tư trầm lặng đến mức đáng sợ.

Thẩm Tư Á đứng trên lầu nhìn xuống, chính là trong phòng khách, cô lúc ấy đã đứng ở nơi đó, cô tận mắt chứng kiến Giang Diệc Đình chĩa súng về phía một người đàn ông trung niên quỳ gối dập đầu trước anh ta.

Máu tươi phun ra, người đó gục xuống vũng máu, bị người khác kéo như kéo phế phẩm ra ngoài.

Mạng người trong mắt anh, một chữ cũng không đáng.

Lần này, cô không muốn dính líu tới Giang Diệc Đình, nhưng vì an nguy của bản thân, lại lần nữa đến nơi đây, nhưng lần này tâm trạng hoàn toàn khác.

Hai người của hai thế giới có thể cùng xuất hiện, sau đó giống như hai đường thẳng, giao nhau rồi dần dần cách xa nhau.

"Sư huynh, anh yên tâm được rồi, em hiện tại không sao cả, rất an toàn, anh cũng phải cẩn thận một chút… ừ, em biết…"

"Đúng, em rất nhiều năm chưa gặp lại anh ta rồi…"

Thẩm Tư Á đứng ở ban công, cô có chút mệt mỏi, trên đầu vẫn còn đang băng bó, vốn dĩ làn da trắng dưới ánh mặt trời càng trở nên nhượt nhạt hơn, mạch máu màu xanh trên tay hơi nổi lên.

Trên trán đầy những sợi tóc bịt đứt gãy, gió nhẹ nhàng lướt qua.

"Sư huynh?"

Đầu dây bên kia đột nhiên im bặt, Thẩm Tư Á nghi ngờ nhìn màn hình, phát hiện điện thoại bỗng nhiên mất tín hiệu.

Một phạm vi nhìn rộng lớn đến như vậy, sao lại có thể đột nhiên mất tín hiệu?

Thẩm Tư Á đảo một vòng trong phòng, chỗ nào cũng không có tín hiệu.

Giang Diệc Đình hoàn toàn không hề giới hạn hành động của cô, chỉ là trong khu biệt thự chỗ nào cũng có người đứng gác, tuần tra, giống như tấm lưới bao kín, giữ khu biệt thự như một nhà giam, khiến người ta hơi thở cũng không lọt ra được, thậm chí có cảm giác bị người khác giám sát, đi đến đâu hình như đều có một đôi mắt đang nhìn theo.

Thẩm Tư Á đi một lượt xuống tầng dưới, vườn hoa, muốn đi ra khỏi cửa nhưng lại bị chặn lại.

Thẩm Tư Á kéo một người giúp việc lại hỏi: "Vì sao điện thoại của tôi không có tín hiệu?"

Người giúp việc lễ phép kính cẩn đứng trước mặt cô, nét mặt không có nhiều biểu cảm, cô ấy khom người, "Cô Thẩm, tôi khong rõ ạ."

"Thế điện thoại của cô có tín hiệu không?" Thẩm Tư Á vẫn đang đập đập điện thoại, nghe cô ấy nói như vậy liền ngẩng đầu nhìn một cái.

"Cô Thẩm, chúng tôi không có điện thoại." người giúp việc vẫn giữ nguyên nét mặt không nóng không lạnh đó.

Thẩm Tư Á sững người, kinh ngạc nhìn cô ấy.

"Bây giờ sao lại có thể có người không dùng điện thoại, điện thoại không đắt, cô mua không nổi sao?"

"Không phải, cậu chủ quy định người ở bọn tôi không được dùng điện thoại."

Thẩm Tư Á nhếch môi, trong đôi mắt không giấu được sự kinh ngạc.

Đây là sào huyệt của Giang Diệc Đình ở Bắc Kinh, nếu thuộc hạ của anh ta xuất hiện gian tế, sơ suất một chút là sẽ bị bán đứng.

Anh ta thận trọng cũng đúng thôi.

Thẩm Tư Á cố gắng thuyết phục bản thân, nhưng lại cảm thấy khó mà chấp nhận được.

Mấy người ở này biết được thân phận của anh ta không? Những người canh gác bên ngoài trên người đều mang theo súng, Giang Diệc Đình hình như cũng rất ít che giấu trước mặt người ở, những người này lẽ nào không biết sợ?

"Vậy mấy người bình thường làm cách nào để liên lạc với người nhà?"

Không ngờ, lời mà Thẩm Tư Á nhận lại được khiến cô càng thêm kinh ngạc.

Cô ấy nói, bọn họ không có người nhà, nơi đây chính là nhà của họ.

Những người ở bên cạnh Giang Diệc Đình, rốt cuộc là người thế nào?

...

Phòng sách ở một góc tầng hai, Giang Diệc Đình ngồi trên sofa, cả người như chìm vào trong sofa, hai ngón trên tay trái kẹp đuối thuốc đang hút dở, tay còn lại đặt lên thái dương xoa xoa, tâm trạng hình như cực kỳ không tốt.

Mấy người ngồi đối diện anh ta đang tranh cãi kịch liệt, Cố Nhĩ Tư đứng bên cạnh Giang Diệc Đình, thấy trên mặt anh lộ ra sự bực bội không kiên nhẫn được nữa, âm thanh lạnh tanh từ cánh môi từ từ phát ra.

"Im hết cho tôi!"

Giang Diệc Đình cất lời, tất cả mọi người sắc mặt đều biến đổi.

Thẩm Tư Á không do dự, trực tiếp giơ tay đẩy hai cánh cửa gỗ nặng trước mặt ra.

"Giang Diệc Đình! Sao anh lại làm nhiễu sóng tín hiệu?"

Thẩm Tư Á là mang theo cơn giận đùng đùng tiến vào, trong con ngươi màu nâu bùng lên hai ngọn lửa.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, không ai dám gọi thẳng tên húy của Giang Diệc Đình, mọi người đều kính cẩn gọi anh ta một tiếng ông Giang hoặc đại ca, mà người phụ nữ này lại dám láo xược, phòng sách của Giang Diệc Đình nếu chưa qua sự cho phép của anh ta, không ai dám tùy tiện xông vào, cô không những xông thẳng vào mà còn trâng tráo lên.

Từ lúc nào, ông Giang đã mang phụ nữ về nhà?

Trong ngôi nhà này, ngoài Hạ Thiên Cửu và giúp việc nữ ra thì không có gương mặt phụ nữ lạ xuất hiện.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều lướt trên người Thẩm Tư Á, Thẩm Tư Á không ngờ trong phòng có người, vừa nãy Hạ Thiên Cửu nói với cô anh ta ở trong phòng sách, nhưng không nói trong phòng sách còn có những người khác.

Thẩm Tư Á cắn chặt răng, đi cũng không được mà ở lại cũng không xong.

Đôi mắt màu nâu của Giang Diệc Đình vì tản bớt sự bực bội mà còn lại thêm mấy phần lạnh lùng, ngước mắt lạnh nhạt nhìn coi một cái, tiện tay vùi điếu thuốc vào gạt tàn, "Xèo" một tiếng, trong không gian rộng lớn của phòng đọc sách hình như mang theo âm thanh bất thường, làm cô cảm thấy có chút lạnh người.

Cô lướt mắt một lượt, lần trước cũng là mấy người này, trong phòng khách dưới lầu, Giang Diệc Đình tức giận động thủ bắn gục người đó, mà bọn họ mặt vô cảm, hình như là đã quen rồi.

Mấy người này… là thân tín của anh ta… có thể ra vào sào huyệt của anh ta, thậm chí là phòng sách của anh ta…

"Tôi… "Thẩm Tư Á phát hiện đứng trước mặt mấy người này, đôi chân bất giác không trụ được run rẩy lên.

184. Chương 184

Kiêu căng thái quá, đàn ông sẽ cảm thấy vô vị.

Giang Diệc Đình buông đôi tay đang ấn giữa lông mày, vẫy tay hướng về bọn họ, "Các người đi trước đi."

Giọng điệu của anh ta không dễ để xen vào, nói xong hai tay gập lại, giơ tay chống lên đầu gối, ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào người phụ nữ đang đứng trước cửa.

Thấy bóng dáng, bọn họ liền vội vã đứng dậy, lúc đi qua Thẩm Tư Á, không tránh khỏi những ánh mắt liếc nhìn cô.

Thẩm Tư Á nghiêng người, hít thở nhẹ nhàng.

Cô không sợ Giang Diệc Đình, không tỏ ra không sợ những người này.

Lại gần bọn họ, cô thậm chí có thể ngửi thấy mùi máu tanh khiến người khác buồn nôn.

Giang Diệc Đình sắc mặt lạnh lùng, dường như mệt mỏi đến cực độ, thân hình cao to trầm lặng ngồi trên ghế sofa, trong tận ánh mắt như giấu kín một chuyện gì đó.

Anh không nói năng gì, chỉ nhìn cô.

Thẩm Tư Á bị anh nhìn đến ngứa ngáy da đầu, cô cắn môi, do dự một lát mới nghĩ ra cách để diễn dãi.

"Giang Diệc Đình, tôi muốn liên lạc với bên ngoài, tôi không phải là đầy tớ của anh, tôi không thể cô lập với bên ngoài!"

Vừa nãy gặp Hạ Thiên Cửu, cô mới biết Giang Diệc Đình sai người chặn tín hiệu khu vực này, hơn nữa bọn họ còn có những máy móc truyền tin chuyên dụng, không tiếp nhận những ảnh hưởng của khu vực.

Giang Diệc Đình đứng dậy cười lạnh nhạt, hai tay xỏ vào túi, liếc nhìn cô từ trên xuống dưới.

"Tôi nhớ là bây giờ cô muốn có một thanh phận rõ ràng, cô ở đây sống nhờ ở đậu, cô dựa vào cái gì mà hung hăng với tôi? Thẩm Tư Á, ngoài tôi ra không ai có thể giúp nổi cô đâu."

Giang Diệc Đình đến bên cạnh Thẩm Tư Á, duỗi tay véo lấy cằm hất đầu cô ngẩng lên.

Thẩm Tư Á muốn lùi về sau, bị anh ta kéo eo lại, sắc mặt Giang Diệc Đình hơi giận dỗi, dùng lực kéo lấy eo cô, cô liền ngã vào người anh ta.

"Giang Diệc Đình! Buông tôi ra." Thẩm Tư Á lòng đầy căm phẫn, ánh mắt trong veo nổi lửa, từng câu từng chữ hùng hổ hăm dọa.

Giang Diệc Đình lạnh lùng nhìn cô, cặp mắt màu nâu với những tia sáng đầy mạnh mẽ.

Thẩm Tư Á vừa vùng vẫy vừa khiêu khích, "Cho dù tôi chết thì liên quan gì đến anh? Giang Diệc Đình, là ai đã nói không còn tình nghĩa gì với tôi, hành động bây giờ của anh sẽ làm tôi hiểu lầm rằng anh vẫn còn quan tâm đến tôi đấy."

Giang Diệc Đình khựng lại, cặp lông mi dài rủ xuống che đi sự háo hức cuồn cuộn trong tận đáy mắt.

Thẩm Tư Á nhân cơ hội đẩy anh ta ra, cặp mắt không hiểu sao đau nhói, sắc mặt từ từ tối dần lại.

Đối với anh ta… cô ít nhiều vẫn có kỳ vọng.

Bao nhiêu lần nói bản thân từ bỏ, nhưng mỗi lần vướng víu tới anh, cô vẫn sẽ không chịu nổi động lòng…

Thẩm Tư Á xoay mình cười lạnh nhạt, cô đặt tay lên nắm cửa, hạ mắt xuống.

"Giang Diệc Đình, tôi không cần sự bố thí của anh, không cần lòng thương hại của anh, tôi sẽ mãi không ý lại vào người khác, lúc anh không ở bên tôi, tôi cũng sống rất tốt, bây giờ tôi vẫn không cần anh…"

Cô ngừng một lúc, hít một hơi thật sâu rồi khẽ cười, "Thời gian này cảm ơn anh đã chăm sóc tôi, sau này tôi sẽ không làm phiền anh nữa…"

Thẩm Tư Á mở cửa đến phòng sách.

Giang Diệc Đình sắc mặt khó coi, nhau mày, khuôn mặt nén xuống đến độ có thể giọt nước ra, trong ánh mắt tràn đầy giận dữ.

Anh ta bước vài bước đến trước bàn sách, giơ tay lên cao, máy tính, văn kiện, ly trà trên bàn bị anh hất hết xuống đất.

Cố Nhĩ Tư đứng trước cửa, nghe tiếng động "Loảng xoảng" từ trong phòng sách vọng lại, mí mắt chợt khẽ rung.

Thẩm Tư Á dừng bước, không quay đầu lại, cúi đầu đi về phòng mình.

"Ôi, chuyện gì vậy? Cãi nhau sao?"

Một tiếng cười vang lên.

Cố Nhĩ Tư đang dưới lầu, nhìn theo phía tiếng động.

Hạ Thiên cửu mặc một chiếc áo ngủ màu hồng đậm, tóc tai bù xù từ trên lầu đi xuống.

Trong góc mắt Cố Nhĩ Tư chợt giật nhẹ, "Cô không thể chú ý hình tượng một chút được sao?"

Mặc áo ngủ đi trong nhà như vậy, cô thật làm cho những người đàn ông trong biệt thự mù mắt sao?

Hạ Thiên Cửu cảm thấy không có gì sai, chiếc áo ngủ cô mặc lại không hở hang, những chổ cần che đã che hết rồi, cô nhún nhún vai, cười như không có gì.

Hạ Thiên Cửu xoay người đi đến bên Cố Nhĩ Tư, đưa tay lên ngực anh ta, chớp chớp đôi mắt to tròn xinh đẹp, nhẹ nhàng lay động, cô kiễng ngón chân lên, thổi một hơi trên gò má anh ta, cười vô cùng ấm áp.

"Sao thế, A Cố, anh bị tôi mê hoặc rồi sao?"

Cố Nhĩ Tư thật sự chưa từng gặp qua một người phụ nữ không biết xấu hổ như cô, mặc dù bị cô trêu ghẹo quen rồi nhưng mặt anh vẫn đỏ ửng lên.

Cố Nhĩ Tư giơ tay chụp lấy cánh tay cô, kéo cô ra.

Hạ Thiên Cửu dáng vẻ lảo đảo, suýt nữa bị anh ta xô ngã.

Cô đứng vững lại, dụi dụi cánh tay đỏ ửng, bĩu môi tức giận.

"Thật sự không ngờ đàn ông mấy người nghĩ như thế nào, phụ nữ xinh đẹp đã chủ động ngã vào lòng, các người vẫn có thể chịu đựng được."

Chân Cố Nhĩ Tư bỗng loạng choạng, suýt nữa té xuống lầu.

Anh ta xoay người nhìn lên lầu.

"Tiểu thư Thẩm vào phòng sách làm loạn là do cô sao?"

Hạ Thiên Cửu cười thích thú, cô hạ tay xuống, đặt hai tay lên lan can, cúi người xuống, nhau mày nhìn Cố Nhĩ Tư đứng ở cửa cầu thang.

"Đừng nói khó nghe như vậy mà, tôi như vậy không phải là muốn tốt cho đại ca sao? Tôi không hiểu đại ca

rốt cuộc nghĩ như thế nào, rõ ràng thích tiểu thư Thẩm như vậy mà lại khăng khăng để cô ta đi. Đợi đến ngày nào đó tiểu thư Thẩm thật sự đi rồi, tôi xem anh ấy có hối hận cả ruột gan hay không?"

Phụ nữ bên cạnh Giang Diệc Đình rất nhiều, nhưng dường như đều chỉ là một món hàng để mua vui, duy chỉ có Thẩm Tư Á là đặc biệt nhất. Bọn họ đều có thể nhìn thấu được, chỉ là không biết Giang Diệc Đình rốt cuộc đang băn khoăn đều gì, anh ta muốn có một người phụ nữ, không phải như chuyện trở bàn tay thôi sao?

Huống hồ Thẩm Tư Á cũng có tình cảm với anh ta, chỉ cần anh ta nói một câu thì Thẩm Tư Á không phải là của anh ta sao?

"Hạ Thiên Cửu, chuyện riêng của đại ca cô bớt nhúng tay vào đi, anh ấy có suy nghĩ của mình. Ngày nào đó cô làm hỏng chuyện, cẩn thận đại ca lột da cô đấy!" Cố Nhĩ Tư không suy nghĩ như thế, Giang Diệc Đình bảo anh ta làm gì anh sẽ làm cái đó, không giống như Hạ Thiên Cửu cậy Giang Diệc Đình nể mặt cô, sau lưng làm những việc lén lút.

Hạ Thiên Cửu chỉ cười, "A Cố, nhưng anh lại liên quan đến tôi, làm sao đây nhỉ? Anh đáng yêu như này, tôi thật sự muốn yêu anh rồi, vậy thì phiền phức rồi."

Cô ta lại nói năng điên cuồng, Cố Nhĩ Tư cười lạnh nhạt.

Hạ Thiên Cửu cũng không giận dỗi gì, chạy xuống dưới lầu.

"A Cố, anh với đại ca quen biết lâu chưa? Trước khi Tiểu Thư Thẩm với đại ca quen nhau hả? Có phải anh biết giữa bọn họ rốt cuộc là thế nào, anh nhanh nói cho tôi biết đi."

Mười mấy phút sau, Thẩm Tư Á bị người ngăn lại trước cổng.

Cô muốn rời đi, nhưng những người này lại nói đây là yêu cầu của Giang Diệc Đình, cô chỉ có thể ở trong biệt thự, không có sự đồng ý của Giang Diệc Đình cô không thể rời khỏi.

Thẩm Tư Á cắn răng chịu đựng, quay người lại liền bắt gặp Giang Diệc Đình đang đứng ở phía sau.

Anh ta cười châm biếm, "Thẩm Tư Á, cô không sợ chết nhưng cô không sợ liên lụy đến Diệp Bạc Hâm à?"

...

Diệp Thanh Vũ hôm nay đến bước đường cùng, hội đồng quản trị nói rằng cô không có năng lực thu hồi vốn, cổ phiếu công ty lại hạ xuống, nếu cô không nghĩ ra cách, nửa tháng sau cô sẽ bị cách chức tổng giám đốc.

Cô ngồi trên vị trí này đã được ba năm rồi, đã tiêu tốn toàn bộ tâm huyết, làm sao có thể dễ dàng buông bỏ được.

Diệp Thanh Vũ đi vào ngõ cụt, nghĩ đến sự trớ trêu của Diệp Bạc Hâm, cuối cùng không thể cắn răng quyết định từ bỏ.

Lạc Thời nhận được điện thoại của Diệp Thanh Vũ đã rất ngạc nhiên, anh nhau mày giơ tay nói với trợ lý lịch trình chuyến đi tạm dừng một lát rồi đứng dậy trả lời điện thoại.

Mấy phút sau, Lạc Thời đẩy điện thoại cho trợ lý, để anh ta từ chối buổi tiệc tối nay.

Bữa tiệc tối nay vốn dĩ là Lạc Thời hẹn một nhóm người kinh doanh thương lượng dự án mới.

Bàn bạc kinh doanh trên bàn rượu sẽ thấy được thành ý.

Trợ lý mặc dù nghi ngờ hành động này của ông ta, nhưng vẫn xin lỗi đối phương hủy bỏ buổi tiệc tối nay.

Địa điểm là do Diệp Thanh Vũ chọn, là một nhà hàng Pháp nổi tiếng giữa trung tâm thành phố, rất phù hợp với tính cách của Diệp Thanh Vũ.

Thời gian đã hẹn là 7 rưỡi tối nay, Diệp Thanh Vũ vì muốn thể hiện thành ý, nên đã đến trước nửa tiếng đồng hồ.

Lạc Thời đến trước mười mấy phút so với giờ hẹn, vừa mới ném chìa khóa cho cậu em trai đổ xe liền nhìn thấy người phụ nữ đang nhìn chăm chú vào màn hình di động ngồi bên cửa sổ.

Tối nay Diệp Thanh Vũ không mặc bộ đồ công sở cũ kỹ, thay vào đó mặc một chiếc váy dài màu đen gợi cảm, toát lên dáng vẻ toàn bộ cơ thể của cô, chiếc váy dài này làm cho cô trông có vẻ cao hơn.

Trên cổ áo màu trắng cô đang mang một chiếc vòng cổ màu xanh, cổ cô dài mảnh trông rất xinh đẹp. Dưới ánh đèn, viên đá quý màu xanh phản chiếu ánh sáng chói lóa.

Lạc Thời nhếch miệng cười, thu lại ánh mắt rồi cười bật lên.

Lạc gia mặc dù làm giải trí phim ảnh truyền hình, nhưng trong giới kinh doanh, Lạc Tam Thiếu lại có mối quan hệ thông gia với Diệp thị trong giới kiến trúc, rất nhiều tin đồn truyền đến tai Lạc Thời.

Nghe nói tiền vốn Diệp thị xảy ra vấn đề, bây giờ không ngân hàng nào chịu cho vay, những dự án lớn của Diệp thị đều ngừng tiến hành, bây giờ điều tệ nhất cuối cùng cũng phải làm, họ đã tuyên bố phá sản.

Tham vọng phát triển của Diệp thị đến độ rõ ràng biết là mình xảy ra vấn đề lại vẫn đi gặm Trác Nam cái tên cứng rắn đó.

Dự án của Trác Nam giống như ép chết bó rơm cuối cùng của lạc đà.

Diệp thị tự tìm đến cái chết.

Ngân hàng không cho Diệp thị vay tiền là sự lo ngại của họ, cơ chế quản lý nội bộ của Diệp thị có vấn đề, cho dù việc gây quỹ này thành công, trải qua khó khăn này thì sau này vẫn sẽ xảy ra vấn đề, giống như một lỗ trống không thể lấp đầy, đóng bao nhiêu tiền vào đều như cái phao.

Người ngoài thấy rất rõ, nội bộ Diệp thị lại không cảnh giác.

Vì thế, ai sẽ đi làm công tử Bạc Liêu, chịu bỏ tiền ra vì lợi ích chung đây?

"Ôi! Đại tiểu thư tối nay tính bằng bất cứ giá nào quyến rũ tôi ư?"

Lạc Thời theo sự hướng dẫn nhân viên đến bên bàn, Diệp Thanh Vũ vẫn đang chăm chú nhìn vào hình ảnh xu hướng cổ phiếu trên màn hình điện thoại, khuyên tai đeo trên tai cô khẽ rung lấp lánh ánh sáng.

Lạc Thời chưa vội ngồi xuống, xỏ tay vào túi liếc nhìn vị hôn thê trên danh nghĩa của anh ta.

Sau khi Lạc Tam Thiếu có vị hôn thê, trong lòng bớt phúng túng hơn nhiều, những tin tức bê bối tình dục cũng ít đi, cũng không thích ra ngoài chơi bời nữa, lúc trước những công tử chơi với nhau đều nói đây công lao của chị dâu tương lai.

Những người đàn ông Lạc gia đều thuộc loại phong lưu.

Lạc Thời nghe được những tin đồn này cũng chỉ cười cho qua, người khác nói vợ anh ta như ếch ngồi đáy giếng, tương lai anh ta sẽ chịu thiệt, anh ta cười trong hạnh phúc nói rằng mấy người không hiểu được một con chó đơn độc.

Từ đó, trên người Lạc Tam Thiếu rất nhiều biệt danh thích thể hiện tình yêu.

Điều làm người ta hiếu kỳ đó là vị hôn thê của Lạc Tam Thiếu đang che giấu cuối cùng là thiên kim tiểu thư nhà nào lại lấy được lòng của công tử thường có mối quan hệ bất chính này, càng hiếu kỳ hơn vị hôn thê bí mật của Lạc Tam Thiếu.

Diệp Thanh Vũ nhau mày, để điện thoại sang một bên, trong lòng mặc dù không muốn trêu đùa với Lạc Thời, lại cố gắng chịu đựng.

“Màu sắc món ăn ở đây rất đặc sắc, tôi nghĩ hợp với khẩu vị vủa Lạc tổng.”

Lạc Thời nhếch mày, cởi áo vest ngoài ra đưa cho người hầu đứng bên cạnh.

Sau khi ngồi xuống, Lạc thị cẩn thận cởi khuy nút trên tay áo, mọi cử chỉ đều tao nhã đến mê người.

Giống với thân phận bọn họ, từ nhỏ được giáo dục, làm cho bọn họ bất cứ lúc nào đều có lễ nghi.

“Gọi Lạc tổng xa lạ quá nhỉ?” Lạc thời cầm menu, mỉm cười hơn trên khóe môi, “Làm sao nói mối quan hệ của chúng ta là hôn thê hôn phu chứ, hôm nay nếu cô lấy thân phận kinh doanh mời tôi đi ăn…”

Lạc Thời ngẩng cặp mắt đen nhánh lên, trong ánh mắt không có ý cười đùa, anh ta gấp menu lại, “Tôi nghĩ chúng ta không nhất thiết phải ăn cơm, tối nay tôi hủy hẹn chỉ là muốn được nhìn mặt của vị hôn thê mình, nói thế nào nhỉ, tiền không thể kiếm được nữa, hay là bỏ qua tiền bạc mà cảm nhận được vị hôn thê, vậy thì là sai lầm lớn rồi.”

Lạc Thời nghiêng người, chăm chú nhìn thẳng Diệp Thanh Vũ, “Cô nói xem?”

Diệp Thanh Vũ không biết Lạc Thời đang nghĩ gì, tâm tư của người này thật sự rất sâu xa, cô không thích tiếp xúc với Lạc Thời, vì Lạc Thời thích khống chế toàn bộ, thích bỡn cợt lòng người, mà cô… chơi không nổi.

Lạc Thời thấy sắc mặt cô trong chớp mắt biến đổi, chỉ cười nhẹ một tiếng, chống tay lên bàn đứng dậy.

“Diệp Thanh Vũ, cúi đầu với người khác thực ra cũng không khó đến vậy, phụ nữ có lúc mềm yếu một chút, ngược lại sẽ làm người khác thương hại. Đừng kiêu căng như thế! Đàn ông thích chinh phục loại phụ nữ như cô đấy, nhưng kiêu căng thái quá, đàn ông sẽ cảm thấy vô vị, hiểu chứ?”

Lạc Thời nói xong, không nhìn lại Diệp Thanh Vũ xoay người rời đi.

Diệp Thanh Vũ cầm khăn giấy trong tay, sau khi do dự, cô nhìn Lạc Thời quay đi, cô biết rằng bây giờ chỉ có Lạc Thời đầu tư vào Diệp thị, Diệp thị mới có thể trở lại, bỏ qua cơ hội lần này, Diệp thị khó mà đổi đời.

“Đợi một chút!”

Diệp Thanh Vũ nghe thấy thanh âm đau lòng của mình, tất cả bối rối biến thành cơn giận dữ mạnh mẽ, sắc mặt đỏ ửng lên.

Cô bỗng đứng dậy, ngón tay bấu lấy góc bàn, nhìn bóng lưng của Lạc Thời, “Lạc Thời, giúp tôi một tay đi.”

Lạc Thời khẽ cười, nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt.

"Đại tiểu thư, Lạc Thời tôi chỉ là một thương nhân, thương nhân từ trước đến giờ không mua bán, Diệp thị hôm nay gặp tình trạng gì trong lòng cô cũng hiểu rõ…"

Lạc Thời đang thương thảo điều kiện, đào một cái hộ để cô nhảy vào, cô hiểu.

Diệp Thanh Vũ từ từ nhắm mắt lại líu ríu, "Anh muốn gì?"

Nụ cười trong đáy mắt của Lạc Thời càng mãnh liệt hơn, anh ta thích nhìn thấy dáng vẻ con mồi bị dồn đến bước đường cùng.

"Kết hôn với tôi…"

185. Chương 185

Đèn vừa lên, thành phố bắt đầu cuộc sống về đêm.

Trên bức tường của tòa cao ốc treo biển hiệu quảng cáo đèn led có hình ảnh đại diện của minh tinh.

Đèn đường rực rỡ sắc màu, xe cộ đông đúc ngược xuôi.

Cao ốc năm mươi lăm tầng, cách mặt đất một trăm sáu mươi sáu mét.

Gió đêm ùa đến với Diệp Bạc Hâm, cô bước qua hàng rào, hai chân lơ lửng, ngửa đầu nhìn lên màn đêm bao la.

Tóc con bám trước trán, đôi mắt lấp lánh như ngọc lưu ly, hàng mày cong cong tựa vầng trăng non.

Trong quang cảnh trời đêm nổi gió, làn thu ba e ấp thướt tha đa tình.

Trên đỉnh tòa nhà trọc lông lốc là căn cứ bí mật của Diệp Bạc Hâm.

Mỗi lần gặp chuyện khó nghĩ, cô lại thích leo lên sân thượng ngồi. Dưới chân là dòng người ngược xuôi không biết mệt mỏi, dường như cả thành phố bị cô giẫm đạp dưới chân.

Điện thoại bên tay không ngừng rung, chỉ cách nửa ngón tay là sẽ buông mình rơi xuống mặt đất cách đó

trăm mấy mét, vụn vỡ trăm mảnh.

Diệp Bạc Hâm mặc áo màu xanh nhạt chất lụa lạnh, quần ống rộng màu trắng phất phơ trong gió.

Đôi mắt như vầng trăng non, phản chiếu bầu trời tối tăm, vẻ thuần khiết lẫn ngây thơ trong đó nhuốm một lớp u sầu.

Cánh cửa sắt bị đẩy văng, thật mạnh. Tiếng bước chân gấp gáp như mang theo cả nhịp đập trái tim ngổn ngang.

Tập Vị Nam tái xanh mặt mày, lồng ngực phập phồng lên xuống, ánh mắt anh như băng giá ngàn năm, bờ môi mím thật chặt. Lòng lại không thể giấu được sự căng thẳng. Tay anh run lên lẩy bẩy, môi cũng lập cập run rẩy, giọt mồ hôi túa bên hai gò má, lăn dài theo đường nét sắc cạnh của anh.

Chiếc áo sơ mi màu xám ướt sũng, như thể anh vừa từ đáy nước ngoi lên.

Gió trên tầng mái lồng lộng, cô ngoái đầu lại, hai chân vẫn vắt vẻo ngoài không trung.

Cô cười nhạt, đôi mắt đẹp như biển sâu dậy sóng ngầm dạt dào dưới ánh trăng.

Chỉ một chớp mắt, cơ hồ sẽ theo gió mà đi.

Trái tim Tập Vị Nam cũng khẽ phập phồng run rẩy như tay áo cô phất phơ trong gió, máu huyết toàn thân như ngừng chảy.

"Hâm Nhi, đừng đùa nữa, đưa tay cho anh…" Hai chân Tập Vị Nam như đeo chì, mỗi bước tưởng chừng đang đi trên lưỡi dao. Âm cuối lẩy bẩy, người đàn ông chả gì là không thế, vậy mà vào giây phút này lại sợ sệt, sợ sẽ mãi mãi mất đi mối tình dấu yêu…

Anh cẩn thận tiến lại gần cô, không dám quá manh động, mồ hôi túa trên gương mặt, chực bôi nhòa tầm mắt anh.

Mắt anh khô căng, vừa xót, vừa đau.

"Anh đừng qua đây…" Diệp Bạc Hâm chỉ khẽ cười. Trong gió, tiếng cười như tiếng chuông ngân êm ái.

Tập Vị Nam bỗng nghẹt thở.

Khoảng cách mười mét, chỉ hơi bất cẩn, là có thể sẽ sinh tử biệt ly.

Tập Vị Nam sợ cô bị kích động, nhất thời nghĩ quẩn. Toàn thân anh đang run rẩy, thật sự không dám đặt cược.

"Anh nói, nếu em nhảy xuống, liệu có thấy thanh thản hơn không?" Bờ môi cô nhếch lên, đôi mắt dạt dào sắc màu.

Rõ ràng đang nhắc đến chuyện sống còn, mà lại vô tư, nhẹ bẫng.

Nếu chết có thể giải quyết được vấn đề, vì sao bao nhiêu người tán gia bại sản vẫn phải cố giữ bằng được mạng sống?

Gương mặt Tập Vị Nam tái nhợt, nỗi hoảng sợ dần dần chiếm trọn đôi mắt sâu thẳm.

Vắt vẻo giữa thinh trung, bất cứ lúc nào cũng có thể gieo mình, đó là mạng sống của anh!

"Em đừng ngu ngốc, em quay lại đây… có chuyện gì thì mình bàn bạc, mọi chuyện đều có thể giải quyết…" Tập Vị Nam chìa tay về phía cô, đứng cách cô tầm năm, sáu mét.

Nhìn chằm chằm vào lòng bàn tay anh, Diệp Bạc Hâm lắc đầu, rồi cười.

Cô nói: "Tập Vị Nam, em thấy mệt mỏi lắm."

Cô nói không đầu không cuối, nhưng anh lại hiểu rất nhanh.

Cô chán ghét sự đeo bám phiền nhiễu.

Cổ họng Tập Vị Nam khô khốc, anh nhắm mắt lại: "Em nói đi, em muốn thế nào, anh sẽ nghe em."

Cố chấp từng bấy năm trời, đến giây phút sinh tử, anh mới vỡ lẽ, anh không nỡ rời xa cô, nhưng việc cô biến mất khỏi thế giới này mới là điều đáng sợ hơn cả.

Cô còn sống, anh vẫn che chở. Giả như cô mất rồi, thì trái tim anh cũng chết theo.

Diệp Bạc Hâm không lên tiếng, nụ cười trên gương mặt tắt ngúm, lẳng lặng nhìn anh. Như muốn khắc ghi anh vào trong đầu, biến anh thành bức tranh, cho đến ngày cuộc đời này chấm dứt, cô sẽ hồi tưởng lại tháng ngày đầu, cô từng yêu một người, và đời này cũng chỉ yêu mình anh.

"Em muốn ly hôn, anh cũng đồng ý à?" Nửa cười nửa không, đắn đo cùng cực.

Tập Vị Nam từ lâu đã chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc nghe cô ấy nói ra thành lời, con tim vẫn đau đến độ khó cưỡng, giống như bị ai khoét một cái lỗ.

Anh vất vả gật đầu.

Diệp Bạc Hâm lại không tin, cô đung đưa hai chân.

"Em không phải trẻ con lên ba, đừng lừa em."

Áp lực đến một đỉnh cao nhất định, dưới sự kích động, con người chuyện gì cũng làm được.

Nhân lúc cô quay đầu đi, Tập Vị Nam định tranh thủ lúc cô lơ là, anh rón rén lại gần, tóm lấy người lôi xuống.

Nhưng Diệp Bạc Hâm từng được huấn luyện, thính lực nhạy cảm. Anh vừa đặt bước chân, cô đã phát giác ngay.

"Tập Vị Nam, em biết anh hành động nhanh như chớp, nhưng anh đang cách em ít nhất là năm mét, anh không nhanh bằng em đâu." Tiếng cô nhẹ bẫng, và cả cơn gió giật đến mãnh liệt, anh nghe mà rùng mình, không dám manh động.

Diệp Bạc Hâm tươi cười nhìn anh: "Anh nói xem, tốc độ em rơi xuống nhanh hơn, hay tốc anh anh chạy nhanh hơn?"

"Hâm Nhi, đừng dọa anh, em lại đây!"

Lần này Tập Vị Nam giận thật sự, nắm đấm siết chặt.

Con tim như muốn vọt khỏi lồng ngực, vầng trán hằn gân xanh, nắm tay kêu lên rắc rắc.

Vẻ mặt cô không có vẻ như đang đùa, hoặc đã chán sống thật sự. Cô tưởng mình đã thông suốt, nhưng lại nhận ra, tha thứ là điều vô cùng khó khăn.

"Anh biết không, năm năm nay, em luôn có cùng một giấc mơ. Trong mơ, em không ngừng rơi xuống, gió bên tai ù ù thổi, cả thế giới chỉ có duy nhất mình em. Có lúc em không phân biệt được đâu là mơ, đâu là thật nữa."

Cô khẽ cười ra tiếng, Hạ Dã Nhuận nói cô sống phóng khoáng vô tư, phàm việc gì cũng thấu suốt.

Nhưng chỉ có mình cô biết, bởi không bận tâm nên mới bình thản, cuộc đời cô có quá nhiều thứ, nên cô không sợ mất mát, duy có Tập Vị Nam, là cô không nỡ rời bất kể có thế nào.

Bởi vì yêu nên mới đau.

Từng có người hỏi cô, nếu có một ngày, người cô yêu sẽ ngoại tình, cô hy vọng anh ta chỉ ngoại tình về mặt tinh thần, hay ngoại tình về thể xác.

Cô nói, ngoại tình về mặt tinh thần, tức là đã hết yêu, vậy thì cứ cởi mở, vui vẻ đến với nhau được thì cũng vui vẻ mà chia tay.

Nhưng ngoại tình về thể xác, thì tuyệt đối không thể tha thứ. Rõ ràng yêu một người phụ nữ, lại đụng chạm thân xác với một người phụ nữ khác, đấy là phản bội, mãi mãi không đáng để nhận thứ tha.

Con người Diệp Bạc Hâm có sự kén chọn trong tình cảm, tín ngưỡng tôn thờ hai mươi lăm năm, lại bị Tập Vị Nam phá bỏ.

"Người ta vẫn nói ngày nghĩ sao thì đêm nằm mơ vậy. Anh nói xem, có phải trong tiềm thức, em đã luôn đi tìm kiếm cái chết không?"

Ngã từ trên cao, quả là hãi hùng.

"Diệp Bạc Hâm! Em nói từng ấy thứ, là vì muốn ly hôn phải không? Hà tất phải lấy tính mạng ra đùa?" Tập Vị Nam đã mất hết bình tĩnh vì cô. Anh sợ, sợ cô tuột người rơi xuống. Và kể từ đây sẽ chẳng còn ai khiến anh phải nổi giận, cũng không được nhìn ngắm gương mặt tươi cười của cô.

"Được, em muốn ly hôn, anh chiều em là được chứ gì!" Tập Vị Nam cười gằn, nghiến răng nhìn vóc dáng mong manh trước mặt.

Trên gương mặt anh là sự phẫn nộ, lửa giận sục sôi trong lồng ngực.

Hôm nay coi như anh đã thấu hiểu, đàn bà khi đã hăng lên, đến đàn ông cũng phải cam bái hạ phong.

Nhưng… chẳng qua cô cũng chỉ ỷ lại vào tình yêu của anh dành cho cô, nên mới dám gan đến vậy?

Dùng mạng sống để đe doạn, chẳng qua biết chắc Tập Vị Nam sẽ chịu nhượng bộ?

Diệp Bạc Hâm vòng qua lan can, hai tay bám vào bờ tường, nhẹ nhàng nhảy xuống.

Hai chân vừa chạm đất, cô ngoái đầu nhìn xuống bên dưới, chỉ thấy cách lan can một mét là khoảng trống nhô ra chừng nửa mét.

Nếu muốn nhảy lầu, vẫn cần phải bước ra khoảng trống đấy.

Nhưng mà, người kia lại chả hề hay biết.

Tâm trạng Diệp Bạc Hâm trở nên thoải mái hơn, u sầu trong lòng đã được trút bỏ, người sảng khoái hơn hẳn.

Cô cười bước về phía Tập Vị Nam. Mới được hai bước chân, thì anh đã lao đến như một cơn gió, không kịp nhìn thấy bóng, anh lập tức bắt lấy cánh tay cô, kéo vào lòng, đầu vùi vào vai cô.

Cả người Tập Vị Nam đang run rẩy, anh siết thật chặt người phụ nữ tưởng đã mất nhưng vẫn tìm được vào lòng, cúi xuống hôn lên tóc cô.

"Diệp Bạc Hâm, sao em lại có thể ép anh? Hử? Em là người phụ nữ không có lương tâm phải không? Năm năm rồi, vì sao em vẫn tuyệt tình như thế, không nỡ cho anh cơ hội bù đắp? Anh chỉ phạm một lỗi lầm, mà em đã nhẫn tâm phán anh tội chết?"

Anh lạc giọng, rít lên bên tai cô. Cô không bao giờ có thể hiểu được tâm trạng gần như tuyệt vọng của anh.

Anh phái người theo sau bảo vệ cô, nhận được tin cô ngồi trên lan can của nóc tòa nhà, anh điên cuồng chạy vội đến. Chỉ sợ muộn một bước, chỉ còn thấy được cơ thể máu me nát nhừ của cô.

Thứ chất lỏng nóng hôi hổi men xuống cổ cô, bỏng rẫy, làn da cô tưởng như bị bỏng.

Diệp Bạc Hâm chết trân.

Một người coi trời bằng vung mà cũng…

Cô không muốn tự tử, cô chỉ muốn giải phóng bản thân. Không nhận điện của anh là vì không muốn bị quấy rầy, ai ngờ anh lại đường đột xuất hiện, còn hiểu nhầm nữa chứ…

Cô thừa nhận, mình oán trách anh, nên muốn nhìn thấy anh phải cuống lên, để anh hiểu được cái cảm giác của tuyệt vọng.

Diệp Bạc Hâm khẽ cười, đưa tay vuốt ve gương mặt nhợt nhạt của anh.

“Nhìn anh này, sợ thế này cơ à, làm sao em lại tự tử được? Rốt cuộc ai mới đồ ngốc?”

Gương mặt anh ướt đẫm mồ hôi, áo quần cũng sũng nước, bám vào làn da dấp dính. Tay Diệp Bạc Hâm được anh nắm chặt trong lòng bàn tay, mắt anh ngầu đỏ, tự nhiên muốn bẽ gãy tay cô.

Nước trên mặt không rõ là mồ hôi hay là thứ chất lỏng khiến người ta phải mủi lòng kia.

Ánh mắt anh đau đáu nhìn vào mắt cô, chỉ cảm thấy cô thật gàn bướng: “Giờ thì em đã vui rồi?”

Cô khẽ nhắm mắt lại, vạt áo phất phơ trong gió, gò má có ánh đèn neon lấp loáng.

Cô se sẽ nói: “Anh nói chỉ cần em quay lại, anh sẽ đồng ý ly hôn, giờ vẫn giữ lời chứ?”

Nói chung là, người phụ nữ này thật sự không có trái tim.

Đôi mắt đen lay láy của Tập Vị Nam bình lặng đến đáng sợ, giận tột độ, trên gương mặt trắng nhợt, là nụ cười thất vọng nhếch lên.

Yêu từng ấy năm, anh thua mất rồi, thua bởi sự tự tin của bản thân.

Anh tưởng cô sẽ thay đổi, sẽ trưởng thành, thì ra bao nhiêu năm qua, trong lòng cô, anh vẫn là kẻ không thể tha thứ.

Tập Vị Nam chìa một cánh tay ấn chặt gáy Diệp Bạc Hâm, tay kia vòng qua hông cô, ghì chặt vào thân mình.

Anh cúi đầu, chặn đứng chiếc miệng bé bỏng luôn thốt ra những điều làm anh bực dọc.

Cắn mạnh lên bờ môi cô, vị tanh như gỉ sắt nồng nã vấn vít trong vòm miệng cả hai.

Diệp Bạc Hâm không vùng vẫn, thậm chí còn hé miệng, quấn lấy anh.

Tập Vị Nam đã mất đi lí trí, không nhận ra sự thay đổi ấy, chỉ liều mình tước đoạt hơi thở của cô.

Tập Vị Nam, vì em anh làm được đến bước này, vậy ngại gì mà em không đánh cược thêm một lần nữa?

186. Chương 186

Trong đồn cảnh sát, ánh đèn trắng sáng trưng rọi trên mặt người.

Có những cậu choai choai đầu nhuộm xanh vàng vào đồn vì đánh nhau, đứng xếp hàng ở góc tường, mặt ngáo nghênh khinh đời. Nếu không có gương mặt sứt sát sưng phù, thì tin rằng sẽ giống như diễn viên trong phim điện ảnh, thanh xuân phơi phới, bất khả chiến bại.

Cũng có nữ quái xế tông vào đuôi xe người ta, một chiếc Volkswagen cũ cũng chỉ mấy vạn bạc, mà cũng phải lôi nhau vào đồn. Nói ra thì nữ quái xế kia cũng ghê gớm, rõ ràng mình đâm vào đuôi xe người ta lại dám gân cổ lên cãi. Cho đến khi bị cảnh sát mắng cho một trận mới tiu nghỉu, bắt tay làm hòa.

Và cả… cặp đôi trẻ như bọn họ, nhảy lầu bất thành, người tốt bụng nào đó báo cảnh sát, chưa kịp nhảy lầu đã nghe tiếng còi hú inh ỏi. Sau đó cả hai được đưa vào đồn.

Anh cảnh sát trẻ tầm ngoài hai mươi đang ghi chép, đe cho cả hai một trận. Tuy người đàn ông ngồi trước mặt anh có sắc mặt sa sầm, vẻ không dễ đùa, so với thượng cấp của bọn họ hình như người này nom uy nghiêm hơn hẳn.

Diệp Bạc Hâm ngồi ở một bên, tay chống cằm. Thời gian gần đây tinh thần của cô không được vui vẻ, mắt hõm sâu, mặt hao gầy, chỉ có đôi mắt là có thần khác lạ.

Nhìn anh cảnh sát ngồi trước mặt, khóe miệng cô hơi cong cong, như thể tâm tình đang rất vui.

Trái lại, người đàn ông ngồi cạnh cô, mặc áo sơ mi xám đứng dáng, quần đen đơn giản, mắt mày sắc cạnh, gương mặt đanh lạnh, tóc ngắn gọn gàng sạch sẽ, càng tôn lên thần sắc của con người.

"Lớn bằng chừng này rồi, có gì mà không giải quyết được, nhảy lầu thì hay ho lắm đấy à?" Anh cảnh sát thấy Tập Vị Nam không phải dạng vừa, bèn húng hắng vài tiếng, mày dựng lên, quay ra mắng Diệp Bạc Hâm.

"Các anh các chị có biết nửa đêm nhảy lầu, là gây bao phiền hà cho chúng tôi không? Riêng nhân lực, sức lực, phí xuất quân là đã cả một khoản chi phí rồi." Anh ta thao thao bất tuyệt, lại khiến Diệp Bạc Hâm cảm thấy áy náy.

Ai bảo cô muốn nhảy lầu chứ, mấy người này nhầm nhọt hết cả rồi.

"Anh cảnh sát ơi, tôi nghĩ anh hiểu nhầm rồi, tôi không có ý định nhảy lầu."

"Không nhảy lầu? Thế cô leo lên nóc nhà làm cái trò gì?" Anh cảnh sát thấy cô cũng không giống cảnh nghĩ quẩn, trái lại người đàn ông đi cùng từ lúc vào đồn đến giờ, chẳng nói chẳng rằng, mặt bàu bạu nom đáng sợ.

“Hóng gió, ngắm cảnh đêm.” Diệp Bạc Hâm nhún vai, cô nói toàn là sự thật.

Anh cảnh sát chưa từng gặp ai lại gan như Diệp Bạc Hâm, thông thường những người vào đồn, các anh chỉ cần dọa nạt mấy câu là họ trật tự yên thân ngay. Còn cô gái này lại trình bày đâu ra đấy, nói như thế hóa ra các anh lại đang quản chuyện đâu đâu à.

“Thế mấy người gọi cảnh sát làm gì?”

“Tôi có liên quan gì đâu.” Diệp Bạc Hâm cười nhạt. Cô biết rõ đồn cảnh sát không có quyền giữ người, có điều đưa họ về để làm biên bản, thì tranh thủ mắng mấy câu. Ngặt nỗi cô thấy rất là phiền, cô không muốn vô duyên vô cớ bị người lạ mắng mỏ, nên anh ta nói một câu, cô cãi một câu.

Viên cảnh sát sầm mặt, thấy cô là con gái, bèn phẩy tay cho cô ra ngoài.

Tập Vị Nam từ đầu chí cuối chưa nói câu nào, dường như cơn giận vẫn đang bốc lên đầu, cũng chưa thèm nhìn sang cô.

Diệp Bạc Hâm đứng dậy bước ra cửa, đoạn ngoái đầu nhìn anh, nhưng chỉ thấy nửa bên mặt khôi ngô của anh.

“Thật không hiểu nổi con gái bây giờ nghĩ gì, bạn trai đẹp thế này còn định đòi tự tử?”

Diệp Bạc Hâm đứng bên ngoài cửa đồn cảnh sát, hai cô cảnh sát ôm tài liệu đi lướt qua cô. Một cô trong số đó liếc nhìn cô một cái, bất giác lẩm bẩm nói.

Diệp Bạc Hâm nhìn hai người, chỉ cười khảy.

Mấy phút sau mà Tập Vị Nam vẫn chưa ra. Bấy giờ có một chiếc xe hình cảnh lao vút qua đường, đỗ xịch lại trước đồn cảnh sát.

Ánh đèn đỏ nhấp nháy, còi rú inh ỏi chói lói trong đêm.

Diệp Bạc Hâm nhích sang mấy bước, một người đàn ông mặc cảnh phục mở cửa xe bước xuống, đi một mạch vào bên trong đồn.

“Đội trưởng Lý có ở đây không?” Người đàn ông bước vào, kéo cổ áo một viên cảnh sát, đanh giọng hét lên với anh ta.

“Đội… đội trưởng Lý, hôm nay đội trưởng Lý nghỉ phép…” Viên cảnh sát liếc thấy quân hàm trên vai anh ta, bất giác líu lưỡi.

Người đàn ông rủa thầm một tiếng, nhíu chặt mày, buông cổ áo viên cảnh sát ra. Điện thoại trong túi tức thì đổ chuông.

"A lô, Lư Trạch Lâm đây… giờ đang ở bên đồn Hoa Mỹ, đội trưởng Lý nghỉ phép rồi… được, tôi lập tức qua ngay. Bên các cậu đã có người thương thuyết chưa? Trước tiên mọi người trấn tĩnh tâm trạng tên tội phạm… ngoài ra, bây giờ liên hệ với đội Đặc cảnh, phái hai lính bắn tỉa đến hiện trường. Trong trường hợp bắt buộc, được phép bắn hạ tội phạm.

Giọng người đàn ông sang sảng, nói to đến nỗi những người xung quanh nhất loạt đều hướng mắt nhìn anh ta. Nghe anh ta nói đến đoạn "Bắn hạ", đám loai choai mặt ngáo nghênh đứng trong góc tường liền trợn tròn mắt.

Do tò mò nên Diệp Bạc Hâm lúc ấy đứng rình ngay trước cửa.

Mi mắt cô giật giật, toan lùi lại, thì Tập Vị Nam bước ra từ buồng bên cạnh.

"Anh Lư?"

Tập Vị Nam nhìn cô một thoáng, môi mím chặt, cất bước về phía cô, nhưng vô tình nhìn thấy người đàn ông đang có vẻ mặt nóng ruột ở chính giữa.

Nghe có người gọi mình, Lư Trạch Lâm sửng sốt quay lại, Tập Vị Nam đã đứng trước mặt anh ta.

Lư Trạch Lâm tức thì trợn tròn mắt, theo phản xạ đưa tay lên chào kiểu nhà binh.

"Chào Đội trưởng!"

Lư Trạch Lâm vốn lớn hơn Tập Vị Nam hai tuổi, trước khi chuyển ngành từng làm lính dưới trướng của Tập Vị Nam mấy năm. Nhưng trong những nơi như quân đội, tuổi tác, lai lịch đều không thể sánh bằng quân hàm. Dù Tập Vị Nam nhỏ tuổi hơn, đồng thời anh cũng chuyển sang bên cảnh sát, nhưng gặp Tập Vị Nam, anh vẫn có sự kính trọng từ tận đáy lòng.

Lư Trạch Lâm giải ngũ đã được ba năm. Cả hai trước kia từng là cấp trên cấp dưới, lại là đồng đội thân quen, cùng vào sinh ra tử. Ba năm không gặp, tình cảm vẫn sâu đậm, nên nhất thời cả hai cùng có đôi chút cảm khái.

Anh chàng cảnh sát vừa đe nét Tập Vị Nam nghe nói đội trưởng đội Đặc cảnh đích thân đến đồn tìm Lý đội trưởng, mà từ lâu đã được nghe chiến tích huy hoàng của đội trưởng Lư, định bụng ra ngoài ngó một cái tận mắt. Không ngờ, người vừa bị mình quát cho một trận, lại là Thủ trưởng của Đội trưởng Lư, mà còn ở bên quân đội, chức vị cũng cao hơn Đội trưởng Lư. Trong lòng anh chàng liền lấy làm hối hận.

"Đội trưởng, sao anh lại ở đây?" Vẻ sửng sốt chen lẫn mừng rỡ trên gương mặt Lư Trạch Lâm vẫn còn nguyên. Song vẫn tò mò hỏi một câu.

Tập Vị Nam không giấu giếm, chỉ liếc mắt nhìn Diệp Bạc Hâm rồi khẽ nói: "Có tí sai phạm."

Nghe giọng điệu thản nhiên của anh, anh chàng kia càng cúi đầu xuống thấp hơn.

"Ơ hay, chuyện to tát cỡ nào mà để Đội trưởng phải đích thân đến thế này? Chắc chắn là do lũ mất dạy này đui mù, oan cho anh quá." Nói rồi, Lư Trạch Lâm liếc sang viên cảnh sát đang cúi gằm đầu, liền biết ngay là do thằng oắt này bắt người về.

"Lần sau mày nhớ chùi mắt cho kỹ nhé. Ai cũng bắt về đồn, đúng là coi trời bằng vung." Lư Trạch Lâm chỉ vào anh cảnh sát trẻ tuổi, anh kia liền hớt hải gật đầu: "Vâng, thưa sếp, mong sếp độ lượng bỏ quá cho…"

Tập Vị Nam khoát tay, anh không thích ra vẻ ta đây, vả lại tối nay cũng là lỗi của mình.

Sực nhớ đến vụ án thai phụ bị uy hiếp ở đường Kinh Tân, Lư Trạch Lâm cũng không tiện hàn huyên cùng Tập Vị Nam, đành nói vài câu rồi cáo từ.

Vừa quay người đi, anh như sực nhớ ra điều gì.

"Đội trưởng, anh có thể giúp tôi một việc không?"

"Gì?" Gương mặt Tập Vị Nam rất chính trực, hàng lông mày rậm, vành môi có nét cong vừa đủ, đường nét hài hòa, lúc nói chuyện mang lại cho người ta cảm giác uy nghiêm, khiến người khác bất giác cũng lên tinh thần.

"Đầu cầu ở đường Kinh Tân có một thai phụ bị bắt làm con tin. Kẻ bắt cóc là một tử tù. Hôm qua hắn ẩu đả với tù nhân trong ngục, bị thương được đưa đến bệnh viện, sau đó thì trốn thoát… giờ tâm trạng hắn đang rất kích động, thai phụ trong tay hắn đã gần mười tiếng đồng hồ. Cứ đà này, sức khỏe của thai phụ e là không trụ được, sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Tôi đã điều hai lính bắn tỉa đến đó, nhưng họ qua đó bây giờ cũng cần thời gian, mà chỗ chúng ta hiện đang ở ngay gần đường Kinh Tân. Tôi định nhờ Lý đội trưởng, không ngờ anh ta hôm nay nghỉ phép. Đội trưởng, anh là tay thiện xạ, anh theo tôi qua đó được không?"

Chuyện này vốn không thuộc phạm vi chức trách của Tập Vị Nam, nhưng cứu người là trên hết, thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua, không cho phép anh nghĩ ngợi nhiều.

Tập Vị Nam gật đầu, Lư Trạch Lâm mừng rơn, dẫn anh ra ngoài. Vừa đi vừa gọi điện thoại, báo với cảnh sát ở đầu Kinh Tân rằng mình đã tìm được tay bắn tỉa phù hợp, yêu cầu họ bằng mọi cách kéo dài thời gian.

Diệp Bạc Hâm đứng ở cửa nghe được câu chuyện giữa họ. Cô liền nhíu chặt mày, nghĩ đến việc tối nay có khả năng sẽ có một sinh mạng kết thúc trong tay anh, cô lại nghe tim mình giật lên thon thót.

Lư Trạch Lâm nhanh chân ra xe, mở sẵn cửa.

Tập Vị Nam chưa vội qua ngay, mà đứng trước mặt Diệp Bạc Hâm, xoa má cô. Vẻ mặt không còn lạnh như trước nữa, xong vẫn rất lãnh đạm.

"Tự mình về được không?"

Lúc này chưa đến mười giờ, trên đường vẫn còn nhiều xe taxi, anh chỉ lo cô lại nghĩ ngợi nhiều.

Tối nay, anh biết trong lòng cô đã có quyết định của mình. Lúc này đáng lẽ anh nên ở bên, tranh thủ thời cơ làm lành, ngặt nỗi… anh còn có nhiệm vụ…

Diệp Bạc Hâm không né tránh sự đụng chạm của anh. Cô lẳng lặng nhìn vào đôi mắt đen láy của anh.

"Tập Vị Nam, dắt em theo với…"

Cô không muốn lúc anh đang ở bờ vực hiểm nguy, thì mình lại lo lắng ở nhà, không thể làm gì cho anh.

Dù cho cô không thể giúp đỡ anh, thì cũng muốn ở bên anh.

Với anh mà nói, vụ án này có lẽ chẳng có gì nguy hiểm, chỉ như một nhiệm vụ nhỏ nhoi, song cô muốn xem dáng vẻ anh lúc làm nhiệm vụ.

"Không được!" Tập Vị Nam lập tức từ chối không cần cân nhắc. Anh không thể để cô chứng kiến cảnh máu me ấy.

Cô là người con gái anh dùng cả tấm lòng để chở che, bàn tay anh đã vấy bẩn, không thể để vấy bẩn cả đôi mắt cô.

"Tập Vị Nam, em sẽ không gây phiền hà đâu. Em chỉ đứng từ xa nhìn thôi, không để mình gặp chuyện nguy hiểm, được không?"

Diệp Bạc Hâm đưa tay, áp lên mu bàn tay của anh, nhẹ nhàng nắm lấy.

"Kể cả anh không cho em đi, tự em cũng có thể bắt xe đến đó. Lúc ấy em không ở trong tầm mắt anh, anh có yên tâm được không?"

Ánh mắt Tập Vị Nam hơi xao động, định nói thêm gì đó, nhưng Diệp Bạc Hâm đã buông tay anh ra, vượt qua người anh đi về phía Lư Trạch Lâm.

Vốn dĩ nhìn thấy Tập Vị Nam thân mật vuốt má một cô gái, trong lòng Lư Trạch Lâm đã ngờ ngàng đến cực hạn. Lại thấy Diệp Bạc Hâm đi về phía mình, anh càng chẳng hiểu gì cả.

Diệp Bạc Hâm cười với anh ta, co chân ngồi vào xe.

Bấy giờ, Lư Trạch Lâm như hóa đá.

Trong đôi mắt đen của Tập Vị Nam là sự bất lực đầy ắp. Anh biết Diệp Bạc Hâm nói được làm được, để cô một mình bắt xe đến đấy, anh càng không yên tâm.

Diệp Bạc Hâm ngồi nhích vào chỗ bên trong, Tập Vị Nam không để mất thời gian, vỗ vai Lư Trạch Lâm rồi khom người lên xe: "Đi thôi."

187. Chương 187

Trên đường, Lư Trạch Lâm nhiều lần liếc nhìn hai người ngồi băng ghế sau qua gương chiếu hậu.

Giữa cả hai chưa có cử chỉ gì thân mật, trong xe bật đèn, ánh sáng màu cam rọi xuống họ, gợi thứ ảo giác êm ấm.

Diệp Bạc Hâm nhàn tản chống cằm, ngắm trông phong cảnh vun vút lướt qua bên ngoài cửa sổ, bóng mờ loang loáng hắt lên gương mặt cô, không rõ đang nghĩ gì.

Ánh sáng từ điện thoại hắt lên gương mặt sắc cạnh của Tập Vị Nam.

Mắt anh chăm chăm nhìn xuống video mà Lư Trạch Lâm cho người phát trực tiếp từ đầu cầu đường Binh Tân.

Trong video, người thương thuyết đang cố gắng xoa dịu cảm xúc của tên tội phạm.

Xung quanh cầu được phân làn cảnh sát, gần mười giờ tối, người không có phận sự hầu như không xuất hiện trong hiện trường, xe cộ trên đường được sơ tán. Trên cầu chỉ có hơn chục chiến sĩ cảnh sát mặc cảnh phục đang duy trì trật tự.

Càng nói, tội phạm càng tỏ ra kích động. Hắn đứng bên mép cầu, dưới chân là con sông rộng.

Đèn đường trên cầu hắt sáng xuống mặt nước lao xao.

Gã tội phạm tay lăm lăm dao găm kề trên cổ người phụ nữ mang bầu. Cổ cô ta đã bị dao cứa rách, máu nhuộm đỏ vạt áo, vết thương vẫn đang rỉ máu, theo lưỡi dao nhỏ giọt xuống đất. Trên mặt đất đã tụ thành một vũng máu.

Sắc mặt người phụ nữ cắt không còn giọt máu, hoảng sợ thấy rõ. Phần bụng nhô lên, xem ra đã mang thai được chừng sáu, bảy tháng.

Người quay đứng xa, không nghe rõ họ đang nói gì, ống kính lại đang rung rung.

"Tên này là một tội phạm đã được tuyên án tử. Hắn và người phụ nữ này trước kia có quan hệ nam nữ. Hai năm trước người phụ nữ bị cha dượng cưỡng hiếp. Sau khi biết chuyện, hắn nổi máu điên, giết gã cha dượng cầm thú, trả thù cho bạn gái, phạm tội cố ý giết người, bị tuyên án tử hình, chờ hai năm thi hành án."

Lư Trạch Lâm tường thuật lại sự việc một lượt, Tập Vị Nam hơi ngước lên, ánh mắt sắc bén lạnh giá chằm chằm nhìn gương mặt Lư Trạch Lâm.

Hai ánh mắt giao nhau, Lư Trạch Lâm lập tức hiểu anh đang nghĩ gì.

"Đứa bé trong bụng cô ta không phải của hắn. Sau khi hắn ngồi tù, mấy tháng đầu người phụ nữ vẫn đến thăm nom, sau đó bặt vô âm tín. Chỉ trước đó mấy ngày, hắn biết được tin thông qua người đến thăm, thì ra chỉ trong vòng chưa đến nửa năm sau khi hắn vào tù, người phụ nữ kia đã cặp kè với một người anh em của hắn…"

Ánh mắt Diệp Bạc Hâm khẽ run run, cô quay đầu lại.

Nói đến đó, Lư Trạch Lâm hừ mũi: "Người đàn ông này vốn cũng có vợ con rồi, người phụ nữ kia tình nguyện làm tình nhân của hắn. Sau khi biết chuyện, tên này nghĩ mình bị lừa, tự cảm thấy tiếc cho bản thân, vốn dĩ tương lai đang có triển vọng, lại vì một người phụ nữ mà đứt gánh giữa đường. Nếu cô ta xứng đáng với những gì hắn bỏ ra thì cũng đành chấp nhận, đằng này cô ta lại sa ngã, cặp kè với anh em của hắn, đã làm tình nhân, lại còn mang thai đứa con của người kia."

Diệp Bạc Hâm ngồi thẳng dậy: "Cho nên bây giờ anh ta vì muốn báo thù người phụ nữ này, nên mới bắt cô ấy?"

Lư Trạch Lâm nghe cô chen vào, bất giác liếc nhìn cô. Diệp Bạc Hâm hơi ngượng ra mặt, dù sau cũng tại cô lắm mồm.

Cảm nhận được ý tứ của cô, Tập Vị Nam bèn chìa tay, đặt lên mu bàn tay cô, đầu ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve. Ánh mắt điềm tĩnh nhìn Lư Trạch Lâm.

Thấy thần sắc Tập Vị Nam không đổi, Lư Trạch Lâm cũng thu lại ánh nhìn, tiếp tục kể: "Một bên là anh em, một bên là tình nhân, hắn ta không nuốt trôi cục tức này. Sau khi biết được tin, hắn liền lên kế hoạch vượt ngục, dù sao cũng bị tuyên án tử hình, hắn cũng chả còn gì phải vướng bận nữa. Có lẽ hắn muốn lôi người phụ nữ kia chết cùng."

Tập Vị Nam gật đầu: "Vậy tại sao không ra tay ngay? Mà bây giờ còn kinh động cảnh sát, hắn muốn…"

Tập Vị Nam hơi khựng lại, ánh mắt như đã hiểu ra: "Mục tiêu của hắn không chỉ là người phụ nữ, mà còn có gã anh em trên danh nghĩa kia?

Ánh mắt Lư Trạch Lâm ánh lên vẻ khâm phục: "Phải, hắn yêu cầu cảnh sát phải đưa gã kia đến, nhưng gã này lại tham sống sợ chết. Trước kia chỉ chơi đùa với người phụ nữ này, làm gì biết cô ta sẽ mang thai? Gã ta sợ làm gia đình tan nát, nên nhiều lần yêu cầu người phụ nữ đi phá thai, nhưng cô ta không chịu. Bây giờ xảy ra chuyện này, gã chỉ mong cả hai kẻ kia đều chết quách cho nhẹ nợ, làm gì có chuyện xuất hiện tại hiện trường. Phía cảnh sát hiện giờ chỉ có thể kéo dài thời gian, đợi lính bắn tỉa vào vị trí sẽ bắn hạ."

Diệp Bạc Hâm cả kinh, lo ngại nhìn Tập Vị Nam.

"Có nguy hiểm không?"

Tập Vị Nam nắn lòng bàn tay cô, liếc mắt nhìn sang, điềm tĩnh nói: "Không, một gã tội phạm trói gà không chặt thôi mà."

Ánh sáng như những vẩy vàng lắc rắc, tụ lại trong mắt anh thành thứ sắc màu lấp lánh, nửa lạnh nửa ấm, lại như đầm nước sâu, giàu dư vị để người ta phải suy nghĩ, như thể anh đang cẩn thận đưa cô vào trong tầm mắt, đăm đăm nhìn nhận. Ánh mắt âu yếm đến độ có thể khiến người ta đắm say, bờ môi có nụ cười dịu dàng.

Lư Trạch Lâm húng hắn mấy tiếng, đưa mắt tỏ ý: "Đội trưởng, cô này là…?"

"Vợ tôi!"

"Cái gì cơ?" Lư Trạch Lâm rống lên.

Anh ta trợn tròn mắt, ánh nhìn láo liên đảo trên hai người.

"Thủ… Thủ trưởng, anh cứ đùa quá, anh kết hôn bao giờ thế? Sao chẳng nghe phong thanh gì cả?"

"Bí mật." Tập Vị Nam chỉ nói bâng quơ một câu, không muốn giải thích nhiều.

Lư Trạch Lâm hiểu tính anh, biết anh làm việc gì cũng có nguyên tắc, nhưng mà tin này quả là chấn động.

Chào hỏi xong Diệp Bạc Hâm, anh ta lại nhìn cô mấy lần nữa, toan muốn xem xem người phụ nữ này đã dùng cách gì để hạ gục trái tim đứa con cưng của giới quân ngũ.

Diệp Bạc Hâm liền lễ phép mỉm cười với anh ta.

Mười phút sau, xe dừng tại bên ngoài làn phân cách dưới cầu.

Xe là xe quân cảnh, trong giới cảnh sát, riêng gương mặt của Lư Trạch Lâm đã đại diện cho thẻ thông hành rồi. Viên cảnh sát đứng duy trì trật tự bên trong làn phân cách thấy anh, lập tức nhấc dây lên, chạy lại.

Diệp Bạc Hâm nhìn qua cửa sổ, thấy người phụ nữ như có vẻ đã lả đi, cả người rơi vào trạng thái là lạ, lúc đầu hai tay còn chắn trước bụng, giờ thì không còn vùng vẫy nữa, để mặc gã tội phạm lôi kéo cô đi tới đi lui.

Tiếng chửi bới chát chúa cũng theo gió bay vào tai.

Lư Trạch Lâm nhanh chân xuống xe tìm hiểu tình hình. Tập Vị Nam ngồi tại chỗ, đưa tay xoa đầu Diệp Bạc Hâm, mày hơi nhíu lại.

"Ở yên trên xem, không được xuống, nghe chưa?"

"Ừm." Diệp Bạc Hâm lơ đễnh gật đầu, rướn cổ ngóng tình hình ở đầu cầu.

Tập Vị Nam nói xong, nhưng lại chưa yên tâm lắm, quay ra dặn dò viên cảnh sát đứng bên xe mấy câu.

Lúc Tập Vị Nam bước xuống xe, Diệp Bạc Hâm nghiêng người, kéo cánh tay anh.

"Sao thế?" Tập Vị Nam khó hiểu nhìn cô.

Ngón tay cô hơi nhúc nhích, cô đang nắm cánh tay bên trái của Tập Vị Nam. Lòng bàn tay cảm nhận được hơi ấm, mới thở phào.

"Tay của anh trước đó bị thương à? Giờ không sao rồi à?"

Nhớ lại hôm đó giằng cánh tay anh ra, trong lòng cô lại dấy lên day dứt.

Tập Vị Nam nhấc cánh tay, xoa bóp mấy cái trên bắp tay trái, bờ môi nhếch lên: "Vết thương vặt thôi."

Tìm hiểu xong tình hình, Lư Trạch Lâm quay lại, chỉ vào Diệp Bạc Hâm, đoạn dặn viên cảnh sát đứng bên xe, nói: "Tiểu Lâm, cậu đừng đi đâu, nhớ bảo vệ chị dâu, nếu xảy ra chuyện gì, tôi cứ cậu mà giã."

"Rõ."

Tập Vị Nam quay ra nhìn Diệp Bạc Hâm một lần, Diệp Bạc Hâm liền vẫy tay với anh.

"Đội trưởng, yên tâm chưa? Có chúng tôi ở đây, đảm bảo chị dâu bình an vô sự." Lư Trạch Lâm đặt tay lên vai Tập Vị Nam, thì thầm trao đổi.

Chớp mắt đã không thấy bóng dáng họ đâu.

Trong lòng Diệp Bạc Hâm có đôi chút bất an, có thể là do quá lo lắng, nên mới bồn chồn không yên.

Cô muốn xuống xe xem, nhưng viên cảnh sát lại tận tâm tận lực, nói gì cũng không để cô xuống xe.

Nhớ lại ánh mắt lo âu của Tập Vị Nam trước đó, Diệp Bạc Hâm cũng không cố nài. Chỉ đành ngó trông bốn phía, mong tìm được vị trí cụ thể của Tập Vị Nam.

Lúc còn ở trong quân đội, giáo viên huấn luyện từng nói, lính đánh tỉa sẽ tìm một chỗ nấp kín đáo, thường là ở trên cao, nơi có vật che chắn là vị trí thích hợp để bắn tỉa.

Cầu Kinh Tân vắt qua con sông rộng, bốn bề hầu như không có nhà cửa, chỉ có một tòa nhà dân cư đang phá dỡ ở phía Nam.

Diệp Bạc Hâm bất giác nhìn lên tòa nhà đang phá dỡ. Bên đó tối mù, chỉ thấy được đường nét lờ mờ của tòa nhà.

Tình hình chỗ đầu cầu càng lúc càng gay go, bỗng có tiếng thất thanh rộ lên.

Người phụ nữ hình như đã ngất lịm đi, tình huống bất ngờ cũng khiến tên tội phạm trở tay không kịp. Gã liền lôi người phụ nữ lùi về phía sau mấy bước, đứng bên mép cầu chênh vênh.

Bấy giờ cảnh sát trực lao lên cứu người, nhưng bị hắn đe lại. Gương mặt hắn xám mét, yêu cầu cảnh sát lùi lại. Người phụ nữ được hắn bấm nhân trung, hơi tỉnh lại, mắt vẫn còn lờ đờ.

Thấy cảnh ấy, Diệp Bạc Hâm cũng thót mình ngồi thẳng dậy, như có linh tính, một sự nhạy cảm đối với

súng đạn, cô bất giác nhìn về phía gã tội phạm.

Một viên đạn xé bầu thinh không lao tới, găm vào đầu hắn.

Súng bắn tỉa đã được giảm thanh, chỉ trong vòng mấy giây, người đàn ông mới rồi còn gắt lên nóng nảy bây giờ lại không thốt được ra lời, kinh hãi trợn tròn mắt. Viên đạn ghim trong đầu, máu lăn dài trên đôi gò má, cả gương mặt nhuốm máu.

Con dao trên tay rơi xuống đất, phát tiếng lanh lảnh.

Thấy hắn trúng đạn, cảnh sát lập tức siết chặt vòng vây.

Gã tội phạm đứng bên mép câu, thân hình giật lùi về phía sau.

Sau lưng là sông, nếu bây giờ gã kéo cả người phụ nữ xuống, mà cô ta cả ngày hôm nay chưa ăn gì vào bụng, trên cơ bản là không còn sức để vùng vẫy, lại mất máu nhiều, e sẽ nguy hiểm tính mạng.

Tất cả mọi người đều nín thở.

Diệp Bạc Hâm bất chấp sự ngắn cản của viên cảnh sát, vội vã lao xuống.

Trong thế ngàn cân treo sợi tóc, ai cũng tưởng người phụ nữ sẽ bị lôi theo, nhưng gã tội phạm lại đẩy cô ta ra.

"Ùm" một tiếng, mặt sông dấy lên bọt nước.

Người phụ nữ được cảnh sát đỡ lấy, cô ta thẳng thốt nhìn bàn tay đẫm máu, lại thất thần nhìn xuống mặt nước đã phẳng lặng.

"Xuống dưới vớt xác ngay."

Có người hét lên với cảnh sát ở bên bờ sông, mọi người đều tất bật.

"A a a!" Người phụ nữ rú lên thất thanh, cô ta ôm đầu khóc nấc lên.

Đấy là người đàn ông mà trọn đời này cô ta đã mang tội với anh ta. Nhưng vào khoảnh khắc chí mạng sau cùng, anh ta lại cho cô cơ hội được sống.

Hai chân Diệp Bạc Hâm nhũn ra, cả người chao đảo.

Hành động của gã tội phạm, cô chứng kiến rõ mồn một.

Anh ta đẩy người phụ nữ ra khỏi vùng nguy hiểm, nên cô ấy mới không ngã xuống sông.

Lần đầu tiên trong đời cô tận mắt chứng kiến một sinh mệnh biến mất ngay trước mặt mình.

Và người kết liễu mạng sống của anh ta, lại là chồng cô,

Diệp Bạc Hâm ngồi trong xe đợi rất lâu, thi thể dưới sông được vớt lên, xe cảnh sát dần tản đi, người phụ nữ theo xe chở đến bệnh viện. Lư Trạch Lâm mới vội vàng quay lại.

"Anh ấy đâu?"

Diệp Bạc Hâm nhìn về phía sau anh.

Hai mươi mấy phút trôi qua, Tập Vị Nam vẫn không xuất hiện.

Lư Trạch Lâm hơi đăm chiêu, như thể không biết phải giải thích thế nào. Sau cùng xoa mũi, chột dạ ngồi vào ghế lái.

"Thủ trưởng nói, anh ấy về trước, nhờ tôi đưa cô về."

188. Chương 188

Đồng tử Diệp Bạc Hâm hơi co rút, ý giận nghiêm nghị từ từ phủ lên, một tầng mỏng manh phủ đầy đôi mắt trắng đen rõ ràng.

Cô kéo cửa xe ra, bước tới một bên.

"Này, chị dâu cô đi đâu?"

Lư Trạch Lâm vội vàng cởi dây an toàn ra, cùng bước xuống xe.

Diệp Bạc Hâm nâng tay ra hiệu với anh, lắc lắc điện thoại trong tay.

Cô cô đứng bên cầu, gió thổi luồn qua má cô, ánh đèn bên cầu chiếu rõ đường nét trên mặt cô.

Phía cảnh sát đã dọn dẹp hiện trường, trên cây cầu to liên tục có những chiếc xe đi qua, từ bên cạnh người cô chạy qua.

"Anh ở đâu?" Diệp Bạc Hâm nhìn vào đèn neon lấp lánh ở cả hai bờ đằng xa, các tòa nhà cao tầng tỏa sáng với ánh sáng đầy màu sắc tuyệt đẹp.

Tập Vị Nam trầm mặc, vài giây sau truyền tới tiếng thở dài nhẹ.

Diệp Bạc Hâm nghe thấy đầu dây điện thoại bên kia có tiếng gió thổi rì rào.

Anh vẫn chưa đi xa.

Nhưng mà, vì sao muốn trốn tránh cô?

"Nghe lời, để lão Lư đưa em về."

Diệp Bạc Hâm toàn thân đều phát lạnh, cô cắn môi mềm "Tập Vị Nam!Em không muốn nghe lời biện cớ gì, em muốn gặp anh, bây giờ!"

Lư Trạch Lâm vừa dựa gần liền nghe cô một hơi la lên, cả người đều bị chấn động tại chỗ.

Dám la thủ trưởng, chị dâu này cũng quá dũng mãnh rồi!

Đây chẳng lẽ chính là nỗi sợ huyền thoại sợ vợ?

Không ngờ a, thủ trưởng mặt lạnh vậy mà còn có một mặt sợ vợ.

Lư Trạch Lâm như phát hiện ra bí mật gì đó, âm thầm từ cười trộm.

Diệp Bạc Hâm cắn răng nhấn nút tắt điện thoại, bực bội nhổ một sợ tóc, yên lặng nhìn mặt hồ.

Không tới một phút sau, Tập Vị Nam từ chỗ bí mật bước ra, Lư Trạch Lâm biết điều lên xe.

Lúc đi qua người Tập Vị Nam, Lư Trạch Lâm nhìn anh cười, hướng về phía anh nháy mắt "Đại đội trưởng, không ngờ rằng anh vậy mà phạm phải một nỗi đau khổ của đàn ồn trên dưới đều phạm phải, sợ vợ!"

Lư Trạch Lâm vốn dĩ muốn trêu đùa anh một trận, từ từ ghen tỵ anh, ai kêu anh một bộ dạng vẫn luôn cấm dục, những năm đó ở trong quân đội, biết bao nhiêu người muốn giới đối tượng cho anh, anh vẫn không nhìn tới, hôm nay làm sao lọt vào tay của người phụ nữ này?

Tập Vị Nam nhìn bóng lưng gầy yếu của Diệp Bạc Hâm, không có quan tâm tới ý trêu chọc của Lư Trạch Lâm.

Thế giới không có người đàn ông nào sợ vợ, chỉ là để ý, vì vậy tình nguyện nhượng bộ.

Chiếc xe cảnh sát cuối cùng rời đi, chiếc cầu Kinh Tân lại hồi phục vẻ yên tĩnh.

Vẫn như cũ ngựa xe như nước, đèn đuốc sáng rực.

Nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân, Diệp Bạc Hâm không có quay đầu lại "Vì sao trốn tránh em?"

Đồng tử Tập Vị Nam đen kịt trầm xuống, một sợi cảm xúc không rõ ràng xẹt qua.

"Tập Vị Nam!Anh nói đi!"Diệp Bạc Hâm bực bội quay người lại, bỗng chốc đâm phải anh.

Từ lúc nào, anh cư nhiên lại cách gần như vậy rồi?

"Sợ anh không?" Tập Vị Nam cúi người xuống, nhéo mắt nhìn trên mặt còn có một sợi tái xanh của cô gái.

Kinh hoàng của cô, anh làm sao có thể không hiểu?

Sống trong xã hội hoà bình, ai muốn nằm bên cạnh một người đàn ông lấy đi mạng sống của người khác bất cứ lúc nào?

Cổ họng của Diệp Bạc Hâm hơi nghẹn, suýt nữa là nghẹ ngào.

Sợ, làm sao có thể không sợ.

Nhưng mà người ấy là anh, cô buông không được, sợ có tác dụng gì, cũng không đánh bại được một cái nhìn của anh.

"Sợ!" Diệp Bạc Hâm bướng bỉnh nhìn chằm chằm đồng tử đầy nước, giống như biển cả, giống như hồ nước, treo lên bầu trời đầy ngôi sao nhấp nháy, lay động từng lớp từng lớp gợn sóng lăn tăn, vô cùng đẹp.

Anh vốn dĩ mong chờ, nghe thấy lời nói thẳng thắn không vòng vo của cô, khó tránh khỏi thất vọng.

Sau khi Lư Trạch Lâm lên xe, trực tiếp để tài xế lái xe đi.

Rời khỏi đường Kinh Tân, anh mới gửi cho Tập Vị Nam một tin nhắn.

Thủ trưởng, cơ hội tạo ra cho anh, phải nắm bắt nó. Phụ nữ mà, đều cần phải dụ dỗ, thực sự dụ dỗ không được, anh đừng lấy tư thái của một chính nhân quân tử, phụ nữ đôi khi thích điểm ngang ngược của đàn ông, đưa người ta phục vụ thoải mái, bảo đảm sẽ ngoan ngoãn.

Ngữ điệu nửa mập mờ, Tập Vị Nam nhếch mày, mỉm cười.

Diệp Bạc Hâm nhìn thấy anh rủ mắt nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, đột nhiên lại cười lên, đường nét cau có lạnh cứng nãy giờ hoà hoãn không ít.

Người đàn ông đầy khí chất nam tính như Tập Vị Nam, toàn thân lộ ra khí chất thần bí lạnh lùng, rất khó khiến người ta không động lòng.

Máu trong trái tim cô đang chảy rất nhanh.

Tập Vị Nam thu lại điện thoại, nâng mắt lặng lẽ nhìn cô gái thần sắc có chút kỳ lạ trước mặt, anh đang suy nghĩ lời nói của của Lư Trạch Lâm có mấy phần tính khả hành.

Nghĩ nghĩ ý niệm trong đầu vừa nhô ra liền bị anh dập tắt.

Anh không ít lần cưỡng chế với cô, phương thức giải quyết của người không có văn hoá, cuối cùng chỉ đẩy cô ra xa.

"Đôi tay này của anh..." Tập Vị Nam nâng hai cánh tay lên, mở rộng bàn tay trước mặt vô, ánh sáng màu trắng thuần tràn đầy trong lòng bàn tay anh, anh co giật môi, mỉm cười tự giễu "Ngay cả anh cũng đếm không rõ có bao nhiêu người thiệt mạng trong tay anh, người giết nhiều rồi, cũng tê tê rồi, lúc đầu giết người, anh còn mơ ác mộng, sau đó thành như cơm bữa."

"Diệp Bạc Hâm, đây là trách nhiệm của anh, hoà bình của xã hội này vẫn luôn cần có người tới bảo vệ, không phải anh, cũng có thể là người khác."

Trong đôi mắt sạch sẽ của Diệp Bạc Hâm, phản chiếu rõ ràng gương mặt lạnh lùng của anh lông mày sắc nhọn, sống mũi cao thẳng, đôi môi hơi mỏng, cầm mây bay nước chảy.

Nhưng mà, dần dần, những thứ đó đều biến thành mơ hồ.

Chỉ còn lại đôi mắt đen sâu vô cùng lạnh lẽo.

Cô giơ tay ra, kiên định nắm lấy ngón tay anh, từ từ sát lại.

Cô khép đôi mắt lại, dựa gần vào vòng tay anh, mặc kệ nước mắt chảy làm mơ hồ đường nét.

Từ lúc bắt đầu chọn anh, cô liền biết phải đi trên con đường này.

Cho dù trên tay anh dính bao nhiêu máu tươi, trong lòng cô, anh mãi mãi sạch sẽ như vậy, giống như mặt trăng lạnh lẽo cô đơn trong đêm lạnh.

"Nếu như em sợ lúc đầu đã không cùng anh có bao nhiêu vướng víu." Cô giơ tay vòng lấy eo của anh, nghe nhịp tim đập vững vàng của anh, dựa vào người anh, cô dần dần cảm thấy ấm áp.

Tập Vị Nam rủ mắt xuống nhìn chằm chằm lông mi run nhẹ của cô, trái tim như có một dòng suốt nóng đang dịch chuyển, cô đẹp đẽ như vậy, có thể suy nghĩ vì người khác như vậy, cô chưa yêu cầu anh chuyển nghề, kêu anh rời khỏi lực lượng đặc nhiệm nguy hiểm, chỉ có thể lúc anh bị thương, quay người âm thầm rơi lệ, sau khi lau sạch nước mắt, mỉm cười nói với anh lo lắng của cô, cô gái tốt như vậy, làm sao có thể không làm cho người khác yêu thương?Anh làm sao có thể buông được?

Tập Vị Nam chỉ muốn điên cuồng đem cô gái này hoà nhập vào trong cơ thể, từ trong miệng cô nghe cô gọi tên của anh, nụ cười đẹp đẽ, luôn luôn nằm trong tâm trí.

Tối đó, dưới ánh nhìn cầu khẩn của Diệp Bạc Hâm, Tập Vị Nam nhẫn xuống dục vọng tràn đầy, đưa cô về Tô Trạch.

Cô nói, cô cần thời gian, tha thứ rồi, không có nghĩa là trong lòng không có ngăn cách.

Tập Vị Nam hiểu, anh sẽ không ép cô, nguyện ý chờ đợi.

Ngày hôm sau, Diệp Bạc Hâm đi làm, cô ở dưới tầng lầu gặp Diệp Thanh Vũ, kỳ lạ là, Diệp Thanh Vũ không có lái xe thường ngày của cô nếu như Diệp Bạc Hâm không nhìn nhầm, chiếc xe đó là của Lạc Thời.

Quả nhiên, cửa xe hạ xuống, để lộ ra gương mặt của Lạc Thời, khuôn mặt Diệp Thanh Vũ tái xanh, đầu cũng không quay lại đi vào đại sảnh, chiếc xe kia nghênh ngang chạy đi.

Diệp Bạc Hâm một bụng đầy nghi ngờ.

Cô nhớ đến dạo gần đây vốn của công ty xảy ra vấn đề, quản lý cấp cao của công ty quay vòng vòng, ngay cả bộ phận bọn họ ai cũng cũng tự nguỵ, sợ bị công ty sa thải, mất đi công việc.

Diệp Thanh Vũ và Lạc Thời?

Sợ rằng Diệp Bạc Hâm không buông được vị trí tổng giám đốc, đi tìm Lạc Thời mở miệng cầu vốn, đây chẳng là từ miệng sói chui vào miệng hổ sao, Lạc Thời là loại người gì chứ?Có danh là hoa hoa công tử, thích chơi đùa người khác, cùng anh ta giao dịch, Diệp Thanh Vũ chỉ có bị chơi đùa.

...

Sau buổi chập tối Diệp Bạc Hâm tan ca trực tiếp lái xe đến làng rượu của Nhuệ Dương ở vùng ngoại ô.

Tô Nhuệ Dương tuổi đã hơn tám mươi, mái tóc hoa râm, đeo một cặp kính lão, ngồi dưới giàn nho trong sân, nghe điệu dân gian, vừa gõ theo tiết tấu vừa ngân nga.

Diệp Bạc Hâm nhẹ nhàng bước đến sau lưng ông, giơ tay ra giúp ông xoa bóp cánh tay.

Người già tuổi tác cao, nhiều bệnh vặt về lưng eo, được người khác đấm bóp, thoả mái lên tiếng.

"Ừm, nha đầu, thủ thuật của con càng ngày càng tốt nha."

Tô Nhuệ Dương khép mắt cũng có thể đoán ra là ai.

"Ông ngoại, ông làm sao biết là con?" Diệp Bạc Hâm quỳ người xuống, chống cằm nhìn đôi mắt hơi nheo lại của Tô Nhuệ Dương.

Tô Nhuệ Dương chỉ cười cười, vỗ vỗ đầu cô.

"Ngoài con ra, còn có ai đấm bóp tay cho ta?" nói tới đây, Tô Nhuệ Dương oán giận không ít, ông lật mặt hừ, "Các người a, đều là không có lương tâm, một tên hỏng sự vào trong quân đội, một đứa giúp ta quản lý công ty, còn có một đứa a, không biết làm cái gì, mấy tháng không thấy bóng người đâu.Người già rồi, bị người ta ghét rồi a, ngay cả nha đầu con cũng mấy tháng cũng không tới?"

Tô Nhuệ Dương là ba tháng rồi không nhìn thấy Diệp Bạc Hâm rồi, lần trước cô tới, Tô Nhuệ Dương đã ngủ say rồi.

"Ông ngoại, con sai rồi." Diệp Bạc Hâm cúi đầu, đôi mắt đẹp đẽ trong sáng tràn đầy ý xin lỗi.

Tô Nhuệ Dương vịn tay đứng lên, Diệp Bạc Hâm cũng đứng lên theo.

"Được rồi, nha đầu con chỉ được cái giả vờ đáng thương." Tô Nhuệ Dương hướng ra ngoài bước đi, bước vài

bước không thấy Diệp Bạc Hâm đi theo, ông quay người lại nhìn cô "Còn ngây ra đó làm gì?Cùng ta ra ngoài dạo bộ!"

Diệp Bạc Hâm cùng Tô Nhuệ Dương tới làng rượu dạo một vòng, lúc quay lại trời đã tối rồi, vừa bước tới biệt thự, Diệp Bạc Hâm liền nhận được điện thoại của Tập Vị Nam.

Sắc mặt Diệp Bạc Hâm có chút biến hoá, cô đi qua một bên nhận điện thoại, cô để cho Tô Nhuệ Dương vào trước.

Tô Nhuệ Dương ý vị sâu xa nhìn cô một cái, Diệp Bạc Hâm đã bước đi, không nhìn thấy thần sắc của ông.

"A lô…" Diệp Bạc Hâm đè thấp giọng xuống, cô đang đứng dưới giàn hoa, sau lưng là cửa biệt thự.

"Làm sao vậy?Không tiện nghe điện thoại?" Tập Vị Nam nghe thấy giọng cô có chút lạ, dừng động tác trong tay lại, anh tắt máy tính, đứng dậy bước đến trước sân thượng, lông mày ẩn nhẫn co rút lại.

"Ách… không sao…" Diệp Bạc Hâm sợ Tô Nhuệ Dương nghĩ nhiều, có chút lòng dạ để đâu đâu hướng cánh cửa biệt thự nhìn vào, Tô Nhuệ Dương quả nhiên vẫn chống gậy đứng ở cửa.

"Anh có chuyện gì không?" Đối mặt với ánh mắt sắc bén của Tô Nhuệ Dương, Diệp Bạc Hâm có chút chột dạ, chỉ muốn nhanh chóng cúp điện thoại.

Tô Nhuệ Dương sức khoẻ không tốt nếu như để ông biết được cháu gái ông thương yêu đột nhiên gả đi rồi, sợ rằng trong lòng không chịu nổi.

"Em làm sao vậy?" Giọng nói của Tập Vị Nam trầm xuống vài phần, "Em bây giờ đang ở đâu?"

Tô Nhuệ Dương hướng Diệp Bạc Hâm vẫy vẫy tay, Diệp Bạc Hâm không nhận ra ngữ khí Tập Vị Nam có chút biến hoá, do dự một lát, đè thấp giọng nói: "Em đang ở nhà ông ngoại, không nói chuyện với anh được, ông ngoại đang gọi em, muộn một chút gọi điện cho anh."

Diệp Bạc Hâm vội vàng tắt điện thoại, vuốt vuốt ngực, đợi nhịp thở trở lại bình thường, mới hướng về phía Tô Nhuệ Dương bước qua.

189. Chương 189

"Ai vậy?Giờ này gọi điện cho con." Ánh mắt Tô Nhuệ Dương cổ quái nhìn cô, nha đầu này một cuộc điện thoại cũng trốn tránh lão già ông.

Diệp Bạc Hâm cười khô, nắm chặt điện thoại trong tay, nghĩ xem có tiết lộ ý tứ, cô lo lắng đến lúc sự việc phát hiện, ông ngoại chịu không nổi.

"Con…"

"Bạn trai?" Tô Nhuệ Dương thấy cô lắp bắp, thân là người từng trải, Tô Nhuệ Dương coi là thông minh.

Chỉ là vừa nghĩ tới cháu ngoại đã lớn như vậy rồi, đến tuổi bàn chuyện cưới gả rồi, vợ ông cũng đi nhiều năm như vậy rồi, khó tránh sẽ thương cảm.

Còn đứa con trai bất hiếu của ông, chỉ muốn tức chết ông, cũng đã ba mươi hai tuổi rồi còn chưa có đối tượng, mỗi ngày đều cùng một đám đàn ông trộn lẫn với nhau, cũng không biết lúc ông còn sống có nhìn thấy được cháu ông ra đời không.

Tô Nhuệ Dương thở dài một hơi, chống gậy bước vào trong nhà.

Nhìn thân ảnh run lẩy bẩy của ông ngoại, sống mũi Diệp Bạc Hâm vay cay.

"Ông ngoại…" Diệp Bạc Hâm đuổi theo sau, mềm mại gọi lên.

"Có thời gian đem người tới ông nhìn xem…" Tô Nhuệ Dương vỗ vỗ bàn tay cô.

"Ông ngoại không phải đang tức giận a?" Diệp Bạc Hâm cong mắt cười.

"Tức giận có tác dụng gì a? Ta cũng không thể ở cùng con cả đời được, con cũng cần có người thương, tìm một người biết nóng biết lạnh, so với cái gì cũng tốt."Tô Nhuệ Dương ngồi trên so fa.

Diệp Bạc Hâm thở phào một hơi ông ngoại so với Tô Uyển và cậu vẫn là tốt hơn.

Nếu như ông ngoại chấp nhận anh, Tô Uyển và cậu cũng không lập trường phản đối rồi.

"Con đừng vội sớm như vậy, người ông trước tiên phải xem thử rồi nói, lão đầu ta trên thương trường lăn lộn cả đời rồi, loại người nào chưa thấy qua, nhìn người rất chuẩn, muốn lấy cháu ngoại của ta, còn phải qua cửa của ta."

…

Dỗ xong Tô Nhuệ Dương đi ngủ, Diệp Bạc Hâm thay ông kéo chăn lên, kéo rèm cửa sổ, quay người ra khỏi phòng.

Chín giờ tối, Diệp Bạc Hâm không mảy may buồn ngủ, cô xoay người xuống lầu ngồi trong phòng khách.

Lão quản gia đưa cho cô một cốc sữa nóng.

"Tiểu thư, rất lâu rồi không thấu lão tiên sinh vui vẻ như vậy rồi, tối nay vẫn luôn cười ha ha, ngủ cũng yên giấc, sau này cháu có thời gian tới thăm lão tiên sinh nhiều hơn nhé." lúc lão quản gia đưa cốc sữa nóng cho cô, nói nhiều lời một chút.

"Cảm ơn." Diệp Bạc Hâm nhận cốc qua, nâng mắt nhìn hướng lão quản gia "Dư lão quản gia, ông yên tâm đi, có thời gian cháu sẽ quay lại."

Lão quản gia vui mừng yên tâm, mỉm cười, "Tiểu thư, uống xong đi ngủ sớm thôi."

Diệp Bạc Hâm nâng cốc lên uống hết cốc sữa, đứng dậy đi vào bếp rửa sạch cái cốc, rút khăn giấy lau khô ngón tay.

Trong hậu viện, Diệp Bạc Hâm ngồi trên ghế dưới giàn hoa, duỗi thẳng nhìn ánh trăng vằng vặc trong bầu trời đêm.

"Ách… lúc nãy ông ngoại đang ở bên cạnh đợi em, vì vậy… Vội vàng tắt điện thoại, anh… không tức giận chứ?" Diệp Bạc Hâm dè dặt hỏi người bên kia.

Cô cẩn thận rơi trong đôi mắt Tập Vị Nam vô cùng khó chịu.

Tập Vị Nam vừa tắm xong, mặc một bộ đồ ngủ đứng trên sân thượng, một tay nắm lấy lan can, đôi mắt sâu sắc nhìn xa xăm.

Anh mím môi, giọng nói mềm mại, mang một chút không biết làm sao.

"Anh chính là xấu xa vậy sao?Nhận điện thoại của anh còn phải trốn tránh ông ngoại em?"

Diệp Bạc Hâm không biết phải giải thích như thế nào, lòng ngực vô hình nhấp nhô lên xuống.

"Ông ngoại em tuổi tác lớn rồi sức khỏe không tốt như trước, bác sĩ nói hạn chế để ông chịu kích động, nên như ông biết em không nói một tiếng đã gả đi rồi, sẽ tức giận hại cơ thể…"

Tập Vị Nam thấp giọng cười lên, "Anh biết, anh là người không thông tình đạt lý vậy sao?"

"Vậy… Lúc nào anh có thời gian rảnh?Ông ngoại em muốn gặp anh." Diệp Bạc Hâm chơi đùa hoa cỏ bên

tay trái tim hơi nhảy lên.

Lúc trước cô không có cảm giác gả cho người khác, Tập Vị Nam công việc bận rộn, dường như ở trong quân đội còn cô còn sống trong nhà cuộc sống cùng với trước đây không có thay đổi gì.

Sau khi thăm ông ngoại, Tập Vị Nam từ lúc đó nhảy vào phạm vi cuộc sống của cô.

Cô không còn là thân phận tự do nữa, còn cùng một người đàn ông khác xây dựng một ngôi nhà mới.

Tất cả cô đều chưa chuẩn bị tốt tâm lý.

Cô chưa nghĩ được làm sao đi dung hoà vào một gia đình mới, làm sao làm tốt một người vợ.

"Anh lúc nào cũng có thời gian."

Ngày kia là cuối tuần, với chức vụ của Diệp Bạc Hâm trong công ty, cuối tuần cô không cần đi công tác, cũng không cần tăng ca, cô nghĩ nghĩ, cảm thấy chuyện này không thể kéo dài hơn.

"Vậy ngày kia đi."

Giải quyết dứt khoát, Tập Vị Nam kêu cô đi nghỉ ngơi sớm.

Diệp Bạc Hâm lười biếng dựa vào lưng ghế, nhìn ánh sáng mát rượi của mặt trăng, mang chút mơ hồ ừ một tiếng.

"Sáng sớm mai anh tới đón em?"

Làng rượu của Nhuệ Dương nằm ở vùng ngoại ô, đến trung tâm thành phố cũng cần lái xe một tiếng đồng hồ, từ khu biệt thự Hương Giang đi tới đây, ước tính mất một tiếng rưỡi, Diệp Bạc Hâm không muốn phiền hà.

"Không cần đâu, ở chỗ ông ngoại có mấy chiếc xe không dùng tới, ngày mai em lấy một chiếc đi là được rồi."

Giọng của Diệp Bạc Hâm rất mềm mại, Tập Vị Nam nghe thấy cảm thấy trong lòng có một dòng ấm áp chảy qua, cảm giác rất kỳ diệu.

Sáng sớm Diệp Bạc Hâm dọn dẹp sạch sẽ xuống lầu, nghe thấy cửa có tiếng động, Tô Nhuệ Dương mặc một bộ quần áo thể dục rộng màu trắng bước vào.

“Ông ngoại, ông dậy sớm vậy sao?”

Diệp Bạc Hâm có chút ngạc nhiên buông bạn mì nướng trong tay xuống, nhìn đồng hồ, mới bảy giờ.

“Ông lớn tuổi rồi, ngủ không nhiều, không giống thanh niên bọn con, thích lười biếng ngủ.”

Tô Nhuệ Dương tay chống lưng bước vào phòng khách, Dư quản gia bưng một cốc trà nóng tới, Tô Nhuệ Dương xắn tay áo dài lên, tự bưng lấy cốc trà.

Một cuộc sống nhỏ có hương có vị, chỉ là đôi khi một trang viên lớn chỉ có một ông già và một vài người làm, khó tránh sẽ cảm thấy rất hoang vắng.

Diệp Bạc Hâm ăn xong bữa sáng, ngồi bên cạnh Tô Nhuệ Dương.

“Ông ngoại, con nói với anh ấy rồi, ngày mai là cuối tuần, con đem anh ấy tới thăm ông, được không ạ?”

Tô Nhuệ Dương tay bưng cốc nước hơi khựng lại, nhìn cô một cái, hừ lạnh “Anh ấy?Ai vậy?”

Lão gia đây là giấu thông minh làm hồ đồ rồi?

Nhưng mà đêm qua còn tốt, hôm nay thái độ sao lại xảy ra thay đổi hoàn toàn như vậy?

“Ông ngoại…” Diệp Bạc Hâm bĩu môi, chẳng tha chẳng thứ gì hết lắc lắc cánh tay ông.

“Này, ta nói này nha đầu này, đừng lắc nữa, đây là loại trà được sản xuất bởi cây mẹ Dahongpao ở núi Vũ Di, ta không dễ dàng gì mới giành được một ít từ bàn tay của ông già Hứa, con đừng để nó rơi ra ngoài.” Tô Nhuệ Dương dường như ôm lấy cốc trà bảo hộ.

“Vậy ông ngoại, vậy quyết định như vậy nhé, ngày mai con và anh ấy tới thăm ông.” Không đợi Tô Nhuệ Dương phản bác, Diệp Bạc Hâm cầm lấy túi xách trên sofa xách đi, vừa bước ra bên ngoài vừa vẫy tay lên, “Con trễ giờ làm rồi, ông ngoại, chiếc BMW để trong gara cho con mượn nhé, ngày mai trả lại cho ông.”

Tô Nhuệ Dương nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, lắc đầu cười, “Haizz, nha đầu giảo hoạt này.”

Sau khi nhấp mấy ngụm trà, Tô Nhuệ Dương chống gậy đứng dậy tự nói với mình: “Lão đầu tử cũng muốn xem xem, tiểu tử nào dám lừa mất cháu gái ta?Không được, ta phải đi nghĩ đối sách, ngày mai làm sao khảo nghiệm tiểu tử này.”

“Lão gia, cần chuẩn bị gì không ạ?” Dư quản gia nghe ra manh mối, cười cùng với Tô Nhuệ Dương như một

vần.

Tô Nhuệ Dương quay người lại, nheo mắt nói: “Ngày mai cho tiểu tử kia ra oai phủ đầu, ai cũng không được can ngăn, đừng cho rằng cháu ngoại của Tô Nhuệ Dương ta dễ lừa.”

…

Diệp Bạc Hâm từ trong tay người làm lấy chìa khóa, ga ra từ từ nâng lên, vừa ngồi vào trong xe, điện thoại của Tập Vị Nam liền gọi tới.

Diệp Bạc Hâm không ngờ tới tối qua cô nói không cần anh tới đón hôm nay vừa sớm đã lái xe tới dưới chân núi.

Từ trên núi xuống dưới núi chẳng qua chỉ vài phút đi bộ, lúc Diệp Bạc Hâm bước đến chân núi, Tập Vị Nam đang đứng bên đường, nhìn một nơi nào đó.

“Đang nhìn gì vậy?”

Tập Vị Nam quay đầu lại, trong đồng tử có ý cười nhàn nhạt.

Lúc này mặt trời đã chiếu xuống vài tia sáng, nhìn qua, tất cả đều rất đẹp.

Tập Vị Nam không nói, chỉ là nâng tay lên vuốt ve má cô.

Anh dường như rất thích vuốt ve cô, Diệp Bạc Hâm cũng không phản cảm, loại biểu hiện tình cảm này, cô cũng thích.

Anh đột nhiên giơ tay ra kéo cô vào lòng, cằm đặt trên trán cô, một tay vòng ôm lấy eo cô, một tay đặt lên lưng cô cọ nhẹ.

“Làm sao đây?Anh nhớ em rồi.”

Hai má Diệp Bạc Hâm hơi đỏ lên, mặt dính vào vải áo anh, tính chất rất mềm mại, cách một lớp quần áo vẫn cảm nhận được độ ấm cơ thể.

Rất lâu anh không có động tĩnh nào, Diệp Bạc Hâm không nhẫn được nữa đẩy cánh tay anh ra.

Ấp a ấp úng: “Em sắp muộn làm rồi…”

Người kia chỉ nhẹ nhàng hừ một tiếng, hôn nhẹ bên má cô.

Sau khi ngồi lên xe, Diệp Bạc Hâm kéo dây an toàn lại.

"Không phải kêu anh đừng tới sao?"

Đôi tay Tập Vị Nam đặt trên vô lăng, từ từ khởi động xe.

"Đây là vùng ngoại ô, anh không yên tâm để em một mình."

Diệp Bạc Hâm sững sờ nhìn bên mặt anh, cô chưa từng nghĩ sẽ có một ngày như vậy, vì một câu nói bình thường của một người đàn ông, cả người mềm mềm nhũn.

Cô cũng chưa từng nghĩ tới, bản thân sẽ có một ngày, sẽ yêu một người đàn ông như vậy.

...

Tập Vị Nam đưa Diệp Bạc Hâm đến dưới công ty nghiêng người qua giúp cô cởi dây an toàn, mũi cao thẳng trượt qua má cô, hơi thở của anh như có như không phả vào trái tim cô.

Diệp Bạc Hâm hít một hơi thật sâu, cố gắng không hô hấp, trốn tránh chạm vào cánh tay anh.

Động tác của anh từ từ chậm chạp, Diệp Bạc Hâm âm thầm cắn răng, cảm thấy anh cố ý, cố ý trêu chọc cô.

"Buổi trưa cùng nhau ăn cơm?" Anh rủ mắt, lông mi vừa dài vừa đen quét lên mặt cô, ánh mắt anh âm trầm xuống vài phần, khoá chặt trên môi hồng của cô.

Diệp Bạc Hâm nắm chặt tay, lòng bàn tay dường như ra mồ hôi hột.

"Anh đừng dựa gần như vậy."

"Hửm?"âm mũi nặng xuống, hơi hơi nhướn lên, mang chút hương vị nóng bỏng, gợi cảm muốn chết.

Diệp Bạc Hâm dường như không thể chịu được, giơ tay lên lại không thể đẩy cơ thể rắn chắc của anh, chỉ có thể buông xuống một tiếng "Được."

Tập Vị Nam thấp giọng cười, chậm chạp kéo thân người ra, cảm giác bị ép xuống nặng nề tan đi, Diệp Bạc Hâm thở phào một hơi, một giây sau lại trợn mắt há miệng.

Tập Vị Nam cúi đầu xuống, môi mỏng ép xuống, gặm nuốt môi cô.

Vốn dĩ chỉ là muốn thử hương vị, nhưng mà hương vị quá ngọt ngào, anh nhẫn không được nâng lấy mặt cô, càng hôn càng sâu.

Sau khi Tập Vị Nam buông cô ra, sắc mặt cô đỏ rực, lớp son trên môi đều bị nhoè rồi.

Anh nânv tay lên giúp cô lau khoé môi, Diệp Bạc Hâm oán giận đánh rơi tay anh ra, dường như không dám đối diện với ánh mắt anh.

Trong mắt Tập Vị Nam có ý cười nhàn nhạt, nhìn cô cầm son môi, nhìn vào gương đánh son.

Đôi môi kia đầy đặn mọng nước, đầy quyến rũ, nhìn thế nào cũng giống bị người khác "yêu thương qua".

Cảm thấy được tầm nhìn của anh tay Diệp Bạc Hâm run rẩy, không dễ dàng gì mới tô. Lại son môi Tập Vị Nam lại hướng về phía cô tiến sát lại.

Diệp Bạc Hâm kinh ngạc, sợ anh lại làm hỏng lớp son môi, vội vàng giơ tay ra ngăn trước mặt anh.

Cô quên là trong tay đang cầm thỏi son chưa đóng lại, liền quệt một đường lên áo sơ mi của anh.

"Ách…"Diệp Bạc Hâm nhìn tay của mình, lại nhìn vết màu đỏ trên áo sơ mi anh, có chút chột dạ.

Tập Vị Nam nheo mắt, vui vẻ cong đôi môi lên, cũng không vì việc nhỏ xen giữa này mà ảnh hưởng tới tâm trạng.

190. Chương 190

Sau khi thân ảnh của Diệp Bạc Hâm biến mất sau cánh cửa đại sảnh, Tập Vị Nam không lập tức lái xe đi, mà là rẽ vào một góc, hạ cửa sổ xe xuống, ánh mắt đen trầm, không mảy may một chút dịu dàng có lúc nãy.

Đầu ngón tay kẹp một điếu thuốc, một tay đặt lên bệ cửa sổ, khuôn mặt không biểu cảm nhìn con đường đối diện không biết nhìn thấy cái gì, đột nhiên nheo mắt lại, đôi mắt đen sâu lộ ra ý lạnh rừng sâu.

"Tập tiên sinh…"

Tập Vị Nam thong thả thu lại tầm nhìn, có hai người đàn ông mặc vét đứng bên xe, tướng mạo bình thường,

toàn thân lại lộ ra hơi thở kiêng cường.

Tập Vị Nam gạt tàn thuốc trên đầu ngón tay, “Tra ra chưa?”

Anh hôm nay mặc áo sơ mi trắng, cửa tay áo hơi hơi xắn lên, đường nét cơ bắp của cánh tay lưu loát lại ẩn hiện nhô lên.

Cổ áo mở ra hai cúc, thu hút ánh mắt nhất là vết màu đỏ trên ngực.

Hai người không nhịn được mà liếc mắt nhiều lần, muốn nói lại không thể, luôn bị vệt đỏ ấy thu hút ánh mắt.

Tập Vị Nam liếc mắt nhìn, không mảy may để ý, nhẫn nại đợi bọn họ.

“Điều tra được rồi, là một cô gái tên Lâm Tinh Âm, chúng tôi đi điều tra camera giám sát, ngày hôm đó cô ấy đứng trên hành lang chỗ đó, cầm lên một chậu cây trên mặt đất, vứt xuống dưới lầu.”

Chỉ là, làm sao có người ngu xuẩn như vậy, làm việc xấu cũng không giải quyết tốt hậu quả, vậy mà lưu lại camera giám sát.

Nhưng mà với loại thân phận như cô ta, sợ là không có năng lực xoá video.

“Lâm Tinh Âm?” Tập Vị Nam vốn dĩ khí chất trên người lạnh thấu xương, lúc này lại toả ra hàn khí, càng khiến lòng người khác lạnh lẽo.

Nếu anh không nhớ sai, Lâm Tinh Âm là cô gái có dây dưa với Hạ Dã Nhuận.

Vậy hành động này của cô ta dễ giải thích rồi.

“Cô ta không phải bị mù sao?”một người mù làm sao có thể nhìn thấy dưới lầu có người nào đi qua?Lại làm sao biết được dưới đất có chậu cây, còn chuẩn xác không có sai sót thời gian ném đồ xuống dưới?

Trừ phi… là giả mù!

“Tập tiên sinh, ở trong camera, cô ấy hành động tự nhiên, không giống bị mù, sau đó chúng tôi còn phát hiện một manh mối, phát hiện cô ấy mua chuộc một bác sĩ, mù vĩnh viễn gì đó, đều là bác sĩ làm chứng nhận giả cho cô.”

Tập Vị Nam có chút hứng thú, “Cô ta còn có loại bản lĩnh này, có thể mua chuộc bác sĩ?đại thiếu gia Hạ

gia không có hồ đồ như vậy chứ."

Hạ Dã Nhuận?

Bị một cô gái lừa rồi?

Anh có phải nên vui mừng, bởi vì Hạ Dã Nhuận nhu nhược do dự, bị một cô gái vướng víu, Diệp Bạc Hâm mới dứt khoát phủi sạch quan hệ với anh ta, anh mới có cơ hội ở cùng cô?

Người kia có chút yên lặng, "Xin lỗi, Tập tiên sinh, cái này chúng tôi không tra ra được…"

Tập Vị Nam không làm khó bọn họ, chỉ là trầm mặc một lúc, gạt bỏ tàn thuốc.

Anh ẩn nhẫn nhíu mày, nghĩ tới thời gian này có chút nhiều rồi.

"Cô ta còn có hành động gì không?"

"Hai hôm nay không có, chỉ là sáng sớm hôm nay, có mấy người đi loanh quanh ở gần đây, luôn hướng về phía xung quanh Diệp Thị, lúc nãy thấy phu nhân từ trên xe ngài bước xuống, bọn họ bước tới một góc gọi điện thoại, quả nhiên là chĩa mũi về phu nhân."Một người nói, lại nhìn về phía đường đối diện.

Đúng lúc nhìn thấy vài người đang tụ tập, đang nhìn về phía bên này.

Nhìn thân hình và thần thái bọn họ, không giống có kinh nghiệm bảo vệ, ngược lại giống đám ô hợp nhận tiền làm việc.

Sắc mặt Tập Vị Nam lạnh lùng, trong ánh mắt xẹt qua sát ý lạnh lẽo.

Thật là tà tâm không chết, người nào có thể động, người nào không thể động cũng phân biệt không rõ, loại người không có não này nếu không có anh thu thập, tương lai cũng sẽ bị người khác thu thập.

"Tập tiên sinh, vậy những người kia?"

"Điều tra xem trường hợp của bọn họ, nghĩ cách xoá bỏ suy nghĩ của bọn họ, vĩnh viễn không để bọn họ xuất hiện ở Kinh Thành."

Đồng tử Tập Vị Nam đen sâu, nhìn không ra cảm xúc gì, có thể để anh nói ra lời như thế này, có thể thấy mấy người kia chọc giận anh rồi.

“Còn về Lâm Tinh Âm…” Tập Vị Nam mặt không biểu cảm.

“Tiên sinh, có cần vạch trần cô ấy?Để Hạ thiếu gia nhìn rõ bộ mặt thật của cô ấy?”Lâm Tinh Âm tính toán thiệt hơn chẳng qua là vì giữ một người đàn ông, nếu như người đàn ông kia biết bản thân đã bị lừa rồi, còn đem người yêu của mình đẩy ra xa, có thể nghĩ ra, đến lúc đó Hạ Dã Nhuận sẽ có bao nhiêu chán ghét cô?

Không cần bọn họ ra tay, Hạ Dã Nhuận cũng sẽ không bỏ qua cô ta.

Tập Vị Nam lúc đầu cũng có suy nghĩ này, bây giờ lại có suy tính của bản thân.

Có người vướng víu Hạ Dã Nhuận, có gì không tốt?

Anh không cần đào một hố, sau đó bản thân nhảy vào.

“Không cần đâu, hai người xem chặt cô ta, nhân cơ hội tiết lộ manh mối, để cô ta bớt phóng túng lại, giở thủ đoạn giữ một người đàn ông thì được, nhưng có một số người không nên động vào, đừng động não làm bậy, nếu không vì sao chết cũng không biết!”

…

Tập Vị Nam ngồi trên xe gần nửa tiếng, liếc mắt nhìn điện thoại, lái xe rời đi.

Hai mươi phút sau, anh đến dưới tập đoàn Tô Thị.

“Tô tổng, tôi tới rồi.” anh vươn cánh tay dài nắm lấy bệ cửa sổ, trong tay cầm điện thoại đặt bên tai.

Chính là lúc nãy, Tô Uyển hẹn gặp anh.

Tô Uyển không chấp nhận anh, anh không dám giống như đối với Tô Cảnh Sâm, vừa tới liền gọi là Cậu.

Tô Uyển nhìn giống như mặc kệ Diệp Bạc Hâm, thực tế mỗi một hành động của Diệp Bạc Hâm, trong lòng Tô Uyển đều có tính toán.

Mấy hôm nay trạng thái tinh thần Diệp Bạc Hâm không tốt, cô biết có liên quan đến Tập Vị Nam, chỉ là không nghĩ tới, con gái này của cô vậy mà kiên trì không được mấy ngày, đột nhiên thoả hiệp rồi.

Nghĩ tới Tô Uyển cô năm đó, đem hôn nhân của bản thân buộc lên một người đàn ông nhu nhược, anh không chỉ lệch đường, mà còn náo đến nổi tiếng.

Bây giờ, cô làm sao lại để con gái của bản thân bước lên vết đổ của mình?

"Được, gặp ở tiệm cà phê ở dưới."

Tô Uyển hoãn lại cuộc họp buổi sáng, đặc biệt dành thời gian gặp Tập Vị Nam.

Lúc cô bước tới ngoài tiệm cà phê, từ trong cửa sổ kính nhìn thấy Tập Vị Nam mặc một thân màu trắng áo sơ mi và quần âu, hai tay áo được xắn lên cánh tay, ánh mắt anh nhìn phía trước, trên người lộ ra khí chất trầm tĩnh.

Ở trong tiệm cà phê, không ít tinh hoa thương giới, trên khí chất lại cách xa anh.

Anh ngồi trong một góc, nhưng vừa liếc mắt liền có thể thu hút ánh mắt của người khác.

Tô Uyển âm thầm khen ngợi, đây là một nhân tài, Hạ Dã Nhuận hoàn toàn không thể so sánh được với cậu.

Cô từng gặp vô số thanh niên có tài có mạo trong xã hội thượng lưu, nhưng không có người nào khiến cô có loại cảm giác mãnh liệt như vậy.

Ở trước mặt một tiểu bối, Tô Uyển cô vậy mà bị nghiền ép xuống.

Xứng đáng là người Tập gia, quả nhiên không giống bình thường.

Tập Vị Nam như có luồng cảm ứng, bình tĩnh như nước nhìn về hướng cô.

Anh hướng về phía Tô Uyển lịch sự gật đầu, không khiêm tốn không cao ngạo, cũng không vì Tô Uyển là trưởng bối mà có ý nghĩ nịnh bợ.

Tô Uyển nhìn trộm bị người ta chụp túi, có khoảnh khắc lúng túng.

Cô thu lại tâm tình bước vào trong.

"Tô tổng." Tập Vị Nam đứng lên, tự mình kéo ghế thay cô.

Tô Uyển nhàn nhạt gật đầu với anh, sau khi ngồi xuống, bắt đầu xem xét kỹ lưỡng người thanh niên trước mặt.

Tập Vị Nam đẩy menu tới trước mặt Tô Uyển, đường nét rõ ràng trên khuôn mặt càng trở nên khó đoán

hơn, anh nửa khép mắt mím môi không nói một lời, để mặc cho Tô Uyển đánh giá.

Tô Uyển gọi một ly cà phê Lam Sơn, sau khi đợi phục vụ bưng ra, cô nhấp một ngụm, từ từ đặt xuống bàn.

"Nghe nói, cậu là người Tập gia?"

Anh họ Tập, tự nhiên là người Tập gia nhưng người Tập gia trong miệng Tô Uyển, hai người đều hiểu không cần nói thành lời.

Tô Cảnh Sâm có thể điều tra ra, Tô Uyển lại là thái độ này với anh, có lẽ là Tô Cảnh Sâm đã tiết lộ chuyện cũ của anh rồi.

"Vâng, Tập Thừa Hoắc là ông nội tôi." Tập Vị Nam không che giấu, tự nhiên thừa nhận.

Đôi mắt kia, thâm sâu như biển cả.

Tô Uyển cũng không ngờ tới anh có thể trực tiếp như vậy, nhất thời nghẹn họng, tất cả các lời nói trong nháy mắt đều biến mất rồi.

"Nghe nói, cậu ở trong quân đội tiền đồ vô lượng, tương lai sẽ kế thừa ông nội cậu?"

"Ông nội tôi là ông nội tôi, tôi là tôi, thành tựu và nhân mạch của ông ấy không liên quan với tôi."Tập Vị Nam bác bỏ hùng biện, tấy cả các thành tựu hôm nay của anh đều lấy mạng giành được, bị Tô Uyển nói như vậy, anh cũng không tức giận ngược lại mỉm cười ôn hoà.

Tô Uyển cũng là khen ngợi cậu điểm này.

"Vậy cậu nói cho tôi biết, cậu nhìn trúng con gái tôi ở điểm nào rồi?Ngưỡng cửa của Tập gia cậu, cậu không phải không biết rõ, trị thương quân giới, chỗ nào không có dấu chân gia tộc cậu?Gia tộc cậu hiển hách như vậy, con gái tôi cũng thật là trèo cao không tới."trong ngữ khí của Tô Uyển có một chút trào phúng.

Ánh mắt Tập Vị Nam như thường… bình tĩnh lạnh nhạt.

"Tập gia là Tập gia, tôi thân là một người đàn ông, sẽ không để cô gái của mình chiun thiệt thòi.Còn về tôi nhìn trúng con gái của bà cái gì, bà còn không hiểu con gái mình sao?Cô ấy tốt hay không, không phải tôi nói là được, mà là…" Tập Vị Nam chỉ chỉ vị trí trái tim của mình, "Cô ấy bước vào trái tim của tôi, trong tim tôi có cô ấy, chính là đơn giản như vậy."

Ngữ điệu của Tập Vị Nam ung dung tự nhiên, ở trước mặt trưởng bối biểu đạt tâm ý, anh không cảm thấy có gì không làm khó tình, muốn đem con gái nhà người ta đi, phải luôn thể hiện thành ý của mình.

Tô Uyển đột nhiên cười lạnh, "Người trẻ các người có tình cảm mãnh liệt, lúc thích một người có thể thật lòng thật dạ, tôi thân là một người từng trải, rất hiểu rõ loại cảm nhận này.Nhưng mà… đừng đem lời nói nói đến quá tự mãn như vậy, cậu đối với sự mới mẻ của nó giữ được bao lâu? Bây giờ cậu có thể bảo vệ nó, nhưng mà có một ngày cậu chán ghét rồi, vậy nó ở trong Tập gia phải đối đãi như thế nào?"

…

Trước khi tan làm buổi trưa, Diệp Bạc Hâm đem công việc trong tay làm xong, cô thu dọn mặt bàn một chút, lúc này điện thoại vang lên.

Diệp Bạc Hâm cầm điện thoại tới phòng trà, sau khi đặt cái cốc xuống, lúc này mới nghe điện thoại.

"Tan ca chưa?" Giọng của Tập Vị Nam dịu dàng, Diệp Bạc Hâm nghe thấy trái tim ấm áp, đột nhiên cười lên.

"Còn mười phút nữa, anh tới rồi sao?"

Buổi sáng anh nói buổi trưa cùng ăn cơm, Diệp Bạc Hâm vốn dĩ không muốn anh chạy đi chạy lại, khỏi phải phiền phức, nhưng mà việc mà người này muốn làm, cô nói gì cũng vô dụng.

"Ừm, vừa đến."

"Vậy đợi em một lát."

"Được, muốn ăn gì?"

Diệp Bạc Hâm không thường ăn bên ngoài, đối với thức ăn không có nghiên cứu.

Tập Vị Nam phần lớn ở trong quân đội, cũng đừng mong anh đưa ra chủ ý gì.

"Lát nữa đi ra ngoài tìm xem nhìn thấy quán nào tốt thì ăn quán đó là được."

Diệp Bạc Hâm từ phòng trà quay lại, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Tô Hoà biết cô có hẹn, nghĩ tới chồng ảnh lúc trước, muốn nói lại thôi.

"Bạc Hâm, cô nghĩ kỹ chưa?" Tô Hoà đứng khom lại.

"Cái gì?" Diệp Bạc Hâm mắt cũng không nâng lên, vẫn như cũ ngồi trên ghế.

Tô Hoà cắn môi, do dự nói: "Đàn ông vụng trộm, có lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai, cô dễ dàng tha thứ như vậy, vậy cô sau này không phải sẽ bị chịu thiệt sao?"

Chuyện cô đè xuống đáy lòng bị Tô Hoà khơi lên nói, trái tim một trận đau nhói.

"Tô Hoà, cô không hiểu từ đầu tới cuối của sự việc…"Diệp Bạc Hâm thu lại cảm xúc, nắm chặt túi trong tay, rời khỏi văn phòng trong sự bối rối của Tô Hoà.

191. Chương 191

Diệp Bạc Hâm đáp thang máy xuống, lòng hơi bồn chồn, rốt cuộc… cô lại suy nghĩ vì cuộc điện thoại của Tô Hòa.

Trong thang máy còn hai người nữa, trông thẻ công tác của cả hai thì họ không thuộc công ty này.

Cả hai đang thảo luận về tin tức tài chính trong tuần, cô không có hứng nghe, bèn lơ đễnh nghịch ngón tay.

Một trong số họ liền chuyển chủ đề, thì thào nói về vụ án ở cô nhi viện. Anh ta kể mình có người thân làm trong toà án, hiện tại vụ án đã bị gác lại, e là dây sân sau rất là lớn.

"Thế là ai?" một người tỏ ra hào hứng.

Người nghe định khoe tin tức mà mình nghe ngóng được, để chứng tỏ hậu thuẫn của mình cũng đủ to, đến tin lắt léo như này mình còn moi được, nhưng sau đó sực nhận ra còn có người thứ ba ở trong thang máy, bèn nén lại.

"Lát nữa kể." Ánh mắt anh ta liếc nhìn Diệp Bạc Hâm đứng đằng sau.

Chủ đề chính trị nhạy cảm, chả ái dám nói huyên thuyên.

Người kia hiểu ý, cũng liếc Diệp Bạc Hâm mấy cái.

Toàn bộ quá trình, Diệp Bạc Hâm chỉ mang vẻ mặt vô cảm. Đợi thang máy xuống đến tầng hầm, hai người kia bước ra ngoài, Diệp Bạc Hâm mới sực tỉnh, cô quên béng mất không ấn tầng một, rốt cuộc lại xuống tận tầng hầm gửi xe.

Diệp Bạc Hâm bước ra khỏi thang máy, nhớ lại cuộc nói chuyện giữa hai người vừa rồi.

Vụ án ở cô nhi viện, chẳng phải liên quan đến Thẩm Tư Á đó ư?

Cô biết Thẩm Tư Á vẫn đang ở chỗ của Giang Diệc Đình, nhưng chỗ của Giang Diệc Đình ở đâu thì cô lại không hề biết.

Mấy ngày qua, cô đều liên lạc với Thẩm Tư Á, nhưng có cảm giác cô ấy u uất nhiều tâm sự, song không hỏi được đầu đuôi. Cô cũng không miễn cưỡng, bụng bảo dạ có lẽ liên quan đến Giang Diệc Đình.

Vốn dĩ Thẩm Tư Á không nên dây dưa với Giang Diệc Đình, nhưng với vụ này cô lại lực bất tòng tâm, chỉ Giang Diệc Đình mới giúp được Thẩm Tư Á.

"Tư Á, tớ nghe nói vụ án có nội tình, bên cậu bây giờ như thế nào rồi?" Diệp Bạc Hâm gọi vào số của Thẩm Tư Á. Dưới tầng hầm gửi xe yên ắng không tiếng động, chỉ có một chiếc xe đánh ra ngoài, còn lại là tiếng Diệp Bạc Hâm văng vẳng.

"Không có gì, cậu không cần lo, qua cơn phong ba bão táp là tớ về." Thẩm Tư Á đứng trên cầu thang tầng lửng, lưng tựa vào lan can, mắt ngước trông lên trần nhà trắng tinh.

"Có chuyện gì thì nói với tớ, đừng việc gì cũng chịu một mình."

"Biết rồi, nói nhiều."

Diệp Bạc Hâm nhíu mày, toan nói lại, thì bỗng một tiếng hét vang vọng trong bãi đỗ xe thênh thang: "Á, chùng mày làm gì, buông tao ra, chúng mày đang bắt cóc, là phạm pháp đấy, coi chừng tao báo cảnh sát."

"Bốp!" Một tiếng bạt tai rõ kêu, vang lên đanh quánh.

Người phụ nữ ôm mặt, nổi điên bổ nhào lên, đấm đá túi bụi vào mấy gã cao to, miệng rú rít: "Lũ chó chết chúng mày, chúng mày dám đánh bà, huhuhu… mặt của tao, mặt tao mà bị làm sao, chúng mày có đền được không?"

Một người đàn ông cáu tiết túm lấy cổ tay bà ta, miệng chửi rủa, chắc chưa bao giờ gặp một quý phu nhân nào lại chua ngoa đến thế.

"Câm ngay, hét nữa là tao xiên mày." Người đàn ông bặm trợn đe nẹt. Người phụ nữ nín thinh, không dám chửi nữa, nước mắt lưng tròng, tức quá đâm luống cuống.

Diệp Bạc Hâm vốn không định can thiệp chuyện đâu đâu, nhưng giọng nói của người phụ nữ quả thực quá

quen thuộc. Cô nhất thời tò mò, liền đi về phía góc rẽ, có bóng người lấp ló.

Cô đứng đằng sau cột trụ xi măng rộng tầm nửa mét, quắc mắt nhìn người phụ nữ bị những kẻ khác khống chế.

Bà ta thôi không vùng vẫy. Đám cho vay nặng lãi này, chuyện gì cũng có thể làm. Nếu không phải nhờ địa vị của bà, và chồng bà ta có tiền, thì e là đã mất mạng với chúng rồi.

"Bà chả nói con gái bà có tiền, dẫn bọn này đến lấy tiền đấy thôi? Con gái bà đâu? Hả, đùa bọn tao à?" một gã xăm hình trên bắp tay cầm con dao găm sáng lóa, cà lên gương mặt người phụ nữ.

Người phụ nữ sợ rách mặt, hét lên thất kinh: "Á, mày bỏ con dao ra."

Bà ta vận một bộ váy liền màu đen, kiểu dáng mới nhất của Chanel. Trong lúc giằng co, tóc tai trên đầu xổ tung, lòa xòa hai bên má, lớp trang điểm hơi nhòe. Dù tuổi quá quá ngũ tuần, nhưng vẫn nguyên vẻ thướt tha, mắt ngân ngấn lệ, mang một kiểu đẹp dễ nao lòng.

"Tao… con gái tao làm ở đây, nhưng hôm nay nó không đến, chúng mày vừa nãy cũng nghe rồi đấy thôi? Tao là vợ của Chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Diệp thị. Đây là công ty Diệp thị, tao không thèm quỵt. Chúng mày việc gì phải ép ghê thế, muốn ép tao đến nước chết hả?"

Gã đàn ông trừng mắt: "Thế thì gọi chồng bà ra đây, đường đường là Diệp thị mà có mấy trăm vạn cũng không trả được à?"

Để Diệp Viễn Đông biết bà đi Macau đánh bạc thua cháy túi, giờ lại còn vay nặng lãi mấy trăm vạn, thì lão ta không lột da, hất bà ra khỏi cửa mới là lạ. Bà nào dám để Diệp Viễn Đông biết chuyện này.

"Mày… chúng mày đừng để chồng tao biết, cho tao khất thêm mấy ngày, tao nhất định sẽ lấy tiền trả, thật… tao…" Như sợ chúng không tin, Hạ Băng liền thành khẩn ra mặt, giơ tay thề: "Con rể tương lai của tao là tam thiếu gia nhà họ Lạc. Chúng mày biết Lạc gia không? Chính là nhà họ Lạc khét tiếng trong giới giải trí truyền thông đấy. Nó nhất định sẽ trả nợ giúp tao. Đừng nói mấy trăm vạn cỏn con, mấy ngàn vạn với nó cũng chỉ là muỗi."

"Đại ca…" Kẻ đứng bên cạnh thoáng đắn đo. Dù sao thì nhà họ Lạc cũng không dễ mích lòng. Nếu mụ ta nói thật, thì chúng phải tính toán kỹ càng.

Gã đàn ông có hình xăm hình như cũng đang phân vân. Gã nhìn Hạ Băng, lại cân nhắc độ đáng tin trong lời bà ta.

Tranh thủ thời cơ, Hạ Băng liền tha thiết nhìn gã: "Tao nói thật, không tin chúng mày xem điện thoại của tao. Trong đấy có ảnh chụp áo cưới của con gái tao với Lạc tam thiếu gia…"

Người đàn ông giật lấy chiếc túi trong tay Hạ Băng, quẳng cho đứa đứng bên kia, đưa mắt ra hiệu.

Kẻ kia lục túi, lấy điện thoại của Hạ Băng ra.

"Mở khóa." Hắn chìa điện thoại ra trước mặt Hạ Băng.

Gã đàn ông nắm cổ tay Hạ Băng nhận được lệnh, liền buông bà ta ra. Ngón tay Hạ Băng run rẩy mở khoá, tìm ảnh: "Mày xem…"

Tam thiếu gia nhà họ Lạc thường xuyên xuất hiện trên những mẩu tin nam nữ, chúng chỉ cần lên baidu tìm kiếm Lạc tam thiếu gia, là ảnh sẽ ra một loạt, mà gương mặt của Lạc Thời lại rõ nét dễ nhận. Đối chiếu với hình chụp áo cưới trong điện thoại của Hạ Băng, thoạt nhìn đã biết ngay là cùng một người.

"Nể mặt Lạc tam thiếu gia, cho mụ khất thêm mấy ngày. Mấy ngày sau, nếu còn dám trầy bửa, đừng trách anh em chúng tao." Người đàn ông quẳng điện thoại trả lại cho Hạ Băng, hầm hè dọa nạt, lưỡi dao vỗ lên mặt bà ta mấy cái.

Đợi lũ kia bỏ đi xa, Hạ Băng liền bủn rủn, cả người túa mồ hôi, ngã phịch xuống đất, nom rúm ró.

Bà ta ôm mặt ri rỉ khóc.

Nghe tiếng bước chân, bà ta liền giật mình, tưởng lũ kia đổi ý. Bà cuống cuồng đứng bật dậy, quay mình toan bỏ chạy.

"Mẹ kế, mẹ chạy làm gì thế? Con có đáng sợ thế đâu?" Diệp Bạc Hâm cười khảy, khinh bỉ nhìn Hạ Băng loạng choạng bỏ chạy, cánh tay rướn ra, túm lấy cổ tay bà ta dễ như bỡn.

Hạ Băng sững sờ, quay phắt đầu lại, trợn tròn đôi mắt kinh ngạc.

"Diệp Bạc Hâm!" Hạ Băng nghiến răng nghiến lợi, có thể thấy được căm phẫn chừng nào: "Sao lại là mày, sao mày lại ở đây?"

Chẳng nhẽ chuyện vừa rồi, nó đã thấy cả?

Hạ Băng nhất thời hoảng loạn, con ranh con này nếu biết được mọi chuyện, nó nhất định sẽ mách lẻo với Diệp Viễn Đông. Lúc ấy thì bà chết thảm.

"Chẹp, mẹ làm gì mà như gặp phải ma thế kia, sao, có tật giật mình à?" Diệp Bạc Hâm nhoẻn cười, rồi đanh sắc mặt, tiến lại gần Hạ Băng.

Gương mặt bà ta vẫn ròng ròng nước mắt, trông lôi thôi nhếch nhác, thảm hại.

"Mày nghe thấy gì rồi?"

"Điều mẹ không mong con nghe thấy, con đều nghe thấy hết rồi." Diệp Bạc Hâm buông tay bà ta ra, dằn từng chữ: "Từ đầu chí cuối, vay nặng lãi, đánh bạc ở Macau."

Vụ đánh bạc ở Macau chỉ do cô đoán vậy, không ngờ Hạ Băng lại biến sắc mặt. Ha! Quả nhiên trúng phóc. Cô biết ngay là Hạ Băng cứ tiếp tục bài bạc, sớm muộn cũng có chuyện. Tiếc là trước kia cô từng cảnh cáo, có người lại tưởng cô đang chế giễu, nhất quyết không nghe. Bây giờ Diệp thị đang khan vốn quay vòng, Hạ Băng còn gây rối thêm. Chó cắn áo rách, lúc này nếu để Diệp Viễn Đông biết được chuyện ngu suẩn của Hạ Băng, e sẽ chẳng còn nể nang tình nghĩa vợ chồng mà đuổi cổ người đàn bà dần độn này.

Hạ Băng run lên bần bật: "Diệp Bạc Hâm, mày đừng có mà nói linh tinh!"

"Linh tinh hay không, trong lòng mẹ tự biết rõ. Tôi thèm vào mà bận tâm. Nhưng thương mẹ dốt nát, tôi nhắc nhở thế này." Diệp Bạc Hâm vén tóc con ra sau mang tai, để lộ thùy tai đầy đặn, cười khinh miệt: "Cổ phiếu của Diệp thị đang trượt giá, lại khan vốn quay vòng, nội bộ đã tan tác chia bè sẻ cánh, bà chị gái của tôi sắp bị hắt cẳng khỏi chức vị Tổng giám đốc rồi. Lúc ấy mẹ hết chỗ nhờ cậy. Còn Diệp Viễn Đông, ông ta đang bận gom vốn, nếu để ông ta biết vụ bê bối này, e là sau này sẽ khó sống lắm đấy."

Hạ Băng không đọc tin tức tài chính, từ lúc lấy Diệp Viễn Đông là an tâm với bổn phận của quý phu nhân. Đầu óc kinh doanh đã thoái hóa, bà ta không ngờ Diệp thị lại lâm vào đường cùng này, bà ta cứ ngỡ làm dâu nhà giầu là có thể đủng đỉnh vô tư.

Sắc mặt Hạ Băng trắng nhợt, môi run lên lập bập, như vẻ không dám tin: "Mày… mày lừa tao, không thể…"

Chứng kiến cảnh bà ta hoảng loạn tột độ, Diệp Bạc Hâm phì cười: "Bà cứ tiếp tục giấc mơ quý phu nhân quyền quý của mình đi, có người mẹ như bà, tôi thấy thật đáng thương cho bà chị mình…"

"Bà lấy chị ta ra làm bia đỡ đạn, nhưng chắc chưa biết rằng, vì công ty, Diệp Viễn Đông thậm chí đã ép chị ta đi tìm Lạc Thời. Mà Lạc Thời là ai? Bà tưởng anh ta sẽ là rể hiền đấy à? Danh tiếng của anh ta nát bươm như thế, nhẽ nào bà không biết, bây giờ còn đòi đi tìm Lạc Thời xin tiền. Mẹ ạ, mẹ làm như thế này, chẳng cũng y chang Diệp Viễn Đông, bán con gái cầu vinh? Bà và Diệp Viễn Đông đều tự tay đẩy cốt nhục ruột thịt của mình vào chỗ khó, tội nghiệp bà chị!"

Trong mắt Hạ Băng, có thể bắt mối được với nhà họ Lạc, đấy là phúc của Diệp Thanh Vũ, nhưng từ xưa đến nay bà chưa từng nghĩ xem Diệp Thanh Vũ có tình nguyện hay không. So với thân phận và địa vị, thì cảm nghĩ của Diệp Thanh Vũ vốn không quan trọng.

Diệp Bạc Hâm nói những lời này, Hạ Băng cũng chả cảm thấy tủi hổ. Trái lại bà ta cho rằng Diệp Bạc Hâm kém cỏi, hành xử theo cảm tính.

Diệp Bạc Hâm thấy sắc mặt bà ta câng câng, biết người đàn bà này không thèm nghe mình.

Cô lắc đầu phì cười, buồn cho Diệp Thanh Vũ.

"Diệp Bạc Hâm, mày đứng lại!" Hạ Băng hét lên với bóng lưng của Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm dừng bước chân, khoanh tay, liếc xéo Hạ Băng.

Hạ Băng cắn răng, như vẻ rất phân vân, hồi lâu mới xuống nước: "Chuyện mẹ đi Macau đánh bạc và vay nặng lãi, mày đừng nói với bố mày nhé? Chỉ cần mày đồng ý, sau này thấy mày, mẹ sẽ vòng đường khác mà đi. Tuyệt đối không làm gai mắt mày, thấy thế nào?"

Đấy là sự nhượng bộ lớn nhất của bà ta, bà ta biết Diệp Bạc Hâm ghét mình.

Quả nhiên là sự hy sinh lớn lao.

Diệp Bạc Hâm cười khảy: "Mong mẹ nói được làm được."

Coi như là đồng ý, Hạ Băng thở phào nhẹ nhõm.

Có người níu chân Diệp Viễn Đông, còn gì khiến cô vui bằng? So với việc Hạ Băng bị đuổi cổ khỏi nhà, cô càng mong mỏi được thấy vẻ mặt tái xanh của Diệp Viễn Đông vào cái ngày biết được chân tướng sự việc, lúc đó mới vui làm sao.

...

Tập Vị Nam chờ dưới nhà gần hai mươi phút. Anh ngồi trên ghế lái, một tay gác lên vô-lăng, mặt đăm chiêu sắc lạnh, nhưng lại không hề có vẻ sốt ruột.

Anh đỗ xe ven đường, chăm chăm nhìn ra cửa chính của tòa nhà, nhưng không nghĩ Diệp Bạc Hâm sẽ bước ra từ hầm gửi xe.

Diệp Bạc Hâm bước đến bên xe, cửa sổ khép kín, tối thui không thấy được bên trong xe. Cô đưa tay gõ lên cửa sổ.

Cửa kính xe dần hạ xuống, ánh mắt anh như có vẻ ngạc nhiên: "Em đi từ đâu ra thế?"

Thoạt nghe đã biết anh đang nhăm nhăm trông cửa chính của tòa nhà, nên mới không nhận ra cô đã bước ra đến bên xe.

Diệp Bạc Hâm thấy ấm lòng, mới hơi nén lại sự kháng cự từ tận thâm tâm, vòng qua đầu xe qua bên ghế phụ, mở cửa bước vào.

"Từ hầm để xe."

Tập Vị Nam nhoài người giúp cô cài dây an toàn. Cô hơi nghiêng đầu, là có thể thấy được đường nét khôi ngô sắc cạnh của anh.

Nhớ đến cảnh sáng sớm nay, má cô bất giác ửng hồng ngượng ngùng. Sợ bị anh thấy, cô liền quay đầu đi, hạ cửa kính xuống, trông ra bên ngoài.

Hạ Băng từ hầm để xe đi ra, đứng bên hông tòa nhà, nheo mắt nhìn về phía này.

Diệp Bạc Hâm khiêu khích nhếch miệng nhìn bà ta.

Tập Vị Nam ngước lên, thấy trên gương mặt cô có vẻ tươi cười. Anh liền đưa tay nắm lấy bàn tay đang đặt trên đùi.

Diệp Bạc Hâm thu lại tầm mắt, chằm chằm nhìn mười ngón tay đan vào nhau, thoáng ngỡ ngàng.

"Đi đâu nào?" Tập Vị Nam không thông thuộc chỗ này, rất tự nhiên nắn lòng bàn tay cô một lúc. Sắc mặt thản nhiên buông ra, hai tay đặt trên vô-lăng, nổ máy xe.

Trên ngón tay vẫn vương hơi ấm, Diệp Bạc Hâm quay đầu nhìn một bên mặt sắc nét của anh, tay phải áp lên tay trái.

Cô chấn chỉnh lại tinh thần: "Đi đến ngã tư phía trước, thì rẽ trái, vòng lại, trước mặt có một con phố buôn bán, có rất nhiều nhà hàng. Qua bên đó xem…"

Tập Vị Nam nhẹ nhàng gật đầu.

192. Chương 192

Xe dừng dưới tầng hầm một tòa nhà thương mại, Tập Vị Nam đỗ xe xong, hai người liền dắt tay nhau rời bãi gửi xe.

Thủ đô độ cuối tháng Tám, tiết trời vẫn oi bức, nắng choi chang nhức mắt.

Ban đêm thì gió mát sảng khoái, ban ngày vẫn nóng hầm hầm như lò hấp.

Diệp Bạc Hâm mới đi bộ có mấy phút mà mặt đã rướm mồ hôi, làn da trắng ửng đỏ.

Tập Vị Nam thấy vậy, thương không sao đừng được.

Anh dừng lại, tay trái nắm tay phải của cô, tay kia đưa lên lau mồ hôi cho cô.

Anh có vóc dáng cao ráo đĩnh đạc, quanh năm quen mặc quân trang, bản thân đã có khí khái mạnh mẽ quyết liệt, đứng trên đường lại càng thu hút ánh mắt người nhìn.

Cặp tình nhân lướt qua trên đường liền xôn xao, cô gái trách chàng trai vô tâm, thấy bạn trai người ta vừa đẹp trai lại vừa thương bạn gái, không giống như bạn trai mình, cứ đơ ra như khúc gỗ.

Diệp Bạc Hâm hơi thẹn, người ta vẫn bảo quân nhân thường chú ý đến hình tượng, thế mà người này ấy à, hình như chả hề sợ mang lại hình ảnh không tốt.

"Đi thôi." Diệp Bạc Hâm nhúc nhích ngón tay, cô phát hiện ra mỗi lúc một nhiều người nhìn về phía bọn họ. Cô không quen với việc trở thành tiêu điểm.

Tập Vị Nam khẽ cười, cả hai bước vào hàng hiên có mái tránh nắng.

Sau cùng chọn một nhà hàng món đồng quê, quang cảnh nhã nhặn. Tuy không có vách ngăn phòng nhưng được cái khách khứa dùng bữa đều lịch sự, tiếng nói chuyện vừa vặn nhỏ, cũng yên tĩnh.

Diệp Bạc Hâm nhìn thực đơn, giá mỗi món đều có ba chữ số, dân công sở bình thường không dám ghé thường xuyên, chẳng trách lại yên tĩnh thế.

Gần đây hơi nóng trong người, cổ họng khô rát, cô không dám ăn món quá cay nóng, bèn gọi mấy món thanh đạm.

Người phục vụ đứng bên, mắt nhìn Tập Vị Nam chằm chằm, hơi tỏ ra thẹn thùng rụt rè. Cô bé con hai mươi mấy tuổi đầu, thấy những anh chàng đẹp trai, khó mà cưỡng được sự hấp dẫn của giới tính.

"Anh ơi, nhà hàng chúng em có món cháo cá diếc nấu cẩu kỷ tử là nổi tiếng, có tác dụng thanh nhiệt giải độc, nhuận phế hạ hỏa, còn tốt cho dạ dày nữa..." Thấy Tập Vị Nam gấp thực đơn lại, không có vẻ muốn chọn món, người phục vụ liền chỉ vào mặt bìa nói.

"Không cần đâu." Tập Vị Nam cất giọng ôn tồn, vẻ xa cách.

Anh nhớ, cô không thích ăn cháo.

Nụ cười của cô phục vụ cứng đờ trên mặt.

Diệp Bạc Hâm ngước mi, nhìn phục vụ một thoáng, cười nhẹ nhàng: "Vậy thêm một phần đó."

Tập Vị Nam ngạc nhiên nhìn cô, Diệp Bạc Hâm giải thích: "Thì trước đó chả phải anh bị thương ở cánh tay mà? Cá diếc bổ lắm đấy."

Dáng ăn của Tập Vị Nam rất nhã nhặn, không giống như người trong quân đội.

Tay áo xắn lên khuỷu, chiếc đồng hồ sang trọng trên cổ tay hơi lấp loáng.

Chốc chốc anh lại gắp thức ăn cho Diệp Bạc Hâm, bất kể với cương vị làm chồng hay làm người yêu, không còn nghi ngờ gì nữa, Tập Vị Nam luôn là đối tượng chu đáo dịu dàng nhất.

Một tay Diệp Bạc Hâm chống cằm, hơi đăm chiêu nhìn người đàn ông ngồi ngay ngắn trước mặt, lưng ưỡn thẳng. Thoạt trông khí chất đã thấy rõ rệt hơn hẳn đẳng cấp của dân công sở thông thường.

"Sao thế?" Tập Vị Nam thấy cô dừng lại, tưởng đồ ăn không hợp khẩu vị cô, liền bất giác nhíu mày.

Chưa đợi anh phản ứng, Diệp Bạc Hâm đã dấn người lên, đôi mắt xinh đẹp hấp háy cười, hàng lông mày cong cong, nom dịu dàng mềm mại.

"Này, Tập Vị Nam, trước đây mình từng hẹn hò chưa?"

Người như anh, bề ngoài nghiêm túc chính trực, lại xa cách lạnh lùng, ai ngờ được một người khô khan như thế, mà lúc riêng tư với nhau cũng biết săn sóc người khác. Thi thoảng lại mềm mỏng thấy rõ, khiến cô khó mà cưỡng được sự mê đắm.

Tập Vị Nam buông đũa, rút giấy lau khóe miệng, buồn cười nhìn cô.

"Em muốn biết à?"

Cô chủ động nhắc lại chuyện xưa, xem ra đúng thật đã bỏ được khúc mắc trong lòng rồi.

Nhớ đến trước kia, vì nghĩ rằng cô không thể chấp nhận, nên anh luôn giấu giếm, nói dối triền miên, làm cô thất vọng tột cùng, lòng chợt trĩu xuống. May mà người con gái anh yêu cũng độ lượng, hiểu biết. Năm năm qua đi, cô đã chín chắn hơn nhiều.

Diệp Bạc Hâm chớp mắt, hai mắt ánh lên tươi cười.

"Ừm, anh nói đi. Chúng mình quen biết thế nào, rồi làm sao lại đến với nhau?

Tống Nhất nói, do cô theo đuổi anh.

Thoạt đầu gặp anh, toàn thân anh tản mác sự lạnh lùng không cho phép người lạ tiếp cận, vừa thần bí lại vừa xa cách. Không biết trước kia tại sao cô lại dám bạo gan theo đuổi một người đàn ông dữ dội như anh.

Tập Vị Nam nâng cốc nước, nhấp một hơi, nửa cười nửa không nhìn cô.

Như thể đang hoài niệm, đáy mắt thấp thoáng vẻ buồn buồn.

Cảm thán thời gian quá vội vàng, đã bắt mất cô gái dũng cảm năm nào, nhưng cũng cảm ơn thời gian đã rèn giũa cô trở thành người phụ nữ nền nã chín chắn như ngày hôm nay.

Thoạt đầu, anh cũng không có ấn tượng gì. Lúc ấy là năm thứ hai anh đóng quân ở đội C thành phố B. Đội C tổ chức một chương trình đào tạo, tuyển chọn các sinh viên ưu tú từ các trường quân sự trên cả nước tham gia huấn luyện. Mục đích là để đào tạo lớp sĩ quan tướng lĩnh trẻ trung ưu tú. Anh không phải người nghĩ ra hạng mục này, song anh cũng không phản đối.

Soái bộ gửi người tới Trung đoàn của anh, để đào tạo. Lúc các cô tới thì anh vừa hay có một kì huấn luyện khép kín ba tháng, liền bàn giao lại cho một Tiểu đoàn bên dưới.

Sau khi trở về, công việc bận rộn, anh cũng quên mất việc này, về sau phải nhờ Tiểu đoàn trưởng nhắc lại. Vẫn biết anh không nhiệt tình với những bộ môn đào tạo kiểu này, nhưng cũng phải xuống thị sát một lượt coi như có hình thức.

Hôm ấy trời mưa lâm thâm, mấy chục nữ học viên từ các trường quân sự trên cả nước được cử tới tham gia huấn luyện, tuổi cao nhất cũng tầm hai mươi. Nhưng gương mặt non choẹt, tỏ ra kiên cường. Nhưng trong mắt một người từng tốt nghiệp trường săn Venezuela như anh mà nói, những kẻ kia quá non nớt, yếu đuối. Lúc ấy, thấy các cô đứng hô hào trong mưa, gương mặt lẫn nước mắt hòa cùng nước mưa, người toàn bùn đất, lem nhem không rõ đường nét gương mặt.

Anh chắp tay đứng một bên, lạnh nhạt không biểu cảm, cũng không biểu lộ sự bất mãn trong lòng, mà chỉ cười thầm.

Tiểu đoàn trưởng đi cùng nơm nớp lo sợ, e dè quan sát sắc mặt anh, sợ anh không hài lòng, lại ăn mắng một trận. Trong quân đội, ai nấy đều biết tác phong nghiêm túc của anh, với công việc, anh luôn có thái độ nghiêm khắc.

"Báo cáo Thủ trưởng, anh thấy sao ạ?"

Theo anh đủ lâu, vị Tiểu đoàn trưởng cũng loáng thoáng hiểu được cảm xúc của vị cấp trên này thông qua ánh mắt. Mặt anh vô cảm, trong mắt không có vẻ hài lòng, môi mím chặt, hiển nhiên là đang bực mình.

Tập Vị Nam liếc nhìn anh ta, không nói không rằng, vẻ bất mãn trong ánh mắt càng lúc càng rõ rệt.

Sau đó lúc tập hợp, Tiểu đoàn trưởng mắng cho bọn họ một trận, tiện thể cũng chửi vị sĩ quan huấn luyện một mẻ như tát nước.

Trong quân đội có một luật bất thành văn, thường thì ăn mắng của cấp trên, lúc về sẽ trút giận lên đầu cấp dưới, cấp dưới lại về chửi bới kẻ thấp hơn. Cái vòng tuần hoàn dã man, bị mắng quen rồi, chả ai nặng nhẹ nữa.

Nhưng những nữ học viên tuổi không quá hai mươi này, trước nay chưa từng chịu qua nỗi khổ ấy. Ở trường chủ yếu là học kỹ thuật, rèn luyện thể lực hằng ngày chỉ quấy quá trên danh nghĩa, nhưng vào đến quân doanh thì chính xác là rèn bằng chết. Từ sớm đến tối, nửa đêm cũng phải tập trung khẩn cấp. Ba tháng qua đi, trong số mấy chục bạn nữ đã có người không chịu được, lần lượt bỏ khóa tập. Số còn lại đều cắn răng trụ lại, tưởng mình đã rất xuất sắc, hai hôm trước giáo viên vừa mới tuyên dương họ xong. Mới hai hôm, cấp trên xuống, lại mắng họ không ra gì, có người thấy uất ức, liền dõng dạc đứng lên kháng nghị.

Tập Vị Nam là người thế nào, vị Thủ trưởng mặt lạnh, thiết diện vô tình. Trong mắt anh, quân đội là nơi không phân biệt nam nữ, đã vào đây, tức khắc phải sửa đổi mọi tính xấu, khác biệt nam nữ gì cũng gạt hết sang một bên.

Đứng bên ngoài quan sát, thấy họ ấm ức bày tỏ kháng nghị, anh lại càng khinh thường mấy cô học viên này.

Anh không có sự kỳ thị với các nữ chiến sĩ, nhưng đã không chịu được khổ thì đừng đến tập huấn. Tập không xong, bị giáo viên mắng cũng đừng cãi. Cái kiểu các cô ý thức kém lại thích làm màu, toan thu hút sự chú ý của giáo viên, lại ưa ca cẩm, Tập Vị Nam chúa ghét loại ấy.

Anh đanh mặt, giơ tay ngăn vị Tiểu đoàn trưởng định buột miệng mắng mỏ: "Để các cô ấy nói, các cô có ý kiến gì, thì đồng loạt trình bày hết một lượt đi."

Có lẽ do ở trong quân đội chưa từng gặp ai đẹp trai như thế, lại mang hàm sĩ quan. Mới rồi anh còn đứng ở bên, không để Tiểu đoàn trưởng giới thiệu cấp bậc của mình, đám nữ học viên mắt đều chằm chằm nhìn về phía trước, vốn không để ý đứng bên cạnh có một vị Trung đoàn trưởng trẻ trung.

Anh vừa lên tiếng, mọi ánh mắt đồng loạt hướng về phía anh.

Cũng như mọi lần, ai nấy gặp anh đều tỏ ra kinh ngạc. Anh đã quá quen với ánh nhìn này, không có nghĩa

anh hưởng thụ nó, mà trái lại trong mắt anh thoáng qua vẻ đanh sắc.

Các nữ học viên nhìn nhau, thầm đoán ý tứ của vị Thủ trưởng này. Có người thấy sắc mặt anh nghiêm túc, toàn thân uy nghiêm chính trực, nghĩ bụng chắc anh thật sự muốn nghe ý kiến của mọi người, liền đứng lên, kể lể mọi nỗi khổ trong vòng ba tháng qua.

Nói ra cũng buồn cười, mới nhập ngũ ba tháng mà ý kiến thì nhiều chất đống. Lại bảo là giáo trình tập luyện không hợp lý, không coi họ là người, trong quân đội có quá nhiều quy tắc phiền phức, giáo viên hà khắc, không có tình người.

Một người nói xong, gương mặt Tập Vị Nam vẫn không biến chuyển: "Tiếp tục đi."

Những người khác thấy anh không nổi giận, mà hình như có vẻ dễ thương thảo, liền mạnh dạn đứng lên, lần lượt sáu, bảy người đều ai oán kêu ca cuộc sống trong quân ngũ.

Giáo viên huấn luyện và Tiểu đoàn trưởng đứng bên thầm kêu khổ thấu trời, lũ ranh con háu đá không biết sợ là gì. Vị Thủ trưởng này nhìn mặt không biến sắc nhưng thực chất bàn tay chắp sau lưng anh ta đã tố rõ sự tức giận. Thế mà lũ chúng nó còn thao thao bất tuyệt, càng nói càng máu.

Những người khác thấy bọn họ đã nói thay cả rồi, liền không đứng lên nữa. Có người chỉ đứng ngoài cuộc quan sát, để xem người thanh niên trẻ măng này đã leo lên được chức Trung đoàn trưởng, liệu có phải nhân vật dễ dãi không?

"Còn gì nữa?"

Tập Vị Nam nén cơn giận sục sôi, mắt lạnh nhạt lướt một vòng.

Các cô nhìn nhau, hồi lâu không ai hé răng.

Khung cảnh tĩnh lặng, chỉ có tiếng ủng bước trên mặt đất, nặng trĩu, như giẫm lên trái tim mỗi người, khiến họ nơm nớp không yên.

Mưa mỗi lúc một to, ướt đẫm vai anh, bôi nhòa những đường nét.

"Nói đi chứ! Câm hết à?" Giọng anh sang sảng đanh chắc, có hơi khàn khàn. Đối với Diệp Bạc Hâm của thời ấy mà nói, những ai mê giọng nói khi nghe tiếng anh, đảm bảo hai mắt sẽ bắn tim.

Không ai lên tiếng, mấy người đứng lên vẫn chết sững, đứng bên ngoài hàng ngũ. Nước mưa xối xả, càng làm gương mặt thêm nhợt nhạt.

"Mới rồi lên tiếng sung sướng lắm đúng không? Giờ không nói gì nữa à?" Gương mặt anh cuối cùng cũng sắt lại, giọng điệu hằm hằm giận dữ, cười khảy bước về phía trước.

"Tôi ở quân đội tám năm trời, chưa gặp ai lắm chuyện như các cô! Sao, tưởng thi vào trường quân sự là oai lắm hả, đúng không? Được gửi đến đây đào tạo là đã tự phong mình là thiên tài rồi? Tôi nói cho các cô biết, trong mắt tôi, các cô không khác gì lũ phế vật, không có nổi một hạng mục rèn luyện thể lực nào đạt cách!"

Vị sĩ quan nom chỉ như mới hai mươi mấy tuổi đầu, lại mở mồm ra là xưng "tôi", ngay cả Tiểu đoàn trưởng đứng bên cạnh cũng phải lớn tuổi hơn anh ta. Nhưng trong quân ngũ, tuổi tác không quan trọng, quân hàm mới đàn áp tất cả.

Anh đủ uy nghiêm, nói chuyện cũng khá dữ dằn.

Những sinh viên xuất sắc được tuyển chọn từ các trường đại học quân sự, đến đây lại biến thành một lũ phế vật.

Các cô trầy trật tập luyện ba tháng trời, để đổi lấy sự đả kích dã man này. Câu nói phũ phàng của anh khiến nhiều nữ học viên không phục, cũng có người rầu rĩ ứa nước mắt, bắt đầu nghi hoặc bản thân.

Tiểu đoàn trưởng biết Thủ trưởng của mình tài cán, nhưng không phải ai cũng biến thái như anh, mười tám tuổi đã tốt nghiệp trường săn Venezuela. Đám nữ học viên này mới chỉ trải qua kì thi đại học, lại chưa từng tham gia đào tạo thể lực, đem tiêu chuẩn của họ áp dụng với các cô, quả là hơi quá đáng.

Nhưng anh không dám nói ra, sợ ngọn lửa tức giận lại thêm một mồi diêm, rụi luôn cả mình.

Những người bên dưới bắt đầu sụt sùi, vành mắt đỏ hoe, căm phẫn nhìn anh.

Tập Vị Nam cười khảy, quát: "Khóc cái gì? Cỡ các cô mà còn đòi đi lính? Làm sao, không mắng được à? Ở nhà bố mẹ coi như báu vật, nhưng ở đây, các cô còn thua xa cái cọng cỏ!"

Anh rất ít khi mắng mỏ ai, nhưng đã mắng thì sẽ mắng đến nỗi người kia không còn nước còn tát gì hết.

"Anh dựa vào đâu mà nói chúng em thế?"

"Đúng là chúng em đến đây để được làm bộ đội, nhưng thời gian nghỉ ngơi hằng ngày bị đảo lộn, chúng em thiếu ngủ trầm trọng, lại còn khắc khổ tập luyện. Mỗi một hạng mục kết thúc, không để chúng em thở lấy hơi, đã lại phải tiếp tục hạng mục mới. Đến như tập luyện bị thương mà còn bị đánh bị mắng, bị thương vẫn phải tập. Chúng em nhập ngũ là vì cái gì chứ?"

"Biết bộ đội không coi ai là người thế này, hồi xưa nói gì cũng không bao giờ tham gia tập huấn."

"Chúng em vất vả tập luyện, dù không được khen thì cũng không thể đả kích chúng em."

Người ý kiến càng lúc càng nhiều, rầm rầm xôn xao.

Chỉ đạo viên thầm lo sốt vó, toan bảo các cô ngậm mồm, nhưng Tập Vị Nam đanh mặt, khiến cô cũng không dám hé răng.

"Các cô vào trường quân sự là vì cái gì?" Đôi mắt đen của Tập Vị Nam hơi cong cong, gương mặt hiện nụ cười khảy giễu cợt, toàn thân tỏa ra khí thế gây áp lực với người khác. Hàng lông mày quắc lại, cơ mặt căng lên, đường nét càng tỏ ra lạnh lùng khác lạ.

"Là vì…"

Vừa thốt ra lời, tất cả đều nín thing.

Vì cái gì?

Vì bảo vệ quốc gia?

Hay vì bộ quân trang thần thánh trong tư tưởng.

193. Chương 193

Thế nào là giác ngộ tư tưởng?

Thế này gọi là mầm non tương lai à?

Nếu các sinh viên trường quân sự trên toàn quốc đều như thế này, tốt nghiệp là đeo non cấp úy, được phân thẳng về các đại đội cầm quân, thì mấy trăm vạn binh lính khắp cả nước coi như đi đứt rồi?

Đám người này làm cho quân ngũ trở nên rối ren, hỗn loạn, bất tài vô dụng mà còn dám kháng nghị cường độ luyện tập quá cao.

Nếu chút đỉnh thể lực này mà còn than khổ, thì đội Đặc chủng còn sống nổi không?

"Không nói được chứ gì?" Tập Vị Nam đi đi lại lại quanh mấy chục con người đang xếp thành đội ngũ hình vuông. Bước châm rất chậm, mỗi bước chân đặt xuống bên cạnh ai, người ấy thậm chí không dám thở hắt ra. Dám ý kiến với anh là một chuyện, bị đôi mắt sắc lạnh của anh nhìn chằm chằm lại là chuyện khác,

không thốt nổi nên lời, hai chân bủn rủn.

Một người trở về từ thực chiến, trải qua huấn luyện tàn khốc của trường săn, lại từng bao lần mấp mé giữa sống và chết, đám học sinh này làm sao xứng tầm đối thủ với anh?

"Được, vậy để tôi nói." Tập Vị Nam vừa đi vừa dùng chất giọng đanh quánh tra tấn tinh thần bọn họ: "Mấy đứa các cô, có người bị bố mẹ ép phải ghi danh trường quân sự, muốn sau này chuyển ngành tìm được công việc tử tế. Có người điểm thi không được như ý, thấy trường quân sự cũng hay, loăng quăng cũng được chức quan. Cũng có một bộ phận nhỏ cảm thấy làm lính thì rất oai, mặc quân phục đỏm dáng, từ nhỏ bị những bộ phim chinh chiến đầu độc, mơ sau này được làm quân nhân."

"Nhưng trong số các cô, có mấy ai là mang tư tưởng trong sáng? Có mấy người dám nhập ngũ vì mục tiêu bảo vệ quốc gia, hy sinh bản thân?" Tập Vị Nam dừng bên cạnh một nữ học viên, mắt quắc lên liếc nhìn cô: "Mới rồi chính cô nói, luyện tập vừa khổ vừa mệt, không được coi như con người, chúng tôi nhập ngũ vì cái gì, đúng không?"

Cô gái run lẩy bẩy, bị anh nói đúng tim đen. Những người như các cô, đa phần đều mang tâm thế ấy, chỉ một chốc đã bị anh bóc mẽ.

"Thế cô nói tôi nghe, các cô nhập ngũ vì cái gì?" Vẻ mặt Tập Vị Nam không biểu cảm, thân hình một mét tám, đứng trước những nữ học viên chỉ cao gần một mét bảy, tư thế anh đĩnh đạc, khí thế lấn lướt, cao hơn họ gần một cái đầu.

Đôi mắt anh đen như mực, là một khoảng tĩnh lặng, không cảm xúc.

Miệng quát mắng, nhưng vẻ bực bội trong mắt lại tiêu tan vào vô dạng.

"Nói!" Dưới sống mũi thẳng tắp, bờ môi mím chặt, nước mưa lăn dài theo gò má cương nghị, bờ mi rậm còn bám bụi nước, rõ ràng vẻ ngoài tinh xảo như đúc, nhưng con tim lại lành lùng như đẽo từ băng.

Cô gái nghe anh quát mà bủn rủn hai chân, suýt thì thụp xuống đất.

Mưa mỗi lúc một nặng hạt, nước mắt trên mặt mỗi lúc một giàn giụa, cô vừa nấc vừa hô "Báo cáo".

"Em… em không biết."

Sợ vỡ mật rồi, lời buột khỏi miệng lại thành "Không biết".

Giáo viên huấn luyện dù nghiêm khắc mấy, cô cũng không thấy tủi nhục đến mức này, nhưng trước mặt người đàn ông, cô lại thấy tủi hổ vô cùng. Bao nhiêu người kia, sao anh lại chỉ chĩa vào mình cô?

Tập Vị Nam nheo mắt, vuốt nước mưa trên mặt, làm một cô gái sợ phát khóc, anh cũng chả cảm thấy ăn năn. Trong mắt anh, không có nam hay nữ, tất cả đều là lính, phạm lỗi bị mắng chửi là bình thường. Chịu được hay không, không nằm trong phạm vị cân nhắc của anh.

"Hôm nay tôi sẽ cho các một bài học, thế là quân đội, thế nào là quân nhân!" Tập Vị Nam rảo mấy bước đến trước mặt, đối diện với một đám học viên cúi gằm đầu, chả hề mảy may mủi lòng.

"Quân đội là nơi gian khổ, là hàng phòng ngự của quốc gia, là một người lính, phải luôn sẵn sàng tinh thần hy sinh. Ở đây, không phải nơi để các cô chơi đồ hàng, ở đây thứ người ta chơi là mạng sống! Không chấp nhận thua thì lượn! Một người lính cần phải biết rõ trách nhiệm của bản thân, các cô gánh vác sứ mệnh bảo vệ quốc gia, bảo vệ quốc gia không phải chỉ bằng mồm, mà phải khắc ghi trong thâm tâm! Thiên chức của người lính là gì?"

Ánh mắt Tập Vị Nam sắc bén, đôi mắt đen láy như phủ một lớp băng dầy, lạnh buốt giá.

Câu sau cùng anh quát lên, cơn mưa ào ào như trút cũng bị khỏa lấp bởi chất giọng âm vang đanh thép của anh.

"Thiên chức của người lính là gì?" Anh lại hét lên.

Giáo viên huấn luyện và Tiểu đoàn trưởng nghiêm mặt, đồng loạt hô: "Phục tùng mọi mệnh lệnh của cấp trên!"

Sau mấy giây im ắng, đám người hô lên rời rạc: "Phục tùng mọi mệnh lệnh của cấp trên!"

Cho đến về sau, giọng càng lúc càng sang sảng, càng lúc càng đồng thanh, vang vọng cả sân sau.

"Tốt!" Tập Vị Nam giơ tay ra hiệu các cô ngừng lại: "Nếu các cô đã rõ, vậy vừa nãy các cô cãi lại giáo viên huấn luyện, nghi ngờ giáo viên huấn luyện, trong lúc tập luyện các cô không phục tùng mệnh lệnh, nếu có một ngày phải lâm trận, các cô cũng sẽ chống lại mệnh lệnh, đúng không? Tất cả đều phản kháng chỉ huy, vậy phải chiến đấu thế nào?"

"Các cô kêu ca tập luyện khắc khổ, vô nhân tính? Các cô đã chọn trường quân sự thì đáng lẽ phải biết rằng, các cô không còn là người bình thường nữa, mà là những chiến sĩ. Có chiến tranh, các cô là những người xông pha đi đầu, phải xung phong trận mạc nơi tiền tuyến. Lúc ấy địch có coi các cô là người không? Súng ống của chúng có phân biệt các cô là con người không? Bây giờ kêu ca, cảm thấy luyện tập quá sức, nhưng các cô có nghĩ rằng, bây giờ không luyện thể lực, một khi lâm trận, sẽ bỏ mạng vì sự lười biếng thường ngày hay không?"

"Các cô được sống trong xã hội hòa bình, không được chứng kiến cảnh máu me, không được thấy sự tàn khốc, không ai trách các cô. Những lời này, buổi tập đầu tiên, giáo viên huấn luyện đã nói với các cô rồi đúng không? Các cô coi quân đội là nơi hưởng thụ đấy à? Tưởng giáo viên huấn luyện dọa dẫm mình à? Đợi đến lúc thực sự có chiến tranh, các cô muốn tập luyện, liệu có còn kịp không? Hôm nay khiến các cô

đổ một giọt máu, là để tương lai sự hy sinh trên trận mạc của các cô sẽ được giảm thiểu!"

Ánh mắt anh bén ngọt như lưỡi dao, gương mặt càng lúc càng đanh lạnh, đứng trong mưa, bộ quân trang ướt sũng.

Không ai dám hé răng, các cô từng nghe giáo viên huấn luyện kể về sự tàn khốc trong quân ngũ, nhưng không ai thèm coi trọng, tưởng mình có thể chịu được. Nhưng đến lượt bản thân phải đối mặt mới sực nhận ra, bản thân vốn dĩ quá nhỏ bé, không phải mọi sự nỗ lực đều có hồi đáp, đều được khen thưởng. Trong quân đội, nỗ lực là nghĩa vụ, nghe mắng chửi là cơm bữa, dù anh có xuất sắc mấy, cũng bị đánh giá không bằng hạt cát. Đây là quân đội, không kiêu căng không xốc nổi, phải phấn đấu gian khổ.

Lúc nhỏ họ tin rằng công chúa sẽ cùng hoàng tử có một cuộc sống hạnh phúc. Lớn lên họ tin rằng, nỗ lực sẽ thành công. Cho đến khi trưởng thành mới nhận ra, họ bị lừa bởi giáo viên và những câu chuyện cổ tích.

"Tiểu đoàn trưởng Tiêu!" Thấy bọn họ lặng tiếng, Tập Vị Nam lại dõng dạc gọi Tiểu đoàn trưởng đứng bên.

"Có mặt!" Tiêu Tiểu đoàn trưởng bước lên phía trước.

Toàn cảnh im phăng phắc, chỉ có tiếng mưa rào rào rơi xuống đất.

Tập Vị Nam lướt mắt nhìn một lượt, dừng tại những kẻ mới rồi đứng lên kháng nghị, mắt thoáng vẻ khó chịu.

"Mấy người này vi phạm quân lệnh, kháng nghị giáo viên. Quân đội không thể dung túng bọn họ. Mấy người này, ở đâu đến thì tiễn về nơi ấy!"

"Hả?" Tiểu đoàn trưởng Tiêu ngớ ra, hình phạt này dã man quá thể.

"Thủ trưởng…"

"Thủ trưởng, chúng em sai rồi, xin cho chúng em một cơ hội…"

Bọn họ đều là những đại biểu ưu tú mà nhà trường tuyển chọn. Nếu mới ba tháng đã bị đuổi về, thì mặt mũi biết để vào đâu? Nói không chừng về còn bị phạt.

Mọi người nhợt nhạt thỉnh cầu, nhưng Tập Vị Nam nổi tiếng thiết diện vô tình, lời nói ra không thể thu lại.

Anh đang dùng chiêu giết gà dọa khỉ để đe đám học viên này.

Đôi mắt đen láy của Tập Vị Nam nhìn đăm đăm vào đám học viên, sắc mặt bình lặng, bất kể những kẻ đang vai nài khổ sở, anh vẫn quay người chực bước đi.

Từ trong kinh ngạc, chỉ đạo viên sực hoàn hồn.

"Thủ trưởng…"

Nhưng chưa đợi cô kịp lên tiếng nài nỉ, một tiếng gọi thất thanh từ trong hàng ngũ vang lên.

Tập Vị Nam nghe thấy, bèn quay người lại.

Toàn cảnh im ắng như cái chết đang phủ trùm.

Một cô bé có gương mặt hiền lành mềm mại bẽn lẽn tiến lên phía trước, đôi mắt cô bé trợn tròn, ánh mắt trong veo ăm ắp vẻ kinh ngạc lẫn bất an, và cả sự lo lắng, luống cuống.

Nhưng chỉ chớp mắt, sắc mặt đã biến khác. Đối diện ánh mắt lạnh lùng sắc bén của anh, mà lại có thể tỏ ra bình tĩnh khác lạ.

Cô gái này… không sợ anh, đấy là nhận định đầu tiên thoáng qua trong đầu Tập Vị Nam.

"Báo cáo!" Giọng cô gái ngọt ngào, thuộc kiểu dịu dàng mềm mỏng, thân hình gầy gò mảnh khảnh.

Sau khi bình tĩnh trở lại, cô không còn luống cuống nữa, mà ưỡn thẳng sống lưng, tùy anh nhìn nhận.

"Sao, muốn phát biểu hả?" Anh tưởng cô đứng ra vào lúc này, không ngoài việc thỉnh cầu thay cho đồng đội, hoặc cũng là tố cáo sự máu lạnh của anh.

"Dạ không, chân tê, đứng không vững ạ!" Cô mang một gương mặt không biểu cảm, rõ ràng non nớt nhưng lại điềm tĩnh thấy rõ, như thể không sợ anh phạt. Trong mắt cô, Tập Vị Nam nhìn thấy, thứ khí khái giống với mình.

Đúng là một cái cớ ngớ ngẩn, ai tin? Nhưng cô lại nghiêm túc ra mặt, những người đứng trong hàng cũng không nhịn được, khẽ cười thành tiếng.

Vị chỉ đạo viên nghe đầu đau buốt, quát: "Cười cái gì, buồn cười lắm à?"

"Chân tê, đứng không vững, phải không?" Tập Vị Nam bước đến trước mặt cô gái, ánh mắt sắc lạnh nhíu lại.

"Vâng ạ." Cô gái mạnh dạn nhìn lại anh.

Giỏi, bạo gan gớm.

Tập Vị Nam bất ngờ duỗi chân gạt một đường. Cô gái đứng không vững, ngã nhào xuống đất, gương mặt được nước mưa gột rửa úp xuống bùn đất.

Cô rên lên một tiếng, đoạn ngước đôi mắt trong veo, thanh khiết nhìn lên.

Tập Vị Nam xưa nay chưa từng biết thương hoa tiếc ngọc. Anh lại hiểu ánh mắt của cô thành cứng đầu, không phục. Anh nhấc chân đá vào hông cô, cô gái lăn mấy vòng, chực ói ra máu.

Chỉ đạo viên cuống cả lên, trước kia chưa từng tiếp xúc với vị Thủ trưởng này, không ngờ anh lại dã man với cấp dưới như thế.

"Còn tê không?" Đôi mắt sâu hoắm khiến người ta cảm thấy rùng mình. Anh ra tay nhanh, không ai thấy rõ hành động của anh.

"Không… không tê nữa rồi ạ…" Mặt cô gái nhợt nhạt như tờ giấy trắng, một tay ôm hông, bất giác cắn chặt môi dưới, sắc môi cũng tím tái.

"Thế thì đứng dậy, chạy hai mươi vòng thao trường." Đôi mắt đen nhìn xoáy vào cô.

Cô gái cắn răng, không phản biện, trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, chầm chậm chạy quanh thao trường không một lời oán thán.

Ờ, hồi đầu không kịp nhìn kỹ, cũng không từng nghĩ sẽ có quan hệ về sau với cô gái này. Trong cuộc đời anh, đó chỉ là một đoạn tình tiết nhỏ, thậm chí không đáng để anh ghi nhớ.

Tập Vị Nam nhẹ nhàng kể lại chuyện xưa. Diệp Bạc Hâm trợn tròn hai mắt, bờ môi hồng há hốc, dường như có vẻ băn khoăn khó tin: "Cái cô gái mà anh kể… chắc không phải em chứ?"

Hai má Tập Vị Nam hơi ửng đỏ, lúng túng nhìn lảng đi, húng hắng ho vài tiếng.

194. Chương 194

Thần sắc không tự nhiên trên mặt Tập Vị Nam không nghi ngờ gì đang nói với Diệp Bạc Hâm, cô đoán đúng rồi.

Diệp Bạc Hâm hơi hơi trố mắt nhìn: “Em nói anh… anh một người đàn ông… cũng quá dứt khoát rồi…”

Đối với một cô gái mới gặp đã thượng cẳng tay hạ cẳng chân, cho dù là nữ binh, đó cũng là con gái a.

Không ngờ đến anh còn xu hướng bạo lực, đối tượng bạo lực còn là cô.

Diệp Bạc Hâm có chút bất lực tiếp nhận, cũng bị đánh rồi, lúc đầu sao lại còn đi theo đuổi người ta chứ?

Chẳng lẽ cô là cuồng ngược đãi a?

Hay là lúc đó anh xứng đáng?

Cô là hoa si như vậy sao?

“Khụ…”Tay Tập Vị Nam nắm thành nắm đấm đặt lên môi, “Trong mắt anh, trong quân đội không có phân biệt giữa nam và nữ, em phạm lỗi, anh tất nhiên sẽ trừng phạt, huống hồ…”

Tập Vị Nam nhìn cô một cái, dường như hối lỗi, lại giống khó chịu, “Lúc đó không phải đối với em không để tâm sao.”

Ngụ ý là, để tâm tới cô rồi, anh sẽ vì tình mà thiên vị?

Diệp Bạc Hâm lúc đầu còn rất buồn bực, sau khi nghe lời anh nói, tâm trạng thoả mái một chút, khoé miệng cong lên.

Cô vén tóc mái đang rủ xuống ra sau tai, rủ mắt xuống nhìn chằm chằm mặt bàn ngọc thạch màu trắng.

Cô nhớ bốn năm nay, Tập Vị Nam hình như không có hung dữ với cô, có vài lần rất hiếm đều là cô giẫm lên giới hạn của anh, lần trước cô bị cậu của cô đưa tới lực lượng đặc nhiệm, trong đêm cô leo lầu của anh, lần đó anh thật sự phát hoả.

Sau đó cô sát hạch trong rừng Burma, cô phá huỷ quân kỷ, bị thuộc hạ của Giang Diệc Đình bắt đi, anh không tức giận với cô, ngược lại đối với cô càng ngày càng tốt, không có che giấu tình cảm của bản thân nữa.

“Lúc đó anh hung dữ như vậy, em tìm ngược a, vì sao còn đi theo đuổi anh?” Diệp Bạc Hâm nhỏ tiếng thì thầm, vốn dĩ chỉ là thuận miệng nói mà thôi, Tập Vị Nam lại nghe thấy rồi.

Anh ừ một tiếng, “Anh cũng cảm thấy kỳ lạ lúc đó anh còn nghĩ rằng, có phải anh mắng quá nhẹ rồi?”

Diệp Bạc Hâm bưng lý nước nóng lên uống vài ngụm, bên tai có chút nóng.

"Lúc đó anh hung dữ như vậy, em theo đuổi anh chắc chắn chịu không ít khổ sở." Đôi mắt Diệp Bạc Hâm nhìn ngoài cửa sổ, dư quang khoé mắt lại rơi trên người anh, thật là xấu hổ, không ngờ rằng lúc đó cô vậy mà là người tự chuốc khổ.

Năm đó Diệp Bạc Hâm theo đuổi Tập Vị Nam thật sự rất vất vả, suy cho cùng Tập Vị Nam không phải quân nhân bình thường, mà là quân quan, hành tung anh thần bí, cô lại có huấn luyện, vì vậy trong nửa năm đó, cô đều là trong thời gian nghỉ ngơi tìm cớ rời đi, không biết từ đâu nghe ngóng được tăm tích của anh, nhắm mắt đuổi theo anh, có lúc đến trùng hợp ngẫu nhiên.

Đương nhiên... những thứ đó đều là những lúc bên dưới anh không có người, lúc có người bên cạnh Tập Vị Nam, cô cũng không dám càn rỡ, bản thân bị quân kỷ xử lý là chuyện nhỏ, cô không muốn làm hại anh.

Trong quân đội rõ ràng lệnh ngăn cấm yêu đương, nữ binh và nam binh, nữ binh và quan binh đều không được, phạm phải rồi chính là tác phong không chính, nghiêm trọng sẽ bị khai trừ.

"A?" Diệp Bạc Hâm không nghĩ rằng phiên bản của câu chuyện là như thế này, vậy cô chẳng phải thành điên cuồng bám đuôi?Cô lúc đó rốt có dũng khí lớn như thế nào, dám đi theo đuổi thủ trưởng?

"Em vậy không phải thành kẻ rình rập sao?Nói khó nghe một chút là gây rối, anh không dạy dỗ em một chút?" Diệp Bạc Hâm một mặt vô cùng kinh ngạc, chẳng lẽ lúc đó anh đối với cô cũng động lòng vì vậy không cự tuyệt?

Lông mày Tập Vị Nam hơi chau lại, thở dài một hơi, có phần không biết làm sao.

Anh lắc đầu cười nhẹ, "Làm sao không dạy dỗ được?Cũng lên lớp giáo huấn rồi, nhưng em giống như đánh máu gà vậy, nói thế nào cũng không nghe.Nhưng mà, cũng không tính là gây rối, nếu không anh có thể khuan dung em sao?"

Nói cũng đúng, Diệp Bạc Hâm nhưng mà nhìn thấy qua người đàn ông này đối với người khác có bao nhiêu lạnh lùng.

Nếu nói động lòng với cô, không quá khả thi, trên người anh không có yếu tố nào là thương hoa tiếc ngọc, thật sự thích cô sẽ không thể cấm những quân nhân yêu nhau trong quân đội.

Sau đó nhìn thấy tinh thần cô không phấn chấn, thực sự không làm phiền anh nữa, ngược lại anh cảm thấy bất an, nhất thời thở một hơi, nhiều năm nay, anh vẫn luôn nhớ rõ biểu cảm năm đó của cô, kinh ngạc, chấn động, vui vẻ, hai mắt chứa lệ, quay lưng lau khô nước mắt, mắt mở to hỏi anh, anh không lừa em chứ?

Tập Vị Nam trầm mặc rất lâu, đến khi Diệp Bạc Hâm gọi anh mấy tiếng, anh mới từ hồi ức quay về.

Ánh mắt sâu thẳm lại nông cạn, nhàn nhạt nhìn cô.

"Ừm, em rất hiểu chuyện, không la không náo, anh cũng đến tuổi nói chuyện yêu đương, bên cạnh lại chỉ có một mình em dám theo đuổi anh, vì vậy chính là em rồi." Lời nói nửa thật nửa giả, đôi mắt thâm sâu của anh giống như vải che hết ánh sao trong bầu trời.

Trong lòng Diệp Bạc Hâm có chút không vui, còn cho rằng vì sao lý do lãng mạn gì, không ngờ rằng chỉ là cô không la không náo, còn anh đến tuổi yêu đương rồi, lại chỉ có cô dám theo đuổi anh, vì vậy anh mới cùng cô yêu nhau.

Cùng với dự đoán cách rất xa, nhưng nghĩ thế nào cũng là như vậy.

Anh là quân nhân, phần lớn thời gian đều ở trong quân đội, đâu có thời gian đi làm quen với con gái, trong quân đội lại không dám yêu đương.

Diệp Bạc Hâm ở trong lòng an ủi bản thân một lời, nhưng mà cũng không khó chịu nhiều lắm, từ trong miệng anh biết được, đều là chuyện quá khứ, cô nghe cũng không có cảm giác gì, giống như nghe câu chuyện của người khác vậy.

Hôm nay bọn họ đối với hai bên có tình cảm, cũng không cần vướng víu quá khứ.

Diệp Bạc Hâm còn muốn hỏi thêm, nhưng sắp tới giờ làm rồi, lúc nãy bọn họ đi tìm nhà hàng, đợi món ăn lên, mất gần một tiếng đồng hồ rồi.

Sau khi tính tiền, hai người hướng về bên phía toà nhà thương mại bước đi.

Bước đến cửa thương mại, Tập Vị Nam dừng lại bước chân.

"Làm gì vậy?"tay của Diệp Bạc Hâm nắm chặt, không thể không dừng lại.

Đông tử anh đen sâu nhuộm một ý cười, "Vào trong mua ít đồ."

Diệp Bạc Hâm chau mày, "Nhưng mà… em sắp tới giờ làm rồi…"

…

Tập Vị Nam đưa Diệp Bạc Hâm tới dưới công ty, trước khi Diệp Bạc Hâm xuống xe, anh giơ tay ra kéo cổ tay của cô.

Diệp Bạc Hâm nghi hoặc quay đầu, đối diện với đồng tử chứa đầy ý cười của anh.

Khuôn mặt lạnh lẽo của anh dường như tan chảy, rất mềm mại, không có sự xa cách lúc quen biết.

Trái tim cô đập mãnh liệt, trong đầu xẹt qua tình tiết trong phim thần tượng, thông thường trước khi nữ chính xuống xe, nam chính kéo chặt nữ chính, nữ chính xấu hổ kiều diễm cười, đặt một nụ hôn lên môi nam chính, sau đó lưu luyến rời đi.

Ách… cô có nên bắt chước?

Anh bộ dạng thân tình như thế, là muốn cô hôn anh?

Diệp Bạc Hâm mặt đỏ tới mang tai, cô cắn răng, nghiêng đầu, hôn nhẹ lên má anh.

Còn môi, cô không dám, sợ khơi dậy dục vọng.

Tập Vị Nam bị hành động đột ngột của cô làm sững sờ, độ ấm trong mắt dâng cao, anh nheo mắt, trong lòng có môtn dòng cảm xúc kỳ lạ tràn ngập.

Diệp Bạc Hâm dường như không có chuyện gì cúi đầu, biểu thị anh có thể buông tay ra rồi, không tính tới lực đạo ở cổ tay càng chặt hơn.

“Anh…”Diệp Bạc Hâm vô cùng kinh ngạc ngẩng đầu, lông mày ẩn nhẫn chau lại, chẳng lẽ không vừa ý?

Đột nhiên đối diện với đồng tử cười nhạo của anh, Tập Vị Nam thấy tinh thần cô có chút tức giận, cuối cùng cũng nhẫn không được, trước đây vì sao không phát hiện ra cô còn có một mặt đáng yêu như vậy?

Gương mặt Diệp Bạc Hâm ầm một lúc, cuối cùng đỏ lên, cô cảm giác cả khuôn mặt đều bốc cháy lên, nóng bỏng đến doạ người.

Cô… hiểu lầm ý của anh…

“Đừng cười nữa…”Diệp Bạc Hâm oán giận trừng anh một cái, Tập Vị Nam mới chậm chạp thu lại ý cười.

Không thể phủ nhận, người đàn ông này cười lên càng đẹp hơn.

Anh vừa cười, cho người khác một cảm giác cả thế giới đều phát sáng, không có người lạnh lùng như vậy cười lên sẽ là cảm giác này.

“Sau khi tan làm anh tới đón em.”

“Làm gì?” Diệp Bạc Hâm có chút tức giận, ngữ khí không tốt được.

“Ngày mai đi gặp ông của em, tối nay cùng anh đi siêu thị mua ít quà, anh một cháu rể, lần đầu tiên tới cửa, không thể đi tay không tới được?”

Anh không nói, Diệp Bạc Hâm hoàn toàn quên điểm này.

Hôm nay công việc bận rộn hơn, cô suýt chút nữa cũng quên ngày mai phải đưa anh đi gặp ông ngoại.

Công việc chết tiệt!

195. Chương 195

Sau khi tan làm, Tập Vị Nam đưa Diệp Bạc Hâm tới khu thương mại ở đoạn đường sầm uất trung tâm thành phố.

Ở đây sau khi vào đêm, hiển thị đầy đủ phồn hoa.

Một con phố chứa tất cả các loại cửa hàng mặt tiền, trung tâm mua sắm, hàng loạt hàng hóa, hàng cao cấp sang trọng, mỹ phẩm, rượu vang nổi tiếng, đồ trang sức, lễ phục, khiến người khác nhìn hoa mắt.

“Rượu thì không cần mua đâu, làng rượu gần vườn nhà ông ngoại chính là ủ rượu hơn nữa ông ngoại cũng không quen uống rượu người nước ngoài, nói là không có mùi vị của rượu truyền từ tổ tiên.”

Diệp Bạc Hâm kéo chặt tay áo Tập Vị Nam, hai người đang đứng ngoài cửa hàng rượu nổi tiếng, từ cửa sổ kính có thể thấy các loại rượu vang nổi tiếng từ khắp nơi trên thế giới, Bacardi, Smino, Vodka, Whiskey, Chivas, rượu mạnh, rượu nho, Lafite…

Tập Vị Nam dừng bước, thu lại tầm nhìn từ ánh sáng phản chiếu của tường thủy tinh.

Anh cũng quên rồi, làng rượu của ông ngoại cô vang tiếng gần xa, có rất nhiều nhà giàu có ra giá ngàn vàng cũng không mua được.

“Ừm.” Anh nắm chặt tay cô, hai người hướng vào con đường đông nghịt bước đi.

Gương mặt anh lạnh lùng, tuấn tú như vẽ, cùng cô nói chuyện giọng rất nhẹ, đáy mắt chứa đầy dịu dàng.

Cô mang giày cao gót, dáng người cao mảnh khảnh, chiếc váy ngắn ôm chân màu kem, sơ mi trắng, thân hình cao một mét bảy, đứng bên cạnh anh, vậy mà chỉ cao tới vành tai của anh.

Nam tài gái sắc, trong đám người, xuất chúng lại nổi bật.

Người đi qua một bên bọn họ, không tránh khỏi liếc mắt nhìn vài lần.

"Mua đồ gì?" Diệp Bạc Hâm nhìn cửa hàng hai bên, nhất thời không lấy được chủ ý nào.

Bình thường cô đi thăm ông ngoại, chưa từng đem đồ gì, vì vậy đối với phương diện này, không có nghiên cứu gì.

Sinh nhật ai, tặng quà gì, cô ghét nhất loại chuyện này.

Ông ngoại cũng không thiếu thứ gì, tặng cái gì mới hợp với tâm ý anh đây?

Vừa có thể biểu hiện tâm ý, lại không thể biểu hiện quá phô trương, cầm tiền chọn đại một vật, ông ngoại ghét nhất.

Tập Vị Nam nắm chặt tay cô, ở trong lòng bàn tay cô nhẹ nhàng véo một cái.

Anh chưa từng nghĩ có một ngày sẽ cùng một người con gái nhàn rỗi bước đi trên con đường này, cùng tất cả những người bình thường giống nhau, nắm chặt tay của cô gái mình yêu, nhìn cô hờn dỗi, nhìn cô buồn phiền chau mày, nghe cô thì thầm phàn nàn.

Thì ra, còn có một loại nhẹ nhàng mà ngọt ngào như vậy.

Trong thế giới của anh, đen trầm chiếm một phần rất lớn.

Cảm xúc anh gần như không có thăng trầm, không giống lúc ở bên cạnh cô, sợ cô giận, sợ cô không vui.

Quá nhiều lần đầu tiên đều là cô mang tới, cô cho anh trải nghiệm thân là cuộc sống người bình thường.

Ánh mắt Tập Vị Nam nhuộm đầy ấm áp, khoé miệng tự nhiên giương lên.

Rơi vào trong mắt người khác, là một cái nhìn thoáng qua, là một thời quang tuyệt vời.

Bên cạnh có cặp đôi đi qua, cô gái như von chim nhỏ dựa vào người ta, cánh tay dài của chàng trai vòng

qua trên eo cô gái, vừa bước đi vừa cười nói, làm cho người khác ngưỡng mộ.

Diệp Bạc Hâm còn đang phân vân nên mua quà gì, không mảy may để ý đến ánh mắt của rất nhiều người đang nhìn cô ngưỡng mộ, càng nhiều hơn là rơi trên người đàn ông bên cạnh cô.

Eo đột nhiên bị người ta ôm chặt, cơ thể dính sát lên cơ thể toả nhiệt nóng bỏng của người đàn ông.

Diệp Bạc Hâm kinh ngạc, đối diện với đồng tử đen tối, ánh sáng chói mắt của anh.

Ý thức được anh ôm eo cô, kéo gần khoảng cách hai má cô hơi đỏ "Anh làm gì vậy?"

Tập Vị Nam cười mà hông nói, không để ý cô vùng vẫy, ôm cô đi tới một cửa hàng sản phẩm chăm sóc sức khoẻ độc quyền.

Từ trong cửa hàng bước ra, trên tay Tập Vị Nam xách ba hộp quà, Diệp Bạc Hâm giơ tay ra giúp anh xách một cái, anh chuyển tay đem hộp quà đổi qua tay trái, đưa tay phải cho cô.

Diệp Bạc Hâm suýt nữa phì cười, người này bây giờ là... rộng lượng nở hoa tình yêu, quên đi thân phận quân nhân của bản thân rồi sao?

Diệp Bạc Hâm nhìn Tập Vị Nam đặt hộp quà ra sau xe, cô đứng bên cạnh anh, anh thật sự rất cao, thân hình nhìn gầy nhom, nhưng mỗi lần đứng với anh, cô đều có thể cảm thấy thân thể cường tráng của anh, tích góp năng lượng.

"Mệt rồi sao?Hay là đi ăn cơm trước?" Tập Vị Nam đóng cửa xe lại, nhìn lông mày cô mang một chút ý cười nhàn nhạt, nâng tay lên bẹo má cô.

"Ưm?Còn đi dạo?" Chẳng lẽ có cơ hội cùng anh dạo phố, cô không muốn ăn cơm qua loa liền đi về rồi.

Đều nói phụ nữ thích mua sắm, Diệp Bạc Hâm mặc dù không khoa trương như vậy, nhưng cô nhìn thấy quần áo đẹp, váy, giày cao gót, đi qua cửa hàng trang sức vẫn sẽ liếc vài cái, trong mắt xẹt qua ánh sáng.

"Thích cái gì thì mua." Tập Vị Nam nhìn thấy cô chỉ xem không mua, rõ ràng gặp được thứ rất thích, nhưng vẫn là đè xuống thích thú, anh không thích cô tiết kiệm như vậy, anh muốn cho cô tất cả thứ tốt nhất.

Nói xong, Tập Vị Nam kéo cô hướng về trong cửa hàng.

Đây là cửa hàng lễ phục, quần áo tinh tế mà sang trọng, giá cả trên năm chữ số.

Diệp Bạc Hâm hơi lúng túng, vội vàng kéo anh lại, nói cái gì cũng không vào trong.

Tập Vị Nam nhíu chặt lông mày, có chút không biết làm sao "Lại không phải mua không được."

"Không phải a." Diệp Bạc Hâm trừng to mắt, người này hiểu lầm rồi "Em mỗi lần đi dạo phố đều mua rất nhiều đồ, trong nhà đều chất đầy, mua về không mặc cũng lãng phí hơn nữa đây là lễ phục a, mặc dù đẹp, nhưng em lại không tham gia trường hợp quan trọng nào, mua cũng không dùng…"

Năm ngoái cô mua vài bộ, dùng trong vài hôn lễ và sinh nhật người lớn dường như không động tới.

Tập Vị Nam không hiểu tâm tư của con gái, theo anh thấy, thích thì mua về không có gì sai, lãng phí thì làm sao, bọn họ không phải không có tiền.

Sau đó, anh vẫn là thoả hiệp, ngữ khí của cô dịu dàng, anh hoàn toàn không thể kháng cự.

Diệp Bạc Hâm cho rằng ba hộp quà sản phẩm chăm sóc sức khoẻ là ngày mai tặng cho ông ngoại, nhưng Tập Vị Nam đây là làm sao? Dạo một vòng, trên tay lại nhiều vài hộp quà nữa.

"Anh… đủ rồi, đừng mua nhiều như vậy…" Trong những hộp này đựng vái gì, Diệp Bạc Hâm đều không biết rõ, cô chỉ nhớ ở trong cửa hàng dạo một vòng, đi ra trong tay anh hộp quà nhiều hơn.

Tập Vị Nam nhếch mày, nhìn bốn năm hộp quà trong tay, gật đầu "Được…"

Anh đặc biệt chọn những thứ đắt tiền, khu trung tâm thương mại này đều là cửa hàng nổi tiếng, giá cả với những người bình thường không có khả năng chi trả, lúc nãy ba hộp sản phẩm chăm sóc sức khỏe kia cũng tiêu mấy vạn, tiền lương một tháng của anh bao nhiêu a, ra tay rộng lượng như vậy, không đau lòng a?

"Thật ra… dùng không hết nhiều như vậy, thành ý đến là được rồi, ông ngoại em xem nhân phẩm của anh, ông cũng không để ý tới những thứ bên ngoài này…"Diệp Bạc Hâm cố gắng khél léo nói.

Tập Vị Nam hiểu ý tứ của cô, đôi đồng tử dưới ánh đèn neon rực rỡ đầy màu sắc, càng thêm chói mắt.

…

Nửa tiếng sau, Diệp Bạc Hâm một mình đi xung quanh khu vực chăm sóc da cho nam giới.

Một cô gái đi theo sau lưng cô, giới thiệu cho cô sản phẩm mới.

Mấy phút trước, Tập Vị Nam nhận một cuộc điện thoại, nói có chút chuyện cần rời đi một lúc, kêu cô tự

mình đi dạo một lúc, thấy cái gì muốn mua thì mua, không cần tiết kiệm tiền cho anh.

Cô lúc đầu cho rằng là chuyện trong quân đội, trong lòng co rút lại, nghĩ tới chuyện ngày mai phải đi gặp ông ngoại không được rồi, sau khi nghe xong lời anh nói, thở phào một hơi.

Bọn họ vừa bước đến khu chuyên sản phẩm chăm sóc nam giới, sau khi Tập Vị Nam rời đi, cô nghĩ tới da của anh vó chút khô, quanh năm đều phơi dưới ánh sáng mặt trời, liền muốn mua cho anh một chút sản phẩm bù nước.

"Có sản phẩm bù nước loại tốt không?" Diệp Bạc Hâm cắt ngang lời của phục vụ đang líu ríu không ngừng.

"Đây là loại kem dưỡng ẩm dành cho nam giới do L"Oreal giới thiệu ở Pháp vào mùa hè này, rất phổ biến, được nhiều ngôi sao nam ở trong nước sử dụng..."cô hướng dẫn mua hàng tận tâm tận lực giới thiệu với cô.

Diệp Bạc Hâm nhận lấy, liếc mắt nhìn một lúc.

Quay người bước về phía khác.

Thân là nữ nhân, đối với mỹ phẩm có tính nhạy cảm trời sinh, rất nhiều sản phẩm chăm sóc da nổi tiếng được tìm kiếm sau, được quảng cáo bởi các ngôi sao, nhưng sau khi những người có kinh nghiệm xem các thành phần, liền biết rằng cái này tốt hay không.

Không tới hai mươi phút sau, Tập Vị Nam quay lại.

Diệp Bạc Hâm lựa chọn một sản phẩm bù nước thích hợp với da anh.

"Đây là cái gì?" Tập Vị Nam chau mày nhìn túi giấy cô đưa cho anh, trên túi còn có logo của cửa hàng.

Sản phẩm chăm sóc da nam giới?

Khoé miệng anh co giật, nâng lên đôi đồng tử đen sâu, lặng lẽ nhìn cô.

Anh cần thứ sản phẩm chăm sóc da này sao?

Anh là một người đàn ông, còn lăn lộn trong quân đội, còn học con gái sử dụng sản phẩm chăm sóc da này?

Diệp Bạc Hâm từ biểu cảm hơi nhỏ của anh nhìn thấy vẻ không thích, cô đem túi nhét vào "Cầm đi, bù nước đó."

Cô vừa nói vừa chọc chọc má anh "Xem da của anh này, bây giờ mặc dù còn bóng loáng, nhưng anh đã ba mươi tuổi rồi, lại thường xuyên tắm nắng dưới ánh nắng mặt trời, còn không chăm sóc cẩn thận, hai năm nữa da của anh sẽ biến tệ đi rồi…"

Hai người đứng trong khu nghỉ ngơi của cửa hàng, Tập Vị Nam vốn dĩ là nổi bật, vừa bước vào, đôi mắt của mấy hướng dẫn mua hàng liền rơi trên người anh, Diệp Bạc Hâm nói những lời này không đè giọng xuống, nói không mảy may khách khí, vài cô gái hướng dẫn không nhịn được mà cười lên.

Lông mày Tập Vị Nam hiện lên những đường gấp, đôi đồng tử đen sâu lộ ra không biết làm sao.

Túi xách trong tay giống như một củ khoai tây nóng tay, anh vứt cũng không được, cầm lại xấu hổ.

Sống ba mươi năm rồi, anh không dùng qua sản phẩm chăm sóc da.

Anh vẫn luôn cảm thấy đàn ông nên có khí phách của đàn ông, những thứ bôi quét này là của con gái.

Nghe thấy tiếng cười, Diệp Bạc Hâm quay đầu lại, đôi mắt tràn đầy sự không vui.

Bọn họ im bặt, cúi đầu, nên làm gì thì làm đó, nhưng khoé mắt lúc nào cũng quét qua.

"Nhưng anh là đàn ông…" Tập Vị Nam cố gắng thay đổi ý tứ của cô, làm sao đột nhiên nghĩ ra mua sản phẩm chăm sóc da cho anh chứ?

"Đàn ông thì làm sao?Bây giờ đàn ông cũng trang điểm a còn nữa, cũng không kêu anh trang điểm, em thấy da anh có chút khô, cho anh bù nước mà thôi, anh vốn dĩ lớn hơn em năm tuổi, cả ngày lại ở trong quân đội phơi nắng, qua vài năm nữa, biến thành vừa già vừa xấu, anh hối hận cũng không kịp đâu." Diệp Bạc Hâm không mảy may chút chột dạ, cố chấp nhìn anh.

Vừa già vừa xấu?

Câu nói này kích động tới Tập Vị Nam rồi.

Anh lớn hơn cô năm tuổi, lúc trước không cảm thấy có gì nhưng vì sao từ trong miệng cô nghe được, lại cảm thấy có chút không đúng.

Tầng một của tòa nhà thương mại là một cửa hàng trang sức, từ thang cuôn đi xuống, hướng đi ra ngoài đi qua quầy đồ trang sức.

Tập Vị Nam đột nhiên dừng chân, đôi mắt rơi trên nhẫn trên quầy tủ.

Bọn họ làm giấy chứng nhận hơn bốn tháng rồi, tuy nhiên anh ngay cả nhẫn cũng không tặng cô.

Đeo nhẫn lên, ý nghĩa là cô gái này đã thuộc về anh, từ đó bị anh khoá chặt.

Ngón vô danh kết nối với tâm nhĩ trái.

"Đưa chiếc nhẫn này ra tôi xem thử."Tập Vị Nam nắm chặt tay cô, ngón tay trái chỉ vào một cặp nhẫn đơn giản tinh tế trong tủ.

196. Chương 196

Đó là một chiếc nhẫn kim cương màu xanh hình trái tim Cartier, trên hộp nhung đỏ, viên kim cương màu xanh được đặt ở giữa, phản chiếu ánh sáng xanh dưới ánh sáng đèn rực rỡ.

Các móng vuốt ba đầu được thiết lập với một viên kim cương màu xanh vững chắc, cánh tay xoắn là thanh lịch và tròn trịa.

Vừa nhìn, Diệp Bạc Hâm đã thích rồi, tim đập lệch nhịp, tiết tấu náo loạn trong lồng ngực.

"Tiên sinh, ánh mắt của ngài thật tốt, được thiết kế lấy tên là tình yêu độc nhất, chiếc nhẫn kim cương này được thiết kế bởi nhà thiết kế đồ trang sức nổi tiếng của Cartier, cô Paloma, chiếc nhẫn kim cương này là chiếc nhẫn kim cương chính trong series tình yêu của cô được thiết kế trong năm nay, do giá cao và phiên bản giới hạn, chúng tôi là cửa hàng trang sức duy nhất trên thị trường nội địa có kiểu vòng này."

Nhân viên cửa hàng nhìn thấy Tập Vị Nam, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó đeo găng tay vào, lấy chiếc nhẫn trong quầy ra.

Cô đẩy chiếc hộp nhung đỏ về phía trước mặt Diệp Bạc Hâm.

Tập Vị Nam một thân trang phục đơn giản mà xa xỉ, khí chất Diệp Bạc Hâm lại xuất chúng.

Đôi mắt nhân viên loé sáng, càng nỗ lực giới thiệu.

"Hình trái tim lãng mạn thực sự tin tưởng, ba móng ba đầu vững chắc cho hạnh phúc của tình yêu, từng chi tiết chiếc nhẫn kim cương để nói "I love you, từ đáy lòng mãi không đổi ", đặt mũi khoan chính trong trái tim của bạn, tình yêu là đặt bạn vào tận đáy lòng, dùng tâm bảo vệ tốt cho bạn. Các móng vuốt ba đầu được thiết lập để đại diện cho lời hứa cho bạn, sẽ không bao giờ bỏ cuộc. Vòng nhẫn thanh lịch và tròn trịa, có nghĩa là để lại sự thoải mái cho bạn, người sẽ đi cùng tôi qua con đường dài."

“Năm tháng dài lâu, đây chính là tình yêu độc nhất mà tôi muốn.Viên kim cương màu xanh lam, một đời chỉ dành cho môtn người, lấy tên của tôi, đeo lên ngón tay bạn, một đời bầu bạn, một kiếp đi theo.”

Nhân viên vừa chỉ vào chiếc nhẫn giải thích, vừa quan sát sắc mặt của Diệp Bạc Hâm.

Quan trọng nhất là phụ nữ thích, đàn ông mới sẵn sàng bỏ tiền mua.

Diệp Bạc Hâm buông tay của Tập Vị Nam, nghiêng người xuống, đôi mắt trong trẻo sạch sẽ khoá chặt trên chiếc nhẫn.

Ngoài khuyên tai, cô rất ít khi đeo trang sức, trên cổ không có dây chuyền, đầu ngón tay trống trơn.

Không phải mua không nổi, mà là ghét phiền phức.

Nhưng vừa nhìn, cô liền cảm thấy bản thân khó dịch chuyển tầm mắt.

“Thích?” Hai tay Tập Vị Nam cho vào túi quần, đôi lông mày đen rậm hơi giương lên, khoé miệng cong lên nhàn nhạt.

“Ừm.” Diệp Bạc Hâm nhẹ giọng trả lời một tiếng, trong vô thức ngay cả hơi thở cũng xem nhẹ rồi.

Tập Vị Nam nhìn cô lộ ra thần sắc khao khát, giống như một đứa trẻ đòi người lớn cho ăn kẹo, thuần khiết mà tự nhiên, đôi mắt cô trong veo đẹp đẽ.

Trái tim anh mềm rồi, giơ tay lên giúp cô vén mái tóc hai bên má ra sau tai, đầu ngón tay nhẹ nhàng cọ xát khuyên tai mà cô đeo trên dáy tai, động tác rất thân mật rất vụng về, nhưng anh đã la rất quen thuộc rồi.

Diệp Bạc Hâm cũng đã quen với anh bất cứ lúc nào cũng vuốt ve mặt cô, sờ sờ tai cô, không mảy may một chút không tự do nào.

“Loại kiểu dáng này có nhẫn đôi không?” Tập Vị Nam nâng mắt lên, ánh ấm áp trong đáy mắt biến mất, chỉ còn sắc lạnh.

“A?”Nhân viên bán hàng bị cám dỗ bởi nụ cười ấm áp và quyến rũ của anh, nghe thấy giọng nói thuần phác ép người khác của anh, lúc này mới từ kinh ngạc hồi phục tinh thần.

Người đàn ông này… Vậy mà có thể sử dụng lạnh lùng và ấm áp một cách hoàn hảo đến mức này, những ngôi sao diễn viên cũng không thể diễn xuất tốt như anh, một giây trước là ấm áp tình cảm, một giây sau lập tức lạnh lùng xa cách.

Cô gái này có bao nhiêu may mắn mới có thể được người đàn ông xuất chúng này nhìn trúng?

Nhẫn đôi?

Diệp Bạc Hâm bị hai từ nhẫn đôi này kéo lực chú ý cô vô thức nhìn ngón tay vô danh trên tay trái, đầu ngón tay động đậy.

Khoé mắt lướt qua miếng nhãn gắn bên cạnh chiếc nhẫn.

Cô âm thầm đếm ngược, đôi mắt từ từ mở to.

Bảy chữ số!

Một chiếc nhẫn cần bảy chữ số!

Vì sao không đi ăn cướp a?

Có tiền cũng không phải phá như vậy a.

"Xin lỗi tiên sinh, loại này không có nhẫn cưới, chỉ có nhẫn của nữ..." Nhân viên cười xin lỗi.

Nhẫn cưới?

Một người đàn ông phong thế tuấn tú vậy mà muốn kết hôn rồi? Cùng với cô gái này?

Diệp Bạc Hâm thu lại không nỡ trong đáy mắt, túm lấy ngón tay Tập Vị Nam, hướng phía anh lắc đầu.

Tập Vị Nam không hiểu, cô rõ ràng là rất thích, vì sao lắc đầu?

"Thử một chút?"

"Không đâu, đeo vào không tiện." Cô điên rồi mới đem chiếc nhẫn mấy trăm vạn đeo lên tay, lỡ như bị cướp mất, cô không phải sẽ đau lòng chết sao?

Mấy trăm vạn đối với Diệp gia hay Tô gia không phải là con số lớn, nhưng đối với cô mà nói lại là chữ số thiên văn.

“Tiểu thư, chiếc nhẫn này rất hợp với khí chất của cô, uyển chuyển đẹp đẽ cô đeo vào chắc chắn sẽ tôn lên khí chất xinh đẹp của cô…” Nhân viên thấy cô lắc đầu, vội vàng gấp gáp, một hoá đơn mấy trăm vạn, hoa hồng ba phần trăm, bán được đơn này tiền lương một một năm bằng tiền thưởng rồi.

Người đàn ông này muốn nhẫn cưới, loại này không có nhẫn cưới, anh còn muốn để cô gái thử, cô gái mở miệng nói thích, anh liền nhất định mua về, gặp được người đàn ông chịu chi tiền cho phụ nữ như vậy, cô gái này vì sao còn lắc đầu?

Nhân viên sợ cô từ chối, trực tiếp lấy nhẫn ra.

Diệp Bạc Hâm chau mày, cô không thích bị người ta miễn cưỡng, cô cũng không thích thái độ nhiệt tình thái quá của nhân viên.

Cô thu ngón tay lại, Tập Vị Nam ghé vào tai cô, hơi thở nóng bỏng phả vào dây thần kinh của cô.

“Thử trước đi, nếu hợp, sẽ kêu bọn họ đặt làm một cái nhẫn giống như vậy của nam, làm thành một đôi, đến lúc hôn lễ sẽ dùng.”

Hôn lễ?

Vừa là nhẫn cưới vừa là hôn lễ?

Diệp Bạc Hâm chấn động nhìn anh, cô còn chưa gặp qua gia đình của anh, không biết gia đình anh có chấp nhận cô hay không, anh bây giờ nghĩ tới chuyện hôn lễ rồi?

Cô cho rằng, nhận giấy chứng nhận là được rồi, chưa nghĩ qua tổ chức một hôn lễ.

Hôn lễ chỉ là hình thức, hạnh phúc của Diệp Bạc Hâm cô đã nắm trong tay rồi, không cần lời chúc người khác.

Các cô gái phần lớn đều có một hôn lễ mơ mộng, nhưng mà cô thì không, chưa từng nghĩ qua phải mang lên váy cưới, cầm tay của một người đàn ông ở trong lễ đường tuyên thệ.

“Em…” Diệp Bạc Hâm phát hiện trong giọng nói lắp bắp của của bản thân, có cảm động, hôn lễ… nếu như là anh, cô đồng ý giống như con khỉ bị mọi người vây quanh.

Nhân viên yêu cầu cô mặc một chiếc găng tay trong suốt màu trắng mỏng, Tập Vị Nam cũng mang một chiếc găng tay nam, tay trái nắm tay của cô, tay phải cầm chiếc nhẫn nhẹ nhàng đeo vào ngón đeo nhẫn của cô.

Ngón tay cô quá gầy, vòng của chiếc nhẫn quá lớn.

"Rộng rồi." trong đồng tử đen sâu của Tập Vị Nam lộ vẻ tiếc nuối.

Tay của Diệp Bạc Hâm thon dài, ngón tay xanh tươi, vừa trắng vừa mềm mại, sau khi đeo chiếc nhẫn, mặc dù lỏng lẻo, nhưng không thể phủ nhận, nhẫn kim cương như tailor-made cho cô ấy, kim cương màu xanh lam, rất hợp với nước da và khí chất yên tĩnh của cô.

"Không sao đâu tiên sinh, chỗ chúng tôi có thể tuỳ chỉnh nó, nếu như anh có yêu cầu, chúng tôi có thể liên hệ nhà thiết kế, để cô ấy thiết kế ra một chiếc nhẫn cưới cùng kiểu dáng này, lấy số đo của các vị."

"Không cần đâu!" Tập Vị Nam còn chưa nói gì, Diệp Bạc Hâm đã giành nói trước, một chiếc là bảy con số, một đôi biến thành tám con số, bọn họ giống như cái đầu rỗng lớn sao?Nhẫn lại không thể ăn, xem bọn họ là ngốc à, đeo lên tay mấy trăm vạn.

"Tiên sinh…"

Diệp Bạc Hâm cởi chiếc nhẫn ra, bỏ vào trong hộp, kéo Tập Vị Nam muốn đi.

Ở dưới cầu thang cuốn tầng một, có người từ cửa xoay bước vào, một thân ảnh màu trắng, một thân ảnh màu đỏ.

"ầy, đây không phải Diệp nhị tiểu thư sao?"

Đột nhiên, sau lưng truyền tới giọng nói nhỏ nhẹ lại mỉa mai đến chói tai, kèm theo là tiếng hừ lạnh từ trong mũi.

Diệp Bạc Hâm dừng bước, mắt đầy ngạc nhiên.

Cô quay người, từ từ buông tay Tập Vị Nam, cô cao một mét bảy, đứng trước mặt cô gái mặc bộ đầm màu đỏ, cao hơn nửa cái đầu.

Cô liếc nhìn cô gái giả tư thế phụ nữ, đường lớn nhà rộng, thật sự đi đâu cũng gặp phải vô gái này lần trước giáo huấn chưa đủ?

Đôi mắt của An Mẫn Oanh thâm độc, cô cười lạnh bước qua, trên người cô mặc một chiếc váy màu đỏ với màu sắc tươi sáng, một phong cách mới lạ, khoét lưng, kiểu dánh cúp ngực, đôi vai trắn nõn quyến rũ hợp với xương quai xanh đẹp đẽ, mười phần quyến rũ gợi cảm, trên mặt trang điểm tinh tế, toàn thân toát lên vẻ cao quý.

Vẻ đẹp của cô, so với Diệp Bạc Hâm không phân cao thấp, đáng tiếc nụ cười bị móp méo trên mặt cô lại phá hỏng nét đẹp của cô.

Lại là người đàn ông này?trong mắt An Mẫn Oanh lộ vẻ không can tâm, dựa vào cái gì cô gái ti tiện này có thể phối với người đàn ông tuấn tú này?

Đối với Tập Vị Nam, An Mẫn Oanh có chút sợ hãi.

Ánh mắt anh quá lạnh, một thân khí phách ép người.

Diệp Bạc Hâm vốn dĩ không muốn quan tâm cô, nhưng lúc cô ta bước qua, cố ý va vào vai của Diệp Bạc Hâm.

Không phải rất đau, nhưng lại khiến người ta thở ra giận dữ.

Tập Vị Nam chau mày, anh ghét ngữ khí của cô gái này.

Thấy Diệp Bạc Hâm bị đụng phải, sắc mặt anh hơi trầm, giơ tay ra ôm cô lại.

Diệp Bạc Hâm đối mặt với đôi mắt âm trầm của anh, bất động thanh sắc nắm lấy bàn tay đang từ từ nắm chặt của anh, lộ ra nụ cười nhàn nhạt mà tự tin.

Tập Vị Nam tin tưởng cô, thở ra một hơi giận dữ.

Anh sẽ không đánh con gái, nhưng mà giáo huấn nên có, anh sẽ không bỏ qua, nhưng nếu cô có thể giải quyết, vậy anh buông tay để cô đi giải quyết.

“Ha!An tiểu thư, cà phê lần trước ngon chứ?”Diệp Bạc Hâm nhếch mày, vừa mở miệng liền khiêu khích.

Sắc mặt An Mẫn Oanh nháy mắt biến đen, mấy ngày trước con tiện nhân này tạt cà phê lên người cô, hại cô mất hết mặt mũi, không biết ai đem hình ảnh cô cùng vị khách khác cãi nhau lên Weibo, dân mạng bây giờ tâm lý phong trào rất kịch liệt, nhìn cô mặc một thân đồ hiệu, ngang bướng lại kiêu ngạo, tất cả mọi người đều đứng lên chỉ trích cô, còn đem người cô lên thanh tìm kiếm, mở Weibo của cô ra, cô bình thường đắc tội không ít người, những người kia phát tán tin tức ra, hại cô bị bố mẹ la mắng một trận, mấy ngày nay cô không dám ra đường, sợ bị người ta nhận ra.

“Diệp Bạc Hâm!Cô!” sắc mặt An Mẫn Oanh biến rồi biến hận không thể xé rách miệng cô ra, nhưng nhớ tới lần trước lực đạo của tay cô, cô không phải là đối thủ của cô ta, cũng không dám gây chuyện nữa.

Bố mẹ cô buông lời cay độc, nếu như cô còn gây chuyện, sẽ đưa cô tới nước Mỹ du học, cô ghét nhất là

nước Mỹ, kệ cô dfi du học còn không bằng kêu cô đi chết, một chút tự do cũng không có.

Diệp Bạc Hâm nheo mắt, ôm hai cánh tay, đợi cô phát hoả.

Tất nhiên, An Mẫn Oanh đột nhiên nhẫn xuống.

Cô cầm chiếc nhẫn lúc nãy Diệp Bạc Hâm xem qua.

"Này, tiểu thư, cô không thể trực tiếp dùng tay cầm…"Nhân viên nhìn thấy tình hình không ổn, muốn trốn qua một bên, nhưng quên chưa thu lại nhẫn kim cương vào tủ, thấy An Mẫn Oanh trực tiếp dùng tay cầm lên, cô gấp gáp hét lên.

An Mẫn Oanh khinh thường trừng mắt nhìn cô, "Hét lên cái gì?Chẳng qua là một chiếc nhẫn sao?Tôi mua là được rồi."

Khoé miệng An Mẫn Oanh chứa đầy lạnh lùng, quay qua Diệp Bạc Hâm, khinh thường ở đáy mắt càng phát ra nhiều hơn "Không giống một số người, trong nhà sắp phá sản rồi, còn có tâm tư ra ngoài dạo phố."

197. Chương 197

An Mẫn Oanh vừa nói vừa xoay chiếc nhẫn trên tay.

"Như chiếc nhẫn giá hơn trăm vạn này, cũng không phải ai cũng mua được." An Mẫn Oanh nhếch mép cười, từ từ lồng chiếc nhẫn vào ngón giữa. Cỡ của ngón tay và nhẫn vừa vặn sít soát, như thể chiếc nhẫn được cân chỉnh đúc theo kích thước ngón tay của cô ta.

An Mẫn Oanh cười khoái trá, cô ta nâng bàn tay phải lên: "Có những người, nên biết rõ địa vị của mình, không phải thứ cho mình, thì đừng có hòng mơ tưởng. Giống như chiếc nhẫn này, không hợp tức là không hợp, mất tiền mua về cũng không đeo được… Dù sao thì… đồ hiệu cũng biết kén người đấy… ha ha ha…"

Diệp Bạc Hâm cười nhạt, vỗ tay: "An tiểu thư nói chí phải, có những người, trời sinh ra đã hợp với trang sức rồi, như sợ người khác không biết mình là trọc phú không bằng. Cứ phải đeo vàng bạc ngọc trai, dây chuyềnlên người. Đi ngoài đường cũng không sợ cướp giật nó chú ý."

"Mày…" Trên cổ An Mẫn Oanh vừa vặn đeo một sợi dây chuyền ngọc trai, cô ta bất giác đưa tay lên che.

Thấy Diệp Bạc Hâm từ đầu chí cuối chỉ khinh khỉnh cười nhạt nhìn mình, không cáu không bực, như thể những lời chua ngoa sắc ngọn như lưỡi dao ấy không thể khiến cô hề hấn.

Sao lại có người mặt dày đến thế? Nói gì cũng như không, lại còn cười trả treo?

"Tôi thấy do cô ghen tỵ thôi! Nhà họ Diệp mấy cô chẳng mấy chốc mà phá sản nhỉ? Đừng nói chiếc nhẫn siêu sang giá trên trăm vạn này, dù chỉ có mấy chục vạn, giờ cô còn mua nổi không? Đừng ra ngoài phá phách trác tán nữa!" An Mẫn Oanh càng nói càng tức, càng nhìn càng thấy ngứa mắt, lời buột khỏi miệng cũng chua ngoa, xỉa xói hơn.

"Cô nói, cô và Diệp Thanh Vũ sao lại thua xa nhau đến thế nhỉ? Vì công ty nhà cô, Diệp Thanh Vũ còn không tiếc mình đi tìm Lạc tam thiếu, còn cô? Hay là cũng bảo thằng người yêu nó giúp? Hoặc đi nài nỉ vị hôn phu bị cô ruồng rẫy? Tôi tin anh ta cũng tình nguyện giúp cô thôi. Chỉ tiếc cho Diệp Thanh Vũ, sao lại vớ phải một đứa em gái mặt trơ trán bóng như cô nhỉ."

An Mẫn Oanh bỗng tiến lên trước, giơ ngón tay chọc vào vai Diệp Bạc Hâm.

Lúc nhắc đến "thằng người yêu", mắt liếc sang Tập Vị Nam, thấp thoáng vẻ đố kị.

Diệp Bạc Hâm bất ngờ tóm lấy cổ tay cô ta, lực siết mỗi lúc một mạnh, như sắp bẻ gãy tay cô ả.

An Mẫn Oanh đau quá rú lên, Diệp Bạc Hâm lại nửa cười nửa không, nhìn An Mẫn Oanh co vòi lại.

Tập Vị Nam lạnh lùng nhìn An Mẫn Oanh, mắt đầy ắp sự ghét bỏ.

Bàn tay anh sững lạigiữa lưng chừng, mới rồi khi An Mẫn Oanh làm trò, anh định ngăn lại, nhưng Diệp Bạc Hâm ra tay nhanh hơn một bước.

"Diệp Bạc Hâm, con tiện nhân này, mày cướp bạn trai của chị gái, còn giả vờ ngây…" An Mẫn Oanh vùng vẫy, mặt nhợt đi, tức quá đâm chửi bừa, quên béng mất những gì bố cô ta từng cảnh cáo.

"Mẫn Oanh, ăn nói kiểu gì thế?" Bỗng một giọng nói lanh lảnh vang lên, vẻ khiển trách bực bội.

"Chị…" An Mẫn Oanh sợ quá rụt cổ lại, cổ tay vẫn bị Diệp Bạc Hâm túm, cô ta tức tối lườm Diệp Bạc Hâm, oan ức nói: "Chính nó… lần trước chính nó bắt nạt em…"

Diệp Bạc Hâm rướn mày, nhìn về phía có giọng nói.

Một cô gái xinh đẹp, cao ráo, khí chất bốc lửa đang tiến về phía họ, như người mẫu trên sàn catwalk, mỗi bước chân như mang theo cơn gió.

Cô ta mặc bộ váy liền Chanel màu trắng, thắt eo. Vầng trán sáng sủa, thoáng vẻ sắc sảo, biểu cảm ung dung, một khí khái kiểu trưởng thành, chín chắn.

Đường nét gương mặt sắc cạnh, xinh đẹp, hình như có gen lai trộn, gương mặt chỉ trang điểm nhè nhẹ.

Chị gái của An Mẫn Oanh?

Mới rồi cô nhìn lướt qua, nhớ không nhầm thì cô này và An Mẫn Oanh đi cùng nhau. Nhưng An Mẫn Oanh tác yêu tác quái, gây hấn với cô bao lâu, cũng không thấy người chị gái này đứng ra ý kiến, thế là ý gì?

Gương mặt Tập Vị Nam luôn lạnh nhạt, nhưng lúc thấy người phụ nữ, hàng lông mày hơi nhíu lại.

"Thưa cô, em họ tôi được chiều chuộng đâm kiêu ngạo, mong cô đừng chấp nhặt…" Đặng Thụy Tây tỏ vẻ mặt chân thành, ánh mắt nhìn xuống bàn tay Diệp Bạc Hâm vẫn vặn tay An Mẫn Oanh. Ngữ điệu bỗng nghiêm khắc hẳn: "Mẫn Oanh, còn không xin lỗi đi!"

Xưa nay An Mẫn Oanh vốn sợ người chị họ này, song cũng khâm phục chị ấy. Chị ít khi nổi giận, trừ khi chạm đến giới hạn. An Mẫn Oanh tuy không chịu, nhưng lại không dám không nghe.

"Xin lỗi…" An Mẫn Oanh tấm tức hét lên với Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm cười khảy, nhìn vẻ mặt bình thản của Đặng Thụy Tây, thấy người phụ nữ này rất quen, hình như đã gặp ở đâu, mà không nhớ ra được.

Người ta xin lỗi rồi, cô cũng không tiện xoắn vặn nữa.

Vả lại, chị họ của An Mẫn Oanh không giống như An Mẫn Oanh, chí ít, cô không ghét cô ta.

Diệp Bạc Hâm bèn lỏng tay, An Mẫn Oanh oán hờn lườm cô, đoạn bước sang phía bên cạnh Đặng Thụy Tây.

Tập Vị Nam mím môi, trò hài này hạ màn, anh không muốn nán lại thêm nữa.

Tối nay khó khăn lắm mới có thời gian ở riêng với Diệp Bạc Hâm, thế mà lại có người không biết điều phá đám, làm anh cụt hứng.

Ánh mắt lạnh lùng lướt qua bàn tay phải của An Mẫn Oanh, viên ngọc Sapphire ánh lên nhức mắt.

Sống lưng An Mẫn Oanh lạnh toát, cảm giác có điều uy hiếp, quay ra bắt gặp ánh mắt đen láy thâm trầm của anh. Cô ta rùng mình, những ngón tay đang nắm cánh tay của Đặng Thụy Tây bất giác siết chặt lại, đầu móng bấm vào tay Đặng Thụy Tây.

Đặng Thụy Tây nhăn mày, song không lên tiếng.

Thấy vẻ nơm nớp của An Mẫn Oanh, cô liền nhận ra, nhưng lúc ngẩng đầu lên, thì Tập Vị Nam đã nhìn đi nơi khác.

"Đi thôi." Tập Vị Nam ôm eo Diệp Bạc Hâm, quay người toan bước ra ngoài.

Vẻ buồn bã trên mặt Đặng Thụy Tây thoáng lướt rồi qua.

Diệp Bạc Hâm cũng thấy nhạt nhẽo, nhưng bị An Mẫn Oanh quấy rối, trong lòng cô hơi bực.

Mở mồm là nói cô cướp bạn trai của Diệp Thanh Vũ, rốt cuộc ai đã nói như thế với cô ta?

Tuy con người của Diệp Thanh Vũ đáng ghét, nhưng cô cũng có sự kiêu hãnh của bản thân, thế nên cô nói mình chưa từng làm, tức là chưa bao giờ làm.

Diệp Thanh Vũ yêu thầm Hạ Dã Nhuận từng ấy năm trời không mở mồm ra nói, làm sao có thể để thể loại tiểu thư, mồm miệng bô bô khoe khoang như An Mẫn Oanh biết được?

"Anh Hai…"

Đặng Thụy Tây bặm môi, ngóng theo bóng hình đĩnh đạc khôi ngô, chợt cất tiếng gọi.

Diệp Bạc Hâm cảm giác người đàn ông bên mình khựng lại, cánh tay ôm eo cô theo phản xạ siết chặt hơn.

Diệp Bạc Hâm ngước mắt nhìn lên, đôi mắt đen thoáng vẻ thắc mắc.

Ánh mắt anh đangnhìn cô, vốn sâu thẳm như bể, không bờ bến, thì hôm nay lại lăn tăn gợn sóng.

Anh dừng bước chân, Diệp Bạc Hâm cũng dừng theo.

Họ quen nhau?

Chị họ của An Mẫn Oanh sao lại gọi anh là anh Hai?

Thấy sự ngờ vực trong mắt cô, anh nhìn cô đăm đăm không chớp, đôi mắt đen lúc này lại bình lặng khiến người khác cũng an tâm.

“Lát nữa anh giải thích với em.” Tập Vị Nam thì thầm bên tai cô.

Đặng Thụy Tây bước đến, gương mặt nở nụ cười trang nhã, lịch sự. Cô ta rất đẹp, đẹp đến độ một người phụ nữ như cô ngắm cũng thấy xao lòng.

“Anh Hai, cô ấy là bạn gái của anh à?”

Tập Vị Nam nghe vậy, cằm bặm lại, giữa hai hàng lông mày sắc nét hơi gờ lên nếp nhăn.

“Ừ.” Anh hơi ngần ngừ, sau cùng gật đầu.

Bạn gái, chứ không phải vợ?

Khoảnh khắc đó, con tim Diệp Bạc Hâm như bị dao cứa, vừa đau vừa chua chát.

Cô không phải đứa khờ, mới rồi Tập Vị Nam rõ ràng đã nhìn thấy cô ta rồi, nhưng anh cũng không chào hỏi, mà kéo cô đi ngay. Bây giờ người phụ nữ ấy xuất hiện trước mặt, gọi anh một tiếng “Anh Hai”, tuy cách gọi ấy không có gì quá đáng, nhưng lại thân mật hơn bình thường.

Tuy cô ta đã cố gắng che đậy, nhưng Diệp Bạc Hâm vẫn thấy được nỗi niềm thiết tha trong đôi mắt ấy, và cả bàn tay siết lại thành nắm đấm buông bên hông.

Diệp Bạc Hâm không đổi sắc mặt, nhưng vì tiếng “ừ” bâng quơ của anh mà lách người thoát khỏi vòng tay đang siết ngang eo. Quên bẵng đi mới rồi, Tập Vị Nam còn thì thầm bên tai, nói lát nữa sẽ giải thích với cô.

Tập Vị Nam cúi đầu nhìn theo ánh mắt của cô, hơi khựng lại, hàng lông mày xị xuống, thần sắc phức tạp.

An Mẫn Oanh sững sờ nhìn Đặng Thụy Tây, lại nhìn người đàn ông có gương mặt lạnh lùng kia.

Anh Hai? Chị họ mình là con gái một trong nhà, làm gì có anh Hai nào?

Nói đến gia thế của người chị họ này, thì họ An của An Mẫn Oanh cũng không với tới. Năm xưa mẹ bất chấp sự phản đối của ông bà ngoại, lấy bằng được bố cô. Nhà họ An tuy cũng giàu sang, nhưng chả là gì so với nhà họ Đặng.

Để một người phụ nữ tài hoa xuất chúng, lại kiêu kì bắc bậc như chị họ tình nguyện gọi một tiếng anh Hai, chứng tỏ thân phận người đàn ông này không hề đơn giản.

Ánh mắt An Mẫn Oanh lóe lên vẻ hằn học. Dựa vào cái gì, một ả đàn bà đê tiện như Diệp Bạc Hâm lại có mọi thứ tốt đẹp, vừa bớt đi một thiếu gia nhà họ Hạ, bây giờ lại trèo cao với được một người đàn ông cao quý bí ẩn?

"Chị, đây là…" An Mẫn Oanh bước lên trước, khoác tay Đặng Thụy Tây, ánh mắt tò mò thấy rõ. Nhưng nghĩ đến cái nhìn sắc bén của người đàn ông mới rồi, cô ta chỉ dám nhìn một thoáng rồi cúi gằm đầu xuống. Cố ý phớt lờ Diệp Bạc Hâm đang đứng cạnh anh ta, cũng không còn vẻ xỉa xói vênh váo vừa nãy.

Đặng Thụy Tây nhìn Diệp Bạc Hâm. Diệp Bạc Hâm lạnh nhạt, bình thản đáp lại cái nhìn của cô ta.

Bờ môi hồng hấp háy, đắn đo nên giới thiệu anh ấy thế nào.

Ánh mắt Tập Vị Nam quắc lên, liếc nhìn cô ta như một lời cảnh cáo.

Đặng Thụy Tây khẽ rùng mình, lòng ứa lên chua chát.

Anh không vui, vì anh đã cố tình làm nhưkhông quen không thân, còn cô lại bóc mẽ anh.

Đấy là một người phụ nữ thế nào, mới lọt được vào mắt anh?

Cô tưởng, ngoài cô ra, trên đời này chẳng còn có thể xứng với anh, vốn dĩ anh nên thương yêu che chở cô. Nhưng… cô đã nhầm, người đàn ông này quá vô tình, với cô lúc nào cũng xa cách lạnh nhạt. Giờ đây lại dành mọi sự yêu thương chiều chuộng cho người phụ nữ này, làm sao cô cam tâm, làm sao cam tâm được?

Tập Vị Nam khoác cánh tay lên vai Diệp Bạc Hâm, Diệp Bạc Hâm muốn hất ra. Ánh mắt hai người họ vừa giao nhau, cô làm sao mà không thấy?

Tập Vị Nam hơi dùng sức, ghì chặt cô vào lòng.

Diệp Bạc Hâm thầm nghiến răng, song cũng không vùng vằng nữa.

Cô không muốn học hặc với anh trước mặt người khác. Bằng không những kẻ mưu ma chước quỷ này lại tưởng mình có thể tranh thủ.

Có điều, vì sao người đàn ông này đi đến đâu cũng được các cô để ý?

Đặng Thụy Tây nhìn xuống, giấu đi cảm xúc trong đáy mắt.

Lúc ngẩng lên, cô ta mỉm cười: "Hai nhà chúng tôi có quan hệ nhiều đời, đời ông nội vốn gần gũi, chúng

tôi là… thanh mai trúc mã…”

Dù rằng những năm ấy, số lần được gặp anh chỉ lưa thưa vài lượt.

Hóa ra là thanh mai trúc mã, sắc mặt Diệp Bạc Hâm thoáng sững lại.

Ánh mắt Tập Vị Nam có vẻ hài lòng, anh không phản biện cách giải thích này của Đặng Thụy Tây.

“Chào cô, tôi là Đặng Thụy Tây…”

Diệp Bạc Hâm nhìn những ngòn tay thon thả trắng ngần chìa ra trước mặt, đầu móng cắt tỉa bo tròn, sạch sẽ gọn gàng, không hề sơn màu.

“Diệp Bạc Hâm…” Diệp Bạc Hâm nắm lấy đầu ngón tay cô, rất nhanh liền buông ra.

Diệp Bạc Hâm thoáng vẻ kinh ngạc.

“Chúng tôi đi trước…” Tập Vị Nam ôm chặt người phụ nữ trong lòng, có thể nhận ra, cô đang không vui.

Đặng Thụy Tây tuy không nỡ để anh đi, nhưng cô thấy rõ vẻ khó chịu lướt qua vầng trán của anh. Cô không muốn gây phiền phức, đành giương mắt nhìn bóng dáng họ khuất khỏi tầm mắt.

…

Đặng Thụy Tây vẫn đứng trân tại chỗ, nụ cười trên mặt lụi dần.

An Mẫn Oanh luôn im re cho đến khi hai người kia đi xa, cô ta mới ngước lên, chứng kiến vẻ mặt buồn buồn của chị họ.

“Chị…” Cô ta lắc cánh tay Đặng Thụy Tây, mắt ánh lên háo hức: “Người đàn ông vừa nãy…”

Đặng Thụy Tây nhíu mày, không nói không rằng hẩy tay An Mẫn Oanh ra.

Đứa em họ não ngắn, lại thích khoe khoang này, chả có kiểu cách thục nữ khuê các gì cả. Cô vốn không ưa, nhưng nó lại thích lẽo đẽo theo cô. Do nể dì mình nên cô không đành giở mặt.

Mới rồi thấy nó xỉa xói người phụ nữ kia, cô đứng bên không ngăn cản, chẳng qua muốn thăm dò bản lĩnh của cô gái kia. Cô muốn xem xem, người anh Hai thích, rốt cuộc tài cán cỡ nào?

Kết quả, nằm ngoài dự định của cô, anh Hai quá coi trọng người phụ nữ ấy hơn cả sức tưởng tượng của cô. Mà cô ta cũng lém lỉnh lanh lợi, rõ ràng giận nhưng lại kìm nén không bộp chộp. Đấy mới là loại người khó đối phó.

Cũng phải, nếu không có tí đầu óc, làm sao anh Hai lại thèm để ý?

Sắc mặt Đặng Thụy Tây càng lúc càng sa sầm, trong lòng gióng lên hồi chuông cảnh giác.

"An Mẫn Oanh, tốt nhất mày nên biết rõ địa vị của mình, không phải thứ cho mày, thì đừng có hòng mơ tưởng!" Đặng Thụy Tây nói nặng lời, không buồn nể nang.

Cô biết thừa đứa em họ này, lúc nào cũng mơ vớ được gia đình quyền quý, không thèm đoái hoàinhững công tử giàu có tầm trung. Bây giờ lại có ý với anh Hai, cô làm sao nhịn được?

An Mẫn Oanh biến sắc mặt. Cô khâm phục người chị này, nhưng chị ta lại đọc vị tâm tư của cô, khiến cô bẽ bàng. An Mẫn Oanh bặm môi, vẻ như oan ức, cũng không dám nổi cáu.

Đặng Thụy Tây không có thời gian thèm bận tâm tới nó, chỉ cảm thấy lòng ngổn ngang khó chịu.

...

Ra khỏi trung tâm thương mại, sắc mặt Diệp Bạc Hâm lạnh băng, vùng khỏi Tập Vị Nam, đanh mặt đi về phía trước, lững thững không phương hướng.

Tập Vị Nam sững người, liền đuổi theo.

"Giận à?" Ánh mắt anh đau đáu nhìn lên gương mặt cô, bất giác chứa chan dịu dàng.

Diệp Bạc Hâm làm như không nghe thấy, mắt nhìn thẳng, chân rảo bước.

Bạn gái à?

Cô xưa nay chưa từng biết hai chữ bạn gái lại đáng ghét đến thế.

198. Chương 198

Tập Vị Nam nắm cánh tay cô, khẽ kéo nhẹ, cả người cô xoay lại, đổ nhào vào lòng anh.

Dưới chân là đôi giày cao gót bảy phân, cô loạng choạng, bờ môi đập vào hàm anh.

Vừa cứng vừa trơn.

Môi nhói đau, cô bụm miệng lườm anh.

Tập Vị Nam chỉ ôm cô bằng sự yêu chiều vô hạn, vuốt ve đuôi tóc đừng sau của cô.

Diệp Bạc Hâm bình tĩnh lại, cơn giận trong mắt tan đi, làn nước trong veo lại phẳng lặng.

"Cô ta là ài?" Thanh mai trúc mã hả? Nếu đã là thanh mai trúc mã, vì sao anh không thèm chào hỏi, lại còn anh Hai, nghe mà sởn cả gai ốc.

Tập Vị Nam cười, cúi đầu, chậm chậm đặt nụ rất khẽ lên trán cô, giọng điệu vẫn dịu dàng, bình tĩnh như trước: "Anh nói, nhưng em không được giận nhé."

Trong lời anh nói có thứ hàm súc nào đó, ánh mắt cũng ẩn chứa ý tứ và đôi chút thẩp thỏm.

Diệp Bạc Hâm nhìn anh. Đầu anh cúi xuống, cười ngắm cô. Ngón tay âu yếu khẽ khàng đan vào mái tóc cô.

"Anh nói đi." Giận hay không, còn phải xem anh nói gì đã.

Diệp Bạc Hâm hơi bực, nói xong lại khẽ cắn môi, từ bao giờ cô lại trở nên vô lý như thế này? Chẳng những ghen, mà còn ghen một cách khó hiểu.

Chả phải cô chúa ghét kiểu nổi đùng nổi đóa vô duyên vô cớ đấy thôi?

Từ lúc nào lại trở nên dựa dẫm vào người đàn ông này, lại còn bắt đầu làm mình làm mẩy kiểu mấy cô thiếu nữ với anh, và cả sự ương ngạnh từ trong bản chất nữa.

Diệp Bạc Hâm hận không thể cắn đứt đầu lưỡi mình, cô ngoảnh mặt đi, né tránh ánh mắt tha thiết của anh.

Tập Vị Nam khom người, tựa đầu vào vai cô, tay từ trên đầu tượt xuống phần eo, vòng tay siết chặt cô vào lòng. Gương mặt anh dụi lên má cô, đầu mũi hít hà mùi hương dễ chịu trên cơ thể cô.

Anh thấy mãn nguyện, cũng thích sự yên tĩnh lúc này.

Diệp Bạc Hâm cứng đờ người, hai cánh tay buông bên hông hơi gập lại, đầu ngón tay đang run lên.

Tim nhũn oặt ra.

Người đàn ông này… đúng là chí mạng.

Tập Vị Nam như thế này, so với lúc đầu mới quen biết, đúng là một trời một vực.

"Này…" Tuy họ đứng trong một góc khuất, nhưng thi thoảng vẫn có người ngang qua, ánh mắt nhìn cả hai đầy sự ẩn ý. Diệp Bạc Hâm cảm nhận được ánh mắt của người đi đường, hai má ửng hồng, đành khẽ lên tiếng thúc giục.

Tập Vị Nam ôm cô, thư thái hừ nhẹ.

Anh ngắm thùy tai đầy đặn mịn màng của cô, khuyên tai ngọc trai gắn trên lỗ tai, lại càng khiến thùy tai của cô thêm nhỏ xinh, hấp dẫn.

"Hai gia đình bọn anh là quan hệ nhiều đời, cô ấy…" Tập Vị Nam khẽ ngừng một lúc, siết chặt vòng tay, thoáng ngần ngừ, nhưng nghĩ đến những giấu giếm trước kia khiến cô thất vọng, suýt thì để tuột mấtcô ấy, lần này không dám giấu giếm thêm nữa: "Bà nội anh đặt nặng vấn đề huyết thống. Nhà họ Đặng từ thời dân quốc đã có người làm việc cho chính phủ, sau đó nổ ra chiến tranh, nhà họ Đặng lại đi đầu hô hào kháng chiến, bây giờ trên Trung ương cũng có người họ Đặng. Có thể nói là môn đăng hội đối với gia đình anh, nên từ nhỏ, bà nội anh đã hứa với nhà họ Đặng, hai gia đình sẽ làm thông gia…"

Nói đến đó, Tập Vị Nam liền thôi, trong lòng cả hai đều hiểu.

Anh là người kế thừa đích thực của gia tộc, anh có cái khó của mình. Người như anh, hôn nhân chỉ là tảng đá lót đường, liên hôn mới có thể khiến dòng dõi phát triển mạnh mẽ.

Cô không oán anh, nhưng lòng vẫn khó chịu. Nếu không gặp anh, thì liệu có phải anh sẽ hy sinh hạnh phúc của mình để duy trì hưng thị của dòng tộc?

Diệp Bạc Hâm khẽ nhắm mắt lại, cái lạnh từ gan bàn chân chạy lan khắp người.

Sao cô lại có thể quên được, trên đường từ tỉnh Y về, cậu đã từng nhắc, anh ấy có vị hôn thê.

Sao mấy giây im lặng, cảm nhận được sự run rẩy rất khẽ của cô, Tập Vị Nam liền xót xa ghì chặt cô vào lòng

"Tin anh, đấy là quyết định của cá nhân bà, không liên quan đến anh. Anh chưa từng nghĩ sẽ lấy người phụ

nữ bà chọn. Nhà họ Đặng dù có hiển hách thì cũng kệ, anh không cần." Nếu anh cần, thì từ năm mười lăm tuổi đã đầu hàng, chứ không để đến nỗi bị đuổi ra khỏi nhà cũng không chịu khuất phục.

"Anh và cô ấy chưa từng đính hôn. Chỉ là lời hứa miệng của bà nội và nhà họ. Anh chưa một lần thừa nhận. Hâm Nhi, anh nói những chuyện này là để em không phải nghĩ ngợi nhiều. Mới rồi giả vờ không quen biết lẫn nhau, là vì sợ cô ấy sẽ nói luyên thuyên, ai ngờ lại…" Giọng nói của anh thoáng sự bất lực, âm thanh hơi khàn khàn, có nỗi niềm xót xa khiến con tim cô nhói đau. Anh không có sự lựa chọn, anh không đầu hàng, anh quan tâm, sau cùng cũng chỉ hóa thành cái ôm ghì thật chặt.

Lời lên đến miệng nhưng không nói, ánh mắt Diệp Bạc Hâm hơi nguội lạnh, chỉ bần thần trông ra vườn hoa dưới ánh đèn đường.

Con đường họ phải đi, gian nan hơn nhiều so với tưởng tượng của cô.

Cô còn không biết tình hình nhà anh, cũng không biết có được sự thừa nhận của họ hay không.

Tuy nói tình cảm là việc của hai người, nhưng đây là một cuộc hôn nhân, cô phải dắt tay anh đi hết cuộc đời, khó tránh khỏi va chạm với người thân của anh. Nếu họ phản đối, vậy cô phải làm sao.

Cô biết người đàn ông này có cách của mình, có tài cán, anh sẽ không bỏ rơi cô, nhưng cuộc đời luôn đầy rẫy bất ngờ. Anh không phải vị thần, không thể kiểm soát mọi thứ, cô sợ… sợ mình không đủ kiên cường tiếp tục…

Cô ngần ngừ không nói, con tim Tập Vị Nam thắt lại, không đoán được cô đang nghĩ gì.

Buông cô ra, ánh mắt đăm đắm nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, một tay anh nâng mặt, một tay nắm tay cô, ánh mắt kiên định nhìn cô.

"Tin anh." Đến hôm nay anh đã chẳng còn gì cố kị, không ai có thể uy hiếp được anh.

Diệp Bạc Hâm cúi đầu, bên má là ngón tay anh thô ráp vuốt ve, làn da cô mỏng manh, còn tay anh lại ram ráp. Song lại chả hề thấy khó chịu, trái lại, cô khát khao hơi ấm nơi đầu ngón tay anh.

Khoảnh khắc ấy, ánh mắt chạm đến bàn tay đang nắm lấy cổ tay cô. Hôm nay anh không đeo đồng hồ, vết sẹo do bỏng lửa trên cổ tay do cứu cô mà cólại vằn vện nhức nhối đến vậy, cô nghe lòng nhói đau, hít thở thật sâu, mời đè được thứ xúc động căng đầy ấy.

Ánh mắt anh dịu dàng đến độ khiến người ta phải đắm say, cam tâm trầm luân.

Anh cứ nhìn cô đau đáu, cảm nhận được sự lơi lỏng của cô, anh mới nhẹ nhàng thở phào.

"Hâm Nhi…" Đôi mắt đen rát bỏng tưởng chừng sắp bùng cháy, anh hạ giọng, kề bên tai cô thì thào, ngọt ngào âu yếm, và cả sự rung động đầy ắp.

Diệp Bạc Hâm cắn môi, cô đã cảm nhận được hơi thở nguy hiểm trên người Tập Vị Nam.

Hai cơ thể vốn dĩ gắn lấy nhau sát rạt, không một khoảng cách. Người anh bỗng nóng rực, có sự khác lạ. Mà cô thì không phải là thiếu nữ ngu ngơ chưa từng trải đời, làm sao không biết được sự khát khao, đè nén của anh.

Cô nhắm mắt, bàn tay nhỏ nhắn căng thẳng níu chặt đoạn áo bên hông anh, để những nụ hôn của anh lần lượt rơi trên má, trên môi.

Cảm giác tê rần luồn lách trong từng lỗ chân lông từng mạch máu, cả người lâng lâng, không còn phân biệt được mình đang ở đâu.

Nụ hôn mỗi lúc một sâu, ý thức của cô mỗi lúc một mơ hồ.

Không còn dịu dàng như lúc đầu, anh giữ gáy cô, trong đôi mắt đã nhen nhóm lên một ngọn lửa.Bờ môi dữ dằn cướp đi hơi thở của cô, anh chỉ muốn gắn cô vào trong xương máu, vào trong tâm khảm để được thương yêu.

"Ưm…" Tiếng rên rỉ vụt khỏi bờ môi, đầy đê mê.Mặt cô ửng hồng, hai mắt nhòa đi, còn ánh mắt anh thì tối sầm lại, máu huyết toàn thân dồn xuống bụng dưới.

Nghe tiếng rên rỉ của mình mà Diệp Bạc Hâm giật nảy, sực bừng tỉnh, vẻ mê đắm trong mắt tan biến, ngượng ngùng sầu não chiếm ngự ánh mắt cô, và cả sự hoảng loạn bối rối.

Tay cô siết chặt đoạn áo bên hông anh, nhờ ngả vào ngực anh, mới không ngã khụy xuống đất.

Tập Vị Nam đè nèn đến khổ sở, nhẩm tính thử lần trước được rờ vào người cô ấy đã là chuyện của hai tháng về trước.

Chỉ cần chạm nhẹ vào cơ thể cô, là nhịp thở của anh đã rối ren, anh phải vận dụng chí lực cực đại mới đè nén được khát khao lôi cô lên giường.

Trán lấm tấm mồ hôi, anh thở dốc, bịn rịn rời bờ môi cô. Hai đầu mũi chạm vào nhau, anh nhắm mắt, cố gắng vuốt xuôi những xốn xang trong lồng ngực.

Cả cơ thể anh gồng lên, những vẫn ôm ghì cô ấy trong lòng.

Không phải lần đầu tiên lâm vào cảnh này. Theo kinh nghiệm của bản thân, Diệp Bạc Hâm không dám cựa quậy, đầu ngoảnh đi, sợ những nụ hôn mất kiểm soát của anh lại lấn tới.

Không để cô đánh trống lảng, anh xoay mặt cô lại, rồi choàng mở mắt.

Đôi mắt ấy, không còn vẻ trong veo tỉnh táo như thường ngày, mà giờ đây ăm ắp dục vọng u ám, như một cái xoáy đen, hút cô vào sâu bên trong.

"Về nhà anh nhé?" Anh hỏi dò, âm cuối run run, không biết do sợ cô từ chối, hay là vì đè nén quá khổ sở.

Về nhà anh, nghĩa là gì, cô hiểu.

Diệp Bạc Hâm cũng thương anh, đối diện với ánh mắt gần như khẩn khoản của anh, cô chực gật đầu.

Trong trong đầu lại có những hình ảnh chạy thoáng qua.

Sắc mặt cô chợt tái mét.

"Không!" cô trợn trừng mắt, trong đó ánh lên vẻ hờn ghét.

Trong lúc hoảng loạn, cô đẩy người đàn ông đang ôm mình ra.

Tập Vị Nam không kịp chuẩn bị, bị cô hẩy về phía sau mấy bước.

Ánh mắt của cô khiến con tim anh nguội đi một nửa.

Không còn cách nào khác, vậy ư?

Sự tổn thương trong mắt anh, cô thấy được điều đó, lòng cô rối ren, lùng túng nhìn bàn tay mình: "Em…"

Cô biết, anh và Bạch Sở Khả sẽ trở thành cơn ác mộng của mình, ngày nào cô chưa giải trừ nó, thì ngày ấy cô vẫn chưa thể chấp nhận sự đụng chạm của anh.

"Xin lỗi…" Diệp Bạc Hâm rệu rã ngồi thụp xuống, hai tay bất lực ôm đầu, mặt chôn vào trong gối.

Cô không muốn như thế này, nhưng… phản ứng mới rồi thậm chí còn chưa được cân nhắc bởi trí não, mà chính trong tiềm thức, cô đang kháng cự.

Bàn tay Tập Vị Nam dần co siết lại, nhìn cô bất động dưới đất, thân hình ấy yếu ớt, khiến trái tim anh đau đến nghẹt thở.

Anh không trách cô, cũng không oán hờn ai. Anh chỉ hận mình, vì sao lúc ấy không đề phòng?

Giá như lúc ấy anh không chạm vào Bạch Sở Khả, thì họ có bỏ lỡ nhau, có đau khổ từng ấy năm trời, và để bây giờ vẫn khiến cô đau khổ không?

Tiếng nghẹn ngào của cô như một gáo nước lạnh, dập tắt lửa dục đang bốc trong anh.

"Lỗi tại anh…" Anh ngồi xuống, ôm cô vào lòng. Đừng nói cô ấy không thể chịu đựng, đến anh cũng cảm thấy bản thân nhơ nhớp. Nếu không phải chỉ có thể là cô ấy, thì việc gì anh phải nhẫn tâm để bản thân làm vấy bẩn sự trong sáng của cô.

Trái tim Diệp Bạc Hâm đập những nhịp nặng nề, như bị ngàn vạn con kiến nhỏ xíu gặm nhấm, dấy lên những đớn đau, khổ sở bứt rứt.

Sự nhường nhịn của anh, sự chiều chuộng của anh, sự bao dung của anh, cô đều cảm nhận được.

Nên mới day dứt.

Người này quả thực quá đáng ghét, rõ ràng là lỗi của anh ta, rốt cuộc đến sau cùng, cô lại quen với những gì tốt đẹp, những dịu dàng trao gửi của anh, quen với tín nhiệm, chở che của anh, khiến cô không thể rời bỏ được, trái lại càng ôm nỗi niềm áy náy này.

"Đừng khóc, anh không ép em. Sau này không trêu em nữa, được không?" Anh lau nước mắt trên gương mặt cô, động tác dịu dàng lại chăm chút.

Diệp Bạc Hâm ngẩng đầu, nhìn anh qua màn lệ mờ ảo, nghẹn ngào nói: "Nếu… em chỉ nói là nếu, nếu em cứ mãi không vượt qua được?"

Cả đời này không thể chấp nhận sự thân mật của anh, vậy anh phải làm sao?

Cơ thể Tập Vị Nam run lên, nói không buồn thì đấy là giả dối, anh có thể không cần tình dục, chỉ cần con người cô. Anh có thể chấp nhận thứ tình yêu trong sáng, nhưng… cô ấy không muốn, tức là cô ấy chưa thể tha thứ, làm sao anh có thể không buồn.

Diệp Bạc Hâm cố gắng chớp mắt, lệ cứ ứa ra khỏi bờ mi.

Câu hỏi này, cô đang làm khó anh.

Anh mới ba mươi tuổi, làm sao có thể không thân mật với phụ nữ?

Vết nứt trong lòng cứ từ từ toách miệng, mỗi lúc một rộng, chực nuốt trọn mọi sức lực của cô.

Cô thất vọng cúi đầu, cười tự giễu.

Thấy cô cười mỉa mai, bàn tay giằng khỏi anh, ánh mắt anh sầm đi, biết là cô ấy đã hiểu lầm.

Chả lẽ lại không tin anh đến thế?

Bởi một lần thất vọng, nên không dám dễ dàng tin tưởng?

Tập Vị Nam không để cô có cơ hội vùng thoát, tay trái nắm chặt tay cô. Đầu ngón tay nâng cằm cô lên, ánh mắt anh bén như dao.

"Anh đồng ý đợi, đợi đến ngày em có thể mở lòng, kể cả em mãi mãi không vượt qua được, thì anh cũng ở bên em…"

Đây là lời thề của anh, chắc nịch như núi.

Vốn không ôm ấp hy vọng gì, Diệp Bạc Hâm cũng biết mình xốc nổi, giống những người phụ nữ khi yêu, nơm nớp thấp thỏm, sợ trong trái tim người ấy, mình chẳng hề quan trọng, nên mới nghĩ muôn vàn cách để thử lòng.

Nhưng không phải cô đang thử lòng anh. Cô cũng không dám nói chắc, sau này lúc anh có nhu cầu, mình có thể vô tư chấp nhận anh hay không. Cô chỉ đang nói một sự thật.

Kể cả anh không thể nín nhịn, thì cô có thể làm gì? Nhẽ nào thật sự phải đến độ chia tay?

Đừng nói anh không chịu, đến cô cũng không nỡ.

Lời ngọt ngào ai mà chẳng thích nghe. Nghe lời anh nói, cả người cô ngây ra. Sau rồi gục vào lòng anh, khóc òa lên nức nở.

Trên đường về nhà, cô thiêm thiếp ngủ trên xe.

Hôm nay bận rộn cả một ngày, buổi tối lại đi lượn đường, khóc xong, tâm trạng không còn ấm ức nữa. Vừa lên xe, cô đã khép mắt, không lâu sau thì ngả vào vai Tập Vị Nam thiu thiu ngủ.

Tập Vị Nam lái xe, sợ cô ngủ không được thoải mái, vừa mới chỉnh lại ghế, để cô gối lên đùi anh.

Cô mở mắt, vẫn hơi lờ mờ, lệ trong mắt vẫn tuôn như suối.

Lòng anh mềm lại, tay áp lên đầu cô.

Cô sụt sùi, tự mình tìm một tư thế thoải mái, nhắm mắt lại rồi thiếp đi.

199. Chương 199

Tập Vị Nam cho xe chạy chậm lại. Xe lướt êm ru thẳng hướng về nhà họ Tô.

Có thể do gối ngủ không thoải mái, nên giữa chừng Diệp Bạc Hâm tỉnh dậy một lần, mở đôi mắt ngơ ngác, dụi mắt, mãi sau mới nhận ra mình đang ở trên xe.

Để tiện cho cô, đèn trong xe đã tắt đi, chỉ có ánh sáng ven đường lấp loáng rọi trên gương mặt anh.

Gương mặt ba trăm sáu mươi độ, không góc chết, nhìn góc nào cũng thấy đẹp.

Diệp Bạc Hâm cảm thấy mình có lẽ đang lên cơn dại trai, thèm thuồng sắc đẹp của anh mất rồi.

Nhưng mà, kiểu đàn ông lạnh lùng nghiêm nghị này, vốn thuộc loại ưa thích của cô. Anh lại yêu chiều cô như thế, làm sao mà không rung rinh?

Diệp Bạc Hâm nhìn anh đăm đắm. Lúc cô hơi tỉnh lại, Tập Vị Nam đã nhận ra, anh vẫn lái xe bình thường, ý cười trong mắt mỗi lúc một đậm sâu.

Cơn buồn ngủ lại lần nữa ập đến, cô vẫn gối lên đùi anh trong tư tế kì cục. Gặp đèn đỏ, anh thắng xe, bắp đùi lại căng lên, áp vào mặt cô, cảm giác khó tả.

Cổ vừa mỏi vừa đau, Diệp Bạc Hâm không cố được nữa, bèn dứt khoát chống tay vào ghế ngồi dậy.

"Dậy rồi à?" Giọng anh trầm ấm, quyến rũ, lại ở trong không gian kín im ắng, diệu kì như có luồng điện chạy qua.

"Ừm." Cô lơ mơ gật đầu, tay vỗ lên gương mặt tê rần, cứng đờ.

Thấy hành động của cô qua gương chiếu hậu, khóe miệng anh rộ cười.

Bầu không khí lặng thinh có phần gượng gạo, mới cô còn gục vào lòng anh khóc rất lâu, chưa bao giờ xấu hổ đến thế.

Diệp Bạc Hâm toan gỡ gạc sự ngượng ngùng, mắt nhìn chằm chằm về phía trước, trong lòng lại ấm áp như ngọn đèn đường tỏa sáng vàng vọt bên ngoài cửa sổ.

Chưa được bao lâu, mí mắt lại trĩu xuống, cô gắng gượng xốc dậy tinh thần, sau cùng không địch được cơn buồn ngủ vẫy gọi, mắt cứ thế díp lại. Trong mông lung, cảm giác trên má có thứ gì đó lướt qua, Diệp Bạc Hâm bất giác dụi mặt vào thứ đó.

Tập Vị Nam chẳng qua nhân lúc chờ đèn đỏ, tay giúp cô vén tóc con ở bên má ra sau mang tai. Thấy cô ngủ ngon lành, anh không kìm được, liền nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô.

Không ngờ cô ấy lại dụi mặt vào lòng bàn tay anh. Dáng vẻ ấy dễ thương y chang chú chó Samoyed mà chú Ba nuôi, anh khẽ bật cười.

…

Tô Uyển về nhà từ sớm. Lúc ăn cơm, trong nhà chỉ có mình Diệp Thiên Dịch, bà liếc mắt nhìn vị trí dành riêng cho Diệp Bạc Hâm, ánh mắt hơi đanh lại.

Dì Thanh nói tối nay Diệp Bạc Hâm không về nhà ăn cơm, bầu không khí mỗi lúc một nặng nề. Diệp Thiên Dịch vội vàng ăn cho xong, rồi viện cớ ra ngoài đi dạo.

Lúc chín giờ hơn, cậu đứng ngoài cửa ngó nghiêng, sau cùng mới thấy một luồng ánh sáng đèn xe chói lói rọi về phía mình.

Diệp Thiên Dịch mặc bộ đồ thể thao, hai tay đút túi, đứng trên bậc thềm.

Xe rẽ lối, dừng trước cổng biệt thự.

Diệp Thiên Dịch tò mò ra mặt, sao cậu không biết nhà mình còn có một chiếc xe Range Rover nhỉ?

Bà chị lái Audi cơ mà?

Xe dừng lại, cửa xe chưa kịp mở.

Diệp Thiên Dịch đứng sau cột đá trước cửa, ngó nhìn biển số xe. Tập Vị Nam ngồi trong xe, song không để ý ngoài cửa có người.

Diệp Bạc Hâm có vẻ rất mệt, dọc đường thiêm thiếp ngủ, mắt nặng trĩu.

Tập Vị Nam đắn đó, nên gọi cô, hay đợi cô tỉnh lại?

Mất phút qua đi, anh lẳng lặng ngắm nhìn gương mặt say ngủ của cô.

Thấy người trên xe không động tĩnh, Diệp Thiên Dịch bèn bước đến cạnh bên, ngó vào trong cửa sổ tối thu. Tấm dán màu đen che đi ánh sáng bên trong, cậu không thấy được người ngồi trong.

Cậu đưa tay, nhưng chưa kịp gõ cửa thì tấm kính đã hạ xuống, một gương mặt đanh lạnh, sắc nét, mày rậm, ánh mắt tĩnh lặng như nước sờ sờ xuất hiện.

Ánh đèn đường lắc rắc lên gương mặt anh, như những những cơn sóng gợn lăn tăn dưới ánh trăng, lẫn trong đôi mắt mênh mang như khói.

Bàn tay Diệp Thiên Dịch cứng đờ giữa chừng, chết trân ra tại chỗ, ngơ ngác nhìn người đàn ông tỏa khí khái mạnh mẽ ấy.

Cậu từng theo luật sư Ôn ra tòa, gặp biết bao những vị chủ tọa, luật sư, muôn hình muôn trạng. Họ giỏi biện hộ, khí khái oai phong, nhưng không ai có thể sánh được với người đàn ông trước mặt.

Năm tháng để lại trên người anh chỉ có vẻ chững chạc, trầm ổn. Đôi mắt sắc bén như nhìn thấu tâm can một con người. Đứng trước mặt anh, mình như thể biến thành một món hàng đợi định giá.

Tập Vị Nam chưa từng gặp Diệp Thiên Dịch, nhưng vẫn biết cô có một cậu em trai. Hai chị em có mặt mũi hao hao, chỉ thoạt nhìn anh đã đoán chắc người trước mặt là em trai cô.

Tập Vị Nam mở cửa xe, chiếc bóng dài thượt đổ xuống đất.

Thân hình anh cao một mét tám bảy, Diệp Thiên Dịch thấp hơn anh nửa cái đầu.

Kể cả anh không hề giải phóng triệt để sự uy nghiêm ở bản thân, thì khi đối diện với người xa lạ, khí khái trên người anh vẫn khiến họ phải rụt rè.

"Anh…" Diệp Thiên Dịch hốt hoảng nhận ra, lúc người đàn ông này bước xuống, cậu ghé mắt nhìn vào trong xe, thấy bà chị nhà mình đang ngả vào ghế ngủ ngon lành.

Cậu chưa từng gặp người đàn ông này, mà bà chị của cậu vốn cảnh giác cao độ, làm sao có thể tự ý lên xe của một người đàn ông, lại ngủ say bên cạnh anh ta?

Tập Vị Nam với tay đóng lại cửa, bộ dạng của Diệp Thiên Dịch như thể gặp phải ma.

"Thiên Dịch?" Tập Vị Nam đè thấp giọng nói, sợ đánh thức Diệp Bạc Hâm. Anh hất hàm về chỗ xa: "Ra bên kia nói."

Không đợi Diệp Thiên Dịch kịp phản ứng, anh đã bước ra xa được mấy mét.

Diệp Thiên Dịch nuốt nước bọt, cậu và chị mình có điểm giống nhau, đều mê mệt giọng nói.

Mà giọng nói của người đàn ông này, mẹ kiếp, quá êm ái…

"Anh là ai?" Diệp Thiên Dịch có cảm giác mình trúng tà mất rồi, người đàn ông kia gọi cậu đi, cậu liền cun cút đi theo.

Tập Vị Nam nheo mắt, chưa lập tức trả lời, mà đăm chiêu nhìn cậu em vợ của mình.

Em trai của cô, quả thật không giấu được mình, trong lòng nghĩ gì trên mặt đều hiện sờ sờ.

Nhưng cũng bởi yêu nhau thì củ ấu cũng tròn, với Diệp Thiên Dịch, ánh mắt anh không còn lạnh lùng nữa. Anh biết từ nhỏ cô và đứa em trai đã luôn nương tựa lẫn nhau, bố mẹ bận kinh doanh, cô lớn hơn em trai bảy tuổi, nên trách nhiệm chăm sóc em trai đặt lên vai cô. Tình cảm hai chị em vốn khăng khít.

"Tập Vị Nam…" Anh chìa tay phải về phía Diệp Thiên Dịch.

Diệp Thiên Dịch ngơ ngác bắt tay anh.

Vì sao cái tên này lại quen tai thế nhỉ?

Tập Vị Nam nhếch mép nói: "Cậu có thể gọi là là anh rể."

Anh rể?

Anh rể!

Diệp Thiên Dịch trợn tròn đôi mắt, nhẽ nào mà thấy quen, chả phải đây là cái tên mà mỗi lúc mẹ cáu tiết,

lại nghiên răng nghiến lợi lôi ra chửi bới đó thôi?

"Anh… anh rể?" Diệp Thiên Dịch lắp bắp nói, tự thấy mình đúng là vô tích sự, dù gì cũng từng trải, làm sao mà đến nỗi nói không nên lời thế này cơ chứ?

Tập Vị Nam gật nhẹ đầu.

Diệp Thiên Dịch sực tỉnh, bị bẫy rồi?

Người mà chị lấy, mẹ vốn không đồng ý, bây giờ cậu gọi anh rể có phải sớm quá rồi không?

Nhưng mà… người anh rể này khí thế áp đảo, nghe đồn là quân nhân, nhưng thần thái lại hơn hẳn cậu út. Trên người anh ta còn dư dôi vẻ bí ẩn và bình thản khó tả.

Có một người anh rể như thế này, hình như cũng hay, xứng với bà chị nhà mình.

Tô Uyển vẫn hằm hằm mặt mày, ngồi trong phòng khách, mà không hề hay biết rằng đứa con trai của mình đã về phe địch mất rồi.

…

Diệp Bạc Hâm tỉnh dậy, thấy mình vẫn ngồi trên xe, mà ghế bên cạnh là trống trơ.

Anh đi đâu?

Cô nhìn ra cửa sổ, quang canh thân quen, là nhà mình.

Cô giật mình, nhớ lại lần trước anh đưa cô về bị Tô Uyển bắt quả tang chính diện. Tô Uyển đuổi cô vào nhà, sau đó cả hai nói gì cũng không biết nữa.

Kể từ đó, Tô Uyển bắt đầu càm ràm, kể lể bao nhiêu thứ không tốt về anh, bảo cô tránh xa anh ra.

Tô Uyển không chịu thừa nhận anh.

Diệp Bạc Hâm nghĩ thôi đã đau đầu, nên mới định bụng tấn công từ chỗ ông ngoại, dù sao bà Tô cũng nghe lời ông ngoại nhất, mà cậu út lại nghe lời bà Tô, thế nên chỉ cần ông ngoại gật đầu, thì ý kiến của hai người kia cũng coi như vặt vãnh.

Diệp Bạc Hâm luống cuống ra mặt, mở cửa xe, cô sợ Tô Uyển lại nói những lời tổn thương người ta.

Chỉ trong vòng mười mấy phút đồng hồ, Diệp Thiên Dịch đã phục sát đất người anh rể này. Anh nói năng đáng nể, từng câu từng chữ như kinh qua trải nghiệm, chữ nào chữ ấy đều quý.

Không để ngắt đoạn, cũng không để sượng sùng, bất kì một chủ đề nào anh cũng nói được. Thậm chí vấn đề pháp luật có vụ án khiến cậu suy nghĩ rất lâu, anh cũng tìm được kẽ hở, chỉ vài lời mà anh rể đã chỉ ra trọng điểm, khiến cậu như bừng tỉnh, làm sao mình lại không nghĩ ra cơ chứ.

Diệp Bạc Hâm không biết rằng, anh rể của cậu là lính đặc chủng, khả năng trinh sát vô cùng nhanh nhạy.Trải qua mười mấy năm thực chiến, anh nhận không biết bao nhiêu vụ án, chỗ nào có sơ hở, trong đầu anh lướt qua một lượt, trên cơ bản có thể nhận ra ngay.

Đấy là sự nhạy cảm được rèn luyện về sau này.

Tập Vị Nam vốn đang nghe Diệp Thiên Dịch kể chuyện, nghe cửa xe có tiếng động, anh liền ngước nhìn lên, thấy cô hốt hoảng chạy về phía cổng biệt thự.

Diệp Thiên Dịch chưa kịp nhìn cho rõ, thì cái bóng đã vụt qua trước mắt... thế rồi người đáng lẽ đang đứng trước mặt mình, chớp mắt đã xa đến hai mét, tốc độ ấy khiến cậu phải ngớ người.

Tập Vị Nam níu cổ tay Diệp Bạc Hâm, hơi giật lại, mới khiến cô dừng bước.

"Sao thế, nằm mơ ác mộng à?" Anh vừa giúp cô vuốt lại mái tóc rối, vừa nhìn cô bằng ánh mắt đầy quan tâm.

Diệp Bạc Hâm chớp mắt, dây thần kinh căng thẳng như được nới lỏng.

Diệp Thiên Dịch như bị thân thủ nhanh như cắt của Tập Vị Nam bắt mất hồn, hai mắt lóe lên ánh sao. Phải biết là, ngày xưa năm nào nghỉ hè Diệp Thiên Dịch cũng bị cậu út ném vào quân doanh tập luyện, lâu dần cũng có cảm tình với quân đội, nhất là những người tài năng siêu phàm biến thái như Tập Vị Nam, đúng là phục sát đất.

Không ngờ vừa quay ra đã chứng kiến cả hai nhìn nhau đắm đuối, khóe miệng co giật, cố ý lên tiếng: "Ờ hừm..."

Diệp Bạc Hâm giật mình, mặt đỏ gay hẩy Tập Vị Nam ra.

"Em nói này, bà chị, đây là trước cửa nhà, cẩn thận bà Tô xách phất trần ra tẩn chị đấy." Diệp Thiên Dịch tung tăng bước lại gần.

Sắc mặt Diệp Bạc Hâm cứng đờ, như thể lo sợ Tô Uyển sẽ xuất hiện, lập tức đủn Tập Vị Nam lên xe.

"Anh về trước đi..." Diệp Bạc Hâm cúi người nhìn vào trong xe. Tập Vị Nam không còn cách nào khác, ngồi vào ghế lái, đưa tay xoa tóc cô: "Về nghỉ sớm đi nhé."

"Được rồi, mai gặp." Diệp Bạc Hâm hấp tấp gật đầu, chỉ muốn mau mau chóng chóng tiễn anh đi.

Chiếc xe lao vút đi, khuất bóng trên con đường quanh co.

Diệp Thiên Dịch nhón chân, nhìn theo hướng chiếc xe biến mất.

"Chị, anh rể trâu bò thật đấy, chị nhặt ở đâu về thế?"

Khóe miệng Diệp Bạc Hâm co giật, vung tay phát vào đầu cậu.

"Nhặt này, biết ăn nói không hả?"

Diệp Thiên Dịch chẹp một tiếng, cố ý rên rỉ: "Chị, em là em ruột của chị, chị chả kính trên nhường dưới gì cả?"

Diệp Bạc Hâm không thèm quan tâm, quay người bước vào nhà.

200. Chương 200

Cánh tay bị giật lại, ngoảnh đầu bắt gặp gương mặt cười cợt gợi đòn của Diệp Thiên Dịch.

"Làm sao?" Diệp Bạc Hâm nhíu mày, đánh văng bàn tay của cậu em.

Diệp Thiên Dịch tủi thân xoa mu bàn tay, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến vẻ tinh ranh trong ánh mắt cậu.

"Tối nay bà Tô nổi cơn lôi đình, hình như có liên quan đến anh rể đấy, chị chắc chắn mình đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi chứ?"

Mở mồm là anh rể, gọi oang oang như thế, chẳng biết để Tô Uyển nghe thấy, thì mặt sa sầm cỡ nào.

Diệp Bạc Hâm không nghĩ ngợi nhiều, quay người toan lẩn đi, thì bị Diệp Thiên Dịch ngáng đường.

“Ơ này, chị đi đâu đấy?”

Diệp Bạc Hâm hằm hằm lườm nó: “Mày tưởng chị là con ngố à? Mẹ đang giận, bây giờ chị vào để ăn đạn à?”

“Trốn được mùng một không trốn được hôm rằm…”

“Còn có câu, né được lúc nào hay lúc ấy.” Diệp Bạc Hâm vòng qua người Diệp Thiên Dịch, lần trước giao lưu một trận với cây phất trần, bây giờ vẫn còn ám ảnh tâm lý đây này.

Diệp Thiên Dịch chết sững, chị mà chuồn mất, thì mẹ lại chẳng lột da mình? Ai bảo cậu nhanh nhảu, chạy ra ngoài bắn tin cơ?

Diệp Thiên Dịch tát mình hai cái rồi hớt hải đuổi theo.

“Đừng, chị ơi, chị nghe em nói này. Em đoán bà Tô đang có chuyện muốn bàn với chị đấy. Rốt cuộc tối nay chị không về ăn cơm, nên mẹ mới giận thôi. Bây giờ chị mà bỏ đi, thâu đêm không về, mẹ lại tưởng chị ở với anh rể thì sao? Thâu đêm suốt sáng, chuyện gì cũng xảy ra rồi, chị đoán xem mẹ có thể nguôi ngoai được không? Không bốc cháy mới lạ.

Thằng em chuyên gia bẫy chị điển hình.

Nói thế mà cũng không giật cho méo mồm.

…

Vừa bước vào nhà, thấy Tô Uyển mặt như đâm lê ngồi trên ghế sô-pha giữa phòng khách, bàn trà trước mặt đặt sẵn một cây phất trần.

Diệp Bạc Hâm nuốt nước bọt, bất giác xoa bắp tay sởn da gà.

Cô lấy làm hối hận, giờ đánh bài chuồn có kịp không?

Diệp Thiên Dịch ra ngoài loăng quăng từ lúc bảy giờ hơn, hai tiếng sau mới về, “Khí áp thấp” trên người Tô Uyển vẫn chưa thuyên giảm, trái lại càng lúc càng tệ.

Chuyện cái phất trần là do cậu bịa đặt hù dọa bà chị thôi, không ngờ cái mồm quạ nói trúng phóc.

Ánh mắt của Diệp Thiên Dịch run lên, chớp thời cơ lúc Diệp Bạc Hâm khom người cởi giầy, cậu sải cẳng

toan chạy biến lên gác.

"Diệp Thiên Dịch!" Diệp Bạc Hâm nghiến răng nghiến lợi túm lấy cổ áo cậu, tay trái lăm lăm chiếc giầy cao gót vừa cởi, mũi giầy sáng loáng, nom tư thế này thì có khả năng sẽ bay vào đầu.

Nhà này toàn sư tử hà đông, kiếp trước cậu gây tội nghiệt gì mà lại vớ phải hai người phụ nữ này?

Ở góc bốn mươi lăm độ ngước lên trần nhà, Diệp Thiên Dịch đeo bộ mặt "tôi đã chả còn gì vương vấn ở đời này."

"Chị! Chị bình tĩnh đi!"

"Giằng co cái gì?" Tô Uyển đứng phắt dậy, tay vơ chiếc phất trần.

Diệp Bạc Hâm bẽn lẽn bỏ giầy trên tay xuống, buông cổ áo Diệp Thiên Dịch ra, nghiến răng nói: "Đợi đấy rồi tính sổ với mày, mày cứ đợi đấy!"

Không phải thằng ôn con lừa đảo, thì cô đã chuồn mất dạng rồi.

Để lấy công đền tội, Diệp Thiên Dịch liền mạnh dạn bước đến bên Tô Uyển, cậu rướn tay… len lét ôm vai mẹ.

Tô Uyển liếc nhìn cậu con trai, nó lại cười nhe hàm răng trắng bóc, hai ngón tay kẹp cây phất trần trên tay Tô Uyển, từ từ rút ra.

"Người đẹp Tô đừng giận, có chuyện thì mình ngồi xuống, bình tĩnh, thân ái nói chuyện. Dù gì mình cũng là người văn minh, ăn học mười mấy năm, không thể như người thô tục, động chân động tay, khó coi lắm, mẹ nói đúng không?" Diệp Thiên Dịch tận tình khuyên can.

Sắc mặt Tô Uyển hơi dịu xuống, cậu mới thầm thở phào, lại tiếp: "Mẹ thấy, chị gái con đúng là, chả để người khác yên tâm gì cả, hành xử không chừng mực…"

Diệp Bạc Hâm vẫn đứng ngoài bậu cửa, mới đầu nghe Diệp Thiên Dịch khuyên giải, lòng còn khen nó ít ra cũng có lương tâm. Không ngờ chớp mắt đã chuyển hướng, quay sang chỉ trích cô, không phải đổ thêm dầu vào lửa à?

Diệp Bạc Hâm trợn mắt, Diệp Thiên Dịch lại nháy mắt với cô, len lét liếc nhìn sắc mặc Tô Uyển.

"Nhưng mà, tính cách chị ấy vốn là thế, ưa gây chuyện, có phải mẹ không biết đâu, việc gì phải giận? Chị con làm sai, mẹ cứ nhắc nhở là được, mấy cái vụ bạo lực gia đình, chiến tranh lạnh này, mình đừng chơi.

Vả lại, chị ấy mà sợ quá bỏ đi, thì lại chẳng đúng ý ai kia?"

Tô Uyển chau mày suy nghĩ, Diệp Thiên Dịch liền tranh thủ rút cây phất trần khỏi tay Tô Uyển. Cậu quay ra quẳng cho Diệp Bạc Hâm một cái nhìn đắc chí.

Nhưng chưa đợi cậu kịp làm màu, Tô Uyển đã sực tỉnh, hét lên bên tai câu: "À giỏi lắm, thằng ranh con này, học được tí luật, lại dám bày đặt bẫy mẹ à, mồm năm miệng mười lắm đấy hả? Học được đòn tâm lý rồi, đúng không?"

Tô Uyển giật lại cây phất trần, mặt hầm hầm vụt lên người cậu.

Diệp Thiên Dịch vừa kêu la oai oái vừa nhảy dựng lên, Diệp Bạc Hâm ở bên cười đắc ý.

"Mẹ, mẹ bảo con có phải do mẹ nhặt về không? Đánh mạnh thế này cơ chứ? Đúng là mẹ kế mà." Diệp Thiên Dịch chạy lên cầu thang, mồm lẩm bẩm kêu ca.

"Thằng ranh con, xuống đây ngay!" Cây phất trần vung lên, chỉ về phía gác hai.

"Chị, em giúp được đến đây thôi, còn lại là phúc của chị vậy!" Diệp Thiên Dịch rụt vào phòng.

Náo loạn nãy giờ, trái lại khiến Diệp Bạc Hâm không còn căng thẳng nữa.

Dù sao cô mình đồng da sắt, một trận đòn thôi chứ mấy.

Tô Uyển quẳng cây phất trần xuống, không buồn ngó ngàng Diệp Bạc Hâm, bực tức bước đến bên cửa sổ, kéo rèm cái "roẹt".

Ánh đèn đường men theo hoa văn cửa kính rọi vào, con đường lót sỏi, cây cối rậm rạp hai bên rìa, quanh co đổ về phía ánh đèn lung linh.

Diệp Bạc Hâm đá văng đôi dép trong nhà, chân trần đi trên sàn, tay bưng cốc nước ấm.

"Mẹ, con lại làm sao à?" Giọng điệu hơi bất lực, cô thật sự không biết mình phạm lỗi gì, lại khiến mẹ giận đùng đùng như thế.

Tô Uyển im lặng không nói, ánh mắt lạnh lùng nhìn ra bên ngoài. Một tay đỡ trán, day chỗ gần thái dương, một tay chống hông, vầng trán nhăn nhó vẻ bực dọc.

"Tối qua con đi đâu?"

Màn tra hỏi bắt đầu, tay cầm cốc của Diệp Bạc Hâm run lên, mi mắt hơi cum cúp: "Con đến chỗ ông ngoại."

Như thể sợ Tô Uyển không tin, cô liền vội vàng ngẩng đầu: "Không tin mẹ cứ gọi điện hỏi ông."

Trước kia Tô Uyển chưa bao giờ quản lý giờ giấc của cô, mấy hôm nay không về nhà, cũng không thấy bà đả động, bây giờ tức là làm sao?

Hôm đó Tập Vị Nam nói gì mà để mẹ mất thiện cảm đến mức độ này?

Vừa nhắc đến ông ngoại, Tô Uyển liền cáu mình, lửa giận lại ngùn ngụt bốc lên.

"Đừng chuyện gì cũng lấy ông ngoại ra làm bia đỡ đạn, ông ngoại con dễ bị phỉnh lừa, mẹ thì không dễ như thế đâu?"

"Con… con làm gì chứ?" Diệp Bạc Hâm lấy làm lạ, hình như cô chưa làm chuyện gì quá đáng cả?

Từ bao giờ cô lại lấy ông ngoại làm bia đỡ đạn.

Tô Uyển tức tối trỏ vào trán cô, nghiến răng kèn kẹt: "Chết không biết hối! Mai có phải mày định dắt thằng lỏi con nhà họ Tập đến thăm ông ngoại không?"

Thì ra là chuyện này à?

Cuối cùng Diệp Bạc Hâm cũng hiểu vì sao bà lại nổi cơn tam bành như thế.

Diệp Bạc Hâm chột dạ đánh trống lảng.

"Mày giỏi lắm con ạ, giờ lại biết cả tính kế với mẹ nữa cơ đấy hả? Mày tưởng ông ngoại đồng ý là mẹ phải chấp nhận à? Diệp Bạc Hâm, hôm nay mẹ nói cho mày biết, bất kì ai cũng có thể làm con rể mẹ, nhưng thằng họ Tập thì đừng hòng!" Tô Uyển đỏ quạch mắt, chừng như hét lên.

Diệp Bạc Hâm giật mình, không ngờ Tô Uyển bỗng nhiên lại giận đến mức độ này, vì sao? Cô không hiểu nổi.

Trước khi vào quân doanh, chẳng đã thỏa thuận đâu vào đấy rồi mà?

Lúc đó dù giận, nhưng cũng không đến nỗi nặng lời.

Sau khi từ tỉnh Y trở về, Tô Uyển vẫn nói bao giờ dẫn người về, lúc này vì sao lại triệt để phản đối Tập Vị Nam?

"Mẹ, trước đó mẹ có nói như thế đâu, trước đó mẹ còn nói sẽ cho anh ấy một cơ hội thể hiện mà. Nhưng bây giờ mẹ lại nói một đằng làm một nẻo, chả nhẽ trong kinh doanh mẹ cũng như vậy?" Tuy sợ Tô Uyển, nhưng Diệp Bạc Hâm vẫn cãi lại.

Ánh mắt long lên sự nghi hoặc khó hiểu, cũng có cả sự bướng bỉnh.

"Đó là bởi vì mẹ không biết mày và nó từng có qua lại! Diệp Bạc Hâm! Não con úng nước rồi à? Lúc còn bên nhau mà nó có thể phản bội con, ngủ với người khác, thế lúc cưới nhau thì sao? Con không sợ nó sẽ ngoại tình à? Tô Uyển tôi sao lại có đứa con gái ngu xuẩn thế này hả giời? Đàn ông thiên hạ chết hết rồi hay sao mà cứ phải bám lấy nó?"

Tô Uyển tức quá, gì cũng nói ra ngoài.

Cuộc hôn của bà thất bại thảm hại, chồng nuôi người đàn bà khác ngay trước mặt, mười mấy năm sau mới đến lượt bà phát hiện. Thì ra tất cả mọi người đều háo hức đợi đến lúc cười vào mặt bà. Chỉ có bà lại ngô nghê không hay biết gì. Nhưng con gái của bà, chẳng có nhẽ lại tiếp bước mình, chịu nỗi nhục nhã ấy?

"Cậu nói với mẹ?" Sắc mặt Diệp Bạc Hâm trắng nhợt, chuyện này vốn dĩ đã là trở ngại trong lòng cô, nhưng bây giờ lại bị mẹ mình bóc trần, bầy sờ sờ ra trước mắt, làm sao cô không buồn?

"Mẹ, con không biết cậu nói với mẹ thế nào, nhưng chuyện của Tập Vị Nam không như mọi người nghĩ đâu. Con là con gái của mẹ, trên người có dòng máu giống mẹ. Diệp Viễn Đông ngoại tình, mẹ có thể thẳng thừng dứt áo ra đi, con cũng không hề vị nể đa cảm. Nhưng mẹ ơi, trên đời này đầy rẫy những chuyện ngoài ý muốn, anh ấy không hề muốn phản bội con, anh ấy chỉ bị người ta hãm hại thôi."

"Con biết chuyện của Diệp Viễn Đông là sự đả kích rất lớn đối với mẹ. Bao nhiêu năm nay mẹ không đi bước nữa vì đã nghĩ thông suốt, không còn tin vào tình cảm nữa, nên mới dồn mọi tâm sức cho sự nghiệp, nhưng anh ấy và Diệp Viễn Đông không giống nhau. Mẹ không thể vì thất bại trong qua khứ mà phủ nhận anh…"

"Bốp!"

Trong màn đêm tĩnh mịch, bóng cây lao xao ngoài cửa sổ, thì trong căn nhà lại vang lên tiếng chát chúa.

Cánh tay Tô Uyển giương cao, còn trên gương mặt trắng trẻo của Diệp Bạc Hâm, máu chạy rần rần, đỏ ửng, sưng tấy.

Tô Uyển từ từ co đầu ngón tay, toàn thân run lên.

Đứa con gái vốn ngoan ngoãn, thường ngày dù có nghịch ngợm, nhưng trên nguyên tắc chưa bao giờ phạm lỗi lầm.

Bà chưa từng tát con bao giờ, thế mà tối nay, những lời của Tô Cảnh Sâm cứ văng vẳng bên tai, nó lại bướng bỉnh, vì một người đàn ông mà dám cãi lại mẹ, bà làm sao có thể nguôi được?

Gương mặt Diệp Bạc Hâm lệch hẳn sang một bên, đầu kêu ù ù.

Sau cơn tê tái, gương mặt cô trở nên đau rát, cả gương mặt co giật.

Nhưng đau mấy cũng không thể bằng cơn đau nhói trong tim.

"Vì sao?" Diệp Bạc Hâm nhắm chặt mắt, nén giọt nước mắt ứa khỏi mi.

Giọng cô lẩy bẩy, nghe kĩ thì còn như nghẹn ngào.

Tim Tô Uyển cũng đau, sức lực toàn thân như bị rút sạch. Nhìn gương mặt lạnh lùng của con gái, ánh mắt nó kiên nghị, môi bà hấp háy, nhưng tiếng tắc nghẹn trong cổ họng, lòng bàn tay như có ngàn vạn mũi kim đâm châm chích vào tĩnh mạch, buông thõng, yếu ớt bên người.

201. Chương 201

"Mẹ là mẹ con, liệu mẹ có hại con không?" Giọng Tô Uyển nặng nề, không nỡ nhìn gương mặt sưng vù của con gái. Cái tát mạnh nằm ngoài tầm kiểm soát, Diệp Bạc Hâm ôm chặt chiếc cốc trên tay, đầu ngón tay trắng nhợt.

Cái tát của Tô Uyển quá bất ngờ, nước trong cốc vung vãi dưới đất, may mà không phải nước nóng, bằng không đôi tay này cũng đi tong.

Thấy con bé cúp mắt, bờ môi mím chặt, trái tim Tô Uyển nhũn ra, giọng cũng mềm mỏng.

"Nghe lời mẹ, cắt đứt với nó." Giọng điệu như có vẻ dỗ dành.

Tô Uyển áp tay mình lên mu bàn tay run rẩy của con gái. Diệp Bạc Hâm rùng mình, hất văng tay Tô Uyển ra.

"Con không!" Gương mặt cô vô cảm, giọng nói lạnh băng.

Đôi mắt Tô Uyển ngầu đỏ, giận quá, bà giơ tay chỉ vào con gái.

"Nó là ai? Là quân nhân! Đến tự do cơ bản nó cũng không có, sau này còn trông chờ được vào nó không? Lấy một người như thế, đồng nghĩ với ở góa còn gì."

"Mẹ ở được, sao con không ở được?" Tối nay, Diệp Bạc Hâm quyết gân lên với bà. Ngày xưa Tô Uyển lấy Diệp Viễn Đông, cả hai cùng tất bật chuyện kinh doanh, không ở công ty làm thêm giờ thì cũng đi công tác xa, thường xuyên mười ngày nửa tháng không gặp mặt, thế thì khác nào ở góa?

"Con…"

"Theo tư duy của mẹ, thì chẳng nhẽ mọi quân nhân đều không được lấy vợ? Họ ở nơi xa bảo vệ tổ quốc, xung phong tiền tuyến, mạng sống hiểm nguy bất cứ lúc nào, vì họ không có thời gian, không thể chăm sóc gia đình, nên đáng đời phải độc thân à? Thế thì ai chịu đi bộ đội, ai gìn giữ hòa bình? Mẹ, mẹ đừng quên, cậu cũng là quân nhân!"

Nhìn vẻ lạnh băng của con gái, mắt hơi đỏ, bờ môi hằn vết răng cắn, bà nghẹn ngào không nói ra lời.

Không phải không chấp nhận quân nhân, mà là không thể nào chấp nhận được Tập Vị Nam, làm sao nó lại không hiểu cơ chứ?

"Ngoài trừ việc đó, thì nó còn là người nhà họ Tập, trong tối trong sáng có biết bao nhiêu con mắt nhòm ngó nhà họ, đợi bắt thóp? Con lấy nó, thì con cũng thành đối tượng bị săm soi, lỗi lầm của con cũng ảnh hưởng đến nhà họ. Nhà họ sẽ không thừa nhận con. Mà con, lúc nào cũng sẽ gặp nguy hiểm."

Diệp Bạc Hâm im lìm rất lâu.

"Con xin lỗi, những gì mẹ nói, không đủ để khiến con bỏ anh ấy."

Cô nhếch mày, trong đôi mắt có thứ ánh sáng mờ mờ.

Mẹ, làm sao mẹ hiểu được điều tuyệt vời của anh ấy?

Tuy anh ấy không có thời gian, nhưng vẫn toàn tâm toàn ý chiều chuộng con. Con chẳng bao giờ có thể gặp được một người đàn ông nào như thế nữa.

Lồng ngực Tô Uyển hít thở phập phồng, hàng lông mày cũng giật lên đùng đùng.

Điện thoại trên bàn bất ngờ đổ chuông, phá tan bầu không khí đóng băng.

“Con lên gác trước…” Diệp Bạc Hâm không nhìn Tô Uyển, không cần nhìn, cô cũng đoán được sắc mặt bà khó coi đến mức độ nào, giọng không giấu được sự mệt mỏi.

Tay Tô Uyển cầm điện thoại, cái tên nhấp nháy trên màn hình khiến cơn giận vốn đè nén của bà xổ tung.

“A lô! Ông có thôi đi không? Tôi không có thời gian đùa với ông. Ông điếc hay là không hiểu tiếng người…”

…

“Chị?” Diệp Thiên Dịch chực xuống gác do thám tình hình, vừa ra khỏi phòng ngủ thì gặp Diệp Bạc Hâm lướt qua cửa.

Diệp Bạc Hâm ngước mi nhìn lên, để lại cho cậu một cái nhìn lạnh nhạt.

Dấu bàn tay hằn trên gương mặt cô như đập vào mắt, Diệp Thiên Dịch thót tim, nắm cánh tay cô.

Mắt cậu hơi trợn lên: “Mẹ đánh chị thật à?”

Diệp Bạc Hâm không nói không rằng, tách bàn tay cậu ra, quay người vào phòng ngủ.

Diệp Thiên Dịch giơ tay chắn ngang trước cửa, mày nhíu lại, mắt ăm ắp lo âu: “Chị, chị làm sao thế? Chị đừng không nói gì, đáng sợ lắm.”

“Tránh ra!” Diệp Bạc Hâm hơi dùng sức, Diệp Thiên Dịch bị cô đẩy văng ra ngoài, cánh cửa sập lại đánh “rầm”.

Diệp Bạc Hâm tựa lưng vào cửa, người trượt dài trên bề mặt gỗ sưa lạnh lẽo, thụp xuống đất.

Cô ngồi dưới sàn, tay xoa chỗ da rát bỏng như bị lửa hơ trên má, ánh mắt thẫn thờ.

Phòng ngủ chưa bật đèn, tối tăm như hũ nút, mọi giác quan của con người cũng mẫn cảm hơn, cô có thể nghe thấy giọt nước mắt lộp bộp rơi xuống mu bàn tay.

Bên ngoài vách cửa kính, đèn đường tỏa ánh sáng vàng vọt, hắt xuống khoảng sàn trước cửa, thứ màu mông lung nhợt nhạt.

“Chị, mở cửa nào.” Diệp Thiên Dịch đứng bên ngoài, tay xách hộp thuốc gia đình, một tay gõ cửa, thì thào nói: “Em lấy thuốc cho chị đây, bị thương trên mặt mà chị không bôi thuốc, hỏng mặt thì làm sao?”

Trong phòng tắm, Diệp Bạc Hâm đứng trước gương, cúi người rửa mặt, cô vắt một chiếc khăn mặt nóng, áp lên má.

Khóe miệng cũng bị trầy, mai đi thăm ông ngoại kiểu gì?

…

Diệp Bạc Hâm mở cửa để Diệp Thiên Dịch vào, khoanh chân ngồi dưới thảm.

Đèn trùm pha lê tỏa ánh sáng ngời ngời.

"Nhẹ thôi…"

"Chị còn biết đau à?" Khóe miệng Diệp Thiên Dịch nhếch lên, như động tác lại trở nên chăm chút.

Cậu cầm bông tăm, chấm thuốc thoa lên mặt cô.

"Mẹ cũng đúng là, bạo lực gì chứ, quá là low…" Diệp Thiên Dịch lải nhải bên tai, còn ánh mắt Diệp Bạc Hâm lại ảm đạm.

"Lần này chị lại làm gì chọc mẹ giận?" Cậu chưa từng thấy mẹ nổi đóa như thế bao giờ, lại còn ra tay đánh người nữa chứ.

Diệp Bạc Hâm không lên tiếng, ôm chặt chiếc gối ôm trong lòng.

Bôi thuốc xong, Diệp Thiên Dịch đứng dậy thu dọn hộp thuốc.

Diệp Bạc Hâm đi thẳng ra sô-pha ngồi xuống, nhắm mắt, ngả vào lưng ghế.

"Chị, chị đã ra nông nỗi này rồi, hay là nói với anh rể một tiếng, để anh ấy thương?" Diệp Thiên Dịch rót cốc nước đưa cô.

"Im đi!" Diệp Bạc Hâm choàng mở mắt, sầm mặt: "Để chị biết mày nói huyên thuyên, chị sẽ mách mẹ chuyện ngày mười lăm tháng trước mày vào đồn ngồi."

Diệp Thiên Dịch suýt thì ném chiếc cốc đi, mặt hốt hoảng: "Móe, tháng trước chị còn ở trong quân doanh? Em vào đồn, làm sao chị biết, có thiên lý nhãn à?"

Diệp Bạc Hâm giật lấy cốc nước trên tay cậu, ngửa cổ dốc một hơi, rồi lại nhét trả vào tay cậu.

Cô đi vào buồng ngủ, ngoái đầu nói: “Ra ngoài nhớ tắt đèn đóng cửa, cảm ơn!”

Diệp Thiên Dịch cuống cả lên, hồi lâu mới sực hiểu.

…

Diệp Bạc Hâm nằm trên giường, tay lướt màn hình điện thoại.

Đèn đầu giường tỏa sáng lờ mờ.

Gương mặt cô sưng lên, mai chưa chắc đã xẹp, lại không muốn để Tập Vị Nam lo lắng, cũng không muốn để ông ngoại nghĩ ngợi, hay là hủy lịch trình ngày mai nhỉ?

Trong thoáng chốc phân vân, ngón tay cô bất cẩn chạm vào màn hình.

Cuộc gọi phát đi, cô giật thót tim, toan ấn phím ngắt, nhưng người đầu dây bên kia đã kịp bắt máy.

Với tốc độ nhanh như chớp kiểu này, anh đang chơi điện thoại à?

“Vẫn chưa ngủ à?” Giọng anh trầm thấp, uể oải, như thể vui lắm, âm cuối rướn lên, khuấy động lòng cô xốn xang.

Mọi tủi hờn, nghi hoặc, mông lung, khó chịu, đều trở nên nhẹ tênh theo hơi thở của anh.

Diệp Bạc Hâm không nói, lúc ấy chỉ có tiếng thở khe khẽ.

Tập Vị Nam cũng không giục giã, mà lẳng lặng đợi cô lên tiếng.

Diệp Bạc Hâm day khóe mắt ướt nhoèn, ngồi dậy, hai chân đung đưa bên mép giường.

“Ừm.” Âm thanh như nghẹt mũi khiến tim Tập Vị Nam nhói lên.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Anh tinh ý cảm nhận được tâm trạng cô không vui, giọng hạ xuống, âm điệu gấp gáp, hơi trầm, và có cả đôi chút lo âu.

Diệp Bạc Hâm cúi đầu chỉnh dây nơ áo ngủ: "Không có gì, em vừa nằm một lúc, không ngủ được, nên gọi cho anh, chắc giọng mũi hơi nặng…"

"Nhớ anh à?" Người kia hiếm khi trêu đùa, theo đó còn có tiếng cười trầm thấp.

Cơn u uất tắc trong lồng ngực thoáng chốc tiêu tan, Diệp Bạc Hâm cũng bật cười theo, cô đỏ mặt mắng: "Nhận vơ."

Trong đôi mắt đen láy của Tập Vị Nam sóng sánh những dịu dàng, anh khẽ nói: "Anh nhớ em…"

Cảm giác ấy rất kì lạ, một thứ dư vị da diết, nó luôn chiếm ngự đầu óc anh kể từ sau khi đến với nhau. Mà tự lúc nào anh hết có thể hờ hững, mỗi câu tình từ nói với cô ấy, đều xuất phát tự tận tâm cam.

Diệp Bạc Hâm nhếch mày, ngón tay thon thả ngừng xoắn vặn, nghe lòng như có dòng chảy ấm áp đang tỏa lan.

Cô muốn nói, thực ra em cũng nhớ anh.

Bặm môi, lại thấy ngượng không dám nói, đành ậm ừ một tiếng rất khẽ.

Câu chuyện vẩn vơ lúc có lúc không cứ thế tiếp diễn, từ lúc nào Diệp Bạc Hâm đã nằm xuống giường, thiu thiu ngủ.

Điện thoại vẫn chưa kịp ngắt, màn hình giảm sáng.

Tập Vị Nam nghe đầu dây bên kia không tiếng nói, lắng nghe thì thấy tiếng thở đều đều của cô.

Biết là cô đã ngủ, anh thì thầm một câu: "Chúc em ngủ ngon, mai gặp em."

…

Ánh mặt trời xuyên qua tấm rèm trắng, mang sắc màu bảng lảng.

Trong phòng ngủ, ánh sáng vừa vặn.

Trên chiếc giường rộng rãi, người phụ nữ duỗi đôi chân thon dài, váy ngủ tốc lên bắp đùi, tấm chăn hồng hờ hững che đi phần bụng dưới, gương mặt khả ái thanh thoát vùi trong gối.

Đêm ấy, cô ngủ rất sâu.

Diệp Bạc Hâm lơ mơ tỉnh lại, gãi đầu, lật người ngồi dậy.

Cô hơi mơ màng, mất một lúc, mới nhớ ra hôm nay hẹn ông ngoại, mười giờ có mặt ở nhà ông.

Cơn buồn ngủ tức thời tan biến.

Cô vội vàng vén chăn, tìm điện thoại…

Diệp Bạc Hâm chau mày, tối qua… nói chuyện điện thoại với Tập Vị Nam, sau đó cô vẫn nghe thấy tiếng trầm trầm của anh rồi ngủ mất…

Điện thoại rõ ràng được cô vất ở đầu giương, tìm loạn cả lên mà không thấy đâu.

Cô bước chân trần xuống đất, cúi người, thò đầu xuống gầm giường tìm.

Lướt khắp căn phòng, điện thoại lại không cánh mà bay.

Diệp Bạc Hâm bỏ cuộc thôi không tìm tìm kiếm, trong phòng ngủ không có đồng hồ, lúc này là mấy giờ cô cũng không biết.

Sợ lỡ mất thời gian, cô định bụng đi đánh răng rửa mặt trước, xuống lầu lấy máy bàn gọi vào số di động là xong.

Tay đặt trên nắm đấm cửa, Diệp Bạc Hâm vặn nhẹ, kéo ra…

Sao lại không ra?

Cô nhíu mày, kéo mạnh hơn.

Cánh cửa vẫn không nhúc nhích.

Điện thoại biến mất, cửa không mở được.

Trong lòng có dự cảm chẳng lành.

Nếu là lúc bình thường, cô cũng chẳng nghĩ nhiều đến thế, nhưng tối qua vừa cãi nhau với mẹ xong, mà thái độ của bà lại rất cứng rắn, còn hỏi có phải hôm nay dẫn Tập Vị Nam về gặp ông ngoại không…

Trong não lóe lên tia sáng.

Diệp Bạc Hâm cắn răng, một chân tựa vào khung cửa, ra sức giật.

Cửa bị khóa mất rồi.

Ngày xưa lúc lắp khóa, đã cố tình chọn loại khóa này để tăng độ an toàn. Một khi đã chốt thì chỉ có thể mở bằng chìa, không có chìa, bên trong cũng không mở được cửa.

Diệp Bạc Hâm thầm thở dài, đúng là tự đào hố chôn mình.

Cô quay người, mở ngăn kéo, chiếc chìa khóa ngày xưa cất trong ngăn kéo… đã biến mất!

"Mở cửa ra!" Cô đập vào ván cửa.

Ngoài phòng ngủ là phòng khách, mỗi gian đều có độ cách âm vừa vặn, người ở dưới lầu không thể nghe thấy được.

Diệp Bạc Hâm không chịu bỏ cuộc, cô đá mấy cái vào ván cửa.

202. Chương 202

Hét mệt bã người, bên ngoài cửa vẫn không động tĩnh, Diệp Bạc Hâm lử lả ngồi xuống sàn, ảo não vò tóc.

Mái tóc ngắn bù xù, vạt áo xộc xệch, để lộ xương quai xanh hõm xuống.

Tô Uyển lần này định nhốt cô ở nhà, không cho cô ra ngoài chắc.

Đến điện thoại cũng tịch thu mất, chỉ trách cô ngủ quá say, Tô Uyển vào lúc nào cũng không biết.

Cả kỳ nghỉ hè lúc nào Diệp Thiên Dịch cũng bận rộn, không thấy mặt mũi đâu, giờ này chắc đã ra ngoài rồi. Dì Thanh chắc cũng bị Tô Uyển khống chế rồi.

Cô chỉ có thể dựa vào bản thân thôi.

Tô Uyển sao lại ấu trĩ thế nhỉ, tưởng một cái cửa có thể nhốt được cô à?

Diệp Bạc Hâm hít thở sâu, chân trần dẫm lên thảm.

Cô mở cửa kính thông ra ban công, ánh sáng chói chang khiến cô nheo mắt.

Diệp Bạc Hâm đưa tay lên che, đợi thích nghi với ánh sáng mới bỏ tay xuống.

Bên ngoài ban công có một cây ngô đồng, với thân thủ của cô, chỉ việc bước qua lan can, bám vào thân cây rồi tụt xuống, chuyện nhỏ như con muỗi.

Cô xoa lòng bàn tay, xoắn tay áo.

Phòng ở tầng hai, cách mặt đất hơn ba mét. Lúc ở quân doanh, bốn tầng còn leo được, thì độ cao này với cô chỉ là chuyện vặt.

Cô nhìn xuống bộ đồ ngủ trên người, để tránh bị lộ hàng, định bụng quay vào thay bộ thể thao dài tay cái đã.

Phải biết là hệ thống bảo an ở khu vực này rất nghiêm, bên ngoài lắp camera, trong phòng bảo vệ luôn có nhân viên túc trực hai mươi tư giờ luân phiên giám sát màn hình. Cô trèo gác xuống, chắc chẳng mất nhiều thời gian, bên bảo vệ sẽ có người tuần tra ngang qua.

Thế rồi, chưa đợi Diệp Bạc Hâm kịp hành động, dưới gốc cây bỗng thấp thoáng xuất hiện hai bóng đen.

Hai chú ngao Tạng đồ sộ, cổ đeo dây nâu, xích vào thân cây, sợi dây dài tầm hơn hai mét, chúng nó đang lượn lờ bên dưới, mới rồi lượn vào lùm cây, nên cô mới không để ý cái giống động vật hung dữ bên dưới ấy.

Cô cũng có ấn tượng với hai chú ngao Tạng này, vốn là chó của nhà hàng xóm kế bên, thường xuyên thấy đôi vợ chồng ấy dắt ra ngoài cho đi dạo.

Nhưng lần nào gặp, cô cũng vòng đường khác đi, bởi lẽ… trong số những loài động vật ít ỏi mà Diệp Bạc Hâm sợ, lại có giống chó này. Hai con mắt của nó, hung hãn tưởng chừng sắp bổ nhào tới, xé xác người ta.

"Oẳng oẳng…" Hai con chó nghe thấy động tĩnh, liền ngửa cổ tru tréo.

Ngó thấy răng nanh nhọn hoắt, cái miệng như chậu máu, Diệp Bạc Hâm liền co rụt người, lập cập nhấc chân phải thu về, lập cập tuột khỏi lan can.

Chạy một mạch về phòng ngủ, đóng sập cánh cửa ban công đánh cái "rầm".

Cô dán người lên cửa kính, lồng ngực nhấp nha nhấp nhô.

Tô Uyển… quả nhiên dã man!

Chặn đứng tất cả mọi lối thoát của cô.

Mượn cả chó của hàng xóm, thế mà cũng nghĩ được ra.

…

Mấy ngày nay Giang Nhan ở hẳn tại biệt thự Hương Giang. Khó khăn lắm mới ngóng được con trai về, nói gì cũng phải ở với nó, tối còn xuống bếp nấu nướng. Đứa con trai yêu quý gầy rộc đi, cần phải tẩm bổ nhiều.

Tập Vị Nam cũng không bóc mẽ bà, nhớ con thì có, nhưng chủ yếu vẫn là muốn thăm dò đối tượng con trai đang tìm hiểu.

Nghe người làm nói, thằng nhỏ còn dẫn người ta về đây ngủ một đêm. Bà nghĩ rồi, cứ ở lì đây, nói không chừng sẽ có cơ hội gặp cô gái mà thằng bé thích.

Con trai bà nói, nó làm con gái nhà người ta giận, nhưng đã gần mười ngày rồi, vẫn chưa dỗ xong, hiệu suất quá kém. Không biết quản lý binh lính bên dưới kiểu gì.

Nói theo cách của bà thì, chi bằng để bà đích thân ra tay, nhưng bà cũng hiểu tính cách thằng bé. Bà mà làm nó điên lên, chắc đời này đúng thật không cho bà gặp mặt con dâu lấy một lần.

Làm mẹ đến nông nỗi này, đúng là bi ai.

Dĩ nhiên, lý do khiến Giang Nhan không quay về nhà tổ cũng còn một lý do nữa. Đó là ông chồng bà cả ngày rúc ở phòng thí nghiệm, quên mất ở nhà còn vợ còn con. Bà ở nhà cả ngày nghe bà cụ than vắn thở dài, cũng không dám cãi lại, thực lắm uất ức.

Cả căn nhà thênh thang bây giờ chỉ còn hai cụ già tuổi quá tám mươi.

Tập Vị Nam vừa xuống cầu thang vừa đóng cúc cổ tay áo, sơ mi trắng tôn dáng cơ thể gọn gàng, cao ráo. Quần tây ôm hai bắp đùi cũng thêm thon gọn.

Thần sắc anh nhẹ nhàng, đôi mắt đen sáng lấp lánh.

Giang Nhan ngồi bên bàn ăn, thấy anh xuống gác, bèn kéo ghế ra.

"Con trai, hôm nay ăn vận bảnh thế, hẹn bạn gái à?" Giang Nhan cười trêu.

Người làm bưng đồ ăn sáng lên, hiếm dịp thấy anh mặc đồ âu, lại nghe Giang Nhan nói vậy, bất giác mắt liếc ngang.

"Vâng." Anh gật đầu, ngồi xuống bàn, trải khăn ăn.

Mắt Giang Nhan sáng rực, sự hờ hững của anh không thể dập tắt nổi sự háo hức trong bà.

"Hai đứa đến với nhau bao lâu rồi?"

Bàn tay cầm đũa của Tập Vị Nam khựng lại, thứ cảm xúc phức tạp quẩn quanh trên vầng trán.

"Sáu năm…" Tính ra, họ mới ở bên nhau độ nửa năm, tính thêm ba tháng gần đây, làm tròn cũng không đến mười tháng.

Thế mà người phụ nữ ấy, chỉ dùng ngót nghét mười tháng đã chiếm trọn toàn bộ tâm trí anh.

Sáu năm?

Miếng sữa đậu lành ngậm trong miệng phụt ra ngoài, Giang Nhan sửng sốt thấy rõ.

Con trai bà ở bên một cô gái suốt sáu năm? Mà bà không hề hay biết?

Trong khi bà vẫn lo ngay ngáy chuyện chung thân đại sự của nó, người làm mẹ như bà, có phải là thất bại quá rồi không?

Khóe miệng Tập Vị Nam giần giật, lanh lẹ né dòng sữa văng tung tóe.

Giang Nhan vội vã rút giấy lau khóe miệng.

"Không thể… con trai… sáu năm… đã sáu năm rồi, mà mày vẫn chưa đến được đâu với người ta? Sức chiến đấu của mày từ bao giờ lại yếu ớt thế hả con? Năm xưa mẹ và bố mày quen nhau nửa năm là lấy nhau, sáu năm sau thì mày ra đời. Với hiệu suất của bố mẹ, thì cháu mẹ giờ này đã lững chững tập đi rồi. Bây giờ

mày lại nói với mẹ, mày chạy đua marathon tình ái những sáu năm, bây giờ vẫn tiếp tục chạy…"

"Mẹ và bố con là do liên hôn…" Tập Vị Nam có ý nhắc bà, nhưng mà, tuy là liên hôn, nhưng cả hai theo kịp trào lưu cưới trước yêu sau, bây giờ cuộc sống mỹ mãn hạnh phúc. Nếu không phải bố anh một lòng một dạ đặt ở những nghiên cứu trong phòng thí nghiệm thì mẹ anh sẽ còn hạnh phúc hơn nữa.

"Mẹ mặc kệ, với cái tốc độ của mày, thì sáu năm nữa chưa chắc đã lấy được vợ, thế thì cháu mẹ bao giờ mới chào đời?" Mặt Giang Nhan ủ rũ: "Mày dắt người về đây cho mẹ xem, chỉ cần nhân phẩm được, thì chỗ bà nội có mẹ đỡ hộ, mấy đứa…"

Tập Vị Nam đứng phắt dậy, sắc mặt bình thản nhưng hàng lông mày sắc bén lộ rõ vẻ lạnh lùng.

Giang Nhan giật mình trước hành động đường đột của anh, những lời sau đó nghẹn lại ở cổ.

"Mẹ, đợi thêm mấy ngày nữa." Tập Vị Nam buông lời, rồi quay người lên gác.

…

Tối qua Tô Uyển và Diệp Bạc Hâm cãi nhau, Tô Uyển còn tát Diệp Bạc Hâm một cái, dì Thanh ở trong phòng khách tầng một chứng kiến từ đầu chí cuối. Có điều tính cách cả hai mẹ con đều bướng bỉnh như nhau, người ngoài như bà cũng không tiện ra can ngăn.

Tô Uyển sáng sớm trước khi ra khỏi cửa, đã dặn dì Thanh không có việc thì đừng lên gác.

Không biết hai mẹ con rốt cuộc xích mích chuyện gì, nhưng dì Thanh thấy Tô Uyển nổi cơn lôi đình, nhốt Diệp Bạc Hâm trên gác. Lại sai bà sang hàng xóm mượn hai con chó Ngao Tạng về, xích ở gốc cây ngô đồng dưới ban công phòng ngủ của Diệp Bạc Hâm, là để đề phòng con bé trèo từ ban công xuống.

Xem ra Tô Uyển hạ quyết tâm không cho Diệp Bạc Hâm ra khỏi nhà.

Lúc đi chợ mua đồ về, dì Thanh cố ý đi tránh sang con đường nhỏ bên mé.

Hai con chó Ngao trợn trừng con ngươi đen láy, lao bổ về phía dì Thanh, vừa lao vừa sủa nhặng xị.

Dì Thanh sợ quá giật lùi về sau, cho đến khi hai con chó bị dây xích kéo giật lại, gương mặt trắng nhợt của dì mới hoàn hồn.

Hai con chó dữ kinh khủng. Sáng nay lúc dì sang mượn, phải nhờ đôi vợ chồng nhà hàng xóm tự mình dắt sang, người lạ không dám tùy tiện lại gần chúng.

Diệp Bạc Hâm nghe thấy động tĩnh, bèn ló đầu ra.

"Dì Thanh?" Diệp Bạc Hâm mở cửa kính, mừng rỡ ngó xuống dưới.

Sự mừng rỡ trong lòng lấn át cả nỗi sợ hãi do lũ chó Ngao mang lại.

"Dì Thanh, dì mau giúp cháu mở cửa, thả cháu ra…"

Từ lúc tỉnh dậy đến bây giờ, chắc đã hai tiếng đồng hồ trôi qua. Tối qua đã hẹn với Tập Vị Nam, để anh chờ dưới chân núi, khoảng chín giờ cô sẽ rời nhà, bây giờ cũng chả hay đã là mấy giờ rồi. Không thấy cô, liệu anh có sốt ruột không nhỉ?

Tô Uyển tịch thu điện thoại, làm cô không thể nào liên lạc được với anh.

Càng sợ hơn nữa là, Tô Uyển sẽ lấy điện thoại của cô gọi cho anh, nói nhiều điều không hay.

"Cái này… Bạc Hâm à, mẹ cháu cầm chìa khóa đi rồi, dì cũng chịu…" Dì Thanh đứng đằng xa, mặt tỏ ra khó khăn.

Bà mà có chìa khóa, cũng không dám mở cửa cho cô. Ở nhà này, Tô Uyển là chủ, bà chẳng qua cũng chỉ là người giúp việc.

"Dì Thanh, cháu xin dì đấy, cháu có việc quan trọng phải ra ngoài, dì giúp cháu đi mà…" Diệp Bạc Hâm chu môi, phải vận dụng cả chiêu nũng nịu.

"Dì giúp cháu phá cửa, hoặc dì gọi điện thoại cho công ty phá khóa, bảo họ đến mở cửa." Diệp Bạc Hâm nhoài người trên lan can, mặt sầu bi.

"Không được đâu, phu nhân nói rồi, bảo dì trông trừng cháu." Dì Thanh lắc đầu như trống bỏi, giọng điệu thở vắn than dài: "Bạc Hâm à, cháu cứ nhận lỗi với mẹ đi, mẹ cháu khẩu xà tâm phật, cháu cứ xin lỗi để bà ấy nguôi giận, chuyện này coi như xong."

"Không xong được…" Diệp Bạc Hâm thì thào.

Lần này Tô Uyển hạ quyết tâm, thậm trí trò giam lỏng này còn vận dụng được, thì đoan chắc bà muốn chia rẽ cô và Tập Vị Nam.

Nếu như xin lỗi mà giải quyết được thì Tô Uyển đã chẳng đến nỗi dùng cách cực đoan này.

“Dì Thanh!” Diệp Bạc Hâm rướn giọng, toàn bộ hy vọng gửi gắm ở dì Thanh.

Dì Thanh sợ mình yếu lòng lại nhỡ việc, thấy cô không làm sao, liền quyết tâm quay người đi.

“Á, dì Thanh, dì đừng đi.” Diệp Bạc Hâm cuống lên: “Thế cháu không bắt dì mở cửa nữa, dì giúp cháu việc này được không?”

“Việc gì?” Dì Thanh quay người, cảnh giác nhìn cô.

Con bé này từ nhỏ đã nghịch như quỷ, bà không thể bị nó bẫy được, lúc ấy thì hết đường ăn nói.

“Dì đợi cháu tí.” Diệp Bạc Hâm thở phào, chạy về phòng, xé một tờ giấy trắng, loạt xoạt viết một tràng chữ số lên đó.

“Dì Thanh ơi, hôm nay cháu hẹn bạn đi xuống phố. Dì xem bây giờ cháu không ra được khỏi nhà. Mẹ cháu cũng lấy mất điện thoại rồi. Có khi bạn cháu vẫn đang đợi, thất hẹn nhiều không hay. Dì giúp cháu gọi điện cho người ta, giải thích hộ cháu…” Diệp Bạc Hâm vo tờ giấy trong tay thành một nhúm, ném xuống chân dì Thanh: “Đây là số điện thoại của người ta, dì cứ nói là cháu ốm, bảo là hủy hẹn hôm nay…”

Đúng rồi, cô mà ốm, Tập Vị Nam sẽ lo lắng, sau đó sẽ đến thăm.

Ở đội Đặc chủng anh từng luyện bài phá khóa. Tiếc là hồi xưa cô không học được tài năng ấy.

Bằng không thì chỉ cần anh đuổi hai con chó dưới nhà đi, tự cô có thể trèo được xuống.

…

“A Nam à, con không định cho mẹ gặp con dâu của mẹ à?” Giang Nhan thiết tha theo Tập Vị Nam ra ngoài, thấy anh sải bước về phía gara, bà vẫn nhẵng nhẵng nằn nì anh.

Nửa câu cũng con dâu, Giang Nhan không hề hay biết con trai bà đã kịp biến con gái nhà người ta thành cô con dâu thứ thiệt rồi.

Tập Vị Nam khựng bước chân, điện thoại trong tay rung lên.

Ngón tay mở khóa, ấn vào, một tin nhắn nhảy vọt ra.

203. Chương 203

Ly hôn đi

Ba chữ ngắn gọn, lại khơi dậy cảm xúc ẩn nhẫn của Tập Vị Nam.

Các đường nét trên mặt siết chặt, lạnh lùng mà cứng đờ, trầm xuống dường như có thể chìm xuống đáy nước.

Đầu móng tay đâm vào trong thịt, móng tay trắng dã.

Ly hôn?

Hôm qua không phải còn tốt lành sao?Nói là hôm nay đi gặp ông ngoại?

Cô bây giờ lại nhắc tới ly hôn với anh?

Tập Vị Nam phẫn nộ rồi, bị ba từ kia kích động phẫn nộ tới dường như mất đi toàn bộ lý trí.

Nắm đấm đánh vào đầu xe, âm thanh báo động của xe vang lên sắc nét chói tai.

Giang Nhan cùng đi từ sau tới, bị đôi mắt đỏ ngầu của anh doạ giật mình.

"Sao… làm sao vậy?"

Lúc nãy khoé môi còn giương lên, trong mắt đều là ánh mắt dịu dàng, bây giờ sao lại một bộ dạng phát nộ lên như vậy?

Đầu ngón tay của Tập Vị Nam từ từ co lại, lực đạo rất mạnh, giọng nói lạnh băng "Không có gì!"

Anh nâng chân bước ra ngoài, bóng lưng lạnh lùng.

Giang Nhan kéo tay áo anh, "Này cậu đi đâu?Không phải có hẹn sao?"

Còn hẹn cái gì?Người ta cũng nói ly hôn với anh rồi.

Tập Vị Nam mím môi, ngữ khí càng chìm xuống biển sâu, nộ khí gắt lên, "Gọi điện thoại."

Giang Nhan buông tay, nhìn bóng lưng anh lẩm bẩm "Đừng trêu chọc cô gái người ta nữa..."

Trong sân, thân hình Tập Vị Nam cao thẳng, một tay chống eo, một tay cầm điện thoại đặt lên bên tai.

Anh lặp đi lặp lại một dãy số, đầu dây bên kia truyền tới giọng lạnh lẽo, lặp đi lặp lại, rút hết sự nhẫn nại của anh.

Anh cắn răng, sắc mặt tái xanh, từ trong miệng nói ra một vài từ.

"Diệp Bạc Hâm, em được lắm!"

Trêu đùa anh sao?Hay là báo thù?

Anh sớm nên nghĩ nghĩ tới, cô là người lòng dạ sắt đá như vậy, làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho anh như vậy?

Trái tim đầy sự chế nhạo nặng nề.

Rõ ràng sớm đã nhận rõ sự thật này, Nhưng trái tim dường như bị mắc kẹt với một cái gai nhọn, mỗi hơi thở làm cho gai di chuyển, máu thịt lẫn lộn.

Quay số lần cuối cùng, truyền tới âm thanh đã tắt máy, Tập Vị Nam khép mắt, cười lạnh lùng.

"Anh hai, anh về từ lúc nào?" sau lưng truyền tới giọng nhu mì, kèm theo âm thanh lạch cạch của giày cao gót giẫm trên nền đá.

Tập Vị Nam lạnh mặt, vẫn như cũ không động tĩnh, anh di chuyển điện thoại bên tai, ngón tay hận không thể chọc thủng điện thoại..

Tập Khởi Nhu không cảm thấy khác lạ, khuôn mặt búp bê tinh tế, giương lên nụ cười quyến rũ.

Cô phi bổ qua, giống như thường ngày, ôm lấy cánh tay anh hai lắc lắc.

"Pạch!"

Cánh tay trái bị thương chưa lành vốn dĩ không có khí lực, lại hờ hững cầm điện thoại, bị Tập Khởi Nhu lắc một cái, điện thoại trực tiếp rơi ra.

Dưới ánh sáng mặt trời, màn hình điện thoại đen lại, một ánh sáng trắng nứt ra loé lên, pin bị văng ra xa.

Xong rồi, gây hoạ rồi!

Tập Khởi Nhu nuốt nước bọt, run rẩy nới lỏng cánh tay anh hai.

Cô bây giờ có thể chạy không?Ai tới cứu cô đi?

Ánh mắt Tập Vị Nam bỗng nhiên ngưng tụ, trầm mặc xuống.

"Tập Khởi Nhu!" Mỗi từ đều dằn xuống rất nặng, ánh mắt lạnh lẽo, dường như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Các tĩnh mạch xanh trên huyệt thái dương nổi lên, ánh mắt giống như thanh kiếm sắc nhọn, mãnh liệt đâm vào phổi người khác.

Tập Khởi Nhu sợ nhất là anh cả và anh hai, hai người này một người lạnh băng, một người lạnh nhạt, nhưng không nhẫn xuống lòng bái phục của cô, lãnh đạo trong quân thương giới.

Một năm không gặp anh hai, cô đây không phải kích động sao? Vì vậy mới dám càn rỡ nhưng mà… oa oa oa… ai có thể nói với cô, cô vì sao lại xui xẻo như vậy?

"Anh… anh hai… xin lỗi mà, người ta không cố ý…" ngồi xổm trên sàn nhà, run rẩy nhặt điện thoại lên, lắp pin vào máy, nhấn khởi động máy, di chuyển bước nhỏ, hai tay nâng lên.

Đôi mắt đen kịt của Tập Vị Nam toát ra vài sợi lạnh lẽo.

Nhận lấy điện thoại, anh phát hiện mở không lên nữa, liên tục nhấn vài lần.

Tập Khởi Nhu sợ hãi lùi ra sau, rụt cổ lại, bị ánh mắt giết người của anh nhìn tới toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Sắc mặt Tập Vị Nam trầm xuống, toàn thân như một luồng khí lạnh, tạo thành một cơn lốc không có đáy, anh uốn cong ngón, các khớp xương phát ra âm thanh lạnh lẽo.

Từ trong răng nghiến ra mấy chữ, "Tập Khởi Nhu, em cút đi cho anh!"

Lồng ngực anh phập phồng vì tức giận, ánh mắt như dao, đâm vào doạ Tập Khởi Nhu mềm nhũn.

"Anh… anh hai… em…" Tập Khởi Nhu cắn môi dưới, nhìn đôi mắt đỏ thẩm của.

Anh làm sao vậy?

Nhiều năm như vậy, anh hai đều không nói nặng lời với cô? Càng đừng nói lời khiến cô có một loại thắt tim như thế này.

Tập Vũ Hựu cầm lấy cánh tay của Tập Khởi Nhu, ra hiệu cho cô đừng nói chuyện.

"Anh hai, Khởi Nhu nha đầu này bị nuông chiều hư rồi, anh đừng tính toán với nó…"

Tập Vũ Hựu là con út của chú hai của Tập Vị Nam, Tập Khởi Nhu là con gái của dì ba, hai người còn đang đi học, Tập Thừa Hoắc chỉ có một cháu gái là Tập Khởi Nhu, mọi người trong nhà đều chiều chuộng cô, đối xử với cô như một công chúa, chỉ có Tập Vị Nam và Tập Vị Cận là ngoại lệ.

Cô luôn luôn sùng bái hai người.

Tập Vị Nam lạnh lùng nhìn trên người Tập Vũ Hựu đang đứng chắn trước Tập Khởi Nhu, tiểu quỷ Tập gia cũng sợ ánh mắt của anh hai, liên tục cười, trong lòng lại đang gào thét, cầu nguyện anh hai đừng luyện anh.

Tập Khởi Nhu trốn sau lưng Tập Vũ Hựu, con gà nhỏ gật đầu như gà mổ thóc.

Tập Vị Nam không có tâm trạng đi quan tâm tới hai người, cũng không có hứng thú biết hai kẻ dở hơi này tới làm gì.

Tâm trạng thâm sâu dưới đáy mắt tối om từ từ thu lại, nắm chặt điện thoại, sải bước rời khỏi sân.

Tập Khởi Nhu vỗ vỗ lòng ngực, từ sau lưng Tập Vũ Hựu bước ra, thở phào một hơi nhẹ nhõm.

"Ầy, anh năm, anh hai đây là làm sao vậy?Ai chọc ghẹo anh ấy rồi?Nhìn biểu cảm của anh ấy giống như muốn giết người."

Tập Vị Nam vẫy khỏi tay của cô, cạn lời lật trắng mắt.

"Em còn nói được sao, suýt chút nữa liên luỵ anh rồi." Tập Vũ Hựu nâng ngón tay chọc vào má cô "Anh nói đầu em bị ngựa đá sao, hay là bên trong chất toàn rơm?Anh hai ở trong quân đội lăn lộn, lúc nãy em đi chụp lấy cách tay anh ấy, nếu như anh ấy phản xạ có điều kiện đem em đánh ngã xuống đất, anh thấy cánh tay này của em cũng gãy rồi!"

"Anh còn nói, biết rồi anh cũng không nhắc nhở…" Tập Khởi Nhu không vui trề môi, nghĩ mà sợ ôm chặt cánh tay.

Hỏi Tập Vũ Hựu làm sao biết được?

Bởi vì anh từng tập kích bất ngờ anh hai, bị anh ấy đánh ngã xuống đất, cánh tay bị trật khớp, ở trong bệnh viện nằm một tuần, dây đeo trên cổ một tháng mới tháo ra.

Ông nội còn nói tốt, nói anh kém cỏi, bị đánh đáng đời, không tàn phế coi như anh đốt cao hương rồi.

Tập Vũ Hựu gõ gõ đầu cô "Em cũng đừng trách anh hai tức giận lớn như vậy, nếu như cuộc gọi lúc nãy là cuộc gọi gấp trong quân đội, em làm hỏng điện thoại rồi, hỏng việc thì phải làm sao?Em nói anh hai có thể không tức giận sao?"

…

Phòng ngủ bị Diệp Bạc Hâm lật ngược lên, quần áo vứt trên giường, giày bị đá chiếc đông chiếc tây, những vật vụn trong ngăn kéo cũng bị lật ra.

Một căn phòng hỗn độn.

Cô vẫn chưa hạ hoả, với lấy gối đầu giường ném ra cửa phòng.

Cô âm thầm lo lắng, nước mắt bắt đầu không nghe lời liều mạng tuôn ra, Diệp Bạc Hâm tuyệt vọng ngồi xuống đất ở đầu giường, vừa lau nước mắt vừa nghẹn ngào, càng nghĩ càng oan ức.

Dựa vào cái gì chứ?

Cô cũng lớn như vậy rồi, Tô Uyển dựa vào cái gì can thiệp vào tình cảm của cô?

"Bạc Hâm…"

Dù Thanh ở tầng dưới thò đầu ra.

Gọi liền mấy tiếng Diệp Bạc Hâm mới nghe thấy.

Cô lau sạch nước mắt trên mặt nhoài người về phía trên lan can.

Dưới cây có đôi mắt rất dữ giấu bên dưới, trừng mắt nhìn chằm chằm dì Thanh.

"Dì Thanh, gọi điện thoại chưa ạ?Anh ấy nói sao?" Diệp Bạc Hâm đỏ mắt, trên mặt vẫn còn vệt nước mắt.

“Cái này…” dì Thanh sắc mặt khó coi trong đồng tử, trong đồng tử có tia cảm xúc phức tạp đang đan xen “Gọi rồi, điện thoại không có ai nhận…”

“Làm sao có thể?” Bọn họ hẹn rồi mà, anh vì sao không nhận điện thoại?Chẳng lẽ ở đâu xuất hiện sai sót?

“Dì Thanh, dì gọi thêm vài lần a.”

“Ài, được rồi…” Dì Thanh có lời mà không nói được, cuối cùng cũng không nói gì, quay người đi.

…

“Bà chủ…” Dì Thanh bước về phòng khách, cung kính đứng trước mặt Tô Uyển.

Mười phút trước, Tô Uyển đột nhiên quay về, còn cô đứng ở một góc, nghe thấy Diệp Bạc Hâm và dì Thanh nói chuyện.

Dì Thanh còn chưa bấm được số điện thoại, liền bị Diệp Bạc Hâm giật điện thoại đi, lấy đi tờ giấy Diệp Bạc Hâm đưa cho dì Thanh.

Dì Thanh âm thầm thở dài, bà vẫn chưa thấy được dãy số kia làm sao gọi?

“Nói rồi sao?” Tô Uyển bưng ly cà phê, ngón tay cầm thìa canh khuấy nhẹ.

“Nói rồi.”

“Có phản ứng gì?”

Dì Thanh hơi sững, dè dặt nhìn người phụ nữ ngồi trên sofa một cái.

“Bà chủ… có câu này tôi không biết nên nói hay không…”

Tô Uyển nhàn nhạt nhìn cô một cái, tay đang khuấy hơi khựng lại, đặt ly cà phê xuống, nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay, trong mắt xẹt qua một ánh đen.

“Nếu đã cảm thấy không nên nói, vậy thì đừng nói gì!”

Tô Uyển xách lên chiếc túi xách Chanel trên sofa lên, trong tay cầm chùm chìa khoá, chậm rãi bước ra ngoài.

Dì Thanh đuổi theo sau, “Bà chủ… tôi không biết Bạc Hâm làm gì khiến bà phát nộ lớn như vậy, nhưng mà con bé này từ nhỏ đã hiểu chuyện, làm việc có chừng mực, có chuyện gì hai người ngồi xuống từ từ nói chuyện, Bạc Hâm cũng không phải đứa bé không biết đạo lý mà gây sự, bây giờ bà khoá nó ở trong phòng, cô ấy ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn, đói rồi phải làm sao?Bà có thể giam nó bao lâu? Đến lúc đó trong lòng nó đối với bà có tức giận đối với quan hệ hai mẹ con cũng không tốt…”

Tô Uyển bước chân không dừng đi ra ngoài, ánh mắt cô che lên một tầng ảm đạm.

…

Diệp Bạc Hâm từ bỏ đấu tranh, nằm bò trên giường.

Gối ướt đẫm một mảng, lưng bàn tay bị cô cắn in lên hai hàm răng.

Với Tô Uyển, cô là đang tức giận.

Nằm trên giường trầm mặc rất lâu, không có khái niệm thời gian, đầu hơi đau, dạ dày bắt đầu kêu gào.

Cô không tin Tô Uyển có thể nhốt cô cả đời.

Dưới lầu truyền đến tiếng chuông cửa, dì Thanh khoá vòi nước lại, lau sạch nước trên ngón tay, cởi tạp dề ra.

Trong màn hình camera, một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, tinh thần ủ rũ đang đứng trước cửa, cả người nhếch nhác lại sa sút tinh thần, trên cánh tay vắt một áo vét màu đen, áo sơ mi trên người có chút nhăn nheo, đôi mắt đầy tơ máu, dưới cằm lộ ra vệt màu xanh.

Hoàn toàn mất đi phong độ nhanh nhẹn ngày thường.

Dì Thanh ngây người, kéo mở cánh cửa.

“Hạ thiếu gia, cậu đây là…”

Đôi mắt Hạ Dã Nhuận phút chốc phát sáng, giọng nói phát ra từ sâu trong cổ họng, khàn đặc mà nghẹn chát.

“Dì Thanh, Bạc Hâm có nhà không?” ánh mắt háo hức xẹt qua vai của dì Thanh, trong giọng nói mang chút run rẩy.

"Có… có nhà…" Dì Thanh chưa từng nhìn thấy bộ dạng thảm hại của Hạ Dã Nhuận như vậy, vừa nghiêng người, Hạ Dã Nhuận liền như một cơn gió xông vào nhà.

204. Chương 204

Trên lầu, Diệp Bạc Hâm dùng chút thủ đoạn, nhàn nhã nằm trên ghế.

Tại phòng bảo vệ, người bảo vệ phụ trách giám sát an ninh, nhìn thấy bất thường trên màn hình.

Hai phút sau, một chiếc xe tuần tra đến bên ngoài Tô Trạch.

Diệp Bạc Hâm một mặt buồn bã đứng trên ban công, chỉ hai con chó dưới gốc cây nói, bọn nó ảnh hưởng nghiêm trọng tới tâm trạng của cô, nếu như còn không đem chúng đi, cô sẽ lập tức khiếu nại vật nghiệp.

Hai nhân viên an ninh nhận ra hai con chó Tây Tạng là của nhà hàng xóm, mặc dù họ nghi hoặc bọn họ làm sao xuất hiện ở Tô Trạch, nhưng cũng không nhiều lời, sau khi xin lỗi Diệp Bạc Hâm, đem bọn chúng dắt đi.

Diệp Bạc Hâm thở phào một hơi, nhìn chiếc xe tuần tra đi xa, lộ ra một nụ cười tươi sáng.

…

"Hạ thiếu gia, cậu đợi một chút, tôi đi lấy cho cậu ly trà…" Dì Thanh đóng cửa lại, quay người đi hướng phòng bếp.

"Không cần phiền vậy đâu, dì Thanh, cháu tìm Bạc Hâm có chuyện gấp, có thể cháu đi gặp cô ấy trước?" trong giọng Hạ Dã Nhuận mang chút cấp bách.

"Cái này…" Dì Thanh đứng trước mặt người đàn ông, anh dường như mệt mỏi đến cực điểm, xung quanh mắt một mảng xanh đen, lại nắm chặt sợi dây cuối cùng.

Hạ Dã Nhuận cùng Bạc Hâm có hôn ước, nhưng Bạc Hâm kết hôn rồi.

Bà cũng coi như là nhìn Hạ thiếu gia lớn lên, anh đối với Bạc Hâm là tâm tư gì, bà làm sao nhìn không ra?

Dù Thanh thở dài một hơi, "Đi theo tôi."

Trước khi bà chủ rời đi, đem chìa khoá đưa cho bà, nói nếu như Hạ thiếu gia tới, thì mở cửa thả người ra.

Bà chủ là dự đoán được Hạ thiếu gia sẽ tới, hay là… Hạ thiếu gia căn bản là do bà chủ tìm tới?

"Sắp mười giờ rồi, cô ấy vẫn chưa dậy sao?" Hạ Dã Nhuận chau mày, có chút không nỡ quấy rầy cô.

Dì Thanh lấy chìa khoá trong túi ra, tra vào ổ khoá nhẹ nhàng chuyển động, giọng có chút cứng nhắc."Ỷ lại giường…"

Ánh mắt Hạ Dã Nhuận u ám, vì sao từ ngoài vào còn dùng khoá?

Dì Thanh mở cửa ra, Hạ Dã Nhuận vốn dĩ không tiện vào trong, nhưng anh quả thật đợi không được nữa, ở bên ngoài không thấy người đâu càng dằn vặt.

Lúc trước số lần tới Tô Trạch không ít, nhưng anh chưa từng có cơ hội đến phòng cô xem thử.

Vừa vào cửa, Hạ Dã Nhuận đứng ở phòng khách đánh giá.

Không phải cô kết hôn rồi sao? Vì sao còn ở Tô Trạch?

Người đàn ông kia đối với cô không tốt?

Nghĩ tới khả năng này, trái tim tĩnh lặng của Hạ Dã Nhuận mạnh mẽ đập vào ngực.

…

Diệp Bạc Hâm đứng trước bàn trang điểm, đơn giản chải lại một chút, quay người đi ra ban công.

Nhìn xung quanh.

Tầng lầu thiết kế vì mỹ quan, không chú ý tới tính an toàn, thân cây tung to dày, cách ban công chưa tới một mét.

Diệp Bạc Hâm cắn tay áo lên, giẫm lên ban công, cẩn thận từng ly từng tí giơ chân ra giẫm lên cành cây, cả người treo trên lan can.

Hạ Dã Nhuận vừa bước vào liền nhìn thấy một màn như vậy, trái tim đều căng thẳng.

Anh không dám trách mắng cô, sợ cô chịu kinh ngạc giẫm vào không trung.

Tiến lên vài bước, nắm chặt lấy cổ tay cô.

Sắc mặt anh âm trầm đến doạ người.

“Em đang làm gì vậy?mau xuống đây!”

Hạ Dã Nhuận hướng phía cô quở trách.

Diệp Bạc Hâm vừa giẫm lên cành cây, thở phào một hơi, cổ tay đột nhiên bị người ta mạnh mẽ nắm lấy, dưới chân hơi lắc, cả người treo trên nửa không trung.

Nâng mắt, nhập vào mắt là khuôn mặt tái mét của Hạ Dã Nhuận, trên trán còn đổ mồ hôi.

“Anh…” Anh sao lại ở đây?

Diệp Bạc Hâm còn chưa hỏi, liền bị lực cánh tay mạnh mẽ của anh ngang ngược kéo xuống.

Hạ Dã Nhuận khăng khăng nắm chặt lấy cổ tay cô, đem cô kéo vào phòng ngủ.

Lưng bị ép lên tường, Diệp Bạc Hâm có chút lờ mờ, đôi mắt trong veo phản chiếu gương mặt lạnh lẽo của anh.

Cô dường như chưa thấy anh tức giận bao giờ, vẫn luôn là người mềm nhuận như ngọc, đột nhiên trầm mặt xuống, bộ dạng này của anh khiến trái tim cô run run.

Dì Thanh nhìn thấy cô không cần mạng trèo lên trên lan can, bị doạ tới hai chân mềm nhũn.

Lúc này an toàn quay về phòng ngủ, không quan tâm khuôn mặt âm trầm của Hạ Dã Nhuận, bước lên phía trước, dường như là theo lệ giáo huấn cô.

“Nha đầu con… con đang làm gì vậy?Không muốn sống nữa phải không?Có gì không từ từ nói, trèo cao như vậy làm gì?Con và mẹ con đều là tính cách thẳng thắn, ai cũng không chịu lùi một bước, xảy ra chuyện rồi hai người mới can tâm phải không?”

Diệp Bạc Hâm từ trong choáng váng hồi thần lại, cô xoay xoay cổ tay.

Đầu ngón tay Hạ Dã Nhuận hơi cứng, tim hơi chát, buông tay cô ra, lùi ra sau hai bước.

Năm ngón tay từ từ cuộn lại, mạnh mẽ đâm vào lòng bàn tay.

"Được rồi dì Thanh, con bây giờ không phải không sao mà…" Nhắc đến Tô Uyển, cô chính là không có sắc mặt tốt.

"Dì ra ngoài trước đi…" Diệp Bạc Hâm khuyên dì Thanh, đẩy bà ra ngoài cửa "Dì Thanh, dì đừng khoá cửa lại nữa nha…"

Diệp Bạc Hâm giơ tay cảnh giác nắm lấy cánh cửa.

"Bây giờ không khoá nữa." Dì Thanh dựa gần Diệp Bạc Hâm, thấp giọng nói "Dì xem Hạ thiếu gia giống như có việc gấp, đừng chậm trễ nữa, mau đi xem thử…"

"Được, con biết rồi…" Diệp Bạc Hâm sơn dì Thanh nhân lúc cô không để ý mà khoá cửa lại, trực tiếp dựa vào cánh cửa, cô quay đầu nhìn vào phòng khách.

Hạ Dã Nhuận từ trong phòng ngủ bước ra, sắc mặt anh hơi hơi dịu lại.

"Anh sao lại đến đây rồi?"

Cô và Hạ Dã Nhuận thực ra không tính là rất quen thuộc mặc dù bởi vì quan hệ của người lớn, từ nhỏ đã quen biết, nhưng thời gian ở cùng nhau rất ít.

Cô cho rằng lần trước nói rõ ràng như vậy rồi, anh đã buông tay rồi, suy cho cùng ngay cả bản thân anh cũng không nói ra được, anh rốt cuộc thích gì ở cô.

Theo cô thấy, tất cả những gì mà anh thích, đều là do anh tưởng tượng ra, cô và Diệp Bạc Hâm trong lòng anh khác nhau nhau rất nhiều.

"Đây là chuyện gì?" Hạ Dã Nhuận cũng mở lời.

Cửa phòng bị khoá lại, cô trèo lên sân thượng là muốn rời khỏi tầng hai, anh không ngốc, nhìn ra được.

Diệp Bạc Hâm tuỳ tiện gãi đầu, có chút buồn bực..

"Cãi nhau với mẹ em, khoá em trong phòng."

Hạ Dã Nhuận lặng lẽ nhìn cô, trong ánh mắt mang một chút thê lương, có lời mà không nói được.

Diệp Bạc Hâm bị nhìn tới toàn thân không thoả mái, liếc nhìn số trên đồng hồ treo tường, đáy lòng thầm hô lên một tiếng.

Mười giờ rồi.

Tập Vị Nam còn ở chân núi đợi cô không?

Theo tính cách của anh, coi như cô không liên lạc với anh, anh cũng nên tìm tới cửa rồi, chứ không phải ở chỗ cũ đợi không.

Trái tim Diệp Bạc Hâm có chút bất an, cô chau mày nhìn Hạ Dã Nhuận "Anh có chuyện gì không?"

Hạ Dã Nhuận đem tinh thần của cô đặt vào trong mắt, đồng tử u ám.

"Bà anh bệnh rồi, tối hôm qua suýt chút nữa đã..." Hạ Dã Nhuận thấp giọng khàn khàn, hơi buông xuống nét mặt, che đi yếu đuối ở đáy mắt, anh dừng lại, giọng khàn đặc mới không có run rẩy như vậy "Bà bây giờ đang nằm trong phòng bệnh điều trị, em có thể cùng anh đi thăm bà được không?"

Diệp Bạc Hâm sững sờ, lúc này mới phát hiện Hạ Dã Nhuận luôn chú trọng dáng vẻ, áo sơ mi màu trắng trên người cổ áo và tay áo có chút nhăn nhúm, gương mặt nhếch nhác..

Anh rất hiếu thảo, đối với bà của anh gần như bảo sao nghe vậy.

Bà Hạ rất thương yêu anh, tối qua bà Hạ suýt chút nữa không qua được, anh có bao nhiêu đau buồn, bao nhiêu dày vò, Diệp Bạc Hâm tưởng tượng không ra được.

Có thể khiến một người đàn ông ở trên thương trường trải qua sóng to gió lớn giống như mất đi ý chí chiến đấu, cả người đều nản lòng xuống, xem ra tối qua rất nguy hiểm.

"Nhưng mà..." Diệp Bạc Hâm phân vân, cô đã hẹn với ông ngoại rồi, bây giờ còn liên lạc không được với Tập Vị Nam, trên giờ phút quan trọng như vậy, cô làm sao cùng Hạ Dã Nhuận đi thăm bà của anh?

"Bà biết chuyện em kết hôn rồi phải không?Giờ em đi, không phải cho bà thêm ấm ức sao?"

Lòng ngực Hạ Dã Nhuận giống như có vật nặng gì đè xuống..

Tâm tư cô không ở đây, anh không phải không nhìn ra.

Nhưng mà bà anh, lỡ như không qua lần nguy hiểm này, vậy bà sẽ mang nỗi hối tiếc rời đi.

Tronh lòng của bà Diệp Bạc Hâm là cháu dâu của bà, ngay cả khi ở trong phòng điều trị đặc biệt cũng gọi tên cô, bác sĩ góp ý với anh kêu anh đem người mà bà gọi tên đưa tới, nói không chừng có thể khuyên bà vượt qua thời kỳ nguy hiểm.

Anh cũng không nghĩ ra cách gì mới tới tìm cô nếu không, anh quyết không làm phiền cuộc sống của cô.

"Bà rất thích em, bà xem em là… cháu dâu rồi…" giọng của Hạ Dã Nhuận hơi chát, đôi mắt đen sâu rơi trên mặt cô, dường như giống nhìn rõ tâm trạng của cô còn có thể vì câu nói này mà kích động không.

Hạ Dã Nhuận thất vọng rồi, đôi mắt cô rất trong suốt, lặng lẽ nhìn ngược lại anh.

Có buồn phiền, có áy náy, chính là không có ánh mắt anh muốn thấy.

"Bà nói anh phụ lòng em rồi, bà không giận em, ngược lại dứt khoát dạy dỗ anh một trận, cũng nửa tháng rồi không để ý tới anh, bà già rồi, sức khỏe càng ngày càng yếu, lần này có thể cứu lại được, còn lần sau thì sao? Lúc đang hôn mê, trong miệng bà gọi tên em, Bạc Hâm, coi như anh cầu xin em, cùng anh đi thăm bà được không?"

Hạ Dã Nhuận buông xuống tư thái lúc Diệp Bạc Hâm rời đi, anh không có dây dưa không dứt, nhưng vì bà, anh có thể cúi đầu xin cô.

"Em…"tâm tư Diệp Bạc Hâm hơi động, cô không phải không có lương tâm, bà Hạ đối với cô còn tốt hơn bà cô, bây giờ bà nằm trong bệnh viện, về tình về lý cô nên đi.

Cũng giống như Hạ Dã Nhuận nói, người già rồi, gặp một lần ít một lần, cô không thể để bà Hạ mang hối tiếc mà rời đi.

Bên phía ông ngoại, cô tìm một cái cớ hoãn lại trước, bây giờ đã mười giờ, qua đó cũng muộn rồi.

"Được, anh đơin em một lát, em đi rửa mặt…" Diệp Bạc Hâm thở dài một hơi.

Hạ Dã Nhuận đợi ở dưới lầu, thần sắc chán nản, lông mày kết chặt vào nhau.

Mười phút sau, Diệp Bạc Hâm tinh thần thoả mái đi xuống lầu.

"Đi thôi…" Cô bước đến bên cạnh Hạ Dã Nhuận, Hạ Dã Nhuận nhìn cô một cái, lúng túng cười."Cảm ơn em…"

Trước khi đi, Diệp Bạc Hâm hỏi dì Thanh, điện thoại cô ở đâu, dì Thanh nói Tô Uyển cầm đi rồi.

Sắc mặt Diệp Bạc Hâm đen lại, cắn răng âm thầm mắng Tô Uyển một câu.

Sau khi ngồi lên xe, Diệp Bạc Hâm mượn điện thoại của Hạ Dã Nhuận, gọi cho ông ngoại.

Nghĩ xong cớ còn chưa nói gì, không dự liệu tới ông ngoại lại nói, có một người thanh niên trẻ nói với ông rồi, nói anh hôm nay có chuyện, không thể tới bái phỏng.

Diệp Bạc Hâm sững sờ, đoán là Tập Vị Nam, nhưng dì Thanh không phải nói không gọi được cho anh sao?

Chẳng lẽ dì Thanh lừa cô?

Ông ngoại cùng cô nói chuyện vài câu, nghe ngữ khí của ông ấn tượng với Tập Vị Nam không tệ, mặc dù nói anh giảo quyệt, nhưng thái độ không tệ.

Diệp Bạc Hâm thở dài một hơi, tắt điện thoại, chau mày nhìn ra cửa sổ.

"Em… muốn đưa anh ta đi gặp ông ngoại?" Hạ Dã Nhuận nắm chặt vô lăng, khó khăn nhả ra từ chữ.

Anh biết, dì Tô là phản đối cô và người đàn ông đó.

Hai ngày trước dì Tô tới tìm anh, kêu anh đừng từ bỏ, Bạc Hâm bây giờ chỉ là bị mờ hai mắt, nếu như anh không để ý, dì ấy có thể giúp anh.

Giúp anh cái gì?Tự nhiên là chia rẽ hai người, kêu Hạ Dã Nhuận anh nhân cơ hội bước chân tới.

205. Chương 205

"Ừm." Diệp Bạc Hâm mặt không biểu cảm, trong lòng lại ẩn chưa buồn phiền.

Tập Vị Nam gọi điện cho ông ngoại, tự nhiên trước đó cũng sẽ liên lạc với cô, nhưng điện thoại cô trong tay Tô Uyển, Tô Uyển nói với anh những gì rồi?Có thể cùng ông ngoại huỷ bỏ lịch trình hôm nay, vì sao lại không tới tìm cô?

Diệp Bạc Hâm thất thần nhìn ngoài cửa sổ, nhìn gương mặt nghiêng xinh đẹp yên tĩnh của cô, trái tim Hạ Dã Nhuận nhói đau, anh cười cay đắng.

"Nghe nói… anh ấy là quân nhân?" Hai mắt Hạ Dã Nhuận nhìn thẳng phía trước, tận lực khiến ngữ khí của bản thân nhẹ nhàng tự nhiên, các tĩnh mạch xanh lớn lên ở phía sau bàn tay vẫn làm rò rỉ những cảm xúc

phức tạp của anh.

Diệp Bạc Hâm thu lại ánh mắt, rủ mắt xuống nhìn ngón tay nhỏ trắng nõn, ánh mặt trời chiếu qua cửa kính chiếu trên đường nét của cô.

"Mẹ em nói sao?" Ngoài Tô Uyển ra, ai có thể vô vị như vậy?Có phải là quân nhân không thì làm sao?Phân biệt nghề nghiệp sao?

Hạ Dã Nhuận trầm mặc xuống, rất lâu sau đó mới nhẹ nhàng nói: "Quân nhân không thích hợp với em…"

Diệp Bạc Hâm dựa đầu vào sau ghế khép mắt mỉm cười: "Vì sao không thích hợp?Bởi vì bọn họ bận rộn, không có thời gian?Hay là làm lính trong mắt các người không có tiến bộ?Đúng, bọn họ làm lính không so sánh được với những nhà phú gia thương giới vung tay hào phóng, lương một tháng của bọn họ thậm chí còn không nhiều bằng anh kiếm trong một phút nhưng vậy có liên quan gì?"

"Em thích là người của anh ấy, còn không phải thân phận của anh ấy, trong mắt em, bọn họ là sự tồn tại thần thánh thông thường, không phải những người toả ra mùi tiền như chúng ta có thể sánh được.Có thể đạt được sự coi trọng của anh ấy, là phúc phận tu luyện của Diệp Bạc Hâm em."

Cô giống như một con nhím toàn thân đầy gai, mạnh mẽ có lực bảo vệ người kia.

Trước mặt anh, nói không phải lời tức giận, mà là phát ra từ trong tim.

Anh thua rồi, từ lúc bắt đầu đã thua rồi.

Nhưng mà không dễ can tâm rõ ràng bọn họ quen biết nhau nhiều năm như vậy, vì sao không thể bước vào trái tim cô?

…

Chiếc xe trên đường từ trên núi chạy xuống chân núi, Diệp Bạc Hâm một đường nhìn ngoài cửa sổ, sợ bỏ qua chiếc xe dừng bên đường.

Có chiếc xe chạy qua bên cạnh, cô liền lưu tâm nhìn một cái.

Không phải chiếc xe Land Rover quen thuộc, đáy mắt xẹt qua tia thất vọng.

Cho đến khi rời xa khu biệt thự, cô mới chậm rãi thu lại ánh mắt, chán nản dựa ra sau ghế.

“Có tâm sự?” Hạ Dã Nhuận tranh thủ liếc nhìn cô một cái.

Diệp Bạc Hâm không có phản ứng, một lúc sau mới lắc lắc điện thoại cô vẫn cầm trong tay “Em lại mượn gọi điện thoại?”

Nhận được sự đồng ý, Diệp Bạc Hâm gõ dãy số điện thoại của Tập Vị Nam, liên tục goin mấy lần đều không có người nghe.

Cô buồn bực gãi gãi tóc.

Ngoài số điện thoại ra, cô cũng không có phương thức liên lạc gì với anh.

Đến bây giờ cô mới phát hiện thì ra cô thật sự một chút cũng không hiểu anh.

Hành động của cô rơi trong đôi mắt vẫn luôn quan sát cô, nhìn cô lặp lại lặp lại ấn số, trái tim anh hơi đắng chát, đợi cô bỏ cuộc, đem điện thoại bỏ lại vào trong bàn điều khiển.

Anh kỳ vọng sắc mặt cô, thên phần ủ dột mới nói: “Em đừng lo lắng, có thể anh ấy đang bận, cũng có thể sắp về đơn vị rồi…”

Cô rất ít khi buồn bực như vậy, ngoài người mà khiến cô đặt trong tim, anh đoán không ra còn có người nào có thể khiến cô gấp gáp như vậy.

Anh mặc dù không làm lính qua, nhưng anh biết một năm đến tối làm lính rất ít thời gian nghỉ phép, thời gian nghỉ bất cứ lúc nào bởi vì có nhiệm vụ cấp bách mà bị gọi về quân đội trước thời hạn.

Sắc mặt Diệp Bạc Hâm ngưng đọng bỗng nhiên nâng đôi đồng tử trong veo lên.

Về đơn vị rồi sao?

Cô làm sao quên thân phận của anh rồi?Lúc bọn họ có nhiệm vụ cấp bách thì không thể cùng thế giới bên ngoài liên lạc.

Anh lần này là nghỉ phép kết hôn, cô chưa từng hỏi anh nghỉ được bao lâu, đếm đi cũng phải hơn hai mươi ngày rồi.

Anh một năm chỉ có hơn hai mươi này nghỉ phép, như vậy liền bị cô làm lãng phí hai mươi ngày rồi?

…

Diệp Bạc Hâm rủ mắt xuống, lông mày cô ẩn nhẫn rút lại.

Gương mặt yên tĩnh rơi vào đôi mắt của chủ chiếc xe Land Rover đi qua bên cạnh.

Tập Vị Nam nâng mắt lên, trong mắt đen sâu trải đầy hàn băng.

Lửa giận ở lồng ngực bùng cháy lên, đặc biệt là nhìn rõ người đàn ông bên cạnh cô.

Không biết mà mặt trời quá chói mắt, hay là cảng trước mắt quá chói, tầm nhìn của anh dường như bị che phủ bởi một lớp sương mỏng, mơ hồ như vậy, nhìn lần nữa lại không thể nhìn rõ ràng được.

Chiếc xe lướt qua như bay, rẽ vào một con đường.

Tập Vị Nam nhanh chóng đánh vô lăng, chiếc xe rẽ vào khúc cua.

Anh trầm mặt xuống đạp ga, lúc này đằng sau một chiếc Porsche màu đỏ đột ngột xuất hiện, vượt qua chiếc Land Rover, chặn qua giữa đường, ngăn cản đường đi của chiếc Land Rover.

Tập Vị Nam mím chặt môi, giẫm xuống gạt phanh, sau tiếng "Két" chói tai, bỗng nhiên dừng lại.

Kỹ năng xe của anh là hạng nhất, lái xe trên rìa vách đá, suýt chút nữa xe huỷ người vong anh đã trải qua vô số lần, làm thế nào anh ta có thể bị một thủ đoạn nhỏ không đủ năng lực này ngăn cản?

Điều anh tò mò là, ai dám cản xe của anh?

Tô Uyển không ngạc nhiên khi anh có thể phanh kịp thời, từ sau gương chiếu hậu thấy chiếc Land Rover không có động tĩnh, cô từ từ cong môi lên.

Ngón tay cô vuốt nhẹ điện thoại, mỉm cười một tiếng, thuận tay ném vào hộc tủ.

Tập Vị Nam bình tĩnh ngồi trong xe, đợi chiếc Porsche ở phía trước được mở ra, một đôi giày cao gót màu đỏ bước trên con đường trải nhựa, khuôn mặt tinh tế của Tô Uyển xuất hiện, cô quay sang nhìn phía anh, cười tao nhã thanh lịch.

Đồng tử Tập Vị Nam hơi co rút, tia lửa điện lập tức loé lên trong não.

Trong lòng anh ẩn nhẫn suy đoán.

Tô Uyển ngăn cản anh, là không muốn anh đuổi theo?

Như vậy, Tô Uyển cũng biết bên trong chiếc xe Lamborghini vừa rời đi là ai?

Tập Vị Nam anh tự nhận là làm việc cẩn thận dè dặt, vẫn không dễ đắc tội người ta, những năm nay hạ giọng thu liễm, nhưng mà… mẹ vợ tương lai vậy mà nhìn anh không thuận mắt, nói gì cũng không chấp nhận con rể như anh.

Rốt cuộc ở đâu xảy ra vấn đề rồi?

Tô Uyển nói những điều kia, anh không tin.

Tô Uyển thuận tay đóng cửa xe lại, ánh mắt nhàn nhạt rơi trên chiếc Land Rover, dường như có thể xuyên qua cửa kính nhìn thấy người trong xe, cô đứng một bên xe, ngón tay mảnh khảnh không nhanh không chậm ở trên cánh tay nhẹ nhàng gõ gõ.

Sắc mặt Tập Vị Nam lạnh nhạt mở cửa xe, hướng về phía cô bước qua.

Gương mặt lạnh lùng, đường nét ngũ quan sâu xa, thân hình cao thẳng, bắt mắt như trước đây.

“Tô tổng.”

Tập Vị Nam hạ thấp giọng nói, nghe rất hay, nhưng mà, rất lạnh.Lạnh giống như băng tuyết ngàn năm.Đôi mắt đen sâu kia, lạnh nhạt, sâu trầm, không có chút độ ấm, cũng không có một tia cảm xúc.

Anh trước giờ đều là báo săn mồi ẩn núp trong bóng tối, bất cứ lúc nào chờ thời cơ hành động, có lúc anh thu lại móng vuốt, thu lại khát máu mạnh mẽ, không có nghĩa là con người anh không nguy hiểm.

Nụ cười trên khoe miệng Tô Uyển vì ánh mắt lạnh lùng của anh mà cứng lại.

Anh đang muốn nói rõ với cô, thủ đoạn trêu đùa của cô không lọt qua mắt anh.

Một binh vương đặc nhiệm, năng lực trinh sát hạng nhất, lúc đầu bởi vì liên quan đến người kia, vì vậy phẫn nộ đến mất hết lý trí, bây giờ tâm trạng bình phục lại, tất cả tâm tư đều nghĩ thông rồi.

Diệp Bạc Hâm muốn ly hôn với anh, làm sao lại có thể tiếc một cuộc điện thoại, chỉ có gửi ba từ ngắn ngủi đó cho anh?

Càng trào phúng hơn là bản thân Tô Uyển để lộ rồi.

Tô Uyển hít một hơi thật sâu, bình phục cơn sóng đáy lòng, nụ cười lần nữa lại trở lại trên gương mặt.

"Tập thiếu gia xuất hiện tại nơi hoang vu hẻo lánh này, là tới tìm con gái tôi?Thật không may, lúc nãy tiểu tử Hạ gia tới, hai người đi ra ngoài rồi..."

Tô Uyển tuổi tác mặc dù hơn anh một giáp, nhưng gọi anh một tiếng Hạ thiếu gia cũng không tính là oan ức, không quan trọng tuổi tác, chỉ vì tôn trọng.

Tập gia, là sự tồn tại mà Tô gia cả đời này cũng không theo kịp.

Con cháu bọn họ ưu tú như vậy, tiếng Tập thiếu gia này, cô gọi cũng can tâm tình nguyện.

Người đứng càng cao, càng có tự mình biết mình, cô rất rõ ràng Tập gia rốt cuộc là sự tồn tại như thế nào, có thể nói giẫm một chân, cả Kinh Thành này đều sẽ chấn động.

Trong đôi mắt đen sâu, tảng băng trôi nổi, Tập Vị Nam cười như không cười.

"Tô tổng rất sợ tôi gặp hai người?"

Tô Uyển là người tinh anh, cũng đến bước này rồi cô cũng không có gì để che giấu, thẳng thắn xe rách mặt.

Cô nhìn Tập Vị Nam cách vài bước, ngữ khí gần như lạnh lẽo "Tập thiếu gia, tôi nói qua, cậu và con gái tôi không thích hợp, tôin gì phải vướng lấy nhau?Với thân phận của cậu, cô gái muốn gả cho cậu đều xếp hàng tới ngoài cổng thành rồi, cậu cần gì phải làm chuyện tự hạ thấp danh giá như vậy?"

Tập Vị Nam chau mày, nụ cười trên mặt ý vị nhàn nhạt.

Anh chỉ là nhàn nhạt nhìn Tô Uyển một cái, ngay lập tức mỉm cười, nhẹ nhàng nói một câu "Ngay cả ông bà tôi cũng không có cách ngăn cản tôi, Tô tổng, bà cảm thấy mình có năng lực cản chân tôi sao?"

"Nhưng mà tôi cũng rất hiếu kỳ, Tô tổng vì sao lại ghét tôi như vậy?Tôi mặc dù so với anh trai không có cách nào sánh được, nhưng mà so với Hạ Dã Nhuận, quá dư rồi phải không?"

Ánh mắt Tô Uyển lạnh lùng, nắm chặt nắm đấm.

"Nếu luận năng lực và gia thế, Hạ Dã Nhuận không thể so với cậu, nhưng Tô Uyển tôi mặc dù không phải là danh môn đại hộ gì, nhưng khinh thường đi trèo lên quân môn.Tập thiếu gia, cậu đã từng làm gì với con gái tôi, cậu quên rồi sao? Con bé ngốc, nhưng tôi không có ngốc!"

Tập Vị Nam bị lời nói của cô kích thích tới tâm can mãnh liệt co rút, cầm anh kéo căng chặt, ngón tay cong lại mãnh liệt.

Tất cả mọi người bên cạnh đều đang nhắc nhở anh, anh đã từng la chuyện không thể tha thứ.

Tô Uyển… rốt cuộc biết bao nhiêu?

"Cậu là một quân nhân, điểm này tôi khen ngợi cậu, nhưng mà… cậu vì hoàn thành nhiệm vụ, đưa con gái tôi vào chỗ chết, ý định hy sinh nó, cũng vì một mệnh lệnh của cấp trên, mất đi tất cả tình nghĩa con người, đem bản thân biến thành một người lạnh lùng, máy móc không có tình nghĩa. Điểm này, tôi vĩnh viễn cũng không tha thứ cho cậu, cậu bây giờ ở cùng nó, nếu như có một ngày cậu đối diện với tình huống như vậy, cậu có phải cũng sẽ hy sinh nó, vì danh dự, sứ mệnh trên vai quân nhân của cậu?"

Từng câu từng chữ của Tô Uyển, dần xuống rất nặng.

Bởi vì phẫn nộ đến cực điểm, ngón tay buông thõng hai bên người đang phát run.

Nếu như không phải vì người này, con gái cô cũng không phải suýt chút nữa đã mất mạng.

Anh là một quân nhân, có thể bảo vệ quốc gia, nhưng lại không thể bảo vệ con gái cô, bao nhiêu lần đẩy cô vào nguy hiểm?

Người đàn ông nguy hiểm như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể vì sứ mệnh buông tay con gái cô, cô làm sao chấp nhận một con rể như vậy?

"Còn nữa, chuyện con cái, nó vẫn chưa biết phải không? Nếu như con bé biết được, cậu nói… con bé có tha thứ cho cậu không? Tập thiếu gia, cậu nói xem, tôi thân là một người mẹ, có thể trừng mắt nhì con của mình nhảy vào hố lửa sao?"

Tập Vị Nam chậm rãi khép mắt lại, yết hầu trên dưới chuyển động, trầm mặc một lúc, mở to mắt ra, ngữ khí kiên định lạnh lẽo mà không thể thương lượng hạ xuống quyết định.

"Nếu tôi đã cưới cô ấy, sẽ không thể ly hôn được."

Quá khứ anh phạm nhiều sai lầm, sau này từ từ bù đắp cho cô.

Về chuyện đứa trẻ, anh không dám nhắc đến.

206. Chương 206

Người nhà họ Hạ đứng bên ngoài phòng bệnh, các chú các cô các mợ, anh chị em họ hàng, đầy ngoài hành lang.

Ông cụ Hạ khuất núi từ nâu, đến nay Hạ Dã Nhuận nắm quyền hành, cổ phần ở công ty chiếm ba mươi lăm phần năm, nhưng quyền uy ở nhà vẫn sau bà cụ Hạ. Khi bà đổ bệnh, con cái, các cháu vốn bôn ba khắp nơi đều tất tả quay về.

Cũng chẳng phải do hiếu thuận, mà bởi trong tay bà đang nắm năm mươi phần trăm cổ phần công ty. Bây giờ bà nhắm mắt xuôi tay, thì tài sản thừa kế cũng phải xâu xé tranh phần.

Nội bộ đại gia đình vốn đấu đá lẫn nhau, vì lợi ích mà quên tình thân, câu chuyện ấy vốn hiện hữu rõ nét trong nhà họ Hạ.

Bà cụ qua cơn nguy hiểm, được y tá đưa từ ICU vào phòng bệnh VIP.

Cả đám người lập tức vây quanh. Y tá sầm mặt yêu cầu họ tránh xa người bệnh, đừng mang vi khuẩn truyền cho người bệnh. Thế là tất cả đều bị cách ly bên ngoài.

Trừ bố ruột của Hạ Dã Nhuận là có vẻ u buồn, lo lắng cho mẹ, cả đêm mất ngủ, sắc mặt tiều tụy thấy rõ. Những kẻ còn lại tuy sốt ruột lo âu nhưng là lo bà cụ đột nhiên từ trần, di chúc chưa kịp lập, tài sản bị nhà bác cả độc chiếm một mình, chứ chả hề quan tâm người đang nằm trên giường bệnh là mẹ đẻ của họ, là bà nội của mình…

Trên đường, Hạ Dã Nhuận nhận được điện thoại của bố, biết bà đã qua cơn nguy kịch, bấy giờ mới thở phào. Đỗ xe xong, anh liền đi một mạch đến phòng bệnh VIP.

Cửa thang máy mở ra, Hạ Dã Nhuận dắt tay Diệp Bạc Hâm bước ra. Chưa kịp đến gần phòng bệnh đã nghe tiếng cãi vã om sòm.

Các chú các cô trong nhà lại ngang nhiên đứng ngoài phòng bệnh chỉ trích lẫn nhau, bao nhiêu lời rát tai đều trút ra, nào là độc chiếm tài sản, bây giờ bà cụ qua đời…

Người vừa qua cơn nguy kịch mà đã nói những chuyện này, người hiếu thuận như bố anh tức đến xì khói, húng hắng ho không dứt bên cạnh. Mẹ anh phải đỡ ông, một tay vuốt sau lưng cho xuôi cơn.

"Ầm ĩ cái gì?"

Hạ Dã Nhuận rảo bước đến, hai mắt lạnh băng, đanh giọng quát lên.

Gương mặt anh vốn trắng nhợt, lúc này lại tức đến đỏ tía tai.

"Bà vẫn đang yên đang lành, các người đã nhăm nhe tài sản của bà, các người hiếu thuận quá nhỉ!"

Mấy người lớn tuổi hơn anh đều á khẩu, mới rồi còn vẻ hằm hè, giờ đã nín thinh.

Anh là người điều hành của nhà họ Hạ, có quyền đá họ ra khỏi công ty bất cứ lúc nào. Làm sao họ dám cãi lại anh?

Trực bên ngoài phòng bệnh cả đêm, đợi mãi đến lúc anh ra ngoài, họ mới dám làm căng, không ngờ anh lại về nhanh thế.

"Dã Nhuận à, xem cháu nói kìa, chẳng qua cô thấy bà tuổi cao rồi, sợ là… sợ là bà không trụ được, mới mong bà sớm lập di chúc để được an tâm thôi. Nhà mình nhiều người, tài sản lại lớn, để tránh sau này xảy ra tranh chấp, nên cô thấy là…" Người phụ nữ mặc sườn xám màu đen liếc nhìn Hạ Dã Nhuận: "Di chúc lập sớm vẫn hơn… Cô cũng vì muốn tốt cho nhà họ Hạ, bằng không sau này lại vì tài sản mà ra tòa phân xử, thì sĩ diện nhà họ Hạ biết để vào đâu?"

Hạ Dã Nhuận mím môi, không nói. Ánh mắt lạnh lùng quét qua những người thân tự xưng là chú là cô.

Hằng ngày ở công ty, vì đấu đá quyền hành, họ giở trò mánh khóe sau lưng thì cũng thôi, bây giờ bà nội vừa qua cơn nguy hiểm, họ lại đứng ngoài phòng bệnh om tỏi chuyện gia tài. Đây là những người thân thích của một dòng tộc, ích kỷ lạnh lùng, mất hết nhân tính!

Thấy anh không lên tiếng, chú Hai bèn đứng dậy.

Từ lâu đã ngứa mắt Hạ Dã Nhuận, ba mươi tuổi đầu đã nắm quyền điều hành công ty, còn ông đến tuổi này vẫn chả có quyền hành gì trong tay, nhích tí vốn cũng bị cảnh cáo.

"Cô cháu nói đúng đấy. Nhà bác Cả có ba mươi năm phần trăm cổ phần công ty, cả căn biệt thự nhà tổ giá trị sáu triệu tệ, chưa kể số cổ phiếu, bất động sản, quỹ tiền mặt trong tay, tính ra cũng vài trăm triệu. Bọn này thì có cái gì? Cùng một mẹ sinh ra, bà dựa vào đâu lại thiên vị như thế? Cho chúng tôi mỗi căn nhà có vài trăm vạn tệ là coi như phủi tay à?"

Ánh mắt Hạ Dã Nhuận đanh lạnh, đôi mắt đen trĩu xuống buốt giá, chằm chằm nhìn người chú đang kể lể kêu ca.

Diệp Bạc Hâm đứng cách đó hơi xa, nghe họ cãi vã, bất giác nhíu mày.

Đấy là việc nhà của Hạ Dã Nhuận, cô không có quyền tham gia, nhưng lại thấy buồn thay cho Hạ Dã Nhuận.

Hạ Dã Nhuận xử lý xong xuôi chuyện gia đình, đuổi lũ người kia về, Diệp Bạc Hâm mới bước lại gần.

Anh mệt mỏi day thái dương, khóe mắt liếc thấy cô, mới sững người, bấy giờ như mới sực nhớ ra, mới rồi cô cũng có mặt.

"Em nghe thấy hết rồi?" Anh đứng dậy, cởi áo khoác vắt ở khuỷu tay.

"Vâng." Diệp Bạc Hâm cũng không biết phải an ủi thế nào, bèn khẽ gật đầu.

Sắc mặt Hạ Dã Nhuận thoáng vẻ bối rối, nhưng rất nhanh, đã chuyển thành cười cay đắng.

"Xin lỗi, để em phải chê cười."

Sau một lúc im ắng, không ai lên tiếng trước.

Cho đến khi mẹ anh quay trở lại, thấy Diệp Bạc Hâm, sắc mặt bà lập tức sa sầm.

"Con trai, sao con lại đưa nó tới đây?" Giọng bà khó chịu, mới rồi cả đám người cãi vã inh ỏi, bà không để ý Diệp Bạc Hâm đứng ở bên cạnh. Giờ mới gặp, bà cũng chẳng buồn tỏ ra hòa nhã ngoài mặt.

Mẹ anh vốn không ưa Diệp Bạc Hâm, chưa kể đến việc bố mẹ cô ly hôn, gia thế kém xa nhà họ Hạ, mà chỉ riêng tính cách cô, bà đã thấy bất mãn vô cùng. Dựa vào đâu con trai bà phải lấy lòng nó đủ kiểu, còn nó thì dửng dưng như không thấy?

Hai năm gần đây, việc Hạ Dã Nhuận có nhiều tin thị phi nhiễu nhương bên ngoài với Lâm Tịnh Âm, khó tránh khỏi nhờ mẹ anh góp gió đẩy thuyền. Dù bà không thể tự ý chọn lựa cô con dâu mình ưng ý, mà bắt buộc phải nghe theo ý của bà cụ, nhưng bà cũng muốn Diệp Bạc Hâm biết rằng, con trai bà không phải cứ nhất nhất mình cô, bên ngoài còn khối cô gái giành giật để làm vợ con trai bà.

"Cháu chào dì…" Diệp Bạc Hâm gật đầu với mẹ anh.

Mẹ anh ít nhiều cũng nghe phong thanh, đứa con gái này chưa từ hôn với con trai bà đã đi lấy người khác. Bà không nuốt trôi cục tức này, thế mà đứa con trai dại dột của bà vẫn không buông được nó.

Cô ả không hại con trai bà, bà đã vái tạ đất trời rồi, giờ lại còn vờ vịt đến thăm bệnh, làm nhiễu loạn tâm trí con trai bà, bà là bà cấm.

"Thôi, câu đấy tôi chả dám nhận, tôi sợ tổn thọ…" Mẹ anh hấm hứ, rốt cuộc cũng dòng dõi thiên kim tiểu thư, bà không thốt được lời khó nghe hơn.

“Mẹ…” Hạ Dã Nhuận nhíu mày: “Bạc Hâm đến thăm bà, mẹ đừng thái độ…”

Vừa nói, mẹ anh đã cáu kỉnh, đanh mặt hỏi: “Mẹ thái độ gì? Bà con vì sao lại nhập viện? Giờ này con còn bênh nó chằm chặp, con bị lẫn bùa mê thuốc lú à? Nhẽ nào còn định bắt mẹ phải niềm nở đón tiếp nó?”

“Linh Ngọc, đừng nói linh tinh!” Bố anh lại không có thành kiến với Diệp Bạc Hâm, dù sao cũng là đứa trẻ lớn lên trong tầm mắt ông, ông biết rõ nó.

Ông ôm vai vợ, cười với Diệp Bạc Hâm.

“Tiểu Hâm, dì cháu lo cho bà quá nên mới buột miệng không suy nghĩ, cháu đừng để bụng.”

“Dạ không ạ.” Vốn dĩ cô cũng có lỗi với nhà họ, mẹ anh nói cô mấy câu cũng chẳng thể cãi lại, huống hồ bố anh lại là người rất tử tế.

“Bố, bố và mẹ cả tối chưa nghỉ ngơi rồi. Ở đây có con, bố đưa mẹ về nghỉ ngơi đi…” Hạ Dã Nhuận nhẫn nại khuyên cả hai về nhà.

Hành lang thênh thang chỉ còn lại anh và cô.

Một tiếng sau, cả hai được phép vào phòng bệnh.

Vừa đi một vòng Quỷ môn quan về, bà cụ Hạ già nua đi nhiều chỉ trong một đêm, gương mặt từ bi xếp đầy nếp nhăn.

Mũi vẫn cắm ống truyền, mặt nạ dưỡng khí che đi quá phân nửa khuôn mặt.

Tay bà lạnh ngắt, Diệp Bạc Hâm nghe mũi cay cay, bèn ngửa mặt nén giọt nước mắt.

Hạ Dã Nhuận đứng bên ngoài phòng bệnh, vị bác sĩ mặc áo blouse trắng tay cầm sổ đang trình bày tình hình với anh. Sắc mặt Hạ Dã Nhuận bặm chặt, ngoái đầu nhìn người bà đang nằm trên giường bệnh.

Nghe tiếng bước chân, Diệp Bạc Hâm vội vã lau nước mắt ứa bên khóe mi.

Cô đứng dậy, nhìn anh: “Bác sĩ nói thế nào vậy anh?”

“Tim bà không được khả quan, lần này lại shock mạnh, e là khó hồi phục như cũ. Bác sĩ nói sau nay tránh để bà xúc động mạnh, e tim hoạt động quá tải, làm cho huyết quản nứt vỡ thì… e là…”

Hạ Dã Nhuận cúi xuống, kéo chăn cho bà nội, rồi cứ thế lặng lẽ nhìn người bà thân yêu.

Diệp Bạc Hâm hít thở thật sâu: "Bà bị shock, có phải vì em không?"

Hạ Dã Nhuận sững người, ngước mắt nhìn cô: "Không phải do chuyện của em, em đừng tin mẹ anh nói linh tinh."

Diệp Bạc Hâm khẽ gật đầu.

Bà nội anh chưa tỉnh, mà cô lại đến thăm bệnh, người bệnh chưa tỉnh, cô cũng không thể cáo từ ra về.

Dù rất lo cho Tập Vị Nam, nhưng cô phân định rất rạch ròi cái gì gấp cái gì không. Chưa nói bà cụ Hạ vì cô mới ngã bệnh, chỉ nghĩ đến việc bà thương cô như cháu nội, đã ba tháng cô chưa gặp bà, thì bất kể thế nào cô cũng không thể bỏ về trong lúc này.

Hai người ngồi trong phòng bệnh một lúc, bác sĩ vào kiểm tra phòng, mời cả hai ra ngoài. Người bệnh tuổi tác đã cao, mà cả hai người bọn họ đều chưa tiệt trùng, sợ truyền nhiễm virus, không có lợi với người bệnh.

Diệp Bạc Hâm thấy hai mắt anh đỏ hoe, mặt mệt mỏi, bèn khuyên anh về trước nghỉ ngơi. Cô ở ngoài phòng bệnh, có gì cô sẽ gọi bác sĩ. Hạ Dã Nhuận không chịu, bà chưa tỉnh, anh không có tâm trạng nào nghỉ ngơi.

Sau đó, Diệp Bạc Hâm đành bảo, bà tỉnh dậy mà thấy anh rệu rạo thế này thể nào cũng lo, nên mới khuyên được anh ra về.

Hạ Dã Nhuận về nghỉ ngơi hai tiếng, lúc quay lại đã thay bộ quần áo mới, cằm cạo râu sạch sẽ. Tuy sắc mặt vẫn tiều tụy nhưng nom đã khôi phục được hình tượng công tử phong nhã.

Ba giờ chiều, bà cụ Hạ lờ đờ tỉnh lại. Sau khi bác sĩ kiểm tra, xác định không còn trở ngại gì, chăm chú tĩnh dưỡng một thời gian là có thể hồi phục, nhưng sau này vẫn phải chú ý về mặt ăn uống và cảm xúc.

"Bé Diệp…" Giọng bà cụ yếu ớt, mặt nạ được tháo ra, nhưng tiếng cất lên thều thào. Thấy Diệp Bạc Hâm đứng bên, mắt bà sáng lên, tay phải run rẩy chìa ra.

Diệp Bạc Hâm vội bước đến, nắm tay bà.

"Bà, cháu đây…" Sợ bà giật mình, cô hạ giọng gọi.

"Con bé này, chê bà rồi à? Sao lâu thế không đến thăm bà…" Mắt bà sánh lệ.

"Bà nói gì thế, cháu làm sao chê bà được." Diệp Bạc Hâm kéo tay bà, nhẹ nhàng hỏi: "Bà có thấy khát không, hay là nhấp ít nước?"

"Nghe cháu nói, đúng là bà hơi khát..."

"Ha ha..." Diệp Bạc Hâm đứng dậy rót nước nóng, nhẹ nhàng thổi, tay xoa mép cốc, cảm thấy nhiệt độ phù hợp mới ngồi xuống bên giường, nâng bà dậy. Vừa đỡ lưng bà, vừa đưa cốc nước đến kề bên môi.

Uống nước xong, nói mấy câu, thì Hạ Dã Nhuận đẩy cửa phòng bệnh bước vào. Sắc mặt bà nhìn anh cáu kỉnh, Hạ Dã Nhuận cũng biết điều không làm phiền cả hai, ngồi bên nghe họ tâm sự.

Vừa mới tỉnh, tinh thần bà chưa kịp hồi phục, chưa đến mười phút đã thiêm thiếp đi.

Hạ Dã Nhuận thở phào, đứng lên, dém mép chăn cho bà.

"Em về à?" Hạ Dã Nhuận không biết từ bao giờ đã bước đến sau lưng cô.

207. Chương 207

"Ừm." Diệp Bạc Hâm ậm ừ gật đầu.

"Anh đưa em về." Không để cô có cơ hội từ chối, Hạ Dã Nhuận nhìn cô một thoáng rất nhanh rồi lập tức bước ra ngoài.

Diệp Bạc Hâm sững người, cô định không về nhà. Tình hình Tập Vị Nam bên kia thế nào, cô còn chưa rõ. Cô định ghé khu biệt thự Hương Giang để xem có tìm thấy anh không.

"Không cần đâu ạ." Diệp Bạc Hâm cầm túi, đuổi theo ra ngoài: "Bà ở đây cần có người, tự em bắt xe về được. Hơn nữa tình trạng anh thế này, không nên lái xe."

Biết là không nài được cô, anh cũng không nói nữa, chỉ ý nhị nhìn cô, hồi lâu mới chậm rãi gật đầu.

Diệp Bạc Hâm rời bệnh viện, đứng bên đường chặn một chiếc taxi.

Đến biệt thự Hương Giang, lại bị bảo vệ chặn ở bên ngoài.

Cô thầm nghiến răng, lúc này một chiếc xe Lincoln kiểu dáng ngắn trờ bánh tới cạnh bên.

Bảo vệ nhận ra chủ xe, liền vội vàng ấn nút, cánh cổng sắt từ từ rẽ ra hai bên.

Mà chiếc xe lại đang đỗ ngay cạnh Diệp Bạc Hâm.

"Tập tiên sinh, xin hỏi ngài còn cần phục vụ gì không ạ?" Bảo vệ bước ra, khom người đứng bên xe, mặt tươi cười xun xoe.

Cửa kính sau từ từ hạ xuống, gương mặt lạnh lùng của Tập Vị Cận xuất hiện.

Ánh mắt lướt qua người bảo vệ, chạm đến Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm tò mò ngước mắt lên, thấy Tập Vị Cận, bất giác lại thấy gò bó.

Cô hơi quặp ngón tay, mặt gượng gạo rặn cười:

"Anh Cả…"

Tiếng gọi anh Cả làm bảo vệ sửng sốt, quay đầu lại, mới để ý thấy cô gái mới rồi bị mình thẳng thừng từ chối ngoài cửa, đang đứng khép nép sau lưng.

Tập Vị Cận khẽ gật đầu, đôi mắt phản chiếu ánh đen: "Em tìm A Nam?"

"Dạ." Diệp Bạc Hâm hơi nhích lên trước, ngần ngừ hỏi: "Anh ấy có ở đây không ạ?"

Khí chất trên người Tập Vị Cận quá mạnh mẽ, lại là anh trai của Tập Vị Nam, nên Diệp Bạc Hâm có cảm giác tiếp xúc với người nhà bên chồng, lúc nào cũng sợ biểu hiện của mình vụng về, sẽ làm anh bẽ mặt.

"Sao, nó không nói với em à?" Tập Vị Cận tỏ ra hơi ngạc nhiên.

"Nói gì ạ? À em bị mất điện thoại, cả ngày không liên lạc được với anh ấy. Gọi điện anh ấy cũng không nghe…" Diệp Bạc Hâm đứng yên, lúc nói, ngón tay hơi xoắn vặn, vẻ hồi hộp thấy rõ. Đôi mắt nhìn xuống, bờ mi vẫn thoáng run run.

Lòng cô ngổn ngang, nghe giọng điệu của anh, thì chuyện gì đó đã xảy ra ư?

Tập Vị Cận nhìn bảo vệ. Người bảo vệ không chịu được áp lực khiếp hồn của anh, đành quay vào trong phòng trực ban.

Biểu cảm ngẩn ngơ của Diệp Bạc Hâm ánh lên trong đôi mắt đen thăm thẳm như đáy vực của Tập Vị Cận.

"Nó về quân doanh rồi."

"Gì ạ?" Một câu mà dấy lên cả ngàn lớp sóng xô, Diệp Bạc Hâm không nén được sự kinh ngạc, âm cuối rung lên. Cô hốt hoảng vén tóc con bên mang tai, thì thào hỏi: "Về rồi? Sao lại về đó ạ?"

Con tim cô bỗng hụt hẫng.

Có quá nhiều cảm xúc cần được sắp xếp, một cảm giác… hụt hẫng kì lạ.

Tập Vị Cận không trả lời, dưới nắng xế chiều, gương mặt anh trở nên rõ rệt, đường nét hài hòa, nhưng hơi lạnh. Nhất là đường nét vùng cằm càng sắc nét đanh lạnh.

Sau khi bình tĩnh trở lại, Diệp Bạc Hâm mới ngước lên, cười bảng lảng.

"Vậy anh có biết, bao giờ anh ấy trở lại không ạ?"

"Không biết." Giọng nói của Tập Vị Cận rất trầm, âm rất ngắn, như từng chữ rặn từ cổ họng ra.

Đấy là thói quen của anh, trừ với người nhà, chất giọng còn có phần ấm áp. Thì đối với người lạ, anh thường lạnh nhạt và xa cách.

Tuy Diệp Bạc Hâm là vợ của em trai anh, nhưng đối với anh mà nói, vẫn chỉ là người dưng.

Diệp Bạc Hâm bẽn lẽn cười, ngực tắc nghẹn, không thở nổi.

"Vậy em không làm phiền anh nữa…"

Tập Vị Cận bặm cằm, một lúc vẫn chưa đi vào trong, không biết đang nghĩ gì. Sau đó liền xé một tờ giấy trắng, chiếc bút mạ vàng đưa nét thoăn thoắt.

Dòng chữ cứng cáp, liền mạch.

"Đây là số liên lạc trong quân ngũ của A Nam, có chuyện gì thì gọi nó. Bên dưới là số điện thoại của cá nhận anh, có chuyện gì em cũng có thể gọi anh. Em không cần giữ kẽ với anh…"

Diệp Bạc Hâm ngẩn người, vì câu nói sau đó của anh.

Cô không biết Tập Vị Cận làm thế là vì lịch sự, hay vì thật lòng. Hai lần gặp mặt, anh đều có thái độ xa cách, khó gần gũi.

"Cảm ơn anh Cả…" Diệp Bạc Hâm đưa tay nhận, đầu ngón tay kẹp tờ giấy trắng.

Ánh mắt cô dừng trên bàn tay của Tập Vị Cận, những ngón thon dài, đẹp đẽ, khớp xương hơi nhô, một kiểu nho nhã khó tả.

Không như Tập Vị Nam, ngón tay anh ấy mạnh mẽ, đầu ngón tay như có lực truyền, làn da anh ấy hơi nghiêng về màu đồng, chứ không trắng như Tập Vị Cận, trên người anh ấy dồi dào năng lượng nam tính.

Trong lúc ngẩn ngơ, ý thức của cô lại vẩn vương nghĩ đến ai đó.

"Có vào ngồi một lát không?" Tập Vị Cận đột nhiên lên tiếng gián đoạn suy nghĩ của cô, kéo cô về với thực tại.

Diệp Bạc Hâm hơi thẹn, lúng túng nhích khóe môi: "Dạ thôi ạ…"

Anh không có ở đây, cô vào nhà anh trai anh thì ra thể thống gì.

Mà, lúc nói chuyện với anh trai anh, dây thần kinh thường căng lên, duy trì cảnh giác cao độ, mệt mỏi thật sự.

Tập Vị Cận ngước mi, đôi mắt đen như mực, lạnh như sao.

Cơ thể Diệp Bạc Hâm liền rụt lại, thắc mắc không biết mình nói nhầm nhọt câu nào.

Tập Vị Cận tháo dây an toàn, mở cửa xuống xe.

Quần âu ôm lấy đôi chân thon dài mạnh mẽ, khí chất toàn thân tản mác vẻ ngạo nghễ, cao quý bẩm sinh của người đứng trên đỉnh cao.

Tập Vị Cận cao hơn Tập Vị Nam hai xăng-ti-mét, gần một mét chín. Dù Diệp Bạc Hâm đi giầy cao gót, nhưng đứng trước mặt anh vẫn cảm nhận được một luồng áp lực vô hình.

"Anh Cả?" Diệp Bạc Hâm lấy làm khó hiểu, ngước đầu nhìn người đàn ông toát vẻ lạnh băng trước mặt.

Tập Vị Nam một tay chống vào cửa xe, nghiêng người sang một bên, hất hàm.

“Tài xế đưa em về.”

Phòng bảo vệ cách biệt thự khoảng gần một cây số. Anh xuống xe ở đây, để tài xế đưa cô vè, tức là anh sẽ phải tự mình đi bộ về.

Khóe miệng Diệp Bạc Hâm khẽ giần giật: “Dạ thôi, em bắt xe được…”

Chưa nói dứt câu, cô liền ngậm miệng.

Đây là vùng ngoại ô, khu biệt thư sang trọng bậc nhất thủ đô, những hộ sống ở đây đều có xe đưa xe đón, chẳng taxi nào lại chạy đến tận nơi hẻo lánh này bắt khách.

Mới rồi bắt xe từ trong nội đô, cứ mải mê tìm người, quên không dặn tài xế đợi lát nữa tiện thể chở cô về.

Bây giờ taxi đi mất tiêu rồi, cô cũng không thể bắt được xe khác.

Ngoại trừ gọi điện nhờ người đến đón.

“Một lúc nữa là tối. Đây là vùng ngoại ô, con gái một mình không an toàn.” Ánh mắt Tập Vị Cận lạnh lẽo, không hề có hơi ấm: “Em là vợ của A Nam, nó không có ở đây, dĩ nhiên anh phải thay mặt nó chăm sóc em. Nếu A Nam quay lại, biết anh để em về một mình, có khi cũng không thèm nhận anh là anh nó.”

Đã nói đến nước này, Diệp Bạc Hâm cũng không tiện từ chối.

Ngữ điệu Tập Vị Cận cứng rắn không cho phép từ chối, mà cô lại không có gan để phản bác.

Một truyền kỳ của giới kinh doanh, IQ trên mức bình thường, bất kì lúc nào cũng có thể bỡn được cô.

…

Ngồi trên xe, từ ngoại ô về nội đô.

Diệp Bạc Hâm cúp mắt, ngón tay lướt trên dãy số trên tờ giấy.

“Diệp tiểu thư, cô về đâu?” Từ lúc lên xe cô chưa hề nói gì, tài xế tò mò nhiều lần liếc nhìn cô từ gương chiếu hậu. Thấy cô thần sắc ngẩn ngơ, đành lên tiếng hỏi.

Diệp Bạc Hâm sực tỉnh, bất giác cắn môi.

Nhà họ Tô thì cô không muốn về.

Ai biết được lúc Tô Uyển đang sôi gan, còn muốn làm gì tiếp?

Nhà ông ngoại cũng không được, hôm nay cho ông leo cây, cô phải dỗ thế nào?

Thẩm Tư Á thì đang ở chỗ Giang Diệc Đình, nhà của Thẩm Tư Á cũng không đi được.

Diệp Bạc Hâm thấy mình thật bi kịch, hóa ra không còn nơi chốn để đi.

"Đến Lam Ngạn Lệ Xá." Nghĩ đi nghĩ lại, đành đến nhà họ Diệp.

Diệp Bạc Hâm về đúng lúc cơm tối.

Lâu lắm cô chưa về bên này, dì Thẩm thấy cô thì mừng rơn, vội vã mời cô ngồi xuống, rồi quay vào bếp lấy thêm bát đũa.

Diệp Bạc Hâm thay giầy, treo túi lên tường, vẻ buồn bã trên vầng trán tiêu tán, nhếch cười đi về phía bàn ăn.

Thấy cô, sắc mặt Hạ Băng lập tức đổi khác. Lại trông dì Thẩm vồn vã mang bát đũa ra, bà liền đập đũa xuống bàn, trợn mắt lườm dì Thẩm.

"Chị Thẩm, chị làm trò vớ vẩn gì thế? Nồi canh ninh xong chưa? Nó không có chân hay không có tay mà phải hầu nó?"

Dì Thẩm bẽn lẽn nhìn Hạ Băng, tay cầm bát, giờ xới cơm cũng không xong, mà đặt xuống cũng không được.

Ánh mắt Diệp Bạc Hâm lạnh băng, đầu mày khóe mắt là sự giễu cợt, môi nhếch cười khiêu khích, lạnh nhạt.

Cô chớp mắt, hai tay khoanh trước ngực, đôi mắt ngập trong màu tối, ba người ngồi bàn ăn, mỗi người một biểu cảm.

Đợt trước do chuyện ở công ty mà cô và Diệp Viễn Đông căng thẳng. Bây giờ nhìn thấy cô, Diệp Viễn Đông lại coi như không thấy, bình thản ăn cơm. Đổi lại thường ngày, để giữ gìn hòa thuận gia đình, ông sẽ mắng vợ, nhưng bây giờ thấy thái độ Diệp Bạc Hâm quá ngông nghênh, nên có người dạy bảo con bé.

Diệp Thanh Vũ ngước mắt nhìn cô, lại lẳng lặng cúp mắt xuống. Không giống như thường ngày, lần nào cả hai cũng phải xù lên xỉa xói lẫn nhau.

Dạo gần đây, cô xoay như chong chóng giữa công ty và Lạc Thời, sức lực hao mòn, không còn hơi để cãi vã với Diệp Bạc Hâm.

Lớp trang điểm kì công trên gương mặt cũng không che được vẻ tiều tụy.

Không ai hoan nghênh, cô cũng chẳng thèm bận tâm. Diệp Bạc Hâm nhận bát đũa trong tay dì Thẩm dưới ánh mắt như muốn nuốt chửng người của Hạ Băng, tự mình đơm một bát cơm.

"Dì Thẩm, ở đây hết việc rồi, dì cứ làm việc của mình đi."

Đừng nói, cả ngày chưa ăn cơm, đến ngụm nước cũng không có mà uống, bây giờ cô đúng là đói meo.

Dì Thẩm cảm kích nhìn cô, gật đầu.

Diệp Bạc Hâm lướt mắt quanh bàn ăn. Diệp Viễn Đông ngồi ở chỗ chính giữa, Diệp Thanh Vũ ngồi bên tay phải, Hạ Băng bên tay trái.

Khóe miệng cô nhếch cười suy tư, rồi vòng qua người Diệp Viễn Đông, bước thẳng đến, ngồi xuống bên cạnh Hạ Băng.

Cô quay sang, nháy mắt với Hạ Băng.

"Mẹ, mắt mẹ trợn to thế. Nhìn mắt con cá chết trong bát của mẹ, giờ lại nhìn mắt mẹ, lại thấy có cái gì giống giống ấy…"

Hạ Băng nhìn xuống bát canh cá, trên muỗng của bà đúng là có một bên mắt cá.

Dạ dạy tức thì lạo xạo, bà bụm miệng chực ói ra.

Hạ Băng trắng bệch mặt, lao vào nhà vệ sinh, ôm bồn cầu nôn khan.

Sắc mặt Diệp Viễn Đông nửa tím tái nửa nhợt nhạt, ông bực mình quát: "Vừa về đã kiếm chuyện, thế thì đừng về nữa cho xong."

Miệng đang nhai rau, hàng mày của cô cong lên, ánh mắt thấp thoáng vẻ mỉa mai.

"Đừng chứ, con mà không về, tài sản lại rơi vào tay kẻ thứ ba à? Bố thấy bà ta quá quắt chưa, con vừa về đã định đuổi con đi rồi. Mà nói gì thì nói, con cũng mang họ Diệp, nhà này cũng có phần của con chứ nhỉ? Nhưng mà ấy, có ai đó lại đang ngấm ngầm tẩu tán tài sản. Bố trăm công ngàn việc, hằng ngày nghĩ cách kiếm tiền, mà ở nhà ai đó lại chỉ nhăm nhăm nghĩ cách giúp bố tiêu tiền đấy?"

208. Chương 208

"Diệp Bạc Hâm, mày nói linh tinh cái gì?" Diệp Viễn Đông chưa kịp phản ứng, thì Hạ Băng đã biến sắc mặt, từ nhà vệ sinh đi ra.

Con ranh con này lần trước bắt gặp bà bị bọn vay nặng lãi chặn đường, nếu nó nói ra, cam đoan Diệp Viễn Đông sẽ đánh chết bà.

Diệp Bạc Hâm cười ý nhị, ngước mắt nhìn Hạ Băng đang thoăn thoắt lao đến.

Diệp Viễn Đông nghe thấy là lạ, miếng thịt rang cháy cạnh vừa gắp lên đã rơi "Bộp" xuống bàn, còn trơn trượt lăn mấy vòng.

Thấy thần thái Hạ Băng căng thẳng, lại trông vẻ cười thản nhiên của Diệp Bạc Hâm.

Ông trầm sắc mặt: "Chuyện gì thế?"

Hạ Băng nguýt Diệp Bạc Hâm, ngồi xuống cầm đũa, gắp thức ăn cho Diệp Viễn Đông.

Do chột dạ nên giọng cũng nhún nhường mấy phần.

"Ấy, có gì đâu cơ chứ? Ông lại chả biết? Con bé không ưa tôi, lần nào về chẳng kiếm cớ gây chuyện? Thôi ăn cơm, ăn cơm đi, kệ nó."

Diệp Bạc Hâm chẹp một tiếng, cười tít mắt nói: "Mẹ kế, mẹ có tật giật mình à?"

Hạ Băng đứng phắt dậy, hiển nhiên cáu sôi tiết, lồng ngực nhấp nhô, nhưng lại lo ngại Diệp Bạc Hâm, đành cắn răng, rặn một nụ cười miễn cưỡng vẻ nịnh bợ.

"Cái con bé này, cứ về là lại làm bố nó bực mình..." Hạ Băng cúi người, thì thà thì thào rất khẽ bên tai Diệp Bạc Hâm: "Nói điều kiện đi, phải làm sao mày mới im mồm?"

Diệp Bạc Hâm bật cười khẽ, khóe miệng hơi nhếch lên cong cong.

Cô ngước mi, thì thầm: “Dễ thôi, lâu rồi con chưa về, phòng chắc không có ai dọn dẹp hả? Thế thì phải làm sao? Mấy hôm nay con sẽ ở đây, thiếu người dọn dẹp thì…”

“Tao dọn…” Tiếng Hạ Băng rít lên từ kẽ răng.

Diệp Bạc Hâm thấy vui, bèn phất tay, ra ơn cứu giúp ai đó.

Trong tay cầm đẳng chuôi, kể ra cảm giác cũng sướng tệ.

“Thanh Vũ, bao giờ con và Lạc Thời định tổ chức đám cưới?” Diệp Viễn Đông dặt đũa xuống, hỏi Diệp Thanh Vũ đang cúi gằm đầu.

Diệp Bạc Hâm sặc canh, ho sặc sụa.

Diệp Thanh Vũ sắp lấy Lạc Thời

Chả phải chỉ thượng lượng là đính hôn à?

Sao lại sắp kết hôn rồi?

Bị ngắt ngang, Diệp Viễn Đông phật ý gõ xuống bàn.

Diệp Bạc Hâm rút giấy lau miệng, liếc mắt nhìn Diệp Thanh Vũ.

Sắc mặt Diệp Thanh Vũ hơi nhợt nhạt, gương mặt trắng như không còn sắc hồng.

Đầu ngón tay bấu chặt vào thân đũa, gồng mình hồi lâu, mới chậm rãi lên tiếng, giọng khàn sin sít, ngắc nga ngắc ngứ:

“Vẫn chưa, dì Lạc nói, càng sớm, càng tốt…”

Nói ra cũng buồn cười, rõ ràng hai người kết hôn, nhưng ngày cưới chỉ có thể do nhà họ Lạc quyết định.

Càng sớm càng tốt? Bà ta sợ con trai mình vui chơi quá đà, danh tiếng càng lúc càng bết bát, không thiên kim tiểu thư nào chịu lấy, bằng không làm sao đến lượt Diệp Thanh Vũ?

Diệp Viễn Đông thở dài: “Con nói với Lạc Thời, hẹn nhà bên đó một hôm nào đó, hai gia đình ăn bữa cơm chung, rồi cùng thảo luận cụ thể chuyện cưới xin…”

Chuyện chắc như đinh đóng cột, bây giờ muốn hối hận cũng không kịp.

Diệp Thanh Vũ cứng nhắc gật đầu: "Vâng."

Hạ Băng đạt được niềm mơ ước, tức thì mắt mày rạng rỡ, hăng hái gắp thức ăn cho Diệp Thanh Vũ.

"Con gái mẹ giỏi giang quá, sắp được gả vào nhà họ Lạc rồi."

Diệp Bạc Hâm nhíu mày, đôi mắt trong veo nhìn Diệp Thanh Vũ.

Có lúc cô không thể hiểu nổi Diệp Thanh Vũ.

Vì công ty, mà mang hạnh phúc của bản thân ra đánh cược, có đáng không?

Cô không tin Diệp Thanh Vũ có cảm tình với Lạc Thời. Thích Hạ Dã Nhuận bấy nhiêu năm trời, há có thể bảo thôi là thôi?

"Chị, chị phải nghĩ cho kỹ, với địa vị của nhà họ Lạc, kết hôn rồi, muốn ly hôn không dễ như thế đâu. Với cả, Lạc tam thiếu ăn chơi đàng điếm, kết hôn rồi chưa chắc đã biết đường cầm chừng. Chị lại là người tự ái cao, có thể nhẫn nhịn khi chồng mình lăng nhăng bên ngoài không?"

Nhắc đến chữ lăng nhăng, Diệp Bạc Hâm cố tình nhấn mạnh, mắt liếc snag Diệp Viễn Đông.

Nói dễ nghe thì là kết thông gia vì mục đích kinh tế, nói khó nghe hơn thì là bán con gái đổi vinh hoa. Diệp Viễn Đông đúng thật hết lần này đến lần khác đã giúp cô nâng cấp nhận thức của mình về định nghĩa vô liêm sỉ.

Diệp Thanh Vũ mím môi… vành mắt đỏ hoe, ngoảnh đầu đi, ánh mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, như đã hạ quyết tâm.

"Diệp Bạc Hâm, chị không giống mày, chị không có quyền bất cần. Chị muốn gì, chỉ có thể tự mình thực hiện."

Cô khẽ bật cười, ánh đèm phủ trùm lên nửa bên mặt xinh xắn.

"Lấy Lạc Thời có gì không tốt, anh ta có quyền, có thế, có khả năng thỏa mãn mọi yêu cầu của chị. Và quan trọng hơn hết, chị không có cảm tình với anh ta, nên dù anh ta có nuôi nhân tình bên ngoài, thì chị cũng chả phải buồn…" Cô cúp mi mắt, khẽ lẩm bẩm, không biết nói cho ai nghe, hay đang tự nói ra để thuyết phục chính mình.

Diệp Bạc Hâm ngồi thẳng người dậy, đôi mắt đẹp ánh lên bình lặng.

"Diệp Thanh Vũ, đây không phải là chị!"

Diệp Thanh Vũ mà cô biết luôn cao ngạo, chưa bao giờ biết khuất phục hiện thực.

Diệp Thanh Vũ cười khảy, ý cười bên khóe mỗi mỗi lúc một sâu, cũng khiến người ta phải rùng mình.

"Nhầm rồi." Ánh mắt Diệp Thanh Vũ chằm chằm nhìn Diệp Bạc Hâm: "Diệp Bạc Hâm, mày đừng nghĩ mày đã hiểu chị. Diệp Thanh Vũ chị có thể vì đạt được mục đích mà hy sinh tất cả, bao gồm… tình cảm!"

Một bữa cơm tối, kết thúc chả vui vẻ gì.

Diệp Thanh Vũ gác đũa đứng dậy, Diệp Viễn Đông nghe cô mỉa mai, cũng tức giận bỏ đi.

"Mày… mày…" Hạ Băng chỉ vào mũi cô, vẻ mặt phẫn nộ.

Diệp Bạc Hâm lau khóe miệng, nho nhã đứng lên.

"Mẹ, lát nữa con phải nghỉ ngơi, nhờ mẹ lên gác giúp con dọn dẹp phòng ốc trước nhé…"

Hạ Băng trợn trừng mắt nhìn theo bóng lưng cô: "Mày bảo tao đi dọn dẹp thật đấy à?"

Diệp Bạc Hâm ngừng bước chân, quay người lại: "À, phải rồi, mẹ phải tự tay dọn đấy nhé, đừng để dì Thẩm giúp…"

Cô bật cười quay đi, miệng ngâm nga: "Vay nặng lãi này, đánh bạc Macau này, bà già hoang đàn, bị đuổi khỏi nhà này…"

Âm thanh kì dị từ mồm cô bay ra, khiến Hạ Băng tức xanh mặt.

…

Diệp Bạc Hâm rúc trên ghế mây ở vườn sau, ánh đèn đường trên đầu rọi xuống người, nhàn nhạt, mềm mại.

Điện thoại vẫn trong tay Tô Uyển, cô mượn một máy khác của dì Thẩm, đầu ngón tay cầm tờ giấy mà Tập Vị Cận đưa.

Hàng số trên đó là số máy bàn của quân đội.

Diệp Bạc Hâm gọi thử vào số máy của Tập Vị Nam trước, đầu dây bên kia báo âm thanh không ai bắt máy, cô nhíu chặt mày.

Cô hít thở thật sâu, bần thần nhìn vào sắc đêm.

Ngón tay bấm số máy bàn của quân doanh, hơi thở buông nhẹ.

Đầu dây bên kia bắt máy trong chớp mắt, chỗ lồng ngực như bị vật gì đó hích mạnh, tay cô cũng đang run lên khe khẽ.

"A lô, đây là soái bộ 321…" Một giọng trẻ măng, rất nghiêm nghị, nhưng không phải chất giọng đặc trưng của Tập Vị Nam.

Trong lòng thoáng qua thất vọng, Diệp Bạc Hâm khựng lại: "Xin chào, tôi tìm Tập… Tập Vị Nam, Thủ trưởng Tập…"

"Thủ trưởng không có ở đây, nếu có việc gấp, đồng chí có thể để lại tên tuổi và số điện thoại liên lạc. Mấy ngày nữa khi Thủ trưởng về, tôi sẽ báo cáo." Giọng điệu cứng nhắc, không hề có lên xuống.

Không có ở đây?

Nhẽ nào lại có nhiệm vụ khẩn cấp?

Có nguy hiểm không?

Lòng cô nơm nớp bất an: "Anh ấy đi đâu, bao giờ có thể quay về?"

"Xin lỗi đồng chí, chúng tôi không được phép tiết lộ lịch trình của Thủ trưởng!"

Diệp Bạc Hâm siết chặt điện thoại: "Vậy, cảm ơn anh."

Đầu bên soái bộ, nghe tiếng tút tút vang lên trong điện thoại, anh lính cần vụ khó hiểu ra mặt.

"Tiểu Lưu, làm gì ngẩn ra thế?" Cửa được đẩy mở, vị tham mưu bước vào.

"Chào Thủ trưởng!" Tiểu Lưu giơ tay chào: "Mới rồi có người gọi điện tìm Sư đoàn trưởng."

“Ai?” Vị tham mưu mắt không buồn ngước, bước đến trước bàn, cúi người lục tìm tài liệu.

“Em không biết. Nhưng mà… nghe giọng thì là con gái…”

“Con gái?” Bấy giờ vị tham mưu mới khơi dậy tò mò: “Bạn gái của Sư đoàn trưởng?”

Tiểu Lưu lắc đầu.

Anh cầm cặp tài liệu bên tay lên, đập vào đầu cậu: “Ngố thế, người ta gọi điện, cậu cũng không hỏi cho cặn kẽ, nhỡ gián điệp thì sao, cậu có chịu được trách nhiệm không?”

Tiểu Lưu biến sắc mặt: “Có nghiêm trọng thế không ạ?”

Vị tham mưu cười khì, lại đấm vào ngực câu: “Lần sau nhớ để ý đấy.”

Tiểu Lưu ôm ngực, mặt nhăn nhó.

Tham mưu cầm tài liệu đi, chưa kịp quay người, Tiểu Lưu đã thì thào hỏi: “Thủ trưởng, anh nói liệu Sư đoàn trưởng có gặp chuyện gì không?”

Tham mưu đanh mặt, đưa tay, trỏ vào trán anh chàng: “Cái thằng này ăn nói linh tinh gì thế? Nguy hiểm nào mà Sư đoàn trưởng chẳng từng gặp rồi. Lần nào cũng bình yên trở về đấy thôi? Mày be bớt cái mồm trù úm đi, cẩn thận bố mày tẩn cho bây giờ!”

…

Mấy ngày liên tiếp, Diệp Bạc Hâm hễ tan làm là lại ở lì nhà họ Diệp. Điện thoại vẫn trong tay Tô Uyển, nhưng cô không muốn về đó.

Tô Uyển cũng chả liên lạc, như thể quay về trước kia, không đả động hỏi han, mặc cô tung hoành.

Trái lại, Hạ Băng lại lo ngay ngáy, sợ một ngày nào đó cô không giữ được cái mồm, sẽ oang oang chuyện bà đi đánh bạc, vay nặng lãi.

Cả ngày Hạ Băng đứng ngồi không yên, trước kia còn ra ngoài đi bát phố, đi làm đẹp, tụ tập đánh mạt chược với mấy bà quý phụ thân thiết, bây giờ lại không dám rời nhà.

Diệp Bạc Hâm biết bà ta có tật giật mình, cô cũng không bóc mẽ, thi thoảng thì nói mỉa, trêu bà ta chơi.

Hôm nay thì Hạ Băng không chịu được nữa. Đặt đĩa hoa quả xuống bàn đánh cánh "Cộp", mặt hầm hầm lườm Diệp Bạc Hâm đang ung dung ngồi trên sô-pha nghịch máy tính.

"Rốt cuộc mày muốn gì?" Bà ta nghiến răng, hận không thể cấu xé được Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm tranh thủ liếc nhìn bà ta một cái, so vai nói: "Con chả muốn thế nào cả."

Hạ Băng càng cáu tiết, không muốn thế nào, chỉ muốn chơi bà, hành hạ bà?

"Ngày nào mày cũng trây lì ở đây, không muốn gì thì phắn về nhà họ Tô đi, bớt để tao thấy mày là bực cả mình"

Diệp Bạc Hâm cười phì, gấp máy tính cái "Cộp".

"Trùng hợp quá, con cũng bực mình khi thấy mẹ, hay là, mẹ phắn về nhà họ Hạ đi?"

Diệp Bạc Hâm đang thẳng thừng uy hiếp bà ta. Một khi cô nói chuyện Hạ Băng đi Macau đánh bạc, vay nợ với Diệp Viễn Đông, cam đoan ông ta sẽ lập tức đá bà ra khỏi cửa. Lúc ấy thì đúng thật chỉ còn nước phắn về nhà họ Hạ.

Nhà họ Hạ không thể sánh được với nhà họ Diệp. Đám người nhà bên ấy không khác nào giống quỷ hút máu. Anh trai chị dâu quanh năm suốt tháng trục lợi từ bà, cha mẹ già cả đâm lẩm cẩm, cứ như Hạ Băng nợ họ, lúc nào cũng mồm năm miệng mười đòi bà phải bỏ tiền mua nhà cho em trai.

Cứ nghĩ đến cái nhà ấy, là Hạ Băng đã thấy bực cả mình.

Đối diện với nhà bên ấy, thà cứ đối diện với một đứa đáng ghét như Diệp Bạc Hâm còn hơn.

Diệp Bạc Hâm ôm máy tính lên gác. Lúc lên tới giữa cầu thang, cô quay người lại: "À phải rồi, đừng lúc nào cũng nghĩ việc bài bạc nữa. Có thời gian thì quan tâm con gái mẹ nhiều hơn đi. Nhìn chị ta mà xem, bị mẹ hại cũng thảm lắm rồi đấy."

209. Chương 209

Diệp Bạc Hâm gần đây làm chuyện gì đều không vừa ý, tính khí cũng biến đổi rất cổ quái, đến Tô Hòa luôn ăn ý với cô cũng đều không dám đụng đến.

Hôm qua, bảng biểu mà cô nộp lên xuất hiện sai sót, số liệu loạn xạ, bị giám đốc Lý giáo huấn cho một hồi, một người bình thường im lặng thừa nhận không lên tiếng, đột nhiên đã tranh cãi lại.

Nhìn chằm chằm vào giám đốc Lý nói, phần số liệu này là Trương Nhiên giao cho cô, cô chỉ là phụ trách nhập vào máy tính, tạo thành bảng biểu, xảy ra sai sót cũng là chỗ Trương Nhiên sai.

Cô đi tới bàn làm việc, cầm trên tay số liệu mà Trương Nhiên giao cho cô, đập xuống mặt bàn của giám đốc Lý, ngẩng cổ đối mặt với ông ta.

"Chứng cứ ở đây, nếu giám đốc không tin, vậy thì cắt chức tôi đi."

Giám đốc Lý nghẹn họng, mấy ngày nay tâm trạng của cô không tốt, ông ta cũng nhìn ra được, nhưng mà là muốn thừa cơ giáo huấn cô một trận.

Ông ta nào dám cắt chức cô? Đến phó tổng của Trác Nam còn nể mặt cô mấy phần.

Quay về lại vị trí, Diệp Bạc Hâm xoa xoa thái dương, hơi nhắm mắt lại.

Nhưng cứ nhắm mắt lại, trong đầu toàn là giọng nói cùng vẻ mặt tươi cười của Tập Vị Nam, sự dịu dàng, sự phẫn nộ, sự nhân nhượng của anh, sự thỉnh thoảng độc tài của anh…

Diệp Bạc Hâm cảm thấy bản thân bị bức đến phát điên rồi, cô mấy ngày qua hồn bay phách lạc đều là vì anh.

Cô lo anh xảy ra chuyện.

Đại đội đặc chủng là nơi nào?

Bọn họ mỗi lần làm nhiệm vụ đều nguy hiểm vô cùng, cược cả mạng sống, cô sợ… sợ anh bị thương, càng sợ anh không quay về được nữa.

"Bạc Hâm, cô không sao chứ? Giám đốc Lý có làm khó cô không?"Tô Hòa đặt một cốc nước ấm cạnh tay cô, cẩn thận dè dặt ưuan sát sắc mặt của cô.

Lúc trước cô vốn theo nguyên tắc hòa thuận tương trợ với đồng nghiệp, mọi chuyện nhịn được đều nhịn, nhưng mấy ngày qua cô giống như con mèo xòe móng vuốt ra, ai đụng đến cô, cô đều cào vào người đó.

"Không sao… "Giọng Diệp Bạc Hâm rất nhẹ, hình như rất mệt mỏi.

Cô bỏ tay xuống, từ từ mở mắt ra.

Nâng cốc nước lên, lại bắt đầu bần thần.

Tô Hòa lắc đầu, ngồi trước mặt cô, ngoài công việc ra, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn cô.

Sắc mặt của cô không tốt lắm, đôi mắt hoe đỏ.

Sau khi tan ca, Diệp Bạc Hâm quay về Tô gia một chuyến, trốn nhiều ngày như thế, đã đến lúc đối mặt rồi.

Nhưng Tô Uyển lại không có ở nhà, dì Thanh nói bà ấy phải đi công tác mấy ngày.

Diệp Bạc Hâm thở nhẹ một hơi.

Cơm tối chỉ có cô và Diệp Thiên Dịch hai người mà thôi, Diệp Thiên Dịch bực dọc nói, mấy ngày nay cô không ở nhà, cậu ấy trở thành chỗ trút giận của Tô Uyển, làm cái gì cũng bị bà ấy la rầy.

"Em gần đây bận rộn chuyện gì?" Diệp Bạc Hâm thờ ơ nhìn cậu ấy một cái.

Diệp Thiên Dịch múc một bát canh đặt bên cạnh tay cô, cười rạng rỡ, "Đang thực tập ở một công ty luật."

"Công ty luật nào mù mắt lại để em đến tjực tập vậy? Cũng không sợ phá sản sao." Diệ Bạc Hâm đầu ngón tay vuốt vuốt thành bát, dùng muỗng múc canh đưa lên miệng.

Vừa nghe câu ấy, Diệp Thiên Dịch không đắc ý nữa.

"Chị, mấy lời này có phải lời nên nói không? Cái gì mà bị mù mắt chứ? em trai của chị dù sao cũng phong lưu phóng khoáng, đẹp trai rạng ngời, đầu óc thông tuệ, sao vào đến miệng chị lại thành ra một chữ cũng không đáng giá như thế? Đầu óc ngu si có thể thi đậu vào khoa luật trường đại học b không?"

"Đừng có cãi lại."

"Hức, nói cho chị biết, luật sư hình sự Ôn Lương Châu tiếng tăm lẫy lừng ở trong nước, chị quen không? Em bây giờ là trợ lý của anh ấy, hồi trước còn cùng anh ấy ra toà án. Ôn luật sư xứng đáng là luật sư cấ cao của công ty Ninh An, lúc ra tòa, lời lẽ hùng hồn, đối đáp lưu loát, đã ung dung lại còn phóng khoáng…"

Diệp Thiên Dịch lảm nhảm bày tỏ sự ngưỡng mộ đối với luật sư Ôn.

Diệp Bạc Hâm liếc nhìn cậu ấy một cái, gắp miếng thịt gà đưa lên miệng cậu.

"Tiếc là mắt dùng không tốt, mới đi tìm em làm trợ lý…" vừa là ghét bỏ, vừa là chế nhạo.

Diệp Thiên Dịch trừng to mắt, thấy cô tâm trạng hình như không được tốt, biết cô muốn tìm một người để trút giận, bèn nuốt lại mấy lời định phản bác.

…

Ngồi trên lầu một lúc, Diệp Bạc Hâm càng thêm buồn bực, liền tắt máy tính, đi xuống lầu.

Dì Thanh nghe điện thoại ở phòng khách, nghe thấy động tĩnh, ngoảnh đầu vẫy vẫy tay về phía cô.

Dì Thanh bịt loa lại, "Điện thoại của Tư Á, là tìm cô chủ…"

Diệp Bạc Hâm sững người, nhanh chân bước lại.

Cô rất lâu không trò chuyện cùng Thẩm Tư Á rồi, cũng không biết cô ấy ra sao rồi?

Dì Thanh truyền ống nghe cho cô, quay người đi dọn dẹp nhà bếp.

Diệp Bạc Hâm vẫn chưa mở lời, đầu dây bên kia đã đùng đùng nói một tràng.

"Diệp Bạc Hâm, cô gần đây đang làm gì à? Điện thoại tắt nguồn suốt mấy ngày rồi, tôi còn nghĩ rằng cô đã mất tích rồi đấy."

Diệp Bạc Hâm đưa ống nghe ra xa tai một chút, đợi cô ấy nói xong mới hít một hơi nhẹ, lại lần nữa đặt ống nghe sát tai.

Cô ngả người trên ghế sofa, ngón tay vuốt mấy sợi tóc mai.

"Xem cô đùng đùng trung khí như vậy, tôi cũng không cần lo cho cô rồi, bệnh đỡ nhiều rồi phải không? Đầu còn đau không? Giang Diệc Đình có chăm sóc tốt cho cô không đấy?"

"Cô ít lo gần lo xa cho tôi lại đi, đừng có đánh trống lảng, cô làm gì mà tắt máy?"

Diệp Bạc Hâm trở người, nằm trên sofa.

"Điện thoại bị mẫu thân đại nhân tịch thu rồi…"

Thẩm Tư Á lấy một hơi lạnh khí, "Cô đấy, lại làm chuyện gì khiến dì Tô tức giận rồi?"

Diệp Bạc Hâm cãi một tiếng, cười có chút miễn cưỡng, “Còn không phải chuyện cũ của 800 năm trước sao? Chưa kết thúc được, bây giờ đều không lật lại nổi nữa…”

Thẩm Tư Á trầm ngâm giây lát, tiếng cười truyền lại, “Chuyện nào? Chuyện bắp cải của Dì Tô bị heo ủi đó sao?”

Diệp Bạc Hâm khóe miệng giật giật, trở mình ngồi dậy, gào khẽ vào ống nghe, “Cô mới là bắp cãi, biến đi!”

Không thể không nói, Thẩm Tư Á chính là có loại công hiệu ấy, tán gẫu cùng cô ấy, chuyện gì cũng đều có thể lật lại được.

Cô luôn giữ tâm thế trầm lặng, vì sự cười đùa của Thẩm Tư Á, đột nhiên lại thấy sáng tỏ thông suốt rồi.

“Này, đến nhà của tôi đi, tôi đói rồi, dì giúp việc không ở đây, cô đến nấu mì cho tôi ăn đi…” Thẩm Tư Á sau khi cười lớn ha ha xong, liền đổi thành giọng điệu đáng thương.

“Hơ! Thì ra tôi chính là bà dì đi nấu mì, đúng không?” nói xong, Diệp Bạc Hâm mới nhận ra có chỗ không đúng, nhà của cô ấy¿‘Cô về nhà rồi? Về lúc nào vậy?”

“Là thật là thật, mau đến đây đi, bà dì nấu mì, tôi sắp chết đói rồi.” Không đợi Diệp Bạc Hâm đáp lại, Thẩm Tư Á gác điện thoại “rầm” một tiếng.

Diệp Bạc Hâm lên lầu thay quần áo, tay cầm túi xách, tựa vào cửa phòng Diệp Thiên Dịch, giơ tay gõ gõ cửa.

Diệp Thiên Dịch vừa tắm xong, trên người quấn khăn tắm, vừa lau đầu tóc ướt mem, vừa mở cửa ra.

“Trời tối rồi chị đi đâu đấy, hẹn hò à?” cậu ấy nheo mắt, nhìn một lượt Diệp Bạc Hâm, “Hẹn với ai đấy? Không thể nào là anh rể được, bà chị à, em nói cho chị biết, chị không được làm gì không xứng đáng với anh rể đâu đấy, người giống như rồng phượng như anh rể của em, ưúa hời cho chị rồi, chị đừng có hời rồi mà vẫn khoe mẽ, một chân đạp hai thuyền…”

Diệp Bạc Hâm khóe môi mấp máy, dùng tay vỗ lên đầu cậu ấy.

“Nói nhảm gì đấy? Chị ra ngoài một chuyến, tối nay không về đâu.”, cô xoay người bước xuống lầu, quay lưng vào cậu ấy, vẫy vẫy tay.

Tối nay không về nữa?

Có chuyện rồi.

Diệp Thiên Dịch đi ra ngoài, nhoài người ra ngoài lan can, “Chị, gan lớn lắm rồi nhỉ? Lần trước mẹ vừa đánh chị, bà ấy vừa đi, chị đã dám qua đêm bên ngoài rồi?”

“vâng, vâng, có chuyện để em méc lại mẹ rồi đấy.”, Diệp Bạc hâm không thèm để ý đến, chuyện mấy ngày trước nhốt cô trong phòng ngủ, cô vẫn còn nhớ rõ.

…

Diệp Bạc Hâm trước tiên đi một vòng siêu thị, mua một chút nguyên liệu, rồi bắt xe tới Thẩm gia.

Căn biệt thự to như thế, dì giúp việc lại không ở đấy, chỉ còn mỗi Thẩm Tư Á nằm bò trên ghế sofa, trong biệt thư yên tĩnh đến đáng sợ.

Nghe thấy tiếng chuông cửa, Thẩm Tư Á lau vội khuôn mặt khóc sướt mướt, cố nở nụ cười xinh xắn.

Bỏ chân xuống sàn nhà, đi thẳng về phía cửa.

“Này, bạn thân yêu, cô cuối cùng cũng đến rồi, cô không đến, tôi chắc sắp chết đói rồi…”

Thẩm Tư Á giọng lả lướt khiến Diệp Bạc Hâm nổi cả da gà lên.

Cô giơ đống nguyên liệu trên tay lên, chặn người sắp nhào đến lại.

”Cô đủ rồi đấy, bớt đáng ghét lại đi…

Diệp Bạc Hâm phở phào một hơi, trên đường tới đây cô vẫn lo Thẩm Tư Á ở chỗ Giang Diệc Đình phải chịu kích động, bây giờ xem ra, tình hình cũng không tệ lắm.

“Ya, cô đáng ghét!” Thẩm Tư Á giả bộ đánh cô một cái.

Diệp Bạc Hâm vào bếp, đặt nguyên liệu lên kệ kính, vừa mở tủ lạnh ra, bên trong trống rỗng, cô thở dài một tiếng, quay người nhìn Thẩm Tư Á đang đứng dựa vào cửa.

“Dì giúp việc không biết cô quay về à?”

Thẩm Tư Á mở to đôi mắt vô tội, hai tay chìa ra, “Không biết.”

Diệp Bạc Hâm cũng không tiện hỏi cô ấy đã xảy ra chuyện gì rồi, vì sao đột nhiên quay về, Thẩm Tư Á

nếu muốn nói nhất định đã nói rồi, cô ấy sẽ không lẩn tránh.

Dù là Thẩm Tư Á đã không còn là cô gái bắt đầu chuyện gì cũng chia sẻ với cô nữa, trải qua chuyện của Giang Diệc Đình, cô ấy đã trưởng thành rồi, lại ra nuóec ngoài bốn năm, trong bốn năm đó, cô không còn biết gì về cuộc sống của Thẩm Tư Á.

Giống như chuyện của cô với Tập Vị Nam, cô sẽ không giải bày với Thẩm Tư Á, không phải vì điều gì khác, mà là tình cảm là chuyện của hai người, những người khác đều là người ngoài cuộc, có lúc suy nghĩ của người khác sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của bản thân.

Bản thân khổ là được rồi, không cần khiến người bên cạnh mình cũng phiền não theo.

Diệp Bạc Hâm mang tạp dề vào, rửa chén, vo gạo, rửa rau, cắt thịt…

Một tiếng sau, bê lên bốn món và một món canh.

Thẩm Tư Á thực sự là đói rồi, ăn liền hai bát cơm, Diệp Bạc Hâm đã ăn cơm tối rồi, ngồi bên cạnh nhìn cô ấy ăn, bón món cơ bản đã hết sạch, canh cũng chỉ thừa lại một nửa.

Thẩm Tư Á bỏ đũa xuống, ợ hơi một cái.

Nhìn thấy Diệp Bạc Hâm lơ đãng tay chống cằm, ánh mắt ngẩn ngơ.

"Này, có chuyện gì thế? Suốt buổi tối tâm trạng đều không tập trung." Thẩm Tư Á xua xua tay trước mắt cô.

Diệp Bạc Hâm gạt tay cô ấy ra, động đậy khóe môi, bộ dạng uể oải dựa ra sau, "Đừng quậy nữa, phiền chết đi được."

Làm gì cũng không lấy lại được tinh thần, trong đầu toàn là người ấy.

Diệp Bạc Hâm, mày điên rồi à?

Trước kia cô chưa từng để bất cứ ai, bát cứ chuyện gì ảnh hưởng tới cuộc sống, tâm trạng, nhưng bây giờ, ba chữ Tập Vị Nam đã chiếm toàn bộ tâm trí cô.

Cô thay đổi rồi, vì một người đàn ông, thay đổi rất nhiều, biến thành kiểu người trước kia cô coi thường nhất, giống như rời xa đàn ông là sống không nổi vậy?

Rốt cuộc là khúc mắc nào có vấn đề?

Cô có cuộc sống, sự nghiệp của riêng mình, có phạm vi của riêng mình, cô chưa từng để bản thân ỷ lại vào anh, nhưng mỗi lần không có tin tức nào của anh, cả người đều hòn bay phách lạc, làm gì cũng không để tâm.

"Cô gái, tình hình có gì đó không đúng, nhìn dáng vẻ cô lụy tình như vậy, nói, có phải người ta không cần cô rồi?" Thẩm Tư Á kéo ghế ngồi cạnh cô, ôm lấy vai cô cười hi hi.

Diệp Bạc Hâm mắt tối sầm lại, trừng cô ấy một cái, dựa vào lòng của cô ấy.

"Này, đừng chứ, đừng nói bị cái miệng quạ của tôi nói đúng rồi nhé?" Thẩm Tư Á vén tay áo lên, "Dám ăn hiếp Bạc Hâm của tôi, lão nương này sẽ tiêu diệt hắn."

Diệp Bạc Hâm bị cô ấy chọc cười, liền kéo cô ấy ra khỏi cửa.

"Làm gì đấy? Thực sự phải đi đánh người sao?" Thẩm Tư Á ôm cánh tay của cô, khuôn mặt kinh sợ.

Diệp Bạc Hâm lườm Thẩm Tư Á một cái, "Đánh người cái gì chứ, thân thể này của cô còn đủ nhét kẽ răng cho họ sao?"

"Đi dạo đi!" Diệp Bạc Hâm vỗ vỗ vào mặt Thẩm Tư Á, "Mau đi thay quần áo."

...

Chớp mắt đã hai ngày trôi qua, ngày 28 tháng 8 là thất tịch-lễ tình nhân.

Khắp nơi đều là các cặp tình nhân lạm dụng chó, đồ ăn cho chó rơi vãi lung tung.

Ngồi xe taxi, trên truyền hình đang phát những tiết mục theo chủ đề lễ tình nhân, trên đường, nơi nơi đều nhìn thấy hoa hồng đầy màu sắc, hình trái tim, cổng vòm...

Ngày này, Diệp Bạc Hâm vừa vào công ty, đã cảm thấy bầu không khí khác thường.

Những thành phần trí thức ngày thường yên tĩnh làm việc, hôm nay giống như nổi hiyết gà, mặt phấn khởi, tụ tập ở phòng pha trà tán gẫu, bạn trai của cô nào đó tặng nhẫn kim cương cho cô ấy, chồng của chị nào kia đã đặt bàn ở nhà hàng sang trọng...

Sau cùng vẫn chỉ có Tô Hòa len lén hỏi cô, hôm nay là thất tịch, cô và chồng có kế hoạch gì rồi?

Diệp Bạc Hâm vốn không quan tâm ngày lễ, ngày kỉ niệm gì, bỗng nhiên tỉnh ra, thì ra hôm nay là thất tịch, vì thế mấy nhân viên trẻ tuổi này mới thích thú như vậy.

Chỉ là, cô có thể có kế hoạch gì?

Tập Vị Nam đến bây giờ vẫn chưa có tin tức gì, mấy hôm nay cô ngày nào cũng gọi điện cho anh, đáng tiếc luôn trong trạng thái không có ai nghe máy.

Lần trước gọi điện cho bên quân đội, cũng im hơi lặng tiếng.

Nhưng mà nói thật, Diệp Bạc Hâm lớn thế này rồi, vẫn chưa từng có lễ tình nhân.

Nhiều năm trôi qua như vậy rồi, hôm nay có hay không cũng chẳng sao cả.

Ghê gớm lắm thì tan ca đi tìm Thẩm Tư Á cùng cô ấy đi dạo một hồi.

Diệp Bạc Hâm thở dài một tiếng, lại tập trung tiếp vào công việc.

Gần đến giờ tan ca, một chàng trai của cửa hàng hoa ôm một đóa hoa hồng đỏ rất lớn đứng ở cửa, dây buộc màu xanh dương, giấy bọc màu tím nhạt, kiêu sa lại cao quý, tao nhã lại mê hoặc…

Mấy cô gái trong bộ phận náo loạn cả lên, bỏ gương trang điểm xuống, ngồi ngay ngắn lại, ánh mắt lại liếc nhìn về phía cửa.

Bạn trai của ai mà thú vị đến vậy, tặng hoa cũng tặng đến tận công ty?

Diệp Bạc Hâm từ phòng trà đi ra, trên tay bê một chiếc cốc, thấy cửa bị một người chặn lại, cô dừng bước chân.

Cậu nhóc mặc đồng phục lên ca màu đỏ, đầu đội mũ đen ôm trong lòng một bó hoa hồng lớn, cô liếc nhìn, khóe miệng từ từ co lại.

Một bó to như vậy, cũng phải hơn 99 bông?

Ân ái vợ chồng mặn nồng đều lan đến tận công ty rồi.

210. Chương 210

Cậu nhóc nhoài đầu vào trong nhìn một cái, cười ngượng ngạo.

"Cho hỏi, ai là Diệp Bạc Hâm Diệp tiểu thư?"

Của Diệp Bạc Hâm?

Cả bộ phận ồ lên.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, mười mấy người trong bộ phận, nữ giới đã chiếm hết mười người, còn lại mấy bạn nam ra ngoài khảo sát cả rồi, vì vậy hôm nay trong phòng làm việc không có bất cứ "sinh vật giống đực nào", mấy cô gái này càng thêm không kiêng nể gì cả.

Lúc trước Diệp Bạc Hâm vừa tới công ty, chuyện có thể nhịn được đều cố nhịn, nhưng mấy ngày nay không biết uống nhầm thuốc gì, cả người cứ giống như thuốc nổ, ai đụng đến cô, cô liền nổ tung người đó.

Đặc biệt là An Bối Kỳ khi trước luôn ức hiếp cô, mấy ngày qua thảm hại nhất, không kiếm ra phiền phức, dẫn đến cả người rối loạn, khóc lóc đi tố cáo với giám đốc Lý, giám đốc Lý chỉ an ủi cô ta mấy câu.

Bây giờ nghe nói ai đó tặng đóa hoa này cho Diệp Bạc Hâm, có người ngưỡng mộ, có người đố kị, cũng có người nói mâyd lời khó nghe.

Diệp Bạc Hâm vốn dĩ muốn đứng ở ngoài một lát, đợi người giao hoa đi rồi mới vào, tiện thể xem thử là ai chẳng kiêng nể như thế, tặng hoa mà tặng đến tận công ty, nhưng lại không muốn lộ tên của mình.

Cô nghẹn lại một chút, nước ngậm trong miệng suýt tý nữa phun ra ngoài.

Tô Hòa vừa nghe là của Diệp Bạc Hâm, thấy Diệp Bạc Hâm vẫn chưa ra khỏi phòng pha trà, vui mừng đứng dậy.

"Anh trai, anh đợi một chút, tôi đi tìm cô ấy…"

Cậu nhóc giao hoa nghiêng người lại, Tô Hòa kéo cửa kính, vừa đi ra đã thấy Diệp Bạc Hâm đi tới rồi.

"Bạc Hâm, tìm cô đấy…" nụ cười trên gương mặt Tô Hòa rất rạng rỡ, chỉ vào bó hoa hồng.

Lúc Diệp Bạc Hâm đi ngang qua, Tô Hòa khoác tay cô, nhỏ tiếng trêu chọc, "Không ngờ chồng cô còn cực kì lãng như vậy, biết hôm nay là thất tịch, còn đặc biệt mua hoa tặng cô nữa."

Diệp Bạc Hâm miễn cưỡng vắt ra được một nụ cười.

Anh đều không liên lạc gì với cô, sao lại có thể tặng hoa cho cô?

Với tính cách của anh, chuyện này cũng không hẳn là do anh làm ra.

Mặc dù trong lòng có thuyết phục bản thân thế nào, nhưng nhịp tim vẫn đập càng lúc càng nhanh, đặc biệt là lời của Tô Hòa khiến cô có chút mong đợi.

Người đàn ông mà cô quen, chỉ đếm được trên đầu ngón tay, lúc trước đang theo đuổi cô, không có…

Cũng chẳng mấy người biết cô làm việc ở đây.

Những bông hồng mập mờ như thế được tặng cho cô vào ngày thất tịch, nhưng bất kể ai có chút đầu óc đều làm không ra.

Vì vậy… Diệp Bạc Hâm đương nhiên cho rằng… Bó hoa ngày 80% có khả năng là Tập Vị Nam tặng…

"Xin chào, tôi là Diệp Bcạ Hâm." Diệ Bạc Hâm đứng trước chàng trai giao hàng của cửa hàng hoa, hơi mỉm cười.

Diệp Bạc Hâm vóc người cao gầy, đặc biệt là lúc mặc quần ống rộng, lộ ra đôi chân thon dài, người lại rất gầy, cô cao 1m67, chán mang thêm đôi giày cao hót 7 phân, thành ra vừa đủ 1m74.

Cô cười lên hàng vi cong vuốt, đôi mắt trong veo lấp lánh.

Trang điểm xinh đẹp già dặn, lại rất thoèi thượng.

Anh chàng giao hoa đỏ mặt rồi.

"Xin… xin chào… Diệp tiểu thư, mời cô kí nhận…" cậu ấy đưa giấy và bút cho cô, Diệp Bạc Hâm cuối mắt, lật qua xem đơn hàng, nhưng chưa kí vội.

"Ai gửi đây?" cô rút từ trong bó hoa ra một tấm thiệp, phía trên viết (Này! người yêu dấu, thất tịch vui vẻ! 5 giờ, gặp nhau dưới lầu! Không gặp không về! Người bí ẩn.)

Diệp Bạc Hâm mí mắt giật giật, nói năng ngọt xớt vậy, tuyệt đối không phải là phong cách của Tập Vị Nam, nét bút lưu loát trôi chảy, đều nói nét chữ nết người, kiểu đàn ông cương quyết nghiêm nghị như Tập Vị Nam, sợ là không viết ra được mấy chữ nho nhã như vậy.

Tô Hòa liếc mắt, lập tức cười ra tiếng.

"Chồng cô cũng thú vị quá đó, còn người thần bí? Hi hi, không ngờ người lạnh lùng như anh ấy, lại biết làm chuyện ngây thơ như vậy."

Diệp Bạc Hâm mắt hơi động đậy, trong lòng khó tránh khỏi lạc lõng.

Đến Tô Hòa cũng đều nghi ngờ, cô càng không cách nào tin được là Tập Vị Nam tặng.

"Diệp tiểu thư, vị khách này đặt hoa qua mạng, chúng tôi chỉ có trách nhiệm giao hoa, vì thế hoàn toàn không biết là ai đặt gửi ạ."

Bó hoa này nguồn gốc không rõ ràng, Diệp Bạc Hâm vốn dĩ không muốn kí nhận, như vậy lại làm khó cho nhân viên cửa hàng rồi.

Trong đôi mắt tha thiết chờ đợi của cậu ấy, Diệp Bạc Hâm đành phải kí tên mình vào.

...

Tô Hòa ôm bó hoa trong lòng, rất nặng, hương thơm rất nồng, khiến cô ấy hắt xì một cái.

Lúc tiến vào phòng làm việc, đồng nghiệp Ất Bát khảy móng tay, chua ngoa chế giễu, "Ô, ân ái vợ chồng mặn nồng đều lan đến tận công ty rồi, giàu có quá đi, cứ nghĩ không ai được nhận hoa như mình sao, có gì đáng khoe khoang đâu chứ, xì~~~~~"

Những người khác trên mặt cũng lộ ra vẻ xem thường, nhưng vừa nghĩ đến mấy ngày nay cô tính khí cổ quái, liền nuốt lại mấy lời chế nhạo.

"Này, cô đố kị thì cứ nói thẳng, nói gần nói xa, cũng không sợ đau lưỡi à. Tặng hoa thì sao chứ? Đã vọe chồng ân ái thì sao chứ? Vừa nãy không phải còn có người mang hộp chocolate nhập khẩu từ Đức ra khoe khoang sao? Thích thì cô cũng bảo bạn trai của cô mua bó hoa gửi đến công ty đi?" Tô Hòa tức giận, hậm hự quay về chỗ ngồi.

Trước kia cô ấy nhát gan, bị người khác bắt nạt, mấy ngày nay sau khi thấy Diệp Bạc Hâm ra oai, bọn người đó không dám chèn ép hai cô như trước, ngược lại Tô Hòa còn to gan hơn nữa.

"Tô Hòa, cô muốn chết à? Tôi có nói cô sao? Cũng không nhìn lại mình đi, cả ngày giống như cái đuôi chó, lẻo thẻo theo sau người ta, người ta có cảm kích cô chưa?"

Tô Hòa tức đến nổi mặt đỏ bừng, há hốc mồm, không biết phải phản bác lại thế nào, cô trừng mắt nhìn

đồng nghiệp Ất, ánh mắt căm phẫn, cô ta lại nói thêm câu nữa, cô đã trong tư thế sẵn sàng bổ nhào tới.

Đồng nghiệp Ất ưỡn bộ ngực ngạo nghễ ra, mặt đều vẻ chế nhạo.

Những người khác đều đang theo dõi.

Diệp Bạc Hâm ánh mắt nghiêm nghị hơn mấy phần, con ngươi lạnh tanh nhìn một lượt đồng nghiệp Ất.

Cô giơ tay kéo Tô Hòa ra sau người, đi đến trước mặt đồng nghiệp Ất, chỉ còn cách hai bước mới dừng lại.

Đồng nghiệp Ất có chút sợ cô, cắn môi, nhưng vẫn hất cằm nhìn cô.

Cô ta không tin, Diệp Bạc Hâm dám trước mặt nhiều người như vậy mà đánh cô sao?

Diệp Bạc Hâm sắc mặt trầm xuống, "Tôi dạy cô biết nào là tôn trọng người khác!"

Tay cầm chiếc cốc giơ lên trước, thả xuống…

"Xoảng…"

Vỡ rồi, vỡ tan tành… nước bắn lênh láng khắp sàn…

Nước bắn lên ống quần đồng nghiệp Ất, cô ta sững sờ một lát, sau khi phản ứng trở lại, liền phát ra tiếng rít ghê gớm chói tai.

"Diệp Bạc Hâm! Cô… cô điên rồi!" nước không nóng, nhưng cô ta bị dọa đến mất hồn, lúc nào gặp phải tình thế như vậy, cô hoàn toàn bị biểu cảm hung tợn trên khuôn mặt Diệp Bạc Hâm dọa đến sởn cả tóc gáy.

Một trận huyên náo khiến đồng nghiệp Ất nhận lấy kết cục thảm hại, những người khác chứng kiến, càng không dám đắc tội với cô.

Bây giờ ai cũng đều biết, dù cho có tố cáo với giám đốc Lý, giám đốc Lý cũng sẽ không khai trừ cô, chỉ tự chuốc phiền phức mà thôi.

…

5 giờ tan ca, người có hẹn đi đến nơi hẹn, người không có hẹn về nhà sớm.

Trong phòng làm việc rất nhanh chỉ còn lại một mình Diệp Bạc Hâm, Tô Hòa gần đây đã có bạn trai, nói với Diệp Bạc Hâm một tiếng, rôic cũng đi mất.

Cô thu xếp mấy chuyện cá nhân, tắt máy tính, mệt mỏi rã rời xoa xoa mắt.

Đóa hoa hồng đặt bên cạnh, mùi hương rất nồng, cô muốn lơ đi cũng không được.

Cô lại rút tấm thiệp ra, đứng dậy đi về phía cửa sổ, cuối mắt nhìn xuống dưới lầu.

Dưới lầu dừng mấy chiếc xe, do khoảng cách quá xa, cô nhìn không rõ là thương hiệu gì.

Đứng tầm mấy phút, cô mới thu dọn đồ đạc rời đi.

Vừa đi ra khỏi cửa xoay bằng kính trước tầng một công ty, liếc mắt một cái đã thấy một chiếc Ferrari chạy đến đậu trước cửa.

Cô có cảm giác, trong chiếc xe có người đang nhìn cô.

Người bí ẩn?

Diệp Bạc Hâm bước chậm lại, từng bước từng bước hướng về chiếc Ferrari.

Người trong xe hình như cũng không vội, có lẽ đều không động tĩnh, lúc Diệp Bạc Hâm bản thân đã đoán sai, cửa xe liền bị ai đó từ phía trong đẩy ra.

Đôi chân dài bước xuống, chiếc áo màu xanh da trời, nét mặt cao ngạo, ngũ quan hào phóng, các đường nét trên khuôn mặt được chạm khắc vừa khéo, không quá mạnh mẽ, lại không hề dịu dàng, có chút khí chất cuồng dã.

Đôi kính đen lớn che hết gần nửa khuôn mặt, càng làm tăng thêm phần bí ẩn.

“Ô, người yêu dấu, đã lâu không gặp~~~” một nụ cười bật ra từ đôi môi.

Hạ kính xuống, vắt lên túi áo, để lộ ra đôi mắt xếch.

Rõ ràng là đôi mắt rất xinh tươi, rất xứng với khuôn mặt hào phóng của anh ta, nhưng lại không hề có một chút hài hòa nào.

Mặt Diệp Bạc Hâm hoàn toàn tối sầm lại, sao lại là tên tổ tông này?

Thằng cha phiền toái lại đáng ghét!

" Hứa Như Sơ! Anh làm gì đấy?" tất cả con gái hiền thục, phong cách, ở trước mặt tên quỷ đáng nghét này đều như nhìn thấy ma quỷ vậy.

Diệp Bạc Hâm hít một hơi thật sâu, bước lên phía trước, mắt căm hận trừng trừng nhìn người đàn ông với gương mặt tươi cười đứng tựa vào chiếc xe, tay giơ lên, ném bó hoa trong tay lên người anh ta.

Hứa Như Sở vốn dĩ là hai tay khoanh trước ngực, không đợi Diệp Bạc Hâm nhìn rõ động tác của anh ta, hai tay đã mở ra, đón lấy bòa hoa, cuối đầu, nhắm mắt, ngửi lấy ngửi để.

"Ấy… rất thơm mà…" Hứa Như Sở mặt ngất ngây, ngước cặp mắt xếch lên, "Không thích sao?"

Diệp Bạc Hâm nổi cả da gà, cắn răng thốt ra ba chữ, "Tục! quá tục!"

Hứa Như Sở "Cười hì hì", anh ta cười lên có cảm giác như mê hoặc người khác, vô hại lại thánh thiện, Diệp Bạc Hâm đã từng bị nụ cười đó của anh ta lừa gạt không biết bao nhiêu lần, từ từ cũng có sức chống lại rồi.

"Cười? Cười cái gì mà cười? Cẩn thận mặt bị rút gân!" Diệp Bạc Hâm khá là khó chịu.

Hứa Như Sở giống như không nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của cô, trực tiếp đi tới, ép buộc cô ôm bó hoa vào lòng, Diệp Bạc Hâm tức giận muốn ném bó hoa đi, nhưng lại bị anh ta đe dọa liếc một cái.

Diệp Bạc Hâm cắn răng cố chịu.

Ai bảo cô đấu không lại anh ta.

"Như vậy mới ngoan chứ… &quotquot;Hứa Như Sở cười mà như không cười sờ lên đầu tóc cô, ngón tay thưởng thức những cánh hoa, cuối đầu, cười bí hiểm nhìn cô, "Chỗ nào tục chứ? Nhưng anh đặc biệt dự định khoảng 250 bông, đại tiểu thư, em xem, xứng với em biết bao nhiêu~~~~"

250?

Mắng cô ư?

"Anh mới là đồ ngốc" Diệp Bạc Hâm tức giận, giơ tay gạt anh ta qua một bên, khuôn mặt biểu cảm cảnh giác, lùi về sau một bước.

Bó hoa trong tay lập tức biến thành khoai lang nóng bỏng tay, vứt, cô không dám khiêu khích Hứa Như Sở, ai biết tên bệnh hoạn này sẽ làm ra chuyện gì? Không vứt, ngầm ý nhận lấy sự nhục nhã từ Hứa Như Sở.

Đúng là thằng khốn từ đầu đến cuối mà!

"Được, ông đây hôm nay đã làm đồ ngu ngốc, ai bảo hôm nay là lễ thất tịch chứ? Phụ nữ mấy người là lớn nhất, ông đây không tính toán với cô." Hứa Như Sở không mảy may để ý đến cơn giận của cô, dứt khoát đi tới, giơ tay ôm lấy vai cô, cười kiểu cà lơ phất phơ.

"Làm gì thế? Anh tính giở trò lưu manh à? Làm gì mà động tay động chân, nam nữ thọ thọ bất thân anh không hiểu à?" Diệp Bạc Hâm trừng mắt, vùng vậy quyết liệt, ai thèm nhân nhượng với anh ta chứ?

211. Chương 211

Hứa Như Sơ vừa nghe thấy, anh ta chớp chớp cặp mắt xếch đó, ngược lại kéo chặt cô, nụ cười trên khuôn mặt càng mãnh liệt hơn.

"Đại tiểu thư, tấm lòng của chú bao la bát ngát, bao nhiêu cô gái tha thiết mơ ước cũng mơ không nổi, cái gì cũng dành cho cô, vậy mà cô vẫn ruồng bỏ đi sao?"

Diệp bạc Hâm đang háo hức thở dài, cười lạnh nhạt chế nhạo, "Cô gái nào thích thì anh giữ lại cho ông ta đi nhé."

Thuận tay đấm vào bụng anh ta.

Hạ Như Sơ sắc mặt biến đổi, che bụng khom người xuống, miệng ngấm ngầm rên rỉ.

Diệp Bạc Hâm cảnh giác lùi về sau, bị lừa nhiều lần như thế cô hẳn không ngốc đến vậy.

Hứa Như Sơ là người như thế nào? Một tên cầm thú mặc vest, tên côn đồ lưu manh của xã hội, cô sẽ không tin vào loại người với cô mảy may không phòng bị.

"A... đau..." Hứa Như Sơ dường như rất đau, đau đến độ không thể đứng thẳng người dậy, giọng nói có chút yếu ớt.

"Đáng đời!" Diệp Bạc Hâm nghiến răng tức giận.

Từ nhỏ đến lớn, tên khốn kiếp này không ít lần ức hiếp cô.

Bắt sâu róm bỏ vào trong hộp đồ dùng văn phòng của cô, bắt chuột thả lên người cô, bắt rắn thả lên mắt cá chân cô, nửa đêm lại giả làm ma quỷ hù dọa cô…

Tên khốn này từ nhỏ đã làm chuyện xấu, lớn rồi vẫn không buông tha cho cô.

Lúc lên trung học đóng vai tên du côn lưu manh trên đường, viết thư tình gửi cô, kéo cô chạy khắp khuôn viên trường, phá bỏ hình tượng cô con gái ngoan ngoãn cua cô, thường bị gọi lên văn phòng giáo viên uống trà.

Vào kỳ nghỉ lái một chiếc xe hơi sang trọng đến cổng trường, buộc cô phải lên xe, trong trường đều đồn rằng, ai đó học lớp 7-2 trong trường được hộ tống bởi đại gia…

Cô không bị đuổi học đã tạ ơn trời đất rồi.

Tính tình tốt hầu như sẽ bị bị hao mòn.

Thật không dễ, vào trường quân đội mấy năm nay chưa ai gây phiền phức cho cô, bây giờ lại đột nhiên bộc phát ra, trong lòng cô có chút mờ mịt, luôn cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Diệp Bạc Hâm xoay người rời đi, không muốn vướng víu nhiều đến Hứa Như Sơ.

"Hứ… đồ thứ nha đầu không có lương tâm…" Hứa Như Sơ ngữ khí nguy hiểm, vừa hạ giọng xuống đã đứng sau lưng Diệp Bạc Hâm, giơ tay kéo lấy cổ áo cô, đẩy cô dừng lại một bên phía chiếc Farari.

"Hứa Như Sơ, anh làm gì vậy?" Diệp Bạc Hâm sắc mặt phờ phạc.

Hứa Như Sơ mỉm cười, dường như thấy cô đang cầm hoa vướng víu, cánh tay còn lại nhẹ nhàng cướp lấy.

"Hôm nay là lễ tình nhân, một mình tôi cô đơn nên tìm cô chơi cùng này."

"Phụ nữ bên anh thiếu gì mà tìm không ra người chơi đón lễ tình nhân chứ?" Anh ta đếm đếm đầu ngón tay, không biết bao nhiêu người phụ nữ nhào về phía anh ta.

Diệp Bạc Hâm khẽ cười, "Nực cười!"

"Nó không giống nhau, bọn họ quá nông cạn, quá vô vị…" Hứa Như Sơ tiện tay vứt bông hoa lên nóc xe, kéo mở cửa đẩy Diệp Bạc Hâm vào.

Cửa xe đóng "Sầm" lại, cửa xe bị khóa lại.

Anh ta cúi đầu, giữ mui xe bằng một tay, trong ánh mắt pha trò giễu cợt, từ từ nói: “Ai bảo cô.. thú vị hơn..”

Nói xong anh ta với tay lấy bó hoa hồng lớn trên nóc xe nhét vào cửa sổ, nheo mắt với ánh nhìn nguy hiểm, “Dám vứt đi, hậu quả tự chịu nhé.”

“Thú vị?”

Diệp Bạc Hâm phát ra hai chữ, sắc mặt tối sầm lại.

Vẫn không tức giận, một thứ rực lửa đóng sầm xuống mặt cô.

Khuôn mặt như bị đánh, trong miệng cô chợt có mùi vị rất kỳ lạ.

Cô giận dữ nhắm mắt lại, trút hết những cành hoa ném lên, miệng phát lên “Hừm” “Hừm”.

“Hứa Như Sơ! Tên khốn kiếp.”

Hứa Như Sơ quay đầu xe lại, từ trong gương chiếu hậu thấy cô đang trừng mắt nhìn anh ta giận dữ, cặp mắt nổi lửa, rõ ràng tức giận rất không kém.

Đầu tóc lúc nãy vừa mới vùng vẫy bị rối hết cả lên.

Hứa Như Sơ trong lòng rất vui, cười phá lên.

Mở cửa chổ tay lái, sau khi ngồi xuống thấy cô đang cựa quậy một chân chống trên cửa xe, một tay mở khóa.

Hứa Như Sơ ném chìa khóa xe trong tay, nghiêng đầu liếc nhìn cô, cười đắc ý, “Đừng phí công vô ích, đây là dấu vân tay mở khóa…”

Diệp Bạc Hâm chửi vài câu, nghiêng mắt trừng Hứa Như Sơ, cô không hiểu được tại sao có người đáng ghét đến vậy?

“Anh muốn đem tôi đi đâu?”

“Hẹn hò nhé…” Khuôn mặt Hứa Như Sơ như vô tội, không để ý đến sự phản kháng của cô, ấn chìa khóa xe, “Ngồi ngay ngắn lại rồi đi thôi.”

Chiếc Ferrari màu đỏ phóng trên đường cuối cùng cũng dừng lại, Diệp Bạc Hâm bịt miệng buồn nôn, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt như đang tuôn vài giọt lệ.

Cô ra sức đập vào cửa xe mặc dù rất muốn nôn ra trên xe Hứa Như Sơ.

Nhưng tên khốn kiếp này quý xe như quý mạng, cô dám nôn ra đó, Hứa Như Sơ sẽ không do dự mà đạp cô xuống xe.

Ánh mắt Hứa Như Sơ khẽ biến sắc, che mồm che miệng nhanh chóng mở khóa.

Diệp Bạc Hâm liền đẩy cửa chạy ra khỏi xe, nhào tới thùng rác bên đường, cúi đầu nôn tháo ra.

Toàn bộ những gì trong dạ dày đều ào ra, cô nôn đến độ xanh xao mặt mày.

Hứa Như Sơ mảy may không chút áy náy gì, đứng một bên nói lời bóng gió.

"Tôi nói này đại tiểu thư, cô cũng ăn quá nhiều thức ăn cũng quá rồi nhỉ?"

"Ơ, buồn nôn quá…" Anh ta bịt mũi, hét lên, "Này, cầm lấy súc miệng đi…"

Hứa Như Sơ ném cho cô một chai nước suối.

Diệp Bạc Hâm vặn nắp chai ra, sau khi súc miệng xong, mùi vị trong miệng không còn nữa, chỉ còn lại mùi vị thanh ngọt của nước suối.

Cô uống hết chai nước, đi đến chổ Hứa như Sơ đang đứng bên chiếc xe.

Nếu ánh mắt có thể giết người được thì cô tin rằng Hứa Như Sơ đã bị cô đâm chết băm chết dầm rồi.

Kết quả là cô vẫn chưa đến gần, Hứa Như Sơ đã tránh né cô như tránh né ôn dịch, giơ tay lên chặn cô lại, "Cô đừng qua đây, chú tôi thích sạch sẽ!"

Được, Hứa Như Sơ, anh được lắm!

Diệp Bạc Hâm cười, cô sẽ nôn không phải là vì chiếc xe của anh ta?

Giơ tay một bên lên che ngực, một bên liếc nhìn anh ta với vẻ mặt xanh xao giận dữ, quay người đi về phía bên đường.

Đưa tay ra hiệu bắt taxi.

Được, nực cười chết được, tiểu nha đầu này vẫn hay pha trò như thế.

Hứa Như Sơ sờ sờ đầu mũi, hất cằm lên, "Cô đi đâu đó?"

"Về nhà!" Giọng nói của Diệp Bạc Hâm từ trong kẽ răng phát ra, cô nhất thời không muốn ở cùng với tên khốn này, cô sợ mình chịu không nổi sẽ bóp chết anh ta, càng sợ những thủ đoạn anh ta làm hại cô.

"Này, đừng mà, không phải tôi giỡn thôi sao?" Hứa Như Sơ nhanh chóng chặn cửa xe lại, đẩy cô ngồi lại vào xe.

Phải, là đẩy, không một chút thương hoa tiếc ngọc.

Trong thế giới của Hứa Như Sơ, căn bản không có phong độ, không có thể loại thân sĩ.

"Bỏ tay ra!" Diệp Bạc Hâm dùng lực hét lên, mới đè tay xuống ngăn chặn cái bạt tai trên khuôn mặt thôi thúc của anh ta.

Hứa Như Sơ cười nhẹ, dụi nhẹ trên mái tóc đang bù xù của cô, "Cô xem tôi này, là chuyên gia từ thành phố S chạy tới đây tìm cô, cơm cũng không ăn một bát, cô lại can tâm vứt lại một mình tôi trên đường rồi một mình về nhà sao? Hơn nữa hôm nay là lễ tình nhân, một mình tôi cô đơn ở ngoài, nhìn người khác ân ái hạnh phúc, có phải là quá bi thảm không?"

"Nỡ lòng!" Diệp Bạc Hâm vung khỏi tay anh ta, anh ta ít nhiều cũng sẽ chơi như thế, trong thành phố bạn bè anh ta rất nhiều mà không ai chơi cùng anh ta?

Nói rằng chuyên gia nào đó đến chơi cùng cô, không phải là đã lâu không chơi cùng cô, mà mỗi ngày trôi qua rất nhàm chán nên đến tìm cô để gây chuyện.

Cùng anh ta đi nhìn người khác ân ái hạnh phúc, cô sẽ không bi thảm?

"Này bọn trẻ, các cô cậu sao không đi chứ?" Bác tài xế không bình tĩnh nữa lạnh nhạt nói.

"Đi gì mà đi chứ, không thấy hai vợ chồng chúng tôi đang hạnh phúc sao?" Hứa Như Sơ khuôn mặt hung hăng.

"Thần Kinh!" Bác tài xế chửi kháy rồi đạp ga đi.

“Này, ai là vợ chồng với anh chứ, Hứa Thiểu, anh không xấu hổ à? Dám đụng vào người tôi sẽ bị trời tru đất diệt, hiểu chứ?” Diệp Bạc Hâm hai tay ôm cánh tay, cười lạnh nhạt.

Sắc mặt Hứa Như Sơ một đường đen tối.

Diệp Bạc Hâm như đã thắng được một trận, tâm trạng tốt hơn một chút.

Dù sao trở về cũng nhàm chán, Thẩm Tư Á cô ta nói rằng tối nay có hẹn, hẹn với ai vậy? Giang Diệc Đình sao? Là người ngoài cuộc, cô không tiện hỏi, Thẩm Tư Á biết mình nên làm gì cho đúng.

Mặc dù Hứa Như Sơ rất ghét, việc anh ta quen thuộc nhất, cùng nhau đi chơi sẽ không khó xử, anh ta rất nhiều lần lừa cô, sẽ không để ai bắt nạt cô.

“Đây là đâu?” Diệp Bạc Hâm đưa mắt nhìn xung quanh.

“Khu vui chơi.” Hứa Như Sơ sắc mặt nhẹ nhàng.

“Khu vui chơi? Chúng ta tuổi tác đều đã năm mươi rồi, anh còn muốn đưa tôi đến khu vui chơi? Hứa Như Sơ, anh ấu trĩ vậy?”

“Nói nhiều thế, năm mươi tuổi thì sao nào? Chú bằng lòng thì ai dám nói gì chứ? Đừng nói là năm mươi tuổi, mà bảy mươi tám mươi tuổi già chơi cũng không sao. Đại tiểu thư à, nếu cô để bụng, chú sẽ gói cô lại tối nay chơi suốt đêm nhé, thế nào?”

“Không, tôi sẽ không cùng anh làm những chuyện điên rồ.”

“Há, tôi nói này cô làm gì mà khó khăn đến vậy chứ? Tối nay cô là người lớn nhất, bảo đảm sẽ không ai ức hiếp cô, để cho cô vui vẻ, thế nào?”

Điều kiện dường như rất dụ dỗ người khác, Diệp bạc Hâm bắt đầu dao động.

Thấy cô không phản kháng kịch liệt gì, nụ cười trên khuôn mặt Hứa Như Sơ lộ ra vẻ như sắp được thõa mãn, kéo cô đi tới khu vui chơi.

Lên cáng leo núi, thuyền cướp biển, ngựa gỗ đu quay, ca-nô, máy nhảy…

Hứa Như Sơ kéo cô chơi hết cái này đến cái khác, rất nhiều năm chưa gặp lại những thứ như này, rất kích thích, qua một đêm niềm vui trên khuôn mặt Diệp Bạc Hâm cũng chưa ngớt.

Ngay cả phòng ma quái cũng không bỏ qua, Diệp Bạc Hâm nói ấu trĩ không muốn chơi, Hứa Như Sơ chê cô nhát g an, rõ ràng biết anh ta đang nói khích cô nhưng cuối cùng Diệp Bạc Hâm vẫn vào chơi, yêu cầu chỉ có hai từ vui vẻ mà thôi.

Kết quả là cô gái dũng cảm Diệp Bạc Hâm này đã bị người hóa trang làm ma kéo ra đánh một trận do bọn họ quá phiền phức.

Thực ra Hứa Như Sơ biết rằng trong lòng cô đang có chuyện, cô muốn trút hết ra.

Cuối cùng, là anh ta đã dọn dẹp cái hỗn loạn đó, xin lỗi rồi bồi thường tiền, chuyện này mới xong được.

Ra khỏi khu vui chơi trời đã tối rồi, nơi nào cũng đã sáng đèn.

Diệp Bạc Hâm nhoài người bên cửa sổ xe, gió lạnh thổi qua, cô vẫn còn rất vui vẻ.

"Tâm trạng tốt hơn rồi phải không?" Hứa Như Sơ nhìn cô cười.

Tối nay anh ta đã thật sự làm được, không ức hiếp cô, còn giúp cô dọn dẹp đống hỗn loạn nữa.

Hứa Như Sơ như thế này làm cô nhìn bằng con mắt khác.

Nếu anh ta vẫn mãi tốt như này.

Nhưng Diệp Bạc Hâm biết rằng để Hứa Như Sơ không bắt nạt cô chỉ có mơ mà thôi.

"Tâm trạng trước giờ vẫn luôn tốt." Diệp Bạc Hâm vững vàng, dương dương tự đắc đánh vào cửa sổ xe.

Trong con mắt đen nhánh của Hứa Như Sơ có chút gì đó thương xót, "Xem ra tôi tốn công vô ích rồi, tôi vẫn cho rằng nếu tâm trạng ai đó không tốt, chỉ cần đi chơi cùng họ, không ngờ, haizz…"

Diệp Bạc Hâm nghiêng đầu, nhìn chằm chằm vào mặt anh ta.

Cặp mắt đó giống như ánh trăng chứa đầy nước.

"Vậy tôi cảm ơn anh…"

Hứa Như Sơ nghẹn lại, lời anh ta vừa nghe sao giống như mắng người vậy?

"Ôi, phí công tôi đã từ bỏ nhiều người đẹp như thế, lễ tình nhân cùng với một người phụ nữ đã kết hôn, sai quá rồi…"

212. Chương 212

"Anh là một con chó đơn thân?" Diệp Bạc Hâm thuận tay nhặt một cánh hoa, đặt lên đầu mũi ngửi, bĩu môi, cường hào không giống nhau, nhìn màu sắc và độ dày cánh hoa liền biết giá tiền không nhỏ.

Tốc độ xe không vội không chậm, gặp giờ cao điểm tan ca và đi làm cùng dòng xe từ từ tiến về phía trước.

Anh thong thả ngân nga, lầm bầm trong miệng, nhả chữ không rõ, giống như bài hát nổi tiếng lại như một bài nhạc piano, anh có một giọng tốt, ngay cả khi không được sinh ra trong danh môn, dựa vào chất giọng và cái xác này cũng có thể ở trong giới giải trí được người ta chú ý.

"Nói cái gì cô cũng tin? Dễ lừa như vậy sao?" Mẹ anh là người Hồng Kông, lúc nhỏ có một thời gian sống ở Hồng Kông, nói chuyện có chút hương vị Hồng Kông.

"Anh đi chết đi!" Diệp Bạc Hâm lười quan tâm tới anh, nằm bò lên khuỷu tay.

Anh cười, toàn thân đều rung lên, ánh đèn bên ngoài cửa sổ chiếu qua loang lổ trên khuon mặt cuồng dã của anh.

Anh nói: "Chết rồi cũng kéo theo cô bồi táng, một mình tôi rất nhàm chán."

Đây chính là Hứa Như Sơ, Diệp Bạc Hâm nói anh điên rồi, trong đầu đều là ý niệm cổ quái.

Trầm mặc rất lâu, Diệp Bạc Hâm mới từ từ mở to mắt ra, trong đầu vang vọng câu nói của anh, ài, uổng công tôi bỏ qua nhiều mỹ nữ như vậy, này tình nhân lại cùng với cô một phụ nữ đã lập gia đình.Hỏng kế hoạch, hỏng kế hoạch rồi…

Lúc đầu ẩn nhẫn cảm giác không đúng lắm, bây giờ loại cảm giác này càng kịch liệt hơn.

"Tôi làm sao cảm thấy trong lời nói của anh có ý a?" Gió từ ngoài cửa sổ lọt vào, tốc độ xe nhanh hơn, khuỷu tay phải của cô đặt lên cửa sổ xe, ngón tay cầm đầu lâu, tay trái chơi đùa với một bông hoa hồng cô rút ra.

Giọng nói rất nhẹ anh lại nghe rất rõ.

"Câu nào?"

“Phụ nữ đã kết hôn.” Mỗi một chữ, cô đều dằn xuống rất nặng.

Anh cà lơ phất phơ nhô cằm ra, “Này, cái này cũng nghe ra rồi?Tiến bộ rồi a.”

Nói xong, tự mình cười lên, suýt chút nữa đánh vô lăng.

Trái tim Diệp Bạc Hâm run rẩy, rất muốn cầm giày lên, đập vào mặt anh.

“Anh làm sao biết được tôi kết hôn rồi?”Hứa Như Sơ ở trong thành phố S, ai có thể nhàm chán tới mức đi tuyên truyền với anh?

“Cô quên tiểu gia là làm gì rồi sao?” Hứa Như Sơ nhìn cô một cái, trong ánh mắt lộ ra ý tứ vô rất ngốc.

Hứa Như Sơ là làm gì?Cơ quan thám tử lớn nhất thành phố S là Hứa Như Sơ lập ra.

Ban đầu anh ý định sáng lập ra của cơ quan thám tử không phải là để kiếm tiền, mà là ông nghĩ rằng cuộc sống là quá nhàm chán, anh thích nghe tin đồn, thích cào bới lên tấm đen tối của xã hội tầng lớp thượng lưu, quân sự và kinh doanh.

Sau đó càng làm càng lớn, làm cho rất nhiều quyền quý cũng không dám khinh suất đắc tội với anh, ai biết được trong tay anh có nắm thóp của họ hay không?

Đứng trên đỉnh đầu của bao nhiêu người, có mấy người dám nói là mình trong sạch?

Diệp Bạc Hâm ngồi thẳng người, trong hai đồng tử đen nhánh mang một chút tối tăm lạnh lẽo “Hứa Như Sơ, anh dám điều tra tôi?”

“Xì, lần trước là cô cầu khẩn tôi giúp cô.” Hứa Như Sơ mỉm cười lạnh.

Anh nói là lần trước cô còn ở trong quân đội, từ miệng Tống Nhất biết được một chút trước kia của cô và Tập Vị Nam, cô muốn biết nhiều hơn sau đó kêu Hứa Như Sơ đi điều tra.

Lúc đó Hứa Như Sơ làm sao nói ra được?

Anh là một thương nhân, không làm chuyện mua bán, cùng cô vòng vo, sống chết không đồng ý điều tra.

“Tôi kêu anh đi tra chuyện năm năm trước, không kêu anh tra chuyện bây giờ.” giọng của Diệp Bạc Hâm cao lên vài bậc, cô cảm thấy đầu có chút đau, cùng Hứa Như Sơ nói chuyện thật sự rất mệt, nghiêng ba ngã bốn.

“Đều giống nhau, không cẩn thận đều tra ra hết rồi.Cô cũng biết con người tôi, thích tin đồn, vết đen.” Hứa Như Sơ có chút hối hận cũng không có, nhún vai “Nhưng mà, nói chân tướng chuyện hai người, cũng quá cẩu huyết rồi.”

Ngón tay Hứa Như Sơ vuốt vuốt cằm, hài lòng nhìn thấy trên khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Bạc Hâm, xuất hiện vết nứt, anh vui vẻ mỉm cười “Tập Vị Nam cũng thật là đủ hèn nhát, yêu một người cũng dày vò đến long trời lở đất, sau đó không dễ dàng gì mới kết hôn rồi? Kết quả mẹ vợ sống chết không chấp nhận, trong gia đình mình còn có một đống lộn xộn chờ anh ta đi giải quyết.”

Ngữ khí quen thuộc, đôi đồng tử đen nhánh của Diệp Bạc Hâm trong nháy mắt mở to.

“Đợi đã, Hứa Như Sơ, anh hôm nay là có chuẩn bị mới tới đúng không?Cái gì tới tìm tôi chơi, đều là giả, đây mới là mục đích của anh?”

“Bingo, cuối cùng cô thông suốt rồi.” Hứa Như Sơ bật ngón tay cái.

Sắc mặt Diệp Bạc Hâm hơi biến, giọng hơi cứng.“Anh tra ra cái gì rồi?”

Có cái gì khiến Hứa Như Sơ phô trương gắn cờ tự mình chạy từ thành phố S tới Kinh Thành tìm cô?

Nhìn cô giống như đối mặt với kẻ thù, Hứa Như Sơ mỉm cười “Cô gấp gáp cái gì? Tôi cũng sẽ không gài bẫy cô.”

Cái này không chắc, anh gài bẫy tôi còn ít sao? Trong lòng Diệp Bạc Hâm âm thầm bù thêm một câu.

“Tôi cũng không phải mẹ cô, tôi đứng bên phía Tập Vị Nam.” Hứa Như Sơ nháy mắt với cô.

Anh là tới làm thuyết khách cho Tập Vị Nam.

Có thể khiến Tập Vị Nam nợ anh một ân tình, vụ làm ăn này, thu nhập không thấp.

Tập gia, nguồn tài nguyên tốt như vậy, nhưng không thể thuận tiện người ngoài.

Cô có chút theo không kịp ý tứ của anh.

Hứa Như Sơ vì sao muốn đứng về phía Tập Vị Nam? Không hợp lẽ thường a.

“Anh quen biết anh ấy?” Diệp Bạc Hâm chau mày, chỉ có thể nghĩ tới khả năng này.

Nếu như không phải người quen, Hứa Như Sơ vì sao vô duyên vô cớ giúp đỡ một người lạ?

Đặc biệt, những kẻ trục lợi không giao dịch thua thiệt như Hứa Như Sơ, không nói tình người, chỉ xem lợi ích.

"Há chỉ quen biết, còn là giao tính mạng mình cho đối phương." Hứa Như Sơ mỉm cười một cái, một chút cũng không đề ý lời nói của mình tạo thành ảnh hưởng rất lớn cho người khác.

Ít nhất Diệp Bạc Hâm nghe ra, cô chấn kinh, bộ não chớp mắt bị bùng ra, mơ hồ, nói không rõ cảm xúc.

Vì sao Hứa Như Sơ có thể quen biết anh, còn giao tính mạng mình cho đối phương?

Hứa Như Sơ mấy năm trước du học ở nước ngoài, trước khi cô học đại học, mặc dù không tham gia vòng xã hội của Hứa Như Sơ, nhưng Hứa Như Sơ quen biết anh, vì sao không nghe anh nói?

"Rốt cuộc là chuyện như thế nào?" Giọng cùa cô có chút run rẩy, mở đôi mắt bị ánh sáng chiếu vỡ vụn, ánh mắt cố định trên người Hứa Như Sơ bị ánh sáng phản chiếu lên bên mặt.

Ngực cô bị chặn lại bởi một lớp sương đen, không cách nào tiêu tan, hơi thở trong nháy mắt liền chịu sự ngăn cách của nó.

Hứa Như Sơ quen biết anh, vì vậy Hứa Như Sơ có thể sẽ biết rõ đầu đuôi mọi chuyện năm đó.

Chả trách anh lại tự mình tới đây một chuyến.

Có lúc Diệp Bạc Hâm rất hận bản thân, cô vì sao cái gì cũng không nhớ ra?Cô chịu đủ ký ức trống rỗng của bản thân rồi.

Hứa Như Sơ nhếch mày, "Nói đi nói lại đừng vội, lúc nãy không phải kêu la đói rồi sao?Chúng ta đi ăn cơm trước, đến lúc đó từ từ nói."

Hứa Như Sơ cầm vô lăng, từ gương chiếu hậu nhìn ra sau đầu, từ từ dừng xe, đỗ lại bên ngoài đường Thương Nghiệp.

Năm đó ở Kinh Thành học ba năm cấp ba lại là tính cách thích chơi đùa, cùng với đám bạn bè không tốt chơi đùa, sớm đã biết rõ chỗ nào Kinh Thành có quán ngon, chỗ nào giải trí vui nhất.

Con đường Thương Nghiệp này, anh năm đó kéo Diệp Bạc Hâm tới đây không ít.

Quen đường quen cửa tìm ra một nhà hàng Tứ Xuyên.

Hôm nay là thất tịch, rất nhiều cặp đôi đều tới nhà hàng đồ Tây tìm không khí lãng mạn.

Một đường đi đến đây, rất nhiều nhà hàng Trung đều không đông như nhà hàng Tây.

Nhưng nhà hàng Tứ Xuyên Hứa Như Sơ chọn này, trang trọng, nhàn nhã thoả mái, bầu không khí cao cấp, vừa nhìn liền biết là nơi loại người tôn thờ đồng tiền thích vinh dự chiếu cố.

Những người phụ nữ đang ngồi đều là nữ phú gia mặc âu phục, lễ phục, xách túi LV, đàn ông đều mặc âu phục loại cao cấo, đeo đồng hồ quý giá thể hiện thân phận của họ.

Mặc dù không có phòng ngăn cách, nhưng môi trường tốt, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, có thể nhìn thấy đường phố phồn hoa bên ngoài.

Trên bàn trải một khăn bàn màu trắng, mỗi bàn đều có một bình hoa hồng đỏ.

Khoé miệng Diệp Bạc Hâm hơi co rút, cô cũng biết loại công tử Hứa Như Sơ này, ở biệt thự, đi xe sang, dùng bữa cungc phải tìm nhà hàng cao cấp có thể tôn lên thân phận cao quý của anh.

Cô còn nhớ Hứa Như Sơ đã từng hại ngầm cô, nói cô ở trường giả nghèo, một thân áo quần cộng lại chưa tới bốn chữ số, quá khó coi rồi, đi ra ngoài làm mất ánh mắt của mọi người nhìn anh.

Còn nói cô lãng phí tài nguyên, có tiền mà không biết làm sao tiêu, để tiền lại cho tiểu tam Diệp gia sao?

...

Hứa Như Sơ đã đặt bàn trước vừa đến trước cửa kính xoay liền có phục vụ dẫn đường.

Trong nhà hàng không còn chỗ trống.

Tâm trạng Diệp Bạc Hâm hơi chùng xuống, đối với xung quanh không có lực cảm nhận, liếc mắt nhìn trang trí, hơi rủ mắt xuống, một mảnh tâm tư chìm trong cảm xúc của bản thân.

Hứa Như Sơ đứng bên cạnh cô kiêu ngạo ưu tư, gương mặt kia cuồng dã tự cao, đôi mắt phượng dường như biết bắn điện, toàn thân mang một khí thế lười biếng.

Vừa bước vào nhà hàng liền thu hút ánh mắt của một nửa trong nhà hàng.

Tự nhiên cũng có mấy nhân vật cùng với anh sánh ngang nhau, vậy mà ở trong Kinh Thành ngoạ long toạ hổ.

Những người kia, cảm thấy được khí chất khác thường, thuận ý nâng mắt lên, lại dường như không có việc gì rủ mắt xuống.

Thậm chí, có người bất động thanh sắc, bởi vì bản thân anh chính là vật phát sáng.

Cũng như vậy, đối với nhân vật có cùng khí chất, Hứa Như Sơ cũng ý thức nhìn bọn họ vài cái, khoé miệng hơi cong.

Tuy nhiên, tinh thần lạc vào cõi thần tiên như Diệp Bạc Hâm, rõ ràng không biết rõ bởi vì người đàn ông bên cạnh, bản thân cũng thành tâm điểm.

…

Thẩm Tư Á vừa từ phòng tolet đi sa, sau khi ngồi xuống, bưng lên một ly nước lạnh, vừa uống vừa nhìn xung quanh.

Sự nhạy cảm tự nhiên của người truyền thông, khiến cô nhận thức được một ánh mắt xấu không tốt.

Nâng mắt, đối mặt là một gương mặt nghiêng hoàn mỹ.

Còn chưa tỉ mỉ đánh giá, ánh mắt bị thân ảnh quen thuộc bên cạnh hấp dẫn, hơi sững lại, đôi mắt quay tròn chuyển hướng, một giây trước còn rơi trên người đàn ông mặc áo sơ mi màu xanh, một giây sau rơi trên mặt cô gái mặc một chiếc áo thun voan màu xanh và một chiếc quần rộng chân trắng.

Sắc mặt Thẩm Tư Á trong nháy mắt vạn biến, cô bị sặc, một ngụm nước nuốt xuống cũng không được, nôn ra cũng không được.

Nằm vùng, giả tình nhân?

Chịu không được cô đơn?

Thất tịch vụng trộm?

Trong đầu xẹt qua vô số câu hỏi, Thẩm Tư Á khó khăn nuốt xuống nước trong miệng phát ra âm thanh "ừng ực ".

Người đàn ông của cô tối hôm nay nhìn chằm chằm động tác của cô, lông mày chau lại, dường như cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi, không nhẫn được mà nghiêng đầu qua, một tay đặt trên chỗ để tay của ghế, một tay xoa trán, rõ ràng có chút không biết làm thế nào.

Đợi một nam một nữ kia tới gần, Thẩm Tư Á mới căng thẳng rút ra một khăn giấy lau khoé miệng, nhàn nhã đứng lên.

Một tay ôm cánh ta, nheo mắt lại, hất cằm lên, một tay cản lại Diệp Bạc Hâm, cất giọng lên."Thật trùng hợp a, bạn yêu a ~~~"

Đánh chết cô cũng không dám tin, bạn thân của cô vậy mà vào thất tịch ở sau lưng thủ trưởng đại nhân của cô ra ngoài hẹn hò với người đàn ông lạ!

Diệp Bạc Hâm có chút tư tưởng nằm tầng mây, đột nhiên bị người khác cản lại, còn có giọng nói ngọt ngào phát ra, cô nghi hoặc vén lên mí mắt.

Đối diện với gương mặt cười trong veo của Thẩm Tư Á, còn có trong đôi mắt xẹt qua hơi thở nguy hiểm.

Một giây sau, đứng sững lại.

213. Chương 213

"Cậu sao lại ở đây?" Không phải nói cí hẹn sao?

Diệp Bạc Hâm liếc mắt nhìn cô, ánh mắt lướt qua vai cô, hơi hơi phiến vị, rơi trên vị công tử bên cạnh cô.

Ngồi đối diện với cô là một người đàn, không phải Giang Diệc Đình, cô vốn dĩ cho rằng, tối nay Thẩm Tư Á hẹn là Giang Diệc Đình, không ngờ rằng lại là một người đàn ông lạ, còn là loại tuyệt đẹp như vậy.

Chỉ là… Diệp Bạc Hâm không thích ánh mắt của anh…

Đuôi mắt giương lên, đồng tử lưu chuyển lộ ra sự khinh thường, vừa xẹt qua qua, nhưng bị Diệp Bạc Hâm nhìn thấy rồi.

Đối với một người con gái lần đầu tiên gặp mặt lộ ra loại ánh mắt như vậy, rõ ràng rất không lịch sự.

Có thể, đây cũng là cùng loại với Hứa Như Sơ, ánh mắt câu nệ thế tục của quái thai.

"Hẹn hò a..." Thẩm Tư Á không mảy may che đậy, lông mày nhếch lên, lách qua đứng một bên, ánh mắt rơi trên người Hứa Như Sơ khoé miệng đang cong lên ý cười.

Không thể không nói, Diệp Bạc Hâm cô quen biết đàn ông, người nào cũng là nhân vật không tầm thường, ánh sáng diện mạo bên ngoài đều vượt qua đường ngăn trình độ, IQ thì không cần phải bàn nữa.

"Bạn yêu à, không giới thiệu người đứng canhn cậu sao?" Diệp Bạc Hâm ra hiệu nháy mắt, trên cánh tay của Diệp Bạc Hâm cấu nột cái.

Diệp Bạc Hâm đau "á" một tiếng, thu lại ánh mắt.

Đôi mắt đẹp trừng mắt nhìn Thẩm Tư Á, chỉ là còn chưa kịp mở miệng, một cánh tay đặt lên vai cô, bị người ta nhẹ nhàng kéo vào, cô dường như dựa vào lòng ngực của Hứa Như Sơ.

Cô nhìn cánh tay đặt lên vai cô như không dùng lực, nhưng lại khiến cố giãy ra không được, nhất thời ngạc nhiên nâng mắt lên.

Hứa Như Sơ cúi đầu, cười như không cười nhìn cô, loại cười ý vị không rõ ràng, rất dễ khiến người khác hiểu lầm.

Diệp Bạc Hâm một thân hung dữ, cùng lúc đó, chuông cảnh báo trong lòng vang lên.

Cảnh này quá quen thuộc rồi, có mộc hữu?

Lúc cô học lớp mười, Hứa Như Sơ mặc một bộ punk, cũng ôm vai cô như vậy, đi một vòng trong khuôn viên trường, ngày hôm sau cả trường cấp ba đều điên cuồng truyền tin, một nữ sinh nào đó lớp mười bắt cặp với thanh niên xã hội, tràn đầy ân ái trong khuôn viên trường.

Lúc đó, danh tiếng của cô liền bị huỷ hoại rồi.

"Này, mỹ nữ, chào cô, tôi là bạn bè nam giới của cô ấy, cô gọi tôi là Hứa Như Sơ là được." Hứa Như Sơ cười xấu xa, cố ý nhấn mạnh mấy từ người bạn nam giới, như sợ người khác không nghe được âm thanh vậy.

"Bạn nam a?" Thẩm Tư Á lặp lại một lần nữa, chỉ là nghe thế nào cũng là khó chịu như vậy?

Cô cười ha ha nhìn hướng Diệp Bạc Hâm, trong mắt truyền đạt ý cậu chết chắc rồi.

"Hứa Như Sơ!" Diệp Bạc Hâm phẫn nộ, một lần lại một lần nữa bôi nhọ cô, năm đó cô còn nhỏ, cô đã không tính tính rồi, nhưng mà người đàn ông này vì sao xấu xa như vậy, nhiều năm như vậy rồi, tính xấu trên người còn chưa tẩy rửa hết, cô cũng hơn hai mươi tuổi rồi, còn tới huỷ hoại danh tiếng của cô.

“Nếu muốn biết năm đó xảy ra chuyện gì, thì ngoan ngoãn ngậm miệng!” Hứa Như Sơ dựa gần bên tai cô, giọng rất nhẹ rất mập mờ.

Uy hiếp cô?

Đã nói là hôm nay cô lớn nhất, không được bắt nạt cô, bây giờ lại muốn chơi hoa gì chứ?

Hứa Như Sơ tên lừa bịp này.

Diệp Bạc Hâm tức giận đỏ mặt, nghiến răng, thở hổn hển.

“Cười lên, phối hợp một chút.” Hứa Như Sơ được voi đòi tiên, cấu má cô, khiến cô cong khoé miệng.

Diệp Bạc Hâm nuốt xuống một hơi, lồng ngực chặn lại, nụ cười trên mặt lại rất cứng đờ.

“Hứa Như Sơ, anh đừng quá đáng.”cô mỉm cười giả tạo, dùng sức tách ra bàn tay của anh đang vuốt quai hàm.

Hai người âm thầm giao đấu, trong mắt loé lên tia lửa điện, rơi vào trong mắt người khác, chỉ xem bọn họ đang thì thầm với nhau, cô gái bị trêu chọc không nhẹ, xấu hổ đỏ mặt.

Người đàn ông đối diện với Thẩm Tư Á, nhìn hai người tương tác, sự xem thường trong mắt ngày càng sâu.

Hứa Như Sơ nhìn vào mắt, nét mặt giãn ra.

“Khụ khụ…” Thẩm Tư Á cảm thấy hai người quá rồi, tư thái quá thân mật, nói thế nào cũng là nơi công cộng, phải chú ý ảnh hưởng a, bàn tay cô nắm lại, đặt lên môi giả vờ ho lên nhắc nhở hai người.

Vừa nhìn ánh mắt của Diệp Bạc Hâm.

Cả người Diệp Bạc Hâm đều không ổn rồi, ngay cả Thẩm Tư Á cũng hiểu lầm cô.

Hứa Như Sơ sợ chín quá hoá nẫu, sau khi đạt được hiệu quả mình mong muốn, quả quyết buông cánh tay Diệp Bạc Hâm.

“Vị này là?” Khoé môi Hứa Như Sơ cong lên ma mị, mang một chút ý vị trêu đùa, liếc nhẹ rơi trên mặt Thẩm Tư Á.

Thẩm Tư Á thanh cao quyến rũ, cử chỉ sắc nét một thân váy ôm màu đen tiết lộ khí chất, vừa ẩn vừa cười đều như tuyệt mỹ trong tranh của nữ thần Đan Thanh, mái tóc rượu vang tôn lên kiều mỹ phong tình vạn chủng.

Nụ cười của Hứa Như Sơ lực sát thương quá lớn rồi, Thẩm Tư Á sững một lát dường như bị mê hoặc rồi, không đợi Diệp Bạc Hâm mở miệng nói, bản thân cô đã vén tóc dài ra sau tai, có chút xấu hổ nói: "Tôi là bạn của A Hâm, anh gọi tôi là Thẩm Tư Á là được."

Giới thiệu của hai người có giọng điệu khác nhau mà lại như nhau, Diệp Bạc Hâm nhìn lớp đỏ hồng trên mặt Thẩm Tư Á ngàn năm không xuất hiện, ánh mắt dại đi.

Ngã trên người Giang Diệc Đình thì thôi đi, tên lưu manh Hứa Như Sơ này, không có gì tốt đẹp cả.

Diệp Bạc Hâm sợ Hứa Như Sơ đem móng vuốt về phía Thẩm Tư Á, vội vàng lôi anh ta đi.

...

"Bạn cô?" Người đàn ông vẫn luôn trầm mặc, đột nhiên mở miệng.

Thẩm Tư Á vẫn kẹt trong con chấn kinh, Diệp Bạc Hâm đây là làm gì vậy? Ở nơi công cộng lớn như vậy cùng một người đàn ông lôi lôi kéo kéo, cô quên bản thân mình đã kết hôn rồi sao?

Hôm nay còn là thất tịch, một nam một nữ ra ngoài dùng cơm, không phải làm cho người ta suy nghĩ xa xôi sao?

"Hửm?" Thẩm Tư Á nâng mắt, nhìn quái vật trước mắt.

Đàn ông da trắng nõn thân hình thon dài một thân sơ mi trắng sạch sẽ gọn gàng, tay áo xắn lên tới khuỷu tay, lộ ra cánh tay cường tráng có lực, mười ngón tay tương khấu, khuỷu tay chống trên bàn, cổ tay đeo một đồng hồ Thuỵ Sĩ đắt tiền tinh tế màu nâu da.

Dưới cổ áo sơ mi phẳng phiu của người đàn ông, mở ra hai cúc áo, lộ ra xương đòn đẹp đẽ.

Người đàn ông này rất thanh tú xinh đẹp, giống như nhân vật từ trong tranh châm biếm cổ phong, sống mũi rất cao, lông mày hơi cong, đôi mắt hồ ly cười như không cười.

Trong lòng Thẩm Tư Á đạp loạn một trận, không phải rung động, mà là thưởng thức cái đẹp, nhân giai hữu chi.

Người đàn ông này là đối tượng sưu tầm của cô đêm nay, tổng tài của Sở Thị - Sở Lâm.

Sở Lâm là một công tử danh gia dính líu tai tiếng tình dục, cô trước vừa từ chuyên mục tài chính bị gạch tên, cấp trên của cô phái cô đi chụp trộm người đàn ông này, kết quả cùng người ta một ngày, người ta sớm đã biết cô đang chụp trộm.

Người đàn ông đê tiện này vậy mà khiến cô đi theo một ngày, nửa đêm coi còn đang cho muỗi ăn, anh cho người đưa tới cho cô một cốc nước lạnh, nói để cô từ từ hạ hoả, con gái nhà lành nửa đêm một mình ở bên biệt thự của người đàn ông đơn thân lén lút, rất dễ bị hiểu nhầm.

Thẩm Tư Á tức điên rồi, vậy mà bị người ta trêu đùa?

Chả trách Sở thiếu vẫn luôn dính líu đến tai tiếng tình dục vậy mà xưa nay chưa thấy có mỹ nữ đi cùng.

Nhắc đến chuyện này, Thẩm Tư Á bây giờ vẫn còn hoả khí.

Nếu không phải hôm nay có thỉnh cầu anh, cô còn cười đến một mặt nịnh bợ sao?

Vẻ mặt vui cười chào đón, ai không thể?

Chẳng qua là hẹn hò cùng nhau đón lễ thất tịch sao? ai sợ ai?

Trong mắt cô xẹt qua tia phẫn niệm, Sở Lâm chỉ xem như không thấy.

Ngón tay anh cọ xát ly thuỷ tinh, nhẹ nhàng lắc lắc chất lỏng trong ly.

Khoé mắt hơi nhếch lên, giọng nói ấm áp, anh nói: “Thẩm tiểu thư, kết bạn phải cẩn thận, không phải người nào cũng có thể kết giao sâu sắc.Lão tổ tông từng nói, gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Tin rằng cô gái thông minh lại xinh đẹp như Thẩm tiểu thư, hiểu Sở mỗ đang nói gì.”

Sở Lâm lời có ngụ ý, ánh mắt hơi khựng lại, rơi trên người đôi nam nữ ngồi không xa.

Ánh mắt của anh, đối diện là Diệp Bạc Hâm.

Thẩm Tư Á sững sờ, đùa gì vậy?kết bạn phải cẩn trọng?

Cô vì sao kết bạn không cẩn trọng rồi?

Không sao nói rõ được đang nói quỷ quái gì?

…

Vừa ngồi xuống, cả khuôn mặt của Diệp Bạc Hâm chìm xuống, toàn thân toả ra hơi thở đừng tới gần, đôi mắt đeo lên hàn băng, hướng về phía Hứa Như Sơ phóng tới.

Phục vụ nhìn ánh mắt cô, cuối cùng vẫn là không dám đứng trên nòng súng.

Đứng bên cạnh Hứa Như Sơ, đưa ra thực đơn.

Hứa Như Sơ bình tĩnh mở ra, anh đại gia quen rồi, phong độ thân sĩ cổ lỗ sĩ, không có nguyên tắc ưu tiên phụ nữ, tiện tay chỉ vài tên món ăn, đóng lại…

Nâng lên đôi mắt phượng mang ý cười, tay vừa giương lên, thực đơn hướng về phía Diệp Bạc Hâm bay qua.

Diệp Bạc Hâm một bụng hoả khí, khí giận cũng giận no rồi, còn ăn cái gì.

"Cô gái, cô không gọi sao?" Phục vụ thấy cô một mặt ủ dột đặt thực đơn sang một bên, trái tim run run, da đầu tê cứng hỏi lại.

"Không gọi." Diệp Bạc Hâm ngay cả giả vờ cũng lười, lạnh lùng đáp trả hai chữ.

Phục vụ vội vàng cầm lên thực đơn, run rẩy cúi đầu, rời đi…

"Hứa Như Sở, anh cũng bao nhiêu tuổi đầu rồi?Vị xấu xa trên người anh lúc nào mới có thể đổi?Gài bẫy tôi rất vui sao?"Diệp Bạc Hâm hơi hơi mím môi, độ sâu của đồng tử bất nhất, ngọn lử nhàn nhạt bùng cháy.

Hứa Như Sơ tuỳ tiện nhìn cô một cái, không mảy may đem tức giận của cô đặt trong mắt, sức bình tĩnh của anh có thể khiến người ta tức chết, giống như nắm đấm đánh lên trên bó hoa, rất yếu ớt.

Anh cầm ấm trà lên, nhúng qua một lần bát đũa.

"Biết người đàn ông kia là ai không?" Khoé miệng anh mang một nụ cười trêu đùa.

"Người nào?" Diệp Bạc Hâm không khách khí trợn trắng mắt, giọng cứng rắn.

Hứa Như Sơ bỏ chén vào trong nước, cầm lên chén đũa trước mặt cô, động tác nhàn nhã nhúng một lần.

"Người ngồi đối diện với bạn của cô, đôi mắt hồ ly…"

Diệp Bạc Hâm gật đầu có chút không rõ vì sao vô duyên vô cớ chỉ một người lạ.

Hứa Như Sơ mỉm cười, mở mắt nhìn cô "Anh ta rất xem thường cô…"

Diệp Bạc Hâm hừ một tiếng, chẳng qua chỉ là một người lạ, xem thường cô thì làm sao? Cô không để ý.

"Không cần anh nhắc nhở tôi, bản thân tôi có mắt, nhìn rất rõ."

Hơi khựng lại, Diệp Bạc Hâm nheo mắt, đôi mắt hàn khí xuyên trên khuôn mặt Hứa Như Sơ "Vì vậy, anh là muốn nói với tôi, anh là vì khiêu khích người đàn ông kia?"

Vì sao?Cô lại không quen người đàn ông này?lô gích không thông a.

"Ha!Cô cũng không ngốc như vậy." Dưới ánh đèn mãnh liệt, Hứa Như Sơ cười đến rất sáng lạn.

Anh nghiêng người đè thấp giọng xuống nói: "À, quên nói với cô, người đàn ông đó tên là Sở Lâm, là…"

Anh cố ý dừng lại, nụ cười trong mắt càng sâu "Anh ta là… bạn từ nhỏ của Tập Vị Nam!"

Cố ý!Tên khốn nạn này chắc chắn là cố ý!

Cả đời này đặc biệt tới gài bẫy cô.

Lúc nãy Hứa Như Sơ cố ý cùng cô mập mờ, nếu như người đàn ông đó là bạn cùng lớn lên từ nhỏ của Tập Vị Nam, chuyện này sẽ truyền đến tai Tập Vị Nam, không biết sẽ biến thành như thế nào.

Diệp Bạc Hâm tức giận tới phát run, ngón tay nắm chặt lấy khăn bàn "Hứa Như Sơ!Anh!"

Hứa Như Sơ nhún nhún vai "Tôi không nói với cô rồi sao? Tôi mặc dù cùng với Tập Vị Nam là giao tính mạng cho đối phương, nhưng tôi và anh ta cũng có ân oán cá nhân, về nguyên tắc mà nói, tôi là đứng bên phía anh ta, nhưng mà làm sao, anh ta cũng đắc tội với tôi, tôi cũng không thể để anh ta sống quá thoả mái, đúng không?"

214. Chương 214

Đèn thuỷ tinh quá chói mắt, đồng tử đen nhánh của Diệp Bạc Hâm hơi chút co lại, ánh mắt rất lạnh nhạt.

Cô mím môi, quay đầu nhìn vị trí của Thẩm Tư Á, đường nét bên mặt dịu dàng, nhưng ẩn nhẫn một chút cứng nhắc.

Ngón tay thon dài của Hứa Như Sơ nhẹ gõ trên mặt bàn, nhàn nhã bưng lên tách trà.

Hoa văn quả hải đường của gốm Thanh Hoa, ở dưới móng tay êm dịu của anh, vó một loại đẹp vượt qua thời không.

Anh nhẹ nhàng thổi nước trà, chậm rãi thưởng thức, nâng mắt liếc nhìn cô một cái, cười nhẹ "Đừng nhìn nữa, người cũng đi rồi."

Vị trí của Thẩm Tư Á từng ngồi, bây giờ đổi thành một cặp tình nhân trẻ.

Môi của Diệp Bạc Hâm mạnh mẽ hất lên rất thẳng, môi cũng dùng lực có chút tái đi.

Nếu như không phải vì nghe Hứa Như Sơ kể chuyện mà cô không hiểu rõ được, cô bây giờ liền đập bàn đi rồi.

Ánh mắt di chuyển ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy lại là ánh đèn rực rỡ, bóng ảnh mà cửa thuỷ tinh phản chiếu.

Hứa Như Sơ dường như chưa nhìn thấy sắc mặt khó coi của cô vậy, tiếp tục nói lời mát mẻ "Còn nữa, người ta lại không quen biết cô, cô đến trước mặt người ta giải thích nói, tôi và cô trong sạch, không vó một chút quan hệ mập mờ, đây chẳng phải lạy ông tôi ở bụi này sao? Hơn nữa, chúng ta là quan hệ gì cô còn sợ nói không rõ sao? Nếu như đến lúc đó truyền đến tai Tập Vị Nam, cô giải thích một chút không phải được rồi sao?Còn bày ra bộ dạng mối thù sâu sắc sao?"

Đôi mắt đen của Diệp Bạc Hâm nhảy lên lửa giận, cô lạnh mặt xuống, giọng không lớn, ngữ khí lại rất hung dữ "Anh là đại gia, nói gì cũng có lý."

...

Thức ăn còn chưa mang lên bàn, Hứa Như Sơ mở cúc tay áo ra, khoé miệng hơi vểnh lên, đứng dậy đi phòng rửa tay.

Sau khi điện thoại bị Tô Uyển lấy đi, ngày hôm sau Diệp Bạc Hâm tới cửa hàng điện thoại mua một cái điện thoại mới, đổi thẻ sim.

Bây giờ trên mạng lưới mạng phát triển, không có điện thoại giống như cùng xã hôin tách biệt, cái khác không nói, trên phương diện công việc, bộ phận công ty thiết lập nhóm we chat, có gì quan trọng đều thông báo trên nhóm, cô sợ bỏ lỡ tin tức.

Còn nữa… cô sợ Tập Vị Nam không liên lạc được với cô…

Cậu đang ở đâu?Người đàn ông lúc nãy hẹn cùng cậu là ai?Có quan hệ gì với cậu? Ngón tay Diệp Bạc Hâm nhanh chóng gõ chữ, biên tập we chat, gửi đi…

Thẩm Tư Á rất nhanh trả lời lại, Chị, cậu mười vạn câu hỏi vì sao a?

Diệp Bạc Hâm chau mày. Bớt nói nhiều, thành thật khai báo.

Quên rồi?Tớ đường đường là phóng viên chuyên mục tài chính cao cấp, bây giờ biến thành tiêu khiển của những người chán ghét, anh ta à, chính là nhân vật chính của tạp chí danh môn bát quái kỳ tiếp theo, tổng tài Sở Thị - Sở Lâm, nhưng mà, đề mục này còn rất xa xăm, đang cố gắng làm đây.

Thẩm Tư Á mặc một đầm đen dài đứng bên đường, cô đang cúi đầu trả lời tin nhắn, trước mắt đột nhiên trước mắt bao phủ bởi một bóng đen.

Cô sững sờ nâng mắt lên, đối diện với đôi mắt hồ ly cười như không cười của Sở Lâm.

Anh giương mày, cằm dưới gật gật xuống màn hình điện thoại của cô “Thẩm đại ký giả, vì thực hiện mục tiêu rất xa của cô, bây giờ lên xe đi.”

Nói xong, mỉm cươic nhẹ một tiếng, không đợi Thẩm Tư Á từ trong mơ màng bước ra, bước tới mở cửa xe, ngồi vào trong.

Thẩm Tư Á ngổn ngang trong gió.

Vốn dĩ nghĩ trước tiên tiếp cận anh, từ từ moi ra tin tức vụ tai tiếng tình dục, không ngờ tới bị người ta phát hiện rồi, anh chàng này quá có tiềm năng làm thám tử rồi.

“Sở tiên sinh, chúng ta đây là đi đâu a?” Thẩm Tư Á ngồi lên ghế trước, chiếc xe khởi động rồi, cô mới nghĩ ra hỏi người ta đi đâu.

Sở Lâm mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm phía trước, lông mày thưa thớt dần dần gấp nếp lại.

“Đến rồi sẽ biết.” Trên con đường chính đã là đầu đèn hoa đăng, phản chiếu trên bên gương mặt thanh tú của anh, một bên anh đổ xuống bóng ảnh mờ nhạt.

Tâm tư người đàn ông này rất sâu, khiến người khác khó mà đoán được, đây là kết luận của Thẩm Tư Á sau vài lần tiếp xúc với anh tổng kết được.

Lúc này thấy tâm trạng anh dường như không làm sao tốt cả, trong lòng Thẩm Tư Á bắt đầu rụt rè.

Buổi tối tuỳ tiện lên xe của một người đàn ông không tính là quen thuộc, như vậy thật sự tốt không?

Đang do dự không biết có nên gọi dừng xe, tin nhắn we chat của Diệp Bạc Hâm gửi tới.

Bản thân cậu nhàn nhã chút, đừng đánh mất bản thân.

Trái tim Thẩm Tư Á hơi run, lén lút liếc nhìn cằm hơi nghiêm nghị và khoé môi lạnh nhạt của Sở Lâm.

Với loại nhìn giống hoa tâm như anh, người đàn ông bới móc thực tế, sẽ không bungn đói vơ quàng đâu.

Sở Lâm trầm mặc lái xe, ngón tay thon dài lại khớp xương rõ ràng đặt lên trên vô lăng nắm nhẹ nhàng ổn định, đôngn tác nhàn nhã ung dung cô thu lại ánh mắt, cảm thấy không khí trong xe có chút khó chịu, cúi đầu trả lời tin nhắn của Diệp Bạc Hâm.

Còn nói tớ, cậu kia là tình huống gì? Nhân lúc thủ trưởng không có, cô đơn nhàm chán đi ra ngoài vụng trộm a?Chậc chậc, nhìn già tình nhân trên người hai người, Haizz, trắng trợn như vậy, cũng không sợ chuyện bại lộ sao.

Thẩm Tư Á thương tâm cô một cái, cô đương nhiên tin tưởng nhân phẩm của Diệp Bạc Hâm, kết hôn rồi cũng sẽ an phận thủ thường, hơn nữa cô nhìn ra, Diệp Bạc Hâm đối với chồng thủ trưởng của cô không phải để tâm bình thường.

Bên này, nước trong miệng Diệp Bạc Hâm suýt chút nữa phun ra ngoài.

Cô khó khăn nuốt xuống, ho hai tiếng.

Cô cúi đầu nhìn áo thun voan trên người, màu xanh lam…

Dường như Hứa Như Sơ cũng mặc áo sơ mi màu xanh lam…

Sắc mặt Diệp Bạc Hâm trong nháy mắt biến thành khó coi, cô vì sao không phát hiện ra màu sắc quần áo trên người của hai người là giống nhau chứ?Quả nhiên là bị Hứa Như Sơ làm tức giận tới điên rồi.

Sớm biết cô đã đi thay áo quần khác rồi.

Đi ra!Tán dóc cái gì?Hứa Như Sơ thích trêu đùa, trong tay anh ta nắm thóp của tớ, lúc nãy uy hiếp tớ, vì vậy tớ mới không phản kháng.Mặc dù tớ rất không muốn thừa nhận, nhưng tránh để bị hiểu lầm, tớ nói

thật, tên khốn nạn mũ áo chỉnh tề này là anh họ tớ.

Nà ní?Anh họ?Mau đỡ tớ. Thẩm Tư Á đột nhiên trừng to mắt, trong đầu vó chút lộn xộn, nghĩ lại lại cảm thấy không đúng, lại gửi lại một dòng Con trai của Cậu của cậu lớn như vậy rồi sao?Không đúng a, cậu của cậu không sinh được đứa con trai lớn như vậy?Là bên cô của cậu?

Diệp Bạc Hâm liếc một cái, nhất thời cười lên tiếng.

Tô Cảnh Sâm ngay cả chuyện yêu đương còn chưa nói tới, lấy đâu ra con trai?

no!Mẹ của anh ta và bà mẹ đại nhân của tớ là chị em họ, hiểu không?

Ha ha!Không hiểu, dù sao gia đình thân thích của cậu một đống lớn, lộn xộn.

Hứa Như Sơ quay lại nhìn thấy cô nhìn điện thoại cười, sau khi ngồi xuống, ánh mắt trên xuống đánh giá cô "Có gì chơi vui vậy?Nói ra để gia cũng vui vẻ."

Diệp Bạc Hâm khựng lại, buông điện thoại xuống.

Nụ cười trên mặt tan đi, sắc mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Hứa Như Sơ.

Lúc này, thức ăn cũng được mang lên.

Hứa Như Sơ xắn tay áo lên, giúp cô lấy một bát canh, dọc theo dải khăn lụa màu trắng đẩy đến trước mặt cô.

"Ăn cơm trước đi, lát nữa lạnh rồi không ngon."

...

Một bữa cơm, Diệp Bạc Hâm thức ăn không có vị, có lẽ là nguyên nhân trong lòng ẩn giấu tâm sự.

Hứa Như Sơ mở to miệng ăn, không mảy may vì Diệp Bạc Hâm lạnh mặt mà ảnh hưởng đến ngon miệng.

Lấy trong lời nói kinh điển của anh, người khác càng tích giận, gia càng vui vẻ..

Ăn xong, Hứa Như Sơ vẫy vẫy tay, gọi phục vụ tới thu dọn bàn.

Anh quay người ra đại sảnh, sau khi quay lại, trong tay có thêm một hộp nhung màu tím.

Anh cầm trên tay chơi đùa, ném xuống hai cái, đẩy đến trước mặt Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm không có hứng thú, cô bây giờ đối với cái gì cũng không hứng thú chỉ muốn biết lần này Hứa Như Sơ rốt cuộc muốn nói gì với cô?Anh vì sao nói anh đứng bên phía Tập Vị Nam.

"Mở ra xem thử." mười ngón tay của Hứa Như Sơ tương phối, lưng bàn tay đặt trên cằm, ánh mắt loé lên ý cười nông sâu không đồng nhất.

"Cái gì?" Diệp Bạc Hâm chau mày, lật xoay cái hộp, một mặt nghi ngờ.

"Quà ngày lễ tình nhân a..." Hứa Như Sơ chớp chớp mắt.

Ngón tay khựng lại, sắc mặt Diệp Bạc Hâm trầm xuống "Không cần."

"Thật sự không cần a?" Trong mắt Hứa Như Sơ xẹt qua ánh mắt khác thường, một mặt chậc chậc đáng tiếc, chơi đùa vài lần, ngón tay thu lại, thu lại vào trong bàn tay "Cô đừng hối hận a."

Ánh mắt Diệp Bạc Hâm hơi run, cắn môi trừng anh, lúc anh nói muốn vứt vào thùng rác, cô giơ tay ra giành lại.

Cắn răng mở ra.

Trên dải lụa màu trắng, đặt một dây chuyền bạch kim, ngọc thạch màu xanh da trời, hình giọt nước, dưới ánh đèn rực rỡ phản chiếu ánh sáng trắng chói mắt.

Cơn đau lan ra từ trái tim giống như nghẹt thở, hơi thở có chút khó khăn.

Quen thuộc như vậy, cảm giác sợ hãi trong lòng, khiến cô có một loại đau đớn nghẹt thở.

Một chiếc vòng cổ có tên là nụ hôn thiên sứ được thiết kế bởi nhà thiết kế trang sức nổi tiếng của nước Pháp Quween?

Diệp Bạc Hâm sững sờ, đồng tử dần dần mở to.

Đầu ẩn nhẫn đau đớn, một số mảnh vỡ quen thuộc xẹt qua trong bộ não.

Diệp Bạc Hâm nhắm mắt lại muốn nhìn thấy rõ hình ảnh trong đầu..

Càng ngày càng rõ nét, là…

Cô và Tập Vị Nam…

Cô đột nhiên mở mắt ra.

Đầu ngón tay run run cầm lên sợi dây chuyền, ngọc thạch lam lạnh lẽo.

Tập Vị Nam không phải nói trên thế giới này chỉ có một sợi dây chuyền nụ hôn thiên sứ độc nhất vô nhị sao?

Nhưng vì sao, ở đây Hứa Như Sơ có một sợi, lúc trước ở khách sạn Thời Quang nhìn thấy trên người đàn ông kia cũng có một sợi?

Tập Vị Nam tặng cô sợi nào, lại đi đâu rồi?

Cô lật cả phòng ngủ, cũng không có dấu vết.

Nếu như không nói sợi này của Hứa Như Sơ và sợi lúc trước nhặt được ở khách sạn Thời Quang không giống nhau, bề ngoài giống nhau, duy chỉ có một khác biệt, mắt thường không thể nhìn ra, là… cảm giác…

Ngọc thạch lam của sợi dây chuyền này lành lạnh, rất thoả mái, giống như nước ngấm vào trong da thịt còn chiếc trước kia nhặt được, chỉ là một miếng ngọc thạch lam đẹp bình thường.

“Sợi dây chuyền này vì sao có thể ở trên người anh?” Cô ngước đầu nhìn Hứa Như Sơ.

Ngón tay càng siết chặt lại, đôi mắt có chút siết chặt, đôi đồng tử hơi run.

Ngón tay thon dài của Hứa Như Sơ mở ra hai cúc áo trên cổ áo, anh di chuyển cổ, ý cười long lanh.

“Lúc đầu người nào đó thất tình, khóc dêdn đòi sống đòi chết, vứt sợi dây chuyền này có giá vô thị này, tôi vừa nhìn liền cảm thấy giá tiền không nhỏ, làm sao thì, tôi tbu lại người nào đó, người đó ỷ lại nhà tôi không đi, còn không trả tiền thuê nhà, tôi liền nghĩ, tôi là một thương nhân, không thể làm chuyện không có lợi nhuận, vì vậy nhặt về.”

Trên mặt Hứa Như Sơ treo một ý cười nhàn nhạt, “Vốn dĩ muốn tặng cô quà ngay lễ tình nhân, ai biết vô không yêu thích, nếu đã như vậy, vậy tôi lấy đi ra chợ bán được rồi.”

Khoé miệng Hứa Như Sơ giương lên, giơ tay ra giành lại.

Diệp Bạc Hâm tránh đi, trong ánh mắt chứa nước, trừng Hứa Như Sơ.

"Hứa Như Sơ, anh có còn mặt mũi không vậy?Vốn dĩ cungc không phải đồ của mình còn cầm đi xem như là quà tặng người khác."

Cô xem như nghe ra, sợi dây chuyền này chính là sợi Tập Vị Nam lúc đầu tặng cô có lẽ lúc đó cô tức giận quá mức rồi, vứt sơin dây chuyền này đi, kết quả Hứa Như Sơ nhìn thấy, nhặt về.

215. Chương 215

Tâm trạng bình tĩnh trở lại, ngón tay Diệp Bạc Hâm mân mê sợi dây chuyền, khóe miệng nhoẻn cười mơ màng.

Cạnh bên gương mặt bình lặng, dưới ánh đèn, lại càng sắc nét.

"Cô nhớ được bao nhiêu rồi?"

Hứa Như Sơ ngồi đối diện, người thả lòng, ngảvào lưng ghế.

Anh ta nheo mắt, nhìn ngắm gương mặt thanh toát xinh xắn của Diệp Bạc Hâm.

Càng nhìn càng thấy thú vị, cái cảm giác cô mang lại, vô cùng thư thái…

Diệp Bạc Hâm thích sợi dây này, thích đến độ không rời được tay.

Nghe Hứa Như Sơ hỏi, cô mới ngước mắt nhìn anh ta.

Trầm mặc vài giây, cô quay đầu trông ra ngoài cửa sổ, giọng hững hờ có lẫn đôi chút hụt hẫng.

"Trong đầu có những hình ảnh lắt nhắt, không liền mạch, có lúc cảm thấy cảnh tượng rất quen, nhưng không nhớ được gì."

Hứa Như Sơ gật đầu, ánh mắt sâu kín.

Từng tổn thương sâu sắc như thế, chọn lựa lãng quên cũng là bình thường.

Hoặc không nhớ gì là tốt nhất, như thế sẽ không còn đau khổ, cuộc sống có thể bắt đầu lại từ đầu.

"Tôi không phải người trong cuộc, chuyện giữa hai người, tôi cũng không rõ lắm. Nhưng mà, Tập Vị Nam có nhắc lại chuyện đó với cô không? Hay là… cô cũng không buồn hỏi?"

Hứa Như Sơ chắc đã đoán ra được, người mà chuyện gì cũng tự mình gồng gánh như Tập Vị Nam thì thà bị hiểu lầm, chứ nhất quyếtkhông để người khác biết anh ta đã làm gì.

Người ta có câu, chết vì sĩ diện.

Đích thị là nói kiểu người như anh ta.

Sắc mặt Diệp Bạc Hâm rầu rĩ, bần thần lắc đầu.

Trước kia cô từng gặng hỏi, nhưng anh toàn lảng tránh, bâng quơ, có nói thì cũng nói giảm nói tránh.

Cô có thể cảm nhận được, Tập Vị Nam vẫn còn chuyện giấu cô.

Một người luôn nặng tâm sự, người sớm tối bên anh ta chả nhẽ lại không nhận ra?

Hứa Như Sơ chỉnh lại thế ngồi, chân bắt chéo lên nhau, hiển nhiên đã từng làm vô số lần, tư thái tự nhiên, thuần thục, trang nhã và quý phái.

Tay đeo đồng hồ gác lên tay vịn, tay phải đặt trên đùi.

Lúc không cười, con người anh ta căng tràn khí khái chín chắn đĩnh đạc, ánh mắt nghiêm nghị sắc bén.

"Thực ra, trước khi nhập học trường quân sự, cô đã biết hắn ta rồi, có nhớ không?" Sắc mặt Hứa Như Sơ nghiêm túc, giọng đanh chắc.

Quen biết bao nhiêu năm, Diệp Bạc Hâm biết những lúc như thế này, anh ta tuyệt đối không đùa.

Năm mười tám tuổi, cô nhập học trường quân sự, nói như thế… tức là trước năm mười tám tuổi cô đã quen Tập Vị Nam?

Nhưng rõ ràng cô chỉ mất ký ức về quãng thời gian sau khi nhập học.

Trước kỳ thi đại học, chuyện nào ra chuyện nấy, cô đều nhớ rõ như in.

“Làm sao có thể?” Diệp Bạc Hâm suýt thì đánh tuột chiếc cốc khỏi tay.

Hứa Như Sơ nâng tách trà lên, cúi đầu nhấp một ngụm, nhuận họng, yết hầu quặn lên rồi lại quặn xuống.

Ánh đèn lung linh trên đỉnh đầu rót xuống, đổ những vệt lên áo sơ mi của Hứa Như Sơ. Đường nét gương mặt anh ta trở nên sắc cạnh, rõ rệt.

“Năm cô mười lăm tuổi, bị bọn buôn người bắt cóc, tí nữa thì bị bán sang Thái. Nhớ lúc đó, có mấy chú bộ đội xông vào tận ổ của chúng, cứu cô không?”

Diệp Bạc Hâm sững người, chìm vào ký ức.

Bởi chuyện đó mà cuộc đời cô suýt thì điêu tàn. Làm sao có thể quên được?

Đến bây giờ cô vẫn không dám hồi tưởng, nếu năm xưa không gặp mấy chú bộ độ ở biên giới, thì đợi chờ cô sẽ là cuộc đời vận mệnh nào?

Cô nghe nói, con gái bị bán sang Thái thường sẽ rất thảm, trở thành công cụ mua vui, công cụ tiết dục của bọn có tiền, cả đời không thoát được cơn ác mộng ấy, gặp kẻ biến thái không biết chừng còn thiệt mạng.

Hứa Như Sơ thở dài, nhìn gương mặt lúc xám xịt lúc xanh mét của cô, biết cô đang nhớ lại những ngày đen tối ấy.

“Xem ra vẫn nhớ, nhưng rất mông lung, phải không?” Hứa Như Sơ gợi ý.

Diệp Bạc Hâm nhìn anh ta, không rõ vì sao đột nhiên lại nhắc đến chuyện đó. Anh ta không phải là không biết, từng vì sự cố này mà cô không dám ra đường cả tháng trời. Sau đó Tô Cảnh Sâm đích thân dạy cô võ phòng thân, dần dà mới dắt cô ra khỏi cơn ác mộng.

Diệp Bạc Hâm chực gật đầu, nói mình vẫn nhớ, nhưng nghe Hứa Như Sơ nói đến hai chữ mông lung, cô lại ngẫm nghĩ lại. Những bộ mặt bặm trợn tởm lợm, ánh mắt dơ dáy, và cả tiếng chửi bới nhục mạ rát tai, những đau đớn bởi roi quất lên da dẻ, đến nay cô vẫn nhớ rõ mồn một.

Nếu không nhờ bác sĩ tâm lý, và tâm lý của bản thân đủ kiên cường thì e là bây giờ vẫn chưa thôi ám ảnh.

Hứa Như Sơ lắc đầu, bất lực xoa trán, cho cô gợi ý: “Mấy chú bộ đội cứu cô, có phải cảm giác gương mặt của họ rất mông lung không?”

Mười năm qua đi, làm sao nhớ kỹ đến thế được.

Diệp Bạc Hâm toan phản bác nhưng sực nhận ra, trước kia nhớ rất rõ tình tiết được giải cứu, mà không biết tự bao giờ, lại trở nên mơ mơ hồ hồ.

Một thời gian dài, cô không dám hồi tưởng.

Ánh mắt Hứa Như Sơ sâu lắng nhìn Diệp Bạc Hâm: "Trong số mấy chú bộ độ đó, có một người chính là Tập Vị Nam, bất ngờ đúng không? Nói chính xác hơn là, Tập Vị Nam đã cứu cô khỏi tay lũ người kia."

Bất chấp ánh mắt thảng thốt của Diệp Bạc Hâm, Hứa Như Sơ vẫn tiếp tục kể:

"Em gái lại theo trào lưu anh hùng cứu mỹ nhân, rồi mỹ nhân lại nảy sinh tình cảm ái mộ anh hùng, ma xủi quỷ khiến thế nào lại trầm luân.Cô phải lòng người ta, chỉ tiếc người ta là lính đặc chủng, đến không ai biết về không ai hay. Họ làm xong nhiệm vụ, trên đường về tình cờ cứu các cô. Một thường dân bé nhỏ như cô, biết đi đâu tìm lại họ?"

Nhớ lại quãng thời gian điên cuồng của cô năm xưa, Hứa Như Sơ chẹp lưỡi lắc đầu.

"Sau đó cô nhờ tôi điều tra. Để giúp cô, đấy, tôi phải xuống nước nài nỉ ông cụ ở nhà. Ông cụ từng ở trong quân ngũ, am hiểu nhiều đường đi nước bước. Tôi từng nghĩ, chẳng qua cũng chỉ là một anh lính đặc chủng chứ mấy? Tưởng với tài cán của ông cụ, lại chả dễ như trở bàn tay? Nhưng mấy người từng cứu cô, thân phận của họ là tối mật, đến từ đội đặc chủng có hành tung bí ẩn nhất đất nước này. Ông cụ không chịu, sợ tiết lộ cơ mật. Tôi phải nói là cô nhờ tôi hỏi, dù sao ông cụ cũng thương cô đáo để. Sau đó mất nhiều công sức mới đào xới được tin tức mấy người kia."

Hứa Như Sơ háo hức nhìn gương mặt cứng đờ của Diệp Bạc Hâm. Có hiếu kì, có kinh ngạc, môi hấp háy, vẻ ngơ ngác y chang hồi nhỏ mỗi khi bị bắt nạt. Hứa Như Sơ thấy vui, liền phá lên cười sảng khoái.

Diệp Bạc Hâm ý thức được mình bị người ta cười trêu, mặt biến sắc, cáu mình đá chân anh ta một cái ở dưới gầm bàn.

Hứa Như Sơ húng hắng mấy tiếng, vẻ tươi cười trên mặt chưa lúc nào ngơi nghỉ.

"Sau khi tài liệu về tay, tôi đã xem qua một lượt, định bụng tìm hiểu xem thằng lỏi nào lại khiến đại tiểu thư nhà ta phải động lòng phàm. Không xem thì thôi, ái chà, xem xong tôi còn giật cả nảy. Gớm lắm, cái thằng nhỏ vừa ngông vừa lì, đây chả phải đối thủ sống còn kiêm đồng đội với tôi hồi còn ở trại tập huấn ma quỷ đấy thôi?"

Diệp Bạc Hâm thắc mắc: "Trại tập huấn ma quỷ là cái gì?"

Hứa Như Sơ rướn mày: "Hồi trẻ hơi ngông cuồng, phá phách gây không ít chuyện, nên năm mười bốn tuổi, tôi được ông cụ quẳng vào một trại tập huấn. Trong đấy toàn một lũ điên, không nhân tính, không quốc tịch, bất đồng ngôn ngữ, tập luyện đến chết thì thôi, muốn trốn cũng không trốn được, bị bắt lại thì càng

thảm, chỉ có thông qua khảo sát, mới được bình yên tốt nghiệp, xa rời cái nơi quỷ quái ấy."

Tuy điên rồ, nhưng trong quãng thời gian ấy chỉ duy nhất một ý niệm, đấy là phải sống để rời khỏi đây, một mục tiêu phấn đấu duy nhất, không được phân tâm, không được lơ là, bất cẩn là có thể bỏ mạng ngay.

Anh căm hờn nơi đó, khiến anh phải chứng kiến sự méo mó nhân cách của loài người. Nhưng cũng cảm ơn nơi đó, khiến anh trưởng thành nhanh chóng.

Diệp Bạc Hâm chưa từng nghe nói lại còn có những nơi tập huấn dã man như thế. Cô đoán bụng, chắc cũng tập luyện tàn khốc như trong quân ngũ. Chả trách thân thủ của Hứa Như Sơ lại nhanh nhẹn thế, rành súng ống còn hơn cả lái xe.

Nhưng cô mãi mãi không bao giờ đoán được, đó là một nơi mà người ta coi mạng người như cỏ rác, các đầu não quốc gia đều mặc định sự tồn tại của nó, hằng năm tiền tài như núi bỏ vào đó để hòng huấn luyện ra thứ vũ khí tân tiến nhất thế giới, họ gửi vào đó không biết bao nhiêu đợt thanh thiếu niên những người vốn bị coi là thành phần bất hảo, tuổi tác không được quá hai mươi.

Nhưng trại huấn luyện ấy không bao giờ được phơi sáng trước xã hội, những kẻ bên trong đó không khác con dã thú, để thoát khỏi nơi địa ngục trần gian ấy, duy nhất bằng cách nâng cao kỹ năng bản thân. Họ buộc phải bất chấp thủ đoạn, những lúc cần kíp, thậm chí ngấm ngầm trừ khử đối thủ. Cũng có những kẻ tử nạn trong lúc tập luyện, thậm chí cơ thể không chịu đựng được, bị hành đến chết. Có những kẻ không chịu được tập huấn khắc nghiệt, tinh thần suy sụp, bị gửi về nước, cả đời giam lỏng trong bệnh viện tâm thần.

Thấy ánh mắt hoang dại sáng quắc, của Hứa Như Sơ, Diệp Bạc Hâm liền co rụt người lại.

Để lấp liếm vẻ luống cuống của mình, cô bèn cúi đầu cắn ống hút.

Nước hoa quả màu cam, mang theo li ti hạt quả, trôi theo ống hút, tuột xuống cổ họng cô.

"Anh và anh ấy quen nhau ở cái trại tập huấn ma quỷ ấy à?" Diệp Bạc Hâm ấp úng hỏi, tay đưa lên vén tóc rũ bên má ra sau mang tai.

Cơ thể đang gồng lên của Hứa Như Sơ, bởi câu nói thẽ thọt của cô mà từ từ thả lòng, vẻ khát máu trong đáy mắt cũng dần tan biến.

"Ừ. Chắc nó cũng phạm lỗi lầm, bị quẳng vào cái nơi chết tiệt ấy. Tập Vị Nam của lúc ấy, so với bây giờ là hai người hoàn toàn khác lạ. Hồi mới quen, nó điên hơn anh mày nhiều, mà còn không coi ai ra gì nữa."

Hứa Như Sơ nheo mắt, Tập Vị Nam trong ký ức của anh, cao ngạo ngông cuồng, thách thức giáo viên huấn luyện, xúi giục bọn trẻ nổi dậy, lúc đánh nhau thì không khác nào kẻ điên. Theo cái cách ấy, thì giết người hắn cũng dám. Mới mười năm tuổi, mà nản đời, không sợ chết. Mọi người đều nhận ra, gã này hoặc là mất

trí, hoặc là không sợ chết.

Bởi trận nổi dậy đấy, mà rất nhiều đứa không dám mích lòng hắn. Nhưng cũng vì hắn là kẻ đầu têu, nên mọi giáo viên huấn luyện đều đì bằng chết, dĩ nhiên những đứa khác cũng chả quan tâm hắn sống chết thế nào.

Anh từng điên cuồng bỏ trốn, mỗi lần bị bắt về, lại một trận tra tấn sống không bằng chết.

Nhưng những chuyện xưa cũ đương nhiên anh sẽ không nhắc lại với Diệp Bạc Hâm. Những người sống trong xã hội có pháp luật cai trị như các cô, dĩ nhiên không nghĩ được rằng trên thế giới lại có một nơi nhơ nhớp đến vậy.

"Đánh nhau, xô xát, gây gổ, bắt nạt, gây hấn, chuyện nhảm nhí nào cũng làm. Thanh niên bất hảo một trăm phần trăm. Hắn ta thường xuyên bảo anh mày là thằng cặn bã. Nếu cô gặp hắn của thời ấy, đảm bảo sẽ không có chuyện yêu đương sau này." Hứa Như Sơ khẽ cười, mặt bỡn cợt nhìn Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm nhíu mày, cắn ống hút không lên tiếng.

Tập Vị Nam mà cô quen là người chín chắn, nghiêm túc, mưu trí sắc lược, thời gian đã đẽo gọt anh trở nên hoàn mỹ.

Anh có nhiệt huyết, có dịu dàng, có cứng rắn, cũng có mềm mỏng.

Cô không thể nào tìm được mối liên quan giữa anh và người thanh niên điên cuồng trong lời kể của Hứa Như Sơ.

Cô luôn cho rằng, sinh ra trong một gia tộc như Tập Vị Nam, anh được thừa hưởng nền giáo dục bậc nhất, được tiếp xúc với đám đông dân trí cao, nên từ nhỏ đã xuất sắc. Không ngờ, anh cũng có thời kì nổi loạn, cũng từng có một quãng thời gian điên cuồng mà không ai biết.

Hứa Như Sơ nói, nếu gặp Tập Vị Nam của thời kỳ đó, chưa chắc cô sẽ thích nổi anh.

Với một cậu trai bất hảo mà nói, đúng là cô sẽ không ưa nổi, điều này cô không thể phủ nhận.

Nhưng nếu người đó là Tập Vị Nam, Tập Vị Nam của bây giờ có thể xuất sắc nhường này, vậy anh của thời đó liệu có thể xấu xa được bao nhiêu?

Cô sẽ không vì điểm đen trong quá khứ của anh, mà lại chối bỏ toàn bộ anh của ngày hôm nay.

Có lẽ, cô phải biết ơn chàng trai bất hảo ngày xưa, chính cậu sẽ tôi rèn ra người đàn ông mạnh mẽ của bây

giờ, để cho cô có được một người yêu hoàn hảo.

"Còn sau đó?" Diệp Bạc Hâm cum cúp mắt, bờ mi khẽ run lên.

"Sau đó ấy à." Hứa Như Sơ khẽ cười, ánh đèn dịu nhẹ rót lên nút cúc viền vàng phản sáng le lói: "Vì hắn, sau khi thi đại học, cô chọn trường quân sự."

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên với sự chọn lựa của cô, họ đồng loạt tỏ ra khó hiểu.

Với thành mình tích của mình, cô hoàn toàn của thể thi đỗ đại học B ngôi trường tốt nhất cả nước. Tô Uyển thậm chí đã liên hệ sẵn sàng với đại học Pennsylvania, chờ cô hoàn thành học kì một của đại học trong nước, sau đó sẽ chuẩn bị du học.

Ai mà ngờ cô chẳng nói chẳng rằng ghi danh trường quân sự, ngoại trừ Hứa Như Sơ, không một ai hiểu lý do vì sao.

Tô Uyển giận sôi máu, cho đến tận khi cô xảy ra chuyện, Tô Uyển mới nguôi giận.

Diệp Bạc Hâm hơi hoang mang, chuyện sau đó, cô cũng hiểu đại khái.

Nhập học trường quân sự được một học kì, cuối học kì đó cô được chọn vào danh sách tập huấn sĩ quan của đội C thành phố S. Sau đó, cô như ý nguyện, gặp được người đã giúp mình kiên cường suốt ba năm ròng.

Sự trùng phùng ngoài ý muốn, không hề nằm trong dự định của cô.

Lần trước Tập Vị Nam kể, lần gặp đầu tiên giữa cô và anh, anh đã mắng mỏ, còn đá cô, phạt cô chạy bộ.

Cô của lúc ấy, trong lòng đã nghĩ gì nhỉ, người tìm kiếm ba năm trời sờ sờ ngay trước mắt, lại có những lời lẽ độc địa hoàn toàn trái ngược, cô có tủi thân không?

Cô nói, hồi đó Tập Vị Nam cư xử ác ý với mình, thế mà vẫn còn thích được anh ấy. Hóa ra, cô không phải là người ưa bị ngược đãi, mà bởi cô đã mong ngóng anh suốt ba năm ròng.

Hứa Như Sơ xoa cằm nói: "Ở trong quân doanh, làm sao mấy đứa có thể nảy sinh gian tình, chuyện đấy tôi không rõ. Nhưng mà cô có thể tìm Tập Vị Nam để hóng hớt xem sao."

Diệp Bạc Hâm đám vào chân anh ta, làm anh ta rũ ra cười.

"Còn năm năm trước vì sao lại chia tay, thì là vì một người phụ nữ, Bạch Sở Khả. Hắn ta phạm một lỗi

lầm như bao gã đàn ông khác. Nhưng Tập Vị Nam, cũng chỉ là vật hy sinh của quân quyền thôi."

216. Chương 216

Ánh mắt Hứa Như Sơ thoáng lướt qua cô, thấy cô bất giác siết chặt nắm tay, môi mím chặt, có chút hoang mang ngoảnh mặt đi, lảng tránh ánh mắt dò hỏi của anh.

Mi mắt cum cúp, bờ mi run lên nhè nhẹ.

Lồng ngực phập phồng, hơi thở nặng nề, đều nói lên rằng cô đang có sự đè nén.

Hứa Như Sơ lập tức hiểu ra, cô vẫn chưa thể buông bỏ, đổi lại thành bất kì người phụ nữ nào, e cũng khó mà làm được.

Nhưng sự việc này vẫn phải nói cho rõ ràng, còn chọn lựa sau cùng thế nào, phải xem cô nhìn nhận ra sao đã.

Đôi mắt đen láy lóe lên thứ ánh sáng âm u: "Thời đó, Tập Vị Nam ở trong quân đội là một nhân vật khét tiếng, hắn thuận buồm xuôi gió, sự nghiệp hanh thông, khó tránh khỏi có người đố kỵ. Nhất là vài kẻ là con ông cháu cha trong ngành, tuổi tác xấp xỉ, nhưng lại bị hắn ta bỏ xa sau lưng. Lúc đó, Trung đoàn trưởng một trung đoàn độc lập vừa được thăng chức, vị trí bỏ ngỏ, có hai người khả năng tiến cử cao, một là Tập Vị Nam với nhiều chiến công hiển hách, người kia là..."

Hứa Như Sơ không tiện nói ra tên của anh ta, dù sao cũng là quá khứ nhiều năm trước, mà người kia cũng mất tích từng ấy năm.

"Là con của một vị cấp trên, cũng là kình địch của Tập Vị Nam. Không biết vì lý do gì mà người kia lại luôn chĩa mũi đối đầu Tập Vị Nam. Trong quân đội mọi người đều biết thân phận của anh ta, còn Tập Vị Nam lại dựa vào tài cán của bản thân để thăng tiến, hầu như không ai biết anh ta là cháu của Tập tư lệnh. Một người năng lực trác tuyệt, công trạng hiển hách, một người năng lực cũng không tầm thường, có thể sánh ngang với Tập Vị Nam, lại được lợi thế là con ông cháu cha, quân đội lúc ấy rất khó để chọn lựa."

"Chính lúc này, Tập Vị Nam lại xảy ra tin đồn không hay ho, bị đình chỉ công tác đợi xác minh điều tra. Chức Trung đoàn trưởng dĩ nhiên rơi vào tay người kia. Nhưng phàm là người đánh hơi nhạy cảm với chính trị thì đều võ vẽ đoán được, bên trong chắc chắn có khúc mắc. Nhưng phía quân bộ lại e dè do địa vị của bố người kia, nên mới trấn áp chuyện này, nói là điều tra, thực ra chỉ là hình thức mẽ ngoài. Tập Vị Nam không có chỗ dựa, ưu tú mấy thì cũng biến thành vật hy sinh."

"Mà lúc ấy, cô cũng nghe được phong thanh. Với cái tính gàn dở của cô, cô lại không cho người ta cơ hội giải thích, điên lên là đòi chia tay. Lúc này thì sự nghiệp bung bét, cô cũng bỏ đi, với Tập Vị Nam mà nói, không khác nào chó cắn áo rách." Hứa Như Sơ chẹp lưỡi lắc đầu.

"Sau đó thì sao? Có điều tra làm rõ không?" Diệp Bạc Hâm lạc giọng hỏi, chẳng kể ngày đó cô hẵng còn nhỏ, nghe được tin tức ấy, đâm hiểu lầm cũng là điều thường tình. Kể cả bây giờ, cô cũng chưa thể thuyết phục được bản thân.

Hứa Như Sơ hứ một tiếng: "Ai bảo chúng nó ngu? Tưởng Tập Vị Nam chỉ là lính quèn? Hắn có nhà họ Tập làm chỗ dựa. Ông cụ nhà ấy làm sao lại để cháu mình bị bắt nạt? Tập Vị Nam cũng không phải người dễ bị thao túng. Đấu đá tranh quyền, thủ đoạn nào cũng có thể xuất chiêu, nhưng gặp cái vẩy ngược là Tập Vị Nam thì chúng nó chết chắc."

"Chuyện Tập Vị Nam dính tin đồn, sợ truyền ra sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của quân đội, Tập Vị Nam từng lập nhiều chiến công, nên quân bộ muốn xử kín vụ này. Sau đó ông cụ nhà họ Tập tìm mấy vị cán bộ cấp dưới, quân bộ mới điều tra triệt để vụ việc. Người kia vì sử dụng thủ đoạn cạnh tranh phi pháp, trái quân luật. Sau khi được tòa án quân sự phát quyết, chịu hình phạt tù có thời hạn hai năm, tước quyền chính trị vĩnh viễn, sự nghiệp quân nhân coi như tiêu tùng. Chưa kể bố anh ta do liên lụy, cùng năm đó cũng xin về hưu sớm.

Hồi lâu sau, Diệp Bạc Hâm mới khẽ bật cười.

Ánh mắt cô nhìn xuống chiếc cốc trên tay, đầu ngón tay trắng bệch, phải gắng sức mới trấn áp được thứ cảm xúc đang dâng trào cuồn cuộn trong lồng ngực.

"Cho nên, ngay cả anh cũng cảm thấy em thật ương ngạnh?"

Không để anh có cơ hội giải thích, trong lúc sự nghiệp anh xuống dốc, thậm chí có nguy cơ tù tội, thì cô đã chọn rời bỏ anh.

Cô ương ngạnh lắm sao?

"Không." Hứa Như Sơ lắc đầu. Hiếm khi anh ta không tranh thủ bỉ bai cô, mà lại rất chân thành nói: "Cái đó là đáng đời Tập Vị Nam. Một người đầu óc vốn tỉnh táo, mà lại để kẻ khác lợi dụng sơ hở, mỗi một gã quân địch đã khiến hắn thảm bại trong cả tình yêu lẫn sự nghiệp, nói ra đến tôi cũng thấy bẽ mặt thay."

Diệp Bạc Hâm gần như nghẹn lại.

Hứa Như Sơ thở dài, đưa tay xoa mái tóc xõa tung của cô.

"Trong chuyện này, hắn không thể thoái thác trách nhiệm được. Cô có chọn lựa thế nào cũng chả sai. Tôi nói những chuyện này ra, không phải để bào chữa cho Tập Vị Nam, mà để cô biết rõ đầu đuôi sự việc, để gỡ khúc mắc trong lòng cô. Bằng không chuyện này sẽ như một cái xương, mắc ở cổ họng cô cả đời, không chết được, nhưng lúc nào cũng thấy âm ỉ đau."

"Tập Vị Nam từng cứu tôi, không sai, nhưng tôi không vì trả ơn mới đứng về phía hắn. Cô vẫn là em họ

của Hứa Như Sơ tôi, bất kể lúc nào, tôi luôn đứng về phía cô. Thực lòng tôi thấy, Tập Vị Nam là người có trách nhiệm, còn trẻ mà đã xuất chúng hơn người, sau này tương lai càng rộng mở. Bỏ qua hắn, cả đời này không thể gặp được người đàn ông nào vừa tốt lại vừa tài trí hơn người như thế nữa. Tâm trí cô cũng trưởng thành rồi, biết rõ thế giới này không việc nào là thập toàn thập mỹ, nếu đã đến với nhau, thì học cách chấp nhận quá khứ của nhau, bất kể đen tối hay vinh quang."

"Cô không thể vì lỗi lầm trong quá khứ mà phủ nhận toàn bộ con người hắn. Thằng cha này, thiên vị lắm, với người của mình thì tốt hết nước hết cái, đến độ phải giơ ngón tay giữa cơ đấy. Tục ngữ có câu, nước trong không chảy ruộng ngoài. Em gái ạ, cô hiểu ý tôi chứ?" Trước đó một giây còn nói chủ đề nặng nề, mặt mày nghiêm trọng hình sự. Một giây sau đã lập tức đổi biểu cảm cà lơ phất phơ, thậm chí còn đá lông nheo với cô.

Lồng ngực vốn đang nghèn nghẹn khó chịu, bị anh ta phá đám, thoáng chốc bỗng phì cười.

Cô quá hiểu rõ Hứa Như Sơ, nom có vẻ thích bắt nạt cô, nhưng lúc quan trọng vẫn luôn đứng về phía cô. Vả lại, chỉ có anh ta được phép bắt nạt cô, nhưng kẻ khác không được cái quyền ấy.

Cũng như anh ta nói, anh bênh Tập Vị Nam không phải vì Tập Vị Nam từng có ơn với anh, mà bởi trái tim Diệp Bạc Hâm đã trao cho Tập Vị Nam, chính cô, Diệp Bạc Hâm đã đứng về phía Tập Vị Nam.

Nói thực, tuy lòng vẫn âm ỉ đau, nhưng lúc này đã giải tỏa được nhiều, không còn nỗi đè nén như lúc đầu.

...

Thế rồi, sự cảm kích của Diệp Bạc Hâm dành cho anh ta chưa được bao lâu, cho đến lúc tính tiền, sắc mặt cô tối sầm.

Hứa Như Sơ mang dáng vẻ ông lớn, nhìn phục vụ, chỉ vào cô: "Tìm nó, cậu đây ra khỏi cửa không có thói quen mang tiền."

Như một lẽ đương nhiên, vô cùng gợi đòn.

Đường đường một gã đàn ông lại để đàn bà con gái trả tiền, anh ta không hề lấy làm xấu hổ, Diệp Bạc Hâm cũng xấu hổ thay.

Phục vụ cũng ngớ người, chắc chưa gặp gã đàn ông nào bám váy phụ nữ mà lại vênh váo thế này.

Chỉ một giây lát, sự ngưỡng mộ đã chuyển sang khinh bỉ, thậm chí còn dành cho Diệp Bạc Hâm ánh mắt tội nghiệp.

Khóe miệng Diệp Bạc Hâm hơi giần giật, tay xoa trán, quẹt thẻ xong liền đi một mạch ra cửa.

Hứa Như Sơ cầm áo khoác, đủng đỉnh theo sau.

Diệp Bạc Hâm đứng lại, quay ra nhìn anh: "Này ông kia, bây giờ chẳng phải thịnh hành chuyển khoản qua Alipay đấy à? Ông đừng bảo tôi, trong Alipay của ông không có tiền nhé!"

Hứa Như Sơ hai tay đút túi, ngạo nghễ liếc nhìn xuống cô, đoạn đưa tay búng vào trán cô.

"Bảo cô ngố, cô đúng là đồ ngố chính hiệu." Hứa Như Sơ làm vẻ mặt như muốn nói "Cậu đây cố tình đấy, mày làm gì được cậu".

Diệp Bạc Hâm ôm trán, tức quá, bèn tung cước toan sút, mà anh ta lại nhanh nhẹn tránh được.

Cô cũng chả phải tiếc mấy nghìn tệ đấy, nhưng chủ yếu là gã chết tiệt Hứa Như Sơ lại bắt nạt cô.

...

Ngồi lên chiếc xe Porsche bảnh chọe của Hứa Như Sơ, Diệp Bạc Hâm tức thì ít nói hơn hẳn.

Trong đầu vẩn vương từng câu Hứa Như Sơ từng nói, và từng cảnh tượng có giữa cô và Tập Vị Nam trong ký ức của chính mình.

Chẳng trách lần đầu gặp mặt lại thấy quen thuộc đến thế.

Chẳng trách anh lại liều mạng cứu cô khỏi biển lửa.

Mười mấy phút sau, Diệp Bạc Hâm sực tỉnh, nhìn kiến trúc quen thuộc bên ngoài cửa sổ xe, cô rùng mình.

"Hứa Như Sơ, mình đang đi đâu?"

Hứa Như Sơ lườm nguýt cô, bụng bảo dạ con bé này cảnh giác quá kém, từ nãy đến giờ cứ lơ tơ mơ, bữa nào bị người ta bắt cóc lại còn định giúp người ta đếm tiền đấy.

"Gần mười giờ rồi, không về nhà tắm nước nóng đi ngủ, còn đi đâu nữa? Định theo tôi đi hẹn hò, xem phim đêm thật đấy à?"

Tán tỉnh mấy em gái quen rồi, mở mồm là chòng ghẹo, với em gái họ mà cũng không biết ngượng mồm.

Diệp Bạc Hâm nheo mắt, gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo bặm lại.

Trong lòng cô có dự cảm chẳng lành.

"Hứa Như Sơ, về nhà nào? Nhà anh ở thành phố S cơ mà."

Có thể do cô đa nghi, thằng cha này ở thủ đô làm gì mà chẳng có mấy căn nhà, vả lại bạn bè đầy ra, gọi bừa một cú điện thoại, người ta lập tức thu xếp sạch sẽ hoanh nghênh anh ta trú tạm ấy chứ.

Nhưng… vẻ ranh ma vừa lóe lên trong mắt anh ta, Diệp Bạc Hâm lại quá quen thuộc.

Thằng cha này vốn thích chơi trò oái oăm.

Hứa Như Sơ chẹp một tiếng: "Vì cô, tôi phải lặn lội bay về đây, lại còn bỏ lỡ cơ hội được gia tăng tình cảm với người đẹp nữa. Bây giờ cô định qua cầu rút ván đấy à? Đến chỗ ở cũng không chịu chu cấp à?"

Ý tại ngôn ngoại, cô đoán không sai, Hứa Như Sơ đích thực mặt trơ trán bóng như thế này đây.

Về nhà nào, dĩ nhiên là nhà họ Tô rồi.

Diệp Bạc Hâm không muốn bị anh ta bóc lột: "Không được! Không được về nhà em."

Hứa Như Sơ về nhà cô, cô còn được bình yên không?

…

Mười giờ hai mươi phút, chiếc xe Porsche màu đỏ đỗ bên ngoài khách sạn Pangu Seven-star.

Xe dừng bánh, lập tức có nhân viên đỗ xe tiến tới, cung kính nhận chìa khóa từ tay Hứa Như Sơ.

Hứa Như Sơ sập cửa xe, ngẩng đầu nhìn khách sạn.

Hơn năm mươi tầng, đỉnh tòa nhà lấp loáng ánh đèn.

Một tầng lưng chừng thiết kế lounge bar, có thể ngắm xuống cảnh đêm thành phố.

Diệp Bạc Hâm lề mề tháo đai an toàn.

Hứa Như Sơ không địch được cô, sau cùng quyết định ở khách sạn. Cô nghĩ bụng, Hứa Như Sơ đúng là vẽ

chuyện. Ở khách sạn năm sao là được rồi, cứ nhất quyết phải chạy xe xa ơi là xa, ở khách sạn bảy sao cơ. Chỉ có khách sạn bảy sao mới xứng đang với thân phận cao quý của anh ta.

Cô định xuống xe, rồi bắt taxi về nhà, nhưng bị Hứa Như Sơ uy hiếp. Bảo là bao nhiêu năm anh ta không sống ở thủ đô, không thuộc đường, cô phải đi theo. Bây giờ người ta có chỉ dẫn định vị cả rồi, lại còn sợ lạc đường?

Nhân viên lái xe đi.

Diệp Bạc Hâm khoanh tay trước ngực: "Này, chỗ cũng tìm thấy rồi, giờ em về nhé."

Nói rồi, cô quay người toan bỏ đi.

Hứa Như Sơ ngăn cô lại, rướn mày: "Đến cũng đến rồi, ở một đêm thì đã làm sao? Nghe nói lounge bar của Pangu Seven-star cũng được, có nhiều loại rượu nổi tiếng thế giới, cũng sưu tập một số loại ngon, muốn thử không?"

Anh hất cằm: "Đi, cậu mời."

Sau đó lại như vẻ sợ cô không tin, liền bổ sung: "Lấy nhân phẩm của cậu ra đảm bảo, lần này tuyệt đối không lừa cô."

Nhân phẩm? Hứa Như Sơ cũng có thứ gọi là nhân phẩm?

Diệp Bạc Hâm liếm môi, nghe anh nói mà cũng động lòng.

Từ nhỏ đã vầy trong hũ rượu, rượu với cô mà nói có một sức hút vô cùng to lớn.

217. Chương 217

Sau cùng, lý trí đã chiếm được thế thượng phong.

Diệp Bạc Hâm kiên quyết lắc đầu, nhoẻn cười duyên dáng: "Còn lâu!"

Ai mà biết được Hứa Như Sơ sẽ nghĩ ra trò quái quỷ gì để bỡn cô?

So tình mạng mà nói thì… rượu là thứ… không thể so được.

Hứa Như Sơ mỉm cười dụ hoặc, nhân lúc Diệp Bạc Hâm vừa quay đi, liền quặp lấy cổ cô. Vốn dĩ vóc dáng cao hơn cô nửa cái đầu, lại siết mạnh, cô cáu kỉnh nhéo bắp tay anh ta. Song lại bị anh ta dúi vào lòng bó hoa hồng đỏ rực.

Mới rồi lúc xuống xe, Hứa Như Sơ tiện tay quơ luôn bó hoa trên taplo xe. Bây giờ vừa hay có thể lôi ra uy hiếp cô.

"Từng bông hồng trong bó này đều đi đường hàng không từ tận Hà Lan về đây, cô mà dám vất đi, hậu quả tự chịu."

Diệp Bạc Hâm tức nghiến răng, vốn định buông tay, nhưng có lẽ những năm qua đã bị đàn áp quen rồi, nghe ngữ điệu nguy hiểm của anh ta, vòng tay buông lỏng lập tức ôm chặt lại.

Bó hoa rõ nặng, một tay cô ôm không xuể.

Hứa Như Sơ thấy cô trừng mắt, không vùng vằng nữa, bấy giờ mới khen một tiếng "Ngoan", rồi ôm cô đi vào khách sạn.

Cô càng phản kháng, Hứa Như Sơ càng được đà lấn tới.

Sau khi hiểu bản chất con người này, Diệp Bạc Hâm liền nhắm mắt xả thân chiều lòng lão.

Thế nhưng, khi họ chưa kịp bước lên bậc thềm của khách sạn, thì từ trong đại sảng huy hoàng tráng lệ của khách sạn, có một đôi nam nữ sánh vai bước ra, thu hút ánh nhìn. Diệp Bạc Hâm nghe tiếng con tim vụn vỡ, bó hoa trong tay tuột xuống bên chân.

Cô hơi trợn mắt, vẻ không thể tin được.

Đôi mắt đen tỏa lan nỗi buồn, giận, và cả thất vọng…

Thấy hai chân cô như đeo chì, Hứa Như Sơ liền kéo cô tiến lên phía trước. Diệp Bạc Hâm loạng choạng, mắt vẫn đăm đăm nhìn về đằng trước, người như mất đi mọi sức lực, mềm oặt, khụy xuống.

Hứa Như Sơ giật mình, cánh tay khoác cổ cô liền tụt xuống, giữa chặt vai, tay kia ôm lấy hông cô.

"Làm sao mà như thấy ma thế?" Hứa Như Sơ phật ý, cúi đầu nhìn bó hoa nằm dưới đất, mặt đanh lại: "Này đại tiểu thư, quên lời tôi vừa nói à? Dạo này càng ngày càng to gan gớm nhỉ…"

Hai tai Diệp Bạc Hâm ù ù, tầm nhìn cũng mông lung trong làn sương mỏng.

Hứa Như Sơ nói gì đó, cô nghe không rõ.

Mắt chỉ có con người mặt vô cảm kia.

Bước chân vững vàng, tư thế thẳng thớm, dáng đi có phong thái của người quân nhân.

Bước chân anh chậm lại, dưới ánh đèn lung linh, gương mặt anh sắc cạnh, đường nét hài hòa, nhưng hơi lạnh lùng. Đưới ánh đèn đường nét bên hàm lại càng sắc nét.

Từ thang máy bước ra, anh rảo những bước rộng, hoàn toàn không bận tâm đến người phụ nữ cạnh bên.

Đặng Thụy Tây cười khổ tâm, líu ríu tăng tốc, bám sát bên anh.

Cô liến thoắng kể những chuyện lưu truyền trong giới thượng lưu. Thi thoảng anh cũng gật đầu, ậm ừ, cô liền tươi cười rạng rỡ.

Đặng Thụy Tây hơi thở dốc. Không luyện tập giống anh, nên cô không thể bắt kịp bước chân anh, giờ này đã thấm mệt.

Trán rịn mồ hôi, hai má ửng hồng, nom yêu kiều.

Cảnh tượng ấy, vô tình lọt vào mắt hai người bên ngoài khách sạn.

Khóe môi Tập Vị Nam mím chặt, hai mắt sâu hoắm, thần sắc khó hiểu.

Lúc này, thấy anh bỗng đứng khựng lại, Đặng Thụy Tây cuối cùng cảm nhận được điều là lạ.

Không khí quanh anh trở nên buốt giá, bàn tay buông bên mình siết chặt thành nắm đấm, nghe tiếng răng rắc, rợn tóc gáy.

Cô nhìn theo ánh mắt xa xăm của anh.

Đặng Thụy Tây sửng sốt, người khẽ lảo đảo.

Lúc ấy, thâm tâm cô có tiếng nói đang xúi giục. Cô bặm môi, bất chấp không khí giá buốt từ người anh tản phát, vẫn hơi nhích lại gần.

Cánh tay thon thả của cô, chạm vào lớp áo sơ mi của anh.

...

Cảm nhận được cơ thể Diệp Bạc Hâm cứng đờ, ánh mắt lạnh lẽo.

Hứa Như Sơ nhướn mày, giễu cợt thở hắt ra.

Uổng công anh mới rồi còn biện bạch cho Tập Vị Nam, rốt cuộc chưa được bao lâu, người ta đã sánh vai người đẹp đi từ khách sạn ra, thế này khác nào tự vả vào mặt?

Để vớt vát lại lỗi lầm của mình, Hứa Như Sơ xoa xoáy tóc bồng bềnh của Diệp Bạc Hâm, nghiêng đầu nhìn cô, thì thầm nói: "Làm gì đấy? Có anh mày ở đây, lại để hắn bắt nạt cô chắc?"

Một giọng Hongkong đặc sệt.

Diệp Bạc Hâm đờ dẫn lấy lại thần hồn, bần thần nhìn Hứa Như Sơ.

Cũng không biết cô đã nghe thấy Hứa Như Sơ nói gì hay chưa, cô khẽ giằng mạnh, thoát khỏi vòng tay của Hứa Như Sơ.

Bây giờ, cô nên bước tới, cười chào anh, rồi hỏi, vì sao anh lại ở đây, chả phải bảo là về quân doanh à? Vì sao không trả lời điện thoại.

Nhưng, cô nhận ra mình không có dũng khí, tự nhiên thấy mệt lả, thần kinh căng thẳng đã mấy ngày, lúc nào cũng lo âu. Bây giờ đột nhiên thấy anh bình yên trở về, cô đáng lẽ phải cảm thấy thanh thản, nhưng không nghĩ đến việc, anh sẽ sánh vai cùng cô gái khác xuất hiện trước mặt cô.

"Diệp Bạc Hâm, cô không phải chứ, lại hèn thế?" Nhìn thấy ý định muốn bỏ trốn của cô, Hứa Như Sơ liền kéo giật cánh tay cô lại, khóe môi nhếch lên cười khảy, mắt khiêu khích nhìn hai kẻ đang nối bước nhau, tiến lại gần.

Trai đẹp gái xinh, đúng là bổ mắt.

Hứa Như Sơ hừ mũi.

Diệp Bạc Hâm không muốn để bản thân trở nên bối rối, chưa hỏi rõ đã hốt hoảng bỏ đi, đấy không phải phong cách của cô.

Cô không nhúc nhích, đợi anh bước đến trước mặt. Gương mặt cô vô cảm, đầu hơi ngẩng lên, lặng lẽ nhìn vào đôi mắt sâu thăm thẳm mà lại giá buốt ấy.

Dưới ánh đèn vàng, gương mặt Tập Vị Nam như được nhuốm lên vẻ cao ngạo, lãnh đạm.

"Em ở đây làm gì?" Ánh mắt anh nhìn bàn tay Hứa Như Sơ đang nắm chặt cổ tay cô. Đôi mắt đen láy, mang đôi chút giá lạnh. Chất giọng khàn đanh đến rùng mình.

Ngay như Đặng Thụy Tây theo sát bên anh cũng thầm thót tim, ngạc nhiên nhìn nửa bên gương mặt lạnh lùng của người đàn ông.

Ngón tay Diệp Bạc Hâm hơi co lại.

Hứa Như Sơ nắm chặt cổ tay cô, ánh mắt lướt qua Đặng Thụy Tây, rồi dừng lại trên cơ thể Tập Vị Nam vốn có vóc dáng cao xấp xỉ anh. Bao nhiêu năm nay chỉ được nghe tin tức về hắn, chưa chưa có cơ hội gặp mặt, không ngờ lại trùng phùng trong tình huống như thế này.

Hắn của năm xưa cũng ấu trĩ non nớt, vầng trán hằn nét ngạo mạn trời sinh, và lì lợm. Hắn của mười mấy năm sau, lại trở nên thâm trầm, ẩn đi vẻ cao ngạo trong mình.

Hứa Như Sơ khẽ cười, ngông nghênh khiêu khích.

"Hai người đến làm gì, thì chúng tôi cũng đến để làm việc đó."

Lồng ngực Tập Vị Nam nhấp nhô rất khẽ, ánh mắt bình lặng rời ánh nhìn sang một bên.

Hứa Như Sơ có vẻ ngoài ngông cuồng, lúc cười lại càng khiến người ta không rời được mắt.

Diệp Bạc Hâm nhíu mày, ngước đầu nhìn Hứa Như Sơ.

"Hứa Như Sơ…"

"Anh Hai…" Một giọng nói mềm mại điệu đà chen vào. Diệp Bạc Hâm tức thì ngậm miệng, ánh mắt mang vẻ xét nét, nhìn Đặng Thụy Tây trong bộ lễ phục cúp ngực ngực màu đỏ.

Tập Vị Nam né cánh tay của Đặng Thụy Tây, ánh mắt bất động, viền môi mảnh khẽ hé, giọng điệu cất lên mang theo sự quyết liệt không thể từ chối: "Cô về trước đi!"

Nụ cười trên gương mặt Đặng Thụy Tây cứng đời, ngón tay dần co lại, rũ xuống.

Cô cúi đầu, ấm ức cắn môi, vẻ yếu ớt tội nghiệp.

Có điều… người đàn ông mà cô quan tâm từ đấu chí cuối không hề liếc mắt nhìn cô, cô bỗng thấy ghen tỵ với người phụ nữ kia.

Hứa Như Sơ thở hắt ra một tiếng "Ha", nếu nói anh ta chả hề có phong độ thân sĩ gì cả, thì quả là anh ta không có thật.

"Người đẹp này, người ta đã xua khéo cô rồi, cô còn lì ra đấy làm gì, hơi không biết điều rồi đấy?" Hứa Như Sơ cất giọng bông lơn: "Hay là để tôi dạy cô nhé. Đàn ông ấy mà, ghét nhất loại đàn bà không biết rõ danh phận của mình, cứ thích đeo bám như đỉa. Người như cô, không thiếu đàn ông chứ nhỉ, việc gì cứ phải chen chân làm người thứ ba thế?"

Hứa Như Sơ ăn nói chua ngoa, cười liếc Đặng Thụy Tây: "Cô thấy tôi thế nào? Hay hai chúng mình đi chơi đi?"

"Anh!" Sắc mặt Đặng Thụy Tây nửa tím tái, nửa trắng nhợt. Cô chưa gặp loại đàn ông nào lại vô liêm sỉ như thế này. Giận đến độ không thốt nên lời, nước mắt lưng tròng.

Cứ tiếp tục đeo bám, thì cô đúng thật biến thành loại phụ nữ như lời anh ta nói.

Đặng Thụy Tây cô không thèm.

"Anh Hai, vậy em về trước." Diệp Bạc Hâm nhìn người đàn ông một thoáng. Anh chỉ khẽ gật đầu, thậm chí ánh mắt không buồn ban cho cô.

Cô hít thở thật sâu, vẫn chưa đánh mất phong độ vốn có.

Lúc bước qua Diệp Bạc Hâm, cô hạ giọng nói: "Thật không hiểu nổi cô làm bạn gái người ta kiểu gì."

Một câu nói chẳng đầu chẳng cuối, Diệp Bạc Hâm bực mình.

Cô làm bạn gái người ta kiểu gì, có cần cô ta dạy không?

Cô ta muốn đích thân làm mẫu à?

…

Tập Vị Nam không lên tiếng giải thích, đôi mắt hơi nheo lại, khoảng khắc ấy có rất nhiều chuyện xưa cũ ập đến.

“Là anh.”

Hứa Như Sơ, một học viên tốt nghiệp cùng đợt với anh ở trại tập huấn ma quỷ. Mười mấy năm không gặp, nhưng nhác trông vẫn có thể nhận ra.

“Không ngờ lại gặp trong tình huống này nhỉ?” Hứa Như Sơ hấm hứ, đối với kẻ lúc nào cũng lấn lướt mình, anh ta chả bao giờ tỏ ra thân thiện.

Ánh mắt Tập Vị Nam hơi trĩu xuống, làm sao cô lại quen Hứa Như Sơ? Muộn như thế này rồi, vì sao cả hai lại xuất hiện trước cửa khách sạn?

“Cầm lấy, không được vất đi nữa đâu đấy!” Hứa Như Sơ cúi xuống nhặt bó hoa lên, cố tình nhét vào lòng Diệp Bạc Hâm.

Hôm nay, anh ta chừng như gàn dở đến khác thường. Cũng chỉ một bó hoa, mà đáng để anh ta hai ba lần đe nẹt.

Diệp Bạc Hâm nhíu mày, nhìn bó hoa bị vùi trong lòng, không nói không rằng.

Hiển nhiên đã bỏ lỡ vẻ phẫn nộ vụt qua trên gương mặt Tập Vị Nam.

Lúc này, cô không hiểu phải dùng thái độ gì, biểu cảm nào để đối diện người đàn ông đường đột mất tích mấy giờ rồi lại đường đột xuất hiện này.

“Đi, bấy lâu không gặp, không định hàn huyên tí à?” Hứa Như Sơ hất hàm, bước một mạch ra đến hành lang khách sạn.

Tập Vị Nam thấy cô ngoan ngoãn ôm bó hoa, mặt không biểu cảm, cũng chẳng hốt hoảng, con tim anh như rơi xuống đáy vực.

…

Đêm, se se lạnh.

Diệp Bạc Hâm ngồi trên ghế mây ngoài khách sạn, hai chân duỗi thẳng, trong đầu rối như mớ bòng bong.

Giao thông ở thủ đô vốn hay tắc nghẽn, qua mười giờ, hàng xe dài dằng dặc vẫn tắc lại đầu đường, nhích lên với tốc độ con rùa.

Gương mặt mềm mại của cô hơi nhợt nhạt, kéo theo cả tâm trạng bực bội.

Cô ngoái đầu là có thể thấy được hai người đàn ông dáng dấp đĩnh đạc đứng ở bên hành lang, không khí hơi căng thẳng. Tập Vị Nam đanh sắc mặt, hơi có phần lạnh nhạt, xa cách. Trái lại với Hứa Như Sơ, người này bên khóe miệng lại luôn tủm tỉm. Mồm chắc chả thốt ra được lời hay ý đẹp nào, vì cô thấy vẻ mặt Tập Vị Nam càng lúc càng khó coi. Ánh mắt sắc lẹm khiến cô đứng ngồi không yên.

Diệp Bạc Hâm không biết mình đợi ở đây làm gì, để nghe anh giải thích?

Hứa Như Sơ hai tay đút túi, bước đến, liếc nhìn cô một thoáng, đoạn cúi xuống, thì thầm bên tai: 'Nhớ đấy, nợ cậu một ân tình rồi đấy."

Rồi anh ta huýt sáo, đứng thẳng dậy, hài lòng nhìn sang sắc mắt tối sầm của ai đó.

218. Chương 218

Hứa Như Sơ để lại cho cô một cục diễn hỗn loạn, quay người đi vào khách sạn, còn vừa đi vừa hôn gió với cô.

Tập Vị Nam từ hành lang đi xuống, mặt trầm lặng, ánh đèn phác họa ra những góc độ hơi lạnh lùng.

Anh đứng cạnh xe, trong tay cầm chìa khóa điện tử, chiếc xe phát ra tiếng tít tít.

Diệp Bạc Hâm bất giác ngẩng đầu, để ý đến chiếc xe bên cạnh anh không phải chiếc Land Rover thường dùng, mà là một chiếc xe chống đạn quân sự hiệu Jaguar.

Lòng hơi mâu thuẫn, vì sao lại là xe chống đạn quân sự, anh đi làm chuyện gì nguy hiểm sao?

Trên người anh mặc quân phục luyện tập màu đen, ánh đèn đường chiếu bóng anh dài ra, in trên mặt nền.

Tập Vị Nam mở cửa xe, thấy cô vẫn đang ngớ người ngồi trên ghế mây dài, yết hầu của anh cử động, ném cửa xe thật mạnh, phát ra một tiếng "Thịch".

"Thế nào, còn muốn vào trong với Hứa Như Sở sao?"

Đèn tắt, mặt anh được mạ một lớp quầng sáng mỏng, rõ ràng khiến người khác nhìn không rõ thần sắc của anh.

Diệp Bạc Hâm cuối mắt xuống, dưới chiếc mũi cao là đôi môi đang bị cắn chặt, ngón tay trắng nõn lúc để yên lúc lại khảy khảy những cánh hoa xinh xắn trong bó hoa.

Tập Vị Nam kiềm tính khí lại, trôi qua tầm mười phút, Diệp Bạc Hâm mới đứng dậy.

Nhưng mà, cô luôn ôm khư khư bó hoa hồng trong lòng khiến Tập Vị Nam như bị kim châm vào mắt.

Anh trước giờ chưa từng tặng hoa cho cô, lần trước mượn hoa dâng Phật, sau đó bị cô vứt đi rồi, cô bây giờ lại nâng niu hoa mà Hứa Như Sơ tặng như thế?

Diệp Bạc Hâm cuối đầu, không hề nhìn thấy lửa giận và sự hung bạo trong ánh mắt Tập Vị Nam.

Tập Vị Nam cuối cùng nhịn không nỗi nữa, giật lấy bó hoa đỏ rực trong lòng cô, lưng qua về thùng rác, vung tay lên, bó hoa phác họa ra một vòng cung hoàn mỹ trong không trung, "Bịch" một tiếng đã nằm gọn trong thùng rác.

Động tác dứt khoát, đến Diệp Bạc Hâm cũng nhìn không rõ.

Anh cuối mắt, dưới ánh sáng mờ ảo, đôi mắt anh thật sâu, giống như bao hàm rất nhiều chân tình phức tạp mà cô không nhìn ra được.

"Anh…" Diệp Bạc Hâm lùi lại một bước, hơi thở trren người anh khiến cô khó chịu.

Tập Vị Nam nhìn thẳng vào mắt cô, giơ tay mở cửa chỗ ghế lái, khom người ngồi vào trong.

"Lên xe!" anh hạ kính cửa sổ xuống, nói với người phụ nữ đứng dưới ngọn đèn đường.

Tập Vị Nam cố bình tĩnh lại, Diệp Bạc Hâm vòng qua đầu xe, mở cửa ngồi vào ghế đằng trước.

Tập Vị Nam trì trệ chưa lái xe, mũ tập luyện màu đen được anh đặt trên bàn điều khiển, ngón tay thon dài đặt lên vô-lăng.

Bên mặt lạnh lùng lại trầm tĩnh, con ngươi đen nhánh u tối, anh hơi nhếch môi, hơi thở nặng nhọc.

Diệp Bạc Hâm ngồi bên cạnh anh, muốn đợi anh mở miệng trước, cô yên lặng nhìn tòa cao ốc lấp lánh dưới ngọn đèn neon, ngón tay trắng ngần đan chặt vào nhau, đặt lên trên đầu gối.

Lúc trước rõ ràng rất lo cho anh, bây giờ gặp được anh, trong lòng lại vô cùng cay đắng.

Tập Vị Nam lấy từ trong hộp ra bao thuốc, rút một điếu đưa lên miệng, bật lửa cầm bên tay, cuối đầu, châm thuốc…

Anh hình như sẽ không hút thuốc trước mặt cô, nhưng bây giờ, anh sợ không khống chế được cảm xúc của bản thân.

Hút mấy hơi, ngả đầu dựa lưng ra sau, khói thuốc từng làn từ miệng bay ra.

Ngón trỏ và ngón giữa kẹp điếu thuốc, gảy tàn thuốc ra ngoài cửa sổ, những đường nét sau làn khói lượn lờ hết sức lạnh lùng, đôi mắt sâu thẳm, như vực sâu khó dò.

Anh rất khó chịu, tâm trạng rất tệ. Diệp Bạc Hâm có thể cảm giác được.

Anh hút liền hai điếu, cả hộp xe đều đầy mùi khói thuốc, Diệp Bạc Hâm mới không nhịn nổi, mở miệng, "Đừng hút nữa!"

Tập Vị Nam gảy gảy tàn thuốc, tay đang vân vê chiếc bật lửa ngừng lại.

Con ngươi đen nhánh lướt xuống người cô, xa lạ lại lạnh nhạt.

Anh cười lạnh tanh, "Em quản tôi?"

Anh rất ít khi dùng kiểu ngữ khí chế nhạo để nói chuyện với cô, cô lập tức cạn lời, liền ngoảnh đầu nhìn ra cửa sổ.

Sự trầm tĩnh của cô đã chọc giận Tập Vị Nam, mấy ngày nay lửa giận tích tụ lại một khi bộc phát thì không thể kiểm soát được.

Lúc trước là Hạ Dã Nhuận, bây giờ lại xuất hiện một Hứa Như Sở, Diệp Bạc Hâm cô biến anh thành cái gì rồi?

Tay trái kẹp điếu thuốc đã châm lửa, anh ném chiếc bật lửa trong tay, đầu ngón tay bóp chặt cằm của cô, xoay mặt cô lại, ép cô ngước đầu lên.

Anh giống như con sư tử đực đang buồn bực cáu tiết, trong đôi mắt hằn rõ gân máu, cuối đầu, đôi môi mỏng dán lên môi cô, cầm chặt cằm cô, gằng giọng: "Diệp Bạc Hâm! Thực ra có lúc tôi rất hận em, hận người phụ nữ không có trái tim như em! Hận em quên hết tất cả những gì từng có giữa hai chúng ta, tôi hận sự tự nhiên của em, hận sự vô tình ủa em!"

Anh giọng nói lạnh lùng, ánh mắt đã đau khổ lại còn tuyệt vọng.

Diệp Bạc Hâm cảm giác hàm bị anh bóp mạnh muốn vỡ ra, cô đau đến mức tim đều thắt chặt lại.

"Đừng có dùng cái ánh mắt vô tội để nhìn tôi, sẽ khiến tôi không kiềm được mà muốn đập nát em ra!"

Trong xe không mở đèn, ngọn đèn đường loe loét rọi vào, phản chiếu gương mặt u sầu của anh.

Diệp Bạc Hâm cả người run rẩy một hồi, cô muốn nói chuyện, nhưng cả cằm đều bị anh bóp chặt, không cử động được.

Tập Vị Nam cười lạnh tanh, ánh mắt đầy tuyệt vọng, hút một hơi, rồi vùi đầu mẩu thuốc vào gạt tàn, nâng mặt cô lên, cuối đầu hôn cô.

Anh phả khói thuốc vào trong miệng cô, vồ chặt lấy đầu lưỡi của cô, giống như muốn xé toạc cô ra.

Trên gò má trắng nõn, bị anh bóp đến gần vết đỏ.

Cả người bị anh đè chặt ra ghế tựa, má kề má, hơi thở nóng rực phả lên mặt cô.

Cô giơ tay lên, dùng hết sức bình sinh đám vào vai anh.

Không một chút hứng thú, đau, hoàn toàn chỉ có đau.

Hơi thở của cô không ổn định, cho rằng lúc nghẹt thở, Tập Vị Nam mới nhả môi cô ra.

Cô toàn thân thảm hại, cánh môi đỏ tươi, mấy sợi tóc lõa xõa rơi xuống bên má.

Cô mở miệng hít lấy hít để không khí trong lành.

Trong khoang mũi, ngoài mùi của anh ra, còn có cả mùi thuốc nồng nặc.

Tập Vị Nam cười lạnh lùng, giọng anh rất trầm, có mấy phần nham hiểm, "Ghét không? Nhưng tôi bị nghiện rồi, thích mùi vị thế này, phải làm sao đây?"

Thứ anh nói là mùi thuốc lá, hay là mùi của cô, cô cũng không hiểu.

Diệp Bạc Hâm mắt đỏ hoe, lạnh lùng đối diện với ánh mắt của anh.

“Tập Vị Nam, đã chạm vào người phụ nữ khác rồi, đừng có chạm vào tôi, tôi ghê tởm!”

Hai má đau đớn nóng ran, người này hạ thủ không nặng không nhẹ, cô như sắp phát điên lên.

Sau khi lên xe đều rất im lặng, không một câu giải thích, anh vì sao lại cùng Đặng Thụy Tây từ trong khách sạn đi ra? Cô không muốn nghi ngờ anh, nhưng sự việc rõ rành rành như ban ngày phơi bày trước mắt cô, sự thật chứng minh, một người đàn ông nhìn xa trông rộng cũng sẽ có lúc mắc sai lầm.

Còn lời anh hạ nhục cô, đều khiến cô không ngăn được miệng nữa.

Không biết là giận dỗi hay là thăm dò.

Nói xong câu này, cô hối hận rồi.

Tập Vị Nam hơi thở càng trở nên nặng nề, sắc mặt hung tợn.

Trong lúc Diệp Bạc Hâm nghi ngờ anh có bấu cô tới chết hay không, thì anh lại nhẹ nhàng buông cô ra, thái độ thay đổi trong chớp mắt, sau cùng biến thành đặc vẻ tự giễu.

Anh nói: “Diệp Bạc Hâm, em không tin tôi.”

Trái tim Diệp Bạc Hâm như bị bàn tay vô hình bóp chặt.

Tin?

Lấy cái gì để tin?

“Anh mấy ngày nay không thấy bóng dáng, điện thoại không liên lạc được, đến một câu nhắn nhủ cũng không có, lại đêm hôm đột nhiên cùng người phụ nữ từ trong khách sạn đi ra! Tập Vị Nam, anh nói tôi tin anh thế nào đây? Tôi sao lại biết được các người đã làm chuyện gì rồi?”

Tập Vị Nam mở mắt ra, giọng khàn khàn gào lên, “Vậy còn em? Em cùng người đàn ông khác xuất hiện ở cửa khách sạn, em đã từng nghĩ đến cảm nhận của tôi chưa?”

Cổ họng Tập Vị Nam giống như bị lửa đốt, khô đến mức bốc khói.

Gào lên xong, hình như giọng càng khàn đi.

Diệp Bạc Hâm im lặng, ngạc nhiên nhìn khuôn mặt mệt mỏi rã rời của người đàn ông.

Hứa Như Sơ?

Hứa Như Sơ là anh họ của cô, cô tự nhận mình và anh ta không có gì cả.

Nhưng Đặng Thụy Tây là vị hôn thê của anh, cô làm sao có thể không nghĩ nhiều cho được?

Diệp Bcạ Hâm biết anh đã hiểu lầm quan hệ của cô và Hứa Như Sở, chỉ là không ngờ Hứa Như Sở trước khi rời đi còn hãm hại cô một lần nữa, không giải thích rõ quan hệ giữa họ, còn làm ra một mớ nhập nhằng.

Tập Vị Nam bực dọc kéo kéo vạt áo, liếc thấy cằm của cô bị anh bóp đến hằn cả vết đỏ mà đau lòng, trong lòng run rẩy.

Rất muốn hỏi cô có đau không, nhưng kéo mặt lại không được.

"Tôi và Hứa Như Sơ không phải như anh nghĩ, anh ta là…"

"Tôi cứ nghĩ em hiểu, tôi không phải người bình thường, mà là một quân nhân, bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu nhận được mệnh lệnh, vì nhiệm vụ mà ra đi, nhiều năm trôi qua như vậy, không phải đều như thế sao?" giọng anh chậm lại, nét ảm đạm trên khuôn mặt cũng tan ra không ít, giọng lại khàn khàn khiến người khác vô cớ buồn lây.

"Tôi không hề trách móc ý của anh…" Diệp Bạc Hâm cắn môi, ngước mắt nhìn qua bên mặt anh.

"Ngày rời đi, tôi đã liên lạc với anh, luôn gọi điện cho anh, nhưng không có ai nghe máy." trong đầu hiện ra ngày hôm đó, cô và Hạ Dã Nhuận ngồi trên xe, dù nói với anh ấy mọi chuyện đã qua rồi, mà anh ấy giống như kẻ ngốc vậy, cho rằng cô đã xảy ra chuyện, liền lái xe như bay đến nhà cô.

Điều làm cô đau lòng chính là, cô nói ra ba chữ ly hôn đi với anh mà không có phản ứng gì, người ta phạm tội tử hình chết thế nào vẫn còn có tên tuổi, anh đến bản thân vì sao bị loại cũng không biết.

Sao đó anh từng nghĩ, tin nhắn có khả năng không phải la cô gửi, nhưng mầm mống nghi ngờ một khi đã gieo xuống, sẽ mọc rễ nảy mầm, một khi đã phát triển thì không còn kiểm soát được.

Mấy ngày nay anh cố gắng thuyết phục bản thân, cô không phải cô ý cho anh leo cây. Nhưng tối hôm nay nhìn thấy cô và Hứa Như Sở thái độ thân thiết, anh đố kị điên cuồng, sợ giống như một con rắn, quấn chặt lấy trái tim nah, không ngừng vặn chặt.

Tập Vị Nam cười tự giễu, đôi mắt trống rỗng nhìn về phía trước.

Cô chính là độc của anh, anh bị nghiện rồi.

Rất sớm từ sớm, anh đã bị nghiện, ngấm đến tận xương tủy, không cách nào cai được.

Anh thân là đại đội trưởng của đại đội đặc chủng, căn cứ đặc chủng có 800người, mỗi một đặc chủng binh đều là tinh anh tinh hoa cả, rất ít nhiệm vụ cần anh ra tay, nhất định là vô cùng nguy hiểm, vì để giảm bớt tổn thất của căn cứ, anh thường tự mình đi hoàn thành.

Lần này là từ điều tra về ba nhà khoa học về thuốc bị những phần tử buôn ma túy bắt cóc, tổng bộ chiếm đóng của bọn chúng là lân cận rừng amazon, hoản cảnh nguy hiểm, anh hình như ngã rồi.

Quý Giản Ninh cùng anh đi làm nhiệm vụ, mà lúc anh ấy đang thực hiện nhiệm vụ, đột nhiên xuất hiện ảo giác, suýt chút nữa đã mất mạng.

Anh ấy bây giờ bệnh cứ phát đi phát lại nhiều lần, đến Lục Tiễn Tây cũng bó tay.

Vào lúc này cô lại ly hôn với anh, anh hình như có thể dự đoán được tương lại đen tối.

"Không phải muốn ly hôn sao? Em còn để ý đế tôi và người phụ nữ khác đi tiwf khách sạn ra mà?" giọng anh rất nhẹ, hình như đến phút cuối đã dùng hết chút sức lực còn lại.

Diệp Bạc Hâm kinh ngạc, trước giờ chưa từng nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt này của anh, vừa nãy còn bóp chặt lấy cô, bây giờ tự nhiên dựa ra sau ghế, khuôn mặt mơ hồ ảm đạm.

219. Chương 219

"Tôi nói ly hôn lúc nào chứ?" Diệp Bạc Hâm trừng mắt lên, hơi mở to, hiện ra mí mắt màu đỏ tươi.

Sự kinh ngạc của cô bộc lộ trong lười nói.

Tập Vị Nam trong lòng dao động trái tim bị bóp chặt hơi giãn ra một chút.

"Tin nhắn." anh hạ giọng nhắc lại.

Tin nhắn?

Lại là trò quỷ của Tô Uyển, cô đã biết Tô Uyển sẽ không dễ dàng buông tha cho bọn họ.

Diệp Bạc Hâm nhắm chặt mắt lại.

Cô than thở một hơi, “Tin nhắn không phải của tôi gửi, buổi sáng hôm đó tôi bị mẹ nhốt trong phòng, điện thoại cũng bị bà ấy lấy đi mất, tới giờ vẫn chưa trả lại…”

Vì vậy cô mới thất hẹn.

” Còn Hạ Dã Nhuận?” cô càng giải thích, anh càng tin cô.

Tập Vị Nam hoàn toàn không nhìn cô, đôi mắt tẻ nhạt nhìn về đoạn đường phía trước.

Diệp Bạc Hâm ngạc nhiên, “Anh đã thấy rồi?”

Cô vén mấy sợi tóc bên bá ra sau tai, “Hôm đó bà ngoại của anh ấy phát bệnh rồi, Hạ Dã Nhuận đến tìm tôi, bảo tôi cùng anh ấy đi thăm bà ấy, bà ngoại đối với tôi rất tốt…”

Miệng luôn hồi gọi bà ngoại, dù cho cô và Hạ Dã Nhuận không còn ưuan hệ gì nữa, nhưng những gì Tập Vị Nam nghe thấy, lại cảm thấy vô cùng chói tai.

Lúc đầu bọn họ ở bên nhau mới nửa năm, nhưng cô và Hạ Dã Nhuận đã giữ quan hệ yêu đương suốt bốn năm.

Mặt Tập Vị Nam càng u ám, môi dường như đã nhếch thẳng lên.

Diệp Bạc Hâm nhẹ nhàng liếc nhìn anh một cái, thu vào ánh mắt biểu cảm lạnh nhạt của anh.

Cô đều giải thích cả rồi, anh vì sao vẫn bất động không phản ứng?

Rất lâu sau, Sắc mặt Tập Vị Nam mới trở lại bình thường.

Diệp Bạc Hâm nghe thấy giọng nói lạnh tanh của anh: “Tôi vừa đưa mấy quan chức chính trị của nước s qua đây, trong thang máy gặp được Đặng Thụy Tây, tin không tin tùy em.”

Đến giải thích cũng gượng gạo như thế, Diệp Bạc Hâm biết anh vẫn còn đang giận, nếu không lúc nãy cũng sẽ không muốn ăn tươi nuốt sống cô như vậy.

Thấy anh vẻ mặt mệt nhọc, ngả người ra sau ghế, tay trái xoa xoa thái dương, khuôn mặt đỏ bừng bất thường.

Môi lại khô khan nổi lên lớp da chết màu trắng, cổ họng khàn đến mức giống như nhét đầy cát.

Tim Diệp Bạc Hâm thắt chặt lại.

Mấy ngày qua không chỉ cô hồn bay phách lạc, sợ anh cũng không ổn.

Trước khi đi không liên lạc được với cô, còn nhận được tin nhắn Tô Uyển gửi, nhìn thấy cô và Hạ Dã Nhuận đi cùng nhau, ttong lòng anh nhất định rất giày vò.

Diệp Bạc Hâm trong lòng rất áy náy.

"Xin lỗi…" cô nhẹ giọng, cẩn thận dè dặt giơ ngón tay cái trắng ngần xinh xắn ra, kéo kéo tay áo anh.

Hai người chiến tranh lạnh, luôn cần một bên cuối đầu trước.

Huống hồ chuyện này quả thực là cô gây nên.

Nhìn sắc mặt anh tệ đến vậy, trong lòng cô cũng không dễ chịu gì.

Người đàn ông này trong mắt cô, luôn tồn tại một cách mãnh liệt, hình như không có chuyện gì có thể làm khó đến anh, ngoại trừ vấp phải trắc trở ở chỗ cô.

Hứa Như Sơ nói không sai, người đàn ông tốt như vậy, chỉ có thể chờ đợi mà thôi.

Nếu có sai thì chính là Diệp Bcạ Hâm cô ngốc.

Tập Vị Nam trong lòng xao động vì giọng nói nhẹ nhàng của cô.

Nhìn thấy ngón tay trắng ngần thon dài của cô vịn vào cánh tay, cách một lớp áo vẫn có thể cảm nhận được cảm giác mềm mại của cô ấy.

Diệp Bạc Hâm thấy anh vẫn không rời mắt đi chỗ khác, cũng không định mở miệng, cô cắn chặt răng, nghiêng người lại, hai tay ôm lấy cổ anh.

Nhắm mắt, hôn lên đôi môi khô cằn của anh.

Vừa nãy bị anh cưỡng ép, bây giờ là cô can tâm tình nguyện.

Mặc dù cảm giác nghẹt thở vẫn khiến cô nghĩ lại còn rùng mình, nhưng không kiềm được sự động tâm.

Tập Vị Nam cả người run lên, cứng đơ vài giây, cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy eo cô.

Mùi hương trên người cô rất thơm, khiến anh mê mẩn, không kiềm lòng nổi mà đòi hỏi thêm.

Diệp Bạc Hâm bị hôn đến nghẹt thở, nụ hôn này rất dai dẳng rất mềm mại, so với sự thô bạo ban nãy giống như phân thành hai người khác nhau.

Cô ôm lấy cổ anh, anh cuối đâu, môi đặt lên môi, mũi chạm vào mũi.

"Nam, đừng giận nữa…" cô cạ nhẹ vào mũi anh, chưa từng chủ động, lúc này cả khuôn mặt đều đỏ ửng lên.

Giọng nói điềm đạm vang lên, đến chính cô cũng bị dọa giật mình.

Mấy chuyện làm nũng này, cô từ khi nào đã làm được thành thục như thế rồi?

Tập Vị Nam những buồn bực chất chứa trong lồng ngực bị chất giọng này của cô làm tan biến cả.

Tâm trạng biến đổi rất lớn.

Hôn nhẹ lên môi cô, giọng khàn khàn, nói: "Lại gọi…"

Ánh đèn bên ngoài cửa xe bị dáng người cao lớn của anh chặn lại, những đường nét trên cơ thể rơi vào trong bóng tối.

Sự xúc động, xao động của anh đều truyền tới tận đầu ngón tay, anh run run ngón tay, vuốt nhẹ lên má cô.

Làn da mịn màng như quả trứng gà mới lột vỏ, chẳng trách anh vừa bóp đã in vết đỏ.

"Hả?" Diệp Bạc Hâm sững người, đôi mắt trong veo như mặt hồ nhấp nhô những gợn sóng, "Gọi? Gọi gì cơ?"

"Gọi tên anh…" anh nhẹ giọng thầm thì, đôi môi khô cằn lướt trên khóe môi cô, hơi ngứa, trong lòng vô cùng chập chờn dao động.

Tập Vị Nam vì chiều ý cô, hơi cuối người xuống, ánh mắt hai người hướng thẳng về nhau.

Trong đôi mắt sâu thẳm của anh, lộ rõ cái nhìn dịu dàng, còn có mấy phần cảm xúc kiềm chế không được.

Diệp Bạc Hâm đón lấy ánh mắt đỏ rực của anh, tim lại đập nhanh hơn nữa.

Diệp Bạc Hâm biết công việc của anh rất vất vả, hình như là lấy mạng đi thực hiện nhiệm vụ, có lúc suốt mấy ngày đều không được chợp mắt, anh nếu không phải là mết đến mức gánh vác không nổi nữa, cũng sẽ không để lộ ra thần sắc mệt mỏi uể oải như vậy.

"Nam, Nam…" cô cuối mắt, lẩn tránh cái nhìn nồng cháy của anh, có chút khó mở miệng, nhưng vẫn gọi khẽ mấy tiếng.

Điệu bộ thẹn thùng của cô phản chiếu vào mắt, Tập Vị Nam màu mắt sâu hơn, lòng như sóng gợn, phơi phới.

Anh hừm một tiếng, lại cuối đầu hôn say đắm.

Diệp Bạc Hâm ngất ngây, đầu lưỡi nếm được vị máu tanh.

Cô đột ngột mở mắt, hai tay chống trên vai anh, đẩy nhẹ ra.

Môi anh quá khô, lại cọ sát rách ra, chảy cả máu…

Đôi môi tái nhợt đang rỉ máu.

Diệp Bạc Hâm vội vàng gỡ tay anh ra, rút mấy tờ khăn giấy, chậm lên cánh môi anh.

Tay cô run run, "Anh… có đau không?"

Nhìn dáng vẻ căng thẳng của cô, trong mắt anh lộ ra vẻ yêu thích.

Muốn mở miệng nói chuyện, nhưng bị cô ấn chặt môi, không cách nào khác, đành lắc đầu.

Môi cô vốn dĩ đỏ tươi, lúc này dính thêm máu của anh nữa, càng tăng thêm vẻ đẹp mê hoặc lòng người.

Anh giơ tay lau thay cô.

Diệp Bạc Hâm đơ ra, thấy máu trên ngón tay anh, mặt liền đỏ lên.

Lần này, mọi điều mập mờ đều đã tan biến hết.

Máu đã cầm rồi, Diệp Bạc Hâm vứt giấy vào sọt, đứng dậy đi tới một siêu thị cách đó không xa, lúc quay lại trong tay cầm theo chai nước suối.

Cô mở nắ chai, rồi chuyền cho anh.

Anh thật sự rất khát, cảm giác lửa đốt trong cổ họng mới từ từ dịu bớt.

"Em và Hứa Như Sở sao lại ưuen biết nhau? Vì sao cùng anh ta tới khách sạn?" anh bỏ chai nước xuống, ngoảnh người hỏi cô, giọng vẫn khàn như thế.

Diệp Bạc Hâm cười, "Anh ta là anh học của em, vừa nãy em đưa anh ta về khách sạn, anh ta nói trong phòng khách có rượu ngon, vì thế kéo em cùng đi lên."

Tậ Vị Nam hơi khựng lại, chau mày, "Anh họ?"

Anh sao lại không biết cô và Hứa Như Sở có có mối quan hệ này? Vừa nãy Hứa Như Sở lời lẽ rất mờ ám, vì vậy anh mới không kiềm được mà giận đến tím mặt.

Diệp Bạc Hâm khảy khảy đầu ngón tay, gật đầu, "ờ, mẹ của anh ta là chị họ của mẹ em…"

Quan hệ mặc dù có chút xa, nhưng quả thực đúng là anh họ.

Tập Vị Nam chưa từng nghĩ đến mối quan hệ này, chỉ là Hứa Như Sở cái người ấy, ngay từ đầu anh súyt chút nữa sa vào tay anh ta.

…

Diệp Bạc Hâm sợ anh lái xe trong tình trạng mệt mỏi, trên đường xảy ra chuyện nên nảy ra ý để cô lái xe.

Ngồi vào ghế lái, cô hỏi: "Về khu biệt thự Hương Giang chứ?"

Hỏi một câu, không ai trả lời.

Diệp Bạc Hâm ngoảnh đầu lại, thấy anh nhắm mắt, thở đều đều, nhìn như là ngủ rồi.

Trên gương mặt cương nghị của anh, giống như bị đốt cháy lên vậy, chỉ một lúc vận động sức lực, mặt đã

đỏ ửng rồi.

Hơi thở nặng nề, chân mày chau lại.

Diệp Bạc Hâm ngạc nhiên, cởi đai an toàn ra, nghiêng nửa người sang một bên, giơ tay đặt lên trán anh.

Cả người anh nóng ran, vừa nãy thần kinh luôn căng thẳng, bây giờ thả lỏng bớt, cả người đều nóng bừng lên.

Anh sốt rồi.

Giống như bọn họ đặc chủng binh từng trải qua tập luyện khắc nghiệt, thể chất rất khỏe mạnh, dường như sẽ không bị cảm lạnh hay sốt.

Diệp Bạc Hâm không biết mấy ngày qua anh rốt cuộc đã trải qua những gì, quen biết nhau nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên thấy anh phát bệnh.

"Vị Nam, Tập Vị Nam, tỉnh lại đi, rất khó chịu phải không?"

Cô vỗ vỗ vào má anh.

Tập Vị Nam mơ hồ tỉnh lại, trước mắt bao bùm bởi tầng sương trắng, rồi từ từ nhìn rõ ra.

Anh hừ một tiếng, giọng nói trầm và rất khàn, kèm theo tiếng mũi thở sồng sộc, "sao thế?"

"Anh sốt rồi, chúng ta đi viện thôi."

Diệp Bạc Hâm kéo đai an toàn, thay anh cài lại.

Tập Vị Nam ngồi thẳng người, nắm chặt cổ tay cô, mắt đều sốt đến đỏ hoe rồi.

Diệp Bạc Hâm trong lòng thấy xót xa, vừa nãy vì sao cô lại không phát hiện ra sự bất thường của anh chứ.

"Không cần đi, về uống thuốc hạ sốt, nghỉ ngơi một đêm sẽ khỏi." anh nhếch nhẹ cánh môi, ánh mắt thể hiện sự kiên định.

Những người như bọn họ, sốt chỉ là bệnh nhẹ, có thể để bệnh tự khỏi là tốt nhất.

Thuốc, chỉ phá vỡ cơ năng của cơ thể, làm giảm sức để kháng của họ xuống.

Đi bệnh viện, không tránh khỏi phải truyền dịch.

Quả thực bệnh không đỡ được, thì uống hai viên hạ sốt, đợi ổn hơi chút rồi nghỉ ngơi dưỡng sức, ngày thứ hai bệnh sẽ tự khỏi.

Diệp Bạc Hâm không lay chuyển được anh, cuối cùng đành thảo hiệp.

Tập Vị Nam thả lỏng người, mệt mỏi rã rời nhắm mắt lại.

"Vậy em đưa anh về Hương Giang?" Diệp Bạc Hâm hỏi thăm dò.

Hương Giang ở ngoại ô, đường đi khoảng hơn một giờ lái xe, anh lại đầu óc mê man, không yên tâm để cô lái xe.

Tập Vị Nam xoa coa thái dương, "Bây giờ muộn quá rồi, đi ngự cảnh viên đi."

Diệp Bạc Hâm tay cầm chắc vô-lăng, nhìn anh một cái, gật gật đầu.

…

Sợ bên Ngự Cảnh Viên không có thuốc hạ sốt, lúc ngang qua một hiệu thuốc, Diệp Bạc Hâm muốn hỏi Tập Vị Nam một lát, nhưng phát hiện ra anh đã ngủ mất rồi, cô không nỡ gọi anh dậy, bèn dừng xe bên cạnh đường.

Nhân viên hiệu thuốc thấy có người buiwcs vào, liền hỏi: "Cô cần mua thuốc gì?"

"Thuốc hạ sốt…"

Thuốc hạ sốt có rất nhiều loại, cô tả tình trạng bệnh của Tập Vị Nam cho nhân viên hiệu thuốc, người này giúp cô lấy ra một hộp thuốc, lại lấy thêm một cây nhiệt kế, cô mới quay người rời khỏi hiệu thuốc.

Tập Vị Nam ngủ rất sâu giấc, đến cô giưũa đường duèng xe lại anh cũng không hề hay biết.

…

Một giờ sau, chiếc xe tiến vào ngự cảnh viên.

Cô dừng xe ở hầm để xe.

Ánh đèn trong hầm để xe chiếu tới, Taọa Vị Nam nheo mày, có thể đã bị ánh đèn kích thích.

Diệp Bạc Hâm nghiêng người, thay anh che ánh đèn lại.

Anh thong thả tỉnh dậy, đưa tay ấn ấn thái dương.

Nhìn thấy Diệp Bạc Hâm, liền sững lại một lát.

Ánh mắt rã rời, gần mười giấy sau mới cởi dây an toàn ra

"Đến rồi à?" anh một lúc sau mới nhớ ra mình đang ở đâu, còn chuyện vừa mới xảy ra.

Diệp Bạc Hâm hơi lúng túng, gật gật đầu.

220. Chương 220

Hai người từ trên xe bước xuống, Diệp Bạc Hâm tay trái xách túi, tay còn lại đến dìu anh.

Anh vừa xuống xe liền bị một hồi choáng váng.

Bao nhiêu năm không phát sốt, lần này bệnh cứ tựa như núi đổ.

Tập Vị Nam ngẩn người, rũ mắt nhìn chằm chằm những ngón tay nhỏ xíu của cô đang đặt trên cánh tay mình.

"Chậm một chút!" Diệp Bạc Hâm nhẹ nhàng nói, giọng nói khó tránh khỏi vài phần lo lắng.

Người anh nóng hầm hập như lửa đốt, đầu nặng trình trịch, toàn thân vô lực, bước đi cũng không trụ nổi vài bước.

Nhưng mà... hiếm thấy có người nào nguyện ý hầu hạ, anh há gì phải phụ lòng? Đôi môi mỏng khẽ cười, thân thể vô lực dựa sát vào cô.

Da thịt cô mát lạnh, người anh nóng hầm hập, vừa chạm vào cô liền thoải mái một hồi, than thở lên tiếng.

Ra khỏi thang máy, Diệp Bạc Hâm vẫn không thể yên tâm.

"Vị Nam, hay là chúng ta đi bênh viện đi?"

Sắc mặt anh đỏ ửng, hơi thở nặng nề.

Cô là đang sợ anh sốt đến hư não sao?

Đến cửa căn hộ, Tập Vị Nam móc lấy chìa khóa, tra vào ổ khóa, xoay qua xoay lại một hồi rồi giơ tay lên bấm vân tay, chiếc cửa liền phát ra một tiếng ' Ding', mở ra.

Anh liếc mắt nhìn cô, nhẹ ngẩng đầu, mở công tắc điện trên tường.

"Vào đi." Giọng anh khàn đặc, Diệp Bạc Hâm nghe thấy mà đau lòng.

Vừa tức giận vừa oán trách, không hiểu sao anh sốt thành cái bộ dạng này rồi mà vẫn chống cự cô không chịu đi bệnh viện?

Đèn vừa được bật, cả phòng khách liền sáng trưng.

Căn hộ đơn gồm hai tầng, tầng 1 ngoài một phòng ngủ, còn có một phòng chứa đồ, nhà bếp và phòng khách cách nhau bằng một tấm kính thủy tinh.

Phía tây nam là thang gác xoay tròn dẫn lên gác lửng, tầng 2 gồm có hai phòng.

Nhìn xung quanh toàn là đồ dùng cao cấp và đồ trang trí hiện đại.

Thiết kế màu chủ đạo là trắng tinh khiết, kết cấu đơn giản, tất cả đồ dùng trong nhà đều mang tông màu lạnh, đa số theo 3 tông màu chủ đạo: đen, trắng, xám.

Diệp Bạc Hâm đứng bên cạnh cửa, tâm tình như bị ai vỗ nhẹ một cái.

Vườn Scenic cô đã từng đến hai lần.

Lần trước đến, phòng khách hầu như không bày biện gì, nhà bếp cũng trống không không, thế mà bây giờ căn nhà đã được xếp đầy đủ ngăn nắp bao nhiêu là đồ.

Căn hộ dù ít người đến ở nhưng một hạt cát bụi cũng không có, phòng khách sạch sẽ, trong bầu không khí

còn thoang thoảng mùi vị tươi mới.

Xem ra nơi đây thường xuyên có người đến lau dọn.

Tập Vị Nam tự mình thay dép lê rồi từ trong tủ giày lấy ra thêm một đôi dép vẫn chưa dùng qua, xé bao bì ngoài rồi vò thành một cục ném thẳng vào sọt rác.

Đôi dép được đặt ngay bên cạnh chân cô, thấy cô ngẩn người ra.

"Sao thế?" Anh khẽ hỏi

Diệp Bạc Hâm giật mình hoàn hồn, lồng ngực ấm áp.

Cô nhớ anh đã từng nói, nơi đây sau này sẽ là nhà của chúng ta.

Anh là từ bao giờ bắt đầu mua sắm đồ dùng, từ bao giờ bắt đầu trang trí căn phòng này vậy?

Trong lòng không khỏi hiềm nghi, cô lên tiếng hỏi.

Nhìn ánh mắt của anh, cô lộ vài phần xúc động.

Một nam nhân nguyện ý cho một nữ nhân một căn nhà, không một lời nào tất bật sửa sang bày biện.

Trừ những nữ nhân liệu trước phòng xa về sau thì không có nữ nhân nào mà không cảm động.

"Mấy ngày nghỉ phép hôm trước" Tập Vị Nam lạnh nhạt đáp

Mấy ngày nghỉ phép sao, cô giống như phòng tránh ôn dịch, tâm tình ngại ngùng tránh né anh, còn đồn đại cần yên tĩnh một chút, không cho phép anh xuất hiện trước mặt mình.

Anh vốn định nhân lúc nghỉ phép sửa sang tốt lại căn hộ.

Lúc rảnh rỗi vẫn không nhịn được mà nhớ cô điên cuồng, vậy mà chỉ có thể lén lút nhìn trộm cô môt chút.

Lúc cô đi làm thì đi cửa hang bách hóa mua sắm đồ dùng, sau đó về nhà bảo bọn họ dựa vào bản thiết kế an bày tốt.

“Em thích không?” Lúc đầu vốn là muốn cô xem bản thiết kế, kết quả sau này lại muốn cho cô một bất ngờ, một mạch an bày tốt, bày biện đến bây giờ.

Diệp Bạc Hâm cúi người thay ra đôi giày cao gót.

Cô dùng một tay vịn vào cánh tay anh, mượn lực đứng vững.

Khóe mắt có chút ẩm ướt nóng hổi, cô khụt khịt mũi, kiểng chân ôm chầm lấy cổ anh.

Tập Vị Nam ngây người, nhân nhượng chiều cao của cô, hơi hơi cúi người, hai cánh tay ôm lấy chiếc eo thon gọn của cô, khóe miệng khẽ nở nụ cười mãn nguyện.

“Rất thích.” Cô nghẹn lời. “Cảm ơn anh”

Cảm ơn anh đã nguyện ý cho em một gia đình.

…

Đo nhiệt độ xong, sốt 40 độ.

Diệp Bạc Hâm hoảng sợ, tay cầm run lên, suýt nữa thì đánh rơi nhiệt kế xuống đất.

“Không được, chúng ta đi bệnh viện thôi.”

Cô trầm mặt, sốt đến 40 độ không phải là chuyện đùa.

Không quản là lý do gì, cô cũng không thể mặc kệ anh, mặc dù bây giờ y học rất phát triển, hiếm có những trường hợp vì phát sốt mà chết, nhưng mà cô vẫn không nhịn được khi nhìn thấy anh bị dày vò.

Tập Vị Nam cầm lấy bàn tay cô, kéo nhẹ một cái, cô liền ngồi xuống bên cạnh anh.

“Thể chất của anh, em còn không tin tưởng sao?”

“Nhưng…”

“Nghe lời.” Tập Vị Nam cúi đầu mổ vào môi cô một cái.

Anh bình thường vốn đã có sức uy hiếp, gặp chuyện khó khăn vẫn luôn bình tĩnh ổn định giải quyết, đối diện với ánh mắt trầm tĩnh của anh, cô không tự giác mà thua trận.

Gật đầu đáp ứng anh xong mới phản ứng trở lại, muốn hối hận thì phát hiện ra đã không kịp rồi.

Diệp Bạc Hâm rót một ly nước ấm, xé ra hộp bao bì, xem xong sách hướng dẫn rồi mới lấy ra hai viên hạ sốt đưa cho anh.

"Anh uống thuốc đi." Cô ngồi bên cạnh anh vẫn cảm nhận được nhiệt lượng tỏa ra từ thân thể anh.

Nhìn hai viên thuốc màu trắng trong lòng bàn tay cô rồi liếc nhìn ánh mắt của cô, thấy cô trừng mặt nhìn mình, anh cười ngượng ngùng, đành phải ngửa đầu uống xuống ngụm nước ấm, đem thuốc uống xong.

Diệp Bạc Hâm nhẹ nhõm, tiếp lấy ly nước, không an tâm nói: "Nếu như lát nữa vẫn không hết sốt, thì anh không được tiếp tục ngang bướng, nghe lời em, đi bệnh viện, được không?"

"Được. "Tập Vị Nam vân vê ngón tay cô.

Không biết là do thuốc hạ sốt có tác dụng hay là do thân thể anh quá mệt mỏi mà anh gối đầu lên đùi cô ngủ ngon lành.

Ngón tay Diệp Bạc Hâm đặt trên huyệt thái dương anh nhẹ nhàng ấn, da thịt anh nóng đến nỗi bỏng cả da cô.

Một người bình thường có tính cảnh giác cao như anh, giờ đây lại yên lặng gối lên chân cô ngủ ngon lành, da thịt như phát nhiệt, vậy mà đối với sự tiếp xúc của cô lại không chút tri giác.

Đôi mắt cô ngây ra nhìn Tập Vị Nam hít thở nặng nề, mỗi lần hít vào lồng ngực đều nặng nề nhấp nhô lên xuống.

Cô rất ít khi có cơ hội tỉ mỉ quan sát vẻ mặt của anh khi anh còn tỉnh táo.

Duỗi tay cẩn thận trượt nhẹ trên mặt anh, cô vuốt ve hàng lông mày rậm rạp, sóng mũi cao cao và cả đôi môi mỏng.

Nhìn anh trầm tĩnh ngủ say, ấn đường vẫn như cũ nhíu lại chau mày, Diệp Bạc Hâm nhịn không được giúp anh xoa xoa nhẹ.

Đáy lòng đau đớn, hận không thể kiềm lại.

“Vị Nam.” Cô nhịn không được gọi anh một tiếng.

Ban đêm nhiệt độ giảm rất nhanh, cô sợ lát nữa anh không những không hết sốt mà còn bị nhiễm them cảm lạnh.

“ừm.” Lông mi mờ ảo rung rung.

Anh giơ tay lên kéo tay cô đang đặt trên má của mình, đặt lên bờ môi hôn nhẹ, tiếng thở phát qua mũi rất nặng.

Anh chậm chạp mở mắt, cô nhoài đầu về phía trước, thay anh che đi ánh đèn trên trần nhà.

“Vị Nam, ngủ trên sofa không thoải mái, em dìu anh lên gường ngủ nhé!”

Tập Vị Nam ánh mắt lờ mờ, qua một lúc mới nhìn rõ dung mạo của cô, khẽ động khóe miệng, bất thình lình khẽ cười một cái.

Thấy anh không cử động, Diệp Bạc Hâm định nhúc nhích thì bị anh tóm lại trong lòng bàn tay.

Vừa chạm vào giường, Tập Vị Nam liền bị ngã xuống.

Thật ra không phải là do anh yếu ớt, mà là do anh cố ý.

Tiếc là Diệp Bạc Hâm tưởng rằng anh sốt yếu đến nhũn chân, hảo tâm định kéo anh lại, kết quả lại bị anh kéo đến nằm trên giường.

Cô nằm sấp trên người anh, tư thế rất mờ ám.

Diệp Bạc Hâm sợ đè đau anh, hai tay liền chống xuống hai bên.

Tập Vị Nam rên lên một tiếng, ánh đèn phòng ngủ mờ tối, anh im lặng giơ tay lên, đặt lên eo cô dùng sức, cô liền xoay người nằm xuống dưới.

“Anh…” Diệp Bạc Hâm trợn trừng mắt, bóng đèn trong phòng khách xuyên qua, cô nhìn thấy đôi mắt anh dần chuyển sang đen.

Tập Vị Nam nắm lấy eo cô, trở người…

Một tay chống bên người, một tay siết chặt lấy thắt lưng cô, không cho cô cơ hội cự tuyệt, vừa ẩm ướt vừa nóng bỏng hôn xuống, chặn lại câu nói của cô.

Không khí dần dần càng ám muội, Diệp Bạc Hâm lúc đầu còn có lý trí cự tuyệt anh, sau đó liền bị anh hôn đến ý loạn tình mê.

Cơ thể lạnh ngắt, cô hít một ngụm khí, dùng sợi lý trí cuối cùng giữ chặt tay anh lại, nghiêng đầu né tránh cái hôn của anh.

"Đừng… thân thể anh…" Trong ánh mắt cô lờ mờ vài phần lo lắng.

Tập Vị Nam thân thể căng cứng, trên trán bắt đầu lấm tấm vài giọt mồ hôi.

Anh thật sự đã nhịn đến cực độ rồi.

Không rõ là do phát sốt hay là do ham muốn, nhiệt độ cơ thể anh nóng đến dọa người.

Trong đôi mắt sâu không nhìn thấy đáy kia là sự điên cuồng không thể khống chế.

Là ai lúc trước đã từng nói sẽ không bức bách cô, bây giờ đã vứt ra sau đầu rồi sao.

Lúc này đây, anh đang gồng người kiềm chế, lo lắng cô không thể tiếp nhận mình, đáy mắt thấm vài phần dịu dàng.

"Có thể mà" Anh thầm thì bên tai cô.

Thân thể của anh, tâm tình của anh anh hiểu rõ nhất.

Chút sốt này không thể nào lấy được mạng anh, mà cô cự tuyệt anh mới chính là muốn lấy mạng anh.

Mùi hương trên thân thể anh khiến cô rất an lòng, lại khiến cô muốn ỷ lại.

Sợi lý trí cuối cùng yếu ớt vùng vẫy.

Anh đang bệnh, không đi bệnh viện đã là càn quấy rồi, nếu như phát sinh thêm chuyện gì, xảy ra chuyện thì phải làm sao?

Lý trí Tập Vị Nam hệt như đang trên ranh giới của dục vọng, vô phương để kìm hãm lại rồi.

“Tập Vị Nam, anh điên rồi!”

…

Sốt cao 40 độ nguy hiểm gần như muốn lấy mạng, anh còn dám làm càn.

Anh có phải đã không cần cái mạng này rồi.

Thế mà DIệp Bạc Hâm cô cũng nguyện ý cùng anh điên cuồng.

Rõ ràng là biết anh đang bệnh, lại đi buông thả, khống chế không được tâm tình của mình.

Đôi mắt trong veo long lanh tựa như hồ xanh.

Cô cắn nhẹ đôi môi sưng tấy của mình, nằm trên giường nhìn người đàn ông đang ngủ say bên cạnh mình, tay ngang ngược đặt trên eo cô.

Trong bóng tối, khóe miệng anh khẽ cong lên nụ cười thỏa mãn.

Anh vừa mới nhẹ giọng nói, ra mồ hôi rồi cơ thể sẽ dần tốt hơn.

Cô rụt rè giơ tay lên trán anh kiểm tra thử nhiệt độ.

Không biết có phải là do cô cảm giác sai hay không mà cô cảm giác nhiệt độ thân thể anh thật sự đã hạ xuống.

Vén chăn ra, cô nhẹ nhàng di chuyển tay anh.

Vừa rời khỏi vòng tay của anh, cô nhịn không được mà run lên một hồi.

Nhặt lấy quần áo rơi dưới đất, cô đứng trong bóng tối mặc lại đồ.

Diệp Bạc Hâm đi đến phòng khách, mỗi bước đi cảm giác như chân mình nhũn ra đang run lẩy bẩy.

Cầm lấy nhiệt kế, cô ngồi xuống bên giường, giúp anh đo lại thân nhiệt.

39 độ…

Cô nhẹ nhõm thở hắt ra, vẫn tốt, giảm xuống một độ, không có tăng cao.

Tập Vị Nam xuất ra mồ hôi, thân thể nhớp nháp mồ hôi.

Diệp Bạc Hâm thật sợ anh bị nhiễm lạnh, đo nhiệt độ xong liền xoay người đi vào phòng tắm.

Nhìn người con gái trong gương, sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt long lanh như mặt nước.

Mái tóc xõa tung, dài đến ngang vai, lộ ra gương mặt gầy gò.

Trên cổ còn có vài dấu hôn.

Nghĩ đến trận kịch liệt vừa nãy, mặt Diệp Bạc Hâm lại đỏ lên, gần như không dám nhìn lại vào gương.

Tối hôm nay là do cô cam tâm tình nguyện, một là cô không thể cứ mãi mãi chìm đắm trong quá khứ, hai là mấy ngày hôm nay, bản thân cô cơm nước không quản, cứ mãi lo lắng cho anh, bây giờ anh bình an rồi, còn có cái gì quan trọng hơn, cô hà cớ gì phải để ý?

221. Chương 221

Diệp Bạc Hâm lấy một chậu nước ấm từ phòng tắm ra, đặt chậu nước xuống một chiếc ghế gỗ, rồi kéo đến bên mép giường.

Cô chưa được được đào tạo chuyên nghiệp đến độ trong bóng tối vẫn thấy được các chướng ngại vật.

Bật đèn tường ở đầu giường, ánh đèn vàng vọt rót sáng trong căn phòng ngủ.

Anh vẫn ngủ say, gương mặt vẫn chưa hết đỏ, mái tóc ngắn ram ráp tay hẳng sũng mồ hôi do mới rồi vận động mạnh.

Diệp Bạc Hâm quỳ bên giường, lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt anh lúc say ngủ, đầu óc mơ màng.

Người đàn ông trác tuyệt phi phàm, tuấn tú thoát tục này, đúng là chồng cô ư?

Rõ ràng anh đã ba mươi tuổi, danh tiếng lẫy lừng quân ngũ, hành xử quyết liệt mạnh mẽ, bất kể thời gian luôn có thể kiếm soát toàn diện, là người luôn trên cao, khiến người khác phải ngước nhìn. Lúc này vầng hào quang quanh anh đã nhạt đi, anh trở nên tự nhiên, dễ gần, dường như gần gũi với cô hơn.

Cô lấy làm thắc mắc, mình của ngày xưa, làm sao lại có dũng khí để theo đuổi một người đàn ông nổi bật như anh nhỉ?

Đổi lại là cô của bây giờ, gặp một người đàn ông tuyệt vời toàn diện thế này, cô nghĩ, mình sẽ ý thức được bản thân, bất kể là gia thế hay năng lực, cô đều thua anh ta cả một khoảng dài. Cô sẽ không đi tiêm nhiễm người đàn ông như đóa anh túc ấy đâu.

Nhiệt huyết của thời thanh niên, theo độ tuổi tăng dần, cũng tản tác đi. Phần nhiều sẽ cân nhắc khoảng cách hiện thực.

Diệp Bạc Hâm của năm mười tám tuổi quả là may mắn, gặp được người đàn ông đã cứu mình. Diệp Bạc Hâm của năm mười tám tuổi cũng rất dũng cảm, dám đi theo hạnh phúc của mình.

Nếu năm mười tám tuổi cô không gặp anh, để đến năm hai mươi lăm tuổi mới trùng phùng, có lẽ họ sẽ không thể có đoạn tình duyên này.

Diệp Bạc Hâm thở phào, tay vuốt ve hàng lông mày sắc nét của anh.

Ánh mắt cô lướt xuống, là bờ môi anh mím chặt, yết hầu gợi cảm.

Giọng anh êm ái biết bao nhiêu, lúc dịu dàng lại như dòng nước róc rách quanh núi. Lúc giận, lại như âm trầm trang nhã của đàn vi-ô-lông.

Chiếc chăn mỏng phủ ngang hông anh, để lộ làn da màu mật, dưới ánh đèn màu cam lại càng quyến rũ chí mạng, cơ thể săn chắc nhưng không u cục cơ bắp, hấp dẫn đến khó tả. Từ trên xuống dưới không có lấy một phần thịt nào là thừa thãi, mọi thứ vừa vặn đến tuyệt vời.

Trên cơ thể khỏe mạnh, nóng bỏng là những dấu hôn, vết cào xước phủ khắp, thậm chí chỗ cổ cũng không may mắn hơn.

Mới rồi hưng phấn, cô không kiềm chế được, mới để lại dấu trên người anh.

Ngoại trừ những dấu vết của cô, còn có nhiều những vết sẹo to nhỏ khác.

Trước kia cô không để ý, bởi những lúc trần trụi đối diện nhau, anh luôn tỉnh táo, mà cô lại không dám nhìn anh.

Bây giờ, những dấu vết khó phai dù đã được thời gian xoa dịu, lại hiện ra trước mắt cô rõ mồn một.

Cõi lòng cô quặn thắt lại.

Mỗi một vết sẹo, có thể là những thương tích chí mạng của năm xưa, là bằng chứng cho vinh quang của anh, càng khiến cô hiểu anh sâu sắc hơn. Anh và cô không giống nhau. Công việc của anh vô cùng nguy hiểm, có thể một ngày nào đó anh sẽ không trở về.

Tuy đã bao nhiêu năm qua đi, anh đều trụ được, nhưng cô vẫn lo nơm nớp.

Nén cảm giác cay cay sống mũi, Diệp Bạc Hâm vắt khô khăn mặt, bắt đầu rửa ráy cơ thể dấp dính của anh.

Tất bật chừng mười phút, mới gột được mùi mồ hôi trên người anh.

Cô mệt lử, nằm vật xuống một bên. Anh quá nặng, để giúp anh lật người, cô đã phải dùng hết sức bình sinh.

Giữa chừng, Tập Vị Nam mơ màng tỉnh dậy một lần, nhờ tinh thần cảnh giác cao độ, anh bất ngờ túm lấy cổ tay cô, siết chặt. Cánh tay suýt thì bị anh bóp vụn. Cảm giác dã man ấy đến giờ cô vẫn thấy thót tim.

Anh choàng mở mắt, thấy cô, người sững ra, liền hốt hoảng buông tay.

Do sốt cao, anh ngắc ngứ thốt lên mấy câu, rồi lại nhắm mắt, thiêm thiếp đi.

Nhìn cổ tay tím bầm, Diệp Bạc Hâm dở khóc dở cười.

Rõ ràng bị ngược đãi, vậy mà cô lại nở nụ cười ngọt ngào.

…

Tắt đèn, cô quay ra rón rén khép lại cửa.

Trầy trật một lúc, người cô cũng toát mồ hôi.

Cơ thể vừa ướt vừa dính, vẫn có thể ngửi thấy mùi hương anh lưu trên cơ thể cô.

Diệp Bạc Hâm lại nghĩ vu vơ.

Rất nhiều chuyện thoạt đầu tưởng khó chấp nhận, nhưng một khi bắt đầu nếm trải, mới sực nhận ra cũng không khó lắm, cái thiếu thốn chỉ là dũng khí, không dám đặt bước chân đầu tiên.

Trong phòng tắm, Diệp Bạc Hâm nằm trong bồn nước ấm, làn da trắng ngần in đầy những dấu hôn.

Tóc búi tạm trên đỉnh đầu, hai cánh tay mở ngang, đặt trên hai bên thành bồn, đôi mắt đẹp nhắm lại, gương mặt cũng thoáng mệt mỏi.

Cơ thể mỏi nhừ ngâm trong nước nóng, thư thái đến độ cô không nỡ đứng dậy.

Đợi nước nguội hẳn, cô mới rời bồn tắm.

Kéo khăn tắm ở bên lau nước bám trên người, sực nhớ ra quần áo đã vất vào máy giặt, mà ở Ngự Cảnh Viên không có quần áo của cô.

Cơn uể oải đồng thời kéo tới, cô xoa đầu nặng trĩu, quấn khăn tắm, mở cửa phòng tắm bước ra.

Phòng thay đồ ở tầng hai, cửa không khóa, cô vặn nhẹ nắm đấm, cửa đã bật mở.

Trong tủ cũng chỉ lèo tèo vài bộ quần áo, đều là những bộ đồ của Tập Vị Nam.

Cô lấy một chiếc áo choàng ngủ màu xám nhạt, ngắm nghía so đo mãi. Lúc mặc lên, lại dài chấm gót, tay áo che đi những đầu ngón tay. Cô cuộn lên mới lộ ra một khoảng cổ tay, đoạn hài lòng rời phòng thay đồ.

Vừa xuống gác, điện thoại của Tập Vị Nam đặt trên bàn đổ chuông.

Căn phòng khách im ắng, tiếng chuông bỗng trở nên chói lói.

Cô nhìn đồng hồ, gần một giờ sáng, tầm này ai còn gọi, hay là có nhiệm vụ đột suất?

Anh mới về, lại đang sốt cao, Diệp Bạc Hâm không muốn đánh thức anh. Đắn đo một lúc, cô bèn bước đến, nhấc điện thoại. Nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi đến, một dãy số, là số máy bàn.

Tim cô bỗng thót lại, tay nắm chặt điện thoại, ngần ngừ hay là gọi Tập Vị Nam dậy.

Số máy bàn rất có khả năng là điện thoại của quân đội gọi đến.

Trong lúc phân vân, điện thoại trong lòng bàn tay đã ngừng rung.

Qua hai giây, lại nổ một tràng rền rĩ.

Diệp Bạc Hâm sợ nhỡ việc, bèn ra ngoài ban công bắt máy.

Chưa đợi cô lên tiếng, đầu dây bên kia đã vang lên tiếng cười cợt.

"Ái chà, em tưởng anh ngất rồi cơ đấy. Gọi hai cuộc không nghe, tí thì em định gọi cho anh Cả."

Giọng nói quen thuộc, xa cách gần một tháng trời, Diệp Bạc Hâm vẫn có thể nhận ra.

E là ngoại trừ Quý Giản Ninh ra, không ai dám dùng giọng điệu bông đùa với Tập Vị Nam.

Diệp Bạc Hâm thở phào, ngước nhìn biển hiệu nhấp nháy đằng xa.

"Quý Giản Ninh, là tôi."

"Hử?" Quý Giản Ninh khựng lại, đoạn hỏi dò: "Chị dâu à?"

"Ừm." Tiếng chị dâu quen thuộc xa xôi, lại gợi cô nhớ lại hai tháng tập luyện ở chiến khu đặc chủng, và cả những người đồng đội, hoài niệm vô cùng.

Quý Giản Ninh khẽ cười: "À chị dâu, xin lỗi nhé, nửa đêm khuya khoắt còn quấy rầy hai người."

Trước kia thấy tình trạng của Tập Vị Nam là lạ, anh tưởng người phụ nữ này lại hờn dỗi gì, không ngờ lại vập vào nhau rồi, báo hại anh lo lắng.

Nhớ lại cảnh tượng hãi hùng mấy ngày trước, con tim Quý Giản Ninh lại trùng xuống, không còn ý cười đùa nữa.

"Anh ấy ngủ rồi, anh có việc gì gấp cần tim anh ấy à?" Diệp Bạc Hâm không để ý câu đùa của anh.

"Cũng không có gì, chỉ muốn hỏi thăm, sức khỏe đại ca có sao không?"

Nghe ý tứ của Quý Giản Ninh, anh ta cũng biết Tập Vị Nam ốm?

Hai đầu lông mày của Diệp Bạc Hâm hơi nhăn lại: "Tối nay anh ấy sốt cao."

Quý Giản Ninh ờ một tiếng dài thượt.

Chính xác Quý Giản Ninh sợ Tập Vị Nam sốt cao, lúc ấy lại không ai ở bên chăm sóc, lúc mê man ở nhà lại không ai biết.

Quý Giản Ninh và Tập Vị Nam là bạn từ bé. Quý Giản Ninh cũng là người chứng kiến mọi từng trải, mọi mối quan hệ gia đình của Tập Vị Nam.

Bao lâu rồi chưa đặt chân vào căn nhà lạnh lẽo ấy?

Đừng nói anh, ngay cả Quý Giản Ninh mỗi lần đến nhà họ Tập, cũng cảm thấy ngột ngạt trước đủ mọi thể loại quy định ràng buộc ở nơi đó.

"Sao tự dưng anh ấy lại sốt, chuyện gì đã xảy ra?" Diệp Bạc Hâm gặnghỏi.

Quý Giản Ninh xì một tiếng: "Sốt đã là gì? Chị thử giữa mùa đông ngâm trong nước một ngày một đêm xem, không mất mạng là may lắm rồi. Cũng chỉ có thể lực biến thái của ông ấy là chịu được."

Giữa mùa đông?

Trong nước đang là tháng Tám, thậm chí chưa vào thu, làm sao đã giữa mùa đông được?

Trừ phi là Nam bán cầu?

Cho nên, mấy hôm nay, anh đã ở nửa phía Nam của bán cầu?

Diệp Bạc Hâm thầm hốt hoảng, tay siết chặt điện thoại, chỉ nghe lồng ngực nhoi nhói đau.

Đừng nói mùa đông dầm cả ngày trong nước, mà chỉ chạm vào nước lạnh thôi đã thấy buốt tận xương rồi, chẳng trách mà phát sốt.

Diệp Bạc Hâm thở dài: "Anh ấy không chịu đi bệnh viện, mới rồi sốt bốn mươi độ, uống thuốc giảm sốt rồi."

Quý Giản Ninh nói: "Đến bệnh viện không ích gì đâu."

Còn thuốc giảm sốt, với anh ấy cũng không có tác dụng.

"Vì sao?" Diệp Bạc Hâm liền hỏi.

Quý Giản Ninh không chịu nói, chỉ bảo cô tự đi hỏi Tập Vị Nam.

...

Trong phòng ngủ, Diệp Bạc Hâm sợ thân nhiệt anh lại tăng, bèn đưa tay áp lên trán anh. Cô vừa tắm xong, tay vẫn còn rất ấm, nhưng áp lên vầng trán nóng ran của anh lại cảm giác tay mình vẫn hơi lạnh.

Cô giật mình, sao lại nóng hơn nhỉ?

Sợ anh sốt cao chạy vào não, cô bèn hớt hải chạy ra ngoài, lấy một ít đá viên trong ngăn đá của tủ lạnh, dùng khăn mặt bọc lại, áp lên trán anh.

Cảm giác mát lạnh khiến anh rùng mình, đôi mắt đỏ quạch từ từ he hé, có một lần kinh nghiệm trước đó, lần này gửi thấy mùi hương trên người cô, anh không túm lấy tay cô nữa.

"Sao còn chưa ngủ?" Giọng anh khàn đặc, không thể nghe rõ. Diệp Bạc Hâm vốn cúi rạp người xuống, mặt gần như chạm vào mặt anh. Khi anh nói, hơi thở nóng ran phả vào má cô.

"Rồi, một lát là ngủ." Diệp Bạc Hâm ngập ngừng muốn nói, nhưng nghĩ đến thái độ quyết liệt của anh, sau cùng đành thôi.

Cảm giác mát lạnh trên trán khiến anh thoải mái hơn chút đỉnh.

Anh đưa tay nắm tay cô, lòng bàn tay mát mẻ khiến hàng lông mày của anh hơi rướn lên, lại quên mất bây giờ anh mới chính là nguồn phát nhiệt.

"Ngủ đi, đừng loay hoay nữa." Anh thương cô, xoa nắn mu bàn tay, đoạn vươn cánh tay, ôm cô vào lòng.

"Ừm." Diệp Bạc Hâm nghe lời, nhắm mắt lại, đầu gối lên cánh tay anh.

Người anh nóng sực, nhưng cô lại lưu luyến nhiệt độ cơ thể của anh.

Con tim trống trải đã lâu, giờ được lấp đầy.

Trong lòng có cảm giác xót xa kì lạ, cũng lẫn cả ngọt ngào khó tả.

...

Trong mơ, Diệp Bạc Hâm thấy mình đang ôm một cái lò, nóng rẫy, làm cô choàng tỉnh.

Đêm, tối đen.

Rèm cửa kéo kín mít, chặn mọi ánh sáng bên ngoài.

Khoảnh khắc đó, cô ý thức được Tập Vị Nam đang tỏa nhiệt, cả hai nằm kề nhau, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh.

Diệp Bạc Hâm giật mình, tim như lỡ một nhịp.

"Vị Nam, anh dậy đi…"

Cô ngồi dậy, bật đèn tường đầu giường.

Diệp Bạc Hâm sợ anh hôn mê, bèn cật lực lay đẩy, nhưng anh vẫn không mảy may phản ứng.

222. Chương 222

Sắc mặt Diệp Bạc Hâm trắng bệch, tay run rẩy cầm điện thoại.

Anh lịm đi rồi, bắt buộc phải đưa đến bệnh viện.

Vừa định gọi 120, nhưng nhớ lời Quý Giản Ninh nói đến bệnh viện cũng không ích gì, người ốm đưa đến bệnh viện sao lại không ích gì?

Diệp Bạc Hâm không dám chần chừ, vất điện thoại của mình xuống, lấy điện thoại của Tập Vị Nam gọi cho Quý Giản Ninh.

"A lô, Quý Giản Ninh, tôi Diệp Bạc Hâm đây…" Thậm chí giọng cô cũng đang run rẩy.

Quý Giản Ninh giật mình tỉnh giấc, lật người ngồi dậy.

"Chị dâu, sao thế?" Anh ngáp dài.

"Tập Vị Nam lịm đi rồi, gọi thế nào cũng không dậy, làm sao bây giờ?" Diệp Bạc Hâm cố gắng bình ổn nhịp tim, để nói được rõ ràng hơn.

Cơn buồn ngủ lập tức bay biến, Quý Giản Ninh lẩm bẩm nói: "Đúng thật mình nói chuẩn ghê."

"Gì cơ?"

"Không có gì, chị đừng cuống, trong nhà có rượu cồn không? Chị dùng phương pháp hạ nhiệt vật lý cho anh ấy. Giờ tôi lập tức gọi bác sĩ qua."

"Không thể đưa tới bệnh viện à?" Diệp Bạc Hâm tinh ý, phát giác ra điều kỳ lạ, sốt đến lịm đi rồi, vì sao không đưa tới bệnh viện?

"Bệnh viện không ích gì đâu, trong người anh ấy có thuốc khắc chế, thuốc giảm sốt bình thường không ăn thua. Bệnh viện cũng không tìm được loại thuốc giảm sốt phù hợp." Quý Giản Ninh thở đều đều.

Tim Diệp Bạc Hâm thót lại, chẳng trách.

Trước kia cô cũng từng nghe nói, để tăng thể lực, lính đặc chủng sẽ được tiêm loại kháng thể mới nghiên cứu, có thể đề kháng một số loại thuốc, độc dược có hại với cơ thể. Mục đích là để đề phòng những đặc vụ ngầm khi bị bắt làm con tin, sẽ bị thuốc khống chế.

Cơ thể có thể kháng lại sự xấm hại, đồng thời cũng mất tác dụng với những loại thuốc thông thường.

"Chị, bây giờ hai người đang ở đâu. Đọc địa chỉ đi." Quý Giản Ninh mở danh bạ điện thoại.

Diệp Bạc Hâm nghe cổ họng quặn lại, nhìn người đàn ông đang nằm bất động trên giường, hai mắt nhắm nghiền, lòng nhoi nhói đau.

"Ngự Cảnh Viên."

"Được, tôi đoán khoảng hai mươi phút sau bác sĩ sẽ tới nơi. Chị lấy tạm rượu cồn, lau qua người cho anh ấy."

"Ừm." Dập máy xong, Diệp Bạc Hâm đưa tay xoa mặt.

Mồ hôi đầm đìa.

Trong căn hộ không có sẵn hộp thuốc, cô tìm kiếm khắp nơi, cũng chẳng có rượu cồn.

Không còn cách nào khác, cô đành thay bộ quần áo đã sấy khô, tóc tai bù xù lao ra khỏi cửa.

Hơn ba giờ sáng, cô lao như một cơn gió ra khỏi chung cư, làm bảo vệ trực ban giật cả mình.

Diệp Bạc Hâm không kịp giải thích, chạy một mạch sang hiệu thuốc 24/24 ở gần đó.

Đợi cô trả tiền rồi hớt hải quay về chung cư thì đã mười phút qua đi.

May lần trước anh đưa cô chìa khóa căn hộ, trước khi đi còn nhập dấu vân tay, không thì bây giờ cũng chả vào được cửa.

Cởi giày, chân trần dẫm xuống sàn.

Cô mở đèn phòng khách, bật cả đèn trần phòng ngủ.

Chạy đến bên giường, cô vén chăn lên.

Anh nom thì gầy, nhưng người nặng chắc, mới rồi giúp cô lau rửa, mà cũng toát hết mồ hôi người. Bây giờ vừa vội vừa lo, trong lúc hoảng loạn, đầu mũi rịn mồ hôi, nhỏ giọt xuống người anh, lẫn vào mùi cồn.

Vừa mở cửa sổ, tán bớt hơi nóng nực trong phòng, điện thoại đầu giường liền đổ chuông.

"A lô…"

Đầu dây bên kia khựng lại: "Tôi là Lục Tiễn Tây, Quý Giản Ninh nói Nam sốt cao, bảo tôi đến thăm khám…"

Anh ta là bác sĩ?

Ngự Hoa Viên được thiết đặt an toàn khép kín, không phải chủ hộ không thể vào trong.

Diệp Bạc Hâm vừa đi ra ngoài, vừa nói: "Vâng, anh đợi một lát, tôi xuống đón anh."

Lục Tiễn Tây đứng ngoài cửa khu nhà, người mặc bộ đồ trắng, nho nhã, thanh thoát, tựa một nhành mai.

Trên vai đeo hộp thuốc, đôi mắt vô cùng lạnh nhạt.

Anh ta khẽ gật đầu với Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm sững người, cảm giác anh ta nom quen quen.

"Bác sĩ Lục, vất vả cho anh quá, mời anh theo tôi." Diệp Bạc Hâm lễ phép gật đầu lại.

Cô không rõ Lục Tiễn Tây và Tập Vị Nam có mối quan hệ thế nào.

Lúc Diệp Bạc Hâm vào phòng bảo vệ trình bày lý do, đăng ký, thì Lục Tiễn Tây đứng bên ngoài, đánh giá người phụ nữ mới gặp gỡ lần thứ hai này.

Lần trước chỉ loáng thoáng thấy, bên ngoài phòng tư vấn tâm lý của bệnh viện.

Nhưng mà, người phụ nữ này hình như không nhận ra anh.

Tóc tai cô hơi rối, quần áo cũng hơi nhàu, mặt trắng nhợt, song vẫn cố gắng giữ bình tĩnh.

Mắt hoe đỏ, như vừa mới khóc.

Cô không giống những người phụ nữ, gặp chuyện là hoảng loạn.

Nhưng do quan niệm về ấn tượng đầu tiên, nên Lục Tiễn Tây vẫn không hề có thiện cảm với cô.

Ngoại trừ xinh đẹp và tính cách cũng có tí kiên định, anh không tìm thấy ở người phụ nữ này có điểm nào khiến Tập Vị Nam phải nhung nhớ mãi không thôi.

"Bác sĩ Lục?" Diệp Bạc Hâm ngẩng đầu, thấy ánh mắt anh không mấy thân thiện, chả rõ bản thân mình đã có chỗ nào mích lòng người ta. Có thể là do sáng sớm đã dựng người ta dậy khỏi chăn, nên còn ngái ngủ chăng.

Lục Tiễn Tây lách người, để cô dẫn đường phía trước.

...

Diệp Bạc Hâm dẫn Lục Tiễn Tây vào phòng ngủ. Anh ta đặt hộp thuốc xuống, lấy ống nghe ra, cúi người xuống.

Diệp Bạc Hâm đứng bên mép giường, lồng ngực đập liên hồi, cô đang gắng sức đè nén cơn hoảng loạn trong lòng.

Tập Vị Nam trong lòng cô, luôn vĩ đại như thế, anh làm sao có thể gục ngã?

Cô hẵng nhớ cuộc khảo sát lần trước ở biên giớiMyanmar -Vân Nam, khi cô bị đám người của Giang Diệc Đình bắt đi, thậm chí một mình anh đơn thương độc mã cứu được cô.

Lục Tiễn Tây đứng dậy, tay cầm ống nghe, mắt lại nhìn cô.

Cô lấy làm khó hiểu, tưởng mình chắn ánh sáng, bèn lùi lại mấy bước.

Ánh mắt anh ta vẫn chăm chăm dõi theo sự di chuyển của cô, dù rất bâng quơ, nhưng sự khinh thường thoáng qua trong mắt vẫn bị cô phát hiện.

Diệp Bạc Hâm nhíu mày: "Bác sĩ Lục, mong anh có thể khẩn trương giúp anh ấy kiểm tra."

Sốt li bì suốt nửa đêm, bây giờ không biết tình hình ra sao.

Thế mà Lục Tiễn Tây vẫn đủng đỉnh, khiến cô nổi cáu

"Lúc tôi khám bệnh, không thích có người đứng bên cạnh, ảnh hưởng đến mình." Gương mặt khôi ngô của Lục Tiễn Tây mang vẻ nghiêm nghị.

Đúng là lắm tật.

Diệp Bạc Hâm tuy bất mãn nhưng vẫn đi ra ngoài, tiện tay khép cửa lại.

Cô cảm nhận được, Lục Tiễn Tây đang chĩa mũi nhọn vào mình.

...

Đúng thực Lục Tiễn Tây cố ý, tình trạng tinh thần hiện tại của Tập Vị Nam càng ngày càng xấu đi, là do người phụ nữ này.

Hôm qua Quý Giản Ninh còn nói, bây giờ Tập Vị Nam ngay đến ngủ cũng cần dựa vào thuốc.

Một người phụ nữ rách việc, anh thực sự không ưa cho nổi.

Nếu không phải vì Tập Vị Nam cứ nhất nhất phải có được cô ta, thì anh đã chẳng thèm nể nang mà cho cô ta một trận.

Cho đến khi Lục Tiễn Tây vén chăn lên, thấy những vết cào cấu, dấu hôn trên người Tập Vị Nam, mặt anh ta lập tức đổi sắc.

Anh ta hứ một tiếng, vừa cầm ống nghe ấn lên lồng ngực Tập Vị Nam, vừa lầm bầm chửi trong miệng.

“Sốt thế này rồi còn lắm chuyện, mới tách ra có mấy ngày đã thèm khát cỡ này rồi? Chán sống à?”

Ấn tượng về Diệp Bạc Hâm trong lòng anh ta lại càng hạ điểm.

Sau đó, đợi kiểm tra xong, tiêm biệt dược, truyền thuốc, anh ra mới bước ra khỏi phòng.

…

Diệp Bạc Hâm tựa người vào tường, lắng nghe động tĩnh bên trong.

Cách âm quá hoàn hảo, cô không nghe được tiếng gì.

Lục Tiễn Tây không để cô vào trong, cô lo cho bệnh tình của anh, liên tục mấy lần xem đồng hồ, mới có mười mấy phút trôi qua mà cô có cảm giác lê thê như cả thế kỷ.

Điện thoại reo, cô nhìn liếc qua, là Quý Giản Ninh.

“A lô…” Giọng cô thấp tịt.

“Chị, sao rồi, lão Lục đến chưa?”

Lão Lục? Bác sĩ Lục à?

“Đến rồi, đang kiểm tra.”

Quý Giản Ninh nghe ra tâm trạng cô ủ rũ, bèn an ủi nói: “Chị cũng đừng lo thái quá, chuyện này chả phải lần đầu. Người như chúng tôi lần nào có việc mà chả lượn một vòng Quỷ môn quan? Bây giờ sốt tí chẳng xi nhê gì với anh ấy đâu, hai hôm trước mới dã man…”

Diệp Bạc Hâm cảm thấy kì lạ, sốt đến bốn mươi độ, người lịm đi rồi, vì sao Quý Giản Ninh chẳng hề mảy may lo lắng. Đến vị bác sĩ kia cũng đủng đà đủng đỉnh, hay do cô chuyện bé xé ra to?”

Ngày nay tuy sốt cao dẫn đến tử vong cũng thuyên giảm nhiều, nhưng không có nghĩ là không có.

“Hai hôm trước?” Tim Diệp Bạc Hâm thót lại.

Quý Giản Ninh suýt thì buột miệng, liền tự vả mình hai cái.

"À, không có gì, tôi chỉ muốn hỏi thăm tình hình thôi, nhưng giờ có lão Lục ở đấy rồi, chị cứ yên tâm."

Quý Giản Ninh liền luống cuống tìm cớ, cúp máy.

...

Quý Giản Ninh vừa cúp máy, cửa phòng được người bên trong mở ra.

Diệp Bạc Hâm liền bước lên, vẻ lo âu thấy rõ: "Bác sĩ Lục, sao rồi?"

Gương mặt cô tái mét, sắc hồng của môi cũng nhợt nhạt đi hẳn.

Cả gương mặt nom không khác gì ma nữ, người lại gầy, dáng đi liêu xiêu.

Cô từ bên cạnh đi ra, lại đi chân trần, tịnh không tiếng động, người quanh năm suốt tháng ở trong bệnh viện Lục Tiễn Tây cũng giật cả nảy với cô.

Thấy cô lo lắng đến mức này, Lục Tiễn Tây cũng dịu sắc mặt.

Chí ít người phụ nữ này còn có tí chút lương tâm.

Lục Tiễn Tây nhấc tay, rũ cổ tay áo đang xắn lên đoạn khuỷu, liếc sang cô nói: "Cậu ta sốt cao mất trí, nổi điên, mà cô cũng để mặc cậu ta làm bừa à?"

"Sốt cao bốn mươi độ, còn bày đặt vớ vẩn, cô tưởng cậu ta không chết được chắc?" Lục Tiễn Tây trước nay vốn phong độ, nhưng cứ nghĩ đến việc Tập Vị Nam sốt cao còn làm "Chuyện đó", để chậm trễ tí nữa, có khả năng thành đứa thiểu năng, là Lục Tiễn Tây lại không thể hòa nhã được nữa, giọng điệu cũng hằn học hơn.

Diệp Bạc Hâm ngơ ngác ra mặt.

Lục Tiễn Tây thở hắt ra một tiếng, đoạn quay người vào trong, vén tấm chăn lên, trỏ vào những vết cào cấu trên người Tập Vị Nam: "Không ngờ hai người cũng hăng gớm nhỉ."

Mặt Diệp Bạc Hâm đỏ đến độ tưởng nhỏ được máu, cảm giác máu huyết toàn thân đều dồn lên mặt.

Mới rồi hớt ha hớt hải, quên béng vết những dấu vết trên người anh.

Cô ngượng ngùng cúi gằm đầu.

Lục Tiễn Tây cũng không phải người chua ngoa. Thấy dáng vẻ cô thẹn thùng, dùng ngón chân cũng biết tỏng là do Tập Vị Nam đầu têu. Chuyện cậu ta muốn làm, ai mà cản được? Chẳng qua Lục Tiễn Tây không thấy thoải mái với cô, nên kiếm chuyện nói móc mà thôi.

Lục Tiễn Tây là bác sĩ, chuyện nam nữ cũng chả có gì phải cố kỵ, nam hoan nữ ái là chuyện thường tình, nói ra cũng thản nhiên.

Diệp Bạc Hâm lại xấu hổ đến độ muốn tàng hình.

"Không có vấn đề gì cả, truyền một bình thuốc, sáng sớm mai là giảm sốt." Lục Tiễn Tây không buồn bận tâm đến cô, quay người thu dọn đồ đạc, lấy từ trong hộp thuốc ra hai lọ thuốc nhãn tiếng Anh, đặt xuống đầu giường.

"Sáng mai nấu cháo thanh đạm cho cậu ta ăn, lọ thuốc này mỗi lần uống ba viên, còn lọ nhỏ thì hai viên mỗi lần. Một ngày ba lần, sau bữa ăn nửa tiếng hẵng uống. Trưa mai tôi lại đến lần nữa." Lục Tiễn Tây vừa dặn dò, vừa khoác thùng thuốc lên vai.

Diệp Bạc Hâm gật đầu, ánh mắt vẫn hơi thẹn thùng.

"Vậy phiền anh lại tới lần nữa."

"Cậu ta là anh em của tôi, cô chăm sóc cậu ta tử tế là được." Lục Tiễn Tây chỉnh lại tốc độ truyền: "Chú ý thuốc trong bình, lát nữa hết thuốc, nhớ rút ra."

Tiễn Lục Tiễn Tây về, mặt Diệp Bạc Hâm vẫn chưa hết nóng bừng, lại thở hắt ra một hơi.

223. Chương 223

Đêm ấy, hầu như Diệp Bạc Hâm không chợp mắt.

Gương mặt xanh xám, bờ môi tím tái.

Và cũng chả tâm trạng nào chăm chút bản thân.

Nửa đêm về cuối, cô bật đèn, chống cằm ngồi bên giường, hai mắt chăm chăm nhìn xuống gương mặt đỏ gay của người đàn ông.

Phòng ngủ im ắng, ánh đèn màu cam rọi xuống gương mặt sắc cạnh của anh.

Hơi thở của anh nặng nề, vầng trán nhăn lại.

Cô đưa tay, đặt lên hàng lông mày của anh, nhè nhẹ vuốt phẳng, làn da dưới đầu ngón tay nóng ran.

Một tay kia nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đặt bên người của anh, áp lên bên má, se sẽ dụi vào đó, nóng vô cùng, nhưng lại khiến cô yên lòng.

Gần bốn giờ rưỡi, bình thuốc cạn đáy, cô rút kim, lấy bông tăm ấn lên vết tiêm như cách Lục Tiễn Tây dặn.

Anh giảm sốt, cô lấy cặp nhiệt độ kiểm tra lại lần nữa nhiệt độ cơ thể anh.

Ba mươi tám độ rưỡi…

Cô mới thở phào.

Cả đêm xoay xở, cô vừa lo vừa chăm sóc anh, bây giờ cơn buồn ngủ ập đến, cuối cùng Diệp Bạc Hâm không gượng được nữa, bèn hẹn đồng hồ sáu giờ, rồi nằm xuống cạnh anh. Trong bóng tối, đôi mắt khép hờ vẫn ngắm gương mặt yên bình say ngủ của Tập Vị Nam, rồi mới dần dần thiếp đi.

…

Đồng hồ đúng giờ đổ chuông, cô theo phản xạ ngồi bật dậy, sợ làm Tập Vị Nam giật mình, bèn tắt chuông đồng hồ, rón rén hé mở chăn.

Cô cúi người, tì trán mình lên trán anh, vẫn hâm hấp sốt, nhưng đỡ hơn nhiều rồi.

Diệp Bạc Hâm ra phòng khách, rót một cốc nước ấm, dùng bông tăm thấm ít nước chấm lên bờ môi nhợt nhạt của anh. Động tác chăm chút, cẩn thận.

Sau đó, lại dùng khăn nhúng nước ấm, lau mồ hồi trên người anh.

Thu xếp đâu vào đấy, cô mới vào nhà tắm, đánh răng, rửa mặt.

Cơn chóng mặt ập đến, trước mắt tối sầm, thân mình lảo đảo, suýt thì ngã dúi xuống đất.

Tay vịn vào cửa, hoàn hồn mất một lúc, cô lắc mạnh đầu, mới xua được cơn choáng váng.

Đứng trước gương trang điểm, cô thấy gương mặt mình xanh mét, bèn đưa tay vỗ lên má.

Mở vòi nước, vốc nước táp lên mặt, lại vỗ mạnh, sắc mặt mới có chút hồng hào.

Tối qua Lục Tiễn Tây dặn, sáng sớm cô nấu ít cháo thanh đạm cho anh ăn.

Mà trong tủ lạnh chả có một thứ thực phẩm nào, giờ này siêu thị lại chưa mở cửa.

Rửa mặt xong, cô lấy ít đồ dưỡng da mang theo trong túi, soi gương xoa trát, giấu đi gương mặt tái nhợt, thoa ít son, gần như không thể nhận ra cô đã thức thâu đêm.

Trước lúc ra cửa, cô vào phòng ngủ nhìn anh một thoáng, thấy anh nằm ngủ im lìm, hơi thở đều đều, cô mới đóng cửa lại.

Đến chợ rau gần đó đã là bảy giờ hơn, rau bán tầm này là tươi ngon nhất, nhưng cũng xô bồ nhất. Mùi tanh nồng của cá của thịt của máu, các thể loại mùi lẫn vào thành một, tiếng chí chóe om tỏi, xô bồ tất bật.

Cô chọn thức ăn cho ba bữa trong ngày, xách về mấy túi ni-lông trắng.

Sáng sớm cô còn hớt hải chạy ra tiệm thuốc, rồi lại chạy ra đón Lục Tiễn Tây, bảo vệ trực ca nhận ra cô, thấy cô xách túi thức ăn, liền tươi cười chào hỏi.

"Phu nhân dậy sớm thế ạ?"

Sau khi mua nhà, Tập Vị Nam chưa dọn vào ở, nhưng tháng này anh vừa mua sắm đồ nội thất, qua lại không ít lần. Mà khí chất của anh lại xuất chúng hơn người, dáng mạo khôi ngô, người trong phòng bảo vệ ai cũng nhớ mặt anh.

Hôm qua Diệp Bạc Hâm lái xe về, lúc dừng ngoài cổng kiểm tra, Tập Vị Nam ngủ yên trên ghế lái phụ. Bảo vệ thoạt nhìn đã nhận ra anh, nên hiển nhiên cũng đoán rằng Diệp Bạc Hâm là vợ anh.

Diệp Bạc Hâm lịch sự mỉm cười lại.

...

Rửa rau, ninh cháo...

Tất bật các công việc xong thì đã hơn tám giờ.

Cô tắt bếp, cởi tạp dề.

Hôm nay thì không thể đi làm được rồi, Diệp Bạc Hâm đành gọi điện cho giám đốc xin nghỉ. Đầu dây bên kia cũng không nói gì, hiện tại việc cũng không bận. Thời gian gần đây, tình hình của cô không được ổn định, tuy giám đốc Lý phật ý, song nghĩ đến sau lưng cô có người chống lưng, vẫn phải đồng ý cho nghỉ.

Gọi cho giám đốc Lý xong, Diệp Bạc Hâm lại báo cho Tô Hòa một tiếng, sợ cô nàng lo lắng.

Vừa gửi wechat rời tay, điện thoại của Tô Hòa lập tức gọi tới.

Diệp Bạc Hâm mở rèm cửa, đứng trước khung cửa sổ chạm sàn.

Nắng sớm mai len vào.

"Bạc Hâm, sao chị lại nghỉ, hay là thấy người không khỏe?" Tô Uyển rất nóng ruột, ngay tại ga tàu điện ngầm đã gọi cho cô.

Diệp Bạc Hâm cũng không nói cụ thể, chỉ nói có việc riêng, nhưng phía giám đốc Lý, cô xin nghỉ lấy lý do là bệnh ốm.

"Không sao, tâm trạng không vui, chị xin nghỉ hai ngày cho khuây khỏa."

Vốn định nói do Tập Vị Nam ốm, nên cô xin nghỉ để chăm sóc anh. Nhưng lần trước Tô Hòa cũng nhìn thấy những bức ảnh đó, rồi khẳng định anh ngoại tình, cô không giải thích nhiều, mà cũng không thể nào giải thích.

Bây giờ Tô Hòa không còn thiện cảm gì với Tập Vị Nam. Nếu cô nói Tập Vị Nam bị ốm, e là Tô Hòa sẽ nghĩ rằng, cô vì người đàn ông này mà bê trễ công việc, phụ nữ phải có kinh tế vững chắc mới không thua thiệt, cô không muốn mới sáng ra đã nghe người khác thuyết giảng.

...

Quay người vào phòng ngủ, Tập Vị Nam vẫn chưa dậy. Người quanh năm suốt tháng trong quân ngũ như anh, đồng hồ sinh học thường chuẩn đến kinh người, bất kể ngủ muộn mấy, sáng ra vẫn đúng năm rưỡi là dậy. Nhưng mấy hôm nay anh quá lao lực, gần như không có thời gian chợp mắt, sau khi sốt cao, đồng hồ sinh học cũng không gọi được anh dậy.

Diệp Bạc Hâm nhìn đồng hồ, gần chín giờ.

Ánh sáng bị chặn sau tấm rèm dày dặn.

Cô nhoài người bên mép giường, lo lắng nhìn Tập Vị Nam nằm trên giường, không biết bây giờ anh đang ở trạng thái hôn mê hay chỉ đang ngủ.

Lại không dám gọi anh dậy.

Hõm mắt anh sâu hoắm, xanh xao một mảng.

Cô nhìn mà xót dạ, giống như bị ai đó lấy kim châm chọc, nhoi nhói, nhưng nhức.

Lúc này, Tập Vị Nam vốn nằm im bất động, nhưng ngón tay lại khẽ cựa quậy, Diệp Bạc Hâm mừng rơn, lập tức cúi xuống: "Vị Nam, anh tỉnh rồi à?"

Trong đầu Tập Vị Nam là một mớ hỗn độn. Nghe thấy giọng nói dịu dàng, anh choàng mở mắt, trần nhà đang xoay mòng mọng, anh lại từ từ nhắm mắt lại, đưa tay day thái dương. Đầu vẫn đau như búa bổ, mãi mới nhìn rõ gương mặt trắng trẻo xinh xắn của người phụ nữ.

Anh sững lại, chuyện xảy ra đêm qua như thác lũ ùn ùn kéo về, anh vẫn lờ mờ nhớ cảnh hoan ái đêm qua cùng cô, đầu đau như chực nứt toác, sau đó mi mắt nặng trĩu, rồi thiếp đi.

Sự thực chứng minh, sốt gì thì ra mồ hôi cũng phải hết, đúng là điều hoang đường.

Trong giấc ngủ, ý thức của anh có hơi chút mơ màng, cảm nhận toàn thân nóng rực, có ai đó giúp anh lau người. Anh mơ mơ màng màng tỉnh lại, còn dặn cô ngủ sớm. Sau đó là lịm hẳn không còn ý thức được nữa.

Bao nhiêu năm chưa ngã bệnh, không ngờ mới dầm nước lạnh một ngày một đêm đã phát sốt, lại còn sốt li bì đến lịm đi.

Với Tập Vị Nam mà nói, ít nhiều cũng thấy hơi bẽ mặt.

Thấy ánh mắt anh mông lung, xung quanh đồng tử vằn tia máu, đôi mắt hơi hếch lên, nửa khép nửa hé nhìn cô.

Sắc mặt vẫn nhợt nhạt, vẻ lại hơi buồn phiền, vừa giảm sốt, hai má vẫn quầng đỏ.

Anh cứ nhìn cô, đôi mắt mơ màng, như say.

Diệp Bạc Hâm nghe tim khẽ rung rinh, cắp mắt trong veo lặng lẽ đón ánh nhìn của anh, sau cùng cô lại là

người đầu hàng trước tiên.

Tập Vị Nam như thế này có chút mơ hồ, so với vẻ thành thục, thâm trầm, đĩnh đạc thường ngày của anh thì khác xa mười vạn tám ngàn dặm.

"Anh uống chút nước này." Diệp Bạc Hâm nâng cốc thủy tinh đặt ở tủ đầu giường cạnh bên lên, đưa đến kề môi anh, lại cảm thấy là lạ, anh cứ nằm đó không có ý ngồi dậy.

Tưởng anh không còn sức, Diệp Bạc Hâm lại đặt cốc xuống, nâng anh dậy, lấy gối chèn sau lưng.

Tập Vị Nam ngơ ngác như vừa đang nằm mơ. Ngửi mùi hương ngọt dịu trên cơ thể cô, anh nghe lời nâng người dậy, hai mắt vẫn đăm đăm nhìn gương mặt cô, nhìn không buồn chớp mắt.

Trong lòng Diệp Bạc Hâm nghe rắc một tiếng, sợ anh sốt cao đâm teo não, làm sao lại cứ nhìn cô chằm chằm mà không nói gì thế.

"Vị Nam, đây là mấy?" Diệp Bạc Hâm giơ ngón trỏ lên, hồi hộp nhìn anh.

Tập Vị Nam cáu mình lườm cô, đừng tưởng anh không đọc được biểu cảm đấy của cô.

Anh tóm lấy ngón tay cô, đặt lên môi, cắn nhẹ.

Trước kia rõ ràng chưa từng làm động tác thân mật này, thế mà anh lại làm thuần thục, tự nhiên.

Đôi mắt vẫn dán trên người cô, mày rướn lên, toan mở miệng nói, nhưng họng lại đau đến tắt tiếng.

Tập Vị Nam không thể không thừa nhận, anh sốt đến độ mất tiếng.

Diệp Bạc Hâm tỏ vẻ kì quái, thẫn thờ nhìn ngón tay bị anh day cắn trong miệng, mặt đỏ ửng.

Cổ họng Tập Vị Nam vừa khô vừa chát xít, đau tưởng như có lưỡi dao đang cứa ở bên trong.

Anh hơi hất cằm.

"Gì?" Diệp Bạc Hâm thắc mắc.

Không phải sốt teo não thật đấy chứ?

“Nước…” Bờ môi mấp máy, tiếng không thoát ra được, Tập Vị Nam thoắt biến sắc mặt.

Sự việc ngu si này, lần đầu tiên gặp phải.

Diệp Bạc Hâm hiểu được khẩu hình của anh, vội vàng giật ngón tay về, bưng cốc lên, cẩn thận đưa lên ngang môi anh.

Tập Vị Nam nhếch môi, trong mắt là niềm dịu dàng lãng đãng, nương theo tay cô, uống nước.

Sợ anh bị sặc, cô lại lừa lựa nghiêng cốc.

“Đỡ hơn chưa?” Cô vuốt ngực giúp anh.

Tập Vị Nam gật đầu, không nói được thành lời, nhưng thờ dài mãn nguyện. Đoạn anh ôm eo cô, tiện đà gác cằm lên vai cô.

Diệp Bạc Hâm hơi xấu hổ, nhớ lại tối qua cả hai mất kiểm soát. Sau đó bị Lục Tiễn Tây sầm mặt cảnh cáo. Cô nghĩ bụng hay là do chuyện ấy, nên anh mới sốt lịm đi nhỉ?

“Dậy ăn cháo, lát còn uống thuốc.” Diệp Bạc Hâm áp tay mình đặt lên bàn tay trên bờ eo, ngả vào lòng anh.

Một lúc lâu, anh vẫn không có động tĩnh, Diệp Bạc Hâm nghi hoặc nghiêng đầu, thấy anh đã nhắm mắt.

Cô bèn đưa tay đặt lên trán anh, nhiệt độ chỉ hâm hấp, cô mới thở phào.

Tập Vị Nam mở mắt, môi mấp máy.

Diệp Bạc Hâm liền áp lại gần, nghe giọng anh khàn đặc: “Tối qua ai đến?”

Đôi mắt thon dài đặt ánh nhìn lên bình thuốc truyền bên cạnh và mu bàn tay tím xanh.

“Bác sĩ Lục.” Hơi thở nóng hôi hổi của anh phả vào cổ, khiến nhịp thở của cô cũng rối ren.

Tập Vị Nam không hề có ấn tượng nào về việc Lục Tiễn Tây đến kiểm tra cơ thể mình, nghe vậy, anh liền nhíu chặt mày.

“Lục Tiễn Tây?”

"Vâng." Diệp Bạc Hâm không hiểu nổi sắc mặt anh.

Tập Vị Nam siết chặt bờ eo cô, vẻ mặt hơi kì lạ.

"Cậu ta có nói gì kì quặc với em không?"

Diệp Bạc Hâm nghĩ một lúc, trừ ánh mắt hơi khinh bỉ của Lục Tiễn Tây, và sau đó phát hiện những dấu vết trên người Tập Vị Nam, có nói cô một câu, sau đó cũng chẳng còn lời thừa thãi nào khác.

"Lời kì quặc gì cơ?"

"Không có gì." Tập Vị Nam lắc đầu, ánh mắt hiền hòa.

Diệp Bạc Hâm không nghĩ ngợi nhiều, người này đã không muốn nói thì có kề súng vào đầu anh, cũng đừng hòng moi được tin.

"Dậy nào, lát nữa là cháo nguội rồi."

"Được rồi."

224. Chương 224

Sốt một đêm, trên người Tập Vị Nam dính quánh, mặc dù Diệp Bạc Hâm giúp anh lau sạch cơ thể, anh vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Những năm nay trong bộ đội, không có chú trọng nhiều như vậy, đặc biệt là lúc tác luyện bên ngoài và đi làm nhiệm vụ, tình trạng mười ngày nửa tháng không tắm cũng có, nhưng điều kiện cho phép, anh cũng sẽ để bản thân một thân sạch sẽ.

Việc đầu tiên khi ngủ dậy là tắm rửa.

Diệp Bạc Hâm kéo mở rèm cửa ánh sáng chiếu vào trong.

Lăn qua lăn lại một đêm, ga giường bị ướt đẫm rồi.

Cô vấn lại, ôm trong lòng, lúc bước tới bên ngoài phòng tắm, nghe thấy bên trong có tiếng nước chảy róc rách, xuyên qua lớp cửa kính ma cát, nhìn thấy cơ thể màu đồng cổ, rất mơ hồ, để lộ đẹp mờ mịt.

Cô sững sờ, bàn tay đặt lên cánh cửa co lại.

Ánh mắt trong chớp mắt chuyển động, trái tim đập nhanh khống chế không được..

Anh đang tắm.

Cô vốn dĩ muốn đem ga giường bỏ vào trong máy giặt giặt một chút, anh đang tắm, cô lại không thể xông vào.

Vừa quay người, nghĩ tới anh vừa hạ sốt, không được động nước, cô lại quay lại.

Đứng bên cửa, đôi mắt hơi rủ xuống, tránh đi cơ thể nam tính trần truồng trên cửa kính ma cát.

Diệp Bạc Hâm giơ tay lên gõ cửa.

Tập Vị Nam khép mắt, nghiêng đầu, nước từ vòi sen chảy ra bắn tung toé lên người anh, chảy qua ngũ quan sâu sắc mê người của anh, đường nét cằm ưu mỹ, lồng ngực cường tráng, ẩn nhập đường nhân ngư.

Trong tiếng nước chảy róc rách, nghe thấy tiếng gõ cửa.

Thân ảnh màu xanh nhạt ẩn sau tấm kính ma cát.

Tập Vị Nam khoá vòi sen, nghe giọng cô nói: “Vị Nam, anh vừa hạ sốt, đừng tắm quá lâu.”

Rất mềm mại, giống như bàn chải vuốt nhẹ lên trái tim.

Trái tim, bị một dòng ấm áp bao phủ, chảy trong máu toàn thân.

Tiếng nước dừng rồi, bên trong lại không trả lời, Diệp Bạc Hâm giơ tay muốn gõ tiếp cửa nhà tắm lại bị kéo ra.

Trên người Tập Vị Nam còn vương những giọt nước, làn da màu mật ong ở dưới ánh đèn toả ra hơi thở mê người, lồng ngực chất chứa lực lượng, thân hình gợi cảm lại cường tráng, đường nhân ngư ưu mỹ.

Mái tóc ngắn thấm ướt mà óng ánh sắc đen, đôi mắt đen nhánh giống như bị lớm sương trắng bao phủ, mê ly mà sâu sắc.

Anh một tay kéo cánh cửa, mùi trên người lan toả, to lớn như vậy đứng trước mặt cô.

Diệp Bạc Hâm vô ý nâng mắt, liền đem anh từ chân đến đầu nhìn một lần, ánh mắt khoá trên đôi mắt hơi trêu đùa của anh.

Mặt nóng bừng lên, đỏ tới tận sau mang tai.

Cô đột nhiên nhìn chằm chằm sạch sẽ của người đàn ông kia.

"Anh…"

Không cho anh cơ hội mở miệng, Tập Vị Nam giơ tay ra kéo cô vào trong.

Ép lên trên tường, một tay nắm chặt lưng cô, một tay nâng cằm mềm của cô, môi phủ lên trên.

Nụ hôn nóng bỏng kịch liệt, hôn đến mức Diệp Bạc Hâm toàn thân phát run.

Anh cái gì cũng không mặc, cơ thể nóng bỏng dính sát vào cô, vì chiều theo chiều cao của cô, anh nghiêng người xuống, sống lưng cong thành đường cong ưu mỹ.

Cảm giác được cơ thể anh có biến hoá, Diệp Bạc Hâm từ trong ý loạn tình mê tỉnh lại, bắt lấy bàn tay làm xằng làm bậy của anh.

Cô mở to đôi mắt chứa nước, giận giữ trừng người đàn ông đang dựa trên trán cô thở hổn hển.

Vừa sáng sớm đã phát tình, người đàn ông này thật là…

"Khó chịu…" Giọng anh khàn khàn, trong mắt cuồn cuộn cảm tình.

"Nhẫn xuống." Diệp Bạc Hâm đỏ mặt, cắn răng nặn ra hai chữ.

Anh còn được voi đòi tiên.

Cơ thể còn chưa tốt, đừng tới lúc đó lại lăn qua lăn lại nữa.

Tập Vị Nam mập mờ ừ một tiếng, cúi đầu cắn một cái trên cổ cô.

Giống như trừng phạt, lại giống như để lại dấu ký của bản thân.

Lúc này, anh nhìn thấy trên cổ thon dài của cô có một sợi dây chuyền bạch kim, đầu đuôi nối lại ở xương quai xanh.

Ánb mắt loé lên, anh nâng má trơn bóng dưới tay, kéo mở cổ áo cô, động tác có chút thô bạo.

Diệp Bạc Hâm bị anh doạ giật mình, cho rằng anh còn muốn, đỏ mặt đẩy tay của anh đi.

"Anh đừng làm loạn." trong giọng có tức giận.

"Đừng làm loạn." giọng của Tập Vị Nam hơi căng thẳng, vốn dĩ vừa sáng sớm hooc môn dồi dào nhất, cô lúc này vùng vẫy, anh vốn dĩ không có tâm tư kiều diễm gì, lúc này tình dục đều bị cô câu dẫn lên rồi.

Nghe trong giọng anh có ngữ khí nguy hiểm, vừa khàn đặc vừa âm trầm.

Diệp Bạc Hâm cắn răng, ngón tay đặt lên vai anh.

Ánh mắt Tập Vị Nam biến sâu, tầm mắt rơi trên dây chuyền ngọc thạch lam ở trước ngực cô, ngón tay hơi run, nhẹ nhàng cầm lên.

Diệp Bạc Hâm lúc này đang buồn phiền, cảm nhận được sợi dây chuyền ở cổ bị cầm lên.

Cô hơi sững, lại nhìn tinh thần kích động của Tập Vị Nam, trong nháy mắt sáng tỏ.

"Sợi dây chuyền này, em vẫn luôn giữ?"

Anh cho rằng, với tính cách của cô, quyết đoán lúc đầu không thể nào giữ lại sợi dây chuyền này.

Diệp Bạc Hâm có chút chột dạ, suy cho cùng lúc trước cô vứt rồi, là Hứa Như Sơ nhặt về, sáng hôm nay cô ma xui quỷ khiến đeo lên cổ.

"Ừ, đợi ngày nào đó phá sản rồi, chúng ta đều thành kẻ nghèo hèn rồi, lấy ra đi bán cũng đủ cho chúng ta nửa đời sau chi tiêu rồi."

Diệp Bạc Hâm làm như có thật gật đầu.

Tập Vị Nam bị cô chọc cười rồi.

Nâng đôi đồng tử đậm tình lên, sâu xa mê người, giống như một vòng xoáy nước màu đen, khiến cô thình

lình rung động.

Phá sản?

Tập gia nhà to nghiệp lớn, quân thương giới đều có nhân vật tầm cao đứng đầu, sợ là cả đời này cùng với phá sản cũng dựa không tới.

Tập Vị Nam ôm cô, cười nói: "Nếu như có ngày đó, anh nhất định không để em chịu thiệt thòi."

Có thể cùng hưởng vinh hoa phú quý, cũng có thể đồng cam cộng khổ..

Còn anh, cũng không đồng ý để cô chịu thiệt thòi.

"Đừng tắm quá lâu." Diệp Bạc Hâm sợ tiếp tục dây dưa, thật sự sẽ bị anh ép tới, vội vàng đẩy anh ra, đi như chạy rời khỏi phòng tắm.

Nhìn bóng lưng cô vội vàng rời đi, Tập Vị Nam giương môi lên, khuôn mặt lạnh lùng trong nháy mắt bị nụ cười làm tan rã.

...

Ra khỏi nhà tắm, Diệp Bạc Hâm ổn định lại trái tim đang đập rất nhanh, hai má nhuộm đỏ.

Chỉnh lại cổ áo bị anh kéo ra, sờ ngọc thạch lam hơi lạnh, trong lòng ngọt ngào.

Loại cảm giác này, là trước khi cô chưa quen biết Tập Vị Nam chưa từng có.

Từ đêm qua đến hôm nay, trái tim cô lên lên xuống xuống, bây giờ rốt cuộc bình tĩnh lại.

Ổn định lại tâm trạng, cô xắn tay áo lên, quay người lách qua tường kính, đi đến phòng bếp.

Từ trong tủ khử trùng lấy ra hai hộp đựng thức ăn, dùng nước sôi tráng qua một lần, lại dùng nước ấm rửa sạch.

Tập Vị Nam quấn khăn tắm đến phòng quần áo trên lầu, lúc đi ra, trên người thay một áo sơ mi màu xanh nhạt và một quần đơn giản màu tro, đôi mắt lộ ra vài phần giản dị gần gũi ấm áp.

Nghe thấy trong bếp có động tĩnh, anh sải bước đi tới phòng bếp.

Xuyên qua thuỷ tinh, thân ảnh Diệp Bạc Hâm bận rộn xuyên vào đôi mắt.

Nghiêng mặt điềm tĩnh, cổ trắng nõn ưu mỹ, mái tóc buông thả đem lại cho cô tăng thêm vài tia kiều diễm.

Tập Vị Nam dựa bên tường, đôi mắt nhìn thân ảnh uyển chuyển trong phòng bếp.

Lúc trước hai người ở trong quân đội lén lút yêu nhau, kỳ nghỉ cũng không ở chung, số lần ra ngoài không nhiều, bọn họ hết sức quý trọng thời gian có thể ở bên nhau, nhưng anh chưa thấy cô xuống bếp.

Tập Vị Nam nghĩ không thông Tô gia cũng coi là danh môn, không để con gái động tay xuống bếp, trừ phi Tô gia muốn bồi dưỡng một danh nữ, tinh thông nấy nướng, trồng hoa, trà đạo, còn có giao tiếp, thủ đoạn kinh doanh.

Nhưng Tô Uyển ở trên thương giới là một nữ cường nhân, cô chưa từng đem Diệp Bạc Hâm đi tham gia tiệc Tô Uyển căn bản không để ý Diệp Bạc Hâm có phải là danh nữ hay không.

Diệp Bạc Hâm cũng không giống thiên kim tiểu thư sinh ra từ thìa vàng nhỏ, cô không theo đuổi danh hiệu, cũng không hà khắc bản thân, bản tính đi ràng buộc bản thân.

Rốt cuộc là vì cái gì, khiến cô dưỡng thành một tính cách như vậy?

Cô lại vì sao buông cuộc sống tốt lành không hưởng thụ, chạy đến trường quân đội chịu khổ?

Tập Vị Nam nhìn cô, vậy mà nghĩ tới thất thần.

...

Diệp Bạc Hâm một tay vén tóc lên sau ta, một tay cầm muôi canh, nhẹ nhàng khuấy động cháo trong nồi.

Múc một muôi nhỏ vào trong chén, cô bưng chén lên, nhẹ nhàng thổi hơi, ăn một miếng nhỏ.

Mùi vị vẫn không tệ.

Vừa đem nồi từ trên bếp xuống, bỏ tay áo xuống, cơ thể liền bị người từ sau lưng ôm lấy.

Cô rủ mắt, nhìn thấy hai cánh tay vòng trên bụng cô.

Cô mặc dép lê, thân cao môtn mét sáu bảy, còn anh cao một mét tám bảy, cao hơn cô một cái đầu, cằm

cúi xuống trên đỉnh đầu cô, giọng nói khàn khàn mang một chút lười biếng vừa ngủ dậy.

“Xong chưa?”

“Rồi.” Diệp Bạc Hâm ấp a ấp úng gật đầu.

Từ lúc nào, Tập Vị Nam anh học được dính lấy người khác rồi?

“Anh ra ngoài trước, em bưng cháo ra là được rồi, bác sĩ Lục nói anh vừa hạ sốt, buổi sáng ăn chút thanh đạm tốt cho dạ dày, có thể sớm khoẻ lại.”Bởi vì che đậy lúng túng, Diệp Bạc Hâm nói loạn một câu.

“Vậy bác sĩ Lục có nói, ra mồ hôi cũng tốt cho người mới hạ sốt?” Tập Vị Nam thấp giọng cười, trong lời có ý.

Người này…

Anh cười như không cười cúi đầu, ngón tay nâng cằm cô lên, xoay mặt cô qua, dựa gần khuôn mặt đỏ bừng của cô, đôi môi khô nứt nhẹ nhàng cọ qua đôi môi ẩm mềm của cô, khiến cô toàn thân run rẩy, bất ngờ giật mình một cái.

Ý cười trong mắt người đàn ông đậm đà, bỗng nhiên hôn xuống một cái.

Nếu bạn không muốn nói một người đàn ông đã bị cấm trong một thời gian dài không khác gì một con thú, vừa mở ra anh ta muốn đem người đó nhập vào xương cốt.

Một nụ hôn mà thôi, Tập Vị Nam chỉ nâng tay lên ôm cô càng sâu vào trong lòng, im lặng ôm cô, mãnh liệt thở hổn hển, cố gắng áp chế dục vọng bị đốt cháy.

Diệp Bạc Hâm không vùng vẫy, hơi hoie khép mắt lại bỏ mặc cô ôm cô vào lòng, đầu mũi tràn đầy mùi vị chỉ thuộc về riêng anh, vô cùng thơm, cô nâng cánh tay lên, nhẹ nhàng vòng quanh eo anh.

…

Diệp Bạc Hâm sợ cháo để lâu, mùi vị biến đổi, đẩy anh ra ngoài bản thân quay người lại, bưng hai chén cháo ra ngoài.

Tập Vị Nam ngồi bên bàn ăn, tay áo xắn lên đến khuỷu tay.

Nghe thấy tiếng bước chân, cô nâng đầu lên, đôi mắt sâu xa phản chiếu hình bóng yểu điệu của cô gái.

Anh đứng dậy, giúp cô kéo ghế.

Trong đôi mắt có vài phần ý cười nuông chiều.

Diệp Bạc Hâm lấy bát từ trong khay bưng ra, đặt xuống bàn.

Lúc này cô mới chú ý đến Tập Vị Nam mặc một thân áo sơ mi màu xanh nhạt.

Ngoài quân trang và quần áo tác luyện, anh rất ít mặc quần áo ngoài các màu đen xám.

Lần đầu tiên thấy anh mặc áo sơ mi màu xanh nhạt, cô bị kinh ngạc rồi.

Anh chính là giá quần áo trời sinh, một dáng hình tốt cộng với mác đẹp, mặc gì cũng khiến người trước mắt loé sáng.

Cô ma xui quỷ khiến cúi đầu, nhìn áo thun voan cùng màu trên người.

Đồ đôi sao?

Trong mắt Tập Vị Nam ẩn nhẫn ý cười, kéo cô ngồi xuống, thấy cô vừa ăn cháo vừa nhìn chằm chằm mình, giống như có lời mà không nói được.

Tập Vị Nam cuối cùng cũng cười ra tiếng, nhịn không được hỏi: "Đẹp không?"

Diệp Bạc Hâm làm như có thật gật đầu, "Đẹp."

Quẹt qua, lại bổ sung thêm một câu "Anh mặc gì cũng đẹp, không mặc gì càng đẹp hơn."

Đây là lời xẹt qua trong đầu cô không biết vì sao, thuận miệng nói ra.

225. Chương 225

Tập Vị Nam nguy hiểm nheo mắt, đây coi là khiêu khích?

Diệp Bạc Hâm ý thức lại, tay cầm đũa đột nhiên khựng lại, sắc mặt không được tự nhiên, lập tức thu lại ánh mắt, âm thầm tự mắng bản thân sao lại nói bậy rồi.

"Ách… ý của em là, anh đẹp rồi, mặc gì cũng đẹp…"

Càng giải thích càng lòi đuôi, Diệp Bạc Hâm nhẫn không được mà đỏ mặt, thấy anh lười biếng mà tao nhã ngồi trên ghế, đôi mắt hơi nheo lại, không có vẻ nhếch nhác đêm qua, tinh thần sảng khoái tươi mới, làm tôn thêm phong thế ma mị của anh.

"Nếu đã không mặc càng đẹp, vậy cái gì cũng không mặc rồi." Tập Vị Nam cười nhẹ, lông mày hơi giương lên, ngón tay nới lỏng cổ áo, nhẹ nhàng chuyển động, một cúc áo bị mở ra.

Diệp Bạc Hâm hơi lúng túng, ánh mắt rơi trên yết hầu đầy gợi cảm của anh, anh cười rất ấm áp, trên còn có dấu tích nụ hôn rõ ràng.

Phòng khách lúc này bị ánh sáng mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu sáng đến ấm áp, phản chiếu một bên khuôn mặt anh, lông mày anh như vẽ, ngũ quan càng thêm sâu sắc, đẹp đến mức vừa vặn, rõ ràng tươi mới khiến người khác vừa nhìn liền có thể nhớ kỹ, chân thật mà tuấn tú phi phàm, nhìn trong ánh mắt cô ý cươic giương lên nhè nhẹ.

"Ăn cơm đi." Diệp Bạc Hâm xấu hổ trừng anh một cái.

Nếu không ngăn cản, sợ rằng anh thật sự tiếp tục cởi ra.

Tập Vị Nam nhếch mày, vốn dĩ chỉ muốn trêu chọc cô, bây giờ mục đích đạt được rồi, anh cũng không bộc lộ yêu thích.

Nhấc thìa canh lên, từng miếng từng miếng ăn hết cháo mà cô đã nấu xong từ sớm.

Thời gian cách nhiều năm, vẫn là mùi vị quen thuộc, lại nhiều hơn một chút hương vị không nói thành lời.

Kỹ thuật nấu ăn của cô tiến bộ rồi.

"Hâm Nhi…"Trong ngữ khí mang chút nuông chiều nhàn nhạt.

"Ừm."Diệp Bạc Hâm mơ hồ đáp lại một tiếng, lúc nãy bị anh trêu chọc, độ ấm trên mặt vẫn chưa hạ xuống, cô cúi đầu ăn cháo, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Tập Vị Nam thấo giọng cười, nhìn cô một tay vén tóc lên sau tai, lộ ra chút đỏ hồng trên vành tai, sắc mặt hơi đỏ.

"Em vì sao biết nấu ăn?"

Diệp Bạc Hâm hơi khựng lại, dùng sức nuốt xuống cháo trong miệng "Lúc nhỏ bố mẹ bận làm ăn, thường không ở nhà, ba bữa của em và Thiên Dịch đều là dì chăm sóc, nhưng mà có lúc dì không ở nhà, để không bị đói chết, em đành tự mình nấu ăn, dần dà, cũng quen rồi."

Cô nói như gió thoảng mây trôi, Tập Vị Nam lại trái tim co rút.

Những chuyện vụn vặt, lúc trước anh chưa từng hỏi cô, vẫn là cô chiều theo ý anh, đuổi theo tốc độ của anh.

Mấy năm nay cô không ở bên cạnh, anh mới tỉnh ngộ, cuối cùng bản thân đánh mất cái gì.

Đối với tất cả của cô, anh chưa từng tìm hiểu qua.

Bây giờ còn chưa muộn, cô có thời gian cả đời đến tìm hiểu cô.

...

Diệp Bạc Hâm đứng dậy, trong tay cầm khăn bàn, vừa muốn thu dọn bàn, lại bị Tập Vị Nam một tay lấy qua, anh giương cằm "Em bận rộn cả buổi sáng rồi, cũng mệt rồi, đi nghỉ ngơi đi."

Sắc mặt cô rất tái nhợt, vừa nhìn liền biết đêm qua không ngủ được.

Anh sốt một đêm, đến Lục Tiễn Tây cũng tới một chuyến, tối qua làm cô lăn lộn không ít, có lẽ cũng chưa chợp mắt.

Diệp Bạc Hâm đứng một bên, nhìn anh xắn tay áo lên, hơi cong người xuống, bàn tay vẫn luôn cầm súng lúc này cầm khăn trải bàn, vậy mà cũng không vấn đề gì, trên người anh ngược lại nhiều hơn mấy tia mùi vị khói bụi con người trần gian.

Khoé miệng Diệp Bạc Hâm hơi cong, quay người đi vào nhà bếp.

Vừa lau sạch bát đũa, cất vào tủ khử trùng.

Tập Vị Nam bước vào rồi, mở khoá vòi sen ra, động tác thuần thục giặt sạch khăn bàn.

...

Sau khi ăn cơm xong ba mươi phút, Tập Vị Nam uống thuốc, Diệp Bạc Hâm lấy nhiệt kế kẹp vào người anh.

38 độ, hạ sốt rất nhanh.

Diệp Bạc Hâm thở phào một hơi, thay một cái ga giường đem tới trong phòng tắm, mở nắp máy giặt, bỏ vào trong, bỏ thêm một ít bột giặt, khuấy trộn một lần.

Tập Vị Nam ngồi trên sofa trong phòng khách, đặt máy tính trên chân.

Nâng mắt, nhìn thấy cô đang bận rộn, đôi mắt trong suốt phủ lên một tầng ấm áp.

Diệp Bạc Hâm ra khỏi phòng tắm, nâng chân bước về phía anh, nhưng đột nhiên dừng lại.

Anh đang xem sơ qua quân mạng, cô không muốn làm phiền anh làm việc.

"Qua đây." Tập Vị Nam đem hành động nhỏ của cô đặt trong đáy mắt, không chịu được trái tim ấm áp, hướng về phía cô vẫy vẫy tay.

Đóng lại trang mạng, gập máy tính lại, đặt xuống bàn trà.

Diệp Bạc Hâm có chút do dự, nhìn thấy anh tắt máy tính rồi, lúc này cũng không dễ quay người đi.

Tập Vị Nam hơi mỉm cười, kéo tay cô, để cô ngồi xuống, ôm lấy cơ thể cô, ôm vào trong lòng.

"Tối qua có phải bị doạ sợ rồi không?" giọng anh rất dịu dàng, ngón tay vuốt ve tóc mai cô.

"Ừm." Diệp Bạc Hâm ngược lại không nói nhiều, dựa vào trong lòng anh, lười biếng nói một tiếng.

Tập Vị Nam đau lòng cọ cọ má cô, "Xin lỗi, Hâm Nhi…"

"Cơ thể là của anh, anh chăm sóc tốt bản thân mới là đúng, xin lỗi em làm gì." Lồng ngực của Diệp Bạc Hâm bị chặn lại, tâm trạng cô có chút chùng xuống.

Nghĩ tới anh lúc nào cũng chơi trò mất tích, ngay cả anh ở đâu đều không biết, líc nào quay lại cũng là ẩn số, cô liền nhịn không được mà chua xót.

"Được." giọng của Tập Vị Nam vẫn có chút khàn, anh cười hihi nhìn cô, "Lần này là ngoài ý muốn."

Bởi vì tâm trạng không tốt mới xảy ra ngoài ý muốn.

Sau này… anh không nhận được sự đồng ý của cô, anh không dám nói sau này sẽ lại có ngoài ý muốn xuất hiện.

Có thể sống lại, anh đã mãn nguyện rồi.

Diệp Bạc Hâm cúi đầu, tay nắm lấy ngón tay anh, nghe lời nói của anh, một lúc sau mới ngẩng đầu lên.

"Trong lực lượng đặc nhiệm nhiều người như vậy, rời khỏi anh không được sao?Vì sao nghỉ phép còn kêu anh đi làm nhiệm vụ?"Cô vốn dĩ không muốn bàn tới chuyện công việc của anh, cô nghĩ như vậy cũng quả thật hơi ích kỷ, chức vị càng cao, trách nhiệm càng nặng, nhưng cô vẫn là nhẫn không được mà muốn hỏi.

Tập Vị Nam thở dài một hơi, "Bình thường những nhiệm vụ mức độ nguy hiểm cấp hai cấp ba, tự nhiên sẽ giao cho bọn họ đi hoàn thành, nhưng mà một khi hệ số nguy hiểm của nhiệm vụ đạt tới cấp một, lúc này liền cần anh tự thân xuất mã.Huấn luyện một binh đặc nhiệm không dễ dàng, anh không thể vì sợ chết mà đẩy bọn họ đi, rõ ràng biết năng lực bọn họ không đủ, đi làm chắc chắn sẽ có hy sinh, còn đẩy bọn họ vào hố lửa."

"Có thể hạn chế tổn thất thì tận lực, mạng của ai cũng là mạng."Đây là ước nguyện của Tập Vị Nam, nhiều năm như vậy anh vẫn luôn không rời khỏi đại đội đặc nhiệm, chính là bởi vì anh buông xuống không được những người lính kia.

Tập Vị Nam anh kinh nghiệm thực chiến phong phú, não bộ thanh tỉnh nhìn xa trông rộng, anh mặc dù yêu cô gái này, không muốn để cô đau lòng, cũng sợ có một ngày cũng không thể ở bên cạnh cô được nữa, nhưng anh rất rõ, chỉ cần anh còn có năng lực, sẽ không rời khỏi đại đội đặc nhiệm một ngày.

Lồng ngực Diệp Bạc Hâm co thắt, ở cùng với một lính đặc nhiệm, thì phải bất cứ lúc nào đều chuẩn bị tốt tâm lý ở goá, còn người đàn ông này vẫn là quanh quẩn bên bờ vực nguy hiểm.

Hệ số nguy hiểm đạt tới cấp một, có nghĩa mỗi lần anh làm nhiệm vụ đều là nguy hiểm cao nhất, bất cứ lúc nào cũng có thể không quay lại được.

Diệp Bạc Hâm trầm mặc, mặt áp vào ngực anh, hai tay ôm chặt lấy eo anh.

Không muốn yếu đuối, nước mắt lại tuôn ra.

"Vị Nam, sau này chúng ta đừng cãi nhau chiến tranh lạnh nữa, có chuyện gì anh đừng giấu em, chúng ta cùng nhau đối mặt, được không?" Lông mi run run, ngực anh ướt một mảnng, "Diệp Bạc Hâm không có yếu đuối như vậy, chỉ cần anh không phụ em, em tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay anh."

Tập Vị Nam nói những lời này là muốn để cô chuẩn bị tốt tâm lý, anh không muốn trách móc cô.

Cái gì mà hứa bách niên giai lão, anh không cho cô được.

Nhưng bây giờ ở cùng nhau mỗi phút mỗi giây, bao dung cô, chiều chuộng cô.

"Xin lỗi…" Ánh mắt Tập Vị Nam sâu xa có đạ khổ đang giằng co.

Ngón tay thon dài đặt sau sống lưng cô, đường gân xanh tĩnh mạch nổi lên rõ ràng.

"Điều đầu tiên trong quy tắc bảo mật quân nhân, bí mật không nên nói thì không nói…"

Trái tim Diệp Bạc Hâm nhấc lên cao, nghe thấy anh nói quy tắc bí mật quân nhân, không khách khí nhéo anh một cái "Đáng ghét, ai nói với anh cái này?Quy tắc bảo mật quân nhân bọn anh, em còn không biết sao?"

Cô trì hoãn một lúc, hít hít mũi, nâng đầu lên, đôi mắt hơi ướt.

"Em nói với anh không phải công việc của anh, là chúng ta!Tình cảm giữa chúng ta, không cần giấu giếm bất cứ thứ gì!"

Miệng có chút khô, không biết nói cái gì mới tốt.

Tập Vị Nam kéo kéo khoé miệng, chậm rãi gật đầu.

Diệp Bạc Hâm đỏ mặt dựa vào trong lòng anh, nghiêng đầu nhìn anh, phát hiện gương mặt người này bất luận nhìn từ góc độ nào cũng rất mê người, vì vậy 360 độ không có góc chết, đại khái là nói anh.

Ánh mắt anh dịu dàng vương vấn, giống như rượu ngâm lâu ngày hương thơm ngạt ngào.

Hai trái tim đã dính gần như vậy, dựa vào trong lòng anh Diệp Bạc Hâm nhìn ra sớm đã buông xuống tất cả ràng buộc và khúc mắc, anh vì sao có thể không thưởng thức?

Đôi mắt vừa chảy lệ, lưu quang chuyển động quyến rũ, hơi thở hấp dẫn, kiều diễm như bông hoa đang đợi giải phóng.

Tập Vị Nam cúi đầu hôn xuống.

Đợi hơi người hô hấp dần dần không ổn, hương vị mập mờ tràn đầy căn phòng.

Lúc này chuông điện thoại trên bàn trà vang lên.

Trên trán Tập Vị Nam đổ mồ hôi, thở hổn hển ngước đầu lên, sắc mặt đỏ ửng như say rượu, lười biếng mà quỷ mị.

"Đáng chết!" Anh thấp giọng mắng một tiếng, ngồi thẳng người dậy.

Sắc mặt Diệp Bạc Hâm ửng đỏ, ngón tay nắm chặt cổ áo, trên mặt là nét xấu hổ.

Suýt chút nữa, cô suýt chút nữa lại bị anh mê hoặc rồi.

Ở đây là phòng khách, cô bây giờ càng ngày càng không có cách nào kháng cự anh rồi.

Tập Vị Nam bình tĩnh vuốt ve mái tóc cô, đứng dậy đi lấy điện thoại, sắc mặt rất khó coi.

Nhưng khi nhìn thấy dòng chữ biểu thị trên điện thoại, tinh thần có tia biến hoá.

Diệp Bạc Hâm cúi đầu chỉnh lại quần áo tự nhiên không nhìn thấy trong mắt anh xẹt qua tia tinh anh.

Tập Vị Nam ngồi dựa vào Diệp Bạc Hâm, giơ tay ra ôm cô qua.

Diệp Bạc Hâm sững sờ, vô cùng ngạc nhiên nhìn anh.

"Điện thoại của mẹ anh." Tập Vị Nam lắc lắc điện thoại, giọng nói rất khàn đặc "Giọng của anh không ổn, nói chuyện đầu dây bên kia không nghe thấy, em thay anh nghe một lúc."

Không cho Diệp Bạc Hâm cơ hôin từ chối, anh nhấn nút nhận cuộc gọi, đặt lên bên tai Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm vẫn chưa hồi phục tinh thần, liền nghe thấy bên đầu dây điện thoại bên kia truyền tới âm tranh trách móc.

"Tiểu tử thối, con làm cái quỷ gì vậy? Mấy ngày nay điện thoại cũng không nghe, ngày hôm đó xảy ra chuyện gì con cũng không nói, đen mặt bỏ đi, vừa đi liền mấy ngày.Con rốt cuộc có lương tâm không vậy, nuôi con lớn như vậy, con cả ngày trốn trong doanh trại, còn nói là đem bạn gái về đây ta xem, người đâu?Bây giờ người ở đâu?Con không phải chọc người ta tức giận chạy mất rồi chứ?"

Giang Nhan đùng đùng nói một hơi dài, xem ra lần này thực sự tức giận thật rồi.

Giang Nhan mắng đủ rồi, nhưng phát hiện đầu dây bên kia không có động tĩnh, nghi hoặc liếc một cái, chưa tắt a.

"A lô, tiểu tử thối, nói chuyện a, giả câm đúng không?"

226. Chương 226

Diệp Bạc Hâm quẫn bách nói không nên lời, đầu lưỡi như dính lại rồi vậy.

Vậy mà Tập Vị Nam an tâm ôm lấy vô, thuận thế dựa vào ghế sofa, hướng phía cô đá mày nháy mắt, không có ý tứ mở miệng.

Lần trước mẹ anh gọi điện tới, giọng rất nhẹ nhàng, cô dường như căng thẳng tới mức không nói nên lời, lần này vô một chút tâm lý chuẩn bị cũng không có, mẹ anh rõ ràng đang rất tức giận anh, cô bây giờ căng thẳng tới mức lòng bàn tay đều ra mồ hôi.

Trừng mắt nhìn Tập Vị Nam một cái hít một hơi thật sâu, giọng run run nói: "A lô, chào dì…"

Giang Nhan đang vẽ mẫu thiết kế, nghe thấy đầu dây bên kia truyền tới âm thanh ôn nhu của con gái, không phải giọng lạnh lùng của con trai cô cô sững sờ.

Lề mề đứng lên, bản thiết kế trên bàn cùng với bút "Bịch" rơi xuống đất.

Mặt đất lộn xộn, Giang Nhan không có tâm tư nhìn một cái, giữa lông mày tinh tế ẩn nhẫn gấp lại.

Cô lúc nãy la mắng con trai hung dữ như vậy, bị con dâu tương lai nghe hết rồi?

Cô có cảm thấy bà mẹ chồng này rất hung dữ, sau này không dễ sống chung không?

Giang Nhan vì chuyện hôn nhân đại sự của hai đứa con trai mà hao tổn tâm tư, vậy mà không có đứa nào bớt lo.

Cô đối với con trai thứ hai áy náy hổ thẹn, năm đó bà nội đuổi ra khỏi cửa nhà, cô không có ngăn cản, vì vậy mấy năm nay vẫn luôn cẩn thận dè dặt, muốn bù đắp cho anh.

Anh cũng đến tuổi lập gia rồi, Giang Nhan mặc dù lo lắng chuyện hôn nhân đại sự của anh, nhưng lại không dám ép anh, càng không dám giống như đối với con trai cả, cách năm ba ngày lại giới thiệu đối tượng cho anh.

Cô hiểu tính cách của đứa con trai này, đối với cái gì cũng không để ý, nhưng có một nguyên tắc, anh không thích người khác động chạm vài đồ của anh, đặc biệt là loại đồ vật riêng tư như điện thoại, cô gái này có thể thay anh nghe điện thoại, có thể nghĩ ra con trai là đang thật lòng rồi.

Bên tai truyền đến âm thanh phức tạp lùm bùm, Diệp Bạc Hâm một mặt nghi ngờ, lại sợ tự tiện nghe điện thoại của con trai người ta, nghe người ta trách mắng con trai, mặt mũi của mẹ chồng tương lai kéo xuống không được.

Cô vốn dĩ là lo lắng cùng Tập Vị Nam giấu giếm người nhà đăng ký kết hôn, sợ người trong gia đình anh có ý kiến, lúc này trái tim lại dâng lên cao.

"Làm sao đây?"Diệp Bạc Hâm siết chặt tay Tập Vị Nam, nhẹ nhàng hỏi anh.

Giang Nhan một hơi giận mắng, Tập Vị Nam nghe thấy rồi.

"Đừng sợ, mẹ anh sẽ không ăn thịt người." Giọng Tập Vị Nam khàn đặc vang lên bên tai, an ủi nắm lấy lòng bàn tay cô.

Anh đương nhiên biết rõ mẹ anh vì sao có phản ứng này.

Đúng như dự đoán, sau khi Giang Nhan yên lặng xuống nhanh chóng nghĩ cách bổ cứu.

"Ách… cái đó, Diệp tiểu thư đúng không?" Cô đương nhiên muốn trực tiếp gọi con dâu, nhưng sợ doạ tới người ta.

"Vâng, chào dì, xin hỏi dì tìm Vị Nam có chuyện sao ạ?Anh ấy bây giờ giọng khàn rồi, nói không ra hơi, vì vậy cháu…" Sống lưng Diệp Bạc Hâm rất thẳng, giống như báo cáo công việc nói rõ tình hình với Tập Vị Nam.

Giang Nhan sững sờ, "Giọng nói khàn rồi?Làm sao?Bị bệnh sao?"

Lại làm sao tức giận, rốt cuộc vẫn là quan tâm con trai.

Diệp Bạc Hâm còn chưa kịp trả lời Tập Vị Nam đã lấy đi điện thoại bên tai cô, chỉnh lại giọng nói, nhẹ ho ra tiếng, âm thanh khàn khàn từ môi mỏng thoát ra.

"Không có gì, mẹ, mẹ đừng lo lắng, trong quân đội hô khẩu hiệu, giọng bị khàn đi thôi."

Đột nhiên đổi người nghe điện thoại, Giang Nhan chau mày, "Đi bệnh viện kiểm tra chưa?Con bây giờ ở đâu, mẹ nấu ít canh đưa đến cho con."

Giang Nhan muốn nhân cơ hội này qua xem xem con dâu tương lai, đợi con trai mang người về cũng không biết phải đợi đến năm tháng nào.

Tập Vị Nam nhìn thấy mưu đồ của vô, "Không cần đâu, con sẽ chăm sóc tốt bản thân muốn con dâu, mẹ đừng hoà tấu khúc."

Một câu nói đánh vỡ mưu đồ Giang Nhan, bị con trai nhìn ra âm mưu, sắc mặt có chút không ánh sáng.

"Vậy lúc nào con sắp xếp để chúng ta gặp mặt?"

"Nói sau đi."

Giang Nhan còn muốn nói gì đó điện thoại bị người ta tắt rồi.

"Tiểu tử thối này." Giang Nhan đen mặt.

Tập Vị Nam ấn điện thoại, tiện tay quăng trên ghế sofa.

Diệp Bạc Hâm có chút thấp thỏm, đầu gối trên cánh tay anh, nghiêng đầu nhìn anh.

"Vì sao nói dối?"

Rõ ràng là bị bệnh rồi, lại nói hô khẩu hiệu giọng bị khàn đi.

Tập Vị Nam rủ mắt, nâng tay vuốt ve mái tóc buông thả của cô, trong mắt xẹt qua ý cười.

"Em muốn mẹ anh một lát nữa chạy tới đây?"

Diệp Bạc Hâm lắc đầu, cô chưa chuẩn bị tốt tâm lý.

Anh mỉm cười, cằm dựa trên đỉnh đầu cô.

"Vậy là đúng rồi, nếu như nói anh bị bệnh rồi, mẹ anh chắc chắn tìm cớ tới đây, rõ ràng trên mặt là muốn chăm sóc anh, trong lòng lại là muốn gặp con dâu tương lai của bà..."

Một bàn tay anh ôm chặt cô, giống như lời nói nhẹ nhàng ngữ khí nhàn nhạt nói.

Diệp Bạc Hâm rủ mắt xuống, lông mi run nhẹ.

Gan của vô rất lớn, nhưng không có dũng khí đi gặp người nhà anh.

Sợ bị bắt bẻ, cũng sợ biểu hiện không tốt.

...

Lục Tiễn Tây buổi trưa sau khi tan ca bắt xe tới Ngự Cảnh Viên, cô không có gọi điện trước vì vậy lúc Tập Vị Nam nghe tiếng gõ cửa, lông mày khó chịu chau lại.

Người biết anh ở Ngự Cảnh Viên có một căn hộ, ngoài anh trai anh và Sở Lâm, không có ai biết nữa.

Trên màn hình camera nhìn thấy Lục Tiễn Tây một thân áo sơ mi trắng quần tây đen, Tập Vị Nam bỏ tay vào túi quần, kéo mở cửa, lại đứng chắn ở cửa, không có ý cho người vào trong nhà.

Trên vai Lục Tiễn Tây đeo một hộp thuốc, nhìn thấy anh một mặt lạnh lùng, ngây người một lúc, đột nhiên cười lên.

"Làm sao?Tối qua vừa cứu mạng nhỏ của cậu về, hôm nay lại qua cầu rút ván, sập cửa vào mặt tôi à?"

Lúc này, Diệp Bạc Hâm ở trong bếp bận làm cơm trưa cũng nghe thấy tiếng gõ cửa, nghi hoặc hỏi một câu "Vị Nam, ai vậy?"

"Gõ nhầm cửa rồi."

Tập Vị Nam đáp lại một câu, tiện tay đóng cửa lại.

Lục Tiễn Tây xuỳ một tiếng, "Đến mức như vậy sao?"

Tập Vị Nam không có tâm tư chơi đùa với anh, đứng trước mặt anh nghiêm túc hỏi: "Tối qua cậu nói gì với cô ấy rồi?"

Anh biết Lục Tiễn Tây bởi vì nguyên nhân của anh, vẫn luôn đối với cô có ý kiến.

Lục Tiễn Tây thu lại nụ cười, "Cô ấy nói gì với cậu rồi?"

Tập Vị Nam chau mày, "Không liên quan tới cậu, lão Lục, tôi nói rồi bệnh của tôi không thể trách cô ấy,

là bản thân tôi có vấn đề."

Lục Tiễn Tây cười lạnh, "Vì vậy Tập Vị Nam, cậu đây là cảnh cáo tôi?"

Tay vừa buông, hộp thuốc rơi xuống sàn nhà.

Tập Vị Nam nhìn một cái, một giây sau cổ áo bị Lục Tiễn Tây nắm chặt.

Vùng lông mày ấm áp của Lục Tiễn Tây hiếm thấy xuất hiện một tia sắc lạnh, "Chúng ta anh em nhiều năm như vậy, vì một cô gái, ngay cả anh anh cũng không tin rồi?Trong mắt Tập Vị Nam cậu, có phải chưa bao giờ coi chúng ta là anh em?"

Thần sắc Tập Vị Nam trước sau vẫn lạnh nhạt, lặng lẽ nhìn Lục Tiễn Tây.

Lục Tiễn Tây tức giận đẩy anh một cái, "Vậy tôi cũng nói cho cậu biết, tôi không có bất kham như cậu, chuyện phá hỏng của cậu, tôi mới lười quản."

"Lão Lục…"

"Được rồi, cậu chính là đức hạnh này, nhiều năm anh em như vậy cũng không phải là uổng công, lúc nãy lời của tôi có chút nặng lời rồi, tôi chính là nhìn không quen cậu đối với cô ấy tốt như vậy." Lục Tiễn Tây chỉnh lại cổ áo.

Tập Vị Nam anh có đức hạnh gì?

Đánh gãy răng nuốt vào trong bụng, nhìn có vẻ thờ ơ, đối với anh em lại tốt đến mức không có lời nào để nói, năm đó nếu như không phải là anh, như vậy ngồi tù chính là anh em mấy người bọn họ.

Một mình anh ôm lấy tất cả các trừng phạt, tiêu hủy tất cả các bằng chứng, lúc đó, họ chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, mắt trưng trưng nhìn anh bị cảnh sát bắt đi, cha mẹ bọn họ phá huỷ bọn họ, chọn không quan tâm tới, ngay cả Tập gia cũng đuổi anh ra khỏi nhà, đối với anh không hỏi không quan tâm.

…

"Bác sĩ Lục tới rồi?" Diệp Bạc Hâm từ tường kính nhìn thấy phòng khách nhiều hơn một người, cô tắt lửa, lau lau tay, trên người mặc một tạp dề bước ra.

"Chào chị dâu."Lục Tiễn Tây gật gật đầu, ánh mắt nhàn nhạt, không có khinh thường của đêm qua, thái độ cũng không xem là nhiệt tình.

Một tiếng chị dâu gọi làm Diệp Bạc Hâm lờ mờ.

Tập Vị Nam đóng cửa lại, bước qua, liếc nhìn Lục Tiễn Tây một cái.

Lục Tiễn Tây nhún vai, thẳng thắn ngồi trên ghế sofa.

Diệp Bạc Hâm thở dài một hơi, xoay người bưng đến một cốc nước nóng.

Tập Vị Nam nhận qua cốc nước trong tay cô, giúl cô vén tóc ra sau tai "Em đi làm tiếp đi."

Ánh mắt của anh rất ấm áp, Diệp Bạc Hâm gật gật đầu.

...

Trong phòng ngủ.

Lục Tiễn Tây cầm lấy ống nghe bệnh đặt lên trên ngực anh, vừa nghe ống nghe chuyển động, vừa nhìn người đàn ông bình tĩnh nằm trên giường.

Nghe ra tâm tình anh rất tốt, so với khoảng thời gian u ám trước đây, bây giờ giống như hoà tan băng sơn.

"Gần đây thế nào?Mất ngủ tốt hơn không?"

"Ừm, tốt nhiều rồi." Trên khuôn mặt thanh tú nhàn nhã của Tập Vị Nam không có thần tình gù, trong mắt lại mang ý cười nhàn nhạt.

"Mấy ngày trước xuất hiện ảo giác rồi." Còn là lúc đi làm nhiệm vụ, vừa cứu con tin ra, anh nửa đêm bị bắt tù binh rồi.

Tuy nhiên, ngữ khí anh bình thản, Lục Tiễn Tây đột nhiên ấn ống nghe xuống trên ngực anh.

"Tập Vị Nam, cậu quên tôi lúc trước nói qua gì không?Kêu cậu đừng nghĩ lung tung, có chuyện gì, cậu cùng cô ấy nói rõ ràng đừng giấu trong lòng, cậu không sợ có một ngày tinh thần thất thường rồi sao?" Lũ Tiễn Tây tức giận sắc mặt đều biến, tháo xuống ống nghe, "Bịch" vứt lên đầu tủ.

"Cậu nhỏ tiếng một chút." Tập Vị Nam chau mày, đứng dậy đóng cửa phòng ngủ lại.

Lục Tiễn Tây ha một tiếng, lấy tay xoa cổ, "Hết thuốc chữa!"

Người đàn ông này điên rồi, ai có thể tưởng tượng được anh đường đường là Tập nhị thiếu gia Tập gia có thể si tình như vậy, vì một cô gái lăn qua lăn lại tới nỗi này.

Quay về mười lăm năm trước, anh cũng cho rằng người đàn ông này cả đời này cũng không yêu nổi một người con gái.

Đã từng là người điên cuồng như vậy, bi quan chán đời như vậy.

Vẫn tức giận như vậy, Lục Tiễn Tây lại không bỏ mặv anh không quản, coi như người này không phải anh em của anh, cũng là bệnh nhân của anh, anh có nghĩa vụ đi giúp một người bệnh bước ra khỏi khủng hoảng.

Sau đó là đo huyết áp, tâm mạch, tiêm thuốc.

...

Diệp Bạc Hâm làm xong cơm trưa, cởi tạp dề, sau khi rửa tay, lách qua tường thuỷ tinh bước ra.

Lục Tiễn Tây và Tập Vị Nam đúng lúc từ phòng ngủ bước ra, trên vai Lục Tiễn Tây xách hộp thuốc, hai người đang thấp giọng nói gì đó.

Nhìn thấy Diệp Bạc Hâm, thần sắc hai người như thường, nhưng lại đổi chủ đề.

"Bác sĩ Lục, cơm trưa nấu xong rồi, ở lại cùng ăn cơm đi?" Diệp Bạc Hâm bước đến bên cạnh Tập Vị Nam.

Lúc nãy nhìn thấy Lục Tiễn Tây tới cô làm nhiều hơn hai món, buổi sáng lúc đi chợ, thức ăn hai ngày cô cũng mua rồi.

"Được thôi, vừa hay nếm thử tay nghề của chị dâu."Lục Tiễn Tây cũng không khách sáo.

Diệp Bạc Hâm gật đầu, quay người vào phòng bếp bưng thức ăn lên, Tập Vị Nam cũng đi theo.

"Vất vả rồi." Tập Vị Nam từ sau lưng ôm lấy cô, ở bên tai cô hôn nhẹ một cái.

Diệp Bạc Hâm sợ bị Lục Tiễn Tây nhìn thấy, vội vàng đẩy anh ra.

"Đừng náo, bác sĩ Lục đang ở đây."

Tập Vị Nam thấp giọng cười giúp cô bưng thức ăn lên.

227. Chương 227

11 giờ, trước tòa biệt thự hai tầng màu trắng, một chiếc Porsche đỏ đột nhiên rẽ bánh, lốp xe ma sát với mặt đường phát ra tiếng "Kítttttt" chót tai.

Chiếc Porsche dừng lại, một đôi guốc màu đỏ giẫm xuống đất, lộ ra đôi chân thon dài tuyệt đẹp.

Bước về trước, chiếc đầm màu tím tỏa ra hương thơm thoang thoảng, trên người khoác chiếc áo voan mỏng cũng màu tím, hai cánh tay trắng mướt như ngọc khép hờ dưới áo.

Môi đỏ rạng rỡ, một mái tóc hơi xoăn dài màu nâu xinh xắn.

cô gái mặt như búp bê, trên đôi má non nớt, hàng lông mi cong vuốt như đôi cánh hơi rung rung dưới ánh mặt trời.

Người giúp việc đang tưới nước cho bãi cỏ ngoài biệt thự nghe thấy động tĩnh liền bỏ vòi bơm xuống.

"Tập tiểu thư, cô đã về rồi ạ?" người giúp việc đứng bên cạnh, hơi cuối người.

Tập Khởi Nhu vẻ mặt tức giận, đóng mạnh cuả xe lại.

"Sở Lâm ngủ dậy chưa?"

Vừa nghĩ tới tối qua bị cho leo cây, sáng nay đi công ty anh ta bắt người lại để mất một nữa, Tập Khởi Nhu tức đến sôi máu.

Người giúp việc từ từ ngước đầu nhìn cô ấy một cái, biết rằng tự thiếu gia lại làm cho vị đại tiểu thư này nổi giận, một lát tránh không khỏi cảnh gà bay chó chạy.

"Bỏ đi, hỏi cô cũng chẳng được gì, tự tôi vào trong tìm anh ta." Tập Khởi Nhu đùng đùng nổi giận, tiếng giày cao gót cộp cộp cộp giẫm lên bậc thềm.

Đập mạnh chuông kêu cửa, miệng Tập Khởi Nhu không ngừng lẩm bẩm, ngón tay đập hết sức, giống như đã đập thẳng vào khuôn mặt ma quái của Sở Lâm vậy.

"Đồ khốn, dám cho bà đây leo cây, chán sống rồi đúng không!"

Quản gia từ trong màn hình giám sát nhìn thấy cô đùng đùng khí thế đứng ở cửa, vội mau mồ hôi.

“Tập tiểu thư, cô đến rồi?” quản gia ấn mở chốt cửa, cười dịu dàng đứng bên cạnh.

“Quản gia chào bác.” Tập Khởi Nhu nén cơn giận, cười dịu dàng hướng về phía quản gia, “Sở Lâm có ở đây không?”

Quản gia bị nụ cười của cô mê hoặc rồi, giơ tay chỉ lên lầu, “Có đấy ạ.”

“Cảm ơn bác quản gia.”

Tập Khởi Nhu quay người lập tức đổi sắc mặt, chạy ngay lên lầu.

Tập gia và Sở gia là thế giao, anh hai cùng Sở Lâm lại là chỗ huynh đệ, Tập Khởi Nhu không ít lần chạy tới Sở gia, hai năm trước bác Sở trai và bác Sở gái giao công ty cho Sở Lâm, sau đó đi du lịch vòng quanh thế giới rồi, nghe nói bây giờ đang định cư ở Hà Lan. Sở gia to lớn đến như vậy, hôm nay chỉ còn mỗi Sở Lâm sống đơn độc.

“Ôi, Tập tiểu thư...” đợi Tập Khởi Nhu chạy như bay lên cầu thang, quản gia mới hoàn hồn lại, lập tức nước mắt lã chã khắp mặt, Tập Khởi Nhu lần nào cũng đều dùng chiêu này đối phó với ông ta, mà lần nào cũng không sai, vẻ mặt nhìn thì vô hại, nhưng mưu kế vặt trong lòng lại nhiều không biết đâu mà lần.

Tập Khởi Nhu một mạch đi tới phòng ngủ của Sở Lâm, đập cửa “Bịch bịch bịch”.

“Sở Lâm, anh thức dậy cho em!”

Cửa không khóa, Tập Khởi Nhu vặn một cái đã mở được rồi.

Trong phòng ngủ, Sở Lâm ngủ say như chết, đêm qua uống quá chén, ngủ liền một mạch tới bây giờ.

Anh nằm sấp trên gối, đường nét sắc xảo như tranh vẽ, một bên mặt vùi trong chiếc gối bông, bên amựt còn lại lộ ra trong không trung.

Rèm cửa che ánh sáng lại, trong phòng tối om.

Chiếc chăn mỏng màu xám đắp xéo qua eo anh ta, cơ thể trần như nhộng, đầu tóc bù xù.

Tập Khởi Nhu nhìn anh ngủ rất sâu giấc, nghĩ tới chuyện mình bị cho leo cây, cả đêm đều bực bội đến không ngủ được, cơn tức giận lại đùng dùng kéo đến.

“Sở Lâm! Anh thức dậy cho em!” cô cười lạnh lùng, đi đến cạnh giường, cuối người hét vào tai anh ta.

Mộy tay vén mền ra, ném xuống dưới sàn.

Sở Lâm đang ngủ ngon giấc, bên tai bỗng truyền tới âm thanh chói cả tai, màng nhĩ chấn động đến phát đau.

Anh theo phản xạ ngồi bật dậy, gãi gãi đầu tóc, mơ hồ mở to mắt ra.

Anh dụi mắt, sao lại nghe thấy tiếng của nha đầu Khởi Nhu đó rồi, bị ảo giác rồi sao?

Một giây sau, Tập Khởi Nhu trừng mắt lên.

Ngủ nude?

Sở Lâm tên lưu manh này lại ngủ nude!

Tập Khởi Nhu tay nóng bừng, cả khuôn mặt đỏ ửng lên.

"Aaaaaa!" cô nhắm chặt mắt lại, hét toáng lên.

Tiếng hét thảm thiết của cô cuối cùng cũng khiến Sở Lâm tỉnh ngủ.

So với cô, Sở Lâm bình tĩnh hơn nhiều.

Khóe miệng anh ta phồng lên, thản nhiên kéo tấm chăn mỏng chăn người lại.

"Sở Lâm! Anh là đồ lưu manh, ngủ mà không mặc quần áo!" Tập Vị Nam một tay che mắt lại, lên án hành vi của anh ta.

Sở Lâm bình thản quấn chăn lại, bước chân xuống sàn, đi về phía cô.

"Ai lưu manh? Em đường đường là khuê nữ lại xông vào phòng của đàn ông, còn vén mền của người ta ra, người bị nhìn thấy là tôi, tôi còn chưa nói em lưu manh, em đã ngược lại còn xấu xa tố cáo trước rồi!"

"Anh!"Tập Khởi Nhu mặt đỏ bừng, không biết là tức hay là xấu hổ, vừa mở mắt ra, đã thấy Sở Lâm mình trần đứng cách mình một bước, khoảng cách rất gần, cô vội vàng xoay người lại, "Tên lưu manh, em mà bị lẹo mắt thì anh không xong với em đâu!"

"Hở? Nói như vậy em đã nhìn thấy rồi?" Sở Lâm không biết nhục nhã là gì, đàn ông bị thấy hết cả mà lạ

như không có gì.

Tập Khởi Nhu tức đến phát run, trước mắt lại hiện ra cảnh tượng vừa nhìn thấy khi nãy.

"Mau mặc quần áo vào đi, em đợi anh ở phòng khách, một lát nữa sẽ tính sổ với anh!" Tập Khởi Nhu nhanh chân chạy khỏi hiện trường.

Sở Lâm sờ sờ lên khóe miệng, xoay người đi tìm quần áo mặc vào.

Tập Khởi Nhu mặt vẫn chưa hết đỏ, tức điên người nhìn trân trân lên trần nhà.

Sở Lâm đã đi ra, trên người mặc áo sơ mi xanh da trời, quần tây màu đen.

Bình thường vì tập luyện, cơ thể anh cường tráng săn chắc, cổ áo hơi phanh ra, lấp ló khuôn ngực vạm vỡ.

Ngũ quan sắc sảo, trên khuôn mặt trắng trẻo vẫn còn dấu vết ngái ngủ.

"Bà cô à, em mới tinh mơ đã quấy rầy giấc ngủ của người khác, là muốn làm gì đây?" Sở Lâm vừa xắn tay áo vừa hỏi, anh biết điều không đứng gần Tập Khởi Nhu.

Người nhà họ Tập từ nhỏ đã bị ném vào trong quân đội để rèn luyện, nha đầu này còn từng tập qua Taekwondo, nếu phân cao thấp, anh vẫn thật sự không có khả năng thắng được.

Tập Khởi Nhu sắc mặt thay đổi rất nhanh, cô cũng quen rồi, dù sao nhìn cũng đã nhìn rồi, cũng không có gì phải nhục cả.

"Sơ Lâm, em hỏi anh, tối hôm qua vì sao lại cho em leo cây? Anh có biết em đợi anh bao lâu không? Ba tiếng đồng hồ, đợi cả ba tiếng đồng hồ đấy!"

Cô tối qua ngốc nghếch ở quảng trường Thịnh Thiên đợi anh suốt ba tiếng đồng hồ, người ta từng đôi lại từng đôi tình nhân đi ngang qua, mà cô giống như một con ngốc, cho rằng anh có chuyện nên chậm trễ rồi, cứ đợi rồi lại đợi.

Ba tiếng đồng hồ?

Sở Lâm ánh mắt cử động.

Ngước mắt lên, anh cười như không có gì.

"Này bà cô, em biết hôm qua là ngày gì không? Thất tịch-lễ tình nhân đấy, người ta đều là tình nhân ra ngoài hẹn hò, chúng ta hẹn ra ngoài đi chơi sao, chuyện gì thế này?"

Sở Lâm bẻ lại cổ áo, nhấc đôi chân nhon dài lên, nhảy trọn lên ghê sofa.

"Em đấy, có bạn trai rồi, tên nhóc ấy đang du học ở nước ngoài đúng không?em buồn chán cô đơn, muốn tìm tôi để giết thời gian, ok, cho dù em là em gái của Nam, cũng xem như là em gái của tôi, tôi có thời gian sẽ đi cùng, chỉ cần em nói một câu, lợi nhuận mấy ngàn vạn tôi nói bỏ là bỏ, ra ngoài chơi cùng em. Nhưng em gái, tôi cũng phải có không gian riêng tư chứ, Sở Lâm tôi không phải đồ chơi của em, lễ thất tịch tôi cũng phải có hẹn với mấy người đẹp chứ, không thể bất chấp lời mời của một người đẹp, lại chạy đến cùng một cô bé miệng còn hơi sữa chạy nhảy điên cuồng khắp nơi đúng không?"

Mặt Tập Khởi Nhu chốc lát trắng bệch ra, mấy lời của Sở Lâm rất nặng nề, anh trước giờ chưa từng nói nặng lời với cô như vậy.

Đây chính là mấy lời trong lòng của anh?

Tập Khởi Nhu chỉ là em gái của anh ấy?

Vì nguyên nhân của anh hai, Sở Lâm mới nhận cô?

"Hứ, Sở Lâm, em hiểu rồi, anh chính là ghét em quấy rầy đến cuộc hẹn của anh và mấy người đẹp đúng không? Dù sao cũng có người chơi cùng em rồi, lần sau không thèm tìm anh nữa."

Khi cô cam tâm dựa dẫm vào anh ư? Tập Khởi Nhu cô mới không bị coi thường như thế

Còn là em gái ư?

Cô có một anh trai ruột, anh họ thì vô số, còn thiếu một anh trai như anh sao?

Sở Lâm không nói gì cả, trầm ngâm nhìn cô.

"Được rồi, em đến để nói ra một vấn đề, không quấy rầy đến giấc ngủ của đại thiếu gia anh nữa." Tập Khởi Nhu vừa cười vưùa xoay người, đi đến cửa bỗng dừng lại, "Sở Lâm, dù cho anh có hẹn, lẽ nào không nên nói với em một tiếng sao? Làm em ngốc nghếch đợi suốt ba tiếng, chơi em à. Rốt cuộc tối qua lúc em hẹn với anh, anh cũng không từ chối."

Tập Khởi Nhu bóng lưng mất hút, mặt Sở Lâm trầm ngâm lại, ánh mắt nhìn vào khoảng không xa xăm, thần sắc phức tạp.

…

“Tập tiểu thư, cô thế này mà đi sao?”

Quản gia luôn lưu ý động tĩnh ở ỷên lầu, chính là sợ hai người đánh nhau.

Thiếu gia của bọn họ mặc dù phong độ, nhanh nhẹn, nhưng không kiềm được Tập tiểu thư quá ầm ĩ.

Lúc trước hai người đánh nhau không ít, nhưng mà quản gia nhìn ra được, thiếu gia đều nhường nhịn Tập tiểu thư.

“Đúng vậy, làm phiền bác rồi, bác quản gai.” Tập Khởi Nhu nở nụ cười.

Không hợp lý.

Quá không hợp lý rồi.

Tập tiểu thư vừa mới bừng bừng lửa giận đi lên lầu, sao lại đi xuống rồi, mà lại không còn giận nữa.

Thần sắc cũng có chút cổ quái.

“Tập tiểu thư, cô không sao chứ?” Tập Khởi Nhu xua tay, có thể có chuyện gì được, bị người ta cho leo cây rồi, lại bị người ta ghét bỏ rồi.

…

Sau giấc ngủ say, Thẩm Tư Á tỉnh lại, đầu đau muốn vỡ ra.

Cô nhìn xung quanh, phát hiện ra cảnh vật rất lạ.

Đấm đấm vào đầu, rồi đẩy chăn xuống dưới giường, bỏ chân xuống bước đi.

Trên người mặc bộ đồ ngủ, chất liệu vải bình thường.

Căn phòng rất to rất xa hoa, lại trang trí theo phong cách châu Âu, chứng tỏ người trang trí rất có mắt thẫm mỹ.

Cô có ấn tượng loáng thoáng về chuyện đã xảy ra tối hôm qua.

Sau khi lên xe của Sở Lâm, Sở Lâm bảo cô cùng anh ta đi đến một nơi, cô vì muốn tìm ra tin tức mới đầu tiên nên đã không từ chối.

Sau đó…

Sở Lâm mang cô đến một quán bar cao cấp, vừa bước vào đã gọi rất nhiều rượu.

Sở Lâm hình như tâm trạng rất không tốt, mặt rất lạnh, bảo cô cùng uống với anh ta, còn kêu cô im miệng, không dò hỏi gì cả, cô cũng ngoan ngoãn im miệng.

Rất nhiều phụ nữ thấy anh ta ăn amực sang trọng xa hoa, liền giống như ong bướm dập dìu bay tới.

Cô ngồi bên cạnh vừa uống rượu vừa nghĩ, có cần chụp cảnh tượng này lại không, với tiêu đề thú vui tiêu khiển của một bộ phận giới hào môn.

Nghĩ ngợi hay là thôi bỏ đi, Sở Lâm có thể mua lại tiêu đề rồi xé bỏ, còn có thể hất đổ chén cơm của cô.

Nhưng mà điều khiến cô tò mò chính là, Sở Lâm lại tối sầm mặt xua đuổi mấy người phụ nữ đó đi, sau đó cả người toát ra vẻ lạnh lùng, không có người đẹp nào dám tới bắt chuyện.

Cô sau đó hình như uống nhiều rồi, nhìn thấy rất nhiều Giang Diệc Đình, không ngừng lắc lư trước mặt cô, cô lẩm bamả nói anh ta đáng ghét, vừa khóc vừa mắng anh ta không có trái tim, còn lau nước mũi nước mắt lên người anh ta.

Thẩm Tư Á rùng mình, không phải cô sau khi uống say đã tưởng Sở Lâm là Giang Diệc Đình, hướng về phía Sở Lâm mà chùi nước mắt nước mũi rồi chứ?

Nếu nhưu vậy thật, Sở Lâm thích sạch sẽ đó khong xé xác cô ra mới lạ?

Tiêu đề đầu bài của cô phải làm sao đây?

228. Chương 228

Thẩm Tư Á cào cào mái tóc xoăn màu rượu vang, lau mặt, thấp thỏm lo âu nhìn cảnh vậy xung quanh một lượt, cẩn thận dè dặt mở cửa phòng, một tay đặt trên tay nắm cửa, nhoài đầu ra ngoài nhìn.

Trên hành lang, sàn nhà được trang trí bằng hoa văn tối.

Lan can xây bằng đá ngọc thạch trắng.

"Tiểu thư, cô tỉnh rồi?" người giúp việc đang cầm khăn lau lan can nhìn thấy cô, liền cung kính đứng thẳng người dậy, hơi khom người về phía cô.

Thẩm Tư Á cười ngượng nghịu, có chút ngại ngùng xoa xoa mái tóc dài bên tai.

Mắt lại đang quan sát tòa nhà đồ sộ này.

"Ơ… cho hỏi đây là đâu vậy?"

Thẩm Tư Á đóng cửa phòng lại, buóec chân lên sàn nhà, những đầu ngón chân xinh xắn vừa trắng vừa mềm mịn.

Biểu cảm của người giúp việc không có gì thay đổi, khuôn mặt luôn nở nụ cười.

"Sở gia."

Sở gia?

Thẩm Tư Á chân mềm đi, suýt chút ngã khụy xuống sàn.

Nói như vậy tối qua cô thực sự đã chùi nước mắt nước mũi lên người Sở Lâm, còn bị anh ta mang về nhà?

Sở Lâm sẽ không bỏ qua cho cô.

"Anh Sở đâu?" Thẩm Tư Á tim đập loạn xạ, Sở Lâm nhìn có vẻ là vô hại, nhưng với ai cũng đều rất đẻ bụng.

Lần trước cô bị Sở Lâm chỉnh một lần, bây giờ vẫn còn vết đen tâm lý.

"Thiếu gia vẫn đang ngủ."

"Thế thì tốt, thế thì tốt…" Thẩm Tư Á thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ vào ngực.

“Thế thì, cảm ơn cô nhé…”

“Không có gì ạ.”

Thẩm Tư Á chạy như bay xuống lầu, nhân lúc Sở Lâm chưa ngủ dậy đi tìm cô tính sổ, cô phải nhanh chóng chuồn khỏi đây.

…

“Bịch bịch bịch…”

Trên cầu thang truyền tới tiếng động, trong căn biệt thự yên tĩnh, âm thanh vang lên đặc biệt cao vút.

Tập Khởi Nhu nghe thấy tiếng động ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người phụ nữ mặc áo đầm ngủ, đầu tóc rối xù từ trên cầu thang chạy xuống.

Mái tóc màu rượu vang, khuôn mặt xinh xắn dễ thương, cơ thể được bao bọc bên trong chiếc đầm ngủ vô cùng thướt tha uyển chuyển.

Hơ! Kiểu phụ nữ Sở Lâm trước giờ thích.

Nhưng mà, anh từ lúc nào đã đổi khẩu vị rồi, mấy người bạn gái của anh không phải đều là kiểu yểu điệu, dịu dàng chu đáo sao? Từ khi nào đã thích loại phụ nữ hùng hổ như vậy?

Tập Khởi Nhu vốn dĩ muốn rời khỏi, lúc này hai tay khoanh lại, trân trân nhìn người phụ nữ chạy từ trên lầu xuống

Cô đứng ở trung tâm phòng khách, Thẩm Tư Á lập tức phanh lại, chớp chớp mắt.

Một khuôn mặt búp bê xinh đẹp tinh tế, vừa non nớt vừa khiến người ta yêu mến, còn có chút mũm mĩm.

Thẩm Tư Á ánh mắt bắt đầu mở to ra, cô thích tất cả những thứ xinh đẹp đáng yêu, đối với những người đẹp đặc biệt càng không có sức kháng cự lại.

Tập Khởi Nhu quan sát cô một lượt, không thể không nói, Sở Lâm rất có mắt nhìn người, người phụ nữ này rất đẹp, vẻ đẹp dịu dàng rạng rỡ như từ trong xương cốt tỏa ra.

Chẳng trách chê cô miệng còn hôi sữa, so với người phụ nữ thú vị này, Tập Khởi Nhu cô quả thực chỉ là em gái láng giềng chưa đủ lớn mà thôi.

“Chị chính là người phụ nữ Sở Lâm mang về tối hôm qua?” trong ánh mắt Tập Khởi Nhu không có ác ý, tò mò nhìn người phụ nữ trước mặt đang thở hỗn hễn, dù cho đầu tóc rối bù, cũng không làm mất đi vẻ dịu dàng đáng yêu.

Chuyện gì đây?

Thẩm Tư Á vẻ mặt hoài nghi, bạn gái của Sở Lâm đây sao?

“Ơ… chuyện không phải như những gì cô thấy đâu, tôi và anh Sở…”

Thẩm Tư Á muốn giải thích rõ ràng, lấy lại trong sạch cho bản thân, đừng sa vào mấy chuyện rối mù của Sở Lâm thêm nữa, phá vỡ nhân duyên của người khác đã không tốt rồi.

Tập Khởi Nhu không cho cô cơ hội nói hết, trừng mắt hỏi: “Anh ấy tối qua chính là vì chị mới cho tôi leo cây?”

Thẩm Tư Á gật đầu cũng không được, lắc đầu cũng chả xong, tối hôm qua cô bề ngoài thì giống như là luôn ở cùng Sở Lâm, nhưng mà tuyệt đối không phải nam nữ tư tình gì, Sở Lâm không biết nổi cơn điên thế nào lại bảo cô ở cùng anh ta, ba hoa sẽ cho cô một tiêu đề về thú vui toêu khiển của giới hào môn, cô là bị đe dọa dụ dỗ mà thôi.

Rõ ràng cô gái này đã hiểu lầm rồi.

“Ơ, cô gái, cô hiểu lầm rồi, tôi và anh Sở không có gì cả, tối qua tôi uống say rồi…”

Sự do dự của Thẩm Tư Á, trong mắt Tập Khởi Nhu chính là đã ngầm thừa nhận.

Tập Khởi Nhu xua xua tay, “Không có gì, chị không cần giải thích với tôi, tôi chỉ là em gái của Sở Lâm mà thôi.”

Sở Lâm từng nói, Tập Khởi Nhu cô ấy chính là em gái của bạn thân anh ta, vì vậy cũng là em gái của anh ta.

“A?” Thẩm Tư Á ngạc nhiên há hốc mồm, chưa từng nghe Sở Lâm còn có một em gái nữa.

Nếu nói cô gái này hâm mộ Sở Lâm, thế tjì cũng không giống, trong ánh mắt cô ấy căn bản không hề đố kị, giống như cũng không quan tâm đến sự tồn tại của cô.

“Tập tiểu thư… ”Quản gia luôn âm thầm rốt cuộc cũng nghe ra sự tình rồi, thiếu gia của ông ấy mặc dù rất đào hoa, nhưng mang con gái về nhà để qua đêm thì đây là làn đầu tiên, nhưng chuyện lại không như

những gì Tập tiểu thư đoán, vị tiểu thư này tối qua uống đến say mèm, thiếu gia vừa về đến nhà đã ném cô cho người ở rồi.

Giữa hai người chưa xảy ra chuyện gì cả.

Quản gia vẫn rất thích vị Tập tiểu thư này, luôn hy vọng thiếu gia vủa mình có thể cùng Tập tiểu thư ở bên nhau, nhưng thiếu gia đối với Tập tiểu thư tốt thì có tốt, nhưng hình như lại thiếu chút gì đó.

Luôn đánh đấm chí chóe, cũng không có dấu hiệu tiến triển theo hướng tình nhân, vụ tai tiếng tình dục của thiếu gia không ngớt, Tập tiểu thư trước giờ cũng sẽ không đi hỏi.

Thử hỏi, nếu Tập tiểu thư thích thiếu gia, sao lại ung dung nhìn thiếu gia và người phụ nữ khác cở bên nhau được?

"Sở Lâm trước giờ chưa từng đem phụ nữ về nhà để qua đêm, cô là người đầu tiên, cô đối với anh ấy mà nói, là một ngoại lệ, mau nắm bắt lấy cơ hội đi." Tập Khởi Nhu tốt bụng vỗ vỗ vai Thẩm Tư Á.

Sở Lâm từng quen nhiều bạn gái, không phải ngạo nghễ thì cũng mưu mô, không ít người núp trong bóng tối ức hiếp cô, nhưng người này, đôi mắt trong veo, trong ánh mắt không hề cố ý, Tập Khởi Nhu liền có cảm tình với cô ấy.

"A, không phải, tôi..." chuyện gì thế này, người phụ nữ này rốt cuộc là ai? Thẩm Tư Á đầu óc mơ hồ.

"Bác quản gia, cháu còn có việc, xin phép đi trước." Tập Khởi Nhu vẫy tay với quản gia.

Quản gia than một tiếng, ông ấy cũng không biết vị tiểu thư này và thiếu gia rốt cuộc có quan hệ gì.

"Tập tiểu thư, để tôi tiễn cô." quản gia đuổi theo cô.

"À, đúng rồi, bác nói với Sở Lâm một tiếng, anh hai tôi quay về rồi, đang ở chỗ anh cả, nhưng mà mấy ngày lại không thấy bóng dáng nữa rồi."

Trước khi đóng cửa lại, Thẩm Tư Á nghe thấy giọng nói trong trẻo ngọt ngào cô gái đó

Một cô gái rất xinh đẹp và có giáo dục.

Thẩm Tư Á ngầm thở dài.

...

Tập Khởi Nhu đi rồi, Sở Lâm không hề đuổi theo.

Ngồi một lát, rồi đi vào phòng tắm đánh răng.

Anh vừa đeo đồng hồ, vừa bước xuống lầu.

Đột nhiên từ bên cạnh lướt qua một bóng người.

Thẩm Tư Á chưa rời đi, cô chạy như hòa thượng chạy không ra khỏi miếu, nếu Sở Lâm muốn tính sổ với cô, thì dù cô có chạy đến chân trời góc bể, Sở Lâm cũng có cách lôi cô ra được.

Ngoan ngoãn nhận lỗi, thái độ thành thật có lẽ còn có thể giảm bớt tội.

"Anh Sở, tôi hình như gặp rắc rối rồi rồi." Thẩm Tư Á vẻ mặt chán nản, chặn Sở Lâm ở đầu cầu thang.

Sở Lâm nhìn thấy cô, nhớ ra tối qua bị cô vừa khóc vừa cười quệt nước mắt nước mũi lên người, sau đó còn nôn cả lên người anh ta, Sở Lâm anh ta cả đời này đều chưa từng nhếch nhác như vậy, rất muốn đạp cô ra, mặc kệ sống chết.

Nhưng ở cái nơi tốt xấu lẫn lộn như quán bar, cuối cùng anh ta vẫn không nhẫn tâm, mặt hầm hầm lôi cô về.

Vốn dĩ có thể đưa đến khách sạn, nhưng anh ta bị cô nôn hết trên người, nhếch nhác lại uất ức, mất mặt đến mức làm sao còn hứng thú đi.

Sở Lâm mặt càng tối sầm hơn, hình như lại ngửi thấy mùi đậu phụ thối từ trên người tỏa ra, mặc dù tối qua vừa về đã sai người đem quần áo đi đốt rồi, lấy sữa tắm chà sát khắp người, không biết có phải là tác động tâm lý hay không, vừa nhìn thấy cô, đầu đã bắt đầu phát đau.

Sở Lâm lùi lại một bước, mặt tối sầm chặn cô lại, "Tránh xa tôi một chút, ngoài một mét!"

Xong rồi, Sở Lâm bộ dạng cắn chặt răng, sẽ không cho cô vào danh sách đen, liệt vào nhóm đối tượng bị từ chối chứ?

Tin đồn của cô sau này phải làm sao? Vẫn muốn dựa vào anh để làm nên chuyên mục tài chính ư.

"Ơ... anh Sở, tôi rất xin lỗi, nhưng thực ra tôi có thể giải thích." Sở Lâm đi về phía phòng ăn, Thẩm Tư Á cũng đi theo, quên mất phải giữ khoảng cách với anh ta.

“Thiếu gia, chào buổi sáng.” người giúp việc kéo ghế, Sở Lâm nới lỏng cà vạt, tao nhã ngồi xuống.

“Giải thích cái gì? Giải thích vì sao nôn lên người tôi, giống như một con điên vừa cười vừa khóc? Cô khiến tôi mất mặt chết đi được.” Sở Lâm hậm hừ, thấy cô biết điều đứng cách anh ta hơn một mét, sắc mặt mới dịu đi một chút.

Anh ta tối qua đầu óc bị vấn đề rồi, mới tìm một người phụ nữ cùng anh ta đi uống rượu.

Rượu chưa uống xong, bản thân đã gây ra một rắc rối lớn.

“Tôi rất xin lỗi…”

”Tôi không nhận lời xin lỗi, sai chính là sai rồi. Nếu xin lỗi có tác dụng, thế giới này còn cần đến cảnh sát làm gì? Sở Lâm chẳng tha chẳng thứ gì cả.

Quản gia bê đồ ăn sáng tới, “Thiếu gia, mời dùng.”

Sở Lâm xắn tay áo lên, tư thế ung dung bắt đầu dùng bữa.

“Anh Sở, tôi có thể lấy công chuộc tội, vừa nãy có một vị tiểu thư hình như đã hiểu lầm quan hệ của chúng ta, tôi có thể giúp anh đi giải thích.”

Sở Lâm dừng lại, sắc mặt có chút cứng đơ.

Quản gia đứng bên cạnh, “Thiếu gia, là Tập tiểu thư, cô ấy vừa nãy nhìn thấy…”

Quản gia nhìn Thẩm Tư Á một cái, “vị tiểu thư này từ trên lầu đi xuống, Tập tiểu thư hình như đã hiểu lầm quan hệ của thiếu gia và vị tiểu thư này…”

Sở Lâm cuối mắt, hạ giọng hỏi: “Cô ấy có phản ứng gì?”

Quản gia chưa mở miệng, Thẩm Tư Á liền cất lời trước, “Đúng vậy, cô ấy nhất định giận rồi, nếu không sao lại hờn dỗi nói là em gái của anh được.”

Một người họ Tập, một người họ Sở, cô gái ấy vẫn luôn miệng gọi thẳng tên Sở Lâm, sao lại có thể là anh em ruột được.

“Quản gia!” Sở Lâm ném thìa canh cái rầm, giọng lạnh tanh.

Thẩm Tư Á sợ hết hồn, ngoan ngoãn câm miệng lại.

Quản gia nheo mày, đoán không ra suy nghĩ của thiếu gia, "Tập tiểu thư cô ấy… cô ấy không có phản ứng gì…"

Thẩm Tư Á đảo đôi mắt trắng dã, "sao lại có thể nói là không có phản ứng? Tôi là phụ nữ, hiểu rõ nhất tâm ý của phụ nữ, cô ấy cười càng dịu dàng, cho thấy cô ấy càng tức giận."

Sở Lâm thờ ơ nhìn Thẩm Tư Á, Thẩm Tư Á hớt miệng, "Anh nhìn tôi cũng vô dụng, lời tôi nói là sự thật, anh thích nghe hay không."

Sở Lâm "Hơ" một tiếng, nắm chặt đầu ngón tay, phát ra tiếng răn rắc, rất đáng sợ.

Thẩm Tư Á nuốt nước bọt, bỏng bét rồi, lại phô trương rồi.

Cái bệnh chết tiệt này tới lúc nào mới có thể sửa được?

"Cô ấy không giận, cô ấy chỉ là em gái của tôi, cô ấy có bạn gái rồi, hiểu chưa?"

Không khí đột nhiên trở nên loãng ra, hơi nóng bao quanh người Sở Lâm đột nhiên hạ xuống.

Thẩm Tư Á không kiềm được co rúm lại một lát.

Thẹn quá hóa giận rồi?

Không ngờ Sở Lâm sẽ đổ tội lên người một người phụ nữ, bởi vì cô gái ấy có bạn trai, vì thế Sở Lâm lùi bước rồi?

Chẳng trách cô gái ấy nhìn thấy cô xuất hiện trong Sở gia, một chút đố kị cũnh không có.

Tức giận cái gì, đều là Thẩm Tư Á tự mình nói lung tung.

Thì ra là Sở Lâm tưởng ai cũng thích mình.

229. Chương 229

Thẩm Tư Á đảo mắt, lùi lại khoảng cách an toàn, cách một chiếc bàn ăn dài, không sợ chết mà hỏi: "Vì vậy… anh Sở, anh thế này là đang ghen đúng không? Anh tối qua tâm trạng không tốt, chạy đến quán bar uống rượu, cũng là vì cô ấy?

Hơ, không ngờ đường đường là tổng tài Sở thị cũng là một kẻ si tình.

Không phải là dễ dãi, không phải là vô tình, anh ta và những người phụ nữ ấy đều là vui chơi qua đường, thật thật giả giả, người ngoài nhìn không rõ, chỉ vì trong lòng anh bất mãn, yêu mà không đạt được, vì thế mới buông thả?

"Thẩm tiểu thư, có ai từng nói cô rất nhiều chuyện chưa?" Sở Lâm ngồi thẳng người, đôi mắt chứa đầy sự lạnh lẽo, ngũ quan sắc sảo mang chút bạc bẽo.

Thẩm Tư Á nhún vai, "Hết cách rồi, vì miếng cơm manh áo, tôi vốn dĩ chính là một phóng viên nhiều chuyện, nhiều chuyện chính là đạo đức nghề nghiệp của tôi."

"Thì ra cô còn tự ý thức được bản thân."

Thẩm Tư Á vuốt mái tóc, hai tay chống lên lưng ghế, để lộ ra đôi mắt dễ thương, hỏi: "Sao thế? Sở thiếu gia, tôi giúp anh đi giải thích rõ ràng, chuyện tối hôm qua, chúng ta xóa bỏ toàn bộ?"

"Không thế nào hết." Sở Lâm cười, lập tức đổi sắc mặt, "Quản gia! Đưa Thẩm tiểu thư về đi!"

"Này, đừng chứ, anh Sở, tôi đi rồi, em gái vừa nãy của anh tính thế nào đây? Anh không định đi xem thử, dỗ dành cô ấy sao? Tôi thấy cô ấy tâm trạng thực sự rất không ổn." mắt Thẩm Tư Á màu nâu thẫm, giống y hệt Giang Diệc Đình, giống như đầm sâu được giội rửa sau cơn mưa, trong veo, xanh ngắt

"Thẩm tiểu thư, mời cô ra về." thiếu gia hạ lệnh đuổi khách, quản gia không thể thoái thác bước lên một bước, chỉ kéo cánh tay Thẩm Tư Á, lôi cô ra ngoài.

Thẩm Tư Á liếc anh một cái, tiếp tục hỏi Sở Lâm, "Anh rất thích cô ấy? Nhưng vì sao không nói với cô ấy? Tôi thấy cô ấu đối với anh cũng không phải hoàn toàn không có tình cảm, người ta là con gái da mặt mỏng, Sở thiếu gia anh theo đuổi nhiềucô gái như vậy, vì sao gặp được người mình thích, ngược lại còn lo sợ chứ? Bây giờ không theo đuổi, lẽ nào đợi bạn trai người ta quay lại rồi, kết hôn rồi, anh mới hối hận?"

Sở Lâm trầm lặng nhìn cô một hồi, rồi từ từ, con ngươi đen nhánh như dòng xoáy tuôn ra, sâu không thể đo được, âm u tối mù lại.

"Câm miệng!"

Thẩm Tư Á chân hơi lùi lại, nắm chặt lòng bàn tay.

Cho là cô không biết tự trọng, rãnh rỗi đi khuyên bảo người khác, tình cảm của bản thân đều rối tung rối mù.

"Quản gia, đưa cô ta đi gấp cho tôi!" Sở Lâm mặt trầm xuống đứng thẳnh người dậy, ném cái thìa xuống.

"Xoảng", chiếc thìa rớt xuống đĩa.

Thẩm Tư Á lòng run rẩy, nhìn anh quay người đi lên lầu.

"Thế này… anh Sở, chuyện tối qua anh đông ý với tôi thì sao."

"Thẩm tiểu thư, cô mau đi đi…" Quản gia vẻ mặt cam chịu, ngoài Tập tiểu thư ra, không ai dám ở trước mặt thiếu gia la lối om sòm cả, gan của vị tiểu thư này cũng lớn quá rồi.

Sở Lâm đứng trên cầu thang, từ trên cao liếc nhìn xuống cô.

Đèn pha lê phục cổ kiểu dáng châu Âu treo trên trần nhà, ánh đèn óng ánh tỏa ra ban ngày chiếu rọi xuống người anh ta, anh ta giống như vị vua đứng ở đỉnh cao quyền lợi, nắm chắc quyền sinh sát.

"Tối qua tôi có đồng ý với cô chuyện gì sao?" Sở Lâm nheo mắt, cười cay nghiệt.

Thứ cảm giác này khiến Thẩm Tư Á lo sợ, Sở Lâm là có ý gì? Chơi cô à?

"Tối qua anh nói, chỉ cần tôi ở cùng anh một đêm, khiến nah vui vẻ, anh sẽ nghĩ cách để tôi lấy được phỏng vấn tài chính độc quyền của tháng sau, anh đueong đường là tổng tài của Sở thị không nên nói lời mà không giữ lời chứ?"

Sở Lâm bộ dạng uể oải nở nụ cười, "à, vậy xin hỏi phóng viên Thẩm, cô có làm tôi vui vẻ chưa?"

Lại uống say, lại nôn trên người anh, anh còn chưa tìm cô tính sổ, bây giờ còn dám trân tráo không biết ngượng.

Thẩm Tư Á bị nghẹn họng, có vẻ như anh ta nói cũng có lý.

"Nhưng mà…"

“Phóng viên Thẩm, tôi lúc nãy còn khen cô tự mình biết lấy mình cơ đấy? Vừa ngoảnh người một cái, cô đã quên mất rồi?”

Sở Lâm nói xong, không quan tâm đến Thẩm Tư Á trố mắt đứng nhìn, nhấc bước đi lên lầu.

Thẩm Tư Á một lúc sau mới lấy lại tinh thần, mặt đỏ bừng mắng giận: “Sở Lâm, anh là đồ khốn, lừa đảo! Lừa gạt cảm tình của bà đây!”

Đầu cô bị vô nước rồi mới tin tên khốn Sở Lâm này, anh ta đều lừa cô hai lần rồi, cô vẫn ngốc nghếch tự nhảy vào hố.

…

Đưa đến Lục Tiễn Tây, Diệp Bạc Hâm đang rửa bát trong bếp.

Tập Vị Nam dựa vào tường, nghi ngờ nhìn động tác thành thạo của cô.

Cô không quá đẹp, nhưng từ trong cốt tủy tỏa ra ma lực khiến người khác dễ chịu.

Đều nói người đẹp ở cốt không phải ở bì, thân thể cuối cùng cũng có ngày đến tuổi xế chiều, người đẹp từ cốt lại vĩnh viễn sẽ không biến đổi đi.

Diệp Bạc Hâm đeo găng tay, đổ ít nước rửa chén vào bồn rửa, khuấy đều lên, trong bồn rưủa bát đầy những bọt bong bóng trắng xóa.

Cô đóng vòi nước, nghe thấy tiếng bước chân từ đấng sau càng lúc càng gần, âm thanh nhẹ nhàng, chạm nhẹ xuống nền, giống như tim cô đang đập, thình thịch thình thịch, tim bỗng nhiên đập loạn xạ.

Một cơ thể ấm áp áp sát vào người.

Đôi tay thon dài ôm lấy hai bên người cô, siết chặt eo của cô.

Diệp Bạc Hâm cả người đều nằm gọn trong lòng ngực Tập Vị Nam.

Lưng cô có thể cảm nhận được trái tim cuồng si đang đập, một cái lại một cái, kiểu nồng nhiệt và có lực, xuyên qua lớp áo, hìn như trực tiếp chạm vào da thịt mịn màng của cô.

Tập Vị Nam gác cằm lên vai Diệp Bạc Hâm, hơi thở nồng ấm từng chút một phả vào hoei thở của cô, quấn lấy cái gáy trắng trẻo mịn màng của cô.

“Sao thế?”Hơi thở của Diệp Bạc Hâm có chút rối loạn.

Cô không nhịn được co rúm lại, hơi cắn môi.

“Anh thấy rất hạnh phúc, Hâm nhi, chúng ta cứ hạnh phúc mãi thế này, có được không?” đôi môi chạm vào da thịt cô, không kiềm được lướt nhẹ.

Đôi mắt đen nhánh của Diệp Bạc Hâm, càng thêm long lanh, tia sáng nhỏ bé khúc xạ lại độ bóng, toàn bộ rơi vào đáy mắt cô.

“Được chứ.”

Cổ họng Tập Vị Nam động đậy, càng thu chặt cánh tay, đôi mắt đen bóng rạngrỡ như pháo hoa nở khắp trời.

...

“Để anh làm cho, em đi nghỉ ngơi xíu đi.” Tập Vị Nam đau lòng sờ sờ lên đôi má cô, mắt cô có chút thâm quầng.

“Không cần đâu, cũng không nhiều lắm. Bệnh của anh vẫn chưa khỏi, đừng đụng vào nước.” Diệp Bạc Hâm cản anh lại, “Anh ra ngoài đi loanh quanh cho dễ tiêu, một lát nữa rồi uống thuốc.”

Tập Vị Nam cãi không lại cô, nhưng không rời đi, anh dựa vào tủ kính, con ngươi phản chiếu dáng vẻ bận rộn của cô.

Anh trước kia theo đuổi sự cuồng nhiệt, cảm thấy cuộc sống bình thường thật vô vị, nhàm chán cực độ, vì thế đánh nhau, đua xe, hút thuốc uống rượu cái gì cũng đều trải qua cả, sao đó bị ném vào doanh trại ma quỷ để rèn luyện, anh không cách nào phủ nhận, đắm chìm trong cơn kích động, khiến anh máu lửa sùng sục.

Một lần lại một lần thách thức giới hạn của sinh mạng, điên cuồng tìm kiếm sự thách thức.

Sau đó, càng thêm nhiều kích động cũng không cách nào khiến anh tìm về cảm giác 15 16 tuổi, anh bắt đầu chán ghét những ngày tháng không chừng mực, thứ gì đều có thể dễ dàng có được, đến cả cô, từ đầu cô đã theo sau anh, quá dễ dàng có được tình cảm, không hề có cạnh tranh, Tập Vị Nam anh là không thèm đến.

Nhưng đến một ngày, anh bị bao vây trên chiến trường, khoảnh khắc cận kề với cái chết, trước mắt anh hiện ra rất nhiều hình ảnh, quá khứ trụy lạc ngỗ ngược, người nhà mắng chửi cự tuyệt, đồng đội chết thảm, 25 năm ngắn ngủi của anh, tất cả những gì đã trải qua đều phong phú hơn cả mộy đời của người khác, anh nghĩ, bây giờ có chết cũng không hối hận.

Nhưng sau cùng, những hình ảnh đều dừng lại nagy tại đôi mắt trong veo của cô.

Anh đột nhiên không muốn chết nữa, anh chết rồi, cô sẽ tổn thương, sẽ đau khổ, anh không muốn đôi mắt trong veo long lanh ấy nhuốm màu ảm đạm.

Trong khoảng thời gian ấy, cô chính là niềm tin để anh sống, anh từ chiến trường bò dậy.

Khoảnh khắc nhìn thấy cô, trái tim càng cảm nhận được sự hạnh phúc dâng trào.

Anh biết anh gặp rắc rối rồi, nhưng vẫn thấy ngọt như đường.

Có một ngày, cô đột nhiên tìm thấy anh, nói cùng anh chơi một ván bài, thắng rồi, anh cùng cô ở bên nhau, thua rồi, cô mãi mãi sẽ không quấy rầy anh.

Luôn bám theo từng bước đi của anh, cô mệt rồi.

Anh ý thức được điều này một chút, bỗng nhiên bối rối trong lòng, vì thế dù cho cô sau đó có thua, anh vẫn sẽ ở bên cô, bởi vì anh biết, tình cảm càng nhiều cũng không vượt qua được những lần khó khăn, anh lại từ chối, có thể mãi mãi không còn cơ hội nữa.

Bây giờ, anh không còn dồn hết tâm trí đi tìm sự kích động, có cô ở đây, cuộc sống bình thường cũng trở nên có ý vị.

...

Uống thuốc xong, Tập Vị Nam bắt đầu cảm thấy buồn ngủ

Diệp Bạc Hâm cả đêm chỉ ngủ được hơn một tiếng, cả người cũng không trụ nổi nữa, cùng anh đi ngủ.

Cô mơ hồ nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên.

Tập Vị Nam hôn nhẹ lên trán cô, “Em ngủ đi, anh đi nghe điện thoại.”

Theo sau, hơi ấm tản đi, cô ừ nhẹ một tiếng, rất muốn mở mắt ra, nhưng mí mắt giống như bị dán chặt lại, làm thế nào cũng mở không ra.

Tỉnh lại lần nữa, tinh thần cô đã tốt lên rất nhiều.

Vừa mở mắt ra, đã thấy mình bị ai đó ôm vào lòng.

"Tỉnh rồi à?" giọng Tập Vị Nam đã đỡ hơn rất nhiều, dù có vẻ mệt mỏi nhưng vẫn rất quyến rũ.

"Ừ." Diệp Bạc Hâm có chút ngại ngùng, chống người ngồi dậy.

Ánh amứt có chút lay động, tỉnh dậy đã thấy người mình thích ở bên cạnh, dùng ánh mắt ấm áp nhìn mình, đây là điều cô trước giờ không dám mơ đến.

Hạnh phúc hiện tại, giống như một lớp bọt, cô sợ tỉnh mộng rồi, tất cả đều tan biến.

"Đi rửa mặt trước đã, một lát có chuyện muón nói với em." Tập Vị Nam hình như có tâm sự, không nhận ra vẻ mặt cô cũng trầm ngâm lại.

Mười phút sau, Diệp Bạc Hâm vừa vuốt tóc vừa từ nhà tắm đi ra.

Tập Vị Nam ngồi trên sofa, cuối mắt nhìn màn hình điện thoại.

"Qua đây." Anh giơ tay về phía cô, Diệp Bạc Hâm nghe lời đi tới, đặt tay vào lòng bàn tay anh.

Bàn tay không nhỏ nhắn mịn mang như tay con gái, tay của anh rất to, lòng bàn tay có mấy vết chai, rất thô ráp, cũng rất ấm áp.

Diệp Bạc Hâm trong lòng xao động, ánh mắt lonh lanh gợn sóng nước.

Tập Vị Nam vòng tay lại, ôm chặt cô đang ngồi trên đùi.

"Đỡ hơn chưa?" Diệp Bạc Hâm lo lắng cho anh, đưa tay đặt lên trán anh.

Thấy nhiệt độ đã trở lại bình thường, cô mới thấy thoải mái như trút được gánh nặng.

Tập Vị Nam kéo tay cô, nắm chặt lòng bàn tay, cảm xúc trào dâng khiến anh không kiềm được mà thở dài.

"Bạc Hâm…"

"Ừ" Diệp Bạc Hâm dựa đầu vào vai anh, ngẩng đầu nhìn anh.

"Một lát nữa anh phải đi vào quân đội một chuyến." Tập Vị Nam nhìn tahửng vào mắt cô, nắm chặt lòng bàn tay cô.

Diệp Bạc Hâm sững sờ, cảm nhận được sự căng thẳng của anh.

Người này, còn sợ cô không để anh đi sao?

Diệp Bạc Hâm cô không phải là không hiểu chuyện.

"Sao lại đột ngột như vậy?" cô nhắm mắt lại, có phần không vui, kì nghỉ tốt như vậy, anh đều bị gọi đi mấy lần rồi.

Vừa mới hạ sốt, bây giờ lại quay về, cơ thể anh có thể chống đỡ được không?

230. Chương 230

"Sao lại đường đột thế?" Cô khép hờ đôi mắt, đúng là có thấy bực mình, rõ ràng xin nghỉ phép, mà anh lại bị triệu về biết bao nhiêu lần.

Vừa mới khỏi ốm, giờ lại về, sức khỏe có chịu được không?

"Mới rồi Soái bộ gọi điện đến, có ít việc cần đích thân anh xử lý." Tay anh chốc chốc nhát nhát lại vuốt lên lưng cô. Diệp Bạc Hâm thả nhẹ nhịp thở, ngỏng đầu khỏi bờ vai anh. Lúc Tập Vị Nam chau mày, cô lại áp mặt mình vào lồng ngực anh, vùi đầu thủ thỉ: "Sức khỏe của anh có chịu được không?"

Ánh mắt Tập Vị Nam ấm áp, đăm đăm nhìn xuống gò má cô.

"Yên tâm, không sao đâu."

Diệp Bạc Hâm vòng tay ôm bờ hông săn chắc của anh, rúc vào lòng anh: "Có nguy hiểm không?"

Trong ánh mắt của Tập Vị Nam, tình ý đang dạt dào.

"Không, về báo cáo công việc với cấp trên thôi."

Diệp Bạc Hâm nhắm mắt, bịn rịn hít hà thật sâu: "Bao giờ anh đi."

“Nửa tiếng nữa.”

Diệp Bạc Hâm nhíu chặt mày. Từ nội đô đến nơi đóng quân vùng ngoại ô là hai giờ đồng hồ chạy xe, phần lớn đường xá đều là đường núi, địa hình hiểm trở. Bây giờ anh có lái xe được không?

Diệp Bạc Hâm sợ trên đường xảy ra việc gì, không ai biết thì phải làm sao?

“Anh tự mình lái xe?”

Tập Vị Nam hiểu cô đang lo lắng điều gì, bèn vỗ về đặt nụ hôn lên trán cô, khàn giọng nói: “Không, sáng nay Quý Giản Ninh về thành phố họp, lát nữa sẽ đến đón anh.”

Anh đã cân nhắc kỹ rồi, Diệp Bạc Hâm cũng không nói được gì.

Lòng vẫn bịn rịn, mà không thể nói ra.

Cô sợ mình cản đường anh. Người đàn ông này không chỉ thuộc về một mình cô, anh sinh ra vì tổ quốc, tồn tại để bảo vệ tổ quốc.

Cô không thể ích kỷ, gây trở ngại cho anh.

“Hâm Nhi, em đang giận à?” Nâng cằm cô lên, anh thở dài, hơi bẽn lẽn hỏi.

Diệp Bạc Hâm từ từ mở mắt, đôi mắt đẹp xinh phản chiếu gương mặt hoàn mỹ của anh.

“Em giận gì chứ?” Diệp Bạc Hâm nén nỗi chua chát: “Anh chú ý chăm sóc bản thân là được.”

Trước khi quen Tập Vị Nam, một mình cô cũng sống vô cùng thoải mái. Sau khi yêu anh, cô nếm đủ đắng cay ngọt bùi, dù cho sau này phần lớn thời gian anh không thể ở bên, cô cũng không đến nỗi vắng anh là không sống được.

Cô cũng có sự nghiệp của mình, có đam mê của bản thân, còn gia đình, bạn bè. Tập Vị Nam rất quan trọng với cô, song không hẳn đã là tất cả của cô. Cô không thể gửi gắm toàn bộ tinh thần ở anh.

Một người phụ nữ đánh mất bản thân, phụ thuộc vào đàn ông, tuyệt đối không phải là Diệp Bạc Hâm.

Tập Vị Nam lẳng lặng nhìn cô một lúc, không hiểu được thứ phức tạp trong mắt cô, lòng lại quặn lên nhói đau.

Nếu như Tập Vị Nam biết được suy nghĩ thực lòng của cô, không rõ sẽ vui nhiều hơn, hay buồn nhiều hơn.

Có lẽ bởi ánh mắt của cô khiến anh bất an, trong phút động lòng, Tập Vị Nam lại buột miệng lên tiếng, bảo cô theo anh về quân đội.

Lời buột khỏi miệng, Tập Vị Nam lập tức nhíu mày, có chút kinh ngạc vì sự mất trí của bản thân, nhưng lời đã nói ra rồi, anh cũng không hối hận.

Cô là người thân của anh, dẫn cô về quân doanh, chẳng có gì đáng trách, cũng không phạm quân qui.

Diệp Bạc Hâm cười, lắc đầu: "Thôi, không làm phiền anh nữa."

Cô cúi đầu nghịch những ngón tay anh: "Vả lại, anh bận, em cũng bận. Hôm nay đã nghỉ một ngày, bên công ty cũng không rõ như thế nào rồi."

Tuy không phải thiếu cô là sẽ ngừng hoạt động, nhưng trong tay mỗi người đều có việc được giao, cô xin nghỉ thì phần việc của cô sẽ chia đều cho các đồng nghiệp khác, tăng thêm gánh nặng cho họ, bàn giao cũng lằng nhằng.

"Không muốn đi thăm đồng đội của em ở quân ngũ à?" Trong lòng Tập Vị Nam hơi chua chát, suy nghĩ của cô, đại để anh có thể đoán được. Cô càng suy nghĩ cho anh, anh càng áy náy.

Diệp Bạc Hâm bỗng ngẩng lên, mắt chợt sáng bừng.

"Được không?"

Đội đặc chủng không cho người ngoài vào cơ mà?

Thấy cô vui, Tập Vị Nam cũng thờ phào.

"Được chứ. Lần trước cậu em còn đưa em vào được. Anh là Đội trưởng đội Đặc chủng, em lại là phu nhân của anh, đương nhiên có cách đưa em vào."

Một tiếng phu nhân ấy lại âu yếm khác thường, lồng ngực Diệp Bạc Hâm đập thình thịch, mặt đỏ bừng.

"Thôi, lần sau, hôm nay đường đột quá."

"Được, bao giờ muốn đi, thì báo trước với anh một tiếng, anh sẽ sắp xếp."

Hai người lại nói thêm những chuyện khác trong nửa tiếng đợi chờ.

Cô rúc vào lòng anh. Kề tai cô, anh rủ rỉ kể những chuyện vui trong quân đội.

Thấy gương mặt tươi cười rạng rỡ của cô, ánh mắt Tập Vị Nam như tràn nét dịu dàng, thậm chí vẻ lãnh đạm, lạnh nhạt trên bờ môi mảnh, cũng tản đi không ít.

Một tay anh ghì vai cô, tay kia đặt sau gáy.

Cúi xuống bắt lấy bờ môi hồng.

Mút mát, vần vò.

Anh lấn lướt, sục sạo trong vòm miệng cô, như muốn tước đi mọi hơi thở của cô.

Diệp Bạc Hâm nhũn người, siết lấy đoạn áo trước ngực anh, hơi ngửa về sau, lưng chạm vào bàn.

Bịn rin vấn vương, tình ngào như mật.

...

Sở Lâm cũng còn quân tử, trước khi đuổi Thẩm Tư Á ra khỏi nhà, vẫn để cô lên gác thay bộ áo ngủ.

Mặt Thẩm Tư Á xanh mét, phí cả buổi tối bận rộn. Tối qua còn uống say nữa chứ, cảnh giác thường ngày đi đâu hết rồi? Nhẽ nào nhờ gương mặt vô hại của Sở Lâm, nên trong tiềm thức cô luôn cho rằng Sở Lâm sẽ không làm gì mình?

Rốt cuộc sau đó cả Sở Lâm cũng say bét nhè. Hai con ma men, có tí cồn trong người rồi làm bậy với nhau, ở tòa soạn cô chứng kiến biết bao nhiêu vụ.

Đúng là đầu heo.

"Thẩm tiểu thư, mời cô lên xe." Thẩm Tư Á vác bộ mặt ảo não từ biệt thự đi ra. Quản gia gọi tài xế, một chiếc Lamborghini màu trắng đỗ trước cổng biệt thự.

Thẩm Tư Á vòng qua xe, tấm tắc chẹp miệng.

Bọn có tiền toàn lũ trác táng, hở ra là mua xe mấy trăm vạn.

Cô nhớ chiếc xe tối qua Sở Lâm lái, không phải Lamborghini, mà là một chiếc Bentley.

Tài xế mở cửa sau, Thẩm Tư Á ngồi vào xe.

Nhớ đến việc tối qua lại bị Sở Lâm bỡn, cô thậm chì chẳng buồn tỏ ra hòa nhã với tài xế.

Tài xế hỏi địa chỉ xong, liền đánh xe lăn bánh êm ru.

Sau cơn say, đầu vẫn hơi đau, đến bữa sáng cũng không nỡ cho ăn, Sở Lâm đã tống cổ cô ra ngoài.

Thẩm Tư Á khó chịu nhắm nghiền mắt, bụng đang làm cách mạng, cô xoa chiếc bụng đang sôi lên ọc ọc, tự dặn mình lát nữa về phải bảo dì giúp việc làm một bữa hoành tráng, khao lao bản thân mới được.

"Cô Thẩm, cô Thẩm…"

Thẩm Tư Á ngủ suốt dọc đường, cho đến khi xe dừng lại, tài xế đứng trước mặt, gọi cô. Thẩm Tư Á mới lừ đừ tỉnh lại.

Vỗ lên má, Thẩm Tư Á đóng sập cửa lại.

Cô gõ lên cửa kính bên ghế lái, tài xế hạ kính xuống, vẻ thắc mắc.

"Xin hỏi cô Thẩm còn gì dặn dò ạ?"

Thẩm Tư Á hứ một tiếng, giơ ngón tay giữa: "Về nhắn với Sở Lâm, anh ta dở ẹc. Bắt nạt đàn bà con gái thì đàn ông cái nỗi gì. Chuyện này tôi chưa cho qua đâu. Đáng đời, người phụ nữ anh ta thích, cũng không thèm thích lại anh ta. Cái loại đàn ông vừa kém phong độ vừa bẩn tính, bà nào đui mù mới thèm ngó ngàng đến anh ta."

Thẩm Tư Á đắc chí cười, nguẩy hông, lộc cộc giầy cao gót, miệng ngâm nga quay vào biệt thự.

Bỏ lại tài xế một mình trong gió tan tác, tính nóng như lửa thế này, Sở thiếu gia đã làm gì mích lòng cô ta?

…

Bên ngoài nhà họ Thẩm, một chiếc xe Jaguar chống đạn màu bạc đỗ từ đêm qua đến tận bây giờ.

Giang Diệc Đình ngồi trên xe, hạ cửa kính xuống, sắc mặt vừa lạnh vừa âm u, cái nhìn như dát lớp băng,

trừng trừng nhìn về phía căn nhà.

Đầu ngón tay kẹp điếu thuốc, khói vẩn vương, cho đến khi điếu thuốc tàn, bỏng đầu ngón tay, anh ta chỉ liếc mắt nhìn rồi hờ hững búng đầu lọc đi.

Trên mặt đất, tàn thuốc, đầu mẩu thuốc lá ngổn ngang.

Cố Nhĩ Tư len lét liếc mắt quan sát sắc mặt anh qua gương chiếu hậu. Ngồi cả một đêm, nom vẻ mặt anh hơi hốc hác, cằm lún phún râu.

Bất thình lình, Giang Diệc Đình dằn nắm đấm xuống ghế sau.

"Rầm" một tiếng, như thụi vào lồng ngực.

Đôi mắt trên gương mặt luôn vô cảm của Cố Nhĩ Tư khẽ run lên, không dám thở mạnh.

Giang Diệc Đình dằn nén suốt một đêm, lại thêm buổi sáng nay, bây giờ giống như thùng thuốc nổ có thể nổ bất kì lúc nào, không ai dám chọc vào, sợ sẽ tan tác mây bay.

Cố Nhĩ Tư dĩ nhiên đoán được Giang Diệc Đình đang đợi ai. Nhưng Giang Diệc Đình không thừa nhận, thì anh ta cũng không thể nào đi điều tra nơi trú hiện giờ của Thẩm tiểu thư.

Cố Nhĩ Tư vừa thu lại tầm mắt, thì bắt gặp một chiếc xe dừng ở phía trước cách đó không xa. Thẩm Tư Á bước xuống, cúi người không biết nói gì với người ngồi trong xe, mà cười vô cùng khoan thai. Tạo hình ảnh trái ngược hoàn toàn với người mang vẻ mặt hầm hầm ở ghế sau.

"Đại ca, Thẩm tiểu thư về rồi." Cố Nhĩ Tư khẽ nhắc.

Giang Diệc Đình nhếch bờ môi quyến rũ.

Ánh mắt đen láy dõi theo Thẩm Tư Á.

Trong khi Thẩm Tư Á vẫn chẳng mảy may hay biết, vừa cúi đầu nghịch điện thoại, vừa đi về phía cổng nhà mình.

Cho đến khi, có người chặn đường.

Bóng hình cao lớn phủ trùm trên đỉnh đầu, hơi thở quen thuộc, áp lực khiến cô ngột ngạt.

Ngón tay cứng đờ, bờ môi cong cong liền trĩu xuống.

Cô thấy mệt, không muốn lằng nhằng với Giang Diệc Đình, nhưng vì sao anh ta cứ đeo bám không thôi?

Ánh nhìn lướt từ quần, lên thắt lưng, áo sơ mi, cà vạt...

Ánh mắt hơi khựng lại, bộ đồ trên người anh ta hơi nhàu nhĩ.

Hít thở thật sâu, cô mới mỉm cười ngẩng đầu lên, đối điện ánh mắt tóe lửa của Giang Diệc Đình.

Thấy cô vẫn cười được, Giang Diệc Đình hận không thể bẻ gẫy cổ cô.

Rõ ràng muốn buông xuôi, nhưng vì sao người phụ nữ này cứ như âm hồn, đi đâu cũng vất vưởng theo, lượn lờ trước mắt anh, khuấy động cõi lòng anh, khiến anh phải khó chịu.

Cả người anh nhếch nhác, còn cô lại tinh tươm, cười vô tư lự.

"Tối qua đi đâu?" Giang Diệc Đình tóm chặt lấy cổ tay cô, dùng lực, như chực muốn bóp vụn hòng trút bực.

Thẩm Tư Á đau nhói, mặt nhợt đi, song vẫn mỉm cười.

"Anh là gì của tôi? Quản lý hơi bị nhiều rồi đấy."

Đợi thâu đêm, rốt cuộc chỉ đợi được câu nói mỉa mai của cô. Giang Diệc Đình tức điên lên, lại phá ra cười.

"Vừa giúp cô dọn bãi chiến trường, giờ đã giở mặt không quen à?"

Sống lưng Giang Diệc Đình gồng lên thẳng tắp, khóe môi mím chặt không một độ cong, nét cằm cũng lạnh lùng khác thường.

Yết hầu hơi quặn lên.

Ánh sáng chói chang rọi vào mắt, nhức nhối đến độ căng tức cay xè.

Thẩm Tư Á phì cười, nhìn xuống cổ tay bị anh nắm đỏ ửng.

Giận thế này, cô có trêu chọc gì anh ta?

"Anh này, tôi có nhờ anh à?"

231. Chương 231

Không hề, từ đầu chí cuối không hề. Mọi thứ đều do Giang Diệc Đình sợ cô có mệnh hệ nào, bèn nhốt cô vào biệt thự, tự mình chủ động ngày đêm lùng sục thu thập chứng cứ, lật đổ lũ người kia.

Có đến nỗi vì một người phụ nữ mà đi gây hấn với chính phủ không? Thân phận của anh vốn nhạy cảm, lại can thiệp vào việc bổ nhiệm miễn nhiệm của lũ quan quyền, hắc bạch hai phái đều nhăm nhe dõi theo anh.

Ha! Thôi coi như anh là thằng hèn, tưởng người ta mê mình, nên mới tận tình giúp một cô ả vô lương tâm, tự rước vào người cả đống phiền toái.

"Thẩm Tư Á, tốt nhất cô nên nhớ cho kỹ câu này!"

Sắc mặt Giang Diệc Đình lặng đi, đôi mắt sâu như bể cũng lắng xuống.

Sự bộc phát mới rồi chừng như đã tan biến sạch bách.

Thẩm Tư Á khẽ vặn cổ tay, cười khẽ: "Cảm ơn anh đã nhắc."

Họ, đã từng là đôi tình nhân thân thuộc, giờ lại trở thành những người lạ thân thuộc.

Thời gian có thể cải biến rất nhiều, thậm chí bao gồm trái tim của họ, cũng được khép lại.

Trời vào thu, gió lồng lộng.

Mắt Thẩm Tư Á hơi đỏ, chóp mũi cũng bắt đầu ửng hồng.

Giang Diệc Đình vẫn gan lì nắm chặt cổ tay cô, đôi mắt nhìn xuống, trông những ngón tay mảnh khảnh của cô.

Bàn tay cô rất lạnh, vẻ hơi gồng lên.

"Tự bảo trọng." Ánh mắt anh thoắt thay đổi, như chiếc kim tẩm chất kịch độc.

Giang Diệc Đình quyết liệt quay người đi, khoảnh khắc ấy, nắm đấm siết chặt lại.

Thẩm Tư Á ngẩng đầu, nén giọt nước mắt vào trong, hít một hơi thật sâu.

"Đợi đã." Giọng cô run run.

Tấm lưng anh xoay về phía với cô, gương mặt tuấn tú nặng trĩu, khóe môi mím chặt đượm vẻ lạnh lùng, khinh khỉnh.

Thẩm Tư Á quay ra, nhìn bóng lưng thẳng tắp mà có phần lẻ loi của anh.

"Anh đến tìm tôi, chỉ để quan tâm tối qua tôi đi đâu à?"

Vì sao?

Chẳng đã bảo cô cút đi thật xa rồi đấy ư?

Chẳng đã bỉ bai cô là con rách việc rồi đấy ư?

Nếu đã thế, vậy tại sao cứ hết lần này đến lần khác lại khiến cô xốn xang?

Giang Diệc Đình, rút cuộc anh đang nghĩ gì?

"Tôi không rảnh đến thế." Bờ môi anh khẽ hấp háy.

Thẩm Tư Á cắn chặt môi dưới, như đang nín nhịn gì đó.

Gương mặt yêu kiều bỗng rộ lên nụ cười, như tự giễu.

"À, cũng phải, anh là người làm ăn lớn, trăm công nghìn việc, không như dân đen chúng tôi, có thời gian là đi bar, hộp đêm. Uống say thì vớ bừa thằng đàn ông mà quất, cuộc sống bê tha, anh nói phải không?"

"Làm ăn lớn" ám chỉ điều gì, cả hai đều hiểu.

Những trò mánh khóe anh làm, Thẩm Tư Á cũng nghe ít nhiều từ Hạ Thiên Cửu.

Quả nhiên bùn loãng không trát được tường, rác rưởi vĩnh viễn cũng chỉ là rác rưởi, anh ta chọn con đường

đen tối mà đi, thì có thể trách ai?

Lời nói của Thẩm Tư Á khiến màng tai Giang Diệc Đình đau rát.

Anh quay phắt người lại, ngón tay kẹp chặt cằm cô, bấm mạnh.

"Tối qua ở chỗ thằng nào?" Giang Diệc Đình trợn trừng mắt, như muốn xé nát cô ra.

"Đâu chỉ ở không, mà còn phải ngủ nữa chứ. Chắc không anh tưởng, bao nhiêu năm nay, tôi đến thằng đàn ông cũng không có à? Ha! Làm gì có chuyện đó, quanh tôi nam thanh niên đông lắm, mà tôi cũng chẳng phải thiếu nữ băng thanh khiết ngọc gì, người phụ nữ đã không còn trinh nguyên, thì làm sao mà phải giữ thân như ngọc nữa."

Như không hề thấy sắc mặt phẫn nộ của Giang Diệc Đình, Thẩm Tư Á vẫn cười vô tư.

"Thẩm Tư Á, cô không biết tự trọng à? Biết hai chữ liêm sỉ viết thế nào không?" Giang Diệc Đình gằn giọng quát, tay vung lên.

Thẩm Tư Á cười khẩy, đưa mặt lại gần.

"Tự trọng? Đàn ông đàn bà hoan ái là chuyện thường tình, ngủ với anh thì là tự trọng, còn ngủ với người khác thì là mất tự trọng à?"

"Cô!" Cánh tay giơ lên, Giang Diệc Đình tức đến độ toàn thân run lên bần bật.

"Phải rồi, dù gì anh cũng từng nói, tôi là đứa dơ dáy, chẳng phải à? Người dơ dáy thì cần gì thể diện."

Trái tim mang cảm giác khó chịu như kiến cắn.

Cô rúc rích bật cười, nhưng cõi lòng lại rạn nứt một vết khổng lồ, mãi mãi không thể khép miệng lành lặn.

Dơ dáy? Đấy là lời mấy ngày trước anh ta mắng cô.

Bây giờ cô tự thừa nhận, anh ta không vui chắc?

"Thẩm Tư Á, cô đừng ép tôi! Cô biết rõ tôi là người thế nào?" Một kẻ ngao du bên ngoài vòng pháp luật, máu lạnh vô tình, anh không phải người cô có thể trêu đùa.

“Tôi ép anh cái gì? Anh bảo tôi cút đi thật xa, tôi nghe lời anh rồi còn gì, làm sao lại thành ép anh được? Sau này tôi còn phải lấy chồng sinh con.” Thẩm Tư Á gân cổ, cười gằn nhìn sắc mặt hầm hầm của người đàn ông.

Lấy chồng sinh con?

Cô muốn lấy chồng sinh con?

Người con gái từng thuộc về anh, sau này thành vợ người ta, sinh con đẻ cái cho thằng đàn ông khác. Mới nghĩ thôi, Giang Diệc Đình đã muốn bắn chết thằng nào đó.

Anh ghen đến điên cuồng.

Mắt Giang Diệc Đình đỏ ngầu, một tay bóp cổ cô.

“Khụ…” Thẩm Tư Á biến sắc mặt, liều mình đập vào cánh tay anh.

Giang Diệc Đình cười gằn, cúi xuống kề sát mặt cô. Anh dùng lực siết, như một con dã thú dũng mãnh, nuốt chửng con mồi của nó.

“Không sợ chết đúng không?” Lại khiêu khích anh, tưởng Giang Diệc Đình là người độ lượng đến thế thật cơ à?

Sức cô không địch được anh, đành buông xuôi vùng vẫy, gương mặt nhợt nhạt cười nói:

“Người từng chết một lần, còn sợ gì nữa.”

“Được.” Giang Diệc Đình gật đầu, trước khi cô tắt thở, anh hất văng cô ra.

Thẩm Tư Á loạng choạng giật lùi về sau mấy bước. Cô ôm cổ, run lẩy bẩy, nghĩ lại thấy sợ.

Giang Diệc Đình tiến lên một bước, cô lùi về sau một bước, ánh mắt đầy cảnh giác.

“Tôi mặc kệ cuộc sống trước đây của cô bê tha thế nào, kể từ bây giờ, nếu cô để thằng đàn ông khác đụng vào một ngón tay của mình, tôi sẽ cho nó chết không chỗ chôn.”

“Anh dám!”

“Cô có thể thử, tôi là người thế nào, cô rõ hơn ai hết.”

Một kẻ không sợ chết, việc gì cũng dám làm.

Nếu đã không thể giải thoát, thì cứ tiếp tục dây dưa vậy.

Do cô chọn lựa, đừng trách anh kéo cô xuống địa ngục.

Giang Diệc Đình sầm mặt, ánh mắt như có lớp băng bồng bềnh. Anh đi thẳng về phía trước, toàn thân lan tỏa không khí chết chóc.

Chứng kiến toàn bộ quá trình, Cố Tư Nhĩ liếc nhìn người phụ nữ ngồi bệt xuống đất qua gương chiếu hậu, lại liếc trộm người đàn ông vừa lên xe đã nhắm mắt, xem vẻ như đang ngủ.

Rõ ràng đại ca rất quan tâm Thẩm tiểu thư, cũng vì quan tâm nên mới đợi bên ngoài nhà người ta cả một đêm, làm sao vừa gặp nhau đã sinh chuyện rồi…

Anh ta không hiểu, đại ca rốt cuộc đang nghĩ gì.

…

Nhà họ Sở.

Tài xế về đến nơi, liền đi tìm Sở Lâm.

Sở Lâm đang nghe điện thoại ở sân sau, vẻ uể oải nằm trên ghế xếp.

Tai đeo tai nghe bluetooth, đang cười nói với người ở đầu dây bên kia. Thấy tài xế theo sau quản gia bước vào, anh liền đưa tay ra hiệu với họ.

“Thiếu gia.”

“Đưa người về rồi?” Sở Lâm vừa nghe đầu dây bên kia nói chuyện, vừa ngồi dậy, nới cà vạt, mắt liếc nhìn người tài xế.

“Đưa về rồi ạ.” Tài xế len lét nhìn sắc mặt anh, đắn đo nên hay không nên chuyển lời của Thẩm tiểu thư đến thiếu gia.

"Ừm." Tay lắc ly rượu vang, Sở Lâm nói thêm mấy câu với người ở đầu bên kia. Thấy tài xế vẫn đứng đấy, anh nhướn mày nhìn: "Sao? Còn chuyện gì?"

"Ờm…" Người tài xế đấn đo lên xuống: "Thẩm tiểu thư bảo tôi nói với cậu…"

Sở Lâm khựng lại: "Nói gì?"

Tài xế nuốt nước bọt: "Thẩm tiểu thư nói là… nói cậu dở ẹc. Bắt nạt đàn bà con gái thì đàn ông cái nỗi gì…"

Sắc mặt thiếu gia đáng sợ quá, còn đáng sợ hơn dự báo sắp có bão về.

"Nói tiếp đi!" Sở Lâm rít lên ba chữ từ kẽ rằng, cô ả không biết sợ chết là gì, được lắm!

"Thẩm tiểu thư còn nói… chuyện này cô ấy chưa cho qua đâu. Đáng đời, người phụ nữ thiếu gia thích, cũng không thèm thích lại thiếu gia. Cái loại đàn ông vừa kém phong độ vừa bẩn tính, bà nào đui mù mới thèm ngó ngàng đến cậu." Người tài xế chất phác rốt cuộc đã truyền đạt lại toàn bộ.

Sở Lâm mất kiểm soát, đập tan tành chiếc ly thủy tinh.

Người ở đầu dây bên kia nghe không sót chữ nào, khựng một lúc, bất giác phá lên cười.

"Ha ha ha…" Anh ta cười ná thở: "Anh bảo này Sở Lâm, chú cũng có ngày bị đàn bà khinh, uổng cho chú lúc nào cũng có đàn bà mê, thế mà cũng có người phụ nữ chú muốn mà không được cơ à? Nói anh mày nghe, con gái nhà ai, anh quân sư cho."

"Anh im đi." Sở Lâm khẽ quát, rồi đùng đùng đá phăng chiếc ghế.

Thấy kẻ bày trò vẫn đứng đó, Sở Lâm lại càng sôi gan: "Còn đứng đực ra đấy làm gì? Không phắn đi, định chờ tôi thưởng chắc?"

"Sở thiếu gia, bớt nóng nào, mình là người có học, đừng để mất phong độ." Lăng Diên Dung nhịn cười, chẳng mấy khi thấy Sở Lâm phải á khẩu như thế này, nên kiểu gì cũng phải trêu cái đã.

"Nhưng mà, anh hơi tò mò, cái cô Thẩm tiểu thư kia là ai đấy? Chú làm gì mích lòng người ta?"

"Ha! Một đứa phóng viên quèn, làm sao, anh thích à?" Thẩm Tư Á, cô đã không biết điều thì đừng trách anh không khách khí: "Thích thì để hôm nào rảnh, em hẹn cho."

…

Ngự Cảnh Viên,

Tập Vị Nam thay bộ quân phục, toàn thân từ trên xuống dưới toát lên vẻ chỉnh tề, cổ tay áo cân đối.

Diệp Bạc Hâm đứng trước mặt anh, đầu hơi ngẩng lên, bàn tay mảnh khảnh hơi gầy, giúp anh chỉnh lại cổ áo.

Gương mặt anh vẫn hơi nhợt nhạt, ánh mắt hơi nhìn xuống, như thể tinh tú trên bầu trời đều lọt vào đáy mắt anh. Cái nhìn bâng quơ vu vơ, trong trẻo và sáng sủa.

"Được rồi." Diệp Bạc Hâm buông tay.

"Tiễn anh xuống nhé?" Bờ môi người đàn ông hơi cong lên, ánh mắt cũng thấp thoáng ý cười.

Diệp Bạc Hâm khẽ gật đầu, đoạn quay người ra ngoài.

"Bao giờ anh về?" Cô xách một túi ni-lông trắng từ phòng ngủ ra, bên trong đựng thuốc giảm sốt mà Lục Tiễn Tây kê.

"Nhanh thì tối nay có thể kịp về, chậm thì chiều mai." Tập Vị Nam dắt tay cô ra ngoài.

Dưới lầu, Quý Giản Ninh đã đến được hai phút.

Anh đỗ xe ngoài khu nhà, mở cửa, đứng cạnh xe.

Bộ quân trang thẳng thớm khiến người đi đường nhiều lần ngoái nhìn.

Sau lần thăm bệnh trong bệnh viện ở tỉnh Y, phải gần một tháng Diệp Bạc Hâm không gặp lại anh ta.

Quý Giản Ninh có làn da rất trắng, trong quân doanh hầu như không tìm được anh lính nào mà không bị nắng bêu đen. Quý Giản Ninh được coi như hàng hiếm, càng dang nắng càng trắng.

Mặc quân trang, đứng bên xe quân dụng thu hút ánh nhìn, vừa ra khỏi khu nhà đã thấy anh ta.

Quý Giản Ninh toét miệng, để lộ hàm răng trắng bóc, cười tươi rói, vẫy tay.

“Chào chị dâu nhé.”

Diệp Bạc Hâm lách khỏi tay Tập Vị Nam, tỉnh rụi, lịch sự cười: “Chào anh.”

Cô và Quý Giản Ninh chưa đủ thân quen.

Tỏ ra niềm nở quá lại không phù hợp.

Lúc này, cửa sau được người bên trong mở ra.

Diệp Bạc Hâm sững người, không ngờ ngoài Quý Giản Ninh còn có người khác trên xe.

“Đại đội trưởng…?

Diệp Bạc Hâm nửa ngạc nhiên nửa mừng rỡ.

Không ngờ lại gặp Ưng Hy.

Ưng Hy rất đẹp, tính cách lại chính trực, thẳng thắn, thuộc tuýp người cô thích. Huống hồ trong quân ngũ, Ưng Hy cũng rất quan tâm cô.

232. Chương 232

Ưng Hy đóng cửa xe lại, khoảnh khắc thấy cô, cũng thoáng sửng sốt.

Gương mặt xinh đẹp cá tính trào dâng vẻ kinh ngạc tươi tắn khó tả.

Hai tháng ở cùng nhau, tình cảm Ưng Hy dành cho cô không chỉ là sự tán dương của cấp trên dành cho cấp dưới, mà còn cả tình đồng đội.

Ánh mắt lướt qua người đàn ông bên cạnh cô, gương mặt đanh sắc, nhưng ánh mắt lại lấp lánh ánh sao dìu dịu, gợi lòng cô hơi chua chát.

Hai người họ… sống cùng nhau?

Ưng Hy gật đầu với với Diệp Bạc Hâm, đoạn giơ tay chào.

"Đội trưởng!"

Ánh mắt Tập Vị Nam lướt qua cô, đáp lễ.

Ưng Hy và Quý Giản Ninh cùng về thành phố họp, quả là bất ngờ với anh, anh tưởng chỉ có một mình Quý Giản Ninh.

"Chị dâu, vậy chúng tôi đi nhé."

Quý Giản Ninh nhanh nhẹn mở cửa bên ghế phụ, đứng chờ ở bên.

Lần này không dắt theo lái xe, Ưng Hy ngồi ở ghế sau, Quý Giản Ninh lái xe, Tập Vị Nam hiển nhiên ngồi vào ghế lái phụ.

Ưng Hy vốn định hàn huyên với Ưng Hy, nhưng thời gian eo hẹp, thời gian quay về đội bị giới hạn, chỉ đành chào hỏi qua loa.

"Đợi anh về." Tập Vị Nam xoa đầu cô. Trong đôi mắt đen láy, ý cười thoang thoảng, bờ môi mảnh cong cong.

"Lên xe thôi, mọi người đang đợi anh kìa." Nhịp tim mỗi lúc một dồn dập, trước ánh mắt trêu đùa của Quý Giản Ninh, Diệp Bạc Hâm đỏ bừng hai má, đưa tay vén mấy lọn tóc lòa xòa bên mặt, lấp liếm vẻ ngượng ngùng.

Thấy anh không màng bận tâm sự có mặt của người ngoài, thủ thỉ nói chuyện với Diệp Bạc Hâm bằng tư thế thân mật, đôi mắt vốn xa cách lạnh lùng lại ánh lên nét mềm mỏng, trong lòng Ưng Hy nhoi nhói đau, bèn lặng lẽ nhìn lảng đi, ánh mắt hướng ra vườn hoa ven đường.

Quý Giản Ninh "Phụt" một tiếng, suýt thì phá ra cười.

Sáng sớm nay, Lục Tiễn Tây gọi điện tố khổ với anh, bảo là đại ca đói khát không biết kiềm chế, vác tấm thân bệnh tật "Hành sự", làm Lục Tiễn Tây tức suýt thì ói máu.

"Cười gì?" Tập Vị Nam nheo mắt, điềm tĩnh đứng trước mặt anh.

"Không cười gì cả." Quý Giản Ninh xoa mũi, lập tức đứng nghiêm nghị.

Ba người lên xe xong, Quý Giản Ninh hạ cửa kính xe xuống, nhìn Diệp Bạc Hâm đứng ở ven đường, vẫy tay: "Chị dâu, chị quay vào đi."

Diệp Bạc Hâm gật đầu, ánh mắt Tập Vị Nam nhìn cô, lưu luyến bịn rịn.

Bỗng nhớ ra trên tay còn xách túi thuốc.

"Đợi đã." Diệp Bạc Hâm đuổi theo.

"Sao thế?" Quý Giản Ninh ngoảnh đầu nhìn cô.

Diệp Bạc Hâm chìa túi ni-lông trắng đựng thuốc vào trong xe.

Quý Giản Ninh nhận lấy, ngó nghiêng mấy cái, rồi quẳng cho Tập Vị Nam.

"Anh nhớ uống thuốc nhé. Đừng coi thường mấy cái ốm vặt, bây giờ còn trẻ, sức khỏe còn chịu được, sau này già rồi, mọi di chứng mới phát tác, lúc ấy thì anh tự chịu." Cứ nhắc đến chuyện này là Diệp Bạc Hâm lại hổn hển, tối qua anh sốt cao mê man, làm cô sợ chết đi được.

"Giản Ninh, anh nhớ trông chừng, dặn anh ấy uống thuốc. Nếu lại sốt thì anh liên hệ bác sĩ Lục, không được để anh ấy gắng gượng quá sức."

Quý Giản Ninh nháy mắt với Tập Vị Nam, phá lên cười: "Được rồi, chị dâu, cứ yên tâm đi. Đảm bảo trả về cho chị một đại ca lành lặn không sứt mẻ."

Bị cô cằn nhằn trước mặt cấp dưới, Tập Vị Nam cũng không lấy làm bẽ mặt, trái lại nghe lòng ấm sực, có lẽ đây chính là cảm giác khi được người khác quan tâm.

"Ái chà, người tụ tập đủ rồi à?" Một tiếng huýt sáo cợt nhả cất lên, liền sau đó là giọng điệu bông lơn của Hứa Như Sơ.

Trán Diệp Bạc Hâm bỗng giật lên đùng đùng, cả người cứng đờ.

Cô bất giác nhìn theo hướng có giọng nói.

Một chiếc Ferrari đỏ chói vừa trờ tới, Hứa Như Sơ đeo kính đen, hất sầm cánh cửa xe, hai tay đút túi, cười cợt nhả cất bước tiến về phía họ.

Diệp Bạc Hâm hít thở thật sâu, rất muốn quay người bỏ chạy.

Gã chết tiệt này một khi đã xuất hiện, đảm bảo không có gì tốt lành hết.

“Thằng này, ai thế?” Quý Giản Ninh liếc mắt nhìn chiếc Ferrari bảnh chọe, xì mũi khinh khỉnh.

Ghét nhất cái thể loại cường hào khoe mẽ.

Sắc mặt Tập Vị Nam lãnh đạm, những ánh mắt lại trầm xuống.

“Ơ này, chạy cái gì? Cậu tuy có hơi hơi đẹp trai, nhưng không đến nỗi để cô phải tự ti đến nỗi vừa thấy đã lẩn mất chứ?”

Hứa Như Sơ giơ tay chặn trước mặt Diệp Bạc Hâm, chắn đường cô.

“Đồ bảnh chọe.” Diệp Bạc Hâm lườm Hứa Như Sơ.

Hứa Như Sơ hứ một tiếng, rướn mày nhìn Tập Vị Nam đang ngồi vững trên xe: “Người anh em, cứ yên tâm đi nhé, con bé này, cho tôi mượn một tí.”

“Cái quái gì?” Quý Giản Ninh sửng sốt trợn tròn mắt, thằng này là ai, vợ người ta mà cũng mượn bừa thế à?

Anh ta hết nhìn Tập Vị Nam, lại nhìn Hứa Như Sơ, không ai thèm đáp lời anh ta.

“Hứa Như Sơ, nói năng tử tế thì chết à?” Cơn sôi gan của Diệp Bạc Hâm bùng lên, ánh mắt như lửa hơ sau lưng của Tập Vị Nam, chẳng phải cô không cảm nhận được.

Dù là anh họ, thì cái kiểu ăn nói của anh ta cũng quá mập mờ, dễ gây hiểu lầm.

“Này, lôi thôi cái gì thế hả? Tôi còn chưa tính sổ với cô, vụ tối qua bỏ tôi ở khách sạn một thân một mình, để tót đi với đứa khác. Uống công tôi lặn lội xa xôi về đây, vừa tặng hoa vừa đưa đi chơi. Cô cũng vô lương tâm quá đấy, không sợ báo ứng à?” Hứa Như Sơ hậm hực trỏ trán cô.

Diệp Bạc Hâm không muốn to tiếng với anh ta, bèn sầm mặt toan bỏ đi, lại bị Hứa Như Sơ kéo giật lại.

“Đi cái gì mà đi? Lát nữa tôi về rồi, tiễn tôi ra sân bay chứ.”

“Lát đã về rồi? Đường đột thế?” Hứa Như Sơ lần nào đến Bắc Kinh mà chả ở lại một tuần, chơi chán, ăn uống tưa lưa với đám bạn rồi mới về?

“Sao, không nỡ à?” Hứa Như Sơ cười tủm tỉm liếc nhìn cô.

“Anh đi chết đi!” Diệp Bạc Hâm bực mình lườm.

Cả hai đấu khẩu như chỗ không người, thân thiết đến nỗi Tập Vị Nam cảm thấy ghen tỵ.

Trước mặt anh, cô chưa từng tỏ ra phụng phịu hờn mát như thế bao giờ.

Dù biết rằng cả hai là anh em họ, thì trong lòng Tập Vị Nam vẫn có sự khó chịu.

Hàng lông mày tuấn tú của anh để lộ nếp nhăn mờ mờ.

“Đại ca?” Quý Giản Ninh lo lắng huých cánh tay anh, vợ mình bị thằng khác lôi lôi kéo kéo, thái độ lại thân mật, đàn ông nào mà chịu được: “Khách sạn gì thế? Chị dâu cắm sừng anh à?”

Tập Vị Nam lạnh lùnh lườm anh: “Nói linh tinh câu nữa, về giam cậu lại.”

Đến Ưng Hy cũng không nén được, đưa mắt nhìn anh.

Anh sẽ phản ứng thế nào, có giận không?

“Hứa Như Sơ!” Cuối cùng, Tập Vị Nam không nhịn được nữa, bèn mở cửa xe.

Cảm nhận được sắc mặt Tập Vị Nam không được vui, Diệp Bạc Hâm nhớ lại chuyện tối qua, lòng nghe “rắc” một tiếng, hất văng tay Hứa Như Sơ ra.

Hứa Như Sơ cũng biết ý, theo đà của cô, năm ngón tay buông lỏng.

Hứa Như Sơ xoa bắp tay đau điếng vừa bị anh ta lôi lôi kéo kéo, giận đến nỗi mỗi run lên lập cập.

Chỉ giỏi bắt nạt cô, tay chân chả chú ý nặng nhẹ gì cả.

Tập Vị Nam bước đến, nhìn xuống bờ môi mím chặt của cô. Xót xa nắm cánh tay cô, khẽ hỏi: “Đau lắm à?”

Diệp Bạc Hâm thu lại ánh mắt oán hờn trên người Hứa Như Sơ, ngước lên nhìn anh.

Thấy đôi mắt anh đen láy, ánh nhìn lúc nông lúc sâu bất định.

Ánh mắt Diệp Bạc Hâm liền sáng rực lên, khóe môi khẽ nhếch, thỏ thẻ nói: "Ừm, em đau lắm."

Nũng nịu thì đã làm sao?

Có người thương, sẵn sàng chiều chuộng cô, thì cô cứ nũng nịu thôi.

Hứa Như Sơ trố mắt, trợn tròn không dám tin.

Con nhỏ mới rồi còn dữ tợn, móng vuốt để lại không ít vết cào trên mu bàn tay anh, giờ đã giở mặt, nũng nịu dịu nhỉu với thằng khác.

Quả tha ma bắt.

"Này này, Diệp Bạc Hâm, cô bớt làm trò đi, đau cái gì? Tôi chỉ kéo nhẹ có một cái, từ bao giờ lại đỏng đảnh thế hả? Giở trò ly gián phải không cái cô này?"

Diệp Bạc Hâm khoái trá hất cằm, rụt lại bên người Tập Vị Nam, khiêu khích cười vào mặt Hứa Như Sơ.

Tập Vị Nam nheo mắt, đôi mắt có đuôi dài, sâu thẳm.

Anh an ủi, vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Diệp Bạc Hâm.

Ý đồ của cô, dĩ nhiên không lọt khỏi anh mắt.

Nhưng Hứa Như Sơ cũng đúng thật chẳng chú ý nặng nhẹ gì cả, trong lòng anh thực sự không thoải mái.

Bây giờ cô dám thừa nhận với anh là mình đau, chứng tỏ muốn anh cho Hứa Như Sơ một trận, cảm giác được người khác dựa dẫm, cũng không tệ.

"Ý, đại ca giận rồi." Quý Giản Ninh háo hứng ngóng ra bên ngoài.

Đợi màn ẩu đả sắp diễn ra, nhưng Tập Vị Nam đang bận quân phục, không thể động chân động tay ngay giữa đường giữa xá, bao nhiêu ánh mắt đang nhìn, bản thân anh cũng không phải người bất chấp hoàn cảnh.

Con người Hứa Như Sơ chỉ muốn tìm chút kích thích do quá nhàm chán.

Đe được Hứa Như Sơ, Diệp Bạc Hâm liền nhoẻn cười toe toét.

Cô kéo tay áo của Tập Vị Nam: "Đừng mất thời gian nữa, anh đi đi."

Nói đoạn, lại trưng cầu ý kiến của anh: "Cho em đi tiễn Hứa Như Sơ nhé?"

Tập Vị Nam nghe tim xốn xang, anh yêu chết đi được dáng vẻ cô nhìn anh đầy dịu dàng, giống như trong đôi mắt trong veo xinh xắn ấy, cả thế giới chỉ có mình anh.

Đè nén ý muốn hôn lên môi cô, Tập Vị Nam nắn bàn tay cô, nửa cười nửa không: "Đuổi anh à?"

Hứa Như Sơ không nhịn được rùng mình: "Mấy người đừng có khiến người độc thân phải ghen tỵ nữa, lôi thôi là máy bay của cậu cũng cất cánh rồi, lúc ấy đừng trách cậu bắt đền hai đứa."

Tập Vị Nam buông tay Diệp Bạc Hâm, tiến thẳng về phía Hứa Như Sơ.

Tối qua Hứa Như Sơ cố tình làm anh hiểu nhầm, kích thích thần kinh anh, thù này, sớm muộn cũng phải đáp trả.

Tập Vị Nam mặt không biểu cảm, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Hứa Như Sơ, môi mấp máy cử động.

Hứa Như Sơ hơi biến sắc mặt.

Tập Vị Nam bật cười, tiếng cười trầm thấp, cũng hơi lành lạnh.

Đoạn quay ra ngồi vào xe: "Lái xe đi."

Hứa Như Sơ sững ra mấy giây, quay phắt người, nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn theo đuôi xe đã đi xa: "Rồi giỏi lắm!"

Diệp Bạc Hâm tò mò Tập Vị Nam đã nói gì mà khiến Hứa Như Sơ lại tấm tức thế, nhưng thôi cũng coi như đã giúp cô báo thù.

"Này, không đi nhanh là không kịp chuyến bay đâu." Diệp Bạc Hâm đắc chí cười.

Hứa Như Sơ tức quá chỉ vào cô, nhưng một giây kế tiếp, nhớ lời Tập Vị Nam nói, bèn bực bội bỏ tay xuống, hằm hè nói: "Bớt vênh váo đi, chẳng qua ỷ có người chống lưng chứ gì? Hứ!"

Hứa Như Sơ giận quá ấn còi điên loạn một tràng, Diệp Bạc Hâm bịt tai, cười hớn hở nhìn anh ta.

“Anh ấy đã nói gì thế?”

“Im ngay!” Hứa Như Sơ bực bội đeo kính râm, vẻ mặt tươi cười của cô rõ ngứa mắt, đành mắt không thấy, tâm không phiền.

Diệp Bạc Hâm hờ hững nhún vai: “Không nói thì thôi, em hỏi anh ấy vậy.”

Hứa Như Sơ phanh kít xe lại, cảm thấy mình chọc ai không chọc, lại chọc đúng gã điên Tập Vị Nam.

“Cô dám hỏi, tôi đá cô ra khỏi xe ngay bây giờ.” Hứa Như Sơ dữ tợn uy hiếp.

Xe bất ngờ dừng lại, Diệp Bạc Hâm chúi người về phía trước, may có đai an toàn kéo giật cô lại.

“Cầu còn không được đây.” Cô cũng tấm tức trả treo lại.

Anh ta hấm hứ, ngồi vững, lại đạp mạnh chân côn, chiếc xe phóng vọt đi.

233. Chương 233

Sau khi lên xe, Tập Vị Nam khép mắt lại, sốt mặc dù đã hạ rồi, nhưng đầu vẫn có chút đau.

Lục Tiễn Tây đưa cho anh một số thuốc sau khi hạ sốt, sau khi uống xong cả người nặng trĩu, vẫn luôn thấy buồn ngủ.

Quý Giản Ninh vừa lái xe, vừa cẩn thận liếc mắt nhìn thần sắc của anh, thấy anh vừa lên xe đã nhắm mắt ngủ rồi, cuối cùng không nhịn được mà lên tiếng.

“Lão đại, lúc nãy người đàn ông kia là ai vậy, anh có thể để anh ta dưới mí mắt đem chị dâu về?”

Tập Vị Nam rủ mắt, nói một tiếng, giọng nói vừa khàn đặc lại trầm thấp.

“Anh vợ.”

Ánh sáng từ trên mặt anh lướt qua, đường nét càng thêm sâu sắc mê người.

Quý Giản Ninh hơi sững lại, suýt chút nữa giẫm phanh.

Tập Vị Nam mặt không biểu tình, nhẹ nhàng ấn xuống huyệt thái dương xoa xoa, “Lái xe đi”.

Trên đoạn đường giao thông cao tốc, Quý Giản Ninh gần như theo không kịp.

Anh nuốt nuốt nước bọt, “Anh vợ? Anh vợ của anh đâu ra vậy, chị dâu chẳng phải chỉ có một em trai ruột thôi sao? Lão đại, anh ngàn vạn đừng để bị lừa, làm nghề như chúng ta, cả năm không ở nhà, đừng để có ngày nào đó trên đầu đội một chiếc mũ xanh cũng không biết.”

Tập Vị Nam lười biếng mở mắt ra, đột nhiên liếc nhìn Quý Giản Ninh một cái.

“Trên đầu cậu bây giờ không phải đội mũ xanh sao?”

Quý Giản Ninh hơi khựng lại, một lúc sau mới nhận thức ra, lão đại nói một câu trêu đùa lạnh lùng.

Anh lấy mặt mũi cười ha ha hai tiếng.

“Lão đại, anh còn có tâm trạng nói đùa sao, tôi nói thật mà.” Quý Giản Ninh gấp gáp, anh rõ ràng hơn ai hết sự tồn tại của Diệp Bạc Hâm đối với Tập Vị Nam là như thế nào.

Tập vị Nam đã từng nói, cô ấy là cứu cánh của anh.

Không có cô, cả đời này anh đều sống trong đen tối.

Tập Vị Nam không vui chau mày, “Khép miệng quạ của cậu lại.”

Anh nhẫn không được khi người khác nói xấu cô.

Cho dù là không hại tới đại thể, anh cũng tha thứ không được.

Quý Giản Ninh còn muốn nói gì đó, nhìn thấy sắc anh trầm xuống, cuối cùng chỉ buồn phiền thở dài một hơi.

Nghe hai người đối thoại, Ưng Hy nhạt nhẽo cười.

Nhớ tới lúc anh đối diện với Diệp Bạc Hâm, trong ánh mắt u ám của anh phảng phất tình ý, còn có khóe mắt lông mày đều chứa ý cười, Ưng Hy cuối cùng cũng hiểu ra.

Anh không phải lạnh lùng nhạt tình, chỉ là tình cảm dịu dàng đều cho người khác rồi, vì vậy rất hà tiện cho

người khác một phần ấm áp.

...

Chiếc Ferrari dừng lại bên ngoài sân bay.

Diệp Bạc Hâm tháo dây an toàn, vội vàng chạy tới vành đai xanh một bên, gập cong người lại, liếm miệng, suýt chút nữa nhổ ra.

HỨa Như Sơ chậm chạp xuống xe, cởi kính dâm ra, nhìn cô một cái, cười lên tiếng.

Diệp Bạc Hâm sắc mặt trắng bạch bước qua, ánh mắt như dao, hận không thể xẻ anh ra trăm ngàn mảnh.

Người đàn ông này vì sao xấu xa như vậy, một đường vượt tất cả các xe.

"Anh không mang theo trợ lý, hành lý cũng không mang?"

Hứa Như Sơ nhún vai "Không mang."

"Quần áo tối hôm qua anh thay ra đâu?"

"Vứt rồi." Đối với Hứa Như Sơ mà nói, ra khỏi đường kéo theo hành lý theo thực sự rất bất tiện, không bằng ra trung tâm mua sắm mua một bộ về thay

Diệp Bạc Hâm nhẫn không được trợn trắng mắt, đại thiếu gia có tiền chính là tính này sao.

Áo sơ mi và quần tây mấy vạn nới vứt là vứt.

Hứa Như Sơ ấn núi khóa xe, chìa khóa đưa cho Diệp Bạc Hâm, "Chiếc xe này để lại cho cô."

"Tên phá của." Diệp Bạc Hâm giơ tay nhận lấy, trừng mắt nhìn anh.

Hạ gia là phú gia hàng đầu ở thành phố S, xe sang của Hứa Như Sơ để trong gara nhiều đến mức đếm không hết, dưới tên của anh còn có một câu lạc bộ siêu xe, chiếc xe hơn trăm vạn mới có thể gia nhập hội viên

Hai tay Hứa Như Sơ bỏ vào túi quần, một thân nhàn nhã bước vào trong sảnh sân bay, nghe câu này, xem thường nhìn cô một cái, "Ha! Ông đây có tiền, ghen tỵ sao?"

Diệp bạc Hâm bĩu môi, ném chìa khóa trong tay, "Anh cho tôi cũng vô dụng a, tôi chỉ là một nhân viên nhỏ, đi xe sang tới công ty, để mọi người vây lại bàn tán à?"

Hưa Như Sơ cầm lại, đánh giá cô từ trên xuống dưới.

"Ài, tôi nói não cô bị ngựa đá à? Diệp Thị bây giờ chính là một cái vỏ không, cô bỏ qua Tô Thị không vào, lại khăng khăng vào Diệp Thị lãng phí thời gian. Còn nữa a, Tập gia nhà lớn sự nghiệp to, thương nghiệp Tập gia đại thiếu lớn nhất nước, Này, cô cùng Tập Vị Nam đúng cùng đầu gió, giám dốc bộ phận không cần nói, tùy tiện một vị trí cũng mạnh hơn vị trí của cô bây giờ.

Hứa Như Sơ hận luyện gang không thành thép trừng mắt nhìn cô, đầu ngón tay muốn gõ vào đầu cô, nghĩ gì đó lại rụt tay về.

"Nếu không, cô tới lăn lộn với tôi cũng được a, tôi đem nghiệp vụ trong Kinh Thành giao lại cho cô quản lý."

"Thôi vậy, năng lực tôi có hạn, cảm ơn Hứa gia coi trọng." Diệp Bạc Hâm mỉm cười, vẫn dựa vào cột trụ đá, nheo mắt nhìn Hứa Như Sơ lấy ví tiền từ trong túi ra, lấy ra thẻ chứng minh nhân dân, đặt thẻ lên máy tự động.

"Muốn để tôi một ngày tới tối bán mạng cho anh, tôi mới không có ngốc như vậy."

Hứa Như Sơ lấy ra vé máy bay, ngón tay kẹp lấy thẻ chứng minh, cười nói: "Này, đầu óc cô vẫn còn minh mẫn."

Còn hơn hai tiếng đồng hồ nữa mới tới giờ bay, Hứa Như Sơ tìm một quán cà phê gần đó, kéo Diệp Bạc Hâm vào trong.

Diệp Bạc Hâm rảnh rỗi không có việc gì làm, nên ngồi nói chuyện cùng anh.

Vừa gọi một campuchino và một ly latte.

Hứa Như Sơ biết cô thích campuchino, nhưng xấu xa trêu chọc cô ly latte và ly campuchino cho cô.

Diệp Bạc Hâm trừng mắt nhìn anh, nhanh chóng đổi lại.

Trong khoảnh khắc cô cúi đầu xuống, Hứa Như Sơ nhìn thấy ngoài cửa sổ đi qua một bóng người quen thuộc.

"Này, kia không phải dì sao?" Hứa Như Sơ nheo mắt, chân dưới bàn đá chân Diệp Bạc Hâm một cái.

Diệp Bạc Hâm mạnh mẽ ngẩng đầu lên, “Ở đâu?”

Cô đã mấy ngày không về nhà, từ sau khi Tập Vị Nam rời đi, cô cũng về nhà một lần, lần đó Tô Uyển không ở nhà.

Nghĩ tới ngày thường vì công ty, trong nước ngoài nước bay tới bay lui, oán giận trong lòng cũng giảm đi vài phần.

Sắp một tuần không gặp rồi, cô cũng nhớ Tô Uyển rồi.

Hứa Như Sơ tức giận rút miệng, ánh mắt lại có chút cổ quái, ánh sáng lấp lánh như bát quái.

Tô Uyển mặc một áo sơ mi lụa màu xanh đậm, quần tây rộng ống màu đen, mái tóc đen mun dài buộc lên, bước chân lên nền nhà màu đen trên đôi guốc cao.

Dáng vẻ gọn gàng linh hoạt, bước đi vội vàng, lại không mất đi sự thanh nhã.

Đôi kính đen che khuất hết nửa khuôn mặt, nếu như không phải người quen, có lẽ cũng nhận không ra.

Thân hình cô rất cao, làn da chăm sóc mịn màng, trên người lại có khí chất, nhìn thấy giống như người phụ nữ ở tuổi ba mươi.

Đáng nghi là, đi sát cạnh cô có một người đàn ông, trên mặt người đàn ông đó đeo mặt nạ, chỉ lộ ra đôi mắt, ánh mắt linh hoạt.

Thân hình cao thẳng có khí chất, bước đi rất có phong thái.

Anh cách Tô Uyển rất gần, dường như dính sát bên cạnh Tô Uyển.

Còn sau lưng hai người, còn có hai người bảo vệ.

Một nhóm bốn người, bước ra khỏi sảnh sân bay.

Một chiếc Rolls-Royce Phantom dừng bên ngoài, một người đàn ông trẻ đeo cặp kính gọng vàng kim mở cửa xe ra, vòng qua đầu xe bước qua.

Người đàn ông đeo mặt nạ một tay đút túi quần, kéo cửa xe ra, để Tô Uyển ngồi vào trong.

“Người đàn ông kia là ai?” Hứa Như Sơ dường như không có gì vuốt vuốt cằm, ánh mắt đột nhiên sáng lên, “Ông ta không phải ngôi sao điện ảnh Lạc Diêm Thành sao? Vì sao đi cùng với mẹ cô, còn lên một chiếc xe nữa?”

Một màn đó, Diệp Bạc Hâm cũng nhìn thấy rồi.

Trong lòng mặc dù có nghi ngờ, nhưng không muốn cùng Hứa Như Sơ đoán bừa.

Ánh mắt nhìn bóng lưng, cô liền nhận ra Tô Uyển.

“Anh hoa mắt rồi phải không? Mẹ tôi đang làm một công việc kinh doanh cao cấp, không liên quan gì tới ngành giải trí phim ảnh và truyền hình.”

Tô Uyển thường nói, cô ghét nhất truyền hình, ghét giới giải trí hỗn loạn, công ty cần minh tinh đại diện cho sản phẩm, đều là bộ phận quảng cáo đi đàm thoại, Tô Uyển chưa từng lộ mặt.

HỨa Như Văn khuấy động ly cà phê trong tay, lông mày nhướn lên, “Mắt ông không mù, người kia là mẹ cô, có lẽ mẹ cô cũng theo đuổi các ngôi sao.”

Anh nói một lý do mà ngay cả bản thân cũng không dám tin.

Chiếc xe đã rời đi rồi, Diệp Bạc Hâm mới thu lại tầm mắt, khinh thường nhìn Hứa Như Sơ một cái.

“Này, anh có gan đi tới trước mặt mẹ tôi nói câu này xem.”

Hứa Như Sơ trả tiền, hai người cùng bước ra khỏi tiệm cà phê.

“Nói thật, mẹ cô nhiều năm như vậy cũng không tái hôn, cô cũng nhẫn tâm nhìn mẹ cô đơn độc một mình đến già sao? Hay là, chúng ta giới thiệu đối tượng cho dì ấy, đợi bản thân dì bận rộn với tình cảm của mình rồi, còn có thời gian đi quản việc của cô sao?”

Hứa Như Sư càng nghĩ càng thấy có lý, liên tục gật đầu.

Khoé miệng Diệp Bạc Hâm hơi co rút, “Ý tưởng tồi. Mẹ tôi cũng không phải không có người theo đuổi, bà ấy nếu có tâm muốn tái hôn, không cần chúng ta làm mai, bà ấy móc móc ngón tay, bao nhiêu đại thúc trưởng thành trầm tĩnh tùy cho bà ấy chọn.”

“Dường như cũng đúng.” Hứa Như Sơ làm như có thật gật đầu.

“Nếu anh có lòng, còn không bằng giới thiệu một cô gái cho cậu tôi đi, ngươ hơn ba mươi tuổi rồi, còn chưa từng nói chuyện yêu đương, thật sự khiến người khác lo lắng. Cậu ấy bây giờ cả ngày ở trong quân đội, bên cạnh toàn là đàn ông, không biết chừng ngày nào đó cũng cong rồi.”

Hứa Như Sơ cười “Khúc khích”, “Này, cái này dễ nói, lát nữa tôi đi nói với Cậu.”

Diệp Bạc Hâm nhún vai, cô mới không sợ Tô Cảnh Sâm.

“Tùy anh.”

Hứa Như Sơ vui vẻ, “Tôi nói cô bây giờ có phải cậy có Tập Vị Nam chống lưng, ai cũng không sợ rồi?”

Diệp Bạc Hâm chớp mắt, bước chân dừng lại, đôi mắt dứt khoát nhìn Hứa Như Sơ.

“Hứa gia, tôi cũng rất tò mò, Tập Vị Nam lúc nãy nói gì với anh rồi? Nói ra đi, mọi người cùng vui vẻ.”

“Biến!” Hứa Như Sơ đen mặt đẩy cô ra, rảo bước về phòng an ninh kiểm vé, quay lưng với cô vẫy tay, “Đi đây, không tiễn.”

…

ở bên ngoài sân bay, chiếc Rolls-Royce vừa chạy ra vài mét đã dừng lại.

“Lạc Diêm Thành, anh làm gì vậy?” Tô Uyển cảm xúc kích động, lại có chút nghĩ mà sợ, liên tục nhìn về phía sau đầu.

Có người đuổi theo sau, cô mới thở phào một hơi.

“Lái xe, tôi phải về công ty.” Cô giương cao âm lượng, ánh mắt nhìn người tài xế nghe mệnh lệnh của Lạc Diên Thành dừng xe.

“Không được phép lái.” Lạc Diêm Thành tháo xuống mặt nạ, lộ ra một khuôn mặt tuấn tú quỷ dị, đường nét giống như trải qua được chạm khắc tinh xảo, gần năm mươi năm tuổi nhưng không có dấu vết của nếp nhăn, toàn cơ thể toát ra một hơi thở lười biếng.

Anh dựa vào sau ghế, hai tay thỏa mái gối ra sau đầu, nghiêng đầu nhìn đôi mắt oán giận của Tô Uyển.

“Đi vội như vậy, trốn tránh ai sao?”

Từ sân bay đi ra, bước chân của cô luôn vội vàng, sắc mặt có chút căng thẳng, dường như sợ ai nhìn thấy.

Sợ bị những tay săn ảnh chụp lén, cùng anh lên tiêu đề của giải trí sao? Không thể nào, lúc trước cùng đi ra với anh nhiều lần như vậy, cũng không thấy cô thất thái qua, vậy lúc nãy gặp người cô không muốn gặp phải, hoặc là nói, sợ bị nhìn thấy ở cùng Lạc Diêm Thành anh.

Tô Uyển hít một hơi sâu, ngón tay ấn vào trong ghế, "Lạc Diêm Thành, anh chơi đủ chưa vậy?"

Vì sao có thể trêu chọc tới loại ác quỷ này?

Lạc Diêm Thành chính là một tên biến thái, đồ thần kinh.

234. Chương 234

Lạc Diêm Thành mím môi, ánh mắt vẫn luôn nhìn Tô Uyển.

Người phụ nữ này, rũ bỏ đi nét dịu dàng vốn có, dung mạo xinh đẹp, cô thực sự rất bình thường

Ở trong giới giải trí lăn lộn hơn hai mươi năm, loại hình mỹ nữ nào anh chưa gặp qua, nhưng mà không có người phụ nữ nào khiến anh cảm thấy thất bại, chỉ có cô.

Anh tán thưởng tính cách của cô, tántthưởng đầu óc kinh doanh của cô.

Lúc đầu anh chỉ là có hứng thú với ngoại hình của cô, tiếp sau đó lại biến vị rồi.

Anh bất cứ lúc nào cũng có thể nhớ đến cô, cô càng mắng anh, thì anh càng vui vẻ.

Ngay cả anh cũng không biết bản thân vì sao có thể không có tự trọng như vậy, bỏ qua những cô gái hai mươi tươi mới trẻ đẹp không chơi đùa, phải hạ mình đi theo một người phụ nữ đã có hai con.

Lạc Diêm Thành nghi hoặc nhìn Tô Uyển, từng câu từng chữ nói: "Nói lại lần nữa, anh không chơi đùa, anh là thật lòng "

Gặp quỷ mới tin anh.

Vì để thoát khỏi anh, Tô Uyển đã điều tra rất nhiều tư liệu về anh, ngoài các tác phẩm điện ảnh và truyền hình, giải thưởng điện ảnh và truyền hình trong nước và nước ngoài, văn phòng bán vé cao kỷ lục, được nói nhiều nhất là bạn gái của ngôi sao điện ảnh Lạc Diêm Thành, từ hai mươi năm trước đến bây giờ, đại đa

số nữ ngôi sao cùng anh giao tiếp, truyền tai tiếng, nhiều không đếm xuể.

Hai ngày trước, còn bị vướng víu tai tiếng, cùng nữ ngôi sao nào đó ra vào khách sạn.

" Lạc Diêm Thành, vậy tôi nói cho anh biết, choddù anh có thật lòng hay không, tôi cũng sẽ không thể nào có gì với anh, tôi rất bận, không có thời gian chơi cùng anh, còn nữa, anh chẳng qua là một diễn viên, cái gì ngôi sao điện ảnh, còn không phải không bằng thiếu nữ cho anh tâng bốc? Tô Uyển tôi có làm sao, cũng không cùng giới giải trí có dính líu."

Trong đôi mắt đen nhánh của Tô Uyển thấm nhuận trào phúng.

Sắc mặt Lạc Diêm Thành trầm xuống.

" Nếu như anh rời khỏi giới giải trí thì sao?" Không có do dự, nói từ trong lòng ra.

Tô Uyển sững lại một chút, ngay cả Lạc Diêm Thành cũng bị bản thân làm kinh ngạc rồi.

Lúc đầu bước vào giới giải trí, không phải muốn vào công ty của gia đình, anh ghét thương trường anh đấu tôi đá, theo khuôn phép cũ, diễn viên lại khiến cho anh ta trải nghiệm một cuộc sống khác nhau, đổi vai trong vở diễn, anh thích diễn xuất, thực lực của anh cũng là hiển nhiên đối với tất cả, chỉ dựa vào một gương mặt, không thể đứng đầu trong giải trí hai mươi năm, thậm chí còn là sự tồn tại không thể vượt qua.

" Lạc gia, anh điên rồi?" Người quản lý ngồi trước xe hoàn toàn rối loạn, Lạc Diêm Thành là miếng bánh thơm, anh rút ra khỏi giới giải trí, kim bài người quản lý danh đầu của anh cũng không cần rồi.

Ở giới giải trí hiện nay tiểu thịt tươi thịnh hành, dựa vào gương mặt ăn cơm, một nhóm diễn viên dường như tìm không ra mấy người có kỹ năng diễn xuất, Lạc Diêm Thành một khi rời khỏi giới giải trí, thật sự là một sự đáng tiếc cho giới giải trí.

Tô Uyển cười nhẹ, suýt chút nữa bị kỹ năng xuất sắc của Lạc Diêm Thành lừa rồi.

Không thể không nói, danh hiệu ngôi sao điện ảnh đứng đầu của anh không phải chỉ là nói suông.

" Cậu câm miệng cho tôi " Lạc Diêm Thành đang đợi Tô Uyển trả lời, trong lòng căng thẳng như đang đánh trận vậy.

" Lạc gia..."

" Cút xuống xe " Lạc Diêm Thành không nhẫn nại được hướng về phía người quản lý hét lên.

Người quản lý sắc mặt cay đắng xuống xe, trước khi sắp xuống xe, oán hận nhìn Tô Uyển một cái.

Đi cùng với Lạc Diêm Thành gần mười năm rồi, anh hiểu Lạc Diêm Thành tính cách, lúc nào đùa giỡn, lúc nào thật lòng, từ trong đôi mắt anh có thể nhìn ra.

Anh nhìn Tô Uyển, trong mắt có dòng cảm xúc cuồng nhiệt.

Trong đoạn thời gian này, anh vì đợi điện thoại của Tô Uyển, ở hậu trường vừa nghỉ ngơi liền nhìn điện thoại, sợ bỏ lỡ.

Lúc trước anh nửa tháng không có cô gái nào liền sống không nổi bây giờ bao lâu rồi không động chạm đến nữ nhân? Cũng thành ăn chay rồi.

...

Diệp Bạc Hâm vừa ra khỏi sảnh sân bay, tìm một góc không có người, ấn tìm số điện thoại Tô Uyển.

Lạc Diêm Thành hồi hộp tới mức lòng bàn tay đều ra mồ hôi rồi, cả người như một cậu bé vậy, có chút khó xử.

Ánh mắt lại khăng khăng nhìn Tô Uyển.

Tô Uyển một bụng tức giận, trong mắt cô Lạc Diêm Thành là đang trêu chọc cô.

Trong không gian yên tĩnh, đột nhiên vang lên tiếng chuông, ha người bị dọa giật mình.

Tô Uyển cầm chặt điện thoại, có chút chột dạ.

Vừa muốn kéo mở cửa xe, nhưng bị tay của Lạc Diêm Thành giơ qua khóa trên cửa.

" Lạc Diêm Thành anh làm gì vậy, tôi muốn nghe điện thoại.

" Ở đây nghe đi" Đôi mắt đen âm u của Lạc Diêm Thành trầm xuống, ý vị không rõ ràng.

Tô Uyển do dự rất lâu, trầm mặc, tâm trạng có chút động, trực tiếp tắt điện thoại.

Đổ chuông mười mấy giây, đột nhiên bị tắt máy, Diệp Bạc Hâm vó chút nghi ngờ, vừa định gọi lại.

Ánh mắt lại nhìn thấy một chiếc xe Rolls-Royce màu đen dừng cách đó không xa.

Rất giống chiếc xe lúc nãy Tô Uyển bước lên.

Diệp Bạc Hâm nắm chặt điện thoại, bước thẳng qua hướng chiếc xe đó.

...

Trong xe, qua gương chiếu hậu Tô Uyển nhìn thấy thân ảnh của Diệp Bạc Hâm bước qua hướng này, sắc mặt hơi biến.

" Lạc Diêm Thành, lái xe đi."

Rõ ràng biết chiếc xe được dán một màn đen mỏng, từ phía sau không thể nhìn thấy cái gì, Tô Uyển vẫn là chột dạ cúi người xuống.

Tay kéo tà áo của Lạc Diêm Thành.

Lạc Diêm Thành cúi đầu nhìn khuôn mặt cô dường như nằm bò trên chân anh, coi như là tức giận, cũng có một hương vị khác.

Trái tim yên tĩnh căng thẳng lên.

"Chìa khóa trên người quản lý, anh cũng không có cách nào " Anh lười biếng cười lên, ở cùng với Tô Uyển, anh có thể tìm ra cảm giác thời thanh niên còn trẻ, có lúc sẽ rất hối tiếc, lúc anh còn trẻ, vì sao không có gặp được Tô Uyển.

" Anh!"

"Này, kia không phải là con gái em sao?"Lạc Diêm Thành cũng nhìn thấy Diệp Bạc Hâm rồi.

Tô Uyển toàn thân đều cứng đờ.

Lạc Diêm Thành mỉm cười, "Em nói, anh có nên chào hỏi một tiếng không?"

" Anh dám!" Tô Uyển bị anh dọa tới sắc mamặt thay đổi rồi.

Lạc Diêm Thành có cái gì không dám làm, anh trước giờ vẫn luôn không để ý ánh mắt của người khác

Lạc Diêm Thành tư thế như muốn mở cửa xe.

Tô Uyển mạnh mẽ túm lấy tay anh, “Anh rốt cuộc muốn làm gì?”

Lạc Diêm Thành nhìn bộ dạng căng thẳng của Tô Uyển, trong lòng không có mảy may chút vui vẻ nào, ngược lại trong lòng cảm thấy có chút khó chịu.

Cô chính là sợ người khác biết như vậy, biết cô và Lạc Diêm Thành anh có quan hệ sao?

” Cho anh nột cơ hội.” Lạc Diêm Thành một mặt nghiêm túc nhìn Tô Uyển.

…

Diệp Thanh Vũ và Lạc Thời một trước một sau từ sảnh sân bay đi ra.

Phía sau là trợ lý của Lạc Thời.

Diệp Thanh Vũ kéo hành lý của bản thân, một mặt mệt mỏi.

Ngược lại Lạc Thời, nhà nhã bước đi, tinh thần vui vẻ, khóe miệng giương lên.

Vừa ra khỏi đại sảnh, nhìn thấy chiếc xe Rolls-Royce quen thuộc, Lạc Thời khựng lại bước chân, Diệp Thanh Vũ muốn đuổi theo Lạc Thời bước nhanh về phía trước.

Cô cúi đầu, không có nhìn đường, đột nhiên đâm phải người khác.

Điện thoại của Diệp Bạc Hâm bị rơi ra ngoài, cô nhíu mày, nhặt điện thoại lên nghe thấy một tiếng kinh ngạc.

” Diệp Bạc Hâm, cô sao lại ở đây?”

Diệp Bạc Hâm đứng dậy, nhìn chiếc Rolls-Royce cách mười mét phía trước lại nhìn hướng Diệp Thanh Vũ.

Diệp Thanh Vũ một thân sơ mi trắng, quần tây đen, dáng vẻ kinh doanh tinh anh nhìn phong thái bận rộn của cô, có lẽ vừa đi công tác quay về, sự chênh lệch thời gian vẫn chưa theo kịp.

” Tôi tới đón chị a, chị gái, đủ tâm ý phải không?” Diệp Bạc Hâm vừa nhìn thấy Diệp Thanh Vũ, không nhịn được mà trêu chọc.

Tay trái Diệp Thanh Vũ kéo hành lý, tay phải gập cong vắt lên áo vét.

Sắc mặt rất tiều tụy, đối diện với Diệp Bạc Hâm vẫn như cùn không có khuôn mặt tốt.

" Nếu đã tới đón tôi, vậy đi thôi." Hiếm thấy, Diệp Thanh Vũ không có phản bác, kéo Diệp Bạc Hâm đi về hướng chiếc xe Audi dừng bên ngoài.

Trước khi Diệp Thanh Vũ quay lại đã liên lạc với trợ lý, kêu cô đến sân bay đón cô.

Chiếc xe Audi màu trắng này là xe của Diệp Thanh Vũ.

Diệp Thanh Vũ bây giờ muốn thoát khỏi Lạc Thời, coi như cô ghét ở cùng Diệp Bạc Hâm, cũng không muốn ở cùng loại người như Lạc Thời thêm một giây nào.

Có Diệp Bạc Hâm ở đây, Lạc Thời còn có thể mặt dày đuổi theo sao?

Diệp Bạc Hâm còn đang tò mò Diệp Thanh Vũ đang bị cái gì, hai người đều ghét bỏ nhau, Diệp Thanh Vũ chưa từng cho cô sắc mặt tốt, càng đừng nói tới kéo cô theo.

"Này đó không phải anh rể sao?" Nhìn thấy Lạc Thời đang đứng ở cửa ra vào, Diệp Bạc Hâm tự nhiên hiểu Diệp Thanh Vũ vì sao có loại phản ứng này rồi.

Nói thật, cô không thích Diệp Thanh Vũ và Lạc Thời, con người Lạc Thời quá thích trêu đùa rồi tâm tư thâm sâu, còn Diệp Thanh Vũ căn bản chơi không qua anh ta.

Lạc Thời chú ý đến tình hình bên này, tự nhiên cũng đoán ra Diệp Thanh Vũ có chủ ý gì.

Anh không có đuổi theo, đứng tại chỗ, hướng Diệp Bạc Hâm vẫy vẫy tay, coi như chào hỏi.

Diệp Bạc Hâm lộ ra nụ cười sáng lạn, không thể phủ nhận, Lạc Thời không phải đối tượng tốt để kết hôn, nhưng lại đủ thú vị.

Diệp Thanh Vũ cứng đờ, bàn tay túm lấy Diệp Bạc Hâm siết chặt, cô không có quay đầu trừng mắt nhìn Diệp Bạc Hâm.

"Hò hét cái gì?"

Diệp Bạc Hâm bĩu môi, "Chị không phải muốn kết hôn rồi sao?"

Vừa nghe thấy hai từ kết hôn, sắc mặt Diệp Thanh Vũ đều trắng, môi đang run run.

Diệp Bạc Hâm có chút hói hận, lại kéo không xuống được gương mặt xin lỗi.

"Này chị đừng có không tiến bộ như vậy chứ, vì nột công ty xác không, bỏ qua hạnh phúc cả một đời, có đáng không? Chị có thể buông được Hạ Dã Nhuận sao? Nếu đã thích, vì sao không đi cố gắng một phen?"

Sắc mặt Diệp Thanh Vũ trầm xuống, nghe thấy Diệp Bạc Hâm nhắc đến tên người kia, cô dường như đỏ mắt lên.

Dứt khoát kéo cửa xe, phẫn nộ trừng mắt nhìn Diệp Bạc Hâm bị vô lạnh lùng đẩy vào trong xe.

" Tôi nói cho cô biết, đồ vật của Diệp Bạc Hâm cô không thích, Diệp Thanh Vũ tôi sẽ không đi nhặt về."

Diệp Thanh Vũ mở cốp xe lên, bỏ hành lý vào trong, tức giận ngồi vào trên ghế trước vừa lên xe liền khép mắt lại.

Diệp Bạc Hâm có chút cạn lời.

Cái gì mà nói đồ của Diệp Bạc Hâm cô không thích, Diệp Thanh Vũ cô sẽ không đi nhặt? Hạ Dã Nhuận không phải đồ vật, tình cảm có thể dùng trao đổi sao?

Diệp Thanh Vũ này lập luận lộn xộn gì vậy.

...

Thân ảnh Diệp Bạc Hâm vừa biến mất, Tô Uyển lập tức ngồi thẳng dậy.

Lạc Diêm Thành không đợi được đáp án của cô, thẻ bài đe dọa cô cũng quay lưng đi rồi, có chút tức giận đóng sầm cửa xe.

Tô Uyển không có quan tâm tới anh, chỉnh sửa lại đầu tóc, hai tay khoanh lại trước ngực.

" Lạc Diêm Thành, tôi cảnh cáo anh lần cuối cùng, tôi – không – có –thời–gian–chơi – với– anh!" Giọng Tô Uyển rất lạnh, trong đồng tử chỉ có không nhẫn nại và chán ghét, "Nữ nhân xinh đẹp trong giới giải trí một đống lớn, anh ngoắc ngoắc ngón tay, liền có mỹ nữ chơi với anh, còn Tô Uyển tôi, không phải diễn viên, tôi là thương nhân, hình tượng của tôi đại diện cho hình tượng của doanh nghiệp. Tôi đã ly hôn, còn có hai đứa con, không muốn bàn tới một đoạn tình cảm nữa, tất cả tâm huyết của tôi cả đời này dành cho sự nghiệp cà hai đứa con của tôi, Lạc Diêm Thành, anh muốn chơi, xin lỗi tôi không thể tiếp!"

Đồng tử của Lạc Diêm Thành so với đêm khuya trong núi còn sâu nặng hơn, nhàn nhạt vứt đi.

Anh chưa từng vì thân phận diễn viên của mình mà cảm thấy nhục nhã, anh cũng rõ ràng, trong mắt một số phú thương, bọn họ nhìn không được người trong giới giải trí, nhưng mà… Tô Uyển lúc nào cũng ghét bỏ thân phận ngôi sao điện ảnh của anh, lúc này khiến anh cảm thấy khó xử.

235. Chương 235

Anh chưa từng vì thân phận diễn viên của mình mà cảm thấy nhục nhã, anh cũng rõ ràng, trong mắt một số phú thương, bọn họ nhìn không được người trong giới giải trí, nhưng mà… Tô Uyển lúc nào cũng ghét bỏ thân phận ngôi sao điện ảnh của anh, lúc này khiến anh cảm thấy khó xử.

Lạc Diêm Thành mím môi, bị chọc tức đủ rồi.

Trong đôi mắt đen kịt, bùng lên ngọn lửa tức giận.

Nhón tay thon dài, lạnh lùng đè lên cổ của Tô Uyển.

Thật sự muốn bóp nát.

Cánh tay có lực, đặt trên eo cô

Cả người anh đều ép tới.

Tô Uyển nặng nề thở hổn hển, lưng dính lên trên cửa xe, anh càng dựa càng gần hơi thở đều phả lên hai má cô.

Mặt của Tô Uyển, xanh rồi lại trắng, trắng rồi lại xanh.

Lạc Diêm Thành vẫn luôn giữ đúng khoảng cách thỉnh thoảng sẽ dồn ép cô, nhưng dường như chưa ép buộc cô.

Tô Uyển ngửi thấy hơi thở nguy hiểm.

Cô siết chặt đầu ngón tay, “Lạc Diêm Thành, nếu anh còn dám tiến gần, đừng trách tôi không khách sáo!”

Lạc Diêm Thành chằm chằm nhìn mắt cô, hơi thở nóng bỏng, “Ồ? Em nghĩ cách nào không khách khí?”

Tô Uyển tức giận toàn thân phát run, sau khi ly hôn, chưa từng có ai dám nói lời không nghiêm túc, càng đừng nói tới có người có thể dựa gần cô như vậy.

" Tô Uyển, em đừng quên, thóp của con gái em đang nằm trên tay anh, em nói, hôn ước của con bé cùng Hạ Dã Nhuận vẫn chưa khai trừ, bây giờ lại cùng người khác kết hôn rồi, một khi lên tiêu đề danh môn bát quái, liệu có bị người ta chọc thủng xương sống không? Con bé bây giờ nếu nhà chồng biết được nó từng có hôn ước với Hạ gia, bọn họ sẽ nghĩ thế nào? Năm đó chồng trước của em có ngoại tình lại em bị người trong giới danh lưu chế cười, mùi vị đó không dễ chấp nhập đúng không? "

Tô Uyển dứt khoát nhắm mắt lại, "Lạc Diêm Thành, anh bỉ ổi!"

Cô hối hận rồi, ba tháng trước trong bữa tiệc từ thiện, cô cùng Diệp Viễn Đông cãi nhau, bị Lạc Diêm Thành nghe hết một chữ cũng không sót, từ đó về sau, Lạc Diêm Thành liền giống như con quỷ bám lấy cô, đe dọa dụ dỗ, không có gì không dùng.

Cô chịu đủ những ngày bị người khác cười nhạo rồi, tuyệt đối không thể để giới truyền thông không căn cứ, nói con gái cô một chân giẫm hai thuyền, một bên cùng người ta có hôn ước, một bên đi kết hôn với người khác.

Lạc Diêm Thành chính là túm lấy điểm yếu của cô, một lần nữa uy hiếp cô, để cô hẹn hò du lịch với anh.

" Bỉ ôiổi thù lại làm sao?" Lạc Diêm Thành thấy cằm cô bị bản thân đè đến có vết đỏ, trái tim hơi khựng lại, có chút chậm rãi buông ra.

" Trong chảo nhuộm lớn của giới giải trí này, muốn có danh, lợi, thì phải bỏ ra một cái giá, có lúc phải không từ thủ đoạn, Lạc Diêm Thành anh lăn lộn hơn hai mươi năm rồi, chuyện gì mà chưa gặp qua? Chuyện bỉ ổi cũng làm không ít, nhưng mà có quan hệ gì? Ai có thể để ý em đã làm gì, chỉ cần cuối cùng thắng rồi, ai cũng không thể tính toán thủ đoạn của em, có phải không?"

Lạc Diêm Thành mỉm cười lên tiếng, "Tô Uyển, em là thương nhân, chuyện đê tiện bỉ ổi cũng gặp không ít, em không phải càng rõ ràng hơn anh trò chơi của mấy người có tiền sao?"

Tô Uyển nghiêng đầu qua, sắc mặt biến lại biến.

"Lách cách", cửa xe mở ra.

Bị ép quá chặt, liền không không có ý tứ ý.

"Tô Uyển, em! Hà tất dựa vào điểm yếu mà chống lại vậy? Anh chưa từng nói Lạc Diêm Thành anh là người tốt, lúc anh có nhẫn nại chơi cùng em anh chính là chính nhân quân tử, một khi đợi anh hết nhẫn nại rồi, Tô Uyển em chạy không thoát đâu." Lạc Diêm Thành cười đến trong lòng như có dự tính trước.

“Tùy anh!” Tô Uyển đẩy cửa xe ra, bước chân xuống xe, dứt khoát đóng sập cửa xe.

Lạc Diêm Thành nheo mắt, nghiêng đầu dựa sau ghế.

Người trợ lý nhỏ chạy tới, “Lạc gia, Tô tổng cô ấy…”

“Để cô ấy đi ” Tâm trạng của Lạc Diêm Thành không tốt lắm.

Quản lý cũng không dám nói gì, vị gia nà chính là pho phật, anh đắc tội không được.

…

“Ha! Thú vị.” Lạc Thời nhìn thấy Tô Uyển bước ra từ trên xe của Lạc Diêm Thành, khóe môi hơi cong lên.

Anh nhẹ nhàng xắn tay áo lên, lộ ra cánh tay có đường cơ bắp tuyệt đẹp.

“Tổng tài, có đi không?” trợ lý giơ tay ra nhận lấy áo vét anh đưa qua, lòng tốt nhức nhở, “Diệp tiểu thư đã đi rồi.”

Hoen nữa tránh như tránh tà.

Anh thật sự tò mò, tổng tài rối cuộc là gì với Diệp tiểu thư người ta, Diệp tiểu thư một mặt đen, vừa xuống máy bay liền nhanh chóng rủ bỏ mọi quan hệ với bọn anh.

Lạc Thời nhàn nhạt ồ nột tiếng, ánh mắt anh tản ra, lông mày nhếch lên, “Cậu tự về trước đi.”

Thấy anh đi về phía trước, trợ lý hơi sững lại, “Anh đi đâu vậy.”

Lạc Thời hướng anh vẫy vẫy tay, “Gặp người quen rồi. Hành lý đưa tới biệt thự của tôi sau đó hôm nay cho cậu nghỉ phép, đem tư liệu hội nghị hai ngày này chỉnh sửa lại, ngày mai đi làm đúng giờ.”

Khóe miệng Lạc Thời cong lên, trên khuôn mặt tuấn tú nhiều hơn một tầng ý cười.

Lạc Diêm Thành đang tức giận, ánh mắt hơi trầm, đôi lông mày đẹp nhíu chặt cong lên.

Lạc Thời tùy ý dựa trên cửa xe, nâng tay gõ gõ cửa xe.

Lạc Diêm Thành sững sờ, cho rằng Tô Uyển hối hận, quay lại, mạnh mẽ mở to mắt ra.

Không ngờ đối mặt với đôi mắt đen chứa ý cười của Lạc Thời, cả người trong nháy mắt đều không tốt.

Hạ xuống cửa xe, Lạc Diêm Thành không vui vẻ trừng mắt Lạc Thời một cái.

Lạc Thời không hiểu làm sao bị trừng, chậm chạp vuốt vuốt mũi.

" Chú Tư, chú sao lại ở đây?

Lạc Diêm Thành không cười trả lời, "Còn cậu?"

Lạc Thời không quan tâm sắc mặt xấu của Lạc Diêm Thành, thẳng thắn kéo ghế sau ngồi vào trong.

"Đi công tác, mệt chết rồi." Lạc Thời xoay xoay cổ.

Lạc Diêm Thành hừ một tiếng, "Không nhìn ra."

Lạc Thời không quan tâm đến tính cách quái gở của Lạc Diêm Thành, chỉ là tò mò chú Tư anh từ lúc nào tính khí lại kém như vậy? Từng câu từng chữ đều mắng người?

"Đúng rồi, lúc nãy cháu hình như thấy Tô Uyển." Lạc Thời dừng lại một chút, một mặt toàn ý cười, "Từ trên xe của chú bước xuống, sắc mặt không tốt lắm."

Tô Thị và Lạc Thị không có làm ăn qua lại, nhưng cùng là trên giới thương nghiệp, bình thường có tiệc đêm từ thiện, tiệc rượu thương nghiệp cũng sẽ chạm mặt, Lạc Thời tự nhiên cũng biết Tô Uyển.

Nữ cường trong thương giới, tam nương liều mạng, nhưng cô từ lúc nào lại có quan hệ với chú Tư.

Lạc Diêm Thành vốn dĩ không vui, nghe thấy lời này liền sững lại, lập tức hồi lại tinh thần, "Cậu quen biết cô ấy?"

Trong mắt Lạc Thời xẹt qua ý cười, "Há chỉ là biết, chồng trước của cô ấy còn là bố vợ tương lai của cháu."

Lạc Diêm Thành nheo mắt, một lúc sau mới phản ứng lại.

Vị hôn thê của Lạc Thời là Diệp Thanh Vũ, Diệp Viễn Đông ngoại tình có con gái, sau đó cùng Tô Uyển ly hôn cưới tiểu tam.

“Ha! Cái này chơi vui rồi.” Tính trêu đùa của Lạc Diêm Thành tăng lên, đối với Tô Uyển có một loại cảm giác không nói ra được, anh không muốn kết hôn, coi như đối tượng là Tô Uyển, anh cũng sẽ không kết hôn, anh rất rõ tính cách của bản thân, bây giờ đối với cô có hứng thú, nói không chừng lúc nào đó sẽ hết hứng thú.

Hai mươi mấy năm nay, anh không phải không gặp được phụ nữ khiến anh động lòng, nhưng mà mỗi khi anh cho rằng người phụ nữ này sẽ kết thúc cuộc sống lãng tử của anh, người phụ nữ tiếp theo lại xuất hiện rồi.

Anh thừa nhận bây giờ đối với Tô Uyển là thật lòng, cuộc sống của anh mặc dù tươi sáng, nhưng không thể một lúc ở cùng với rất nhiều phụ nữ, mỗi nội đoạn tình cảm, anh chỉ có thể truyền cho một người phụ nữ, kết thúc đoạn tình cảm này, nới có thể tiếp đoạn tình tiếp theo.

Mặc dù mỗi đoạn tình cảm của anh đều không thể kéo dài hơn ba tháng.

Lạc Thời lúc nãy chỉ là đoán, nhưng vừa thấy loại tinh thần này của Lạc Diêm Thành, trong lòng ầm ầm vang lên.

“Chú Tư, chú không phải chứ, khẩu vị nặng như vậy? Tô tổng cũng không phải thiếu nữ mười mấy hai mươi tuổi, cô ấy có hai đứa con rồi là phụ nữ trung niên rồi, con gái cũng hai mươi lăm tuổi rồi”

Lạc Diêm Thành mới không quản nhiều như vậy, anh lại không phải đi phá hủy gia đình nhà người ta.

“Có hai con rồi thì làm sao? Ly hôn rồi thì làm sao? Còn phân biệt a?”Lạc Diêm Thành liên tục phản bác lại vài câu, ánh mắt hơi sâu, “Có quan hệ gì, ta thích là được, cô ấy nhìn cũng là ba mươi tuổi đầu.”

Tâm thái của đàn ông già Lạc Thời không giải thích được,

Anh bị dồn tới không nói ra lời nào, rất lâu, bình thản nói một câu: “Bà nội sẽ không đồng ý đâu.”

Lạc Diêm Thành sững sờ, rõ ràng Lạc Thời hiểu lầm ý tứ của anh. Anh muốn n cùng Tô Uyển làm tình nhân, nhưng không muốn bàn chuyện cưới gả.

Bà hối thúc anh kết hôn nhiều năm như vậy, bây giờ căn bản đã bỏ cuộc.

Nhưng mà…

Ánh mắt Lạc Diêm Thành nhàn nhàn lướt qua khuôn mặt trẻ của Lạc Thời, nếu như anh vó con, bây giờ có lẽ cũng hai mươi mấy tuổi rồi.

Kết hôn sao?

Anh đời này còn muốn kết hôn sao?

Trong đầu Lạc Diêm Thành vừa xuất hiện một ý niệm, lập tức bị anh tiêu diệt.

Hôn nhân là ngôi mộ, anh mới không để cho bản thân chịu tội.

Trầm mặc mấy giây ý cười lan rộng " Bà ấy vui mừng còn không kịp đó, không phải vẫn luôn hối thúc ta kết hôn sao? Bây giờ lại thêm hai đứa chú trai cháu gái, càng tốt."

Không phải huyết thống Lạc gia, ai công nhận!

"Bà nội sẽ bị chú làm tức chết " Lạc Thời một mặt hỏng sợ, vị chú Tư này của anh tự do quen rồi, giống như một con ngựa hoang đứt dây cương, trong nhà không vó ai quản được anh, bà nội cũng bị anh chọc tức giận nhập viện vô số lần, anh chính là thà chết cũng không ngoan ngoãn kết hôn, Lạc Thời sợ anh không phải là đùa giỡn, mà là thật sự muốn cưới người phụ nữ đã ly hôn.

Lạc Diêm Thành mới lười biếng giải thích, Lạc Thời thích nghĩ như thế nào là việc của cậu ta.

...

Lạc Diêm Thành nhìn một lúc Lạc Thời mở điện thoại ra, đeo tai nghe nghe tin tức tài chính mới nhất trên phố Wall.

"Nghe nói cậu muốn kết hôn rồi, lễ đính hôn đã định rồi?" Lạc Diêm Thành nhắm mắt lại.

Lạc Thời ừm một tiếng, dừng lại một chút, rồi nói: "Anh cả và anh hai đều đã thành gia, tính cách của cháu giống chú nhất, thích chơi đùa, mẹ cháu sợ chú học theo chú bà nội cũng lo lắng chú làm hỏng cháu, vì vậy gấp gáp định ngày hôn sự."

Lạc Diêm Thành thở dài một tiếng, anh chính là không hiểu vì sao con người phải kết hôn?

" Kết hôn rồi vẫn có thể ly hôn."

Khóe mắt Lạc Thời có ý cười, "Lời này cháu quay về nói với bà nội, nói là chú Tư dạy cháu."

"Tùy cậu. " Ai cũng không quản được anh, Lạc Diêm Thành đeo kính đen lên hỏi " Lúc nào?"

" Trước năm mới, ngày cụ thể vẫn chưa thương lượng." Lạc Thời nhàn nhạt cười, không có kích động sắp phải kết hôn, dường như chỉ là một chuyện bình thường mà thôi.

Lạc Diêm Thành hơi sững sờ, chậm rãi mở to mắt.

"Vì sao lại gấp như vậy? Trước năm nói liền kết hôn, chẳng lẽ... Lạc Diêm Thành cười đến mức không có ý tốt, giơ tay ra nắm lấy đầu của Lạc Thời, "Ta nói tiểu tử cậu, có phải làm bụng người ta lớn rồi, vì vậy bị ép hôn?"

Tính cách của Lạc Thời anh còn không rõ sao? Làm sao có thể mới hai mươi tám tuổi đã kết hôn?

Lạc Thời xì một tiếng, tháo tai nghe ra, "Cô gái đó như con mèo hoang, móng vuốt rất sắc, một đầu ngón tay cũng không cho đụng, còn làm to bụng chứ?"

" Này, vẫn còn có cô gái Lạc Thời không thể nắm bắt được sao?"Lạc Diêm Thành hứng thú nổi lên, anh vẫn chưa gặp vị hôn thê kia của Lạc Thời, cô gái như thế nào khiến Lạc Thời cam tâm cưới về nhà?

"Như nhau." Trị không được Tô Uyển, quay qua cười nhạo anh?

Đáy mắt Lạc Diêm Thành giương lên ý cười sâu sắc.

"Nói thật, vì sao đột nhiên lại quyết định kết hôn rồi? Thích nha đầu kia?"

236. Chương 236

Ánh mắt Lạc Ngạn Trình lấp láy ý cười sâu sắc.

"Nói thật đi, đột nhiên sao lại quyết định kết hôn? Thích con bé đó rồi à?"

"Cái này, cháu không phủ nhận, cô ta khá là thú vị." Lạc Thời có chút cảm khái: "Đàn bà đẹp nhiều vô kể, nhưng đều na ná như nhau, nhàm chán, cứng nhắc, hiếm khi gặp được ai hay ho, lấy về cũng vui nhà vui cửa. Còn những cô tiểu thư trâm anh thế phiệt kia, sau này cháu không muốn rước một cái bình rỗng về nhà để quản thúc mình."

Lạc Ngạn Trình cười, tay xoay chiếc nhẫn thoáng khựng lại, ngước mắt nhìn Lạc Thời.

"Chị dâu mà biết ý định của cháu, chắc tức chết mất."

Mới rồi Lạc Thời còn dùng câu nói ấy để trêu ông chú, giờ bị ông chú trả đũa.

Lạc Thời nhéo mắt, ngón tay vuốt lên màn hình điện thoại, uể oải nói: "Mẹ cháu không bận tâm đâu, chỉ cần cháu hết độc thân, có cháu ẵm bồng là bà ưng rồi."

"Không hối hận chứ?"

Lạc Thời phì cười, biểu cảm giống Lạc Ngạn Trình như tạc.

"Sau này chán thì ly hôn, cháu có thiệt đâu, có gì mà phải hối hận?"

Nói rồi, Lạc Thời giơ ngón tay cái lên: "Chú mới là xịn, bị ca cẩm suốt hai mươi mấy năm ròng, đổi là cháu, cháu đầu hàng lâu rồi. Lấy vợ thôi có gì khó khăn. Cứ nghĩ đến việc lấy vợ xong, nhà có người phụ nữ, chong đèn chờ sẵn, hỏi han ân cần. Căn nhà cũng không đến nỗi hiu quạnh giá lạnh, cảm giác cũng không tệ."

Lạc Ngạn Trình không phát biểu ý kiến của bản thân, mỗi người một chí hướng, cũng không thể bắt mọi người chấp nhận suy nghĩ của mình, và cũng không bị người khác dễ dàng thuyết phục.

"Diệp thị bây giờ chỉ là một cái vỏ rỗng, chuyển mình thất bại, hình ảnh doanh nghiệp sụp đổ, vốn xoay vòng khan hiếm, nhiều công trình bị đình chỉ. Làm thông gia với nhà mình, rõ ràng Diệp Viễn Đông muốn bẫy cháu, mượn cháu để xoay mình. Cả bà mẹ vợ tương lai của cháu nữa, đợt trước chẳng đến tìm cháu? Cháu còn giúp bà ta trả món nợ một ngàn vạn."

Lạc Ngạn Trình hừ mũi: "Cháu đúng thật coi mình là cái máy in tiền à? Đàn bà mà nghiện cờ bạc, cái hố ấy cháu lấp không bao giờ đầy được đâu."

"Chú yên tâm, cháu trước tiên vẫn là người làm kinh doanh, không để mình thiệt bao giờ. Trong cuộc hôn nhân này, chúng cháu đôi bên đều có được thứ mình muốn. Hạ Băng mê cờ bạc, cháu sẽ làm cho bà ta tởn đến già không dám cờ bạc nữa. Diệp Viễn Đông muốn trục lợi từ cháu, cũng không dễ gì."

Lạc Thời nhếch môi, vẻ nửa cười nửa không, mắt cúp xuống, giấu đi triệt để những toan tính trong ánh mắt.

Lạc Ngạn Trình gối đầu, cảm khái gật gù.

Thằng cháu này, vừa nhanh nhạy lại vừa tâm cơ, chẳng trách Lạc thị giao vào tay nó, càng ngày càng hùng mạnh.

Có điều, đừng để mình cũng rơi vào vòng quay trò chơi.

…

Chạng vạng tối, Diệp Bạc Hâm ra siêu thị gần nhà, mua ít thực phẩm và đồ dùng sinh hoạt thường ngày.

Lúc chọn đồ, gương mặt cô luôn ánh lên tươi tắn rạng rỡ.

Ngự Cảnh Viên là ngôi nhà chung giữa anh và cô, cô sẽ nỗ lực hết mình trong cuộc hôn nhân này.

Lúc rảnh, cô lại ra Chợ nội thất ngắm nghía, trang hoàng lại căn nhà.

Thế giới của anh, nghiêng về sắc màu lạnh, rặt một màu xám đen trắng, nhìn trông đơn điệu, không giống cái nhà, mà giống như căn hộ độc thân hơn.

Tập Vị Nam vừa đặt chân đến chiến cứ, liền gọi điện thoại về cho cô. Diệp Bạc Hâm đang rửa rau trong bồn, nghe tiếng chuông, liền vội vàng ngắt vòi nước, chùi tay vào tạp dề.

"Là anh…" Bên tai văng vẳng tiếng thở nặng nề, có thể nghe được cả tiếng hô hào khẩu hiệu huấn luyện.

Diệp Bạc Hâm hơi cúi mặt, trong mắt rộn ý cười.

"Ừm, anh đến nơi rồi à?"

"Đến rồi, Hứa Như Sơ đi chưa?" Chất giọng của anh như mỹ tửu lâu năm, đậm đà nồng nàn.

Do vẫn còn sốt, nên giọng hơi ồm.

Tai Diệp Bạc Hâm nóng ran, cô bặm môi.

Lòng thầm mắng mình không ra gì, anh mới đi, mà đã bắt đầu nhớ anh da diết rồi.

"Về rồi."

"Anh ta có bắt nạt em không?" Giọng anh rất trầm, mang vẻ khàn khàn quyến rũ.

Diệp Bạc Hâm khẽ bật cười, thì ra cái cảm giác có người bảo vệ là như thế này.

Cứ nghĩ đến vẻ cứng họng của Hứa Như Sơ, Diệp Bạc Hâm lại thấy sảng khoái, dù sao cũng bị đè nén bao

nhiêu năm trời, khó khăn lắm mới vùng dậy được.

Cô vừa cất tiếng cười, Tập Vị Nam liền nghe tim mình mềm lại.

Rất muốn ôm cô vào lòng.

Diệp Bạc Hâm không muốn anh phải phân tâm, bèn lắc đầu, nhưng sực nhớ ra anh cũng không nhìn thấy, đành vội nói "Không."

"Bao giờ anh về?"

Tập Vị Nam hơi ngưng một lúc, mới rồi xuống xe đã gọi ngay cho cô, lịch trình chưa kịp sắp xếp.

Quý Giản Ninh đi đằng trước, nháy mắt với anh, cười khả ố.

Tập Vị Nam siết chặt điện thoại, bước chân chậm lại: "Anh sẽ cố gắng về trong tối nay."

Diệp Bạc Hâm mở rèm cửa sổ, ngắm tịch dương đã tắt, chỉ đề lại vài tia sáng mong manh nơi đường chân trời.

"Không cần đâu, anh cứ từ từ làm việc, không kịp thì mai về, không gấp gáp lúc này. Nhớ nghỉ ngơi đầy đủ, đừng để mệt người."

Vì có câu nói của anh, mà lòng cô ngọt lịm, nhưng cũng không nỡ để anh phải vất vả.

Gác điện thoại, Diệp Bạc Hâm thờ hắt ra, nhìn đồ ăn trên bàn, tự nhưng mất hứng khởi.

...

Gom chăn phơi ngoài ban công, dọn dẹp một lượt phòng khách, Diệp Bạc Hâm rúc xuống sô-pha, ôm gối thừ người ra.

Trong không khí vẫn còn tàn dư hương vị của anh, cô lưu luyến hít hà thật sâu.

Anh mới đi chưa được bao lâu, mà cô đã thấy trống vắng thế này.

Sau này anh về quân đội, cô phải chịu đựng ra sao?

Diệp Bạc Hâm hơi giận mình, từ lúc nào cô bắt đầu suy tính thiệt hơn?

Sắp xếp xong mớ suy tư, cô mở máy tính, bắt đầu liên hệ với quản lý công ty điện ảnh trước kia.

Cô đã bỏ bê kịch bản gần ba tháng nay, hai tháng trước tập huấn trong quân đội, vừa khổ vừa cực, không có mạng để dùng, cô gần như không viết lách gì. Độ gần một tháng nay lại vì chuyện của Tập Vị Nam, tâm trạng không ổn định, ý tưởng cũng tắc tịt.

Diệp Bạc Hâm vốn định từ chối, cô không thiếu tiền, viết kịch bản chỉ là sở thích ngoài giờ. Nhưng cứ nghĩ đến hai bộ phim năm xưa qua tay mình, vừa công chiếu đã nổi rầm rộ, còn nâng đỡ được mấy ngôi sao điện ảnh, cảm giác thành tựu tự nhiên nảy sinh, khiến cô không nỡ buông bỏ.

Những chữ gõ ra, lại được xóa đi.

Quản lý giúp cô liên hệ bên chế tác và phía nhà đầu tư, hẹn ba ngày sau gặp ở trường quay, cùng nhau làm quen tìm hiểu.

Đơn vị chế tác và nhà đầu tư lần này đổi người, không còn là nhóm cùng hợp tác hai bộ phim lần trước.

Bây giờ cô đã thôi việc ở công ty, quản lý chỉ là người bắt mối ở giữa, có thể hợp tác hay không, phải xem thành ý của ba bên.

Diệp Bạc Hâm chỉnh đốn lại tư tưởng, sắp xếp mớ cảm xúc trước đó, mở văn bản ra, liệt kê đề cương kịch bản.

Lúc xong xuôi thì trời đã tối.

Căn nhà im ắng đến đáng sợ.

Đèn bật lên, căn phòng tẻ ngắt, hịu quạnh.

Diệp Bạc Hâm cảm thấy hơi ngột ngạt.

"Tư Á, rảnh không? Qua đây ăn cơm với tớ." Diệp Bạc Hâm khoanh chân ngồi trên sàn nhà, gấp lại máy tính, ngón tay buồn bã gõ xuống mặt bàn.

Trước kia cô thích nhất là về đêm, yên tĩnh, không còn những muộn phiền, giờ lại cảm thấy như nung như nấu.

Từ lúc cuộc sống dư ra một người, mọi thứ đều âm thầm nảy sinh thay đổi.

Thẩm Tư Á vừa từ công ty về, sáng nay không đi làm, cũng không xin phép, bị chủ biên gọi vào văn phòng mắng chửi một trận. Giờ bên tai vẫn còn văng vẳng lời châm biếm gay gắt của mụ ta, tâm trạng bực bội cực điểm.

"Xong luôn." Thẩm Tư Á thay giày cao gót, chân trần bước vào nhà.

"Tiểu thư, cô về rồi à?" Dì giúp việc bưng cốc nước lên cho cô.

"Cảm ơn dì." Thẩm Tư Á nhoẻn cười ngọt lịm, thả người xuống sô-pha, mệt mỏi day thái dương, chuyển máy điện thoại sang tay bên kia: "Dì ơi, tối nay dì đừng nấu cơm, lát nữa cháu sang ăn chực nhà Bạc Hâm rồi."

Diệp Bạc Hâm là khách thường xuyên của nhà này, dĩ nhiên dì giúp việc biết: "Thế tối nay cô có về nhà không?"

"À, hỏi cậu đấy, tối nay có về không?" Thẩm Tư Á hỏi lại Diệp Bạc Hâm.

"Về gì nữa, gói ghém đồ đạc, khẩn trương qua đây." Xong rồi, Diệp Bạc Hâm lại nói thế: "À, bên này tớ không có sẵn đồ thay đổi, nhớ mang thêm mấy bộ, để mai tớ mặc đi làm."

Hồi chiều vừa gặp Tô Uyển ở sân bay, tối nay chắc đang ở nhà, Diệp Bạc Hâm không muốn vừa về đã bị bà nhốt trong nhà.

Thẩm Tư Á vốn đang uể oải nhắm mắt, mệt bã người không buồn động đậy dù chỉ một ngón tay, nghe cô nói vậy, liền choàng mở mắt.

"Lạ thế, không phải đến nhà cậu à? Tớ mang quần áo theo làm gì? Cậu chuyển nhà à?"

"Bị mẹ tớ đuổi ra khỏi nhà, lát nữa đến Ngự Cảnh Viên nhé, đến rồi gọi điện cho tớ xuống đón." Diệp Bạc Hâm đứng lên, ngồi khoanh chân hơi lâu, cổ cũng cứng đờ, vặn mấy cái còn nghe được tiếng rắc rắc.

Nắn bóp hai hai chân mỏi nhừ, nằm xuống sô-pha, ngẩng đầu nhìn trần nhà.

"Ngự Cảnh Viên?" Đấy là tòa chung cư đắt đỏ vô giá, an ninh chặt chẽ, nghe nói nhiều quan chức thành phố đều ở đó, không quen biết không mua được, chưa rao bán mà đã xí trước hết rồi.

"Ừ, khẩn trương qua đây, tớ đi nấu cơm đây." Diệp Bạc Hâm không cho cô cơ hội hóng hớt, liền thẳng tay cúp mắt.

…

Thẩm Tư Á lên gác thay quần áo, chọn hai bộ đồ công sở trang nhã, đứng dáng trong tủ quần áo, nhét vào túi, xách đồ ra khỏi nhà.

Hơn bốn mươi phút sau, Thẩm Tư Á đứng bên ngoài khu chung cư Ngự Cảnh Viên.

Đèn đường sáng trưng, thi thoảng có xe cộ lướt qua, những loại xe mấy chục vạn, không phải hạng sang, nhưng lại có thể tôn được địa vị.

Chỉ mấy phút ngắn ngủi, cô đã thấy ba vị quan chức thường ngày xuất hiện trên bản tin thời sự lục tục đi ngang qua.

Đây đúng là thế giới của chính khách, cách xa một trời một vực với dân thường các cô. Nếu không làm việc ở tòa soạn, chắc chả bao giờ có thể gặp được những vị chính khách này.

"A lô, này cưng, đoán xem tớ vừa thấy ai?" Thẩm Tư Á xúc động mở lời, giọng thì thào, thậm thà thậm thụt.

Diệp Bạc Hâm đang ninh canh, một tay cầm điện thoại, một tay nguấy đảo: "Đến rồi à?"

"Ừ, đến rồi." Thẩm Tư Á nuốt nước bọt, mảnh đất dưới chân cô không biết được bao nhiêu là nhân vật hiển hách giẫm qua: "Đừng đánh trống lảng."

Dĩ nhiên Diệp Bạc Hâm biết khu này có những ai sống, nhưng cô không hứng thú với chính trị, cũng không có thiện cảm với chính khách. Cô không như Thẩm Tư Á, Thẩm Tư Á mắc bệnh nghề nghiệp, thấy những người kia là hai mắt sáng quắc, nếu được phỏng vấn, thì đấy là sự trợ giúp lớn đối với sự nghiệp của cô nàng.

"Ờ, đợi tí, tớ xuống đón." Diệp Bạc Hâm tắt bếp, quay ra rời nhà bếp.

Cô không thay giày, cứ thế xỏ dép lê xuống dưới nhà.

Thẩm Tư Á đứng dưới ánh đèn đường, thấy Diệp Bạc Hâm liền vẫy tay, mặt hớn hở, líu ríu kể vừa nãy gặp ai, ai và ai.

Diệp Bạc Hâm cũng cạn lời, đành bâng quơ đáp lại.

Đăng ký ở phòng bảo vệ xong, cả hai cùng lên nhà.

Vừa vào thang máy, Thẩm Tư Á đã buông tay Diệp Bạc Hâm, ánh mắt lộ rõ vẻ tò mò: "Làm sao lại dọn tới đây sống?"

237. Chương 237

Diệp Bạc Hâm ngước mắt, nhìn hàng số nhảy nhót liên tục.

Nửa bên gương mặt mềm mại, đằm thắm, nước da mỏng manh, non tơ.

Cô đưa tay vén tóc ra sau mang tai: "Đây là nhà của chúng tớ."

Thẩm Tư Á há hốc mồm, trợn tròn mắt: "Hai người đã dọn về sống chung rồi?"

Diệp Bạc Hâm nhíu mày: "Chúng tớ vốn đã kết hôn mà."

Thang máy "ting" một tiếng, cửa mở ra.

Diệp Bạc Hâm bước vào trước, Thẩm Tư Á vội vã theo sau.

"Này, nhưng mà... sau này cứ sống ở đây à? Không về nhà à?"

Cánh tay cầm chìa khóa của Diệp Bạc Hâm khựng lại, ánh đèn hành lang tản mác trên người cô, gương mặt trắng đến khác thường.

"Chưa rõ."

Cô lẳng lặng đút chìa vào ổ, quét vân tay, cửa liền mở ra.

Ở nhà họ Tô gần mười năm, đột nhiên bảo cô đổi chỗ ở mới, trong lòng cô rối bời, cũng hơi hoang mang, lại càng mù tịt về tương lai.

Phòng khách vẫn bật đèn, Diệp Bạc Hâm lấy một đôi dép lê dự phòng trong tủ giầy, đặt xuống sàn.

Thẩm Tư Á thay dép, đưa túi cho cô.

Ánh mắt ngắm nghía gian phòng khách: "Thủ trưởng nhà cậu không có nhà à?"

Diệp Bạc Hâm quẳng túi xuống sô-pha, liếc mắt nhìn cô: "Đi vắng."

Thẩm Tư Á thở phào, thủng thỉnh lượn một vòng căn hộ.

Từ tầng một lên gác lửng, từ phòng khách ra ban công.

Diệp Bạc Hâm xắn tay áo, bắt đầu nấu nướng.

Thẩm Tư Á tấm tắc cảm thán, thò đầu vào bếp, hai tay hé mở vách kính, chỉ lộ mỗi phần đầu.

"Này, tớ bảo, bây giờ bộ đội lại có đãi ngộ tốt đến mức này cơ à? Cũng mua được nhà nổi tiếng đắt đỏ ở thủ đô?"

Diệp Bạc Hâm cầm dao thái thịt, mi mắt không buồn ngước lên.

"Không rõ."

Thẩm Tư Á bĩu môi, sán lại đằng sau cô, thò đầu lên, thì thào: "Cậu có từng hỏi chưa? Không sợ anh ta trục lợi bằng đường phi pháp nào à?"

Diệp Bạc Hâm nheo mắt, giẫm mạnh vào chân cô nàng.

"Nói linh tinh này."

Thẩm Tư Á đau đến độ há hốc mồm, lòng thầm mắng cô dã man.

Ngồi xuống ghế, ôm mu bàn chân, ai oán nhìn bóng lưng Diệp Bạc Hâm tất bật trong bếp.

"Có đáng không? Xem cái vẻ bênh người ta kìa, nói một câu cũng cấm, đồ trọng sắc khinh bạn."

Diệp Bạc Hâm quẳng con dao xuống: "Lần sau đừng đùa như thế, địa vị anh ấy nhạy cảm, truyền ra ngoài không hay đâu."

Vừa bị giẫm vào chân, thực ra cũng không đau lắm, Thẩm Tư Á chẳng qua chỉ đang làm trò.

Thấy mặt mày cô nghiêm trọng, Thẩm Tư Á bèn xoa mũi, chống bàn đứng dậy, hơi chột dạ: "Rồi, lần sau không dám đùa với Thủ trưởng nhà cậu nữa, được chưa?"

Diệp Bạc Hâm hấm hứ: “Qua đây giúp một tay đây.”

Thẩm Tư Á cười hì hì sán lại gần, rửa tay sạch sẽ xong, liền đứng một bên, Diệp Bạc Hâm bảo lấy gì, cô liền lấy cái đấy.

Cả hai phối hợp nhịp nhàng ăn ý.

Một tiếng sau, ba món mặn hai món rau một bát canh đã bày lên bàn.

Thẩm Tư Á khấp khởi nhỏm khỏi ghế, đơm bát cơm, vừa ăn vừa gật gù.

“Tay nghề càng ngày càng giỏi.” Giọng lúng búng ngắc ngứ.

Thấy cô nàng ăn ngon lành, Diệp Bạc Hâm cũng muốn ăn.

…

Cơm nước xong, Diệp Bạc Hâm mở máy tính, xem trang tin tức.

Thẩm Tư Á nằm ở ghế tựa ngoài ban công, hai chân thõng thượt gác lên lan can, cửa kính mở toang, cô ngối đối diện Diệp Bạc Hâm, một tay chống cằm.

Nhìn Diệp Bạc Hâm một lúc lâu, cô chớp mắt: “Cậu không định thành thật khai báo, Thủ trưởng nhà cậu rốt cuộc là ai à?”

Cô không tin một sĩ quan lại có thể mua nổi căn hộ hào nhoáng cỡ này.

Ngón tay đang gõ phím hơi quặp lại, thon dài, trắng trẻo có phần khác thường.

Hai mắt Diệp Bạc Hâm vẫn nhìn màn hình chăm chăm, hai chân khoanh lại trên sô-pha.

“Con ông cháu cha.” Nghĩ một lúc, lại bổ sung: “Nhà họ Tập, trong giới quân đội ở Bắc Kinh.”

Thẩm Tư Á từng hóng hớt về nhà họ Tập, là một phóng viên, cô có hứng thú với mọi nhân vật, mọi dòng họ bí ẩn. Nhà họ Tập là đầu não trong giới quân đội, hiển nhiên không thể bỏ sót.

Tiếc là, trên mạng không có nhiều thông tin, tò mò sục sôi một thời rồi đành thôi.

Hoàn toàn không có tin tức nào, người nhà họ Tập đều bí ẩn, ai cũng quyền cao chức trọng, vốn đám phóng viên quèn như cô không thể nào tiếp cận được.

"Khụ khụ khụ…" Thẩm Tư Á thừ người ra một lúc, rồi ho lấy ho để, sặc cả nước bọt.

Cô ôm lồng ngực, ho đến nỗi mặt mày đỏ gay.

"Tớ bảo…" Thẩm Tư Á trợn tròn mắt không thể tin được, giật lấy máy tính trong tay Diệp Bạc Hâm, nắm chặt lấy đôi bàn tay cô, hai mắt long lên: "Cậu đùa tớ đấy à?"

Con ông cháu cha, mà không phải dạng con, dạng cháu bình thường, tổ tông nhà người ta mấy đời đều có những nhân vật tướng lĩnh.

Một dạng dòng dõi danh giá bí ẩn điển hình.

Hai kẻ có bắc sào cũng không với tới, bằng cách nào đã đến được với nhau?

Giữa hai đầu lông mày của Diệp Bạc Hâm để lộ nếp nhăn hằn sâu.

"Không đùa, tớ nói rồi, tin hay không, tùy."

…

Đêm nay, Tập Vị Nam vướng công việc, không kịp về.

Diệp Bạc Hâm thờ dài, may mà không về, bằng không gặp Thẩm Tư Á, lại không biết nói thế nào?

"Bây giờ anh hết sốt chưa?" Bàn tay trắng trẻo của cô cầm điện thoại.

"Chưa, nhưng không đáng ngại." Giọng Tập Vị Nam trầm thấp, nghe dịu dàng khác lạ.

"Thế anh nghỉ ngơi đi nhé, uống nhiều nước vào." Diệp Bạc Hâm hếch khóe môi, hai mắt lung linh những vì sao.

"Ừm, mai anh về." Giọng anh bình lặng, nhưng hơi thở nặng nề lại nói rõ xúc cảm của anh.

Bỗng cả hai đều im bặt, chẳng ai muốn ngắt máy trước.

Gió từ ban công thốc vào, Diệp Bạc Hâm bỗng tỉnh táo hơn hẳn.

"Không còn chuyện gì thì đi nghỉ sớm đi nhé." Giọng cô hơi run run, chưa từng yêu, nhưng lúc này lại có cảm giác trống vắng man mác, không nỡ cúp máy.

"Ừ." Tập Vị Nam gác lại mớ cảm xúc, nhất thời cũng không tìm được chủ đề nói chuyện.

Đầu dây bên kia, cô đã gác máy trước, anh bần thần rất lâu mới bỏ điện thoại xuống.

Cảm giác tuyệt vời này như nằm mơ, anh mong muốn mãi mãi đắm say, chìm lún, không muốn bỗng một ngày, mộng tan người đi mất.

Diệp Bạc Hâm quay ra, suýt thì đâm sầm vào Thẩm Tư Á, không biết đứng sau lưng mình từ lúc nào.

Diệp Bạc Hâm vỗ lồng ngực, tim vẫn đang nhảy tưng tưng.

"Định hù chết tôi đấy à?"

Thẩm Tư Á nhìn cô đăm đăm, rồi bỗng ngoác miệng cười, chẳng nói chẳng rằng, lả lướt ôm gối quay vào.

Diệp Bạc Hâm lấy làm lạ, đóng cửa kính ban công lại, bước vào phòng khách.

Cô không có gan bảo Thẩm Tư Á ngủ cùng phòng ngủ chính, chưa nói đến việc Tập Vị Nam sẽ giận, mà bản thân cô cũng thấy không được tự nhiên.

"Này, cô kia, mới rồi là cái vẻ mặt gì đấy? Hết hồn người ta." Diệp Bạc Hâm vén chăn chui vào.

Thẩm Tư Á bỉ bai nhích hẳn sang một bên, may mà giường đủ rộng, nên mới không đến nỗi lăn tọt xuống đất.

"Này con mụ đã có chồng kia, tránh xa tôi ra, tôi và mụ không có gì để nói hết." Thẩm Tư Á túm mảnh chăn, chắn trước ngực.

Diệp Bạc Hâm tức quá bật cười, chồm người, ngồi lên eo cô nàng, tay múa máy thọt lét.

Thẩm Tư Á cười suýt thì ná thở, tay quơ quào chặn lại, miệng la oai oái: "Á á… mụ đã có chồng rồi, còn ngồi lên hông người ta, dơ chưa kìa? Tôi không muốn Thủ trưởng nhà mụ dùng ánh mắt đóng băng tôi đâu.

…

Hôm sau, Diệp Bạc Hâm đến công ty, gặp Diệp Viễn Đông trong thang máy.

Kể từ lần chặn họng ông ở nhà, hai bố con hôm nay mới gặp lại, sắc mặt Diệp Viễn Đông ngay lập tức sa sầm.

Nếu không phải trong thang máy còn những người khác, cô nghĩ bụng có khi nào Diệp Viễn Đông sẽ mắng mỏ mình một trận không.

Cô cười với Diệp Viễn Đông, ông ta liền quay ngoắt mặt đi.

Vừa vào đến phòng, Tô Hòa đã bắt đầu hỏi han ân cần.

Tô Hòa nhỏ hơn cô hai tuổi, vừa tốt nghiệp đại học, trên người vẫn chưa hết vẻ non nớt, bản thân lại ngây thơ, hồn nhiên. Diệp Bạc Hâm thích ở bên những người như thế, không cần cảnh giác đề phòng.

Buổi trưa ăn cơm với Tô Hòa ở căng-tin, thì nhận được điện thoại của Tập Vị Nam.

Anh nói tối nay mới về.

Diệp Bạc Hâm một khi đã bận rộn thì chẳng còn tâm trạng nghĩ vẩn vơ, nghe anh nói tối mới về, lòng cũng không nặng nề lắm.

…

Buổi chiều tan làm, Diệp Bạc Hâm về nhà họ Tô trước.

Kì nghỉ phép của Tập Vị Nam cũng chẳng còn lại là mấy, thời gian này, cô muốn ở Ngự Cảnh Viên cùng anh.

Ngặt nỗi bên đó lại không có quần áo của cô, cô phải về nhà họ Tô để lấy thêm ít đồ.

Dì Thanh thấy cô về, mừng lắm, hỏi cô muốn ăn gì.

“Dì Thanh, dì không cần làm gì đâu, cháu về lấy ít đồ rồi đi ngay.”

“Đi ngay? Cháu lại đi đâu? Bao lâu rồi cháu chưa về nhà mà.”

Diệp Bạc Hâm uống ngụm nước, lúng búng nói: “Sang chỗ Thẩm Tư Á ở mấy hôm.”

Dì Thanh lo hai mẹ con lại đang giận dỗi nhau: “Bạc Hâm à, mẹ cháu…”

“Mẹ cháu làm sao?” Diệp Bạc Hâm thắc mắc ngước mắt lên.

Dì Thanh thở dài: “Thực ra cũng không có gì. Dì là dì sợ hai mẹ con cháu cứ hờn dỗi mãi thế này, mẹ cháu tuy có lúc hơi nghiêm khắc, nhưng làm cha mẹ, có ai mà không muốn tốt cho con cái? Bất kể trước đó là vì lý do gì, cháu cũng nên nhận lỗi với mẹ, đừng động một tí là bỏ nhà đi.”

Diệp Bạc Hâm thoáng khựng lại, chuyện gì cô cũng có thể nhận lỗi, nhưng riêng việc này, cô không thể cúi đầu.

Cô theo đuổi hạnh phúc của mình chẳng có gì là sai cả. Tô Uyển không nói được nguyên cớ vì sao, cô tuyệt đối không vì Tô Uyển mà làm tổn thương trái tim người đàn ông kia.

“Dì Thanh, mẹ cháu có ở nhà không?”

“Vẫn chưa về.”

“Hay quá, dì cứ làm việc của mình đi, cháu lên gác trước đây.”

Diệp Bạc Hâm đặt cốc xuống, đứng dậy lên gác.

…

“Phu nhân về rồi ạ?”

Dì Thanh tất bận trong bếp, nghe tiếng động liền bước ra.

Tô Uyển khẽ gật đầu, dì Thanh đỡ lấy cặp tài liệu trong tay bà.

Thấy đôi giầy cao gót màu trắng, Tô Uyển nheo mắt, vừa cởi áo khoác, vừa hỏi: “Con bé kia về rồi à?”

Dì Thanh biết bà đang nhắc đến Diệp Bạc Hâm, thoáng ngần ngừ rồi gật đầu: “Vâng, vừa về ạ.”

“Làm thêm mấy món mà nó thích.” Tô Uyển rốt cuộc vẫn thương con gái, hôm qua gặp nó ở sân bay, người gầy rộc đi, mấy hôm lang thang bên ngoài không biết khổ cỡ nào.

Dì Thanh ấp úng định nói, phu nhân mà biết Diệp Bạc Hâm lát nữa sẽ đi ngay, không chừng sẽ cãi nhau to cũng nên.

Chuyện giữa hai mẹ con, mẹ tốt nhất bớt tham gia.

"Vâng ạ."

Tô Uyển ngang qua cửa phòng của Diệp Bạc Hâm, dừng lại, không gõ mà đẩy cửa vào.

Thấy chiếc va li của cô dựng giữa phòng khách, mặt Tô Uyển lập tức đổi sắc.

"Đang làm gì đây?"

Bàn tay gấp quần áo của Diệp Bạc Hâm liền khựng lại, Tô Uyển đứng trước cửa phòng ngủ, sắc mặt hầm hầm.

"Con sang nhà Tư Á ở mấy hôm." Diệp Bạc Hâm mặt không biểu cảm, vẫn thoăn thoắt gấp quần áo.

238. Chương 238

Tô Uyển lập tức xông tới, giật phắt quần áo trên tay cô, vất xuống sàn.

"Thẩm Tư Á? Con lừa ai? Diệp Bạc Hâm! Mẹ dạy con thế nào, bây giờ nói dối không cần viết nháp nữa hả?"

Tô Uyển thở hổn hển, tay run run chỉ vào mũi Diệp Bạc Hâm.

Không khí nặng nề như dừng chuyển động.

Trong một chốc, chỉ nghe tiếng thở dốc của Tô Uyển.

Nhìn xuống chiếc áo sơ mi bị bà dẫm lên dưới đất, Diệp Bạc Hâm bình tĩnh chỉnh lại tóc tai bù xù.

Cô cười không thành tiếng.

"Con sang ở với anh ấy mấy ngày."

Tô Uyển biết ngay, nó cũng chả có gì giấu được.

"Con!" Cơn giận anh ách trong lòng Tô Uyển cứ sục sôi, và cả những uất ức nặng nề dồn nén.

Bà vung tay lên.

Diệp Bạc Hâm nghiêng đầu, không trốn tránh, mà giơ mặt lại gần.

"Mẹ đánh đi, nếu đánh con làm mẹ thấy thoải mái hơn, với con chẳng sao cả."

Tô Uyển biết tính con gái bướng bỉnh, bà giận đỏ cả con mắt.

"Bây giờ con dọn đến sống với nó, thì ra cái thể thống gì?"

Diệp Bạc Hâm thấy bà thu tay lại, nhất thời nín thinh, cúi xuống, vơ bừa vài bộ quần áo, ôm trong tay.

Cô nhìn Tô Uyển, nhẹ nhàng lên tiếng: "Mẹ, mẹ đừng quên, con với anh ấy là vợ chồng hợp pháp."

Sắc mặt Tô Uyển trầm xuống, ánh mắt sắc bén nhìn theo bóng lưng của Diệp Bạc Hâm.

"Nếu hôm nay con cứ nhất quyết bỏ đi, vậy đừng nhận mẹ là mẹ nữa, nhà này… sau này cũng đừng về nữa…"

Không khí càng thêm nặng nề.

Sự nặng nề khiến người ta cảm thấy khó thở.

Diệp Bạc Hâm kéo vali, bước chân khựng lại, cả người gồng lên.

Lần trước nhốt cô trong nhà, lần này lại dọa nạt.

Rốt cuộc là tại làm sao?

Tập Vị Nam có chỗ nào khiến bà không hài lòng?

Diệp Bạc Hâm cười khảy, quẳng vali xuống, quay phắt ra.

“Mẹ, rốt cuộc mẹ muốn thế nào? Mấy hôm trước nhốt con ở nhà, lấy điện thoại của con nhắn tin cho anh ấy, bảo con muốn ly hôn, bây giờ lại nói những lời này dọa con. Con không tìm mẹ chất vấn, vì con tôn trọng mẹ, nhưng mẹ là người bề trên, rõ ràng biết con đã kết hôn rồi, lại còn kéo Hạ Dã Nhuận tham gia vào, mẹ thấy có ra thể thống gì không? Mẹ đừng nói với con, hôm đó Hạ Dã Nhuận đến tìm con, không phải do mẹ sắp xếp?”

Diệp Bạc Hâm hít thở thật sâu, cố gắng để giọng mình trở nên bình tĩnh, nhưng vẫn không kiềm nén được sự kích động.

“Vì sao lại trùng hợp đến thế, con và Hạ Dã Nhuận vừa ra khỏi cửa đã bị Tập Vị Nam bắt gặp? Mẹ có biết Tập Vị Nam có thân phận thế nào không? Tin nhắn ấy đã mang lại cú shock nặng nề thế nào với anh ấy? Nếu vì chuyện này mà ảnh hưởng đến tâm trạng của anh ấy, lúc làm nhiệm vụ gặp bất trắc, nghiêm trọng hơn thì mạng cũng chả còn.”

Diệp Bạc Hâm không nén được, đỏ hoe mắt, cắn chặt môi mới ngăn được nước mắt rơi xuống.

Tuy không ai nói với cô điều gì, nhưng từ thái độ của Lục Tiễn Tây, và câu nói nhát gừng buột miệng của Quý Giản Ninh, cô có thể đoán được ra. Lần làm nhiệm vụ này của Tập Vị Nam vô cùng nguy hiểm, suýt thì mất mạng.

Và cả, rất có khả năng vì cô nên mới ảnh hưởng đến tâm trạng của anh.

Tô Uyển sững sờ, có phần hoang mang.

Diệp Bạc Hâm sập cửa lại đánh cái “rầm”.

Sàn nhà cũng rung lên.

Tô Uyển hơi trợn mắt, vội vàng đuổi theo.

“Diệp Bạc Hâm! Mày quay về đây cho mẹ!”

Tô Uyển hớt hải chạy xuống nhà, hét toáng lên.

Diệp Bạc Hâm chưa đi, va li quẳng xuống bên ghế sô-pha, khoanh chân ngồi trên ghế, ôm gối vào lòng. Ủ rũ nhìn bà.

“Con không đi, không đi đâu hết, mẹ hài lòng chưa?” Giọng điệu ít nhiều có sự giận dỗi.

Tô Uyển thờ phào, sắc mặt dịu xuống, nhưng lại nghe giọng con bé mỉa mai cất lên.

“Mẹ có thể vô tình, không nhận đứa con gái này. Con cũng chả mất dạy đến thế.”

Dì Thanh nghe tiếng Tô Uyển, sợ quá vội vàng bỏ mọi thứ đấy, hốt hoảng từ bếp chạy ra.

“Sao thế? Này là sao?”

Bà nhìn Diệp Bạc Hâm ngồi trên ghế, lại quay ra ngó Tô Uyển, thấy sắc mặt bà chủ tái xanh, liền im ỉm ngậm miệng.

…

Diệp Bạc Hâm giận dỗi ngồi trên ghế, không nói năng, cũng không nhúc nhích.

Diệp Thiên Dịch ở ngoài về, áo vest vắt khuỷu tay, ngang qua phòng khách, thoạt đầu không để ý, được mấy bước chân, liền quay phắt lại.

“Ái chà chà, chị, hôm nay cơn gió nào đưa chị về thế này?”

“Cút.” Diệp Bạc Hâm thấy bực mình, liền tức tối hất văng tay nó ra.

“Không vui à? Ai bắt nạt chị?”

“Tô Uyển!” Diệp Bạc Hâm liếc nhìn nó, rít lên qua kẽ răng.

Diệp Thiên Dịch liền bẽn lẽn cười: “À ơ, hôm nay đi làm mệt quá cơ, em lên gác tắm rửa cái.”

Diệp Thiên Dịch cuống lên chạy còn nhanh hơn thỏ.

Diệp Bạc Hâm nhếch môi: “Không được cái nước gì.”

…

Cơm nước dọn ra, dì Thanh mới lại gần cô:

“Bạc Hâm, đừng giận nữa cháu, đi ăn cơm đi, nhìn cháu gầy lắm.”

“Cháu không đói.” Diệp Bạc Hâm gác cằm lên gối, lắc đầu.

“Trời ạ, cái con bé này…”

Tô Uyển đập đũa xuống bàn: “Dì Thanh, kệ xác nó, không ăn thì nhịn, có phải trẻ con đâu, lại còn bày đặt tuyệt thực, ấu trĩ!”

Bờ mi Diệp Bạc Hâm run lên, không phản biện, bải hoải ôm đầu gối, mắt từ từ khép lại.

Dì Thanh thở dài ngao ngán.

“Mẹ, chị phạm lỗi gì thế?” Diệp Thiên Dịch rụt rè mở miệng.

“Ăn cơm không chặn cái mồm con à, nói gì lắm thế?” Tô Uyển trừng mắt nhìn Diệp Thiên Dịch, cậu liền trề môi.

…

Sau bữa cơm, Diệp Thiên Dịch ngồi bên Diệp Bạc Hâm, toan hỏi cô làm sao, Tô Uyển lại xách cậu dậy.

“Lên gác, ở đây không có việc của con.”

Diệp Thiên Dịch lẩm bẩm mấy câu, tấm tức đi lên gác.

Nửa đường, đành quay lại.

“Mẹ, mẹ có giận mấy cũng đừng động chân động tay nhé, dã man lắm.”

“Không đánh nó, mẹ đánh mày nhé!” Tô Uyển giơ tay lên toan đánh, cậu liền hốt hoảng thụt lùi lại: “Ấy, đừng đừng…”

Đoạn liếc mắt nhìn Diệp Bạc Hâm: “Chị, chị tự lo lấy vậy, đừng hờn dỗi với mẹ nữa, cứ cúi đầu nhận lỗi đi, mọi chuyện đâu còn có đó.”

Tính bà chị của cậu chính xác là quá lì.

Diệp Bạc Hâm chớp mắt, trong đôi mắt như có lớp sương lan tỏa.

Mũi cũng cay cay.

Tô Uyển thấy con gái mang vẻ sống dở chết dở thế này thì tức lắm.

Liền ngồi xuống ngay trước mặt cô, mở tờ báo ra, mắt lướt đọc.

Diệp Bạc Hâm sụt sịt, nước mắt lã chã rơi.

Tô Uyển nào có đọc được vào đầu, bèn ngước mắt nhìn cô. Thấy con gái giàn giụa nước mắt, sắc mặt nhợt nhạt, môi cắn chặt, ai oán nhìn mình chằm chằm.

Tô Uyển thấy nghẹt thở, đúng là tạo nghiệt.

Hai đứa quăng tám sào cũng không với tới, làm sao lại quen nhau, rồi đến được với nhau nhỉ?

"Thôi được rồi, đừng khóc nữa!" Tô Uyển đanh giọng mắng, dằn tờ báo xuống mặt bàn.

Căn phòng khách yên tĩnh, tiếng động mạnh trở nên vang vẳng.

Mắt Diệp Bạc Hâm đỏ hoe, lệ tuôn không ngừng.

Giọng lẩy bẩy, nghẹn ngào: "Mẹ tại sao lại như thế này? Con tôn trọng mẹ, nhưng sao mẹ cứ phải can thiệp vào hôn nhân của con. Con không thể ly hôn với anh ấy, mẹ chưa hiểu gì về anh ấy đã phán người ta tội chết rồi, mẹ dựa vào đâu? Nếu không có anh ấy, con đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Diệp Bạc Hâm nói, khiến thần kinh của Tô Uyển cũng giật lên nhoi nhói.

Bà nào có muốn chia rẽ một đôi tình nhân?

Nhưng bà có thể làm gì? Giương mắt nhìn nó trầm luân ư?

…

Tập Vị Nam trở về từ quân doanh.

Sắc đêm đã nặng trĩu.

Ánh trăng vàng bị tầng tầng lớp lớp mây đen che phủ, trên thinh không, chỉ còn sương mờ phiêu lãng.

Anh dựa vào ghế, tay day nhẹ thái dương đang giần giật.

Trong xe bật đèn mờ, gương mặt anh sắc cạnh, đường nét rõ ràng, lạnh lùng và nam tính.

Đã rất muộn rồi, hôm nay lại bôn ba cực nhọc, về đến nơi chắc gần tám giờ.

Vốn định gọi điện cho cô, nhưng cầm điện thoại lên, lại đắn đo.

Tập Vị Nam thở dài, thả điện thoại vào hộp đựng đồ.

Đường về Ngự Cảnh Viên không vướng tắc nghẽn, hành trình dài hai tiếng bị anh rút gọn chỉ còn một tiếng rưỡi.

Ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà, rất nhiều tầng đèn đóm sáng chưng, riêng có tầng của anh là tối thui.

Cô đã ngủ rồi?

Tập Vị Nam cảm giác, nhịp tim có vẻ đập nhanh hơn.

Nóng lòng muốn được gặp cô.

Cảm giác ấy, chưa bao giờ mãnh liệt bằng lúc này.

Tập Vị Nam đánh xe xuống bãi đỗ dưới tầng hầm.

Lên gác, cầm chìa khóa, mở cửa.

Căn phòng tối như bưng, không khí lạnh lẽo ập đến.

Anh sững người, mắt lướt qua phòng khách, sô-pha không có người, phòng ngủ đóng cửa im ỉm.

“Hâm Nhi?”

Anh khẽ gọi.

Nhưng, âm thanh chỉ vang vọng trong phòng khách, mà không hề có tiếng đáp lại lời anh.

Rảo bước đến cửa phòng ngủ, vặn nắm đấm, bật công tắc đèn.

Trống huơ trống hoác, không một ai.

Con tim mong chờ như bị dội một gáo nước lạnh từ trên đỉnh đầu, rơi tõm xuống vực sâu, khắp người chỉ còn giá buốt.

Vốn dĩ, nơi không có cô, không thể gọi là nhà.

Anh ra ghế sô-pha, thả người phịch xuống.

Cả cơ thể như bị rút cạn linh hồn chỉ trong giây lát.

Tay chân, lạnh ngắt.

…

Lúc Tập Vị Nam gọi điện thoại, Diệp Bạc Hâm vẫn đang sụt sùi.

Tiếng chuông vừa reo, cô lập tức lau nước mắt, cầm điện thoại lên. Cả tối co người ngồi trên sô-pha, chân hơi tê, lúc đứng lên suýt thì khụy ngã.

Vừa ngó bộ dạng của cô, Tô Uyển biết ngay là điện thoại của ai gọi đến.

Bà liền hừ mũi.

Diệp Bạc Hâm không màng bận tâm, lánh Tô Uyển, ra sân sau.

"A Lô." Diệp Bạc Hâm ngồi xuống xích đu, một tay cầm điện thoại, một tay giữ dây thừng, mũi chân chạm đất, khẽ đung đưa.

Để tranh thủ sự thương cảm của Tô Uyển, vừa nãy cô khóc hơi quá đà, giờ lên tiếng, cổ họng khàn đặc.

Tập Vị Nam vốn định hỏi cô đang ở đâu, nhưng nghe giọng cô là lạ, liền biến sắc mặt.

"Em khóc à?"

Diệp Bạc Hâm thoáng ngỡ ngàng, mới sực nhận ra giọng mình khác lạ, cổ họng hơi đau đau.

Giả vờ húng hắng mấy tiếng, nhuận giọng: "Không, hôm nay gió to, quên mang áo khoác theo, nên chắc có tí cảm lạnh."

Hơi thở của Tập Vị Nam trở nên thoáng nặng nề, không biết anh có tin không, mà bỗng nhiên lại im lặng.

Diệp Bạc Hâm thấp thỏm: "Anh về rồi à?"

"Ừ." Giọng anh hơi trầm.

"Em xin lỗi, em hiện đang ở nhà." Diệp Bạc Hâm cúp mắt, nghe có chút xót xa.

Cô không biết lúc Tập Vị Nam về nhà, không thấy cô, lòng sẽ mang cảm giác thế nào, có thất vọng không?

Tập Vị Nam siết chặt điện thoại, ánh mắt tối lại: "Anh đến đón em nhé?"

Diệp Bạc Hâm cứng đờ người, im lặng hồi lâu, mới lí nhí nói: "Tối nay em không về đó nữa, vừa nãy vốn định về lấy ít quần áo, bị mẹ em bắt gặp, bà giận lắm, em không thể phớt lờ tâm trạng của mẹ được."

"Được, vậy em nghỉ sớm đi." Tập Vị Nam không nói gì nữa, bèn cúp máy.

Diệp Bạc Hâm sững sờ nhìn màn hình đen ngóm.

Anh… thế là giận rồi à?

239. Chương 239

Trầm hương uyển được xem như là câu lạc bộ giải trí trà đạo lớn nhất ở Bắc Kinh, là nơi tiêu khiển của các thân sĩ lưu danh, thương nhân công tử.

Trong phòng vip, khói thuốc nồng nặc, tiếng máy mạt chược trộn bài, chen lẫn với tiếng dỗ dành.

Người đàn ông miệng ngậm điếu thuốc, tay áo xắn cao tới khuỷu tay, dung mạo xuất chúng, ngồi vây trước bàn mạt chược, nói nói cười cười.

Bên cạnh có người đẹp đi theo, luôn che miệng cười yểu điệu.

Khoảnh khắc Sở Lâm đẩy cửa phòng vip ra, khói thuốc từ trong phòng xông ra làm cay mắt, anh ta sặc sụa, che miệng mũi bước vào, nhấc chân đá vào Lăng Diên Dung ngồi gần cửa nhất.

Trong miệng nói khẽ: "Đều làm gì đây? Cả phòng ngột ngạt, một chút nữa anh Nam đến, đều khẩn trương hết lên, thu dọn thu dọn."

Trên sàn, trên bàn, khắp nơi đều là chai rượu.

Ba người đàn ông chơi mạt chược sững lại, cùng lúc ngẩng đầu lên.

"Sở Lâm vừa nãy nói gì cơ? Anh ấy nói anh Nam sẽ đến, tôi không nghe nhầm đấy chứ?" Lăng Diên Dung hoài nghi thính lực của mình có vấn đề, khuỷu tay đụng đụng vào bên người Kỳ Tương Tu.

Tàn thuốc rơi xuống, bỏng cả đầu ngón tay.

Kỳ Tương Tu tiếp lời lão đại, vê đầu thuốc lá trong gạt tàn.

"Tôi cũng nghe thấy rồi."

Lăng Diên Dung cười hơ hơ, nhìn vào Kỳ Tương Tu, Tần Yến Đường, bọn họ nhìn nhau cười, tiếp tục cuối đầu chơi mạt chược.

Tiếng lách tách rất ồn.

"Sở Lâm, anh khoe khoang rồi. Tôi một năm rồi đều chưa gặp được anh Nam, lần trước mấy người chúng ta tụ tập, vẫn là một năm trước, anh Nam là người thế nào chứ, anh ấy không giống mấy người rãnh rỗi như chúng ta, sống uổng phí thời gian, chuyện người ta làm đều là chuyện lớn cả."

"Tôi thấy Sở Lâm gần đây quá buồn chán rồi, đem chúng ta ra đùa cợt à, ôi, lẽ nào mấy cậu không phát hiện ra, tin tức về mấy vụ bê bối tình dục của Sở Lâm gần đây đều hết rồi?"

"Chắc là bị cô gái nào đá rồi." vừa nói tới chuyện này, Lăng Diên Dung liền hứng thú, vẻ mặt thích chí nói: "Tôi nói cho mấy cậu biết, lần trước cùng Sở Lâm trò chuyện, tôi nghe thấy tài xế nhà anh ấy nói rồi, có một người phụ nữ mắng cho Sở Lâm một trận, nói Sở Lâm để bụng, lừa gạt phụ nữ, đáng đời người trong lòng anh âyd không thích anh ấy. Hi hi, người phụ nữ này bá đạo, cũng không biết là cô ta tóm lấy thói trăng hoa của anh ấy, hay là Sở Lâm định hồi tâm lại.

Nói đến đây, Lăng Diên Dung ngẩng đầu, "Tôi nói Sở Lâm, người trong lòng anh là ai vậy? Còn có người phụ nữ Sở Lâm anh không chinh phục được sao?"

Tần Yến Đường nheo đôi mắt đào hoa, cười theo, "Nhìn thấy chưa, Sở Lâm trước kia xuất hiện bên cạnh đều có mỹ nữ, nhưng hôm nay lại đến một mình."

Sở Lâm bị đám người này chê cười, sắc mặt càng tối sầm hơn.

Sở Lâm nhìn một lượt phòng vip, ba người đàn ông ngồi vây trước bàn mạt chược, ba thiếu một, kèm một người phụ nữ đi theo.

Ba người đàn ông đều mang theo các người đẹp, đám đàn ông nói chuyện, bọn họ cười theo, rất biết điều không chen miệng vào.

Sở Lâm hiểu, bọn họ đi chơi đều sẽ tìm người đẹp đến để không khí thêm sôi nổi.

"Tôi không đùa với mấy cậu, anh Nam đang nghỉ phép, một lát sẽ tới đây, mấy cậu tự mà xem đi."

Sở Lâm tiện tay ném áo vest lên ghế sofa, xắn tay áo lên đi về phía bàn mạt chược.

Anh cũng rất lâu chưa đi chơi rồi, gần đây tiệc tùng xã giao nhiều, tới chỗ nào không phải yến tiệc thì cũng là hội nghị, bận đến mức giống như con quay, tối nay khó khăn lắm mới được thư giãn.

Còn vì sao anh bảo mấy người này thu dọn sạch sẽ?

Bởi vì anh Nam gần đây ghét nhất là cảnh tượng bừa bộn, chưa nhìn hết đã quay người đi rồi.

"Giả vờ giống thật đấy, tôi suýt chút nữa đã tin rồi." Tần Yến Đường ngậm điếu thuốc, nhìn anh ta một cái, đập đập vào cánh tay người phụ nữ bên cạnh, "Đứng dậy, nhường chỗ cho Sở thiếu gia nào."

Sở Lâm ngồi vào vị trí người phụ nữ đó, rất hứng thú ra hiệu, thờ ơ nói: "Thích tin hay không, một lúc nữa khiến người ngạt thở đi mất thì đừng trách tôi không nhắc trước."

Hôm đó quản gia thuật lại lời của Tập Khởi Kỳ cho anh, anh đã cùng Tập Vị Cận xác nhận, anh Nam quả thực đang nghỉ phép, anh ta vốn dĩ muốn hẹn riêng anh đi ăn một bữa cơm, tối nay mấy người này đến Trầm Hương Uyển chơi, anh ôm tâm thái muốn thử xem, nên gọi điện thaọi cho anh Nam, không ngờ anh Nam không hề do dự, mở miệng đồng ý ngay.

Đừng nói bọn họ không tin, bản thân anh ta bây giờ cũng có chút lờ mờ.

Mấy năm nay, anh Nam mặc dù thỉnh thoảng cùng bọn họ tụ tập, nhưng căn bản không đến mấy chỗ ăn chơi tiêu khiển.

Trầm Hương Uyển mặc dù là câu lạc bộ trà đạo, nhưng trang thiết bị giải trí hoàn toàn không hề ít.

Ba người sững sờ, tiếng lách cách tập tức dừng lại.

Nhìn nhau một cái, lại hỏi lại: "Sở Lâm, anh thật sự không đùa bọn tôi?"

Sở Lâm thong thả khảy khảy tay áo cơn bản không hề có hạt bụi nào, tìm một quân bài đánh ra, uể oải ngước mắt lên, "Đoán chừng khoảng nửa giờ nữa là tới."

"Tôi thấy, Sở Lâm, anh sao lại không nói sớm?" Lăng Diên Dung đứng dậy trước, gọi mọi người, "Nhanh, mau chóng làn việc đi, đem chai rượu gì đó dọn dẹp sạch sẽ lại."

"Rượu trên bàn, đúng đúng, đều chùi sạch đi."

"Mở cửa sổ thông khí bớt, đều là mùi thuốc."

"Cậu, cả cậu nữa, đừng đứng ngốc ra đó, phụ trách trang trí bình hoa đi."

Mấy người, vội vanagf như thiêu như đốt cả lên, đến mấy cô gái được mang tới cũng không hể may mắn tránh khỏi

Vừa ồn ào vừa thì thầm.

Sở Lâm thong dong nhìn, dù sao cũng không phải anh biến chỗ này trở nên ngột ngạt.

10 phút sau, Lăng Diên Dung mệt đừ ngồi xuống sofa, hai người đàn ông khác cũng không ngoại lệ, trên trán đều nhễ nhại mồ hôi.

Ba người phụ nữ không phải là diễn viên hạng hai hạng ba gì, đều là những người mẫu trẻ, ngày thường ỏng ẹo, làm gì cũng có người giúp đỡ sắp xếp ổn thỏa, lúc nào lại đến lượt mình động tay thu dọn đồ đạc, hôm nay vì chăm sóc cho mấy thiếu gia này, vậy mà cam tâm tình nguyện làm chuyện nặng nọc.

Sở Lâm bật cười, khó mà được xem dáng vẻ tay chân lúng túng của bọn họ, "Mấy người ngốc à? Không biết gọi phục vụ vào sao?"

Dọn xong anh ta mới nói, cố ý đây mà, vừa nãy căng thẳng đến mức quên mất rồi, chỉ nhớ anh Nam phải đến đây, nói gì thì nói cũng không thể để anh ấy nhìn thấy cuộc sống nhếch nhác thối nát của bọn họ, vì thế chỉ biết dọn dẹp, đều quên mất còn có nhân viên phục vụ.

Lăng Diên Dung hờn tủi trừng mắt nhìn anh ta, "Sở Lâm, anh là đồ khốn."

Ba tên đàn ông không có não, Sở Lâm lười phản ứng lại.

...

Cô gái đi theo Lăng Diên Dung là Đường Tiêu Ninh-nữ diễn viên hạng ba, vai nữ phụ của rất nhiều bộ phim đều là cô thủ vai, người xinh đẹp, có khí chất, đáng tiếc khi vừa ra mắt đã nhận sai nhân vật, diễn vai một người phụ nữ độc ác, bởi vì diễn quá nhập vai, rất nhiều người nói cô bản chất giống hệt vai diễn, lại còn kêu gọi trên weibo yêu cầu cô cút khỏi làng giải trí.

Ssu đó cô đi thử vai, đạo diễn đều sắp xếp cho cô vai nữ chính 2, nữ phụ, không có ngoại lệ, đều là vai phụ nữ tâm địa độc ác, ác từ trong xương tủy, vì vậy sự nghiệp khởi sắc không nổi.

Quen biết Lăng Diên Dung là ngoài ý muốn, cũnh không ngờ sẽ có được sự coi trọng của anh ta.

Tối nay là Lăng Diên Dung chính thức mời cô, điều khiến cô ngạc nhiên là, Lăng Diên Dung lại đem cô đến gặp mặt anh em của anh ta.

Mấy người này, cô đã nghe sơ qua, đều là những thương nhân có máu mặt ở Bắc Kinh, thậm chí có người cha mẹ là quan chức trung ương, thế giới của anh ta, là thứ cô cả đời không cách nào đuổi kịp.

Đường Tiêu Ninh hơi nghi ngờ, mấy người đàn ông này thân phận hiển hách, anh Nam mà bọn họ luôn miệng nhắc tới lại là người thế nào, lại có thể khiến bọn họ căng thẳng đến như thế?

Đường Tiêu Ninh hiểu rõ thân phận của mình, mặc dù tò mò nhưng biết điều không hỏi.

"Yến Đường, lát nữa là ai tới mà nhìn các anh căng thẳng thế?"

Một giọng nữ ỏng ẻo vang lên.

Đường Tiêu Ninh đơ người, ngước mắt nhìn.

Người nói là cô gái đi cùng Tần Yến Đường, là á quân của cuộc thi siêu mẫu châu Á năm nay-Kỷ Nhiễm, Đường Tiêu Ninh lúc trước đã từng xã giao, hai người không cùng xuất hiện gì cả, nhưng cô nhìn ra được Kỷ Nhiễm là người có dã tâm rất lớn.

Tần Yến Đường ôm cánh tay của cô ta, nở nụ cười, "Muốn biết à?"

“Dạ.” Kỷ Nhiễm cười rạng rỡ, sáp lại gần, hôn lên mặt Tần Yến Đường.

Tần Yến Đường cười rất khoái chí, vỗ vỗ vào đầu cô ta, “Một người anh của bọn anh, anh ấy một lát nữa sẽ tới, ngaon ngoãn gọi anh Nam nhé.”

Cô gái của Kỳ Tương Tu cũng vẻ mặt hiếu kì, “Là nhân vật lớn nào vậy?”

Kỳ Tương Tu miệng ngậm điếu thuốc, anh ta nghiện thuốc lá, khó chịu chau mày, trong tay ấn bật lửa, nhưng không châm lửa.

Ngón tay trắng trẻo thon dài từ cánh môi sắc sảo lấy điếu thuốc ra, gác lên bàn, nghiêng đầu… đôi mắt sâu nhìn cô gái đi cùng mình.

“Tìm hiểu anh Nam làm gì? Muốn bám vào anh ấy à?”

Cô gái đi cùng Kỳ Tương Tu nét mặt ngượng ngùng, “Em… em tò mò mà thôi…”

Kỳ Tương Tu hậm hừ, người phụ nữ nàu có ý gì, anh ta nhìn một cái đã đoán ra rồi.

“Anh Nam, mấy người đừng mơ tưởng nữa, người anh này của tôi, lúc còn trẻ, thứ gì cũng chơi, chơi còn điên loạn hơn bọn này, duy nhất chỉ không chơi phụ nữ.”

Lăng Diên Dung cười lạnh tanh, tiếp lời, “Không sai, một lát nữa mấy cô có chút biết điều, đừng đi làm phiền anh ấy.”

Ba người phụ nữ, ba thần sắc khác nhau.

Sở Lâm phá vỡ bầu không khí ngượng ngùng, “Nào nào, tiếp tục chơi mạt chược, đã lâu không chơi rồi.”

Tiếng lách tách lại vang lên, lúc này không còn ai hút thuốc.

Đường Tiêu Ninh đứng sau lưng Lăng Diên Dung, massage nhẹ cho anh ta.

Kỷ Nhiễm rót một ly rượu vang mang lại, lắc nhẹ, chuyền tới bên miệng anh ta, đút cho anh uống một ngụm.

Kỳ Tương Tu nhìn Sở Lâm cô độc lẻ loi, bật cười, “Sở Lâm, cậu hôm nay sao thế? Có cần bọn này tìm cho cậu một em, anh nhìn em kìa, một mình thật buồn chán.”

Người phụ nữ đi cùng Kỳ Tương Tu vừa nãy nói lời không đúng, lúc này ngoan ngoãn im miệng, không dám tiếp lời.

Sở Lâm uể oải nhìn bài, "Bỏ đi, ông đây không thiếu phụ nữ. Có điều, cậu tìm một người đẹp đến đây cho anh Nam đi. Đã sắp 30 rồi, cũng không biết đã nếm qua mùi vị phụ nữ chưa."

Lăng Diên Dung cười phá lên, "Sở Lâm, anh thế này là không có hậu rồi, rõ ràng biết anh Tập có một vị hôn thê, còn xúi giục bậy."

Sở Nam hừ một tiếng, có chút chẳng đáng, "Cái gì mà vị hôn thê, anh Nam không thừa nhận rồi, đều là mưu mẹo của bà già."

Lăng Diên Dung nháy mắt, "Tôi thấy Đặng Thụy Tây quá tốt rồi, xuất thân tốt, học thức cao, không có gì xấu tính, người lại dịu dàng."

Sở Lâm nhún vai, không phản đối cũng không tán thành.

Chuyện tình cảm, như người uống nước, lạnh ấm tự biết.

Nếu như Đặng Thụy Tây có triển vọng, anh Nam cũng sẽ không đơn độc nhiều năm như vậy.

Tần Yến Đường vẫn chưuma mở miệng, đột nhiên ngẩng đầu lên, mắt sáng trưng.

Anh ta vỗ vỗ vào người phụ nữ bên cạnh, "Có quen biết tiểu thư nào không, kiểu trong sạch, tốt nhất là thuần khiết một chút?"

Sở Lâm nheo mắt, "Tần Yến Đường, anh muốn làm gì?"

Tần Yến Đường liếc anh ta một cái, không nói gì.

Kỷ Nhiễm chau mày, nhìn quay một lượt, đột nhiên mặt màu rạng rỡ.

"Có, em có người người bạn, ở học viện kịch trung ương, vẫn còn là sinh viên, vẫn trong trắng."

Tần Yến Đường vỗ tay, "Được, em mau gọi người đó đến, tối nay ai có thể khiến anh Nam ngã gục, ông đây có thưởng."

240. Chương 240

"Tần Yến Đường, đầu anh bị lừa đá trúng rồi hả? Không sợ anh Nam lột da anh ra sao?" Lăng Diên Dung lắc đầu, vẻ mặt không tán đồng.

Anh Nam tính cách thế nào chứ, nếu như mấy lời đồn đại, mấy năm nay cũng sẽ không một mực giữ mình trong sạch rồi.

"Mấy cậu đợi là sẽ thấy thôi, tôi không tin anh Nam có thể nhịn được." Tần Yến Đường hai chân bắt chéo, tay ném chiếc bật lửa.

Tần Yến Đường vỗ vào đùi Kỷ Nhiễm, "Đi, gọi điện thoại gọi hai tiểu thư đó tới, đừng để anh Nam đợi quá lâu."

Sở Lâm và Lăng Diên Dung nhìn nhau cười, bọn họ không có gan tính toán anh Nam, nhưng mà có người cầm đầu, bọn họ cũng thích chí xem.

Nếu thực sự có thể khiến anh Nam gục ngã, sao lại không thử chứ.

Kỷ Nhiễm mặt đầy đắc ý, cầm điện thoại lên, quay người rời khỏi phòng vip.

Kỳ Tương Tu ngẩng đầu, mỉm cười nâng ly trà, hai chân bắt chéo, nhếch môi, giọng điệu lẳng lơ tùy ý, "Yến Đường, tôi cược với cậu một ván."

Tần Yến Đường cánh tay gác lên sofa, gõ nhẹ.

"Ừ, cược thế nào đây?"

Kỳ Tương Tu ngjiêm mặt, thu nụ cười lại, nghiêng người về trước, "Tôi cược anh Nam sẽ không đụng vào người phụ nữ anh tìm đến."

Mấy người trên bàn bài hứng thú cả lên.

Sở Lâm cười, mở miệng nói: "Tôi cược Tương Tu sẽ thắng."

Lăng Diên Dung nhếch môi cười, đồng thời thưởng thức kĩ thuật massage của Đường Tiêu Ninh, khẽ nhếch mày, trong tay vẫy vẫy tờ 5 vạn, "Tôi cũng cược cho Tương Tu."

Tần Yến Đường hơ một tiếng, ném quân bài, "Không sao, ba đối một ông đây cũng không sợ"

Anh ta đã không tin tà rồi, không có tên đàn ông nào thể lực cường tráng đối với phụ nữ lại không hề có chút dục vọng.

Anh Nam tự chủ cao, rốt cuộc vẫn là một người đàn ông.

"Thứ cược là gì?" Tần Yến Đường hỏi, trong lòng đã có dự tính sẵn.

Kỳ Tương Tu cười giễu cợt, ai thắng vẫn chưa biết trước được.

"Thắng rồi, tôi câu lạc bộ thể dục cao cấp của cậu, nếu như thua, tùy cậu mở miệng."

Câu lạc bộ thể dục đó, Kỳ Tương Tu đã dòm ngó từ lâu.

"Không thành vấn đề." Tần Yến Đường cũng rất nhanh, "Nhưng mà, nếu anh thua, phạt anh nữa năm không được đụng đến phụ nữ."

"Ô, cước thế này ác quá." Lăng Diên Dung thêm hứng thú nhìn Kỳ Tương Tu, "Tương Tu, anh nên cầu Phật anh Nam tối nay đừng ngã gục, nếu không sẽ nhịn không nỗi qua nửa năm đâu."

Sở Lâm cười, "Chỉ cần anh Nam chịu"ăn mặn", đừng nói nửa năm, dù là một năm Tương Tu cũng không thể từ chối. Cậu nói đúng không, Tương Tu?"

Kỳ Tương Tu mặc dù không ham mê tình dục, nhưng đàn ông đều sẽ có nhu cầu sinh lý bình thường, anh ta lại không phải khong có bạn gái, nửa năm không đụng chẳng phải kiềm chết anh ta sao?

Nhưng lời đều nói ra rồi, cũng chỉ có thể cười trừ.

Mấy người nói chuyện thô tục mà không biết ngại, người phụ nữ của Kỳ Tương Tu nghe thấy, vẻ mặt khó chịu, nhưng ngại có vết xe đổ khi nãy, nên không dám nhiều chuyện, miễn cưỡng cười theo.

Ngược lại Đường Tiêu Ninh, im lặng nhiều rồi, ngoan ngoãn massage cho Lăng Diên Dung.

Trong chớp mắt lại lướt qua chút chế nhạo.

Đó chính là thói hư phổ biến của Đàn ông, phụ nữ đối với bọn họ chỉ là đồ chơi.

...

Kỷ Nhiễm của Tần Yến Đường rất nhanh đã quay lại.

Cô ta ngả vào lòng Tần Yến Đường, giơ điên thoại lên, cười ngọt ngào, "Đã nói với bọn họ cả rồi, một lát nữa sẽ đến."

Lăng Diên Dung giơ tay, kéo Đường Tiêu Ninh lại bên vai đang được massage, siết nhẹ.

Đường Tiêu Ninh cuối người, tóc xõa xuống, quét qua cổ Lăng Diên Dung, hơi ngứa ngáy, cảm giác rất kỳ diệu.

Lăng Diên Dung kéo cô ngồi bên cạnh, một tay cuộn đuôi tóc của cô, đưa lên mũi ngửi nhẹ.

Mắt nhìn chằm chằm Kỷ Nhiễm, "Người đẹp, nhưng cô phải nói rõ với hai người bạn kia, chơi đùa thì có thể, nhưng đừng có cái ý nghĩ không nên có, anh Nam không giống bọn này, anh ấy gia môn cao đứng đầu đấy. Gả vào gia môn không phải là mộng, nhưng gia môn này của anh Nam, cô nằm mơ cũng không mơ tới được."

Kỷ Nhiễm sững sờ, có chút lúng túng.

Tần Yến Đường không an ủi cô ta, còn nghiêm mặt nói: "Nói như thế thì, dù cho em gái tôi trúng ý anh Nam, Tần gia chúng tôi cũng trèo cao không nổi."

Tần Gia là hỗn quan trường, đến em gái anh ta cũng trèo cao không nôit, anh Nam rốt cuộc là to lớn bao nhiêu?

...

Trên đường kẹt xe, lúc Tập Vị Nam đến Trầm Hương Uyển, hai cô bạn thân của Kỷ Nhiễm đã đến rồi.

Tập Vị Nam báo số phòng, nhân viên tiếp nhận đưa anh đi tới.

Cửa phòng vip mở ra, ánh mắt mọi người dồn dập nhìn về phía cửa.

Tậ Vị Nam đứng ngược chiều sáng, bờ vai rộng ẩn hiện dưới ánh đèn, anh mặc áo sơ mi cổ áo phẳng phiu, cổ tay áo bị xắn đến khủyu tay, lộ ra chiếc đồng hồ màu nâu đất tiền.

Ngũ quan rõ ràng tĩnh mịch, đôi mắt đen nhánh sâu hút, giống như một vòng xoáy, hình như hút cả linh hồn vào trong.

Thứ thấy nhất là đầu tóc ngắn của anh, gọn gàng chỉnh chu, sạch sẽ lại có sức hấp dẫn đầy nam tính.

So với mấy người đàn ông trong phòng vip, anh vô cùng nam tính, lạnh lùng nghiêm nghị chính trực.

Mấy cô gái hít một hơi, bị anh hớp hồn mất rồi.

Tập Vị Nam tâm trạng không được tốt, đưa mắt nhìn một lượt, thấy trong phòng nam nam nữ nữ, chân mày hơi chau lại.

Anh nghĩ rằng tối nay là gặp mặt của đàn ông, một đám phụ nữ ở đây, giống thứ gì chứ?

Sở Lâm vừa nhìn sắc mặt anh không tốt, vội vàng đi ra, ôm lấy vai anh đưa vaòa trong.

"Anh Nam, anh cuối cùng cũng đến rồi, đều đợi anh cả đấy." Sở Lâm vội vàng ba phải.

Lăng Diên Dung đóng cửa lại.

Mọi người đều đứng cả dậy.

"Anh Nam, nào, ngồi bên này." Tần Yến Đường chuyển chỗ.

Đã lâu không gặp, tình cảm anh em vẫn không mất đi.

Chưa đầy một lát đã náo nhiệt hẳn lên.

Mấy người này đều là vai vế nhỏ, từ nhỏ đã lớn lên bên nhau ở đại viện, lúc đó Tập gia quản giáo rất nghiêm, mấy người này ở đại viện đều là tiểu bá vương, thường bắt nạt con nít ở đại viện, gia trưởng cũng quản không nổi, duy chỉ có với Tập Vị Nam là nghe lời răm rắp.

Tập Vị Nam của khi đó, vẫn chưa trầm tĩnh kiệm lời như bây giờ, anh rất ngạo mạn, coi thường những người bại dưới tay anh, đánh nhau, trước giờ chưa từng thua.

Lúc 7 tuổi, anh trở thành đàn anh trong đại viện, mấy người này đều là tùe lúc đó bắt đầu theo sau anh, chơi súng, đánh nhau, trốn học…

Sao này, học cấp hai, bọn họ đều rất nghịch ngợm, bắt đầu uống rượu, hỗn chiến, đánh nhau, đua xe, trở thành một đám thiếu niên có vấn đề, thường xuyên vào chỗ quản giáo.

Bọn họ theo đuổi kích động, nói về nghĩa khí.

Lúc ấy ở trong quản giáo, cha mẹ bọn họ nghe tin liền vội vàng đến, đón bọn họ về nhà dạy dỗ, chỉ có Tập Vị Nam, trước giờ không có ai đến đón anh, người nhà anh ngược lại còn gây sức ép lên đầu anh, có thể quản được bao lâu thì cứ quản, ý đồ muốn mài giũa tính khí và sự ngông cuồng của anh.

Bọn họ đều biết, Tập Vị Nam và bọn họ không giống nhau, anh chán đời, không sợ chết, anh giống như quả lựu đạn không hẹn giờ, bất cứ lúc nào cũng sẽ khiến tất cả mọi người đều đốt đến thịt nát xương tan.

Chỉ đến năm anh 15 tuổi, cuối cùng cũng xảy ra chuyện.

Sở Lâm bị người khác ức hiếp, quay về mà bị thương khắp người, chân phải suýt chút bị tàn phế.

Tập Vị Nam lần đầu tiên nổi giận, mọi người đều bị dáng vẻ anh dung dữ điên cuồng của anh dọa chết khiếp, đôi mắt đỏ thẫm, ánh mắt như con sói chằm chằm nhìn vài thợ săn, một khi vồ lấy được, sẽ trực tiếp xé xác ra.

Người bắt nạt Sở Lâm là tên đầu gấu, khá có tiếng, thế lực chống lưng phía sau đến Sở gia cũng phải kiêng dè.

Tập gia không thể vì Sở gia mà ra mặt.

Tập Vị Nam tính khí ngang tàng, trong đêm từ bệnh viện đi ra liền trực tiếp đi tìm người tính sổ.

Tối đó, kẻ đó xảy ra tai nạn giao thông mất mạng, xe của hắn bị ai đó động tay chân vào, tất cả mọi chứng cứ đều hướng vào Tập Vị Nam.

Do tuổi vị thành niên, đối phương lại là đàu gấu, chuyện này không công khai thẩm vấn.

Tập Vị Nam bị bắt giữ, suốt ba ngày, ngoài mấy người bọn họ ra, không có ai đứng ra nói đỡ cho anh.

Thái độ của Tập gia lão phu nhân càng khiến người khác thất vọng, sợ gia tộc mất mặt, trực tiếp cắt đứt liên lạc với anh.

Không có Tập gia làm hậu đài, sau lưng tên đã chết lại có một nhân vật tiếng tăm chống lưng cho, nghĩ mà xem lúc đó hoàn cảnh của Tập Vị Nam gian khổ biết bao nhiêu.

Không cẩn thận một chút, là có thể bị người khác giết chết trong nhà tù.

Sau đó, Tập Vị Nam ráng chịu đựng.

Rốt cuộc vẫn là huyết thống của Tập gia, ông lớn của Tập gia không nỡ, dựa vào lão phu nhân giúp anh thoát tội.

Từ đó về sau, Tập Vị Nam đã mất tích, hai năm không tìm thấy tin tức.

Mà mấy người bọn họ, cũng vì chuyện này mà thu bớt tính khí lại.

Từ đầu chiếc xe của tên đó là bọn họ động tay vào, Tập Vị Nam không hề biết gì cả, nhưng anh chọn cách thay bọn họ gánh tội.

Từ đó, bọn họ đối với Tập Vị Nam, ngoài một lòng sùng bái ra, còn có sự cảm kích.

Nói cho cùng, bọn họ khi ấy mới 14 15 tuổi, căn bản không dám đi nhận tội.

Tên đó chết vẫn chưa hết tội, nhưng bọn họ lại vướng vào bờ vực của pháp luật.

Lúc Tập Vị Nam quay về, sự kiêu ngạo trên người đã biến mất hết, người trở nên lạnh lùng xa cách, trên người thêm phần nam tính, cả người hoàn toàn biến chất rồi, từ một thiếu niên chán đời đã biến thành người đàn ông thận trọng trưởng thành.

…

Tập Vị Nam yên lặng ngồi xuống, thần sắc dịu đi rất nhiều, ánh mắt tỏa ra ánh sáng dịu dàng.

Bọn họ trò chuyện, anh thỉnh thoảng chêm vào mấy câu.

Hai cô bạn của Kỷ Nhiễm liên tục ngước mắt nhìn lén anh.

Kỷ Nhiễm gọi điện cho hai người họ, nói là bảo bọn họ đến đây, cô sẽ giới thiệu cho một đại gia, sau này sẽ giúp đỡ cho tiền đồ của bọn họ, nếu một trong hai được chọn, sự nghiệp đều khỏi cần phải nói.

Bọn họ không ngốc, muốn lên đời mà không có người chống lưng, không có người nâng đỡ, thì coi như không hy vọng.

Mọi chuyện đều phải trả giá, mấy chuyện bao~dưỡng này, trong trường học đã thấy nhiều rồi, cũng đã quen rồi.

Vốn dĩ còn có chút không cam tâm, nhưng nhìn thấy mấy chàng trai trẻ trung xuất chúng này, bọn họ đã động lòng rồi.

Nhưng Kỷ Nhiễm nói, người mà bọn họ cần "Chăm sóc" vẫn chưa đến.

Bị người khác nhìn lén, ánh mắt Tập Vị Nam hơi trầm xuống.

Đột nhiên đã hiểu ra, vì sao trong phòng vip lại có đến 5 cô gái.

Mấy thằng nhãi ranh này, còn chưa từ bỏ, suy nghĩ đã leo đến trên đầu anh rồi.

Vẫn chưa phát huy tác dụng, Sở Lâm đã nhìn ra rồi, anh ta không muốn chơi mà không vui vẻ, anh Nam rất lâu chưa cùng bọn họ tụ tập chơi bời rồi.

Tần Yến Đường lại không cảm nhận thấy sự bất thường, đưa mắt ra hiệu ra cho hai cô gái ấy.

Hai cô gái thầm thích chí, nhuổm người dậy, còn chưa kịp ngồi xuống, Tập Vị Nam đã lạnh lùng đứng phắt dậy

"Xin lỗi, tôi đi vệ sinh."

Tập Vị Nam quay người dứt khoát, đến cả nhìn cũng không nhìn hai cô gái đến một cái.

Chưa kịp phát huy tác dụng tại chỗ, đã khiến cho bọn họ mất mặt rồi.

"Anh Nam!" Sở Lâm gọi với theo, cũng cùng đứng dậy.

Hai cô gái ngơ ngác nhìn nhau, có chút tủi thân, bọn họ trẻ trung lại xinh đẹp, từ lúc nào bị người khác đối xử lạnh lùng như thế, lập tức cảm thấy rất khó chịu.

Kỳ Tương Tu cười hi hi, nhấp tý rượu vang, "Nói sớm rồi mà, cậu cứ không nghe."

Tần Yến Đường không mảy may ngừo được, còn chưa bắt đầu đã thua rồi.

Sắc mặt có chút cứng đơ.

Sở Lâm chau mày, "Mau thu dọn hiện trường, tôi đi xem sao đã."

241. Chương 241

Trên hành lang được trải tấm thảm thêu hoa xen kẽ đỏ kim, những tia sáng yếu ớt… tạo ra một loại phong cách thần bí, làm cho hai bên khoác vẻ núi non hữu tình… bình hoa cổ được đặt kế bên, liền hiện ra vẻ cổ hương cổ sắc.

Tập Vị Nam từ trong gian phòng đi ra, toàn thân mang hơi lạnh, chầm chậm đi về phía phòng vệ sinh.

Ý của Tần Yến Đường, anh không phải là không hiểu.

Từ nhỏ đến lớn, bên cạnh anh chưa bao giờ có nữ nhân, tuổi tác càng ngày càng lớn, bọn họ là đang lo lắng cho việc lớn cả đời của anh.

Chuyện anh và Diệp Bạc Hâm, năm đó trong quân đội được giấu rất kỹ, ngoài quân đội ra, cũng hầu như không có ai biết anh đã từng kết giao bạn gái.

Ngoài Quý Giản Ninh, Lục Tiễn Tây, những người khác đều nghĩ anh không gần nữ sắc.

Tập Vị Nam vừa rới khỏi, Sở Lâm cũng nối gót theo sau.

Không khí trong phòng nặng nề đến đáng sợ.

Mấy cô gái cũng không dám lên tiếng.

Đường Tiêu Ninh lặng lẽ liếc mắt nhìn sắc mặt Lăng Diên Dung, không liệu được Lăng Diên Dung cũng chăm chú nhìn cô không chớp mắt.

Bốn mắt nhìn nhau, Đường Tiếu Ninh ngẩn người, sau đó cô cũng lộ ra nụ cười xinh tươi.

Lăng Diên Dung vẻ mặt suy tư.

Sở Lâm đuổi hết người đẹp ra ngoài, ý tứ rõ ràng không giấu diếm.

Anh Nam là không muốn chạm mặt những nữ nhân này, nếu như chạm phải lửa, anh sợ bữa cơm tụ họp tối nay liền có thể ra về chẳng vui vẻ gì mất.

Tần Yến Đường không cam tâm, cũng không bảo hai người đẹp bên cạnh mình rời khỏi, hướng về phía hai cô đưa mắt ra hiệu, bảo bọn họ ngồi về vị trí cũ.

...

Trong phòng vệ sinh

Tập Vị Nam tháo xuống đồng hồ đeo tay, ngẩn người nhìn nhìn vết sẹo trên cổ tay, dùng đầu ngon tay nhẹ nhàng vuốt nhè nhẹ.

Dùng nước rửa sạch hai bàn tay, mắt hơi hơi rũ xuống, đôi tay thon dài ẩn chứa sức mạnh vô hạn, cầm súng lâu rồi, lòng bàn tay ma sát thành những vết chai, khớp xương rõ ràng, kiên cường sức mạnh.

Vòi nước cảm ứng bên cạnh ào ào chảy xuống.

Đôi bàn tay thon dài sạch sẽ trắng trẻo, bị nước cọ rửa.

Thuận theo đôi bàn tay hướng lên trên là góc mặt ôn hòa như ngọc.

Sơ mi trắng quần tây đen đơn giản.

Da dẻ người đàn ông trắng trẻo bóng loáng, ẩn chứa sự nhợt nhạt của bệnh trạng, khóe miệng ẩn hiện nụ cười kỳ lạ, đôi mắt màu nâu hơi hơi chuyển động, giữa hai hàng lông mày tao nhã tinh tế khẽ chau lại.

Tập Vị Nam chú ý đến tầm nhìn bên cạnh, ngoảnh đầu nhìn sang.

Cả người trong nháy mắt như gặp phải sấm sét, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

"Là cậu!" Âm thanh phát ra từ kẽ răng, mang theo tràn đầy hận ý, trong mắt như có ngọn lửa hừng hực bốc cháy.

Đôi tay dài của Tập Vị Nam chống lên trên bồn rửa mặt bằng đá lưu ly, bởi vì dùng lực, các đầu ngón tay trở nên trắng bạch.

"Lâu ngày không gặp, Tập trưởng quan!" Nhiễm Thanh Trạch trong đáy mắt hiện lên ý cười sâu sắc, đèn ngọc lưu ly chiếu xuống, sắc mặt của anh hiện lên càng thêm tái nhợt.

"Nhiễm Thanh Trạch, cậu còn dám xuất hiện! Không sợ tôi giết cậu sao?" Tập Vị Nam trong nháy mắt mất kiềm chế, tóm chặt cổ áo anh ta, xô mạnh vào vách tường, hơi dùng lực, dường như muốn bóp chết người đàn ông này.

Nhiễm Thanh Trạch hai chân không chạm đất, sắc mặt ửng đỏ, hô hấp vài phần khó khăn, lại cười mỉm

như cũ.

"Tập Vị Nam, giết người là phạm pháp đấy, cái mạng rẻ mạt này của tôi, chết cũng không tiếc, chẳng qua Tập trưởng quan nỡ buông bỏ tiền đồ sáng lạng của mình sao? Nỡ từ bỏ người yêu khó khăn lắm mới quay được về lần nữa của mình sao?"

Nhắc tới hai chữ "Người yêu", Nhiễm Thanh Trạch gằn đọc rõ ràng.

Tập Vị Nam ngổn ngang chấn động, con ngươi hằn đầy gân máu, dần biến thành màu đỏ tươi.

Anh liều chết bóp cổ Nhiễm Thanh Trạch, áp người gần lại Nhiễm Thanh Trạch, bộ mặt méo mó hung ác.

"Nhiễm Thanh Trạch! Cậu dám đụng vào một cọng lông tơ của cô ấy, tôi sẽ khiến cậu cả đời này không có chỗ chôn thân."

Nhiễm Thanh Trạch thở hổn hển: "Tôi bây giờ đã mất tất cả rồi, còn có gì phải sợ sệt nữa? Tập trưởng quan, đây tất cả nhờ cậu mà có đấy!"

Nhiễm Thanh Trạch cười lạnh lùng, răng cấn chặt run lên: "Cậu đã phá hủy cuộc đời của tôi, còn muốn cùng người con gái của tôi sống yên ổn sao? Tập Vị Nam, cậu nằm mơ!"

Giọng anh ta lạnh đến mức khiến xương cốt cũng sợ hãi, giống như có một con rắn độc, đang từ từ bò trên sống lưng.

Nhiễm Thanh Trạch anh ta mãi mãi sống dưới cái bóng của Tập Vị Nam, không quản trong quân đội, hay trong chuyện tình cảm, thì anh còn tưởng rằng, ít nhất gia thế của anh vẫn hơn anh ta, nhưng mà, đến lúc chuyện anh năm đó ngấm ngầm mưu tính Tập Vị Nam bị bại lộ, anh mới hiểu rằng, đến thứ duy nhất vượt trên anh ta là gia thế cũng thua đến thảm bại, Nghiễm Thanh Trạch anh chính là một trò cười.

Tập gia, nhân vật được mọi người kính trọng của giới quân đội, Nghiễm Thanh Trạch anh ta thua triệt để rồi, còn làm ảnh hưởng lên tiền đồ của cha mẹ.

Nhiễm Thanh Trạch anh ta sau khi vào tù, thì bố mẹ anh ta cũng bị cách chức, cuối cùng vì muốn cứu anh ta, phải đi chạy vạy khắp nơi cầu xin người giúp đỡ, sau cùng vì buồn phiền mà đau chết, mẹ anh ta cũng theo đó mà tự tử chết theo.

Nhiễm Thanh Trạch anh bây giờ đã mất tất cả rồi, tan gia bại sản rồi, tất cả là vì con người này ban tặng.

Bây giờ cả người con gái anh trân quý nhất cuộc đời này cũng một lòng bỏ anh theo Tập Vị Nam.

Anh làm sao có thể không hận?

"Nhiễm Thanh Trạch, tất cả là do cậu tự chuốc lấy."

Trên tường đá phát sáng, Tập Vị Nam một tay bóp chặt yết hầu Nhiễm Thanh Trạch, khiến anh bất động chống trên lớp đá lạnh lẽo.

Anh cùng Nhiễm Thanh Trạch không thù không oán, Nhiễm Thanh Trạch tại sao lại đi hại anh người con gái mà anh yêu nhất, đứa con của bọn họ còn chưa kịp ra đời, còn có Bạch Sở Khả vô tội cũng bị liên lụy.

Nhiễm Thanh Trạch anh ta còn có tư cách gì mà đến đây trách tội anh?

Nhiễm Thanh Trạch bị bóp chặt đến thở cũng không thông, viền mắt hiện lên đầy ý hận đến thấu xương, tròng mắt trợn ngược lên.

Tập Vị Nam nén xuống ý định muốn giết người của mình, vung tay ném Nhiễm Thanh Trạch xuống đất.

"Cút!"

Nhiễm Thanh Trạch va vào cánh cửa, phát ra tiếng động lớn.

Nhiễm Thanh Trạch bỗng cười châm biếm, đỡ lấy chiếc cổ đau nhức của mình, "Tập Vị Nam, chỉ cần Nhiễm Thanh Trạch tôi còn sống ngày nào, thì Tập Vị Nam anh cũng sống không yên ổn được ngày đó."

Ánh mắt Tập Vị Nam âm u lạnh lẽo, đưa tay mở van nước rửa mặt.

Ra khỏi phòng vệ sinh, Nhiễm Thanh Trạch quay đầu lại nhìn, nhìn đôi bàn tay Tập Vị Nam đang chống trên bệ đá ngọc lưu ly, sắc mặt trắng bệch, lồng ngực chảy xuống một hồi vui sướng.

Trò chơi vừa mới bắt đầu, Tập Vị Nam, cậu bây giờ đã chịu không nổi rồi sao?

"Đúng rồi, hồi trước, tôi không cẩn thận đã đem cảnh giường chiếu của cậu và Bạch Sở Khả gửi cho người con gái của cậu rồi, các cậu bây giờ vẫn tốt chứ?"

Liếc mắt nhìn đầy mỉa mai, Nhiễm Thanh Trạch thỏa mãn nhìn khuôn mặt đầy phẫn nộ của người đàn ông.

"Nhiễm Thanh Trạch!"

Giọng Tập Vị Nam gầm lên từ phòng vệ sinh truyền ra, tràn đầy hận ý.

Cửa bị anh hung hãn đấm lên.

…

Ngoài hành lang, Sở Lâm và Nhiễm Thanh Trạch va vào vai nhau.

Nhiễm Thanh Trạch thân hình nhếch nhác, cà vạt không ngay thẳng, cổ áo còn bị mất đi hai hạt cúc, để lộ chiếc cổ ra ngoài, vết hằn đỏ trên cổ nhìn thấy mà giật mình.

Chân mày Sở Lâm khẽ nhíu lại, chỉ cảm thấy người này rất quen thuộc.

Nghe thấy cuối hành lang, từ phòng vệ sinh phát ra tiếng gầm thét, Sở Lâm giật mình, bước nhanh tới.

"Anh Nam!"

Sở Lâm mở cửa ra

Tập Vị Nam thân hình cao lớn, kề sát trên tường đá, ánh mắt vẫn chưa tan đi phẫn nộ.

Sở Lâm bị đôi mắt đỏ tóe máu của anh dọa giật nảy mình.

"Anh Nam! Anh bị sao vậy?"

Trên mặt đất, chiếc đồng hồ màu xám bị vỡ thành từng đoạn, chia năm xẻ bảy.

Sở Lâm không cẩn thận giẫm lên, liền hoảng hốt một phen.

Chiếc đồng hồ đeo tay này là anh Vị Cận tăng cho anh Nam làm quà tặng, sao lại vỡ thành thế này?

Tập Vị Nam chậm rãi khép chặt mắt, che đậy đi ý nghĩ lạnh lẽo muốn giết người của mình.

"Có thuốc không?" giọng anh run rẩy, nhìn không ra là anh đang hoảng hốt hay là anh đang phẫn nộ.

Sở Lâm không biết bản thân mình bây giờ tâm trang như thế nào? đang yên đang lành, anh Nam sao lại phẫn nộ đến bộ dạng này?

Sở Lâm rút ra, thuận tay lấy hộp thuốc và bật lửa nhét trong túi quần ra, lúc này nhìn anh tâm tư không tốt, Sở Lâm cũng không dám nói bậy bạ, lấy thuốc ra đưa cho anh.

Tần Vị Nam miệng ngậm điếu thuốc, tay cầm bật lửa run rẩy, bật vài lần cũng không châm được lửa, Sở Lâm nhìn thấy mà kinh hồn bạt vía.

"Anh Nam, để em." Sở Lâm nhận lấy bật lửa, giúp anh châm thuốc.

Tập Vị Nam nhắm mắt lại, trái tim như bị ai hung hãn khoét đi một miếng.

Khói thuốc nhanh chóng tràn khắp phòng, mờ ảo đi đường nét cùng thần sắc của anh.

"Anh Nam, Yến Đường chỉ đùa mà thôi, anh đừng để ý."

Sở Lâm đương nhiên tưởng rằng Tập Vị Nam là vì Tần Yến Đường tự ý sắp xếp gái gú cho anh mà tức giận.

Tập Vị Nam hung hãn hít một hơi, bỗng nhiên bị sặc, ho lên vài ngụm.

"Không liên quan đến mọi người." Giọng anh vừa khàn vừa trầm.

Tập Vị Nam thường không nói láo, bình thường không vui thì sẽ biểu hiện ra ngay, bởi vậy bây giờ anh nói không liên quan chính là không liên quan.

Sở Lâm nhẹ nhõm cả người.

...

Trong phòng, mọi người đứng ngồi không yên.

Tập Vị Nam và Sở Lâm đi lâu như vậy mà vẫn chưa trở về, bọn họ cũng không có tâm trạng vui chơi.

Anh Nam chẳng lẽ tức giận mà rời đi rồi sao?

Nhưng Sở Lâm sao cũng không có tin tức gì vậy?

Mấy cô gái cũng nhận ra bầu không khí có chút không đúng, cũng không dám ăn nói bậy bạ.

Lăng Diên Dung ngồi không yên, bỗng đứng dậy.

"Tôi ra ngoài xem sao."

Còn chưa bước ra ngoài, cánh cửa đã bị người ở ngoài đẩy vào.

Tập Vị Nam và Sở Lâm một trước một sau bước vào phòng.

"Anh Nam…" vài người đàn ông thở phào nhẹ nhõm.

Tập Vị Nam hơi gật đầu, ngọn đèn trong phòng lóng lánh, gương mặt anh có chút nhợt nhạt.

Lăng Diên Dung khẽ chau mày, hất hất cánh tay Sở Lâm, "Xảy ra chuyện gì thế?"

Sở Lâm lắc đầu, thật là anh cũng không rõ.

Tập Vị Nam lạnh nhạt ngồi lại vị trí cũ, tâm tình tồi tệ đến cực điểm.

Một người bị anh xem thường sáu năm rồi lại xuất hiện.

Còn khiến đầu óc của anh nhớ đến Diệp Bạc Hâm.

Vừa nghĩ đến Diệp Bạc Hâm có thể sẽ chịu tổn thương, Tập Vị Nam cả phổi cũng bị nhíu lại đau đớn.

Không có người con gái nào dám đến gần anh.

Tần Yến Đường cũng không dám đùa giỡn, cầm ly rượu bước qua chỗ anh.

"Anh Nam, chuyện hôm nay là do em sai, muốn đánh muốn chửi, em đều nhận hết." Tần Yến Đường ngửa đầu, đem ly rượu trắng Lan Đài uống cạn, sặc đến mặt ửng đỏ cả lên.

"Không liên quan tới cậu." ngọn đèn lóng lánh chiếu xuống, Tập Vị Nam đưa mắt lên, đường nét khuôn mặt sắc sảo hút người, trong đôi mắt tràn đầy những chấm nhỏ li ti.

Tròng mắt hằn đỏ cuối cùng cũng trở lại bình thường.

Tần Yến Đường hoảng hồn.

"Anh Nam, không giận anh em thì anh uống cạn ly rượu này đi." Kỳ Tương Tu cũng cầm ly rượu sang mời anh.

Một ly rượu vang, nồng độ không cao.

Sắc mặt Tập Vị Nam được xoa dịu đi rất nhiều.

Mắt anh rơi xuống chất lỏng màu đỏ trong ly, ngọn đèn trong phòng sáng rực, chiếu xuống thứ chất lỏng trong ly, phản xạ lại rực rỡ đến chướng mắt, sóng quang dập dờn.

Anh không muốn mọi người mất hứng, nhưng từ khi phát sinh những chuyện kia, anh liền không thể uống được rượu.

Vừa uống liền say.

Sở Lâm chau mày, đoạt lấy ly rượu trong tay Kỳ Tương Tu, "Tôi thay anh ấy uống."

Ngửa đầu uống cạn, chạm đáy ly rượu.

"Tương Tu, anh chẳng nhẽ quên rồi sao? Anh Nam không thể uống rượu mà."

Kỳ Tương Tu vốn dĩ muốn đứng ra hòa hoãn lại bầu không khí, mới đi mời rượu anh, lại quên mất Tập Vị Nam không thể chạm vào rượu.

Ai có thể nghĩ tới, người đã từng có tửu lượng tốt nhất trong đám bọn anh, bỗng nhiên biến thành không thể chạm vào một bất cứ một giọt rượu nào.

Năm ấy bọn anh ai cũng không tin, cứng đầu ép anh uống xuống một ngụm, kết quả anh liền say bí tỉ, bất tỉnh nhân sự.

Lục Tiễn Tây nói, đây là tâm bệnh, trong đầu anh ẩn chứa ý niệm kháng cự lại rượu cồn, ai cũng không giúp được anh ấy.

242. Chương 242

"Xin lỗi, anh Nam…"

Tay của Kỳ Tương Tu khựng giữa không trung, một mặt xin lỗi, người đàn ông này, là niềm tin của bọn họ.

Biết rõ anh sẽ không thật sự tức giận, nội tâm bản thân lại không qua được.

Anh trầm lặng ít nói, nhưng trọng tình trọng nghĩa, những năm nay, bọn họ nhận không ít sự chiếu cố của anh.

Động tác của Tập Vị Nam thuần thục pha trà, bưng cốc trà lên "Lấy trà thay rượu."

Kỳ Tương Tu cười nhẹ, nhận qua ly rượu vang của nữ phục vụ, nghiêng đầu một hơi uống cạn.

Mấy người nhìn nhau cười, ngồi xuống nhà nhã nói chuyện.

Tần Yến Đường ngồi bên cạnh Tập Vị Nam, bứt đầu bàn chuyện: "Anh Nam, anh em cũng là độc thân lâu rồi, kìm nén nên bệnh không có ý khác. Em biết anh giữ mình trong sạch, nhưng mà người trưởng thành cũng sẽ có như cầu sinh lý anh hà tất phải ép bản thân? Anh không có động chạm qua phụ nữ, không biết hương vị của mỹ nữ, em bảo đảm sau khi anh chiếm laastly một vô gái, muốn nhịn cũng nhịn không được rồi."

Tần Yến Đường không có đè thấp giọng, lại vừa uống chút rượu, tất cả mội người ở đây đều nghe rõ ràng.

Anh chỉ tay kéo lại hai cô gái: "Anh Nam, hai người này vẫn sạch sẽ nếu như anh cảm thấy vẫn không tệ, tối nay liền đem người đi. Hay là anh xem thử chúng em mang tới nữ phục vụ, có nhìn vừa mắt, cứ mở lời, chúng em tuyệt không keo kiệt."

Anh em như tay chân, phụ nữ như quần áo.

Những cô gái này vốn dĩ là mang tới cùng mua vui, cùng ai chơi chẳng phải chơi.

Phụ nữ đã quen với lúc đàn ông tụ tập lại, nói chuyện không rườm rà, không phiền phức.

Sở Lâm âm thầm tự chau mày, vô thức nhìn sắc mặt Tập Vị Nam.

Tập Vị Nam thần sắc lạnh lùng, sắc tái nhợt trên mặt không có rõ ràng, nhưng đôi mắt sâu xa vừa đen vừa sâu, thâm sâu khó dò trước sau như một.

Tay bưng ấm trà hơi khựng lại.

Ánh mắt tất cả mọi người đều rơi trên người anh, anh lại trấn tĩnh như thường, chậm rãi lấy qua ly trà rót vào bên trong.

Tuy nhiên, khiến tất cả mọi người kinh ngạc là anh tủ mắt nhìn mặt trà trước mặt cơ thể hơi nghiêng về phía trước, không mặn không nhạt nói: "Tôi có phụ nữ."

Có phụ nữ!

Anh ấy có phụ nữ!

Mấy người đàn ông đều không nói nên lời, miệng mở to, có thể nhét một quả trứng gà.

Bọn họ không nghe nhầm chứ?

Anh Nam không gần nữ sắc vậy mà nói bản thân có phụ nữ?

Cả hội trường rơi vào trầm mặc.

"Anh Nam, anh không trêu đùa bọn em chứ?" Lăng Diên Dung nuốt nước bọt, không phải lf viện cớ chứ?

Tập Vị Nam dựa vào sau, thân người cao to chìm trong sofa.

Anh nâng mắt lên, ánh mứt lướt qua mấy người đàn ông bị anh làm cho kinh ngạc, ánh mắt dịu dàng hơn nhiều.

"Tôi kết hôn rồi."

Vốn dĩ không muốn lan truyền, nhưng những người này đều là tình như thủ túc, niên thiếu cùng nhau điên loạn, giấu bọn họ, quá không đủ tâm ý rồi.

Một câu không nghi ngờ như một quả bom phá.

Tất cả mọi người đều bị nổ đến hồ đồ rồi.

"Ây ya, oh my god, tôi hình như xuất hiện ảo giác rồi." Tần Yến Đường nằm bò trên ghế sofa, một mặt kinh ngạc.

"Anh Nam, trò đùa này không vui đâu." Những người khác hồi phục lại tinh thần, đều cho rằng anh đang đùa.

Những người bọn họ còn nhỏ, còn chưa ai bước vào cung điện hôn nhân, ai có thể tin bên cạnh chưa từng

vó phụ nữ như Tập Vị Nam có thể kết hôn rồi.

Chuyện kết hôn lớn như vậy, anh có thể một tiếng không báo.

Bên phí Tập gia một chút động tĩnh cũng không có.

Tập Vị Nam ấn ấn lông mày, anh đã từng nói dối sao? Vì sao không ai tin anh.

Sau một lúc, mấy người lại vây lại.

Bọn họ đều biết rõ, Tập Vị Nam sẽ không nói dối, nếu như anh không muốn phụ nữ, trực tiếp từ chối là được, không cần phải nói dối lừa người.

Chỉ là tin tức này qua khiến người khác chấn động, vì vậy bọn họ mất một lúc mới tiêu hó được.

"Anh Nam, anh thật sự không lừa bọn em!" Mấy cô gái bị bọn họ đuổi qua một bên, đàn ông chụm lại một góc, phòng vip rộng một trăm mét vuông, rộng rãi thỏa mái.

"Không có."

"Vạy chị dâu là thiên kim nhà nào?" Sẽ không phải mẹ anh chỉ định cho anh vị hôn thê Đặng Thụy Tây chứ?" Sở Lâm đối với Đặng Thụy Tây không có thiện cảm.

"Không phải."

"Ồ, vậy thì tốt."

"Kết hôn lúc nào? Vì sao bọn em đều không nhận được tin tức? Vì sao kết hôn? Chị dâu xinh đẹp không? Nhâm phẩm như thế nào?" Tần Yến Đường kích động nhất, giống như bản thân anh lấy vợ vậy, không, bản thân anh kết hôn không có vui như vậy.

Tính cách Kỳ Tương Tu trầm tĩnh nhất, nhưng cũng nhịn không được muốn hỏi thăm, vừa nghe câu hỏi lộn xộn của Tần Yến Đường, một bạt tai đánh qua, "Đi, không xinh đẹp nhân phẩm không tốt, anh Nam có thể nhìn trúng sao? Anh Nam là long phượng trong người, chị dâu tự nhiên cũng không tầm thường."

"Anh Nam anh Nam, anh lúc nào bàn chuyện tổ chức hôn lễ?"

Vấn đề được ném ra, bọn họ đều mắt trưng trưng nhìn Tập Vị Nam.

Tập Vị Nam bị bọn họ cãi nhau đến đầu có chút đau, hôm qua không ngủ tốt, hôm nay lị nhanh chóng quay về, dường như không có thời gian nghỉ ngơi, thể chát cơ thể có tốt cũng không chịu được lăn qua lăn lại như vậy.

Tập Vị Nam giơ tay lên ngăn cản bọn họ, “Hôn lễ tạm thời sẽ không có, nhà tôi ngoại trừ ông nội và anh trai, những người khác đều không biết, vì vậy, các cậu giữ kín miệng cho tôi, không được đi rêu rao lung tung.”

“A? Anh Nam, không phải chứ anh? Vậy mà giấu người nhà đi đăng ký kết hôn? Gan cũng lớn quá rồi, để bà anh biết được, sẽ không náo loạn lật trời sao?”

Tập Vị Nam hừ lạnh, sắc mặt hơi rét ” Bà ấy máo lật trời liên quan gì tới tôi?”

Lúc đầu mặc kệ anh tự sinh tự diệt, bà ấy có xem anh là cháu không?

Nếu đã loại bỏ tên anh ra khỏi gia phả, anh cưới ai có liên quan gì tới bà ấy?

Bọn họ đều biết rõ Tập Vị Nam không buông xuống khúc mắc, lúc này cũng không dám lại nhắc tới bà của anh.

Lộn xộn, chúc mừng, trong phòng Vip, nhất thời trong nháy mắt náo nhiệt bất thường.

Bị bọn họ đẩy tới một bên cô gái, thần sắc kỳ quái

…

Tô Trạch

Diệp Bạc Hâm nghiêng đầu nhùn ánh trăng bị bao phủ bởi đám mây đen.

Cả bầu trời đen mù mịt.

Lồng nực buồn chán.

Bên tai vẫn luôn vang vọng giọng nói thất lạc của Tập Vị Nam.

Diệp Bạc Hâm xàm lấy chìa khóa xe, quần áo cũng không thay, giống như kẻ trộm, kéo va li trong phòng khách ra khỏi cửa lớn.

Tắt đèn, khóa lại.

Ra khỏi biệt thự cô mới thở phào một hơi.

Không có dừng lại, trực tiếp vào ga ra, bỏ hành lý vào cốp sau xe, nhìn ánh đèn trên lầu một cái, cô giẫm ga, chiếc xe nhanh chóng khởi động chạy ra ngoài.

Cô không muốn để Tập Vị Nam buồn, cho dù ngày mai Tô Uyển nổi trận lôi đình, tối nay cô cũng phải quay về Ngự Cảnh Viên.

Chiếc xe biến mất trong màn đêm.

Ở trên ban công tầng hai, Tô Uyển mặc một bộ đồ ngủ bằng lụa màu kem, nhìn hướng chiếc xe biến mất, cả một đêm này, cô đứng tới trời hơi sáng.

Diệp Bạc Hâm quay về đến Ngự Cảnh Viên, lúc này đã là mười giờ rồi.

Xe trên đường dần dần ít đi.

Nhìn số tầng của thang máy không ngừng tăng lên, trái tim nhanh chóng đập mạnh.

Loại niềm vui và kỳ vọng này, chỉ có một người có thể mang đến cho cô.

Trong căn hộ một mảnh đen kịt, ngay cả rèm cửa cũng kéo xuống, che đậy kín mít.

Ngủ rồi sao?

Diệp Bạc Hâm sợ đánh thức anh thay đôi dép lê, lại phát hiện trên tủ giày không có giày của anh, dép lê đặt ở rất xa.

Diệp Bạc Hâm có chút nghi ngờ, lúc nãy gọi điện cho anh, không phải nói là quay về rồi sao? Bây giờ cũng mười giờ rồi.

Trong phòng ngủ không có ai đi một vòng, một nhà trống rỗng.

Tất cả sắp xếp đều giống như lúc sáng trước khi cô rời đi, căn bản không có ai động qua.

Diệp Bạc Hâm sững sờ đứng giữa phòng khách, tinh thần có chút ủ rũ.

Cô một đường xa đuổi theo quay về, lo lắng trong lòng anh không thỏa mái, không ngờ tới trong nhà căn bản không có người.

Cái gì phấn khích, kỳ vọng, tất cả đều biến mất.

Rõ ràng là mùa thu, cô lại cảm thấy lạnh, rất lạnh.

...

Trầm Hương Uyển.

Trong phòng Vip chơi đến khí thế ngất trời.

Tập Vị Nam đang đánh một trận bóng bàn, không nghĩ cũng biết, bọn họ đều thua rất thảm. Cho dù bóng bàn bọn họ đã đang gần hai mươi năm rồi, cũng thua tới thẳng thừng.

Âm thanh đau thương liên tiếp vang lên.

Đàn ông chơi trò đều rất sảng khoái.

Mỗi một trận thua, cởi một thứ trên người ra.

Tần Yến Đường và Kỳ Tương Tu đánh cược, thua một nhà câu lạc bộ thể dục cao cấp, căn bản muốn mượn danh nghĩa trò chơi, thắng rồi giành lại.

Không ngờ rằng, đám người này là quái vật khiến bọn họ thua đến trên người chỉ còn một mảnh quần lót.

Những người khác cũng không tốt đẹp hơn, vốn dĩ muốn chỉnh Tần Yến Đường, nhưng không ngờ bản thân cũng mắc vào.

Ngoài Tập Vị Nam một thân quần áo chỉnh tề, những người khác đều trông có chút nhếch nhác.

Sở Lâm tốt hơn chút, thua hai trận, cởi áo khoác và đồng hồ.

Kỳ Tương Tu đem giày, áo sơ mi đều lột sạch rồi.

Có phụ nữ ở một bên góp vui, bọn họ cũng không dám chơi xấu.

Cuối cùng, Tần Yến Đường nhìn chiếc quần lót lớn có thể che trên người, mặt khóc lóc, thì thầm không chơi nữa.

Tâm trạng Tập Vị Nam tốt lên rất nhiều, nhìn thời gian, hơn mười giờ.

Trong nhà không có người, anh có quay về hay không cũng giống nhau.

Tập Vị Nam vứt quả bóng đi, cởi nút trên cổ áo.

"Mọi người chơi đi, tôi ra ngoài hút điếu thuốc."

Từ bàn trà tiện tay lấy một bật lửa và hộp thuốc, quay người ra khỏi phòng Vip.

Tần Yến Đường sững sờ vừa mặc áo sơ mi vừa nhìn cửa.

"Anh Nam là làm sao vậy? Anh ấy cũng bỉ thuốc lâu rồi, hôm nay sao lại động tới rồi?"

Sở Lâm nhàn nhã đeo đồng hồ " Có lẽ cùng chị dâu cãi nhau rồi."

Nếu không anh nghĩ không ra, tối nay anh Nam vì sao tâm trạng thất thường.

"Không phải chứ?" Tần Yến Đường hút sáo một tiếng, đầy dạng lưu manh.

Mấy phút sau, bọn họ mặc lại quần áo chỉnh tề, lại hồi phục hình tượng ưu tú, cao quý của công tử nhà giàu.

Trước bàn mạt chược, lại vang lên âm thanh la hét.

"Tự Mô, ù rồi! Tần Yến Đường một mặt hưng phấn, đẩy bài ra, ôm qua một nữ phục vụ, hôn lên trên mặt cô một cái, phát ra một âm thanh vang dội.

" Chơi tiếp!" Kỳ Tương Tu tối nay coi như cùng anh nâng lên rồi, bàn tay lớn khua lên bắt đầu đào bài.

Bên này chơi rất náo nhiệt, điện thoại bị vứt trên sofa vang lên tiếng chuông.

"Em yêu, đi nghe một lát." Tần Yến Đường thắng một trận, tâm trạng rất tốt, vỗ vỗ khuôn mặt mềm mại của nữ Kỷ Nhiễm.

Điện thoại vừa nghe, liền nghe thấy đày dây bên kia truyền đến âm thanh hò hét, rất ồn, pha tạp với tiếng hét hưng phấn của đàn ông, thỉnh thoảng có giọng nói kiều diễm của con gái.

Diệp Bạc Hâm nhíu chặt lông mày, tay cầm điện thoại không tự chủ nắm chặt.

Không phải anh nói về nhà rồi sao?

Bây giờ lại là nơi nào?

"A lô, xin chào! Ai vậy?

Kỷ Nhiễm cũng không biết là điện thoại của ai đổ chuông, Tần Yến Đường kêu cô tới nghe, cô liền nghe, lúc ra ngoài chơi, những người đàn ông này đang vui vẻ, điện thoại vang lên thì sẽ kêu bọn họ tới nghe, vì vậy cô cũng không cảm thấy có gì không đúng.

Phụ nữ?

Điện thoại của Tập Vị Nam từ lúc nào cho phụ nữ động vào rồi?

Diệp Bạc Hâm cắn chặt môi, muốn kêu bản thân không được nghĩ nhiều, anh không phải loại đàn ông thích ra ngoài vui chơi, trong lòng lại run rẩy, tâm trạng hỗn loạn.

"Tôi tìm Tập Vị Nam, anh ấy ở đâu? Kêu anh ấy tới nghe điện thoại." giọng của Diệp Bạc Hâm lạnh xuống.

Không ngờ rằng đầu dây bên kia là phụ nữ, Kỷ Nhiễm hơi sững.

" Ồ, cô tìm anh Nam a? Anh ấy ra ngoài hít thở không khí rồi. "

243. Chương 243

Ha!

Anh Nam, gọi thân mật như vậy.

Sắc mặt Diệp Bạc Hâm biến rồi biến.

Cuối cùng vẫn không phát hỏa.

Sau khi tắt ngang điện thoại, cô kéo rem cửa sổ ra, để ánh sáng bên ngoài chiếu vào, trong lòng lại cảm thấy rất buồn bực.

Cô rõ ràng biết Tập Vị Nam không phải lịa đàn ông hoa tâm, nhưng kiềm chế khống được trái tim lạnh lẽo.

...

Kỷ Nhiễm một mặt nghi ngờ, bỏ điện thoại xuống, quay lại bên cạnh Tần Yến Đường.

Cô mang tới hai cô bạn gái, bởi vì Tập Vị Nam từ đầu tới cuối không nhìn thẳng qua, những người khác đều mang theo kiều nữ, Sở Lâm mặc dù có mang theo, nhưng không hứng thú, may mắn thay Tần Yến Đường vẫn luôn ở trong không khí sôi động, hai cô gái cùng đi tới, như vậy mới không có tẻ nhạt.

"Điện thoại của ai?" Tần Yến Đường vừa đánh ra một lá bài, thuận tiện ôm Kỷ.

Kỷ Nhiễm cười nhẹ, vẫn như cũ dựa vào trong lòng anh.

"Tìm anh Nam."

Sở Lâm nghe thấy, lông mày tinh tế hơi chau lại.

"Cô nghe điện thoại của anh Nam rồi?" đến giọng cũng nghiêm trọng rất nhiều.

Kỷ Nhiễm hơi run, có chút sợ hãi.

Anh mắt của Sở Lâm rất dọa người, giống như cô làm việc gì tội ác tày trời.

Những người khác cũng dừng lại, chậm rãi nhìn hướng Kỷ Nhiễm.

Một bầu không khí cứng nhắc.

Thân phận anh Nam đặc biệt, điện thoại của anh chưa từng cho phép ai động vào, mỗi lần ra ngoài chơi, điện thoại không rời khỏi người, có thể lúc nãy chơi đùa, rơi ra một bên rồi.

Điện thoại của bọn họ cũng đều vứt lên sofa, điện thoại vang lên, lười đi nghe, bọn họ cũng không có bí mật gù người khẽ không thể thấy, vì vậy cho dù là điện thoại của ai, Tần Yến Đường kêu Kỷ Nhiễm đi nghe, bọn họ cũng không ngăn cản, thế nào cũng không nghĩ rằng lại là điện thoại của anh Nam.

"Vâng…" Kỷ Nhiễm gật đầu, bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, rúc vào trong lòng Tần Yến Đường.

Ai biết được ánh mắt của Tần Yến Đường lạnh xuống, buông cô ra.

"Ai gọi?" Bây giờ cầu nguyện đừng là cấp trên gọi tới, nếu không bọn họ tiêu đời rồi.

Kỷ Nhiễm cắn môi, "Không biết… là giọng của phụ nữ…"

Giọng của phụ nữ?

"Không phải là chị dâu chứ?" Lăng Diên Dung vừa mở miệng, mọi người đều nhìn mặt nhau.

Kỷ Nhiễm lại lắc đầu lần nữa.

"Cô ấy nói gì?"

"Cũng không nói gì, cô ấy hỏi Tập Vị Nam ở đâu, kêu anh ấy tới nghe điện thoại, em nói anh Nam ra ngoài hít thở không khí rồi, sau đó cô ấy kiền tắt điện thoại rồi." Kỷ Nhiễm nuốt nước miếng, nếu như thật sự là vợ của anh Nam, vậy cô nghe điện thoại của người ta, lời nói còn mập mờ không rõ, sẽ không khiến người ta hiểu lầm chứ?

Kỷ Nhiễm cảm thấy mình làm hỏng chuyện rồi, trầm mặc cúi đầu.

Những người đàn ông này, cô cũng đắc tội không được.

…

Phía sau Trầm Hương Uyển có nột bãi cỏ.

Tập Vị Nam ở bên ngoài hút hai điếu thuốc, buồn phiền trong lòng kìm nén xuống, gạt đi tàn thuốc, lúc này mới quay lại phòng Vip.

Trong phòng im lặng đến mức quá đáng.

"Tình huống gì đây?"

Tập Vị Nam nheo mứt, đem hộp thuốc và bật lửa đặt lên bàn trà, giọng nói trong trẻo vang lên.

Tất cả mọi người đều không cảm nhận được anh quay lại, đột nhiên nghe thấy giọng anh bị dọa giật mình.

"Anh… anh Nam, anh quay lại rồi?"

Biểu cảm trên mặt bọn họ rất đáng nghi.

Trong đầu Tập Vị Nam xuất hiện mấy từ có tật giật mình.

Sải bước qua, ngồi trên ghế đơn sofa, một tay đặt lên thành ghế, khăng khăng nhìn Tần Yến Đường, "Làm việc xấu gì rồi?"

Tần Yến Đường giật mình, suýt chút nữa là bị lộ.

Vốn dĩ chính là kêu Kỷ Nhiễm đi nghe điện thoại của anh, nếu như bị anh Nam biết được, anh hôm nay chắc chắn bị lột một lớp da rồi.

Sở Lâm ghét hèn nhát của anh, đá anh ta một chân.

"Ào, ở dưới mí mắt của anh Nam, bọn em có thể chơi trò bịp bợm gì?" Sở Lâm cười ba phải, trong miệng thì thầm "Tới đây tiếp tục chơi."

Lăng Diên Dung đứng lên, "Anh Nam, anh tới chơi, em gọi phục vụ mang chút đồ ăn."

Sau đó Tập Vị Nam gia nhập vào bàn bài.

Bọn họ đều là người biết nặng nhẹ, chơi đùa không thể đi quá xa, anh cũng không truy cứu tới cùng.

"Anh Nam, hai ngày nữa là sinh nhật anh, định đón như thế nào đây?"

Những năm trước sinh nhật anh đều ở trong doanh trại, rất nhiều năm không tổ chức sinh nhật rồi.

Được Sở Lâm nhắc nhở, anh nới nhớ ra.

Nhưng mà, năm nay không giống có Diệp Bạc Hâm ở đây, anh bắt đầu kỳ vọng rồi.

"Đến lúc đó rồi nói đi." Tập Vị Nam ngồi ở đó, ánh sáng chiếu qua để lộ đường nét rõ ràng trên mặt anh, khí thế của người đàn ông trưởng thành bức người, khiến người khác không tự nhiên nhìn mà sợ hãi.

Đường Tiêu Ninh nhìn anh, không ý thức nhìn sững rồi.

Chả trách mấy người ở đây đều kính trọng gọi anh một tiếng anh Nam, không phân biệt tuổi tác, chỉ có tôn trọng, ngưỡng mộ.

Kỳ Tương Tu nâng mắt nhìn anh một cái, cười trêu chọc: "Anh Nam, anh không phải là muốn cùng chị dâu lãng mạn riêng đó chứ?"

Mấy người tiếp tục cười lên tiếng, "Nói bậy, anh Nam im lìm như vậy, trên người chỗ nào có tế bào lãng mạn chứ?"

"Ài, cái này khó nói, anh Nam không có tế bào lãng mạn, làm sai có thể theo đuổi được chị dâu chứ?"

Lăng Diên Dung vừa quay lại liền nghe thấy bọn họ nói chuyện, hứng thú tăng lên, kêu mấy người phục vụ đặt thức ăn lên bàn ăn, bản thân bước qua.

"Anh Nam, vậy là anh theo đuổi chị dâu, hay là chị dâu theo đuổi anh?"

Am thanh đảo bài lách ca lách cách.

Nói đến Diệp Bạc Hâm, tâm trạng Tập Vị Nam tốt lên rất nhiều.

Khóe miệng hơi giương lên, ngay cả ánh mắt cũng biến thành dịu dàng rồi.

" Cô ấy theo đuổi tôi."

"Òa~~~" đồng thanh òa lên một tiếng, tất cả mọi người cười rất mập mờ.

Không ngờ anh Nam thích loại này.

Theo đuổi, cũng cần có dũng khí.

Cô gái dũng cảm như vậy, ngay cả anh Nam cũng tránh không được sự nhiệt tình của cô.

Lăng Diên Dung một mặt hỗn loạn, "Anh Nam, anh nói nhanh đi, chị dâu là làm cái gì, hai người làm sao quen biết? Cô ấy ở đâu đánh động anh rồi?"

Bọn họ đều nhìn ra, nói đến chị dâu, anh Nam liền tâm trạng rất tốt.

Xem ra anh là thật sự thích chị dâu.

Còn cho rằng cả đời này anh cũng sẽ không động lòng với phụ nữ, không ngờ rằng không một tiếng động kết hôn rồi.

"Từ chối đồn nhảm." Tập Vị Nam đứng lên, đem vị trí nhượng lại cho Lăng Diên Dung, bước đến nên bàn ăn.

...

Trên sân thượng gió rất lớn.

Đối diện với tòa nhà, khảm một mành hình lớn, đang mở quảng cáo.

Diệp Bạc Hâm động cũng không động đứng rất lâu.

Thưỡi gian từng phút từng giây trôi qua, chậm chạm như một đời người.

Cho đến 12 giờ, anh vẫn không gọi lại.

Một đêm này, chẳng lẽ anh định không quay về sao?

Trong lòng Diệp Bạc Hâm mặc dù không thỏa mái, nhưng vẫn bằng lòng tin tưởng anh.

Đầu ngón tay vuốt màn hình, rất nhiều lần muốn gõ dãy số quen thuộc, cuối cùng lại gắng gượng nhẫn xuống.

Một đời rất dài, cô chọn cuộc sống cùng anh, thì phải tin tưởng anh.

Rất nhiều kết hôn cuối cùng lấy ly hôn kết thúc, đều là nguyên nhân không tin tưởng lẫn nhau.

Bọn họ mới vừa bắt đài, cô không bằng lòng đi can thiệp cuộc sống của anh, mỗi người đều vó không gian riêng tư.

Diệp Bạc Hâm đứng hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng thuyết phục được bản thân.

Vào thu rồi, đêm khuya có chút lạnh.

Cô đứng trên sân thượng chịu đựng gió thổi hai tiếng đồng hồ, lúc này toàn thân lạnh ngắt, xoa xoa cánh tay, quay người vào phòng khách.

Ở nhà cùng Tô Uyển giận dỗi, cô ngay cả cơm tối cũng không ăn, lúc này bụng có chút đói rồi, toàn thân cô lại không có khí lực, lười đi động chân tay.

Trong tủ lạnh chỉ có hai thực phẩm sống, cô lật lại một cái, hối hận không chuẩn bị mì, ngay cả thức ăn nhanh cũng không có.

Thở dài một hơi, đóng tủ lạnh lại.

Hai mươi phút sau Diệp Bạc Hâm từ nhà tắm đi ra, trên người quấn khăn tắm, trong tay cầm khăn lau khô tóc.

Bị hơi nóng phả qua, sắc mặt đỏ ửng.

Pha một bình nước nóng, tâm trạng tốt hơn nhiều.

Một đêm nay, Diệp Bạc Hâm lăn qua lăn lặn tới hai giờ, mới mơ hồ có buồn ngủ.

Cô không quay lại phòng ngủ, bên trong tràn ngập hơi thở của anh, cô sẽ nghĩ ngợi lung tung.

Cô như này, càng ngày càng không giống bản thân, cô rất ghét vù một người đàn ông mà đánh mất bản thân.

Tắt đèn, nằm trên ghế sofa, lăn qua lăn lại cuối cùng mơ hồ ngủ say rồi.

…

Trầm Hương Uyển.

Một nhóm Tập Vị Nam chơi đến một giờ rạng sáng mới tàn cuộc, rất lâu rồi không tụ tập, đám người này quá làm ầm ĩ.

Sau đó, ngoài Tập Vị Nam, bọn họ đều uống rượu, không thể lái xe.

Kiều nữ đều bị bọn họ đuổi đi rồi, mấy người đàn ông đều tới nhf Sở Lâm gần Trầm Hương Uyển nhất.

Đến Sở gia, Tập Vị Nam rút điện thoại ra, nhìn thời gian, một rưỡi sáng rồi.

Lúc này cô cũng ngủ rồi.

"Anh Nam, còn không ngủ sao?" Kỳ Tương Tu ở cánh cửa bên cạnh, một tay dựa vào lan can, một tay cầm điếu thuốc.

"Ngủ không được." Tập Vị Nam cất điện thoại, lưng dựa vào lan can, nghiêng đầu nhìn Kỳ Tương Tu.

Những năm nay, mọi người đều xảy ra rất nhiều biến hóa.

Anh một lòng đặt vào công việc, cũng thờ ơ với những anh em lớn lên cùng nhau.

Anh và Kỳ Tương Tu nói rất nhiều, sau đó Kỳ Tương Tu thực sự rất buồn ngủ, không gắng được nữa, mới nói một tiếng quay về phòng.

"Anh Nam, anh cũng nghỉ ngơi sớm đi."

Đồng hồ sinh học của Tập Vị Nam rất đúng giờ, sáu giờ liền tỉnh lại.

Ở trong nhà Sở Lâm ăn xong bữa sáng, đám người kia vẫn chưa thức dậy Tập Vị Nam đi về trước.

Đêm qua anh lại mất ngủ rồi, dường như trưng mắt tới sáng.

Lời nói của Lương Thanh Trạch, gương mặt cười của Diệp Bạc Hâm, ở trong đầu anh lặp đi lặp lại, đến mức đầu anh phát đau.

...

Tập Vị Nam vừa vào cửa liền nhìn thấy trên tủ giày đặt một đôi giày vao gót.

Anh sững sờ, mới hơn bảy giờ, sớm như vậy cô đã tới rồi?

Hôm na là thứ ấu, cô không đi làm sao?

Ánh mắt dừng lại, rơi trên sofa.

Diệp Bạc Hâm co người nằm nghiêng người trên sofa.

Mái tóc che đi nửa khuôn mặt, một tay đặt lên trên eo.

Sắc mặt có chút hốc hác, dường như ngủ không an giấc, lông mày vẫn luôn nhíu chặt lại.

Nhãn cầu dưới ní mắt chuyển động không ngừng.

Tập Vị Nam nén hơi thở lại chân tay nhẹ nhàng bước tới bên sofa, quỳ người xuống.

Anh vén tóc cô lên lộ ra khuôn mặt gầy gò.

Cô sao lại ngủ trên sofa rồi.?

Ngón tay lướt qua đôi mắt sưng húp của cô, trái tim hơi đau nhói.

Diệp Bạc Hâm mất ngủ vẫn luôn rất tỉnh, trên mặt bị thứ gì lướt qua, cô đánh cảnh giác, mạnh mẽ nở to mắt ra.

Ánh mắt ác liệt, một chút cũng không giống như vừa mới thức dậy.

Nhiều năm nay, cô vẫn luôn như vậy, bởi vì ác mộng quấn lấy người, nửa đêm kinh ngạc tỉnh dậy rất nhiều lần, có lúc rạng sáng tỉnh lại, cũng không có cách nào ngủ lại nữa, vẫn nhùn chèn chằm trần nhà tới trời sáng.

Ngón tay Tập Vị Nam khựng lại, áy náy nhìn cô, “Làm em tỉnh giấc rồi?”

Diệp Bạc Hâm sững sờ nhìn anh, rất lâu mới phản ứng lại, bản thân đang ở đâu.

“Quay về rồi?” Diệp Bạc Hâm vuốt mặt, mái tóc vén lên sau tai.

Tập Vị Nam trưng trưng nhìn cô, ánh mắt lưu chuyển, đau mắt như có một tia sáng xẹt qua.

Anh đột nhiên ôm chặt cô, cằm dựa trên lông mày cô, tay càng ôm chặt.

244. Chương 244

Tập Vị Nam trưng trưng nhìn cô, ánh mắt lưu chuyển, đau mắt như có một tia sáng xẹt qua.

Anh đột nhiên ôm chặt cô, cằm dựa trên lông mày cô, tay càng ôm chặt.

Cô không náo loạn, cũng không hỏi gì, yên lặng dựa người vào ngực anh, ngửi hơi thở thơm tho trên người anh.

Nếu đã chọn tin tưởng anh, hà tất phải tức giận.

Tuổi của bọn họ không nhỉ nữa, không phải mười bảy mười tám tuổi nữa, không làm gì liền ghen tuông, cãi nhau, chiến tranh lạnh.

Nghĩ tới đây Diệp Bạc Hâm mỉm cười lên tiếng.

Con người của anh, cãi nhau cãi lại được sao?

Vừa yêu nhau, cô từng ghen sao?

"Cười gì vậy?"Nghe thấy tiếng cười ngân nga, cả người anh bị mềm nhũn.

Đầu mũi cọ cọ trên cổ tinh tế của cô, lưu luyến ngửi mùi vị ngọt ngào của cô.

"Không có gì." Diệp Bạc Hâm nghiêm mặt, hơi hơi khép mắt.

Tập Vị Nam ôm cô như vậy, mùi thuốc trên người anh đều chuyển lên người cô.

"Anh hút thuốc rồi?"

Tập Vị Nam mơ hồ gật đầu, buông cô ra.

Hai chân Diệp Bạc Hâm vừa chạm đất, đầu ngón chân tròn trắng nõn đặt lên mặt đất.

Trên mặt đất không có trải thảm, vừa lạnh vừa mát.

Tập Vị Nam chau mày, lấy dép lê qua.

Gập eo, nắm bàn chân cô, giúp cô mặc dép vào.

Diệp Bạc Hâm hơi sững, nhìn anh cúi đầu, nghiêng mặt chăm chú.

Tay anh rất ấm áp, chạm vào da cô, có một dòng ấm lan truyền từ bàn tay anh sang bàn chân cô, trực tiếp chảy tới tứ chi.

"Vị Nam?"

"Ừm." Tập Vị Nam nghe thấy giọng nói dịu dàng của cô, lồng ngực dậy sóng rất lợi hại.

"Tối qua em gọi điện thoại cho anh." Cô cản thấy nói rõ ràng vẫn tốt hơn, nếu không sau này nghi ngờ càng sâu, trong lòng cô cũng xa cách.

Tập Vị Nam hơi sững, cản xúc trong ánh mắt giống như sóng biển đại dương, âm trầm.

"Lúc nào?" Anh rút điện thoại ra, xem lịch sử cuộc gọi.

Ánh mắt càng sâu hơn.

Mười giờ mười phút.

Rất tốt.

Có người vậy mà động vào điện thoại của anh, chả trách tối qua lúc anh từ bên ngoài bước vào, tinh thần đám người kia kỳ lạ như vậy.

Diệp Bạc Hâm vẫn luôn nhìn sắc mặt củ anh.

Anh không biết sao?

Người phụ nữ nghe điện thoại kia không nói với anh?

"Hơn mười giờ, là một cô gái nghe điện thoại, sau đó cô ấy không nói với anh sao?"

Diệp Bạc Hâm tự nhận bản thân đang thăm dò.

Tin tưởng anh là một chuyện, không đại biểu cho cô không để ý.

Cô gái nào có thể động vào điện thoại của anh, điện thoại của anh là không thể rời khỏi người.

“Phụ nữ?”Giọng của Tập Vị Nam lạnh xuống.

Nghĩ tới vài cô gái tối hôm qua, sắc mặt có chút khó coi.

Ánh mắt anh thâm sâu rơi trên mặt cô, nắm lấy bàn tay cô, ”Em tin anh không?

Sáu năm trước xảy ra chuyện như vậy, sau khi cô nghe được, không có tin anh.

Anh đến bây giờ còn đang canh cánh trong lòng.

Anh muốn biết, cô bây giờ, có tin anh không.

Diệp Bạc Hâm rủ mắt, nhìn chằm chằm sắc mặt hơi tái củ anh, anh dùng lực rất mạnh cầm lấy tay cô, ngón tay cô đều có chút đau, anh cũng không cảm nhận được.

“Tin.”

Cô nâng mắt, kiên định nhìn vào trong đôi mắt đen kịt của anh.

Nếu không tin, cô sẽ không ở đây đợi anh một đêm rồi.

Yết hầu Tập Vị Nam động lại động, tâm trạng dậy sóng dữ, ngay cả đôi mắt cũng đỏ ửng lên.

Anh còn chưa giải thích cô liền nói tin. Cô gái ngốc này.

Tập Vị Nam giơ tay lên, vuốt ve mái tóc mềm mại của cô.

“Tối qua, anh cùng với một đám bạn từ nhỏ tụ tập ở Trầm Hương Uyển, bọn họ uống nhiều rồi, chơi tới một giờ sáng, sau đó đi tới nhà Sở Lâm gần Trầm Hương Uyển nhất nhừ một đêm. Lúc em gọi điện thoại cho anh, anh ra ngoài hít thở không khí, điện thoại rơi trong phòng, có lec kiều nữ của ai nghe điện thoại”

Diệp Bạc Hâm không có hỏi nhiều, anh một mạch tự khai, không dính líu tới những cái kia.

Anh nói rồi, cô liền tin.

Trầm Hương Uyển là một club trà thuật cao cấp cô từng đi vùng Tô Uyển tới đó một lần, ở đó môi trường cũng không tệ, không có những chuyện lộn xộn.

Diệp Bạc Hâm đứng dậy, khép cổ lại, sau qua anh, đi thẳng hướng tolet.

"Em… Tối qua đã quay lại rồi?" lông mày ưu tú của Tập Vị Nam hơi nhăn lại, nếu không phải tối qua quay lại, cô hôm nay còn phải đi làm, sẽ không vừa sáng sớm đã chạy tới đây một chuyến.

Diệp Bạc Hâm bước vào phòng vệ sinh, đứng trước gương, lấy kem đánh răng, nước, đánh răng.

"Ừm." cô gật đầu, không để ý nâng mắt lên, người đàn ông tuấn tú hiện lên trong tầm nhìn của chiếc gương, trong đồng tử một trận ngẩn ngơ.

Anh dựa vào cửa, khuôn mặt tuấn tú đẹp trai đến mơ màng, sạch sẽ không nhiễm bụi trần.

"Ngủ trên sofa một đêm.?" Tập Vị Nam bước vào trong, đứng bên cạnh cô, ánh mắt khóa trên mắt cô, "Vì sao không vào trong giường ngủ?"

Diệp Bạc Hâm hơi sững, có chút không tự nhiên di chuyển ánh mắt.

Vì sao?

Bởi vì không có anh, trong phòng toàn là hơi thở của anh, cô khó chịu.

Những lời này, cô sẽ không nói nói với anh.

Cô khác người là một chuyện, nhưng sẽ không ở trước mặt anh biểu lộ ra.

Súc miệng, đặt cốc qua một bên.

"Xem ti vi quá muộn, quá mệt rồi, mơ màng ngủ mất." Diệp Bạc Hâm tùy tiện tìm một cái cớ mơ hồ.

Tập Vị Nam chậm rãi cúi người xuống, giơ tay ra nâng cằm cô lên ngữ khí mềm mại có thể khiến người khác mền nhũn.

"Sau đó vì sao không gọi cho anh nữa? Nếu như anh biết em quay lại, anh chắc chắn sẽ không qua đêm ở

bên ngoài.”

Trái tim Diệp Bạc Hâm hơi run, khó có thể từ trong ánh mắt dịu dàng của anh trốn ra được.

Diệp Bạc Hâm kéo tay của anh xuống, lấy nước hất lên mặt.

” Không muốn làm phiền anh, mỗi người đều cần không gian riêng tư.”

Lúc nói câu này, giọng cô rất bình thản, không có một chút suy nghĩ.

Tập Vị Nam muốn ở trên biểu cảm của mặt cô tìm thấy biểu cảm mà bản thân muốn thấy, lại thất vọng rồi.

Cô vẫn luôn yên lặng như vậy, lý trí như vậy.

Mười giờ tối gọi điện thoại cho anh, bắt máy lại là phụ nữ, sau đó anh điện thoại cũng không gọi lại, cô chẳng lẽ không ghen sao?

Hay là… Cô quá tin tưởng anh rồi?

…

Ánh sáng buổi sáng được phản ánh trong phòng rộng rãi và sáng sủa qua cửa sổ kính suốt từ trần đến sàn nhà, một phòng yên tĩnh.

Diệp Bạc Hâm trang điểm xong, che đi bọng mắt thâm xanh.

Bước ra khỏi nhà vệ sinh, lại không nhìn thấy thân ảnh của Tập Vị Nam.

Cô cho rằng anh ở trong phòng ngủ, đẩy cửa vào vũng không có người.

Hôm qua vừa quay lại liền gọi cho anh sau đó tâm trạng rối loạn, quần áo trong hành lý cũng chưa lấy ra sắp xếp.

Diệp Bạc Hâm xách hành lý vào phòng áo quần tầng hai.

Tủ quần áo rất lớn, quần áo của Tập Vị Nam lại được vài bộ.

Một bộ quân phục, vài bộ quần áo đơn giản và đồ ngủ.

Quần áo anh ở bên trái, bên phải một khoảng trống,

Diệp Bạc Hâm đem quần áo của mình từ trong va li lấy ra, treo lên giá, từng chiếc từng chiếc móc vào trong tủ đồ.

Sắp xếp xong, đem hanh lý đặt vào góc tường, quay người, lại nhìn thấy Tập Vị Nam đứng ở cửa, một dòng tình cảm ấm áp chảy ra giữa hai lông mày.

Ánh mắt Diệp Bạc Hâm hơi run, mặc dù anh nói đây là nhà của bọn họ, nhưng rốt cuộc là địa bàn của anh, cô không hỏi ý kiến của anh trục tiếp chiếm dùng tủ quần áo của anh, anh sẽ không tức giận chứ?

Lúc nãy tâm trạng giận dỗi, muốn tìm việc làm, phân tán sự chú ý.

Nhưng quên rằng, ở đây không phải cô làm chủ.

"Em..." Diệp Bạc Hâm chỉ chỉ vào tủ quần áo, "Em để áo quần vào trong tủ quần áo của anh, nếu như anh để ý, bây giờ em lấy ra."

Tinh thần anh không giận không nói khiến cô lúng túng.

Diệp Bạc Hâm cắn môi, không đợi anh từ chối, lại quay người kéo mở cửa tủ ra.

Vừa động vào quần áo, cổ tay bị người ta kéo lấy.

Tập Vị Nam từ sau lưng ôm lấy cô, ở trước mặt anh, anh cao một mét tám bảy, cô tất nhiên rất nhỏ bé, cả người bị anh ôm cào trong lòng.

Diệp Bạc Hâm mắt nhuộm nóng đỏ, cơ thể run bần bật, giống như oan ức.

Vừa sáng sớm cho cô sắc mặt cau có.

Lúc nãy trong phòng vệ sinh, anh dường như không có gì thay đổi sắc mặt nột tiếng cũng không nói ra khỏi phòng vệ sinh.

Cô vừa đi ra không thấy bóng mười của anh đâu, cô còn cho rằng anh đi rồi chứ.

Tủi thân, tức giận một đêm, lúc này bộc phát.

Tối qua cô ngủ không ngon, anh thì hay rồi, một đêm không về, vừa quay lại liền cho sắc mặt cau có, cô cũng không biết bản thân đã làm gì sai.

Càng nghĩ càng tủi thân, nước mắt suýt nữa rơi ra.

"Anh buông ra." Diệp Bạc Hâm nâng đôi mắt chứa đầy nước lên, trong mắt là phẫn nộ dày đặc không dễ gạt bỏ, nhẹ nhàng hỗn loạn.

Vừa nghe thấy giọng nghẹn ngào của cô, lồng ngực Tập Vị Nam hơi đau.

"Làm sao vậy?" Tập Vị Nam quay người cô lại, nâng cằm cô lên, giữa hai lông mày nhíu chặt, rất rối loạn, cô làm sao lại tức giận rồi?

""Anh không không cho phép em đặt áo quần vào trong tủ, đây vốn dĩ là nhà chúng ta, em là bà chủ muốn làm thì thì làm cái đó, không cần hỏi ý kiến anh, em làm cái hì cũng được." Giọng của Tập Vị Nam dịu dàng, chính lf sợ giọng to một chút, nước mắt ở khóe mứt cô sẽ chảy ra.

Diệp Bạc Hâm hít một hơi, cảm thấy bản thân thật sự quá lập dị rồi.

Bây giờ một ánh mắt của anh cũng làm ảnh hưởng đến tâm trạng của cô.

Loại cảm giác này thật sự vô cùng khó chịu.

"Đi ra đi, lát nữa em còn phải đi làm." Diệp Bạc Hâm lấy tay đặt lên cánh tay anh, ngăn cản anh dựa tới gần.

Người này nói chuyện thì nói chuyện, dựa gần cô như vậy làm gì, đầu mũi cũng sắp dính lại với nhau rồi.

Tập Vị Nam cũng không tức giận, nhàn nhạt cười, anh cấu mặt cô, trong ánh mắt sóng dồn dập khác thường.

Tập Vị Nam nhìn vào đuôi mắt cô, làn sóng dập dờn, quyến rũ lòng người, có chút thanh nhã, một chút dễ thương.

Hôn xuống một cái.

Môi cô giống như thạch rau câu mềm mại, khiến anh không khống chế được muốn tiến vào sâu hơn.

Đợi Tập Vị Nam buông cô ra, Diệp Bạc Hâm đã thở hổn hển rồi, sắc mặt ửng đỏ.

Anh cười, trong ánh mắt trong suốt, chứa lưu quang nhạt.

" Đi ăn sáng."

Tập Vị Nam nắm lấy tay cô.

Diệp Bạc Hâm từ đầu tới cuối cúi đầu, độ cong của khóe mắt càng giương lên.

Trên bàn ăn, bày ra cháo và trứng luộc.

Tập Vị Nam kéo ghế ra, ấn cô ngồi xuống, lại đi nhà bếp lấy ra bát đũa, đặt trước mặt cô, bản thân ngồi xuống bên cạnh cô.

"Lúc nãy anh đi mua bữa sáng rồi?"

Diệp Bạc Hâm một bên ăn cháo, một bên liếc nhìn anh một cái.

Cô còn tưởng anh tức giận bỏ đi rồi, không ngờ là đi mua bữa sáng.

"Ừm." Tập Vị Nam nhàn nhạt trả lời, ngón tay linh hoạt bóc vỏ trứng.

Một quả trứng gà trắng mềm rất nhanh được đặt trên dĩa trước mặt cô.

"Vốn dĩ muốn tự mình nấu cháo, nhưng trong bếp không có nguyên liệu. Lát nữa đưa em đi làm, anh tiện đường đi siêu thị mua chút thức ăn về."

Diệp Bạc Hâm không nói gì nữa, yên lặng ăn cháo.

Tập Vị Nam muốn nuông chiều một người, dường như không có cô gái nào sẽ không bị anh mê hoặc.

245. Chương 245

Sau đó, Tập Vị Nam đưa cô đến dưới công ty.

Trước lúc xuống xe, Tập Vị Nam bất ngờ kéo cổ tay cô lại, lực không mạnh, lại rất kỹ xảo, cô không đủ tự tin để vùng ra.

"Thứ Hai có lịch gì không?"

Đôi mắt đen sâu thăm thẳm, thấp thoáng sự mong đợi.

Một chân của Diệp Bạc Hâm đã bước xuống đất, nghiêng người nhìn anh.

Thứ Hai?

Hôm nay mới thứ Sáu, anh đã hỏi thứ Hai làm gì?

"Đi làm thôi."

Không biết có phải cô nhầm hay không, mà ánh sáng trong mắt anh như vừa vụt tắt.

"Ừm, em lên đi." Tập Vị Nam hôn lên trán cô.

Lần đầu tiên, anh không đợi cô vào trước, xe đã lăn bánh hòa vào dòng xe cộ.

Diệp Bạc Hâm quay người, ngỡ ngàng nhìn đuôi xe Range Rover màu đen, có vẻ khó hiểu.

...

"Bạc Hâm, chị đến rồi à?" Tô Hòa từ phòng trà nước đi ra, trên tay bưng cốc trà.

"Ừm, chào em." Diệp Bạc Hâm đặt túi xuống bàn, bắt đầu sắp xếp tài liệu.

Tô Uyển đi quanh cô một vòng, tủm tỉm nói: "Hôm nay tâm trạng chị vui vẻ ha."

Diệp Bạc Hâm ngây người, ngước mắt nhìn Tô Hòa.

"Có lộ liễu thế không?"

Tâm trạng cô đúng là đang rất vui.

Bởi người ấy đã về, cứ nghĩ đến anh, lòng lại có niềm ngọt ngào đang liu riu, toàn thân thư thái.

Tô Uyển gật đầu như thật: "Có, trên mặt viết rõ mồn một, tôi đang vô cùng hạnh phúc."

Diệp Bạc Hâm cười khẽ: "Bớt huyên thuyên, làm việc đi, lát nữa bị người ta nhìn thấy, lại nói linh tinh bây giờ."

Cả buổi sáng, khóe miệng Diệp Bạc Hâm luôn hếch lên.

Hiệu quả công việc cũng cao hơn hẳn, nhìn số liệu trong máy tính, tự nhiên lại thấy những dãy số lằng nhằng lộn xộn ấy cũng có vẻ dễ thương.

...

"Ê, thấy gì chưa? Cái anh vừa nãy đẹp trai quá, trời ạ, lúc ảnh cười dịu dàng quá cơ. Chả rõ đã có bạn gái chưa?"

Hai cô gái đứng soi gương trong nhà vệ sinh, vừa chỉnh lớp trang điểm, vừa buôn chuyện.

"Đừng mơ hão, biết đấy là ai không?"

"Ai?"

"Lương Thanh Trạch, CEO của Trác Nam. Top mười thanh niên ưu tú toàn quốc đấy, vừa nhã nhặn lại vừa nhiều tiền, fan hâm hộ trên weibo hơn ngàn vạn rồi."

Cô gái kia sửng sốt, trợn tròn mắt: "Anh ta là Lương Thanh Trạch á? Nghe nói anh ta không nhận phỏng vấn, nên mọi người chỉ nghe tên, chưa được thấy bao giờ."

Cô gái còn lại chỉ ậm ừ, so với vẻ kích động của cô gái kia, thì cô này điềm nhiên hơn hẳn.

"Nhưng vì sao anh ta lại đến công ty mình? Bên mình có làm ăn với Trác Nam à?" Trác Nam là tập đoàn lớn, kinh doanh khách sạn và các khu giải trí, với công ty họ mà nói thì đúng là bắn đạn bác cũng không với tới.

"Trước đó công ty mình lấy được hạng mục công trình của Trác Nam đấy thôi? Chủ tịch đích thân hạ lệnh, bắt phòng khai thác phải giành được gói thầu của Trác Nam. Bây giờ CEO của họ đến, chắc là thương thảo vụ công trình đấy."

“Trác Nam là tập đoàn lớn kinh doanh ngành nghề khách sạn, CEO của họ chỉ vì một case nhỏ xíu mà cũng phải đích thân xuất chinh á?”

“Ai mà biết được người có tiền nghĩ gì? Nhưng mà, có cơ hội ngó mặt một cái cũng được chứ sao.”

Cô gái ngưng một lúc, lại nói: “Lần trước Giám đốc Lý đi tham gia dự thầu, chẳng dắt ai đi, chỉ dắt mỗi Diệp Bạc Hâm theo. Tớ có đứa bạn thân làm việc ở Trác Nam, nghe nói hôm đó có mấy công ty xây dựng thực lực tương đương, nhưng nội bộ Trác Nam chỉ định công ty mình, cậu đoán xem vì sao?”

“Vì sao?”

“Hứ, còn vì sao nữa? Quên à, trước buổi bỏ thầu, giám đốc Lý từng mời cơm Phó tổng giám đốc người phụ trách toàn quyền buổi đấu thầu của Trác Nam. Hôm đó á, giám đốc Lý còn gọi riêng Diệp Bạc Hâm theo.” Cô gái tỏ ra khinh khỉnh.

Cô kia hơi trợn mắt: “Ý cậu là, Diệp Bạc Hâm leo được lên giường của Phó tổng giám đốc Trác Nam, nên Trác Nam mới để công trình này cho công ty mình?

Cô còn lại nhún vai: “Bằng không thì cứ nằm mơ đấy? Bên Trác Nam đồn ầm lên kia kìa.”

Cả hai cô gái xôn xao bàn tán oang oang, không hề biết đường nhỏ giọng, toàn bộ đều rót vào tai Diệp Bạc Hâm.

Sau cùng, tiếng xả nước vang lên từ một buồng vệ sinh, cả hai liền sững người. Không nghĩ trong này còn có người thứ ba, trên gương mặt thoáng lúng túng, bèn thu gom đồ đạc.

“Đi thôi.” Cả hai đưa mắt nhìn nhau, toan bỏ đi.

Diệp Bạc Hâm đã bước ra ngoài, mặt thản nhiên, chìa tay dưới vòi cảm ứng, nước róc rách tuôn ra.

Nói xấu sau lưng, lại bị đương sự bắt tận tay day tận mặt, thế giới này còn chuyện nào ngượng hơn nữa?

Cả hai lại nơm nớp nhìn nhau, nuốt nước bọt.

Mấy hôm nay, tâm trạng của Diệp Bạc Hâm không phải chỉ tệ ở mức bình thường, thậm chí An Bối Kì có giám đốc Lý chống lưng, vênh váo kênh kiệu như thế mà còn lép vế dưới tay cô ta. Lễ Thất tịch hai hôm trước, Diệp Bạc Hâm còn xử đẹp một nữ đồng nghiệp bỉ bai cô ta. Giờ cả cái văn phòng này, ai cũng biết Diệp Bạc Hâm không phải vừa đâu, hai cô đúng là giơ đầu ngang họng súng mất rồi.

Diệp Bạc Hâm vẩy nước trên tay, soi gương, vuốt lại mái tóc hơi rối.

Lúc ngang qua hai cô gái, cô liếc mắt nhìn.

Ánh mắt ấy, vừa lạnh lẽo, vừa sâu sa, khiến cả hai bất giác thụt lùi về phía sau.

Con ngựa lành dễ bị đè cổ, người hiền dễ bị đè đầu. Nhiều khi, nhân nhượng nín nhịn sẽ chỉ càng khiến đối phương tưởng bạn dễ bắt nạt, để rồi được đằng chân lân đằng đầu.

"Sau này buôn chuyện, đừng buôn trong nhà vệ sinh. Không biết họa từ mồm ra, nhà vệ sinh có ma à?"

Diệp Bạc Hâm nói giọng sin sít, ngữ điệu lạnh lùng.

Hai người kia khiếp đảm, suýt thì hét lên.

…

Bị người khác vu oan giá họa, tâm trạng của Diệp Bạc Hâm ít nhiều cũng bị ảnh hưởng.

Trác Nam chỉ định Diệp thị là sự thật, quả đúng là Phó tổng Trác Nam nể mặt cô, nên Diệp thị mới trúng thầu.

Nhưng… không một ai hay biết, thực ra sức ảnh hưởng của cô cũng không lớn đến thế. Phó tổng Trác Nam chủ yếu muốn lấy lòng Tập Vị Cận anh chồng cô, nên mới vui vẻ giao công trình cho Diệp thị.

Cô cũng không thể đi giải thích, càng nói càng lằng nhằng.

Trong giới công sở, những chuyện vu khống, hãm hại chả có gì hiếm.

Người có trái tim nhạy cảm không đủ sức trụ lại. Cô không làm, tùy người ta nói thế nào thì nói, sau cùng thăng chức cũng chỉ dựa trên thành quả kinh doanh.

Buổi chiều, Diệp Bạc Hâm và một đồng nghiệp ra ngoài gặp khách hàng. Lúc về, thấy ở quầy lễ tân xôn xa xôn xao.

Tòa nhà vốn có nhiều công ty nên không có thang máy chuyên biệt, hai bên trái phải mỗi bên có ba cửa thang máy.

"Ding dong."

Cửa thang vừa mở, giọng Diệp Viễn Đông liền vang lên.

"Lương tổng, hôm nay vất vả cho anh lại đích thân đến đây, quả là vinh hạnh cho Diệp mỗ tôi, lại có cơ hội được diện kiến Lương tổng. Từ lâu đã nghe Lương tổng trác tuyệt phi phàm, hôm nay được gặp, quả là danh bất hư truyền."

Diệp Viễn Đông sánh vai cùng một người đàn ông khôi ngô tuấn tú bước ra.

"Chủ tịch Diệp khách sáo rồi." Giọng nói rất nhã nhặn, lịch sự. Dịu nhẹ thanh thoát như xua tan mây mù, mặt đất u tối bỗng lấp loáng ánh trăng trong trẻo.

Diệp Bạc Hâm đứng dạt sang một bên.

Thấy giọng điệu xun xoe nịnh hót của Diệp Viễn Đông, lòng không khỏi khinh miệt.

Người ta vẫn nói, người tri thức, đối diện với kẻ có địa vị thấp hơn mình, không kiêu căng ngạo mạn. Đối diện người có địa vị cao hơn mình, không tự ti phách lối.

Diệp Viễn Đông đúng là sự sỉ nhục của hội thương nhân.

Cô muốn ngó thử xem, rút cuộc ai mà lại khiến Diệp Viễn Đông phải đeo vẻ mặt như chó trông nhà thế kia.

Khoảnh khắc ngước mắt lên, có hơi choáng váng.

Người này… quen thế nhỉ.

"Lương tổng, mong đôi bên hợp tác vui vẻ!" Diệp Viễn Đông chìa tay, nhưng chỉ thấy Lương Thanh Trạch hướng ánh mắt nhìn sang một bên.

"Thì ra là cô? Thật trùng hợp." Lương Thanh Trạch lên tiếng trước tiên, gương mặt tươi cười dịu dàng.

Diệp Bạc Hâm sững người, trong đầu xẹt qua một cảnh tượng.

Không ngờ lại là anh ta.

Người đàn ông ở khách sạn Thời Quang, lúc ấy cô nhặt được sợi dây chuyền của anh ta. Sợi dây ấy giống hệt với sợi dây ngọc Sapphire mà Tập Vị Nam tặng cô.

Diệp Bạc Hâm không ngờ anh ta vẫn nhớ cô.

"Vâng, thật trùng hợp."

"Lương Thanh Trạch."

Lương Thanh Trạch chìa tay về phía cô, bàn tay trắng như ngọc, một kiểu trắng... hơi yểu.

Nghe vậy, Diệp Bạc Hâm hơi trợn tròn mắt.

Lương Thanh Trạch? Chẳng phải Lương Thanh Trạch là CEO của Trác Nam, đối tượng mà mới rồi hai đồng nghiệp kia còn bàn tán trong nhà vệ sinh đó ư?

Chẳng trách lần trước gặp anh ta ở khách sạn Thời Quang. Thời Quang là khách sạn năm sao thuộc quyền quản lý của Trác Nam, hôm đó cũng là buổi họp mở thầu của Trác Nam.

Khiến Diệp Viễn Đông phải xun xoe, lại còn đích thân xuống nhà tiễn khách, quả nhiên chỉ CEO của Trác Nam mới được đãi ngộ này.

Diệp Bạc Hâm gác lại suy nghĩ, chìa bàn tay thanh mảnh hơi gầy ra: "Diệp Bạc Hâm."

Lương Thanh Trạch có phong độ thân sĩ, nhẹ nhàng nắm đầu ngón tay cô, không lợi dụng sờ mó, vừa chạm đã buông ngay, cũng không hề thất lễ, để người ta có cảm giác mình không nghiêm túc.

Bàn tay của Diệp Viễn Đông vẫn chưng hửng giữa không trung, ngạc nhiên nhìn Diệp Bạc Hâm. Không ngờ con bé lại quen CEO của Trác Nam.

"Không ngờ Lương tổng lại quen con gái tôi." Diệp Viễn Đông thu tay về, gương mặt vẫn tươi roi rói.

Con gái?

Diệp Bạc Hâm nheo mắt, Diệp Viễn Đông đang bày trò quỷ gì?

Chẳng đã cảnh cáo cô, ở công ty không được rêu rao mình là con gái ông ta à? Giờ là sao?

Lương Thanh Trạch nhếch mày, có vẻ cũng không nghĩ rằng Diệp Bạc Hâm lại là con gái của Diệp Viễn Đông.

“Thì ra là thiên kim của Chủ tịch Diệp.”

Diệp Bạc Hâm hơi gật đầu, cô ghét Diệp Viễn Đông nhìn mình bằng ánh mắt săm soi đánh giá.

Cô không phải món hàng, cũng không bao giờ trở thành vật hy sinh để giúp Diệp Viễn Đông mở mang bờ cõi sự nghiệp.

“Lương tổng, rất vui được gặp anh, có cơ hội gặp sau.” Diệp Bạc Hâm lịch sự cười, ấn nút thang máy, quay người bước vào.

Tiện thể kéo người đồng nghiệp đang chết trân ở bên vào thang máy.

“Bạc Hâm! Con!” Diệp Viễn Đông không ngờ cô lại chả hề nể nang, mặt tức thì sầm lại.

Diệp Bạc Hâm cười khảy, nhìn cánh cửa thang máy từ từ khéo lại, gương mặt tím tái của Diệp Viễn Đông cũng khuất hẳn.

Lương Thanh Trạch vẫn nguyên vẹn nụ cười mỉm, nhưng ý cười không chạm tới đáy mắt, trong đôi mắt nâu lại cất giấu sâu sa sự nham hiểm u ám.

…

Trong thang máy.

Người đồng nghiệp vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Chẳng trách Diệp Bạc Hâm lại ngông nghênh thế, thì ra là con gái của Chủ tịch.

Mà hình như mình cũng từng bắt nạt Diệp Bạc Hâm thì phải.

Trời đất, Diệp Bạc Hâm có ghim thù cô ta không?

“Bac… Bạc Hâm…” Lòng cô ta nơm nớp lo sợ, len lét liếc nhìn Diệp Bạc Hâm, thấy sắc mặt cô đanh lạnh, lập tức đổi giọng: “À, không phải… Nhị tiểu thư…”

Cô nghe nói Chủ tịch có hai người con gái, một người con trai. Tổng giám đốc là con gái cả, cô con gái thứ hai rất bí ẩn chưa thấy mặt bao giờ, nên nhiều người quên béng mất là trên thực tế Chủ tịch còn một người con gái nữa.

Nhưng mà, cô ta không thể nào ngờ được là Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm nghiêng đầu, lẳng lặng nhìn cô.

"Đừng gọi tôi là Nhị tiểu thư, tôi, vẫn là Diệp Bạc Hâm, không liên quan gì đến Diệp Viễn Đông."

Cô không muốn chơi trò mưu quyền, cũng ghét dùng địa vị của Diệp Viễn Đông để nâng cao giá trị bản thân.

246. Chương 246

Chiều tan làm, chiếc xe Range Rover màu đen của Tập Vị Nam lặng lẽ đỗ ở góc rẽ của tòa nhà.

Diệp Bạc Hâm thả chậm bước chân, lòng không nén được xốn xang, thậm chí khóe miệng cũng hơi hếch lên.

"Đợi lâu rồi à?" Ngồi lên xe, Diệp Bạc Hâm thắt dây an toàn, nghiêng đầu, ánh mắt sáng rỡ nhìn gương mặt anh.

Tập Vị Nam lùi xe, ánh mắt nhuốm nét cười mê hoặc.

"Vừa mới tới thôi."

Xe nổ máy, Tập Vị Nam mở nhac, giai điệu du dương như nước chảy, bay bổng trong không gian kín.

Diệp Bạc Hâm nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, dọc bên cổ hiện nét mềm mại mịn màng.

"Tối nay em muốn ăn gì?" Tập Vị Nam bình thản nhìn cô, bờ môi mím nhẹ nụ cười.

Bầu trời lãng đáng ánh kim lẫn trong ráng chiều chạng vạng, một cơn gió nổi lên, cây cối hai bên đường không ngừng nhảy nhót.

Diệp Bạc Hâm quay đầu lại: "Mình về nhà ăn nhé."

Đồ ăn bên ngoài có đẹp và ngon mấy, cũng không bằng bữa tối cả hai xuống bếp nấu.

Nhân lúc anh vẫn đang nghỉ phép, cô muốn cả hai có thời gian riêng bên nhau, gây dựng khoảng hồi ức đẹp. Sau này khi anh quay về quân đội, lúc lại bận rộn, những hồi ức ấy cũng đủ để bù đắp sự trống trải trong tim cô.

...

Xe chạy thẳng về Ngự Cảnh Viên.

Trời đã sụp tối.

Ban ngày Tập Vị Nam đi siêu thị mua thức ăn.

"Em vào tắm trước, tối nay anh nấu cơm."

Diệp Bạc Hâm bị Tập Vị Nam đẩy vào nhà tắm.

Thấy cánh cửa đóng lại, Diệp Bạc Hâm dở khóc dở cười.

Quần áo còn chưa kịp lấy.

Tắm táp xong, Diệp Bạc Hâm quấn khăn tắm ra ngoài, tóc vẫn ướt rượt, cô vừa lau vừa đi lên gác.

Phòng thay đồ ở gác hai, cô định lên thay bộ đồ mặc ở nhà.

Khăn tắm chỉ che ngang ngực, chạy xuống trên đầu gối. Bờ vai tròn lẳn trắng ngần dưới ánh đèn, tản mác vẻ đẹp mê hoặc.

Gương mặt thanh thoát xinh xắn, từ phòng tắm bước ra, hệt như đóa phù dung thuần khiết.

Phòng bếp và phòng khách chỉ ngăn bởi một bức tường, mà còn là tường kính.

Nghe tiếng động, Tập Vị Nam hơi ngó nghiêng nhìn ra. Qua lớp kính nhám sần, bóng hình thướt tha ấy đập vào mắt anh, con tim anh bỗng chốc chộn rộn.

Làn da cô vốn trắng trẻo, mịn màng như ngọc, đôi chân thon dài thẳng tắp. Tấm khăn gắng gượng che đi cảnh xuân quang, nửa kín nửa hở, khiêu gợi mà lại bí ẩn.

Thị giác được kích thích mạnh mẽ, cả người Tập Vị Nam cũng nóng bừng lên.

Anh là một người đàn ông cả tâm lý lẫn sinh lý hoàn toàn khỏe mạnh. Trước khi gặp cô, anh hoàn toàn dồn tâm trí cho công việc, chưa hề có sự kích thích với bất kì người phụ nữ nào, nhưng lại để cô đi vào tâm khảm, dù cho chỉ nhìn thấy cô thôi, anh cũng nảy sinh cảm giác thúc giục mãnh liệt, muốn chiếm hữu cô,

muốn để cô nở rộ dưới thân mình.

...

Diệp Bạc Hâm chẳng hề hay biết, có một người đứng sau bức tường, ngắm trọn vẹn cảnh xuân của mình.

Thay xong bộ đồ ở nhà màu trắng, tóc vẫn chưa lau khô.

Cô quay lại vào nhà tắm, sấy tóc xong, tóc xõa đi ra ngoài. Cô như thế này, lại thêm vài nét đằm thắm của người phụ nữ.

Trong phòng bếp, Tập Vị Nam đang điều chỉnh lửa, trên người đeo tạp dề màu xám nhạt, một tay cầm muôi, một tay giữ chảo, động tác đảo thành thục.

Diệp Bạc Hâm đứng ngoài cửa, bị nửa bên gương mặt tuấn tú của anh làm cho mê mẩn.

Người đàn ông này, lên được phòng khách, xuống được nhà bếp, còn gì mà anh không biết.

Có phải mình vớ được vàng rồi không?

Lúc cảm nhận được ánh mắt của cô, Tập Vị Nam liền hướng cái nhìn về phía cô, bắt được ánh mắt có vẻ giống như si mê, bất giác mỉm cười.

Đôi mắt đen dưới ánh đèn lung linh lắc lư, như phủ một lớp khói. Cổ áo sơ mi màu tàn để ngỏ hai cúc, hơi he hé. Tay áo xắn ngang khuỷu tay. Vóc dáng cao ráo dưới ánh đèn đổ một cái bóng lướt thướt, trên đá hoa sàn nhà.

Vầng trán sáng sủa toát lên sự khoan khoái dịu nhẹ, dù ở dưới bếp, thì vẻ nho nhã, chín chắn của anh vẫn vô cùng bắt mắt.

Nhìn trộm bị phát hiện, Diệp Bạc Hâm hơi thẹn.

Cô sải chân bước vào, tay chắp sau lưng, cười bẽn lẽn, thẹn thùng.

“Cần em giúp không?”

Tập Vị Nam nhoẻn cười, động tác tay không hề chậm lại, chất giọng trầm từ bờ môi mảnh cất lên.

Anh hất cằm: “Thôi đừng, một lát là xong ngay. Em cứ ra ngoài đợi, trong này dầu mỡ khói bếp nhiều lắm, em vừa tắm xong, đừng để ám mùi.”

Ánh mắt trầm lặng dường như muốn xuyên thấu lớp mặt nạ lý trí bình tĩnh của cô, để chạm đến thứ sâu trong tâm khảm cô vẫn hằng mong muốn tìm kiếm. Khoảnh khắc này, Diệp Bạc Hâm đã trầm luân mất rồi. Cô cho phép mình đắm chịu trong sự dịu dàng của người ấy.

Trước nay, cô không ngừng nhắc nhở bản thân, không được ỷ lại vào bất cứ ai, càng không được ham mê những thứ đẹp đẽ, nó chỉ càng hạ thấp tuyến phòng ngự tâm lý của cô, khiến cô sảy chân ngã xuống vực sâu không đáy.

Nhưng người đàn ông này, lại dễ dàng xông vào thế giới của cô, phá tan lớp ngụy trang của cô.

Cô bị hạ gục, nhưng nếu nói bị hạ gục bởi anh, chi bằng thành thật thú nhận bị hạ gục bởi trái tim mình.

Diệp Bạc Hâm nhìn xuống, né tránh đôi mắt đen như tích tụ ngàn sao khiến người ta không dám nhìn trực diện ấy.

Cô rời nhà bếp mà như chạy trốn.

Vẻ bối rối, nhưng lại ngọt như nuốt mật.

Đứng ở phía bên kia tường, cô ôm lồng ngực, con tim đang nhảy nhót tưng bừng, như muốn vùng thoát khỏi ràng buộc, vọt lên cổ họng.

...

Trong bữa cơm, Diệp Bạc Hâm luôn cúi gằm đầu, anh gắp gì, cô ăn nấy.

“Em cứ ăn từ từ.” Giọng nói của anh nhẹ tênh, hiền hòa, có sức hấp dẫn mê hoặc con tim người ta. Nếu không phải từng nhiều lần chứng kiến anh nói chuyện với người khác bằng ngữ điệu lạnh lùng, xa cách, và cả lúc giận dữ quát lên với cô, thì e là cô vẫn luôn cho rằng, chất giọng của người này sinh ra đã dịu nhẹ, giàu cảm xúc.

Người đàn ông như Tập Vị Nam, giống như một chất độc. Không cần lời thề hẹn sông cạn đá mòn, không cần lời hứa han bền lâu, chỉ một ánh mắt đau đáu, một câu thì thầm êm dịu như nước, đã khiến hàng phòng ngự trái tim của nhiều cô gái tan nát.

Ánh mắt Tập Vị Nam như đăm chiêu nhìn gương mặt điềm tĩnh của cô. Dưới ánh đèn nước da trắng ngần chừng như trong suốt, bờ mi cong cong vểnh lên đổ hai hàng bóng mờ ảo dưới mí mắt.

…

Lúc Tập Vị Nam đi tắm, Diệp Bạc Hâm khoanh chân ngồi trên sô-pha, máy tính đặt lên một chiếc bàn nhỏ. Hai mắt cô đăm đăm dán trên màn hình, ngón tay thoăn thoắt gõ bàn phím.

Dù tiếng nước ào ào từ phòng tắm vọng ra, rõ ràng rất ồn, nhưng cô lại cảm thấy an yên.

Tập Vị Nam mặc áo choàng màu đen bước ra, vừa đi vừa thắt đai lưng.

Diệp Bạc Hâm ngước mắt, thấy vòm ngực săn chắc lộ sau vạt áo choàng he hé.

Mặt mũi cô đỏ bừng, liền cúi xuống, hí hoáy gõ phím làm như không có gì.

"Không còn sớm nữa, đi ngủ thôi." Tập Vị Nam ấn tay cô, đôi mắt đen từ trên cao nhìn xuống, bờ môi ưu nhã hơi cong cong.

Vừa từ phòng tắm có nhiệt độ cao bước ra, trên người anh vẫn tỏa hơi nóng sực, chất giọng được hun đúc lại thêm khàn khàn gợi cảm.

Bỗng chốc Diệp Bạc Hâm như bị điện giật, đôi mắt trong trẻo ánh lên lúng túng.

Ánh đèn neon trong thành phố lấp loáng chiếu lên thinh không.

Thi thoảng len qua cửa sổ, rọi vào căn phòng.

Diệp Bạc Hâm được anh bế bổng lên, cô giật mình, hốt hoảng ôm chầm lấy cổ anh.

Gương mặt khôi ngô tuấn tú của anh, dưới ánh đèn rạng lên nụ cười toại nguyện.

Ánh mắt cô hoảng loạn đan xen bối rối, khêu gợi thứ tình dục ẩn chứa sâu trong anh.

Ánh mắt mỗi lúc một sậm, mỗi lúc một nóng bỏng, như thể muốn nuốt chửng cô vào bụng.

Nếu màn kích thích thị giác trước đó giày vò khiến anh khó kiềm nén, thì lúc này cơ thể mềm mại trong lòng lại đẩy anh đến bên bờ vực bùng nổ.

Cho nên, chỉ trong một cái chớp mắt, cánh tay đã bất giác ghì chặt eo cô, máu huyết toàn thân sục sôi, chạy rần rần.

Sống lưng rịn mồ hôi lấm tấm, thậm chí từ lạnh chuyển sang nóng.

Diệp Bạc Hâm cảm nhận được, nhất là cơ thể anh đang gồng lên, cảm giác rắn đanh như thép.

Cơ thể chạm đến chiếc giường mềm mại, Diệp Bạc Hâm bất giác muốn lẩn trốn.

Tập Vị Nam như thế này, ánh mắt sáng rực hoang dại, cô sợ, sợ mình không chịu được.

Tập Vị Nam nào để cô trốn chạy, anh bắt lấy hai tay cô dễ như bỡn.

"Đừng sợ…" Anh cúi người, hôn lên thùy tai cô, vỗ về.

Do kiềm nén, mà giọng nói khẽ run run, cơ thể gồng lên như hình chiếc cung.

Anh không muốn làm cô sợ, nhất là từng trải qua một lần không vui vẻ.

Lần đầu tiên sau khi trùng phùng, anh không đè nén được cảm xúc của bản thân, đã gượng ép cô. Lần ấy quả nhiên thảm bại, anh không muốn cô nhớ lại hồi ức không tốt đẹp ấy.

Bờ mi dài của Diệp Bạc Hâm run rẩy, ánh đèn tường trải màu cam mờ mờ lên gương mặt trắng trẻo của cô, cô dần dà lỏng người ra.

"Cửa sổ… anh đóng cửa sổ đã…" Cô cắn môi, giọng lí nhí như muỗi đốt.

Tập Vị Nam rộn rạo cùng cực, hận không thể khảm cô vào cơ thể mình. Nghe giọng nói dịu nhỉu của cô, anh tưởng chừng không thể kìm nén được nữa.

"Được rồi." Tập Vị Nam vật vã đứng dậy, kéo rèm cửa.

Diệp Bạc Hâm thở phào, đưa tay vỗ lên gò má nóng ran như lửa, nóng đến độ con tim cô cũng lẩy bẩy run lên.

Có với anh không biết bao nhiêu lần, nhưng lần nào cũng căng thẳng.

Thấy anh quay lại, đứng bên giường, Diệp Bạc Hâm hoảng loạn cúi gằm đầu.

Áo ngủ đen tuột xuống đất, cô giật mình, vùi đầu xuống thấp hơn, ngón tay bấu chặt vào chăn, gá lên người.

Tình chạm đến nơi sâu, anh khẽ rên thành tiếng, một tay chống bên người cô, một tay giữ lấy cằm cô, đôi mắt đen sâu thăm thẳm, cuộn trào âu yếu đậm sâu.

Một đêm hoang hoải.

Quấn quít đến tận rạng sáng, Diệp Bạc Hâm mới thiêm thiếp ngủ.

Tập Vị Nam toại nguyện, ôm người phụ nữ vào lòng, thương yêu dụi lên bờ môi sưng mọng của cô.

Cứ tưởng sẽ lại là một đêm thức trắng, không ngờ, ngửi mùi hương dịu ngọt trên người cô, anh cũng chìm sâu vào giấc ngủ.

Thuốc an thần uống lâu dài, cơ thể sẽ nảy sinh tính lệ thuộc, dần dà, các bộ phận trong cơ thể cũng bắt đầu suy yếu.

Trước kia, anh không sợ chết, nhưng kể từ sau khi gặp cô, anh không nỡ chết.

Sáng sớm, Diệp Bạc Hâm uể oải mở mắt.

"Dậy rồi à?" Tập Vị Nam nhoẻn cười, đôi mắt đen láy lướt qua dịu dàng.

Nhớ lại sự điên cuồng đêm qua, gương mặt Diệp Bạc Hâm quầng lên đỏ lựng, gật đầu bừa phứa, thậm chí không đủ dũng khí để đón nhận ánh mắt anh.

Cô ngồi dậy, mới sực để ý mình không manh áo trên người.

Tập Vị Nam nằm trên giường, nhìn bờ lưng mịn màng đẹp đẽ của cô, liền cất tiếng cười khe khẽ.

"Anh đừng cười nữa." Diệp Bạc Hâm đỏ ửng mặt mày, quấn chăn rồi lao khỏi phòng ngủ.

247. Chương 247

Cuối tuần, Diệp Bạc Hâm có hai ngày rảnh rang, liền lên lịch trình dắt Tập Vị Nam về gặp ông ngoại.

Cô đã hỏi anh, còn mấy ngày phép nữa.

Bầu không khí bỗng trở nên nặng nề, cả hai đều rõ, hạnh phúc lúc này như mộng ảo, sẽ không dài lâu.

Cô không muốn làm bà cô cằn nhằn, cũng không muốn cản trở bước tiến của anh.

Đã yêu anh, thì phải để anh bớt đi nỗi lo về sau.

Mấy ngày nghỉ phép ngắn ngủi, họ còn biết bao nhiêu việc chưa kịp làm.

Ăn sáng xong, Diệp Bạc Hâm lên gác.

Trong phòng thay đồ, dựa người vào tủ áo, cô gọi điện thoại cho ông ngoại.

Đầu trang viên nơi ngoại ô, điện thoại của Tô Nhuệ Dương để trên bàn trà. Mới sáng sớm ông cụ đã luyện giọng đằng sau vườn, radio đang phát kinh kịch, í a í a, âm điệu cao vống.

Dư quản gia cầm điện thoại, băng qua dãy hành lang, rảo bước ra sau vườn.

"Ông ơi, ông có điện thoại của cháu gái này."

"Cái gì cơ?" Ông cụ chưa nghe rõ.

Dư quản gia tắt đài đi, âm thanh đinh tai nhức óc liền im bặt: "Điện thoại của cháu gái."

"Hứ, con nhỏ vô lương tâm này, bao nhiêu ngày trời không tin tức, cuối cùng cũng nhớ đến lão già này." Tuy nói vậy, nghe thì giống như cằn nhằn, thực chất mặt lại không giấu được vẻ tươi cười.

Tô Nhuệ Dương day cổ họng, nâng cốc nước trên mặt bàn đá, nhấp một hớp, nhuận giọng. Bấy giờ mới nhận điện thoại từ tay Dư quản gia.

"Con bé này, mới sáng ngày ra, tìm ông có chuyện gì?"

Cái tin Tập Vị Nam sắp quay về quân doanh, khiến tâm trạng của Diệp Bạc Hâm vốn hơi ủ rũ, nhưng vừa nghe chất giọng hiền hậu của ông ngoại, cô liền bật cười khanh khách.

"Ông ngoại, không có chuyện gì thì cháu không được tìm ông ạ?"

"Úi dào, bớt huyên thuyên đi." Kể từ lúc về hưu, Tô Nhuệ Dương hằng ngày trồng hoa, cắt cỏ ở trang viên, thi thoảng đi tuần quanh trại rượu, tháng ngày qua đi cũng ấm êm. Hoa cỏ trong vườn được tưới tắm tỉa tót tươi mơn mởn.

“Ông ngoại ơi, hôm nay ông có thời gian rỗi không?”

“Sao? Đến thăm ông à?” Tô Nhuệ Dương vừa tưới hoa, vừa cầm điện thoại.

“Vâng, mấy hôm trước chẳng đã nói sẽ dẫn…” Diệp Bạc Hâm nói rồi bỏ ngỏ, ngón tay vân vê dây áo, ánh mắt hấp háy, hai giây sau mới tiếp lời: “Dẫn bạn trai cháu về gặp ông mà? Nhưng sau đó có việc bỏ bẵng đi mất, cháu định lát nữa sẽ đưa anh ấy về thăm ông luôn thể.”

Tô Nhuệ Dương quẳng vòi nước xuống, đánh “Chát” một tiếng, vọng qua đầu dây bên kia, khiến Diệp Bạc Hâm giật mình.

“Ông ngoại?”

“Bao giờ tới nơi?”

Diệp Bạc Hâm phân vân không hiểu, rốt cuộc ông ngoại có phải đang giận hay không.

“Tầm mười một giờ ạ.”

…

Tô Nhuệ Dương bước vào phòng khách, cởi áo khoác vừa bị nước bắn ướt sũng, người làm nhanh tay đỡ lấy, mang một chiếc áo sạch sẽ khác cho ông.

“Ông Dư.” Tô Nhuệ Dương gọi.

Dư quản gia từ phòng ngủ nhỏ đi ra, thấy sắc mặt ông cụ cười rạng rỡ: “Ông ơi, ông có chuyện gì mà vui thế?”

Tô Nhuệ Dương tươi tỉnh nói: “Lát nữa con bé dẫn bạn trai về, à, chính là cái đứa lần trước gọi điện thoại ấy. Lúc ấy ông cũng nghe thấy mà, nhân phẩm xem ra cũng được. Có điều, lát nữa tôi vẫn phải xem xét cẩn thận, dù sao cũng là chuyện cả đời, không được để lầm lẫn.”

“Tô Uyển bị lỡ dỡ, cũng là tại tôi. Năm xưa không nhìn rõ bộ mặt của Diệp Viễn Đông, khiến nó bị người ta lừa dối, bao nhiêu năm qua…” Giọng nói của Tô Nhuệ Dương đầy sự day dứt.

Dư quản gia cũng thở dài: “Ông ạ, xác định sớm cũng tốt, nhưng bây giờ đại tiểu thư cũng khá rồi, công ty kể từ lúc giao cho cô ấy, kinh doanh ngày một phất, so với ông hồi trẻ, không hề kém cạnh tẹo nào.”

Chuyện tình cảm khốn đốn, còn sự nghiệp lại như diều gặp gió.

Nhưng dù sao cũng là phụ nữ, cũng cần có người thương yêu.

Tô Nhuệ Dương quay người lên gác, bước chân lừ thừ.

Dư quản gia cẩn thận theo sau, định khuyên thêm: "Ông…"

Tô Nhuệ Dương đưa tay ngăn lại: "Hôm nay không nói những chuyện phiền lòng này nữa, dặn nhà bếp, làm mấy món con bé thích. Còn đứa kia, kệ nó, tôi duyệt xong rồi tính tiếp."

"Dạ, vâng." Dư quản gia quay người đi.

"Quay lại đã." Tô Nhuệ Dương nhếch mày: "Mấy hôm trước đặt may mấy bộ đồ truyền thống đúng không? Chọn cho tôi bộ nào trông đứng dáng một tý, lát nữa tôi thay."

…

Về trang trại, không cần ăn mặc quá long trọng.

Trong tủ quần áo, quần áo nam chỉ một dãy màu lạnh, quần áo nữ lại đan xen nhiều màu sắc tươi tắn.

Nhu và cương, trọn vẹn trời sinh.

Ngón tay lướt qua bộ quân phục của anh, trong đầu nhá hiện dáng vẻ uy nghiêm chính trực của anh lúc mặc quân phục, mắt mày cô dịu xuống.

"Xong chưa em?"

Diệp Bạc Hâm vừa cởi đồ, nghe ngoài cửa có tiếng bước chân, liền sau đó là giọng nói trầm thấp giàu từ tính của anh vang lên, cô giật mình, vội vàng vơ quần áo che trước ngực.

Tập Vị Nam mở cửa, đứng bên ngoài, ánh mắt lướt trên đường cong bờ lưng trắng ngần, mịn màng, tuyệt đẹp của cô.

Đêm qua, bàn tay anh hẵng còn miên man du ngoạn trên lưng cô.

Hơi thở, nặng nề hơn.

Diệp Bạc Hâm không dám quay lại, trên người chỉ mặc áo ngực. Không nghĩ được rằng anh lại bất ngờ lên gác, càng không nghĩ anh chẳng buồn gõ cửa đã bước vào.

"Anh… anh ra đi…" Sau lưng nóng ran, cô có thể cảm nhận được ánh mắt cháy bỏng của anh.

Tập Vị Nam nhoẻn cười, đóng cửa lại, song không lùi ra ngoài. Ánh mắt đen láy nhìn người phụ nữ đứng chết trân bên cạnh tủ áo.

"Lát nữa phải đến khu Hương Giang một chuyến, quà mua lần trước để ở chỗ anh Cả. Bây giờ là chín giờ, em còn lần khần nữa, chắc mười một giờ cũng chưa đến được chỗ ông ngoại đâu."

Trong lúc nói, Tập Vị Nam đã bước đến đằng sau cô. Đưa tay lấy chiếc áo sơ mi màu xanh của cô treo trên mắc.

Diệp Bạc Hâm ngửi thấy mùi hương cơ thể anh, hốt hoảng quay lại.

Đôi mắt đẹp trợn tròn, trách móc nhìn anh.

Tay siết chặt tấm áo che trước ngực.

"Tập Vị Nam, anh…"

Tập Vị Nam cúi đầu, khẽ cười hắt ra, không nói không rằng, ánh mắt rơi trên bầu ngực cô, ánh mắt tối sầm lại.

Tuy không một chỗ nào trên người cô mà anh chưa được nhìn qua, nhưng vào những lúc ấy, cả đều đê mê say tình, không quan tâm nhiều lắm đến những thứ khác. Còn bây giờ họ đều tỉnh táo, đối diện với ánh mắt chằm chằm của anh, cô vẫn có cảm giác ngượng ngùng.

Tập Vị Nam cũng không làm khó cô, thấy mặt cô ửng hồng vì xấu hổ, quả thực đáng yêu chết đi được.

Chiếc áo chạm xuống vai cô, anh cúp mắt, vòng ra sau lưng cô.

"Nhấc tay nào." Chất giọng anh ôn tồn như men rượu ngon, cất lên bên tai cô, cùng hơi thở nóng hôi hổi.

Được người khác mặc áo cho, tình huống này quả thực trong đời Diệp Bạc Hâm chưa một lần trải qua, cả gương mặt nóng ran như đốt.

Cô hơi nhấc tay lên, lòng bàn tay căng thẳng, rịn mồ hôi.

Tập Vị Nam một tay đỡ cánh tay cô, xỏ vào áo sơ mi.

Đôi bàn tay thô ráp chạm vào cánh tay cô, gợi cảm giác là lạ.

Diệp Bạc Hâm cúi gằm đầu…

Trầy trật mãi mới mặc xong, cô liền thờ phảo, sống lưng cứng còng bấy giờ mới được thả lỏng.

Ngón tay run rẩy cài khuy áo, bất thình lình, đôi bàn tay nóng ran của anh ghìm cổ tay cô lại.

"Để anh." Hơi thở của anh phả ra nóng hổi, Diệp Bạc Hâm nghe vành tay và cổ ửng đỏ, bỏng rát. Con tim khua nhịp liên hồi, cơ thể mềm oặt…

Bàn tay anh trượt xuống, ôm trọn vòng eo cô, xoay người cô lại.

Diệp Bạc Hâm nín thở, bờ mi run rẩy, lảng tránh ánh mắt bỏng rẫy của anh. Ghì đôi cánh tay đang ôm trọn bờ eo thon thả của mình, Diệp Bạc Hâm lúng túng, nói nhát gừng:

"Em… em tự… làm được."

Diệp Bạc Hâm vẫn hơi… sợ anh. Lúc nào cũng có cảm giác Tập Vị Nam không bao giờ thấy no đủ, sinh lực dồi dào khiến người ta phải phẫn nộ.

Cách anh khêu gợi kích thích cũng cao thủ, cô sợ anh không kiềm chế được bản thân, trước khi rời nhà mà làm nháy nữa thì… hôm nay khỏi nghĩ đến việc rời nhà.

Diệp Bạc Hâm không cách nào gỡ được vòng tay của Tập Vị Nam, cũng không dám nhúc nhích, cúc chưa cài xong, làn da trắng ngần thoắt ẩn thoắt hiện.

Tập Vị Nam cúp mắt nhìn xuống, ngón tay thong dong lướt trên áo sơ mi của cô. Diệp Bạc Hâm liền rùng mình.

Ngước mắt lên, bốn mắt nhìn nhau, cô không thể chứa nổi cơn sóng tình dạt dào vô bờ bến trong đôi mắt sâu hun hút của anh.

Diệp Bạc Hâm cắn răng, bàn tay trắng trẻo che đi đôi mắt anh.

"Đừng nhìn nữa, lát nữa mà rờ vào chỗ không nên rờ, anh đừng trách em."

Tập Vị Nam khẽ bật cười, âm thanh quyến rũ biết chừng nào, mang theo cả hơi thở nóng hôi hổi mỗi khi anh nói chuyện, rót vào tai cô… Diệp Bạc Hâm quả thực không thể chịu nổi.

Con người này đúng là yêu nghiệt.

Diệp Bạc Hâm buông thõng tay, quay ngắt đầu đi, chỉ còn nước cầu mong hình thức tra tấn này sớm kết thúc.

Bàn tay anh bắt đầu từ cổ áo sâu hút… giúp cô cài lại từng cúc áo một.

Cho đến khi cài xong nút cúc cuối cùng, Diệp Bạc Hâm bối rối ôm cánh tay mình, xoa vuốt, mắt mũi luôn nhìn chúi xuống.

"Lựa giúp anh một bộ." Tập Vị Nam hôn phớt nhẹ lên trán cô, khe khẽ nói.

Tâm trạng bối rối của cô mới dần bình tâm lại.

Theo phong cách ăn mặc của anh, Diệp Bạc Hâm chọn một chiếc áo sơ mi màu xanh thẫm trong dãy màu lạnh, nom rất hợp với nước da của anh. Cô mặc áo xanh nhạt, hai người đứng cạnh nhau, sẽ không đến nỗi lệch lạc.

Dĩ nhiên Tập Vị Nam rất mãn nguyện, khóe mắt luôn đeo ý cười mê đắm lòng người.

"Mới rồi anh giúp em, bây giờ đến lượt em đấy."

Vẻ tươi cười của anh có sức truyền cảm, tay Diệp Bạc Hâm cầm chiếc áo, ngơ ngác nhìn… nụ cười rạng rỡ bên khóe môi anh.

Người đàn ông này… sinh ra là để gây tai vạ…

…

Trang viên ngoại ô.

Máy bàn đổ chuông, Dư quản gia liền bốc lên nghe.

Tô Uyển gọi đến. Vừa nãy không gọi được vào số di động của Tô Nhuệ Dương, cô liền gọi vào máy bàn.

“Đại tiểu thư.” Dư quản gia ngồi thẳng lưng dậy.

“Bác Dư, bố cháu hai hôm nay thế nào ạ? Sức khỏe vẫn ổn chứ ạ?”

Hai hôm trước, Tô Uyển vừa đưa Tô Nhuệ Dương đến bệnh viện tái kiểm tra. Bà bận không dứt ra được, sáng tối mỗi bận một lượt điện thoại gọi tới, nhắc nhở Tô Nhuệ Dương nhớ uống thuốc đều đặn.

“Sức khỏe của ông hẵng ổn định, đấy, mới rồi nghe cô nhỏ nói sẽ dắt cháu rể về, ông cười không khép được miệng, phấn chấn lắm.”

Cháu rể?

Tô Uyển liền biến sắc mặt: “Cháu rể nào?”

Dư quản gia nghe giọng điệu của Tô Uyển bỗng đanh lại, liền lẩm bẩm: “Đại tiểu thư không biết à? Cô nhỏ hôm nay sẽ dắt chồng tương lai về thăm ông, chẳng phải cháu rể còn gì?”

Dư quản gia còn nói thêm gì đó, Tô Uyển không buồn nghe, thẳng thừng dập máy.

Tô Uyển đứng dậy, bấm số của thư ký, gọi người vào.

“Lát nữa tôi có việc, hủy hết lịch trình ngày hôm nay đi, có gì gấp thì gọi điện thoại cho tôi.”

...

Chiếc xe Ranger Rover màu đen chạy một mạch đến khu biệt thự Hương Giang, dừng bên ngoài tòa biệt thự.

Tập Vị Nam xuống xe, Diệp Bạc Hâm vốn định theo anh xuống, nhưng bị anh ấn lại ghế.

Anh nắm bàn tay cô, giọng se sẽ nói: “Đừng chạy lung tung, mới rồi đi bộ còn lập cập đấy?”

Gương mặt trắng trẻo của cô bỗng chốc đỏ lựng.

Chẳng phải tại anh cả à?

Chẳng bao lâu sau, Tập Vị Nam xách đồ ra.

Mở cốp sau, xếp đồ vào.

248. Chương 248

Chưa đến 11 giờ, Tô Nhuệ Dương đã bảo quản gia Dư ra ngoài cửa đợi.

Bản thân thì đứng trên sân phơi tầng hai, chống gậy liên tục nhìn xuống lầu.

"Ông Dư." vừa xuống xe, Diệp Bạc Hâm đã tươi cười chào hỏi.

Tập Vị Nam đóng cửa xe lại, đứng bên cạnh Diệp Bạc Hâm.

Ánh mặt trời… từ một bên Tập Vị Nam chiếu đến, ánh nắng màu cam nhạt, phát họa nên lông mi dài cong vuốt của Tập Vị Nam… ngũ quan đầy đặn, gần như thẩm thấu qua làn da của anh, khiến màu da anh trở thành màu bánh mật, khỏe khoắn… quyến rũ, đan xen trong ánh nắng… đôi mắt sâu hút như bầu trời đêm rộng lớn… trời xanh hạ xuống, sóng bạc cuồn cuộn…

Trên đỉnh đầu của Tập Vị Nam… là bầu trời xanh thẳm, mây trắng giống như làn khói cuồn cuộn, hình như phông nền của Tập Vị Nam… khiến anh càng toát lên vẻ rắn rỏi trầm lặng.

Quản gia Dư gần như nín thở, mặc dù đã theo Tô Nhuệ Dương hơn 40 năm, nhưng người đàn ông khí chất ngút trời như vậy, ông ấy nhìn thấy chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Người đàn ông này, tuổi đời không lớn, nhưng đôi mắt như đã trải qua nhiều thăng trầm, nhìn thấu tất cả.

Tiểu thư sao lại tìm người đàn ông như thế?

Kiểu đàn ông này, thân thế ở địa vị cao, có tiền có quyền, thói hư tật xấu cũng rất rõ ràng, phụ nữ, trong thế giới của bọn họ chẳng qua chỉ là đồ chơi. Người càng đứng ở đỉnh cao Kim Tự Tháp, tình cảm hôn nhân chẳng qua chỉ là bàn đạp để thành công của họ mà thôi.

Bọn họ trưởng thành chính chắn, bày mưu tính kế, là thu hút ánh mắt những cô gái trẻ tuổi nhất.

Trò chơi tình ái, tiểu thư sao lại có thể là đối thủ của anh ta?

"Ông Dư." Nét cương nghị trên khuôn mặt Tập Vị Nam dịu đi bớt, cùng Diệp Bạc Hâm gọi một tiếng.

Quản gia Dư khẽ gật đầu với Tập Vị Nam, lúc quay qua Diệp Bạc Hâm, trong ánh mắt biểu lộ sự lo lắng,

"Tiểu thư."

"Ông ngoại đâu?" Diệp Bạc Hâm mắt hướng về phía cửa, dưới đầu tóc xõa tung, làn da trắng trẻo mịn màng, dường như mềm mại đến mức có thể nhỏ cả nước ra.

Chàng trai cao lớn rắn rỏi, cô gái mảnh khảnh điềm đạm… cảnh tượng vô cùng mãn nhãn.

"Lão tiên sinh vẫn đang ở trên lầu, tiểu thư, chúng ta vào nhà trước đã."

Tập Vị Nam đi vòng qua xe, từ sau cốp xe lấy hộp quà ra.

Người giúp việc thấy thế liền đi lên trước đón lấy hộp quà.

"Đi thôi." Diệp Bạc Hâm kéo tay áo Tậ Vị Nam, dường như những tia sáng chói lóa toàn bộ đều bị thu jết vào dôi mắt sâu thẳm của Tập Vị Nam, ánh sáng óng ánh.

Tập Vị Nam dắt tay Diệp Bạc Hâm, đi được mấy bước, ngẩng đầu… trên lầu một tà áo dài trắng tung bay…

Đồng thời, Tô Nhuệ Dương đứng trên lầu chứng kiến mọi chuyện xảy ra bên dưới, đầu chân mày hơi chau lại.

Tô Nhuệ Dương cùng quản gia Dư suy nghĩ giống nhau, người trẻ tuổi này, sẽ không thể là công tử hào môn bình thường, đôi mắt ấy quá sắc bén.

…

Bên trong biệt thự sửa sang nghiêng về phong cách Trung Hoa, cổ điển thanh lịch.

Trên tường treo bức tranh sơn thủy nổi tiếng, góc tường bài trí chậu hoa bằng sứ men xanh cao cỡ nửa thân người, cây cảnh tươi tốt xanh mướt.

Người giúp việc nữ bê trà đến.

Quản gia Dư sai người đặt hộp quà lên bàn trong nội sảnh.

Diệp Bạc Hâm và Tập Vị Nam ngồi trên sofa, cô cười trong trẻo, nắm lấy anh anh, nhẹ giọng hỏi: "Có căng thẳng không?"

Người này trước giờ luôn điềm tĩnh, hiếm khi mất bình tĩnh, khả năng tự chủ mạnh mẽ đến đáng sợ.

Cô rất tò mò, anh bây giờ đang có tama trạng thế nào.

Đôi mắt long lanh tuyệt đẹp, Tập Vị Nam nhìn sang, suýt chút ngây dại rồi.

“”Có chứ.” nắm chặt bàn tay mềm mại của cô, Tập Vị Nam yết hầu chuyển động, nói nhỏ bên tai Diệp Bạc Hâm.

Đôi mắt quan sát phong cách trong phòng cách của căn biệt thự.

Anh cũng biết nhát gan, lo lắng không nhận được sự đồng ý của người mà cô quan tâm, chỗ mẹ và cậu của cô, anh đã thua rồi, còn bên này ông ngoại cô, anh lại không tự tin.

Nếu đến ông ngoại cô cũng phản đối bọn họ, cô sẽ phải làm sao đây?

Tập Vị Nam không muốn khiến cô rơi vào tình huống lưỡng nan.

…

Tô Nhuệ Dương cố ý lê chầm chậm thật lâu, mới chống gậy đi xuống lầu.

Ông ấy đứng trên cầu thang, nhìn thấy dưới lầu hai tiểu bối không coi ai ra gì đang trò chuyện, cháu ngoại của ông ấy bị chọc cười, hai người tư thế thân mật.

Tô Nhuệ Dương lồng ngực lấ đầy bởi cơn giận tích tụ, lên không được, xuống không xong.

Cháu ngoại ông ấy đã bị người ta bắt đi rồi.

Thứ cảm giác này, một chút cũng không dễ chấp nhận.

Vốn dĩ đã không vừa ý thái độ lạnh lùng cố chấp trên người tên nhóc này, bây giờ càng ghét thêm nữa.

“E hèm…”

Một tiếng ho đột nhiên vang lên, kèm theo là tiếng gậy gõ trên mặt sàn.

Diệp Bạc Hâm buông nhẹ tay Tập Vị Nam ra, vội vàng đứng dậy.

"Ông ngoại…" Diệp Bạc Hâm cười nhanh trí, đi tới kéo lấy cánh tay Diệp Nhuệ Dương.

Ánh mắt Tập Vị Nam dừng lại hai giây trên bàn tay của cô đang kéo lấy cánh tay Tô Nhuệ Dương, rồi đứng bật dậy, đi đến trước mặt Tô Nhuệ Dương, hơi cuối đầu, "ông ngoại."

"Ông ngoại, anh ấy là… "Diệp Bạc Hâm vừa muốn giới thiệu, nhưng Tô Nhuệ Dương lại coi như không nhìn thấy Tập Vị Nam, kéo Diệp Bạc Hâm đi ra sau nhà, "Đi, ông ngoại vừa nhận được một giống hoa hồng mới, 3 ngày trước vừa chuyển từ Hà Lan về, cùng ông ngoại đi ngắm hoa nào…"

Tô Nhuệ Dương và Diệp Bạc Hâm đều là người yêu hoa, quý hoa, đối với mọi giống hoa đều yêu thích đến mức si mê.

"Ông ngoại… "Diệp Bạc Hâm không định đi, vẻ mặt ái ngại ngoảnh đầu nhìn Tập Vị Nam.

Cô đoán không ra ông ngoại rốt cuộc nghĩ thế nào, bước vào cửa đều là khách, như ông ngoại từng dạy thì không được lạnh nhạt với khách.

Ông ấy nhất định là cố ý, cố ý gây khó dễ cho Tập Vị Nam.

Thành kiến của Tập Nhuệ Dương đối với anh, Tâp Vị Nam sao lại có thể nhìn không ra?

"Không sao cả, em cùng ông ngoại đi ngắm hoa trước đi." Tập Vị Nam nở nụ cười, nhìn cô vì lo lắng mà chau cả mày lại, khóe môi nhếch lên, đôi mắt như hồ nước sâu hút không đáy gần như không nhìn ra được một gợn sóng nào.

Diệp Bạc Hâm im lặng, cô cũng biết lúc này mà làm phật ý của ông ngoại, thì chỉ khiến ấn tượng vủa ông ngoại đối với Tập Vị Nam càng tệ hơn.

Đành vậy… Cô gật đầu nhẹ.

Tô Nhuệ Dương dừng chân, nhếch môi, những nếp nhăn trên mặt vẫn không thể làm giảm đi phong độ của ông ấy, lại nhiều thêm mấy phần đắc ý.

Tô Nhuệ Dương lôi Diệp Bạc Hâm từu cửa đi ra khỏi phòng khách

Trong phòng khách yên tĩnh, cuối cùng chỉ thừa lại một mình Tập Vị Nam.

Anh cuối mắt nhìn lòng bàn tay vì căn thẳng mà toát cả mồ hôi lạnh, bất giác cười cay đắng.

Tập Vị Nam, không ngờ mày cũng có ngày hôm nay, từ khi bước vào trang viên, tim anh đã bắt đầu đập thình thịch, anh không biểu hiện ra bình tĩnh như vậy, trong lòng sớm đã thế mạnh như nước rồi.

…

Trong vườn hoa.

Trời đã vào thu, chợt bắt gặp cơn gió lướt qua, làm động đậy những cánh hoa, hương thơm thiang thoảng khắp vườn

Tô Nhuệ Dương trong tay cầm chiếc kéo, cuối người cắt tỉa nhánh cây.

Hoa hồng?

Làm gì có hoa hồng nào?

Cả vườn hoa đều không có hoa hồng.

Diệp Bạc Hâm trề môi, ngón tay khảy khảy vào bụi hoa dâm bụt màu sắc rực rỡ.

Tô Nhuệ Dương không hề ngẩn đầu lên, hừ một tiếng, "Đừng phá hoại hoa của ông."

Diệp Bạc Hâm ngượng ngùng thu tay lại, "ông ngoại, ông thế này là ý gì? Làm gì có ai lần đầu đến nhà đã để người ta ở phòng khách, còn mình đi ngắm hoa, đây chính là cách đón khách của ông sao?"

"Cậu ta cũng tính là khách sao?" Tô Nhuệ Dương dừng tay lại một chút, nghiêng mắt lạnh lùng nhìn cô một cái, "Nếu cháu muốn bảo ông xem cậu ta như khách đến để được đón tiếp, vậy được thôi, bây giờ ông sẽ đi tiếp khách."

Tô Nhuệ Dương trên tay vẫn cầm kéo, làm ra vẻ định xoay người đi.

"Ông ngoại… ông đừng… cháu sai rồi, còn chưa được sao?" cô nghe ra rồi, Tô Nhuệ Dương căn bản chính là cố ý.

Diệp Bạc Hâm kéo tay áo Tô Nhuệ Dương, Tô Nhuệ Dương cũng không định đi thật, chỉ là hù dọa cô thôi.

Thấy cô căng thẳng như thế, liền bất giác cười phá lên.

Xem ra nha đầu này chưa lún sâu, không biết là tốt hay xấu đây?

Lần này, ông ấy nhìn không vừa mắt rồi.

Để mất hạnh phúc của con gái, không thể lại để cháu ngoại phạm sai lầm.

"Tên nhóc ấy làm nghề gì, gia cảnh thế nào? Nhà còn những người nào, hai đứa quen nhau bao lâu rồi?" những câu hỏi mà Tô Nhuệ Dương hỏi, Diệp Bạc Hâm trên đường đến đây đã nghĩ sẽ trả lời thế nào hết rồi.

Những cái khác đều tốt, chỉ có gia thế của Tập Vị Nam… cô lo lắng ông ngoại và Tô Uyển giống nhau, vì anh là người của Tập gia mà phản đối hai người.

Diệ Bạc Hâm chỉ nói anh là quân nhân, gia cảnh cũng không tệ, anh trai có mở một công ty, mấy câu hỏi sau đó của Tô Nhuệ Dương, cô đều trả lời vanh vách

Ải này, gắng gượng xem như là đã qua được.

Cô cũng xem như là lừa gạt, chỉ là nói ssi sự thật về gia cảnh của anh.

"Quân nhân? Sợ là cậu ta không đơn giản như thế đâu!" Tô Nhuệ Dượng không tin mấy lời mơ hồ của cô, một quân nhân bình thường trên người có thể có sát khí lạnh lùng như thế ư? Mặc dù anh cố gắng che giấu, nhưng… Tâm huyết trên người làm thế nào mà che đậy được.

Diệp Bạc Hâm cuối mắt, lông mi rung nhẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa gầy vừa trắng, nhìn rõ sự yếu ớt.

Tô Nhuệ Dương không nỡ chỉ trích cô, than thở một hơi, "Mẹ cháu năm đó nhìn sai người, lựa chọn cái thứ không phải con người như bố cháu, ông ngoại không hy vọng cháu sẽ nối bước mẹ cháu."

Diệp Viễn Đông sao lại có thể đem ra so sánh với Tập Vị Nam được?

Diệp Bạc Hâm bất giác cãi lại, "sẽ không đâu ông ngoại, anh ấy rất tốt với cháu, cháu tin anh ấy."

"Năm đó ta cũng nghĩ rằng bố cháu là người đàn ông tốt có chí cầu tiến, đáng để mẹ cháu giao phó cả cuộc đời, ai biết được… Haizzzzz" đôi mắt Tô Nhuệ Dương khó giấu nỗi niềm áy náy, nhiều năm như vậy rồi, cuộc hôn nhân thất bại của con gái luôn dằn vặt trong tim ông.

"Sẽ không đâu." Diệ Bạc Hâm cắn môi, sắc mặt tái bệch, cuộc hôn nhân thất bại của Tô Uyển ít nhiều cũng

ảnh hưởng đến cô, cô cho rằng bản thân đủ tun tưởng Tapạ Vị Nam, nhưng… đến khi nói ra thì lại không kiên định như vậy, cả đời đã lớn đến vậy rồi, cô thực sự không dám chắc chắn, Tô Uyển và Diệp Viễm Đông, ai có thể nói bọn họ năm ấy yêu đến điên cuồng, cuối cùng vẫn không phải đường ai nấy đi sao?

Tô Nhuệ Dương một hồi lâu đều không nói chuyện, bên chân rơi xuống mấy nhánh cây bị cắt loạn xạ.

"Ta thấy cậu ta không hợp với cháu, cháu giữ không nổi cậu ta."

…

Tô Nhuệ Dương nằm trên ghế mây dưới tán cây ngủ thiếp đi.

Diệp Bạc Hâm ngồi bên sau người ông ấy, ngón tay vuốt trên vai ông, nhẹ nhàng giúp ông ấy massage.

Nhưng tâm trí cô lại để trong phòng khách.

Không biết Tập Vị Nam bây giờ thế nào rồi? Có mất kiên nhẫn không?

Ngón tay hơi dừng lại, nghe thấy tiếng thở trầm đều đều của người già, Diệp Bạc Hâm hỏi nhỏ: "ông ngoại, ông ngủ rồi à?"

Đợi một lúc, Tô nhuệ Dương đều không có phản ứng, Diệp Bạc Hâm thở nhẹ một cái, rón rén đứng dậy.

"Đứng lại." Tiếng Tô Nhuệ Dương lạnh tanh vang lên.

Diệp Bạc Hâm xoay người, thấy ông ấy vẫn đang nhắm mắt, mặc dù không muốn nhưng vẫn phải quay về chỗ ngồi.

"Ông ngoại…"

"Tiếp tục đi!" Giọng Tô Nhuệ Dương như cấm cô trả lời lại.

Diệp Bạc Hâm hớt miệng, nghe lời tiếp tục đấm vai.

Tô Nhuệ Dương he hé mắt, khóe miệng khẽ cười mỉm.

"Mấy trò bịp bợm này của cháu, có thể qua mắt được ông ngoại sao? Đúng là con gái lớn muốn giữ cũng không giữ được nữa."

249. Chương 249

Tập Vị Nam bị lạnh nhạt gần 2 tiếng dồng hồ, cho đến khi nhà bếp chuẩn bị cơm trưa xong, bê lên bàn ăn.

Quản gia Dư thấy anh tư thái trầm lặng, mặc dù bị vứt lại ở phòng khách, nhưng trên khuôn mặt lại không hề lộ ra sự thiếu kiên nhẫn, nhàn nhã tự nhiên như ở nhà mình, thành kiến lúc đầu đối với anh cũng vì thế mà tan đi không ít.

Quản gia Dư đi ra sau vườn, "Lão gia, cơm trưa đã chuẩn bị xong cả rồi ạ."

"Ừ." Tô Nhuệ Dương mơ hồ mở mắt ra.

"Bịch "

Cuốn tạp chí trong tay Diệp Bạc Hâm rơi xuống đất, cô bị giật mình, cằm kê lên bàn đá, đau đến mức cô ôm lấy cằm, mắt long lanh.

Vậy mà ngủ quên mất…

Tối qua trằn trọc đến tận khuya, cô đều ngủ được có mấy tiếng.

Tô Nhuệ Dương cuối đầu nhìn cô một cái, bật cười, tay chắp sau lưng đi về phía phòng khách, "ăn cơm thôi."

"Tiểu thư, cô không sao chứ?" Quản gia Dư ưuan tâm nhìn cô, "Tôi đi lấy hộp thuốc, lấy ít thuốc cho cô bôi lên."

"Không cần đâu, không có gì to tát cả." Diệp Bạc Hâm xua tay, cô không ỏng ẹo đến mức như vậy.

…

Trong phòng khách, Tập Vị Nam ngồi trên ghế sofa, trên người mặc chiếc áo sơ mi màu xanh, phát họa ra cơ thể mảnh khảnh cao lớn, đôi mắt đen nhánh như hồ sâu chằm chằm nhìn vào tờ báo tài chính trong tay.

Đầu chân mày thanh thoát hơi động đậy, ánh mắt từ từ chìm đắm vào, da thịt trên người vì bị người khác nhìn trộm, bất giác căng lên, toàn thân ở vào trạng thái phòng bị.

Trong trang viện, những người nhìn lén anh trong bóng tối, chỉ có chủ nhân ở đây.

Sắc mặt lạnh tanh từ từ dịu đi, áp lực trên toàn thân từ từ thu lại.

Tập Vị Nam không ngẩng đầu, điềm nhiên như không có gì xảy ra lật lật từ báo trong tay.

Đôi mắt mãnh liệt… Bị anh phớt lờ…

Tô Nhuệ Dương đứng bên cửa một lát, ánh mắt sắc bén nhìn xuống người chàng trai trẻ ở trung tâm phòng khách.

Trầm mặc, không kiêu căng không nôn nóng, cảnh guác cao độ, hình như không có bệnh gì, mặc kệ là ngoại hình hay là tính khí, đều hoàn hảo đến mức không thể bắt bẻ.

Anh giống như vương giả trời sinh, từ dung mạo điềm tĩnh, tư thái tự nhiên, hình như không có gì có thể khiến anh sợ hãi.

Tô Nhuệ Dương đoán không ra bệnh trên người anh, chính là bởi vì anh quá hoàn hảo, vì thế mới bất an, rốt cuộc là gia đình như thế nào mới có thể nuôi dưỡng nên một người như vậy?

"E hèm…" Tô Nhuệ Dương tiến đến, một tiếng gậy gõ trên sàn đều làm rung thần kinh của Tập Vị Nam.

Tập Vị Nam đứng bật dậy, hơi chau mày, kính cẩn gọi một tiếng ông ngoại.

Diệp Bạc Hâm từ phía sau cùng đi đến, Tập Vị Nam mở to mắt, con ngươi đen nhánh nhuốm nụ cười ẩn ý đầy ấm áp.

Diệp Bạc Hâm thở nhẹ một hơi, may mà anh không giận.

Nếu cô cùng anh đi gặp người nhà của anh, bị vứt lại phòng khách, không biết cô có thể nhịn được như anh không.

"Xin lỗi… "Diệp Bạc Hâm cắn môi, vẻ mặt áy náy.

"Không sao." Tập Vị Nam trìu mến nắm tay cô, đường nét thanh thoát được bao phủ bởi một tầng nhẹ nhàng.

"Đều ngây ra đó làm gì? Không mau lại ăn cơm?" Tô Nhuệ Dương thấy hai người tình tứ với nhau, mắt trân trân nhìn Tập Vị Nam nắm tay Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm đỏ mặt, thất vọng bản thân sao lại bị anh mê hoặc rồi, trước mặt ông ngoại còn làm ra mấy

hành động thân mật.

...

Bàn ăn lớn như thế, Tô Nhuệ Dương ngồi tại vị trí chủ nhà, Diệp Bạc Hâm ngồi bên trái ông ấy, còn Tập Vị Nam ngồi bên cạnh cô.

Tô Nhuệ Dương từ lúc Tập Vị Nam bước vào cửa đến giờ, hoàn toàn không hề nói với anh một câu nào, biến anh thành người vô hình.

Diệp Bạc Hâm cảm nhận rõ nhưng đanh chịu, lúc ăn cơm, mấy lần muốn mở miệng nhưng lại bị Tô Nhuệ Dương ngắt lời.

Trên bàn gần như đều là những món cô thích, nhưng cô không thấy có mùi vị gì, miênz cưỡng ăn món Tập Vị Nam gắp bỏ vào bát của cô, những cao lương mỹ vị trong lúc này đối với cô cũng như là mắc họng.

Tập Vị Nam từ khi nào bị người khác lạnh lùng, thân phận của anh đến đâu cũng đều được tôn kính yêu quý, bây giờ lại vì cô mà bị pong ngoại lạnh nhạt làm ngơ.

Nhìn vào chiếc đĩa màu trắng trước mắt Diệp Bạc Hâm, nõn tôm Tập Vị Nam bóc cho, trong lòng chợt thấy ấm áp.

Bất kể là đi ra ngoài ăn hay tự nấu ở nhà, anh đều tỉ mỉ chu đáo chăm sóc cô.

Lúc này, Tập Vị Nam cảm nhận được sự chập chờn trobg cảm xúc của cô, trên mặt tỉnh bơ, nhưng dưới bàn lại nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, ngón tay lê nhẹ.

“Gắng lên” bên tai truyền tới âm thanh thuần phát, rất nhẹ.

Diệp Bạc Hâm ngước mắt lên, đối diện với ánh mắt sâu thẳm biết cười của anh, nhuễng lo lắng, tích tụ trong lòng ngực đều biến mất cả.

Tô Nhuệ Dương thỉnh thoảng nhìn hai người một cái, nhất cử nhất động của Tập Vị Nam đều thu hết vào đáy mắt của ông ấy.

...

Người giúp việc dọn lại đồ ăn thừa, thỉnh thoảng bát đĩa đụng vào nhau phát ra âm thanh trong trẻo.

Sau bữa trưa, Tô Nhuệ Dương sẽ đi dạo trang trại rượu một vòng, tản bộ tiêu thực, nửa tiếng sau lên lầu nghỉ trưa.

Hôm nay dùng xong cơm trưa, ông ấy lại ngồi trong phòng khách, cùng Tập Vị Nam nói một câu, từ lúc sau bước vào cửa, đây là câu nói đầu tiên, chỉ có một chữ.

"Ngồi."

Mắt nhìn Tập Vị Nam.

Tập Vị Nam được chú ý đến mà thấy lo sợ, hơi chau mày.

Anh vẫn cho rằng ông già này sẽ luôn lmà ngơ với anh cơ.

Bây giờ chịu đếm xỉa tới anh, có phải cho thấy là biểu hiện của anh cũng không quá tệ?

Diệp Bạc Hâm tim xúc động, trên trán đều là hiện rõ niềm vui, kéo Tập Vị Nam ngồi xuống trước mặt Tô Nhuệ Dương.

Tô Nhuệ Dương lạnh nhạt nhìn Diệp Bạc Hâm một cái, chỉ gậy vào cô, "Cháu, đi lên lầu đi."

Nụ cười trên mặt Diệp Bạc Hâm cúng đơ lại, "ông ngoại…"

Tô Nhuệ Dương không đổi nét mặt, "Khỏi cần làm nũng, không ích gì đâu."

"Không sao, nghe lời ông ngoại đi lên lầu đi." Tập Vị Nam cười nhẹ, cũng không yức giận, sự phong độ của anh trước thái độ hạnh họe của Tô Nhuệ Dương càng bộc lộ rõ hơn, Tô Nhuệ Dương chính là muốn xỉa xói cũng khó.

"Được rồi." Diệp Bạc Hâm cắn răng, vầng trán ấm áp bắt đầu lo lắng, không để ý đến ánh mắt sắp phun ra lửa của ông ngoại, cô dùng lực nắm chặt tay Tập Vị Nam, giọng nhẹ nhàng nhưng kiên định, một chút cũng đều không yếu đuối, lời này của cô là nói để Tập Vị Nam nghe, cũng là biểu đạt sự quyết tâm của bản thân với Tô Nhuệ Dương, "Tính khí ông ngoại không được tốt, ông ấy có nói lời quá đáng anh cũng đừng để trong lòng, nhịn được là anh có phong thái tốt, nhịn không được, em cũng sẽ không trách anh, em từ đầu đến cuối đều đứng về phía anh."

Tập Vị Nam suýt cười thành tiếng, càm giác được người khác quan tâm, thì ra là tốt như vậy.

Tô Nhuệ Dương nghe thấy mấy lời này, càng nghe càng không cảm thụ được, chân mày giật giật.

“ơ kìa, ta nói nha đầu này lại đứng bề phía người ngoài à? Còn sợ ta ăn thịt nó sao?”

Diệp Bạc Hâm quay người, bướng bỉnh nhìn Tô Nhuệ Dương, “Cái đó khó nói được.”

Tô Nhuệ Dương bị cô chọc tức đến lồng ngực nhấp nhô dữ dội, cô quay người đi lên lầu, Tập Vị Nam không dám quá đắc ý, sắc mặt căng thẳng, nhưng ý cười trong đôi mắt lại không thể giấu được, vì anh đã tăng tư thái lên không ít.

Quản gia Dư bưng trái cây tráng miệng tới, đặt trên bàn, lập tức cảm thấy lão gia và con rể tương lai quá nghiêm nghị rồi, giống như hai bên đang đàm phán.

…

Trên lầu, Diệp Bạc Hâm đứng ngồi không yên.

Ánh nắng ngoài cửa sổ xuyên qua lớp cửa kính rọi vào phòng.

Diệp Bạc Hâm bực bội vò vò đầu tóc.

Coi nghĩ đến thái độ của Tô Uyển đối với Tập Vị Nam, thái độ của Tô Cảnh Sâm đối với Tập Vị Nam, còn có cả ông ngoại…

Cô đoán không ra suy nghĩ của ông ngoại.

10phút trôi qua, nhưng cô cảm giác đã rất lâu rồi.

Cửa mở he hé, cô vịn vào cánh cửa, nhón chân nhìn xuống dưới lầu.

Hai người vẫn ngồi trong phòng khách, khoảng cách quá xa, cô nhìn khỗng rõ biểu cảm trên gương mặt họ, cũng không nghe được tiếng nói chuyện.

Nửa tiếng đồng hồ trôi qua, bọn họ hình như quên mất trên lầu vẫn còn một cô gái đang lo lắng.

Hai người có ý kéo dài cuộc nói chuyện.

Diệp Bạc Hâm len lén xuống lầu, chân trần đạp trên nền gạch men mát lạnh.

Tập Vị Nam cười nhẹ, hơi gật đầu, lúc này, khóe mắt nhìn thấy dáng người bên cạnh cầu thang xoắn ốc,

ngồi xổm sau lan can.

Lan can cao nửa mét, căn bản che không nổi dáng người cô.

Tập Vị Nam hơi khựng lại, khóe miệng hơi mỉm cười.

Tô Nhuệ Dương cũng nhận ra anh không để tâm, ánh mắt liên tục lướt qua chỗ nào đó, Tô Nhuệ Dương tiện thể nhìn theo, chiếc áo sơ mi màu xanh da trời nhạt… hơ! Nha đầu này, vẫn thực sự sợ ông ấy ức hiếp tên nhóc này không thành? Cậu ta không yếu đuối đến vậy, rất thông minh lanh lợi, mới chỉ một chút công phu đã dỗ lão già như ông ấy ngoan ngoãn nghe lời rồi.

"Lén lút ngồi xổm ở đó làm gì? Còn không mau tới đây?" Tô Nhuệ Dương gõ gõ cây gậy trong tay.

Diệp Bạc Hâm hơi lúng túng, không ngờ là bị phát hiện rồi.

Cô mới vừa xuống lầu, bọn họ đã hạ nhỏ tiếng nói chuyện, thỉnh thoảng vang tới giọng cười cởi mở của ông ngoại, ngoài điều đó ra, nội dung cuộc trò chuyện cô không chút cũng không nghe được.

Nhưng mà, ông ngoại đã chịu mở lòng cười lớn, cho thấy ông ấy đối với Tập Vị Nam cũng không ác cảm đến như vậy.

"Ông ngoại… "Diệp Bạc Hâm cười có chút ngượng ngùng, nghe lén ở góc tường, đây vẫn là lần đầu tiên cô làm chuyện này.

Tô Nhuệ Dương đứng dậy, cười mà như không cười nhìn cô một cái, nói dõng dạc: "Lão Dư, đi, đi lên lầu."

Quản gia Dư từ bên sảnh đi ra, đỡ Tô Nhuệ Dương lên lầu.

Diệp Bạc Hâm nghiêng người, tránh đường cho Tô Nhuệ Dương.

Tô Nhuệ Dương hậm hừ, "Nha đầu cháu đấy, càng ngày càng kỳ cục rồi."

Bóng Tô Nhuệ Dương vừa mất hút trên cầu thang, liền truyền tới tiếng mở cửa.

"Hai người đã nói gì rồi?" Diệp Bạc Hâm vẻ mặt hiếu kỳ, tam trạng của ông ngoại so với khi nãy đã tốt hơn nhiều rồi, trên mặt luôn nở nụ cười.

Tập Vị Nam không nói, chỉ nhìn chằm chằm vào đôi chân trần của cô, chân mày chau lại.

Anh phát hiện cô có một bệnh, luôn thích đi chân trần.

"Không sao rồi, yên tâm." Tập Vị Nam ôm ngang người cô, Diệp Bạc Hâm giật mình, sợ bị người khác nhìn thấy, trong nhà còn có hai người giúp việc nữa.

"Anh làm gì đấy? Một lát ông ngoại nhìn thấy lại bàn tán lung tung." Diệp Bạc Hâm nín thở.

Tập Vị Nam dìu cô lên ghế sofa, anh ngồi xụp xuống, tay nắm đôi chân chân trắng trẻo của cô, rút giấy ra lau.

"Sau này không được đi chân trần, khí lạnh từ lòng bàn chân ngấm lên cơ thể, rất dễ làm sức khỏe suy yếu." Tập Vị Nam ngẩng đầu, giọng trầm trầm, con ngươi đen nhánh trân trân nhìn cô.

Diệp Bạc Hâm hơi đỏ mặt, thì ra là cô tự ảo tưởng rồi, còn cho rằng anh…

Cô lúng túng gật đầu, lúc ngẩng đầu lên, Tạp Vị Nam đã quay lại, trong tay cầm đôi dép, cúi người mang vào cho cô.

Đây không phải lần đầu tiên anh mang dép cho cô, lúc trước ở bệnh viện tỉnh y, anh cũng chăm sóc cô từng li từng tí.

Thấy cô sững sờ nhìn anh, ánh mắt có chút lơ lửng.

Tập Vị Nam trong lòng xao động, đưa môi lên, chỉ là một cái hôn nhẹ nhưng khiến toàn thân cô cứng đơ.

Tập Vị Nam lướt qua thử rồi dừng lại, hôm nay cô bảo vệ anh, ánh mắt lo lắng ấy, đã chạm vào tim anh, anh gần như muốn hôn cô nhưng ngại không đúng chỗ, đành nhịn lại.

Hai người nhìn chằm chằm vào nhau, có chút gì đó mập mờ trôi nổi trong không trung.

"Đi thôi."

Đến khi giọng Tô Nhuệ Dương truyền tới, Diệp Bạc Hâm mới như tỉnh mộng, ngượng ngùng cuối đầu, lần tránh ánh mắt của ông ấy.

"Đi? Đi đâu?" Diệp Bạc Hâm ngoảnh đầu lại, Tô Nhuệ Dương đã thay một bộ quần áo thể thao thoải mái hơn, xem chừng trẻ ra mấy tuổi.

Tô Nhuệ Dương mặt tươi cười, "sơn trang Bắc Hồ, đi câu cá."

250. Chương 250

Hai giờ chiều, Diệp Bạc Hâm đi đến sơn trang Bắc Hồ, lúc đó mặt trời rực nhất

Tô Nhuệ Dương đội chiếc mũ bóng chày, che bớt anh nắng gay gắt lại.

Quản gia Dư đi theo sau.

Diệp Bạc Hâm chậm rãi bước xuống xe, trên đầu đội chiếc mũ panama bằng ren màu kem, khuôn mặt ửng hồng, làn da vừa mỏng vừa mịn, khóe mắt không trang điểm quá đà, mang vẻ đẹp phảng phất.

Hoạt động ngoài trời ông ngoại thích nhất là câu cá, có thể giết thời gian, đối diện với mặt hồ gió thổi mát lành, trong lòng lại hòa nhã.

Hoạt động dưỡng sinh của người già, Diệp Bạc Hâm không thấy hứng thú.

Tập Vị Nam sớm đã hẹn sẵn, chiếc xe vừa đến nơi, nhân viên của sơn trang lập tức đứng sang hai bên, mặc đồng phụcáo sơ mi trắng và áo gi-lê đen.

"Chào Tập tiên sinh." giám đốc sơn trang Bắc Hồ đến tiếp đón cùng nụ cười rạng rỡ trên mặt, không dám dựa vào Tập Vị Nam vẻ mặt lạnh lùng quá gần.

Tập Vị Nam và Diệp Bạc Hâm người đứng bên trái người đứng bên phải Tô Nhuệ Dương, quản gia Dư theo sau, giám đốc sơn trang lại kính cẩn lễ phép đứng trước mặt Tập Vị Nam, vừa dẫn đường cho bọn họ vừa nói: "Đồ câu đã chuẩn bị hết cả rồi, phía nam Bắc Hồ bên ấy không gian mát mẻ, lưng dựa vào núi Nữ Đỉnh, là vị trí ngắm mặt trời lặn lí tưởng nhất…"

Tô Nhuệ Dương đưa mắt nhìn người đàn ông thân hình cao lớn đứng bên cạnh, có chút sắc bén.

Nhưng Sơn trang Bắc Hồ là làng nghỉ mát nổi tiếng, thường chỉ tiếp đón quan chức cấp cao, tên nhóc này rốt cuộc là từ đâu đến, lại có thể khiến giám đốc sơn trang tư mình đến nghênh đón?

Diệp Bạc Hâm len lén xê qua phía Tập Vị Nam, kéo kéo tay áo anh, hỏi nhỏ: "Anh hết sắp xếp à?"

Tập Vị Nam đau đầu một trận, anh không hề chú ý phô trương.

Anh lo lắng để lại ấn tượng nông nổi cho Tô Nhuệ Dương, đã cố gắng hết sức hạ thấp tư thái xuống, nhưng không ngờ lại bị giám đốc sơn trang phá hỏng rồi.

“Không phải, là anh của anh…”

Anh mấy năm đã không xuất hiện ở phạm vi làng nghỉ mát lớn, chỗ ăn chơi ở Bắc kinh nữa, căn bản không có khả năng có người quen biết anh, chẳng qua anh vừa nãy gọi điện cho Tập Vị Cận, nhờ Tập Vị Cận giúp anh đặt lịch trước, không ngờ Tập Vị Cận lại giúp anh làm ra thế này.

Sáng sớm nay về Hương Giang lấy đồ, Tập Vị Cận đang ở trong phòng ăn dùng bữa sáng, tiện thể hỏi về kế hoạch hôm nay, biết anh hôm nay đi ra mắt nhà vợ, Tập Vị Cận ý tứ sâu sắc nói một câu, có lúc lợi dụng bối cảnh gia thế một chút, cũng sẽ không thua thảm hại như vậy.

Tập Vị Nam không biết nên khóc hay cười, chỉ có anh trai quái vật có IQ cao ngất ngưỡng thâm hậu của anh mới nghĩ ra được, để phô trương trấn áp người khác.

…

Phía nam Bắc Hồ

Cần câu, sọt, mồi câu, tất cả đều đã đầy đủ.

Phóng tầm mắt ra xa, hồ nước mênh mông, bãi cỏ xanh mướt, mặt hồ xanh thẳm gợn sóng.

Người thả câu bên hồ không nhiều, gần như đều là người già.

Mà bên phía nam này, không biết có phải được giám đốc đặc biệt ưu tiên cho không mà chỉ có bốn người bọn họ.

Dây câu thả trong nước, chiếc phao câu cá màu vàng nổi bồng bềnh trên mặt nước.

Không ai nói chuyện, chỉ nghe thấy tiếng gió thu thổi mà thôi, lưu lại tiếng vi vu.

Dưới chiếc dù tránh nắng, Tô Nhuệ Dương và Tập Vị Nam mỗi người ngồi một bên, ngồi trên chiếc ghế nhỏ, chăm chăm nhìn xuống mặt nước.

Quản gia Dư ngồi bên cạnh Tô Nhuệ Dương.

Diệp Bạc Hâm vẫn ở trên hành lang phía đằng xa, nhìn theo bóng người cao lớn của anh, khóe môi khẽ mỉm cười.

“Diệp tiểu thư, vỉ nướng và nguyên liệu đã chuẩn bị xong rồi, cô xem đặt ở đâu thì thích hợp?”

Diệp Bạc Hâm hoàn hồn lại, quay đầu nhìn một cái, là giám đốc của sơn trang, phía sau ông ấy, có người đang ôm thùng giấy, còn có cả lò nướng, vỉ, than.

"Đặt ở bên đó đi." Diệp Bạc Hâm chỉ tay vào chỗ không xa, nơi đó kín gió, cách chỗ câu cá của họ cũng không quá xa.

Bài xếp ổn thỏa, rồi chống cây dù che nắng lên, than trong bếp lò rất nhanh đã hừng rồi.

Diệp Bạc Hâm buộc lại mái tóc bị kẹp trong lớp áo chuàng lại sau đầu, lộ ra khuôn mặt sáng sủa trắng trẻo, đôi tai tròn trịa xinh xắn, trắng ngần.

Xắn tay áo lên, mở hộp giấy đặt trên bàn ra.

Diệp Bạc Hâm nhìn một lượt, thịt, hải sản, hẹ… đều đã chuẩn bị sẵn…

Giám đốc đứng bên cạnh, hỏi: "Diệp tiểu thư, có cần chúng tôi giúp không?"

Diệp Bạc Hâm ngẩng đầu lên, cười lịch sự với ông ấy, "Không cần đâu, dù sao tôi cũng đang rảnh không có việc gì làm, tôi tự làm được rồi, mọi người đi làm việc của mình đi, có việc tôi sẽ hỏi."

Trong căn nhà gỗ cách đó không xa, đã có công nhân đứng gác, bất cứ lúc nào cũng đều hỗ trợ cho khách, chờ đợi sự sai khiến.

"Được, chúc Diệp tiểu thư chơi vui nhé."

Giám đốc ra hiệu cho mấy người nhân viên đem sọt rác ra thu dọn sạch sẽ, rồi cuối chào Diệp Bạc Hâm.

"Đợi một lát." Vừa quay người, Diệp Bạc Hâm đã gọi ông ấy lại.

"Phiền ông giúp chồng tôi chuẩn bị một chút đồ ăn, thanh đạm một chút, đừng là đồ ăn ngọt…"

"Được, tôi sẽ bảo đầu bếp làm, một lát sẽ mang đến ạ."

"Phiền ông rồi."

"Diệp tiểu thư khách sáo rồi, đây là trách nhiệm của tôi ạ".

…

Hiệu quả công việc ở sơn trang Bắc Hồ rất cao, sau nửa tiếng, nhân viên đã đẩy xe thức ăn tới.

Diệp Bạc Hâm nướng một ít đồ ăn, đặt trên đĩa.

"Ông xã, anh có đói không, em nhờ đầu bếp chuẩn bị ít đồ ăn và nước trái cây, nghỉ ngơi một tý đã, lại ăn chút đồ đi!"

Diệp Bạc Hâm ngồi xụp bên cạnh Tô Nhuệ Dương, có lẽ bên hồ rất mát, gió thổi hiu hiu, Tô Nhuệ Dương bỗng nhắm mắt thiu thiu ngủ.

Diệp Bạc Hâm dở khóc dở cười, nhìn Tập Vị Nam một cái, anh đang nhìn cô, trong ánh mắt ánh lên nụ cười trìu mến.

Diệp Bạc Hâm không biết, những người như Tập Vị Nam trong quân đội cả ngày bận rộn, sắp xếp thời gian có trật tự, đột nhiên rảnh rỗi ngồi bên hồ câu cá cùng một ông già, trong lòng rốt cuộc là cam chịu hay không kiên nhẫn nữa.

Tô Nhuệ Dương từ từ tỉnh dậy, vỗ lên đầu cô, "Được rồi, nhân lúc lão già ta chợp mắt, hai đứa còn liếc mắt đưa tình, đúng là không biết xấu hổ."

Diệp Bạc Hâm lúng túng, nghe Tô Nhuệ Dương nói: "Lớp trẻ bây giờ đấy, một chút cũng không giống ta ngày xưa, chúng ta lúc ấy kín đáo, đụng tay nhau một cái là đỏ mặt hết cả ngày."

Tô Uyển Dương chắp tay sau lưng, vừa nói vừa đi về phía hành lang.

Quản gia Dư cầm áo khoác, đi theo ngay sau ông ấy.

Diệp Bạc Hâm thè lưỡi, dựa vào người Tập Vị Nam.

"Chán không?"

Tập Vị Nam cười nhìn cô, "Nếu để ông ngoại nghe thấy nói không chừng lại nói em đấy."

Diệp Bạc Hâm ngồi bên cạnh anh, tay nhẹ nhàng vịn lên cánh tay đang giữ cần câu cá của anh, cách một lớp áo, nhưng cảm xúc dịu dàng vẫn khiến Tập Vị Nam giật mình.

Sức ảnh hưởng của cô đối với anh, trước giờ chưa từng giảm đi, ngược lại thời gian bên nhau càng dài, cô càng làm rung động trái tim anh.

Nhìn về mặt hồ trong xanh gợn sóng, gió thổi hiu hiu trên má, Diệp Bạc Hâm dựa đầu vào cánh tay anh, nghe thấy hơi thở nhẹ nhàng đều đều trên người anh, khóe miệng khẽ nhoẻn một nụ cười.

Ánh mắt Tập Vị Nam xao động, nghiêng đầu…

Đôi má trắng trẻo hồng hào, chiếc mũi sọc dừa cao, khuôn mặt ấm áp điềm tĩnh, lông mi cong vút…

Tim đập loạn xạ.

Trước mắt bao trùm một bóng đen, hơi thở càng lúc càng gần, đường nét của anh, con ngươi đen nhánh như bầu trời đêm của anh, gần như chìm đắm vào cô.

Diệp Bạc Hâm đứng tim, vội vàng gác đầu sang một bên, nhưng môi lại chạm vào cánh môi khô cằn của anh, tim… đập bất chấp trong lồng ngực.

Nụ hôn của Tập Vị Nam được đặt lên má cô, đôi mắt biết cười càng lúc càng rạng rỡ.

Ngón tay bấu lấy cằm cô, nhẹ nhàng mơn trớn cánh môi, lời nói thốt ra từ miệng rất mờ ám, “Em đang xấu hổ à?”

Làn da trên mặt nóng bừng lên, chiếc cằm bị anh bấu chặt giống như lửa đốt vậy.

Rõ ràng đã hôn nhau rất nhiều lần, chuyện thân mật nhất cũng đã làm rồi, lại còn cảm thấy tim đập thình thịch, không phải xấu hổ mà là căng thẳng, chờ đợi, bất an…

“Ông ngoại còn ở đây không…” Diệp Bạc Hâm đẩy tay anh ra, len lén nhìn ra sau.

Trên hành lang, hai ông già đang nhìn về hướng này, khoảng cách quá xa, không thể nhìn rõ biểu cảm trên mặt họ.

Cô không biết rằng, câu nói giiống như làm nũng, hờn dỗi lại đáng yêu này đã làm tan chảy trái tim băng giá của anh.

“Yên tâm, họ nhìn không thấy đâu.” ánh mắt của anh rõ ràng là đang cười

…

Lúc đó, ở bên trang viên, chiếc Lamborghini màu trắng của Tô Uyển dừng ở bãi cỏ trống trước cửa nhà.

Gương mặt trang điểm sắc sảo, thân hình cao ráo, làn da được chăm sóc kĩ lưỡng mịn màng… nhưng trên trán lại biểu lộ cơn tức giận…

Vừa bước vào phòng khách, Tô Uyển đã ném túi trên sofa, đưa mắt nhìn một lượt, "Người đâu hết rồi?"

Diệp Bạc Hâm được lắm, dám ưua mắt cô!

Tô Uyển càng nghĩ càng tức, lần trước nhốt người lại, không ngờ mới mấy ngày không trông chừng, hôm nay đã cho cô một bụng tức rồi.

"Ai ạ?" người giúp việc đứng bên cạnh, gần như không dám ngẩng đầu nhìn cô, trước giờ chưa từng nhìn thấy đại tiểu thư sắc mặt tệ như vậy.

"Diệp Bạc Hâm!" Tô Uyển đột nhiên ngoảnh người lại, từ kẽ răng phun ra mấy từ.

Ngườu hầu thở phào, "Tiểu thư… cùng lão gia đi câu cá rồi ạ…"

Câu cá?

"Đi câu cá ở đâu?"

"Tôi không biết, lão gia không nói tới ạ."

…

Lúc quay về trang viên, Diệp Bạc Hâm ngủ quên trên xe.

Tập Vị Nam lái xe, cô ngồi ngay ghế trước, đầu dựa vào vai anh, hơi thở nhẹ nhàng.

Anh hơi nghiêng đầu đã có thể hôn lên trán cô.

Suốt cả ngày, tâm trạng anh đều rất tốt.

Tô Nhuệ Dương ngồi đằng sau, đã thấy hết cảnh hai người tình tứ với nhau.

Vừa bắt đầu, ông ấy không có thiện cảm với Tập Vị Nam

Nhưng chỉ trong một buổi chiều tiếp xúc với nhau, ông ấy phát hiện ra tên nhóc này mặc dù còn trẻ tuổi nhưng rất có tầm nhìn xa trông rộng, từ thương nghiệp đến chính trị, cậu ta đều có thể nói vanh vách rành rọt, đây giống như một người làm binh, thực là che giấu nhân tài rồi.

Nha đầu này đã thích, cậu ta lại yêu chiều để nha đầu chiếm trọn trái tim mình, một ông già như ông ấy có lí do gì để phản đối?

Về đến trang viên, quản gia Dư cùng Tô Nhuệ Dương xuống xe trước.

Tô Uyển đứng ở cửa cả buổi chiều, mặt trầm ngâm đến đáng sợ.

"Ô, hôm nay cơn gió, đều quay về rồi?" Tô Nhuệ Dương vừa nhìn thấy con gái lớn mặt đã cười tươi lên hẳn.

Tô Uyển kiềm cơn giận trong lòng lại, đi lên đỡ lấy cánh tay Tô Nhuệ Dương, nhẹ giọng trách móc: "Bố, bố cũng thật là, bác sĩ bảo bố ở nhà dưỡng bệnh, sao lại chạy đi câu cá rồi? Còn chỉ mang bác Dư đi cùng, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bố nói xem con phải làm sao?"

Hiểu rằng con gái đang quan tâm mình, Tô Nhuệ Dương vỗ vỗ tay Tô Uyển, "yên tâm đi, Bạc Hâm và cháu rể tương lai đều ở đây, có thể xảy ra chuyện gì chứ? Sức khỏe của bố, trong lòng bố rõ nhất."

Một tiếng cháu rể như đâm vào cái chân đau của Tô Uyển, Tô Uyển mặt tối sầm lại, lạnh tanh nhìn về phía trong xe.

Tập Vị Nam không ngờ Tô Uyển sẽ xuất hiện ở đây, liền gật đầu chào bà ấy.

"Tỉnh dậy tỉnh dậy, tới nhà rồi."

"Ư ư..." Diệp Bạc Hâm dụi mắt, đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt đóng băng của Tô Uyển, hơi trố mắt, lập tức tỉnh cả ngủ.

251. Chương 251

"Mẹ..." Diệp Bạc Hâm thấp thỏm không yên đứng trước mặt Tô Uyển, không tình không nguyện gọi một tiếng.

Trở ngại sự có mặt của Tô Nhuệ Dương, Tô Uyển không bộc phát bão tố, hai tay buông thõng bên người mạnh mẽ nắm chặt thành nắm đấm, sắc mặt cũng khó coi đến cực điểm.

"Chào dì." Tập Vị Nam khóa lại cửa xe, đứng bên cạnh Diệp Bạc Hâm.

Tô Uyển cười lạnh, “Tập thiếu gia, một tiếng dì này, tôi nhận không nổi.”

Diệp Bạc Hâm hơi chấn động, cô không ngờ rằng Tô Uyển trực tiếp trở mặt, ông ngoại còn ở đây mà?

Ngón tay hơi cuộn lại, Diệp Bạc Hâm không cam lòng cắn môi dưới, tâm trạng bình tĩnh trong phút chốc gợn sóng.

Tô Nhuệ Dương cảm nhận được không khí không đúng, quay đầu hỏi Tô Uyển, “Tiểu Uyển, bọn con gặp nhau rồi?”

Tô Uyển cắn răng, chằm chằm trừng mắt nhìn Tập Vị Nam, giọng nói từ trong cổ nghến ra, “Quen biết, nhị thiếu gia Tập gia.”

“Mẹ!” Sắc mặt Diệp Bạc Hâm hơi biến, hôm nay cô có ý giấu đi gia thế của Tập Vị Nam, nếu như cô bây giờ vạch trần, ông ngoại sẽ nghĩ thế nào?

Ánh mắt Tập Vị Nam hơi động, sắc mặt vẫn như cũ lạnh nhạt, lo âu nắm chặt tay của Diệp Bạc Hâm.

Bầu không khí gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây, Tô Nhuệ Dương nhìn ba người trước mặt, không có truy cứu tới cùng.

“Quen biết thì tốt, đừng đứng bên ngoài nữa, đều vào trong cả đi. Lát nữa ai cũng không được phép đi, đều ở lại cùng ăn cơm với lão đầu ta.”

Tô Uyển sắc mặt biến đổi liên tục, chau mày, “Ba…”

“Lão Dư, từ trong giỏ đem con cá hôm nay câu được ra, một lát nữa kêu nhà bếp làm mấy món mà nha đầu này thích ăn.” Tô Nhuệ Dương quay người dặn dò Dư quản gia.

Dư quản gia dạ một tiếng, đi mở giỏ cá ra.

Tập Vị Nam tay nắm tay.

Tô Uyển nghiến răng, trừng mắt nhìn Diệp Bạc Hâm một cái, cùng đi vào.

…

” Ba đừng tin lời nha đầu Bạc Hâm, con bé đều là náo loạn mù quáng, nó hiểu cái gì a… ”Tô Uyển ở bên cạnh Tô Nhuệ Dương đảo đi đảo lại, Tô Nhuệ Dương bị cô làm loạn đến có chút đau đầu.

“Được rồi, trong lòng ta có tính toán…” Tô Nhuệ Dương nhận lấy nước từ người làm đưa qua, nhuận nhuận giọng.

” Nhưng mà…” Tô Uyển vẫn không can tâm, không thể không thừa nhận, Tập Vị Nam quá biết lấy lòng người, ngay cả ba cô lăn lộn trên thương trường hơn ba mươi năm rồi cũng bị anh thu phục rồi.

Diệp Bạc Hâm theo sau Tập Vị Nam bước vào, Tô Nhuệ Dương vẫy tay cắt ngang Tô Uyển.

“Vị Nam, tới đánh cờ vây với ta một lúc.”

Diệp Bạc Hâm và Tập Vị Nam đôi mắt nhìn nhau một cái.

“Vâng.” Tập Vị Nam gật đầu.

Trong mái hiên, trước cửa sổ sát đất, một già một trẻ khoanh chân ngồi trên nệm, bên ngoài cửa sổ mà lá xanh tươi.

Đầu ngón tay của Tập Vị Nam cầm quân đen, nhăn mặt nhìn bàn cờ vây.

Tô Nhuệ Dương mang ý cười, liên tục đặt xuống quân cờ.

“Con đi nhà bếp giúp mọi người.” Diệp Bạc Hâm đối với cờ vây không có hứng thú, xách ghế ra đứng lên.

“Ừm, giúp ông làm một món ngỗng rượu vang.” Tô Nhuệ Dương đầu cũng không ngẩng lên, nhàn nhạt nói một tiếng.

Tập Vị Nam nâng mắt, nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của cô, trong mắt là ý cười ấm áp.

Tô Nhuệ Dương đem thần sắc của anh nhìn vào đáy mắt, nhìn Tô Uyển một cái.

Tô Uyển vẫn luôn đứng hầu bên cạnh, đôi mắt kia như dao chém lên người Tập Vị Nam, anh lại dường như không có gì, trầm tĩnh như núi Thái Sơn.

Tô Uyển hừ lạnh một tiếng, rủ mắt nhìn hai tay khoanh trước ngực, cùng đi ra ngoài.

…

Trong phòng bếp, đầu bếp đang bận rộn.

Diệp Bạc Hâm kêu người xuống tầng rượu dưới đất lấy rượu vang, bản thân từ trong lò nướng lấy ra con ngỗng, động tác thuần thục cắt ra.

"Diệp Bạc Hâm, con điên rồi sao? Không biết ông ngoại con tim rất yếu, không thể chịu được kích động sao? Con còn dám đem người mang tới nhà?" Tô Uyển một mặt phẫn nộ.

Diệp Bạc Hâm bị cô mắng, suýt chút nữa cắt trúng tay.

"Mẹ bình tĩnh một chút, chú ý hình tượng của mẹ." Diệp Bạc Hâm cúi đầu xuống, ngón tay thon dài trắng nõn cầm lấy con ngỗng nướng vàng, cầm dao thuần thục bổ xuống

Bộ dạng bình tĩnh của cô chọc tức đến Tô Uyển.

Lúc này, hai đài bếp đang bận rộn một bên cũng khựng lại nhìn qua.

"Diệp Bạc Hâm, ta bây giờ cảnh cáo con, con không nghe, hi vọng con sau này đừng tim ta khóc." Tô Uyển nói một câu dứt khoát, dường như ấn định rằng tương lai Diệp Bạc Hâm sẽ hối hận vậy.

Cô thật sự không hiểu Tô Uyển lấy đâu ra tự tin lớn như vậy.

"Yên tâm đi, thật sự có ngày đó, con nhất định sẽ không để mẹ nhìn thấy nước mắt của con."

Diệp Bạc Hâm hơi dừng lại, bưng đĩa lên, "Làm phiền nhường một chút…"

Ánh mắt Tô Uyển dính chặt lên người cô, bỗng nhiên từ trên cổ áo hơi mở của cô, nhìn thấy trên làn da tiếp xúc với không khí, có vài vết hôn chói mắt.

Tô Uyển tức giận dâng đến lòng ngực, tức giận đến hai mắt mơ màng.

Ngón tay run run mở cổ áo Diệp Bạc Hâm ra, hai mắt phun lửa.

Diệp Bạc Hâm kinh ngạc, sũng sờ nhìn Tô Uyển.

Bên cạnh còn có hai đầu bếp, Tô Uyển phát điên gì vậy?

"Diệp Bạc Hâm, con nói ta biết, đây là cái gì?" cho đến khi Tô Uyển ghé vào tai cô, phẫn nộ mở miệng, đầu ngón tay chỉ lên xương quai xanh của cô, Diệp Bạc Hâm mới hồi lại tinh thần.

Rủ mắt… Trên xương quai xanh trắng nõn vết hôn dày đặc…

Mặt của Diệp Bạc Hâm bỗng nhiên đỏ lên, vành tai nóng lên, cô vốn dĩ da mặt mỏng, huống hồ lại bị mẹ cô nhìn thấy.

Là cái gì Tô Uyển còn không biết?

"Con…" Diệp Bạc Hâm vội vàng kéo lại quần áo, quay lưng với Tô Uyển, giọng rất thấp, "Chính là như mẹ nhìn thấy…"

Cô thật sự muốn đào một cái lỗ chui xuống.

"Con còn biết xấu hổ không vậy?" Vừa nghĩ đến con gái bị người ta… Tô Uyển tức giận đến toàn thân phát run, "Ta dạy con như thế nào? Kêu con tùy tiện cùng người đàn ông khác phát sinh quan hệ sao?"

Diệp Bạc Hâm phản bác lại, "Con làm sao không biết xấu hổ rồi? Con và anh ấy đã kết hôn rồi, không phải hàng xóm, bọn con không phải là trẻ nhỏ chơi trò gia đình, loại chuyện này vốn dĩ… vốn dĩ là rất bình thường…"

" Tốt, con lớn rồi, lông cánh mọc đủ rồi…" Tô Uyển khựng lại, trái tim bất lực, nâng tay lên đỡ trán, một cơn chính mặt ập tới, cô vịn vào bờ tường, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Diệp Bạc Hâm bị dọa giật mình, cởi bao tay ra, dìu cánh tay Tô Uyển, "Mẹ, mẹ không sao chứ?"

Tô Uyển cười lạnh, đẩy tay cô ra, "Xảy ra chuyện rồi vừa lòng con rồi?"

" Con không có!"

"Dù sao bây giờ ta cũng quản không nổi con, chuyện của sau này, con tự mình xử lý!"

…

Tô Uyển ngay cả cơm tối cũng không ăn, trực tiếp rời đi.

Lần này, cô tức giận không nhẹ.

Tô Nhuệ Dương thở dài một hơi, con gái của mình tính cách có bao nhiêu cứng rắn, ông quá hiểu rõ rồi.

Ánh mắt nhìn Tập Vị Nam, nhiều hơn vài tia đánh giá.

Diệp Bạc Hâm cũng không có tâm trạng gì, trong đầu đều là sắc mặt trắng bệch của Tô Uyển trước khi rời đi.

Cô có phải quá bất hiếu rồi?

Sau khi ăn cơm, Tô Nhuệ Dương cũng không có tâm trạng giữ bọn họ lại, trực tiếp đuổi người đi.

"Xin lỗi..." Tập Vị Nam cũng không biết sự việc lại náo loạn tới mức như vậy, nhìn cô ủ rũ không vui, lồng ngực giống như bị người ta bóp chặt.

Diệp Bạc Hâm nhìn dòng xe ngoài cửa sổ, "Không liên quan tới anh..."

Ngay cả bản thân cô cũng không biết vấn đề nằm ở đâu.

Một đường không lên tiếng.

Đến khi Tập Vị Nam dừng xe ở một con đường phồn hoa, ánh đèn đỏ quảng cáo rực rỡ bên đường, Diệp Bạc Hâm nhìn ngời lạ trên đường, nghi hoặc nhìn anh.

"Vì sao dừng rồi?"

Ánh mắt sâu xa của Tập Vị Nam rơi trên mặt Diệp Bạc Hâm, sóng dậy không rõ.

Diệp Bạc Hâm bị anh nhìn đến mức chột dạ một trận.

Từ lúc Tô Uyển rời đi đến bây giờ, cô đau buồn không vui, ngay cả cùng anh nói chuyện cũng rất hờ hững.

Tô Uyển ảnh hưởng tới tâm trạng của cô, cô lại mang tâm trạng mặt xấu cho anh.

Cô không có ý nghĩ giận cá chém thớt với anh, nhưng lại ở trước mặt anh, không biết vì sao, hoàn toàn không thu lại được tính khí của bản thân.

"Anh lát nữa quay lại." Tập Vị Nam cởi dây an toàn, xuống xe.

Diệp Bạc Hâm buồn phiền trách bản thân, cô điên rồi sao?

Đẩy cửa xe ra, Diệp Bạc Hâm đuổi theo sau lại tìm không ra thân ảnh của Tập Vị Nam.

Trên đường nhiều người như vậy, nhiều con đường nhỏ như vậy, cô đứng ở đó, liên tục nhìn bốn phía.

Trái tim, trống rỗng giống như bị người khác móc ra, mỗi lần hô hấp, lồng ngực đều bị không khí xâm nhập vào mà căng ra đến mức phát đau.

...

"Diệp tiểu thư?"

Một giọng nói nghi ngờ từ sau lưng truyền tới.

Diệp Bạc Hâm quay người, người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, trên khuỷu tay vắt một áo vét đen, trên mặt ấm áp như ngọc, nụ cười rất nhạt.

"Lương tiên sinh." Diệp Bạc Hâm không ngờ lại gặp được Lương Thanh Trạch.

Gió ban đêm có chút lớn, mái tóc Lương Thanh Trạch bị thổi có chút loạn, hai mắt lại sáng như sao trên bầu trời.

Lương Thanh Trạch cho người khác cảm thấy rất sạch sẽ, nhưng Diệp Bạc Hâm lại biết, người có thể ngồi vị trí tổng tài của Trác Nam, sẽ không giống cảm giác mà anh đem tới cho người khác một dòng vô hại.

Cô có ý kéo xa khoảng cách với anh.

Lương Thanh Trạch nhìn ra, trầm mặc nhìn cô.

Một chiếc xe dừng lại bên cạnh Lương Thanh Trạch, một người đàn ông mở cửa xe ra, cung kính đứng trước mặt Lương Thanh Trạch, "Tổng tài."

Lương Thanh Trạch cười nhạt, "Diệp tiểu thư, cần tôi tiễn cô một đoạn không?"

Diệp Bạc Hâm vén tóc bị gió thổi ra sau tai, lắc đầu, "Không cần đâu, tôi đang đợi người."

Tập Vị Nam rất nhanh liền quay lại, Diệp Bạc Hâm trong lòng áy náy, vừa định muốn xin lỗi, nhưng phát hiện ánh mắt Tập Vị Nam sắc bén, khuôn mặt căng thẳng, toàn thân tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, hô hấp cũng bỗng nhiên nặng nề, một luồng tàn ác xẹt qua trong mắt, rất nhanh, Diệp Bạc Hâm lại vẫn là bị tóm lấy.

Lời xin lỗi tới miệng lại nuốt vào trong, nghi ngờ thuận theo ánh mắt của anh nhìn theo.

Ngoài dòng xe, không có gì đặc biệt cả.

"Làm sao vậy?" Diệp Bạc Hâm cầm lấy bàn tay đang siết chặt thành nắm đấm của anh, phát hiện tay anh lạnh băng thấu xương, bây giờ không lạnh, tay anh vì sao lại lạnh như vậy?

Tập Vị Nam thu lại ánh mắt, đồng tử nhìn chằm chằm cô.

Lấy kem trên tay đưa cho cô, "Nhanh ăn đi, lát nữa sẽ tan mất."

Diệp Bạc Hâm hơi sững, trong tay bị đồ làm lạnh, cô cúi đầu, kem…

Vì vậy, anh lúc nãy đặc biệt dừng xe, chính là đi mua kem cho cô?

Lúc cô tâm trạng không tốt, thích anh kem, cô không có nói với anh, là mấy năm trước, lúc bọn họ ở bên nhau, anh còn nhớ sao?

Vành mắt hơi nóng, Diệp Bạc Hâm cắn một miếng, nùi vị ngọt ngọt tan ra trên đầu lưỡi, ngọt đến trong lòng.

Bỗng nhiên, trên đỉnh đầu truyền tới giọng nghi ngờ, "Em biết Lương Thanh Trạch?"

" Ừm, anh cũng biết anh ta?" nhưng lại phát hiện sắc mặt anh biến trắng, Diệp Bạc Hâm bị dọa giật mình, "Anh làm sao vậy? Đừng dọa em."

" Lương Thanh Trạch!" Tập Vị Nam nghiến răng nghiến lợi. Hận không thể xé xác anh ra, sắc mặt âm trầm đến cực điểm khủng bố dọa người.

Tập Vị Nam nắm chặt cánh tay Diệp Bạc Hâm, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô, cô từ trong mắt anh nhìn thấy thứ tương tự hốt hoảng.

"Em quen anh ta từ lúc nào?"

Diệp Bạc Hâm một bụng đầy nghi ngờ, anh như vậy, là cùng Lương Thanh Trạch có thù sao?

Diệp Bạc Hâm không có giấu giếm, một năm một mười nói ra hai lần gặp Lương Thanh Trạch.

252. Chương 252

Mặt của Tập Vị Nam càng ngày càng sâu, trong đôi đồng tử đen dậy lên phong ba bão táp.

Diệp Bạc Hâm biết anh không phải đâm tới mình, nhưng vẫn là bị anh dọa sợ.

"Sau này cách xa anh ta nột chút, Lương Thanh Trạch không phải người tốt." đồng tử đen nhánh nhìn cô, hai tay đặt trên eo cô, dùng lực ấn cô vào trong lòng.

Hơi thở nặng nề phả trên đỉnh đầu cô cơ thể căng chặt.

"Lách cách. "Kem rơi xuống bên chân hai người, Diệp Bạc Hâm bị ánh ôm chặt thở hổn hển.

"Vì… Vì sao?"

Tập Vị Nam dứt khoát nhăm mắt lại, cằm cúi trên đỉnh đầu cô, giọng nói nặng nhạt lan trong không khí.

"Lương Thanh Trạch… Là người năm đó tính kế anh…" giọng nói bị nghẹn lại trong cổ họng, rất lâu mới thoát ra khỏi lòng ngực.

Toàn thân Diệp Bạc Hâm run rẩy, vô cùng kinh ngạc ngẩng đầu, dường như không thể tin được, nhìn đôi mắt trầm thương của Tập Vị Nam.

Lương Thanh Trạch? Làm sao có thể?

Anh ấy rất dịu dàng, giống như mặt trăng trên bầu trời đêm, trong sạch và thuần khiết, không nhiễm bụi bẩn.

Anh làm sao có thể là loại người đó? Vì quyền lực địa vị không từ thủ đoạn, quyền lực địa vị có lực hấp dẫn đến vậy sao? Không tiếc hủy hoại tất cả của nột người?

"Vì sao? Anh ta vì sao phải làm như vậy?"Diệp Bạc Hâm nghẹn ngào, giọng có chút run.

Lương Thanh Trạch phá hủy tình cảm của cô và Tập Vị Nam, cô vậy mà còn… còn có thiện cảm với Lương Thanh Trạch.

" Đố kỵ, anh ta muốn phá hủy danh tiếng của anh, phá hủy tiền đồ của anh…" Tập Vị Nam nâng tay xoa nhẹ má cô, anh không để ý danh tiếng và tiền đồ, thứ mà có hay không cũng được, nhưng Lương Thanh

Trạch trong nháy mắt khiến anh mất đi người anh yêu nhất.

" Bây giờ thì sao?" trong đầu bỗng nhiên xẹt qua, Diệp Bạc Hâm hơi hơi trố mắt. "Anh hoài nghi Lương Thanh Trạch cổ ý tiếp cận em, sau đó lợi dụng cơ hội báo thù? Không thể nào, Lương Thanh Trạch làm sao biết anh và em yêu nhau?"

Tập Vị Nam nâng mặt cô lên, để cô nhìn thẳng anh, trong đôi mắt trầm tĩnh khiến người khác mềm mại bình tĩnh, "Hâm nhi, Lương Thanh Trạch là một tên liều mạng, năm đó sau khi tính kế anh, ông nội âm thầm điều tra, sự việc bị bại lộ, anh ta bị giao cho tòa án quân sự, bị kết án hai năm tù, tước đoạt quyền lực chính trị chung thân, bố anh ta vì vậy mà bị liên lụy, không lâu bị sa thải, thuộc hạ và chiến hữu đối với bọn họ tránh mặt không gặp, bố anh ta vì để cứu anh ta, lao lực quá độ, cuối cùng bức chết, mẹ anh ta chịu đựng không nổi cú sốc, tự tử theo. Lương Thanh Trạch bị người nát nhà tan, anh ta vẫn luôn đẩy trách nhiệm lên người anh, anh không biết Lương Thanh Trạch là làm sao phát hiện em, nhưng mà anh ta tuyệt đối không có lòng tốt."

"Còn nhớ lần trước em nhận được một đống…" Tập Vị Nam hơi dừng lại, dường như có chút khó nói.

Diệp Bạc Hâm sững sờ nhìn anh, thì ra Lương Thanh Trạch và anh còn có nhiều vướng mắc như vậy.

Cô hít một hơi thật sâu, rủ mắt chứa ý cười, "Những bức ảnh giường chiếc của anh… là anh ta gửi cho em."

Tập Vị Nam hơi kinh ngạc, cũng không ngờ tới cô có thể đoán ra.

"Ừm…"

Diệp Bạc Hâm ngẩng đầu, đôi mắt đẹp đẽ bị ánh đèn bên đường chiếu sáng, mí mắt nhẹ run, "Anh sợ anh ta làm hại em?"

Há chỉ là sợ, Lương Thanh Trạch bây giờ nhà tan cửa nát, ai biết được anh ta sẽ làm ra chuyện gì?

Kiểu phòng thủ này là bất khả chiến bại, cảm giác như đang bị nhìn chằm chằm con mồi trong bóng tối, Tập Vị Nam cảm nhận được hoảng loạn tới nghẹt thở.

"Xin lỗi, vì anh, khiến em lọt vào nguy hiểm." một tay anh vuốt ve mặt cô, một tay ôm lấy eo cô, đôi mắt sâu xa như biển cả nhìn cô.

"Ha!" Diệp Bạc Hâm khịt khịt mũi, vẫn như cũ dựa vào lòng anh, hai tay ôm lấy eo hẹp của anh, má cô dựa vào lồng ngực đập đều đặn của anh, "Em không có yếu đuối như vậy."

Cô không sợ bị người khác báo thù, không sợ người ta đâm sau lưng, chỉ sợ Lương Thanh Trạch sẽ hủy hoại anh.

…

Tối chủ nhật, Diệp Bạc Hâm ở trong nhà bếp bận rộn, Tập Vị Nam dựa bên tường, hai mứt sâu xa như biển cả, nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của cô, thỉnh thoảng ngẩng đầu cười với anh.

Đầu họng Tập Vị Nam hơi chuyển động, bước thẳng về phía cô.

Anh mặc bộ quần áo ở nhà giản dị, áo sơ mi màu xám nhạt và quần dài thẳng tắp, một mặt dịu dàng.

Bỗng nhiên bị ôm lấy, Diệp Bạc Hâm hơi sững, nghiêng đầu nhìn đường nét ưu mỹ của anh, khóe miệng giương lên ý cười.

“Đói rồi sao?”

Tập Vị Nam đặt cằm dựa lên trên vai cô, đôi mắt đen như sao sớm nhìn mặt bên yên tĩnh của cô.

“Ngày mai…” Anh thở nhẹ một hơi, có lời lại không nói, cuối cùng lại thở dài một hơi.

”Ngày mai làm sao? Diệp Bạc Hâm kéo môi cười.

“Không có gì.” Tập Vị Nam ôm chặt eo cô, nhìn đôi mắt trong trẻo tới không buồn không vui. “Tối mai về sớm một chút”

Xem ra cô không nhớ rồi.

Ngày mai là sinh nhật anh, cô một chút cũng không nhớ rồi.

Anh lúc trước không có để ý những ngày kỷ niệm này, nhưng mà ở cùng cô môi phút mỗi giây, anh đều nhớ trong, lòng tất cả giây phút tuyệt vời, ngọt ngào cay đắng trải qua, đều sẽ là hồi ức đẹp nhất.

Môi mỏng của Tập Vị Nam hơi mím lại, trên má cô đặt một nụ hôn.

“Anh đi ra ngoài trước.”

Diệp Bạc Hâm chau mày, chỉ cảm thấy anh cả ngày hôm nay đều kỳ lạ.

Tập Vị Nam bước tới cửa, quay đầu lại nhìn cô một cái, trong mắt xẹt qua tia thất vọng hiếm thấy.

…

Như thường lệ, Diệp Bạc Hâm đi làm, Tập Vị Nam lái xe trên đường lớn dạo.

Mấy năm nay đều không ở trong Kinh Thành, rất nhiều địa điểm quen thuộc đều xảy ra biến hóa.

Lúc đi qua tiệm bánh kem, ánh mắt Tập Vị Nam hơi khựng lại, cuối cùng đỗ xe dừng lại bên đường.

"Tiên sinh, xin hỏi là sinh nhật anh hay là sinh nhật người khác? Thích mùi vị nào? Trong tiệm chúng tôi có thể đặt riêng…" nhân viên đi cùng anh, liên tục bô bô giới thiệu.

Trong tiệm có vài khách hàng, nhìn thấy anh, chậm rãi lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Ánh mắt Tập Vị Nam lướt qua tủ kính, bên trong lớp thủy tinh, có muôn vạn khẩu vị, hình dáng bánh kem, nhìn thấy rất ngọt, anh vẫn không thích ăn ngọt.

Lúc này, có người rút điện thoại ra, chụp một bức ảnh mặt nghiêng của anh.

Sắc mặt Tập Vị Nam nhất thời lạnh xuống, "Làm phiền cô xóa đi."

Hai cô bé nhìn thấy mặt anh nghiêm túc, uy nghiêm không giận, sợ hãi xóa bức ảnh.

Tập Vị Nam nhìn một cái, đột nhiên quay người rời đi.

Quay lại trên xe, điện thoại vứt trong tủ đồ vang lên.

Một tay Tập Vị Nam cầm lên, nhìn một cái, là Sở Lâm.

Anh hạ xuống cửa xe, "Chuyện gì?"

"Anh Nam, hôm nay là sinh nhật anh, anh sẽ không quay về nhà cũ chứ?"

Nhà cũ?

Nơi lạnh lẽo kia anh quay về làm gì?

"Ừm."

Vậy chúng ta ra ngoài chơi đi, anh dẫn theo chị dâu, bọn em đều rất muốn gặp chị dâu…" Dây mới là mục đích Sở Lâm gọi điện thoại, biết anh kết hôn, bọn họ đều nhịn không được hiếu kỳ, rốt cuộc là cô gái như thế nào lọt vào mắt anh Nam.

Tập Vị Nam chau mày, "Nói sau đi."

Mấy người bọn họ chơi như ngựa hoang, cô thực sự sợ trong lòng cô không thỏa mái.

"Cái gì vậy anh Nam? Anh thật sự sẽ không muốn cùng chị dâu đón thế giới hai người chứ? Đừng a, mang chị dâu tới cho anh em quen biết nhau, sau này dễ chiếu cố mà. Hôm nay lại là sinh nhật anh, anh nói mấy người chính ta, bao nhiêu năm rồi không tổ chức sinh nhật cho anh rồi? Anh làm sao không biết xấu hổ? Hai ngày trước Quý Giản Ninh không ở đây, Lục Tiễn Tây lại đi nước ngoài mở hội nghị học thuật rồi nhóm người chúng ta cũng lâu không tụ tập rồi, nhân cơ hội lần này, anh dẫn chị dâu tới…"

Tập Vị Nam hơi chút do dự, hai người ở cùng nhau, anh làm sao mở miệng nói hôm nay là sinh nhật anh được? Nếu như không nói, trong lòng anh ít nhiều cũng có bỏ qua, sau này khó tìm thấy cơ hội nói.

"Anh Nam, anh yên tâm đi, tối nay tụ họp tại một địa điểm, sắp xếp tiết mục gì, giao cho mấy người bọn em, tối nay bảy giờ, anh và chị dâu cùng nhau tới là được rồi."

Cuối cùng, Tập Vị Nam vẫn là gật đầu rồi.

…

Mở một cuộc họp buổi chiều, Diệp Bạc Hâm có chút đầu căng thẳng, vừa quay lại bàn làm việc, nằm bò lên bàn nghỉ ngơi một lúc.

Chưa tới thời gian tan ca, điện thoại bên vang lên tiếng chuông.

"Bạc Hâm, điện thoại. "Tô Hòa ở bên ngoài ôm tài liệu bước vào, gõ gõ bàn cô.

Diệp Bạc Hâm mở mắt ra, day day huyệt thái dương cầm điện thoại tới một bên nghe.

Thẩm Tư Á hẹn cô đi dạo phố, Diệp Bạc Hâm nghe ra, tâm trạng cô không tốt.

Nhìn đồng hồ, còn nửa tiếng nữa mới tan ca, Diệp Bạc Hâm không có do dự nói với Tô Hòa một tiếng, trực tiếp trốn làm.

Hai người đi dạo trên đường Thương Nghiệp trung tâm thành phố, Diệp Bạc Hâm vừa dừng xe, liền nhìn thấy Thẩm Tư Á ngồi bên đài phun nước, giơ tay nhìn đồng hồ ở đằng xa.

Diệp Bạc Hâm trả tiền, xách túi bước xuống xe.

"Không vui sao? Ai bắt nạt cậu, tớ giúp cậu đi cử lý anh ta!" Diệp Bạc Hâm ngồi xuống bên cạnh cô.

Thẩm Tư Á thu lại ánh mắt, đầu dựa vào vai Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm hơi sững, nhìn thấy cô khép mắt lại, sắc mặt hơi tái, trên mi mắt vương giọt lệ.

Diệp Bạc Hâm thở dài một hơi, ôm lấy vai cô.

Là bởi vì Giang Diệc Đình sao?

Ngoài Giang Diệc Đình ra, cô không nghĩ ra Thẩm Tư Á vó thể vì ai mà rơi lệ.

"A Hâm, cậu biết không? Mẹ tớ không phải uất ức tự sát, bà ấy là bị ép chết, mà người ép chết bà ấy, bây giờ vẫn sống tốt, vì sao? Dựa vào cái gì mà người hại chết người khác vẫn sống, mẹ tớ lương thiện như vậy… Vì sao lại ngốc như vậy, vì một người đàn ông kết thúc sinh mạng của mình, bà ấy vì sao không nghĩ cho tớ? Nếu như tớ có mẹ, sẽ không có ai bắt nạt tớ rồi…"

Diệp Bạc Hâm hơi sững, mẹ Thẩm Tư Á là bị người ta ép chết?

Lúc cô quen với Thẩm Tư Á, mẹ cô ấy đã mất nhiều năm rồi, Thẩm Tư Á dường như không nhắc tới mẹ cô, cô cũng biết mẹ cô là bởi vì uất ức mà tự sát, bây giờ vì sao biến thành bị người khác bức chết rồi?

"Xảy ra chuyện gì?" Diệp Bạc Hâm mặt nghiêm túc nhìn Thẩm Tư Á.

"Ha!" Thẩm Tư Á lau nước mắt trên khóe mắt, đôi mắt kiều diễm nhuộm đầy tơ máu, "Không có gì. Đi mua sắm với tớ đi."

Thẩm Tư Á bước đi về phía trước, Diệp Bạc Hâm đuổi theo sau.

"Tư Á, cậu nói rõ đi."

" Không có gì đáng nói cả."

Vừa vào trung tâm thương mại, Thẩm Tư Á điên cuồng mua sắm, quần áo thay đổi theo mùa, quần dài đến túi giày, trong thường ngày cô keo kiệt nhất, bây giờ ngay cả giá tiền cũng không xem, thích là đi thử, hợp thì mua.

"Vị Nam, em tan ca trước rồi, bây giờ đang đi dạo phố với Thẩm Tư Á, anh không cần tới đón em đâu, em hôm nay có thể về muộn một chút, cơm tối anh tự mình anh nha..." Diệp Bạc Hâm ngồi ở khu vực nghỉ ngơi, cô biết Thẩm Tư Á phải phát tiết, vì vậy không có ngăn cản.

Tập Vị Nam âm trầm một lúc, "Bảy giờ có thể quay về không?"

"Em..." Ánh mắt bõng nhiên bị bóng người ngoài cửa, Diệp Bạc Hâm đứng lên, hô hấp có chút không ổn định, "Em không nói với anh nữa, lát nữa gọi điện thoại cho anh. "

253. Chương 253

Các khớp ngón tay trắng bệch ấn tắt điện thoại.

Diệp Bạc Hâm vội vàng quay người, tầm mắt rơi trên cửa hàng Fila.

Thẩm Tư Á trong phòng thử đồ vẫn chưa bước ra, Diệp Bạc Hâm thở phào một hơi.

Ánh mắt lại chuyển ra ngoài cửa sổ.

Ánh đèn rực rỡ, chiếu lên trên mặt.

Một chiếc xe Jaguar dừng bên đường, Giảng Diệc Đình ôm một cô gái xuống xe, thần sắc hai người mập mờ, Giang Diệc Đình cúi đầu, nói thầm bên tai cô gái, khiến cô cái cười kiều diễm.

"A Hâm, cậu làm gì mà hoang mang rối loạn vậy? Giọng của Thẩm Tư Á truyền từ sau tới, Diệp Bạc Hâm toàn thân đều cứng đờ.

"Không có gì.?"Diệp Bạc Hâm lắc đầu, đứng chắn bóng hai người ngoài cửa sổ.

Tám năm, đã từng yêu sâu đậm như vậy, làm sao nói quên là quên được?

Giang Diệc Đình, có người mới rồi sao?

"Cậu lúc nãy không phải nhìn trúng chiếc váy dài lệch vai màu tím kia sao? Đi, chúng ta đi thử xem." Diệp Bạc Hâm quay người Thẩm Tư Á lại, nói với nhân viên bán hàng bên cạnh: "Làm phiền giúp tôi lấy chiếc váy dài màu tím kia."

"Vâng, xin đợi một lát." Gặp khách hàng vung tay tội rãi như vậy, hai mắt nhân viên cười thành một

đường.

Trong khoảnh khắc quay người, Thẩm Tư Á một mặt nghi ngờ.

Quá lúc thường rồi, bên ngoài có gì sao?

Bỗng chốc, ánh mắt khựng lại.

Cô gái mặc váy dài trắng, đứng trước mặt người đàn ông, một mái tóc dài bay múa trong gió, cùng người đàn ông mặc áo khoác đen dây dưa một chỗ.

Người đàn ông rủ mắt xuống, hơi nghiêng người về phía cô gái, cô gái ôm lấy cổ người đàn ông, ngón chân hơi nhín lên, hai người không kiêng nể gì hôn nhau nồng nhiệt trên đường.

Chính là vội vã như vậy?

Tim bị mạnh mẽ xé ra, Thẩm Tư Á ôm lấy lồng ngực, máu huyết toàn thân dường như không ngừng lưu động, toàn thân lạnh lẽo.

Giang Diệc Đình, một lần nữa giẫm đạp lòng tự trọng của cô dưới chân.

Cô cho rằng anh có nỗi khổ tâm, vừa muốn buông xuống quá khứ, cho anh thêm một cơ hội, không ngờ rằng anh lại cho cô một dao chí mạng.

Là cô ngu xuẩn, sống trong quá khứ không bước ra.

Nhìn người ta, bây giờ đã sống sảng khoái như vậy.

Thấy đôi mắt cô nhìn ra bên ngoài, trong lòng Diệp Bạc Hâm lộp bộp một tiếng, vừa quay người, đúng lúc nhìn thấy một màn cô gái nhón chân lên hôn Giang Diệc Đình, cô gái quay lưng với bọn cô, khuôn yêu mị của Giang Diệc Đình dưới ánh đèn, nhuộm lên màu sắc mê ly.

"Tư Á…" Diệp Bạc Hâm lo lắng nhìn Thẩm Tư Á.

Thẩm Tư Á cười nhẹ, dường như không nmbij ảnh hưởng, gương mặt trắng bệch lại để lộ cảm xúc của cô.

"Thì ra Giang Diệc Đình thích loại này a, xinh đẹp trẻ trung, nhìn dáng vẻ đều chưa tới mười tám tuổi…"

Diệp Bạc Hâm chau mày, nắm chặt ngón tay của Thẩm Tư Á.

Lạnh lẽo mà cứng đờ.

Chuyện của mẹ cô, cô còn chưa qua được, lúc này Giang Diệc Đình lại chạy tới gây thêm phiền phức, Diệp Bạc Hâm lo lắng cô không chịu nổi đả kích.

Thẩm Tư Á thu lại ánh mắt, cười ôm cánh tay Diệp Bạc Hâm, "Được rồi, đừng dùng ánh mắt thương hại đó nhìn tớ, tớ không cần. Tớ và anh ta… kết thúc rồi, từ rất sớm trước đó đã kết thúc rồi, bây giờ Giang Diệc Đình đối với tớ mà nói, phần lớn là người lạ quen thuộc, người thiếu niên đó, đã mất tích trong đường hầm thời quang rồi…"

Đau đến tê liệt, lại làm sao còn có thể đau?

Là cô quá cố chấp, cũng quá tin tưởng tình cảm thời trẻ, cho rằng hai người yêu nhau, thì có thể bên nhau tới già, sau đó mới phát hiện, câu chuyện đồng thoại đều là lừa dối, trên thế giới này vốn dĩ không có vĩnh viễn.

Quen biết nhiều năm như vậy, Diệp Bạc Hâm làm sao không nhìn ra nụ cười của cô có bao nhiêu yếu đuối? Vì tôn nghiêm, nhẫn xuống không có rơi nước mắt, trái tim lại sớm đã bị trăm ngàn vết thương.

"Đi, đi thay quần áo với tớ. "Thẩm Tư Á kéo Diệp Bạc Hâm vào phòng thay đồ, cô không có quay đầu, sợ cảm xúc vỡ òa.

…

Trong một căn biệt thự gần biển.

Lúc này náo nhiệt bất thường, nam nữ, nhảy lắc lư theo nhạc, con gái diêm dúa lòe loẹt, giống như rắn nước.

Trên trần nhà trên đỉnh đầu, đèn thạch anh phát ra ánh sáng trắng chói mắt, cửa thủy tinh sân thượng mở ra, gió thổi vào trong.

Trong biệt thự, Bắc Nam đều là cửa sổ xuyên suốt từ trần nhà xuống sàn, phía Nam nhìn qua là một bãi biển cát trắng và biển cả xanh ngắt, những tấm rèm màu xanh bị gió thổi tung lên, bay phất phơ trong gió.

"Đùng." pháo ống nổ lên trong không trung, ruy băng bắn tung ra.

"Anh Nam! Sinh nhật vui vẻ! Cả nhóm người đồng thanh mở miệng, huýt sáo, mở champagne, ruy băng,

rượu bắn ra khắp nơi.

Một bàn bánh được đẩy ra, nhóm người tự động nhượng ra một đường.

Bánh kem do 30 loại trái cây tạo thành, tám tầng, cao tới 7 thước Anh. Bên ngoài phủ một lớp kem và băng tuyết, phía trên khắc 900 đóa hoa băng và 30 tạo hình lá khác nhau.

Tối nay vì chúc mừng sinh nhật Tập Vị Nam, đám người Sở Lâm mất hai ngày để bố trí biệt thự, bánh kem cung điện Buckingham này được đặc biệt mời bậc thầy bánh kem thiết kế ra, trên thế giới độc nhất vô nhị.

Sau khi hát mừng sinh nhật, Tập Vị Nam thổi nến.

Tất cả mọi người cùng nhau cắt bánh, chia bánh…

Tập Vị Nam ngồi một mình, thần sắc lạnh nhạt, giống như tất cả ồn ào náo nhiệt đều không liên quan tới anh.

Hai tiếng trước, Diệp Bạc Hâm gọi điện thoại cho anh, nói là tối nay đi cùng bạn thân, không quay lại.

Hôm nay là sinh nhật của anh, cô thật sự quên rồi.

" Anh Nam, chị dâu vì sao không tới?" Sở Lâm nhìn thấy anh bứt đầu từ lúc bước vào cửa, trên mặt không có ý cười, để mặc bọn họ ồn ào, bản thân anh ngồi một mình, cả người nhàm chán ủ rũ.

Anh rõ ràng tâm trạng rất tệ.

Tập Vị Nam hơi khựng, đầu ngón tay châm điếu thuốc, từ lúc bắt đầu ngồi xuống, anh liền hút từng điếu từng điếu. Một chút cũng không kỷ luật nghiêm ngặt như Tập Vị Nam thường ngày.

"Cô ấy bận…" Tập Vị Nam nói một lý do mà ngay cả bản thân cũng cảm thấy buồn cười, bận đến mức sinh nhật anh cũng không không tham gia.

Sở Lâm hơi hơi chau mày, "Anh Nam, anh không phải giận dỗi với chị dâu rồi chứ?"

Tất cả mọi người đều mong chờ tối nay anh đưa chị dâu tới, kết quả anh một mình xuất hiện, thần sắc hờ hững, không có ai dám hỏi, Sở Lâm nhẫn xuống hiếu kỳ không được, liều chết tới thăm dò tin tức.

"Cậu rất rảnh phải không?" Tập Vị Nam nhíu mày, u ám nhìn Sở Lâm một cái, ánh mắt đó khiến người khác không rét mà run.

Bên kia, Đặng Thụy Tây từ lúc anh xuất hiện ở biệt thự, ánh mắt không rời khỏi người anh.

Đặng Thụy Tây nắm chặt ly rượu, rất nhiều lần muốn nói chuyện với anh, nhưng thấy thần sắc anh nhạt nhẽo, giữa lông mày có sự mệt mỏi khiến người khác đau lòng, từ nhỏ giáo dục chấp nhận khiến cô hiểu được liêm sỉ, con gái phải học được dè dặt, vì vậy cô vẫn luôn do dự không quyết.

Hôm nay là sinh nhật anh, cô vẫn luôn nhớ rõ.

Tập gia và Đặng gia là nhiều đời thân giao, Tập gia phu nhân lại vừa ý Đặng Thụy Tây, mấy năm trước đã cùng bà của Đặng Thụy Tây trò đùa, tương lai để gả Đặng Thụy Tây cho Tập Vị Nam cháu bà, Đặng Thụy Tây cũng vẫn luôn đơn phương Tập Vị Nam, bất luận người già hai nhà bàn bạc, Đặng Thụy Tây không có ý kiến khác, tất cả mọi người hai nhà đều biết, Đặng Thụy Tây cô là vị hôn thê của Tập Vị Nam.

Cho dù Tập Vị Nam chưa bao giờ thừa nhận.

Đặng Thụy Tây sớm nay về nhà cũ Tập gia một chuyến, bên phía Tập gia không có ý lo liệu, ngay cả bác trai bác gái đều không có, trong nhà chỉ có mình lão phu nhân.

Lúc rời đi, cô gặp được Tập Khởi Nhu, Tập Khởi Nhu vô ý nói hôm nay ở biệt thự bên biển tổ chức cho anh, hỏi cô có nhận được thiệp mời.

Không có người gửi thiệp mời Đặng Thụy Tây, tối hôm nay vô không mời mà tới.

"Anh Hai, ăn miếng bánh đi." Đặng Thụy Tây đặt xuống ly rượu vang, gọi người cắt một miếng bánh, do dự rất lâu, mới lấy hết dũng cảm bước về hướng Tập Vị Nam.

Tập Vị Nam là chủ buổi tiệc tối nay, thái độ mặc dù không nóng không lạnh, nhưng có rất nhiều người vây bên cạnh anh.

Ngoài nhóm người bạn từ nhỏ của anh, bữa tiệc sinh nhật tối nay cũng mời một số anh em cao cấp ở trong đại viện, những anh em này cũng dẫn những kiều nữ đến tham dự, cả bữa tiệc sinh nhật đầy phấn khích ồn ào.

Cùng trong một đại viện lớn lên, thân phận của Tập Vị Nam bọn họ đều biết rõ.

Tập gia vẫn luôn là một cánh tay quân giới, ai không muốn với cao?

Không có cô gái nào dám đến trước Tập Vị Nam tiếp cận, Đặng Thụy Tây lúc này đứng ra, rất nhiều ánh mắt đều dừng trên người cô, kinh ngạc phần lớn.

Tập Vị Nam không thích hứng thú, từ nhỏ đã quen với trường hợp này, anh không có cảm giác không tự do, yên lựng dựa vào sofa, thuốc không rời khỏi tay, nghe bọn họ nói chuyện, thỉnh thoảng chêm một câu.

Trong gạt tàn thuốc có rất nhiều đầu thuốc.

"Cảm ơn." Ngón tay thon dài của Tập Vị Nam kẹp lấy điếu thuốc, đặt lên trên bàn, ở trong gạt tàn dí dí tàn thuốc.

Anh từ trong tay Đặng Thụy Tây nhận một chiếc dĩa trắng, thuận tay đặt lên một bên.

Đặng Thụy Tây thở phào một hơi căng thẳng không nói nên lời.

Cô còn thật sự sợ Tập Vị Nam từ chối, ở đây nhiều người như vậy, còn có rất nhiều người biết cô là vị hôn thê của Tập Vị Nam, nếu như một chút mặt mũi anh cũng không cho cô, cô sợ rằng mất hết mặt mũi rồi.

"Tôi đi ra ngoài hít thở không khí." Tập Vị Nam gặt đi tàn thuốc, bỗng nhiên đứng dậy, đối với mọi người xung quanh nhàn nhạt gật đầu, anh không ngờ rằng bọn người Sở Lâm tìm nhiều người đến như vậy, mấy người này mực dù ở trong cùng đại viện lớn lên, nhưng hôm nay thân phận không giống nhau, có những người trái tim không có đơn thuần như vậy, anh không thích xã giao, viện cớ ra ngoài hít thở không khí.

Tập Vị Nam vừa rời đi, trong cả căn biệt thự bỗng nhiên trầm mặc xuống. Mặt nhìn nhau, chủ tiệc đều đi rồi.

Tần Yến Đường lộ mặt, chào hỏi mọi người chơi vui vẻ, lúc này mới náo nhiệt trở lại.

Đặng Thụy Tây ánh mắt u ám, nhìn bóng lưng kiên quyết rời đi của Tập Vị Nam.

Cô là vị hôn thê của anh, vì sao phải lạnh lùng với cô như vậy?

Ngày sinh nhật của anh, bạn gái anh vì sao không tới tham gia? Bọn họ chia tay rồi sao?

...

"Đây là có chuyện gì? Chị dâu này cũng quá chảnh rồi, dám bỏ anh Nam chúng ta, ngay cả sinh nhật anh ấy cũng không xuất hiện, làm cho anh Nam một buổi tối đều không có sắc mặt tốt." Sở Lâm lắc lắc rượu vang trong tay, chất lỏng màu đỏ đổ xuống ly thủy tinh, xoay tròn.

Lục Tiễn Tây hai chân vắt chéo, lười biếng dựa trên quầy, cười lạnh một tiếng, "Anh ấy không có tự trọng."

Vì một cô gái, biến thành bộ dạng chán nản bất an, không có tự trọng là gì?

Nếu như cô ấy thực sự để ý đến anh, lại vì sao quên anh sạch sẽ?

Sở Lâm một ngụm rượu xíu chút nữa phun ra, “Lão Lục, cậu có ý gì? Cậu gặp chị dâu rồi?”

Ngón tay xương khớp rõ ràng củ Lục Tiễn Tây kéo kéo cổ áo, “Há chỉ gặp thôi.”

Nhiều năm như vậy, anh vì trị liệu bệnh tâm lý cho Tập Vị Nam, không ít thôi miên đối với anh, từ trong miệng của anh, anh dường như hiểu được quá khứ của hai người.

Càng là như vậy, anh càng ghét cô gái này.

Cậy vào nuông chiều của Tập Vị Nam, để Nam chịu cực khổ.

Sở Lâm hứng thú lên, “Chị dâu là cô gái như thế nào?”

Lục Tiễn Tây tuôn ra tức giận trong bụng, ly rượu nặng nề đặt lên quầy bar.

” Cô gái kia bản lĩnh rất lớn, Nam mấy lần vì cứu cô ta, suýt chút nữa nguy hiểm tính mạng.” Lục Tiễn Tây hừ lạnh, “Tôi là nhìn không ra cô gái đó có gì tốt, phụ nữ xinh đẹp rất nhiều, nhưng Nam lại cố chấp, không phải cô ta không được. ”

254. Chương 254

Trong quán bar, đèn màu xanh đỏ, âm nhạc sập sình nhức óc.

Giữa sàn nhảy, những đôi nam nữ thanh niên lắc giật uốn éo. Trên sân khấu, cô gái thân hình nóng bỏng như loài rắn uốn quanh cây cột sắt, thực hiện điệu múa cột.

Tiếng huýt sáo, tiếng hô hào, bỗng rộn rạo vang lên.

Một góc của quầy bar, khu ghế ngồi đèn mờ ảo.

Thẩm Tư Á say mèm gục xuống bàn, tay vẫn lăm lăm chai rượu đã vơi nửa. Trên bàn rải rác bốn, năm chai đã cạn đáy.

Cô bật cười khúc khích, cứ cười rồi nước mắt lại ứa khỏi khóe mi.

Cô nấc lên đau khổ, nửa chống người nhóm dậy, ngửa cổ nốc thêm mấy hớp, phà hơi vào miệng bình.

Diệp Bạc Hâm thở dài, thương bạn, giúp cô ấy vén tóc ra sau mang tai.

Thẩm Tư Á nấc cụt, đặt "rầm" chai rượu xuống bàn. Mặt đỏ gay, mắt híp lại.

"Hắn có gì ghê gớm? Việc gì tớ phải nhớ nhung hắn? Đàn ông hai chân đầy rẫy, vớ bừa cũng được một vốc, chẳng qua cũng có tí đẹp trai chứ mấy? Đẹp trai có mài ra mà ăn được không?"

"Khốn nạn, từng ấy tuổi rồi còn tìm gái trẻ, vô liêm sỉ, trâu già đòi gặm cỏ non."

"Giang Diệc Đình, anh là đồ khốn nạn, rác rưởi, bại hoại, giết người đốt nhà anh cũng dám làm…"

Thẩm Tư Á say lúy túy, mồm miệng nói lảm nhảm.

Đám chai rỗng bị cô gạt tay, lăn xuống đất, tức thì vỡ tan tành văng khắp nơi.

Cô nàng lên cơn, vừa khóc vừa cười, đứng hẳn lên ghế, uốn éo điên cuồng theo điệu nhạc, mái tóc xoăn màu rượu giật lắc xõa tung.

May mà trong quán bar cũng đủ ồn ã, nên không ai chú ý đến góc này.

"Tư Á, có tớ ở đây, cậu buồn thì cứ khóc di." Diệp Bạc Hâm ôm cô vào lòng.

Thẩm Tư Á khẽ cười, nước mắt tuôn thành hàng, lăn dài trên gò má trắng nhợt.

"A Hâm, tớ quen anh ấy tám năm, tám năm, nhưng giờ tớ mới phát hiện ra, tớ chả hiểu gì về anh ấy cả. Dựa vào đâu anh ta chà đạp lên tình cảm của tớ? Dựa vào đâu?"

Diệp Bạc Hâm mím môi, lặng lẽ ôm cô chặt hơn, bàn tay vuốt ve dọc sống lưng.

Chuyện tình cảm, người ngoài chưa bao giờ có thể hiểu hết được.

Thẩm Tư Á chỉ vào lồng ngực, thụi mạnh mấy nhát: "Tớ tưởng con tim mình đã chết rồi, nhưng vẫn đập, hay là phải móc ra thì nó mới hết đau?"

Diệp Bạc Hâm nắm tay cô, ấn cô vào lòng mình.

"Không sao đâu, mọi thứ rồi sẽ qua."

"Ha! Phải, rồi sẽ qua."

Say ư?

Người say rồi, đầu óc lại vẫn tỉnh.

"Ọe…" Dạ dày nhộn nhạo, vị chua lợ trào lên cổ, cô hớt hải bụm miệng.

Diệp Bạc Hâm bị đẩy phắt ra, Thẩm Tư Á loạng choạng lao đi tìm nhà vệ sinh.

Cô ấy dã say đến mức độ chân nam đá chân chiêu.

Diệp Bạc Hâm bèn đuổi theo sau.

…

Gió biển lồng lộng, mặt nước như tiệp với màu của nền trời tối tăm, không phân định nổi đâu là lằn ranh.

Đêm nay không trăng, thinh không đen kịt.

Trên bãi cát, những tòa biệt thự sóng đôi vẫn sáng đèn.

Tập Vị Nam mặc quần đùi màu đen, áo phông trắng, nom cao ráo hơn hẳn… trong khí chất chững chạc, lại có thêm nét tươi sáng, vô cùng bắt mắt.

Lúc này, anh đứng bên ngoài, điện thoại áp lên tai, liên tục gọi vào số máy của Diệp Bạc Hâm.

Một lần, hai lần, anh vẫn không nản chí, tiếp tục gọi, rốt cuộc không một ai nghe máy.

Cảm giác này, tệ hại tột cùng.

Anh tưởng rằng mình sẽ chẳng hề bận tâm đến thế, cũng chỉ là một buổi sinh nhật, không nhất thiết phải có cô ở bên. Nhưng vì sao, lồng ngực lại như bị ai thụi cho mấy nhát, tấm tức, ngột ngạt khổ sở.

Trong đêm đen, bóng hình anh lẻ loi cô đơn biết bao.

Anh đứng bên ngoài bao lâu, Đặng Thụy Tây cũng đứng cùng anh từng ấy thời gian.

"Anh Hai…" Đặng Thụy Tây đứng trên sàn gỗ, gió xõa tung mái tóc cô.

Cô lẽo đẽo theo anh ra ngoài này, anh Hai có bực mình không?

Nhưng cô không đừng được.

Tập Vị Nam không ngoái lại, ánh mắt đăm chiêu nhìn ra mặt biển nơi xa, điện thoại áp bên tai được anh tắt đi, bỏ vào túi.

"Anh Hai, anh… tâm trạng anh không vui à?" Cả tối nay, tâm trí anh lúc nào cũng để đâu đâu, cô chứng kiến từ đầu chí cuối.

"Em ra đây làm gì?" Thay vì trả lời, Tập Vị Nam hỏi lại, hai tay đút trong túi, đôi mắt đen láy, sâu thăm thẳm phản chiếu ánh đèn trang hoàng bên bờ, ánh lên rực rỡ.

"Em không yên tâm." Đặng Thụy Tây mím môi, gương mặt thấp thỏm.

Tập Vị Nam liếc nhìn cô, bộ đồ trên người cô mỏng manh, bờ môi tím tái.

Có vẻ rất lạnh, tay phải ôm cánh tay trái, khẽ xoa nắn.

"Ngoài này lộng gió, vào đi." Tập Vị Nam quay người trở vào, bờ lưng lạnh lùng khiến con tim cô đau nhói.

Hai người một trước một sau quay trở vào biệt thự, gợi tất cả mọi người phải tò mò phỏng đoán.

Dù sao, trong đám công tử này cũng có người biết rõ Đặng Thụy Tây có hôn ước với Tập Vị Nam, tuy do bà nội anh hứa miệng, nhưng những người như họ có mấy ai dám trái ý bề trên. Vui chơi sa đọa mức nào, sau cùng chẳng đều ngoan ngoãn lấy người mà cha mẹ ưng.

Gần mười hai giờ đêm, gió mỗi lúc một to, tấm rèm sa nhảy nhót cuồng si.

Căn biệt thự tưng bừng cả một ngày, nhân vật chính chưa về, những người khác cũng không muốn rã tiệc.

Tập Vị Nam tuy thi thoảng vẫn giao lưu với mọi người, nhưng tuyệt nhiên không sờ đến một giọt rượu,

đám Sở Lâm uống đỡ thay anh không phải ít.

Qua mười hai giờ hơn, Tập Vị Nam cười cay đắng, tay lắc lư ly sâm banh, đôi mắt trầm lặng rạn nứt ánh sáng âm u tự giễu.

Anh ngửa cổ, một hơi dốc cạn.

Chất rượu đi qua dạ dày, toàn thân bốc lên hừng hực, mỗi tĩnh mạch trong người đều giãn nở.

Cả cơ thể lâng lâng, thế giới quay mòng, ánh mắt mỗi lúc một mờ ảo.

Tập Vị Nam say rồi, mắt nhắm nghiền, ngả vào ghế sô-pha.

Tan tiệc, đám người say bí tỉ được nhân viên của resort lần lượt dìu về biệt thự.

Bên trong bừa bộn, Sở Lâm ấn chuông, gọi người đến dọn dẹp.

Lục Tiễn Tây ngồi cạnh Tập Vị Nam, trước khi say, Tập Vị Nam còn nói, lâu rồi không say, anh muốn thử lại dư vị của men say.

…

Tòa biệt thự cả tầng một lẫn tầng hai có tổng cộng hơn chục gian phòng, đám Sở Lâm, Lục Tiễn Tây mỗi người một phòng.

Đặng Thụy Tây theo Tập Khởi Nhu đến, Tập Khởi Nhu ở lại, cô cũng ở lại theo.

Lục Tiễn Tây dìu Tập Vị Nam say mềm lên tầng hai, Tập Khởi Nhu lẽo đẽo theo sau.

“Chăm sóc anh Hai em nhé.” Lục Tiễn Tây giao người cho Tập Khởi Nhu, còn mình quay về phòng.

Tối nay, Lục Tiễn Tây uống cũng không phải ít, đầu giật đùng đùng, sớm mai còn về bệnh viện, bắt buộc phải đảm bảo ngủ đủ giấc.

Sau khi đã say, Tập Vị Nam trở nên trầm hẳn, nhắm mắt là ngủ, hai đầu lông mày nhíu chặt lại.

Tập Khởi Nhu cởi giày và tất cho anh, ánh đèn tường đầu giường phả xuống gương mặt anh, đường nét sắc cạnh mê hoặc.

Đặng Thụy Tây đứng ngoài cửa, thấy Lục Tiễn Tây đi ra, ngần ngừ một lúc rồi đẩy cửa bước vào.

"Khởi Nhu, anh Hai em sao rồi?"

Tập Khởi Nhu đang đau đầu không biết có nên giúp anh Hai cởi áo khoác không. Người ta một khi đã uống say, cơ thể nóng nực, mặc áo đi ngủ dĩ nhiên không thoải mái, nhưng cô sợ anh Hai tỉnh lại, biết cô cởi quần áo của anh, lại xử đẹp cô.

Bấy giờ thấy Đặng Thụy Tây, mắt liền sáng rực.

Đặng Thụy Tây là vợ chưa cưới của anh Hai, tuy anh ấy không thừa nhận, nhưng bây giờ bản thân anh Hai cũng chưa có bạn gái. Mà tuổi thì đã ba mươi rồi, bạn gái còn chưa có, sau này anh Hai không thể không lấy vợ chứ?

Cô thấy Đặng Thụy Tây có cửa thắng, ít nhất tối nay chính cô chứng kiến Đặng Thụy Tây và anh Hai cùng đi ra ngoài, cả hai đứng bên bờ biển, nom rất xứng đôi.

"Chị Thụy Tây, chị qua chăm sóc anh Hai em, em sợ tối nay anh ấy sẽ khát nước đấy." Tập Khởi Nhu kéo tay Đặng Thụy Tây, đẩy cô đến bên giường.

Nhìn dung mạo khôi ngô anh tuấn của người đàn ông, mặt Đặng Thụy Tây liền đỏ ửng: "Chị? Nhưng mà…"

Đặng Thụy Tây có thể thấy được Tập Khởi Nhu muốn vun vào cho mình với Tập Vị Nam. Ngặt nỗi, Tập Khởi Nhu không hề hay biết, anh Hai cô ấy đã có bạn gái mất rồi.

"Không nhưng nhị gì cả, em buồn ngủ lắm, phải đi ngủ đây." Tập Khởi Nhu ngáp dài: "Nếu chị ngại trông thì chị cứ về ngủ đi cũng được."

Tập Khởi Nhu khép cửa lại, cười ranh mãnh.

…

Thẩm Tư Á say bí tỉ, nôn xong, cứ thế ôm bồn cầu lịm đi.

Diệp Bạc Hâm dìu cô ra khỏi quán bar.

Mười một giờ đêm, trong quán vẫn đông đúc náo nhiệt.

Cả hai đều có hơi men, Diệp Bạc Hâm tìm lái xe dịch vụ, dìu Thẩm Tư Á ngồi vào xong, mình cũng lên theo.

Tối nay coi như không về được Ngự Cảnh Viên rồi.

Thẩm Tư Á say bét nhè thế này, cô cũng không an tâm.

Cả hai về nhà của Thẩm Tư Á.

Hì hục một lúc lâu, mới thay được bộ quần áo trên người cô ấy, lại xuống bếp nấu canh giã rượu.

Diệp Bạc Hâm ngồi bên giường, nâng Thẩm Tư Á đang rên rỉ khó chịu dậy.

Một tay đỡ lưng cô, lại vừa dỗ dành cô uống canh giải rượu.

Đợi Thẩm Tư Á ngủ thật sâu, Diệp Bạc Hâm mới khép lại cửa phòng.

Nằm xuống sô-pha, Diệp Bạc Hâm day trán, sực nhớ ra tối nay không về, cũng chưa kịp báo với Tập Vị Nam một tiếng.

Cô tìm điện thoại, mới phát hiện Tập Vị Nam đã gọi cho cô rất nhiều cuộc, từ lúc tám giờ đến tận lúc mười giờ hơn, cứ mười phút lại có một cuộc gọi nhỡ.

Lúc tám giờ hơn, cô đang ngồi trong quán bar với Thẩm Tư Á, lúc ấy ồn ào, điện thoại lại để chế độ câm.

Gọi nhỡ nhiều thế này, hay là có việc gấp gáp?

Chắc không phải anh sắp về quân doanh chứ?

Diệp Bạc Hâm thót tim, bất chấp bây giờ là gần một giờ sáng, cô vẫn gọi lại.

...

Đặng Thụy Tây kéo một chiếc ghế, ngồi xuống bên giường, trong ánh đèn cam dịu, lặng lẽ ngắm nhìn người đàn ông đang nằm trên giường.

Người đàn ông này, quả thực có sức mê hoặc, vẻ chín chắn đĩnh đạc. Con người anh tản mác làn không khí xa cách, lạnh lùng. Không giận dữ mà vẫn toát ra cái uy, khiến người khác bất giác nể phục.

Phụ nữ từ xưa đến nay vẫn luôn bị khuất phục bởi kiểu đàn ông mạnh mẽ, Đặng Thụy Tây cũng vậy.

Anh uống say, nên hai má đỏ ửng, hơi thở thoát ra nặng nề, gấp gáp.

Thậm chí giấc ngủ cũng không an lành, đầu mày nhíu lại.

Như ma xui quỷ khiến, Đặng Thụy Tây rướn tay, đầu ngón tay chưa kịp chạm vào hàng lông mày rậm của anh, thì căn phòng yên ắng bất ngờ có tiếng chuông reo.

Đặng Thụy Tây giật mình, hốt hoảng rụt tay lại.

Lắng nghe tiếng chuông.

Từ trong chăn vọng ra.

Tập Vị Nam rên nhẹ, như bị đánh thức bởi tiếng ồn.

Đặng Thụy Tây sợ làm anh giật mình tỉnh giấc, sau một thoáng ngần ngừ, bèn vén chăn lên.

Chiếc quần màu đen ôm lấy cặp đùi gọn gàng, dưới lớp áo phông trắng, cơ thể không mỡ dư thừa của anh tỏa ra sự quyến rũ nam tính.

Đặng Thụy Tây thấy ngột ngạt, đầu ngón tay run lên.

Cô hít thở một hơi thật sâu, mới dám thò tay vào túi anh.

Chiếc điện thoại rung lên bần bật trong lòng bàn tay, Tập Vị Nam lật người, làm Đặng Thụy Tây giật mình, suýt đánh rơi điện thoại xuống đất.

Gần một giờ rồi, tầm nay ai còn gọi điện?

Liếc nhìn tên gọi trên màn hình điện thoại, sắc mặt Đặng Thụy Tây trắng bệch.

Hâm Nhi… Hâm Nhi…

Người như anh mà cũng ngọt ngào đến vậy ư?

255. Chương 255

Khớp ngón tay trắng nhợt, Đặng Thụy Tây siết chặt chiếc điện thoại.

Ánh sáng xanh rọi lên gương mặt cô, trong đôi mắt cuộn trào sóng dữ, phản chiếu tia ghen tỵ.

Anh Hai thích cô ta đến vậy ư?

Mình phải làm sao?

Từ nhỏ đã ái mộ anh, cô nỗ lực để kịp bước chân anh, biến mình trở nên ngày càng ưu tú.

Vẫn không được ư?

Đặng Thụy Tây ngẩng đầu, trông dung mạo thư thái của người đàn ông khi say dưới ánh đèn màu cam dìu dịu. Cô muốn đánh cược một lần, nếu thua, cũng không hối hận.

Bằng không, quả thực không cam lòng.

Anh Hai là người bướng bỉnh, sẽ không đời nào nghe lời bà nội, bằng lòng lấy cô làm vợ.

Nhưng nếu chuyện xảy ra lúc say, nếu hai người có quan hệ, anh ấy sẽ không thể chối bỏ trách nhiệm.

Chiếc điện thoại vẫn rung bần bật, Đặng Thụy Tây nhìn xuống cái tên nhảy nhót trên màn hình, hạ quyết tâm, ấn nút tắt máy.

Căn phòng lại trở về yên ắng.

Hơi thở gấp gáp nặng nề của người đàn ông không ngừng dụ dỗ Đặng Thụy Tây.

Bất chấp sĩ diện, đôi bàn tay cô run rẩy cởi cúc.

Chiếc áo sơ mi gam đỏ tươi tuột xuống đất.

Làn da nõn nà trắng trẻo, dưới ánh đèn mờ mờ, tản mác dư vị mê ly.

Lồng ngực Đặng Thụy Tây đập dồn dập, cô quỳ bên giường, ngón tay lướt qua sống mũi, mắt, mày, sau cùng dừng lại trên bờ môi mím chặt của anh.

Chưa bao giờ được gần với anh như lúc này, cô khom người là có thể ngửi thấy mùi hương mát lành trong trẻo trên cơ thể anh.

Đặng Thụy Tây lưu luyến, nhắm mắt lại, hít hà thật sâu, trong lồng ngực căng đầy hương vị của người đàn ông trưởng thành.

Tay trượt xuống, đặt trên cổ áo của anh.

Vô liêm sỉ thì đã làm sao? Cô muốn đánh cược một lần, thua, thì cũng còn một đêm đẹp, cho nửa đời sau hoài niệm.

Nhưng… nếu anh Hai tỉnh lại, tức giận cho rằng cô là ả đàn bà mặt dày mày dạn, đoạn tuyệt với cô nữa, thì cô phải làm sao?

Lúc ấy thật sự không còn cách nào cứu vãn nữa rồi.

Đặng Thụy Tây đắn đo.

Tấm chăn mỏng vắt ngang hông anh, đường nét gương mặt sắc cạnh, như được đẽo gọt tinh xảo, mỗi nét đều mang sự ưu đãi quý giá mà thượng đế ban tặng.

Đặng Thụy Tây si mê ngắm nhìn gương mặt anh, lý trí vừa trỗi dậy đã bị ái tình soán ngôi.

Cô muốn có được người đàn ông này.

Nếu không nhanh tay, đợi đến khi anh lấy người phụ nữ kia, lúc ấy sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa.

Diệp Bạc Hâm cúi rạp người, ngón tay lả lướt trên vòm ngực anh, trượt xuống, cảm nhận được những múi thịt căng đầy, cô không cầm nổi lòng, khẽ bật tiếng rên.

…

"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, vui lòng gọi lại sau…"

Diệp Bạc Hâm chau mày, tay siết chặt điện thoại.

Mới rồi còn gọi được, giờ tự nhiên tắt máy rồi?

Trong lòng cảm thấy bất an, như có ai đó siết chặt cổ, khiến cô nghẹt thở, cảm giác ngột ngạt xâm chiếm bộ não.

Không được, cô phải về xem thế nào.

Diệp Bạc Hâm vùng dậy, khép lại vạt áo khoác, trên gương mặt trắng trẻo ăm ắp vẻ lo âu.

"Ọe…"

Một tay đã đặt lên nắm đấm cửa, trong phòng ngủ bỗng vẳng ra tiếng nôn mửa, và tiếng nước ào ào vang lên sau đó.

Thẩm Tư Á như thế này, cô thật sự không bỏ đi được.

Diệp Bạc Hâm đành quay lại.

Trong nhà vệ sinh, Thẩm Tư Á đang ôm bồn cầu, rũ người mọp dưới đất.

"Dậy nào, dưới đất lạnh lắm." Diệp Bạc Hâm thở dài, khụy xuống, đỡ cánh tay Thẩm Tư Á, toan vực dậy.

Thẩm Tư Á mở đôi mắt lờ đờ, quặp lấy cổ cô, kéo xuống.

Diệp Bạc Hâm bị Thẩm Tư Á bất ngờ lôi xuống, chân mất trụ, ngồi phịch xuống đằng trước cô nàng.

"Há há… A Hâm… làm gì mà đong đưa thế?" Thẩm Tư Á cười ngây ngô, say không còn biết gì.

Diệp Bạc Hâm nghe đầu đau nhói, tự nhiên hối hận vì để cô nàng uống từng ấy rượu.

Uống rượu tiêu sầu cái quái gì, giả dối.

…

Cơn say của Tập Vị Nam không hẳn là mãnh liệt, nhưng người lại hoàn toàn không ý thức.

Cho đến khi Đặng Thụy Tây luồn tay vào quần anh, anh liền choàng mở mắt, như chú sư tử ngủ say bỗng

sực tỉnh, đôi mắt sắc lẹm như dao, vằn vện tia máu.

Bàn tay mang sức mạnh, bắt lấy cánh tay không an phận của Đặng Thụy Tây, quắp chặt, không ngừng siết lại, phần xương vang lên tiếng "rắc."

"Á á á…" Đặng Thụy Tây thảm thiết hét váng lên, gương mặt trắng nhợt rịn mồ hôi lấm tấm.

Tay trật khớp rồi.

Tập Vị Nam giận run lên bần bật, toàn thân tản ra sát khí, ánh mắt rợn người.

Những người quen thân đều biết, mỗi khi cơn giận bộc phát đến đỉnh điểm, quanh người anh thường tỏa ra làn khí rùng rợn, ánh mắt nhìn trừng trừng vào đối phương, như nhìn một kẻ sắp chết đến nơi.

Tập Vị Nam từng được huấn luyện đặc biệt, mỗi khi gặp nguy hiểm, cơ thể sẽ tự nhiên phản vệ. Kể cả lúc say, nhưng khi cảm nhận được nguy hiểm, anh cũng có thể tỉnh lại, đầu óc tuy mơ hồ, song ý thức vẫn có.

Gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Đặng Thụy Tây lọt vào tầm mắt, trên ngươi cô ta chỉ mặc độc chiếc áo lót màu tím, kẻ ngu si cũng nhận ra cô ta muốn làm gì.

Cơn giận bốc lên, Tập Vị Nam không ngờ chỉ chậm một chút nữa thôi anh sẽ lại giẫm lên vết xe đổ.

Rượu là thứ quả nhiên không nên đụng vào.

Hại người, hại mình.

"Anh… anh Hai…" Không thể ngờ anh lại bất ngờ tỉnh lại, Đặng Thụy Tây sợ đến độ tái mét mặt mày.

Ánh mắt Tập Vị Nam đanh quánh lại, tay bóp chiếc cổ thanh mảnh của cô ả, siết chặt.

"Đặng Thụy Tây, tôi cảnh cáo cô, nên biết thân biết phận. Làm phụ nữ, đừng dơ dáy như thế."

Người phụ nữ này… tại anh đã dung túng cô ta quá mức…

Nếu đêm nay xảy ra chuyện gì đó, anh sẽ phải đối mặt với Diệp Bạc Hâm như thế nào?

"Khụ… khụ…" Cổ tay có cảm giác đau thấu xương, ngón tay thậm chí không co được, cổ thì bị bóp chặt, Đặng Thụy Tây không thở nổi, đôi mắt trợn lên, dòng lệ tuyệt vọng ứa ra, rơi xuống mu bàn tay anh.

Tập Vị Nam thấy ghê tởm, liền buông tay.

Đặng Thụy Tây bị anh hất văng xuống đất.

"Anh… anh Hai, em… sai rồi…" Đặng Thụy Tây ho dữ dội. Cô ôm cổ, gương mặt khiếp đảm thụt lùi về sau. Lúc này mới cảm thấy kinh hãi thật sự, người đàn ông như ác quỷ, không phải anh Hai của cô… Người anh kia tuy lạnh lùng, nhưng không hề nóng nảy, vậy mà mới rồi, cô cảm nhận rõ rệt, người đàn ông này muốn giết mình.

Tập Vị Nam trừng mắt nhìn cô ta, ánh mắt như muốn róc xương lóc thịt cô.

Tập Vị Nam lật chăn ra, đầu đau như búa đổ, anh đè nén cơn choáng váng, loạng choạng chạy ra ngoài.

Tiếng thét thất thanh của Đặng Thụy Tây đánh thức tất cả mọi người trong căn biệt thự.

Đèn bật sáng trưng, ai nấy đều mở cửa phòng đi ra.

Nhưng chỉ thấy Tập Vị Nam mặt hầm hầm, phăm phăm lao ra khỏi phòng.

"Nam, sao thế?" Lục Tiễn Tây vừa đặt tay lên vai anh, nhưng bắt gặp đôi mắt vằn máu, sát khi đằng đằng của anh, liền giật lùi về sau.

"Đưa tôi về!" Tập Vị Nam không màng nhìn ai, sải chân đi xuống gác.

Men rượu vẫn chưa tiêu tan hẳn, lúc này bước chân anh hơi liêu xiêu.

"Chuyện… chuyện gì xảy ra thế?" Tập Khởi Nhu ngớ người đứng ngoài cửa, lòng mang máng dự cảm chẳng lành.

Anh Hai nổi giận, và cả tiếng hét rát tai của Đặng Thụy Tây…

Chắc không phải chị ta làm gì để anh Hai phải nổi cơn lôi đình chứ?

Tập Khởi Nhu hớt hải chạy vào phòng.

Đặng Thụy Tây vẫn chưa hết hoảng hồn, áo không kịp mặc.

Ánh mắt Tập Khởi Nhu co rụt lại, không dám tin, nhìn Đặng Thụy Tây đang ngồi mọp dưới đất.

Chẳng trách ánh mắt anh Hai lại như muốn giết người.

Do anh Hai say quá làm bừa, hay do Đặng Thụy Tây trót dại, gạ gẫm anh Hai?

Sở Lâm, Kỳ Tương Lâm, Tần Yến Đường đồng loạt theo vào sau.

Đặng Thụy Tây hốt hoảng, vội vã nhặt áo lên, hớt hải che đi cơ thể.

Tay cô bị bẻ sái, đến giờ vẫn chưa hoàn hồn.

Vết bầm trên cổ rợn mắt người nhìn, khiến ai nấy đều thót tim.

"Chị… chị Thụy Tây… chuyện gì đã xảy ra?" Tập Khởi Nhu nuốt nước bọt.

Bị bao nhiêu người nhìn, Đặng Thụy Tây sống sượng không biết để vào bao đâu.

"Ra ngoài! Cút hết ra ngoài!" Cô hét lên, nước mắt trào ra.

Tần Yến Đường chau mày, ánh mắt lướt qua cổ cô: "Cô bị thương rồi, tôi đưa cô đến bệnh viện."

"Không, tôi không đi." Như kẻ từng bị một lần ám ảnh, giờ thấy gì cũng sợ, Đặng Thụy Tây run rẩy né tránh bàn tay của Tần Yến Đường.

Gương mặt Tập Khởi Nhu nửa tái nhợt, nửa xanh mét. Được Sở Lâm dắt ra khỏi phòng, hai chân cô bủn rủn, suýt thì ngã sụp xuống đất.

Sở Lâm đỡ người cô, thấy cơ thể cô lẩy bẩy.

"Sao thế?" Anh đưa tay rờ trán cô.

Tập Khởi Nhu gỡ tay anh xuống, mặt luống cuống lo âu: "Sở Lâm, em chết chắc rồi, có khi nào anh Hai sẽ tìm em tính sổ không?"

Sở Lâm nheo mắt: "Em lại bày trò gì?"

Tập Khởi Nhu cắn răng, nắm chặt bàn tay Sở Lâm: "Em… em dắt chị Thụy Tây đến, cũng chính em dặn chị ấy chăm sóc anh Hai. Em chỉ muốn vun vào cho hai người họ, nhưng không nghĩ anh Hai lại nổi cơn lên, bây giờ phải làm sao?"

Tập Khởi Nhu luống cuống dậm chân, sắc mặt Sở Lâm cũng khó coi.

Vẻ mặt mới rồi của anh Nam, âm u như dự báo sắp có giông bão.

Sở Lâm trỏ trán Tập Khởi Nhu, bực mình trách móc: "Bình thường em nghịch ngợm sao cũng được, giờ lại dám phá bĩnh cả anh Hai của mình. Cũng chả phải em không biết Đặng Thụy Tây thích anh Hai em thế nào, em còn dám để hai người bọn họ ở riêng với nhau. Như thế chẳng phải em đẩy anh Hai em vào chỗ khó xử còn gì?"

Chẳng trách anh Nam lại nổi giận đùng đùng, anh ấy vốn không thích bị người khác thao túng.

Nghe mắng, mà Tập Khởi Nhu chực bật khóc: "Em làm sao biết được, chẳng qua em thấy anh ấy mãi không có bạn gái, sợ anh ấy độc thân cả đời, em làm sao biết được anh ấy lại tỏ ra quyết liệt đến thế?

Sở Lâm hận không thể bổ được cái đầu cô ra, để xem rút cuộc trong ấy chứa những thứ gì.

Một cô gái mà có thể nói được những lời này sao?

"Anh hai của em có bạn gái rồi. May chuyện chưa có gì để dẫn đến hậu quả không thể cứu vãn. Bằng không anh Hai của em chắc sẽ lột da rút gân em…"

"Cái… cái gì?" Anh Hai có bạn gái rồi? Tập Khởi Nhu mếu máo: "Chết rồi, chết thật rồi, lần này anh Hai sẽ không tha cho em…"

…

"Nam, có chuyện gì thế?" Lục Tiễn Tây đuổi theo.

Cả hai nối gót nhau ra khỏi biệt thự.

Bên bờ biển, đèn đóm đã tắt ngóm.

Duy chỉ có căn biệt thự này là còn sáng đèn.

Tập Vị Nam đưa tay day ấn đường đang căng tức nhức nhối, bóng hình như lẫn vào màn đêm.

"Ai đưa Đặng Thụy Tây tới?" Trong tiếng gió gào thét, giọng nói của Tập Vị Nam sin sít rùng rợn.

Họ cũng chả phải không biết việc anh đã kết hôn, trong khi Đặng Thụy Tây là vị hôn thê mà bà cụ chỉ định cho anh. Chả nhẽ họ vẫn còn cảm thấy sự việc chưa đủ phức tạp hay sao?

Lục Tiễn Tây giật mình, quả nhiên do Đặng Thụy Tây giở trò.

"Không rõ."

Tập Vị Nam không truy hỏi gay gắt, đôi mắt thăm thẳm trông ra biển lớn nhập nhoạng giữa màu đêm.

Nửa đêm phải lặn lội về, nơi này cách khu nội đô khá xa, chắc cũng phải mất một tiếng đồng hồ đi đường.

Lục Tiễn Tây gọi điện thoại cho nhân viên của resort, bên đó sắp xếp người đưa họ về.

256. Chương 256

"Nam, hà tất cậu phải vậy? Thậm chí cô ta cũng chẳng thèm nhớ sinh nhật của cậu. Nếu cô ta thật lòng quan tâm, thì đã chẳng có việc không biết sinh nhật của cậu?" Trông nửa bên gương mặt mệt mỏi của anh, Lục Tiễn Tây bèn trút bỏ hết những lời đã đè nén cả buổi tối.

"Lão Lục, những lời thế này, sau này tôi không muốn lại lần hai." Tập Vị Nam quả quyết ngắt lời anh ta.

Lục Tiễn Tây nín lặng, hai tay đút túi quần.

Gương mặt khôi ngô như ẩn vào màn đêm, đôi mắt đen láy không thể nhận ra bất kì cảm xúc nào.

Một chiếc xe Bentley màu đen từ đằng xa trờ tới, hai luồng đèn chói lọi như xé toạc màn đêm.

Resort bên bờ biển là thiên đường xây riêng cho giới tài phiệt, từng viên gạch từng hòn đá cũng thuộc hàng vật liệu đắt giá, mỗi một góc ở đây đều do kiến trúc sư nổi tiếng dày công thiết kế.

Những người giàu có đến chơi, thi thoảng tổ chức party bên bãi biển, uống say sẽ có người đưa về tận nơi. Để tôn vinh địa vị của họ, thậm chí mỗi một chiếc xe dùng để đưa tiễn khách của resort cũng đều thuộc dòng hạng sang.

Chiếc xe đỗ xịch lại bên cạnh Lục Tiễn Tây, nhân viên mặc gile đen mở cửa xe.

Lục Tiễn Tây liếc nhìn Tập Vị Nam một thoáng, rồi ngồi lên xe.

Hôm nay anh cũng uống ít rượu, tuy không say, song không thể để Tập Vị Nam về một mình.

Cánh cổng biệt thự rộng mở, Sở Lâm và mấy người chạy ra, kẻ đầu trò Tập Khởi Nhu rụt rè núp sau Sở Lâm.

Cảnh tượng Đặng Thụy Tây không mảnh áo che thân, họ đều chứng kiến và đều hiểu đại khái.

Họ cũng hiểu rõ tính cách của Tập Vị Nam, để xảy ra chuyện này, Tập Vị Nam sẽ không thể nào ở lại.

"Anh Nam, anh đi đường cẩn thận." Giọng Sở Lâm ủ rũ nói.

Trong xe, Tập Vị Nam liếc ra ngoài, bình thản nhìn lướt qua tất cả mọi người.

"Mọi người cũng nghỉ sớm đi."

Nói rồi, anh nâng cửa kính lên.

"Chạy thôi." Lục Tiễn Tây thu lại ánh mắt, nhìn thẳng theo ánh đèn rọi, trông ra đường bờ biển lúc ẩn lúc hiện.

...

Hôm sau tỉnh dậy, Diệp Bạc Hâm mang hai bọng mắt thâm quầng.

Thẩm Tư Á sau một đêm say, đầu đau tưởng muốn chết, lẩm bẩm một tiếng, rồi lật người, ngủ tiếp.

Biết tâm trạng cô ấy không vui, Diệp Bạc Hâm cũng không thúc cô dậy, bèn lấy điện thoại của Thẩm Tư Á, giúp cô xin nghỉ phép một ngày.

Vừa ngắt điện thoại, sực thấy có một cuộc gọi nhỡ.

Giang Diệc Đình?

Gọi lúc chín giờ tối qua, lúc ấy cả hai đang ở trong quán bar, Thẩm Tư Á uống say lúy túy.

Diệp Bạc Hâm chau mày, Giang Diệc Đình rốt cuộc muốn làm gì, vì sao bây giờ vẫn còn liên lạc với Thẩm Tư Á? Vừa lằng nhằng với bạn gái cũ, vừa tình tứ với người yêu mới.

Diệp Bạc Hâm bực mình tắt điện thoại, quẳng điện thoại vào ngăn kéo, đoạn quay người vào buồng tắm.

...

Diệp Bạc Hâm dậy muộn, quà sáng không kịp ăn, vội vội vàng vàng thoa lớp phấn mỏng, rồi lao khỏi nhà.

Tầm cao điểm đi làm, xe tắc cứng giữa đường.

Trước mặt là cột đèn xanh đỏ, Diệp Bạc Hâm một tay giữ vô-lăng, một tay chống cằm.

Ngón tay búng nhẹ lên vô-lăng.

Sắc mặt bình thản, cũng không có vẻ khó chịu.

Tiếng còi xe, tiếng càu nhàu, hờn trách vống lên trong bầu không khí sáng sớm.

"Tôi bảo rồi, tối qua tôi đi tiếp khách, uống say rồi ngủ tại khách sạn gần đấy luôn. Mẹ kiếp thằng nào lăng nhăng? Cô đừng có mà cả ngày thần hồn nát thần tính nữa đi.

"Cô tin hay không thì tùy, bây giờ tôi còn phải đi làm, mới sáng ngày ra đã rách việc, ảnh hưởng tâm trạng đi làm của tôi."

"Mình lấy nhau bao nhiêu năm rồi, có mỗi việc đấy mà cũng không tin được nhau à? Được, ly hôn thì ly hôn, tôi sợ cô chắc?"

Tiếng cãi vã chan chát từ ngoài cửa sổ lọt vào.

Diệp Bạc Hâm hơi ngó nhìn sang.

Trên chiếc xe con bên cạnh, một người đàn ông ăn mặc bảnh bao, mặt cáu kỉnh, nới cà vạt, bực bội hét lên với điện thoại, sau đó ngắt máy, quẳng mạnh điện thoại lên taplo xe.

Đến hai chữ ly hôn cũng thốt ra được, rốt cuộc do đàn ông cả thèm chóng chán hay do phụ nữ quản thúc quá chặt, khiến đàn ông cảm thấy ngao ngán.

Diệp Bạc Hâm không nghĩ ngợi nhiều, chỉ coi như một chuyện ngoài lề nho nhỏ.

Người đàn ông thụi nắm đấm lên vô-lăng, tiếng còi xe bỗng rú lên the thé.

Diệp Bạc Hâm ấn nút, nâng kính cửa lên, ngăn mọi tiếng ồn ã bên ngoài.

Cô… có cần phải gọi cho Tập Vị Nam một cuộc điện thoại không?

Lúc này, dòng xe trước mắt bắt đầu rục rịch nhúc nhích.

Diệp Bạc Hâm cầm điện thoại lên rồi lại đặt xuống, đạp chân côn, cũng nhích lên.

Xe dừng dưới bãi đỗ tầng hầm, Diệp Bạc Hâm vừa đi vừa gọi vào số của Tập Vị Nam.

Hơn hai chục giây không ai bắt máy.

Diệp Bạc Hâm chau mày, lúc bước lên tới tầng một, cô và Diệp Thanh Vũ đâm sầm vào nhau.

Diệp Bạc Hâm hơi khựng lại, cất điện thoại đi, ánh mắt háo hứng ngắm nghía Diệp Thanh Vũ từ trên xuống dưới.

Tài liệu của Diệp Thanh Vũ rơi vãi khắp nơi, cô ấn nút thang máy, cũng chẳng màng nhặt giúp.

Diệp Thanh Vũ hốc hác thấy rõ, lớp trang điểm tỉ mỉ mấy cũng không che được quầng mắt thâm xanh.

Ánh mắt sắc sảo nhưng tinh thần lại uể oải.

Cả hai cùng vào thang máy, Diệp Bạc Hâm ấn tầng mười bảy, tiện thể ấn luôn tầng hai mươi cho Diệp Thanh Vũ.

"Chị, nghe nói đám cưới của chị và Lạc tam thiếu đã định ngày rồi." Diệp Bạc Hâm cúi đầu, ngịch ngón tay.

Nghe ai nói? Dĩ nhiên là Diệp Thiên Dịch rồi, đám bạn của nó đưa tin nhanh nhạy phết.

"Ừm." Diệp Thanh Vũ được một lần hiếm hoi không đấu khẩu với cô, thần thái điềm tĩnh, hai mắt nhìn trân trân vào một điểm vu vơ.

Diệp Bạc Hâm thấy nghẹn ở ngực, Diệp Thanh Vũ trầm tính thế này, quả thật cô không thấy quen tí nào.

"Lúc ấy đừng quên cho em một tấm thiệp mời nhé." Diệp Bạc Hâm giễu cợt.

“Ding” thang máy dừng tại tầng mười bảy.

“Được.”

Diệp Bạc Hâm bước ra, nghe đằng sau cất lên giọng yếu ớt của Diệp Thanh Vũ. Bước chân cô khựng lại, ngoái đầu nhìn, cửa thang máy từ từ khép lại.

Buổi trưa, Tập Vị Nam mới gọi điện lại, con tim thấp thỏm của Diệp Bạc Hâm mới đặt được xuống.

Giọng điệu anh lãnh đạm, Diệp Bạc Hâm nghe được tâm trạng của anh đang không vui, chưa nói được mấy câu, anh đã gác máy.

Nhìn màn hình điện thoại tắt sáng mà Diệp Bạc Hâm cứ ngẩn ra.

Cô không nói được có chỗ nào là lạ, chỉ cảm thấy thái độ của anh rất khác thường.

“Bạc Hâm, ba giờ hẹn với phía Đỉnh Thành, tại đường Thập Lý. Cô qua xem thế nào, mọi chi phí phát sinh cứ mang về làm thanh toán. Đây là bản kế hoạch công trình, cầm về xem trước đi.” Giám đốc Lý đưa Diệp Bạc Hâm một cặp tài liệu màu xanh.

Diệp Bạc Hâm nhận lấy, mở ra xem lướt qua.

Với kinh nghiệm của Diệp Bạc Hâm, vốn dĩ không có cơ hội đi đàm phán một mình, nhưng giám đốc Lý vẫn cử cô đi, có thể là do nể mặt Trác Nam.

Không thể không nói, sự xuất hiện của anh Cả trước đó, đã khiến công việc của cô trôi chảy hơn nhiều.

Hai giờ rưỡi chiều, Diệp Bạc Hâm dặn Tô Hòa một tiếng rồi cầm tài liệu, đến đường Thập Lý.

Cô vừa rời khỏi văn phòng, thì đằng sau đã có tiếng xì xào râm ran.

Kết thúc buổi nói chuyện mới có bốn giờ, Diệp Bạc Hâm ngồi lại quán cà phê, điều chỉnh số liệu trong máy tính, trình bày kiến giải của mình với hạng mục hợp tác cùng Đỉnh Thịnh thành văn bản, rồi gửi email cho giám đốc Lý.

Vừa ra khỏi quán cà phê, ngang qua một cửa hàng chuyên nhãn hiệu đồng hồ đeo tay cao cấp.

Diệp Bạc Hâm dừng bước chân, tức thì rẽ vào.

Nhân viên ra đón khách, niềm nở giới thiệu với cô các loại mẫu mã công năng của từng loại.

"Lấy giúp tôi xem chiếc đồng hồ này."

Diệp Bạc Hâm ưng một mẫu đồng hồ đeo tay hiệu Patek Philippe có mặt màu xanh nhạt, thiết kế tinh tế trang trọng, mặt đồng hồ khắc bông hoa sen màu xanh rất sinh động.

Nhìn giá xong, Diệp Bạc Hâm thầm líu lưỡi.

Sáu con số, số tiền tiết kiệm của cô…

Nhưng mà, cứ nghĩ đến giọng điệu lạnh nhạt của anh, Diệp Bạc Hâm cũng chả biết mình có chỗ không phải với người ta, đành cắn răng gọi nhân viên gói lại.

Anh tặng cô sợi dây có một không hai, cô tặng lại anh một chiếc đồng hồ.

Chiếc đồng hồ anh hay đeo trước đó, mấy hôm nay không thấy đeo nữa, nghe bảo là bị rơi vỡ mất rồi.

"Chị đi ạ, hẹn chị lần sau." Nhân viên tiễn cô ra ngoài, Diệp Bạc Hâm xem đồng hồ, cũng gần đến giờ tan làm.

Bấy giờ, điện thoại đổ chuông, cô nhìn lướt qua, là giám đốc Lý.

Diệp Bạc Hâm đứng ven đường, vẫy một chiếc taxi, ngồi vào xe.

"Vâng, có chuyện gì không?"

"À, tôi xem tài liệu cô gửi về rồi, kiến giải đặc sắc lắm, tôi biết ngay là mắt mình không nhìn nhầm bao giờ, cô đúng là tiềm năng có thể khai quật, cố gắng lên, tương lai sáng sủa lắm đấy." Giám đốc Lý tuôn một tràng khen ngợi.

Khóe môi Diệp Bạc Hâm nhếch lên cười khảy, nếu không nể nang người đứng sau cô, làm sao ông ta lại dành cho cô sự đối đãi này?

Lần trước còn sai cô đi tiếp khách, bây giờ thái độ đã xoay ngoắt.

"Sắp tan ca rồi, cô cũng không cần ghé qua công ty nữa, cứ về mà nghỉ ngơi, mai đi làm tôi sẽ duyệt thanh toán cho."

“Bác tài, quay đầu về Ngự Cảnh Viên.” Vừa cúp điện thoại, Diệp Bạc Hâm liền yêu cầu quay lại.

Đến trước khu nhà, Diệp Bạc Hâm bảo tài xế dừng xe, tự mình sang siêu thị gần đó mua ít đồ ăn tối.

Không lâu sau, cô đã xách ra hai túi ni-lông trắng, trên vai khoác túi xách.

Về đến nhà, phòng khách không bóng người.

Diệp Bạc Hâm đi một vòng.

Chưa về à?

Tầm trưa nói là đã về rồi mà?

Cô vào bếp, bỏ thịt thà, rau củ từ trong túi ra, xếp vào trong tủ lạnh. Lúc quay ra, qua vách kính, bỗng thấy một bóng người đi lướt từ tầng hai xuống.

Chính xác là đi lướt, không hề mảy may một tiếng động, anh bước chân nhẹ tênh không một âm thanh.

Diệp Bạc Hâm rửa tay, lau khô rồi mới ra ngoài.

Tập Vị Nam ngồi trên ghế sô-pha, hơi ngẩng đầu, ánh mắt sâu thăm thẳm.

Không biết tại sao, Diệp Bạc Hâm lại có cảm giác chột dạ.

Ánh mắt anh quá đỗi điềm tĩnh, Diệp Bạc Hâm nín thở, lần khần bước lại gần.

“Tối qua anh chưa ngủ đủ à?”

Tập Vị Nam nhìn xuống, lật giở tờ báo, không trả lời.

Diệp Bạc Hâm rón rén vươn tay, ôm cổ anh từ đằng sau.

“Anh giận phải không?” Cô se sẽ nói bên tai anh.

Cảm nhận sống lưng anh gồng lên, cả người cứng đờ, cô đỏ mặt, áp má nóng bừng vào bên mặt anh, hơi thở dồn dập.

Cô chưa bao giờ chủ động như thế này.

Ai bảo làm anh giận, lửa nhóm lên thì đương nhiên phải chờ cô dập rồi.

Tập Vị Nam đang giận, từ hôm qua cho đến tận lúc này, anh luôn nung nấu cơn giận.

Giận cô không nhớ sinh nhật của mình, giận cô vô tâm, càng giận mình bị xao nhãng.

"Không." Tập Vị Nam buông thõng một câu rắn đanh, mắt không buồn chớp.

Diệp Bạc Hâm có hơi nhụt chí: "Em xin lỗi, hôm qua em…"

Tập Vị Nam vươn tay ôm lấy cô, đặt cô ngồi lên đùi mình, quẳng tờ báo sang một bên.

Gió chiều muộn ùa vào qua khung cửa ban công hơi hé mở, tầm rèm phất phơ tung bay, ráng chiều nơi chân trời đã đỏ như lửa.

Căn phòng im ắng, gió hây hẩy, và mùi hương thanh mát chỉ thuộc về riêng mình anh, thoang thoảng trên cơ thể.

257. Chương 257

Diệp Bạc Hâm giật mình, nuốt lại lời đã dâng đến miệng.

"Xin lỗi cái gì?" Ánh mắt Tập Vị Nam sâu lắng nhìn cô, khoảnh khắc ấy thời gian như đứng lại.

Diệp Bạc Hâm dám khẳng định, anh đang rất giận, và đấy là lỗi của cô, nhẽ nào vì tối qua cô cho anh leo cây?

Cả cơ thể Diệp Bạc Hâm đang run lên, miệng ấp úng.

"Thì… tối qua Thẩm Tư Á có chuyện buồn, em lo cô ấy làm sao, nên cùng cô ấy đến quán bar uống rượu, sau đó uống say, em ở lại chăm sóc…"

Diệp Bạc Hâm vừa nói, vừa len lén quan sát sắc mặt anh.

Uống say?

Gương mặt Tập Vị Nam biến sắc, tối qua anh cũng uống say và suýt thì…

"Làm sao vậy?" Diệp Bạc Hâm nhận ra sắc mặt anh hơi là lạ. Cánh tay vòng quanh bờ eo cô càng lúc càng chặt, khiến cô hơi ngột ngạt. Hai tay cô luống cuống, buông thõng bên người: "Em không uống mà…"

Tập Vị Nam lạnh nhạt "ừm" một tiếng, sau đó người xoay một vòng, người đè lên cô.

Khoảnh khắc đó lồng ngực lại xốn xang loạn nhịp, hai tay Diệp Bạc Hâm tì trước ngực anh, ngượng ngùng quay đầu đi.

Tập Vị Nam cười tự giễu, xoay mặt cô lại.

"Hâm Nhi, trong lòng em, rốt cuộc anh có vị trí thế nào?" Trong giọng nói lẫn theo vài phần hụt hẫng.

Diệp Bạc Hâm lấy làm lạ, cũng cảm nhận được tâm trạng anh đang sa sút.

Vị trí gì?

Hình như cô chưa từng nghĩ đến.

Người này đối với cô mà nói chính xác là một kẻ xâm lăng, anh bất chấp xông vào cuộc sống của cô, khiến cuộc sống này đảo lộn, còn cô lại cam tâm trở thành người bị trị.

Ở bên anh, cô có cảm giác ấm áp thật sự, như thể con tim phiêu dạt bấy lâu cũng tìm được bến đỗ, kể từ ấy anh là cảng tránh gió của cô.

"Em…" Diệp Bạc Hâm cúp mi mắt, phân vân nên trả lời thế nào.

Bờ môi anh nhen nụ cười cay đắng, ánh mắt không giấu nổi vẻ nguội lạnh.

Năm năm, họ đã bỏ lỡ nhau suốt năm năm.

Cô quên đi tất cả những gì cả hai từng có, làm sao anh dám mưu cầu xa xỉ, bắt cô phải tôn cao vị trí của mình trong lòng?

Tập Vị Nam nắm cằm cô, hơi siết mạnh. Vào lúc cô chau mày, anh liền cúi xuống chặn bờ môi cô.

Hoang hoải và đắm say, hơi quá sức chịu đựng của Diệp Bạc Hâm. Cô loáng thoáng nghe thấy giọng nói

mang theo đôi phần tự giễu, run run cất lên trong bầu không khí: “Thôi kệ…”

Cơ thể Diệp Bạc Hâm mỗi lúc một nóng bừng, mỗi lúc một nhũn nhừ, ánh mắt trong veo sóng sánh lưu quang, lãng đãng hơi nước, gợi bao mê đắm.

“Anh làm sao…” Diệp Bạc Hâm đỏ mặt, một tay giữ vạt áo mình, tay kia ghìm bàn tay nhen lửa của anh.

“Anh làm sao?” Anh khàn giọng, lần đến bên tai cô, se sẽ hôn lên thùy tai đỏ mọng.

Diệp Bạc Hâm rùng mình, suýt thì thủng tuyến phòng ngự.

Anh chống tay hai bên sườn cô, đôi mắt ảm đạm, nhẫn nại đợi câu trả lời từ cô.

Diệp Bạc Hâm đè nén hồi lâu, mà không thốt nổi ra lời.

Đôi mắt đăm đăm nhìn anh.

Tập Vị Nam nghe rộn rạo trong người, trước đôi mắt ướt át ấy, mọi thứ đều bị quẳng lại sau gáy.

“Hâm Nhi, anh là một người đàn ông bình thường cả về tâm lý lẫn sinh lý, đừng nhìn anh như thế…” Anh vươn tay che đi đôi mắt cô. Đôi mắt trong veo, thuần khiết khiến lòng anh dấy lên mặc cảm tội lỗi.

Ý tại ngôn ngoại, nếu anh không có tâm trạng hoan ái cùng cô, tức là cô không hề có sức hấp dẫn.

Diệp Bạc Hâm nửa thẹn nữa giận hờn: “Nhưng cũng không thể triền miên như thế được, anh không sợ suy thận à?”

Mấy ngày ở đây với anh, có lúc nào anh buông tha cô đâu?

Tập Vị Nam khẽ cười, giọng nói quyến rũ chí mạng, vẩn vương bên tai cô: “Nhịn bao nhiêu năm, anh chưa để em ba ngày không xuống được giường, là đã thương em lắm rồi.”

Hơi thở của anh mang theo dòng điện… len lỏi vào não Diệp Bạc Hâm, khiến toàn thân cô tê rần.

Diệp Bạc Hâm dở khóc dở cười: “Thế trước đó? Mấy năm trước anh nhịn kiểu gì?”

Cô tin Tập Vị Nam, anh tuyệt đối không làm bừa, anh sẽ không đụng vào người phụ nữ mà bản thân không có tình cảm.

Nếu ngay cả khả năng kiềm chế ấy mà cũng không có, thì anh cũng chả đi được đến ngày hôm nay.

Tập Vị Nam thở dài, giọng điệu bình thản: "Trước kia là trước kia, khi đó em không ở bên, anh còn có thể nén được. Nhưng con người ai cũng có dục vọng, nhất là những người đã từng trải qua chuyện nam nữ hoan ái, gặp người phụ nữ mình có cảm giác mà phải kiềm chế, sự khó chịu ấy không khác nào moi gan móc ruột."

Trái tim trong lồng ngực Diệp Bạc Hâm co thót lại.

"Nhưng mà..." Diệp Bạc Hâm muốn lảng tránh hơi thở nhột nhạt của anh, song lại không có nơi để lẩn trốn.

Cô nghe nói đàn ông nhịn lâu, sẽ sinh bệnh.

Tập Vị Nam không hề che giấu dục vọng của mình, đốm lửa nhen nhóm từ đêm qua, cô phải bù đắp.

"Bây giờ không để anh làm, mấy hôm nữa anh về quân danh, em muốn anh nhịn bằng chết à?"

Da mặt Diệp Bạc Hâm không được dày như anh, lời tình tứ lộ liễu nói ra, mắt cũng không buồn chớp.

Con tim cô như vọt lên tận cổ họng, tay buông lỏng.

Đúng như anh nói, đợi đến khi anh về quân doanh, muốn xin nghỉ nữa, không biết đến ngày nào năm nào.

Mặt trời khuất bóng, chỉ để lại một quầng đỏ ối nơi chân trời.

Rèm cửa khẽ lay, trong căn phòng là cảnh quân xuang.

Diệp Bạc Hâm nghe xương cốt mình như sắp long ra, mà người kia vẫn chưa thấy no đủ.

Sau cùng, cô mệt đến nỗi ngón tay chẳng buồn nhúc nhích.

Người nhẹ bẫng, được anh bế bổng lên.

Nước ấm bao quanh người, xua tan mệt mỏi.

Cô uể oải hé mắt, ánh đèn trên đỉnh đầu sáng trưng rọi vào, cô đành nheo mắt, đưa tay lên che.

“Mệt lắm à?” Tập Vị Nam khẽ cười, biết rõ còn hỏi.

Sự khó chịu đè nén trong lồng ngực cũng theo ái tình hân hoan, bỗng chốc tan biến sạch sẽ, chỉ còn lại niềm thương yêu nồng nàn.

Diệp Bạc Hâm khó chịu rên lên, khẽ cựa quậy, mới nhận ra mình đang nằm trong bồn tắm.

Ánh mắt Tập Vị Nam rơi trên làn da nõn nà, hơi thở lại trở nên nặng nề.

Sự giày vò đớn đau lẫn trong mật ngọt, ở nơi cô, coi như anh đã được trải nghiệm triệt để.

Kéo tấm khăn tắm ở bên, bọc lấy cơ thể cô, Tập Vị Nam ẵm Diệp Bạc Hâm ra khỏi phòng tắm.

Diệp Bạc Hâm rúc vào lòng anh, lại bắt đầu mơ mơ màng màng, quanh mũi vẩn vương mùi hương dễ chịu trên người anh, áp bên tai là nhịp tim đều đều an yên, không rõ từ lúc nào, cô lại thiêm thiếp đi.

Tối qua chăm sóc Thẩm Tư Á cả đêm, hành cô chỉ được ngủ mấy tiếng, ban ngày lại tập trung công việc cao độ, bây giờ mới được thả lỏng, mệt đến nỗi mí mắt díu lại.

Nhìn xuống người phụ nữ trong lòng, gương mặt đẫm ráng chiều, bất giác Tập Vị Nam nhoẻn cười khoan khoái.

Đá nhẹ cánh cửa phỏng ngủ, Tập Vị Nam đặt cô xuống giường, nụ hôn ấm áp như sao rơi, rải rác trên trán, trên tóc cô, nhẹ nhàng, thương yêu từng li từng tí.

Sắc trời sụp tối, bên ngoài cửa sổ đã lên đèn, Diệp Bạc Hâm mơ màng tỉnh dậy.

Cô định bụng tối nay xuống bếp, xoa dịu cơn giận của anh, không ngờ lại giơ đầu chịu trận, nhưng thôi… cũng coi như đã làm anh nguôi ngoai rồi?

Lúc Diệp Bạc Hâm bước ra khỏi phòng ngủ, đèn phòng khách đã bật sáng trưng.

Cô nhìn đồng hồ, sực nhận ra mình mới chỉ ngủ hơn một tiếng.

Phòng ăn đã bày biện bát đũa, trên bàn là những món ăn màu sắc mùi vị hấp dẫn, hẵng bốc khói, chắc vừa được mang lên.

Diệp Bạc Hâm khựng bước chân, ánh mắt dừng ở bên phía sô-pha.

Tập Vị Nam xoay lưng về phía cô, ngồi trên ghế sô-pha, trên bàn trà đặt cốc nước nóng, nghe tiếng mở cửa, anh liền đứng dậy.

"Đói chưa?" Tập Vị Nam mỉm cười, nụ cười bí ẩn như thưở đầu gặp gỡ, nhưng lại sáng sủa ưa nhìn đến độ người ta phải tức anh ách.

"Ừm." Nghe anh nói, quả thực cô cũng thấy đói. Nhưng cứ nhìn chiếc sô-pha kia, nhớ lại cảnh tượng mới rồi cả hai quấn quýt trên đó, bất chợt cô lại thấy là lạ trong người.

Tập Vị Nam thấy cô đơ người, chỉ cười.

"Đây là gì?" Trán anh rướn cao, ánh mắt nửa cười nửa không.

Trên tay anh là chiếc hộp đen, bên trong không gì khác chính là chiếc đồng hồ chiều nay cô vừa mua ngoài cửa hàng.

"Tự anh xem đi." Mắt Diệp Bạc Hâm ngó quanh, đoạn quay vào phòng ăn.

"Tặng anh à?" Tập Vị Nam vòng qua ghế sô-pha, theo sau cô, khóe miệng thoáng cong cong.

Diệp Bạc Hâm xới hai bát cơm, đặt xuống bàn, kéo ghế cho anh, rồi cũng ngồi xuống.

Mặt mày ửng hồng, cúi đầu, buông tiếng ừ lí nhí.

Bờ môi Tập Vị Nam nhếch lên rạng rỡ. Anh mở chiếc hộp.

Mới rồi anh cũng mở ra xem, là một chiếc đồng hồ dành cho nam. Tuy không đắt đỏ bằng chiếc đồ hồ anh trai tặng, nhưng cũng rất tinh xảo, chủ yếu vẫn là do cô tặng anh.

Tâm trạng Tập Vị Nam sáng bừng, lấy ra, ướm thử lên tay.

"Sao lại tặng anh quà?" Tập Vị Nam thắc mắc nhìn cô, mỉm cười dịu dàng.

Đối diện với ánh mắt tươi tắn của anh, Diệp Bạc Hâm tức thì chột dạ.

Cô không rõ trước kia mình đã từng tặng anh món gì, nhưng riêng chiếc đồng hồ này, cô dám đoan chắc, anh rất thích nó. Trong đôi mắt sâu, dạt dào ánh sáng, lấp lánh như sao.

Liệu cô có thể nói, vì sợ anh giận, nên mới mua quà, mục đích là để làm anh bớt giận?

Có lẽ, khi nói ra, sắc mặt anh sẽ sa sầm mất.

"Chiếc đồng hồ anh hay đeo trước kia cũng vỡ rồi mà?" Diệp Bạc Hâm đặt đũa xuống, nhấc chiếc đồng hồ từ tay anh, ánh mắt rơi trên cổ tay trái, hơi thở như nghẹt lại. Vết sẹo ấy, giống như hằn vào trái tim cô, từng giây từng phút đều nhắc nhở cô, chính người đàn ông này đã liều mạng cứu mình.

Diệp Bạc Hâm cúi đầu, ngón tay nhẹ nhàng ve vuốt cổ tay anh, cài đồng hồ lên cổ tay.

Cô không để ý thấy, mắt anh thoáng qua vẻ thất vọng.

Hóa ra anh lại mơ tưởng cô có thể nhớ hôm qua là sinh nhật mình. Chỉ vì vướng chút việc, nên mới không kịp về, thì ra chỉ do anh mơ tưởng…

"Đói rồi đúng không? Ăn cơm thôi." Tập Vị Nam rụt cổ tay lại, vẫn vẻ điềm nhiên nho nhã, nét mềm mại trong mắt đã tan đi ít nhiều.

Anh vốn trầm lặng, lý trí, vậy mà trước mặt cô lại nhiều lần phá cách.

Diệp Bạc Hâm sững người, cô nói gì nhầm nhọt à?

Sau đó, cả hai không nói gì nữa.

Trên bàn ăn không một tiếng động, họ đều là những người gia giáo, lúc ăn cơm không phát ra tiếng, thậm chí uống canh cũng nhỏ nhẹ từng thìa.

Diệp Bạc Hâm ngần ngừ một lúc, rồi lên tiếng xua tan bầu không khí im lìm.

"Không đẹp à? Em biết chiếc đồng hồ này không đắt và đẹp như chiếc cũ của anh. Chiếc đồng hồ kia là hàng đặt làm tay, chắc cái này không vừa mắt anh, nếu đã không ưng thì thôi đừng cố…"

Diệp Bạc Hâm làm động tác như sắp tháo chiếc đồng hồ khỏi cổ tay anh. Tập Vị Nam nhíu mày, giữ tay cô lại.

"Anh không nói là không thích…" Anh nào phải không nhìn ra, giá trị của chiếc đồng hồ này không hề thấp.

Anh thích cái cũ, sở dĩ vì nó là món quà thành niên mà anh trai anh tặng.

Còn chiếc này do cô tặng, làm sao anh lại không thích?

Khóe môi Diệp Bạc Hâm nhếch lên, cô biết anh không để tâm giá cả, nhưng gương mặt lạnh nhạt của anh làm người ta không được thoải mái, nên mới cố tình nói thế.

"Diệp Bạc Hâm, em cố tình đúng không?" Cũng biết mình bị bẫy, đôi mắt thon dài của anh nheo lại.

"Không mà." Diệp Bạc Hâm lắc đầu, híp mắt cười.

258. Chương 258

Hai ngày sau, Diệp Bạc Hâm và Tô Hòa đi mua sắm tại Bách Vinh Thế Mậu.

Mới chớm thu, tiết trời đã se se lạnh, quần áo mua hè trong trung tâm thương mại đang giảm giá, thu hút không ít khách hàng.

Lúc này đèn đường đã lên, bóng người đi đường đan xếp xen lồng.

Tô Hòa kéo Diệp Bạc Hâm vào trung tâm thương mại, loanh quanh một vòng, lúc ra ngoài, trên tay cả hai đã túi lớn túi bé. Quần áo màu hè giảm giá, cả áo gió mẫu mới mùa thu, cứ phàm đẹp mà rẻ là Tô Hòa đều mua.

Bước vào môt nhà hàng món Hoa, vừa ngồi xuống, phục vụ mang thực đơn lên, thì điện thoại trong túi đổ chuông.

Màn hình nhấp nháy cái tên Hạ Dã Nhuận, Diệp Bạc Hâm nhíu mày, anh ta gọi cho cô làm gì?

"Em gọi đi, chị ra nghe điện thoại." Diệp Bạc Hâm đứng dậy, nói với Tô Hòa.

Tô Hòa đang chăm chú xem món ăn, nghe vậy, đầu cũng không buồn ngẩng: "Vâng."

Phục vụ nhường đường, Diệp Bạc Hâm bước ra ngoài.

Ánh đèn lung linh rọi lên người cô, kéo cái bóng đổ lê thê, lướt thướt.

Ra khỏi nhà hàng, cô rẽ vào một vườn hoa quảng trường bên cạnh đó.

“A lô.” Sắc mặt cô lạnh nhạt, trán hơn nhăn lại.

Ánh đèn ngũ sắc nơi quảng trường quyện vào nhau, rải xuống quanh vườn hoa, lấp lánh ánh đỏ, vàng, tím.

“Bạc Hâm, em đến ngay khách sạn Wien, chị em gặp rắc rối rồi.” Đầu bên kia, Hạ Dã Nhuận thở hổn hển, giọng điệu lo âu, sốt ruột đi đi lại lại.

Diệp Thanh Vũ gặp rắc rối thì liên quan gì đến cô?

Diệp Bạc Hâm đổi bên tai nghe, bình thản nói: “Rắc rối gì?”

Hạ Dã Nhuận im bặt một lúc, như vẻ khó nói thành lời.

“Đừng hỏi nhiều, Diệp Thanh Vũ là chị em, cả hai dù có khắc khẩu đến đâu, nhưng đương lúc có chuyện, sao em chẳng lo lắng gì cả?”

Nghe giọng điệu của Hạ Dã Nhuận, thì đang trách móc cô á?

“Chị ấy hiếu thắng, gặp rắc rối chỉ là chuyện sớm hay muộn, từ lâu em đã cảnh báo rồi, nhưng cứ không nghe, vẫn lằng nhằng với Lạc Thời…” Gã công tử bột Lạc Thời ở trên thương trường lại cáo già lão luyện, chính xác là một gã xấu tính. Ba cái tài lẻ của Diệp Thanh Vũ còn dám bỡn người ta, không bở hơi tai, thì đúng là bôi tro trát trấu vào thương hiệu của Lạc tam thiếu.

Diệp Bạc Hâm tuy cằn nhằn, nhưng vẫn quay vào nhà hàng.

Biết rõ tính cô là vậy, Hạ Dã Nhuận nghe đầu đau buốt: “Thôi, được rồi, em đừng nói mát nữa. Lần này không liên quan đến Lạc Thời, em khẩn trương qua đây. Lát nữa anh sẽ nói cụ thể.”

Lâu ngày không gặp, thái độ của Hạ Dã Nhuận với cô không còn rụt rè như trước nữa.

Hoặc có lẽ anh ta cũng không nhận ra, chỉ cần cô và Diệp Thanh Vũ đối đầu với nhau, Hạ Dã Nhuận sẽ tự giác đứng về phía Diệp Thanh Vũ.

Xem ra Diệp Thanh Vũ cũng không hẳn là đa cảm tưởng tượng.

Diệp Bạc Hâm nói với Tô Hòa mình có việc gấp, rồi vội vã chạy ra lề đường, bắt một chiếc xe taxi.

“Chú tài, chú chạy nhanh giúp cháu.” Thấy tốc độ xe chậm rề, Diệp Bạc Hâm sốt ruột thúc giục.

Cô và Diệp Thanh Vũ tuy có ghét nhau thế nào thì vẫn là chị em, chỉ cần không phải chuyện hại đến đại thể, họ có thể cự nự lẫn nhau, nhưng lúc gặp chuyện, hiển nhiên cũng bỏ qua thành kiến trước đó.

"Bây giờ là tầm cao điểm tan ca, lại vướng đoạn đường sầm uất, đằng trước tắc nghẽn kia kìa, tôi biết làm thế nào?" Tài xế liếc nhìn cô qua gương chiếu hậu. Diệp Bạc Hâm nhíu mày, rút từ trong ví ra mấy tờ tiền hồng thắm, đập lên taplo: "Vượt đi, bị phạt cháu chịu."

Thấy cô hào phóng, lại nói rắn, tài xế liền cười híp mắt.

Có tiền, không lấy cũng uổng.

"Ok, cô ngồi vững vào."

Chiếc xe lách làn, bằng tốc độ nhanh nhất đến được khách sạn Wien.

Hạ Dã Nhuận đã kịp dặn người đứng đợi cô dưới cửa khách sạn. Cô vừa xuống xe, người kia lập tức dẫn cô vào thang máy.

Tầng mười lăm, hành lang trang trí hoa văn màu sậm, đèn chùm trên trần kiểu giả cổ, tỏa ánh sáng dìu dìu, không đến nỗi nhức mắt.

Khách sạn này được xếp hạng năm sao nổi tiếng, phòng ốc rộng khác thường.

Diệp Bạc Hâm theo người phục vụ băng qua hành lang vừa dài vừa uốn lượn, không gian im ắng đến độ chỉ nghe tiếng bước chân dẫm lên sàn.

"Tiểu thư, đây rồi ạ."

Phục vụ dẫn cô đến trước cửa phòng 1508, cúi người, rời đi…

Diệp Bạc Hâm đưa tay ấn chuông cửa, trong lúc đợi, con tim đập rộn rạo mới dần lắng xuống đều đều.

Hạ Dã Nhuận khẩn trương mở cửa.

Diệp Bạc Hâm nheo mắt, thoáng kinh ngạc…

Men theo ánh sáng giao thoa giữa phòng và hành lang, cô nhìn Hạ Dã Nhuận xét nét một lượt từ đầu xuống chân.

Trông anh xộc xệch, tóc tai bù xù, trên người chỉ mặc áo sơ mi trắng và quần âu. Cổ áo sơ mi trắng có một vệt son môi đỏ chót, cúc áo bị sút chỉ, cúc đi đâu không rõ. Dưới lớp vạt áo phanh mở, trên vòm ngực trần, trên xương quai xanh, trên cổ in hằn những dấu hôn, có thể thấy không phải kịch liệt chỉ ở mức độ thông thường…

Trên ống quần tây, có một chỗ sậm màu hơn hẳn, đoạn vải đó trông nổi bật hẳn lên, ướt rượt…

Diệp Bạc Hâm hơi trợn tròn mắt, hai tay khoanh trước ngực. Kinh ngạc qua đi, cô mới dần khép lại bờ môi đang há hốc.

"Anh thế này là?" Diệp Bạc Hâm chỉ vào anh, ngón tay loay hoay không biết nên chỉ vào đâu: "Sao bảo Diệp Thanh Vũ gặp rắc rối? Nhẽ nào… Hạ Dã Nhuận, không phải anh và chị em…"

Uống say làm bậy chứ?

Diệp Bạc Hâm hít hà, từ nhỏ đã sống bên hũ rượu, vốn nhạy cảm với vị men. Cô ngửi thấy mùi rượu trong căn phòng.

Đôi mắt sáng rỡ như có vẻ sực hiểu.

Hạ Dã Nhuận bối rối ra mặt, cúi đầu nhìn mình, mặt thoắt đỏ lựng, tay chân luống cuống giải thích: "Không… không phải như em thấy đâu… cô ấy… anh… ôi trời…"

Hạ Dã Nhuận xem vẻ khó có thể giải thích rõ ràng, bèn nhích cơ thể đang đứng chắn trước cửa sang một bên: "Em tự vào xem đi."

Phòng suite của khách sạn cũng như một căn hộ, đồ đạc đầy đủ, trừ phòng khách, còn có một gian phòng ngủ, phòng làm việc…

Diệp Bạc Hâm men theo hơi rượu, đi vào phòng ngủ.

Bên trong sáng đèn, trên giường lộn xộn, chăn xõa tung dưới đất.

Diệp Thanh Vũ nằm đè trên tấm chăn, áo sơ mi đen mở phanh, những chiếc cúc nhỏ xinh rơi vãi khắp sàn nhà, làn da trắng ngần ánh lên hồng hào hấp dẫn dưới ánh đèn màu vàng dịu.

"Ưm… khó chịu…" Cô bất ngờ lật người, gương mặt xinh xắn ửng đỏ, mày nhăn lại, có vẻ rất nóng, những ngón tay búp măng thon thon bắt đầu cởi manh áo gò bó trên người, tấm chăn vắt ngang bụng cũng bị đạp ra, tiếng rên rỉ khàn khàn mang theo hơi rượu nồng nã nửa tỉnh nửa say.

Diệp Bạc Hâm nghẹt thở, Diệp Thanh Vũ của lúc này đúng là khiến người ta máu huyết sục sôi. Một người phụ nữ như cô mà còn không nén được chộn rộn, thì Hạ Dã Nhuận có khi nào cũng…

Nhưng, Diệp Bạc Hâm vẫn cảm nhận được sự khác thường của Diệp Thanh Vũ. Say rượu vốn không phải như thế này, thở hổn hển rên rỉ thế kia, không thể nào là phản ứng thường thấy của say rượu…

Hạ Dã Nhuận bị quần cho tơi tả phát sợ, vốn không dám theo vào, mặt cảnh giác đứng bên ngoài. Diệp Bạc Hâm đến, anh mới thở đánh phào nhẹ nhõm.

Nhớ lại cảnh Diệp Thanh Vũ bổ nhào vào lòng anh, vần vò anh, vừa gặm vừa mút với dáng vẻ khêu gợi, bàn tay nõn nà… tâm trạng của Hạ Dã Nhuận lại bắt đầu nôn nao.

Dù gì anh cũng là người đàn ông bình thường, đàn bà con gái chủ động âu yếm, không có phản ứng mới lạ…

Diệp Bạc Hâm bước ra, thấy anh có vẻ như gặp phải ma, còn nguây nguẩy lắc đầu.

"Chị ấy làm sao thế?"

Ánh mắt Hạ Dã Nhuận hấp háy, không đủ dũng khí để đối diện đôi mắt trong veo của Diệp Bạc Hâm.

"Bị bỏ thuốc."

Thấy phản ứng của Diệp Thanh Vũ, Diệp Bạc Hâm cũng đoán ra phần nào. Lúc này chỉ xác thực lại, đôi mắt cô đanh lại, ai lại dám làm vậy với Diệp Thanh Vũ?

"Ai làm?"

Hạ Dã Nhuận lắc đầu: "Không biết, mới rồi anh ngang qua đường này, thấy Diệp Thanh Vũ được một người đàn ông dìu xuống xe, vẻ say bí tỉ, thậm chí đứng còn không vững. Gã kia dìu cô ấy vào khách sạn này. Anh thấy lo lắng bèn theo sau, kết quả vừa vào thang máy, gã kia đã bắt đầu sờ mò Diệp Thanh Vũ. Diệp Thanh Vũ không hề phản kháng lại, hình như bị bỏ thuốc. Anh mới đuổi gã kia đia, đưa cô ấy lên đây…"

Nói đến đó, Hạ Dã Nhuận hơi ngừng lại, hắng giọng mấy tiếng, có vẻ lúng túng.

"Cô ấy bị bỏ thuốc, loại thuốc khá mạnh, vừa vào cửa đã đẩy anh xuống giường, nhưng… bọn anh chưa hề làm gì cả…" Hạ Dã Nhuận vội vàng phủ nhận, nhưng thấy sắc mặt Diệp Bạc Hâm không màng bận tâm, lòng thoáng nao nao.

"Bây giờ thì sao? Thuốc đã giải được chưa?" Diệp Bạc Hâm lảng tránh ánh mắt cháy bỏng của Hạ Dã

Nhuận, cô thật sự mang trong mình mặc cảm tội lỗi, không muốn gần Hạ Dã Nhuận, nhưng lại không tránh được gặp gỡ.

"Trước khi em đến, bác sĩ đã khám qua rồi. Nhưng bác sĩ chỉ có thể giúp cô ấy giảm đau, không thể xử lý triệt để. Anh là đàn ông con trai ở lại đây không tiện, nên mới gọi em tới. Em cũng biết con người dì Hạ, nếu để dì ấy chứng kiến Diệp Thanh Vũ như thế này, nói không biết sẽ rùm beng cỡ nào. Anh thực sự không còn cách nào khác, Diệp Thanh Vũ cũng không có bạn bè, đành tìm em."

Diệp Bạc Hâm gật đầu: "Em phải làm gì?"

"Em ở đây trông chừng, đừng để cô ấy đi lung tung là được."

Hạ Dã Nhuận truyền đạt lại những gì bác sĩ dặn dò, bầu không khí bỗng lắng lại.

Hạ Dã Nhuận nhìn cô thật lâu, ánh mắt lưu luyến thâm trầm: "Vậy anh về đây."

Nói rồi, anh quay đi.

Diệp Bạc Hâm gọi giật anh lại.

Hạ Dã Nhuận sửng sốt, bước chân không nhấc lên nổi, sống lưng gồng lên.

Diệp Bạc Hâm nhìn bóng hình cao to của anh: "Anh định cứ thế về à? Tắm rửa đi đã, gọi khách sạn mang một bộ quần áo sạch sẽ lên."

Cúc áo sơ mi bung tuột, trên cổ chằng chịt dấu hôn, anh vốn là chàng công tử phong lưu được báo chí hết mực chú ý, ra ngoài với dáng vẻ này, không biết tiêu đề ngày mai sẽ gay gắt cỡ nào.

Hạ Dã Nhuận ngớ người, hồi lâu mới gật đầu.

Diệp Bạc Hâm quay vào phòng ngủ, nghe tiếng nước chảy rào rào từ phòng tắm bên ngoài phòng khách vọng vào, cô dựa vào thành giường, nhìn xuống gương mặt nhăn nhó của Diệp Thanh Vũ.

Hình như rất khó chịu, người có khả năng kiềm chế cao độ như Diệp Thanh Vũ bị giày vò đến mức không còn lý trí, chỉ còn lại vẻ mê mị thế này. Cô nghĩ bụng, nếu ở trạng thái tỉnh táo, Diệp Thanh Vũ không đời nào lại vất bỏ tự ái để mà ôm ấp hôn hít Hạ Dã Nhuận như thế.

Hạ Dã Nhuận mặc áo choàng tắm, đầu tóc ướt rượt, nhỏ giọt xuống xương quai xanh, nom hiền lành và mềm mại hơn hẳn.

Chuông cửa réo liên hồi như đòi mạng.

Bước chân khựng lại, anh bèn quay ra cửa.

Mới rồi gọi điện thoại cho khách sạn, nhờ họ chuẩn bị một bộ quần áo sạch sẽ, giờ này chắc lên tới nơi rồi.

Hạ Dã Nhuận mở toang cửa không hề mảy may nghĩ ngợi.

Bất thình lình, đôi đồng tử co rụt lại.

Người đàn ông ngoài cửa mang vẻ mặt sa sầm, đôi mắt sâu hun hút lúc này bốc lửa hừng hực.

Hạ Dã Nhuận kinh ngạc, sao anh ta lại ở đây?

Những dấu hôn trên cổ Hạ Dã Nhuận khiến mắt Tập Vị Nam đau nhức nhối, nắm đấm siết chặt, tiếng rắc rắc rõ mồn một.

Không đợi Hạ Dã Nhuận kịp hết bàng hoàng, những cú đấm túi bụi như mưa trút xuống người anh.

259. Chương 259

Tiếng đánh đấm chắc nịch vang vọng khắp hành lang thênh thang tĩnh mịch của khách sạn, Hạ Dã Nhuận loạng choạng lùi về sau, vùng bụng và mặt đau như nứt toác. Anh trợn trừng mắt không dám tin, ánh mắt nhìn người đàn ông đang sôi gan ứa mật, toan xé anh ra thành trăm mảnh, như nhìn thấy một con ác quỷ.

Bóng hình cao to vạm vỡ đứng ngược sáng, gương mặt sát khi đằng đằng. Hạ Dã Nhuận vung tay toan đáp trả, thì bị Tập Vị Nam bắt lấy cổ tay giữa chừng. Một phát bẻ ngoặt, tiếng xương rạn nứt lập tức nối tiếp theo đó.

Hạ Dã Nhuận đau toát mồ hôi lạnh, bật rên đau đớn.

Tức thì, vùng bụng lại hứng trọn một nhát đá.

Hạ Dã Nhuận ngã vật ra đất, va vào thành ghế sô-pha, xương cốt toàn thân như bị người ta vặn lệch hẳn đi.

"Anh… anh Hai…" Đặng Thụy Tây sợ tái mặt, toàn thân lập cập, hai chân bủn rủn, suýt thì khụy xuống đất, ngón tay bấu vào cửa, bấy giờ mới đứng vững được.

Hạ Dã Nhuận đau đến độ co quắp cả người, quệt khóe miệng, tay dính máu, đôi mắt hiền hòa long lên bàng hoàng. Vừa vịn vào ghế lảo đảo đứng dậy, lại bị Tập Vị Nam túm cổ áo, lưng đập mạnh bờ bờ tường đá hoa, lục phủ ngũ tạng như co rúm lại thành một cục, run rẩy, vụn vỡ…

Nắm đấm của gã làm bằng gì vậy? Động tác nhanh như chớp, không tài nào nhận ra được, chỉ thấy lóa lên một cái bóng, hai mắt tối sầm đi, người đã bị dồn vào tường.

"Anh…" Hạ Dã Nhuận thở hồng hộc, tức suýt ói máu.

"Mày dám chạm vào cô ấy!" Tập Vị Nam cười gằn, siết cổ anh, năm ngón tay co lại, đôi mắt lạnh lùng lại bốc lửa ngút trời.

Đặng Thụy Tây luống cuống chực bật khóc. Anh Hai cứ đánh người ta đến chết thế này, không biết đường nương tay gì cả, cô sợ người kia có mệnh hệ nào, giọng mếu máo thốt lên: "Anh Hai… anh đừng đánh nữa, chết người bây giờ…"

Diệp Bạc Hâm vừa lấy nước ấm lau mồ hôi đầm đìa trên người Diệp Thanh Vũ, bỗng nghe bên ngoài có tiếng ầm ầm. Cô đặt khăn mặt xuống, đứng dậy ra khỏi phòng ngủ.

Cảnh tượng trước mắt khiến cô chết sững. Chỉ thấy Hạ Dã Nhuận mặt mũi đỏ gay, thở hổn hển, hai chân bị nhấc khỏi mặt đất, sắc mặt Diệp Bạc Hâm liền xây xẩm…

"Tập Vị Nam, anh làm cái gì vậy?" Diệp Bạc Hâm ghì lấy nắm tay anh, hai mắt long lên: 'Anh điên rồi à? Bỏ tay ra, anh ấy tắt thở bây giờ."

Cơ thể Tập Vị Nam run lên, đôi mắt đỏ quạch như ứa ra máu.

Tay buông lơi, Hạ Dã Nhuận trượt theo bờ tường, ngã xuống đất.

Diệp Bạc Hâm trợn tròn đôi mắt trong trẻo, giận không thốt nổi nên lời, vừa toan ngồi xuống kiểm tra vết thương trên người Hạ Dã Nhuận, cổ tay đã bị siết chặt, người đâm sầm vào một cơ thể nóng ran, chắc nịch.

"Anh buông ra!"

Diệp Bạc Hâm không kịp nghĩ, vì sao Tập Vị Nam lại xuất hiện ở đây? Vì sao anh lại đánh Hạ Dã Nhuận ra nông nỗi này, thì đã bị anh lôi xềnh xệch ra khỏi căn phòng.

"Anh Hai…" Đặng Thụy Tây trợn tròn mắt, cắn môi, đứng chắn trước hai người.

Tập Vị Nam bất ngờ dừng lại, Diệp Bạc Hâm theo quan tính, va vào cánh tay anh, sống mũi đau đến nỗi

ứa nước mắt.

Cô sững sờ, ngước mắt nhìn lên, thấy Đặng Thụy Tây mang vẻ mặt rụt rè, giang hai tay chắn đằng trước, đôi mắt ai oán, chằm chằm nhìn người đàn ông toàn thân toát khí lạnh.

"Cút ra!" Tập Vị Nam giận sôi người, thậm chí giọng điệu cũng như nhuốm đá băng, khiến người ta phải rùng mình.

Dù không muốn nhưng Đặng Thụy Tây cũng đành phải lách người sang một bên, mắt trông theo bóng hình cao lớn của người đàn ông, và cả cô gái mà anh ta lôi kéo theo.

"Bạc Hâm…" Hạ Dã Nhuận lảo đảo chạy ra.

Đặng Thụy Tây cắn răng, đuổi theo.

"Tập Vị Nam, không phải như anh thấy đâu, em và Hạ Dã Nhuận không có gì…" Diệp Bạc Hâm luống cuống giải thích. Nhớ lại cảnh tượng vừa rồi Hạ Dã Nhuận cũng xuất hiện với dáng vẻ xộc xệch, thoạt đầu thấy như thế, cô cũng hiểu lầm anh và Diệp Thanh Vũ đấy thôi? Tập Vị Nam đoan chắc cũng hiểu lầm cô và Hạ Dã Nhuận. Mà hiểm ở chỗ, Hạ Dã Nhuận còn từng là vị hôn phu của cô. Lúc này cô không còn tâm tư để nghĩ ngợi xem vì sao Tập Vị Nam lại bất ngờ có mặt bên ngoài căn phòng.

"Im đi. Bây giờ anh không muốn nghe em nói!" Hai đôi mắt anh đỏ au, siết chặt cổ tay cô, một tay bắt lấy chiếc cằm, ấn mạnh. Đôi mắt lạnh giá long lên thứ sắc màu khiến người ta phải khiếp sợ.

Trong dãy hàng lang, bất ngờ có một cánh cửa được người bên trong mở ra.

Diệp Bạc Hâm im bặt, Tập Vị Nam lại đẩy cô vào căn phòng chưa kịp khép cửa ấy.

"Ấy, anh làm gì thế?" Người đàn ông bước ra từ căn phòng tỏ rõ vẻ sửng sốt, Tập Vị Nam quay người, một tay chống trên cánh cửa, ánh mắt lạnh băng, giá buốt: "Câm mồm! Căn phòng này tôi lấy!"

Người đàn ông chết sững trước vẻ uy hiếp rùng rợn của anh, ngỡ ngàng gật đầu, cánh cửa sập lại đánh "rầm" trước mặt anh ta.

"Anh bình tĩnh đã…" Diệp Bạc Hâm lay cổ tay, nhưng bị anh lôi vào, lưng đập vào thành cửa, đau đến rùng mình. Anh lại chẳng màng quan tâm, kéo hai tay cô giơ cao, kìm chặt, hơi thở nóng hôi hổi mang theo cả sự nguy hiểm, phả lên làn da cô: "Nó sờ vào người em rồi?"

"Anh nói vớ vẩn cái gì thế?" Tư thế này gợi cô một cảm giác nhục nhã ê chề. Cô tức giận nhấc chân toan tung cú sút. Vầng trán anh hơi rướn lên, tránh được đòn hiểm một cách dễ dàng, rồi theo đà kẹp chặt hai đùi cô, khiến cô không thể nào cựa quậy.

Ánh mắt Tập Vị Nam xám xịt, cười gằn, một tay kìm cặp hai tay Diệp Bạc Hâm, tay kia co lại, mu bàn tay lướt trên má, trên môi, xuống cổ, trượt lên xương quai xanh cô…

"Nó đã sờ vào những chỗ nào? Chỗ này? Hay chỗ này? Chỗ này phải không?"

Diệp Bạc Hâm sắp điên lên vì anh. Trong lòng Tập Vị Nam, chả nhẽ cô là người phụ nữ dễ dãi đến vậy ư? Thậm chí sự tin tưởng tối thiểu cũng không có ư?

"Em nói đi!" Hai thái dương nổi gân xanh, Tập Vị Nam hét toáng lên với cô.

"Nam! Anh bình tĩnh lại đã!" Diệp Bạc Hâm không còn sức vùng vẫy, đôi mắt trong veo hướng ra tấm rèm cửa sổ phất phơ ngoài ban công trong u tối.

"Bình tĩnh cái gì? Vợ tôi bị thằng khác nó chơi, cô bảo tôi phải bình tĩnh thế nào?" Tập Vị Nam phá lên cười giận dữ, tiếng cười thê lương cùng cực. Diệp Bạc Hâm nghe bên tai, lại thấy nhức nhối, mỉa mai tột độ.

"Bốp…" Không hiểu sức lực nào đã giúp cô vùng khỏi gọng kìm chắc nịch của anh. Trong bóng tối u ám, cánh tay vung lên, giáng một cái tát lên gương mặt anh.

Im phăng phắc, mọi thứ chết lặng!

"Em…" Đầu ngón tay vẫn đang run rẩy, cô nhìn bàn tay mình, lại trông lên gương mặt anh, muốn vuốt ve gương mặt đã lệch đi một bên. Sau cùng lại buông thõng, nghẹn ngào nói: "Không phải như anh thấy đâu, em và Hạ Dã Nhuận chưa có chuyện gì cả, chị em…"

"Á…" Bờ môi bị cắn thô bạo, chặn đứng mọi lời sắp thốt ra, cơ thể như nguồn nhiệt thiêu cháy mọi dây thần kinh trong cô.

"Xoẹt xoẹt…" Trong bóng tối, tiếng hổn hển, tiếng vải bị xé rách toạc, tiếng rên đau đớn xen lồng vào làm một…

Bên ngoài có người đập cửa rầm rầm, như đập thẳng vào lưng cô. Chỉ cách một vách cửa, giọng nói của Hạ Dã Nhuận như giáng thẳng vào tim cô. Tất cả những ê chề, tuyệt vọng chưa từng có, vào lúc này hóa thành lệ đắng, lã chã rơi trên gương mặt nhợt nhạt…

"Mở cửa! Bạc Hâm, em có sao không?"

"Này! Mở cửa ra!"

Liền ngay sau đó, khung cửa rung lên bần bật, như bị ai dùng chân đá vào.

Diệp Bạc Hâm được anh nhấc bổng, ném lên giường.

"Em dám nói những năm qua Hạ Dã Nhuận chưa từng sờ vào người em?" Anh nhào người lên, bóng tối cũng không che được sự phẫn uất trong đôi mắt anh. Tiếng kêu gào ngoài cửa càng nhen nhóm ngọn lửa, thiêu rụi mọi lý trí trong anh.

Hóa ra đó là suy nghĩ của anh về cô? Ha! Diệp Bạc Hâm nén cơn đau, lưng cong lên: "Em không nhơ nhớp như anh!"

"Nhơ nhớp? Hay! Em thì sạch sẽ lắm, em ngoại tình khi đã có chồng, em thì sạch sẽ!" Tập Vị Nam ứa gan, tay chân càng thêm mạnh bạo.

Diệp Bạc Hâm đau đớn, run lên lẩy bẩy, nhưng cô vẫn cắn răng, nén chặt tiếng rên. Cô đã không còn đủ sức lực để nhìn gương mặt điên dại của anh.

Hai tay bấu chặt xuống giường, lòng bàn tay rịn mồ hôi lạnh, tấm trải giường ướp đẫm một mảng. Cô không cho phép mình bật rên thành tiếng, hàm răng trắng cắn chặt lấy gối.

…

Bên ngoài cửa, Hạ Dã Nhuận tức tối đá một nhát, nhưng cánh cửa bằng gỗ thịt chắc nịch của khách sạn vẫn không hề mảy may lay chuyển.

Tiếng ồn ào, khiến giám đốc khách sạn phải lên tận nơi.

Hạ Dã Nhuận chỉ vào căn phòng, nói bạn của mình bị lôi vào trong, hiện tình hình không rõ thế nào, yêu cầu giám đốc mở cửa.

Nhưng làm sao mà không biết, bên trong có khả năng đang xảy ra việc khiến anh phải đau lòng. Gã đàn ông đó quá dã man, anh sợ Diệp Bạc Hâm bị đánh đập, nếu có mệnh hệ nào, anh sẽ day dứt cả đời.

"Không được." Đặng Thụy Tây đứng chặn trước cửa, có chết cũng không nhường bước.

Sự việc một khi rùm beng, anh Hai phải xử lý làm sao? Bà nội vốn đã sẵn sự thất vọng với đứa cháu trai của mình, nếu tin tức không hay của anh lan truyền, đừng nói bà không chịu nhận đứa cháu này, ngay cả tương lai sự nghiệp của anh cũng bị ảnh hưởng.

Dẫu biết bây giờ mở cửa ra, hẵng kịp ngăn cản, nhưng… như thế thì danh tiếng của anh ấy cũng tiêu tùng.

"Cô tránh ra!" Mọi sự nhẫn nại của Hạ Dã Nhuận đã hao mòn triệt để, họ vào đó đã được một lúc lâu, anh không thể đợi thêm nữa.

"Tin tôi, không có chuyện gì đâu." Đặng Thụy Tây đứng như trời trồng trước cánh cửa. Lời nói ra cũng không mấy tự tin, sở dĩ cũng bởi vẻ mặt mới rồi của Tập Vị Nam không khác nào sắp giết người vậy.

"Cô này…" Vị giám đốc nhăn mày, toan sai người kéo cô ra, nếu thật sự có chuyện xảy ra, thì uy tín của khách sạn cũng bị lung lay.

Đặng Thụy Tây kéo vị giám đốc sang một bên, lấy thân phận của bản thân ra làm đảm bảo, vị giám đốc thoáng lưỡng lự, rồi dắt người bỏ đi.

"Cô!" Hạ Dã Nhuận chỉ vào mũi cô, gương mặt tím tái bầm dập, nom dữ dằn hơn hẳn mấy phần.

…

Xong việc, cơn giận cũng nguội đi nhiều. Tập Vị Nam dần bình tĩnh trở lại, hồi lâu, không nghe tiếng động của cô, anh chau mày, chừng như lập tức bật đèn lên.

Cả căn phòng bỗng sáng bừng.

Cơ thể cô lẩy bẩy co quắp trên giường, khiến anh nghẹt thở, lồng ngực tưởng như bị ai đó thụi mạnh.

Khoảnh khắc đó, anh đã có ý muốn giết chết chính mình.

Tấm thân vốn nõn nà, không tì vết, thế mà, lúc này…

Cả cơ thể như vừa trải qua một trận bạo hành, khắp người bầm tím, rợn mắt. Vệt máu trên tấm ga giường, từng vết như đâm vào mắt Tập Vị Nam, châm chích lồng ngực anh, khiến nó phải quặn lại vì đau.

Vẻ xộc xệch, rũ rượi của cô trần trụi phơi bày.

"Đừng đụng vào tôi!" Diệp Bạc Hâm như chú nhím hoảng loạn, xù gai mình, lệ trong mắt vẫn lã chã tuôn rơi, cô hất văng cánh tay chìa ra của anh, quấn tấm chăn lên người.

Quơ quào lấy áo, quần tròng vào người, rồi mở cửa lao ra ngoài.

260. Chương 260

Trên hành lang, ánh đèn hơi lờ mờ.

Đặng Thụy Tây và Hạ Dã Nhuận đứng song song, ai cũng quyết không lùi một bước.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, lâu đến mức như vừa trôi qua một thế kỷ.

Cửa phòng đột nhiên bị ai đó từ bên trong mở ra, Đặng Thụy Tây lưng quay về phía cửaDiệp Bạc Hâm cuối đầu bước ra, đụng phải cô ấy.

Đặng Thụy Tây mang giày cao gót, bị cô đụng phải suýt tý ngã nhào.

"Bạc Hâm… "Hạ Dã Nhuận vẻ mặt vui mừng, vừa muốn tiến lên phía trước, ánh mắt bỗng khựng lại, nhìn xuống tà áo xộc xệch của cô, cô mặc dù một tay che lấy vạt áo, nhưng hai chiếc cút áo bị hư, rõ ràng nhìn thấy vết hôn trên cổ cô.

Bước chân miễn cưỡng dừng lại, anh là người đàn ông trưởng thành, sao lại có thể không biết được đã xảy ra chuyện gì.

Diệp Bạc Hâm mặt trắng bệch cứng đơ, ngón tay che trên cổ hơi run rẩy, từ từ co bàn tay lại.

Cô ngẩng đầu, nhìn Đặng Thụy Tây một cái, Đặng Thụy Tây vẻ mặt xót xa, trân trân nhìn vào cổ áo cô.

Diệp Bạc Hâm hít một hơi thật sâu, lúc đi ngang qua người Đặng Thụy Tây, lạnh lùng cười, trong cổ họng khàn khàn mang theo sự lạnh nhạt âm u, khiến người khác rụt rè.

Đặng Thụy Tây vì sao lại xuất hiện ở đây, trùng hợp sao?

Trên đời này làm gì có nhiều sự trùng hợp đến vậy, rất nhiều trùng hợp nhưng mà là có người sắp đặt ra.

Đặng Thụy Tây đứng sững, cảm giác bị người khác nhìn thấu này, từ trong ra ngoài, bị bóc trần sạch sẽ.

"Em không sao chứ? hắn ta đã làm gì với em rồi?" Hạ Dã Nhuận không nén được cơn giận, đôi mắt hừng hừng lửa, bản thân anh ấy bị đánh đều không tức giận như thế, nhưng cô trong nửa giờ đồng hồ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hơi thở từ khắp người cô tỏa ra đều thay đổi rồi, lạnh lùng, bi thương…

Diệp Bạc Hâm lắc đầu, đôi mắt vô hồn nhìn xuống nền, "Em mệt rồi, muốn quay về nghỉ ngơi, cảm phiền anh chăm sóc cho chị em, nếu không anh gọi Lạc Thời đến cũng được…"

Hạ Dã Nhuận cắn chặt răng, vừa muốn đuổi theo, bên cạnh đã lướt qua một bóng đen.

Tập Vị Nam đã bình ổn lại cảm xúc xao động, giơ tay nắm lấy cánh tay cô, cảm giác mảnh mai không xương khiến anh không nhịn được mà chau mày.

"Đi đâu?"

"Đừng đụng vào em!" nào ngờ Diệp Bạc Hâm phản ứng mãnh liệt, đột nhiên vùng khỏi tay anh, loạng choạng lùi bước, đôi mắt đầy sự lên án, vừa lạnh lùng vừa tàn nhẫn.

Tập Vị Nam nét mặt căng thẳng, đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào ánh mắt lạnh lùng đóng băng của cô, sau cùng… cũng khắc chế được…

Anh biết mình đã hiểu lầm cô, có lẽ, cô và Hạ Dã Nhuận xuất hiện ở khách sạn là có ẩn tình, lại có lẽ… chuyện còn chưa kịp xảy ra, anh không biết là chuyện gì, bất kể là chuyện gì, anh cũng đều không chấp nhận được…

Lời xin lỗi anh không nói ra được, sự tồn tại của Hạ Dã Nhuận giống như một cái gai, mắc vào trong cổ họng, bất cứ lúc nào cũng đều khiến anh cảm nhận được sự tồn tại của anh ta…

"Anh đưa em đi." Tậo Vị Nam nói nhẹ, sắc mặt cũng không u ám, trong con mắt của Diệp Bạc Hâm, cô chỉ cảm thấy nực cười, người này trở mặt còn nhanh hơn trở trời.

"Không cần." Diệp Bạc Hâm tức giận nhưng vẫn cười, bất luận là ai vì lí do gì mà bị làm nhục, đều không thể vượt qua được hố đen trong lòng, cô bây giờ nhìn thấy anh đã toàn thân khó chịu, vừa nãy cô giống như một con dã thú, bất chấp ý nguyện của cô chiếm lấy cô, danh dự của cô bị chà đạp dưới chân, anh sao lại còn dám khăng khăng lí lẽ như thế?

"Chị của em đang ở đây, nhưng anh lại vơ đũa cả nắm làm oan cho em, đến cho em cơ hội giải thích cũng không có, anh không tin em đến thế sao? Vậy chúng ta ở bên nhau còn có ý nghĩa gì nữa?" Diệp Bạc Hâm từng bước từng bước lùi về sau, cười lạnh tanh quay người, thang máy đúng lúc dừng tại tầng này, cô nhanh chân tiến vào, ấn bất chấp vào bảng điều khiển.

Tập Vị Nam không đuổi theo, mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa thang máy đang đóng lại.

Anh rốt cuộc đã làm ra chuyện ngu xuẩn gì vậy?

Vì sao cứ hết lần này đến lần khác làm ra những chuyện không bằng loài cầm thú?

"Anh hai…" Đặng Thụy Tây nhìn anh vẻ mặt buồn thiu, trong lòng thật sự rất khó chịu.

Bàn tay vừa chạm vào cánh tay anh nhưng anh lại đột ngột né ra.

Ánh mắt sắc bén dọa cô sợ đến tái mặt, "Anh hai, anh sẽ không trách em chứ? Em… em cũng không biết…"

"Đủ rồi!" Tập Vị Nam giọng lạnh tanh ngắt lời cô ấy, mặt như băng tuyết, anh sao có thể ngốc đến mức tin lời ma quỷ của Đặng Thụy Tây¿'Tôi và cô không có chút quan hệ nào cả, bà ngoại của tôi thích cô, vậy thì bảo bà ấy nhận cô làm cháu ngoại là được rồi. Tôi không phải là kẻ chịu sự an bài của người khác, năm đó tôi có thể từ bỏ tất cả của Tập gia, bây giờ tôi vẫn sẽ không thỏa hiệp, cho dù mất hết tất cả đều không hề hấn gì. Thụy Tây, cô là một người thông minh, nên hiểu ra mọi chuyện trước khi quá trễ, không phải là cô thì dù có nỗ lực thế nào, vĩnh viễn cũng đều sẽ không là cô đâu."

…

Gió càng lúc càng lớn, Diệp Bạc Hâm giữ chặt lại quần áo, lang thang vô hồn trên đường phố, trong đầu vô tri vô giác, bên cạnh đi đến từng đôi từng đôi tình nhân, nói nói cười cười, cô đưa mắt nhìn, liền bật cười cay đắng.

Cô và anh là từ trường đẩy nhau sao? Hay là thực sự không có duyên phận, vì sao mọi chuyện cứ lần lượt kéo đến?

Không biết đã đi bao lâu rồi, chân tay bắt đầu phát lạnh, cô bắt một chiếc taxi, đột nhiên phát hiện ra vừa nãy mình chạy đến đây, ví đã để ở trong phòng rồi?

Trên người không có tiền mặt, đến điện thoại cũng không đem theo.

Có cần quay lại không?

Diệp Bạc Hâm xoa xoa cánh tay, ngước mắt nhìn xung quanh, bảng hiệu của khách sạn Venna trong màn đêm tỏa ra ánh sáng lấp lánh, dễ thấy đến thế.

"Bạc Hâm…" vẫn chưa đi tới quảng trường khách sạn, đã thấy Hạ Dã Nhuận từ trước mặt đi đến, hình như đi rất vội, hơi thở có chút gấp gáp, "Em quên mang túi."

Diệp Bạc Hâm cuối mắt, lúc này mới thấy anh cầm trong tay chiếc túi của cô.

"Cảm ơn." Diệp Bạc Hâm giơ tay nhận lấy túi, giọng có chút lạnh nhạt, lúc này đã khàn đến mức nói không thành lời.

Hạ Dã Nhuận chau mày, lẳng lặng nhìn cô rất lâu, than thở một hơi, "Anh rất xin lỗi, để em phải bị hiểu lầm rồi."

Không có chút đầu óc nào, sao lại trà trộn trên thương trường? Xâu chuỗi phản ứng và đoạn nói chuyện của hai người lại, người đàn ông ấy là hiểu lầm anh ấy và cô rồi.

"Chuyện không liên quan đến anh." Diệp Bạc Hâm lạnh nhạt đáp.

Hạ Dã Nhuận chỉ là ngòi nổ, anh không tin cô, sau này vẫn sẽ xảy ra chuyện như thế, không cách nào tránh được, chỉ là cô không thể ngờ, thì ra Tập Vị Nam luôn cho rằng cô và Hạ Dã Nhuận không rõ ràng, thậm chí đã từng ngủ với nhau, rốt cuộc là cái gì khiến anh sinh ra suy nghĩ như vậy? Diệp Bạc Hâm cô dễ dãi như thế ư?

"Người nên xin lỗi là em, làm liên lụy đến anh rồi." Diệp Bạc Hâm ngẩng đầu, nhìn anh mặt mũi bầm dập, đến bây giờ đều chưa điều trị vết thương, trong lòng càng thêm áy náy, "Anh đi bệnh viện xem thử đi."

Cô biết nắm đấm của Tập Vị Nam mạnh bao nhiêu, lúc tức giận nhất định sẽ không nể tình nương tay.

Hạ Dã Nhuận lau khóe miệng, "Không sao, anh là đàn ông mà, anh chịu đòn được."

Diệp Bạc Hâm không miễn cưỡng, đã không thể cho anh thứ anh muốn, thì không cần gây thêm vướng bận không rõ ràng cho anh, cho anh hy họng không cần thiết.

"Em đi đây."

"Đợi một lát." Hạ Dã Nhuận đột nhiên cất lời.

Diệp Bạc Hâm dừng bước, không ngoảnh đầu lại, "Còn chuyện gì sao?"

Ánh đèn kéo dài bóng của cô ra, đến mũi chân của anh trên mặt đất, rõ ràng khoảng cách gần như thế, nhưng lại không còn liên quan gì đến nhau.

"Nếu… Anh nói là nếu… anh ta không đối xử tốt với em, thì đừng nên cưỡng ép bản thân…" anh ấy không nói, anh ấy sẽ mãi mãi đợi cô, bởi vì đến cả anh ấy cũng không rõ, anh ấy rốt cuộc còn có thể duy trì đến bao lâu.

…

Ánh sáng loang lổ trên gương mặt, trong xe không mở đèn, Diệp Bạc Hâm nhìn chằm chằm vào ngọn đèn đường lờ mờ qua cửa sổ, hai hàng cây bên đường cành lá xanh đậm.

"Chị, chị bây giờ chị đang ở đâu? Mau đến bệnh viện Đệ Nhất đi, mẹ bệnh rồi…" giọng gấp gáp của Diệp Thiên Dịch từ điện thoại truyền tới, Diệ Bạc Hâm giật mình, cắn mặt môi, "Em nói gì cơ? Mẹ sao lại bị

bệnh rồi?”

Tô Uyển luôn là người có sức sống mãnh liệt, bà ấy gầy dựng cái nhà này, cho chị em Diệp Bạc Hâm cuộc sống vô lo vô nghĩ, bà ấy đến bệnh cảm còn hiếm khi bị, sao lại đột nhiên phát bệnh rồi?

Dây thần kinh trong đầu Diệp Bạc Hâm muốn đứt ra, cô tái mặt nói: “Được, chị… tới ngay…”

Tắt máy, Diệp Bạc Hâm giọng run rẩy nói: “Bác tài, đến bệnh viện Đệ Nhất, phiền bác chạy nhanh một chút…”

Trên đường tới, Diệp Bạc Hâm tâm trí rối loạn, bên tai luôn văng vẳng lời của Diệp Thiên Dịch, mẹ bị viêm dạ dày cấp tính, bà ấy trước kia luôn đau dạ dày, tối nay đi tiệc xã giao uống quá nhiều rượu, say bí tỉ, dẫn đến xuất huyết dạ dày, vừa được đưa tới bệnh viện…

Sao lại có thể như thế? Là đứa con gái như cô quá bất hiếu rồi sao? Đến mẹ mình mắc bệnh đau dạ dày cũng không biết.

Vừa tới bệnh viện, Diệp Bạc Hâm vội vàng trả tiền, hoảng loạn chạy về phía phòng cấp cứu.

Diệp Thiên Dịch đứng ngoài phòng cấp cứu, trán chống vào vách tường, một tay rũ bên người, một tay nắm chặt lòng bàn tay lại, đập đập lên tường.

Đèn đỏ bên ngoài phòng cấp cứu vẫn đang sáng.

Diệp Bạc Hâm mắt đỏ hoe, hít một hơi thật sâu, cố ép bản thân bình tĩnh lại.

Em trai mới 18 tuổi, ông ngoại đã ngoài 70 rồi, tim của ông ấy không được tốt, không được để ông lo lắng, cậu đang ở quan đội, bất cứ lúc nào cũng đều không có cách nào liên lạc được với cậu ấy, bây giờ cái nhà này chỉ còn mỗi mình cô có thể chống đỡ, nếu đến cả cô cũng hoảng loạn rồi, ai sẽ giúp bà ấy?

“Thế nào rồi?” Diệp Bạc Hâm đi tới, đặt tay lên vai Diệp Thiên Dịch.

“Chị… bây giờ vẫn chưa biết được, đã vào trong đấy nửa tiếng rồi…” Diệp Thiên Dịch thấy cô tới rồi, vội vàng lau nước mắt, cậu ấy chẳng qua cũng chỉ mới 18 tuổi, ở cái tuổi này, trải qua chuyện đại sự sinh tử, tự nhiên sẽ không làm chủ được tinh thần.

Xuất huyết dạ dày nghiêm trọng, bất cứ lúc nào đều có thể mất mạng.

“Được rồi, đã lớn thế này rồi còn khóc lóc nước mắt nước mũi nhễ nhãi, nhìn bộ dạng em kìa.” Diệp Bạc Hâm giơ tay ôm lấy cậu ấy, vỗ vỗ lên lưng cậu, bản thân giọt lệ ở khóe mắt suýt chút rơi xuống, cô ngước

đầu, nhìn ánh đèn trên đỉnh đầu, cố kiềm nước mắt lại.

Diệp Thiên Dịch vừa nghe cô nói càng nức nở hơn nữa.

Diệp Bạc Hâm buông nhẹ cậu ấy ra, rút khắn giấy giúp cậu lau sạch má.

“Nộp viện phí chưa?”

Diệp Thiên Dịch hơi khựng lại, sắc mặt có chút kì lạ, gượng gạo gật đầu, ” có người đi nộp rồi.”

“Ai?”

“Ông ấy.” Diệp Thiên Dịch giương cằm.

Sau lưng truyền tới tiếng bước chân, Diệp Bạc Hâm quay người lại.

Trên hành lang, một người đàn ông đeo khẩu trang vừa đi vừa cuối đầu nhìn tờ hóa đơn, theo sau anh ấy còn có một người đàn ông đeo kính gọng vàng, hình như nhìn thấy ánh mắt của bọn họ, người đàn ông đep khẩu trang nửa khuôn mặt ngước đầu lên.

Đôi mắt ấy… Diệp Bạc Hâm chau mày, có cảm giác trông người này rất quen…

“Đều đến rồi à?” Lạc Ngạn Trình nheo mắt, tiện tay gấp tờ hóa đơn lại, vừa giơ tay giở khẩu trang vừa bực dọc: “suốt ngày từ sáng đến tối đeo cái thứ này, bực mình chết đi được.”

Diệp Bạc Hâm vẻ mặt kinh ngạc, Lạc Ngạn Trình?

Nhân vật nổi tiếng -vua điện ảnh.

Ông ấy sao lại xuất hiện ở đây?

Cô mặc dù không đam mê các ngôi sao, nhưng cũng biết Lạc Ngạn Trình từ lúc bắt đầu nổi tiếng cho đến tận bây giờ, nổi hơn 20 năm rồi.

261. Chương 261

Lạc Ngạn Trình nhìn điệu bộ nhớ người ra của cô, quả thực lúc cùng với Diệp Thiên Dịch nhìn thấy ông ta, biểu cảm trên gương mặt hai người giống hệt nhau, quả xứng đáng là chị em ruột.

Lạc Ngạn Trình bật cười, tiện tay quăng khẩu trang ra sau, người quản lý tay chân lúng túng nhận lấy, đôi mắt thận trọng xem xét xung quanh, sợ đột nhiên xuất hiện đám cẩu phóng viên.

Lạc Ngạn Trình một tay đút vào túi, ngón tay gõ trên trán Diệp Bạc Hâm, cười nham hiểm lại khôi ngô tuấn tú, "sao lại ngơ ra rồi?"

Diệp Bạc Hâm che trán lại, vẻ mặt khó hiểu.

Cô và ông ta rất thân sao? Đến quen biết đều không quen biết đàng hoàng, ông ta vì sao xem ra không có chút lên mặt nào?

Lúc này, Diệp Thiên Dịch ghé sát tai cô nói nhỏ: "Chị, chính là ông ấy đã đưa mẹ tới bệnh viện, tiền viện phí cũng là ông ấy đóng…"

Diệp Bạc Hâm chau mày, nhớ ra lúc trước tiễn Hứa Như Sơ ra sân bay, Hứa Như Sơ nói nhìn thấy mẹ cô đi cùng Lạc Ngạn Đình, cô nghĩ rằng Hứa Như Sơ đang nói đùa, lẽ nào mẹ cô và Lạc Ngạn Đình quen biết nhau?

Diệp Bạc Hâm rất nhanh đã thu những suy nghĩ lại, nghi ngờ nhìn tờ biên lai thu tiền trong tay ông ta, "Ngài… Lạc quen biết mẹ tôi sao?"

Lạc Ngạn Đình vừa xoay xoay chiếc nhẫn ở ngón giữa, vừa làm vẻ như có thật, gật đầu, "Không chỉ là quen biết…"

"Tôi nói ông Lạc, ông có thể đeo khẩu trang vào không? Ông đeo bộ mặt này đi rêu rao khắp nơi, một lúc bị người khác nhận ra, truyền thông chú ý đến thì phải làm sao?" Người quản lý gấp gáp ngắt lời ông ta, chỉ thiếu chút nữa quát ông ta tiểu tổ tông rồi, nhưng mà tuổi tác của Lạc Ngạn Đình vẫn lớn hơn anh ta.

"Aizzzz, tôi nói anh có phiền không? Suốt ngày nhắc mãi, lỗ tai đều sắp chai hết cả rồi." Lạc Ngạn Trình vẻ mặt sốt ruột, trừng mắt nhìn ông ta một cái, bực mình đeo khẩu trang lại, chỉ lộ ra đôi mắt đào hoa nham hiểm mà thôi.

Diệp Thiên Dịch khóe miệng hơi chếch lên, quả nhiên là nhân vật cao cấp vua điện ảnh, tính cách không tốt đến thế.

"Nghe nói là Ngài Lạc đưa mẹ tôi vào viện, ngài Lạc có thể nói với tôi, vì sao mẹ tôi uống rượu đến mức xuất huyết dạ dày không?" đợi ông ta đeo khẩu trang vào, đôi mắt vô ý ngước lên, nhìn bóng đèn đỏ trên

phòng cấp cứu, Diệp Bạc Hâm mới mở miệng hỏi.

Ánh mắt Lạc Ngạn Trình lướt xuống người cô, khẩu trang che đi khuôn mặt, nhìn không ra biểu cảm của ông ta, nhưng đôi mắt bỗng lạnh đi rất nhiều, "Buổi tối trong bữa tiệc với các nhà đầu tư bị rót rượu liên tục, quả thực là không cần mạng nữa rồi, rõ ràng biết dạ dày của mình không tốt còn dám tới không từ chối.

Lạc Ngạn Trình lạnh lùng hừ một tiếng, không biết có phải Diệp Bạc Hâm cảm nhận sai rồi hay không, luôn cảm thấy ngữ khí của Lạc Ngạn Đình rất kì quái, hình như là thất vọng, lại hình như là châm biếm…

Cô mặc dù không quen với bạn bè trên thương trường của Tô Uyển, nhưng những người bạn trong cuộc sống của bà ấy, cô căn bản đều đã gặp qua, Lạc Ngạn Đình từ lúc nào trở nên thân với Tô Uyển đến thế, cô vì sao một chút cũng không nhận ra.

"Chị, đèn tắt rồi…" Diệp Thiên Dịch đụng vào Diệp Bạc Hâm, lập tức đi về phía cửa phòng cấp cứu.

Cửa mở, bác sĩ mặc áo blouse trắng bước ra ngoài, cởi găng tay phẫu thuật nhuốm máu ra vứt vào thùng rác bên cạnh, sau đó kéo khẩu trang xuống.

Diệp Bạc Hâm tim thắt chặt lại, tiến tới, "Bác sĩ, mẹ tôi không sao chứ?"

Vị bác sĩ nhìn cô một cái, lại nhìn Lạc Ngạn Trình đang đi đến, "Tạm thời đã không sao nữa, nhưng mà dạ dày bệnh nhân xuất huyết nặng, ssu này cố gắng tránh đụng đến rượu, thực phẩm có tính kích thích cũng nên tránh, kiêng ăn đồ lạnh, dùng bữa đúng giờ, tốt nhất nên nghỉ dưỡng một hai tháng, nếu lần sau dạ dày còn xuất huyết nữa, e là không dễ vượt qua như thế đâu."

"Ý bác sĩ là có khả năng nguy hiểm đến tính mạng?" Diệp Bạc Hâm tái mặt, trên khuôn mặt trắng bệch gần như không còn giọt máu, cô phải tin thế nào đây, một Tô Uyển mạnh mẽ cương quyết như vậy, tối nay vừa suýt bị thần chết vỗ vai.

Bác sĩ nét mặt nghiêm trọng, lập tuéc chau mày, "Không phải có khả năng, là nhất định sẽ như thế, lần sau lại gặp chuyện như thế này nữa, xác suất cứu được chưa tới 30%!"

Diệp Bạc Hâm bên tai ầm ầm, bác sĩ sau đó nói gì cô đều không nghe rõ, chỉ nhìn thấy miệng ông ấy chuyển động.

"Được, cảm ơn bác sĩ." Lạc Ngạn Đình tiễn bác sĩ đi.

Tô Uyển được đẩy ra ngoài, cô nằm trên xe đẩy, khuôn mặt xinh đẹp mặt trắng bệch nhợt nhạt.

Diệp Bạc Hâm mặt tái mét đi theo sau, đưa đến tận tầng nội trú vip

Lạc Ngạn Trình vì báo cáo gấp, bị người quản lý thúc giục vô cùng, ông ta nán lại tới 11 giờ, chắc chắn sức khỏe Tô Uyển hồi phục bình thường, lúc này mới rời khỏi bệnh viện.

Diệp Thiên Dịch bị Diệp Bạc Hâm hối quay về, cô một mình ở lại bệnh viện chăm sóc cho Tô Uyển.

Đêm nay là một đêm rất dài, Diệp Bạc Hâm ngồi trong phòng bệnh nhìn ánh đèn bên ngoài của sổ chiếu lên giường, nhìn khuôn mặt đẹp đẽ nhưng trắng nhợt của Tô Uyển.

Cô đã nghĩ rất nhiều, Tô Uyển liều mạng như vậy, là muốn ông ngoại thất vọng sao? Cuộc hôn nhân của bà ấy thất bại, nhưng sự nghiệp lại lên như diều gặp gió, bà ấy mặc dù không quá bận tâm đến việc ở cạnh hai chị em cô, nhưng bà ấy lời nói và việc làm đều rất mẫu mực, khiến bọn họ mưa dầm cũng thấm đất.

Một người thông minh lanh lợi như Tô Uyển, sao lại chết dễ dàng đến thế, lẽ nào là không muốn cô và Tập Vị Nam ở bên nhau?

Thực sự là cô đã nhìn sai người rồi sao? Diệp Bạc Hâm bắt đầu hoài nghi quan điểm của chính mình.

…

Ngày hôm sau, Diệp Bạc Hâm tỉnh dậy, liền đi đến siêu thị gần đó mua dụng cụ vệ sinh cá nhân, đánh răng rửa mặt xong, chấn chỉnh bản thân lại một lát, Diệp Thiên Dịch xách túi loén túi nhỏ tiến vài, ném trên sofa.

Dì Thanh nghe nói Tô Uyển nhập viện, cùng theo đến bệnh viện, trong tay xách phần cháo tự tay hầm.

“Đứa con như cháu, túc trực cả đêm mệt lắm rồi phải không? Nào, húp ít cháo. Tôi đặc biệt hầm rất nhiều, đủ cho hai mẹ con cháu uống.” Dì Thanh dùng bát múc cháo ra, bê đến cạnh tay Diệp Bạc Hâm, “Nào, cẩn thận nóng đó.”

Tô Uyển vẫn chưa tỉnh lại, Dì Thanh đặt xuống nhẹ nhàng.

Diệp Bạc Hâm chẳng có khẩu vị gì, lại không muốn phụ ý tốt của Dì Thanh nên nhấp môi từng chút từng chút, nhưng người lại có chút lơ đãng, liên tục ngước mắt nhìn Tô Uyển.

Đã tới thời gian lên ra, bác sĩ trực chính đến kiểm tra phòng, dặn dò hai câu rồi mang theo y tá rời đi.

Bác sĩ vừa cất bước đi, Tô Uyển đã tỉnh lại rồi.

“Con đi gọi bác sĩ.” Diệp Thiên Dịch vẻ mặt mừng rỡ, gấp gáp chạy đi trước.

Diệp Bạc Hâm đi tới bên giường, cầm lấy bàn tay lạnh ngắt của Tô Uyển, cổ họng hơi nghẹn lại, "Mẹ, thấy thế nào rồi, đỡ hơn chút nào chưa? Có chỗ nào không thoải mái không?"

Tô Uyển định hình nhìn trần nhà mấy giây, nghe thấy tiếng của cô mới ngoảnh đầu lại.

"Không sao rồi. Chết không nổi." Tô Uyển vẫn không có sắc mặt gì tốt với cô, đoán chừng vẫn còn đang giận cô không hiểu chuyện, không nghe lời…

"Mẹ!" Diệp Bạc Hâm cắn môi, lập tức cảm thấy vô cùng tủi thân.

Diệp Bạc Hâm tìm bác sĩ tới, bac sĩ đeo ống nghe, bảo bọn họ đứng dạt ra bên cạnh, đừng chặn không khid lưu thông.

Tô Uyển mặt lườm một cái rồi im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Không có gì đáng lo ngại, ở lại theo dõi thêm mấy ngày là có thể xuất viện, mấy ngày này đồ ăn phải thanh đạm, chủ yếu là đồ ăn lỏng. Có triệu chứng đột ngột gì lập tức liên hệ với tôi." Bác sĩ tháo ống nghe ra, nhìn ba người một lượt, Diệp Bạc Hâm mặc dù sắc mặt tiều tụy, nhưng lại rất điềm tĩnh, bác sĩ đi tới trước mặt cô, căn dặn vài chuyện cần chú ý.

"Được, cảm ơn bác sĩ." Diệp Bạc Hâm cười gượng gạo, cô nhìn Tô Uyển một cái, rồi quay người tiễn bác sĩ ra về.

…

"Mẹ, cháo cẩu khởi long nhãn là dì Thanh dậy sớm hầm, hầm đủ 2 giờ đồng hồ, mẹ uống một ít đi, bác sĩ dặn mẹ ăn cơm đúng giờ, nếu không bệnh tình sẽ càng nghiêm trọng hơn…"

Diệp Thiên Dịch đút cho Tô Uyển một ít cháo, dì Thanh thấy vậy, vẻ mặt vui mừng yên tâm.

Diệp Bạc Hâm ngồi trên ghế dài ngoài phòng bệnh, đầu ngón tay lướt trên điện thoại, gửi wechat cho giám đốc Lý xin nghỉ phép một hôm, mặc dù cô rất muốn nghỉ mấy ngày, nhưng sợ nghỉ nhiều quá sẽ bị người khác nói xấu sau lưng.

Bây giờ chưa tới thời gian lên ca, cô đợi một lát, giám đốc Lý vẫn chưa trả lời.

Cô dựa lưng vào ghế, trong đầu truyền tới tiếng động.

"Mẹ, mẹ không thấy được đó, tối quá chị vừa nghe mẹ xảy ra chuyện, liền tức tốc chạy đến bệnh viện, lúc vừa tới bệnh viện, mặt mày trắng bệch, dọa chết người ta rồi…"

“Thật đấy thật đấy, con không lừa mẹ đâu…”

“Còn nữa, chị ấy tối qua túc trực ở bệnh viện cả đêm, mẹ vừa nãy chưa thấy sắc mặt chị tiều tụy đến thế nào đâu? Đoán chừng tối qua vẫn chưa ngủ được nhiều.”

Diệp Thiên Dịch cố gắng nói tốt cho Diệp Bạc Hâm, đây cũng không phải là nói dối, Diệp Bạc Hâm tối qua quả thực bị dọa đến mất hồn, cũng là cô túc trực suốt đêm trong bệnh viện.

Tô Uyển có chút xao động, nhìn ra ngoài phòng.

“Gọi nó lại đây.”

“Haizzzz, được đấy.” Diệp Thiên Dịch phấn khởi đứng dậy, tiện thể kéo dì Thanh đi ra.

“Chii, mẹ gọi chị vào kìa.” Diệp Thiên Dịch đập vai Diệp Bạc Hâm.

Cửa phòng không đóng, cuộc đối thoại của hai người Diệp Bạc Hâm đều đã nghe thấy cả.

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, chỉ có âm thanh Diệp Bạc Hâm gọt trái cây.

Tô Uyển từ lúc cô tiến vào cửa đã bắt đầu ngoảnh đầu nhìn ra cửa sổ.

Trên bệ cửa sổ y tá từ sớm đã bài trí một bình hoa Bách Hợp bằng thủy tinh, dưới ánh ban mai, tỏa ra hương thơm, những giọt sương đọng trên cánh hoa phản chiếu ánh mặt trời.

Rất lâu, Tô Uyển mới mở miệng, “rời xa cậu ta đi.”

Diệp Bạc Hâm sững người, tay run rẩy, dao gọt trái cây cắt vào đầu ngón tay, những giọt máu tươi rỉ ra, nhuốm đỏ đĩa táo, nhiễu trên thân dao.

Diệp Bạc Hâm hình như không cảm thấy đau, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, lạnh lùng rút một tờ khăn giấy chặn đầu vết thương lại.

Cô không có phản ứng kích động, chỉ là nhìn chằm chằm nhìn những bông hoa bách hợp xinh đẹp trên bệ cửa sổ, cổ họng rất đau, giống như bị gao găm vào vậy.

“Được, con… sẽ suy nghĩ lại… ”Cô khổ sở gật đầu.

Tô Uyển sững sờ, bà ấy vốn dĩ tùy miệng nói ra, rốt cuộc Diệp Bạc Hâm trước kia kiên quyết như vậy, bà ấy suýt chút nữa đã dao động rồi, không ngờ cô bây giờ lại chấp nhận.

Mặc dù nói là suy nghĩ lại, nhưng cũng đã bắt đầu dao động, không phải sao?

"Con không lừa mẹ đấy chứ?" Tô Uyển quay đầu lại, nhìn cô hoài nghi.

Diệp Bạc Hâm rũ tay xuống, máu vẫn đang chảy không ngừng, nhỏ giọt xuống nền.

Diệp Bạc Hâm cuối mắt, lặng lẽ nhìn, chốc lát hạ giọng cười, "Con lừa mẹ làm gì?"

Tô Uyển nghẹn ngào, cảm giác đôi mắt cô quá đau buồn, bà ấy không nỡ trách mắng, cuối cùng cắn răng nói: "Hy vọng con nói được làm được."

"Dạ." Diệp Bạc Hâm lạnh lùng gật đầu.

Tô Uyển chau mày, mấy ngày qua đã xảy ra chuyện gì rồi? Vì sao cô đột nhiên mất hết kiên trì rồi?

Nếu không phải là đau khổ đến cực điểm, với tính cách của cô, không thể đột nhiên lại đổi ý.

Tô Uyển nằm một lát, mơ hồ ngủ thiếp đi.

Diệp Bạc Hâm tay chân lạnh ngắt, đến khi Diệp Thiên Dịch tiến vào, thấy máu nhiễu dưới sàn, ngón tay cô vẫn đang rỉ máu, lập tức kinh ngạc kêu lên.

"Chị, chị làm gì đấy?" Diệp Thiên Dịch giúp cô cầm ngón tay lại, kéo cô đứng dậy, "Đi, đi tìm y tá băng vết thương lại."

262. Chương 262

Vết thương không sâu, đã cầm máu kịp thời.

Diệp Bạc Hâm nhắm mắt tựa vào vách tường nghỉ ngơi, ngón tay được buộc bằng miếng băng.

Gần đến trưa, Lạc Ngạn Trình lại lần nữa xuất hiện trên hành lang bệnh viện.

Lúc đó Diệp Bạc Hâm vừa mới đến căn-teen bệnh viện mua cơm trưa cho Tô Uyển, lần này Lạc Ngạn Trình

không đem theo người môi giới, anh cầm bình giữ nhiệt trong tay.

"Ông Lạc…" Diệp Bạc Hâm cười một cách lịch sự hướng về phía ông ta.

Lạc Ngạn Trình híp mắt, thoáng thấy cô đang cúi người với ngón tay đang đang được băng bó, biết điều không hỏi gì nhiều.

"Tô Uyển tỉnh rồi à?"

Lạc Ngạn Trình thân hình cao lớn, mặc dù đeo khẩu trang, cặp mắt lộ ra ngoài vẫn bị người ta nhận ra, vừa mới xuất hiện trong bệnh viện, y tá ở quầy trực ban đã khe khẽ bên tai, một lát nữa các cô y tá sẽ si mê đến xin chữ ký ông, từng đoàn sẽ vây lấy ông.

Lạc Ngạn Trình đang giữ phong độ thân sĩ, không có cách nào đành giơ bình giữ nhiệt trong tay lên cao.

"Xin lỗi, bây giờ tôi không rảnh, lát nữa sẽ ký cho các cô nhé."

Lạc Ngạn Trình chuồn vào phòng bệnh, đóng cửa lại, ngăn cách những ánh nhìn bên ngoài.

Diệp Bạc Hâm bỗng cảm thấy đau đầu, với mức độ điên khùng của các cô đó thì Tô Uyển sao có thể yên tĩnh nghĩ ngơi chứ?

"Lạc Ngạn Trình, anh đến đây làm gì?" Tô Uyển vừa mới trải qua phẫu thuật nên chỉ có thể nằm trên giường, nghe thấy ồn ào ngoài cửa, Lạc Ngạn Trình theo sau đi vào, sắc mặt cô thay đổi, hướng nhìn Diệp Bạc Hâm, quả nhiên ánh mắt nghi ngờ Diệp Bạc Hâm.

Lạc Ngạn Trình đặt bình giữ nhiệt lên bàn, từ từ cởi khẩu trang nhìn Tô Uyển mỉm cười.

"Sao tôi không thể đến đây? Tối qua dù sao cũng là tôi cứu cô mà, nếu tôi không xuất hiện, đoán chừng cô bây giờ không biết nằm ở phương trời nào rồi đấy? Qua cầu rút ván cũng không nên mang theo dáng vẻ này của cô chứ."

Tô Uyển vùng vẫy ngồi dậy, Diệp Bạc Hâm thấy dáng vẻ của cô liền đến chân giường lắc tay cầm lên xuống.

"Con ra ngoài trước đi." Tô Uyển nhìn Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm chau mày, liếc nhìn Lạc Ngạn Trình, Lạc Ngạn Trình cứu Tô Uyển, cô ấy sao lại có thái độ như thế? Có vẻ như không muốn thấy anh ta.

Lạc Ngạn Trình nhếch mày, kéo ghé ngồi xuống, tư thế rất tự nhiên.

Diệp Bạc Hâm gật đầu, ra khỏi phòng bệnh cô quay đầu lại nhìn.

Lạc Ngạn Trình ở lại cả một buổi chiều, lúc đó Diệp Bạc Hâm nằm ở nhà thư giãn tắm rửa, dì Thanh trông coi ở bệnh viện.

...

Sau một đêm, gió thổi lay động rèm cửa sổ, cửa sổ kính được che bằng tấm rèm màu kem để che đi những tia nắng bên ngoài.

Phòng khách tối tăm, yên tĩnh không một tiếng động.

Chuông cửa đột nhiên reo lên, vang vọng trong không gian đáng sợ này.

Bỗng có một bóng người nhảy qua chiếc ghế sofa.

Giang Nhan đứng ngoài cửa, cầm thẻ cửa trong tay, căn nhà trọ một tầng, hành lang rộng mênh mông, chiếc đèn thủy tinh trên đỉnh đầu kéo dài bóng dáng bà.

Tập Vị Nam dồn sức mở cửa, trên hành lang một luồng ánh sáng chói lóa chiếu vào, anh híp mắt lại chần chừ hai giây mới có thể nhìn rõ hình dáng người phụ nữ đang đứng trước cửa.

Ánh sáng chói lóa trong mắt bỗng tối dần lại.

“Mẹ, sao mẹ lại đến đây?”

Giang Nhan ngạc nhiên, bị dáng vẻ của anh dọa một phen.

Giọng anh khàn khàn, trên cằm lưa thưa vài sợi râu, nhìn trông có vẻ phờ phạc.

Chiếc áo sơ mi màu xám nhăn nheo, cặp lông mày dày đậm, cánh cửa được mở ra bằng đôi chân trần.

“Đứa trẻ này, ở nhà sao không bật đèn lên vậy?” Giang Nhan vừa trách vừa đi tới phía anh, mắt nhìn xung quanh nội thất bày biện trong căn nhà trọ, “Mẹ thấy con đã lâu không đến biệt thự Hương Giang bên đó rồi, A Cận nói rằng con bên này ở trong một căn nhà trọ, hơn nữa mẹ cũng đang rảnh rỗi không có việc gì nên tiện đường đến thăm con…”

Tập Vị Nam thở dài một hơi, ngẩng mắt nhìn đến phía thang máy, ở đó vắng vẻ không có người.

Tối qua không về, tối nay cũng định không về sao?

Trở về cười đau khổ, quay người bật đèn phòng khách lên.

Vừa mới đóng cửa lại, thấy Giang Nhan đi đến phòng ngủ như đang tìm thứ gì đó.

"Mẹ, mẹ đang tìm gì vậy?"

Bà ấy tiện đường qua đây thăm cậu, e là có chuyện đặc biệt mới đến rồi, anh trai ngay cả thẻ cửa cũng đưa cho bà.

Quái lạ, sao có thể không có nhỉ? A Cận nói rằng A Nam đang ở cùng với cô gái đó mà? Muộn như này rồi cô ta vẫn không ở đây?

Giang Nhan chạy qua chạy lại đứng giữa phòng khách.

"A Nam, con sống một mình ở đây sao?"

Cặp mắt sâu xa khẽ dậy sóng, quả nhiên đến đây là có mục đích. Tập Vị Nam im lặng nhìn bà, không kiềm chế nổi nữa, chỉ cần bà vào phòng vệ sinh, trong đó có đồ dùng của cô ấy, bà thấy sẽ biết chuyện ngay, nhưng anh trai sao có thể bán đứng anh?

"Không phải…" Tập Vị Nam khẽ nhìn bà xoay người đến bếp mở tủ lạnh lấy ra một hộp trà sữa ra.

Mặc dù trong lòng Giang Nhan đã chuẩn bị tâm lý sẵn nhưng vẫn bị làm cho ngạc nhiên.

Cậu đã chung sống với con gái nhà người ta?

Bà ấy trước giờ vẫn luôn lo lắng cậu con trai này suy nghĩ không thông, thấy cậu đối đãi với người con gái nào cũng không có hứng thú gì, trong quân đội lại rất ít có thể tiếp xúc với phụ nữ, không ngờ cậu qua lại với một cô con gái đã sáu năm rồi, bây giờ còn sống chung nữa…

"Không phải… A Nam, vậy cô gái đó đâu? Con giấu nó ở đâu rồi? Con gọi nó ra đây để mẹ xem." Sau khi Giang Nhan ngạc nhiên xong, bà lấy lại tinh thần xoay qua Tập Vị Nam.

Tập Vị Nam khẽ ngừng lại, lo lắng siết chặt lòng bàn tay.

Sự việc đã thất bại rồi, anh làm sao có thể nhẫn tâm làm mẹ anh thất vọng.

"Trong nhà không có nước lọc, chỉ có trà sữa, mẹ uống đi." Tập Vị Nam đưa vào tay Giang Nhan một cốc trà sữa, quay người đi nấu nước.

Giang Nhan sững sờ nhìn cốc trà sữa trong tay, "Này, mẹ đến chổ con không phải để uống nước, con đừng cố lảng tránh, mẹ hỏi con có phải bọn con vẫn đang cãi nhau?"

Tập Vị Nam không nói gì, cúi đầu loay hoay với bình nước nóng.

"Con làm gì mà ấp úng như vậy? Ah, đứa con gái là lừa dối sao, cái miệng con sinh ra làm gì vậy, cái khuôn mặt khí phách đó là sao, rốt cuộc thì ngay cả bạn gái cũng không đem tới mẹ xem, con… con làm mẹ tức chết được…" Dáng vẻ Giang Nhan như đã thừa nhận, bà tức tối, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đánh vào cánh tay cậu, ừm, rắn chắc…

Bà ấy vốn dĩ muốn đánh vào đầu cậu nhưng vì không đủ cao để với tới.

Tập Vị Nam xoay người, cặp mắt đen tựa như một vòng xoáy nước.

Giang Nhan giương mắt nhìn cậu, "Đừng dùng ánh mắt đó nhìn mẹ, con biết mình sai chưa?"

Tập Vị Nam chau mày, "Mẹ, không phải là con muốn như vậy đâu."

Giang Nhan bực mình thu tay lại, "Mẹ không quan tâm, con đưa cho mẹ địa chỉ để liên lạc với cô ra, cô ta thậm chí không giữ thể diện gì cho mẹ."

…

Ngày hôm sau, Diệp Bạc Hâm đến công ty đi làm, cô xử lí công việc xong, xin phép giám đốc Lý nghỉ nửa ngày.

Giám đốc Lí thấy cô làm việc hiệu quả cao, cô lại bảo đảm được công việc trở lại, không làm trì hoãn dự án, vừa mới đây đã phê duyệt kỳ nghĩ cho cô.

Diệp Bạc Hâm không về nhà, đi thẳng đến bệnh viện.

Tô Uyển hồi phục cũng khá tốt, có điều thân làm người phụ trách cho xí nghiệp, việc gì đều phải thông qua cô, trợ lý và thư ký đã kết hợp để thu xếp văn kiện lại đưa cho cô ký tên.

Ngày thứ hai nhập viện, tin tức bà ấy bị bệnh nhập viện đã lan truyền đến công ty, cổ đông, cấp dưới đến thăm hỏi, trong phòng bệnh đầy hoa tươi và trái cây…

Diệp Bạc Hâm vừa bước vào phòng bệnh đã ngửi thấy mùi hương hoa, cô bịt mũi lại, trên cửa sổ, trên bàn nơi đâu cũng là hoa, cô nhau mày, bảo y tá dọn dẹp.

Tô Uyển ngẩng mặt lên nhìn cô, lại tiếp tục lật xem văn kiện.

Bà ấy ngồi trên giường bệnh, trước mặt là một cái bàn nhỏ, trên bàn nào là giấy tờ, bút, máy tính…

"Mẹ, bác sĩ bảo mẹ nên nghĩ ngơi, sao mẹ lại làm việc thế này?" Diệp Bạc Hâm bỏ túi xuống, ngồi bên giường, giơ tay dọn dẹp những giấy tờ trên bàn.

Tô Uyển chau mày, ánh mắt chăm chú nhìn màn hình máy tính, "Con đừng động vào nó lộn xộn lên hết."

Diệp Bạc Hâm ngừng lại, Tô Uyển khẽ rên rỉ, "Hay là con đến công ty giúp mẹ đi, mẹ bận như tơ vò đây này."

Diệp Bạc Hâm cúi đầu giở xem bản hợp đồng trên tay, nghe mẹ nói, cô ngớ lại.

Cô đã quá buông thả rồi, nếu lần này không phải Tô Uyển nhập viện, cô đã không có cảm giác khủng hoảng.

Chơi đủ rồi, đến lúc hồi tâm rồi.

…

Tô Uyển ăn cơm trưa xong, Diệp Bạc Hâm giúp cô sắp xếp tài liệu, để vào trong ngăn kéo, khóa lại…

Cô lấy túi xách định ra ngoài tìm một quán ăn để làm đầy bụng.

"Diệp tiểu thư?" Vừa mới ra khỏi bệnh viện nghe thấy có người gọi cô.

Diệp Bạc Hâm nhìn về phía tiếng gọi, phía trái bãi đậu xe một chiếc Bentley màu đen đang dừng ở đó, cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra một khuôn mặt tinh tế sắc sảo, những đường nét trên khuôn mặt rất sâu, bộ lông mày mang một vẻ khí phách anh hùng, một người phụ nữ rất xinh đẹp rất cá tính…

Giang Nhan mở cửa xe, mặc chiếc áo dài màu đen tao nhã, thanh lịch, trên vai đang quấn một chiếc khăn choàng màu tím, đầu tóc hơi xoăn…

Người này rất quen thuộc…

Trong đầu chợt lóe lên một tia sáng, Diệp Bạc Hâm nghiêm nghị, là bà ấy…

Cô với Thẩm Tư Á lúc đi dạo, gặp một người phụ nữ trong cửa hàng thời trang Đế Á, lần đó cô đã thấy chiếc váy dài màu xám, muốn mua để tặng Tô Uyển, là người phụ nữ đó là người thiết kế chiếc váy dài đó…

Có điều, qua mấy tháng rồi, bọn họ chỉ có duyên gặp một lần, không biết bà ấy có còn nhớ mình không?

"Chào cô!" Đối mặt cô ấy, Diệp Bạc Hâm không quên mang theo kính ngữ, cô ấy ngữ khí mạnh mẽ, trông rất ăn diện, nếu Diệp Bạc Hâm nhìn không lầm, chiếc áo dài trên người người phụ nữ này là kiểu mới do nhà thiết kế thời trang nổi tiếng Viktor mới phát hành cho mùa thu, vẫn chưa đưa ra thị trường mà cô đã mặc trên người rồi.

Lúc Diệp Bạc Hâm đang nhìn bà ấy, Giang Nhan cũng đang quan sát cô, Giang Nhan không ngờ rằng con trai bà lại thích một người phụ nữ mà bà đã có duyên gặp một lần, lúc đó ấn tượng của bà đối với cô cũng không tệ, không nóng nảy kiêu căng, trầm tĩnh nhẹ nhàng, lúc đầu bà muốn giới thiệu cô với đứa con trai đầu, không ngờ lại là đối tượng của đứa con trai thứ hai…

…

Trong tiệm cà phê, Diệp Bạc Hâm sắc mặt bình thản nhưng trong lòng như dời sông lấp biển, cô bưng cốc lên, ngón tay nắm chặt lấy vành cốc, cả người cô bây giờ rất dễ lay động, như đang nằm mơ vậy.

Ngồi trước mặt cô ấy, người phụ nữ với nụ cười ấm áp đó là mẹ chồng cô…

Mẹ chồng cô với lúc lần đầu tiên cô gặp ở Đế Á không giống nhau, lúc đó bà ấy rất lạnh lùng, xa cách, cho dù có cười cũng làm người ta có cảm giác xa lạ, bây giờ… lại cười rất ấm áp, giống như một quý bà có tính cách ấm áp như vậy.

Trong lòng Diệp Bạc Hâm rất lo lắng, cô làm sao cũng nghĩ không ra được rằng mẹ Tập Vị Nam sẽ đích thân đến tìm cô chứ, bà ấy đã biết chuyện cô với Tập Vị Nam rồi sao?

"Diệp tiểu thư không cần phải lo lắng đâu." Giang Nhan cười an ủi cô, càng nhìn càng cảm thấy thích nàng dâu này, "Chúng ta cứ tự nhiên nói chuyện đi."

Diệp Bạc Hâm gật gật đầu, cười dịu dàng, "Cô tìm con có việc gì không ạ?"

Làm sao bà ấy biết cô đang ở bệnh viện mà đặc biệt đến bệnh viện tìm cô?

Diệp Bạc Hâm trong lòng đầy hoài nghi.

263. Chương 263

Giang Nhan cười nhạt " Không có chuyện gì, ta chỉ là tò mò, con trai ta sẽ thích phụ nữ như thế nào." Nói xong, đôi mắt phượng xinh đẹp hơi nhếch lên, phong tình vô lượng, "Ta gọi cháu là Bạc Hâm được không? Như vậy có vẻ thân thiết hơn, nếu không cứ gọi Diệp tiểu thư Diệp tiểu thư, cảm giác quá xa cách rồi."

Diệp Bạc Hâm có chút lúng túng, cô nhìn không thấu Giang Nhan, không biết cô có phải thật sự vô hại như biểu hiện bên ngoài không.

"Có thể."

Giang Nhan mỉm cười lên tiếng, cô gái này có lẽ không phát hiện, trên mặt cô mặc dù cười nhạt, nhưng rất gượng ép, Giang Nhan cô nhìn dọa người vậy sao? Ở trước mặt người lạ, cô lạnh lùng cao ngạo quen rồi, nếu như không phải lo lắng dọa hỏng cô, cô bây giờ ở đâu trên mặt cũng cười sắp rớt ra rồi.

Diệp Bạc Hâm khó xử, cắn môi dưới, mặt đỏ đến tận mang tai.

"Được rồi, được rồi, đừng quá căng thẳng, ta không có ác ý gì với cháu, không cần lo lắng ta giống mấy mẹ chồng ác độc trên phim ảnh, vừa gặp đã ép cháu rời khỏi con trai ta, con trai ta là bảo vật vô giá." Giang Nhan càng nhìn càng thích, cô gái có thể đỏ mặt, tâm tư đoan chính, không có mạnh mẽ như vậy không cần lo láng sau này dạy hư von trai mình.

Trong ngữ điệu dường như có vài phần ý cười, nhưng thỏa mái hài hước cuối cùng khiến Diệp Bạc Hâm như trút đi gánh nặng không còn cản thấy nguy hiểm nữa, ngồi xuống, chỉ là có chút không quá ngại ngùng giơ tay lên vén tóc lên sau tai.

Giang Nhan cân nhắc: "Con trai này của ta, mười lăm tuổi đã rời khỏi nhà, những năm nay vẫn luôn ở trong quân đội, tính cách hờ hững, bình thường mặt lạnh lùng, ngay cả làm mẹ như ta nhìn, trong lòng cũng rụt rè. Nó có lẽ không quá trêu chọc người khác, nếu như có chỗ nào làm không tốt, hy vọng cháu có thể tha thứ. Nếu như cháu quen biết con người vốn dĩ của nó, biết nó trải qua chuyện gì, có lẽ cháu sẽ tha thứ cho nó bây giờ."

Giang Nhan lời có tình ý, nhắc đến con trai, giữa lông mày ẩn hiện nỗi lo âu, trong ngữ khí lại chứa hối hận.

" Dì, cháu hiểu." Diệp Bạc Hâm gật đầu? Giang Nhan là tới làm thuyết khách cho anh? Chỉ là… bọn họ chiến tranh lạnh, anh sẽ nói cho mẹ anh biết sao? Với tính cách của anh, sẽ không nói, vậy chính là Giang Nhan tự mình cảm nhận ra? Bà sẽ nghĩ như thế nào? Cho rằng Diệp Bạc Hâm đang trêu đùa sao?

"Lúc trước ở tiệm thời trang cao cấp Tia gặp được cháu, ta vẫn cảm thấy cô gái cháu nhìn rất quen mắt, cho tới tối qua, ta nhìn thấy tấm ảnh của cháu trong ví tiền của A Nam…"

Giang Nhan hờ hững nhìn cô một cái, không biết từ đâu lấy ra một bức ảnh, kẹp giữa ngón tay, đẩy đến trước mặt cô.

Kia là tấm ảnh rất cũ, các góc ảnh đã ma sát đi, dường như có người thường lấy ra vuốt nhẹ.

Người trong ảnh bất ngờ lại là Diệp Bạc Hâm năm mười tám mười chín tuổi, hai má trắng xinh, mái tóc ngắn gọn gàng, mặc một chiếc váy trắng đang ngồi trên bãi cỏ xanh mướt, đang quay đầu, mỉm cười tự nhiên, cười đến yên tĩnh xinh đẹp, rõ ràng tấm ảnh này là chụp lén, có lẽ có người sau lưng gọi cô một tiếng, cô quay đầu lại, thời gian bỗng im bặt.

Mí mắt Diệp Bạc Hâm hơi run, ngón tay có chút khựng lại, cô rủ mắt xuống nhìn tấm ảnh Giang Nhan đẩy tới, trong lòng co rút đau nhói, đẹp đẽ đã từng lưu lại trong ký ức, nhưng mà cô… Ngay cả hồi ức bọn cô ở bên nhau cũng không có.

"Cháu có lẽ không biết, năm năm trước ta đã nhìn thấy A Nam cầm bức ảnh này của cháu, lúc đó nó…" Giang Nhan hơi dừng lại, sự việc qua lâu như vậy rồi, hôm nay đột nhiên nhắc lại trái tim vẫn còn nỗi sợ hãi, "Lúc đó nó xảy ra chuyện, sau vài trục trặc mới cứu lại được, nó nằm trong bệnh viện một tháng mới chuyển biến tốt, trong những ngày đó, nó không mảy may một chút tức giận, mỗi ngày đều ngẩn ngơ với tấm ảnh của cháu, ta máy lần nhìn xem người trong ảnh rốt cuộc là ai, nhưng bị nó thu lại, giấu trên người, ai cũng không cho xem. Có một lần nó ngủ say, tấm ảnh rơi xuống đất, ta nhặt lên…"

"Lúc đó ta nghĩ cô gái trong ảnh có lẽ là người trong lòng nó, nhưng mà… Nó suýt nữa… suýt nữa mất mạng, cô gái kia vì sao không tới bệnh viện thăm nó một lần cho dù một lần, nó có lẽ không đau khổ như vậy…"

"Nửa năm sau, sức khỏe nó hồi phục, ta cũng không nghĩ nhiều nữa, dù sao nó nằm viện nửa năm, rất nhiều lần suýt chết trên bà phẫu thuật cô gái kia vẫn không xuất hiện, chỉ là… Ta không ngờ rằng…" Giang Nhan thở dài một hơi, nâng mắt lên nhìn Diệp Bạc Hâm, trong mắt không có tức giận, cũng không có ghét bỏ, chỉ là bao phủ tò mò rất sâu, "Bạc Hâm, cháu có thể nói cho ta biết, lúc đó cháu ở đâu không? A Nam từng nói với ta, các cháu đã quen biết nhau sáu năm rồi lúc nó xảy ra chuyện, hai đứa đã ở cùng nhau tồi, là vì sao cháu một lần cũng không xuất hiện?"

Những chuyện đó không có ai nói với cô. Năm đó cô nằm viện rồi, cách cái chết rất gần, nhưng cô không biết, thì ra anh cũng nằm viện nửa năm. Vì sao? Chẳng lẽ lúc đó bọn họ cùng xảy ra chuyện sao? Sau đó anh tỉnh lại, vì sao vẫn luôn không đi tìm cô?

" Cháu…" Diệp Bạc Hâm cảm thấy tim của mình giống như bị người khác móc rỗng rồi, cô liên tục lắc đầu, ánh mắt có chút hoảng loạn, "Cháu… xin lỗi, cháu không biết…"

Tâm trạng của Diệp Bạc Hâm dần dần có chút mất khống chế, cô hoảng loạn hai tay ôm đầu, đầu đau như nổ tung, "Cháu thật sự không biết… cháu cái gì cũng không biết…"

Giang Nhan không ngờ tới cô sẽ có loại phản ứng này, cô hôm nay tới không phải để hỏi tội, bắt bẻ cô, cô chỉ là không muốn để con trai mình chịu đựng tổn thương.

"Bạc Hâm, cháu không sao chứ?" Giang Nhan phát hiện tay cô rất lạnh, sắc mặt đại biến.

" Cháu không sao… "Sắc mặt Diệp Bạc Hâm trắng bệch ngẩng đầu lên, trong khoảnh khắc lúc nãy, đầu cô muốn nổ tung lên.

Giang Nhan vỗ vỗ tay cô, "Dì sẽ không ngăn cản hai đứa yêu nhau, ta tin vào ánh mắt của A Nam, năm đó nó mười lăm tuổi, ta không bảo vệ được nó, mấy năm nay ta không có một ngày sống tốt, ta hiểu rõ tính cách của nó, nếu như giữa hai đứa ta cản chân, chỉ sợ cả đời này nó không tha thứ cho ta…"

"Bạc Hâm, làm một người mẹ, ta chỉ muốn con trai ta sống một đời bình an, vui vẻ hạnh phúc, ta không cần nó có bao nhiêu thành công, chỉ cần nó có thể trải nghiệm được vui vẻ của người bình thường, vậy là đủ rồi." Giang Nhan nắm chặt tay Diệp Bạc Hâm, "Dì biết cháu đối với nó rất quan trọng, cháu có thể đáp ứng dì vĩnh viễn đừng làm tổn thương nó?"

Không thể không nói, Giang Nhan là một người kiềm chế rất giỏi lại ẩn giấu rất sâu, một lời này, vừa sử dụng nuông chiều vừa uy nghi, không phải vì Giang Nhan cô hài lòng với Diệp Bạc Hâm, mà là vì con trai thích cô.

Khuôn mặt nhỏ trắng sạch của Diệp Bạc Hâm, lộ ra sắc máu. Không tổn thương anh? Nhưng mà anh…

Vì sao có thể cho rằng cô có thể làm tổn thương anh?

Cô lại làm sao đành lòng đi làm tổn thương anh?

" Dì, cháu sẽ không đâu." Diệp Bạc Hâm cứng rắn gật đầu.

Nói tới cuối cùng, tức giận cũng tức giận đủ rồi, lời cũng đã nói rồi, cô vẫn là mềm lòng.

Cho dù anh làm ra chuyện gì, cô cũng không khá lên như vậy, quay mắt liền tha thứ cho anh.

Cũng giống Giang Nhan nói, nếu như cô quen biết anh trước kia, biết anh trải qua chuyện gì, cô sẽ tha thứ cho anh của bây giờ.

Cô đáng chết chính là biết anh từng trải qua nhiều khổ sở như vậy, mười lăm tuổi bị người nhà rời bỏ, đuổi ra khỏi nhà, bản thân ở quân đội xông xáo làm nên danh tiếng, mỗi lần thăng chức, đều lấy tính mạng đi làm nhiệm vụ, anh như vậy, cô lấy cái gì ra thuyết phục bản thân buông tay?

…

” Mẹ cháu bị bệnh rồi sao?” Nửa tiếng sau, Diệp Bạc Hâm và Giang Nhan ra khỏi tiệm cà phê, Giang Nhan quàng lại khăn quàng cổ, ngẩng đầu nhìn khu bệnh viện phức hợp phía trước.

“Vâng, xuất huyết dạ dày. Đã qua cơn nguy hiểm rồi, nhất thời không có trở ngại gì lớn. Nghỉ ngơi vài này có thể xuất viện rồi.” sắc mặt Diệp Bạc Hâm bình thản.

“Không có gì đáng ngại là tốt rồi, nếu có gì cần, lúc nào cũng có thể nói với ta, bố của A Nam là nghiên cứu sinh học thừa kế, biết một số giáo sư giới y học, nếu như cháu không yên tâm, ta nói với bố nó hẹn một vài giáo sư về dạ dày tới xem cho mẹ cháu…”

Lúc nói lời này, hai người đã đi tới bãi đỗ xe dưới bệnh viện.

Diệp Bạc Hâm kéo khóe miệng, ánh mắt nhìn thẳng Giang Nhan, “Cảm ơn dì quan tâm, lúc này không cần đâu…”

Cô biết rõ Giang Nhan không phải nói lời khách sáo, nhưng không đến bước vạn bất đắc dĩ, cô không muốn làm phiền người khác, càng không muốn để người nhà anh cho rằng cô muốn lợi dụng anh.

Giang Nhan gật đầu, nhàn nhạt nhìn cô một cái, ánh mắt bỗng nhiên không gợn sóng.

“Ta cùng cháu lên trên? Thuận tiện thăm mẹ con một chút.”

Nụ cười trên mặt Diệp Bạc Hâm bỗng chốc cứng lại, với thái độ kia của Tô Uyển, một lúc không làm khó người khác, cô làm sao dám để Giang Nhan lên trên, hai người chạm mặt, sẽ nói ra chuyện gì.

Thấy cô khó xử, Giang Nhan cũng không ép, “ồ, là ta đường đột rồi, bố mẹ hai bên gặp mặt, thế nào cũng không thể chọn nơi bệnh viện này được, quá không hợp lễ rồi, sau này tìm thời gian, hai nhà hẹn đi ra ngoài ăn bữa cơm, chính thức gặp mặt, đến lúc đó tiểu bối bọn cháu cùng vui vẻ.”

Diệp Bạc Hâm mới thở phào một hơi, lại nghe Giang Nhan hỏi, “Đúng rồi, A Nam gặp qua mẹ cháu chưa?”

Tô Uyển không cho Tập Vị Nam sắc mặt tốt, còn Giang Nhan nói hợp lẽ, quan tâm tới mặt mũi cô, thái độ của mẹ hai nhà trái ngược, Diệp Bạc Hâm nhất thời cảm thấy trong lòng hổ thẹn. Dù sao cũng để Tập Vị Nam chịu oan ức rồi, vốn dĩ với con người cao ngạo của anh, không nên có người vứt mặt mũi của anh, vậy mà Tô Uyển cho anh nhìn sắc mẹt xấu rồi.

“Gặp qua”

"Vậy thì tốt, tiểu tử này cũng không nói với ta, có bạn gái không nói với ta, đi gặp mẹ phía nhà nữ cũng không nói với ta, với ta càng ngày càng xa cách rồi." Giang Nhan cảm thán, trong lời nói để lộ ra một tin tức, Giang Nhan điều tra gia thế nhà cô, biết bố mẹ cô ly hôn rồi, cô sống cùng mẹ, trái tim Diệp Bạc Hâm kinh ngạc không ít.

Giang Nhan dường như không nhìn thấy sắc mặt cứng đờ của cô, từ mình nói tiếp: "Cũng không biết nó lần đầu gặp mẹ con, lễ vật có chu đáo không, thứ cần tặng có tặng không?"

Diệp Bạc Hâm không nói được gì, chỉ có thể cười khô, cô cảm thấy bản thân như một con ngốc, lần đầu tiên luống cuống như vậy, xương bị gãy lúc đầu đi đâu rồi?

Giang Nhan mở cốp xe ra, lúc quay người lại, trên tay cầm vài hộp quà màu đỏ, "Đây là quà gặp mặt ta gửi mẹ cháu, nếu ta đã không lên trên, cháu thay ta giao cho cô ấy, nói là ta mong được gặp mặt cô ấy."

Giang Nhan cười rất dịu dàng, Diệp Bạc Hâm lại da đầu tê tê, cô lo lắng Tô Uyển biết đồ của mẹ Tập Vị Nam tặng, xoay mắt liền vứt đi rồi.

Tiễn Giang Nhan đi Diệp Bạc Hâm buồn phiền nhìn hộp quà trên tay.

264. Chương 264

Diệp Thiên Dịch từ trường học quay lại, trên người mặc áo quần thể thao màu trắng, cậu lớn lên đẹp trai như ánh nắng mặt trời, đối với người khác cười lên, hai mắt cong lên, đã dễ thương lại linh động.

Ngoài hành lang khu vực nằm viện, cậu đi qua bàn trực ban, cười chào hỏi với y tá trực ban, hai cô y tá trẻ mặc áo quần y tá màu hồng kích động vẫy tay với anh.

Con gái bây giờ, đều thích tiểu thịt tươi bụ bẫm…

Trước hành lang có cửa sổ tới đất, một thân ảnh dài cao thẳng bên ngoài bắt mắt người khác, anh quay lưng với phòng bệnh, ánh sáng chiếu lên mẹt bên anh một màu vàng kim, đường nét hấp dẫn mê người, ánh mắt từ vai anh xẹt qua, che phủ anh trong một màn sương.

"Anh rể?" Diệp Thiên Dịch bước qua, thăm dò hô một câu.

Mặc dù chỉ thấy anh một lần, khuôn mặt đó lại khiến người khác không thể quên, toàn thân tỏa ra khí chất cao sâu và thâm sâu trầm tĩnh khô g có mấy người có thể đạt được…

Tập Vị Nam nghiêng đầu qua, ánh mắt anh sắc bén như dao, đáy mắt sâu xa phản chiếu ánh sáng, giống như lưu quang rực rỡ của đá thạch đen.

Nhìn thấy Diệp Thiên Dịch, Tập Vị Nam không có kinh ngạc, nhàn nhạt cúi đầu, "Tới rồi?"

Diệp Thiên Dịch sững sờ nhìn anh, ở trước mặt người này, hai tay hai chân của cậu đều không biết nên đặt ở đâu, giống như cậu bé làm sai chuyện gì, lúng túng đợi người lớn phê bình.

"Anh rể, anh tới tìm mẹ em?" Diệp Thiên Dịch đè thấp giọng, nhìn vào trong phòng bệnh một cái.

Cậu đương nhiên biết mẹ đối với anh rể có ý kiến, không gặp được mẹ liền muốn gặp cậu.

Tập Vị Nam nhàn nhạt nhìn cậu một cái, anh cho rằng Diệp Thiên Dịch là cậu bé chưa trưởng thành, không ngờ rằng cũng là Mai Nhân Tinh, hiểu được quan sát sắc mặt và lời nói.

"Không phải…"

"Ồ, vậy thì tốt…" Diệp Thiên Dịch thở phào một hơi, lại thấy sắc mặt anh dường như căng chặt một chút, nhanh chóng sửa lại, "Không phải… ý của em là, mẹ em tính khí không tốt, chị em hai ngày hôm nay chịu không ít uất ức, anh bây giờ tới thăm bệnh, nhất định đụng phải đầu súng, mẹ em chắc chắn không tốt với anh, nói không chừng sẽ đuổi anh ra ngoài, vậy thì có bao nhiêu khó coi a, anh rể, anh nói đúng không? Em cũng là muốn tốt cho anh, đúng không?"

Tập Vị Nam nhãn lại cười nhẹ lên tiếng, tiểu tử này cũng biết lắc lư người khác.

Diệp Thiên Dịch cũng cười ha ha với anh, nhãn cầu vừa chuyển, "Vậy… anh rể, anh đợi một lát, em đi gọi chị em ra…"

Tự hôm qua thấy Tô Uyển vừa tỉnh liền vội vàng đi xử lý việc công ty, trong lòng Diệp Bạc Hâm áy náy, hai ngày nay cùng Tô Uyển tùm hiểu nội bộ hoạt động kinh doanh, Tô Uyển gọi người tìm hạng mục dự án, tài liệu khách hàng cho cô xem…

Sau khi ăn trưa, cô bắt đầu ngồi trên sofa, lật tài liệu đọc, vừa nhìn vừa ghi chép lại, gặp cái gì không hiểu liền hỏi Tô Uyển.

Diệp Thiên Dịch nhìn Tô Uyển một cái, thấy cô ngồi trên giường, lướt trang web trên máy tính, liền nhẹ nhàng bước về phía Diệp Bạc Hâm.

"Tới rồi?" Diệp Bạc Hâm đầu cũng không ngẩng lên, tự nhiên lật qua một trang giấy.

Diệp Thiên Dịch nhìn tư liệu trong tay cô, nghiêng bên tai cô nhẹ nói,: "Chị, anh rể đang ở bên ngoài."

Diệp Bạc Hâm hơi sững, ngón tay chậm chạp gập lại, vô nhàn nhạt ừm một tiếng, lại coi như không có gì

rủ mắt xuống.

Đây là phản ứng gì? Diệp Thiên Dịch hoài nghi chị cậu không nghe thấy, định muốn nói lại làn nữa, Tô Uyển lại trừng cậu một cái, "Đừng làm phiền chị con, đi ra một bên ngồi."

Khóe miệng Diệp Thiên Dịch co rút, nghi hoặc nhìn gương mặt không biểu cảm của Diệp Bạc Hâm, nhưng mf Tô Uyển vẫn luôn trừng cậu, chỉ có thể bước tới cạnh giường bệnh, cầm một quả táo lên gọt vỏ, cười ha ha nói: "Mẹ, con gọt cho mẹ quả táo…"

Hai phút sau, Diệp Bạc Hâm xoa xoa bụng khó chịu, đặt tài liệu xuống bàn, đứng dậy.

"Mẹ, con ra ngoài hít thở không khí."

"Ừm." Tô Uyển không có hoài nghi, nhàn nhạt gật đầu.

Diệp Thiên Dịch lại quay lưng với Tô Uyển, lét lút hướng Diệp Bạc Hâm bật ngón tay cái, quả nhiên vẫn là lão chị cao minh.

…

Diệp Bạc Hâm đứng bên ngoài phòng bệnh, nâng mắt, liền nhìn thấy anh quay lưng với cửa sổ, đôi mứt đen kịt sâu xa nhìn không thấy đáy, giống như một giếng cổ không có sóng.

Diệp Bạc Hâm hít một hơi sâu, mới nâng chân bước qua hướng anh.

"Anh tìm em?" Diệp Bạc Hâm dừng lại trước mặt anh, hai mắt nhìn cây cỏ xanh tươi dưới lầu.

Sắc mặt cô có chút tái nhợt, lồng ngực Diệp Bạc Hâm hơi đau, nghĩ tới hai ngày nay cô trực trong bệnh viện, còn anh vậy mà không biết mẹ cô nằm viện rồi, nếu như không phải mẹ anh nhắc anh, anh chỉ sợ tới bây giờ cũng không biết.

Tập Vị Nam giơ tay lên, rất muốn vuốt ve khuôn mặt gầy gò của cô, nhưng nhìn thấy đôi mắt trong suốt của cô, cuối cùng vẫn là không có dũng khí, tay khựng lại trên không trung, rất lau, lại buông thõng xuống.

" Mẹ anh tìm em rồi?"

"Ừm."

"Bà ấy nói gì với em rồi?" Tập Vị Nam chau mày.

” Tùy tiện nói chuyện.” Nói gì, nói Tập Vị Nam anh đối với cô rất thâm tình, mẹ anh thay anh tới làm thuyết khách, ngụ ý nói đối với cô vừa nuông chiều vừa uy nghiêm, cô có thể nói sao?

Tập Vị Nam yên lặng nhìn mặt bên của cô bị ánh sáng che phủ, sống mũi cao lập thể, lông mi cong một bóng nhạt trên dưới mí mắt, làn da mịn màng mờ nhạt, nhuộm một chút màu hồng nhạt.

Đối với cô, anh không mảy may biện pháp, cho dù anh ở trong quân đội bày mưu tính kế, xoay chuyển trời đất, nhưng cô cuối cùng vẫn không phải lính của anh, anh không biết làm thế nào để cô không tức giận.

“Xin lỗi…” Hai từ vô dụng nhất, nhưng sự việc tới đầu, cũng duy chỉ có ha từ này để biểu đạt cảm xúc trong lòng.

Mí mắt Diệp Bạc Hâm hơi run, nâng mắt nhìn anh.

“Ngày hôm đó là tức giận mê muội đầu óc rồi, có thể… đừng tức giận nữa?” Trong ngữ khi củ Tập Vị Nam mang thăm dò, có chút cẩn thận dè dặt.

Diệp Bạc Hâm cắn môi dưới, một câu xin lỗi của anh liền muốn xong chuyện? Ngày hôm đó cô cầu xin anh như thế nào, anh để cô lăn lộn trong cái chết, không nghĩ tới cô sẽ sợ sao?

Huống hồ Đặng Thụy Tây và Hạ Dã Nhuận đều ở bên ngoài, anh liền…

Mặt mũi của cô đều mất sạch rồi!

…

Hai ngày sau, Tô Uyển xuất viện rồi.

Ngày hôm đó Lạc Diêm Thành lái xe tới, không nói một lời lấy đồ trong tay Diệp Bạc Hâm cho vào cốp xe, Tô Uyển tức giận mặt đều xanh rồi, lại không thể mắng người trên đường.

“Lên xe đi.” Lạc Diêm Thành dựa vào bên xe, một tay nắm lấy cửa xe, ý tứ để bọn họ lên xe, anh nhếch mày cười nhạt, “Đừng trách tôi không nhắc nhở hai người trước, một lát nữa tôi bị nhận ra, tìm đến một đám chó săn, đến lúc đó liên lụy đến hai người, hai người cũng đừng đổ trách nhiệm lên người tôi. Dù sao tôi cũng không quan tâm, lên báo truyền tin đồn cái gì đó, đối với tôi mà nói đã bình thường như cơm bữa rồi, chính là không biết có tạo thành quây nhiễu cho hai người không, bị người ta lùng tìm gì đó, ra khỏi nhà còn phải đeo khẩu trang, ài, loại hương vị này…”

Lạc Diêm Thành giật mình một cái, ngón tay tư thế muốn tháo khẩu trang xuống.

Tô Uyển tức giận đến toàn thân phát run, lên xe…

Diệp Bạc Hâm nhìn Lạc Diêm Thành một cái, hứng thú trong mắt anh càng ngày càng sâu, trải qua hai ngày quan sát cảm nhận, cô coi như cũng nhìn ra, Lạc Diêm Thành theo đuổi mẹ cô, nhưng mà mẹ cô đối với ông ta trốn tránh khủng bố không kịp…

Sau khi lên xe, Diệp Bạc Hâm như không có chuyện gì nhìn Lạc Diêm Thành làm tài xế, anh theo khẩu trang xuống, sự trầm tĩnh tẻo qua năm tháng, dòng ma mị trên người không có tan đi, ngược lại càng diễn càng kịch liệt, từ ngoại hình và tuổi tác nhìn ra, anh và mẹ cô rất cúng đôi, nhưng mà Lạc Diêm Thành tai tiếng tình dục quá nhiều rồi, theo như nói thì ngôi sao điện ảnh này vẫn còn độc thân…

Diệp Bạc Hâm bắt chẹt.

Lắc đầu, cảm thấy có chút không đáng tin cậy, chẳng lẽ mẹ cô không thích anh, giống loại người hoa tâm, khó bảo đảm sẽ không ghioongs Diệp Viễn Đông đi sai đường, cô mặc dù muốn để Tô Uyển tìm một người sống nửa đời còn lại, nhưng tuyệt đối không hy vọng cô kết hôn một lần nữa thất bại.

…

"Bạc Hâm, phòng khách có người tìm." một đồng nghiệp gõ gõ bàn của Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm hơi khựng lại, dừng lại tay đang đánh máy, mở mắt nhìn anh một cái, "Ai vậy?"

Cô vừa tới công ty chưa lâu, làm sao có người đến phòng khách tìm cô chứ?

"Không rõ, một người đàn ông, rất tàn khốc ò." Người đồng nghiệp hướng phía cô nháy mắt, cười tới rất mập mờ, cô nhìn bốn phía một cái, thấy không có ai chú ý, mới gập eo xuống, thấp giọng hỏi, "Người kia có phải bạn trai cô không?"

Rất tàn khốc?

Có thể là Tập Vị Nam?

Nhưng anh vì sao tới công ty tìm cô?

Diệp Bạc Hâm thu lại mặt bàn một chút, nghi hoặc bước tới phòng khách.

Phòng khách ở cùng một tàng lầu, đầu khu vực phòng làm việc, từ dưới đất, Diệp Bạc Hâm nhìn thấy một đôi giày da màu đen quần tay màu đen, người đó dường như đứng ở trước cửa sổ sát đất, xuyên qua lớp thủy tinh ma cát, mơ hồ nhìn thấy một bóng người màu đen.

Diệp Bạc Hâm đẩy vừa bước vào trong.

Người kia nghe thấy động tĩnh, quay người lại.

“Là anh?” Diệp Bạc Hâm một mặt vô vùng nghi ngờ.

…

Một tiếng đồng hồ sau, chiếc Jaguar chống đạn màu bạc rẽ vào một con đường nhỏ ở ngoại ô thành phố, lại chậm chạp chạy về trước khoảng mười phút, chiếc xe tắt đèn.

Bên bờ hồ, một số biệt thự nằm rải rác, ngôi nhà được bao quanh bởi những ngọn đồi xanh và cây xanh, có hai căn biệt thự màu trắng sang trọng ở phía trước. Có một tòa nhà bằng kính hiện đại được bao quanh ở trung tâm, kính trên mái nhà phản chiếu ánh sáng rực rỡ.

Ở phía trước nhóm biệt thự, có hai trạm bảo vệ, người đàn ông mặc áo quần tác chiến màu đen tay cầm súng, đứng thẳng.

Ở trước hàng rào đen bằng sắt, liên tục có những đội tuần tra bước qua, những khẩu súng giữa eo, hơi thở trên người bọn họ rất nguy hiểm, giống như mùi vị quanh năm sống trong đêm tối mới có thể tỏa ra, máu tanh, âm u lạnh lẽo, ác nghiệt…

Hai người đàn ông mặt không biểu cảm chiếu đèn kiểm tra, Cố Nhĩ Tư hạ vừa xe xuống, vừa thấy khuôn mặt của anh, hai người thần sắc nghiêm túc, hướng về anh gật gật đầu, biểu ý bên phía trạm gác mở cổng sắt lớn..

Diệp Bạc Hâm bị bịt mắt, cô biết chiếc xe này từ khu thành phố đi vào vùng ngoại ô, phía trước trên đường còn nghe tiếng còi xe, sau lưng chỉ nghe thấy tiếng gió thổi rít rít bên tai…

Cố Nhĩ Tư không lập tức lái xe vào trong, mà mở cửa xe bước xuống, kéo mở cửa xe phía bên kia.

” Diệp tiểu thư, tới rồi.” Cố Nhĩ Tư vừa nói, vừa lấy ngón tay mở ra dụng cụ bịt mắt màu đen trên mắt Diệp Bạc Hâm.

Vân tay vừa cho vào, “Lách cách ” một tiếng, thiết bị màu đen mở ra, anh cầm lấy, đặt lên bàn điều khiển.

Đây là loại thiết bị bịt mắt mới nhất, vừa đeo lên liền cái gì cũng nhìn không thấy, vân tay ấn vào mới có thể mở ra.

Ánh sáng rực rỡ đột nhiên chiếu vào mắt, Diệp Bạc Hâm không quen được nghiêng đầu, ngón tay giơ lên

che trước mắt, mơi hơi mở mắt ra, đợi thích ứng được rồi, mới buông tay xuống,

Trước xe, đang đứng hai người đàn ông sắc mặt lạnh lùng, trong tai ôm khẩu súng trường, một bộ tác luyện màu đen, mũ bối lôi…

Sắc mặt Diệp Bạc Hâm hơi biến đổi, đây là sào huyệt của Giang Diệc Đình sao?

265. Chương 265

Thấy cô sững sờ, Cố Nhĩ Tư nhàn nhạt một tiếng,: "Diệp tiểu thư, mời xuống xe."

Diệp Bạc Hâm chậm rãi bước xuống, nhân viên bên ngoài tuần tra rất nhiều. Dường như quen với việc thường có người lạ xuất hiện, mắt không dư thừa đi qua.

Tuy nhiên… súng lục trong tay bọn họ vẫn làm cô kinh ngạc, trong nước quản lý vũ khí rất nghiêm ngặt, nhưng mấy người bọn họ ở đây lại đeo súng sáng loáng, Giang Diệc Đình bây giờ là thân phận gì, vậy mà ngay cả phía cảnh sát cũng bó tay vô sách với anh, để mặc anh có bao nhiêu vũ khí.

Nhìn những người này, Diệp Bạc Hâm không ý thức mà nhớ đến cảnh trong rừng sâu trước đó, cô suýt chút nữa bị làm nhục, còn đám người kia chính là thuộc hạ của Giang Diệc Đình…

Sắc mặt Diệp Bạc Hâm trắng bệch, vô thức lùi lại sau, mặc dù ánh mắt bọn họ không có dục vọng vẩn đục, nhưng bọn họ đều cùng một loại người, bên phía pheo luật ngoài giới hạn.

Cố Nhĩ Tư ánh mắt chỉ thị, một người đàn ông cầm thiết bị quét hình bước lên

"Diệp tiểu thư, mời cô đem thiết bị điện tử lấy xuống."

Diệp Bạc Hâm chau mày, "Anh có ý gì?"

Nếu đã phòng bị cô, vì sao còn muốn đưa cô tới đây?

Ánh mắt cô cẩn thận nhìn vào trong mắt Cố Nhĩ Tư, Cố Nhĩ Tư chỉ là lấy máy quét rà nhận lấy, không mảy may nhìn cô.

" Diệp tiểu thư đừng quá căng thẳng, đây chỉ là hình thức kiểm tra, mỗi một người vào trong biệt thự trên người không được mang thiết bị liên lạc nào."

Diệp Bạc Hâm mặc dù không can tâm, nhưng người cũng đã tới đây rồi, cô muốn quay người rời đi, bọn họ chắc gì đã thả cô đi.

Giang Diệc Đình lại có thể chơi trò gì?

Trên người cô ngoài điện thoại và đồ trang sức, không có thứ gì dư thừa, túi xách còn để trên xe.

Cố Nhĩ Tư cầm điện thoại cô đi.

"Đợi một lát, trong điện thoại tôi có văn kiện cơ mật, các người không thể tự động mở ra. "Diệp Bạc Hâm thấy anh kiểm tra điện thoại một lượt, không phát hiện ra có thiết bị theo dõi. Lúc này mới giao điện thoại cho người đàn ông đứng sau lưng anh.

"Diệp tiểu thư, cô yên tâm đi, nếu cô đã là khách mà đại ca mời tới, chúng tôi tự nhiên sẽ không động vào đồ của cô." Cố Nhĩ Tư biểu thị cho người kia lui ra.

Diệp Bạc Hâm toàn thân trên dưới bị soát một lần, không có vấn đề gì, Cố Nhĩ Tư mới đưa cô vào trong.

"Diệp tiểu thư, đại ca còn đang bận, cô đợi một lat."

Diệp Bạc Hâm được mang tới tầng ba trong căn biệt thự nhỏ, người làm bưng trà lên, Cố Nhĩ Tư gọi người canh ở cửa biệt thự.

Đây là không cho cô tự ý đi lại a.

Cố Nhĩ Tư nói xong, đợi Diệp Bạc Hâm ở trong biệt thự quay một vòng, quay người anh liền không có bóng người.

Diệp Bạc Hâm nhìn người đàn ông đang ngơ ngác như hung thần ở cửa biệt thự, nhận mệnh bắt đầu chờ đợi một thời gian dài.

Không biết đợi bao lâu, Diệp Bạc Hâm nhàm chán dựa vào trước cửa sổ, một mặt đánh giá môi trường bên ngoài, đoán xem đây là nơi nào, nột bên suy nghĩ, Giang Diệc Đình rốt cuộc tìm cô có chuyện gì.

Ánh sáng ban đầu còn chiếu vào người cô, dần dần di chuyển vị trí.

Đột nhiên, ánh mắt hơi dừng lại, phía trước kiến trúc vật lý thủy tinh hiện đại, một cánh cửa lớn vàng kim mở ra, vài người đàn ông bước ra.

Sau đó, Giang Diệc Đình nâng mắt, bắt được ánh mắt của Diệp Bạc Hâm, Diệp Bạc Hâm rét lạnh, vội vàng nghiêng người qua, lưng dính lên trên tường.

Nơi này giấu kính như vậy, Cố Nhĩ Tư mang cô tới căn biệt thự này, trang trí đơn giản, nhưng đâu đâu âm thầm giấu cơ quan, không nói đến kiến trúc vật thủy tinh thể tích to lớn ở trung tâm, bên trong còn chứa bao nhiêu cơ quan nguy hiểm.

"Giang gia." ở cửa truyền lị âm thanh cung kính.

Diệp Bạc Hâm từ bên phòng khách bước ra, liền nhìn tháu Giang Diệc Đình vẫy tay kêu bọn họ rời đi.

" Gan của cô cũng không nhỏ, rõ ràng biết tôi và đàn ông của cô là đối đầu sống chết, vẫn còn dám tới nơi hẹn, không sợ tôi lấy cô làm con tin, tới uy hiếp người đàn ông của cô làm những việc vị phạm pháp luật sao?"

Giang Diệc Đình chứa ý cười nhàn nhạt nhìn cô một cái, anh buông lỏng cổ áo, ngón ray vừa giương lên, cà vạt liền bị anh vứt trên sofa.

" Anh có thể không?" Diệp Bạc Hâm cũng không nghĩ nhiều như vậy, cho dù chính tà không cho phép cùng tồn tại, cô cũng chưa từng phòng bị Giang Diệc Đình, có lẽ là bởi vì quen biết với Giang Diệc Đình ngày xưa, trong ý thức căn bản không nghĩ tới Giang Diệc Đình sẽ có thể làm hại cô.

Bộ dạng tự tin của cô khiến Giang Diệc Đình cười to lên, "Lúc trước là không vó loại suy nghĩ này, nhưng mà bây giờ… diện mạo này cũng là lựa chọn không tệ, cô là không biết, tôi và người đàn ông của cô có thù, thù kinh thiên động địa đó…"

Diệp Bạc Hâm không xem lời nói trêu đùa của Giang Diệc Đình là thật, nếu như anh muốn lấy cô ra uy hiếp Tập Vị Nam, hà cớ gì phải phí công sức lớn như vậy đem cô tới đây, còn để hang ổ của bản thân bày ra trước mắt Diệp Bạc Hâm.

Giang Diệc Đình ngồi trên sofa, hai chân vắt chéo, ngón tay châm một điếu thuốc tay trái chơi đùa bật lửa.

Diệp Bạc Hâm không hiểu nhìn động tác của anh, ngồi xuống đối diện, "Anh tìm tôi là vì Tư Á?"

Ngoài Thẩm Tư Á ra, cô nghĩ không ra giữa cô và anh còn có gì để giao kèo.

Giang Diệc Đình hơi dừng lại, liếc nhìn cô một cái, nhẹ cười lên tiếng.

Diệp Bạc Hâm chỉ xem là anh âm thầm thừa nhận.

“Nếu tám năm trước anh đã rời đi, bây giờ vì sao còn cùng cô ấy dây dưa không rõ?” Ngữ khí Diệp Bạc Hâm có chút cứng nhắc, vừa nghĩ tới Thẩm Tư Á lúc đầu chịu bao nhiêu khổ, cô liền không có cách nào bình tĩnh đối diện với anh.

Giang Diệc Đình hít một hơi, nhả ra khói thuốc mơ hồ đường nét của anh, giọng xa xôi như có như không.

” Lúc trước cô không phải như vậy, cô chưa từng vì tôi là một tên lưu manh nhỏ mà nhìn không nổi tôi, cũng chưa từng nhúng tay vào tình cảm của tôi và cô ấy, bắt đầu từ lúc nào cô mang cái nhìn phiến diện nhìn người rồi?”

Giang Diệc Đình thấp giọng cười, gãy gãy tàn thuốc đầu ngón tay, đôi đồng tử màu nâu khóa chặt trên khuôn mặt cô, hơi hơi nheo mắt lại, “Là người đàn ông của cô dạy cô? Anh ta dám nói anh ta nhất định là người tốt, còn tôi là kẻ cặn bã từ trong xương cốt không?”

Mắt Diệp Bạc Hâm lạnh lùng nhìn anh, “Trước đây là trước đây, anh trước đây làm gì, anh bây giờ lại làm gì? Anh có năng lực mang lại hạnh phúc cho cô ấy không? Đừng quên, anh vứt bỏ cô ấy tám năm rồi, anh dựa vào cái gì cho rằng anh bây giờ có tư cách ở cùng cô ấy?”

Giang Diệc Đình bỗng nhiên cười lên, lời cay độc của Diệp Bạc Hâm không thể dâm tới anh, những năm nay lời ác ý gì anh chưa nghe qua.

” Trong tình cảm chưa từng có hợp lý thuyết phục, yêu chính là yêu, điểm này, vô không phải trải qua sâu đậm rồi sao? Nếu như có thể nhẹ nhàng buông bỏ, trên thế giới lấy đâu ra nhiều nam nữ si tình như vậy?”

Diệp Bạc Hâm im lặng, đây chính là nguyên nhân cô chưa từng động tay vào tình cảm người khác, người ngoài cuộc mãi mãi không hiểu được tình cảm người trong cuộc, lại dựa vào cái gì đi chỉ trách người khác?

” Không nói thân phận của anh, nhưng mà Giang Diệc Đình, anh xem Tư Á thành cái gì rồi? Anh chơi trò một chân đặt hai thuyền, nếu đã muốn cùng tình cảm xưa cũ tốt, lại không nỡ người mới, đây chính cái gọi là yêu của anh? Anh nghĩ tới cảm nhận của Tư Á không?

” Cô có ý gì? Cô đừng vu oan tôi!” Giang Diệc Đình dụi tắt tàn thuốc, hai mắt nheo lại, lạnh lùng nhìn cô. Anh lúc nào có người mới? Anh lại lúc nào một chân giẫm hai thuyền rồi?

Nhìn thần sắc của anh, không giống đang đùa, anh cũng không cần nói dối.

“Lần trước ở đường Thương Nghiệp trung tâm thành phố, anh ở trên đường cùng một cô gái hôn nhau, tôi và Tư Á đều nhìn thấy hết rồi…”

“Đó là cô ta cưỡng hôn tôi.” Giang Diệc Đình ha một tiếng, chỉnh lại cổ tay áo, đứng lên, rủ mắt nhìn cô một cái, “Hôm nay tôi tìm cô tới, không phải nói về cô ấy, tôi đưa cô đi tới một nơi?”

Diệp Bạc Hâm hơi sững "Đi đâu?"

"Đi rồi sẽ biết." Giang Diệc Đình quay đầu, thể hiện cô đi theo.

Cố Nhĩ Tư đợi bên ngoài cửa, hai người một trước một sau bước ra, hương về Giang Diệc Đình hơi hơi cúi đầu.

"Chuẩn bị xong hết chưa?" Giang Diệc Đình nâng tay, nhìn đồng hồ một cái.

"Vâng, đều chuẩn bị xong hết rồi?"

...

Đi vòng quanh tòa nhà bằng kính, băng qua con đường hoa, đi bộ khoảng năm phút đến một tòa nhà đại dương nhỏ tạo hình kỳ lạ.

Xem ra các biệt thự khu vực này đều là của Giang Diệc Đình, nếu không hang ổ của anh xây dựng ở đây người vào trong kiểm tra nghêm ngặt như vậy, anh làm sao có thể để người lạ tiếp sát với bản thân?

Ngoài cửa có người canh gác, nhìn thấy Giang Diệc Đình, cung kính hô một tiếng Giang gia.

Cố Nhĩ Tư bước lên trước, nhập vân tay, cánh cửa chống đạn màu trắng dần dần mở ra hai bên.

Diệp Bạc Hâm cùng bước vào, bây giờ không nói căng thẳng là giả, con người Giang Diệc Đình tâm tư không thể đoán trước được, lúc nãy cô còn cho rằng anh đang đùa, nhưng bây giờ bản thân cô đã đưa tới cửa rồi, nếu như anh thật sự đem vô uy hiếp Tập Vị Nam làm một số chuyện phi pháp, vậy phải làm sao?

Trong tòa nhà rất rộng, đại sảnh gần như không có gì trang trí, duy nhất bắt mắt là thang máy ở góc tường.

Tòa nhà hai tầng, vì sao thiết lập một thang máy?

Sau đó, nghi hoặc của Diệp Bạc Hâm được giải đáp.

Thang máy này là thông xuống dưới đất.

Dưới đất là một phòng thực nghiệm to như vậy, toàn bộ chỉ có một màu trắng, các thiết bị máy móc tiên tiến, nghiêm túc trang trọng...

Trong phòng thực nghiệm dường như bị xóa sạch rồi, chỉ có một người đàn ông mặc áo choàng trắng đứng chào họ.

Giang Diệc Đình thấy sắc mặt cô tái nhợt, ngón tay cuộn chặt, nhếch mày cười lên tiếng, “Bây giờ biết sợ rồi?”

” Đây là nơi nào?” Diệp Bạc Hâm cố gắng để bản thân bình tĩnh lại, giọng run run vẫn lộ ra cảm xúc của cô.

Ánh mắt quét một cái, cô nhìn thấy trong chai thủy tinh ở góc tường ngâm trong dung dịch Formalin có phần còn lại của chân ta bị cụt, nội tạng… còn có đầu người…

Cô bịt chặt miệng, suýt chút nữa nôn ra.

Giang Diệc Đình rốt cuộc muốn làm gì?

Diệp Bạc Hâm càng nghĩ càng sợ, anh sẽ không muốn lấy cô làm thí nghiệm sống chứ?

Cô muốn quay người bỏ chạy, nhưng ở đây tầng tầng phòng thủ, bên ngoài nhiều người tuần tra như vậy, cô căn bản là dễ vào khó ra.

Giang Diệc Đình nhàn nhạt liếc cô một cái, trong đôi mắt nâu phủ đầy tự hào, giọng nói vang vọng trong phòng thí nghiệm, “Đây là trung tâm nghiên cứu ra các vị thuốc.”

Diệp Bạc Hâm trắng bệch lùi ra sau, cảnh cáo nhìn anh, Giang Diệc Đình ngoài buôn bán vũ khí, vậy mà còn động tay tới giới y dược…

Giang Diệc Đình quay người, bước đến trên trung tâm bàn thí nghiệm, người đàn ông mặc áo choàng trắng đưa cho anh đôi bao tay y tế, Giang Diệc Đình đeo vào, quay người, cười nhìn Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm nuốt nước bọt, trong đầu một mảnh hỗn độn.

Cô lùi ra sau, lại giẫm lên ngón chân của Cố Nhĩ Tư.

Cô kinh ngạc, vội vàng tránh ra một bên.

“Cô có phải mất trí rồi?” Giang Diệc Đình cười hỏi, dường như tất cả đều trong kiểm soát của anh.

Diệp Bạc Hâm hít sâu một hơi, “Anh rốt cuộc muốn làm gì?”

266. Chương 266

"Bác sĩ bây giờ nhố nhăng thật. Nếu đã là mất kí ức có chọn lựa, nhưng qua từng ấy năm, hằng ngày đối diện với người và việc thân quen, làm sao lại không nhớ được tí nào? Phản khoa học."

Giang Diệc Đình lắc đầu phì cười, từng bước chân vững chãi, tiến đến bên cô. Thấy gương mặt cô sợ sệt, trắng bệch, vẻ bỡn cợt của anh ta càng rõ rệt, cơ chừng rất hài lòng với cách phản ứng của cô.

Người đàn ông mặc áo blouse trắng, mắt nhìn đăm đăm, mải mê sắp xếp các loại ống nghiệm, tễ thuốc, thiết bị y tế trên bàn thí nghiệm giữa căn phòng. Các loại thuốc đủ màu được dốc ra, trộn trong phễu đựng không màu, mấy giây sau, chất thuốc màu đỏ cam phục hồi trạng thái trong suốt. Anh ta lại chiết chất lỏng trong suốt từ phễu vào ống nghiệm.

Gương mặt vô cảm, đôi mắt lại ánh lên sắc vẻ điên dại.

Diệp Bạc Hâm rùng mình, len lét nhìn anh ta. Người ta vẫn nói mấy người nghiên cứu đều là lũ điên, những kẻ quanh Giang Diệc Đình rốt cuộc thuộc thể loại sinh vật kì dị nào vậy?

Giang Diệc Đình nhận ống nghiệm từ tay anh ta, lắc nhẹ, chất lỏng bám lên thành ống, lại trượt xuống, li ti sủi bọt.

Giang Diệc Đình ngước mắt, tươi cười, liếc nhìn Diệp Bạc Hâm, tự hỏi rồi cũng tự trả lời: "Biết đây là thứ gì không? Thuốc RN phiên bản nâng cấp mới nhất hiện nay, có thể gây rối loạn thần kinh trong não con người, khiến họ nảy sinh ảo giác, thâm tâm càng sợ cái gì, cái đó lại càng hiện ra trước mắt. Mỗi lần chỉ cần một liều, con người sẽ như bấn loạn như phát điên, ý chí có kiên cường mấy cũng sụp đổ. Chỉ còn đau đớn, gương mặt méo mó vẹo vọ, hận không thể đập đầu vào tường. Nhưng nó còn có một tác dụng phụ, đó là khiến con người ta mất ký ức tạm thời, còn tạm thời là bao lâu, hiện chưa có khả năng dự đoán."

Giang Diệc Đình giơ tay, chỉ vào Diệp Bạc Hâm: "Và cô, năm xưa từng được tiêm thứ thuốc này, nên mới dẫn đến việc mất ký ức. Lúc gặp cô ở rừng sâu biên giới Myanmar-Vân Nam, tôi đã thấy cô có điểm là lạ, vì sao lại nhìn tôi bằng ánh mắt như nhìn người dưng? Mà rõ ràng năm năm trước trước, mình từng gặp nhau, nhưng mỗi lần nhắc lại, cô chỉ nói tôi mất tích tám năm, thế còn năm năm trước thì sao? Rõ ràng cô từng gặp tôi cơ mà. Trước đó không lâu, tôi lấy được công thức điều chế thuốc RN từ một gã còn sống sót thoát được từ đợt càn quét Tam giác vàng. Năm xưa nhằm mục đích hành hạ những kẻ phản bội mình và những kẻ nằm vùng của quân cảnh, trùm buôn bán vũ khí đã nghiên cứu ra hệ thuốc mới này. Sau đó cũng dùng nó để moi tin từ những tù binh bắt được, hầu như không ai có thể sống sót."

"Ông ta là người anh cả năm xưa từng dắt tôi thâm nhập vào giới buôn bán vũ khí, bỏ mạng trong cuộc càn quét mở rộng, liên minh giữa hai phía bộ đội và cảnh sát. Còn người đàn ông của cô, Tập Vị Nam chính là kẻ lên kế hoạch cho đợt càn quét đó. Từ bố trí gián điệp nằm vùng, từng bước xâm nhập vào nội bộ địch, gây mâu thuẫn từ bên trong, chặn đứng các đường kinh tế, tỉ mẩn bày binh bố trận suốt ba năm ròng. Và tôi, Giang Diệc Đình, chỉ là một quân cờ. Năm xưa tôi phạm pháp vào tù, nhờ có thái độ tốt, lại là kẻ liều mạng, nên phía cảnh sát cho tôi cơ hội lấy công chuộc tội. Gài tôi vào nội bộ của trùm buôn bán vũ khí, lăn lộn từ một con lính tốt trèo lên vị trí quản lý nòng cốt. Phải giẫm lên máu tươi để từng bước tiến lên.

Tôi chỉ có một niềm tin, đó là phải lập công, sau đó sẽ thi vào trường cảnh sát, sau này không làm quân du thử du thực nữa, phải đổi đời tứ đấy."

Nói đến đó, sắc mặt Giang Diệc Đình thoắt đanh lại, như tích tụ vô vàn cơn bão tố, toàn thân tỏa ra làn khí buốt giá.

"Nhưng!" Giọng anh ta vống cao, Diệp Bạc Hâm nghe mà thót tim rùng mình, quay phắt ra nhìn, chỉ thấy anh ta cười nham hiểm:

"Cô biết cái cảm giác vỡ mộng là như thế nào không? Tôi nửa người nửa ngợm lăn lộn trong chốn đen tối ấy suốt ba năm, có lúc chính bản thân cũng thấy hoang mang, không biết từ bao giờ, hai tay mình đã vấy máu. Lâu đến nỗi tôi suýt thì quên đi, mình là gián điệp của cảnh sát, chứ không phải một phần tử tội phạm mạng như cỏ rác. Nhưng một kẻ tội ác đầy mình như tôi, làm sao có thể mơ tưởng quay về cuộc sống bình thường? Cô biết những gã cảnh sát mở miệng ra là đạo lý chính nghĩa công bằng, chúng đê tiện thế nào không? Chúng chưa bao giờ muốn cho tôi quay về, dù sao tôi cũng gây từng ấy tội ác, tôi là kẻ đáng chết. Chúng sợ người ta biết được cảnh sát cử một gã lao tù đi làm gián điệp, vì danh tiếng của bản thân, nên trong cuộc truy quét đó, chúng đã bỏ rơi tôi. Không ai có thể chứng minh cho sự trong sạch của tôi. Trong mắt cảnh sát, tôi và trùm tội phạm buôn bán vũ khí là một giuộc."

"Tôi bị dồn vào đường cùng, đành tự lực cánh sinh, bao nhiêu năm làm gián điệp ngầm, cũng không uổng phí. Nếu đã dồn ép nhau như thế, thì tôi bắt buộc phải phản bội. Tôi không về nữa, cảnh sát không cho tôi đường sống, thì đành chọn con đường đen tối này. Tôi tiếp nhận các phi vụ làm ăn của đại ca, mượn danh tiếng của ông ta lại lần nữa gầy dựng danh tiếng trong giới buôn bán vũ khí. Đến bây giờ, cô vẫn ngây thơ cho rằng cảnh sát, bộ đội là người tử tế à?"

Diệp Bạc Hâm shock đến nỗi không thốt nổi nên lời, đây là lý do thật sự mà Giang Diệc Đình bỏ đi năm xưa? Anh ta không mất tích, mà bị bắt ngồi tù, rồi chuyển sang làm gián điệp ngầm của cảnh sát?

Sau cơn kích động, Giang Diệc Đình rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, nói không hận thì ấy là nói dối. Bây giờ, cũng là nhân vật hô mưa gọi gió trong giới, hầu như không ai dám đắc tội với anh ta. Phía cảnh sát muốn truy sát anh ta cũng còn phải đắn đo lên xuống, nhưng đồng thời, Giang Diệc Đình cũng đứng bên mép vực thẳm. Bất thình lình là có thể ăn ngay một phát đạn, thậm chí ngủ cũng không yên giấc. Sống kiểu đu dây thế này, anh ta đã ngấy tận cổ, nhưng năm xưa bị ép phải đi vào con đường này, đã xác định đã không còn lối về.

"Tôi hận Tập Vị Nam, chính hắn một tay lên kế hoạch càn quét đó! Hắn đã cài bao nhiêu điệp vụ ngầm, nhưng vào lúc sát sao theo dõi tình hình nội bộ địch, lại không hề hay biết bạn gái mình cũng được chọn lựa, được đào tạo thành điệp vụ, để tham gia vào cuộc truy sát. Đợi đến khi thấy tên cô trong danh sách những đặc vụ ngầm, lúc ấy quá muộn màng, hy sinh biết bao nhiêu đồng đội, hắn chỉ còn cách bỏ rơi cô, vì cái gọi là đại nghĩa, mà để cô hy sinh cho tổ quốc. Diệp Bạc Hâm, năm xưa nếu tôi biết Tập Vị Nam là người đứng đằng sau tất cả, và cô là người đàn bà của hắn, thì Giang Diệc Đình tôi vào lúc nguy hiểm then chốt, đã không chọn lựa cứu cô. Cứ để mặc cô cho đám súc sinh ấy làm nhục, để Tập Vị Nam nếm trải cái cảm giác sống không bằng chết."

"À, không, chỉ e là Tập Vị Nam đến giờ vẫn tưởng cô đã bị cưỡng hiếp đến chết trong lần làm nhiệm vụ ấy. Dù sao, năm xưa những kẻ có ý định chà đạp cô đều bỏ mạng. Trừ cô và tôi, không ai biết sau đó xảy ra

chuyện gì. Lúc ấy phía quân đội nhận được đoạn video, cô trong bộ dạng điên điên dở dở, sau khi bị tiêm RN, quần áo gần như không còn gì trên người, đau đớn tột cùng, không ai tin cô có thể thoát được bàn tay chúng. Chúng lấy cô ra để uy hiếp bộ đội buộc phải lui quân. Tôi thật sự rất muốn biết, Tập Vị Nam nắm toàn quyền chỉ huy khi ấy, vào lúc nhìn thấy bạn gái mình sắp bị cưỡng bức, lòng hắn đã nghĩ gì, sau cùng khi hắn từ bỏ cô, hạ lệnh kích nổ, hắn có suy sụp không? Khi đó, một khi đã kích nổ, đồng nghĩ với việc cô cũng khó sống nổi. Ha! Người yêu của cô đấy, đứng trước quốc gia đại sự, anh ta giương mắt nhìn cô bị cưỡng hiếp, bỏ mặc cô sống chết!"

"Diệp Bạc Hâm, khi tôi biết cô là người phụ nữ của Tập Vị Nam, mẹ kiếp tôi thật sự hối hận vì năm xưa đã cứu cô! Tôi mong muốn cái gì chứ? Thà để cô banh xác tại chỗ cho rồi!" Giang Diệc Đình nghiến răng nghiến lợi, tuy Tập Vị Nam không hẳn là người trực tiếp hủy hoại cuộc đời anh, nhưng đẩy anh đến bước đường ngày hôm nay, Tập Vị Nam không thể phủ sạch mọi liên quan. May thay, hắn cũng đau khổ từng ấy năm.

Diệp Bạc Hâm suýt thì đứng không vững, chuyện năm xưa bị bóc tách từng lớp, sắc hồng hào trên gương mặt cô bợt đi, tay chân lạnh ngắt, mọi thứ quá đường đột bất ngờ.

Cuối cùng cô đã hiểu, vì sao cả mẹ và cậu đều kịch liệt phản đối cô và Tập Vị Nam đến với nhau. Là bởi họ đều biết rõ chuyện năm đó ư? Biết Tập Vị Nam từng vì đại nghĩa quốc gia, bỏ rơi cô. Anh là quân nhân, sau này nếu có trường hợp tương tự, anh cũng chọn sẽ lựa bỏ rơi cô? Sự chọn lựa của anh không sai, nhưng với cậu và mẹ, họ là người thân của cô, cô xảy ra việc này, làm sao họ có thể thản nhiên chấp nhận được?

Vì thế nên anh tuyệt nhiên không nói gì, sau khi cô mất trí nhớ, thậm chí anh đã vờ như không quen biết cô. Như Giang Diệc Đình đã nói, anh tưởng cô đã hy sinh trong đợt truy sát. Sợ cô gặp anh, là nhớ lại những chuyện đau khổ, sợ cô không chịu được, nên mới ép mình phải rời xa cô?

Cô nhớ anh từng nói, nếu một ngày nào đó cô biết được chân tướng sự việc, mà không phải do chính miệng anh nói, sự việc ấy quá tàn nhẫn, anh sợ cô không chịu được sẽ hóa điên, mà anh lại không thể nói ra được.

Sau nay cô từng gặng hỏi, anh vẫn kín miệng như bưng, bất chấp mối quan hệ cả hai chiến tranh lạnh, thì anh vẫn chọn lựa im lặng. Anh đang sợ hãi, sợ cô biết chuyện năm xưa rõ ràng có thể cứu cô, nhưng anh lại bỏ mặc cô, sợ cô hận anh ư?

Nếu Giang Diệc Đình không kể ra tất cả, chỉ e cô mãi mãi không bao giờ biết được, thâm tâm anh lại cất giấu một bí mật to lớn nhường này. Nếu đã đau khổ đến mức ấy, vì sao vẫn quyết tâm ở bên cô?

Cô vẫn luôn tưởng rằng, anh đang cố giấu giếm chuyện giữa anh và Bạch Sở Khả. Mà không hề nghĩ rằng, thứ anh thực sự sợ hãi, đó là khi cô biết rằng anh từng bỏ rơi cô…

Năm năm, một ngàn ngày đêm có lẻ, anh tự mình gặm nhấm nỗi đớn đau, nếu đã cho rằng cô từng bị cưỡng hiếp, vì sao còn làm chuyện đó với cô?

"Anh… vì sao lại kể những chuyện này với tôi?" Giọng cô run lẩy bẩy, không thể đoán được Giang Diệc Đình muốn làm gì?

Giang Diệc Đình sững người, thần sắc có vẻ ảo não, những chuyện ghim trong lòng từ năm năm trước, hôm nay mới có cơ hội giải tỏa, thế là cứ tuôn hết ra, suýt quên mất chuyện quan trọng.

"Cô cứ coi như tôi đang nói linh tinh ấy mà." Giang Diệc Đình đổi sắc mặt, vẻ bất bình ban nãy vợi đi, đôi mắt nâu lấp loáng ánh sáng, chăm chú nhìn Diệp Bạc Hâm: "Muốn phục hồi kí ức không?"

"Anh có cách à?" Diệp Bạc Hâm tiến lên mấy bước, lời nói của Giang Diệc Đình gợi cô tò mò, cô rất muốn nhớ lại những chuyện từng trải qua.

Giang Diệc Đình lãnh đạm nhìn người đàn ông mặc áo blouse trắng, gã quay người, rút một ống nghiệm đựng chất lỏng màu xanh lá trên bàn thí nghiệm.

Giang Diệc Đình hất cằm: "Nhìn thấy chưa, đây là loại thuốc vừa nghiên cứu, có tính tương khắc với cả RN, có thể loại bỏ tác dụng phụ của RN. Nhưng chúng tôi chưa thử nghiệm, không biết có hiệu quả không, nếu cô không sợ chết thì thử đi."

Diệp Bạc Hâm liếc mắt nhìn, rồi lại ngước mắt trông về phía Giang Diệc Đình: "Vì sao anh lại giúp tôi?"

Giang Diệc Đình đón lấy ống nghiệm chứa chất lỏng màu xanh lá: "Tôi không giúp cô, mà tôi chỉ thiếu một người thử nghiệm. Năm xưa toàn bộ số thuốc RN đều bị tiêu hủy, công thức tôi có đươc ngày hôm nay cũng không rõ có phải thật không. Mà cô từng được tiêm RN, tôi muốn lấy mẫu máu của cô để thí nghiệm. Tôi cũng muốn xem xem, phương thuốc giải vừa điều chế này có thể khiến cô hồi phục kí ức hay không?"

267. Chương 267

"Thử hay không, tùy cô, nhưng mà phải nhớ, cơ hội chỉ có một, bỏ qua lần này, vĩnh viễn không bao giờ có thể nhớ lại được đâu." Giang Diệc Đình quay người, cắm hai ống nghiệm lên giá.

"Được, tôi thử." Diệp Bạc Hâm không mảy may đắn đo. Giang Diệc Đình quay phắt lại, nheo mắt nhìn cô. Người phụ nữ này đúng thật to gan, không sợ anh lừa cô chắc? Nhưng, có lẽ cũng bởi sự quả cảm của cô, nên năm xưa anh mới chìa tay cứu cô khỏi chốn địa ngục đó.

"Lấy máu của cô ta." Giang Diệc Đình nhìn người đàn ông mặc áo blouse trắng đứng bên, cởi găng tay y tế ra.

"Ngay bây giờ?" Diệp Bạc Hâm kinh ngạc, cô vẫn chưa sẵn sàng.

Giang Diệc Đình thì thầm nói gì đó với người đàn ông, nghe vậy, liên ngước mắt nhìn cô: "Chắc cô tưởng địa bàn của tôi ra ra vào vào dễ dàng lắm hả? Hay là, cô muốn ở lại đây suy nghĩ thêm mấy ngày? Cũng được, chỗ tôi nhiều phòng cho khách lắm."

Diệp Bạc Hâm nghẹn lời, căn cứ của Giang Diệc Đình vốn bí mật, để cô về rồi lại đưa cô tới, ai mà biết có kẻ nào đang nhòm ngó theo dõi hay không? Huống hồ Tập Vị Nam là kẻ thù sống mái với anh ta. Anh ta không như những gì mình nói, đem cô ra để uy hiếp Tập Vị Nam đã là nhân từ lắm rồi.

"Lấy đi." Diệp Bạc Hâm chủ động xắn tay áo lên, khắp căn phòng toàn những cánh tay, bắp chân ngâm trong formalin khiến cô rợn gai ốc, cô chỉ mong xong sớm, về sớm.

...

Căn nhà của dòng họ Tập nằm tại vùng ngoại ô. Vài năm trước mới chuyển từ đại viện quân khu ra, Tập Vị Cận khi đó đã là ngôi sao trẻ của giới kinh doanh, khoản lời đầu tiên dùng để sửa sang trùng tu tòa kiến trúc đã lão hóa này. Kể từ thời dân quốc, mảnh đất này được chính phủ phê chuẩn cho nhà họ Tập làm cứ phủ, cho đến tận bây giờ, cả khu vực này đã hoàn toàn thuộc quyền sử dụng của nhà họ Tập.

Bà cụ Tập vừa từ nhà ngoại về, người quản gia vội vã ra mở cửa xe, liền nói, có Đặng tiểu thư đang ngồi chờ bà trong phòng khách.

Đặng tiểu thư này chính là Đặng Thụy Tây, cháu dâu do chính tay bà chỉ định. Vừa nhắc đến Đặng Thụy Tây, gương mặt nghiêm nghị của bà liền nở nụ cười nhân từ.

Bà cụ tuổi đã quá tám mươi, nhưng vẫn minh mẫn, kiểu quý phu nhân điển hình, áo kì bào màu xanh đen, mái tóc bạc bới chải gọn gàng, búi lại bằng trâm cài màu trắng.

"Bà ạ." Nghe nói bà cụ đã về, Đặng Thụy Tây liền ra đón. Cô khoác tay bà, nhoẻn cười ngoan ngoãn, hiền thục.

Bà cụ vỗ lên mu bàn tay của cô, cả hai sóng vai bước vào trong.

"Làm sao tự dưng lại nhớ đến thăm bà cụ gần đất xa trời này?"

"Bà, bà nói gì thế, bà làm gì đã già? Bà bây giờ càng ngày càng nho nhã quý phái, lớp trẻ chúng cháu không thể nào có được vẻ quý phái tự nhiên như bà. Thời thiếu nữ, bà là bậc tuyệt sắc giai nhân, nổi tiếng khuê các thục nữ trong giới thượng lưu. So với bà, cháu còn thua xa lắm, mong sau này bà chỉ dậy cháu nhiều hơn..."

"Haha... con bé này chỉ giỏi trêu bà thôi..." Trên gương mặt bà vẫn loáng thoáng thấy được sắc đẹp năm nào, con cháu ai nấy đều có tướng mạo xuất chúng, bất kì ai đứng trong đám đông cũng nổi bật hơn người.

Ông cụ Tập từ quân doanh trở về, đúng vào bữa cơm trưa.

Căn nhà tổ chỉ có hai ông bà và gia đình người con cả. Con trai cả quanh năm suốt tháng ở phòng thí

nghiệm, hầu như không về nhà, Giang Nhan dạo này cũng sang khu Hương Giang ở cùng Tập Vị Cận. Tập Vị Nam gần một năm nay chưa đặt chân về nhà. Người làm kẻ ở trong nhà tuy nhiều, nhưng theo quy định không được ngồi cùng bàn với chủ. Mấy đứa con thứ cũng ở gần đây, đi bộ tầm mấy phút là tới. Hằng ngày con cháu đều đến ăn cơm cùng bà. Dạo gần đây không biết vì sao, không thấy bóng dáng đứa nào. Hôm nay Đặng Thụy Tây đến, căn nhà hiu quạnh mấy ngày cuối cùng cũng có tiếng nói cười.

Đặng Thụy Tây tự tay làm một món ăn cho bà cụ. Nêm nếm xong, bà tấm tắc khen ngợi, khiến ông cụ im ắng từ đầu chí cuối cũng phải thầm lắc đầu.

Nếu để bà biết thằng lỏi con Tập Vị Nam đã cưới ngay một cô vợ, thì e là cái nhà này sẽ loạn mất.

"Tiểu Tây à, sau này khi nào cháu về làm dâu nhà này, lúc ấy bà có phúc hưởng rồi." Đặng Thụy Tây bưng một bát canh đặt xuống bên tay bà. Bà cụ mỉm cười nhìn cô, rồi lại thở dài, Tập Vị Nam nằm ngoài vòng kiểm soát của bà, chỉ e bảo nó lấy Đặng Thụy Tây về làm vợ sẽ không dễ dàng đến thế, tốt nhất đừng có xảy ra chuyện oái oăm gì.

Gương mặt tươi cười của Đặng Thụy Tây lập tức cứng đờ, dần dà rạn nứt. Cô cúi đầu, cười cay đắng: "Bà, bà đừng trêu cháu nữa. Để anh Hai nghe thấy sẽ giận mất. Bà muốn ăn đồ cháu nấu, sau này bà cứ nói một tiếng, cháu sẽ đến nấu ngay. Nhưng có điều, chuyện hôn nhân giữa cháu và anh Hai, sau này bà đừng nhắc lại nữa. Tại cháu không có phúc phận, không xứng với anh ấy. Giờ anh ấy cũng có bạn gái rồi, để cô ấy nghe được rồi hiểu lầm thì không hay…"

"Cháu nói cái gì?" Vẻ mặt bà cụ tức thì biến sắc.

Thậm chí, ngay đến ông cụ cũng phải nhíu mày, ánh mắt sắc lẹm nhìn gương mặt ảo não của Đặng Thụy Tây. Bà cụ muốn bày vẽ, ông để cho bà được thỏa sức bày vẽ. Ông và ông nội của Đặng Thụy Tây có thể coi như chỗ đồng đội với nhau, trước nay ông vốn cũng quý cô bé này. Nhưng vào lúc quan trọng này, sao con bé có thể bô bô lên như thế?

"Bà… bà…" Đặng Thụy Tây bấy giờ như mới ý thức được mình lỡ miệng, hốt hoảng ngẩng đầu lên: "Bà… không biết ạ?"

Nhưng chung quy, bà cũng là người từng trải nhiều sóng gió, có tình cảnh nào bà chưa từng kinh qua, rất nhanh bà đã bình tĩnh trở lại.

"Thụy Tây, A Nam có bạn gái là thế nào, cháu nói rõ ra. Nó đã có hôn ước với cháu, sao lại làm những chuyện hồ đồ như thế được. Hôm nay cháu không nhắc đến, thì hóa ra bà già này chả lẽ cứ mãi ngu ngơ không biết gì?"

"Phu nhân, bà đừng nóng…" Tập Thừa Hoắc đặt đũa xuống.

"Ông im ngay! Xem thằng cháu quý hóa mà ông dạy đấy, từ nhỏ đã ngỗ nghịch, giờ lại còn coi trời bằng vung, ai mà quản lý được nó!" Bà cụ không hề nể nang, thẳng thừng đanh giọng mắng mỏ.

Trước mặt người ngoài, Tập Thừa Hoắc vốn là người quân nhân uy nghiêm lẫm liệt. Cũng vì thương vợ mà nhẫn nhịn đủ mọi điều, bao nhiêu năm ròng thói quen ăn vào máu thịt, ông đành không nói thêm nữa, lẳng lặng ngồi trước bàn ăn.

Đặng Thụy Tây giật mình, quay ra bắt gặp ánh mắt trừng trừng cật vấn của ông cụ, tim thót lại, hoang mang nhìn lảng đi.

"Thụy Tây!" Bà cụ gọi, thấy cô sợ tái mặt mày, sắc mặt bà bèn dịu đi, nhẹ giọng nói: "Cháu yên tâm, có bà ở đây, bà sẽ đứng giữa phân xử, tuyệt đối không để nó phụ bạc cháu. Bà chỉ nhận mình cháu là cháu dâu, những người khác đừng mơ."

Biết tính bà vợ cố chấp, Tập Thừa Hoắc chỉ đành thở dài ngao ngán, thằng bé Tập Vị Nam và vợ nó đúng là số tương khắc.

Đặng Thụy Tây kể lại chuyện từng gặp Diệp Bạc Hâm mấy lần, tuy không thêm mắm dặm muối, nhưng lọt vào tài bà cụ, lại thành hư hỏng lếu láo. Cháu trai bà mang thân phận gì, mà lại ưng ý một đứa con gái vô giáo dục như thế.

...

Tia nắng dát vàng cuối cùng khuất sau cửa sổ, tấm rèm xanh đung đưa nhảy nhót trong gió.

"Sao vẫn chưa tỉnh?" Giang Diệc Đình đứng bên mép giường, nhìn xuống người phụ nữ đã nằm trên giường gần bốn tiếng đồng hồ.

Người đàn ông vừa mặc áo blouse trắng trong phòng thí nghiệm, lúc này chỉ còn bộ đồ thoải mái màu xanh, nhún vai nói: "Đã nói là tôi cũng không chắc chắn mà."

Giang Diệc Đình biến sắc mặt, rủa thầm: "Ông nói với tôi, rõ ràng có tám mươi phần trăm đảm bảo không vấn đề cơ mà."

Gã thản nhiên, vẫn dáng vẻ tùy hứng như trước: "Thì chẳng phải hẵng còn hai mươi phần trăm sẽ có vấn đề đấy thôi."

"Ông..." Giang Diệc Đình nheo mắt, xem ra anh đã quá nuông chiều gã, giờ ăn nói tùy tiện như thế này đây, còn dám chơi chữ với anh cơ à: "Không sợ tôi rêu rao bêu xấu danh tiếng của ông à? Có tí việc cũng không xong. Tôi thấy cái phòng thí nghiệm của ông thôi đi được rồi đấy. Hôm nào tôi gọi gọi người dỡ quách nó đi!"

Người phụ nữ trên giường khẽ động đậy mí mắt, gã tinh mắt thấy được, bèn cười khảy: "Chỉ giỏi lấy phòng thí nghiệm ra dọa tôi, đấy tỉnh kìa?"

Diệp Bạc Hâm hé mắt, ngơ ngác nhìn lên trần nhà. Dường như cô đã có một giấc mơ dài đằng đẵng, đẹp đẽ xen lẫn đau khổ…

Nước mắt lăn theo khóe mắt, rơi xuống gối. Mối tình ái ân say đắm từng chia xa rồi lại quay về, cô không oán hờn anh, chưa bao giờ oán hờn anh.

"Diệp Bạc Hâm, cô sao rồi?" Giang Diệc Đình thò đầu ra, thấy ánh mắt cô đờ đẫn, không khỏi lườm gã đàn ông bên cạnh: "Thuốc của ông chả nhẽ có vấn đề, làm cô ta hóa dại rồi à?"

"Ông mới dại ấy." Người đàn ông luôn nảy sinh bất mãn nặng nề với những kẻ nghi ngờ kiến thức y học của anh ta: "Được rồi, không sao cả, để cô ta bình tĩnh lại đã."

Không phải Diệp Bạc Hâm không nghe thấy những gì họ nói với nhau, nhưng người còn mải đắm chìm trong ký tức, tâm trạng vẫn chưa dứt ra được. Những cảnh tượng trong quá khứ cứ lướt qua đầu, những xúc động đã mất rồi lại có, cô không diễn tả nổi thành lời, chỉ có cảm giác khắp người nhẹ nhõm, lâng lâng, như bước trên mây.

Cô từ từ nhắm mắt lại, dường như quay về năm mười tám tuổi.

Khi ấy cô chẳng bận tâm gì nhiều, thích là theo đuổi, huống hồ, cô luôn tìm kiếm người ấy, tìm suốt ba năm ròng. Để được gần anh hơn, cô đã từ bỏ chuyên ngành mình vốn yêu thích, để vào học trường quân sự, nỗ lực đuổi theo bước chân anh. Trải nghiệm cuộc sống anh từng có, cuối cùng… cũng gặp được anh…

Anh của lúc ấy lạnh lùng xiết bao, như một hòn đá rắn đanh, lạnh lẽo. Bao nhiêu lần cô lao đao, bị anh mắng mỏ, số lần bị phạt đếm không xuể, nhưng lại cam tâm tình nguyện.

"Thủ trưởng, nếu lần này em thi được hạng nhất, anh làm bạn trai em nhé?"

"Tập Vị Nam, anh có thể bớt lạnh lùng đi được không, kể cả là một đám lửa cũng bị anh dụi tắt lâu rồi đấy."

"Làm sao bây giờ, càng ngày em càng thích anh, anh không thể thích em à? Dù chỉ một chút thôi…

"Tập Vị Nam, có ai từng nói với anh, đàn ông cũng có thể yếu đuối không? Sau này em ở bên anh, để em thương anh, được không?"

Buổi sát hạch hôm đó, cô thua, núp sau tảng đá khóc nức nở. Còn anh thì cười, đôi môi khẽ cử động.

Cô trợn tròn mắt, dường như không thể tin được.

"Anh nói gì? Hẹn hò á? Nhưng em thua rồi mà, vì sao lại… nhẽ nào, anh cũng hơi hơi thích em rồi? Anh đừng lừa em…"

Nụ hôn đầu tiên, cả hai đều lóng ngóng. Cô ngơ ngác nhìn gương mặt anh cận kề ngay trước mắt, mơ màng như mộng. Má anh đỏ ửng, bực tức cắn cô, sau đó bàn tay che đi mắt cô.

268. Chương 268

Lần nhiệm vụ ấy, đồng đội của anh không thể quay về. Anh kìm nén nỗi khổ đau, còn cô lặng lẽ theo sau anh, cùng anh chạy việt dã. Anh nổi giận, đôi mắt vằn đỏ, bảo cô cút ra xa.

Cô đứng đằng xa, lẽo đẽo theo anh, vòng vèo khắp nơi đóng quân: "Em không làm phiền anh, em chỉ muốn ở bên anh thôi, không muốn để anh buồn một mình. Tập Vị Nam, anh không hề đơn độc, em sẽ ở bên anh."

Anh cười khảy, bóp chặt hàm cô: "Em thích gì ở tôi? Em biết tôi là người thế nào không? Em thích khuôn mặt này, hay chỉ là mê đắm nhất thời?" Anh quát lên: "Em có hiểu thích là gì không?"

Cô cười khổ, làm sao mà không hiểu? Như cô, cô không muốn thấy anh buồn, anh luôn ở trên cao, nhưng cũng có lúc sẽ yếu đuối, cũng có lúc lực bất tòng tâm. Tính anh vốn nỏng nảy, với cô anh luôn tỏ ra gay gắt. Mười năm tuổi gặp anh, để tìm anh, cô vào học trường quân sự, tìm được anh, nỗ lực để anh thích mình. Nếu những điều đó không phải là thích, thì thế nào mới là thích?

Sự im lặng của cô trong mắt anh lại trở thành thừa nhận, anh cười tự giễu: "Không nói được đúng không? Thế thì đừng mở mồm ra là thích, không phải ai cũng chấp nhận nổi cái kiểu yêu thích của em."

Anh buông cằm cô ra, toan quay người đi, thì bị cô kiễng chân ghì cổ anh, kéo xuống, bờ môi mềm mại mọng nước áp lên anh.

Anh sững sờ, ánh mắt cô nhìn anh sáng ngời: "Anh nói đúng, em như thế này không phải là thích."

Ánh mắt Tập Vị Nam tối lại, thậm chí bản thân cũng không nhận ra vào khoảnh khắc đó, lòng dấy lên nỗi thất vọng. Trước mặt tất cả mọi người, anh có thể kiềm chế được tính cách nỏng nảy của mình, nhưng lại chỉ nổi giận với mỗi mình cô. Trong thâm tâm anh, địa vị của cô đã có điều khác thường rồi.

"Là yêu! Tập Vị Nam, em yêu anh! Thấy anh buồn, em cũng đau lòng muốn chết. Không gặp được anh, em nhớ anh lắm, sợ anh làm sao. Thấy anh bình an trở về, em chưa bao giờ có cảm giác mình may mắn đến thế. Mỗi lần anh đi làm nhiệm vụ, em đều nghĩ, chỉ cần anh có thể bình an trở về, em tình nguyện làm bất cứ điều gì."

Ánh mắt kiên định của cô khiến lòng anh xốn xang, khiến anh phải đổ gục, hóa ra từ địa ngục về thiên đường cũng chỉ trong một chớp mắt.

"Được, vậy để tôi xem em yêu tôi nhiều thế nào?" Anh cười mỉa mai, rồi đè nghiến cô xuống đất, tay luồn vào trong áo quần cô. Cô sửng sốt, cả người đờ đẫn, mọi cảm quan đều ngưng đọng dưới bàn tay anh, nhưng không hề ngăn cản.

Anh kề bên tai cô, nói: "Nếu có một ngày tôi cũng gặp nạn thì sao?"

"Không bao giờ có ngày đó, em sẽ luôn ở bên anh."

Tối đó, anh dẫn cô về căn hộ trong thành phố.

Cô biết điều gì sẽ xảy ra, tuy hồi hộp nhưng không hề yêu cầu anh dừng lại.

"Bây giờ hối hận vẫn còn kịp." Chất giọng khàn khàn trong bóng tối mang vẻ quyến rũ mê đắm.

Cô hôn lên bờ môi anh: "Chỉ cần có thể giảm bớt đau khổ trong anh, làm gì cũng được."

Anh cười hân hoan: "Tôi sẽ biến em thành người phụ nữ duy nhất của mình."

Đêm ấy, cô cũng không thấy đau lắm, anh luôn để ý đến cảm nhận của cô, mỗi động tác đều nhẹ nhàng, quyến luyến.

Sau đó, lời hứa của anh trở thành một trò đùa, đã hứa chỉ có một người phụ nữ là cô, nhưng lại xuất hiện thêm một Bạch Sở Khả…

Cô biết không thể trách anh, nhưng bản thân không thể bước qua được rào cản ấy, thế rồi chiến tranh lạnh, chia tay…

…

"Này, phơi xác nữa là có án mạng bây giờ."

Một âm thanh cộc lộc, có thể nói là gay gắt vang lên trên đỉnh đầu.

Diệp Bạc Hâm sực tỉnh, tròng mắt khẽ lay động, thấy người đàn ông khoanh tay đứng bên giường.

Chả phải người đàn ông mặc áo blouse trắng trong phòng thí nghiệm đó ư?

"Làm sao?" Diệp Bạc Hâm ngồi dậy, cúi xuống xỏ giầy.

Lúc này ánh sáng bên ngoài cửa sổ đã tắt, chỉ chốc nữa trời sẽ tối, cô còn phải về.

Thấy cô thản nhiên không nóng vội, người đàn ông không khỏi lườm nguýt. Xưa nay gã vốn khan hiếm nhẫn nại, đợi cô đứng lên, gã kéo cánh tay cô lôi ra ngoài.

"Này, anh làm gì thế?" Diệp Bạc Hâm cử động cổ tay, gã vừa lôi mạnh, làm cô đau đến rùng mình.

...

Bên ngoài hàng rào uốn lượn hoa văn bằng sắt của biệt thự, đang đỗ một chiếc xe Ranger Rover màu đen.

Đường chân trời cuồn cuộn ráng đỏ, nhuộm thắm rặng núi phía tây.

Mười mấy gã đàn ông mặc đồ dã chiến màu đen dàn hàng theo hình cung, súng đạn sẵn sàng, lòng súng đen ngòm ngắm chuẩn người đàn ông bị vây vào giữa.

Người đàn ông đứng thản nhiên, gườm mắt nhìn Giang Diệc Đình.

Gặp lại Tập Vị Nam lần này, như thể đã xa xôi lắm.

Mọi cảm xúc đan xen quyện lồng trỗi dậy, bất giác cô lại thấy sợ sệt.

"Không ra sớm là súng bóp cò bây giờ." Người đàn ông phì cười, ngạo nghễ đứng cạnh Giang Diệc Đình.

Diệp Bạc Hâm tái mét mặt mày, bao nhiêu súng ống chĩa vào anh, mà anh lại một thân một mình, nhưng thế chưa đủ, lại còn tay không, trên người không chuẩn bị một thứ gì.

Đôi mắt sắc lạnh của anh nhìn Giang Diệc Đình chằm chằm, trước mặt bỗng vút qua một bóng người, người đó ôm chầm lấy cánh tay anh. Hương thơm dịu dàng khiến con tim nhộn nhạo của anh lắng xuống bình yên.

"Giang Diệc Đình, anh bảo họ bỏ súng xuống." Diệp Bạc Hâm chắn trước người Tập Vị Nam, sợ có kẻ nào đó lỡ tay cướp cò.

Tập Vị Nam nhíu mày, người khẽ cử động, kéo cô ra sau lưng: "Đứng yên, súng thật đấy, không phải đùa đâu."

Diệp Bạc Hâm sững người, nhìn tấm lưng vững chãi thênh thang của anh, sống mũi cô cay cay, suýt ứa nước mắt.

"Chẹp, đúng là không đứa nào sợ chết cả." Đẩy một người ra, Giang Diệc Đình bước lên.

Tay cầm khẩu súng, lên đạn, nòng súng lạnh lẽo chĩa vào trán Tập Vị Nam.

Tập Vị Nam không buồn nhíu mày, nhưng lại siết chặt tay Diệp Bạc Hâm, không để cô ló người khỏi lưng mình.

Diệp Bạc Hâm sợ đến nỗi mặt trắng bệch, nhất là sau khi nghe câu nói của Giang Diệc Đình. Cô biết giữa cả hai có mối hận thù. Giang Diệc Đình rất hận Tập Vị Nam, mấy lần đều thua vố đau bởi Tập Vị Nam.

Diệp Bạc Hâm không dám lên tiếng. Nắm chặt tay anh, đầu ngón tay lạnh như băng.

"Sĩ quan Tập! Món nợ của anh với tôi, định bao giờ trả đấy?" Giang Diệc Đình cười khảy: "Hay là hôm nay trả một thể, để cái mạng anh ở lại, sao nào?"

Gió se se lạnh, khẽ lay tấm áo gió trên người Giang Diệc Đình, tuy đang cười, nhưng ánh mắt lạnh lẽo, ánh mắt như loài lang sói, hận không thể xé xác con người.

Tập Vị Nam vẫn đứng bất động, đôi mắt sâu thẳm chằm chằm nhìn gương mặt anh ta, môi nhếch cười nhạt: "Có giỏi thì cứ làm."

Vẻ tự tin bẩm sinh, lẫn sự cao ngạo khiến người ta tức anh ách, anh dựa vào cái gì?

Diệp Bạc Hâm nhìn nửa bên gương mặt mang nét hài hòa của anh, lại trông vẻ mặt bàu bạu của Giang Diệc Đình, cô sợ Giang Diệc Đình sẽ bóp cò.

"Anh tưởng tôi không dám hả?" Giang Diệc Đình tức tối, phá lên cười. Gã đàn ông ngông cuồng, dám xông vào địa bàn của anh, tha cho hắn thì chỗ này còn cần làm gì nữa? Cái cảm giác lúc nào cũng bị nhòm ngó xâu xé không hề dễ chịu tí nào.

"Giang Diệc Đình! Anh đừng làm bậy, anh đụng đến anh ấy, thì Tư Á phải làm sao? Anh định bắt cô ấy sống tháng ngày chui lủi lẩn trốn với anh à? Anh không nghĩ cho mình, nhưng cũng nên nghĩ cho Tư Á chứ?" Con tim của Diệp Bạc Hâm vọt lên tận cổ họng. Tuy thân thủ của Tập Vị Nam nhanh như chớp, nhưng Giang Diệc Đình đã có ý giết người, mà cả khu vực này là địa bàn của anh ta, Tập Vị Nam lại không rành rẽ. Bên kia nhiều người hơn, họ gần như không có phần thoát.

Giang Diệc Đình biến sắc mặt, ánh mắt chằm chằm nhìn Diệp Bạc Hâm hồi lâu.

Diệp Bạc Hâm biết mình đã nói trúng tâm tư của anh ta, anh ta không nỡ rời bỏ Thẩm Tư Á.

"Đại ca! Nó đã mò đến tận đây rồi, chỗ này về sau cũng không còn an toàn nữa. Tha cho nó thì bọn mình thiệt to." Thấy Giang Diệc Đình đổi sắc mặt, có kẻ liền lên tiếng.

Diệp Bạc Hâm lườm gã, Tập Vị Nam vẫn điềm nhiên ôm vai cô.

"Giang Diệc Đình, anh không thể đổ hết mọi tội lỗi lên đầu anh ấy được. Tuy anh bị ép buộc đến bước đường ngày hôm nay, nhưng cũng không một ai coi thường anh cả, phải thế không? Với địa vị và thế lực ngày hôm nay của anh, đã khiến rấy nhiều người phải ngước nhìn rồi. Đàn ông các anh vốn nặng nề khát vọng, anh có dám vỗ ngực nói mình chưa từng mơ tưởng đến cuộc sống hiện nay không?"

"Chẹp, chỉ với ba tấc lưỡi của cô cũng đảo lộn hết cả thị phi, đen trắng rồi đấy." Diệp Bạc Hâm liếc nhìn Diệp Bạc Hâm, thản nhiên hạ súng xuống.

Thấy họ vẫn đứng nguyên tại chỗ, bất giác anh cười gằn: "Làm sao, không nỡ đi à? Hay là tôi phải chiêu đãi hai vị?"

Tập Vị Nam có nhiều điều nghi vấn, ví dụ như cô và Giang Diệc Đình làm sao lại biết nhau? Giữa cả hai hình như có gì đó rất thân quen. Anh không hề biết cô lại có mối quan hệ với một kẻ nguy hiểm như Giang Diệc Đình. Mà Giang Diệc Đình vì sao phải nể mặt cô ấy. Vì sao Giang Diệc Đình lại để ổ nhóm của mình phơi bầy trước mặt cô ấy.

"Giang Diệc Đình, cảm ơn anh." Diệp Bạc Hâm không nhìn Tập Vị Nam, dĩ nhiên không phát hiện ra những thắc mắc trong mắt anh.

Giang Diệc Đình hứ một tiếng, mắt lướt qua cả đám thủ hạ đang lăm le súng ống xung quanh: "Còn đực ra đấy làm gì? Cho nó đi!"

"Đợi đã." Được vài bước chân, Giang Diệc Đình bất ngờ lên tiếng.

Diệp Bạc Hâm giật mình, tưởng anh ta đổi ý.

"Nếu cơ thể có gì khác thường, báo với tôi ngay."

Diệp Bạc Hâm thờ phào, ngoái đầu nhìn anh: "Được."

Giang Diệc Đình nhấc chân, bước đến bên cô, trả lại điện thoại cho chính chủ.

Xe chạy được một đoạn đường, Tập Vị Nam tấp xe vào lề.

"Sao thế?" Diệp Bạc Hâm khó hiểu nhìn anh.

Tập Vị Nam tháo đai an toàn, băn khoăn nhìn khắp người cô: "Cơ thể em có chỗ nào không khỏe à?"

Diệp Bạc Hâm ngớ người, đoán bụng chắc anh hiểu lầm câu nói của Giang Diệc Đình.

"Không hề." Cô lắc đầu, tựa vào vai anh, khẽ khép mắt, hai tay quàng quanh hông anh: "Sao anh lại biết em ở đây?"

Ánh mắt của Tập Vị Nam hơi sâu lắng, hình như cô có rất nhiều việc giấu anh.

"Không gọi được cho em, anh hỏi cái cô đồng nghiệp họ Tô của em, cô ta nói em bị một người trông rất bặm trợn dẫn đi, anh sợ em làm sao…"

"Em không làm sao." Diệp Bạc Hâm thở hắt ra, an tâm rúc vào lòng anh.

Việc cô đến đây chưa hề nói với bất kì ai, thậm chí cô cũng không biết đây là đâu, bởi trong tiềm thức vốn tin tưởng Giang Diệc Đình, nên không hề có phòng bị. Sau đó điện thoại cũng bị tịch thu, thế mà anh có thể tìm được nơi này, e là cũng không dễ dàng đến thế.

Cũng phải, thành phần khủng bố như Giang Diệc Đình, không chừng bị phía quân đội cho vào tầm ngắm từ lâu, hiển nhiên anh có cách tìm ra cô.

Tập Vị Nam nhìn xuống, ánh mắt sóng sánh, mang theo sắc màu đăm chiêu: "Giang Diệc Đình và em có quan hệ thế nào? Hôm nay sao lại tìm em?"

Anh không hề biết cô lại có thể quen biết một kẻ khủng bố nguy hiểm như Giang Diệc Đình. Thoạt đầu, anh tưởng vì báo thù anh, Giang Diệc Đình mới ra tay với cô. Sau đó anh nhận ra, sự việc không hề đơn giản như vậy, Giang Diệc Đình với cô mà nói, có thể gọi là rất quan tâm. Nếu không phải đã từng điều tra việc Giang Diệc Đình có tình cảm đặc biệt với một người phụ nữ khác, thì ngay cả anh cũng nghi ngờ trong quá khứ họ từng có gì đó.

269. Chương 269

Anh chưa từng biết cô quen biết loại phần tử nguy hiểm như Giang Diệc Đình, anh lúc đầu sợ Giang Diệc Đình vì báo thù anh mà hạ thủ với cô, sau đó anh phát hiện sự việc không đơn giản như vậy, Giang Diệc Đình đối với cô, có thể gọi là quan tâm, nếu như không phải điều tra Giang Diệc Đình đối với một cô gái có tình cảm duy nhất anh cũng hoài nghi bọn họ quá khứ có phải có chút gì đó.

Cô nâng mắt, nhìn thấy anh thần sắc lạnh nhạt, ánh mắt lại dậy sóng dữ dội.

Cô sớm đã đoán được anh sẽ hòa nghi, người này từ lúc đầu quen biết đến bay giờ, thật sự vẫn luôn không

có thay đổi, vẫn luôn mang giấu sâu kín đáo, chỉ là có lúc anh quá tự tin, tự cho rằng khổng chế toàn cuộc, một mình không chú ý, bất cức chuyện gì cũng có ngoài ý muốn.

"Em và anh ta rất lâu trước kia đã quen biết rồi, khoảng chừng mười năm rồi, lúc đó anh ta vẫn chưa… "Diệp Bạc Hâm dừng lại, nhìn anh một cái, chuyển mắt lại cúi đầu xuống, ánh mắt xa xôi nhìn bên đường, "Anh cũng quen anh ta, trong lòng anh ta nghĩ gì ai lại có thể đoán được?"

Giang Diệc Đình có lẽ không phải người tốt, nhưng anh chưa từng làm hại cô, thậm chí nhiều lần cứu cô, hôm nay mặc dù nói láy cô làm thí nghiệm, nhưng nếu không nắm chắc, anh cũng không dễ dàng thử trên người cô, đến cả sào huyệt của bản thân mình cũng để lộ ra trước mắt cô, loại tin tưởng này, vô không có cách nào phụ lòng.

Cô cũng không đi nói với Tập Vị Nam, cô cái gì cũng nhớ ra hết rồi, lúc đó cô phải làm sao chung sống với anh? Đã từng là rào cản, vết nứt, thì giống như một cái còng, vĩnh viễn in dấu lên trái tim.

Lúc những bàn tay dơ bẩn kia làm loạn trên cơ thể cô, cô tuyệt vọng muốn đi chết, cơ thể bị tiêm chích thuốc, từng chút từng chút gặm nhấm lý trí của cô, trong tiềm thức chỉ còn lại đau khổ, trước mắt xuất hiện ảo giác, đều là anh và Bạch Sở Khả đang triền miên, đó là bóng ma lòng cô, cô kề cận bờ vực sụp đổ, còn anh thì sao? Ở đầu bên kia video, nhìn cô điên cuồng, đau đến không muốn sống, nếu như không phải là Giang Diệc Đình, sợ rằng cô đã làm nhục rồi, thậm chí có thể bị đập nát xương trong vụ đánh bom mà anh tự mình hạ lệnh…

Cô không hận anh, lại cảm thấy lạnh tâm. Thân phận và sứ mệnh của anh ấn định không có cách nào bảo vệ cô, thậm chí lúc xung đột lợi ích của cô và quốc gia, cô có thể bị hy sinh.

Lồng ngực Diệp Bạc Hâm nhói đau, có chút thở không ra hơi, cô buông tay vòng trên eo anh.

Tập Vị Nam nắm chặt cổ tay cô đôi mắt trầm tĩnh nhìn cô, "Quen biết có lâu thì làm sao? Anh ta bây giờ ở dưới tay có một đám người, anh ta phải có trách nhiệm với bọn họ anh ta tin tưởng em, không có nghĩa đám người thuộc hạ của ah ta tin tưởng em, cách xa anh ta một chút, anh ta rất nguy hiểm."

Nếu như có thể, anh mãi mãi cũng không muốn đem nguy hiểm đến cho cô..

…

" Lão phu nhân, tài liệu mà phu nhân cần." trong phòng sách chỉ có một ánh đèn mờ nhạt, một phụ nữ già mặc áo sườn xám ngồi sau bàn làm việc, đứng trước bàn làm việc là một người đàn ông trung niên, trong tay anh cầm một cấp giấy da bò màu vàng hun.

Người phụ nữ già đeo đôi kính lão lên, mở ra kẹp giấy, rủ mắt xuống nhìn.

", Hừ, người Diệp gia? Bố mẹ ly hôn? Diệp gia này là thân phận gì, đến nghe cũng chưa nghe qua vậy mà

dám đánh chủ ý của cháu trai ta." Tập lão phu nhân hừ lạnh một tiếng, đem tài liệu vỗ lên trên bàn trong mắt xẹt qua tia coi thường, "Một cô gái dưới một gia đình ly hôn trưởng thành, có thể có dạy dỗ gì?"

Buổi trưa Đặng Thụy Tây vừa nói đến Tập Vị Nam có bạn gái, Tập lão phu nhân sau đó liền gọi người đi điều tra, cái này, tốc độ điều tra rất nhanh, mới buổi tối, gia thế Diệp Bạc Hâm đều đã tra ra.

"Lão phu nhân…" người trung niên có lời không dám nói.

"Nói đi, đừng úp úp mở mở nữa."

" Cô gái cùng thiếu gia yêu nhau, cô ấy… Cùng Hạ thiếu gia có hôn ước, lúc trước truyền xôn xao, đến bây giờ vẫn chưa giải trừ…"

"Cái gì? Tập lão phu nhân bỗng đứng lên, "A Nam hồ đồ rồi sao? Cô gái thân giá trong sạch nhiều như vậy, nó phải cùng cô gái đã vó hôn ước ở cùng nhau nó là chê bản thân mất mặt mũi chưa đủ, an phận mấy năm, bây giờ còn tìm một cô gái đã đính hôn tới làm bại hoại danh tiếng Tập gia? Sự việc truyền ra ngoài, để người ngoài xem Tập gia chúng ta như thế nào? Một chút quy tắc dạy dỗ cũng không có!"

Người đàn ông trung niên liên tục nghe bà trách mắng.

Sắc mặt lão phu nhân rất khó coi. "Nghe nói A Nam gần đây đang nghỉ phép?"

"Vâng."

" Nó thật là muốn làm ta chết tới cùng sao, ta còn không phải vì cái nhà này, vì tốt cho nó sao?" Nhiều năm như vậy, bà vẫn luôn cho rằng bản thân không sai ", "Cậu ngày mai phái người đưa cô gái đó tới, ta cũng muốn xem thử là cô gái như thế nào mê hoặc đứa cháu trai kia."

Người đàn ông trung niên do dự, "Bên phía lão thủ trưởng…"

"Giấu đi! Ông ấy cùng tiểu tử A Nam cùng một tính khí. "_lão phu nhân ngồi xuống, kéo mở ngăn kéo, "Cậu ra ngoài trước đi."

"Ơ. "Anh gật đầu, trước khi đóng cửa, từ trong khe cửa nhìn thấy trong tay lão phu nhân cầm một khung ảnh.

…

Chiếc xe Land Rover màu đen dừng ngoài khu nhỏ Ngự Cảnh Viên.

Ánh đèn đường rất tối, dường như là vì xây dựng một loại bầu không khí.

Trong công viên khu nhỏ bên ngoài, có người già đang chạy bộ, dắt chó đi dạo…

Lông mày Tập Vị Nam khóa chặt, đôi mắt đen sâu rơi trên trán cô gái đang ngủ ngón tay chạm nhẹ lông mày hơi chau lại của cô.

" oa…" cô ríu rít một tiếng, mở đôi mắt mơ hồ ra, ngón tay anh hơi cong, dịu dàng hỏi,: "Đánh thức em rồi?"

Đèn đường từ sau lưng anh chiếu vào đường nét của anh chìm trong bóng tối.

" Em đói rồi." Diệp Bạc Hâm rũ tay anh ra " Ở bên ngoài tìm một quán ăn tối đi."

Trải qua nhiều chuyện như vậy, cô đã không còn là cô gái tràn đầy hy vọng sự thương yêu của anh, tất cả đều vây quanh anh nữa, dịu dàng, thâm tình của anh hôm nay, là cô đã từng khao khát, tuy nhiên… tâm thái không giống nhau rồi, mặc dù vẫn là yêu sâu đậm, nhưng không thể nào hàn gắn vết nứt mấy năm nay tạo thành, cô cuối cùng cũng là trưởng thành rồi…

…

Như thường ngày, Diệp Bạc Hâm và Tô Hòa cùng bước ra tòa cao ốc, một chiếc xe Jeep màu xanh lá cây quân sự dừng lại trước mặt hai người.

Chiếc xe suýt chút nữa xẹt qua hai người, Diệp Bạc Hâm và Tô Hòa bị dọa lùi ra sau hai bước, kinh ngạc hoài nghi chưa trán tĩnh lại, mặt Tô Hòa biến trắng, vỗ vỗ đầu, vừa định trách móc lái xe như thế nào vậy, bỗng nhiên thấy trước mặt là một chếc xe quân sự…

Người sinh sống ở kinh thành đều biết, chán sống mới dám đắc tội xe quân sự, đáng sợ nhất là biển số sau xe là một dãy số, đều là 8…

Tô Hòa trợn trừng mắt, hôm nay được coi là đại khai nhãn giới

Lúc này vừa đúng lúc tan ca, rất nhiều người chú ý đến tình hình phía bên này, đương nhiên thu hút ánh mắt mọi người nhất vẫn là chiếc xe kia.

Diệp Bạc Hâm cũng không phải là người nhiều chuyện, giống loại xe quân sự này, cùng bọn họ nói lý, có lý cũng nói không rõ.

" Đi thôi." Diệp Bạc Hâm kéo tay áo Tô Hòa, lại phát hiện cô nhìn chằm chằm chiếc xe.

” Diệp tiểu thư.” Chiếc ce Jeep kia bị đẩy ra, từ trong xe bước xuống hai quan quan mặc quân phục, đứng đầu là người đàn ông trung niên, sắc mặt nghiêm túc, gật gật đầu với cô tuy nhiên trong mắt lại là đánh giá.

“Anh là?” Diệp Bạc Hâm chau mày, lúc nãy bọn họ trực tiếp lái xe tới, giống như ra oai phủ đầu, còn cô quen biết quân nhân, có thể ở trong kinh thành đi ngang ngược, hung hăng càn quấy như vậy, còn thật chưa có.

Tô Hòa một mặt đờ đẫn, nhìn Diệp Bạc Hâm, lại nhìn quân quan lạnh lùng kia, nuốt nước miếng, sợ sệt trốn tới bên cạnh Diệp Bạc Hâm.

” Diệp tiểu thư, chúng tôi là thủ hạ của Tập lão thủ trưởng, Tập lão phu nhân chúng tôi muốn gặp cô, đặc biệt phái chúng tôi tới đón cô.”

Sau khi biết Tập Vị Nam là quân môn thế gia, cô đối với chữ Tập đặc biệt nhạy cảm, biển số xe của chiếc xe này, cộng thêm với lão thủ trưởng, Diệp Bạc Hâm nhìn quân hàm trên vai bọn họ, nhất thời hít một ngụm khí lạnh, vậy mà phái quân quan có quân hàm cao như vậy tới đón một bách tính bình dân như cô, cũng quá xem trong cô rồi?

Sợ rằng lão phu nhân trong miệng bọn họ chính là bà nội của Tập Vị Nam, người phụ nữ nghiêm khắc hoặc thậm chí lạnh lùng, một khi bà biết rằng cháu trai của mình cùng với một người thân phận như cô yêu nhau, dự kiến sẽ rất tức giận, hôm nay phái quân quan có quân hàm cao như vậy tới đón cô, lúc nãy lại hống hách lái xe tới trước mặt cô như vậy, sợ là vì muốn ra oai phủ đầu, đả kích kiêu ngạo của cô.

Người bà nội này tính tình bắt bẻ, tìm cô đi chắc chắn không có chuyện gì tốt.

Sau khi Diệp Bạc Hâm qua kinh ngạc, rất nhanh bình tĩnh lại.

Trong khoảnh khắc cô đang do dự, quân quan một bên léo cô lên xe, “Mời lên xe.”

Tô Hòa vừa nhìn tư thế ác liệt của bọn họ giống như Diệp Bạc Hâm không lên, bọn họ sẽ đem người trói kéo lên, cô có chút kinh hãi kéo kéo tay áo Diệp Bạc Hâm, “Bạc Hâm, bọn họ là người nào? Cô quen biết không?”

Quen biết cũng không quen, nhưng mà cũng không khác lắm.

“Ừ. ”Diệp Bạc Hâm nhàn nhạt gật đầu, dưới ánh mắt vây quanh ngồi vào trong xe, tro g đám người có không ít người của công ty, chỉ sợ ngày mai cả công ty vừa sớm đã lan truyền một lượt, Diệp Bạc Hâm cô vậy mà quen biết thủ trưởng quân giới cô đã có thể đoán ra, sắc mặt Diệp Viễn Đông sau khi nghe tin tức này.

Trong nháy mắt cửa xe đóng lại, lông mày Tô Hòa gấp sâu, đang muốn lên trước, lại bị một quân quan

trực tiến ngăn cản phía trước, Diệp Bạc Hâm hướng phía cô vẫy vẫy tay, biểu ý không sao.

Không tới một lúc, chiếc xe chậm rãi tiến về phía trước, cô từ cửa xe nhìn ra, nhìn thấy một vài nhóm người tụ tập lại thì thầm to nhỏ.

Diệp Bạc Hâm có chút lòng dạ rối bời, lần trước mẹ anh tìm cô, cô căng thẳng tới nói không ra lời, lần này cô không thể bảo đảm có thể duy trì bình tĩnh.

Diệp Bạc Hâm bất động thanh sắc nhìn hai quân quan kia, cúi đầu xuống, ánh mắt rơi trên màn hình điện thoại, ấn số Tập Vị Nam.

Người đàn ông ngồi phía trước xe bỗng nhiên quay đầu ra, trong mắt như chứa cảnh cáo, "Diệp tiểu thư, lão phu nhân chỉ là đơn thuần muốn gặp cô, cô đừng để thiếu gia biết chỉ sợ làm hỏng lần gặp mặt này, tính khí của lão phu nhân không làm sao tốt, đến lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì, ai cũng không thể dự đoán được."

Diệp Bạc Hâm hơi lúng túng, không ngờ hành động của cô nhỏ như vậy cũng bị phát hiện, cô còn muốn chuyển viện binh tới Tập Vị Nam, bây giờ xem ra là không được rồi.

Sớm muộn cũng phải gặp mặt, đi xem lão phu nhân đối với cô là thái độ gì cũng tốt, làm tâm lý chuẩn bị.

Một tiếng sau, chiếc xe Jeep màu xanh quân sự giữ nguyên tốc độ chạy trên con đường phía vùng ngoại ô Bắc Kinh, trải qua một con đường dài, tiến vào vùng ngoại ô vùng quân giới không cho phép người tùy tiện ra vào.

Nơi này, trong một trăm dặm đều là núi tốt nước tốt, là nơi có phong thủy thịnh vượng tốt lành, là môi trường mà người cả một đời thích nhất, chiếc xe vòng quanh dọc theo con đường lại chạy thêm gần nửa tiếng nữa, mới tới được phạm vi Tập gia.

270. Chương 270

Nhập vào mắt là một trang viên trăm hoa đua nở, sau khi đi qua vườn hoa trang viên gần như bằng phẳng, mới nhìn thấy phía trước vài căn biệt thự sát gần nhau đơn giản thanh lịch nhưng không mất đi khí chất cao quý, ở trung tâm là một căn biệt thự ba tầng phong cách Trung Quốc.

Khí chất lãng mạn và trang nghiêm, tiền sảnh cao rộng và cổng khí thế, cửa sổ vòm cung và đá thạch khảm góc cạnh, ung dung hào hoa. Thừa hưởng bản chất của kiến trúc truyền thống, duy trì phong cách nghệ thuật cổ kính tao nhã, súc tích, tráng lệ của kiến trúc truyền thống độc đáo, tất cả đều dựa trên thiên nhiên.

Cây trúc xanh tươi men theo bãi cỏ phân thành hai nửa đứng hai hàng dọc theo con đường đá cuội, lá trúc xanh trên đỉnh đầu vây lại hợp thành một cổng hình vòm cung, vào ban ngày có thể phân cách ánh nắng

mặt trời kịch liệt và không khí nóng bên ngoài.

Trang viên của ông ngoại đã đủ tinh tế xa hoa rồi, tuy nhiên cùng so với chỗ ở của Tập gia, mới biết kia là không bằng ai.

Diệp Bạc Hâm âm thầm chậc lưỡi, ngôi nhà này rốt cuộc phí bao niêu tài lực, kề non cạnh nước, ngồi Bắc hướng Nam, lợi dụng hoàn mỹ chạm khắc tự nhiên của hoa cỏ cây.

Một đường bước qua trăm hoa đua nở và giả sơn ngọc cảnh nhân tạo rủ xuống, xa xa có thể nhìn thấy non xanh nước biếc đối diện, một dòng suối nhỏ chảy xuống từ đỉnh núi tạo nên một phong cảnh đẹp khác trong thánh địa này.

Tập gia vẫn luôn rất thần bí, là một phú gia ẩn hình, là một danh môn gia tộc có âm điệu thấp nhất trong Kinh Thành, gia tộc này không có hấp thụ ánh sáng trong mắt thế nhân, danh sách phú nhân Forbes mà mọi người biết đến đều là vài phú nhân che ánh sáng, còn người thật sự có tiền sẽ không để tài sản thân giá của bản thân phơi bày ra trước mắt thể nhân, không có bộ phận người phơi bày đó mới thực sự là đám người nắm vận mệnh tài phú đất nước.

Trong xã hội thượng lưu không ít người nghe về gia tộc Tập gia thần bí này, nhưng rất ít người biết Tập gia cuối cùng nằm ở đâu, còn cô hôm nay may mắn nhìn tận mắt, quả nhiên là khí thế to lớn.

Xung quanh căn nhà rất yên tĩnh, ngoại trừ những người giúp việc mặc váy trắng, tưới nước, làm cỏ, tỉa hoa và lá, hầu như không có ai đi bộ.

Một người dáng vẻ giống quản gia từ trong cửa lớn căn biệt thự phong cách Trung Quốc bước ra, trên dưới đánh giá cô vài lần, đưa cô vào phòng khách.

Có người bưng trà lên, cô liền bị ném vào trong phòng khách, hai quân quan lúc nãy cũng không thấy bóng ảnh.

Trong biệt thự yên lặng, lúc nào cũng có người làm đi qua đi lại, nhưng không có ai để ý đến cô.

Diệp Bạc Hâm yên lặng bưng cốc lên, nước nóng biến thành nước lạnh, ánh sáng mặt trời cũng từ cửa sổ di chuyển.

Cô biết bản thân bị cố ý lạnh nhạt, cũng giống lần đó ông ngoại cố ý vứt Tập Vị Nam ở phòng khách, hôm nay sự việc cũng xảy ra trên người cô, quả nhiên ứng với một câu, phong thủy luân phiên quay.

Không biết qua bao lâu, tim của Diệp Bạc Hâm ngược lại bình tĩnh xuống, binh đến tướng ngăn nước đến đất chặn, không thể vì đối diện với quân địch là bà nội của Tập Vị Nam, cô liền chùn bước được.

Cầu thang màu đàn hương sau lưng bỗng nhiên truyền tới tiếng bước chân, Diệp Bạc Hâm đặt ly nước trong tay lên bàn trà, cô đứng lên, chậm rãi quay người, nâng mắt lên, liền nhìn thấy Giang Nhan vừa đeo tai nghe Bluetooth, vừa vội vàng bước xuống lầu.

"Chị Lý, xe chuẩn bị xong chưa?"

"Chuẩn bị xong rồi, tài xế đang chờ ở cổng tây, "Một người phụ nữ trung niên không biết từ nơi nào bước ra.

Giang Nhan bên eo xách túi, vừa định hướng ra cửa bên đi ra, ánh mắt bỗng nhiên giao với Diệp Bạc Hâm.

" Chào dì." Diệp Bạc Hâm cúi chào một cái.

Biểu cảm vô cùng ngạc nhiên của Giang Nhan đều hiện rõ trên mặt, "Bạc Hâm? Cháu sao lại ở đây?"

"Là ta gọi nó đến." Một giọng nói uy nghiêm từ trên lầu bước xuống.

Diệp Bạc Hâm nâng mắt lên liền nhìn thấy một phụ nữ già hòa nhã hoa lệ bước đi ung dung bước xuống từ trên lầu, đôi mắt sáng ngời có thần nhanh chóng quét qua gương mặt Diệp Bạc Hâm, mang một khí lực nặng nề, sự khó chịu trong mắt không mảy may che giấu.

Giang Nhan vội vàng lên trước dìu, lông mày tinh tế hơi gấp lại, mang thăm dì hỏi: "Mẹ, mẹ tìm con bé đến làm gì vậy?"

Cô không phải không biết mẹ chồng cô có bao nhiêu quan niệm chú trọng dòng dõi, trong lòng mẹ chồng, bà chỉ chấp nhận Đặng Thụy Tây, sợ rằng lần này là muốn châm biếm Diệp Bạc Hâm, để cô biết khó mà lui. Năm đó vì để ép lão hai và bạn gái anh chia tay, mọi thủ đoạn đều dùng, cuối cùng gia đình bạn gái ông phá sản, bị ép nhảy lầu tự vẫn, cốt nhục của lão hai cùng với cô gái kia còn lưu bên ngoài, cô lo lắng mẹ chồng sẽ dùng thủ đoạn tương tự đối phó Diệp Bạc Hâm, đến lúc đó chỉ sợ nhà này mãi không có ngày yên bình.

"Làm sao? Quen biết nó?" Lão phu nhân liếc Giang Nhan một cái, cùng với cô nói chuyện không chút khách khí, "Ta nói này Giang Nhan, con có phải biết con trai con ở bên ngoài giao lưu với cô gái không biết phải trái? Con làm mẹ không đi khuyên bảo con thì thôi đi, còn cùng với người ngoài giấu ta? Con xem bà lão ta hồ đồ rồi sao?"

Lão phu nhân nặng nề đẩy tay Giang Nhan ra, Giang Nhan chau mày, "Mẹ, con không có ý này."

" Vậy là ý gì? Hai vợ chồng con, một thì xem phòng thí nghiệm làm nhà, một thì xem công ty là nhà, con trai hai người không quản, ta tới quản!"

Lão phu nhân đi qua Giang Nhan, chỉ ngón tay hướng Diệp Bạc Hâm, “Cô! Lên lầu cùng ta.”

Lão phu nhân bắt bẻ Giang Nhan mọi nơi, đối với cô không hài lòng tích góp đã lâu, vì vậy cô thà ở lại công ty cũng không nguyện về nhà chịu tức giận, lần này vậy mà ở trước mặt Diệp Bạc Hâm chỉ trích.

Diệp Bạc Hâm cũng không ngờ rằng nước Tập gia có thể sâu như vậy, giống người mạnh mẽ như Giang Nhan, vậy mà cũng xử lý không tốt quan hệ mẹ chồng nàng dâu, nhưng mà… cũng có thể bà nội của Tập Vị Nam quá khó đối phó rồi.

Diệp Bạc Hâm gượng gạo cười, Giang Nhan dường như không bị lời nói của lão phu nhân ảnh hưởng, cười vỗ vỗ tay cô, thấp giọng nói: “Cháu lên trước đi, cháu theo ý bà một chút, cho dù bà nói gì, đừng để trong lòng.”

” Còn sững sờ làm gì?” lão phu nhân thấy người chưa lên theo, dừng chân, lại thấy hai người ở dưới lầu thì thầm, không chịu được giương cao âm lượng, “Giang Nhan, con không phải muốn ra ngoài sao?”

“Vâng, bây giờ đi.” Giang Nhan trả lời một tiếng, buông tay Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm cùng lão phu nhân vào phòng sách.

Phòng sách rộng gần một trăm mét vuông, đâu đâu cũng là giá sách, phía trên chất đầy các loại sách.

Chiếc bàn lớn màu đen đứng ở góc, một mặt là cửa sổ kính suốt từ trần đến sàn, lúc này mặt trời đang lặn, những đám mây trên bầu trời rất đẹp.

Lão phu nhân quay lưng với cô đứng bên tường trung tâm phòng khách, bức tường trước mặt treo hai bức tranh mực trang nhã.

“Chào lão phu nhân.” Diệp Bạc Hâm dẫn đầu mở miệng, giọng nói không cao không thấp, thanh nhã như nước chảy róc rách.

Đúng như Giang Nhan nghĩ, ngoài cháu dâu Đặng Thụy Tây bà ấn định, những cô gái khác có tốt, cũng không lọt vào mắt lão phu nhân.

“Nghe nói bố mẹ vô ly hôn rồi?” trong giọng nói của lão phu nhân chứa tia khinh thường.

Diệp Bạc Hâm hơi sững, lão phu nhân có thể phái người tới nơi cô làm tìm cô, chứng minh lão phu nhân tất nhiên đã điều tra cô, còn bóng lưng gia thế của cô, bao gồm hôn ước cô và Hạ Dã Nhuận, sợ rằng đều điều ra sạch sẽ rồi.

“Vâng.” Ly hôn thì làm sao? Cô không cảm thấy có gì phải giấu.

Lãi phu nhân bỗng nhiên quay người, sự khinh thường trong đôi mắt ngày càng sâu, “Theo như ta biết, cô đã có vị hôn phu, vị hôn phu của cô cũng là nhân vật có danh tiếng, làm sao, một cô gái như cô dã tâm lớn như vậy, còn muốn trèo cao bám lấy cháu trai ta không buông?”

Đây là âm thầm chỉ cô vì thân phận của Tập Vị Nam mới ở cùng anh, nghĩ cũng rất buồn cười mặc dù Tô gia cô không giống Tập gia có tiền có thế, nhưng Tô gia cũng là gia đình danh giá, tài phú tạo ra đủ để cho cô một đời không lo, cô lại hà cớ gì lưu luyến địa vị của cải Tập gia?

Nhưng mà Diệp Bạc Hâm cũng từ trong lời nói của bà đạt được một tin tức, đó lf lão phu nhân không biết cô và Tập Vị Nam đã đăng kí kết hôn, nếu như bà biết rồi, sợ rằng sẽ không bình tĩnh như bây giờ, riêng tư tìm cô tới nói chuyện, chỉ sợ sẽ cho người đuổi cô ra khỏi nhà, lật mái nhà lên rồi.

“Lão phu nhân, trước lúc cháu và Tập Vị Nam yêu nhau, cháu không hề biết gia thế của anh.”

Lão phu nhân cười lạnh, “Cô là muốn nói với ta, cho dù lúc đầu cô biết nó là một lính nghèo, cô cũng không ghét bỏ? Cô là đang khoe khoang với ta cô có bao nhiêu cao thượng sao? Ngụ ý chính chính là ta rất dung tục.”

” Lão phu nhân cháu không có ý này cho dù Tập Vị Nam là người nào cháu cũng sẽ không rời xa anh ấy.” Diệp Bạc Hâm thẳng thắn bày ra thái độ của bản thân, lão phu nhân sau lưng Tập Vị Nam tìm cô tới, không chỉ là muốn cô rời khỏi Tập Vị Nam sao?

Lão phu nhân mặt không biểu cảm, trong mắt lại sắc bén như lưỡi dao, “Lời đừng nói quá đắc ý như vậy, cẩn thận cắn đầu lưỡi! Cô có hôn ước, cháu trai ta biết không?”

“Biết.” Diệp Bạc Hâm không nặng không nhẹ trả lời.

Lão phu nhân trong lòng mặc dù tức giận, trên mặt lại bất động thanh sắc, tiểu tử đần độn này càng ngày càng vô pháp vô thiên rồi, thật sự muốn vứt sạch mặt mũi Tập gia sao? Để bạn bè biết cháu trai Tập gia cùng với một cô gái vó vị hôn phu yêu nhau, danh dự Tập gia trăm năm giấu đi đâu?

” Diệp tiểu thư, vậy cô có biết cháu trai ta có vị hôn thê không?” giọng của lão phu nhân lạnh vài phần.

Diệp Bạc Hâm hơi sững, nhàn nhạt nhìn hướng lão phu nhân, lần nữa gật đầu.

“Tốt lắm.” lão phu nhân cười mỉa mai, “Ta còn cho rằng bản thân nhìn quá rồi, nghĩ vô có lẽ không hư hỏng như ta nghĩ không ngờ rằng…”

Lão phu nhân dừng lại một chút, trong mắt sự xem thường ngày càng sâu, “Diệp tiểu thư, bản thân cô có

vị hôn phu, còn cùng một người đàn ông có vị hôn thê yêu nhau, cô cảm thấy cô cách làm này của cô có đạo đức không? Giống loại con gái không đứng đắn như cô, còn mơ tưởng vào cửa Tập gia, cửa Tập gia ta há là dễ dàng vào như vậy? Cô đừng cho rằng có cháu trai ta chống lưng cô liền có thể yên tâm gối đầu không lo nghĩ. Ta hôm nay nói cho cô biết, không có sự đồng ý của ta, cô đừng mong bước vào cánh cửa Tập gia."

Nếu như người đó không phải Tập Vị Nam, ai đồng ý dính líu vào Tập gia? Nhìn Giang Nhan liền hiểu rồi, lão phu nhân chỉ trích cô như vậy, Tập gia loại thế gia trăm năm, nước cũng rất sâu, nếu không bất đắc dĩ, cô không thèm động vào.

Những lời này, trong lòng Diệp Bạc Hâm chỉ nghĩ thôi, cô cũng không dám vuốt hùm trên đầu hổ.

Phía trên nên có tôn kính vẫn là phải có.

Diệp Bạc Hâm bày ra bộ dạng chịu sự dạy dỗ.

Lão phu nhân lại cảm thấy cô không đơn giản, nói lời nặng như vậy, cô gái này lại không vết tức giận không sợ hãi, còn thật sự có chút bản lĩnh chút năng lực.

"Diệp tiểu thư, làm người quý ở tự mình biết mình, cô nói xem?"

"Lão phu nhân nói đúng."

" Rất tốt, bà lão ta cũng không phải là người không thông tình đạt lý, Diệp tiểu thư, cô nói thử xem, cô xứng với cháu trai ta chỗ nào?"

271. Chương 271

" Bác quản gia, bà nội ở đâu vậy?" Tập Khởi Nhu mặc một váy dài màu tím, vừa vào cửa liền bắt đầu lắc lư, kéo trăm rèm cửa sổ che mất ánh sáng.

Quản gia cười, "Lão phu nhân ở trên lầu."

" Ò, vậy cháu đi lên tìm bà." Cô đặt giỏ trúc trên tay xuống bàn, quay người liền hướng phía cầu thang đi lên, vừa bước được vài bước liền quay người lại, chỉ vào giỏ trúc: "Đúng rồi đây là điểm tâm mẹ cháu vừa làm, vẫn còn nóng, bác giúp cháu đặt ở phòng bếp trước."

Quản gia gật đầu, bỗng nhiên nhớ ra lão phu nhân đang có khách.

" Lục tiểu thư, lão phu nhân đang có khách."

Tập Khởi Nhu sáng tỏ, nghịch lọn tóc xoăn, quay lại sofa ngồi xuống, “Vậy cháu không đi làm phiền nữa, nhưng mà bác quản gia, là khách gì vậy?”

Bà nội thích yên tĩnh, rất hiếm có khách tới cửa bình thường đều là mấy lão chiến hữu của ông nội tới.

Quản gia đương nhiên không biết cô gái trên lầu là người nào, lúc lão phu nhân phái người đi điều tra Diệp tiểu thư, không giấu bọn họ, chỉ là Tập gia mấy cháu trai là một lòng, để cho lục tiểu thư biết lão phu nhân sau lưng nhị thiếu gia tìm bạn gái anh về đây, chỉ sợ lục tiểu thư sẽ cáo mật với nhị thiếu gia, đến lúc đó lão phu nhân tức giận, xúi quẩy chính là người nhiều chuyện ông.

” Lục tiểu thư, cô đừng làm khó ta, khách của lão phu nhân, ta đâu dám hỏi nhiều?”

Tập Khởi Nhu thấy hỏi không ra được gì liền đứng dậy tới bên cạnh giá báo chí, tiện tay lấy báo hôm nay đọc qua.

” Ngôi sao điện ảnh Lạc Diêm Thành bị nghi ngờ lộ tình nhân mới, nửa đêm hiên ngang tới biệt thự của nữ tổng tài. ”Đề mục lớn như vậy lọt vào tầm mắt, thì ra là báo giải trí, Tập Khởi Nhu chưa tới 22 tuổi, một thú vui trong thường ngày là chuyện rối rắm của minh tinh, vừa nhìn có tin hot liền bị thu hút.

Đọc sơ qua một lượt, nội dung đại khái nói tối qua mười giờ, bọn chó săn lén chụp được ngôi sao điện ảnh Lạc Diêm Thành xuất hiện ở dưới tập đoàn Tô Thị, phía dưới bên phải có một bức ảnh đi kèm, Lạc Diêm Thành đến khẩu trang cũng không đeo, tay chống lên đỉnh xe, giám đốc điều hành cao nhất tập đoàn Tô Thị nghiêng người ngồi vào trong xe, hành động hai người mập mờ, sau đó chiếc xe tới Tử Trạch của Lạc Diêm Thành, hai người vừa sáng sớm đã một trước một sau rời đi.

” Nhị thiếu gia, cậu về rồi?” đại sảnh cách một mặt tường bỗng nhiên truyền tới giọng kích động của quản gia, sau đó cửa lớn bị nặng nề đóng lại.

Tập Khởi Nhu kinh ngạc, anh hai vì sao quay lại rồi? Lần trước cô đưa chị Đặng Thụy Tây tới tiệc sinh nhật anh, suýt chút nữa xảy ra chuyện, anh hai lần này quay lại không phải là tìm cô tính sổ chứ?

Tập Khởi Nhu toàn thân run rẩy, lén lút liếc ra ngoài đại sảnh, thấy anh một thân lạnh lẽo, hai mắt sắc bén bắn ra tứ phía.

Tiêu rồi, sẽ không phải thật sự quay về tìm cô tính sổ chứ? Tập Khởi Nhu giữ chặt lồng ngực đang đập điên cuồng, toàn thân dính lên bức tường.

” Lão phu nhân ở đâu?” Tập Vị Nam vừa nhận được điện thoại của Giang Nhan liền đuổi theo tới, một đường vượt xe, lộ trình một tiếng rưỡi bị anh đổi thành một tiếng.

” Cái này… nhị thiếu gia…” quản gia âm thầm kêu không hay, sắc mặt khó xử chắn trước mặt.

Nhị thiếu gia một năm không về Lão trạch, đột nhiên bừng bừng khí thế quay về, xem ra là liên quan tới cô gái lão phu nhân mang về.

Tập Vị Nam hai mắt trầm lạnh, lạnh lùng trừng quản gia một cái, khí thế ép người từ trước mặt, quản gia sợ hãi đi chuyển vị trí.

Tập Vị Nam nhìn một cái lên lầu hai, sải bước bước lên hướng phòng sách.

" Rầm!"

Tầng hai truyền tới âm thanh cực lớn.

Quản gia rụt cổ, Tập Khởi Nhu nhẹ nhàng bước ra, hai mắt nhìn lên trên tầng, nuốt nuốt nước miếng, "Bác quản gia, anh hai đây là làm sao vậy? Vì sao tức giận lớn như vậy?"

Cô lúc nãy còn cho rằng anh hai là tới tìm cô tính sổ, nhìn tư thế này, là bà nội lại làm chuyện gì quá đáng chọc đến anh hai rồi, nếu không anh hai cũng đến nỗi đạp cửa phòng sách như vậy.

...

Nhìn rõ ràng người đạp cửa bước vào, mặt của lão phu nhân đen lại.

" Làm cái gì? Giáo dục của con đi đâu rồi? Vừa tới trong quân đội, tất cả phong độ đều ném tới chín tầng may rồi, phải không?"

Diệp Bạc Hâm đang bị lãi phu nhân ép đến dường như không có cách nào ứng phó, không thể quá qua loa, cũng không thể quá mạnh mẽ, lúc này nghe thấy động tĩnh, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên vẻ mặt lạnh lùng của Tập Vị Nam, trong đôi mắt đen kịt ẩn nhẫn phẫn nộ nhảy động.

Tập Vị Nam không nhìn mặt đen của lão phu nhân, nắm lấy tay Diệp Bạc Hâm, phát hiện tay cô rất lạnh, không kiềm được cau mày, vòng bàn tay lớn ôm lấy tay cô, nửa ôm cô, ngay cả tiếng chào hỏi cũng không có, mang cô ra khỏi phòng sách.

Diệp Bạc Hâm quay đầu nhìn lão phu nhân một cái, cô không ngờ rằng quan bệ hai người tệ tới mức này, vốn dĩ lão phu nhân đã đối với cô bất mãn, bây giờ lại thêm Tập Vị Nam nó to chuyện như vậy, chỉ sợ lão phu nhân sẽ cho rằng cô xúi giục Tập Vị Nam, tội danh này quá lớn rồi.

" Em không sao chứ? Bà có làm khó em không?" Tập Vị Nam sải bước rất lớn, dường như muốn nhanh chóng rời khỏi đây, vừa tới tầng một, anh dừng cước bộ, hai tay ôm cánh tay cô, băng tuyết giữa lông mày tan ra không ít.

” Không sao.” Diệp Bạc Hâm lắc đầu, cô còn ứng phó được, lời nói của lão phu nhân mặc dù khó nghe chút, nhưng cô nghe tai trái lọt ra tai phải, không để trong lòng là được, nhưng mà… điều cô hoài nghi là…

” Anh sao lại tới đây?” Nếu cô nhớ không nhầm, sáng nay anh nói với cô, chiều tối anh tụ tập với bạn hữu.

” Mẹ gọi điện cho anh rồi.” Anh thở dài một hơi, đau lòng xoa xoa đầu cô, “Chuyện lớn như vậy, em không biết gọi điện cho anh sao? Nếu như…”

Tập Vị Nam không nói tiếp, hai mắt lại để lộ tâm trạng của anh.

Nếu như lão phu nhân giở thủ đoạn, cô chùm chân rồi, anh phải làm sao? Đối với cô gái này, anh thật sự không có cách nào.

Tập Khởi Nhu thấy anh hai ôm một cô gái xuống lầu, kinh ngạc tới mở to miệng.

“Quản gia, bác cấu cháu một cái, cháu có phải đang nằm mơ?”

Anh hai vẫn luôn không gần nữ sắc, từ lúc nào bên cạnh anh nhiều lên một cô gái rồi? Còn nữa… cô gái này từ đâu chui ra vậy? Làm sao có thể ở Lão Trạch? Chẳng lẽ khách của bà nội là cô? Nhưng anh hai vì sao lại nổi giận?

Động tác tự nhiên thân mật như vậy, đau đầu a, còn có… Ánh mắt anh hai rõ ràng tràn đầy dịu dàng, cô gái này rốt cuộc là pho phật nào?

Quản gia cũng trong trạng thái chấn kinh, mặc dù biết Diệp tiểu thư là bạn gái của nhị thiếu gia, nhưng ông nhìn nhị thiếu gia lớn lên, nhị thiếu gia mặc dù không lạnh lùng như đại thiếu gia, nhưng tính cách lạnh nhạt, cùng ai cũng không thân, bỗng nhiên bị ông nhìn thấy nhị thiếu gia thay đổi, loan biến hóa này khiến ông trở tay không kịp.

Lão phu nhân thấy bản thân bị bỏ qua triệt để, tức giận đến sùi bọt mép, xem xem… đây chính là người ngoài đều gọi là cháu trai tốt, ngay cả gia giáo cũng không có, không tôn trọng người lớn, bà sao có thể nuôi dưỡng ra một đứa cháu bất hiếu như vậy?

” Tiểu tử thối, cháu đứng lại cho ta!” Lãi phu nhân tức giận toàn thân phát run, bà đứng trên tầng hai nhìn xuống, tức giận hét lên.

Tập Vị Nam mặt không biểu tình, vỗ về vỗ lấy tay Diệp Bạc Hâm, đem cô bảo hộ sau lưng.

” Cháu một năm không quay về, bây giờ vì một cô gái, cháu cũng đuổi tới đây, cô ta tốt như vậy? Lão phu nhân bước xuống.

"Đúng không có ai tốt hơn cô ấy." Sắc mặt Tập Vị Nam trang nghiêm, ngữ khí nghiêm khắc, "Lão phu nhân, xóa đi những ý nghĩ hoang đường của bà đi, nếu như bà muốn giở thủ đoạn sau lưng tôi, giẫm lên giới hạn của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không chịu để yên! Chuyện gì tôi cũng có thể làm ra, bà nên biết điều này!"

Lão phu nhân? Tiểu tử hỗn xược này! Ngay cả câu bà nội cũng không gọi, chính là hận bà như vậy?

" Hơn nữa, bà đừng quên! Đây không phải nhà của tôi, lúc tôi mười lăm tuổi đã từ trong gia tộc gia tộc bị gạch tên rồi, bây giờ tôi cùng Tập gia một chút quan hệ cũng không có. Bà cho rằng, bà có tư cách gì ngăn cản tình cảm của tôi? Bà dựa vào cái gì đem phụ nữ của tôi tới Tập gia giáo huấn?" Tập Vị Nam cười lạnh, ánh mắt lạnh lẽo.

Diệp Bạc Hâm đau lòng cho anh, trong lòng hết thảy không có mùi vị, cô lại không biết an ủi người khác, chỉ có thể nắm chặt cánh tay anh.

Tập Vị Nam cảm nhận được tâm tư của cô, trong lòng chảy qua một dòng ấm áp, rủ mắt xuống nhìn cô một cái, trong đồng tử sâu xa phản chiếu khuôn mặt trắng sạch của cô.

" Cháu!" Lão phu nhân không ngờ rằng anh có thể lật lại chuyện cũ, mấy nem nay không phải không nghĩ tới hòa hoãn quan hệ của hai người, nhưng tiểu tử này nhớ thù rất dai, bà cũng không thể kéo mặt xuống xin lỗi anh, bà cả đời này còn có thể cúi đầu nhận lỗi với một tiểu bối anh? Hơn nữa bà không cho rằng mình làm sai, là tiểu tử này quá hỗn, nhiều lần dạy dỗ không đổi, bà chỉ có thể vì danh dự của Tập gia, bỏ qua một phế vật!

"Nếu như lão phu nhân người không có chuyện gì, vợ chồng hai người chúng tôi đi trước." Tập Vị Nam cong môi cười, Diệp lại bị lời nói của anh kinh ngạc một lúc, anh biết bản thân đang nói gì không?

Nói xong, không đợi lão phu nhân phản ứng lại, kéo Diệp Bạc Hâm rời đi.

Lão phu nhân sững sờ nhìn bóng lưng hai người, rất lâu sau mới hồi thang lại, "Quản gia, tiểu tử kia nói cái gì? Ta chất hiện ảo giác rồi sao? Nó nói cái gì… vợ chồng? Không phải người yêu sao? Làm sao lại thành vợ chồng rồi?"

Không chỉ lão phu nhân, tất cả mọi người ở hiện trường đều bị đánh đến trở tay không kịp.

Sau khi Tập Vị Nam kéo Diệp Bạc Hâm đi qua bên người Tập Khởi Nhu, Tập Khởi Nhu lén lút nhìn một cái, lúc này mới nhìn rõ dung mạo của Diệp Bạc Hâm, lúc nãy cô vẫn luôn quay lưng với Tập Khởi Nhu, Tập Khởi Nhu căn bản không nhìn rõ.

Lúc này Tập Khởi Nhu chỉ cảm thấy rất quen mắt, dường như gặp ở đâu rồi.

Tập Vị Nam là lái chiếc xe Land Rover màu đen của anh tới, vừa ra khỏi biệt thự, Diệp Bạc Hâm quay đầu lo lắng nhìn một cái.

” Vị Nam, như vậy tốt không?”

” Hửm?” Tập Vị Nam nghi ngờ nhìn cô một cái, bước chân chậm lại cánh tay lại siết chặt eo cô.

” Em nói… câu lúc nãy anh nói lúc nãy, không phải nói cho bà nội biết, chúng ta đã đăng ký kết hôn sao? Bà anh tức giận thì phải làm sao? Còn có người nhà anh…”

Diệp Bạc Hâm thở dài một hơi, trong ánh mắt là lo lắng rất sâu, cô không giống anh thỏa mái như vậy, anh cuối cùng vẫn là người Tập gia, sau này anh quay về quân đội tất cả mọi vấn đề không phải bản thân cô tự đối mặt sao? Cắt đứt xương cốt vẫn liền gân, có phải anh có thể nói bản thân không phải người Tập gia là không phải đâu?

Anh có thể không để ý tới suy nghĩ của người nhà anh, đó là người nhà anh, bọn họ sẽ không làm khó anh, nhưng cô thì không, gả cho anh thì phải suy nghĩ chu toàn, không thể để anh khó xử, càng không thể để anh và người nhà không vui vẻ.

Cô thật sự điên rồi, lúc đầu không có não sao, vì sao lại hỏi anh có muốn cưới cô không, hậu quả chưa suy nghĩ rõ ràng, một chút cũng không giống phong cách của cô.

” Yên tâm, có anh ở đây sẽ không để em bị bắt nạt. Trong nhà nhào lão phu nhân là bảo thủ, những người khác đều sẽ không có ý kiến gì với em, tin tưởng anh, hửm?” Tập Vị Nam nhẹ nhàng ôm lấy cô.

272. Chương 272

“Anh Hai…” Tập Khởi Nhu đuổi theo, nghi hoặc nhìn Diệp Bạc Hâm rồi nhíu mày.

Cả hai vừa ra đến xe, nghe Tập Khởi Nhu gọi, bèn ngoảnh đầu lại.

Tay Tập Vị Nam vòng qua eo Diệp Bạc Hâm, sắc mặt anh điềm nhiên, đôi mắt bình thản nhìn Tập Khởi Nhu.

“Anh Hai, chị ta…” Tập Khởi Nhu khẽ thở hổn hển, ánh mắt nhìn Diệp Bạc Hâm có thêm phần xét nét.

“Gọi là chị dâu.” Giọng Tập Vị Nam nhẹ tênh, nhưng chắc nịch. Anh đã nghĩ thông suốt, tiếp tục giấu giếm thêm nữa, không biết sẽ còn chuyện gì xảy ra nằm ngoài tầm kiểm soát của anh, thôi thì cứ ngửa ván bài. Giấy đăng ký kết hôn cũng lĩnh rồi, bọn họ còn có thể làm gì? Tập Vị Nam đi được đến ngày hôm nay, từ lâu đã không còn là người dễ bị thao túng.

“Chị dâu?” Đôi mắt Tập Khởi Nhu trợn lên, tròn xoe, giọng lạc đi: “Nhưng… anh Hai… chị ấy…”

Tập Khởi Nhu bặm môi, đắn đo không biết có nên kể chuyện hôm đó gặp chị ta ở quán cà phê cho anh Hai nghe. Thấy anh có vẻ bênh vực chở che như thế này, đoan chắc anh đã mê đắm lắm rồi, ngặt nỗi người phụ nữ này… cách cư xử của chị ta quá ư là phóng túng, anh Hai sao có thể yêu một người phụ nữ như thế?

"Khởi Nhu!" Tập Vị Nam khẽ quát, tuy không đến nỗi sa sầm sắc mặt, nhưng vẻ cảnh cáo thấy rõ.

Anh không cho phép bất kì ai sỉ nhục cô. Những kẻ không hiểu về quá khứ của họ, không ai đủ tư cách bình phẩm xét nét tình cảm giữa anh và cô. Tập Vị Nam rất lí trí, anh biết mình đang làm gì.

Diệp Bạc Hâm im lặng nhìn cô gái trước mặt, đây quả thực là lần đầu tiên họ gặp nhau. Nhưng vì sao, từ ánh mắt của cô ấy, Diệp Bạc Hâm có thể nhận ra vẻ oán trách, và cả đôi điều khinh miệt khó tả.

"Tập Khởi Nhu, con gái của chú Ba anh." Tập Vị Nam hạ giọng, kề bên tai Diệp Bạc Hâm, giới thiệu.

"Chào em, chị là Diệp Bạc Hâm!" Diệp Bạc Hâm mỉm cười, theo thói quen chìa tay ra.

Vừa bị Tập Vị Nam quát, Tập Khởi Nhu giật mình, thấy vẻ nền nã nhỏ nhẹ của Diệp Bạc Hâm, khác xa với dáng vẻ mỉa mai, hất cà phê, bạt tai người khác ở quán cà phê, chị ta đang diễn kịch ư?

Tập Khởi Nhu hậm hực chìa tay ra: "Chào chị."

Thấy vẻ tấm tức của cô bé, Diệp Bạc Hâm cũng không nói gì, chỉ tủm tỉm nhìn lại. Dù sao vẫn là trẻ con, lòng nghĩ gì, mặt viết nấy.

Tập Vị Nam hiểu rõ tính cách của Tập Khởi Nhu. Anh mở cửa để Diệp Bạc Hâm lên xe trước, sau đó đóng cửa lại, vẫy tay gọi Tập Khởi Nhu ra một chỗ.

Cửa sổ khép kín, cách âm vừa vặn, Diệp Bạc Hâm không nghe rõ tiếng của hai người, không rõ Tập Vị Nam đã nói gì, nhưng qua cửa sổ chỉ thấy Tập Khởi Nhu cười tít mắt, kéo tay Tập Vị Nam như vẻ phụng phịu, sắc mặt anh cũng dịu đi nhiều.

"Anh và cô ấy nói gì?" Tập Vị Nam vừa lên xe, Diệp Bạc Hâm liền quay ra, tự giác kéo đai an toàn, cài khóa cho anh.

Động tác tự nhiên của cô lọt vào mắt của Tập Vị Nam, khiến anh mơ hồ cảm giác cô gái ngày nào đã trở về. Rõ ràng nhỏ hơn anh nhiều tuổi mà lúc nào cũng săn sóc anh. Cô ấy rất thích cười, lần nào cô ấy cười, tâm trạng nặng trĩu của anh cũng trở nên nhẹ nhõm lâng lâng.

Không thể nói được vì sao lại là cô ấy. Chính bởi ở bên cô vô cùng thư thái, nên không thấy cô, anh mới nhớ nhung, mới thiết tha.

“Vị Nam?” Diệp Bạc Hâm thấy sắc mặt anh là lạ, đưa tay quơ quơ trước mặt anh, tay bị anh nắm lấy, đặt lên môi, in dấu hôn.

“Em vừa nói gì?” Anh rướn mày, cười rạng rỡ khác thường.

Diệp Bạc Hâm lại lần nữa xấu hổ đỏ mặt, mắt len lén nhìn ra ngoài cửa sổ, không thấy bóng dáng Tập Khởi Nhu đâu, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

“Đừng đùa nữa, về thôi, lát nữa trời tối rồi.” Cô phát hiện ra, người này một khi đã trơ mặt lên thì cô cũng bó tay. Năm năm trước tuy cô dám bạo gan theo đuổi anh, nhưng cũng không dám quá đỗi thân mật, lần nào mà chẳng do anh chủ động?

…

“Khởi Nhu!” Bà cụ đuổi theo, chỉ kịp thấy đuôi xe đã đi xa, quay ra thấy Tập Khởi Nhu đứng ở bên: “Theo bà vào nhà!”

Tập Khởi Nhu xịu mặt, tuy bà nội rất chiều cô, nhưng bà cũng rất nghiêm khắc. Chuyện nào cần nguyên tắc, ai góp ý gì cũng vô ích.

Tập Khởi Nhu lần khần theo sau.

“Bà, bà uống trà này.” Tập Khởi Nhu ngồi xuống, nhấc bình trà, tráng cốc tách một lượt, rồi rót vào tách, bưng lên đưa bà cụ.

Bà không nhận, hai mắt sắc lẹm nhìn cô: “Khởi Nhu, cháu nói thật với bà, chuyện của anh Hai cháu, cháu biết được những gì?”

Sao lại liên đới sang cô thế này? Oan quá là oan.

“Bà ơi, cháu không biết mà, chuyện này có liên quan đến cháu đâu? Cháu cũng vừa mới hay anh Hai có bạn gái…” Tập Vị Nam tủi thân bĩu môi, một tay bưng tách trà, một tay xoa mặt, làm vẻ mếu máo.

“Đừng làm trò nữa, bà vừa nghe thấy cháu lẩm bẩm nói, sao lại là chị ta, làm sao có thể là chị ta? Trước kia cháu từng gặp con bé đó, đúng không?”

“Bà ơi, cháu không…”

Bà cụ đanh mặt: “Khởi Nhu, trước khi nói tốt nhất cháu nên suy nghĩ cho kỹ, nếu bà biết cháu đang nói dối thì…”

Bà hơi ngừng lại, rồi bỗng chuyển chủ đề: "Cháu tuổi cũng không còn nhỏ nữa, bao giờ bà bảo bố mẹ cháu tìm hiểu mấy thanh niên ưu tú, đính hôn trước, mấy năm rồi kết hôn!"

Đúng là đe nẹt rành rành, thanh niên ưu tú mà bà nói đến, đều là những gã nhạt nhẽo cứng nhắc. Cô không thèm, cô hẵng muốn sống đời tự do thêm mấy năm nữa, chưa muốn quyết định chuyện chung thân đại sự sớm sủa như thế.

"Bà ơi, cháu sai rồi, bà để cháu nói…" Tập Khởi Nhu biến sắc mặt, chực như muốn khóc, cô không gan lì như anh Hai dám trái ý bà. Ở nhà này, bà là lão phật gia, mích lòng ai chứ không được để bà mích lòng.

"Anh Cả đã ba mươi mấy rồi còn chưa lấy vợ, chưa kể anh Ba, anh Tư, anh Năm, bà lo kiếm cho mấy anh ấy trước đi. Cháu mới hai mươi hai, non trẻ như hoa, bà nỡ lòng nào vùi dập một bông hoa?"

"Thôi đi, biết cháu khéo nói rồi, đừng hòng đánh trống lảng với bà nữa, nói đi rút cuộc chuyện thế nào." Bà cụ bực mình lườm cô, nhận tách nhà, nhấp một hớp.

Tập Khởi Nhu xụ mặt, anh Hai à, vì hạnh phúc của em gái anh, đành hy sinh anh vậy, đằng nào anh cũng không sợ bà nội.

"Chuyện là…" Ánh mắt Tập Khởi Nhu láo liên, ngắc ngứ nói: "Là… ôi trời, nói thế này vậy, trước kia cháu từng gặp chị dâu một lần, nhưng lúc đấy cháu cũng không biết đó là chị dâu…"

Ánh mắt bà cụ quắc lên lạnh lùng, Tập Khởi Nhu rùng mình, ý thức được mình nói gì, bèn luống cuống bụm miệng: "Ơ… à… nhầm…"

"Trước đó cháu gặp chị ấy ở quán cà phê, hôm đó thiên kim tiểu thư của ngân hàng An thị có chút chuyện gây gổ với chị ấy. Nói gì đó, nào là chị ấy lẳng lơ chơi bời, sau đó cô thiên kim kia hất nước vào người chị ấy. Chị này…" Tập Khởi Nhu len lét liếc nhìn bà cụ. Thấy sắc mặt bà sầm lại, Tập Khởi Nhu co quặp ngón tay, đặt lên đùi, ngồi thẳng lưng.

"Nói tiếp đi!" Ánh mắt bà nặng trĩu.

Tập Khởi Nhu hít một hơi thật sâu: "Chị ấy cũng tạt lại một cốc cà phê, còn… xáng cho cô kia một cái bạt tai…"

Tập Khởi Nhu cũng từng chứng kiến nhiều phụ nữ đánh nhau, nhưng chưa thấy ai đánh người khác lại tao nhã như chị ta, rất thản nhiên, khiến ai nấy đều sững sờ, nên mới khiến cô có ấn tượng sâu sắc đến vậy.

"Phản rồi! Phản rồi!" Bà cụ hầm hầm đứng dậy: "Loại dâu ấy làm sao có thể rước về nhà? Dâu con nhà họ Tập xưa nay hiền thục nết na, dòng dõi tiểu thư khuê các, nếu để người ta biết nhà họ Tập có loại dâu con ba gai ba trợn như thế, truyền ra ngoài thì người ta chẳng cười cho? Một đứa cháu ngỗ ngược đã đủ đau đầu lắm rồi, lại thêm một ả đàn bà chanh chua thế này nữa, thì nhà ta loạn à?"

Làm gì đến nỗi ấy? Tập Khởi Nhu bĩu môi, cô cảm thấy chị dâu cũng còn ngoan ngoãn chán, dáng dấp cũng thanh thuần khả ái, không giống như những người phụ nữ lăng nhăng bên ngoài.

"Quản gia! Mau! Gọi điện cho ông, bảo là…" Bà cụ quay qua quay lại, ngẫm ngợi vẫn thấy có gì chưa đúng: "Thôi, để tôi."

Bà cầm điện thoại gọi vào số máy bàn ở quân doanh.

"Thưa Thủ trưởng, ngài có điện thoại của phu nhân ạ…" Bà cụ ngồi trên sô-pha, tiếng của nhân viên liên lạc ở đầu dây bên kia sang sảng. Lính tráng lúc nói chuyện thường vống cao giọng, lần nào bà cụ nghe cũng đau cả đầu. Bà cho rằng điều đó quá mức thô thiển, thành thử cũng không mấy nhẹ nhàng với Tập Thừa Hoắc.

"Phu nhân à, có chuyện gì thế? Sao tự nhiên lại gọi điện sang đây?" Tập Thừa Hoắc thoạt nghe mà giật mình, phải biết rằng bà vợ của ông rất ít khi chủ động gọi điện, chứ đừng nói đến việc giục ông về nhà. Chỉ cần bà thi thoảng nhớ đến ông là đã may mắn lắm rồi, mấy chục năm tình nghĩa vợ chồng, sự tồn tại của ông mong manh đến tội nghiệp.

"Tôi hỏi ông, có phải A Nam đã đăng ký kết hôn rồi, đúng không?" Sự quan tâm của Tập Thừa Hoắc bị bà bỏ bẵng qua một bên, có lẽ đã thành thói quen, nên cho rằng được quan tâm là điều hiển nhiên.

"Bà… nói gì cơ? Thằng bé đăng ký kết hôn lúc nào? Không thể nào, tôi có nhận được thông tin gì đâu…" Tập Thừa Hoắc toan chối đây đẩy.

Bà cụ hứ một tiếng, mấy chục năm làm vợ chồng, người kia đang nói dối hay nói thật, bà lại chả biết?

"Ông còn chối, chính nó đến chỗ tôi khoe khoang đây này, bằng không ông nghĩ tôi biết kiểu gì? Ông cháu nhà ông cùng một giuộc với nhau. Nó là bộ đội, kết hôn phải xin phép, phải trình cấp trên thẩm duyệt, làm sao ông lại không biết? Tập Thừa Hoắc, ông được lắm, bây giờ càng ngày càng không coi tôi ra gì, tôi làm những việc này chả phải vì dòng tộc nhà ông à? Nhưng mấy người thì sao, ai nấy đều coi tôi như người dưng, tôi già rồi, nói gì cũng như không!"

"Ơ kìa bà…" Tập Thừa Hoắc luống cuống: "Bà bớt giận đi, chuyện này đúng là tôi có nghe phong thanh, tôi cũng sợ bà nổi cơn tam bành nên mới giấu bà thôi, chứ sao nữa? Thằng lỏi kia nó ranh lắm, lúc đầu tôi cũng bị nó lừa, nó giấu tôi, đến khi tôi biết tin thì nó cũng đăng ký kết hôn xong rồi, bà nói tôi phải làm sao? Cũng không thể dí súng vào đầu nó, bắt nó bỏ vợ, đúng không nào? Bà nói như thế thì còn ra thể thống gì? Vả lại, nó là bộ đội, không thể nói ly hôn là ly hôn ngay được. Tính nó thì bà lạ gì?"

"Bộ đội đúng là không thể tự do ly hôn, nhưng ông làm chức gì, bắt nó ly hôn chả dễ như trở bàn tay à?" Bà cụ nổi giận đùng đùng, lập tức cãi lại.

"Bà ơi, không thể nói như thế được, bà không thể bảo tôi lợi dụng quyền hành được? Chuyện này tôi không làm được đâu… a lô… a lô… bà…"

Điện thoại ngắt cái rụp, Tập Thừa Hoắc bực mình gác máy. Thằng ôn con quậy phá, lần nào cũng bắt ông dọn bãi chiến trường!

"Quản gia, gọi cho tất cả mọi người, bảo họ bất kể đang ở đâu, tối mai bắt buộc phải về nhà!" Bà cụ tức tối dặn quản gia.

273. Chương 273

Tập Khởi Nhu ngoáy lỗ tai, định bụng đánh bài chuồn.

"Đứng lại!" Bà cụ thấy cô rón ra rón rén, cơn bực trong người không nơi trút, mắt liếc thấy một tờ báo đặt trên bàn.

"Đây là cái gì?" Trong nhà hằng ngày chỉ đặt báo tài chính, báo kinh tế, báo quân sự... hôm nay lại ở đâu ra một tờ báo bìa ngoài sặc sỡ?

Tập Khởi Nhu ai oán quay đầu lại, thấy trên tay bà cầm tờ tạp chí lá cải cô vừa tiện tay nhấc từ giá báo ngoài phòng khách nhỏ.

"Bà ơi, không liên quan đến cháu, cháu lấy từ giá báo." Tập Khởi Nhu vội vàng giơ hai tay, hòng tỏ ý mình vô tội. Ai cũng biết bà nội chúa ghét ba cái chuyện ái mộ thần tượng, lý do nào là hạ thấp bản thân, nào là ngôi sao màn bạc đều là con hát đào kép, mua vui cho người đời, thân phận thấp hèn.

Bà cụ vốn không bận tâm lắm, nhưng ánh mắt bỗng sững lại, nhìn chằm chằm vào bức hình sắc nét, mặt tối sầm lại.

Người phụ nữ này là?

Bà cụ sai người điều tra gia cảnh của Diệp Bạc Hâm, hiển nhiên từng nhìn qua ảnh của từng thành viên trong gia đình cô. Người phụ nữ có cử chỉ thân mật với người đàn ông trong bức ảnh, đây chẳng phải là người mẹ từng qua một đời chồng của Diệp Bạc Hâm đó ư? Nghe đồn chị ta còn là người phụ nữ thép trong giới doanh nhân.

Tựa đề được phóng to bắt mắt, nội dung bóng gió.

Hứ! Thép thiếc gì ngữ ấy, có tuổi rồi còn không biết xấu hổ, đến nông nỗi lên cả mặt báo với một gã diễn viên thấp hèn. Đấy trông mà xem, nữ tổng giám đốc và ngôi sao điện ảnh cùng trải qua một đêm bên nhau, có lọt mắt không?

Bà mẹ đã buông thả đến thế, thì con gái tốt đẹp đến đâu?

Đến hôn nhân của chính mình cũng không làm nên hồn, thì làm sao dạy được con cái?

...

Chiếc xe Ranger Rover đen dừng trước một nhà hàng gần Ngự Cảnh Viên, cả hai dùng bữa tối xong mới về.

Vừa đặt chân vào nhà, Diệp Bạc Hâm đã ngồi xếp chân lên ghế mây, bật đèn ban công, trước mặt đặt chiếc bàn con, cô để máy tính lên đó.

Áng sàng mờ mờ trong đêm tối, phác họa lên gương mặt cô những đường nét mềm mại, mỹ miều.

Ngón tay thon dài xinh xắn thoăn thoắt gõ trên bàn phím, cảm hứng dạt dào, những phân cảnh tuôn trào dưới tay cô.

Trong thư phòng tầng lửng, Tập Vị Nam có cuộc họp qua video với phía quân đội. Sau khi kết thúc, anh tắt máy tính, ngồi một lúc mới xuống nhà.

Tựa người bên khung cửa ban công, thấy cô tập trung gõ chữ, vầng trán hơi nhăn lại, một lúc lại giãn ra. Sợ làm phiền cô, nên anh cứ giữ yên ắng, lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt xinh xắn của cô, khóe môi vẽ lên nụ cười say đắm.

Không biết bao lâu sau, Diệp Bạc Hâm mới ngó ngoáy chiếc cổ mỏi nhừ, dưới sàn nhà có một cái bóng, cô khựng lại, ngoái đầu. Thấy Tập Vị Nam khoanh tay trước ngực, gương mặt sắc nét mê hoặc, đôi mắt như một xoáy đen, khiến người ta phải đắm chìm. Khoảnh khắc ấy Diệp Bạc Hâm thất thần. Tập Vị Nam cúi xuống, hai tay đặt bên người cô. Diệp Bạc Hâm ở trọn trong lòng anh. Cô ngẩn ngơ ngắm nhìn gương mặt ba trăm sáu mươi độ hoàn hảo không góc chết của anh: "Anh bước chân không phát tiếng động à?"

Anh đưa tay vén lọn tóc con ra sau mang tai cô, nom có vẻ giống một người chồng hiền lành, yêu thương vợ. Đôi mắt đen sáng ngời phản chiếu cái bóng nhỏ xíu của cô.

"Do em tập trung quá thôi." Anh tranh thủ hôn phớt lên môi cô, nhoẻn cười rạng rỡ ưu nhã.

Diệp Bạc Hâm chớp mắt, trên môi hẵng còn hơi ấm, và dư vị thanh mát của anh, đôi gò má nõn nà thoắt ửng hồng.

Ánh mắt như phiêu du, lảng tránh cái nhìn nóng bỏng của anh.

"Em đang làm gì?" Anh cười, dụi đầu cô. Thấy máy tính đặt trên chiếc bàn con trước mặt, màn hình vẫn sáng đèn.

“Em viết kịch bản.” Diệp Bạc Hâm nhẹ nhàng nói.

“Hở?” Vầng trán thanh thoát của anh bất giác rướn lên. Ánh mắt sáng rỡ nhìn cô: “Vợ anh giỏi thế, còn viết kịch bản nữa cơ à?”

Tiếng “vợ anh” vấn vương quanh hàm, giọng dịu nhẹ, âu yếm, khiến máu huyết toàn thân cô rạo rực, mặt đỏ ran.

“Anh quên à, trước kia em đi làm ở công ty truyền thông, kiếm cơm bằng nghề này đấy.”

Xem ra những gì anh biết về cô hẳng còn quá ít.

Tập Vị Nam nổi hứng, ngón tay thon dài đặt lên chuột, dịch chuyển con trỏ: “Anh xem nào…”

“Ối, anh đừng xem…” Diệp Bạc Hâm luống cuống che mắt anh: “Em chỉ có tí trình còi, văn chương còm cõi thôi…”

Tập Vị Nam khe khẽ bật cười, Diệp Bạc Hâm ấn phím tắt màn hình, giơ tay đẩy anh: “Anh mau đi tắm rửa đi, em bận thêm một lúc nữa.”

Tập Vị Nam khẽ ôm cô: “Vào nhà đi, ngoài này lộng gió.”

Cô lắc đầu: “Trong nhà bí bức, đầu không đủ minh mẩn, không có cảm hứng.”

Khóe môi anh đeo nụ cười rất nhẹ, lấy một chiếc áo khoác ở phòng khách, choàng lên người cô.

Diệp Bạc Hâm giật mình, ngẩng đầu nhìn gương mặt khôi ngô như được thánh thần viễn cổ tự tay đẽo gọt. Tập Vị Nam nhìn xuống, vầng trán vấn vương yêu thương.

“Đừng nhìn màn hình lâu quá, không tốt cho mắt.” Hơi thở chỉ thuộc riêng mình anh phảng phất bên tai, giọng nói như dịu dàng, như mê luyến vấn vít đi vào tai.

…

Diệp Bạc Hâm kéo chiếc áo khoác trên người, len lén quay đầu, dáng đứng thẳng thớm, thần thái lỗi lạc, chỉ một bóng lưng thôi cũng thấy được khí thế hơn người.

Cô mỉm cười, bỗng nhiên nhớ lại năm mười lăm tuổi, cô bị bọn buôn người bắt cóc, chúng định vượt biên, mang theo một nhóm những cô gái mười mấy tuổi như các cô bán sang Thái Lan. Cô nhịn đói nhịn khát, ở

nơi rừng sâu màn trời chiếu đất, chứng kiến sự méo mó nhân tính của loài người. Vào lúc tuyệt vọng nhất, anh như một vị thần từ trên trời bay xuống, đưa cô rời chốn hang hùm ổ cọp.

Chỉ có điều, e là người này đã quên mất cảnh đấy, chỉ có cô là khắc ghi trong tim.

Mười mấy phút sau, Tập Vị Nam mặc áo choàng tắm bước ra, tóc vẫn nhỏ nước, nhưng tóc ngắn nên khô rất nhanh, chỉ lấy khăn lau qua một lượt.

Anh không ra ngoài làm phiền cô, mà ngồi xuống ghế sô-pha, lặng lẽ nhắm nhìn từng cái nhíu mày, từng lần nhăn trán của cô qua vách kính cửa sổ.

Gần mười giờ, Diệp Bạc Hâm mới gập máy tính lại, đứng dậy, suýt thì va vào người anh.

Không biết tự bao giờ người này lại đứng sau lưng cô, bước chân không mảy may tiếng động, có lẽ đúng như anh nói, cô đã quá tập trung.

Tập Vị Nam nhận máy tính từ tay cô, nắm những ngón tay lạnh lẽo, bất giác chau mày.

"Bao giờ rảnh? Mấy người bạn chơi với anh từ bé, muốn gặp em."

Tập Vị Nam đặt máy tính xuống, kéo cửa kính ngoài ban công, rót cốc nước ấm đưa cô, đoạn ngồi xuống cạnh bên. Hai tay vòng quanh eo, để cô thoải mái ngồi dựa vào lòng mình.

Diệp Bạc Hâm cầm cốc bằng hai tay, nhấp một hớp. Trên người anh thoang thoảng mùi thơm nhè nhẹ của sữa tắm và dầu gội, khiến cô ngây người trong giây lát.

"Cuối tuần nhé." Bước vào cuộc sống của anh, đây là điều khó tránh được.

"Được." Bờ môi khẽ cong, ánh sáng như vụn vàng li ti lắc rắc, đôi mắt anh tích tụ ngàn vạn sắc màu lấp lánh, như lạnh như ấm như mê như ảo, lại như hồ nước sâu thẳm, hấp dẫn người ta.

Diệp Bạc Hâm ngửi thấy mùi nguy hiểm. Áo choàng tắm hở vạt, cả người tản mác cảm giác hững hờ, vẫn còn hơi ấm sực từ phòng tắm bước ra, bàn tay đặt trên hông cô mỗi lúc một nóng bừng. Cô giật mình, vội vã toan đẩy anh ra. Vòng eo bỗng được siết chặt, mùi hương đặc trưng lãng đãng đặt trên bờ môi, khiến cô bất giác rùng mình.

Ánh mắt anh tối lại, hai bờ môi quyện nhau thêm sâu, mút mát hơi thở thơm ngát nơi cô.

Diệp Bạc Hâm siết chặt vạt áo choàng của anh, vô tình lại giật tấm áo choàng xuống, những kẻ đang lún sâu trong đê mê vốn chẳng ai để ý.

Chính trong lúc tình ý bấn loạn, thiếu điều ngất ngây, thì điện thoại trên bàn bất ngờ đổ chuông.

Diệp Bạc Hâm choàng mở mắt, gò má ửng đỏ, mắt sóng sánh hơi nước, nhìn người đàn ông đang phải đè nén khổ sở.

Gương mặt đỏ gay khác thường, yết hầu quặn lên quặn xuống, cả người gồng cứng, hai tay chống bên sườn cô.

Anh rủa thầm một tiếng, vớ lấy điện thoại trên bàn, định ngắt máy, nhưng nhìn rõ cái tên được chú thích phía trên, khóe môi loáng thoáng giật giật.

"Anh xin lỗi…" Anh cười bất lực, vầng trán khôi ngô có vẻ trêu đùa.

Xin lỗi cái gì, rõ ràng anh chủ động, làm như cô là người đầu trò không bằng.

Diệp Bạc Hâm lật người ngồi dậy, ỉu xìu cắn môi, ngón tay lẩy bẩy khép lại vạt áo.

"Anh ra nghe điện thoại." Khóe môi anh hơi hếch lên, giọng vẫn lẫn vẻ trầm khàn.

Diệp Bạc Hâm thầm trấn tĩnh lại mình, ngước mắt đón nhận vẻ tươi cười như thể tâm trạng đang rất vui sướng trong mắt anh.

"Em đi tắm." Cô vẫn chưa thể nào thản nhiên như cách anh làm. Dù cho họ đã có vô số lần với nhau.

Đợi cô vào phòng tắm, khóe môi của Tập Vị Nam mới dần hạ xuống, anh mở cửa kính, bước ra ngoài ban công, bấy giờ mới nhận cuộc gọi.

"Cụ ông ơi, tối nay lại phải gió gì, muộn thế này còn quấy rầy cháu, phong độ thường ngày đâu rồi." Từ nhỏ Tập Vị Nam đã hay trả treo với Tập Thừa Hoắc, vừa mở miệng là đã cãi.

Quả nhiên, đầu dây bên kia im lặng một thoáng, sau đó tiếng rống lập tức trỗi dậy.

"Thằng mất dạy! Mày thấy ở nhà yên bình quá nên phải bày ít trò cho vui hả? Mày có biết bà nội mày tuổi tác cao rồi không, mà cứ phải đi chọc tức bà ấy?"

Ánh mắt Tập Vị Nam trở nên sắc lẹm: "Sao, bà mách ông à?"

Ông nội anh cả cuộc đời cái gì cũng tốt, duy có việc chiều vợ quá đà, cái gì cũng răm rắp nghe theo, bất kể đúng sai. Ông luôn cho rằng vì mình, bà cụ mới thiệt thòi, cũng bởi được chiều nên bà cụ càng ngày càng

cố chấp, chưa bao giờ biết nhận sai về mình.

...

Nắng sớm mai xuyên qua tấm rèm màu tối, vẽ lên những nét ý nhị êm đềm, mềm mại.

Diệp Bạc Hâm hơi chống người dậy, ngón tay dịu dàng lướt qua gương mặt khôi ngô tuấn tú của người đàn ông bên cạnh, bờ môi quyến rũ hơi nhếch lên, hình như anh đang có giấc mơ đẹp.

Thoắt nhiên, người đàn ông bắt lấy tay cô, dù mắt vẫn nhắm nghiền. Anh đè cô xuống, nửa trên cơ thể để trần, những đường nét hoàn mỹ không có một múi thịt thừa.

"Này, anh giả vờ ngủ à?" Ngước mắt bắt gặp ánh nhìn sâu thăm thẳm như không thể chạm tới đáy. Cô trợn tròn mắt, mặt thoáng ửng hồng, nhìn lén mà lại bị bắt quả tang tại trận.

Cả hai kề sát, dư vị ái ân thầm đưa lãng đãng trong bầu không khí.

"Không giả vờ ngủ thì làm sao biết được em đang nhìn lén anh?" Ánh mắt Tập Vị Nam thấp thoáng ý cười, đôi mày khẽ nhếch lên: "Đẹp trai không?"

Đôi mắt cô ngó nghiêng bên này bên kia, khẽ nhoẻn cười: "Thưa Thủ trưởng, bây giờ càng ngày anh càng tự luyến rồi đấy. Cái vẻ lạnh lùng ngầu xị năm xưa đâu rồi, em hơi nhớ nó."

274. Chương 274

Giọng điệu cô thỏ thẻ, vầng trán đẩy đưa xuân tình, khiến anh hơi thất thần.

Một giây sau, sắc mặt đổi khác, anh nhìn vẻ mặt tươi tắn như hoa của cô bằng ánh mắt kì quái.

Bàn tay ôm eo cô bất giác chặt hơn hẳn, hơi thở cũng trĩu xuống.

"Em... đã nhớ lại những gì?"

Nụ cười trên gương mặt cô cứng đờ: "Sao anh hỏi thế?"

Ngữ điệu, ánh mắt, rất giống với cô của năm nào. Anh như láng máng thấy được cô gái luôn chiều chuộng anh của ngày ấy.

"Anh…"

"Vì em nói anh năm xưa lạnh lùng ngầu xị à?" Diệp Bạc Hâm vuốt lọn tóc xòa trước mặt, dém ra sau mang tai, để lộ thùy tai trắng hồng.

Tập Vị Nam đăm chiêu nhìn cô, lần khần một lúc mới gật đầu.

Diệp Bạc Hâm ha lên một tiếng, ánh mắt lấp lánh ánh sáng tinh ranh, ngón tay chọc vào ngực anh: "Bốn năm trước, lần đầu gặp nhau, anh có dám nói ngay từ lúc bắt đầu anh không hề hầm hè, lạnh lùng với em không? Cứ như em nợ anh mấy trăm vạn không bằng. Sau đó lần nào gặp em, anh cũng mang bộ mặt lạnh như tiền, chưa bao giờ dễ chịu với em? À còn nữa, trước đó gặp em ở chiến khu, anh còn nổi giận đùng đùng với em nữa…"

Cô nắn cơ thịt trên người anh, chỗ bờ hông thon gọn…

Ờ, cảm giác sướng tay, chắc nịch, cảm nhận rất rõ ràng… vừa trơn truột lại mịn màng…

Cơ thể này hoàn hảo đến quá thể, nhìn bằng mắt thôi đã khiến người ta mặt phải đỏ, tim phải run.

Chẹp, nhắc lại chuyện xưa à, hồi xưa chẳng qua anh sợ để lộ cảm xúc nên mới cố ý giữ khoảng cách với cô chứ sao nữa? Lần nào cũng cố tình bặm mặt, bây giờ lại bị cô lôi ra nói.

"Thế á?" Đánh chết anh cũng không thừa nhận. Anh ghì bàn tay quơ quào của cô lại. Đàn ông vào sáng sớm rất dễ manh động. Bây giờ cô lại dám sờ mó người anh: "Em mà sờ nữa, hôm nay mình sẽ ở trên giường cả ngày."

Cảm nhận được giọng điệu nguy hiểm của anh, trong lòng biết chuyện chẳng lành, cô liền vội vã cuộn chăn lại, lăn sang một bên: "Sờ thấy cũng được."

"Còn có cái được hơn đấy, có muốn thử không?" Tập Vị Nam cười tươi rói, cánh tay vơ một vòng, cả người lẫn chân rơi vào lòng anh.

Hứ, càng ngày càng dày mặt, không có giới hạn gì cả…

"Này, đừng đùa, em đi làm trễ bây giờ." Diệp Bạc Hâm khúc khích cười.

"Có sao đâu?" Anh thản nhiên, cô khơi mào cơ mà.

Không thể phủ nhận, nhớ lại những chuyện trước kia, làm cô vui hơn hẳn. Người đàn ông này chiếm ngự giấc mơ thời thiếu nữ của cô. Cô theo đuổi anh, ba năm cấp III, hơn một ngàn ngày đêm có lẻ, nhớ nhung

lưu luyến chảy thành sông, ngấm vào cuộc sống của cô. Những tháng ngày đau khổ nhưng cũng vui sướng, âm ỉ tổn thương, nhưng cũng ngọt ngào tuyệt diệu, đều là mầm xuân của tuổi trẻ trong cô.

Sau khi đến với nhau, anh thường xuyên đi vắng, cô lo lắng sợ anh gặp chuyện, chỉ cần anh bình an trở về, cô đã mãn nguyện lắm rồi.

Bây giờ cô không thể nào trách anh. Cô chỉ muốn êm ấm bên anh. Cô không muốn nhìn thấy sự bơ vô cô độc nơi anh, cô nói sẽ luôn bên anh. Năm năm trước cô quá trẻ con, lúc nào cũng thấy anh đã phản bội mình, tình yêu trong tâm hồn cô quá là thuần khiết mỹ miều, không tài nào chấp nhận nổi kẻ thứ ba chen chân. Xảy ra chuyện giữa anh và Bạch Sở Khả, cô gần như suy sụp, không thể nào bình tĩnh được, mới nằng nặc đòi chia tay. Cô hận anh ý chí kém cỏi, để xảy ra quan hệ xác thịt với người phụ nữ khác, phá hỏng tình yêu giữa họ…

Chia xa từng ấy năm, cô quên lãng tất cả. Bước vào đời, cô mới hiểu ra, có rất nhiều chuyện không thể theo ý mình, không phải mối tình đầu nào cũng tu thành chính quả, không phải cơn say nắng nào cũng đi được đến đầu bạc răng long, không phải mọi mối tình đều thuần khiết…

Tình yêu cần tưới tắm, cần bao dung, có chút lỗi lầm đã buông bỏ, đó không phải là tình yêu chân chính.

Rốt cuộc khi hiểu ra đã quá muộn, lãng phí những vài năm, cô lãng quên tất cả, để dồn mọi nỗi tương tự, day dứt cho anh. May thay bây giờ hẵng kịp, anh vẫn kiên định với tình yêu của cả hai, cô vẫn còn cơ hội bù đắp.

Trước mặt anh, Diệp Bạc Hâm chỉ là một cô thiếu nữ nhỏ bé, đắm chìm trong tình yêu.

Con người có ngàn vạn khuôn mặt, một tòa thành cũng có ngàn vạn khuôn mặt, trước mặt anh, cô có sự tin tưởng ỷ lại đến từ tận tâm khảm.

Tập Vị Nam cũng cảm nhận được sự thay đổi của cô. Mấy ngày nay, tâm trạng cô thất thường, lúc xa cách, lúc gần gũi, anh không hiểu trái tim cô chỉ trong vỏn vẹn có mấy ngày mà đã day trở, xoay đi vòng lại, sau cùng quay về thuở ban đầu.

"Mất hết chuyên cần rồi." Diệp Bạc Hâm chống tay lên ngực anh, ngăn anh áp sát lại gần. Cô tin anh nói được làm được, không phải đùa.

"Mình không thiếu khoản tiền đó." Tập Vị Nam sực phát hiện ra, có tiền cũng có cái hay của nó.

"Ừm, thì anh dư dả mà." Diệp Bạc Hâm đồng tình gật đầu, chủ đề lại xoay qua cái khác, mắt lúng liếng nhìn anh: "Mà này, rốt cuộc anh có bao nhiêu tiền?"

Tiền bạc của nhà họ Tập đa phần đến từ sự đóng góp của Tập Vị Cận, đế chế mà anh sáng nghiệp đã tạo ra bao nhiêu tiền của, nhà họ Tập cũng được vẻ vang thay.

Còn Tập Vị Nam? Lương của anh e là cũng chẳng được mấy.

Bằng không làm sao mà bao nhiêu người phải đổ xô đi buôn bán kinh doanh? Doanh nhân tiền nhiều như nước.

"Lương không được nhiều, chủ yếu thu nhập đến từ hoa hồng, cổ phiếu, các khoản gửi tiết kiệm, chỉ cần em không ăn chơi trác táng, thì đủ cho chúng mình cả đời vô lo." Tập Vị Nam gật đầu khẳng định như thật.

Ha, thì ra người này cũng có đầu óc kinh doanh, còn là kẻ biết đầu tư. Mà có một người anh là trùm trong giới doanh nhân, anh làm sao kém cạnh được.

"Tức là em gặp phải đại gia rồi?" Diệp Bạc Hâm cười híp mắt, cả người mềm mại hẳn đi.

Nắng mai rơi xuống giường, quầng sáng nhàn nhạt trùm lên đôi nam nữ đang ôm nhau, thời gian tĩnh mịch, tuyệt hảo.

"Ừm, thế định lấy cái gì để cảm ơn anh?" Anh cười, mặt kề bên môi cô. Cô cũng cười, ngả về đằng sau, bị anh siết chặt vòng eo, ghì sát vào người.

"Lại bắt đầu ngả ngớn." Diệp Bạc Hâm cười mắng.

Rất nhiều năm trước, họ cũng thế này, thi thoảng được nghỉ, lại lén lút quay về thành phố, hẹn hò lãng mạn. Lúc ấy cô mới nhận ra, anh cũng chả nghiêm túc lạnh lùng cho lắm. Anh thích trêu cô, cũng biết bông lơn, lúc anh cười nom rất đẹp, song không hay cười. Anh từng nói, số lần anh cười trước mặt cô, còn nhiều hơn hai mươi ba năm trước cộng lại.

Được một nụ hôn ngất ngây, anh hài lòng ra mặt.

Sau đó lại thở dài, cằm đặt trên đỉnh đầu cô: "Anh không muốn em vất vả."

Những tháng ngày qua, anh đều chú ý, công việc của cô rất vất vả, bọng mắt lúc nào cũng có quầng thâm mờ mờ.

Diệp Bạc Hâm thư thái rúc vào lòng anh: "Anh giỏi như thế này, em phải theo kịp bước chân anh. Bằng không, ngày nào đó, khoảng cách giữa cả hai quá lớn, không có cùng quan điểm. Nếu không theo đuổi, chẳng mấy em sẽ bị thời gian đào thải, anh sẽ chán em cho mà xem."

Ngón tay thon dài bất ngờ bụm miệng cô lại, giọng trầm xuống: "Mới sáng ngày ra đã nói nhảm nhí, làm sao anh lại chán em?"

Nói thì nói thế, ai mà biết được chuyện sau này sẽ thế nào? Cô muốn dốc hết tâm tư để lèo lái tình cảm giữa cả hai, cả cuộc hôn nhân của họ, phải gạt bỏ ngay từ trong trứng nước mọi nguy cơ tiềm tàng sau này.

Diệp Bạc Hâm, em không biết, từ trước đến nay, anh luôn sợ mình không xứng với em. Em thanh thuần trong trẻo, còn thế giới của anh lại u ám nhơ nhớp.

…

Sau khi đến công ty, Diệp Bạc Hâm xử lý các công việc hòm hòm, nhìn thời gian, gần mười một giờ.

Cô mở file văn bản, gõ đơn xin thôi việc.

Cô nghĩ kỹ rồi, tập đoàn Diệp thị như một cái cái hố sâu, bao nhiêu tiền dốc vào cũng tan thành bọt nước. Diệp Viễn Đông già rồi, không đủ liều lĩnh và quyết đoán như thời trai trẻ. Hiện tại công ty vẫn đi theo lối mòn truyền thống, sớm muộn cũng bị thị trường đào thải.

Lúc đầu là bởi háo thắng, muốn trêu ngươi Diệp Viễn Đông và Diệp Thanh Vũ nên mới đến công ty làm, bây giờ tâm thế cô đã đổi khác. Tô Uyển uống rượu đến nỗi chảy máu dạ dày, suýt thì thiệt mạng. Cô mới ngỡ ngàng nhận ra, cuộc đời con người ta không thể chỉ vì muốn được trút cơn bực, cô còn người thân để quan tâm. Ông ngoại về hưu, quyền hành trao cho Tô Uyển, trên vai Tô Uyển là gánh nặng thế nào, cứ nghĩ cũng hiểu.

Diệp Thiên Dịch tương lai ắt sẽ đi theo con đường luật sư, nó có thiên bẩm về phương diện đó. Gặp được đúng thầy, sự nghiệp tương lai cũng sẽ vững chãi, nó không hề có cảm tình với việc kinh doanh.

Còn ông cậu thì, chắc sẽ ở cả đời trong quân doanh. Năm xưa vì không muốn kế thừa sản nghiệp nên mới nhập ngũ. Bây giờ cũng có tiếng tăm trong quân đội, muốn buông bỏ chắc e không dễ dàng.

Tô Uyển cũng có tuổi rồi, bây giờ người có thể giúp Tô Uyển chỉ còn mình cô. Cô không thể ích kỷ, để mẹ mình lăn lộn vất vả, còn mình lại đi theo đuổi cuộc sống trong mơ.

"Bạc Hâm, chị sắp nghỉ việc à? Tại sao, sao lại đường đột thế? Chị mới đến được một tháng mà." Diệp Bạc Hâm in đơn thôi việc ra, quay lưng lại, thấy Tô Hòa ôm chồng tài liệu bước đến. Thấy đơn xin thôi việc trên tay cô, Tô Hòa liền ngạc nhiên thốt lên.

May mà trong phòng photo chỉ có hai người bọn cô. Bằng không với giọng nói thất thanh vừa rồi, chắc cả văn phòng đều biết Diệp Bạc Hâm sắp nghỉ việc.

"Không vì sao cả, việc này không hợp với chị." Diệp Bạc Hâm thở dài.

"Nhưng…" Tô Hòa vẫn không thể tin được: "Có phải ai đó làm chị phải ấm ức không? Chốn công sở là thế

mà, chị đi đâu cũng gặp vài kẻ như thế, chị đừng nghĩ quẩn. Phúc lợi và mức lương ở công ty mình cũng thuộc hạng khá trong ngành…"

Tô Hòa, chị đã quyết rồi, em yên tâm, chị không phải bộc phát đâu, cũng không ai khiến chị phải ấm ức cả. Chỉ có điều… mỗi người đều có con đường phải đi, chị rất rõ tương lai của chị không nằm ở đây…"

"Nhưng mà… em không nỡ xa chị…" Mắt Tô Hòa đỏ hoe.

Diệp Bạc Hâm giúp cô in xong tài liệu, đặt vào tay cô: "Kể cả chị đi rồi, sau này mình vẫn liên lạc, có thời gian rỗi lại đi mua sắm, có sao đâu. Chỉ là không thể cả ngày ở trong văn phòng với nhau thôi…"

An ủi xong Tô Hòa, Diệp Bạc Hâm mới tìm giám đốc Lý.

Gửi xong tài liệu, giám đốc Lý thấy cô vẫn đứng đó, bèn ngẩng đầu lên: "Còn việc gì nữa?"

Diệp Bạc Hâm đẩy tờ đơn xin thôi việc đến trước mặt ông ta.

Giám đốc Lý nhìn thoáng qua, tức thì nhăn mày: "Cô muốn xin nghỉ việc à? Lý do?"

"Công việc này không phù hợp với tôi." Diệp Bạc Hâm vẫn lấy lý do này để cho xong việc.

Giám đốc Lý thở dài nặng trĩu: "Tiểu Diệp à, công việc có hợp hay không, cô mới làm một tháng, làm sao đã kết luận được? Bây giờ giới trẻ các cô, hở ra là nghỉ việc, nhưng cô có nghĩ rằng, nếu công việc tiếp theo cũng không phù hợp, cô có tiếp tục nghỉ nữa hay không? Con người ta phải tranh thủ thời gian vàng để phấn đấu thăng chức, còn cô lại dùng để thử các công việc khác nhau, đến sau cùng được cái gì? Mất cả chì lẫn chài."

275. Chương 275

"Năng lực của cô vẫn không tệ, thế này, đơn từ chức cứ để ở chỗ tôi, cô quay về suy nghĩ cho kỹ lại." Giám đốc Lý bỏ đơn từ chức vào ngăn kéo bàn.

"Không cần đâu." Diệp Bạc Hâm mỉm cười, "Tôi chơi đủ rồi, phải quay về kế thừa sự nghiệp gia tộc rồi, giám đốc Lý, lí do này đã đủ chưa?"

Diệp Bạc Hâm đi đến bên cửa, hình như nhớ ra gì đó, quay người lại, nhếch môi cười, "à, đúng rồi, tôi sẽ đem công việc trong tay bàn giao xong rồi mới rời đi, thời gian qua cảm ơn sự chăm sóc của giám đốc Lý."

Đến khi Diệp Bạc Hâm rời khỏi văn phòng, giám đốc Lý mới hoàn hồn lại, nâng ly cà phê lên hớp một

ngụm.

Từ chức về nhà kế thừa sự nghiệp gia tộc? Còn có kiểu làm việc như thế ư?

Mấy người trẻ bây giờ, thật là… Không thể nhìn bề ngoài mà đoán được…

Chẳng trách có thể khiến phó tổng của Trác Nam nhìn bằng con mắt khác…

…

Buổi trưa, Diệp Bạc Hâm và Tô Hòa dùng cơm ở nhà ăm dưới lầu, Tô Hòa buồn thiu, ngày trước là người thích nói cười nhất, bây giờ lại lặng thinh.

Số người dùng cơm ở nhà ăn đều là nhân viên của tòa nhà thương mại này, tố chất rất tốt, sẽ không ồn ào ầm ĩ, mọi người trò chuyện nhỏ tiếng, khung cảnh tĩnh mịch tao nhã.

Diệp Bạc Hâm và Tô Hòa ngôig đối mặt với nhau, chỗ mà bốn người ngồi, bên cạnh đột nhiên có thêm một bóng người, người ấy ngồi xuống cạnh Diệp Bạc Hâm, chiếc túi dr màu đỏ đặt bên tay, trên người tỏa ra hương nước hoa channel Gabriel thoang thoảng.

Diệp Bạc Hâm dừng lại, ngoảnh đầu, lập tức nheo mày cười.

"Tổng… tổng giám đốc?" Tô Hòa kinh ngạc trừng mắt lên.

Diệp Thanh Vũ gật đầu lạnh nhạt, ánh mắt lại nhìn xuống người Diệp Bạc Hâm, hinh như đang quan sát, lại hình như đang suy nghĩ điều gì đó.

"Có chuyện gì?" Diệp Bạc Hâm uống ngậm canh, ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống chén canh.

"Cô phải nghỉ việc?" Diệp Thanh Vũ nhìn đồng hồ một cái, đoán chừng một lát còn có việc, nhưng lại đặc biệt dành thời gian đến quan tâm đứa em gái danh dự này.

Diệp Bạc Hâm cười gằng một tiếng, đặt muỗng canh xuống, rút giấy ăn ra lau miệng.

"Như cô mong ước rồi, yên tâm, sau này sẽ không còn ai tranh gia tài với cô nữa, vị trí tổng giám đốc, tôi cũng không yêu thích, cô có thể không lo lắng gì nữa."

"Vì sao?" Diệp Thanh Vũ cảm thấy quá lạ lùng, cô nỗ lực muốn chứng tỏ bản thân mình như thế, bất chấp tính mạng để leo lên vị trí tổng giám đốc như thế, nhưng Diệp Bạc Hâm lại hoàn toàn không quan tâm,

cảm giác này buồn nôn giống như nuốt phải ruồi nhặng.

"Ở đâu ra nhiều cái vì sao đến vậy? Tôi chơi chán rôi, không muốn chơi nữa."

Một giờ trước mới nộp đơn xin nghỉ việc, vừa tan ca Diệp Thanh Vũ đã tìm đến rồi, bộ phận nhân sự không thể mọi chuyện đều báo cáo cho cô ấy, thế thì chỉ có thể là giám đốc Lý cáo giác với cô ấy.

Chơi?

Diệp Thanh Vũ bị lời nói của cô làm cho kích động, trong mắt cô ấy, công việc quan trọng như vậy, cô lại chơi ư?

"Diệp Bạc Hâm!" đôi mày thanh tú của Diệp Thanh Diệu hơi chua lại, không kiềm được loén giọng lên.

"Chị cả, vì một vị trí tổng giám đốc mà hy sinh cả hạnh phúc, có đáng không?" giọng Diệp Bạc Hâm rất nhẹ, nhưng ánh mắt lại rất sắc bén, đột nhiên chạm vào nỗi đau của Diệp Thanh Vũ.

Có đáng không?

Không có gì đáng hay không đáng cả, cô ấy đã lựa chọn con đường này thì phải cắn răng đi cho hết.

Cô ấy đột nhiên bật cười, "Cô không phải là tôi, cô sẽ không hiểu được, cô gặp rắc rối rồi, có người thu dọn cục diện rối rắm cho cô, nhưng tôi không có."

"Cô có thể buông thả, nhưng tôi chỉ có thể dựa vào chính bản thân, mỗi người đều có một cách sống của riêng mình, cô không có cách nào nói con đường tôi đi là đúng hay sai, giữa tình cảm và sự nghiệp, tôi cần sự nghiệp. Hôn nhân đã có thể khến sự nghiệp của tôi phát triển thuận lợi hơn, vì sao tôi không lợi dụng chứ? Không phải ai cũng hạnh phúc như cô, tình thân, tình bạn, tình yêu, sự nghiệp, quyền lực địa vị cô đều có rồi, nhưng tôi, không hề có được như vậy…"

Diệp Thanh Vũ là người mặc cảm, bởi vì mặc cảm mới tranh giành hiếu thắng, cô ấy không thể tha thứ cho sai lầm của chính mình, cô ấy không thể để người khác xem thường mình, hy sinh tình cảm thì đã sao? Lúc không thể có được trọn vẹn tình cảm, tinh thần theo đuổi sẽ lấp đầy khoảng trống của tình yêu.

Người đàn ông cô ấy yêu hơn 10 năm đối với cô không chút tình nghĩa, tình yêu của cô ấy còn có hy vọng không? theo đuổi một tình yêu mù mịt, vẫn không chân thực bằng đạt được thành công trong sự nghiệp.

"Suy nghĩ của chị quá cực đoan rồi." Diệp Bạc Hâm không kiềm được chua mày.

"Cô đã muốn đi, vậy tôi không cản cô." Diệp Thanh Vũ hít một hơi thật sâu, đứng dậy, từ trên cao liếc

nhìn xuống Diệp Bạc Hâm, nỗi ân hận lúc nãy tiêu tan vô hình, cô ấy vẫn là đại tiểu thư của tập đoàn Diệp Thị tươi sáng, "Diệp Bạc Hâm, tôi sẽ không thua cô đâu, trước kia không, sau này cũng không."

Nói xong, xách túi rời khỏi đó.

Cô ấy không hiểu vì sao lại đến, nói mấy câu ấy là vì cái gì?

Cô ấy đi khỏi, Diệp Thanh Vũ không phải nên chúc mừng sao?

Diệp Bạc Hâm lười suy nghĩ, dứt khoát đã không nghĩ nữa rồi.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng rực rỡ, những chiếc lá vàng khô rơi xuống đất, rải thành một tầng vàng kim, lại bị những chiếc xe đi qua cuốn lên rồi lại rơi xuống đất.

"Bạc Hâm? Cô vừa nãy quát tổng giám đốc gì vậy? Chị cả? Vậy cô không phải là… "Tô Hòa a lên một tiếng, trừng mắt thật to, vẻ mặt không thể tin được.

"Ừ." Diệp Bạc Hâm vốn dĩ không định giấu cô, vừa quen biết nhau, trước khi rời đi cũng nên thẳng thắn thành khẩn.

Nhân sinh giống như một con đường, trên đường đi, phong cảnh khác nhau, không ai có thể cố thủ tại chỗ, thời gian trôi đi, người cũng rảo bước tiến về trước.

Trên chặn đường đó, có thể sẽ gặp được người khác, có tri kỷ, cũng có sơ giao, nhưng đối với ngày trước, lưu lại trong kí ức, trong năm tháng từ từ ngộ ra.

"Trời ạ, cô lại là thiên kim chủ tịch hội đồng quản trị, nhưng mà…" sau khi than lên kinh ngạc, Tô Hòa liền chau mày lại, "Cô vì sao lại đến bộ phận phát triển? Thân phận của thiên kim chủ tịch hội đồng quản trị cao quý đến vậy, cô luôn không để lộ thân phận, để bọn họ ức hiếp rồi…"

Tô Hòa lẩm bẩm, căm phẫn bất bình thay cô, còn cô chỉ cười lạnh nhạt.

Cuộc sống mà, vui là được, hà cớ gì bận tâm đến suy nghĩ của người khác.

…

Vừa đúng 5 giờ, Diệp Bạc Hâm vừa thu dọn vừa gọi điện cho Tập Vị Nam.

Mỗi ngày đều phiền anh đưa đón, Diệp Bạc Hâm cảm thấy không vui, nhưng anh nói rảnh rỗi không có gì

làm, Diệp Bạc Hâm cũng không cãi lại được, khoảng thời gian anh nghỉ phép, dường như quả thực không có chuyện gì làm, không phải ở bên Hương Giang thì là bên Ngự Cảnh Viên, cô chưa từng hỏi, cả ngày dài anh rốt cuộc làm được gì rồi, anh nói ngủ nướng, hưởng thụ cuộc sống, cô tuyệt đối không tin anh lại không rảnh.

Người trong bộ phận lần trước nhìn thấy cô bước lên một chiếc xe quân đội, mấy ngày nay lại liên tục có một chiếc xe sang trọng đưa đón, lúc này rất hiếu kì về cô, nhưng quan hệ với cô không tốt, chỉ có thể đoán già đoán non.

Người đố kỵ với cô nói lời quả nhiên không dễ nghe, Diệp Bạc Hâm nghe thấy, xem như gió thoảng ngang tai mà thôi.

"Tô Hòa, tôi đi trước đây." Diệp Bạc Hâm gõ gõ vào mặt bàn của cô ấy.

"Ừ, sáng mai gặp." Tô Hòa đến đầu cũng không ngẩng lên, hứng thú xem lướt qua một tờ báo.

"Aizzz, xem cái gì mà say sưa thế?" Diệp Bạc Hâm liếc mắt, sắc mặt hơi biến đổi.

Tô Hòa vẫn chưa phát hiện ra, hứng thú tràn trề oa oa lên: "Aizzz, tôi nói cô biết, vua điện ảnh Lạc Ngạn Đình và tổng tài của tập đoàn Tô Thị có quan hệ mờ ám, nhưng mà đừng nói, hai người này thực là trai tài gái sắc, nhìn khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm của Tô tổng hoàn toàn không thua kém một nữ minh tinh. Chẳng trách Lạc Ngạn Trình mấy tháng gần đây không còn mấy vụ bê bối tình dục, cả giới giải trí đều yên ắng, thì ra là đã kế sát bên cạnh cây lớn giám đốc điều hành của tập đoàn Tô thị rồi…"

Tô Hòa vẫn đang lảm nhảm, nhưng tờ báo trong tay lại bị Diệp Bạc Hâm giật mất.

Cô quả nhiên biết người đàn ông Lạc Ngạn Trình này, là kẻ có sức hút trong giới giải trí, gần như tất cả nữ minh tinh đều có dan díu tới ông ta, người kiêu ngạo như Tô Uyển sao lại ở cùng với ông ta? Mặc dù mấy ngày trước lúc Tô Uyển nhập viện, Lạc Ngạn Trình không ít xum xoe, nhưng cô không ngờ là thế này. Cô không phản đối Tô Uyển tái hôn, nhưng thanh danh Lạc Ngạn Đình quá tệ, đời tư rối loạn, cô trong lòng không đồng ý để Tô Uyển ở bên ông ta.

"Haizzz, Bạc Hâm…"

Không để ý đến tiếng gọi của Tô Hòa, Diệp Bạc Hâm nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc.

Trên đường bước chân vội vàng, tiến vào thang máy, ấn nút xuống tầng 1.

…

Chiếc Land Rover màu đen yên lặng dừng bên góc tòa nhà, Tập Vị Nam đứng cạnh xe, đôi mắt nhìn ra xa,

nghe thấy tiếng bước chân dội lại càng lúc càng gần, đôi môi mỏng của anh nhoẻn một nụ cười.

Nghe tiếng bước chân đã biết là người ấy, anh trước giờ vốn ghét đợi người khác, lại chú trọng quan niệm đúng giờ, lúc chấp hành nhiệm vụ, chênh lệch một giây đều có khả năng hi sinh một chiến hữu, nhưng cứ mấy ngày này, anh đã quen đứng đợi dưới lầu công ty cô, ngẩng đầu nhìn lên tầng mà cô làm việc, trong lòng phơi phới khó tả.

"Đi đến Tô gia đi." vừa ngồi vào xe, Diệp Bạc Hâm đã cất lời.

Tập Vị Nam sững người, nheo mày lại, "Tối nay vẫn quay về chứ?"

Nhìn điệu bộ đó của anh rõ ràng là hiểu sai rồi. Tô Uyển đối với anh chưa từng có vẻ mặt tốt đẹp, cô về Tô gia, anh tự nhiên không được đi theo.

"Chúng ta đi cùng nhau." Diệp Bạc Hâm mỉm cười nhìn anh.

"Mẹ em bên ấy..." Tập Vị Nam do dự, anh tự biết Tô Uyển vì sao lại ghét bỏ anh, anh có thể hiểu sự quan tâm của một người mẹ dành cho con gái, nếu đổi lại là anh, con gái mình bị người khác bắt nạt, suýt chút vì một người đàn ông mà mất mạng, còn bị ăn hiếp, anh bất luận thế nào cũng không hạ giọng xuống.

"Yên tâm được rồi, em sẽ không làm anh khó xử đâu." tối nay nói ra rồi, hiểu được nỗi khổ tâm của Tô Uyển, Tô Uyển sẽ thấu tình đạt lý, cái gọi là quan tâm thì lại loạn mẹ con hai người đã nói ra cả rồi, nên cái gì cũng trở nên dễ xử lý.

Bây giờ, cô càng muốn biết Tô Uyển và Lạc Ngạn Trình rốt cuộc là có chuyện gì, những gì trên báo nói rốt cuộc có phải là sự thật.

...

Về đến Tô gia đã 6 giờ, Tô Uyển vẫn chưa về, Diệp Thiên Dịch ở tại trường, thường cuối tuần mới quay về, dì Thanh thấy Bạc Hâm công khai đưa đàn ông về nhà, không kiềm được mà nhìn một lượt.

Diệp Bạc Hâm đưa Tập Vị Nam vào trong nhà, đây là lần đầu tiên anh đến Tô gia.

Phòng ngủ của cô được bài trí rất ấm áp và thơm, chọn màu trắng xanh làm màu chủ đạo, trong phòng có hơi thở cuộc sống của cô.

Dì Thanh bưng trái cây tới, nhòm đầu về trước nhìn, "Bạc Hâm à, cậu ấy là ai đấy?"

Diệp Bạc Hâm nhận lấy trái cây, cười hihi, nói: "Chồng của cháu."

Không đợi dì Thanh phản ứng lại, một bàn chân bước lên, tiếng cửa đóng sầm lại.

Quay người, nhưng đụng phải ánh mắt nhìn chế nhạo của người đàn ông.

Chồng?

Cái tên này thân mật quá nhỉ, nhưng cô chưa từng gọi anh như thế.

"Lại đây ăn chút trái cây đi." Diệp Bạc Hâm có chút khó khăn, chìa dĩa trái cây đặt trên bàn trà, gọi anh tới.

Sau đó, Diệp Bạc Hâm đưa anh vào bên trong biệt thự, vườn hoa phía sau dạo một vòng.

" Anh cứ tùy ý, em đi một lát." Lại một lần nữa quay về phòng, Diệp Bạc Hâm nói với anh một tiếng, bước xuống lầu đi vào bếp bảo dì Thanh bắt đầu làm cơm tối.

276. Chương 276

Gió buổi tối nhè nhẹ, cửa kính trên ban công chưa kéo lại, gió làm dao động rèm cửa sổ.

Một góc ngoài phòng khách, bài trí một kệ sách nhỏ, bên trên sắp đủ các loại hình sách, tạp chí thời trang, báo chí tài chính, đầu tư quản lý tài sản, tiểu thuyết cổ điển, tâm lý học…

Tập Vị Nam tiện tay giở ra xem, đôi mắt lướt qua tầng tầng sách, ánh mắt đột nhiên bị thu hút bởi một quyển sách phác họa.

Cô còn có cả sách phát họa?

Cánh môi nhếch lên, trong mắt truyền đến những ánh nhìn ấm áp.

Anh lật ra một mục…

Mục đầu tiên, là hoa đào đỏ màu lửa, tô màu lên cơ sở phát thảo sẵn, bảng màu nắm bắt rất tốt, không có chi tiết khó nào mà cô căn bản vẽ không ra.

Đáy mắt ánh lên nụ cười, ngón tay thon dài lại lật sang một mục…

Mục thứ hai, là một trang mỹ nữ cổ điển, y phục rườm rà, màu sắc phối hợp rất sống động.

Trong quyển tập tô này của Diệp Bạc Hâm, nhân vật, phong cảnh, thực vật, đều phác họa ra, cô rất thích vẽ màu, các bức tranh không giống nhau được đánh dấu thời gian, phong cách vẽ từ non nớt chuyển hướng đến trưởng thành, một quyển sách dày, ghi dấu lại thế giới trong đôi mắt cô từ nhỏ đên lớn.

Dưới nét bút phác họa của Diệp Bạc Hâm, Tập Vị Nam thấy được từng li từng tí sự trưởng thành của cô, anh thậm chí còn có chút đáng tiếc, không đến kịp để tham gia vào quá khứ cùng cô.

Tập Vị Nam không ngờ được, bản thân có một ngày… lại có thể xem một quyển tranh phác họa thú vị đến thế.

Gần về cuối tập tranh, bàn tay Tập Vị Nam đang lật lật bỗng dừng lại.

Trên quyển tập vẽ của Diệp Bạc Hâm, có một trang rất giống vẽ chân dung anh…

Cô vẽ rất giống, gần như giống y đúc, phong vận, ánh mắt ấy… đường nét ngũ quan… sinh động như thật…

Khiến người khác có một loại ảo giác, trước mắt không phải là tranh mà là một người, đôi mắt sâu thẳm ấy bừng bừng hiện lên trang giấy…

Chỉ là… anh trong bức chân dung rất trẻ trung non nớt, khuôn mặt lộ ra nết cứng rắn và ngạo mạn, màu sắc tươi sáng trong đôi mắt khinh miệt bị giam lại…

Bối cảnh của bức tranh là rừng cây tối như mực, sau người có một vầng trăng sáng vằng vặc, ánh trăng chiếu rọi lên mặt anh, phác họa ra những đường nét cường tráng, hai tay anh mang súng lục, trên bộ đồ ngụy trang vẫn còn đẫm giọt nước, trong con ngươi hình như phản chiếu cái gì đó…

Tập Vị Nam có chút ngẩn ngơ, ngón tay cầm chặt vào quyển tập…

Cảnh rất quen thuộc, nhưng anh mãi không nhớ ra được.

Tập Vị Nam bất giác nhìn xuống dưới góc phải có một dòng bỏ trống, cô không nhớ thời gian vẽ tranh, vì sao, tất cả tranh đều nhớ thời gian, vì sao độc nhất bức này lại không có?

Lúc gặp cô, khi ấy anh đã 23 tuổi, trong mắt anh lúc đó đã cởi bỏ vẻ kiểu ngạo không ai bì nổi, thu hẹp đến thấp nhất, nhưng anh trong bức tranh này lại không giống 23 tuổi, hình như sớm hơn nữa, lẽ nào sớm hơn lúc đó nữa, cô đã từng gặp anh?

Nỗi băn khoăn quanh quẩn trong lòng Tập Vị Nam, trong đôi mắt khó hiểu… ánh lên nụ cười, có chút mùi

vị bí hiểm.

"Xem gì đấy?"

Từ cửa truyền tới âm thanh, Tập Vị Nam còn đang trầm ngâm.

Diệp Bạc Hâm thấy anh xem thứ gì mà rất chú tâm, liền đi về phía anh, hỏi một câu.

Tập Vị Nam cũng không che giấu, nhìn cô một cái đầy bí hiểm, cười nhẹ, "Không ngờ em còn biết vẽ tranh."

Diệp Bạc Hâm liếc mắt, lập tức hiểu ra, "Ừ, hồi nhỏ từng học qua vì yêu thích, mặc dù không có thiên bẩm gì cả, nhưng luôn kiên trì, chẳng qua mấy năm nay rất ít khi đụng đến nữa."

Cô cười nhẹ, vẫn đứng bên cạnh anh, lật ra một mục, "Những bức này đa số đều là vẽ từ rất lâu rồi, cách vẽ rất ngây thơ, lúc trước em có một nguyện vọng, chính là đem quyển tập vẽ đi du lịch, đi đến nơi nào thì vẽ nơi đó lại, đem phong cảnh khắp nơi đều vẽ lại."

Cuộc sống rất bận bộn, cô thỉnh thoảng tranh thủ đi du lịch, cũng được mãn nguyện vừa đi vừa vẽ, từ lúc vào trường quân đội, cô không còn thời gian để du lịch, sau này xảy ra chuyện, cô từ bỏ việc vẽ, cũng không còn tâm trí nào đi vẽ tranh.

"Sau này rảnh anh sẽ đi cùng em, em thích đi du lịch ở đâu anh đưa em đi, nhưng mà… em cũng biết thân phận của anh, ra nước ngoài rất phiền toái…" anh áy náy nhìn cô.

"Được, đây là anh nói nhé." từ từ, khóe môi Diệp Bạc Hâm nhoẻn một nụ cười.

Tập Vị Nam ánh mắt chuyển động, nghe cô nói về câu chuyện đằng sau mỗi bức tranh, giọng cô nhẹ nhàng thanh nhã, trên người thoang thoảng mùi hương, rất thơm, anh dường như say đắm rồi.

Lúc lật đến bức chân dung của Tập Vị Nam, Diệp Bạc Hâm hơi sững lại, đôi mắt trong veo từ tập tranh chuyển qua, nhìn thẳng vào Tập Vị Nam…

Mà trên mặt anh không hề có chút ngạc nhiên, chứng tỏ anh đã xem qua rồi.

"Còn trang này, có câu chuyện gì nào?" đường nét ngũ quan anh lạnh lùng và cương nghị, mà vẫn mang nụ cười nhẹ, nhưng trong đôi mắt đầy màu sắc tò mò.

Diệp Bạc Hâm cuối mắt, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve những đường nét của người đàn ông trong bức vẽ.

Bức tranh này đã cũng cô trải qua hơn một ngàn ngày đêm, trong những năm tháng nhớ nhung điên dại, bức tranh này chính là nơi gửi gắm tinh thần của cô.

Năm đó 15 tuổi sau khi được cứu từ chỗ bọn buôn người, cô vì mất nước nghiêm trọng mà ngất đi, nhưng lúc tỉnh lại đã không thấy bóng dáng anh đâu nữa, cảnh sát điều tra vụ án này đã giữ kín như bưng.

Nỗi nhớ từng chút từng chút trỗi dậy, cô điên dại vẽ tranh, trên quyển tập vẽ đầy chân dung của anh, nhưng cô không vừa ý bức nào, không biết đã xé bao nhiêu trang giấy rồi, lúc ấy vừa đúng dịp nghỉ hè sau khi thi xong, cô ở trong nhà, cả ngày không ngừng vẽ, cô sợ thời gian lâu cô sẽ quên mất bóng hình anh, sau vô số lần thất bại, bức tranh này cuối cùng cũng ra đời.

Tất cả thâm tình, ý niệm đều được cô phác họa ra, người tinh mắt vừa nhìn đã nhận ra ngay, bức tranh này người vẽ đã bỏ ra biết bao tâm huyết.

"Quen thuộc không?" Diệp Bạc Hâm không trả lời mà hỏi lại.

Thấy anh chau mày, anh đã quên sạch chuyện ấy rồi, tận đáy lòng có chút phiền muộn, thì ra ba năm ấy toàn là một mình cô yêu đơn phương, anh thì tốt rồi, ngoảnh người đã quên hết sạch sẽ.

Thử nghĩ cô lúc đầu không bảo Hứa Như Sơ đi điều tra, không vào trường quân đội, bọn họ cả đời này có lẽ đã chỉ có duyên gặp mặt một lần mà thôi, mà cô chỉ có thể suốt đời sống trong nuối tiếc.

Người này quả thực là lòng dạ sắt đá, lạnh lùng hờ hững, không có ơn cứu mạng, không có ba năm yêu đơn phương, cô nghĩ mình có thể sẽ không đi theo đuổi một người lạnh lùng cay nghiệt, thậm chí sẽ không cố hết sức, gặp trắc trở có thể đã từ bỏ rồi, sau này sẽ không có nhiều vướng mắc như vậy, cũng sẽ không có hạnh phúc ngày hôm nay.

Đời người nhiều thay đổi, từng mắc xích mắc lại với nhau, nhưng hễ một mắc bị hỏng, kết cục sẽ biến đổi khác đi, vận mệnh của rất nhiều người cũng sẽ thay đổi.

"Không có chuyện gì cả." Diệp Bạc Hâm hơi giận, chỉ nghĩ tới ba năm ấy bản thân giống như một kẻ ngốc, nhưng anh một chút ấn tượng với cô cũng chẳng có, cơn giận tích tụ trong lòng được dịp bùng phát lên.

Cô đẩy tay anh ra, đóng tập tranh lại.

Đang yên đang lành, sao lại phát cáu rồi?

Cô không phải là người dễ nổi giận, nhất định là anh nói sai ở đâu rồi, căn nguyên hẳn là từ bức tranh mà ra.

Khoảnh khắc Tập Vị Nam suy nghĩ lí do, bên ngoài truyền đến tiếng chiếc Lamborghini của Tô Uyển dừng

dưới lầu.

"Mẹ em về rồi, em xuống dưới nói chuyện với mẹ, anh ngồi đây một lúc trước, máy tính ở đằng kia, không cài mật khẩu, thấy chán thì cứ mở ra chơi." Diệp Bạc Hâm từ ban công đi lại, dặn dò một câu rồi từ trong túi xách rút ra một tờ báo, rời khỏi phòng khách.

Tô Uyển đưa xe vào gara, rút chìa khóa, quay người bước vào nhà.

Khi Diệp Bạc Hâm xuống lầu, vừa đúng lúc nhìn thấy túi của bà ấy đặt trên sofa, mệt mỏi rã rời ấn ấn thái dương.

Nhìn thấy cô, nhưng Tô Uyển mặt không cảm xúc, "Chịu quay về rồi à?"

Trước kia nói với bà ấy thế nào? Sẽ suy nghĩ việc rời xa Tập Vị Nam, kết quả chưa tới hai ngày đã quay lại rồi, đứa con gái này nói trắng ra là muốn làm bà ấy tức chết mà.

Diệp Bạc Hâm cười nịnh nọt, đứng sau người Tô Uyển, giơ tay massage vai cho bà ấy.

Tô Uyển dễ chịu nhắm mắt lại, bộn rộn cả một ngày, thể xác tinh thần đều rã rời, cũng lười cãi nhau với cô.

"Mẹ, mẹ chú ý sức khỏe, bệnh mới vừa khỏi, đừng lại dày vò cơ thể. Công việc mãi mãi không hết bận được, biết là sự nghiệp của mẹ to lớn, nhưng cũng không thể không chăm lo sức khỏe…"

Diệp Bạc Hâm lải nhải bên tai bà ấy.

Tô Uyển lạnh tanh, "Nếu con đau lòng vì ta, sớm đã quay về giúp đỡ cho ta rồi."

Diệp Bạc Hâm khựng lại, cuối người áp sát vào tai Tô Uyển, giọng ngọt ngào mềm mại, "Mẹ, lần này con rất nghe lời, đơn xin từ chức con đã nộp rồi, đợi con bàn giao xong công việc bên ấy sẽ đi theo mẹ học tập, tới lúc ấy mẹ đừng ghét bỏ con chân tay vụng về là được rồi."

Tô Uyển đột ngột mở to mắt ra, "Con nói thật không?"

"Còn thật hơn cả ngọc trai." Diệp Bạc Hâm giơ ba ngón tay lên.

Tô Uyển trừng mắt nhìn cô một hồi lâu, chốc chốc cười lạnh tanh, "Nếu con vì muốn ta chấp nhận tên nhóc Tập Vị Nam mà quay về giúp ta, ta nói cho con biết, miễn bàn! Con thích làm việc ở đâu thì cứ làm việc ở đấy, ta bận đến chết cũng không liên quan đến con."

Tô Uyển ném ra mấy lời này, tức giận đập tay cô ra.

Như không lại tỏ ra nịnh bợ, đúng là chẳng có gì tốt đẹp.

Diệp Bạc Hâm hớt miệng, "Mẹ, mẹ không được nghĩ con như vậy, con thừa nhận chuyện này là con buông thả, nhưng... với chuyện muốn đến công ty giúp đỡ mẹ hoàn toàn không mâu thuẫn gì với nhau."

Tô Uyển bưng ly trà lên, nhấp một ngụm, thần sắc nhạt nhẽo.

Diệp Bạc Hâm than một tiếng, ôm cổ Tô Uyển, mẹ con hai người rất lâu không gần gũi vậy rồi, Tô Uyển sững người, sắc mặt dịu lại.

"Mẹ, tạm thời đừng nói mấy thứ khác, con muốn hỏi mẹ, mẹ và Lạc Ngạn Trình có phải thật sự ở bên nhau rồi?"

Tô Uyển hạ giọng khiển trách, "Nói bậy bạ gì đấy? Ta đã tới tuổi này rồi, bây giờ tất cả tâm ý đều đặt vào sự nghiệp và hai đứa bướng bỉnh tụi con, làm gì còn tâm trạng đi yêu đương? Hơn nữa, Lạc Ngạn Trình là loại đức hạnh gì, ta mắt có kém cũng không thể nhìn ông ta lọt mắt được."

Phản ứng của Tô Uyển quá khích rồi, Diệp Bạc Hâm lén thở dài.

"Vậy mẹ tự xem đi." Diệp Bạc Hâm lạnh lùng lôi tờ báo từ trong túi ra.

"Cái gì? Hồ đồ, chuyện căn bản không phải như vậy, mấy tên chó nói năng vô căn cứ." Vừa nhìn lướt qua, Tô Uyển mặt liền biến sắc.

Chẳng trách hai ngày nay luôn cảm thấy người trong công ty ánh mắt kì quái, thì thầm to nhỏ sau lưng, Tô Uyển bận đến mức chóng mặt đau đầu, tự nhiên không còn thời gian đi dò đoán đã xảy ra chuyện gì.

Lạc Ngạn Trình! Tên khốn nạn này lại hại cô rồi, lần này đẩy cô tới búa rìu dư luận.

"Được rồi, mẹ đừng giận, không phải thì là không phải." Diệp Bạc Hâm thấy bà ấy tức đến run rẩy ngón tay, tờ báo bị bà ấy xé nát, đập trên bàn trà, đột nhiên thấy hối hận vì đã nói với Tô Uyển rồi, đoán chừng bà vẫn chưa phát hiện ra, cũng có thể... Tô Uyển bận như thế, sao lại có thời gian đi chú ý tới báo giải trí chứ.

"Uống ngụm trà cho đỡ giận " Diệp Bạc Hâm tự tay rót trà, bê lên cạnh tay Tô Uyển.

Tô Uyển đón lấy ly trà, nhưng chưa uống liền, cầm trong tay lắc nhẹ, mắt liếc nhìn Diệp Bạc Hâm, "vừa quyết định đến công ty giúp ta, lại vừa quan tâm đến đời sống tình cảm của ta, con rảnh đến thế à? Nói

đi, rốt cuộc con muốn nói gì?"

277. Chương 277

"Mẹ, mẹ có thể nói cho con biết vì sao mẹ sống chết không đồng ý con và Tập Vị Nam ở bên nhau không?" Diệp Bạc Hâm cũng không úp mở, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, đôi mắt mở to chằm chằm nhìn Tô Uyển, dường như lo lắng sẽ bỏ sót bất cứ biểu cảm nào trên gương mặt bà ấy.

Trước kia Tô Uyển nói không môn đăng hộ đối đều không thành vấn đề, cô không tin Tô Uyển nông cạn đến vậy.

Hôn nhân không bắt nguồn từ tình cảm, dù cho môn đăng hộ đối, học thức, tài mạo tương xứng, trong mắt người đời bọn họ là kim đồng ngọc nữ, nhưng chuyện hôn nhân, như người uống nước, xứng đôi, hạnh phúc trong mắt người ngoài chưa hẳn là thực sự hạnh phúc, xứng đôi.

Khóe môi Tô Uyển khẽ nhúc nhích, lạnh lùng nhìn cô một cái.

Cô vẫn quả thực chưa tuyệt vọng, xem ra không đập đến vỡ đầu chảy máu, cô sẽ không từ bỏ đâu. Nhưng làm sao để Tô Uyển mở miệng đây? Không dễ dàng gì quên được chuyện đau buồn, bà ấy sao có thể tàn nhẫn chia cắt, khiến cô lại lần nữa rơi vào tuyệt vọng? Đến lúc chia rẽ bọn nó rồi, cô sẽ càng đau khổ tột cùng.

Không thể phủ nhận, tên nhóc Tập Vị Nam ấy đi nước cờ này quá lợi hại rồi, đánh cược vào tình yêu bà ấy dành cho con gái, sẽ tuyệt đối không vì chia rẽ vợ chồng bọn nó mà khiến con gái lâm vào tình cảnh tuyệt vọng.

"Mẹ, con đã nghĩ thông suốt cả rồi, mẹ không cần băn khoăn gì cả." Diệp Bạc Hâm ngồi xụp xuống bên chân Tô Uyển, mặt dựa trên đùi bà ấy, tay nắm chặt lấy bàn tay của bà, "Con chỉ muốn biết, mẹ và cậu rốt cuộc đã biết được bao nhiêu rồi."

"Con... "Tô Uyển cứng đơ, trong đầu bà ấy hận Tập Vị Nam dám uy hiếp mình, cũng vì những gì con gái đã gặp phải mà trong lòng đau đớn mãi không thôi, nhưng không muốn con gái sớm nhớ ra.

Nên không? Con gái mặc dù mạnh mẽ, nhưng trải qua cảm giác thất bại, một lần bồng bột, sau này lại bị người khác chà đạp, có cứng rắn thế nào cũng không thể chấp nhận được một loạt cú đả kích, sau khi cô nhớ ra, còn có thể bình tĩnh như vậy không?

Tô Uyển chính là lo cho tâm trạng con gái lúc tiếp nhận mới giấu đi, một trong những lí do phản đối bọn họ ở bên nhau cũng là lo lắng có ngày cô sẽ nhớ ra, tới lúc đó làm thế nào trấn an bản thân, làm thế nào để chấp nhận? Tập Vị Nam ở bên cạnh cô chắc chắn là ngòi nổ nguy hiểm nhất, bà ấy nhất định phải tiêu diệt, quá khứ đau thương như thế, bà ấy thà để con gái vĩnh viễn không nhớ ra, cả đời vô tư, nhưng người hại cô đến nước này còn dám dụ dỗ cô kết hôn.

"Mẹ, mẹ đừng không tin… "Diệp Bạc Hâm rất bình tĩnh đem chuyện xảy ra mấy năm trước nói đại khái một lượt, sơ lược cô và Tập Vị Nam yêu đương thế nào, sau khi chia xa cô rất uất ức, chỉ nói là năm đó cô và anh quen nhau trong quân đội, sau đó vì anh tính toán, cô không thể chịu đựng được đã đề nghị chia tay, sau này vì để anh tuyệt vọng mà đính hôn cùng Hạ Dã Nhuận, sau đó lại làm nội ứng tham gia vào nhiệm vụ lần đó, vốn dĩ không có chút sơ hở nào, nhưng trong giây phút quan trọng nhất lại bị người khác bán đứng, thân phận của cô mới bại lộ, mấy người ấy vì tìm một đường sống mà có hành vi uy hiếp cô, người lập kế hoạch cao nhất là anh đã từ bỏ cô, mà cô không bị làm nhục, nhưng đoạn video ấy lại đưa cho người khác tạo hiệu ứng giả thành cô không thể chạy thoát được vận đen, nhưng ai cũng đều không tận mắt nhìn thấy cô bị làm nhục, sau này nội bộ có người cứu được cô, cô mới không chết trong vụ đánh bom.

"Con nói là con không bị… "Tô Uyển kinh ngạc, những điều bà ấy nghe từ Tô Cảnh Sâm và bà ấy nghĩ cơ bản ăn khớp với nhau, nhưng con gái nói càng tỉ mỉ, nói đến chuyện cùng Tập Vị Nam, giọng nói mang vẻ hạnh phúc, nói đến chia tay, giọng đau buồn xót xa, gần như nghẹn ngào, nói đến làm nhiệm vụ bị phát hiện thân phận, có sợ hãi có tuyệt vọng, cũng có căm giận, nếu không tự mình trải qua, sao lại có thể chìm vào trong kí ức, cảm xúc trong ánh mắt phức tạp khó đoán.

"Không có, mẹ, con rất ổn, con sẽ không lừa mẹ đâu, con sao lại rộng lượng thế được, nếu thật xảy ra chuyện đó, làm sao có thể đối diện với anh ấy mà không chạnh lòng, còn vì được ở bên anh ấy mà bịa chuyện lừa mẹ?" Diệp Bạc Hâm lắc đầu, ngồi bệt xuống nền.

Tô Uyển đau lòng vuốt tóc cô, xúc động suýt chút nữa rơi nước mắt.

Không sao là tốt, không sao là tốt…

"Tập gia là gia thế quân môn, trăm năm vọng tộc, mà Tô gia chúng ta nhiều lắm cũng chỉ là gia môn nhỏ, một chút này mẹ thực sự lo nghĩ đến rồi, nhưng thứ khiến ta quyết tâm phản đối hai đứa, một là danh tiếng trước kia của Tập Vị Nam hoàn toàn không tốt, hai là cậu ta giữa lợi ích quốc gia và con, lựa chọn từ bỏ con, ta cũng hiểu được, thân là một người quân nhân không được bị tình cảm trai gái cá nhân kiềm hãm, nên phải vì lợi ích quốc gia trước, từ bỏ con là điều bất đắc dĩ, không gì đáng trách, nếu ta là người ngoài cuộc, chỉ biết cảm thán, hoặc là tán thưởng cậu ấy, có thể hy sinh cá nhân vì tập thể, nhưng…"

Trong đôi mắt Tô Uyển hằn gân máu, trên khuôn mặt lộ ra sự dữ tợn, cầm tay Diệp Bạc Hâm phút chốc siết chặt, "Người bị bỏ rơi là con gái của ta, ta cực khổ nuôi con gái mà bị kẻ khác hủy hoại như vậy, ta có thể không hận sao? Có thể không trách sao? Làm một người mẹ, ta phản đối người đàn ông như thế cùng con gái mình ở bên nhau là sai sao?"

"Đầu tiên trong tình cảm ta không cách nào chấp nhận, không thể có hai thứ cùng một lúc, Tập Vị Nam cậu ta lựa chọn giữa đại cuộc quốc gia và con, cậu ta tự tay hủy hoại con thì phải nên trả giá, nếu không phải con mạng lớn thoát chết, bây giờ có Tập Vị Nam cậu ta để làm gì? Cậu ta dựa vào cái gì mà muốn bù đắp sau chuyện đấy? Trên đời này làm gì có chuyện hoàn mỹ như thế?"

"Thân phận của cậu ta đã quyết định cậu ta không thể có được những ngày tháng an nhàn, trong bóng tối không biết đắc tội với bao nhiêu phần tử tội phạm, con và nó ở bên nhau, tình cảnh sau này sẽ không may mắn như lần đó, nếu lại xảy ra chuyện tương tự như vậy, nó vẫn không chút do dự chọn di sinh con, ta là một người mẹ, làm sao có thể trơ mắt nhìn con gái mình lâm vào tình cảnh nguy hiểm? Ta biết rõ tương lai có nguy hiểm tiềm ẩn, sao có thể mặc kệ con được, ta phải tiêu diệt hết những mầm mống gây hại cho

con ngay từ trong nôi!"

"Mẹ… "Diệp Bạc Hâm nhẹ giọng kêu một tiếng, thì ra đây chính là mùi đau khổ khi bị người khác nắm trong tay, Tô Uyển không giỏi biểu lộ tình cảm, rất nghiêm khắc với bọn họ, nhưng lần này lại nói nhiều như vậy, cô vẫn biết Tô Uyển phản đối cô và Tập Vị Nam ở bên nhau là vì muốn tốt cho cô, nhưng chuyện tình cảm sao lại có thể khống chế được?

Tô Uyển an ủi vỗ nhẹ lưng cô, từ từ mới nói: "3 ư, là vì ta nghĩ rằng con bị làm nhục rồi, lo lắng có một ngày con nhớ ra không thể chấp nhận nổi, con quên cậu ta rồi, như thế cũng tốt, chuyện đau buồn quên rồi thì quên rồi, nhưng nhiều năm trôi qua như vậy, Tập Vị Nam vẫn chen chân vào, cậu ta là căn nguyên đau khổ của con, ta sợ hai đứa típ xúc với nhau lâu rồi, con sớm muộn sẽ nhớ lại, đến lúc đó thì phải làm sao?"

Hai ngày nay, Diệp Bạc Hâm đã nghĩ rất nhiều, chuyện năm đó nói cô không chút chạnh lòng là nói dối, nhưng trên phương diện tình cảm, lí trí con người trước giờ là mềm yếu nhất, vì thế cô đối với Tập Vị Nam lúc nóng lúc lạnh, nhưng mà được Tập lão phu nhân thuyết giáo một hồi, cô mới như người tỉnh dậy từ trong mộng.

"Mẹ, chuyện này không thể hoàn toàn đổ lên đầu anh ấy được, anh ấy có gì sai? Anh ấy chỉ là trung thành với tổ quốc của mình, trước mặt đại cuộc quốc gia, tình cảm nam nữ là gì đâu chứ? Con từng giận anh ấy, nhưng không phải giận anh ấy hi sinh con, mà là giận thân phận của anh ấy, giận tình cảnh khi đó của anh ấy. Nếu con lúc ấy không phải là một quân nhân, con có lẽ đã không tha thứ nỗi cho anh ấy, cảm giác bị người mình yêu nhất đem ra làm vật hi sinh không hề dễ chịu, nhưng mà…"

"Con một năm ở trường quân đội không phải là lãng phí, thân là một quân nhân, nền giáo dục mà con tiếp nhận là, lúc cần hi sinh tất cả lợi ích để bảo vệ an toàn quốc gia, lúc quyết định làm nội ứng, con sớm đã chuẩn bị sẵn yinh thần sẽ hi sinh, căn bản đã không tính đến việc sống sót trở về, vậy con còn tư cách gì đi trách anh ây? Dù cho không phải anh ấy, hay là sẽ có một quan chỉ huy khác, con không thể vì con và anh ấy có tình cảm với nhau mà hận thù anh ấy bất chấp tình cảm hy sinh con, lúc ấy vì hoàn thành nhiệm vụ, không biết đã hy sinh bao nhiêu người, chuyên tâm sắp đặt suốt nhiều năm như vậy, sao lại vì con mà phá hủy đi?"

"Chính miệng hạ lệnh hy sinh con, nỗi đau của anh ấy không hề ít hơn con, sau này lại đối mặt với sự lựa chọn này, con vẫn hy vọng anh ấy có đủ lí trí, nếu anh ấy chọn con, quay lưng với tổ quốc và chiến hữu, con ngược lại sẽ khing thường anh, anh ấy như thế đã không còn là người con thích rồi."

"Càng huống hồ, con đường này là tự con chọn lấy, thực ra trước khi chọn con đã biết là anh ấy bố trí, con lo lắng cho anh ấy, vì thế lúc chọn lựa nội ứng, con đã nỗ lực đi tranh giành với những người khác, vốn dĩ là tốt đẹp cả, sau cùng lại bị người khác bán đứng…"

Cơn giận lúc đó vẫn chưa tan, nhưng lo anh xảy ra chuyện mới trăm phương ngàn kế tìm cách gần anh một chút.

Điều quan trong nhất là, lúc ấy cô biết Bạch Sở Khả cũng tham gia vào nhiệm vụ lần đó, cô nút không trôi cục tức này, muốn cùng cô ta so cao thấp, cô ta sẽ không đưa cho bất kì người nào khác!

Diệp Bạc Hâm đặt cằm lên trên đùi Tô Uyển, mặt áp sát vào tay bà ấy, trên hàng mi đọng nhưng giọt nước mắt, nhẹ nhàng rung lên, cô ngồi xếp bằng trên sàn, giọng líu ríu: "Mẹ, con yêu anh ấy, rất yêu rất yêu, mẹ có thể không biết, mười năm trước con đã gặp anh ấy rồi, lần đó bị tên buôn người bắt cóc, nếu không có anh ấy, sẽ không có con ngày hôm nay. Con đã yêu anh ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhưng lúc ấy con mới 15 tuổi, cái gì cũng không hiểu, sau khi quay về con phát điên lên muốn tìm anh ấy, nhưng bặt vô âm tín, tất cả tin tức về anh ấy đều bị người khác xóa sạch, mỗi lần đêm thâu thanh tĩnh, trong lòng con vô cùng trống trải, con sợ con tìm không ra anh ấy, cả đời phải sống trong ân hận."

"Đau khổ đồng thời lại là mật ngọt, con ảo tưởng cùng anh ấy tương phùng. Ba năm, anh ấy là trụ cột tinh thần duy nhất của con, cũng là năm ấy, mẹ cùng Diệp Viễn Đông ly hôn, cuộc sống của con mất đi phương hướng, duy chỉ nghĩ đến anh ấy, con mới kiên trì tiếp được."

"Trong quân đội một lần nữa gặp lại anh, cách anh ấy càng gần, con đắm chìm càng sâu, cuối cùng không cách nào thoát khỏi. Anh ấy ưu tú như thế, con cố gắng theo kịp bước anh ấy, anh ấy trước kia chưa từng cười với con, thậm chí đến vẻ mặt thiện cảm cũng không có, nhưng con lại không tự trọng đến thế, chỉ cần thấy anh ấy là có thể vui vẻ cả ngày, không nhìn thấy là suy sụp, mong ước mỗi ngày là có thể nhìn anh ấy từ xa. Con muốn tiếp cận anh nhưng lại không dám, nhìn thấy anh ấy cũng cô gái khác nói nhiều hơn một câu, tim con đã khó chịu giống như bị ai bóp nát, con sợ con chưa kịp tỏ tình, anh ấy đã thuộc về người con gái khác rồi, vì thế con đã triển khai thế tấn công mãnh liệt với anh ấy."

Diệp Bạc Hâm cười điên dại, "Lúc anh ấy nói hẹn hò cùng con, con không biết mình vui đến nhường nào, con cảm thấy mình trước giờ chưa từng hạnh phúc như thế, cho dù chỉ là lén lút, đứng sau nhà nhìn một cái, con vẫn chờ đợi cả một ngày."

"Đúng, anh ấy rất lạnh lùng hà khắc, tính tình có lúc thật sự hư hỏng vô cùng, nhưng... anh ấy chính là anh ấy, một người sống trong giấc mơ của con suốt ba năm, con có thể thế nào đây? Tình cảm chính là thần kỳ như thế, mười năm, dù là có ba năm con yêu đơn phương, năm năm mất nhau, tính kĩ ra, con và anh ấy ở bên nhau không tới thời gian một năm, con cũng không buông tay được. Con đã chọn anh ấy rồi, chính là anh ấy."

278. Chương 278

Diệp Bạc Hâm khẽ nhắm mắt lại, nhấn giọt lệ bên mí mắt.

"Con từng hận anh ấy, hận anh ấy phản bội tình cảm của mình, dù sau đó biết anh ấy bị hãm hại, nhưng vẫn không thể nào tha thứ, nên mới lẳng trốn, chọn cách chia tay. Bởi yêu quá nhiều, nên một khi tình cảm xuất hiện vết rạn nứt, mọi điều tốt đẹp trong mắt con đều trở nên nực cười, những méo mó được phóng thành cực đại. Nhưng mọi oán giận, dằn vặt khi đứng trước sự uy hiếp chí mạng, tất cả quá khứ đều trở nên nhẹ bẫng. Con chỉ cần anh ấy được sống bình yên, dù sau này con không còn trên đời này nữa."

"Lúc ấy con thấy hối hận, hối hận vì mình từng nói những lời tuyệt tình, hối hận vì mình không trân trọng quãng thời gian bên nhau. Thì ra, chỉ bởi con không thể bước qua quá khứ, con không hề hận thù như mình vẫn tưởng. Khi con bị tiêm thuốc, vào lúc sống không bằng chết, sự đau đớn được phóng đại trong con không phải là sự phản bội của anh ấy, mà chính là điều từ tận thâm tâm con luôn sợ hãi, anh ấy bị giết ngay trước mặt con, còn con lại bất lực, giương mắt nhìn."

Hồi tưởng lại quãng thời gian ấy, do chất thuốc phát tác khiến não không ngừng xuất hiện ảo giác, Diệp Bạc Hâm tức thì nghe chân tay lạnh buốt. Cô co người lại, nắm chặt bàn tay Tô Uyển, như người chết đuối túm lấy cọng cỏ cứu mạng.

"Anh ấy từng cứu mạng con, nhưng con lại không thể làm được gì cho anh ấy. Con cảm thấy bản thân như phát điên, những kiểu chết chóc khác nhau không ngừng tiếp diễn trước mặt con. Con không chịu được, một người anh hùng xuất chúng như thế, làm sao có thể yếu ớt như cọng cỏ để người ta chà đạp? Sự hận thù trong thực tế khi đứng trước nỗi đau như xé nát tim gan, lại trở nên chẳng hề quan trọng nữa."

Giang Diệc Đình từng nói, thứ thuốc ấy sẽ khiến con người ta nảy sinh ảo giác, phóng đại sự đau khổ, nỗi sợ hãi trong lòng. Và lúc ấy, cô đã thấy muôn vàn trạng thái chết chóc của anh, thì ra… trong tiềm thức, điều khiến cô sợ nhất là sự ra đi của anh…

Người chết rồi, là chả còn gì. Trong khi anh luôn trong tình thế nguy hiểm, làm sao cô có thể không sợ?

Tô Uyển khẽ thờ dài, lặng người nghe cô tâm sự, lòng dấy lên chua chát.

Con gái bà cuối cùng đã trưởng thành. Sau ly hôn, để chữa lành vết thương tình, bà dồn tâm tư cho sự nghiệp, những cuộc họp liên miên, những chuyến bay trong nước ngoài nước, nhưng lại bỏ bẵng sự trưởng thành của những đứa con.

Giá mà bà nhận ra sự thay đổi của con gái ngay từ sớm, thì phải chăng sẽ tránh được nhiều chuyện?

Trước kia còn muốn chia cách chúng nó, hôm nay con bé nói thế, người làm mẹ như bà, còn biết làm sao?

Tô Uyển lặng người hồi lâu, ánh mắt nhìn xuống đôi bàn tay siết chặt hòng kiếm chế cảm xúc của cô, những đầu ngón tay trắng bệch.

Bà xót xa nắm tay con gái, gỡ từng ngón một.

"Các con còn trẻ, hiểu cái gì? Hôn nhân không phải chỉ cần có tình cảm là có thể bền vững. Còn cần rất nhiều thứ, gia cảnh, bao dung, đối nhân xử thế, hoàn cảnh sống, giáo dục, những thứ ấy hai đứa có khoảng cách quá quá xa, làm sao sống tiếp được?"

Diệp Bạc Hâm ôm chặt hông bà, rầu rĩ nói: "Nhưng chúng con biết mình muốn gì, cũng biết phải trân trọng. Mẹ cũng thấy rồi mà? Năm năm chia tay, trái tim Tập Vị Nam ấy vẫn vậy, với địa mình của mình, anh ấy muốn có kiểu con gái nào chẳng được, nhưng lại không, anh ấy vẫn đợi chờ người phụ nữ đã quên hết tất cả là con. Khi con và Hạ Dã Nhuận ở bên anh, Tập Vị Nam cũng không hề làm phiền con. Chẳng qua cũng vì sợ con sẽ nhớ lại, sẽ đau khổ, đúng thế không? Anh ấy nhẫn nhịn, chịu đựng, ai có thể hiểu được?"

Cô lấy làm may mắn, thế giới tình cảm của anh vẫn trắng trơn, họ là mối tình đầu của nhau, quay đi quẩn

lại vẫn về với nhau.

"Mẹ cứ nhìn lại xem, do mối quan hệ hai nhà, con và Hạ Dã Nhuận cũng được coi như thanh mai trúc mã, nhưng con không hề có tình cảm với anh ta. Kể cả khi đã lãng quên Tập Vị Nam, đính hôn với Hạ Dã Nhuận, con vẫn không thể nào thích được anh ta. Năm xưa anh ta muốn kết hôn, con không đồng ý, viện cớ ra nước ngoài học, có thể trốn được lúc nào hay lúc ấy, con không tin là mẹ không nhận ra con đang tránh né…"

Tô Uyển nghe mà á khẩu. Bà nhận ra, con gái và Hạ Dã Nhuận ở bên nhau đúng là không đâu vào đâu, nhưng nhìn Hạ Dã Nhuận nặng tình với con bé, cộng thêm đầu óc kinh doanh chiến lược của nó, Tô Uyển cũng không phản đối.

"Nhưng bất kể thế nào, năm đó con mới chỉ mười chín tuổi, hẵng còn quá trẻ, lại ở trong nơi kỷ luật nghiêm minh như quân đội, nó lớn hơn con những mấy tuổi, tư tưởng chín chắn hơn, nó không nên gạ gẫm con làm việc đó. Sau cùng cũng không sử dụng biện pháp an toàn, để con mang thai, lúc con đau khổ, nó ở đâu? Bao nhiêu đắng cay con chịu, chả lẽ lại thôi?"

Tô Uyển giận không để đâu hết, con gái mình sảy thai, thời gian qua đi năm năm, bà mới biết. Đứa con gái dại dột của bà không hề hé lấy một tiếng.

"Mẹ, chuyên này không thể chỉ trách anh ấy, một bàn tay không vỗ lên tiếng, tình cảm không thể đè nén, mang thai là ngoài ý muốn.."

May mà năm xưa không bị phát hiện, bằng không bị kỷ luật là không tránh khỏi. Lúc có thai được một tháng, cô cảm thấy cơ thể là lạ, lúc ấy nôn mửa liên miên, hằng ngày vẫn phải tập luyện. Cô sợ có chuyện, bèn xin nghỉ phép lén lút đi khám, biết mình có thai, khoảnh khắc ấy nửa mừng nửa hoang mang. Mừng vì cốt nhục trong bụng cô là kết tinh tình yêu giữa họ, hoang mang vì chưa cưới đã mang bầu, cô còn đang đi học, phải làm sao?

Lúc ấy, cô không nỡ bỏ đứa con của cả hai. Cô tin anh chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm, dù anh có không muốn, cô cũng đủ khả năng sinh đứa bé. Cùng lắm dạt về phía Nam, giấu Tô Uyển, sinh con.

Nếu để Tô Uyển biết con gái mình có bầu ở tuổi hai mươi, chắc sẽ tuốt xác cô.

Nhưng chưa kịp nói với anh chuyện mang thai, thì anh đã gặp chuyện rắc rối. Tình cờ nghe được chuyện anh và một nữ binh quan hệ với nhau trong hộp đêm, lòng cô nguội lạnh, họ cãi nhau một trận rất to, chiến tranh lạnh mấy ngày. Cô thực sự không chấp nhận nổi, đành nói lời chia tay, thậm chí cũng không cho anh biết việc mình mang thai.

Một người đàn ông phản bội, vì sao cô phải lưu luyến? Đấy là con của cô, không liên quan đến anh.

Cô làm đơn thôi học, xin rút khỏi chương trình tập huấn, bên trên không đồng ý, nhiều lần tìm cô làm công tác tư tưởng. Cô mang thai, bất kể anh đã cho cô một cú chí mạng, nhưng cô vẫn không nỡ bỏ đứa

bé trong bụng. Mười tháng hoài thai, sau này bụng sẽ to lên, chưa cưới mà mang bầu là phạm vào quân luật, cô không còn lựa chọn nào khác. Luyện tập cường độ cao sẽ gây nguy hiểm cho đứa bé, nên thái độ cô rất cương quyết, nhất định phải ra đi.

Sau đó cấp trên phê chuẩn nghỉ phép, cho cô thời gian điều chỉnh lại bản thân, bao giờ cảm thấy ổn, lúc ấy có thể quay về đội.

Rời quân doanh, cô không về nhà, mà du lịch đến phía Nam. Tập Vị Nam từng có một dạo tìm cô, giải thích rõ ràng đầu đuôi sự việc. Thời gian đó anh cũng phát hiện ra cô đã mang thai, định nhờ đứa bé để làm lành, sau đó đứa bé cũng mất, mọi hy vọng đều tan tác.

Vì sao đứa bé lại mất?

Tập Vị Nam chỉ biết, chuyện giữa anh và Bạch Sở Khả bị người khác cố tình sắp đặt. Anh theo xuống phía Nam chưa được mấy ngày, phía quân đội đã cho người áp giải anh về. Anh bị giam lỏng tròn trĩnh một tháng, phối hợp điều tra. Trước lúc đi, anh đã dặn cô nhớ chăm sóc bản thân, đợi anh quay về lấy cô làm vợ, làm tròn trách nhiệm với cô.

Nhưng khi anh quay lại, đứa trẻ không còn nữa. Nghe chủ nhà nói, nhà bị trộm đột nhập trong đêm, cô ngã trong lúc giằng co, lúc đưa đến bệnh viện thì đã muộn, đứa trẻ không giữ được.

Diệp Bạc Hâm cũng mất tích. Mãi đến khi tìm được cô, cô đã đính hôn với Hạ Dã Nhuận.

Anh thua, thua mất người phụ nữ của đời mình và cả hạnh phúc.

"Mang thai là ngoài ý muốn, thế con sảy thai, nó cũng không có trách nhiệm? Một người đàn ông đến con cái và và người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được, thậm chí còn hy sinh cả người phụ nữ của mình, nó sống chỉ như một kẻ hèn hạ!" Tô Uyển bất bình.

"Sảy thai?" Diệp Bạc Hâm cười cay đắng, phải, lúc đó tất cả mọi người đều nghĩ rằng cô sảy thai ngoài ý muốn, ngay cả anh cũng hiểu lầm như vậy. Lúc ấy vừa mất đi tình yêu, vừa mất đi đứa con, cô suy sụp, không muốn giải thích bất cứ điều gì, cô đau đớn tột cùng, chỉ muốn bỏ anh đi thật xa, anh muốn hiểu thế nào thì hiểu.

"Mẹ, con không sảy thai…" Nước mắt đè nén đã lâu, cuối cùng tuôn ra, ướt đẫm gương mặt, vì đứa trẻ chưa kịp thành hình của cô.

"Không sảy thai, thế con…" Tô Hòa sững sờ: "Con bé điên rồ này, chả lẽ con đi phá thai?"

"Không, là thai ngoài tử cung…" Diệp Bạc Hâm cắn chặt môi, người run lên bần bật, nước mắt lã chã tuôn rơi. Đó là bí mật ngoài trừ bác sĩ làm phẫu thuật ra, không một ai hay biết: "Mẹ, con không còn cách nào khác, thật sự con đã hết cách. Con rất yêu, rất yêu nó, nhưng lại không giữ được. Đứa bé còn chưa thành

hình, thậm chí là trai hay gái, con cũng không biết, thế rồi đã không còn nữa…"

Lúc ấy cô mới mười chín tuổi, một thân một mình đến thành phố G, người không thân, đất không quen, chưa kể bụng mang dạ chửa. Gặp chuyện ấy, làm sao lại không sợ, và làm sao để vượt qua?

Tô Uyển không nén được xót xa, nước mắt cũng ứa ra. Bà ôm Diệp Bạc Hâm vào lòng, hai mẹ con khóc trong lặng lẽ.

"Con bé này, sao lại lớn gan đến thế? Xảy ra việc ấy cũng không nói với mẹ, chuyện gì cũng tự mình gồng gánh, nhỡ có gì bất trắc, thì phải làm sao, hả?"

Tô Uyển tuy trách móc, nhưng lòng đau tột độ.

"Mẹ, qua cả rồi, mẹ có thể đừng phản đối chúng con? Chúng con trải qua bao nhiêu trắc trở, khó khăn lắm mới quay về với nhau. Mẹ nỡ lòng nào chia cắt chúng con?" Diệp Bạc Hâm lau nước mắt, khẽ ngả vào vai bà.

Đến nước này, bà còn làm sao phản đối được? Con bé vốn không chịu nghe, có chết nó cũng nói được thành sống.

…

Hơn một tiếng sau, trời sụp tối, ngoài cửa vẫn im lìm.

Tập Vị Nam lo hai mẹ con nói rồi thành cãi vã, lòng nóng như lửa đốt, mấy lần toan ra xem. Lại sợ gây phiền phức cho cô, dù sao Tô Uyển cũng không ưa anh. Thấy anh bỗng dưng xuất hiện, Diệp Bạc Hâm không tránh khỏi ăn mắng, anh không nỡ làm cô buồn.

Đang mải suy nghĩ, thì cửa được đẩy ra, Diệp Bạc Hâm bước vào.

"Sao anh không bật đèn?" Căn phòng tối om, Diệp Bạc Hâm men theo ánh sáng ngoài ban công, thấy một bóng đen đổ dài giữa phòng khách. Cô đưa tay bật công tắc trên tường, căn phòng bỗng sáng bừng.

Chỉ một chớp mắt, một chiếc bóng loáng qua, người lao vào một vòng tay ấm áp. Trên đỉnh đầu có tiếng nói buồn buồn: "Sao lâu thế, mẹ có khó dễ em không?"

Anh không biết họ đã nói gì, cảm giác ấy không dễ chịu chút nào.

"Không." Diệp Bạc Hâm lắc đầu, giọng sau khóc hơi khàn khàn, vừa lên tiếng là Tập Vị Nam đã phát hiện ra.

279. Chương 279

"Em khóc à?" Tập Vị Nam nghe tim quặn lại, nhìn cô dưới ánh đèn. Thấy ánh mắt cô luống cuống lảng tránh, khóe mắt hoe đỏ. Ngón tay anh giữ cằm, xoay mặt cô lại. Ánh mắt đăm đăm nhìn gương mặt cô từng li từng tí.

Diệp Bạc Hâm biết anh có tâm hồn nhạy cảm, bèn xoa khóe mắt: "Rõ thế cơ à?"

Cô cười khẽ, theo thế ngả vào vòm ngực anh. Cảm giác buồn bã đến ngột ngạt mới rồi, lúc này cũng dần tan biến: "Ừm, em vừa có khóc. Mẹ đồng ý không cấm đoán hai đứa nữa, em mừng lắm."

Nếu tin cô, thì anh đã không là Tập Vị Nam. Rơi nước mắt vì buồn và rơi nước mắt vì vui, khác nhau hoàn toàn. Tâm trạng ủ dột, là người kề vai áp má bên cô, làm sao anh có thể không cảm nhận được?

"Thế à?" Giọng anh nhỏ nhẹ, không nghe được cảm xúc bên trong. Ở một góc cô không nhìn thấy, vầng trán khôi ngô sáng sủa lạnh nhạt đi mấy phần: "Em nói gì với mẹ, sao mẹ bỗng nhiên lại đồng ý?"

Là một người me, lo lắng con mình tổn thương, ngăn cản con mình ở bên một phần tử nguy hiểm, là điều hoàn toàn đúng đắn. Tập Vị Nam cũng chả phải mù quáng, cũng không hẳn là không hiểu, nhưng trên phương diện tình cảm, anh không thể nào buông tay. Nếu có thể nhẹ nhàng buông bỏ, hà tất đến nỗi đau khổ quằn quại suốt từng ấy năm ròng?

Sự tổn thương anh mang đến cho cô mãi mãi không thể nào bù đắp. Tô Uyển kịch liệt phản đối hai người, cũng là hành động phản ứng bình thường của một người mẹ. Nhưng vì sao đột nhiên bà lại đổi ý, chỉ bằng mấy câu nói của Diệp Bạc Hâm đã khiến bà gỡ bỏ định kiến trong lòng?

"Em bộc bạch toàn bộ với mẹ, nói là em không lấy ai ngoài anh." Diệp Bạc Hâm nửa đùa nửa thật. Nới lỏng vòng tay quanh hông anh, kéo anh ra ngoài: "Xong rồi, cơm tối có rồi, mẹ bảo em lên gọi anh xuống ăn cơm, đừng để mẹ chờ lâu."

Tập Vị Nam bình thản nhìn cô, khẽ cười, ánh mắt đượm yêu chiều và bằng lòng với vô điều kiện.

...

Tô Uyển đứng trước vách kính cửa sổ gọi điện, giọng nhỏ nhẹ nói gì đó, nghe tiếng bước chân đằng sau, bà liền cúp máy, quay lại.

"Mẹ." Diệp Bạc Hâm bất giác buông tay Tập Vị Nam, tiến lên ôm cánh tay bà.

"Mẹ." Tập Vị Nam cũng khẽ gật đầu, giọng trầm trầm.

"Ừ." Tô Uyển liếc nhìn anh, lạnh nhạt bước ra phòng ăn.

Lòng bà không nén được thở than, khí chất đĩnh đạc của chàng trai trẻ khiến người khác phải ngột ngạt, dù anh ta đã hạ mình trước mặt bậc bề trên, nhưng vẻ quý phái bẩm sinh và cả một phần từ hoàn cảnh gia đình quý tộc vẫn phát ra từ tận bên trong con người, không thể phớt lờ.

Trên thương trường từng tiếp xúc với nhiều kẻ yêu ma quỷ quái, những gã trọc phú khoe khoang, những tài phiệt lịch lãm quý phái, những danh gia vọng tộc ung dung điềm đạm, nhưng quả là lần đầu tiên bà tiếp xúc với chàng trai vốn sinh trưởng trong vinh hoa phú quý, song không hề khoe khoang chứng tỏ tài thế quyền lực của bản thân, mà lại khiêm tốn, khép mình như Tập Vị Nam, có lẽ đấy mới quý tộc đích thực.

Khí chất sang trọng, trang nhã lại biết tiết chế, rõ ràng gia thế hiển hách nhưng lại giấu mình. Ba lần bảy lượt bà khó dễ Tập Vị Nam, mà anh vẫn bình tĩnh điềm nhiên.

Người đàn ông trưởng thành lão luyện này, không nghi ngờ gì nữa, anh xứng đáng là người có thể gửi gắm cả đời. Tiếc là gia thế quá cao sang, cũng không biết cuộc hôn nhân này có bị nhà họ Tập phản đối hay không.

Trong phòng ăn.

Tô Uyển ngồi ở chính giữa, Tập Vị Nam ngồi bên tai trái, kế đó là Tập Vị Nam.

Suốt bữa, Tô Uyển luôn đanh sắc mặt.

"Mẹ, vừa nãy đã nói xong rồi, sắc mặt mẹ đừng hầm hầm nữa, như thể người ta nợ mẹ mấy trăm vạn vậy." Nhân lúc gắp thức ăn, Diệp Bạc Hâm liền lí nhí nói.

Cô hiểu cái cảm giác không được hoan nghênh này, không khác nào ngồi trên đống than.

Hôm qua bị bà nội anh đưa vào tình thế khó xử, anh giúp cô giải vòng vây. Không lý nào lại đến lượt cô, cô không muốn anh phải chứng kiến vẻ lạnh lùng của người nhà mình, để anh phải lúng túng.

Tô Uyển lườm cô: "Đã nể nang lắm rồi, đừng được đằng chân lân đằng đầu."

Bà cũng chả cần hạ giọng, căn phòng ăn rộng rãi vang vẳng tiếng nói rít qua răng của bà, khiến Diệp Bạc Hâm thẹn đến mức muốn đào cái hố chui vào cho xong.

Bữa cơm kết thúc trong im ắng và ngượng ngùng, Diệp Bạc Hâm thở dài đánh sượt, lần đầu tiên ăn cơm mà khổ thế.

“Anh qua đây với tôi.” Tô Uyển liếc mắt nhìn Tập Vị Nam, nho nhã lau khóe miệng.

“Mẹ, có gì mà con không được nghe?” Diệp Bạc Hâm thót tim, lập tức đứng dậy, đôi mày hơi chau lại.

“Con lo lắng cái gì?” Tô Uyển bực mình lườm cô: “Xem cái vẻ chán đời chưa kìa, chưa xuất giá đã bênh nhau chằm chặp, sau này có làm sao, đừng trách mẹ không nhắc trước!”

Sao con bé này lại dại thế nhỉ?

Đã là con rể, thì bà với tư cách là mẹ vợ, kiểu gì cũng phải đánh phủ đầu cái đã, tránh trường hợp nó tưởng lấy con gái bà dễ như bỡn, không biết đường trân trọng. Không làm rắn tay, nó lại tưởng nhà vợ không ai nâng đỡ. Gả vào nơi cao sang ấy, không tránh khỏi bị người ta coi thường.

“Đừng lo, mẹ không ăn thịt đâu mà.” Tập Vị Nam mỉm cười, nụ cười sáng sủa an ủi con tim nôn nóng của cô.

Mắt dõi theo cả hai lên gác, Diệp Bạc Hâm ngồi dưới nhà một lúc, hồi lâu không thấy trên gác có động tĩnh gì,

Cô tò mò không biết cả hai nói gì, lại lo Tô Uyển nói năng khó nghe.

Nghĩ rất lung, Diệp Bạc Hâm bèn rón rén lên gác. Bên ngoài thư phòng, cô vểnh tai áp lên cửa.

Hàng mày nhíu lại, tập trung nghe rõ tiếng động bên trong, tiếc là cách âm quá hoàn hảo, im ắng vẫn hoàn im ắng.

…

Nhà họ Tập.

Ba đời quây quần tụ họp. Nom vẻ như sắp tổ chức tam đường hội thẩm, tiếc là nhân vật chính lại vắng mặt.

Cuộc họp gia đình lần này do bà cụ khởi xướng, ông cụ sẽ chỉ ngồi bên trấn thủ.

Con trai cả Tập Hoa Minh, con trai hai Tập Hoa Thịnh, con trai ba Tập Hoa Dương, con gái tư Tập Thư Nhã, con gái út Tập Thư Đan, cùng vợ chồng và các con cháu, ngồi sum họp cũng đến mười mấy người.

Mấy người đang công tác xa, do lão phật gia của đại gia đình phát lệnh triệu tập, vừa nhận được tin lập

tức quay về.

Trong số những người ở đây, có tinh anh doanh nhân, có quan chức chính phủ, có đầu ngành y khoa, thậm chí có cả nghệ thuật gia…

Gia tộc như nhà họ Tập, trải qua hơn trăm năm hưng thịnh, con cháu đời sau bất luận ở lĩnh vực nào cũng là những nhân vật kiệt xuất. Song nhà họ Tập vẫn có một truyền thống, dù cho con cháu có đạt được thành tựu lớn đến đâu, trước tiên vẫn không thể trái ý bậc bề trên.

Những dòng tộc như nhà họ, cũng chính bởi tôn sùng đạo hiếu, nên mới cường thịnh bền lâu.

Có thể thấy được, địa vị của bà cụ ở nhà này cao thế nào. Năm xưa chỉ bằng một câu nói, bà có thể chặn đứng đường sống của Tập Vị Nam, nếu không phải ông cụ âm thầm hỗ trợ, thì cũng chẳng ai dám lén lút giúp đỡ sau lưng.

Có điều, hằng ngày mỗi người công tác một nơi, chỉ dịp lễ tết mới về nhà sum họp, lâu lắm rồi chưa huy động toàn thể mọi người về nhà như thế này.

Hôm nay lại có chuyện đại sự nào?

Hay nói một cách thông thường thì không phải chuyện trọng đại, bà cụ sẽ không nhất thiết phải triệu tập quần chúng.

Vừa đặt chân về nhà, nhân lúc bà cụ chưa xuống, cả nhà bắt đầu túm tụm hỏi han, thăm dò thông tin.

Có những người cả năm chỉ gặp được mấy lần, không khí tuy nghiêm trọng, nhưng sau khi đã trò chuyện, thì cũng trở nên rôm rả.

Tập Khởi Nhu biết vì sao bà nội nổi cơn lôi đình, chuyện hôn nhân đại sự của anh Hai đấy thôi? Cô không dám lên tiếng, bèn thậm thụt gọi bác gái Cả ra một chỗ.

“Bác ơi, anh Hai đâu ạ?”

“Anh Hai của cháu không về đâu. Bao năm nay, có bao giờ nó tham gia đâu?” Giang Nhan khẽ thở dài, kể từ lúc mười lăm tuổi, bị gạch tên khỏi gia phả, Tập Vị Nam thật sự không coi mình là người nhà họ Tập nữa. Dẫu vậy, xương gẫy vẫn còn dính gân, tuy năm thì mười họa cũng về nhà, song toàn nhằm lúc tránh mặt bà cụ. Riêng lần này, cả năm chưa thấy đâu.

Hôm qua Diệp Bạc Hâm được bà cụ đưa về nhà, bà lo con bé khó xử, bèn gọi điện cho Tập Vị Nam. Sau đó nghe người làm kể, nó về làm ầm lên, khiến bà cụ giận sôi gan suýt thì ngã bệnh. Cuộc họp gia đình ngày hôm nay e là vì chuyện A Nam và Diệp Bạc Hâm.

Mình ở nhà chịu đựng đã là đủ rồi, bà không muốn gọi con trai về chịu cùng, nên hôm nay cũng không thông báo với A Nam.

"Bác Cả, bác có biết vụ anh Hai đã đăng ký kết hôn rồi không?"

"Cái gì cơ?" Giang Nhan bàng hoàng thốt lên, khiến mọi người phải để ý. Các thành viên đang rôm rả bàn tàn trong phòng khách đều đồng loạt đổ dồn cái nhìn về phía bà.

"Làm sao thế?" Chồng bà, Tập Hoa Minh nhăn mày, ông là nhân vật tiếng tăm trong ngành di truyền học, tính tình nho nhã, khác hẳn với hai đứa con trai lạnh như băng, nhưng cũng bởi quá đam mê sự nghiệp mà quên bẵng cảm nhận của người vợ. Trong mấy người con cái, ông là người hiếu thảo nghe lời nhất. Ông tôn trọng mẹ mình, nên năm xưa khi Tập Vị Nam nói mãi không thay đổi, mẹ ông gạch tên thằng bé khỏi gia phả, ông cũng không dám lên tiếng phản đối.

"Không có gì." Giang Nhan áy náy cười với mọi người, rồi thì thào hỏi: "Khởi Nhu, cháu nói A Nam đăng ký kết hôn rồi? Làm sao có thể? Chuyện từ bao giờ?"

Nếu đúng thật như thế, thì chuyện này lớn rồi.

Chuyện lấy vợ trọng đại như thế mà không bàn với người lớn một câu. Bà cụ lại vốn có thành kiến với nó, giờ rùm beng lên, không biết bà cụ nghĩ thế nào. Chỉ sợ bà lại sử dụng biện pháp như với bạn gái của chú Hai năm xưa, giận lây sang gia đình cô gái ấy, sống chết phải chia uyên rẽ thúy bằng được, khiến cốt nhục của chú Hai bây giờ vẫn lưu lạc bên ngoài.

Tập Khởi Nhu thấy sắc mặt bà nghiêm nghị, thì giật nảy mình: "Anh… anh Hai chính miệng nói… hôm qua… chuyện lúc nào… cháu không biết…"

Đầu Giang Nhan đau như búa bổ. Thằng lỏi con bây giờ không sợ trời, cũng chẳng sợ đất. Bà cụ mà muốn làm gì sau lưng nó, liệu nó có trở tay kịp không?

Lúc ấy, nó không phải chỉ chở che cho một cô gái, mà là cả gia đình, bao gồm sản nghiệp của nhà họ Tô, bạn bè thân thích của nhà họ Tô…

Nó lấy tự tin ở đâu ra mà đòi bảo vệ cả một dòng họ? Nó tưởng bà cụ già rồi, không đủ sức can thiệp vào chuyện của con cháu ư?

"Mẹ, mẹ không phải lo, A Nam tự biết tự sức mình." Tập Vị Cận bước đến.

"Chuyện này con cũng biết?" Giang Nhan trợn tròn mắt, bảo bà không lo kiểu gì, chuyện tày đình thế này mà dám giấu cả bà.

"Vâng, A Nam vừa về đã nói với con rồi." Giọng Tập Vị Cận thản nhiên. Anh đã lường trước chuyện này sớm muộn cũng bại lộ, chỉ không ngờ lại do chính miệng A Nam nói. Nó biết anh trai sẽ đứng về phía mình, nên mới dám tự tung tự tác như thế?

"Con… à giỏi, hai đứa mày… ôi tôi tức chết mất…" Giang Nhan ôm ngực, hổn hển thở, tay trỏ vào trán Tập Vị Cận: "Hóa ra các anh đều biết, chỉ giấu mỗi mình tôi."

"Mẹ, thì bởi không muốn mẹ lo lắng, nên mới giấu mẹ. Bà mà biết mẹ cũng hùa với bọn con, giấu giếm bà, thì lúc ấy lại giân lây cả mẹ."

"Vớ vẩn!" Giang Nhan quát khẽ, sự việc làm sao lại ra nông nỗi này: "Con nói xem, bây giờ phải thế nào? Hả? Bày ra một bãi chiến trường, còn mình thì chuồn mất tăm. Bà cụ lát nữa không biết sẽ giận cỡ nào."

280. Chương 280

Đang nói thì bà cụ vận kì bào màu tím sậm từ trên gác đi xuống.

Hơn chục con người trong phòng khách, duy có thằng cháu nghịch tử là không thấy đâu, sắc mặt bà cụ tức thì chuyển sang mây đen vần vũ.

"A Nam đâu?" Tiếng nói đanh lạnh át hẳn mọi tiếng ồn ào, xôn xao bàn tán.

Mọi người tập trung, đứng dậy.

"Mẹ ạ…"

"Bà…"

Bà cụ làm sao thế nhỉ? A Nam có bao giờ về tham gia cuộc họp gia đình đâu?

Mọi người cùng nhau phỏng đoán, nhẽ nào hôm nay triệu tập mọi người lại, khiến tất cả phải gác hết công vụ sang một bên để về nhà, lại là vì A Nam? Chẳng trách, chỉ có thằng bé là dám cãi lại, khiến bà khó giữ được thể diện.

"Giang Nhan!" Bà cụ xẵng giọng, vầng trán quần tụ băng giá, thoắt cái đã chĩa mũi dùi vào Giang Nhan: "Xem thằng con chị dạy đấy, giáo dục để đâu mà bắt người lớn trong nhà phải đợi nó, thể diện lớn quá nhỉ?"

Sắc mặt Giang Nhan cứng đờ, cắn chặt răng, dằn nỗi tủi thân nuốt xuống.

Bà cụ chẳng cần biết phải trái đúng sai, trước mặt từng ấy đứa cháu mà cứ thế quở thẳng mặt, nếu Giang Nhan không xuất thân danh giá, gia giáo nề nếp, thì từ lâu đã vùng dậy cãi rồi.

Con Cả, Tập Hoa Minh thầm nhíu mày, ánh mắt lướt qua Giang Nhan, lại nhìn bà cụ: "Mẹ, thằng bé tính thế nào, mẹ cũng hiểu mà, cái này không liên quan đến A Nhan…"

"Bà!" Vừa xuống thì nghe vợ mắng con dâu cả, Tập Thừa Hoắc tức thì nhăn mày, giọng nhỏ nhẹ nói: "Đừng làm căng quá, trẻ con nó còn ở đây, bà cũng phải giữ thể diện cho con dâu chứ."

"A Nhan, em gọi điện cho A Nam, bảo nó về ngay đây." Tập Hoa Minh giúp Giang Nhan giải vây.

Giang Nhan bước đến bên cạnh ông, khẽ lắc đầu, lực bất tòng tâm nói: "Gọi rồi, không liên lạc được."

Bày ra chuyện tày đình thế này, mà nó lại lặn mất tăm mất dạng.

"Mẹ, A Nam lại làm gì, để mẹ phải giận thế này?" Cô Năm, Tập Thư Đơn thấy không khí nặng nề, bèn dìu bà cụ ngồi xuống ghế chính giữa.

"Thôi được rồi, đừng đứng nữa, ngồi xuống cả đi." Tập Thừa Hoắc bước xuống theo sau đó, ngồi xuống ghế cạnh bà, ra hiệu cho mọi người cùng ngồi xuống.

Những người kia cũng lần lượt vào chỗ, già trẻ theo thứ tự.

"Sao?" Bà cụ cười gằn, lại chĩa mũi giáo vào Giang Nhan: "Giang Nhan! Chị nói đi!"

Ngoài xã hội, Giang Nhan cũng là nhân vật tiếng tăm, nhà thiết kế hàng đầu của giới thời trang, nhưng ở nhà lại bị mẹ chồng xét nét đủ điều. Vì hòa thuận gia đình, bà cũng đành nín nhịn.

"A Nhan?" Tập Hoa Minh nhìn vợ, thấy sắc mặt bà khó khăn. Vợ chồng bao nhiêu năm, ông liền hiểu sự việc này không đơn giản chút nào.

Giang Nhan sững người, mắt nhìn quanh một vòng, chưa kịp lên tiếng thì một giọng nói bình thản chen ngang.

"A Nam lấy vợ rồi!"

Tin tức này không khác nào quả bom ngàn cân, khiến tất cả cùng vỡ òa, đồng loạt ngoái đầu nhìn theo hướng phát ra giọng nói.

Tập Vị Cận bình thản ngồi trên ghế, như thể chuyện này không phải do anh công bố.

"Sao… sao có thể?" Cô Tư, Tập Thư Nhã phun trà khỏi miệng: "Cái tính của A Nam không gần gũi con gái, xung quanh cũng chẳng có cô nào, làm sao đã lấy vợ rồi? Có nhầm không?"

Những người còn lại mỗi người một vẻ mặt, âm thầm trao nhau ánh mắt, rõ ràng không thể tin được, nhưng nếu không phải thật thì đúng là không gì có thể khiến bà cụ phải triệu tập toàn thể mọi người, và tức tối đến mức này.

Chú Hai, Tập Hoa Thịnh bất giác cười khảy, ánh mắt lạnh nhạt nhìn người mẹ đang sôi gan ứa máu.

A Nam đúng là khắc tinh của bà cụ. Cả nhà tuyệt nhiên không ai dám trái ý bà, duy chỉ có A Nam là chẳng hề kiêng nể, nên cuộc sống tự do tự tại. Còn ông? Đến người mình yêu cũng không đủ sức che chở, con trai thì lưu lạc bên ngoài. Đến nay cũng là quan chức chính phủ, mà vẫn không đủ bạo gan để công khai sai người đi tìm tung tích đứa con trai.

A Nam đi nước cờ này hay lắm, thẳng tay tiền trảm hậu tấu, cho bà cụ phải ứa gan.

Chú Hai Tập Hoa Thịnh tức thì cảm thấy hả hê. Bản thân mình yếu hèn, thấy cháu trai có tài cán, khiến bà cụ phải ngứa ngáy, thì cơn giận nén trong lòng ông bấy lâu cũng như được trút bỏ.

"A Cận! Con dám chịu trách nhiệm về lời nói của mình không?" Tập Hoa Minh nghiêm mặt, nhìn bà vợ ngồi cạnh bên sắc mặt nhợt nhạt đi hẳn, lòng lập tức có đáp án.

Tập Vị Cận đăm chiêu ngước nhìn lên: "Vâng!"

Tập Khởi Nhu cúi gằm đầu, vần vò ngón tay.

Lần này anh Hai gây tai vạ, hóa ra anh Cả cũng biết.

"Thôi được rồi, chuyện này tôi cũng biết." Bấy giờ Tập Thừa Hoắc lên tiếng, mọi người liền ồ lên. Sắc mặt ông không đổi, mang dáng vẻ trụ cột gia đình, ông nói: "Tôi là người đầu tiên biết."

Tập Thừa Hoắc nhìn bà vợ ở bên cạnh, thở dài sườn sượt: "A Nam ba mươi tuổi, không phải mười ba tuổi. Năm xưa những chuyện nó gây ra tuy có hơi hư hỏng, nhưng bây giờ nó cũng là sĩ quan xuất sắc nhất trong quân đội, nó hành xử có tính toán, phàm chuyện gì cũng cân nhắc kỹ càng. Đây là chuyện chung thân đại sự của nó, sau này hạnh phúc hay không cũng là việc của riêng bản thân nó. Đã làm, thì nó phải tự mình chịu trách nhiệm. Mình là người ngoài cuộc, bận tâm làm gì."

"Bà ạ, con cháu có phúc của con cháu, bà hà tất phải can thiệp vào từng chuyện một?"

Hầu như việc nào Tập Thừa Hoắc cũng nhất nhất nghe lời vợ, lúc này tự nhiên lại để bà bẽ bàng trước mặt toàn thể con cháu, thể diện của bà cụ không biết để vào đâu, liền xẵng giọng quát lên: "Tôi can thiệp vào từng chuyện một? Tập Thừa Hoắc, ông nói thì phải có lương tâm, lấy nhau từng ấy năm trời, thời trẻ ông ở rịt trong quân doanh, một năm về nhà được mấy ngày? Giơ mười ngón tay lên đếm xem có đủ không? Khi còn trẻ, tôi vì dòng họ nhà ông mà lo mất ăn mất ngủ. Có bao giờ ông quan tâm đến cái nhà này? Những đứa trẻ ở đây, có đứa nào không phải do một tay tôi nuôi dạy? Nếu không phải do tôi can thiệp vào từng chuyện một, thì hôm nay không biết còn mọc ra mấy đứa cháu trời đánh nữa?"

"Đến già, ông được thuyên chuyển về, thời gian ở nhà nhiều hơn, nhưng ông ngoại trừ quan tâm chuyện trong quân đội, cứ dăm hôm nửa bửa lại tụ họp hội đồng đội cũ, thì đã bao giờ ông ngó ngàng chuyện trong nhà? Giờ con cháu lớn cả rồi, giỏi lắm rồi, ông quay ra trách tôi quản lý linh tinh?"

Buổi họp phê bình, vì lý do vắng mặt nhân vật chính, nên mũi giáo hướng sang trụ cột gia đình là Tập Thừa Hoắc, mâu thuẫn mỗi lúc một gay gắt.

Tập Thừa Hoắc là người cầm trịch trong giới quân sự, bao nhiêu năm trời không một ai dám chỉ thẳng mũi ông mà to tiếng, lúc này mặt mũi khó tránh khỏi sa sầm hẳn đi.

Cũng bởi ông thấy vợ mình thiệt thòi, bà theo ông nên mới khổ, thành thử bao nhiêu năm nay một mực chiều chuộng bà ấy, không ngờ tính cách càng chiều lại càng gàn.

Thấy sự tình không hay, những người khác lập tức đứng lên, nói khan cả cổ họng mới hạ được nhiệt của hai cụ.

"A Nhan, rốt cuộc chuyện là sao?" Tập Hoa Minh nhân lúc mọi người đang dỗ dành các cụ, liền thì thào hỏi Giang Nhan, sắc mặt bà lạnh nhạt.

Giang Nhan nhìn ông một thoáng, đầu đau nhói, bèn xoa hai bên thái dương: "Em cũng không biết, mới rồi mới được nghe."

"Mẹ, A Nam lấy thiên kim tiểu thư nhà nào, mà mẹ lại giận đến nông nỗi này?" Người con thứ Ba, Tập Hoa Dương nêu ra câu hỏi mà tất cả đều đang tò mò muốn biết. Họ cảm thấy chuyện cũng chẳng phải to tát gì, chỉ e bà cụ không hài lòng với cô gái mà A Nam lấy làm vợ, tính cách A Nam lại vốn bất kham, nên bà cụ mới phản ứng dữ dội đến thế.

Hay là thiên kim nhà họ Đặng? Đấy là cô cháu dâu mà bà đã ưng, nhưng A Nam chưa từng đồng ý, làm sao lấy được? Nếu đúng là lấy con gái nhà họ Đặng, bà cụ lại chẳng cười không khép được miệng, chuyện tối nay cũng chẳng xảy ra.

"Thiên kim nhà nào? Nó mà cũng là thiên kim danh giá đấy à? Một đứa con gái bần hàn, mắt A Nam đui mù rồi chắc? Mà lại ngắm đúng cái thứ đàn bà lố lăng ấy…" Bà cụ vừa bình tĩnh chưa được bao lâu, nhắc đến chuyện này, lại tức ứa gan: "Thằng mất dạy muốn làm tôi tức chết đây mà, chuyên trò trêu ngươi tôi…"

Thấy Diệp Bạc Hâm bị bà nói không ra gì, Giang Nhan không nhịn được, bèn phản biện: "Mẹ, Bạc Hâm làm gì tệ như mẹ nói. Con từng tiếp xúc với con bé, nó có đôi mắt trong trẻo, sạch sẽ, tính cách nền nã nhỏ nhẹ, người cũng tốt. A Nam lại sẵn khó tính, bao nhiêu năm nay chưa từng qua lại với những đứa con gái lố lăng nào, người tầm thường là nó không ưng đâu. Lần này nó quyết tâm lấy một cô gái về làm vợ, con tin vào mắt nhìn của nó…"

"Giang Nhan! Ý chị là tôi thiển cận? Mắt tôi có vấn đề, không nhìn được con bé tốt ở chỗ nào chứ gì!" Bà cụ cười gằn.

Giang Nhan toan nói thêm, nhưng bị chồng ngăn lại: "Mẹ, mẹ bớt giận, A Nhan không có ý đó đâu…"

Tập Vị Cận từ đầu chí cuối đều mang vẻ mặt bình thản, biểu cảm hầu như không thay đổi, nhưng mỗi lần bà cụ mắng Giang Nhan, anh bất giác nhíu mày.

"Mẹ ơi, hay có gì nhầm ạ?" Cô Tư, Tập Thư Nha để ý thấy, ngoại trừ bà cụ là nổi giận đùng đùng, thì có vẻ như phản ứng của toàn bộ người trong nhà đối với việc này, chỉ bao gồm kinh ngạc, thêm cả tò mò, nhưng không hề có phản đối kịch liệt như bà cụ. Tức là, chuyện hôn sự của A Nam, bố mẹ thằng bé không hề có ý kiến, theo cách nói của chị dâu thì vợ của A Nam cũng hợp ý chị ấy, thậm chí cũng lên tiếng bênh con dâu rồi, còn anh Cả thì vẫn chưa biết gì.

"Nhầm?" Bà cụ lại cười khảy, bất chấp gương mặt thoắt cứng đờ của Giang Nhan: "Khởi Nhu! Kể những chuyện mà cháu nghe được ra đây, để bác Cả cháu biết đứa con gái mà con trai chị ta lấy về làm vợ, có cuộc sống bê tha thế nào?"

"Kìa bà!" Tập Khởi Nhu không ngờ ngọn lửa lại lan sang mình, bất ngờ trợn tròn mắt. Bao nhiêu người lớn đều có mặt ở đây, làm gì đến lượt cô lên tiếng, thế mà… đây rõ ràng là đẩy cô vào chỗ khó rồi còn gì? Bao nhiêu ánh mắt đang nhìn, cô mà dám bêu xấu chị dâu, đến lúc ấy anh Hai không giận mới lạ!

"Nói!" Bà cụ lườm cô, cảnh cáo.

Tập Khởi Nhu mếu máo, liếc nhìn bác Cả, lại bặm môi, không dám mở miệng.

"Khởi Nhu, bà bảo con nói, thì con cứ nói đi!" Mẹ cô nhăn mày, không ngờ con gái mình cũng bị lôi vào.

"Chuyện này…" Tập Khởi Nhu đá chân anh Năm, toan nhờ anh giải cứu. Anh Năm lại vờ như không thấy, chán sống mới dám nói xấu sau lưng anh Hai.

Tập Khởi Nhu tức điên lên, lại sợ bà sẽ ép cô đi lấy chồng, đành thành thực kể lại chuyện mình đã nghe được.

Lần này, mặt Giang Nhan biến sắc liên tục, thậm chí vẻ mặt của Tập Thừa Hoắc cũng trĩu xuống.

"Mẹ! Chuyện Diệp Bạc Hâm có vị hôn phu, con cũng biết. Nhưng chỉ cần A Nam thích, thì có sao đâu? Những chuyện linh tinh ngoài lề, cũng chỉ là truyền miệng mà nghe, chưa chắc đã là thật. Con nghĩ A Nam cũng biết rõ gốc gác lai lịch của con bé. Nếu A Nam đã không bận tâm, thì mình là người ngoài, nói phỏng có ích gì?"

"Hóa ra chỉ cần con trai chị thích, thì thể diện nhà họ Tập cũng mặc xác à? Loại con gái như thế rước về, truyền ra người ngoài lại cười nhà họ Tập cướp vợ nhà người khác?" Bà cụ giận tím mặt.

281. Chương 281

"Cái này..." Tập Khởi Nhu đá đá anh năm, muốn kêu anh giải vây, anh năm lại giả vờ như không thấy, anh chán sống mới dám ở sau lưng anh hai đâm anh một dao.

Tập Khởi Nhu gấp gáp, lại sợ bà nội chỉ hôn cho cô, chỉ có thể một năm một mười đem bản thân nhìn thấy, nghe được nói một lượt.

Lần này sắc mặt Giang Nhan biến đổi liên tục, đến Tập Thừa Hoắc cũng trầm mặt.

" Mẹ, chuyện Bạc Hâm có vị hôn phu con cũng biết, nhưng chỉ cần là A Nam thích, thì có quan hệ gì? Còn về tin đồn loạn gì, đều là lời truyền miệng, chắc gì đã là thật. Con nghĩ A Nam cũng biết nội tình bên trong, nếu A Nam không tính toán, người ngoài chúng ta nói nhiều cũng có tác dụng gì?"

" Hay cho chỉ cần con trai con thích, mặt mũi Tập gia đều có thể không quan tâm? Cô gái như vậy cưới vào nhà, truyền ra ngoài không phải để người ta cười Tập gia chúng ta cướp vợ người ta sao?" Lão phu nhân đột nhiên thịnh nộ.

" Bà nội, A Nam sớm đã không phải người Tập gia, bà quên rồi sao?" ánh mắt Tập Vị Cận lạnh lùng đối diện với tức giận của lão phu nhân, lông mày sáng ngời xẹt qua mỉa mai, hơi thương xót, "Lúc đầu là bà tự thân đuổi nó ra khỏi gia môn, nó bây giờ họ Tập không sai, nhưng cùng Tập gia không có nửa phân quan hệ. Bên ngoài bao nhiêu người, có mấy người biết cháu trai Tập gia có người lăn lộn có tiếng trong quân đội? Tập Vị Nam cái tên này sớm đã bị người ta quên rồi, tất cả của A Nam ngày hôm nay đều là nó dùng mạng đổi lại, Tập gia từng quan tâm tới nó chưa?"

Ánh mắt anh quét qua đám người, người lớn tụ tập đông, nhưng không người nào phản bác.

Không sai, từ lúc Tập Vị Nam mười lăm tuổi phạm sai lầm bị khai trừ tên trên tộc phả, lão phu nhân lại cảnh cáo không được phép ai trong âm thầm giúp anh, nếu không đồng phạm mà phạt, tất cả mọi người đứng nhìn, không một ai giơ tay ra giúp một tay.

Tập Vị Nam cái tên này đần dần bị người bên ngoài quên sạch rồi, người ngoài nói tới Tập gia, chỉ biết cháu lớn Tập gia Tập Vị Cận có tiếng tăm nhất, trên thương giới tạo thành một truyền kỳ.

Tập Vị Cận cười nhạt, “Nếu đã không tính là người Tập gia, cũng không nợ Tập gia cái gì, Tập gia dựa vào cái gì ngăn cản việc riêng tư của nó? Nó kết hôn hay không, cùng ai kết hôn, chúng ta có lập trường gì khua tay múa chân? Bà nội sợ truyền ra ngoài mất mặt, nhưng có mấy người biết A Nam là người Tập gia?”

“Cháu…” Lão phu nhân không ngờ rằng một cháu trai luôn nghe lời trầm mặc đột nhiên đứng dậy phản bác bà, trong từng câu từng chữ, bà tìm không ra kẽ hở, nhưng trong câu chỉ trích bà năm đó không quan tâm tình cảm bà cháu, bây giờ lại tự gánh hậu quả.

“A Cận!” Bố là Tập Hoa Minh trầm giọng xuống, quát một tiếng, “Sao lại nói chuyện với bà nội như vậy?”

Quay lại cùng lão phu nhân xin lỗi, “Mẹ, là con dạy con không tốt, hai đứa con đều khiến người khác bận lòng, xem tấm lòng bảo vệ em trai của A Cận, hy vọng mẹ đừng tính toán với nó. Còn về tiểu tử A Nam bất hiếu này, để con tới dạy bảo, mẹ đừng bạn tâm, con bảo đảm lần này giáo huấn một trận.”

” Mẹ, anh cả nói đúng, việc này giao cho anh cả đi xử lý, tính cách A Nam mẹ không phải không biết, đến lời của bố mẹ nó còn nghe chút…”

” Cũng không phải chuyện lớn gì, mẹ đừng tức giận nữa…”

Mỗi người nói một câu, cho lão phu nhân bậc thang bước xuống, lão phu nhân cũng biết Giang Nhan và Tập Vị Cận đứng về phía Tập Vị Nam, những người khác đều có thái độ trung lập, không ai đứng ra chống đỡ cho bà, đến chồng luôn thuận bà cũng vì chuyện này cùng bà đỏ mặt, bà cũng chẳng tha chẳng thứ gì, chỉ sợ càng náo càng bế tắc.

” Việc này như vậy đi, Hoa Minh con trai con làm ra chuyện đốn mạt, con tự mình đi xử lý, đừng cứ lấy chuyện cũ phiền lòng ra làm phiền mẹ con.” Tập Thừa Hoắc làm một chủ gia đình vỗ bàn, “Đều giải tán hết, đến nhà ăn dùng cơm…”

Sau khi ăn cơm tối xong, lão phu nhân đầu đau không ít, không muốn nhìn thấy đám vãn bối càng ngày càng không nghe lời, tự mình lên lầu.

Mấy trai gái rể theo lão thái gia lên phòng khách, nhưng đuổi vợ chồng Tập Hoa Minh ra ngoài, để bản thân bọn họ nghĩ cách bổ cứu.

Nên như thế nào thì như thế đó, lão già ông cũng lười quản. Thật ra lão gia đã biểu thị thái độ, ông vài lần cùng vợ ông đỏ mặt? Tối nay vì Tập Vị Nam nói vài lời, hơn nữa Tập Vị Nam là quân nhân, kết hôn bắt buộc phải qua cấp trên đồng ý, lão gia nhất định biết đầu tiên, nhưng vì anh giấu đi chuyện này, nói rõ lão gia mặc dù tức giận, nhưng cũng không có cách nào với Tập Vị Nam, ai cũng biết Tập Vị Nam là đứa cháu mà lão gia thương nhất kế tục sự nghiệp ông. Nếu không danh hiệu quân môn thế gia của Tập gia tới một thời lại không có người kế thừa, sau khi lão gia nghỉ hưu, Tập gia còn được coi là quân môn thế gia sao?

…

Mấy đứa cháu theo Tập Vị Cận ra ngoài, đại khái đi thăm dò chuyện của Tập Vị Nam.

Đại sảnh lớn như vậy chỉ còn lại hai vợ chồng Tập Hoa Minh và Giang Nhan.

"A Nhan, em xem việc này phải làm sao?" Tập Hoa Minh không ngờ rằng vừa về nhf lại nghe được tin tức tính bùng nổ này, con trai bản thân sinh ra, anh còn không hiểu sao? Nhưng làm sao có thể làm ra chuyện đốn mặt này rồi? Đặt vào trong gia đình bình thường, không thương lượng với bố mẹ đã kết hôn, mái nhà đều bị lật lên rồi, giống hồ Tập gia bọn họ là gia đình như vậy, nếu như ai ai cũng bắt chước, cái nhà này không loạn lên rồi sao?

Tâm trạng Giang Nhan trầm xuống, mẹ chồng lúc nào cũng đâm vào cô, cô không dễ gì mới chuyển tới con trai lớn ở, sóng vài ngày yên tĩnh, hai ngày nay về Lão Trạch lại bị chỉ trích.

" Có thể làm như thế nào?" trong lòng Giang Nhan vẫn chưa tan lửa giận nói chuyện tự nhiên không khách khí, "Như e thấy thì mẹ làm chuyện bé xé ra to rồi, anh cũng không xem A Nam bao nhiêu tuổi rồi, cũng là ba mươi rồi, sống nhiều năm như vậy, bên cạnh không có một cô gái, các người không lo lắng, em làm mẹ lo lắng a, chỉ sợ nó cả đời này không định kết hôn. Anh xem A Cận đi, đủ nghe lời đủ ưu tú rồi chứ? Còn không nói đến chuyện yêu đương? Em kêu nó đi xem mắt nó liền đi, kết quả vẫn như một, nó ngay cả họ người ta là gì cũng quên rồi."

" Bây giờ A Nam không dễ gì mới nhìn trúng một cô gái, cũng lén sau lưng chúng ta đăng ký kết hôn rồi, chứng tỏ điều gì? Chứng tỏ đứa con trai không hiểu biết của chúng ta là thật lòng, chúng ta làm cha mẹ, nỡ lòng đi ngăn cản bọn nó? Hơn nữa, tính cách đứa con trai này của anh anh còn không biết, nếu như nó ngoan ngoãn nghe lời, lúc đầu cũng không náo loạn thành như vậy?"

Nghĩ tới con trai liền đau lòng không thôi, Giang Nhan nói xong, lén lút lau nước mắt, "Dù sao cả đời này em cũng có lỗi với nó, chưa từng chăm sóc quan tâm nó, lúc còn nhỏ mẹ động một tí là đánh nó, em lo quản sự nghiệp, cũng không phát hiện khác thường của nó, nếu như em có thể quan tâm nó nhiều hơn, nó cũng không đến nỗi phản ngịch như bây giờ. Lúc nó bị bắt giữ, chúng ta đều bị mẹ ép, không ai dám đi bảo lãnh nó. Bây giờ bên cạnh nó không dễ gì mới có thêm một người quan tâm bó, lần này em nói gì cũng muốn đứng về phía nó."

" Được rồi A Nhan, chuyện này qua bao nhiêu năm rồi, còn nói làm gì? A Nam bây giờ không phải rất tốt sao? Lúc đầu nếu không vụ kia, nó bây giờ ước tính cũng không tiến bộ." Tập Hoa Minh ôm lấy vai vợ mình, an ủi vỗ vỗ bàn tay cô.

Giang Nhan thở nhẹ, "Cô gái đó em gặp qua, căn bản không có xấu như mẹ nói, nó thông minh lanh lợi, em nhìn rất thích. Nói tới nói lui, mẹ còn không phải nhìn không được gia thế nhà người ta sao? Anh xem lão hai mẹ đưa cho em ấy một nàng dâu có gia thế tốt thì tốt, nhưng mà lão hai hạnh phúc không? Nhiều năm như vậy vợ chồng hai người tương kính như tân, còn có dì tư, cùng với em rể mỗi người sống mỗi nơi…"

" Xuỵt, nhỏ tiếng chút." Tập Hoa Minh chau mày, "Chuyện này ở trước mặt anh than phiền cũng được, đừng để mẹ nghe thấy, bà ấy tuổi lớn rồi, em nhẫn một chút, đừng tính toán với bà."

Giang Nhan hừ nhẹ, nhẫn nhẫn nhẫn, cô cũng nhẫn nhiều năm như vạy rồi, mẹ đối với cô có cái gì không vừa lòng, lúc đầu cũng là bà tự chọn con dâu, kết quả vừa vào gia môn chưa lâu, liền bắt đầu bắt bẻ khắp nơi.

" Bên phía A Nam, lát nữa em gọi điện cho nó, kêu nó sắp xếp thời gian, hẹn gặp thân mật, hai nhà gặp mặt nhau, thông cảm cho nhau, cũng thương lượng một chút lúc nào tổ chức hôn lễ, mời tiệc rượu gì đó. Mẹ sợ mất mặt, không nhận đứa cháu này, em phải để người trong giới của em đều biết, Tập Vị Nam nó là con trai của Giang Nhan em, con trai em ưu tú như vậy, có cái gì nhìn không lọt mắt người khác?"

" Như vậy được không? Bên phía mẹ anh…" Nếu vợ đã nói cô gái này không tệ, anh cũng không phản đối gì, "Bà ấy sẽ không mở miệng, em sau lưng mẹ cùng thông gia bàn chuyện hôn sự như vậy, đến lúc đó mẹ ngăn cản, lấy thông gia ra trút giận, chúng ta lại không thể y như lời hứa tổ chức hôn lễ bày tiệc rượu, em để nhà thông gia nghĩ thế nào?"

" Vậy có thể làm thế nào? Con trai anh đã đưa con gái nhà người ta chạy mất, người nhà người ta còn phát cáu lên đó, con trai anh đến mẹ vợ nó còn không chắc, đã để con gái nhà người ta không thanh không sạch ở cùng con trai anh, người ta đồng ý sao? Đổi lại là con gái anh bị người ta cướp đi như vậy, người ta còn ghét bỏ con gái anh, anh có thể nhẫn sao?"

" Cái này… gây ra chuyện gì rồi a? Tiểu tử hỗn này càng ngày càng không ra gì rồi, làm ra chuyện hèn mạt này!" Tập Hoa Minh tức giận lên, không kìm nổi mắng một câu.

Giang Nhan hừ lạnh, "Em đi gọi điện thoại cho nó, anh mấy ngày nay đừng về phòng thí nghiệm của anh nữa."

…

Tập Vị Nam vừa mở cửa, liền nhìn thấy Diệp Bạc Hâm đứng thẳng người, rõ ràng lúc nãy đứng ở cửa nghe lén, anh không nén được mỉm cười.

Cô đối với anh càng ngày càng vào tim rồi, loại cảm giác được người khác nhớ nhung khiến anh cảm thấy vui mừng như nằm mơ vậy.

" Không sao chứ?" Diệp Bạc Hâm vuốt vuốt mái tóc, thở dài một tiếng.

Tập Vị Nam tiện tay đóng cửa, cách ly ánh mắt của Tô Uyển, tay vừa giơ lên, liền ôm cô tới, cằm tựa trên đỉnh đầu cô, vui vẻ cười lên một tiếng, "Lo cho anh?"

Người này a, có lúc rất dễ thỏa mãn, cô một câu quan tâm một ánh mắt liền có thể khiến tâm trạng anh trong nháy mắt biến tốt.

Diệp Bạc Hâm lo lắng Tô Uyển đột nhiên đi ra, đẩy anh một cái, "Về phòng trước."

Tập Vị Nam cười nhẹ, cùng cô bước về phòng.

Vừa về tới trong phòng, Diệp Bạc Hâm liền truy hỏi, "Mẹ em rốt cuộc nói những gì với anh? Vì sao nói lâu như vậy? Mẹ có…"

Một đầu ngón tay hơi lạnh đè lên trên môi đang ríu rít không ngừng của cô, "Không có, anh không có trái tim thủy tinh như em nghĩ, bất luận mẹ em nói gì, đều không lay chuyển được quyết tâm muốn em của anh!"

Anh nói đàng hoàng chững chạc, trong mắt xẹt qua dịu dàng.

Diệp Bạc Hâm sững sờ, "Không phải… Em lo lắng anh…"

Điện thoại trong túi bỗng nhiên vang lên, Tập Vị Nam chau mày, Diệp Bạc Hâm khựng lại, "Anh nghe điện thoại trước đi…"

Tập Vị Nam nhìn tên cuộc gọi tới, giơ điện thoại lên, "Vậy anh đi nghe điện thoại… "

282. Chương 282

Tập Vị Nam bước thẳng ra sân thượng, kéo mở cửa thủy tinh, thân ảnh cao gầy phản chiếu trên thủy tinh bị ánh đèn phản quang, anh nhấn nút nghe máy.

" Tập Vị Nam, gan của con càng ngày càng lớn rồi, chuyện kết hôn con dám giấu chúng ta tự làm chủ, con rốt cuộc có đặt ta và bố con vào mắt không vậy?" Điện thoại vừa nhận, Giang Nhan đổ ập tới mắng.

Hôm qua tự miệng nói với lão phu nhân rồi, anh sớm đã đoán được lão phu nhân sẽ quảng cáo rộng rãi, quả nhiên…

" Đợi mọi người đồng ý, hoa cúc vàng cũng héo rồi…" Tập Vị Nam lạnh nhạt nói một câu, gặp người lớn, bị bọn họ dùng mọi loại lí do ngăn cản, lão phu nhân không đồng ý, bố mẹ cũng cản một chân, đến lúc đó lãi thái gia từ cấp trên ép xuống, trả lại báo cáo kết hôn của anh, anh tới năm tháng nào mới có thể cưới được người về? Một bên còn có Hạ Dã Nhuận nhìn chằm chằm như hổ đói, anh căn bản đợi không được.

" Con…" Giang Nhan bị anh chẹn họng, anh nói cũng có đạo lý, "Chuyện này con làm không đúng đạo lý, lúc trước nói với ta cái gì mà bạn gái, đem ta lừa xoay một vòng, từ đầu tới cuối con trai ta kết hôn, ta làm một người mẹ thành người biết cuối cùng."

" Mẹ, xin lỗi…"

” Được rồi, chuyện đã xảy ra rồi, con có con lỗi có tác dụng gì? Bà nội con bị con làm tức đến quá sức, con nói xem con có phải cố ý không?

Lông mày thanh tú của Tập Vị Nam hơi nhếch lên, lúc đầu anh cũng không nghĩ nhiều như vậy.

” Con sẽ không lấy hôn nhân của mình ra đùa.”

Vì chọc giận một người mà động đến hôn nhân của mình, không đáng, đối với bà cũng là không tôn trọng, anh lúc đầu chỉ nghĩ muốn cô, cho dù dùng hôn nhân trói buộc cô.

” Giang Nhan thở dài một hơi, “Chuyện đã xảy ra rồi, nói gì cũng vô dụng. Ta cùng bố con thương lượng rồi, con tìm thời gian hẹn gia đình cô ấy ra, chúng ta chùng ăn bữa cơm thuận tiện bàn một chút về hôn lễ, hai đứa còn trẻ không để ý những cái này, chúng ta người lớn cũng không thể để mặc các con làm loạn. Hơn nữa, bên phía người nhà Bạc Hâm, đối với việc con bắt đi Bạc Hâm, có lẽ cũng bị tức giận không ít, hôn lễ không thể không tổ chức, xem như cho bên phía thông gia một khai báo.”

Hôn lễ?

Bố mẹ mở miệng rồi?

Tập Vị Nam siết chặt điện thoại trong tay, đôi mắt sâu xa sáng lên.

Anh vốn dĩ muốn lộ chút tin tức cho người nhà, sớm muộn gì cũng bị phát hiện, nhân lúc bây giờ anh vẫn chưa quay lại quân đội, đem chuyện kết hôn đẩy ra, đến lúc đó người nhà có phẫn nộ gì anh đứng ra gánh chịu không ngờ tới bố mẹ dễ dàng như vậy đã mở miệng rồi.

Xem ra mẹ ở giữa nói không ít lời tốt.

” Chủ nhật tuần này đi, con cùng mẹ vợ nói rõ rồi.” Giọng của Tập Vị Nam gần như không có gợn sóng.

Giang Nhan hơi sững, “Con được lắm, con cái này cũng tính hết rồi? Xem ra thật sự là cố ý ở trước mặt bà nội lật thẻ bài, thì ra con đều nghĩ kế sách rồi? Tất cả mọi người chúng ta đều bị con trêu đùa rồi?”

Cô bên này đối phó giúp anh, bản thân anh ở bên kia đã giải quyết xong mẹ của Bạc Hâm, đứa con trai này… Tâm tư đủ sâu…

Tập Vị Nam không có phủ nhận, “Cảm ơn mẹ…”

…

Diệp Bạc Hâm vắt chân ngồi trên giường, mở máy tính đọc qua tin tức, sau lưng bỗng nhiên bị dính sát vào lồng ngực vừa nóng bỏng vừa cường tráng, cô rủ mắt, nhìn dưới bụng bị hai bàn tay ôm chặt.

" Đang xem gì vậy? Anh để cằm lên vai cô, hơi thở nóng bỏng như có như không phả vào thần kinh cô.

" ừm." Diệp Bạc Hâm dựa vào người anh, biểu hiện anh tự mình xem.

Tập Vị Nam liếc một cái, ánh mắt lại rơi trên bên mặt cô, "Bố mẹ anh muốn gặp em và mẹ em, ý kiến của mẹ em cũng là muốn chúng ta sớm tổ chức hôn lễ, chúng ta tìm một thời gian để người lớn hai bên gặp mặt, sắp xếp vào chủ nhật tuần này, được không?"

Diệp Bạc Hâm bị chấn động một lúc, mạnh mẽ quay đầu qua, lại đụng phải cằm anh.

" A, xin lỗi, có đau không?" Thấy lông mày anh ẩn nhẫn chau lại, Diệp Bạc Hâm vội vàng tới gần xem cô đụng trúng chỗ nào.

"Không sao." Tập Vị Nam kéo tay cô xuống, cầm lấy lòng bàn tay, anh ngồi bên giường, đôi mắt yên lặng nhìn cô.

Hôn lễ, gặp mặt bố mẹ anh…

Cô chưa từng nghĩ qua phải tổ chức hôn lễ, lúc trước là vừa ở cùng anh, không có bàn tới bước hôn nhân, sau này mất đi ký ức, cô không gặp được người muốn giao phó chung thân, còn về hôn ước với Hạ Dã Nhuận, cô cũng luôn trốn tránh.

Những từ này đang xoay chuyển trong đầu cô.

" Chủ này tuần này, sẽ không quá nhanh rồi chứ?"Diệp Bạc Hâm có chút sợ hãi, mẹ anh cô có gặp qua, người rất dễ chung sống, nhưng bố anh, nghe nói nhiên cứu khoa học sinh vật di truyền học, cùng những người IQ cao như vậy gặp mặt, không lo lắng mới lạ.

" Một chút cũng không nhanh, anh năm năm trước đã muốn làm như vậy rồi." Tập Vị Nam mang chút thương tiếc nói.

" Nhưng mà…"

Thấy cô lộ ra thần sắc sợ sệt, đường nét trên mặt Tập Vị Nam mềm mại hơn nhiều ngón tay thon dài nhẹ vuốt mặt cô, thấp giọng nói: "Đừng lo lắng, có anh đây. Mẹ anh em cũng gặp rồi, rất dễ chung sống, còn về bố anh, ông cũng rất thấu tình đạt lý, càng quan trọng hơn là, bố anh nghe lời mẹ anh, mẹ anh cũng ủng hộ chúng ta, bố anh sẽ không chỉ trích em, phần lớn là anh lừa dối bọn họ, bố anh tức giận cũng chỉ đánh anh một trận, còn không đến nỗi tức giận với em, vì vậy… em yên tâm đi…"

Trong ngữ điệu đó phảng phất vài phần trêu đùa, nhưng ngữ khí nhẹ nhàng khôi hài cuối cùng cũng là khiến Diệp Bạc Hâm như trút được gánh nặng không còn đứng ngồi không yên, chỉ là có chút không quá ngại ngùng nắn tay lên vén tóc đang rủ trên má lên sau tai.

Cô không thể phủ nhận người đàn ông trước mặt có ma lực khiến phụ nữ không vó cách nào kháng cự, cho dù là bóng lưng gia thế hay là thành tựu hôm nay, hoặc là phẩm cách diện mạo của anh, không có một thứ gì không động tới quan điểm mỹ quan của phụ nữ.

Đối diện với người đàn ông xuất sắc với khí chất chuyển vời tu dưỡng như vậy, được anh đặt lên trái tim thương yêu, lúc nào cũng suy nghĩ cho cô, rất khó mà không chìm vào trong tình cảm dịu dàng của anh.

Cô nâng mắt, lặng lẽ nhìn thần sắc dửng dưng của anh, ngoài cửa truyền tới tiếng gõ cửa.

Cô không có thói quen khóa của, vì vậy Tô Uyển vừa đẩy ra, cửa liền mở ra.

Tiếng bước chân từ bên ngoài sảnh truyền tới, bước thẳng tới phòng ngủ, Diệp Bạc Hâm nhìn tư thế thân mật của hai người, vội vàng từ trong lòng anh đứng lên, cô vuốt mấy sợi tóc rối, đỏ ửng trên mặt chưa tan đi.

Thân ảnh của Tô Uyển xuất hiện ở cửa phòng, hai tay khoanh trước ngực, nhàn nhạt nhìn Diệp Bạc Hâm đứng ở bên giường, thần sắc Diệp Bạc Hâm có chút lúng túng, giống như vẻ làm việc gì chột dạ.

Còn Tập Vị Nam? Thần sắc bình thản ung dung, thong thả đứng dậy, đồng tử như đá thạch chiếu sáng lưu chuyển không lường trước được, dòng khí thế không dễ gì ép xuống khiến người khác kinh ngạc.

" Mẹ, làm sao vậy?" Diệp Bạc Hâm mở miệng đánh vỡ sự im lặng.

" phòng khách thu dọn xong rồi, cậu đi tới phòng khách ngủ." Tô Uyển không có quan tâm tới Diệp Bạc Hâm, ánh mắt vẫn như cũ rơi trên người Tập Vị Nam.

Diệp Bạc Hâm sững sờ, nhất thời khóc cười không xong.

Tô Uyển từ lúc nào ngây thơ như vậy? Cô cũng chuyển tới nhà Tập Vị Nam ở rất lâu rồi, không nên phát sinh cũng phát sinh rồi, bây giờ mới để bọn cô phân phòng ngủ, có ai như cô vậy không?

Tập Vị Nam vẫn là bình tĩnh, nhàn nhạt nhìn cô một cái, "Được."

Vướng ngại Tô Uyển ở đây, Tập Vị Nam không có nhiều động tác dư thừa, chỉ tháp giọng nói, "Nghỉ ngơi sớm đi."

Diệp Bạc Hâm gật đầu, Tập Vị Nam lúc này mới cùng Tô Uyển ra ngoài.

Diệp Bạc Hâm muốn đi theo, nhưng bị Tô Uyển ngăn cản, “Con đi làm gì?”

“Con… đi xem thử…”

” Có gì mà xem, cậu ta một người đàn ông to lớn còn sợ ta bắt nạt nó sao? Không được đi, nhanh chóng đi tắm rửa, một lát nữa ta tới ngủ với con.” Tô Uyển hối thúc cô đi tắm, trước mặt cô đóng cửa một cái cạch.

…

Tô Uyển một đêm này thực sự ngủ cùng Diệp Bạc Hâm, hai mẹ con không biết bao lâu rồi không ngủ chung giường, trong ký ức của Diệp Bạc Hâm, từ lúc cô hiểu chuyện, Tô Uyển rất ít khi ở nhà, mỗi ngày đều có công việc bận rộn không hết, tiệc xã giao, thường xuyên công tác, nếu không thì nửa đêm khuya một thân mùi rượu quay về, lúc đầu cô còn chạy tới phòng ngủ bà đợi bà, sau đó có em trai, Tô Uyển không có thời gian chăm sóc hai chị em, cô liền phụ trách chăm sóc em trai, từ đó về sau, cô dường như không đi dính lấy Tô Uyển.

Cô đã nhớ không rõ nữa, lần trước ngủ cùng Tô Uyển là chuyện lúc nào.

Một đêm này, cô ngủ rất yên tĩnh.

Sáng sớm bảy giờ, cô từ trên làu đi xuống, liền nhìn thấy anh ngồi ở phòng khách đọc báo, thần sắc lạnh nhạt, khiến cô sinh ra cảm thán không theo kịp.

” Chào.” Diệp Bạc Hâm bước qua, anh nâng đầu lên, sắc mặt lộ ra nụ cười thanh tú, “Chào.”

” Đêm qua ngủ ngon không?”

Tập Vị Nam buông tờ báo xuống, đứng lên, thân hình cao thẳng bước tới gần cô, cúi đầu ghé vào tai cô nhẹ giọng,: “Không có em nằm bên cạnh, chất lượng giấc ngủ không tốt như vậy.”

Người này… vùa sáng sớm đã bắt đầu trêu chọc cô?

Anh lúc trước không phải nói không được những lời như vậy sao, cho dù riêng tư ở cùng cô, cũng là chững chạc đàng hoàng.

” ừm hừm.!” Sau lưng truyền tới hắng giọng củ Tô Uyển.

Sắc mặt Tập Vị Nam cứng ngắc, đứng thẳng người dậy.

Diệp Bạc Hâm lại có chút cười ra tiếng, để anh vừa sáng sớm đã trêu đùa cô.

" Còn sững ra đó làm gì? Mau tới ăn sáng, lát nữa không đi làm a?"Tô Uyển ngồi xuống trước bàn ăn, thấy hai người vẫn chưa đi qua kéo giọng lên ho một cái.

...

Năm giờ chiều, Tô Hòa từ bên ngoài quay lại, lúc đi qua khu làm việc của Diệp Bạc Hâm, thấp giọng nói: "Bạc Hâm, tớ lúc nãy ở dưới lầu thấy chiếc xe Land Rover của chồng cậu rồi, lại tới đón cậu tan ca à?

Diệp Bạc Hâm xem thời gian, bắt đầu thu dọn văn kiện trên bàn, "Ừ."

" Ngưỡng mộ chết đi được, tình cảm hai người thật tốt, anh ấy dường như ngày nào cũng tới đón cậu tan làm." Tô Hòa ngồi trên ghế, chống cằm nhìn Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm mỉm cười, vậy cậu nhanh chóng tìm bạn trai đi, kêu anh ấy mỗi ngày cũng tới đón cậu tan làm."

Tô Hòa vẫy vẫy tay, "Ài, thôi đi, đàn ông tốt khó tìm, người đàn ông tốt có xe lại rảnh rỗi đồ vật quý hiếm, tớ vẫn là làm việc cho tốt, không nằm mơ giữa ban ngày nữa."

Xuống tới dưới lầu, liếc mắt liền thấy chiếc xe Land Rover dừng bên đường.

Từ khi biết Tập Vị Nam kết hôn rồi, đám bạn từ nhỏ của anh đối với cô vạn phần hiếu kỳ, hối thúc Tập Vị Nam đưa cô đi gặp bọn họ.

Hôm nay là thứ sáu, nhân lúc tất cả mọi người đều rảnh, sau khi Tập Vị Nam nhận được sự đồng ý của Diệp Bạc Hâm, ở Đế Thượng cũng đã đặt xong rồi.

" Em mặc như này được không? Không làm anh mất mặt chứ? Diệp Bạc Hâm nhìn quần áo mặc trên người, áo trên màu kem, quần màu nhạt, nơi làm việc ăn mặc ưu tú, nhìn lại có chút mạnh mẽ.

Tập Vị Nam đánh vô lăng, nghiêng đầu nhìn cô một cái, khóe miệng cong lên độ cong rất đẹp, "Bạn bè tụ tập ăn cơm thôi mà, không cần long trọng như vậy. "

283. Chương 283

Trong Đế Thượng.

Một khách sạn ký hiệu sáu sao, vui chơi giải trí, nhà hàng, chỗ ở tập trung một chỗ, là thiên đường giải trí quyền quý, là khách sạn chính trị gia nước ngoài muốn trú ngụ.

Tập Vị Nam cưỡi thẳng cổ dài, ở bên ngoài Đế Thượng trông ngóng.

Sắc trời tối xuống, đèn đường dần dần sáng lên.

Gió buổi tối cuộn lên những chiếc lá rụng trên mặt đất.

Sở Lâm, Lục Tiễn Tây, Kỳ Tương Tu, Tần Yến Đường ngay cả Quý Giản Ninh cùng Tập Vị Nam lăn lộn trong quân đội đều đến rồi, anh vừa nghỉ phép nghe nói đám người này hẹn ra ngoài chơi, liền cùng tham gia náo nhiệt.

Năm người đàn ông thân hình cao thẳng tuấn tú đứng ngoài khách sạn, quần áo tinh tế đắt tiền, tướng mạo tuyệt vời, khí chất chất chúng, thành một đạo phong cảnh bên đường, quay đầu tỷ lênh một trăm phần trăm.

Kỳ Tương Tu và Tần Yến Đường mang tới kiều nữ, phụ nữ kiều diễm, trai tài gái sắc bắt mắt.

" Vì sao lại chưa tới?" Tập Khởi Nhu trề môi, khuôn mặt non nớt tinh tế phô ra nhỏ nhắn dễ thương.

"Vẫn chưa tới giờ. "Quý Giản Ninh theo thói quen giơ tay lên vuốt đỉnh đầu cô, gương mặt nuông chiều nhìn Tập Khởi Nhu.

Sở Lâm bực tức khó chịu, rất muốn kéo Tập Khởi Nhu qua, nha đầu này lúc trước đều dính lấy anh, bây giờ làm sao vậy, còn không để ý tới anh?

Nhìn bàn tay vuốt tóc cô của Quý Giản Ninh, sắc mặt Sở Lâm trầm xuống, trong lòng có mùi vị chưa từng như thế.

" Này, tới rồi..." Tập Khởi Nhu hưng phấn chỉ chiếc Land Rover ngày càng gần kêu lên.

Chiếc xe dừng lại, mấy người đều vây quanh, Diệp Bạc Hâm bị dọa giật mình, cô nghiêng đầu nhìn bên ngoài, lúc này mới thấy rõ đám người phong thế xuất sắc.

Đều nói vật họp theo loài, người chia theo bầy, quả là không sai, với thân phận của Tập Vị Nam, bạn bè

của anh lại có mấy người là người bình thường?

" Căng thẳng?"_Tập Vị Nam dừng xe lại, thấy lông mày cô hơi chau lại, giơ tay ra xàm lấy ngón tay hơi lạnh của cô, ánh mắt thuận theo nhìn ra bên ngoài, liền nhìn thấy đám người kia.

" Ví một chút." Diệp Bạc Hâm hít một hơi sâu, cô không sợ xã giao với người lạ, nhưng bên ngoài những người kia đều là bạn bè của anh, cô không muốn bị người ta xem thường, cho rằng Diệp Bạc Hâm cô không cứng với Tập Vị Nam anh.

Thấy trong xe không có động tĩnh, Tập Khởi Nhu gõ cửa xe, "Anh hai…"

" Không sao, xuống xe đi." Chốc lát Diệp Bạc Hâm đẩy cửa xe ra.

Tập Khởi Nhu tự nhiên kéo lấy cánh tay cô, rất quen thuộc hướng cô cười, "Hi, chào chị dâu."

Nụ cười trong suốt sạch sẽ của cô khiến thần kinh căng chặt của Diệp Bạc Hâm chùng xuống không ít.

Cũng không biết hai ngày trước Tập Vị Nam nói với cô cái gì, lúc ở Lão trạch Tập gia, Tập Khởi Nhu gọi chị dâu còn tâm không cam tình không nguyện, bây giờ đột nhiên biến thành nhiệt tình như vậy, cô còn thật có chút không tiêu hóa kịp.

" Hi." Diệp Bạc Hâm cười dịu dàng, ánh mắt lướt qua từng đôi mắt giống như thăm dò đánh giá cô.

" Này, đây là chị dâu của em, thế nào, xinh đẹp không?" Tập Khởi Nhu giương cằm, rất phóng đại giới thiệu với mọi người.

" Khì khì." nhìn biểu cảm khoe khoang cái mới của cô, Quý Giản Ninh phì cười.

" Anh Giản Ninh, anh cười cái gì¿', Tập Khởi Nhu chau mày, không vui nói: "Chẳng lẽ anh cảm thấy chị dâu em không đẹp sao?"

Khóe miệng Quý Giản Ninh hơi co rút, anh đâu dám tùy tiện bình phẩm người khác, lão đại còn ở đây, anh không muốn nghỉ phép còn bị huấn luyện.

" Xinh đẹp." Tần Yến Đường nhiều hứng khởi nhìn cô gái cao mảnh mai trước mặt, diện mạo đơn thuần, đặc biệt là đôi mắt kia, trong veo sạch sẽ, khí chất xuất trần.

Thì ra anh Nam thích loại con gái lanh lợi mang tiên khí này, chả trách Đặng Thụy Tây thua, vẻ đẹp của Đặng Thụy Tây quá to lớn, qua kiều diễm, cũng quá có tính tiến công, không giống cô gái này, rất ấm áp, khiến người khác không tự chủ mà buông xuống phòng bị, ánh mắt trái tim đều mềm xuống.

Ánh mắt Tần Yến Đường chỉ mang tán thưởng, nhưng không khiến người khác chán ghét, Tập Vị Nam nhìn anh một cái, bước đến bên Diệp Bạc Hâm, tay tự nhiên đặt lên eo cô.

"Vợ tôi, Diệp Bạc Hâm." sắc mặt Tập Vị Nam lạnh lùng.

Tần Yến Đường rét lạnh, không dám suồng sã nữa.

" Chào chị dâu." Mấy người thu lại ánh mắt đánh giá.

" Kỳ Tương Tu, Tần Yến Đường, Sở Lâm, Quý Giản Ninh và Lục Tiễn Tây em gặp qua rồi..." Tập Vị Nam đem tên của mấy người nói một lượt, Diệp Bạc Hâm đại khái có thể nhớ, còn về hai kiều nữ kia, Tập Vị Nam không quen liền bỏ qua, còn Tần Yến Đường và Kỳ Tương Tu không có ý giới thiệu.

" Chào mọi người." Diệp Bạc Hâm hơi gật đầu.

Ánh mắt lại nhìn về phía người đàn ông vẫn chưa nói một lời nhưng lông mày luôn chau lại.

Sở Lâm?

Cô nhớ anh, lần trước Hứa Như Sơ trò đùa quái đản, cố ý ở trước mặt người ta nói mấy câu mập mờ, có lẽ anh thật sự như lời Hứa Như Sơ nói, hiểu lầm cô là loại con gái lẳng lơ dâm đãng.

Nếu không anh cũng sẽ không dùng ánh mắt này nhìn cô.

Chào hỏi mấy câu, Quý Giản Ninh nghiêng người, "Đi, vào trong nói chuyện."

Diệp Bạc Hâm thu lại ánh mắt, đôi mắt sâu không thấy đáy của Tập Vị Nam nhìn Sóc lời mà không nói, sau đó, dắt Diệp Bạc Hâm bước vào trong đại sảnh khách sạn.

Nhìn bóng lưng mọi người, Sở Lâm âm thầm chau mày.

Vì sao là cô gái này?

Danh tiếng nát như vậy, anh Nam vì sao nhìn trúng cô?

Tập Khởi Nhu vui vẻ cùng bước vào, cánh tay đột nhiên bị người khác kéo chặt, quay đầu nhìn, là Sở Lâm.

"Sở Lâm, anh làm gì vậy?"Nụ cười trên mặt nhất thời biến mất.

Sở Lâm không có tâm trạng cãi nhau với cô, dùng cằm chỉ chỉ bóng lưng Diệp Bạc Hâm, nhíu mày hỏi: "Cô gái kia là chuyện gì?"

Tập Khởi Nhu trừng to mắt, "Cái gì mà cô gái kia? Đó là chị dâu em."

Thần kinh, vô duyên vô cớ phái cáu cái gì chứ?

Sở Lâm bị tức cười, nắm chặt cổ tay cô, cũng không biết giận cô hay là giận lời nói của cô, cười lạnh nói: "Chị dâu em? Tập Khởi Nhu, não của em bị ngựa đá à? Không nhớ cô gái kia rồi? Lần trước ở quán cà phê cô ta bộ dạng chanh chua đanh đá, giống loại con gái lẳng lơ dâm đãng, em còn gọi chị dâu? Còn có…"

" Em biết, nhưng sự việc căn bản không giống như anh nghĩ. Sở Lâm! Anh hai rất lâu không vui vẻ như vậy rồi, em cảnh cáo anh đừng nói bừa, ngăn cản hứng thú của anh ấy. "Cô đột nhiên dùng sức muốn hất tay anh ra, nhưng ngược lại bị anh nắm chặt kéo lại, cả người hiển nhiên đâm vào lòng ngực anh, cô vội vàng đẩy anh ra, lùi ra sau đứng thẳng người, anh dường như là cũng cảm nhận không thích đáng, do dự một chút, liền buông tay cô ra.

" Tập Khởi Nhu, em đang nói gì vậy? Anh còn không phải sợ anh Nam bị phụ nữ lừa sao?" Sở Lâm trầm giọng xuống, sắc mặt phát lạnh.

Cái gì làm tới giống như anh đang huyên thuyên vậy.

Tập Khởi Nhu xoa xoa cổ tay bị kéo đau, tức giận tới sắc mặt phát xanh, vừa bước vài bước, nghe thấy giọng nói âm lạnh của anh, mạnh mẽ quay người lại, cười lạnh nói: "Phải, anh hai em không giống anh, từng trải vô số, nhưng anh hai em không ngốc, một cô gái đối với anh ấy có phải thật lòng hay không, anh ấy có thể cảm nhận được!"

Nói xong, tức tối vào trong khách sạn.

Sở Lâm chăm chú nhìn, nhàn nhạt nhìn bóng lưng của cô, mạnh mẽ nhổ một cái, chẳng lẽ anh quản nhiều chuyện bao đồng rồi?

…

Trong phòng vip chứa đựng mười mấy người, trang trí tinh xảo, nguy nga lộng lẫy.

" Gà đen hầm nhân sâm Mỹ, cá sạo nướng giấy bạc, chim bồ câu non nấm cục…" Quý Giản Ninh gọi vài món, liền để người khác gọi.

Bên này Tập Vị Nam xắn tay áo lên, lộ ra cánh tay cường tráng, động tác thuần thục tự nhiên lấy nước sôi, nhúng qua một lượt chén đũa.

Ngược lại những người khác, không phải là kiều nữ hầu đàn ông, mấy người nhìn mặt nhau, lúc nào thấy anh Nam phục vụ người khác? Đánh ầm một trận, con người anh Nam lạnh lùng, những việc nhỏ này căn bản sẽ không để tâm, bây giờ lại thương yêu một cô gái tới vậy, từ tiểu tiết đều có thể nhìn ra anh Nam rất nuông chiều chị dâu, ánh mắt nhìn cô tràn đầy dịu dàng, lời nói cũng nhẹ nhàng, quả thật khó đặt anh và người đàn ông lạnh lùng trước kia quan hệ lại với nhau.

" Anh hai, anh cũng giúp em nhúng một lát..." Tập Khởi Nhu cười hi hi đưa chén đũa của mình đẩy tới, cô ngồi bên cạnh Diệp Bạc Hâm, hành động của hai người nhìn rất rõ ràng, hiếm thấy, quá hiếm rồi, anh hai vẫn luôn mặt lạnh vậy mà còn vó một mặt như vậy.

Tập Vị Nam sắc mặt bình thản, giống như không cảm nhận được ánh mắt kinh ngạc của những người kia.

" Chị dâu, anh hai đối với chị thật tốt, thật sự làm người khác ngưỡng mộ chết đi được." Tập Khởi Nhu trề môi, ghé sát bên tai Diệp Bạc Hâm nhẹ giọng nói.

Diệp Bạc Hâm nhìn bàn tay thon dài có lực của Tập Vị Nam, chỉ cảm thấy cảnh đẹp ý vui, nghe thấy Tập Khởi Nhu nói, lúc này mới phát hiện dường như tất cả mọi người đều nhìn hai người bọn họ.

Lúc Sở Lâm bước vào, phát hiện bên cạnh Tập Khởi Nhu có ghế trống, không nghĩ nhiều, nâng chân bước qua.

Bước chân khựng lại, đôi mắt hơi nheo lại.

Bởi vì Tập Khởi Nhu thấy anh chớp mắt bước tới, kéo Quý Giản Ninh tới nhồi bên cạnh cô, "Anh Giản Ninh, chúng ta đã lâu không gặp rồi, anh ngồi đây đi..."

Sở Lâm cười lạnh, Quý Giản Ninh? Nha đầu này cố ý chọc tức anh?

Đối với anh không to không nhỏ gọi Sở Lâm Sở Lâm, xem anh như một thằng nhóc sai bảo, nhưng vừa mở miệng là anh Giản Ninh, thân thiết như vậy, hừ!

Đàn ông ngồi trên bàn, bàn luận kinh tế, tài chính, thời sự, chính sách thỉnh thoảng là những tin đồn nhỏ, phá gia tử nhà nào đó lại làm cái gì, ai nhà nào đó có chuyện ngoại tình, ai cùng ai có ý liên hôn, vòng cuộc sống của bọn họ là thứ Diệp Bạc Hâm chưa từng động vào.

Còn mấy người này, đều là một tay trong thương giới, đầu óc tinh anh, gia thế cũng không phải nhỏ, bố mẹ là quan cao chính phủ.

Tập Khởi Nhu đối với đề tài bọn họ nói chuyện không có hứng thú, cô có vẻ thích lịch sử tình yêu của anh hai và chị dâu.

Nhàm chán nghe một lúc, liền bắt đầu cùng Diệp Bạc Hâm làm thân.

" Chị dâu, chị nói cho em biết chị và anh hai quen nhau như thế nào? Lại làm sao khiến anh hai đối với chị quyết một lòng? Chị là không biết, anh hai em từ nhỏ tới lớn, bên cạnh không có một người con gái, làm cho bác gái cả lo lắng…"

Tập Khởi Nhu không có đè thấp giọng xuống, lời này vừa ra, trên bàn yên lặng xuống, ánh mắt từ từ rơi trên người cô.

Ngay cả Tập Vị Nam cũng nghiêng đầu qua, trong mắt mang vài phần ý cười.

Diệp Bạc Hâm sững sờ, vì sao lại chiếu lên người cô rồi?

Không biết ai nói một câu, "Chị dâu, nghe anh Nam nói là chị theo đuổi anh ấy, thật hay giả vậy?"

Cô gái nho nhã hiền lành như vậy, làm sao có dũng khí đi theo đuổi người lạnh lùng sắt thép như anh Nam?

Không thấy cô lúc trước, bọn họ đều đang phân vân, cô gái dũng mãnh như vậy không biết sẽ có rất nhanh nhẹn dũng mãnh? Kết quả lại xảy ra ngoài dự liệu, cô cùng với vẻ dũng mãnh nhanh nhẹn kia không có một chút liên quan.

284. Chương 284

Lời này nói ra, Diệp Bạc Hâm vô cùng ngạc nhiên nhìn Tập Vị Nam, thấy sắc mặt của anh có chút không tự nhiên.

Anh đến chuyện này cũng nói với bạn sao? Anh không giống kiểu người sẽ khoe khoang sức hấp dẫn của mình, sao lại bóc trần hết nội tình của cô?

Tập Vị Nam khó khăn cầm lấy bàn tay đang đặt trên đùi của cô, vừa muốn quở trách đám người đó nói chuyện không biết chừng mực, không biết lựa lời hay ý đẹp mà nói, đây không phải là phá hỏng anh rồi sao?

Bên tai truyền tới tiếng cười nhẹ của Diệp Bạc Hâm, "Đúng vậy."

Trên mặt cô mang màu sắc hoài niệm, lật bàn tay lại mười ngón tay đan vào nhau.

Trước mặt người ngoài, đương nhiên phải giữ thể diện cho người đàn ông của mình.

Tập Vị Nam sững sờ, ánh mắt có chút biến đổi tinh tế.

Cô thế này quen thuộc lại xa lạ, thỉnh thoảng sự bướng bỉnh giống như năm ấy, nhưng lại rất biết kiềm chế, cảm xúc thu lại tự nhiên, anh có chút không hiểu cô…

Tập Khởi Nhu mồm mép tía lia, sau khi kinh ngạc, liền đổi thành ánh mắt sùng bái, giơ ngón tay cái ra, "Chị dâu, chị thật lợi hại, dũng khí đáng khen! Từ nhỏ tới lớn, hễ là những cô có chút tình ý với anh hai đều bị ánh mắt lạnh lùng của anh ấy dọa chạy mất hết, chị đều không biết anh ấy có bao nhiêu lời độc ác đâu, đều khiến người ta sợ phát khóc.

Đám nữ sinh ỏng ẹo tỏ tình với anh ấy tức phát khóc. Chị dâu, sao chị dám theo đuổi anh hai của em vậy?"

Tập Khởi Nhu vuốt cằm, ánh mắt hiện ra sự tò mò, "Có phải anh hai từng khiến chị chịu tức? Chị có bị anh hai làm tức phát khóc không? Còn nữa, chị làm thế nào mà tóm được anh hai em vậy?"

Liên tiếp mấy câu hỏi chất vấn khiến Diệp Bạc Hâm chóng cả mặt, chính cô cũng mơ hồ, sau đó hỏi anh, anh vừa bắt đầu không phải trịnh trọng từ chối cô, còn trừng phạt, uy hiếp cô, sau này cô đều thua cược rồi, sao anh vẫn còn ở bên cô? Trở mặt cũng trở nhanh quá rồi.

Anh lúc ấy đã nói thế nào? Anh nói thấy cô kiềm nước mắt nói sau này sẽ không làm phiền anh nữa, tim bỗng mềm đi, sau đó lời đều tự từ miệng bộc phát ra?

Thậm chí như Khởi Nhu nói, anh lời lẽ độc địa, lúc đầu cô cũng nhận thức được, cũng từng bị tức đến phát khóc.

Suy nghĩ kỹ lưỡng, anh lúc đầu đối với cô rất tệ, nếu không cô sao lại tuyệt vọng đến thế? Bị bắt nạt ghét bỏ thành ra như vậy vẫn không từ bỏ, tinh thần kiên cường bền bỉ bây giờ nhớ lại đến cả cô cũng bái phục chính mình.

"Được rồi, ăn cơm mà nói nhảm nhiều vậy?" Tập Vị Nam đột nhiên cắt đứt dòng suy nghĩ của Diệp Bạc Hâm, ánh mắt hàm ý cảnh cáo Tập Khởi Nhu một cái.

Tập Khởi Nhu luôn sợ anh, nhưng lần này cậy có Diệp Bạc Hâm ở đây, nên không kiêng nể gì cả, cô ấy cau mặt hướng về phía Tập Vị Nam, trốn bên người Diệp Bạc Hâm thì thầm: "Anh hai, anh chột dạ rồi, anh nhất định đã ăn hiếp chị dâu không ít, vì thế sợ chị dâu nhớ ra, tối nay quay về phạt anh quỳ trên ván vò quần áo."

Cũng chỉ có Tập Khởi Nhu dám láo xược, những người khác âm thầm quan sát, chỉ lắc đầu cười, duy nhất tên thối tha Sở Lâm, lạnh lùng nhìn Tập Khởi Nhu làm loạn, ánh mắt thỉnh thoảng liếc qua Diệp Bạc Hâm, chân mày chau lại.

Bị người khác giễu cợt, anh hoàn toàn không để ý, đôi mắt chăm chú nhìn mặt cô, Diệp Bạc Hâm ho nhẹ

một tiếng, làm công tác chuẩn bị một chút, mới nói nhẹ: "Lúc ấy tôi còn nhỏ tuổi, không hiểu chuyện, thích là đi giành lấy, anh ấy càng làm mặt lạnh, tôi càng cảm thấy anh ấy rất tuyệt, nếu đổi lại là bây giờ, gặp được người đàn ông xuất sắc như anh, tôi chỉ biết ngưỡng mộ, trong lòng ngầm thích, tuyệt không dám đi theo đuổi."

Diệp Bạc Hâm nhìn anh một cái, cười nhẹ: "Anh ấy lúc đó rất lôi cuốn, lại rất hung dữ, nói chuyện cũng rất làm tổn thương người khác, nhưng mà vô cùng may mắn, tôi đã tóm được rồi."

Có người ồ lên một tiếng, "Lúc ấy còn nhỏ tuổi? Chị dâu, nghe ý của chị, chị và anh Nam đã quen biết nhiều năm rồi? Không phải chứ, sao chúng tôi đều không biết vậy?"

Còn có cả chuyện này sao? Mấy năm nay bọn họ đã để lỡ mất gì rồi?

Tập Vị Nam cũng vì câu nói này của cô mà chau mày lại, nụ cười cưng chiều trên khuôn mặt biến mất, dường như tất cả ý nghĩ đều tập trung lên gương mặt gầy gò của cô.

Cô đang nói mò, hay là đã nhớ ra gì rồi?

Sọe càng hỏi càng chìm sâu vào, hỏi ra những chuyện đột ngột khiến anh không kịp phòng bị, Tập Vị Nam trực tiếp kêu dừng.

Quen nhau nhiều năm như vậy, anh lúc nào đã nghiêm túc, lúc nào tùy bọn họ quậy, bọn họ từ trong ánh mắt anh đã có thể nhìn ra được, lúc này là thực sự không được làm loạn rồi, nếu không một lát nữa không bảo đảm được sẽ tự chuốc họa vào thân.

Tập Vị Nam gọi mấy món đều là dựa theo khẩu vị của Diệp Bạc Hâm, lúc bàn xoay xoay đến bên đây, anh không mảy may kiêng dè mà dùng đũa gắp lấy thịt trong ốc biển bỏ vào bát của cô, tôm ngâm cũng bóc vỏ hết rồi đút đến tận miệng cô.

Hai người nói chuyện thì thầm, không biết đã nói những gì mà mặt anh từ đầu đến cuối đều mang nụ cười mỉm.

Tập Khởi Nhu dáng vẻ như nhìn thấy quỷ vậy, cô trước giờ chưa từng nhìn thấy anh hai ấm áp dịu dàng như vậy, cô và anh hai chênh nhau 8 tuổi, năm đó lúc anh hai bị bà nội đuổi ra khỏi nhà cô ấy mới 7 tuổi, trong trí nhớ của cô, anh hai rất tốt với cô, nhưng trên gương mặt gần như không có nụ cười, sau này suốt mấy năm không có tin tức của anh hai, mấy năm qua số lần họ gặp nhau càng ít, cô ấy trước giờ không biết anh hai cười lên lại đẹp như vậy.

...

Cơm tối xong cũng đã 9 giờ, bọn họ vẫn chưa muốn tản ra, đã đặt phòng vip ở tầng trên, rồi cùng đi thang máy lên lầu.

Tầng 10 là chỗ vui chơi giải trí, cảnh vật đẹp đẽ thanh tĩnh, không gian cũng đủ lớn, từ cửa sổ sát sàn còn có thể ngắm nhìn cảnh thành phố về đêm, nằm trên tuyến đường phồn hoa bậc nhất, ánh đèn neon từ không trung tỏa sáng lung linh, đẹp khó cưỡng lại được.

Tối nay người đẹp của Tần Yến Đường và Kỳ Tương Tu đặc biệt im lặng, bọn họ đều rõ tối nay bọn họ không phải là chủ nhà, mà chỉ là đi tiếp khách, nhưng không tránh khỏi dùng ánh mắt hiếu kỳ quan sát trung tâm được quay quanh tối nay-Diệp Bạc Hâm, còn có người đàn ông bên cạnh mang cho cô vầng sáng được mọi người nhìn vào.

Lục Tiễn Tây, Quý Giản Ninh, Tần Yến Đường, Kỳ Tương Tu ngồi bên cạnh chơi mạt chược, thì ra muốn kéo Tập Vị Nam đi cùng, nhưng bọn họ thừa biết anh không thích đụng tới trò này.

Tập Vị Nam không cho cô uống rượu, bảo nhân viên mang tới ít nước trái cây.

Diệp Bạc Hâm không dám cãi lại ý tốt của anh, nâng ly nước lên hớp một ngậm, mắt hơi đảo quanh, lại đụng phải đôi mắt u sầu của Sở Lâm, cô sững sờ, người này tối nay luôn nhìn cô chằm chằm, ánh mắt của anh ta khiến cô rất không thoải mái.

Sở Lâm ngón tay đốt điếu thuốc, khói thuốc lượn lờ, tâm trạng sầu não tột cùng, lồng ngực như bị tảng đá đè lên, mặc dù cật lực khống chế, nhưng sắc mặt vẫn rất tệ.

Anh xua khói từ đầu ngón tay, rẩy rẩy tay áo, lách qua shế sofa từ phía đối diện đi tới, thẳng thắn đứng trước mặt Tập Vị Nam.

“Anh Nam, chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Tập Vị Nam ngước mắt lên, đôi mắt sâu bình thản, ngũ quan cứng rắn, tính cách của người đàn ông trưởng thành bộc bộ rõ ràng.

Anh lạnh lùng ừ một tiếng, thu bàn tay từ trên vai Diệp Bạc Hâm lại, nhẹ giọng nhắc nhở Diệp Bạc Hâm, “Không được uống rượu!”

“Được.” Diệp Bạc Hâm trong khoảnh khắc Sở Lâm xuất hiện đã ngẩng đầu lên, nhìn anh ta một cái.

…

Hai người vừa rời đi, Tập Khởi Nhu đã qua ngồi, “Chị dâu, đừng để ý đến Sở Lâm, tên khốn này tối nay uống nhầm thuốc rồi.”

Diệp Bạc Hâm cười, không nói gì.

Bên tai là tiếng mấy người đàn ông chơi mạt chược, đan xen cùng tiếng ồn ào của bọn họ rút bài, hai người phụ nữ khôn khéo hầu hạ bên cạnh, thỉnh thoảng cười nũng nịu.

"Chị dâu, hôm sinh nhật anh hai sao chị không đi? nếu không phải hôm nay thấy hai người tình cảm tốt như vậy, em suýt chút nữa cho rằng hai người mâu thẫn gì rồi." Diệp Bạc Hâm mặt biến sắc, nhưng Tập Khởi Nhu lại không nhìn ra, vẫn thao thao: "Anh hai hôm ấy tâm trang không tốt chút nào, cả buổi tối đều buồn thiu, sau đó còn uống đến say."

Sinh nhật?

Khi nào, sao cô không biết?

Mấy năm qua sinh nhật cô anh đều sẽ tranh thủ thời gian đến ăn bữa cơm cùng cô, nhưng mỗi lần cô hỏi sinh nhật anh là khi nào, anh đều đại khái cho qua, trước giờ chưa từng cho cô câu trả lời, năm năm trước thời gian bọn họ ở bên nhau không phải là dài, mấy tháng ngắn ngủi, nhưng cô cũng chưa từng hỏi về sinh nhật của anh.

"Lúc nào?" Diệp Bạc Hâm vẻ mặt chán nản, anh sao lại không đề cập với cô?

Tập Khởi Nhu hơi trừng mắt, cảm thấy khó mà tin được, "Chị dâu, chị không biết sinh nhật của anh hai là ngày nào? Thứ hai tuần trước đấy, anh hai không nói với chị sao? Chẳng trách… chẳng trách hôm đó tâm trạng anh hai tệ như vậy…"

Diệp Bạc Hâm lòng rối loạn, bị tin này của Tập Khởi Nhu làm cho chấn động.

Chẳng trách anh lúc trước luôn hỏi cô thứ hai có rảnh không, lúc đó cô đang làm gì? Cô đang cùng Tư Á đi dạo, sau đấy gặp Giang Diệc Đình cùng một cô gái trẻ đang hôn nhau, cô cùng Tư Á đau khổ tuyệt vọng đi uống rượu, rồi sau đó ở cùng cô ấy một đêm.

Ngày hôm sau quay về, anh mặt lạnh, đến khi cô lấy ra chiếc đồng hồ mặt anh mới vui lên, nhưng không ngờ là ngẫu nhiên, anh lúc đầu có phải cho rằng đó là quà sinh nhật cô bù đắp cho anh? Vì vậy anh mới cười vui vẻ, kết quả cô nói là cô thấy đồng hồ của anh hư rồi mới mua cái khác cho anh, sắc mặt anh lập tức lại biến đổi rồi.

Diệp Bạc Hâm buồn bã đấm vào đầu, cái đầu heo này, lúc ấy sao lại không gặng hỏi anh vì sao vô duyên vô cứ hỏi cô thứ hai có rành hay không, hôm đó anh cứ ngập ngừng, gọi cho cô rất nhiều cuộc điện thoại, nhưng cô thì sao, chạy đi cùng người khác uống rượu, chẳng trách anh lại tức giận.

…

Rời khỏi phòng vip, Tập Vị Nam cùng Sở Lâm hai người theo lối hành lang mờ mờ ánh đèn đi đến dưới cùng, bên ngoài bức tường bằng kính là cảnh đêm xe cộ nườm nượp.

Tập Vị Nam cuối mắt nhìn xuống đèn màu rực rỡ về đêm, những đường nét lạnh lùng dưới ánh đèn chiếu rọi càng mê hoặc.

"Anh Nam, anh hiểu người phụ nữ đó không?" Sở Lâm hoài nghi nhìn bên mặt lạnh tanh của anh, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Anh ta không muốn khua môi múa mép, nhưng tối nay nhìn thái độ của anh Nam đối với người phụ nữ ấy, anh Nam là thật tâm rồi, nhưng người phụ nữ ấy…

Anh ta cảm thấy anh Nam có quyền biết chân tướng, với tính cách của anh ấy, có thích cũng sẽ không thể vứt bỏ nguyên tắc, kết hôn rồi lại sao chứ, li hôn rồi còn có một đám phụ nữ cho anh lựa chọn, còn tốt hơn luôn bị một người phụ nữ chơi đùa vòng quanh.

Tập Vị Nam chau mày không vui, giọng trầm xuống, "Sở Lâm, tôi không quan tâm cậu có ý kiến gì với cô ấy, cô ấy bây giờ là vợ của tôi, tôi hy vọng cậu có thể tôn trọng cô ấy, ít nhất không cần để cô ấy thấy vẻ mặt này."

Lúc trước Sở Lâm còn thì thầm bảo anh mang người đến, nhưng khoảnh khắc bọn họ vừa bước xuống xe, sắc mặt Sở Lâm lập tức thay đổi, anh sẽ không yêu cầu tất cả mọi người đều có cái nhìn tốt về cô, ngày tháng là anh ấy trải qua, vì vậy anh sẽ không đi tính toán với Sở Lâm, cưỡng ép Sở Lâm nhấp nhận cô.

Sở Lâm lúc đầu rất lí trí, người khác đều không phát hiện ra sự bất thường của anh ta, chỉ cho rằng anh ta hôm nay tâm trạng không được tốt, vì thế không nói đùa với anh ta, nhưng Tập Vị Nam lại nhìn ra được, Sở Lâm là vì Bạc Hâm mới luôn im lặng không nói.

Sở Lâm bỏ đi, "Anh Nam, anh biết người phụ nữ đó có một vị hôn phu không? Tôi trước kia đã nhìn thấy cô ta cùng vị hôn phu hen hò bên ngoài, sau đó qua mấy ngày, cô ta lại cùng thiếu gia của Hứa gia ở Thượng Hải là Hứa Như Sơ cao giọng hẹn gặp nhau. Thiên kim của ngân hàng An Thị cũng nói cô ta hành vi không đúng mực, cướp bạn trai của chị gái, kiểu phụ nữ có vết nhơ như vậy, anh Nam, anh có thể chịu được không?"

285. Chương 285

Sở Lâm nghĩ rằng anh sẽ nổi giận, nhưng ngược lại hoàn toàn không hề, ánh mắt vẫn rất bình tĩnh, hình như những điều này đều nằm trong dự đóan của anh.

Trừ khi…

"Anh Nam, lẽ nào anh đều đã biết cả?" Sở Lâm hơi ngạc nhiên, nếu như còn có thể nhịn như thế, anh ấy rốt cuộc đã chìm sâu nhường nào rồi?

"Sở Lâm, trong mắt của cậu, Tập Vị Nam tôi là một người như thế nào?" Tập Vị Nam cất lời.

Sở Lâm sững người, do dự đối diện với ánh mắt của anh, anh là người như thế nào và vấn đề đang được nói đến có liên quan với nhau sao? Anh chuyển đề tài quá nhanh, Sở Lâm có chút không hoàn hồn kịp.

Thấy anh không có ý nói đùa, Sở Lâm nghĩ ngợi, rồi nói: "Lí trí, bình tĩnh, trưởng thành thận trọng, lo xa nghĩ rộng, bày mưu lập kế, giống như tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay anh, chỉ cần có Tập Vị Nam anh ở đây, tất cả khó khăn đều có thể giải quyết dễ dàng. Đối với người ngoài anh rất lạnh lùng, nhưng người thân quen với anh đều biết, anh rất hay bao che khuyết điểm, có thể vì người mình quan tâm mà hy sinh tất cả, dù cho là tính mạng, nếu không, lúc đầu anh cũng sẽ không thay bọn em nhận tội, bây giờ anh lại là một quân nhân, dùng mạng sống bảo vệ an ninh xã hội. Anh giống như mặt trời chói lóa nhất trên bầu trời, mà bọn em chỉ có thể đứng từ xa chiêm ngưỡng…"

"Vậy bây giờ thì sao? Tôi của tối nay, cậu lại đánh giá thế nào?" Tập Vị Nam cười nhẹ, đột nhiên ngắt lời anh ta, rõ ràng trong đáy mắt ẩn chứa nụ cười, nhưng vẫn khiến anh ta cảm thấy áp lực nặng nề.

Sở Lâm cổ họng nghẹn ứ, hơi chau mày, "Nói thật thì, nam Nam, em trước giờ chưa từng thấy anh như thế này, nói sao nhỉ? À… anh khi trước khiến người khác cảm thấy không thể bám víu vào, mặc dù mấy huynh đệ bọn em và anh tình nghĩa rất sâu đậm, cũng rất khó đoán anh đang nghĩ gì, tất cả cảm xúc của anh trước giờ không biểu lộ ra ngoài, nhưng anh của tối hôm nay, trong mắt toàn là người phụ nữ đó, có người tình điệu rất nhiều, không phải nói anh thế này không tốt, làm anh em với nhau, nhìn thấy anh lập gia đình, có người thành tâm thành ý quan tâm anh, bọn em đương nhiên phải vui mừng thay anh…"

"Nhưng mà anh Nam, nếu như là một người phụ nữ gia thế thanh bạch, xứng với anh, anh em đương nhiên sẽ giúp đỡ đắc lực…"

"Bình tĩnh? Lý trí?" Tập Vị Nam nhếch môi, ánh mắt lạnh tanh khiến người khác run sợ, "Sở Lâm, gặp được cô ấy tôi bình tĩnh không nổi, cả đời này tôi không thể thiếu cô ấy, cậu hiểu chưa? Sáu năm, tôi và cô ấy quen biết sáu năm rồi, cô ấy là người như thế nào, tôi rõ hơn bất cứ ai hết! Sáu năm là khái niệm gì? Đủ khiến một người nhìn ra rồi, nếu có thể bỏ cũng đã bỏ từ sớm rồi. Giữa tôi và cô ấy không đơn giản như cậu nghĩ, sống chết đều trải qua rồi, lẽ nào tôi đến một chút tin tưởng cô ấy cũng không có? Dựa vào một câu của cậu đã đi nghi ngờ cô ấy?"

Nói tới người trong lòng, ánh mắt anh từ từ trở nên dịu dàng, cảm giác đè nặng trên người cũng tan ra không ít, nụ cười ở khóe miệng đặc biệt ấm áp khiến người khác say đắm, "Không sai, trước kia chưa gặp cô ấy, tôi trước giờ không ngờ rằng mình có một ngày sẽ yêu một người phụ nữ đến thế, không có quan hệ huyết thống, nhưng cứ khiến tất cả sức chú ý đều đặt trên cô ấy, thấy cô ấy buồn sẽ đau lòng, thấy cô ấy cười mình cũng sẽ cười theo, tôi muốn làm cô ấy vui vẻ, khiến cô ấy hạnh phúc trong lòng tôi."

"Có cô ấy rồi, tôi phát hiện mạng sống của mình đã có ý nghĩa, trước kia không ngừng theo đuổi sự kích động, không sợ chết, nhưng bây giờ, tôi lại biết sợ chết, tôi sợ tôi chết rồi cô ấy phải làm sao? Chỉ cần nghĩ tới sau này cô ấy sẽ thuộc về người đàn ông khác, tất cả giọng nói tiếng cười đều là người đàn ông khác mang đến cho cô ấy, chỉ mới nghĩ tới thôi tôi đã ghen ghét tới phát điên rồi."

Sở Lâm không thể tưởng tượng nổi nhìn anh, nói không nên lời.

Mấy lời điên cuồng miệng một người đàn ông trầm lặng ít nói, lạnh lùng giỏi kiềm chế nói ra, quá hiếm hoi

rồi.

Tập Vị Nam liếc anh ta một cái, "Còn nữa, mắt tôi từ lúc nào đã tệ rồi? Cậu không được chưa hiểu rõ gì về một người, chỉ dựa vào đánh giá của người khác về cô ấy đã đi phủ nhận người ta. Cậu cũng là người trôi nổi ở Thượng Hải mấy năm rồi, rất nhiều chuyện không được chỉ nhìn bề ngoài, dù cho có lúc mắt thấy tai nghe tất cả cũng chưa hẳn đã là chân tướng, chưa điều tra kĩ thì không có quyền lên tiếng, chút đạo lí này cậu vẫn hiểu chứ?".

"Đây… "Sở Lâm không phải không hiểu, mà là quan tâm thái quá, anh ta tôn trọng Tập Vị Nam, đối với anh ta, không có người phụ nữ nào xứng với anh, đột nhiên xuất hiện ra một người, anh ta lúc đầu là kỳ vọng, nhưng sau đó lại phát hiện người phụ nữ ấy thanh danh không tốt, anh ta trong tiềm thức đã nhận định người này chính là kiểu phụ nữ có vết nhơ, chuyện thế này, anh còn lý trí mà đi phân tích?

Tập Vị Nam nghiêng người, những đường nét hoàn mỹ như thần tiên hoàn toàn không có sai sót, "Sở Lâm, trong mắt người khác, tôi năm 15 tuổi cũng là con nhà giàu sang quyền quý, bọn họ đều cho rằng tôi hết thuốc chữa, hút thuốc uống rượu đánh nhau đua xe bài bạc, có điểm nào tốt? Nhưng sự thật thì sao, tôi thực sự là thối nát tận xương rồi?"

"Anh Nam, đây là hai chuyện khác nhau!" Sở Lâm chau mày, rướn giọng lên.

Tập Vị Nam ngoảnh đầu nhìn xuống cảnh đêm ngoài cửa sổ, "Trong miệng cậu luôn nói cô ấy có vị hôn phu, đó là vì tôi đã từng làm ra chuyện sai lầm, cô ấy giận tôi mới đi đính hôn với người khác, suy cho cùng là tôi tự làm tự chịu. Hứa Như Sơ là anh họ của Bạc Hâm, vì vậy cô ấy sau lưng tôi cùng Hứa Như Sơ hẹn gặp nhau cũng không ngăn được. Thậm chỉ thiên kim của ngân hàng An Thị, nếu tôi đoán không sai, Bạc Hâm lúc trước từng đắc tội với cô ta, vì thế cô ta mới tạt gáo nước bẩn lên đầu Bạc Hâm."

"Sở Lâm, giải thích thế này, cậu có vừa ý không?"

Sở Lâm sững sờ, người đàn ông cao quý này hạ mình để giải thích thay cho người phụ nữ của anh ấy, đứng ở góc độ khác mà nói, anh là vì quan tâm người bạn này, vì thế mà hết lời giải bày, nếu chỉ là một người không quan trọng, anh thậm chí còn không nhìn được một cái.

…

Bên hành lang, một bóng người đang đứng.

Cô ngẩng đầu nhìn chùm đèn treo kiểu dáng châu Âu tỏa ra ánh sáng vàng cam trên đầu, những giọt nước mắt chực trào bị cô kiềm lại, mắt vừa xót vừa ngứa.

Đối diện với bức tường trơn bóng như kính, phản chiếu lại thần sắc kích động của cô, hít thật sâu hai hơi, cô từ từ nhắm mắt lại.

Bên tai lần nữa lập lại những lời vừa nghe khi nãy, quen Tập Vị Nam lâu như vậy, mặc dù biết anh rất tốt với cô, nhưng không ngờ trong đoạn tình cảm này, không chỉ là cô không ngừng đắm chìm, anh cũng càng lún càng sâu, đến mức không phải cô thì không được.

Khả năng là từ đầu cô quá hèn mọn, cứ chạy đuổi theo sau anh, vì thế cô không có tự tin gì cả, Tập Vị Nam dĩ nhiên tốt với cô, nhưng cô có cảm giác mơ hồ viễn vông, cô lo lắng sẽ có một ngày anh chán rồi, sẽ rời xa cô, vì vậy dù là ở bên anh, cô vẫn cẩn thận dè dặt đi lấy lòng anh, sợ bị anh nhìn ra điểm không tốt của cô, khiến anh ghét cô.

Nhưng cô sao lại quên rồi, người đàn ông này sẽ không dễ dàng nói lời yêu, nếu anh yêu một người nào sẽ hết lòng đối tốt với cô ấy, không những điều người khác biết bóc trần trước mặt cô, nhưng cô lại tự ti không dám tin là anh yêu cô.

Những ngày tháng cô bị mất trí nhớ, cô quên mất mình đã từng chiêm ngưỡng anh, cô hưởng thụ sự quan tâm, nuông chiều từ anh, cô có thể cảm nhận được anh yêu cô, nhưng không bằng chính tai nghe thấy mới rung động.

Diệp Bạc Hâm lau giọt lệ trên khóe mắt, rướn đầu nhìn ra bóng người cao lớn, khóe miệng nhoẻn một nụ cười.

Cô vừa muốn đi tới, cánh tay đột nhiên bị ai đó nắm lại, cô bất giác ngoảnh đầu, nhìn rõ khuôn mặt người đó, đôi mắt hơi động đậy.

…

Vườn hoa dưới lầu.

“Bác sĩ Lục, anh thế này là…” Diệp Bạc Hâm nhìn người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen dài trước mặt cô.

Lục Tiễn Tây hai tay đút vào túi, đôi mắt bình thản gần như không gợn sóng, “vừa nãy những lời Nam nói tôi đều nghe cả rồi, tôi nghe được đều cảm thấy rất cảm động, Tập tiểu thư có phải cũng như vậy không?”

Lục Tiễn Tây nói chuyện rất khách sáo, trong ngữ khí hơi mang vẻ chất vấn.

Anh ta cùng Kỳ Tương Tu, Tần Yến Đường không giống nhau, anh ta lớn hơn Tập Vị Nam một tuổi, tính cách lại khá hiền lành điềm tĩnh, vì thế anh ta không gọi Tập Vị Nam một tiếng anh Nam, còn như đối diện với Diệp Bạc Hâm, anh ta càng không gọi cô là chị dâu.

Ba từ Tập tiểu thư biểu đạt thái độ và khoảng cách của anh ta, Diệp Bạc Hâm há lại không biết được?

Cô không yêu cầu tất cả mọi người đều thích cô, nhưng thái độ thù địch vô cớ của Lục Tiễn Tây đối với cô là từ đâu mà có? Cô nhớ mình chưa từng đắc tội với anh ta, lẽ nào là lần trước Tập Vị Nam phát sốt, anh ấy thì thế mà thù hận cô?

Mắt Diệp Bạc Hâm vì nước mắt lưng tròng mà che đi những phần hơi đỏ, cô ngước mắt nhìn Lục Tiễn Tây, đối với sự tận lực khiêu khích của Lục Tiễn Tây, cô không hề để tâm, cũng chỉ là cùng cô gặp mặt mấy lần mà thôi.

"Bác sĩ Lục, anh có điều gì cứ nói, nếu chỉ là muốn biểu đạt với tôi sự bất mãn của anh, thứ lỗi tôi không tiếp chuyện được." Cô không phải là kẻ yếu đuối để người khác tùy ý bắt nạt, khách sáo với anh ta chẳng qua vì anh ta là bạn của Tập Vị Nam.

Lục Tiễn Tây bị cô chặn họng, đến mấy lời châm chọc trên miệng cũng bị bức nuốt lại vào trong.

"Diệp tiểu thư, còn có chuyện càng khiến tôi cảm động, cô có muốn nghe không?"

"Là ý gì?" Diệp Bạc Hâm vốn dĩ định rời đi, vừa nghe thấy vậy, liền dừng bước lại.

Lục Tiễn Tây sẽ không nhàm chán như thế, tìm cô xuống lầu chỉ để nói mấy lời không hiểu ra sao cả.

Con ngươi đen nhánh của Lục Tiễn Tây hoài nghi nhìn mặt Diệp Bạc Hâm, hình như là đang xem xét gì đó, một lúc lâu mới chau mày hỏi: "Cô trả lời tôi trước, có phải cô đã hồi phục trí nhớ rồi không?"

Diệp Bạc Hâm khuôn mặt lộ vẻ kinh ngạc, cô lhông ngờ đến chuyện cô mất trí nhớ Lục Tiễn Tây cũng biết.

"Sao anh lại biết?" Cô cảnh giác nhìn anh ta.

"Cô là hỏi cái nào? Làm sao biết được cô từng mất trí nhớ, hay là làm sao biết được cô hồi phục trí nhớ?" Ánh mắt Lục Tiễn Tây từ đầu đến cuối đều không rời khỏi cô, sự kinh ngạc trên gương mặt cô cũng bị anh ta nhìn ra, không cần cô thừa nhận, một chút phán đoán cũng đã đoán ra được.

"Đều hỏi."Diệp Bạc Hâm gằng từng chữ, nghe rõ cả tiếng nghiến răng.

"Vấn đề thứ nhất, là Nam nói, cái thứ hai… "Lục Tiễn Tây dừng lại một chút, nheo mắt, "Là tôi tự đoán…"

"Không thể nào!" Diệp Bạc Hâm lập tức phủ nhận, Tập Vị Nam tuyệt đối sẽ không đem chuyện của mình đi ba hoa với người khác, cho dù là người thân cận nhất, anh cũng sẽ không dễ dàng nói ra, trừ khi là có vấn đề gì đó khiến anh không nói không được.

Đối với sự tín nhiệm mù quáng của cô, Lục Tiễn Tây chỉ cười nhạt, "Diệp tiểu thư, đây chính là điều tôi

muốn tìm cô để nói. Cô chỉ biết tôi là bác sĩ, nhưng cô có biết tôi là bác sĩ của phòng nào không?"

Thấy cô lắc đầu, Lục Tiễn Tây thu lại nụ cười, "Khoa tâm lý, Nam ngoài là bạn của tôi, còn là bệnh nhân của tôi, tôi… Lục Tiễn Tây là bác sĩ điều trị tâm lý của Nam… nói như vậy, Diệp tiểu thư hiểu vì sao Nam nói hết chuyện của cậu ấy cho tôi rồi chứ? Từ mấy lần tôi gặp cô, biểu cảm và thái độ của cô đều dứt khoát không giống nhau, tôi có thể từ lời nói và biểu cảm của một người mà phân tích ra nội tâm của cô ấy, vì thế Diệp tiểu thư đã hiểu vì sao tôi có thể đoán ra cô đã hồi phục trí nhớ rồi chớ?"

286. Chương 286

"Bác sĩ tâm lý? Không… không thể…" Diệp Bạc Hâm dường như đang lẩm bẩm, lại dường như đang gạt bỏ đi cái suy nghĩ bản thân không ngờ tới. Cô lắc đầu lùi lại, ánh mắt bỗng lạnh lùng, "Lục Tiễn Tây, anh lừa tôi sao?"

Người có tâm lý mạnh mẽ như thế, sao có thể có vấn đề về tâm lý được chứ?

Không, cô không tin…

Thế nhưng… Liên quan đến những hành vi bất thường mấy lần trước của anh, trong quân đội anh đã trực tiếp cầm tay cô lấy cây dao trái cây đâm vào bụng, tính khí nhiều lần rất bất thường, không hoàn toàn giống như sự kiềm chế lạnh lùng của anh năm năm trước, sự phòng ngự trong lòng Diệp Bạc Hâm đang từng bước bị đánh tan…

Sao có thể như thế này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sắc mặt cô trông chốc lát đã trắng bệch, toàn thân khẽ run rẩy.

Một khi xuất hiện vấn đề về tâm lý, điều này có nghĩa là gì cô rất rõ, cô đã từng học qua một khóa học tâm lý trong trường quân đội giảng rằng một vài quân nhân vì phải chịu đựng áp lực quá lớn hoặc tính cách bị áp bức quá mức dẫn đến tâm lý có vấn đề, hơn nữa là trong quân đội, đặc biệt là tỉ lệ lính đặc chủng tâm lý có vấn đề nhiều nhất, vì lính đặc chủng thường nhận những nhiệm vụ lớn lao, tinh thần thường căng thẳng, được huấn luyện từng ngày vượt qua khỏi giới hạn của một con người.

Lính đặc chủng có tố chất mạnh mẽ khác thường, nhưng đối mặt với cái chết, đối mặt với những người có tính cách xấu xa, tinh thần của bọn họ sẽ không bị thụt lùi một tí nào, nếu giải quyết không được, tinh thần của họ sẽ rối loạn.

Mà một người như Tập Vị Nam không chỉ xuất thân là lính đặc chủng, mà mặt khác anh là người đứng đầu trong quân đội, những áp lực và trách nhiệm trên vai anh vượt qua sức tưởng tượng của người bình thường.

"Tại sao? Tại sao có thể như vậy?" Diệp Bạc Hâm siết chặt tay.

“Tại sao ư?” Lục Tiễn Tây dường như rất hài lòng khi thấy bộ dạng này của cô, nhếch miệng, “Là vì cô đấy!”

“Cái gì?” Diệp Bạc Hâm giật mình không ngớt, là vì cô?

Lục Tiễn Tây lại không giải thích rõ ràng, nhìn thẳng vào cặp mắt đang trơ ra hoảng hốt của cô, đè lên thêm một nỗi nghiêm trọng, khẽ nói rằng, “Thực ra tôi rất ghét cô, vì tôi cảm thấy cô rất tuyệt tình, cô tàn nhẫn hơn so với bất kì ai. Trong lúc cô qua lại với Nam, tôi thấy anh ấy đối với cô rất sâu đậm, nhưng lúc anh ấy trong tình cảnh khó khăn cô lại dễ dàng từ bỏ anh. Anh ấy là một người rất sâu sắc, không phải là không có tình cảm, không là một cái máy không biết đau, tôi lo rằng tương lai cô lại làm tổn thương anh một lần nữa, e rằng anh ấy sẽ muôn đời không hồi phục được rồi.”

Thanh âm của anh ta rất ôn hòa nhưng lại giống như những mảnh thủy tinh đang rơi vỡ khiến Diệp Bạc Hâm đau đớn cả thể chất lẫn tinh thần.

Diệp Bạc Hâm khó chịu trong lòng ngực, đôi môi lạnh lẽo khẽ run rẩy, sắc mặt nhợt nhạt như tờ giấy trắng.

Lục Tiễn Tây liếc nhìn cô, thấy tinh thần cô có chút hoảng hốt, nhưng không ngừng lại, tiếp tục nói: “Tôi là bác sĩ điều trị tâm lý của Nam, sau sự cố năm năm trước đã xuất hiện bệnh tâm lý nghiêm trọng, lúc đó bệnh tình anh rất nặng, cho rằng cô đã chết trong sự cố đó rồi, nên khoảng thời gian đó anh thường xuất hiện ảo giác, không phân biệt rõ được ảo giác và thực tế, điều tồi tệ đã dẫn đến tinh thần anh rối loạn loạn, mãi đến sau này phát hiện cô vẫn còn sống, bệnh tình của anh mới từ từ có chuyển biến tốt, nhưng mấy tháng trước bệnh tình lại tái phát, tôi đoán là có liên quan đến cô…”

“Sao có thể? Anh ấy… “Diệp Bạc Hâm tay bịt miệng lại, rưng rưng nước mắt.

Lục Tiễn Tây lại càng đào khoét nỗi đau của cô, “Phải, anh ấy cho rằng cô đã chết, sau khi bị đả kích đã tổn thương tâm lý nghiêm trọng, vì thế có thể nói tất cả đều vì cô đấy!”

“Lúc đầu đối mặt với khó khăn đó, một bên là mệnh lệnh của cấp trên với sự kỳ vọng của các đồng chí sắp chết, một bên là người phụ nữ mình yêu, cô cho rằng anh ấy có thể có lựa chọn khác sao? Bên nào cũng quan trọng, cô nên hiểu rõ. Anh ấy không thể để đồng đội hi sinh, càng không thể để những người đó tiếp tục quấy rối an ninh của xã hội.”

“Anh ấy từ bỏ cô là không sai, sau khi thực hiện xong mệnh lệnh, lại vội vã đi tìm cô, hóa ra anh ấy sớm đã có có chủ ý, anh ấ đã không có cách nào để cứu cô mà vứt bỏ những nổ lực của tất cả mọi người, thậm chí không màng đến tính mạng, nhưng anh yêu cô, anh có thể dùng tính mạng của anh đổi lấy cô, anh ta vốn dĩ có thể từ bỏ bản mạng sống để cứu cô trong giây phút cuối cùng, suýt nữa chết rồi!”

“Diệp tiểu thư, cái mạng của anh ấy có thể nhặt về được là do ông trời chiếu cố đấy.” Hơi thở của Lục Tiễn Tây có chút không ổn định.

“Tôi… tôi không biết… không ai nói với tôi…” Diệp Bạc Hâm chậm rãi nhắm mắt lại, những thông tin này

đã đủ làm cô chấn động, trước giờ cô không hề biết anh có thể vì cô làm những chuyện như thế.

Lục Tiễn Tây quay lưng đối diện với ánh đèn, trong lòng tựa như rất đáng sợ, trong lòng ngực càng đau nhói, "Việc không rõ ràng là anh ta có lỗi với cô, cô hận anh ấy là điều không đáng trách, bây giờ cô và anh ấy làm lại từ đầu rồi, tôi nghĩ cô đã tha thứ cho anh ấy, nhưng những việc này tôi nghĩ cô có quyền biết được sự thật."

Nếu Lục Tiễn Tây không nói, anh ta có thể sẽ mãi giấu được cô, mà cô mãi mãi sẽ không biết được rằng người này suýt nữa đưa cô tới cái chết.

"Lúc đầu khi cô đính hôn với người khác, anh ấy tìm đủ mọi cách để ngăn cản, bị ông nhốt trong phòng. Năm năm trở lại đây, anh ấy thấy cô bên cạnh người khác, anh ấy rất đau lòng, tôi là bác sĩ tâm lý của anh ấy nên mọi ma chướng của anh ta tôi đều để mắt… Đoạn tình cảm đối với cô, không đơn thuần chỉ một mình cô trả giá, cô cho rằng anh ấy có lỗi với cô, hoàn toàn gạt bỏ anh ấy, nếu không phải anh yêu cô, nuông chiều cô, với thân phận của anh có thể liên tục bảo vệ cô sao?", "Sự trả giá cho thứ tình cảm đó, một chút cũng không ít so với cô, anh ấy càng chịu đựng hơn cô, tôi đã khuyên anh ấy rằng đã đau khổ như vậy, không có hi vọng tại sao vẫn mãi kiên trì? Anh ấy nói rằng tôi sẽ không hiểu, trên thế gian này chỉ có một người làm cho anh nhớ da diết, đi vào cuộc sống của anh, để anh có thể thấy được hi vọng, ừ, là cô ấy, từ đó về sau, cô ấy rời đi, thế giới của anh sẽ mù mịt, những cô gái khác cho dù có tốt đi nữa cũng không phải là cô ấy."

"Nếu không phải anh ấy vẫn kiên trì liệu cô và anh ấy có thể đi đến tận ngày hôm nay không? Tôi là vì thấy những năm này anh ấy trải qua rất nhiều cực khổ, mới cảm thấy cô không xứng đáng với anh ấy. Tôi nói nhiều như vậy cũng chỉ là hi vọng cô có thể quý trọng, đừng làm tổn thương anh ấy nữa…"

Lục Tiễn Tây nói xong, Diệp Bạc Hâm đã khóc không thành tiếng.

Cô chậm rãi ngồi xổm xuống, đưa tay che mặt, những giọt nước mắt từ trong kẽ tay lướt xuống, từng giọt từng giọt chảy xuống nền đất.

Lục Tiễn Tây rời đi khi nào cô không biết, cô bị chôn vùi trong đau khổ, vì anh, cũng vì những cảm xúc ngây thơ vốn dĩ của bọn họ, mà lại xảy ra sự cố, hại bọn họ dày vò trong năm năm, lãng phí tình yêu năm năm bình yên vô sự.

…

Thân hình cao lớn đứng cuối hành lang, bóng dáng cao thẳng, toàn bộ cơ thể toát lên một bầu không khí cao quý và chín chắn.

Anh mặc một chiếc vest bên trong là sơ mi trắng thắt cà vạt phẳng phiu, măng sét sơ mi xếp lên đẩy đến khuỷu tay, lộ ra một nửa cánh tay mạnh mẽ nhưng từng đường nét cũng rất lưu loát đẹp đẽ.

Không biết có phải vì nguyên do Tập Vị Nam quay lưng với ánh đèn về phía ánh đèn hay không, vẻ mặt tỏ

ra vô cùng bình tĩnh và sâu sắc.

Đứng được một lúc lâu, anh ta mới quay người trở lại phòng vip, nhưng lại không thấy người mà anh tâm niệm.

Lòng ngực bỗng nhói.

Nhìn xung quanh một vòng, Lục Tiễn Tây cũng không có.

Không hay rồi…

Anh trước giờ biết rằng Lục Tiễn Tây không thích Bạc Hâm, ngộ nhỡ anh ta nhiều lời…

Ánh mắt hơi sâu, đôi môi nhếch thành một đường thẳng.

"Này, lão đại, anh đi đâu thế?" Qúy Giản Ninh thấy sắc mặt anh biến đổi, vừa mới vào đã vội vã đi ra, không nhịn được hét lên.

Những người khác nghe thấy, lắc đầu chậm rãi.

"Lục Tiễn Tây đâu?" Giọng điệu Tập Vị Nam rất lạnh lùng, bộ lông mày sâu đậm nhuộm vẻ lo lắng.

"Không biết nữa, vừa nãy vẫn đang ở đây mà." Qúy Giản Ninh lắc đầu, ấn đường nhăn lại, đứng dậy, có thể làm cho lão đại lộ ra vẻ mặt này, nghĩ rằng phải xảy ra chuyện gì rồi.

"Lão Lục đâu? Các người có ai thấy không?" Qúy Giản Ninh liếc mắt nhìn mọi người, bọn họ ai nấy chậm rãi lắc đầu, ăn chơi thỏa thích hoàn toàn không phát hiện ra thiếu một người.

Sắc mặt Tập Vị Nam lạnh lùng, bước chân đi ra ngoài.

Lục Tiễn Tây đẩy cửa vào phòng vip, nghe thấy bên trong yên tĩnh không tiếng động, ngẩng mặt thoáng thấy vẻ mặt lạnh lùng của Tập Vị Nam, ngay lập tức hiểu ra.

Người đàn ông này vừa mới gặp người phụ nữ đó, đúng là liều mạng.

Lúc còn trẻ trước đây ai cũng nhớ rằng Tập Vị Nam không bao giờ để mắt đến phụ nữ lại có một ngày sẽ rơi vào lưới tình, vì một người phụ nữ làm những điều như thế, hiếm có, thứ tình yêu này thật hiếm có.

Bốn con mắt đối diện nhau, vầng trán Tập Vị Nam như một người đôn hậu nhiều năm mài dũa trên thương trường không thể lường trước được điều gì.

"Người đâu?"

Chưa nói là ai, trong lòng cả hai đều rõ.

Lục Tiễn Tây đành mỉm cười, "Anh vẫn thật là… bây giờ mỗi lần không thấy cô ấy, anh đều không yên tâm sao?"

Tập Vị Nam không muốn phí lời với anh ta, véo chân mày, trong lòng có chút hỗn loạn.

Cửa phòng vip lại một lần nữa bị đẩy ra, Tập Vị Nam ngẩng mặt lên, ánh mắt giết người đó bỗng hạ xuống, anh như nghẹt thở.

Ánh mắt của tất cả mọi người cũng bị cảnh tượng trước cửa cướp đi.

Chỉ thấy trong tay Diệp Bạc Hâm đang bê một cái bánh gato trái cây ba tầng, đôi mắt uốn cong, đôi môi khẽ đung đưa, khí chất như hoa lan, như vầng trăng sáng, thanh nhã thoát tục.

Ánh mắt Tập Vị Nam nhìn từ trên khuôn mặt cô đến cái bánh gato trên tay cô, bộ lông mày từ từ giãn ra, cặp mắt lạnh lùng cũng trở nên ấm áp hơn, anh đi tới nhận bánh gato từ tay cô, cái bánh gato cô phải đỡ hai tay mà anh một tay đã có thể nhẹ nhàng với lấy, đặt xuống bàn trà, dắt tay cô từ đầu đến cuối không buông.

Anh kéo cô ngồi xuống, đôi mắt lặng lẽ nhìn cô vài giây rồi mới chuyển qua nhìn cái bánh gato, trong ánh mắt hiện lên sắc thái khác thường.

"Sao lại có bánh gato thế? Chị dâu, đón sinh nhật ai sao?" Tập Khởi Nhu vui vẻ đến bên, nghi ngờ ồ lên kinh ngạc, "Kỳ lạ, sao không có nến nhỉ?"

Những người khác cũng nhìn cô. Diệp Bạc Hâm có chút bối tối, cái bánh gato này là bù đắp cho Tập Vị Nam, không biết sinh nhật anh ấy là ngày nào, đây là sơ suất của cô, sinh nhật hôm đó cô đã không chúc mừng anh, là do cô không đúng. Nhưng dù sao cũng không thể công khai nói với những người bạn của anh rằng cô, người vợ này cuối cùng cũng không biết sinh nhật chồng mình là ngày nào, không phải là để người ta chê cười anh sao?

Diệp Bạc Hâm vuốt vuốt tai, mỉm cười, "Không sinh nhật ai cả, chỉ là chị thích ăn bánh gato thôi."

Cô trốn tránh ánh mắt Tập Vị Nam như thể biết hết mọi thứ, vùng vẫy khỏi tay anh, cúi người xuống cầm lên con dao để cắt bánh.

"Nào nào, bánh chị dâu tôi cắt đấy, tối nay các người coi như có lộc ăn, anh Giản Ninh, miếng lớn này cho anh này…" Tập Khởi Nhu lấy những miếng bánh đã cắt xong phân phát vừa hỏi, "Có hết chưa? Mấy người có ai muốn nữa không?"

287. Chương 287

Giọng nói của Tập Khởi Nhu lanh lảnh, như oanh vàng véo von, giữa những nam thanh nữ tú, bộ váy màu xanh lam thanh tao thoát tục, mái tóc đen dưới ánh đèn thấy rõ đường cong bồng bềnh.

"Em cảm ơn chị…"

Mấy người cũng rướn mày cười, dù không thích đồ ngọt nhưng vẫn nể Diệp Bạc Hâm ra mặt.

Diệp Bạc Hâm ngước mi, nhoẻn cười, đôi mắt phản chiếu ánh sáng lung linh, ngón tay búp măng cầm dao dĩa, cắt một khoảnh nhỏ đặt vào đĩa.

"Anh cũng thử xem?" Cô đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh Tập Vị Nam, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại xắn một miếng nhỏ đưa lên ngang miệng anh.

Đôi mắt cong cong, trong vắt như bầu trời xanh, lại như vầng trăng non treo lơ lửng trời đêm, đẹp đến xao lòng.

Anh không thích đồ ngọt lắm, luôn cảm thấy nó quá béo ngậy, nhưng được cô đưa lên sát miệng thế này, anh lại nghĩ, có là chất độc anh cũng sẵn lòng ăn.

Tập Vị Nam hé môi ngậm miếng bánh, kem bơ tan trong vòm miệng, ngọt lịm vào tận tim, ánh mắt anh sáng ngời, bàn tay đặt lên vai cô, kéo cô vào lòng mình.

Diệp Bạc Hâm lặng lẽ ngả vào lòng anh, thậm chí cảm nhận rõ ràng nhịp tim mạnh mẽ trong lồng ngực anh. Tay anh dịu dàng vuốt tóc cô.

Hàng cúc trên áo sơ mi của anh để ngỏ một nút chưa cài, ánh mắt cô nhìn vào trong cổ áo hé mở, khó mà dời được ánh mắt khỏi vòm ngực vạm vỡ hằn nét của anh.

"Em… không biết hôm đó là sinh nhật của anh…" Diệp Bạc Hâm ngước mắt, nhìn lên chiếc cằm nhẵn nhụi hoàn mỹ của anh: "Hôm nay bù cho anh, được không?"

Một ngón tay đặt lên môi cô, đôi mắt lan tỏa ánh cười: "Sinh nhật thôi, qua rồi thì có sao đâu. Trong lòng em có anh là được."

Gương mặt anh sáng sủa, thoát tục, bờ môi hơi cong lên, lời yêu thương mủi lòng từ miệng anh thốt ra, quả thực hiếm hoi.

Không biết tại sao, tim cô lại khẽ rung rinh, môi áp lại gần.

Hai bờ môi chạm nhau, anh thoắt rùng mình, đôi mắt tròn xoe, cánh tay khoác vai cô bất giác siết chặt.

Diệp Bạc Hâm lóng ngóng men theo viền môi anh. Mùi hương dìu dịu trên người cô len vào khoang mũi anh. Nếu không phải do hoàn cảnh không cho phép, thì anh đã khó có thể kìm nén được cơn sóng tình dạt dào cuộn mình trỗi dậy trong lòng mất rồi.

Diệp Bạc Hâm toan rụt lại, nhưng một bàn tay giữ chặt gáy, hàm răng bị cạy mở, hơi thở anh hổn hển, hương vị nam tính mãnh liệt tỏa khắp khoang miệng. Cô ngất ngây siết chặt cổ áo sơ mi của anh, tay rịn mồ hôi, ướt một khoảnh chất vải ảo, trơn đến nỗi suýt thì trượt tay.

"Ái chà chà…"

Cảnh tượng nóng bỏng được mọi người chứng kiến, không biết ai đó đã huýt sáo, hò reo phấn khích.

"Ông anh, chúng em còn mấy đứa độc thân ở đây, đừng hành xác bọn em…" Quý Giản Ninh khẽ húng hắng, giọng điệu bỡn đùa rõ rệt.

Gương mặt Diệp Bạc Hâm ửng lên, màu đỏ hồng hào như say rượu. Cô cúi gằm đầu, rúc vào lòng anh, ngượng ngùng toan tìm một cái lỗ để độn thổ.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại bạo gan đến nỗi hôn công khai trước mặt mọi người?

"Nín ngay!" Thấy cô thẹn thùng, Tập Vị Nam lườm Quý Giản Ninh.

Quý Giản Ninh và Kỳ Tương Tu bốn mắt nhìn nhau, lắc đầu phì cười.

Giờ ngay cả trêu cũng cấm, nhìn xem, bênh nhau chằm chằm đến mức nào.

…

Lăng Diên Dung tối nay vướng công chuyện, họp bàn hoàn tất xong mới đến, dẫn theo bạn gái đi cùng là Đường Tiếu Ninh. Đàn ông ở bên ngoài xã hội, luôn có phụ nữ làm nền đi cùng, đám công tử hào hoa như các anh, có bóng hồng bên cạnh đã thành một thói quen.

Được phục vụ dẫn đến trước cửa phòng, vừa mở cửa đã nghe tiếng cười đùa.

Bên trong thoáng đãng, không hề vẩn vương khói thuốc, ánh đèn trong trẻo, bên ngoài vách kính chạm đất, là những tòa nhà ẩn hiện trong đêm giữa thành phố phồn hoa.

"Ối chà, tôi bỏ lỡ gì à? Chuyện gì mà vui thế?" Chiếc áo khoác cởi ra vắt trên cánh tay, ngón tay anh gỡ cà vạt, nới cúc, mặt tủm tỉm cười, phong lưu bất kham.

Đường Tiếu Ninh khoác tay anh, vẻ khép nép đứng bên.

"Diên Dung, đến muộn thế, vừa mới bỏ lỡ một màn ngược đãi bọn độc thân." Quý Giản Ninh xoa cằm, mắt liếc thấy mỹ nữ sánh vai cạnh Lăng Diên Dung, liền lắc đầu: "À thôi, cũng có người đẹp đi cùng, thằng này không xi nhê…"

"Ôi trời, anh Diên Dung, anh ngố thế nhỉ? Không thấy chị dâu núp trong lòng anh Hai à? Em bảo nhé, mới rồi anh Hai và chị dâu nhà em hôn công khai trước mặt mọi người…" Tập Khởi Nhu núp đằng sau Quý Giản Ninh, cô cũng sợ ánh mắt giết người của anh Hai.

"Hả? Còn có chuyện ấy nữa cơ à?" Lăng Diên Dung rướn mày, ngạc nhiên nhìn về phía hai người ngồi trong một góc sô-pha.

Trong phòng bỗng đông người hơn, lại nghe Tập Khởi Nhu trêu đùa, Diệp Bạc Hâm đỏ mặt ngẩng đầu lên, ngượng ngùng vén tóc ra sau mang tai.

"Đủ rồi nhé, vừa phải thôi!" Tập Vị Nam lập tức lên tiếng ngắt ngang.

"Anh Nam!" Lăng Diên Dung chào anh, ánh mắt chuyển sang người phụ nữ đang cựa mình toan thoát khỏi vòng tay anh. Sắc mặt cô hồng hào, dung mạo thanh tú, tuy không phải vẻ đẹp nhìn lần đầu đã phải sửng sốt, nhưng khí chất lại tao nhã kì lạ. Ở bên cạnh người đàn ông có gương mặt đẹp hoàn hảo như Tập Vị Nam, cô cũng không hề tạo cảm giác khập khiễng. Gương mặt trái xoan làm giảm bớt những khuyết điểm trên hình thể, một nét đẹp thiếu nữ Giang Nam mềm mại yêu kiều.

Một nhu một cương, một lạnh một nóng, hóa ra lại xứng đôi tuyệt vời.

"Đây là chị dâu ạ?"

"Ừm." Tập Vị Nam khẽ gật đầu, cầm tay cô đứng dậy: "Đây cũng là bạn từ bé của anh, Lăng Diên Dung…"

"Chào anh." Diệp Bạc Hâm cười ưu nhã, bàn tay thanh mảnh lịch sự chìa ra, so với vẻ bẽn lẽn khi nãy như thể là hai người khác nhau.

Tập Vị Nam đã quen với tính cách của cô. Thoạt đầu thấy cô lật mặt nhanh hơn thời tiết, anh thậm chí sững sờ mãi không thôi. Lâu dần lại thấy thương cô. Gia cảnh của cô cũng khá, không phải lo ăn lo mặc, vì sao phải đeo những mặt nạ cuộc đời? Rút cuộc là hoàn cảnh sống đã rèn giũa cho cô cách đối nhân xử thế nhẫn nhịn mà vẫn lịch lãm kiểu gì, giúp cô có thể biến muôn vàn sắc mặc, dù phải đối diện với kẻ mình rất ghét nhưng vẫn có thể giữ vững tâm thái mỉm cười?

Những người khác thấy vậy, không khỏi ngỡ ngàng.

"Chào chị." Lăng Diên Dung sực tỉnh, lịch lãm bắt tay cô. Sau đó ôm eo Đường Tiểu Ninh: "Đây là bạn gái của em, Đường Tiểu Ninh. Tiểu Ninh, chào chị đi…"

Tiếng "Bạn gái" buột khỏi miệng Lăng Diên Dung khiến bầu không khí xung quanh lập tức lắng xuống. Tập Vị Nam rướn mày, liếc nhìn Đường Tiểu Ninh. Xưa nay bọn họ chỉ quen cho vui, chưa bao giờ lại giới thiệu bạn gái đi cùng công khai trước mặt mọi người, Lăng Diên Dung lần này tính làm thật à?

Đường Tiểu Ninh vốn đang mải nhìn Diệp Bạc Hâm, bấy giờ bỗng nghe Lăng Diên Dung giới thiệu mình là bạn gái, cả người sững ra, nhưng sau vẻ xúc động thì chỉ còn lại là đắng cay.

"Tiểu Ninh?" Thấy cô không lên tiếng, Lăng Diên Dung khó chịu nhíu mày, cánh tay đặt bên hông cô bất giác ấn mạnh.

"Dạ… à… Em chào chị ạ." Đường Tiểu Ninh hoàn hồn, không hề hay biết ở một góc nào đó có hai đôi mắt đang nhìn cô đầy ghen tị. Cùng là quen cho vui, dựa vào đâu người ta được thăng chức, còn mình vẫn chỉ mang thân phận tình nhân trong bóng tối?

"Đường tiểu thư? Không ngờ lại trùng hợp thế, được gặp cô ở đây?" Diệp Bạc Hâm không nghĩ lại gặp Đường Tiểu Ninh ở đây. Lúc cô ấy nhìn mình, Diệp Bạc Hâm đã nhận ra ngay, một nghệ sĩ của Hoàng Vũ Media, thuộc tuyến ngôi sao số ba số bốn, bình thường chỉ nhận những vai nữ phụ. Tuy xinh xắn nhưng không nổi tiếng, một là không có vai diễn đậm chất, hai là tạo hình chung chung mờ nhạt. Thêm một nguyên nhân nữa mà nội bộ nhân viên của Hoàng Vũ đều biết rõ, đó là Đường Tiểu Ninh khá kiêu kỳ và tự trọng, không chấp nhận đi cửa sau. Những vai diễn hay, kịch bản tốt đều bị người khác giành giật, dù kỹ thuật diễn xuất tốt mấy thì cũng không tạo được tiếng vang.

Cô cũng rõ đám bạn của Tập Vị Nam, nhìn thì tưởng dễ gần, nhưng thực chất ai nấy đều là những nhân tài cứng cựa của giới kinh doanh, gia thế lại đủ hùng mạnh. Với danh nghĩa bạn gái của Lăng Diên Dung, tức là có một chỗ dựa vững chắc, nhẽ nào Lăng Diên Dung lại bủn xỉn không nỡ tạo điều kiện, giới thiệu cho cô ấy những mối quan hệ và tài nguyên tốt?

Đường Tiểu Ninh cũng nhận ra Diệp Bạc Hâm, nhưng thân phận chị ấy bây giờ lại là vợ một người anh mà Lăng Diên Dung rất kính trọng. Cô không muốn bị mang tiếng thấy sang bắt quàng làm họ, đâm mới giả vờ như không quen biết. Không ngờ Diệp Bạc Hâm lại chẳng hề e dè.

"Vâng, Diệp tiểu thư, đúng là tình cờ, em cũng không nghĩ chị vẫn nhớ em.." Đường Tiểu Ninh nửa mừng nửa ngạc nhiên, trước kia từng gặp cô đôi ba lần ở công ty, nhưng chỉ giới hạn trong khuôn khổ gật đầu

chào hỏi. Biết đến Diệp Bạc Hâm là bởi chị ấy được mệnh danh là ngôi sao mới nổi trong tổ biên kịch của công ty, hai bộ phim đều tạo tiếng vang, kéo theo sự nổi tiếng của nhiều minh tinh màn bạc.

"Sao, hai người quen nhau à?" Lăng Diên Dung ngạc nhiên nhìn Đường Tiếu Ninh.

Đường Tiếu Ninh mỉm cười lại: "Dạ quen, chị Diệp trước kia là biên kịch ở Hoàng Vũ Media, chúng em là người cùng một công ty, gặp nhau mấy lần, nhưng sau đó nghe nói chị Diệp nghỉ việc rồi, cũng không gặp lại nữa. Chị Diệp vốn là tài nữ, lúc ấy nghe bảo chị ấy rời công ty mà em cứ thấy tiếc mãi không thôi. Không ngờ hôm nay lại có duyên gặp gỡ."

"Ái chà, thì ra chị dâu cũng là tài nữ cơ à..." Hai mắt Tập Khởi Nhu nhìn Diệp Bạc Hâm sáng rực.

Tập Vị Nam bị kéo sang bàn billiard, mấy gã đàn ông xắn tay áo, tư thế quý phái sang trọng đứng bên bàn, thậm chí chơi giải trí mà cũng đậm vẻ hào khí như chỉ điểm giang sơn.

Hai cô gái kia cũng sán lại gần, vốn định bắt chuyện với Diệp Bạc Hâm, song lại bị Tập Khởi Nhu gạt sang một bên.

Tập Khởi Nhu chu môi, háo hức muốn hóng hớt ít tin tức về Tập Vị Nam qua Diệp Bạc Hâm, nhưng cô kín miệng như bưng, làm Tập Khởi Nhu chán nản, đành qua xem đám đàn ông con trai đang so tài bên bàn billiard.

"Chị, chị không qua xem à? Anh Hai có tuyệt kỹ đá billiard, người xung quanh muốn xem cũng không có cơ hội được xem đâu?"

"Thôi, chị hơi mệt, em cứ qua đi." Diệp Bạc Hâm đặt ly rượu xuống.

Tập Khởi Nhu thấy thần thái cô có vẻ mệt mỏi, bèn thôi không nằn nì nữa, thức thời qua bên bàn billiard.

Diệp Bạc Hâm rót một ly rượu vang, lắc nhẹ, chất lỏng màu đỏ men theo thành cốc rồi lại trượt xuống, đẹp và hấp dẫn.

Cô liếm khóe môi, nhưng không uống, bởi người đàn ông đang đá billiard ở bên kia vẫn thi thoảng liếc nhìn cô, ánh mắt mang vẻ cảnh cáo. Cô cười nhẹ, chĩa chiếc ly đung đưa về phía anh.

"Chị, em có thể ngồi đây không ạ?" Trước mắt bỗng xuất hiện một bóng đen.

Diệp Bạc Hâm ngẩng đầu, lịch lãm cười: "Em ngồi đi."

Đường Tiếu Ninh rất xinh đẹp, đường nét gương mặt mềm mại, một vẻ đẹp cổ điển.

"Chị Diệp, em không nghĩ chị lại là vợ của Tập thiếu gia." Đường Tiểu Ninh cảm thán, ai mà nghĩ được bên cạnh mình lại có ngọa hổ tàng long?

Nhà họ Tập danh gia vọng tộc thế nào, trước đó cô cũng không rõ, nhưng chỉ dựa trên quan sát, thấy người đàn ông được gọi là anh Nam, chắc chắn gia cảnh không thể bình thường. Không ngờ anh ấy lại là người quyền cao chức trọng, nhờ Lăng Diên Dung kể mà cô mới biết.

288. Chương 288

Đường Tiểu Ninh uống ít rượu… ánh mắt mơ màng nhìn Diệp Bạc Hâm, người bải hoải dựa vào sô-pha, lòng nảy sinh sự ngưỡng mộ:

"Chị, anh Nam thương chị thật đấy…"

Câu nói của Đường Tiểu Ninh khiến Diệp Bạc Hâm phải đưa mắt nhìn sang.

Diệp Bạc Hâm ngồi thẳng lưng, đôi mắt trong trẻo nhìn cô ấy, không lên tiếng.

Trước ánh mắt của cô, Đường Tiểu Ninh nửa tỉnh nửa say đổi tư thế, khuỷu tay chống xuống bàn, nửa bên gương mặt tì lên bàn tay có móng sơn đỏ, ánh mắt hướng ra bàn billiard: "Chị, anh Nam đúng là của hiếm. Những người có sự nghiệp thành đạt, chín chắn nhiều tiền, lại nam tính như họ, luôn có sức hấp dẫn, hớp hồn các cô gái. Dù tính cách của họ có trầm lặng, khép kín thì cũng không ngăn được đàn bà con gái chủ động tấn công…"

Những người đàn ông có mặt tại đây, xét riêng ai… mà chẳng là của hiếm? Ai nấy… đều chẳng là mẫu hình khiến các cô gái phải rung động? Bây giờ, họ lại đang đứng chung trong một căn phòng, nói chuyện qua lại… nhưng lướt mắt nhìn qua, trước mặt một người kiệm lời như Tập Vị Nam, họ lại nhạt nhòa đi hẳn.

Tập Vị Nam ít nói, hay giữ im lặng, không uống rượu, nhưng sự tồn tại của anh khó có thể khiến người ta phớt lờ, mỗi cử chỉ lời nói đều toát lên khí khái trầm ổn, chín chắn…

Gương mặt sắc nét, thần thái điềm đạm, ánh mắt mỗi lúc nhìn Diệp Bạc Hâm luôn mang ý cười. Tập Vị Nam đã khiến vẻ nam tính mạnh mẽ quyến rũ của mình… bộc phát một cách tinh tế, âm thầm… nhưng vẫn tỏ được cái uy nghiêm vững mạnh, áp đảo được bầu không khí.

Khó trách những người đàn ông cũng xuất sắc như thế nhưng lại phải đắn đo cân nhắc lời ăn tiếng nói, nhất nhất theo anh.

Vẻ mặt Diệp Bạc Hâm bình lặng nhìn Đường Tiểu Ninh, khóe môi khẽ cười.

Cô không phủ nhận lời Đường Tiếu Ninh nói, người đàn ông càng xuất sắc, càng dễ dụ ong bắt bướm. Nhưng cô tin vào sự chung thủy của Tập Vị Nam, phẩm chất cao quý nhất của một người quân nhân đó là trung thành. Cô không vì những lời người khác nói, mà bán tin bán nghi.

Diệp Bạc Hâm không tỏ ra gay gắt, cũng không hề biểu lộ lo âu. Biểu cảm của cô luôn điềm nhiên. Đường Tiếu Ninh cười khẽ: "Chị, em rất ghen tỵ với chị. Đám công tử giàu sang như bọn họ, có tiền, có quyền, có danh tiếng, địa vị đủ cả, nhưng có ai mà không phong lưu đa tình đâu? Nhưng em có thể nhận ra được, anh Nam không như vậy. Đối với chị, anh ấy đúng là tốt hết chỗ nói, không bỡn cợt với phụ nữ, giữ mình, nhưng lại chiều chuộng vợ mình vô điều kiện. Chị không biết đâu, lần trước Lăng Diên Dung dẫn em tới chơi, cũng có mặt anh Nam. Lúc ấy họ chưa biết anh Nam đã cưới vợ, nên mới gọi hai cô gái đến tiếp rượu. Tuy anh Nam không đến nỗi nổi giận, nhưng anh ấy lại sầm mặt ngay lập tức. Đừng nói chơi bời, đến gấu áo cũng không để hai cô kia có cơ hội chạm vào ấy chứ…"

Diệp Bạc Hâm quay ra nhìn… ánh mắt lướt trên gương mặt sắc cạnh của anh. Tập Vị Nam cúi người, ánh mắt trầm ngâm sắc lẹm, một tay giữ đầu cơ, một tay khẽ đẩy, quả bóng màu xanh lăn vọt, đập vào bóng đỏ, rơi xuống lỗ.

Như có linh cảm, khóe môi Tập Vị Nam nhoẻn cười nhẹ nhàng, trong tiếng hò reo, ánh mắt anh tìm cô. Cặp mắt đôi mày thanh tú khiến người ta không rời được ánh nhìn. Dáng đứng của anh thả lỏng, tay áo xắn lên mấy nếp gấp, bình thản trả cây cơ cho người khác.

Kết thúc một ván, anh toan đi về phía cô, nhưng bị Lăng Diên Dung ngăn cản. Mấy người không rõ đã nói gì, mà mấy gã đàn ông đồng loạt hướng cái nhìn ẩn ý về phía cô. Anh cười bất đắc dĩ, bỏ qua ý định quay về.

"Hạnh phúc có được do mình phấn đấu, người không bỏ sức, sẽ không có được tình yêu. Dù em có giỏi mấy, nhưng không biết trân trọng, không biết yêu thương, có cho em một người đàn ông hoàn mỹ, em cũng không đi được đến sau cùng với anh ta." Diệp Bạc Hâm thu lại ánh mắt, nâng ly rượu bên tay, đôi mắt đẹp nhìn chất lỏng màu đỏ hấp dẫn trong chiếc ly: "Có rất nhiều việc không thể chỉ thông qua bề ngoài. Năm xưa chị cũng vất vả, chịu nhiều khổ sở mới đến được với anh ấy. Tính cách con người anh ấy rắn như đá, chị không ít lần bị anh ấy mắng mỏ, nhưng… may mà chị vẫn cảm động được con tim của anh ấy. Đi đến được ngày hôm nay, cũng coi như ông trời chiếu cố chị…"

Diệp Bạc Hâm nhận ra, Lăng Diên Dung với Đường Tiếu Ninh không hẳn chỉ là vui đùa, bằng không đã chẳng công khai giới thiệu cô với mọi người. Còn Đường Tiếu Ninh, e là cũng đã phải lòng, nhưng còn lo sợ bất an, muốn tìm sự an ủi từ phía cô.

Trong mắt họ, Diệp Bạc Hâm là một ví dụ điển hình của việc "Leo cành cao".

Có điều, ngay như Diệp Bạc Hâm đến nay cũng chưa được sự chấp nhận của nhà họ Tập, huống hồ một diễn viên hạng tư hạng ba lại có thể chen chân được vào nhà họ Lăng? Giới giải trí vàng thau lẫn lộn, Đường Tiếu Ninh muốn làm dâu nhà giàu, e là càng khó hơn.

…

Nhân lúc Tập Vị Nam đang bị mọi người níu chân, Sở Lâm rót một ly whiskey từ quầy bar, tiện xách theo một chai whiskey bước đến.

"Chị dâu?" Sở Lâm cười nhạo, tay đung đưa chất lỏng màu hổ phách trong tay: "Em mời chị một ly."

Đường Tiếu Ninh sững sờ, mặt tỏ ra lo lắng nhìn Diệp Bạc Hâm. Rõ ràng Sở Lâm đang kiếm chuyện. Whiskey nặng những năm mươi độ, riêng cô một cốc đã say rồi.

Diệp Bạc Hâm hướng đôi mắt đẹp nhìn lên.

Sở Lâm là bạn của Tập Vị Nam, cô không tiện tỏ thái độ. Nhưng không rõ mình có chỗ nào làm anh ta mích lòng, mà để anh ta cứ phải cay cú mãi không thôi?

Diệp Bạc Hâm biết bản thân không tránh được. Cô nghĩ bụng, bây giờ mình từ chối, khiến Sở Lâm bẽ mặt, sau này anh ta còn tìm cách khác khó dễ cô.

Diệp Bạc Hâm cầm ly đứng dậy. Sở Lâm liền giật lấy chiếc ly, cười khinh miệt: "Uống rượu vang làm gì, làm một ly whiskey chứ nhỉ."

Không đợi Diệp Bạc Hâm trả lời, anh ta liền nhanh tay rót một ly whiskey đầy tràn đưa đến trước mặt cô.

Đường Tiếu Ninh cũng đứng dậy theo.

Diệp Bạc Hâm cười nhạt. Ngoại trừ Tô Cảnh Sâm, tửu lượng của cô chưa thua ai. Sở Lâm muốn chuộc say cô? Đánh phủ đầu bằng whiskey nồng độ cao, nước cờ này tính nhầm rồi.

"Cheers!" Diệp Bạc Hâm cụng ly với Sở Lâm, tự tin mỉm cười.

Ngặt nỗi, môi vừa chạm viền cốc, cổ tay thanh khảnh bị Tập Vị Nam giữ lại, anh đã quẳng cả cây cơ để qua bên này. Diệp Bạc Hâm liếc mắt nhìn sang, thấy sắc mặt anh đanh lạnh, bất giác giật mình.

Sở Lâm chết sững, hơi vẻ hoang mang.

Mới rồi những gì Tập Vị Nam nói, Sở Lâm không phải không hiểu, nhưng không nuốt trôi được cục tức ấy. Nhìn kiểu gì cũng thấy người phụ nữ này chả có điểm nào xứng với anh Nam. Dựa vào đâu mà được anh Nam bênh chằm chặp?

"Anh… anh không được thiên vị như thế…" Sở Lâm lẩm bẩm: "Một ly rượu chứ mấy. Tối nay lần đầu ra mắt chị dâu, chúng em còn chưa mừng được ly nào. Chỉ một ly cỏn con, chị dâu… chị mà không uống, tức là không nể mặt Sở Lâm em rồi…"

Sở Lâm đá quả bóng quyết định cho Diệp Bạc Hâm.

"Tôi uống thay cô ấy!" Tập Vị Nam nhíu mày, giành chiếc cốc từ tay Diệp Bạc Hâm.

Ai tinh mắt đều biết, người không biết uống rượu, chỉ cần một ly whiskey là đảm bảo say bất tỉnh nhân sự.

Men đã bốc lên, thì cả người đều khó chịu.

Sở Lâm mỉm cười, ngửa cốc dốc cạn.

Ánh mắt Tập Vị Nam lạnh lùng nhìn anh ta. Quý Giản Ninh thấy sự tình khó hiểu, liền ra mặt hòa giải: "Sở Lâm! Ông lại phải gió gì đấy? Đại ca không uống được rượu, có phải ông không biết đâu…"

Anh ta lấy làm lạ, tối nay Sở Lâm cứ kì kì. Trước khi gặp chị dâu, cậu ta vẫn còn hào hứng, gặp rồi lại hằm hè. Cả tối cứ bàu bạu khó chịu.

Giờ lại còn định chuốc rượu đại ca cơ đấy, rốt cuộc ý là sao? Dù có thành kiến với chị đâu, thì cũng không thể thái độ ra mặt, dù gì cũng phải nể nang đại ca chứ. Bây giờ còn dám công khai thách thức, chán sống rồi chắc?

"Tôi uống thay đại ca!" Ly rượu truyền đến tay Quý Giản Ninh, anh ta liền dốc cạn, gương mặt trắng trẻo lập tức đỏ gay. Sở Lâm hiển nhiên cũng không khá hơn là bao, sắc mặt nửa xanh xao, nửa nhợt nhạt.

Không ngờ bị Quý Giản Ninh chen ngang. Sở Lâm vốn định bụng, dù không chuốc say được Diệp Bạc Hâm, thì cũng phải hạ gục Tập Vị Nam trước. Tập Vị Nam say mèm rồi, còn ai có thể bênh chị ta nữa? Thế mà lại bị Quý Giản Ninh phá đám.

Diệp Bạc Hâm không buồn để ý sắc mặt khó chịu của Sở Lâm, mắt nhìn Tập Vị Nam đăm đăm: "Anh không uống được rượu?"

Nếu cô nhớ không nhầm thì, trước kia tửu lượng của anh khá lắm cơ mà. Trong quân doanh mỗi dịp lễ tất, anh là nhân vật bắt buộc phải kinh qua loạt rượu chúc tụng của tất cả mọi người, và cũng chỉ dịp lễ lạt anh mới gác lại dáng vẻ xa cách để hòa mình cùng các chiến sĩ.

"Tửu lượng hơi kém." Tập Vị Nam thoáng trầm ngâm.

Nghe vậy, Sở Lâm lại cười khảy: "Anh Nam cứ uống rượu là say, chị không biết à?"

Cứ uống là say? Diệp Bạc Hâm hơi tròn mắt, làm sao lại thế?

Sắc mặt Tập Vị Nam càng lúc càng sa sầm. Câu nói của Sở Lâm chọc đúng nỗi đau của anh. Nếu không phải thứ rượu chết tiệt, thì anh đã chẳng có gì với Bạch Sở Khả, bi kịch đã không diễn ra.

Sau một ly, Sở Lâm cũng ngà ngà thấy rõ. Lăng Diên Dung ở bên nháy mắt ra hiệu, mà anh ta không hề nhận ra.

Sở Lâm lại rót cốc tiếp: "Hôm nay rất vui, ly này em chúc chị, đừng có ai uống hộ! Chị dâu, chắc chị không đến nỗi phớt lờ thịnh tình của em chứ hả?"

Phía bên này có vẻ ồn ào, những người khác dần dà tụ lại xung quanh.

Tập Khởi Nhu rẽ đám đông, mặt hằm hằm lườm Sở Lâm: "Sở Lâm, anh bày trò gì thế hả?"

"Dạt sang bên, không phải việc của em." Sở Lâm vẫn không chịu buông tha, quắc mắt lườm Tập Khởi Nhu.

"Anh!" Tập Khởi Nhu chưa bao giờ phải chịu cục tức như này. Vừa toan mở miệng mắng, thì đã thấy Diệp Bạc Hâm cười nhạt, nâng cốc ngửa cổ dốc uống cạn. Quá trình không hề ngắt quãng, sắc mặt bình thản, cho đến khi giọt rượu cuối cùng xuống cổ họng, cô mới ngừng lại, dốc ly xuống.

Không sót một giọt…

Cô biết Sở Lâm đang kiếm chuyện gây hấn, nhưng không sao, cô tiếp đến cùng.

Tập Vị Nam toan ngăn cản, nhưng không kịp. Cô uống nhanh, sợ cô bị nghẹn, anh chỉ đành nhíu mày nhìn, tay vuốt dọc sau lưng cô.

Mọi người ai nấy đưa mắt nhìn nhau. Không ngờ tửu lượng của Diệp Bạc Hâm cũng khá, một ly whiskey xuống cổ mà mặt không đỏ, tim không loạn xạ, như không có việc gì.

Tiếng vỗ tay rền vang như sấm nổi lên.

"Chị dâu! Khá lắm!"

Sở Lâm không dám tin, mắt trợn tròn. Người phụ nữ này nhìn có vẻ yểu điệu, mà tửu lượng lại gớm thế?

Tập Vị Nam rướn mày, thấy cô chưa có vẻ say, mới thở phào nhẹ nhõm. Anh khẽ hỏi: "Có ổn không? Nếu khó chịu thì mình về trước."

Diệp Bạc Hâm lắc đầu, hai mắt sáng ngời tỉnh táo: "Không sao."

"Tửu lượng của chị dâu khá lắm. Em lại mời chị ly nữa. Chúc chị và anh Nam đầu bạc răng long!" Tập Vị Nam đỡ Diệp Bạc Hâm ngồi xuống, rót một cốc nước hoa quả cho cô. Sở Lâm lần này lại rót thêm một ly rượu. Xem ra đêm nay không hạ gục được một người, anh ta quyết không thôi.

289. Chương 289

Tập Vị Nam lập tức sầm mặt, đanh giọng quát: "Sở Lâm! Đừng quá đáng!"

Có mấy ly rượu, mà làm như Diệp Bạc Hâm cô kém cỏi lắm không bằng, cô không cần Tập Vị Nam đỡ hộ mình. Nói dễ nghe thì Tập Vị Nam thương vợ. Nói khó nghe thì Diệp Bạc Hâm bất tài vô dụng, trên bàn rượu đến thể diện của chồng cũng không biết đường vun vén, chỉ giỏi núp sau lưng đàn ông.

"Nam, anh quên ông ngoại em có trại rượu à? Từ bé em và cậu đã thậm thụt uống trộm rượu trong hũ, tửu lượng cũng tạm được." Diệp Bạc Hâm cười vô tư, nhoài người trên vai Tập Vị Nam, thì thầm nói. Hơi thở mang hương rượu vấn vít quanh chóp mũi anh: "Vả lại, nếu em say, còn có anh cơ mà?"

Cô tin anh, giọng nói dịu nhỉu, nũng nịu. Bởi có anh ở đây, nên cô mới yên tâm uống say. Tập Vị Nam không còn gì để nói, sắc mặt cũng dần dịu xuống.

Diệp Bạc Hâm khẽ cười, ngả vào lòng anh, lại nâng ly rượu lên.

Một ly, hai ly, ba ly…

Diệp Bạc Hâm không từ chối, uống đến cùng với Sở Lâm. Cả quá trình, Tập Vị Nam nhíu chặt mày, mấy lần toan ngăn lại, mà bị cô né tránh gạt đi.

Sở Lâm say bí tỉ, hai má đỏ gay, thần sắc đã có phần lờ đỡ, hai chân bủn rủn, nằm mọp xuống bàn, mồm vẫn lẩm bẩm "Không xong rồi". Ly rượu nằm kềnh ở bên. Tập Khởi Nhu bỉ bai đá vào chân anh ta, lấy khăn ăn lau rượu đổ trên mặt bàn.

"Còn ai muốn uống không?" Trên gương mặt Diệp Bạc Hâm chưa có vẻ say. Nụ cười êm ái khác thường. Cô đong đưa chất rượu màu hổ phách trong ly.

Tập Vị Nam hoang mang nhìn người phụ nữ đang dựa vào lòng mình. Uống cạn bốn ly whiskey, mà người vẫn tỉnh táo. Tửu lượng của cô có phần tốt quá thì phải? Năm xưa, lúc uống găng nhất, thì anh cũng chỉ bốn ly to whiskey là gục bất tỉnh nhân sự.

Mọi người nhìn cô với con mắt khác hẳn. Quý Giản Ninh vốn đứng bên theo dõi sự tình, tưởng cô chỉ đang cố gắng kiếm chút sĩ diện cho đại ca, không ngờ cả lũ đã quá khinh thường cô nàng.

“Để em.” Tần Yến Đường đứng dậy, gạt tay bạn gái ra, rót một ly rượu đầy đưa đến trước mặt Diệp Bạc Hâm.

Cô khiêu khích công khai thế này, mấy gã đàn ông đứng bên thấy anh em của mình bị hạ knock-out bởi một người phụ nữ, truyền ra ngoài thì còn gì là sĩ diện?

Whiskey là rượu mạnh, Sở Lâm gục rồi, xem cô còn trụ được bao lâu?

Tập Vị Nam rót cho cô một cốc nước quả, Diệp Bạc Hâm nâng lên, uống một hơi hết sạch, gột bớt hơi rượu trong miệng.

“Khó chịu không?” Tập Vị Nam vuốt lưng cô, ánh mắt đầy ắp thương yêu.

“Không sao…” Diệp Bạc Hâm khoát tay: “Say rồi còn có anh mà?”

Tối nay, Diệp Bạc Hâm uống khá nhiều. Dù tửu lượng tốt mấy cũng không địch được bốn gã đàn ông luân phiên chúc rượu.

Sở Lâm mở phát súng đầu tiên, gục tại trận. Tần Yến Đường không tin, kết quả cũng nằm li bì trên đùi bạn gái. Kỳ Tương Tu và Lăng Diên Dung cũng lục tục chuốc thêm rượu, họ muốn thử tửu lượng của Diệp Bạc Hâm, rốt cuộc cả hai cũng nhập cuộc bí tỉ…

Quý Giản Ninh xua tay lấy cớ, sợ quân doanh có nhiệm vụ đột suất, thành thử không dám uống rượu. Thực tế là Tập Vị Nam đã dùng ánh mắt ra hiệu, nên mới không dám tham gia cùng.

Lục Tiễn Tây ít uống, chỉ ngồi bên xem họ so tài…

Tập Khởi Nhu trợn tròn mắt, sùng bái nhìn Diệp Bạc Hâm.

Diệp Bạc Hâm đỏ mặt, rúc trong lòng Tập Vị Nam, dụi mấy cái vào ngực anh. Gương mặt đỏ bừng bừng, bờ mi rậm đổ hai cái bóng hình quạt trên mí mắt.

Đầu càng lúc càng quay cuồng, mày nhíu chặt…

Hạ gục được bốn gã đàn ông, còn mình cũng chẳng hơn là mấy. Đếm ra, cô uống không dưới mười ly, đi vệ sinh hai lần.

“Anh Hai, cho chị dâu uống ít nước ấm này…” Tập Khởi Nhu chạy ra ngoài, bưng cốc nước ấm vào.

Tập Vị Nam nhíu chặt mày, đỡ vai cô, kề miệng cốc lên môi, nhỏ nhẹ dỗ dành: "Nào, em uống nước đi…"

Vừa được mấy hớp, Diệp Bạc Hâm đã nhăn mày đẩy tay anh ra: "Không uống nữa đâu…"

"Còn khó chịu không?" Tập Vị Nam tránh cánh tay quơ quào của cô, đặt cốc xuống bàn.

"Khó chịu.." Diệp Bạc Hâm hơi ngà ngà say, cô mượn men rượu, quắp lấy cổ anh, cười khúc khích hỏi: "Vì sao anh không uống được rượu?"

Tập Vị Nam cúi người xuống, vầng trán thoáng vẻ lạnh băng. Không đợi anh trả lời, Diệp Bạc Hâm đã chu môi hôn anh một cái, hương rượu xộc vào khứu giác, mùi dìu dịu lãng đãng bên mũi.

Anh sững người, nghe tiếng cười của cô êm ái, vui sướng vang lên bên tai: "Như thế này thì sao, anh có say không?"

Tập Vị Nam cười bất lực. Cô hơi say rồi, bằng không ngày thường đã chẳng dám làm những chuyện vừa rồi.

Khóe môi anh tủm tỉm nụ cười dịu dàng, đầu mũi chạm vào cô, tư thế thân mật: "Rượu không say, người tự say mất rồi."

"Thơm lắm." Anh nhắm mắt, như để hồi tưởng lại dư vị.

Diệp Bạc Hâm mỉm cười.

Thốt nhiên, anh nhăn mày: "Nếu em đã uống không say, thì tại sao cái đêm cầu hôn anh, em lại say khướt?"

Cái này là muốn cô mượn rượu nói thật, bẫy cô à?

Chết dở, lại quên béng mất vụ này.

Cô giật mình, tỉnh táo thêm mấy phần, bèn cười xòa: "Anh lại còn nhắc, hôm đó em chờ anh từ chiều đến tối mà không thấy anh đâu, tửu lượng có tốt mấy, uống nhiều cũng không phải say chứ."

Mắt láo liên một vòng, cô cười hỏi: "Mà, tối hôm ấy, em đã nói gì ấy nhỉ?"

Tập Vị Nam rướn mày, ánh mắt có nét cười đùa, ngẫm nghĩ một lúc: "Em nói là, em rất thích anh, nằng nặc đòi cưới anh. Nên anh mới đành chấp nhận."

Khóe môi Diệp Bạc Hâm giần giật. Người này nói dối thành thần. Lúc đấy cô mà say thật, chắc suýt thì tin anh.

Nghỉ ngơi một lúc, men rượu trong người mới tản bớt.

Trừ Quý Giản Ninh, Tập Vị Nam, Lục Tiễn Tây, mấy gã kia đều gục hẳn. Căn phòng lúc này rất yên bình, không còn rôm rả như lúc nãy.

"Mình về nhé?" Tập Vị Nam xoa sống lưng cô, cúi đầu xuống, hỏi bên tai Diệp Bạc Hâm.

Tại sao lúc nãy anh không ngăn cô lại? Rõ ràng biết uống say sẽ khó chịu, anh lại để cô uống hết ly này đến ly khác, giờ thì hay rồi, thấy cô khó chịu mà anh cứ nhíu chặt mày, thương nhiều lắm.

"Cho em nghỉ một lúc đi mà…" Diệp Bạc Hâm nhắm mắt, trả lời vẻ trẻ con.

Đúng là cô đang rất khó chịu. Whiskey quá nặng, uống từng ấy ly… dạ dày nhộn nhạo, đầu nặng trĩu…

"Ừm…" Giọng nói dễ nghe của Tập Vị Nam vang lên bên tai cô.

Không biết chợp mắt được bao lâu, khi mở mắt ra, người trong phòng đã tản hết, chỉ còn lại hai người bọn họ.

"Mấy giờ rồi?" Cô ngóc đầu dạy, dựa vào vai anh, đôi mắt mơ màng nhìn góc cạnh gương mặt điển trai của anh.

Tập Vị Nam nhìn đồng hồ trên tay: "Gần mười hai giờ rồi…"

"Họ về hết rồi à?" Diệp Bạc Hâm đưa tay, day thái dương.

"Về rồi." Tập Vị Nam nhìn xuống, thở dài, nhẹ nhàng xoa gò má nóng ran cả cô: "Sau này đừng miễn cưỡng bản thân vì anh…"

Làm sao mà anh lại không hiểu lý do khiến cô vẫn còn uống tiếp với đám Tần Yến Đường, sau khi đã hạ gục Sở Lâm?

Chẳng qua cũng vì Tập Vị Nam cả thôi…

Cô không muốn bạn của anh khinh thường mình. Thắng được bọn họ trên bàn rượu, sau này gặp gỡ ít nhiều họ cũng sẽ kiêng nể, không đơn thuần chỉ bởi cô là vợ của Tập Vị Nam.

Diệp Bạc Hâm uể oải nhắm mắt: “Không miễn cưỡng, không hề miễn cưỡng… mình cũng về thôi…”

Tập Vị Nam nhấc tấm áo vest đắp lên lưng cô, một tay cẩn thận nâng đầu cô dậy, bàn tay đỡ gương mặt cô. Diệp Bạc Hâm nghiêng đầu, bên má nóng ran áp lên mặt đồng hồ mát rượu của Tập Vị Nam. Cô khẽ lẩm bẩm một tiếng rồi gương mặt lại lần tìm, rụi vào lòng bàn tay anh trong vô thức. Cảm giác mềm mại dễ chịu vô cùng.

Tập Vị Nam nâng đầu, để cô ngả vào lòng mình, dùng áo khoác đắp lên người Diệp Bạc Hâm. Anh khom người bế bổng cô lên.

Diệp Bạc Hâm nhẹ hơn so với tưởng tượng của Tập Vị Nam, ôm trong vòng tay gần như chả nặng mấy.

Đầu cô áp kề sát bên cổ anh, thật thoải mái…

Rượu tỉnh được phân nửa, cô bước đi không thành vấn đề, nhưng có người muốn ẵm, thì cô còn gì sướng bằng…

Vòm ngực anh cứng cáp, cánh tay săn chắc, Diệp Bạc Hâm đều cảm nhận được.

Tai cô đỏ ửng áp lên phía bên trái xương quai xanh của anh, nghe rõ nhịp tim đập mạnh mẽ, thùm thụp thùm thụp… mỗi một nhịp chắc nịch, khiến tai màng nhĩ của cô cũng phải rung lên.

Ra khỏi khách sạn, một cơn gió thốc tới, hai mai tóc cô bay phất phơ bên mặt.

May mà Tập Vị Nam khoác áo cho cô, cản được làn gió se lạnh ập tới. Diệp Bạc Hâm nhíu mày lại, cơ thể trong vòng tay anh khẽ cựa quậy, càng cố gắng xích lại gần nguồn ấm là anh.

…

Trên đường, xe chạy êm ru, sợ Diệp Bạc Hâm bị tròng trành, xóc nảy.

Diệp Bạc Hâm nhoài trên cửa sổ, gió phất phơ những sợi tóc cô. Cô nhắm mắt, đầu tỉnh táo hơn nhiều.

Về đến căn hộ, Diệp Bạc Hâm buồn ngủ đến nỗi chẳng màng cựa quậy ngón tay, uể oải nằm mọp trên đùi anh.

“Sau này không được uống nhiều như thế nữa nhé.” Tập Vị Nam nhíu mày, ngón tay day nhẹ trên thái dương cô.

"Ừm…" Diệp Bạc Hâm díp mắt, không mở ra nổi, đầu mơ mơ màng màng.

"Anh đi nấu ít canh giải rượu, em ngoan ngoãn nằm đây, đừng đi lung tung…" Tập Vị Nam lại nhấc đầu cô, đặt xuống ghế sô-pha. Rồi đứng dậy… lấy một tấm chăn mỏng bên cạnh đắp lên người Diệp Bạc Hâm…

Cô nghe trên đỉnh đầu có tiếng thở nhẹ, đầu được di chuyển, bước chân vang lên bên tai, xa dần…

Không biết bao lâu sau, cơ thể lại được đỡ dậy, môi chạm vào thứ chất lỏng âm ấm.

"Nào, uống ít canh giải rượu cho thoải mái…"

Mê man nằm một lúc, cũng đỡ buồn ngủ.

Diệp Bạc Hâm mở mắt, thấy mình nằm gọn trong lòng anh. Anh đang bưng bát canh, nhíu mày nhìn cô.

Uống canh giải rượu, dạ dày êm hẳn, cảm giác nóng nực cũng bớt đi nhiều.

"Thoải mái rồi." Diệp Bạc Hâm vò tóc, hai chân bước xuống đất. Cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân lan tỏa, cô rùng mình. Mới rồi được bế vào nhà, dép đi trong nhà chưa kịp xỏ. Anh nắm bàn chân của cô, cởi giầy ném sang một bên.

Nhìn quanh, cô rướn chân khều đôi dép, bị anh đỡ lấy vai: "Em muốn đi đâu?"

"Đi tắm, trên người toàn mùi rượu, hôi rình, lại khó chịu." Diệp Bạc Hâm lẩm bẩm, nghiêng đầu nhìn gương mặt tuấn tú của anh.

290. Chương 290

"Em như vậy được không? Có cần anh giúp em không?" Tập Vị Nam đến lối vào lấy dép lê, nghiêng người, bàn tay lớn nắm lấy cổ chân cô, xỏ vào trong dép lê.

Giúp cô? Giúp như nào?

Hai má Diệp Bạc Hâm đỏ ửng, không tự chủ vén tóc hai bên tai, ánh mắt lướt qua khuôn mặt trang nghiêm của anh, "Không cần đâu."

Cô là có chút say rồi, trên đường gió lạnh thổi, lại uống lâu như vậy rồi, rượu sớm đã tỉnh rồi.

Tập Vị Nam thấy cô bước đi không lắc lư, bước chân vững vàng, khóe miệng cong lên nụ cười ấm áp.

Diệp Bạc Hâm vào nhà tắm, khóa cửa lại.

Cởi áo quần, mở vòi sen trên đỉnh đầu, nhắm mắt đứng dưới vòi sen, nước chảy theo gương mặt trắng ngọc không tỳ vết của cô.

Mười mấy phút sau, cô quấn khăn tắm ra khỏi nhà tắm, vừa lau khô tóc vừa bước vào hướng phòng ngủ.

Trong phòng ngủ ánh đèn rực sáng, lại không nhìn thấy thân ảnh của Tập Vị Nam.

Diệp Bạc Hâm ngồi bên bàn trang điểm, đối diện với gương lau khô tóc.

Không bao lâu, liền nghe thấy tiếng bước chân nhẹ.

Cô nâng mắt, từ trong gương nhìn thấy thân hình cao thẳng đứng ở cửa, ánh mắt nhìn vào trong phòng, ngũ quan càng thêm sâu xa lập thể.

Anh mặc bộ đồ ngủ màu đen, giữa eo thắt dây, cổ ái hơi hơi mở ra, để lộ lồng ngực gợi cảm.

" Đầu còn đau không?" Tập Vị Nam đứng sau lưng cô, tự nhiên như không lấy khăn trong tay cô, nghiêm túc thay cô lau khô tóc, động tác dịu dàng thuần thục, dường như vô số lần rồi.

" Không đau nữa." Diệp Bạc Hâm lắc đầu, từ trong gương nhìn thấy biểu cảm của anh không hề qua loa đại khái, giống như làm gì đó rất nghiêm túc, khóe miệng cô hơi hơi cong lên.

Tập Vị Nam nhìn vào trong mắt, mỉm cười hỏi: "Chuyện gì vui vậy?"

Diệp Bạc Hâm chống cằm, hai mắt phát sáng, môi hơi cong lên, "Em đang nghĩ, anh bất kể làm việc gì cũng đều không chút qua loa như vậy?"

Thần sắc Tập Vị Nam dịu dàng, liếc nhẹ cô một cái, động tác dưới tay không có dừng lại, "Cũng không phải… chí ít…"

" Hửm?" lông mi Diệp Bạc Hâm nhẹ rung, sau khi tắm cơ thể tỏa ra hương sữa tắm, gương mặt nhỏ bị nước nóng phả vào đỏ ửng, làm tăng thêm trắng nõn kiều mỹ của Diệp Bạc Hâm.

Tập Vị Nam cười nhẹ, nghiêng người ghé vào tai cô nhẹ giọng nói: "Chí ít… lúc ở trên giường, anh không có cách nào bình tĩnh như thường…"

Nghiêm túc nói lời mang màu sắc, Diệp Bạc Hâm còn là lần đầu tiên thấy, không kìm được trợn to mắt.

" Anh!" Diệp Bạc Hâm mím môi, trừng anh một cái, lấy máy sấy tóc bên cạnh lên.

" vù vù vù..." tiếng gió của máy sấy tóc phá vỡ không gian yên tĩnh, cũng xua đuổi tia ngượng ngùng sạch sẽ.

Tập Vị Nam mỉm cười, quay người dựa vào bàn trang điểm, ngón tay đốt xương rõ ràng lấy máy sấy tóc trong tay cô, vừa nhẹ nhàng dùng ngón tay chải mái tóc mềm mại của cô, vừa rủ mắt nhìn khuôn mặt hơi đỏ của cô.

Lúc cô xấu hổ gương mặt đỏ ửng, đôi mắt nước mùa thu khiến người khác tim đập thình thịch.

...

Sau khi sấy khô tóc, lúc này đã là hơn một giờ sáng.

Một bên tường phòng ngủ là cửa sổ sát đất, bên ngoài cửa sổ rực sáng ánh đèn, nhộn nhịp của thành phố là lúc đêm khuya.

Tập Vị Nam kéo rèm cửa sổ lại, quay người qua, thấy Diệp Bạc Hâm vén chăn lên nằm vào trong ga giường.

Diệp Bạc Hâm không mảy may chút buồn ngủ, trong đầu vang vọng lời nói của Lục Tiễn Tây.

Tập Vị Nam tắt đèn chính trong phòng, trước mắt tối lại, anh nằm bên cạnh, Diệp Bạc Hâm lại bỗng nhiên ngồi dậy, giơ tay bật đèn ngủ đầu giường.

" Làm sao vậy?" Tập Vị Nam hai tay nắm lấy bên giường, nghiêng người dựa trên đầu giường, đường nét anh tuấn ở dưới ánh đèn ngủ màu vàng, càng thêm sâu xa mê người.

Haizz...

Diệp Bạc Hâm thở nhẹ một hơi, cô phát hiện bản thân đối với người đàn ông này càng ngày càng không có lực miễn dịch, rõ ràng quen biết nhiều năm như vậy, lại không cản thấy có thẩm mỹ mệt mỏi.

" Hửm?" đôi lông mày thanh tú hơi chau lại bàn tay lớn đốt tay rõ ràng ôm lấy trên vai cô, kéo cô vào lòng, cằm dựa lên đỉnh đầu cô, quấy rầy thân mật.

Ngửi hơi thở lành lạnh trên người anh, Diệp Bạc Hâm giơ tay ôm lấy eo hẹp của anh, đôi mắt yên lặng, đắn

đo ấp ủ rất lâu, mới nghiêng người, nhìn chằm chằm gương mặt hoàn mỹ của anh nói: “Vị Nam… thật ra em đã lừa anh…”

Bàn tay đặt trên vai cô của Tập Vị Nam bỗng nhiên nặng nề, đôi mắt đen sâu, lướt qua cảm xúc phức tạp.

Đôi mắt sâu nhìn cô…

Diệp Bạc Hâm khịt khịt mũi, phản ứng của anh…

” Anh căng thẳng cái gì, gương mặt lạnh lùng phản chiếu dưới đáy mắt, Diệp Bạc Hâm phì cười lên tiếng.

Nghe thấy cô cười, Tập Vị Nam mới phát hiện cả cơ thể anh đều cứng đờ.

Môi mỏng cong lên, đôi mắt vẫn như cũ khóa chặt trên vùng giữa lông mày anh

” Em lừa anh cái gì rồi?” giọng của anh có chút khàn khàn.

Diệp Bạc Hâm thu lại độ cong khóe miệng, dựa trên lồng ngực anh, nâng tay. Năm ngón tay nắm chặt ngón tay anh.

” Thật ra ngày hôm đó Giang Diệc Đình đưa em tới chỗ anh ấy, em đã nhớ lại rồi, toàn bộ!” Diệp Bạc Hâm nhìn vào lông mày sâu khắc của anh.

Lời của cô làm Tập Vị Nam chấn động, đầu ngón tay kìm không được mà run rẩy, gương mặt lạnh lùng nhuộm lên sắc tái.

Lạnh, toàn thân đều phát lạnh!

Cô cái gì cũng nhớ ra rồi, vì sao còn có thể làm thinh như vậy?

Chả trách anh cảm thấy thái độ của cô không đúng, anh thình lình cảm thấy cô cùng với lúc quá khứ có vài phần tương đồng, nhưng lại không dám truy hỏi.

Anh lo lắng cô chịu đựng không nổi, loại đau đớn kia, quên rồi cũng tốt.

” Đừng biểu cảm như vậy…” Diệp Bạc Hâm nắm chặt tay anh, cô biết anh sợ cái gì, nếu như lúc đầu không có Giang Diệc Đình cứu, sau khi bị người ta làm nhục, cô không có cách nào tưởng tượng bản thân nên đối mặt với anh như thế nào.

Những hình ảnh không rõ ràng kia, không ngừng kéo chặt tâm can cô, khiến cô đau không muốn sống.

" Anh đã biết!" Tập Vị Nam thậm chí không dám đối diện với ánh mắt của cô thang kinh căng chặt, liên tục cắn răng, đôi mắt đen u ám nhuộm lên ngọn lửa cuồn cuộn, anh liền biết Giang Diệc Đình sẽ làm hỏng chuyện, chuyện lúc đầu Giang Diệc Đình cũng tham gia không ít, còn anh cũng xem Giang Diệc Đình là nhân vật nguy hiểm hàng đầu, đáng tiếc cuối cùng vẫn là khiến anh ta chạy thoát.

Sau năm năm, thế lực của Giang Diệc Đình mạnh lên rất nhiều, với địa vị của anh ta ngày hôm nay trong giới quân hỏa, kéo một sợi tóc động đến cả người, phía quân cảnh muốn động vào anh, quá khó.

Thấy giữa mắt anh hiện lên sự tức giận, khuôn mặt âm u như bao phủ mây đen, kiềm chế mà đáng sợ.

" Anh hiểu lầm rồi, lần này còn phải cảm ơn Giang Diệc Đình, cho dù là năm năm trước hay bây giờ, Giang Diệc Đình đều có ân đối với em…" Diệp Bạc Hâm yên lặng nhìn anh, chậm rãi dem chuyện xảy ra hôm đó nói ra, nhưng đem phòng thực nghiệm của Giang Diệc Đình bỏ qua, cô không biết Giang Diệc Đình vì sao nghiên cứu dược vật nhưng anh đã tin tưởng cô, đem cô tới, cô không thể phụ lòng tin đó của anh.

Thân phận Tập Vị Nam quyết định rồi anh và Giang Diệc Đình từ đầu tới cuối là quan hệ đối đầu, cô không thể ở trước mặt anh giẫm lên giới hạn vủa Giang Diệc Đình.

" Vị Nam, lúc đầu em không bị mấy người kia làm nhục, em không biết bọn họ gửi cho phí quân giới tần số nhìn mang bao nhiêu tính dẫn dụ, nhưng mà em… "Diệp Bạc Hâm nâng mắt lên, nhìn vào trong đôi mắt vì lời nói của cô mà chấn động kinh ngạc của anh, từng câu từng chữ nói: "Không bị làm nhục!"

Quả nhiên… Giang Diệc Đình đoán không sai, con người này thật sự cho rằng cô bị làm nhục rồi.

Ngấm ngầm chịu đựng dày vò, nhiều năm như vậy rõ ràng biết cô không trong sạch, cuối vùng vẫn là lấy cô trong lòng anh liền không có nửa điểm khó chịu sao? Có mấy người đàn ông có thể giống như anh như vậy?

Tập Vị Nam ôm chặt eo cô, trong mắt anh là vui mừng khôn xiết sau khi kinh ngạc, dường như không thể tin được, sững sờ nhìn đôi mắt trong veo của cô.

Môi mỏng đang nhúc nhích, yết hầu lại giống bị một bàn tay siết chặt, không phát ra tiếng.

Khóe miền Diệp Bạc Hâm treo lên độ cong rất nhẹ, nhìn phản ứng của anh, nhiều năm như vậy anh chịu đựng không ít khiển trách và dày vò trong nội tâm.

" Lúc đó là Giang Diệc Đình cứu em, em và anh ta mấy năm trước đã quen biết rồi, em cũng không ngờ được gặp lại anh ta, nhưng mà không thể phủ nhận, lúc đó Giang Diệc Đình đối với em giống như cọng cỏ cứu mạng, còn em giống người đuối nước, nắm chặt lấy anh ta không buông…" Đôi mắt hơi cong mền mong nước, quầng nhuộm hơi nước, nhắc đến ác mộng đó, bàn tay ôm eo anh cô thức ôm chặt, ngón tay cách lớp vải cắm vào trong da thịt anh, cô cũng không cảm nhận được.

Lông mày người đàn ông ôm cô trong khóe mắt đều là trầm thương, anh thương xót hôn lên góc trán cô, cơ thể có đau cũng không bằng đau trong lòng.

" Xin lỗi… là anh không tốt, là anh không bảo vệ được em…" giọng nói lành lạnh mang nghẹn ngào.

Anh không để ý cô có bị người khác làm nhục hay không… nhưng mà anh không muốn cô chịu đựng loại đau đớn tuyệt vọng như vậy, càng sợ cô chịu không được, cô đẹp đẽ như vậy, làm sao có thể bị loại chuyện như vậy vướng bẩn, trở thành ác mộng cả đời này không thể nào gột bỏ?

Diệp Bạc Hâm hít một hơi sâu, khó chịu, đau giống như bị khoét tim gan.

" Em biết Giang Diệc Đình không tính là người tốt gì, nhưng anh ta chưa từng làm hại em, rm không phải chúa cứu thế, không có cách nào đứng trên đạo đức trên cao đi phê phán anh ta. Xã hội này người xấu rất nhiều, nhưng không phải tất cả người xấu đều sẽ bị pháp luật trói buộc. Nếu như không phải Giang Diệc Đình, em có thể thảm sự khó trốn thoát, có lẽ cũng không sống nổi."

Cái gì Giang Diệc Đình, anh bây giờ đều không muốn quản, anh chỉ biết, bảo bối của anh đã quay về, không có chịu tổn hại gì, anh mãi mãi không cần chiến đấu tâm gan nữa, sợ cô hồi phục trí nhớ, nhớ lại sự việc đau khổ trước kia.

Tập Vị Nam nghẹn ngào, cúi đầu xuống, chạm vào môi cô, cả người đều phát run giọng nói khàn đặc giống như yết hầu bị chứa đầy cát, "Em nói thật, không lừa anh?"

Nếu như tối nay Lục Tiễn Tây không nói với cô những lời đó, cô cũng mãi mãi không rõ trong lòng anh chưa bao nhiêu bí mật lớn như vậy, còn không nói rõ, sự dằn vặt của anh sẽ đẩy tới nơi vạn kiếp bất phục…

Diệp Bạc Hâm nắm chặt tay anh, gương mặt dính lên má anh, "Lừa anh làm gì? Em từ đầu tới cuối, chỉ có một người đàn ông là anh mà thôi, lúc đầu cùng Hạ Dã Nhuận đính hôn, chỉ muốn anh chết tâm, em và Hạ Dã Nhuận không có gì cả…"

Trong lòng anh chỉ có một kích, đó là cô và Hạ Dã Nhuận ở cùng nhau năm năm, bọn họ đính hôn rồi, anh mỗi lần nhớ tới càng đau lòng không thôi, nhưng đó là anh tự làm tự chịu, không thể giận người khác.

Ai biết chuyện anh lo lắng căn bản không xảy ra, sợ hãi của anh khiến bọn họ mất đi năm năm.

Anh không thể tưởng tượng, nếu như Hạ Dã Nhuận không có truyền tai tiếng tình dục, phụ cô, bọn họ có phải liền bỏ lỡ rồi, vô và Hạ Dã Nhuận kết hôn sinh con, anh mãi mãi không vó cách nào xâm nhập vào cuộc sống của cô?

Tập Vị Nam vẫn luôn ghen ghét Hạ Dã Nhuận, đố kỵ anh ôm ấp cô năm năm, ở nơi mà anh không nhìn thấy, bọn họ là chuyện thân mật nhất, những cái đó đáng là quyền lợi của anh, lại bị Hạ Dã Nhuận nắm lấy, tuy nhiên cô bây giờ lại nói với anh, cô từ đầu tới cuối đều chỉ có một người đàn ông là anh…

291. Chương 291

Diệp Bạc Hâm sau đó còn nói rất nhiều, những bí mật giấu sâu trong đáy lòng đều là Tập Vị Nam chưa từng biết đến.

Lúc anh từ trong hoan hỉ vẫn chưa bước ra, Diệp Bạc Hâm ánh mắt xa xăm, nhàn nhạt nói: "Anh có biết lúc đầu em nghe thấy anh và Bạch Sở Khả xảy ra quan hệ, em có bao nhiêu hận không? Lúc đó em không có cách nào tha thứ cho anh, thậm chí nhìn thấy anh cũng không có cách nào bình tĩnh, nhưng lại không chỉ vì em ghét bỏ anh."

" Thực ra lúc em còn nhỏ, em đã nhìn thấy bố em và mẹ kế lén lút tư tình, lúc đó mẹ em vừa sinh em trai, còn em tuổi còn nhỏ, em không biết bọn họ quần áo không chỉnh tề ở trên giường triền miên là đang làm gì, lúc đó em chính là cảm thấy rất buồn nôn"

" Nhưng sau đó em dần dần hiểu chuyện rồi, biết bố em làm chuyện có lỗi với mẹ, em ghét mẹ kế, nhưng sợ cái nhà này tan vỡ, vì vậy không dám nói cho mẹ biết, cho tới khi mẹ kế uy hiếp em, bà ta sau lưng nói với em, bà ta và bố em rất thương yêu nhau, giữa bọn họ còn có một đứa con, đứa trẻ đó còn lớn hơn em, là mẹ em ngăn cản gia đình bọn họ, không phải bà ta phá hoại tình cảm bố mẹ em…"

Nói tới chuyện trước kia, Diệp Bạc Hâm ngữ khí lạnh lẽo, sơ lược mang mỉa mai.

Cô nhàn nhạt đóng mí mắt lại, "Từ đó chuyện này để lại ám ảnh trong lòng em, sau đó chuyện bố ở bên ngoài nuôi dưỡng tình nhân bị lộ ra, mẹ và bố ly hôn, những năm đó em vẫn luôn hối hận lúc đầu không đem chuyện bố vụng trộm nói với mẹ, mà còn lựa chọn che giấu, hy vọng bọn họ có thể coi trọng tình cũ mà làm lành, thì ra em vẫn luôn sai, tình cảm của bọn họ sớm đã rạn nứt, em muốn gàn gắn một gia đình sớm đã không phải là gia đình rồi… "_

" Lúc đầu em nghe nói chuyện anh và Bạch Sở Khả, em đầu tiên nghĩ tới là anh phản bội tình cảm chúng ta, trong lòng em không thể chịu được, càng huống hồ chuyện bố và mẹ kế lén lút tư tình đã thành ám ảnh rất lớn, em rất chống cự anh, thậm chí không tin tưởng anh. Ám ảnh trong lòng lúc nhỏ để lại quá lớn, cho nên em xáo trộn, em không có cách nào chấp nhận anh phản bội em…"

" Xin lỗi…" giọng khàn đặc trên đỉnh đầu vang lên, anh ngoài xin lỗi, không biết nên nói gì, có những việc là anh sơ ý mới xảy ra, chưa bao giờ nghĩ thì ra trong lòng cô chịu dày vò như vậy, ngoài vết thương anh mang tới, anh còn để cô nhớ tới chuyện đau khổ trước kia.

" Nhưng mà sau đó em không có giận anh nữa." Diệp Bạc Hâm nhàn nhạt cong môi, "Đến khoảnh khắc xảy ra chuyện, em mới hối hận không có quý trọng tình cảm của anh và em."

Tập Vị Nam, cảm ơn anh không ghét bỏ em… Sau này, chỉ cần anh không phụ em, em sẽ tin anh, đi cùng anh…

Năm năm, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, nhưng đủ để kiệt quệ tình cảm mãnh liệt của một người, phai mờ đi một đoạn tình cảm, còn anh từ đầu tới cuối thủ ở nơi cũ đợi em…

…

Ngày hôm sau.

Tập Vị Nam ở nhà hàng Bắc Hồ Cửu Hiệu đặt trước bàn mười hai giờ trưa.

Sau đó đưa Diệp Bạc Hâm về Tô Trạch.

Chiếc xe dừng ở ngoài Tô Trạch, Tập Vị Nam giúp cô kéo lại áo choàng bị gió thổi bay, cúi đầu, ngón tay xoa xoa má cô, “Không cần anh đưa vào sao?”

” Không cần đâu, anh mau về đi, lát nữa muộn đấy, bị bố mẹ anh phàn nàn, em không muốn còn chưa gặp bố anh đã để lại ấn tượng không tốt đâu.” Diệp Bạc Hâm giữ chặt áo choàng, đẩy Tập Vị Nam rời đi.

Chưa gặp bố của Tập Vị Nam, nhưng nghĩ tới khuôn mặt lạnh băng và ánh mắt mỉa mai của bà nội anh, trong lòng cô vẫn là khó xử.

Nhưng con dâu trước sau gì cũng phải gặp bố mẹ chồng, hy vọng bố anh không quá nghiêm khắc.

” Yên tâm đi, bố anh không phải là loại người thô bạo không nói đạo lý, nhìn thấy ông em sẽ biết.” Trong mắt Tập Vị Nam là ý cười ý vị sâu xa.

Đợi bóng ảnh cô biến mất trước cổng biệt thự chạm khắc hoa văn, anh mới lái xe rời đi.

Vì cuộc gặp buổi trưa, Tô Uyển dành thời gian một ngày, sáng sớm chạy bộ quay về, tắm rửa, sau đó ra sau hoa viên chăm sóc hoa cỏ.

Mười giờ cô từ sau nhà đi vào, Diệp Bạc Hâm đúng lúc vào cửa.

” Mẹ, dậy sớm như vậy?” Diệp Bạc Hâm nịnh hót cười, bước lên trước ôm lấy cánh tay cô.

Tô Uyển nhìn cô một cái, không biết làm sao, “Đi, lên lầu giúp ta chọn quần áo.”

Tô Uyển là nữ tinh anh bước đi trước thời thượng của Thương giới, quần áo trong tủ quần áo đều là mốt mới trong năm nay, có vài thứ là số lượng có hạn, có vài thứ là đặc biệt đặt.

Diệp Bạc Hâm âm thầm líu lưỡi, chọn ra một chiếc váy dài màu ngọc lam, khăn choàng mù tím nhạt cho Tô Uyển ướm thử…

Không thể phủ nhận, ánh mắt cô rất tốt, màu ngọc lam làm tôn lên màu da của Tô Uyển, lại hiện ra trang trọng, lại không làm cho không khí trầm lặng.

Tô Uyển thay xong quần áo bước ra, đối diện với gương đeo đồ trang sức, nhưng thấy Diệp Bạc Hâm ngồi trên sofa cúi đầu chơi điện thoại, lông mày ưu khí không kìm được chau lại.

" Diệp Bạc Hâm! Con định mặc một thân đồ giá rẻ như vậy đi gặp bố mẹ chồng sao?" Tô Uyển ghét bỏ kéo quần áo cô, mặc dù không phải là thương hiệu xa xỉ gì, nhưng chất liệu vải thượng thừa, Diệp Bạc Hâm nhìn một cái, áo sơ mi màu kem, váy ôm chân màu rượu vang, rất tốt mà…

" Đi, thay bộ quần áo rẻ tiền trên người con đi cho ta, mặc như vậy, cùng con ra ngoài không phải mất mặt đi sao!" Tô Uyển đẩy Diệp Bạc Hâm đi ra bên ngoài, "Sinh nhật năm nay của con, không phải ta tặng con một bộ váy dài Prada màu trắng sao? Đi thay nó đi."

Diệp Bạc Hâm cạn lời, cô vốn dĩ đã căng thẳng, bị Tô Uyển làm như vậy, cô càng căng thẳng hơn.

Lúc thay quần áo đi xuống lầu, Tô Uyển lại đưa cho cô một đôi khuyên tai, giày kêu cô mặc vào, "Tập gia có thể không so với Tô gia, hình tượng đại biểu cho mặt mũi bọn họ, con nếu đã gả cho Tập Vị Nam, liền không thể khiến cậu ấy mất mặt, bị người khác phàn nàn, bình thường ăn mặc trang điểm chú ý một chút, mẹ không nghĩ họ vì chuyện nhỏ này mà chỉ trích con…"

Nghe cô dạy bảo, Diệp Bạc Hâm âm thầm trợn trắng mắt.

Trái tim yêu cái đẹp cũng có, áo quần đẹp tinh tế cô cũng thích, ai không thích hàng hiệu chứ? Nhưng cô trước đây lúc đi làm, mỗi tháng đều cầm vài ngàn tệ tiền lương, nhưng mặc quần áo trên vạn tệ đi làm, cái này không phải rất kỳ quái sao?

" Tô tổng, đồ đều chuẩn bị xong rồi." dì Thanh xách vài hộp quà màu đỏ từ phía sau bước vào.

Tô Uyển bỗng nhiên đứng dậy đánh giá cô, thấy cô thay xong một thân váy thân hình cao thẳng, khí chất ưu tú cao quý, lúc này mới hài lòng gật đầu.

" Ừm, dì đưa ra xe trước đi."

" Mẹ, đồ gì vậy?" Diệp Bạc Hâm mặc giày cao gót, đứng lên, ánh mắt rơi trên tay dì Thanh.

" Chuẩn bị quà cho bố mẹ chồng con!" Tô Uyển âm thầm nhíu mày, "Con không phải cho rằng chúng ta đi hai tay không đi hẹp người ta chứ, cái gì cũng không chuẩn bị sao?"

Được rồi, là cô suy nghĩ không chu đáo, tối qua uống qua nhiều rượu, sáng nay tỉnh lại đầu vẫn đau ong ong, còn nghe Tập Vị Nam gọi điện thoại đặt nhà hàng, cô mới nhớ ra hôm nay phải đi gặp bố mẹ anh.

…

Tập gia lão trạch.

Giang Nhan sai người chuẩn bị quà, lúc này mới lên lầu thay quần áo.

Chồng cô Tập Hoa Minh sớm đã thay một bộ vét, ngồi trong phòng khách đọc báo, tuổi đã năm mươi, thân hình lại giữ gìn rất tốt, trên mặt có vài nếp nhăn, lại không làm giảm khí chất của ông, từ đường nét tuấn tú sâu sắc mơ hồ thấy lúc còn trẻ ông cũng là người đàn ông phong thế trác yêu.

" Bố…" Tập Vị Nam rất lâu rồi không gặp bố, anh đặt xuống bước chân nhẹ, thân thái đứng thẳng trước mặt Tập Hoa Minh.

Tập Hoa Minh dường như không nghe thấy, tiếp tục đọc báo, đến mí mắt cũng không nâng lên một chút, trong phòng khách yên lặng chỉ thỉnh thoảng nghe thấy tiếng lật tờ báo, thời gian từng phút từng giây trôi qua, Tập Hoa Minh trầm tĩnh như núi Thái Sơn.

Tập Vị Nam biết, bố anh là đang vô thanh giáo huấn anh, phạt đứng…

Anh là xuất thân quân nhân, đương nhiên không sợ đứng quân thế, nhưng mà… thời gian không còn sớm rồi, từ lão trạch tới trên đường lớn Bắc Hồ mất một tiếng đồng hồ, bây giờ vũng mười một giờ rồi…

Tính cách bố anh nho nhã ấm áp, cùng với lạnh nhạt của anh, lạnh lùng của anh trai hoàn toàn không giống, ông giống như một người lớn trải nghiệm phong phú, đối với hậu bối dẫn dắt từng bước, ít khi phát nộ, anh trải qua thời niên thiếu gặp rắc rối không ngừng, không phục quản giáo, bố anh cũng chưa từng động thủ đánh anh, trong lòng anh, địa vị bố anh rất cao.

Lúc ông rất tức giận, cũng chỉ lạnh mặt, phạt quỳ phạt đứng, phạt bản thân anh úp mặt vào từng suy ngẫm.

Làn này anh không để gia đình biết đã quyết định chung thân đại sự, trong quan niệm truyền thống của bố anh, đây là phản nghịch, cũng là bất hiếu, vì vậy để anh vào cửa bố anh cũng không ngẩng đầu nhìn anh, lần này ông thật sự tức giận rồi.

Giang Nhan xuống lầu, nhìn thấy hai bố con một đứng một ngồi, nhất thời liền sáng tỏ xảy ra chuyện gì rồi.

Nhưng mà hiện trường này rất nhiều năm chưa nhìn thấy rồi, một là A Nam mấy năm nay không làm

chuyện gì sai, hai là chồng cô cũng ít khi ở nhà, rất hiếm khi hôm nay tụ tập một nơi, nếu không phải đi gặp nhà thông gia, gọi thêm A Cận thì hoàn mỹ rồi.

" Được rồi, đừng đứng ngốc ở đó nữa, thời gian cũng không sớm nữa, nên xuất phát rồi." Giang Nhan lúc trước tức giận không nhẹ, nhưng nhìn thấy con trai, tức giận cũng tiêu tan hết hơn nửa rồi, đứng ra phá hiện trường.

Tập Hoa Minh không nói một tiếng, Tập Vị Nam y như cũ không động, không phải sợ bố, mà là trong xương cốt tôn trọng bố, vì vậy bố anh không buông lời anh liền không động.

" Hoa Minh." Giang Nhan lấy đi tờ báo trong tay Tập Hoa Minh, "Anh đây là làm cái gì? Nếu như em nhớ không nhầm, hai bố con anh đã một năm không gặp rồi? Vừa gặp mặt liền chỉnh như thù nhân vậy, có ý nghĩa không?"

" A Nam, con nói con cũng thật là, chuyện kết hôn là von không đúng, con không biết nói với mẹ và bố con một tiếng sao? Chúng ta sẽ ngăn cản con sao?" Giang Nhan dạy Tập Vị Nam hai câu, Tập Hoa Minh mới nâng mắt nhìn sắc mặt lạnh nhạt của Tập Vị Nam, "Cùng ta lên lầu một chuyến."

Tập Hoa Minh khoanh tay lên lầu, Giang Nhan trừng mắt, "Hoa Minh!"

Tập Vị Nam sống lưng vẫn thẳng y như cũ, chuyển mắt nhìn Giang Nhan, dùng giọng điệu cười thân mật nói: "Mẹ, mẹ yên tâm đi, con da thô thịt dày, chịu đánh được!"

Lúc nhỏ lão thái gia và lão phu nhân đánh anh không ít, miệng roi thô, một roi đánh xuống, da lở thịt nát, anh đều có thể chịu không kêu, nho nhã có phong độ như bố anh lại làm sao động thủ đánh người? Anh chẳng qua là tự hô hào an ủi mẹ.

Từ khi biết Tập Vị Nam giấu người trong nhà kết hôn, thái độ của Tập Hoa Minh liền không rõ ràng, lông mày vẫn luôn nhíu chặt, Giang Nhan biết Tập Hoa Minh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Tập Vị Nam, bây giờ nghe anh nói một câu như vậy, cả người đều bất an.

" Mẹ nói con nghe, bố con nếu như thật sự động thủ với con, con đừng đứng ngốc để ông ấy đánh con, hiểu không?" Giang Nhan lo lắng kéo tay áo Tập Vị Nam, "Con bây giờ cũng là người có vợ rồi, coi như con không vì bản thân mà suy nghĩ, con cũng phải nghĩ cho vợ con, nó nếu biết con bị thương rồi, trong lòng buồn bao nhiêu?"

Tập Vị Nam nhẹ cười, "Mẹ, con biết rồi. "

292. Chương 292

Hơn mười phút sau, cha con một trước một sau từ phòng sách tầng ba đi xuống, sắc mặt Tập Hoa Minh hòa hoãn rất nhiều.

Giang Nhan như ngồi trên đống lửa, lướt qua Tập Hoa Minh, kéo Tập Vị Nam trên xuống đánh giá, thấy sắc mặt anh không biến, lúc này mới thở phào một hơi, thuận miệng mắng Tập Hoa Minh vài câu.

" Con hư tại mẹ!" Tập Hoa Minh mạnh mẽ trừng cô một cái, sải bước ra ngoài, bước tới cửa thấy phía sau vẫn không có động tĩnh, bỗng nhiên quay người lại, "Còn sững ra đó làm gì? Không đi đợi đến muộn a?"

" Hey, lão đầu này tuổi càng lớn tính khí càng lớn." Giang Nhan trừng mắt nhìn thân ảnh biết mất ở cánh cửa, khiếu nại như không hài lòng, nhưng trong mắt dịu dàng sâu lại tình cảm bộc lộ qua lời nói.

Tập Hoa Minh có thể chuyên tâm vào trong nghiên cứu khoa học, bên trong có nửa năng lực là của Giang Nhan, Giang Nhan không giống những người phụ nữ khác trong giới thượng lưu gả vào danh gia liền từ bỏ công việc chuyên tâm làm vợ, trong cô giáo dục con cái, hiếu thuận bố mẹ chồng, cầm một gia đình, tiệc xã giao bắt buộc cũng phải là vô lộ diện, tránh khỏi Tập Hoa Minh bị quấy nhiễu, cô không phải là phụ nữ không thể rời đàn ông, Tập Hoa Minh vì công việc bỏ bên gia đình, cô dường như không phàn nàn, mà còn toàn lực ủng hộ, để Tập Hoa Minh không lo phía sau, lão phu nhân luôn chỉ trách cô, cô vì hòa bình của gia đình này mà nhẫn xuống.

Ở bên ngoài, cô là nhà thiết kế thời trang cao cấp quốc tế trong giới thời thượng, tốt nghiệp ở một trường danh tiếng nước ngoài, sản phẩm của cô tiếp nhận lăng xê giới thời thượng, cô thành công sáng tạo sự nghiệp vương quốc của mình, công ty thời trang mặc dù là công ty con của tập đoàn Tia, tuy nhiên quyền kinh doanh lại phân khai với Tia, công ty càng là do một tay Giang Nhan tạo lập, từ đó đến nay đã có hai mươi năm rồi, lúc Giang Nhan ở trên thương giới dốc sức làm, Tập Vị Cận còn nhỏ, anh có thể truyền hưởng bộ não kinh doanh của Giang Nhan, chỉ hơn mười năm liền tạo ra một tập đoàn Tia mang tính truyền kỳ, ai cũng biết chỗ dựa vững chắc của công ty là tập đoàn Tia, nhưng gần như không ai biết CEO và chủ tịch tập đoàn Tia là quan hệ mẹ con.

Trong giới danh môn, nhắc đến phu nhân của Tập Hoa Minh, ai mà không bật ngón tay cái? Là thương nhân thì cương, là vợ thì nhu. Là người phụ nữ so với vô số đàn ông còn mạnh.

Đến Bắc Hồ Cừ, hai mẹ con Diệp Bạc Hâm vẫn chưa tới, vợ chồng Giang Nhan biết bố mẹ Diệp Bạc Hâm ly hôn rồi, hôm nay hẹn gặp là bà thông gia.

Vợ chồng Giang Nhan theo phục vụ vào trong phòng Vip trước, Tập Vị Nam đợi ở cửa, không bao lâu, chiếc xe Lamborghini màu trắng dừng trước bãi đỗ xe trống.

Diệp Bạc Hâm dịu cánh tay Tô Uyển xuống xe, một thân váy dài màu trắng, khuôn mặt đẹp thanh lệ, giương môi cười, nhiều hơn vài sợi kiều diễm, đôi mắt hơi cong, sạch sẽ trong suốt như phong quang Bắc Hồ trong suốt không xa.

Cô chuyển mắt, giơ tay lên vuốt xuống mấy sợi tóc bị gió thổi bay, ngón tay hơi khựng lại.

Cô thấy Tập Vị Nam mặc một thân sạch sẽ tuấn tú quần áo giản dị màu trắng, một tay đút trong túi quần, khóe miệng cong lên nụ cười lành lạnh, đường nét lạnh nhạt trên khuôn mặt hòa dịu rất nhiều, không có lạnh lùng ép người, anh giống như sinh viên ha mươi tuổi vừa bước ra cánh cổng trường Đại học vào xã hội, thanh tú ưu nhã, sạch sẽ thanh tao.

" Mẹ." Tập Vị Nam bước xuống, hướng Tô Uyển nhàn nhạt cúi đầu, thấy trong mắt Diệp Bạc Hâm xẹt qua kinh sắc, ánh mắt quay chuyển nhiều hơn những cảm cúc không nói rõ được.

Cũng đã tới bước này, Tô Uyển cũng không thể lại mặt căng chặt, suy cho cùng sau này con gái bà vẫn là anh tới chiếu cố, nếu như vì bà lạnh mặt khiến trong lòng anh xa cách, liên lụy con gái, những ngày của con gái cũng không dễ chịu.

" Đợi rất lâu rồi?" Tô Uyển mỉm cười.

" Vừa tới." Tập Vị Nam nhận lấy túi quà đỏ trong tay tài xế, ẩn nhẫn chau lông mày, "Mẹ, đây là…"

" Quà gặp mặt cho bố mẹ con, một chút tâm ý mà thôi." Tô Uyển xứng đáng là nữ cường lăn lộn trên thương trường, lúc đầu mặc dù đa phần làm khó Tập Vị Nam, nhưng bây giờ vẫn như cũ có thể cười đón tiếp, khuôn mặt cười ấm áp như trưởng bối yêu thương tiểu bối.

Tập Vị Nam mặc dù ở trong quân đội làm việc, nhưng lễ tiết cơ bản của xã hội vẫn hiểu biết, lễ vật không tại quý bao nhiêu, mà tại có lòng, đặc biệt là người giống như bọn họ cái gì cũng không thiếu, phương diện lễ tiết lại rất xem trọng.

Tập Vị Nam không có nói nhiều nữa, khóe miệng Diệp Bạc Hâm lại hơi hơi co rút, tốc độ thay đổi mặt của Tô Uyển… xem ra trên người cô di truyền căn nguyên của Tô Uyển không ít…

Ba người theo phục vụ đi vào trong phòng Vip.

…

Phòng vip rộng như vậy cũng phải một trăm mét vuông, môi trường thanh tịnh đẹp đẽ, tranh trí tinh tế lại thấp điệu, chậu cây, quan cảnh sắp xếp ở trong góc tường, tất cả đều làm vừa mắt lại có thể làm sạch không khí.

Hoa văn điêu khắc trên tường, treo các bức tranh của nghệ sĩ nổi tiếng.

Mỗi một vật trang trí đều là những bộ sưu tập tuyệt đẹp.

Bàn ăn thiết kế bên quầy quan cảnh, đẩy cửa sổ gỗ lê màu đỏ, một bề mặt gần là Bắc Hồ, hồ nước bao quanh bởi cây xanh, làn đường nhỏ đá sỏi, cây trúc xanh xanh, sân golf nằm ở phía tây của Bắc Hồ, cho khách hàng sau khi ăn cơm uống trà tiểu hóa thức ăn.

Phục vụ đẩy cửa lớn ra, Tô Uyển bước phía trước, Tập Vị Nam cầm tay Diệp Bạc Hâm vì căng thẳng mà hơi hơi phát lạnh bước vào sau.

Giang Nhan nghe thấy động tĩnh, đứng dậy, cùng chồng bước ra cửa nghênh đón.

Giang Nhan đã gặp qua Tô Uyển, cùng trên thương giới mặc dù một người là giới thời trang, một người kinh doanh châu báu, gần như không có giao hợp gì, nhưng Tô Uyển danh tiếng rất lớn, Giang Nhan từng trong một buổi từ thiện gặp qua Tô Uyển, chỉ là không ngờ tới, con gái cô lại thành con dâu của mình.

Ngược lại Tô Uyển, đối diện với tất cả các mặt đều có thể bình tĩnh, vẫn luôn cười chào đón, nhưng lúc lướt qua Giang Nhan, trong mắt xẹt qua kinh ngạc, sững sờ tại chỗ, quên luôn phản ứng.

Cho tới khi Tập Vị Nam cho hai bên giới thiệu, Giang Nhan cười dịu dàng giơ tay ra, “Mẹ thông gia, lần đầu gặp mặt, chào bà!”

Tô Uyển sững sờ hồi lại tinh thần, giơ tay ra bắt tay Giang Nhan, ánh mắt lại hơi hơi mở to, không thể tin được, “Ách… chào… chài bà!”

Mẹ của Tập Vị Nam… Vậy mà là nhà thiết kế thời trang mà cô hâm mộ Viktor, trong tủ quần áo của cô gần như đều là sản phẩm của Viktor, lúc trước nghe nói Viktor muốn thoái ẩn về sau, không nghe nói ra sản phẩm mới, cô còn thất vọng một thời gian dài, cô thậm chí muốn tìm tới người thật Viktor, mời làm nhà thiết kế chuyên biệt cho bản thân, nhưng sau đó nghe được hậu đài của Viktor rất lớn mạnh, cô căn bản không thể cùng người ta gặp mặt, nhớ tất cả khuôn mặt này là bởi vì mấy năm trước trong hội trường sản phẩm mới của Viktor, cô có may mắt gặp một lần.

” Mẹ em đây là làm sao vậy?” Diệp Bạc Hâm phát hiện Tô Uyển bất thường, không hiểu quay hỏi Tập Vị Nam.

Tập Vị Nam chau mày, nhẹ lắc đầu.

” Mẹ…” Diệp Bạc Hâm nhỏ tiếng nhắc, Tô Uyển vẫn cầm lấy tay Giang Nhan không buông, bà lúng túng cười, buông tay ra, rất nhanh khôi phục trấn tĩnh, “Xin lỗi…”

Tập Hoa Minh ánh mắt lại rơi trên mặt Diệp Bạc Hâm mà Tập Vị Nam đang nắm tay, ánh mắt uy nghiêm tiếp tục rơi trên tay hai người đang nắm.

Diệp Bạc Hâm cảm nhận được ánh mứt rơi trên người, dựa theo trực giác nhìn đi, trái tim run rẩy, vô thức thoát khỏi tay của Tập Vị Nam, nhanh chóng đứng thẳng người.

” Chào chú! Chào dì!” Diệp Bạc Hâm khôn khéo chào một tiếng, da đầu lại tê tê, mặt cũng nóng lên.

” Ài, sao còn gọi chú dì a? Con không phải gả cho A Nam nhà ta rồi sao?” Tính khí Giang Nhan rất tốt, mỉm cười kéo tay Diệp Bạc Hâm qua, chuyển mắt trừng Tập Vị Nam một cái, “Hoa Minh, anh đừng nhăn mặt nữa, xem anh dọa Bạc Hâm này…”

” Bạc Hâm a, con đừng để ý, bố con ngày thường tính khí rất tốt, người mặc dù nghiêm khắc một chút, nhưng sẽ không vô duyên vô cớ lạnh mặt, ông ấy chỉ bưng cái giá mà thôi…” Xứng đáng là vợ chồng, đặt lên thớt không mảy may khách khí.

Giang Nhan vỗ về vỗ vỗ tay Diệp Bạc Hâm, Diệp Bạc Hâm lại không dám gật bừa, lần này cô và Tập Vị Nam giấu tất cả mọi người đi đăng ký kết hôn, bố anh sợ là tức giận không nhẹ, bây giờ còn mặt lạnh, ít nhiều mang vài phần bất mãn.

Sớm đã đoán sẽ như vậy, nhưng trong lòng vẫn là bất an.

Diệp Bạc Hâm đỏ mặt, đột nhiên mở miệng gọi người lạ là bố mẹ, cô gọi không được.

” Đi, vào trong nói chuyện đi.” Tập Vị Nam thay cô giải vây.

Sau khi ngồi xuống, vợ chồng Giang Nhan ngồi với nhau, Tô Uyển ngồi đối diện Giang Nhan, Diệp Bạc Hâm ngồi bên cạnh Tô Uyển, Tập Vị Nam ngồi giữa Giang Nhan và Diệp Bạc Hâm, Tập Hoa Minh và Tô Uyển ngồi cách hai cái ghế trống.

Vì lịch sự Giang Nhan để Tô Uyển gọi món trước, là bố mẹ nhà nam, Giang Nhan rất hào phóng, tận lực để tâm ý Tô Uyển tới, không có vì thân phận gia thế mà xem thường Tô Uyển, trên thái độ đối đãi với Diệp Bạc Hâm, Giang Nhan cũng xem như con gái mà yêu thương.

Trên bàn ăn, Tập Hoa Minh không có cau mặt nữa, ông một thân nho nhã phong độ, bây giờ cười nhạt lên, không khí nhất thời giãn đi không ít, lại có Giang Nhan đang đánh động tình cảm, bữa ăn này không có áp lực như lúc đầu.

Chính sự, cổ phiếu, tài chính, nhân sĩ thành công trên bàn ăn mãi mãi không rời ra mấy chủ đề này.

Diệp Bạc Hâm yên lặng lắng nghe, Tập Vị Nam thỉnh thoảng chèn vài câu, lại liên tục gắp thức ăn cho Diệp Bạc Hâm.

Giang Nhan nhìn vào trong mắt ý cười càng phát sâu.

” Bà thông gia, A Nam lần này không thông qua sự đồng ý của bố mẹ như chúng tôi đã kéo con gái bà đi lãnh chứng nhận kết hôn, là tiểu tử này hỗn trang, bà đừng để ý a, đương nhiên bà yên tâm đi, nên làm bù

hôn lễ và tiệc rượu, Tập gia chúng tôi cũng không thiếu, tuyệt không để oan ức con gái bà."

Giang Nhan bỗng nhiên đổi chủ đề, bàn tới chính sự.

Đối với hôn sự của Diệp Bạc Hâm và Tập Vị Nam, Tô Uyển lúc đầu là bất mãn, nhưng bây giờ cũng không thể ở trước mặt bố mẹ người ta phát tác, huống hồ Tập gia bọn họ cho vô mặt mũi, không có ỷ thế ép người, cô còn có gì không vừa lòng?

Diệp Bạc Hâm nghẹn họng, vội vàng ngậm chặt miệng, lấy giấy ăn bên cạnh lên lau khó miệng.

Vì sao bàn tới hôn lễ và tiệc rượu rồi?

Đều nói con gái đều thích tổ chức hôn lễ, con gái đẹp nhất cả đời là lúc làm cô dâu, nhưng mà cô không thích, cô không muốn người khác xem thành con khỉ đi xem, kết hôn cũng là mệt nhất.

Với môn hộ như Tập gia, hoạt động hôn lễ nhát định sẽ rất chấn động, đến lúc đó hành động nâng tay bước chân cũng bị người khác nhìn chằm chằm, hôn lễ càng làm lớn càng mệt, cô không muốn trương dương như vậy, nhưng bên phía Tập gia, sẽ không theo như tâm tư của cô.

Haizz…

Cô nâng mắt, nhìn người đàn ông bên cạnh, phát hiện sắc mặt anh không có gì khác thường, giống như đã dự liệu tới sẽ xảy ra.

Tô Uyển cũng không dự tính tới vừa gặp mặt đã bàn tới chuyện hôn lễ, sững sờ một lúc, cảm thấy chuyện này sớm muộn gì cũng phải làm, nếu bọn họ đã nhắc tới trước, vậy cô cũng thuận nước đẩy thuyền.

" Nhưng mà… Hôn lễ sợ rằng không thể trắng trợn lo liệu…" Giang Nhan có chút do dự, dè dặt nhìn Tô Uyển.

293. Chương 293

Làm cha mẹ, ai không hy vọng con gái mình có thể gả cho người tốt, sau đó tổ chức một hôn lễ long trọng khó quên, đặc biệt là người càng có thân phận thể diện, càng hy vọng lo liệu hoành tráng.

Càng phô trương, mức độ nhận được sự xem trọng của nhà gái càng cao.

Gả vào danh môn, điều cha mẹ lo lắng nhất là con gái phải chịu tủi thân, nếu nhà chồng có khả năng lo liệu phô trương nhưng lại càng đơn giản qua quít, địa vị nhà gái cứ nghĩ mà biết, hoàn toàn không được xem trọng.

“Lách cách!” chiếc thìa rơi xuống nền nhà.

Nụ cười trên gương mặt Tô Uyển từ từ thu lại, dửng dưng nhìn chiếc thìa rơi từ trong tay ra, không hề làm ra tiếng động, nét lạnh lùng trong ánh mắt càng lúc càng sâu.

Bà ấy tán thưởng Giang Nhan, không có nghĩa là có thể vứt bỏ nguyên tắc, khiến con gái của mình chịu tủi thân.

Không thể lo liệu hoành tráng là ý gì, chỉ duy nhất sợ bên ngoài biết được Tập gia cao quý bọn họ lại đi cưới con gái của một thương nhân ư?

Diệp Bạc Hâm cũng sững lại một lát, cầm chặt đôi đũa trong tay, từng đốt tay trắng bệch ra, cô không ngẩng đầu lên, chỉ lúc nghe thấy Giang Nhan trong lòng áy náy nói không thể tổ chức long trọng, mới ngạc nhiên nhìn bà ấy một cái, sau đó làm như không có việc gì cuối đầu xuống, mắt nhìn chằm chằm vào phần tôm đã được Tập Vị Nam lột vỏ ở trong bát.

Cô không thích lo liệu hôn lễ, không có nghĩa là không để ý tới, nếu như sau khi cha mẹ hai bên thương lượng xong, hỏi ý kiến của cô rồi mới quyết định hôn lễ có tổ chức long trọng hay không, cô sẽ cảm thấy mình được tôn trọng hơn.

Nhưng bây giờ… bọn họ vẫn nghĩ Diệp Bạc Hâm cô không xứng với Tập Vị Nam, dù cho thừa nhận thân phận của cô rồi, cũng không muốn tuyên dương rộng rãi, sợ bị người khác nói lời khó nghe sao?

Thấy được sự khác thường của cô, Tập Vị Nam không mở miệng cãi lại ngay, mà giơ tay đặt lên những ngón tay hơi lạnh của cô.

Giang Nhan căn bản chưa bàn bạc qua với Tập Hoa Minh đã nói ra mấy lời này, trước khi ra khỏi nhà, Giang Nhan nói tiện đường cùng bà thông gia thương lượng một chút về chi tiết hôn lễ và ngày cưới, nhưng lại không nói hôn lễ không thể tổ chức long trọng, Tập Hoa Minh không phải loại mua danh trục lợi gì, nhưng sự tôn trọng tối thiểu nhất đối với thông gia vẫn có, lễ độ là không phải mất đi thân phận.

Tập Hoa Minh chau mày lại, “A Nhan…”

Mọi người vẻ mặt đều khác nhau, Giang Nhan hơi sợ, biết lời mình nói gây ra hiểu lầm, vội vàng chữa cháy lại, “À… cái đấy… tôi không phải có ý đó, bên chúng tôi không có…”

Càng nói càng loạn, Giang Nhan dứt khoát trừng mắt nhìn Tập Vị Nam một cái, “Thằng nhóc này! Chuyện con tự gây ra, tự giải thích đi!”

Dám nạt Tập Vị Nam như vậy, cũng chỉ có mấy vị trưởng bối trong nhà, bác hai bác ba mặc dù là quan chức cấp cao trong giới chính trị, nhưng cũng không dám nhăn mặt với anh, dẫu sao Tập Vị Nam anh từ nhỏ đã ngang ngược, bây giờ lại là tướng lĩnh trẻ tuổi tiếng tăm lẫy lừng trong giới quân đội, cũng nên giữ

mấy phần thể diện.

Diệp Bạc Hâm ngón tay hơi run, ngước mắt nhìn Tập Vị Nam, ánh mắt bình thản, không có ý chất vấn, cũng không tức giận.

Tập Hoa Minh, Tô Uyển đồng thời nhìn Tập Vị Nam.

Tập Vị Nam chậm rãi bỏ đũa xuống, lấy giấy ăn lau miệng, anh nhìn Tô Uyển, thành tâm thành ý xin lỗi, "Mẹ, không thể cho Bạc Hâm một hôn lễ hoành tráng, là con có lỗi với cô ấy. Nhưng… mẹ cũng biết thân phận của con, hơn 10 năm nay con vô số lần đi làm nhiệm vụ, đắc tội với không ít người, trong đó không thiếu những kẻ là phần tử phạm tội, con sợ vì nguyên nhân của con mà đem lại nguy hiểm cho Bạc Hâm…"

Nói vài ba câu, đã lộ ra sự bất đắc dĩ của Tập Vị Nam.

Anh không phải không muốn cho cô một hôn lễ quang minh chính đại, tuyên bố với người đời cô là vợ của anh, nhưng mà không được, anh không thể ích kỉ như vậy, khiến cô lộ diện trước mắt công chúng, đem lại nguy hiểm cho cô.

"Mấy năm nay, tin tức của con luôn được phía quân đội bảo mật rất tốt, nhưng bức tường kín đến mấy cũng sẽ lọt gió, con không thể để Bạc Hâm bị người khác lợi dụng. Mẹ, hy vọng mẹ có thể thông cảm."

Ánh mắt Tô Uyển vừa dịu xuống vì những lời giải thích này của Tập Vị Nam mà lập tức lại cứng đờ lên.

Con gái bà ấy từng vì anh mà gặp nguy hiểm, suýt chút mất mạng, dù cho bây giờ đành phải thừa nhận hôn nhân của hai đứa, nhưng cái gai này từ đầu đến cuối cứ mắc trong cổ họng, nếu như sau này lại vì anh mà rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, Tô Uyển không cách nào tưởng tượng nổi, bà ấy có thà để con gái hận mình cũng nhất quyết phải chia rẽ hai đứa hay không.

Tập Vị Nam nào biết lo ngại của bản thân vừa đúng lúc lại chọc vào nỗi đau của mẹ vợ, anh từ từ chau mày, chỉ cho rằng mẹ vợ vì anh không thể cho con gái bà ấy mà canh cánh trong lòng.

Diệp Bạc Hâm không ngờ Tập Vị Nam vẫn còn lo ngại này, nhưng thấy thần sắc của Tô Uyển, đã biết Tô Uyển vì sao mặt lạnh, vì chữa cháy, cũng vì không để tình cảnh quá khó xử, Diệp Bạc Hâm nhỏ tiếng: "Mẹ, thực ra làn hôn lễ hay không, con sao cũng được, ngược lại giấy đăng ký kết hôn đều đã nhận rồi, làm gì còn khiến người ta giống như ngồi xem chúng ta xiếc khỉ vậy? Hơn nữa làm đám cưới cũng rất mệt…"

Không đợi Diệp Bạc Hâm liệt kê từng loại tai họa, Tô Uyển đã nghe không lọt tai rồi, không ngờ con gái sẽ tự phá đám chính mình, lập tức không thiện chí trừng mắt nhìn cô một cái, "Nói hồ đồ gì đấy? Cái gì gọi là xem xiếc khỉ? Chẳng lẽ trưởng bối chúng ta bàn bạc hôn lễ đều đã bị người khác biến thành xem khỉ hết rồi sao?"

"Mẹ, con không phải có ý này…" đây chính là mẹ ruột, một chút thể diện cũng không giữ cho bà ấy.

“Được, con đừng nói với mẹ mấy cái này có hay không, không tổ chức hôn lễ ai biết con đã kết hôn rồi?” Tô Uyển hừ một tiếng, mấy lời này bề ngoài thì giống như quở trách Diệp Bạc Hâm, trên thực tế cũng là nói cho mẹ của Tập Vị Nam nghe.

Diệp Bạc Hâm cạn lời, không thể làm thay mặt bố mẹ chồng tranh luận với mẹ ruột, chỉ còn cách ngậm miệng im lặng.

Giang Nhan ho nhẹ một tiếng, không ngờ bà thông gia miệng lưỡi ghê gớm như vậy, mặc dù trên mặt không nói không hề nói Tập gia bọn họ sai một câu, nhưng bên trong lại ngầm chỉ trích Tập gia.

“Chị thông gia… chị yên tâm được rồi, hôn lễ nhất định sẽ không thiếu, dù cho tên nhóc này không muốn làm, trưởng bối chúng tôi vẫn không đồng ý mà.”

Tô Uyển than một hơi, nhẹ nhàng ngước mắt nhìn Giang Nhan khí chất xinh đẹp hiền thục trước mặt, “Chị thông gia, tôi cũng không phải là người không thấu tình đạt lý, Vị Nam cũng là vì muốn tốt cho Bạc Hâm nhà chúng tôi, nhưng… làm cha mẹ, tôi đương nhiên không muốn để con gái mình chịu tủi thân…”

“Đó là hiển nhiên, Tập gia chúng tôi sẽ không để con gái chị tủi thân, qui tắc hôn lễ và mâm rượu, chị thông gia có ý kiến gì cứ đề xuất, hai nhà chúng ta cùng nhau bàn bạc, sớm ngày định ngày cưới… ”Tập Hoa Minh nãy giờ trầm ngâm bỗng tiếp lời.

Sau đó, ba vị trưởng bối ngồi cùng nhau bàn bạc hôn lễ, thức ăn trên bàn đã dọn bớt.

Tập Vị Nam dắt tay Diệp Bạc Hâm ra khỏi phòng vip, đến vườn trúc bên bắc hồ tản bộ.

Ước chừng khoảng nửa tiếng, Tập Vị Nam nhận được điện thoại của Giang Nhan, hai người mới từ vườn trúc đi ra, ven theo hành lang bằng gỗ đi vào.

Ba vị trưởng bối bàn chuyện vẫn vui vẻ, trên mặt đều mang nụ cười mãn nguyện.

Kết quả bàn bạc của họ là, hôn lễ đơn giản, tiệc rượu mời bạn bè thân thiết của hai bên gia đình, thời gian và địa điểm đợi định đoạt.

Danh sách khách mời bên Tập gia do Tập gia định ra, danh sách khách mời bên Tô gia do Tô gia quyết định.

Rời khỏi nhà hàng chủ đạo Bắc Hồ No.9, Tập Vị Nam muốn đưa bố mẹ về nhà, nhưng Giang Nhan lại bảo anh đưa mẹ con Tô Uyển về, bà ấy tự lái xe cùng chồng đi dạo trong nội thành, vợ chồng họ lâu rồi chưa đi dạo cùng nhau.

Tiễn khỏi nhà bố mẹ Tập gia, Diệp Bạc Hâm cười đến mức mặt cứng đờ lại, giơ tay lên xoa xoa mặt.

Ải này, xem như đã qua được rồi.

Bố mẹ Tập Vị Nam không khó bằng bà nội của anh.

Tô Uyển ngồi trên chiếc Lamborghini, hạ cửa sổ xuống, "Được rồi, hai đứa cần làm gì thì cứ làm đi, bây giờ ta phải đến công ty, không cần hai đứa tiến nữa."

...

Chiếc Land Rover của Tập Vị Nam bị Giang Nhan lái đi rồi, Diệp Bạc Hâm vừa nãy cùng Tô Uyển ngồi cùng xe đến, thế là hai người chỉ có thể nhờ xe riêng của Bắc Hồ đưa về, dẫu sao những người đến Bắc Hồ đều là nhân vật có tiếng tăm, xe đều là xe hạng sang, căn bản không có kinh doanh cho thuê.

Tối qua uống quá nhiều rượu, buổi trưa lại luôn căng thẳng thần kinh, Diệp Bạc Hâm vừa ngồi lên xe đã buồn ngủ, dựa vào vai Tập Vị Nam, nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Về đến Ngự Cảnh Viên, cô rửa mặt chải đầu một lát, nằm xuống là ngủ.

Tập Vị Nam tựa vào cánh cửa, lắc đầu cười, anh đi tới bên cửa sổ, kéo tấm rèm, quay người giúp cô đắp lại chăn, mới đóng cửa phòng rời đi.

Trước máy tính bận rộn hơn một tiếng, bỗng điện thoại của Giang Nhan gọi đến.

Anh gập máy tính lại, ngả người ra ghế, từ từ nhắm mắt lại, ngón tay xoa xoa mũi, "Mẹ."

"Về tới nhà rồi à?" Giang Nhan vẫn đang ở cửa hàng, bên ấy truyền đến tiếng nhân viên bán hàng đang giới thiệu.

"Dạ. Bố và mẹ thì sao, đi dạo phố thật rồi?" Tập Vị Nam khóe môi khẽ nhoẻn một nụ cười.

"Không thật chẳng nhẽ là giả?" nói tới đi dạo, Giang Nhan đã một bubgj tức giận, "Cũng không biết ông bố này của con có phải là khúc gỗ không nữa, mẹ thử mấy bộ quần áo rồi, hỏi ông ấy thấy thế nào, ông ấy chỉ biết gật đầu nói đẹp, miễn cưỡng rõ ràng như vậy, biến mẹ thành người mù à?"

"Bố cùng mẹ đi dạo phố, không thể không kiên nhẫn, phẩm chất này đã rất đáng quý rồi, ông ấy là một đại lão gia rồi, trước mặt một người phóng khoáng thời thượng như mẹ, ông ấy có thể nói ra lời nhận xét đúng đắn gì được? Mẹ đều biết cả rồi."

"Haizzz, nói vậy hình như cũng đúng, bỏ đi, không nói ông ấy nữa." Giang Nhan thành sắc tích cực hơn, "Nam à, ta nói con biết, con tranh thủ thời gian chính thức đưa Bạc Hâm về nhà, ra mắt ông nội bác hai

bác ba của con. Con có thể buông thả không cần cái nhà này, nhưng người ta gả con gái cho con, nếu biết con qua loa như vậy, đến trưởng bối trong nhà đều chưa từng gặp, sẽ cho rằng con không quan tâm đến con gái người ta. Hơn nữa làm hôn lễ xong, con không thể đợi đến lúc ấy mới để ông nội bác hai bác ba nhìn thấy vợ của con được đúng không? Còn nữa, đợi sau này hai đứa có con rồi, cũng không cần qua lại với thông gia thân thích sao? Con không cảm thấy tủi thân cho vợ mình sao?"

"Thậm chí bên bà nội con… bây giờ không quản nổi nhiều chuyện vậy nữa, bà nội con tính tình quá thẳng thắng rồi, muốn bà ấy cho phép hôn sự của hai đứa thật quá khó, nhưng bây giờ trong nhà chỉ có bà nội con phản đối, bà ấy cũng không gây ra sóng gió gì được nữa."

Tập Vị Nam không nhìn ra trông rộng đến mức đó, khóe miệng chếch lên, trầm ngâm giây lát mới từ từ nói: "Được, chuyện này con sẽ suy nghĩ thêm."

"Đừng nghĩ lâu quá, ta và bà thông gia đã hẹn cả rồi, mấy ngày nữa lại gặp mặt một lần, rất nhanh sẽ định ngày cưới và chi tiết hôn lễ, sau đó sẽ rất bận, đến lúc ấy ta không thể ngó ngàng đến hai đứa."

"Dạ, con sẽ bàn với Bạc Hà có muốn đi không, cô ấy nói rồi hẳn tính."

Giang Nhan sững lại, bật cười thành tiếng, "Con vẫn biết làm đau người khác. Định xong thời gian rồi nói với ta một tiếng, ta xem thử bác hai bác ba của con chừng nào có thời gian."

294. Chương 294

Ngày Tập Vị Nam đưa Diệp Bạc Hâm về nhà, bác hai bác ba cô tư cô năm cô sáu đều từ nhiều thành phố quay về nhà.

Ngoài nhà, mấy người anh con bác trạc tuổi nghe tin cũng đến, đứng ở cửa ngẩng đầu trông, đều là thanh niên đã hơn 20 tuổi, cũng bộc lộ tài năng ở nhiều lĩnh vực khác nhau, chiếm giữ nhỏ nhoi, nhân tài trong ngành, lúc này đã quây quanh Tập Khởi Nhu tán gẫu, chỉ vì Tập Khởi Nhu là tiểu bối duy nhất đã nhìn thấy chị dâu.

Tập Vị Cận vì công việc bận rộn, buổi sáng đã đến công ty giải quyết việc trước.

Chiếc Land Rover màu đen từ xa đi đến, bên ngoài bãi cỏ biệt thự màu sắc rực rỡ, mấy người đàn ông trẻ tuổi bỗng nhiên im bẵng, từng đôi mắt dõi theo chiếc xe từ xa tới gần, muốn bóc trần miếng màng màu đen.

Vốn dĩ nghe nói anh hai lạnh lùng nhất bên cạnh không hề có phụ nữ gì đã kết hôn, bọn họ đã kinh ngạc vô cùng, trong lòng mặc dù rất hiếu kì anh hai lần này lại lên cơn điên gì, người phụ nữ nào khiến anh nhìn lọt mắt, nhưng sợ đắc tội với anh hai mà không dám sau lưng phái người đi điều tra, không dễ gì được nhìn thấy anh hai đưa chị dâu về, bây giờ bọn họ còn có thể bình tĩnh tự nhiên?

Cộng thêm Tập Khởi Nhu còn thêm mắm thêm muối, nói anh hai bất luận thế nào đều cưng chiều chị dâu, còn nói chị dâu tán đổ anh hai, bọn họ càng sốt ruột muốn nhìn thấy chị dâu trong truyền thuyết.

Cách lần trước tới Tập gia mới mấy ngày, Diệp Bạc Hâm mặc dù không hề muốn đối diện với khuôn mặt lạnh lùng của lão phu nhân, nhưng ngại sắc mặt của Giang Nhan, vẫn phải đồng ý đến ra mắt người nhà Tập gia, đã quen mặt rồi, dẫu sao sau này đều phải tiếp xúc với nhau.

Nhưng không ngờ, ngoài cửa mấy người đàn ông thân hình cao lớn, mặt mày sáng lạn đang đứng, giả vờ hưu nhàn nhưng lại nỗi bật hơn người.

Gien của người nhà Tập gia cũng có phần quá mạnh rồi.

Không hổ danh là gia tộc kéo dài suốt trăm năm, mỗi một người đều là long phụng, đơn cử như nói đến khí nhất, sự cao quý ấy toát ra từ xương cốt, không cần bảng hiệu rườm rà, tuyệt đối không phải giàu hai đời, giàu ba đời có thể so sánh được, sản phẩm xa xỉ của nhiều nhãn hiệu cũng không chống lại được một người xuất sắc ưu tú từ đầu đến chân.

Diệp Bạc Hâm chỉ biết Tập Khởi Nhu đứng ở trung tâm, ngoài ra còn có hai cô gái mặc đầm dài, khí chất thanh tao.

Năm người đàn ông trạc tuổi, tùy ý đứng cùng nhau, tạo thành một phong cảnh tuyệt đẹp trong biệt thự.

Nhìn thấy sự căng thẳng của cô, Tập Vị Nam lặng lẽ đưa một tay ra, áo lên bàn tay đang đặt trên đùi của cô, chất giọng đầy lôi cuốn mang theo mệnh lệnh khiến người khác an tâm, “Ba người bên trái là anh họ của anh, con trai của bác hai bác ba, hai người bên phải là em họ của anh, con trai của cô tư, cô năm, Khởi Nhu em đã gặp qua, con gái của bác ba, hai cô gái kia là em họ của anh, con gái của cô sáu…”

Diệp Bạc Hâm đầu óc rối bù lên, nhìn từng soái ca mỹ nữ, cô thừa thận mình đã mù rồi, mặc dù cô từng quen biết không ít đàn ông đẹp trai khí chất sáng ngời, nhưng rất hiếm khi có thể trong một khoảnh khắc nhìn thấy nhiều như vậy, mà trên trán còn có mấy phần giống nhau, không kể đến mấy người em ngỗ ngược của anh, anh em họ của anh cũng không hề thua kém.

Đợi Tập Vị Nam dừng xe hẳn, liền mở cửa xe, tay vịn vào trần xe đợi Diệp Bạc Hâm xuống xe, đây vốn dĩ là hành động mà đàn ông galăng nên có, không có gì đáng ngạc nhiên cả, nhưng những người ở đây đều hiểu, anh hai là xuất thân quân nhân, làm việc trước giờ không nhìn sắc mặt người khác, có thể khiến anh đích thân mời xuống xe, xem ra vị trí của chị dâu trong lòng anh hai rất quan trọng.

Mọi người trừng mắt nhìn nhau, vừa nãy còn cho rằng Khởi Nhu nói quá, hôm nay tận mắt chứng kiến mới chịu tin, anh hai có tiềm năng làm nô bộc cho vợ.

“Chị dâu, chị cuối cùng cũng đến rồi, mọi người đều tò mò không biết có phải chị có ba đầu sáu tay, bắt được trái tim thiếu nữ của anh hai hay không.” Tập Khởi Nhu lên phía trước ôm lấy cánh tay Diệp Bạc Hâm, cười hi hi nhìn cô.

Bị nhiều người như thế nhìn chằm chằm, Diệp Bạc Hâm dù bình tĩnh, cũng sẽ cảm thấy toàn thân không thoải mái, dứt khoát bọn họ được dạy dỗ rất tốt, có tò mò cũng sẽ không nhìn trực diện người ta quá lâu.

"Đây chính là chị dâu à? Anh hai, anh mang từ đâu về đấy, thật là có phúc."

"Chào chị dâu…"

"Chào chị dâu…"

"Chị dâu, chị đừng chê trách nhé, bọn em bình thường không phải thế này đâu, chẳng qua lần này quả thực là bị anh hai dọa chết khiếp rồi, bọn em à, đều khá tò mò chị dâu là người như thế nào, vì thế mới chạy ra vây lại xem…"

"Chị dâu, chị đừng nhút nhát, đến đây đã giống như đến nhà mình vậy, tuyệt đối đừng khách sáo nhé…"

Mọi người anh một câu tôi một câu, líu rít cất lời, bầu không khí lập tức giãn ra không không ít.

Diệp Bạc Hâm hít một hơi, mỉm cười gật đầu.

"Aizzzz, chị đánh em làm gì?"

"Ngốc, sao lại nói thế chứ? Chị dâu vốn dĩ đã là người nhà, cái gì mà đến đây giống như đến nhà mình, cậu có biết nói chuyện không đấy?"

"Đi thôi, chúng ta vào trong trước." Tập Vị Nam nói nhỏ vào tai Diệp Bạc Hâm, đưa cô đi ngang qua bọn họ.

Đám người đứng ngoài cửa lập tức cùng vào theo.

Trong phòng khách, bác hai, bác ba, cô tư, cô năm, cô sáu, còn có cả vợ chồng Giang Nhan, mọi người đều đã tập trung đông đủ rồi.

Bà nội từ hôm ấy cãi nhau với ông nhà, hai người đến bây giờ vẫn chưa làm hòa, tối qua bà ấy nghe nói Tập Vị Nam sẽ đưa Diệp Bạc Hâm về, liền tức đến mức giáo huấn cho Giang Nhan một trận, nói bất luận thế nào cũng không thừa nhận thân phận của Diệp Bạc Hâm, nhưng không ai chịu nghe lời bà ấy, bà ấy xem không vừa mắt, tối qua trực tiếp dọn tới căn nhà phía sau tòa nhà chính ở rồi.

Nhìn qua trưởng bối trong nhà, Diệp Bạc Hâm và Tập Vị Nam ngồi trong phòng khách, giống như thẩm vấn, nhận lấy sự chất vấn từ trưởng bối.

Ngoại trừ cô năm khá trầm lặng, những người khác đều rất nhiệt tình.

Giang Nhan dặn dò nhà bếp một lát chuẩn bị đồ ăn, hôm nay mọi người đều ở lại dùng cơm trưa.

Chưa bao lâu, cô sáu đã đưa hai con gái rời khỏi.

"Tôi đi khuyên can mẹ, hy vọng mẹ có thể nghĩ thoáng một chút, đừng cố chấp như thế, hà cớ gì chứ, đều đã tới tuổi này rồi, còn gây khó dễ cho con cháu, mang tiếng suốt đời."

Mọi người nhìn nhau, chỉ sợ bà ấy không dễ dàng thỏa hiệp như thế.

Ông nội mấy năm nay rất ít khi ở trong quân đội, mặc dù đã đến tuổi nghỉ hưu, nhưng ông ấy không muốn rời khỏi cương vị, đều đã hơn 80 rồi, còn giữ chức trong quân đội, từ tối hôm ấy cùng lão phu nhân ra về không vui, ông ấy trong đêm đã bảo cảnh vệ đưa về tận quân đội, ở đấy suốt mấy ngày.

Lúc ông ấy từ trong quân đội vội vã quay về nhà, cũng là lúc dọn cơm trưa.

Bà nội không chịu từ ngôi nhà đó vào, ở bên ấy mở bếp, ông nội cũng không sai người đi mời, chỉ là đôi mắt sắc bén như chim ưng luôn hoài nghi nhìn Diệp Bạc Hâm.

Ông nội tuổi tác mặc dù đã cao, nhưng người vẫn còn rất minh mẫn, ý chí khắc nghiệt của người lính trong những năm tháng rèn luyện, đã lắng đọng lại sức uy hiếp toàn vẹn tự nhiên, mặc dù không nói, nhưng ánh mắt đầy tính đe dọa ấy đủ khiến người khác kinh hoàng khiếp sợ.

Diệp Bạc Hâm chưa từng gặp qua ông già nào khí thế lớn mạnh như ông ấy, cô kính trọng trong lòng, cũng hết sức sợ hãi Tập lão gia, lúc đầu trong trường quân đội, cô không ít lần nhìn thấy trên tài liệu quân sự chiến tích vĩ đại của ông ấy, đến cả án lệ điển hình của các giáo quan lên lớp cũng đều là Tập lão gia dẫn đầu.

Lúc trước chưa từng nhìn thấy ông ấy, cũng không nghĩ lúc sinh thời có thể nhìn thấy một nhân vật sống trên sách giáo khoa, xuất hiện trong tin tức như thế, chính là ông ấy đứng đầu bảo vệ quốc gia khỏi tai ương, trong niên đại chiến tranh tranh chấp, ông ấy là nhân vật trí dũng kiệt xuất.

"Chào ông nội." Diệp Bạc Hâm hít một hơi thật sâu, ra hiệu cho Tập Vị Nam, bước lên trước một bước, cả người ông ấy như mũi dao sắc nhọn lạnh tanh khiến cô đứng thẳng người, giống như quay về thời kì trong quân đội lúc đối diện với trưởng quan, cô phản xạ có điều kiện chào cung kính kiểu nhà binh.

Im lặng…

Ngượng ngùng…

Chào kiểu quân đội mà gọi ông nội là cái quỷ gì?

Chỉ số thông minh của Diệp Bạc Hâm không tệ, cô sao lại căng thẳng đến mức không làm chủ được tay chân vậy chứ?

"Phù… ha ha…" không biết là ai cười, những tiếng cười hi hi thoải mái đồng loạt vang lên.

Tập lão gia hơi ngạc nhiên, nheo mày lại, thần sắc vốn dĩ căng thẳng cũng vì động tác ngốc nghếch đáng yêu này của cô mà không giữ nỗi.

Ông ấy chỉnh đốn thần sắc, bình thản nhìn Diệp Bạc Hâm một cái, sau đó đuôi mắt quét qua mấy tiểu bối đang cười ra tiếng, "Cười cái gì mà cười, có gì đáng cười không? Không phải gọi ăn cơm rồi sao? Đều đứng ngây ra đó làm gì? Không đói thì cút ra ngoài, để tránh người già vì mấy thằng nhóc bọn bây mà nuốt không trôi cơm, rõ ràng bị bọn bây làm tức đến phát bệnh dạ dày."

Nói xong, ông ấy nắm tay lại, trừng mắt nhìn Tập Vị Nam một cái.

Bàn ăn bằng đá cẩm thạch trắng lớn, dài 7 8 mét, chỗ chính có hai vị trí, vì lão phu nhân không có mặt nên trống một chỗ, chứa hơn 20 người, khăn trải bàn màu trắng phủ trên mặt đá cẩm thạch gần cưa sổ, bên ngoài cửa sổ là vườn hoa, cảnh đẹp mê hoặc.

Diệp Bạc Hâm luôn cảm thấy ông nội không thích mình, từ đầu đến cuối đều không có phản ứng gì với cô, nhưng cô cũng phải là kiểu mong manh dễ vỡ, trên bàn ăn, ánh mắt lão gia lại như có như không lướt nhìn cô, hại cô không dám ngẩng đầu đối diện với ông ấy, chỉ có thể ngồi ngay ngắn, lúc Tập Vị Nam như thường lệ giúp cô lột vỏ tôm, cô sắp khóc không thành giọt, lo lắng lão gia vì cháu trai mình quá chăm lo cho cô mà nổi giận, nhưng cô nghe nói trong đám cháu đông đúc như vậy, lão gia yêu thương đứa cháu Tập Vị Nam luôn khiến ông ấy đau đầu đến bó tay hết sách này nhất, mỗi lần bị chọc tức đến giậm chân, nhưng vẫn không rút kinh nghiệm, tính cách Tập Vị Nam một nửa là từ ông ấy truyền lại.

Bên dưới bàn ăn, Diệp Bạc Hâm âm thầm đụng nhẹ vào chân Tập Vị Nam, ra hiệu anh đừng quá ân cần nữa, kết quả không biết vì sao, bị anh họ của anh nhìn thấy, đột nhiên trên mặt nở nụ cười trêu chọc, lúc mọi người đều nhìn hướng về mình, Diệp Bạc Hâm nhục nhã xấu hổ cúi đầu, mặt từ từ đỏ lên, muốn tìm kẽ hở dưới đất mà chui xuống.

Tập Vị Nam đau lòng cho vợ, ném ánh nhìn lạnh lùng về phía anh họ, anh ta liền không dám cười nữa, nhưng các trưởng bối đã không kiêng dè anh nữa, cười nói hai đứa tình cảm thật là tốt.

Tập Vị Nam căn bản không giống kiểu lầm lì nội tâm như Tô Uyển nghĩ, cũng không có chuyện mọi người tranh giành nhau trong nội bộ gia tộc, bọn họ phát huy tài hoa ở lĩnh vực của riêng mình, giữa người thân hòa thuận vui vẻ, ít nhất trong 2 3 tiếng cùng bọn họ xã giao, bọn họ tất cả đều thể hiện ra, ngoại trừ chỉ số thông minh ra, chỉ có tình cảm vui vẻ hạnh phúc.

Mãi tới lúc Diệp Bạc Hâm rời đi, lão phu nhân đều không hề lộ mặt, lão gia cũng không có bày tỏ thái độ,

chỉ xem cô như người vô hình, nhưng cô phát hiện, bất luận là Tập Vị Nam, hay là anh em họ của anh, quan hệ với lão gia đều rất tốt, thường xuyên chọc cười, lão gia mặc dù mặt hung dữ, nhưng nụ cười trong ánh mắt lại không thể giấu được.

Cha con hòa hợp, cũng chỉ có như thế.

Giống như Tập gia trăm năm vọng tộc, đời sau có thể chủ tâm kính trọng, không vì quyền lợi dục vọng giành giật lẫn nhau, ngược lại hiếm thấy.

295. Chương 295

Ngày hôm sau, đơn xin từ chức đã được phê duyệt, Diệp Bạc Hâm bàn giao công việc lại cho người mới mà bộ phận nhân sự đã tuyển dụng đến, bắt đầu dọn dẹp những đồ dùng trên bàn làm việc.

Đối với việc từ chức đột ngột của cô, Diệp Viễn Đông chưa từng hỏi qua, rốt cuộc lúc đầu là do chính cô không muốn vào công ty, bây giờ Diệp Viễn Đông lại bị vướng víu việc công, việc của mình còn lo chưa xong, còn đâu ra sức lực để quan tâm cô?

Vào làm việc chưa được một tháng, đồng nghiệp trong văn phòng ai nấy cũng coi thường cô, bây giờ cô rời đi, tình cảm cũng tẻ nhạt, mỗi người bận một việc, ngay cả ngẩng đầu tạm biệt cũng không.

Diệp Bạc Hâm cũng không quan trọng gì, người với người hòa nhập gần gũi với nhau mới có thể sống chung được, nếu đã không vừa mắt nhau thì cho dù trói buộc nhau một ngày từ sáng tới tối thì cũng không hẳn có thể vun đắp thêm tình cảm.

Những đồ dùng trong văn phòng đều là do công ty bố trí, những đồ dùng cá nhân của cô rất ít, không đến hai phút cô đã thu dọn sạch sẽ khu vực làm việc của mình, đeo trên vai một chiếc túi xách màu be.

Tô Hòa tiễn cô xuống dưới lầu, bất đắc dĩ ôm lấy cô.

"Cuối tuần có thời gian chúng ta hẹn hò shopping nhé."

"Được, rảnh tôi sẽ hẹn cô." Diệp Bạc Hâm tinh thần có chút buồn bã, nhưng vẫn miễn cưỡng mỉm cười, tháng vừa qua Tô Hòa đã giúp cô rất nhiều cô đều biết, cho dù là một người lạnh lùng đi nữa cũng không phải là một hòn đá trơ trọi không có cảm xúc, huống hồ trong công ty nhiều người nhằm vào cô, Tô Hòa tiểu nha đầu này vẫn đứng cùng cô trên một chiến tuyến.

"Này, cô không được quên tôi đâu đấy."

"Đảm bảo không quên mà."

"Nhưng tôi vẫn không nỡ rời ra cô…" Tô Hòa chậm rãi buông cô ra, trong cặp mắt to sáng trong trẻo đó rơm rớm nước mắt.

"Được rồi, vậy chúng ta đừng chia cách nữa, chúng ta cùng đổi chổ làm nhé." Diệp Bạc Hâm ra vẻ kéo cô đến ngăn xe lại.

Tô Hòa cười phá lên, "Sao như vậy được chứ? Đổi chổ làm với cô, rồi nhân viên công ty sẽ không chuộng tôi nữa, tôi phải làm sao? Hơn nữa tôi vẫn chưa nộp đơn thôi việc, cô lôi tôi đi như vậy, một chút thành ý cũng không có." Diệp Bạc Hâm ngẩng mặt lên, vẻ mặt chín chắn, "Tôi không giỡn với cô đâu, mặc dù lương bổng, phúc lợi tập đoàn Diệp thị tốt, nhưng nội bộ đã xảy ra vấn đề nghiêm trọng, ai biết vẫn có thể chống đỡ nhiều người chứ? Cô xuất thân có danh tiếng, học lực cao, có kinh nghiệm làm việc, tìm một công ty khác không khó, nếu ngày nào đó cô nghĩ thông suốt rồi, nói với tôi một tiếng, tôi sẽ để ý dùm cô."

"Được rồi, cảm ơn cô." Tô Hòa bị cô nói cho dao động, nhưng suy nghĩ xong rồi lắc đầu nói: "Bây giờ không được, khoảng thời gian này tôi muốn tìm một nghề nghiệp rõ ràng như thế nào đó rồi chuyên tâm lên kế hoạch làm việc."

"Ok! Cô nghĩ kĩ rồi bất cứ lúc nào có thể tìm đến tôi." Diệp Bạc Hâm gật đầu, Tô Hòa như vậy cũng tốt, đầu óc tỉnh táo như vậy sẽ không bị va phải những chuyện ngu muội.

"Vậy… tôi lên làm việc tiếp đây, lát nữa bị bà già An Bối Kỳ đó thấy tôi không có, rồi lại tìm tôi quấy rầy…" Tô Hòa quay người, vẫy vẫy tay đi lên bậc thềm.

Mãi đến khi bóng dáng cô ấy mất hút trước cánh cửa vòng xoay, nụ cười trên khuôn mặt Diệp Bạc Hâm mới từ từ tan biến, trở lại biểu cảm ban đầu.

Cô đi bên đường, đưa tay bắt một chiếc taxi. Mở cửa xe ra rồi quay đầu liếc nhìn tòa nhà hiện đại hóa đồ sộ mãnh liệt, trong lòng có chút man mác, tốt nghiệp được hai năm, cô trước giờ vẫn luôn thích làm công việc chuyên ngành mà cô yêu thích, cuộc sống nhẹ nhàng tự do, cô không buồn phiền chuyện xe cộ, phòng ở, kết hôn, nhưng luôn cảm thấy thiếu thiếu một thứ gì đó.

Đúng rồi, cảm xúc mãnh liệt, là cảm xúc mãnh liệt phấn đầu vì ước mơ…

Nhưng mà… ước mơ của cô là gì?

Diệp Bạc Hâm rất mơ màng, lúc còn trung học, mục đích của cô là nâng cao thành tích, vượt qua sự đồng ý của Tô Uyển, sau đó gặp được Tập Vị Nam, mục đích của cô bắt đầu xoay quanh anh ấy…

Bây giờ, người mà cô vốn theo đuổi đã trở thành người nằm bên gối cô, nhưng trong lòng vẫn thấy trống rỗng, thậm chí rất mơ màng?

Ước mơ ư?

Từ nhỏ đến lớn dường như cô không biết ước mơ là thứ gì? Cũng không có ai dạy cô làm người nên có mơ ước, vì rất nhiều thứ cô đều có thể làm dễ dàng như trở bàn tay.

Lúc trước khi cô còn vui vẻ giận dỗi với Diệp Thanh Vũ, Diệp Thanh Vũ luôn nói cô trẻ con, bất cứ ở đâu cô cũng chọc Diệp Viễn Đông giận, muốn khuấy động cả nhà ba người long trời lở đất, ngày ngày không yên tĩnh, bây giờ cô lại cảm giác không có ý nghĩa gì nữa rồi.

Nhìn ra ngoài cửa sổ những luống hoa bên đường vụt qua tầm mắt, Diệp Bạc Hâm rơi vào suy nghĩ miên man.

Trong vô thức trở lại ngự cảnh viên.

Trong nhà không có ai, sáng sớm nay lúc ra ngoài, Tập Vị Nam cũng không nói muốn ra ngoài, cô rất hiếu kỳ, khoảng thời gian này Tập Vị Nam nghỉ phép mà, rốt cuộc anh ấy đang làm gì vậy?

Anh có thể nhàn rỗi ở nhà được không?

Dự đoán là không thể.

Những ngày thường cô không để ý, nhưng hôm nay vừa mới nghỉ việc, vừa mới về lại đối mặt với căn phòng khách trống rỗng, cô cảm thấy rất khó chịu, giống như một tảng đá chèn ép cô thở không nổi.

Haizz…

Sức lực toàn thân giống như bị hút cạn hết, Diệp Bạc Hâm thả mình xuống ghế sofa, ôm lấy cái gối, sững sờ một lúc, mí mắt từ từ chùn xuống rồi nằm ngủ thiếp đi trên sofa.

Không biết trôi qua bao lâu, cánh cửa có tiếng chuyển động, mí mắt cô khẽ rung, mơ mơ màng màng mở mắt ra, dụi dụi mắt mới thấy rõ cánh cửa đang đóng lại, Tập Vị Nam quay mình lại.

Anh đang mặc một chiếc vest rất trang trọng, trên cổ vẫn còn đeo một chiếc cà vạt màu xanh đậm, đường nét lạnh lùng, giữa trán dường như vẫn nhuốm vẻ mặt thiếu kiên nhẫn.

Từng ngón tay với lấy cà vạt, vừa nới cà vạt vừa đi vào trong, một tay vẫn đang xách các loại rau và thịt vừa mới mua ở siêu thị về.

Diệp Bạc Hâm đã thấy dáng vẻ anh mặc quân phục, cũng đã thấy anh mặc đồ thoải mái, đồ thể thao, đồ ở nhà, áo choàng ngủ, sơ mi, nhưng trước giờ chưa từng thấu anh mặc bộ vest trang trọng như vậy.

Diệp Bạc Hâm không thể nhìn mãi được, nếu anh không đi lính, trà trộn trên thương trường, e rằng cũng

là một thương nhân khác thường.

Ừm… rất có mùi vị ưu tú…

Tập Vị Nam vừa mới thả cà vạt xuống, đã đi đến phòng bếp, nhân ra có gì đó khác thường, bỗng ngừng lại, ánh mắt lạnh lùng sâu sắc liếc nhìn trên chiếc ghế sofa trong phòng khách.

Ngạc nhiên vài giây, "Không phải em đã đi làm sao? Sao lại trở về thế?"

Diệp Bạc Hâm chưa từng nói với anh chuyện nghỉ làm, ngay cả làm việc ở đâu.

"Em bị sa thải rồi." Cô dang hai tay ra biểu hiện sắc mặt ủ rủ chán nản.

Cô phát hiện cô rất thích kiểu tương tác này với người yêu, tỏ ra hơi không vui, rồi muốn làm cho người khác an ủi mình.

Cảm giác được người khác quan tâm giống như được ai đó yêu thương ôm vào lòng, cô phát hiện ra rằng bản thân đã thích thú lắm rồi.

Tập Vị Nam khẽ chau mày, quay người vào phòng bếp.

Diệp Bạc Hâm chớp mắt, nên phản ứng như nào đây? Lẽ nào anh không nhẹ nhàng an ủi cô một tiếng sao, cái gì cũng không nói đã đi làm việc rồi, không sao, dù sao tìm được rồi, chẳng qua chỉ là ở nhà làm bà nội trợ cho gia đình thôi, em sẽ nuôi anh…

Ôi, già mồm quá…

Diệp Bạc Hâm xem thường bản thân một lát, cam chịu số phận xỏ chiếc dép vào phòng rửa tay, rửa mặt rồi đi ra.

Vừa mới mở cửa ra liền bị hù dọa một phen, chiếc áo vest ngoài màu đen của Tập Vị Nam xắn tay áo lên, chắn trước cửa.

Dáng người cao to, ngược sáng, bóng đen bao trùm cả đỉnh đầu.

"Làm gì đứng trước cửa không một tiếng động thế?" Diệp Bạc Hâm trong lòng buồn bực, đi lách qua anh.

Cổ tay bỗng nhiên siết chặt, cánh tay anh cuốn lấy eo cô rồi siết chặt cô vào lòng, hơi thở đặc biệt từng luồng lướt nhẹ qua tai cô, đôi môi nhẹ nhàng cọ xát trên tai cô, khiến Diệp Bạc Hâm toàn thân run rẩy,

cảnh giác giơ tay ra chặn giữa hai người.

Anh vẫn chưa dùng lực quá sức, nhưng sức lực đó lại làm cô không thể giãy giụa, cô không có cách nào đành ngẩng mặt lên.

"Tâm trạng không vui sao?" Anh ôm lấy eo cô, cúi mặt xuống.

Bị anh nhìn ra rồi.

Diệp Bạc Hâm có chút bối rối, cô dường như mang theo tâm trạng đó về nhà, dường như cô buồn vì anh vừa mới nghe thấy cô bị sa thải nhưng vẫn thờ ơ xoay người rời đi.

"Phải."

"Vì chuyện bị sa thải sao?" Tập Vị Nam tiếp tục tra hỏi.

Tự đào hố tự chôn mình.

Diệp Bạc Hâm vốn muốn nói là vì thái độ hờ hững của anh nên mới có tâm trạng như vậy, nhưng nhìn anh bây giờ đang chặn trước cửa, miệng lại không thốt ra được nữa.

Nhìn cô lắc đầu, Tập Vị Nam cũng lặng thinh trong phút chốc, "Thế vì sao?"

Anh đoán không nổi suy nghĩ của phụ nữ, sống được ba mươi năm rồi, anh trước giờ chưa từng đi suy đoán phụ nữ.

Diệp Bạc Hâm thở sâu một hơi, thấy điệu bộ muốn phá vỡ nồi đất của anh, có chút hối hận, anh ở đâu cũng không quan tâm cô, có thể đầu óc của phụ nữ có vấn đề, anh rõ ràng bước vào phòng bếp trước để đồ ăn xong mới đi ra, kết quả cô lại có thể cho rằng anh thờ ơ không quan tâm cô.

"Cũng không có gì, chỉ là có chút mơ màng thôi…"

Hai người ngồi trên sofa, Diệp Bạc Hâm cuộn trong lòng anh, thì thầm nói ra những uất ức khó chịu trong lòng mình.

Trong lúc cô thổ lộ, Tập Vị Nam từ đầu đến cuối không chen vào, cô nói xong anh mới phân tích lí do thay cô, chỉ cho cô một con đường.

Không thể không nói, kinh nghiệm cuộc đời của anh phong phú nhiều hơn cô, lúc cô vẫn đang ở trường

thì anh đã một mình lang thang kiếm sống, tầm nhìn của anh cao rộng hơn cô, một lời nói có thể làm con người tỉnh ngộ trong giấc mộng.

Sau khi anh dẫn dắt, Diệp Bạc Hâm trong lòng bế tắc dần dần thoải mái hơn. Như anh nói, bây giờ cô không hiểu bản thân muốn gì, thôi việc xong mới thấy mơ hồ lạc lõng, sau một thời gian cô sẽ đi làm việc ở công ty mới, thay đổi môi trường mới, thách thức mới, tất cả sẽ bình thường trở lại, Tô Uyển sẽ dẫn dắt sự nghiệp tương lai cô đến nơi tốt, tất cả sẽ đi vào con đường tốt đẹp.

"Được rồi, đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, mười hai giờ hơn rồi, chúng ta ăn cơm thôi." Tập Vị Nam thấy cô vẫn khó chịu không vui, bây giờ đám mây đen trên mặt cũng đã vơi đi một ít rồi, như này mới có thể kết thúc được câu chuyện.

Bị anh nói như thế, Diệp Bạc Hâm cũng thấy có chút đói.

Vừa mới đứng dậy, thoáng thấy chiếc cà vạt treo trên mắc áo treo tường, nhớ đến vừa nãy anh ăn mặc trịnh trọng như thế, Diệp Bạc Hâm kéo tay áo Tập Vị Nam lại, chỉ lên bộ áo quần trên người anh với vẻ nghi ngờ, "Sớm nay anh đi đâu vậy, sao ăn mặc trịnh trọng thế?"

Mới nói đến chuyện này, sắc mặt Tập Vị Nam liền biến đổi, "Sớm nay công ty anh trai anh mở đại hội cổ đông, tối qua anh trai anh đã bay qua Pháp rồi, không về kịp nên bảo anh đi tham dự thay anh ấy." Tập Vị Cận không phải là loại người làm việc không cẩn thận, đại hội cổ đông rất quan trọng, anh không thể vắng mặt, nói quên cũng không đáng tin, cuối cùng nhờ có trợ lý nhắc nhở sắp xếp lịch trình, nhưng nói cũng không quan trọng, cũng không cần thiết phải để Tập Vị Nam thay anh tham dự, vậy chỉ có thể nói là anh ấy cố ý rồi.

Tập Vị Nam bị anh ấy lừa rồi.

Chẳng trách anh vừa mới vào sắc mặt đã thiếu kiên nhẫn như thế, để một người quân nhân như anh đi nghe lãnh đạo giáo huấn còn được, đến công ty nghe những người cổ hủ cãi nhau, thật là làm khó anh rồi, nghe mãi không hiểu, xen vào không được, lại không thể nổi giận. Diệp Bạc Hâm nhếch miệng cười, "Được rồi, đi ăn cơm, chúc mừng anh một chút."

296. Chương 296

Sau bữa cơm trưa, Diệp Bạc Hâm không đi ngủ trưa, mà nhốt mình trong phòng ngủ, mở máy tính, viết kịch bản.

Tập Vị Nam cũng làm việc trong thư phòng trên tầng hai.

Thời gian nhích từng phút từng giây, cả hai không ai làm phiền nhau.

Cho đến khi ngoài cửa sổ sụp tối, Diệp Bạc Hâm mới gập máy tính lại.

Đầu giường bật đèn tường, nên tầm nhìn không bị ảnh hưởng, bất giác trời đã tối mịt.

Diệp Bạc Hâm mở cánh cửa gỗ sơn trắng của phòng ngủ, ngửi thấy mùi thơm, thoang thoảng từ bếp bay lại.

Qua vách kính trong suốt, Diệp Bạc Hâm thấy bóng người đeo tạp dề tất bật trong bếp. Cô lặng lẽ ngắm một lúc, không bước vào, mà quay ra phòng tắm, rửa mặt tỉnh táo rồi mới xuống bếp.

"Có cần em giúp không?"

Nghe tiếng bước chân, Tập Vị Nam tắt lửa, đổ món vừa xào chín tới ra đĩa trắng trên bệ thủy tinh. Anh ngoảnh đầu lại, ánh mắt như phủ một lớp sa mỏng ấm áp: "Không, em bưng đồ đã sắp sẵn ra ngoài đi, còn một món cá diếc om nữa thôi là xong."

Diện tích nhà bếp khá rộng, ở giữa đặt một chiếc bàn ăn màu trắng, hai món rau đã xào chín và ba món mặn khác bày trên mặt bàn, tỏa mùi hương hấp dẫn.

Diệp Bạc Hâm hít hà một lúc, mắt mày giãn nở, tươi cười.

"Thơm quá đi mất."

Có một ông chồng tài nghệ nấu ăn cao siêu, lại sẵn sàng vì mình xuống bếp, cô có số hưởng rồi, không biết phúc từ mấy đời cộng lại.

Lúc anh ở nhà, hầu như cô không cần tự mình động tay nấu nướng, đến giờ cơm, chỉ cần mở miệng thưởng thức mỹ vị là xong.

Diệp Bạc Hâm nóng lòng cầm đũa ở bên lên, gắp một miếng thịt gà đưa lên miệng. Rốt cuộc bị bỏng, ứa cả nước mắt.

"Á…" Cô vội vã bụm miệng, chặt ra sọt rác ở gần đó, nhè ra.

Quay lại, trước mặt đã có một bàn tay thanh mảnh, và cả một cốc nước mát: "Uống ít nước cho dịu."

Ngước mắt lên, cô bắt gặp ánh mắt chiều chuộng vô điều kiện của anh, Diệp Bạc Hâm cười ngượng, để lấp liếm vẻ lúng túng, cô nhấp mấy ngụm nước mát xong, liền bẽn lẽn cười nói: "Không ngờ lại nóng thế…"

“Lần sau chú ý nhé.” Tập Vị Nam lắc đầu, không lên tiếng trách cô.

Nhìn bóng dáng cao to của anh, Diệp Bạc Hâm thầm le lưỡi: “Lần sau không thế nữa.”

Bưng đồ trên bàn ra phòng ăn, Diệp Bạc Hâm đơm hai bát cơm, so đũa.

Tập Vị Nam bưng nốt món cuối cùng lên.

Diệp Bạc Hâm không hề tiếc lời khen, mỗi món nếm thử đều giơ ngón tay cái tán thưởng. Cô tưởng trình độ nấu nướng của mình đã đủ xịn, không ngờ Tập Vị Nam còn xịn hơn.

Hậu quả của việc tham ăn là no vỡ bụng, cô khó chịu nhăn nhó.

“Anh đi rửa bát, em đừng nằm, đứng dậy đi dạo một lát, ăn no quá ảnh hưởng đến giấc ngủ.” Tập Vị Nam nắm tay cô, kéo dậy bằng được, đưa cô ra phòng khách đi đi lại lại.

Diệp Bạc Hâm lượn quanh mấy vòng, ra ban công hóng gió, chợt thấy Tập Vị Nam nghiêm sắc mặt, từ phòng bếp đi ra, bên tai vẫn áp điện thoại, không biết đầu dây bên kia nói gì, anh liền cúp máy.

Thấy cô đứng ngoài ban công, anh đi một mạch tới, thả tay áo xuống.

Thấy sắc mặt anh không được dễ chịu, Diệp Bạc Hâm lưỡng lự hỏi: “Sao thế, có chuyện gì à?”

Tập Vị Nam dịu nét mặt: “Không có gì, nhưng cần anh qua xử lý, chắc sẽ về muộn, em đừng đợi anh, buồn ngủ thì cứ đi ngủ trước đi nhé.”

Hình như có chuyện gì đó rất gấp, anh vội vã khoác áo, thay giày rồi đi luôn.

…

Trong quán bar Mị Sắc, Đặng Thụy Tây đã uống rất nhiều, lúc này hơi có phần bí tỉ.

Cô nhoài người trên quầy bar, miệng lẩm bẩm sai bartender pha rượu, cô vẫn muốn uống nữa.

Hôm nay là sinh nhật cô, lần thứ hai mươi tám. Cô ngẫm nghĩ cả ngày, cuối cùng khó mà dằn được lòng, bèn len lén rời bữa tiệc sinh nhật mà gia đình tổ chức cho mình, để tới Mị Sắc uống rượu một mình.

Người ta vẫn bảo uống rượu giải sầu, cô cũng tưởng uống say rồi thì sẽ không còn đau lòng nữa, nhưng vì

sao người say, mà đầu càng lúc càng tỉnh táo, lòng thì càng lúc càng đau?

Một người đẹp lẻ loi, ngồi uống rượu trong quán bar, làm gì có chuyện không hấp dẫn ánh mắt của đàn ông? Cả buổi tối, có vô số gã mon men lại gần bắt chuyện, nhưng đều chùn bước trước ánh mắt và giọng điệu lạnh nhạt của cô. Có thể đến những nơi cao cấp như Mị Sắc, phần lớn là người có học thức và địa vị, người đẹp đã không ưng, thì cũng chả ép. Nhưng cũng không thiếu những kẻ bạo gan, dám sờ soạn cô.

"Cút!" Đặng Thụy Tây khiếp đảm hất văng một bàn tay bẩn thỉu, vô tình, chất lỏng màu đỏ bắn lên trước ngực gã. Gã đàn ông tím mặt, ánh mắt hau háu bốc lửa, tóm lấy cổ tay của Đặng Thụy Tây, lôi kéo cô ra ngoài.

Không một ai tỏ ra thương hoa tiếc ngọc, họ túm tụm lại xung quanh, giương mắt nhìn.

Đặng Thụy Tây yếu sức, người lại ngà ngà, bị gã kẹp vào trong lòng, đưa ra ngoài.

"Du côn ở đâu, dám đến Mị Sắc giở trò bậy bạ? Lôi ra ngoài cho tôi, cho nó vào danh sách đen vĩnh viễn!" Bất ngờ, đám đông rẽ ra, người phụ nữ ăn vận sang trọng dắt theo mấy gã vệ sĩ xuất hiện, đưa tay ra hiệu.

Gã đàn ông lôi kéo Đặng Thụy Tây chưa kịp hoàn hồn, đã bị mấy kẻ lực lưỡng gô ra ngoài, tiếng rú lên thảm thiết, tiếng đấm đá dội xuống cơ thể túi bụi vang lên. Nhất thời, cả Mị Sắc lắng xuống im phăng phắc, cả tiếng nhạc rền rĩ không biết từ lúc nào cũng được tắt ngúm. Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Nghe nói Mị Sắc có hậu thuẫn vững chắc, nhưng chưa được một lần diện kiến chủ thật sự đứng đằng sau.

Người phụ nữ này là ai?

Họ chỉ thấy chị ta đỡ người phụ nữ say mèm đi vào bên trong, rồi cũng tản tác giã đám, quán bar Mị Sắc lại phục hồi nguyên trạng, ca hát, nhảy nhót, uống rượu…

"Chị dâu?" Đặng Thụy Tây nhìn rõ người phụ nữ đỡ mình, không nén được, ôm chầm lấy eo chị ta, khóc lên thất thanh. Cô của lúc này, nào có giống một bác sĩ quyết đoán? Chả khác nào một đứa trẻ bơ vơ, bị người ta bỏ rơi.

Người phụ nữ dìu Đặng Thụy Tây vào một căn phòng, đưa tay vỗ lên lưng cô, để cô được thỏa sức khóc: "Em làm sao phải khổ thế? Biết rõ nó không thích mình, mà vẫn vì nó tự đày đọa mình người không ra người, ngợm không ra ngợm. Cũng may em hẵng còn tỉnh táo, biết đường đến chỗ chị uống rượu. Bằng không tối nay em vào bất kì quán bar nào khác, bị người ta quấy nhiễu, thì cũng chẳng ai ra cứu em đâu. Sao em lại dại thế?"

"Chị ơi, chị không hiểu, chị không hiểu đâu. Em yêu anh ấy gần hai mươi năm trời. Em không buông được. Bây giờ bố mẹ lại ép em phải làm dâu nhà họ Minh. Em tưởng em có thể đợi được, đợi đến khi anh ấy thấy được mặt tốt đẹp của em, bằng lòng lấy em, nhưng… bây giờ thậm chí chút hy vọng cỏn con cũng tan nát.

Em không muốn làm dâu nhà họ Minh. Chị ơi, em không muốn, chị bảo em phải làm sao?"

Đặng Thụy Tây khóc mệt lả, nhoài người vào lòng chị, thút thít, bờ vai run lên bần bật.

Người phụ nữ lòng đau như cắt, thở dài đánh sượt trong im ắng.

"Ngủ một giấc đi, chị đã giúp em gọi nó rồi. Đợi nó đến, hai người từ từ nói…"

Dứt lời, đắp cho cô chiếc chăn mỏng, tháo giày cao gót ra, chị quay người rời phòng.

…

Nơi mà Tập Vị Nam ghét nhất trong đời, chính là quán bar. Năm xưa cũng vì lơ là cảnh giác, mà bị người ta lợi dụng.

Quán bar là nơi vàng thau lẫn lộn, khói thuốc mịt mùng, thế mà tối nay, anh không đến không được.

Đặng Thụy Tây uống say, nếu anh không đến, cô ta có mệnh hệ nào, lương tâm anh cũng không yên cả đời.

"Cậu đến rồi? Con bé ở trong phòng số một." Chủ của Mị Sắc là chị dâu của Đặng Thụy Tây, vốn xuất thân từ gia đình quen biết nhiều đời với nhà họ Đặng. Tập Vị Nam nhận ra chị dâu của Đặng Thụy Tây, nhưng không nghĩ bà chủ của Mị Sắc lại là chị ta. Nếu biết Đặng Thụy Tây an toàn không vấn đề, tối nay nhất quyết anh sẽ không đến.

Tập Vị Nam gật đầu, quay người đi vào trong.

"Gượm đã, hôm nay là sinh nhật con bé, bất kể cậu có ý gì, tôi hy vọng cậu có thể thỏa mãn nguyện vọng của nó, đừng để nó quá buồn rầu, chí ít không phải tối nay. Nó uống rất nhiều, từ chập tối đến bây giờ, luôn ngần ngừ không biết có nên gọi cho cậu không. Tôi thực không nỡ nhìn nó tiếp tục tự đày đọa bản thân, nên mới tự ý gọi cậu đến. Cậu đừng trách Thụy Tây."

Lúc đi lướt qua, anh nghe chị ta khẽ lên tiếng.

…

"Anh Hai?" Đặng Thụy Tây dụi mắt, không dám tin: "Sao anh lại đến đây?"

Tập Vị Nam không đến gần, đứng cách xa hai ba mét vẫn có thể ngửi thấy mùi rượu nồng nặc nhức mũi trên người cô.

Đặng Thụy Tây loạng choạng đứng dậy, bước chân lảo đảo tiến về phía anh, tay túm lấy gấu áo anh.

Tập Vị Nam nhìn xuống bàn tay nắm chặt tay áo mình, mày nhíu lại, nghĩ bụng hôm nay là sinh nhật của cô, lại không nỡ giằng ra.

"Anh Hai, em đang nằm mơ phải không?" Gương mặt Đặng Thụy Tây đỏ ửng, cười khúc khích nhìn người đàn ông mang sắc mặt đanh lạnh, vầng trán thoáng vẻ khó chịu trước mặt, nước mắt dâng ngang vành mi, bỗng lã chã tuôn trên má: "Anh Hai, anh ác lắm, vì sao anh chưa từng cho em cơ hội? Anh cũng không cho em lại gần, làm sao biết được em không phải người anh cần? Huhuhu…"

Khóc một hồi, Đặng Thụy Tây nghiêng đầu, dựa vào vai anh, tay toan vòng qua bờ hông anh, thì bị anh giữ lấy cổ tay. Tập Vị Nam lùi về sau, mặt mũi đanh lạnh: "Em uống say rồi."

Nào biết được, Đặng Thụy Tây bỗng trở nên kích động, ngẩng đầu nhìn thẳng vào gương mặt lạnh lùng của anh, khẽ hét lên: "Em không say, em hẳng tỉnh, em biết mình đang nói gì, anh Hai, em không say.."

Tập Vị Nam trước nay không hề biết thương hoa tiếc ngọc, càng không dễ xao động trước nước mắt đàn bà. Năm xưa để theo đuổi anh, Diệp Bạc Hâm cũng chịu không ít khổ sở, làm sao có thể vì nước mắt một người phụ nữ không liên quan mà mủi lòng?

"Thụy Tây, anh kết hôn rồi." Ánh mắt Tập Vị Nam nhìn chăm chăm, bờ môi khẽ hé.

Đặng Thụy Tây sững sờ, tưởng mình nghe nhầm.

"Anh Hai, anh vừa nói gì? Anh nói lại lần nữa được không? Em chưa nghe rõ…" Cô trợn mắt, nén lệ lưng tròng.

"Anh kết hôn rồi!" Từng chữ một, tàn nhẫn, đanh sắc, như nhát dao đâm thẳng vào tim.

Đặng Thụy Tây không nén được, loạng choạng lùi về sau, sắc hồng hào trên mặt thoắt nhợt đi. Cô lắc đầu thật mạnh, bật cười khe khẽ: "Anh Hai, anh lừa em…"

"Anh lừa em!" Sắc mặt cô biến đổi, ngẩng phắt đầu lên: "Anh không thể kết hôn được! Bà nội anh không cho phép đâu. Bà anh nói, bà chỉ chấp nhận người cháu dâu duy nhất là em. Bà không đồng ý cho anh lấy cô gái khác đâu!"

297. Chương 297

"Thế chắc em cũng biết, Tập Vị Nam anh muốn làm gì, không ai cấm cản được. Anh đã quyết định, không ai có thể thay đổi!" Ánh mắt Tập Vị Nam hơi lắng xuống. Bất chấp dáng vẻ điên cuồng của Đặng Thụy

Tây, mủi lòng với người khác chính là tàn nhẫn với người phụ nữ của mình. Anh sẽ không để dành hy vọng cho bất kì ai: "Thụy Tây, ngay từ đầu anh đã phản đối việc bà cụ và ông nội em hứa hẹn chuyện hôn nhân. Nhưng do bản thân em mù mờ, mê muội, không thể trách người khác. Từ đầu anh đã nói, là cuộc đời anh lấy ai, cũng không thể lấy em!"

Đặng Thụy Tây đau khổ, ngẩng đầu lên: "Vì sao? Em có chỗ nào không xứng đáng? Nhẽ nào chỉ vì bà nội thích em, nên anh mới ghét lây cả em?"

Tập Vị Nam không thể phủ nhận, đó cũng là một nguyên nhân. Nếu không phải do bà cụ sắp xếp, biết đâu anh cũng sẽ cân nhắc Đặng Thụy Tây, nhưng ngay từ ngày xưa Đặng Thụy Tây đã luôn lẽo đẽo bên cạnh bà. Lúc ấy anh còn nhỏ, ghét ai, là ghét luôn cả những người xung quanh họ, nên từ sớm đã gạt Đặng Thụy Tây ra khỏi suy nghĩ.

Sự im lặng của anh đã giáng cho Đặng Thụy Tây một đòn tỉnh người, cô tưởng có bà nội anh chống lưng, thì sớm hay muộn anh cũng phải chấp nhận, và họ sẽ sánh vai nhau bước vào lễ đường. Bất kể là bao lâu, cô cũng đợi, đợi bao giờ anh mệt mỏi, đợi bao giờ anh tình nguyện, thế mà… tất cả chỉ do cô tự mình vẽ vời, hóa ra tấm kim bài là bà nội anh lại khiến cô thua ngay lúc mở màn…

Đặng Thụy Tây ngồi thụp xuống, ôm mặt khóc nức nở. Nước mắt len theo kẽ tay, rơi xuống tấm thảm màu sậm, thoắt cái tan đi.

"Nếu em không có việc gì, vậy anh về trước. Chị dâu em ở bên ngoài, anh bảo chị ấy vào đưa em về." Tập Vị Nam nhìn cô một thoáng lạnh nhạt, sắc diện bình thản nói.

Vừa quay người đi, ống quần bị người đằng sau níu lại.

Đặng Thụy Tây vẫn vùi đầu vào gối, bàn tay nhỏ nhắn giữ chặt ống quần anh, bất chấp đầu ngón tay trắng bệch, vẫn nhất quyết không buông.

Tập Vị Nam xoay ra, nhìn xuống cô.

Gương mặt yêu kiều ướt đầm nước mắt, đôi mắt loáng thoáng hụt hẫng, cô khóc đến lạc giọng, nhưng vẫn cố gắng gượng cười: "Anh Hai… anh đừng đi, hôm nay là sinh nhật em, anh ở lại với em được không? Một lúc, chỉ một lúc thôi, không làm mất nhiều thời gian của anh đâu. Mình quen nhau bao năm nay, anh chưa từng dự sinh nhật của em. Chúng mình dù cho không có duyên số đến với nhau, nhưng nể tình em thích anh bao nhiêu năm, xin anh, ở lại với em một lần sinh nhật…"

Cô đã vứt bỏ kiêu hãnh, dù biết người đàn ông này đã có vợ, biết giữa họ không còn cơ hội, nhưng lòng đau như cắt, mong anh có thể ở bên cô một lần. Cho cô một đêm khó quên, giúp cô đặt dấu chấm hết đẹp đẽ cho mối tình thầm dở dang này.

Trong mắt Tập Vị Nam có vài phần áy náy: "Xin lỗi…"

Mủi lòng mới là thực sự tuyệt tình. Nếu đã không thể cho cô thứ mà cô muốn, hà tất phải để lại một khoảng ký ức mỹ miều, khiến cô cả đời còn lại phải hoài niệm?

Huống hồ, anh đã là người đàn ông có vợ, giấu giếm vợ, ra ngoài dự sinh nhật của người phụ nữ khác, anh làm sao xứng với vợ mình?

Ống quần tuột khỏi tay cô. Đặng Thụy Tây sững sờ, thậm chí một ước nguyện nhỏ nhoi, anh cũng không nỡ cho cô ư?

Nhìn bóng lưng lạnh lùng dứt khoát của anh, đầu cô choáng váng. Sự bất kham, hận thù, bi ai, tuyệt vọng trỗi dậy trong lòng.

Cô siết chặt lòng bàn tay, đôi mắt thoáng vụt qua vẻ dữ dằn ác liệt.

"Anh Hai, anh không sợ em nói với ông nội anh, anh mắc bệnh tâm lý nghiêm trọng à?"

Sự im lìm như chết chóc…

Bóng hình cao to khựng lại, lưng quay về phía ánh sáng, chết trân như hóa đá, một giây, hai giây…

Con tim Đặng Thụy Tây cũng ngừng trong giây lát, hơi thở nín lặng theo, đôi mắt lại trợn tròn xoe, sợ bỏ lỡ nhất cử nhất động của anh…

Không biết đã là bao lâu, Đặng Thụy Tây chỉ thấy tay chân buốt giá, người cũng lạnh lẽo, Tập Vị Nam mới từ từ quay người lại, đường nét gương mặt bặm chặt.

Vầng trán như phủ một lớp băng, đôi mắt sâu hun hút.

Cơ thể cô khẽ rùng mình, sợ đến độ giật lùi về sau. Cô định thần, ngẩng đầu lên, nói: "Một sĩ quan cao cấp có tiền đồ sáng sủa như anh lại mắc bệnh tâm lý. Chuyện này mà đồn đại ra ngoài, chắc chắn sẽ tạo chấn động. Lúc ấy dù ông nội anh có tài giỏi mấy cũng không thể bao biện cho anh. Còn những đám kẻ thù của anh, sẽ tranh thủ giậu đổ bìm leo. Cuộc đời anh coi như hết duyên với giới quân đội. Anh Hai, bao nhiêu tâm huyết của anh đổ xuống, mới đến được ngày hôm nay, anh có nỡ để mọi thứ thiêu trụi không?"

Tập Vị Nam cười gằn lạnh lùng: "Cô dọa tôi?"

"Em không hề." Đặng Thụy Tây phản biện, dần bước đến gần bên anh: "Anh Hai, em chỉ muốn anh ở lại với em một lúc, em không mong cầu gì cả. Thật đấy, chí ít là hôm nay, anh đừng từ chối em. Em không muốn hủy hoại anh, em yêu anh rất nhiều, làm sao nỡ…"

"Đủ rồi!" Tập Vị Nam lạnh lùng ngắt ngang những lời kể lể tâm tình của cô: "Tập Vị Nam tôi xưa nay chưa từng sợ ai dọa dẫm! Chỉ có điều, tôi không nghĩ rằng, kiêu ngạo như cô mà cũng có ngày trở thành một ả đàn bà không tiếc thủ đoạn để đạt được mục đích. Coi như Tập Vị Nam tôi nhìn nhầm cô!"

Nói rồi, không đợi Đặng Thụy Tây lại gần, anh mở toang cửa, sải bước ra ngoài, để lại chỉ là bóng hình lạnh lùng cao ngạo.

"Anh Hai!" Đặng Thụy Tây vội vã đuổi theo sau, có thế nào cũng không thể ngờ, đòn tuyệt chiêu mà cô sử dụng cũng không thể giúp cô níu kéo anh. Chỉ một lần ở bên cô thôi, thật sự khó đến thế sao? Cứ dồn cô vào con đường cùng ư?

Anh Hai, anh đâu phải chỉ tuyệt tình với người khác, thậm chí anh tuyệt tình với chính bản thân mình! Mười mấy năm tâm huyết, dùng mạng sống để đổi lấy địa vị quyền lực, nói bỏ là bỏ được ngay!

Đặng Thụy Tây tựa lưng vào bức tường lạnh lẽo, cơ thể trượt dài theo bờ tường, thụp xuống đất, ôm mặt khóc đau đớn.

Cho đến khi trước mặt xuất hiện một đôi giầy bóng loáng, Đặng Thụy Tây ngỡ ngàng, mừng rỡ ngẩng đầu lên: "Anh…"

Đứng trước mặt cô là một người đàn ông xa lạ, thanh thoát xuất thần, tinh tế như ngọc, tiếc là… không phải người cô hằng thương nhớ…

Đặng Thụy Tây cúp mắt, hụt hẫng, tựa vào tường đứng dậy, nhích từng bước quay về.

"Thất vọng à?" Lương Thanh Trạch xoay người, chắn đường cô.

Đặng Thụy Tây không quen anh ta, cũng không buồn nói chuyện, liền đi vòng qua người anh ta, song lại nghe có tiếng cười khe khẽ: "Thất tình à? Đặng tiểu thư, nếu như tôi nói, tôi có cách khiến cô và Tập Vị Nam đến với nhau, cô tin không?"

Đặng Thụy Tây cứng đờ người, đoạn ngẩng phắt đầu. Hai mắt nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt: "Anh là sao? Làm sao lại biết tôi, và sao lại biết anh Hai?"

Lương Thanh Trạch cười nhạt: "Cái đó không quan trọng, quan trọng là, tôi có thể giúp cô!"

Không bao giờ có chuyện trên trời rơi xuống chiếc bánh ngon, cũng không ai lại vô duyên vô cớ đi giúp đỡ người khác. Huống hồ cô không quen người này, nhưng gã ta lại có vẻ rất hiểu về cô.

"Tôi không cần!"

"Đặng tiểu thư, cô không cần phải gấp gáp trả lời tôi. Đây là danh thiếp của tôi, cứ nghĩ đi, bất cứ lúc nào cũng có thể liên hệ với tôi." Lương Thanh Trạch nhét danh thiếp vào tay cô, rồi quay người bỏ đi. Làm như vẻ đoan chắc Đặng Thụy Tây sẽ tìm đến gã, nên gã không nóng vội, càng không đeo bám phiền nhiễu.

Trò vờ tha bắt thật, hiệu quả luôn tuyệt vời.

Sự ghen tuông của phụ nữ là đáng sợ nhất.

Tập Vị Nam, kẻ hủy hoại cuộc đời tao, đời này mày đừng hòng được thanh bình.

…

Tập Vị Nam vừa bước vào nhà, thấy trong phòng khách tối mịt, bèn bật đèn chùm treo trần.

Ánh sáng nhức nhối khiến mắt cay cay, Diệp Bạc Hâm đưa tay che mắt, lật người dậy.

Có tiếng động trên sô-pha, Tập Vị Nam bấy giờ mới thấy Diệp Bạc Hâm quấn chăn ngủ co quắp trên sô-pha.

Anh liền rón rén bước đến bên sô-pha, thấy sô-pha chật hẹp, bèn giang tay khom lưng bế cô dậy. Diệp Bạc Hâm mở choàng mắt, bờ mi cong cong như đôi quạt nhỏ, khẽ hấp háy, đôi mắt trong veo tủm tỉm cười.

Tập Vị Nam sững sờ: "Làm em giật mình à?"

Diệp Bạc Hâm nhoẻn miệng, cười rạng rỡ: "Xem ra, phim ảnh đều là giả dối hết."

Không theo được suy nghĩ vòng vèo của cô, Tập Vị Nam thắc mắc, ngón chân đá mở cửa phòng ngủ: "Gì cơ?"

Tập Vị Nam đặt cô xuống giường, Diệp Bạc Hâm mỉm cười: "Trong phim, nữ chính thường nằm ngủ ở ghế sô-pha hoặc trên xe, nam chính sẽ bế cô ấy về nhà hoặc lên giường. Nhưng cử động mạnh thế này, làm sao mà vẫn ngủ như heo chết được. Đúng là lừa bịp."

Tập Vị Nam lắc đầu cười, Diệp Bạc Hâm bỗng kéo tay áo anh, nửa quỳ trên giường, chun mũi hít hà mùi hương trên người anh.

"Trên người anh có mùi rượu…" Diệp Bạc Hâm nghiêm sắc mặt, chăm chú nhìn anh đang chuẩn bị đi vào nhà tắm, như vẻ đang đợi một câu trả lời thỏa mãn.

"Có à?" Tập Vị Nam nhấc tay áo lên ngửi thử. Sao anh lại không thấy mùi gì nhỉ?

"Chắc là vô tình bám vào, anh không uống rượu…"

Tập Vị Nam không hề biết, Diệp Bạc Hâm không bận tâm anh có uống rượu hay không, nhưng cô muốn biết anh đi đâu, người tại sao lại có mùi rượu?

"Không, không chỉ mùi rượu, có cả mùi nước hoa…" Diệp Bạc Hâm không định dừng ở đó. Trong lòng cô khó chịu, làm sao có thể kiềm chế được. Thay vì đoán già đoán non trong âm thầm, chi bằng cứ hỏi cho rõ: "Tập Vị Nam, có phải anh giấu em, lén lút ra ngoài đi uống rượu, có đàn bà con gái tiếp rượu, phải không?"

Tập Vị Nam khom người, xích lại gần cô, cười khẽ: "Em tuổi cún à, mũi thính thế?"

Mùi rượu lẫn mùi nước hoa, xem ra mới rồi lúc dìu Đặng Thụy Tây, vô tình bắt vào người. Bản thân anh cũng không ngửi thấy, rốt cuộc cô lại đánh hơi được.

Diệp Bạc Hâm vung tay đẩy gương mặt tươi cười khôi ngô của anh ra, sắc mặt trầm xuống: "Đừng chuyển chủ đề, chuyện này rất nghiêm trọng. Tập Vị Nam, em không hạn chế tự do của anh, càng không muốn can thiệp vào vấn đề riêng tư của anh. Nhưng em là phụ nữ, thấy chồng mình buổi tối nghe điện thoại xong liền vội vã ra khỏi cửa. Lúc quay về lại có mùi nước hoa và rượu trên người. Em không thể làm như không có gì xảy ra. Em không muốn nghi ngờ anh, càng không muốn bán tín bán nghi. Em chỉ muốn nói với anh, hôm nay anh ra ngoài là vì chuyện công hay chuyện tư, nếu tiện, em cần anh giải thích. Nếu bất tiện, anh có thể không nói, nhưng trong lòng em sẽ luôn có sự ngăn cách."

Chuyện năm năm trước, cô không muốn tái diễn lại lần nữa.

Nếu thêm một lần nữa, cô sẽ không cách nào thuyết phục được bản thân.

Yêu mấy cũng không thể nhân nhượng.

Thấy cô nói nghiêm trọng, Tập Vị Nam cười bất đắc dĩ: "Thôi anh thua, nhưng anh nói rồi, em không được giận nhé!"

Diệp Bạc Hâm quấn chăn ngồi ở bên, lặng lẽ nhìn anh: "Phải xem anh nói gì đã."

298. Chương 298

Hiếm khi thấy cô có vẻ kiên quyết đến cùng thế này, sau khi mất kí ức, cô như thay đổi hẳn tính cách. Trước mặt anh, cô e dè khép nép, chưa từng có yêu cầu nào quá đáng, cũng không nổi nóng, như đang cố ý giấu giếm con người thật sự.

Mỗi khi thấy dáng vẻ khép nép của cô, lòng anh đau âm ỉ không thôi. Cô gạt hẳn anh ra khỏi thế giới của mình, nên sẽ không có sự thoải mái tự nhiên, mà đối đãi với anh lịch sự hòa nhã như một người ngoài.

Hôm nay mới thấy gương mặt bướng bỉnh của cô, dưới ánh đèn màu cam, khăng khăng ngẩng lên nhìn anh. Lòng anh vui sướng, ánh mắt cũng dạt dào nét cười dịu dàng.

"Hôm nay là sinh nhật của Đặng Thụy Tây, cô ấy uống say, người của quán bar gọi điện cho anh đến đón. Chốn xô bồ hỗn tạp như quán bar vốn nhiều nguy hiểm, không cần anh nói nhiều, em cũng rõ. Một cô gái uống say xỉn, nếu như anh không qua, nhỡ xảy ra mệnh hệ nào, anh cũng áy náy không yên. Huống hồ hai nhà Đặng-Tập có quan hệ nhiều đời, Đặng Thụy Tây mà xảy ra việc gì, anh lại biết mà không cứu, nhà bên đó sẽ nghĩ gì, lúc ấy cả hai nhà đều khó xử, không có lợi cho đôi bên. Về lý về tình, anh không thể bỏ mặc."

"Anh cũng nhân tiện nói rõ ràng mọi chuyện với cô ấy. Cô ấy đợi chờ bao nhiêu năm, tuy ngay từ đầu đã nói rõ rồi, nhưng chung quy, vẫn do anh khiến cô ấy lỡ làng." Tập Vị Nam ngừng một lúc: "Nhưng mà, anh không hề làm chuyện gì quá giới hạn cả. Mùi nước hoa và mùi rượu trên người, chắc tại lúc cô ấy đứng không vững, anh có đỡ cô ấy. Chỉ thế mà thôi."

"Giải thích như thế, có được không?" Mắt mày anh vẫn mang ý cười nhẹ nhàng.

Diệp Bạc Hâm giương cằm, khẽ hứ nhẹ. Lời thốt ra lại đanh quánh: "Đặng Thụy Tây? Chính là cái cô vị hôn thê của anh?"

Giải thích thì rõ ràng rồi, nhưng cô vẫn thấy khó chịu trong lòng. Lý do anh đưa ra cũng hợp tình hợp lý. Cô cũng không đến nỗi ích kỷ để một cô gái lâm vào nguy hiểm. Nhưng cứ nghĩ đến việc anh chẳng buồn giải thích đã hấp tấp ra khỏi cửa, nếu không phải do cô ngửi thấy mùi trên người anh, phải tra hỏi thì anh mới thành thực khai báo, chả nhẽ anh sẽ giấu luôn chuyện này.

Đã nói là phải tin nhau, vì sao anh lại giấu cô? Huống hồ Đặng Thụy Tây còn là vị hôn thế của anh, anh cũng chẳng biết đường giữ khoảng cách, không sợ cô giận à? Cô nam quả nữ ở trong quán bar, ai mà biết sẽ xảy ra chuyện gì khó có thể cứu vãn được?

Diệp Bạc Hâm suy nghĩ rất lung, càng nghĩ càng giận, liền đẩy văng bàn tay của anh đang ôm vai cô: "Cô ấy uống say, việc gì phải tìm anh? Hay là muốn nối lại tình xưa?"

Giọng điệu cô không được bình thường, hậm hực nghiến răng.

Rõ kì lạ, sao lại giận rồi? Tập Vị Nam không nghĩ rằng mình có chỗ sai, cần giải thích, anh đều giải thích rồi. Trước đó anh giấu cô, là bởi cảm thấy chuyện này chỉ là vặt vãnh, không ảnh hưởng đến cuộc sống của họ. Thêm chuyện, chi bằng bớt chuyện. Mà hành động cử chỉ của anh cũng đúng chừng mực, không có gì quá giới hạn. Anh không hiểu nổi vì sao tự dưng cô lại nổi cơn giận đùng đùng như thế.

Bao năm nay, cũng chỉ có mình cô dám tỏ thái độ với anh.

Càng nói càng xa vời, vẻ tươi cười trên gương mặt Tập Vị Nam dần biến mất: “Em không tin anh?”

Anh đối với cô như nào, cô còn không rõ ư?

“Anh và Đặng Thụy Tây xưa nay chưa từng có quan hệ gì, mối liên quan duy nhất đó chính là người nhà tự ý giằng buộc bọn anh bằng việc hứa hẹn hôn ước. Mà anh cũng không hề đồng ý, thậm chí lễ đính hôn cũng không làm, thì bọn anh có tình xưa nào?”

“Em…” Diệp Bạc Hâm lí nhí, đoạn im lặng ngoảnh đầu đi, không nhìn vào ánh mắt thất vọng của anh. Cô vò tấm chăn trong tay.

Cô không biết sự tình vì sao lại ra nông nỗi này? Bây giờ cả hai đang cãi nhau ư?

Thậm chí lễ đính hôn cũng không làm… từng từ từng câu anh đều nhấn mạnh, như thể sự nhẫn nại với cô đã hết sạch. Nghe vào tai cô, lại như một kiểu châm biếm không lời, cô cũng có vị hôn phu, thậm chí lễ đính hôn cũng tổ chức rồi, trên người là cái mác vị hôn thê của Hạ Dã Nhuận, vậy cô có tư cách gì để nói anh?

Do cô đang cố tình kiếm chuyện à?

Ý của cô vốn không phải thế. Không phải cô không tin, chỉ là sợ, sợ thật sự. Năm xưa kể cả khi sức kiềm chế của anh vô cùng mạnh mẽ, mà còn để xảy ra chuyện. Dù anh có mưu sách chiến lược mấy, thì chung quy vẫn là người phàm, cũng có lúc lực bất tòng tâm…

Cô chỉ đang lún sâu trong quá khứ chưa thể bứt ra, một khi tương lai gặp những chuyện tương tự, cô sẽ trở nên căng thẳng, không cách nào gỡ ra được…

“Anh đi tắm đi, em cần bình tĩnh lại.” Diệp Bạc Hâm mệt mỏi day hai đầu lông mày, quay lưng về phía anh, quấn chăn, bước xuống giường.

Cô kéo rèm, đứng trước khung cửa sổ sát đất. Trong vách kính phản chiếu ánh sáng, là chiếc bóng của cô, và cả anh. Anh đứng bên giường, lẳng lặng nhìn cô, vầng trán nhíu chặt.

Sau cùng cũng không tiến lên làm phiền cô. Cô ấy nói đúng, cần phải bình tĩnh lại, nói tiếp cũng vô ích. Đợi khi cả hai đã nghĩ thông suốt, bình tĩnh lại rồi nói tiếp. Vấn đề rốt cuộc ở đâu, kết cấu não của nam và nữ không giống nhau, góc nhìn nhận vấn đề cũng khác biệt.

Haizz…

Diệp Bạc Hâm thở dài, đưa tay lên, những ngón tay mân mê đường nét bóng lưng người đàn ông vừa quay người trong vách kính, cao ráo, thẳng thớm, cho đến khi biến mất khỏi tầm mắt. Hồi lâu, cô mới từ từ co

ngón tay lại, buông thõng bên người.

…

Mười mấy phút sau, Tập Vị Nam khoác ào choàng bước ra, Diệp Bạc Hâm vẫn đứng bên cửa sổ.

Cô nghĩ rất nhiều, nhưng vẫn kiên quyết cho rằng mình không hề sai.

Cô biết căn bệnh tâm lý trong mình, e là chuyện này cho đến suốt đời sẽ không thể lành lặn. Nhưng thay vì ém trong lòng tự hành hạ bản thân, chi bằng giải tỏa ra ngoài. Cô rất để bụng, để bụng việc anh giấu giếm cô đi gặp người phụ nữ khác. Và còn gặp ở chốn quán bar, nơi nguy hiểm và dễ tạo điều tiếng. Nếu như Đặng Thụy Tây giở trò, vậy cô phải chắp tay nhường lại người đàn ông của mình ư?

Anh là đàn ông, không bao giờ có thể hiểu được sự ghen tỵ của đàn bà đáng sợ thế nào. Khi một người phụ nữ đau đáu tìm cách để có được một người đàn ông, chuyện gì cô ta cũng dám làm.

Cô ở nơi sáng, người ta ở trong tối. Cô khó mà đề phòng, lại chẳng nhẽ không sợ? Nhưng anh chẳng hề nghĩ vậy, tưởng rằng không có gì to tát. Nếu trong mối quan hệ tình cảm này, từ đầu chí cuối chỉ có cô là người kiên cường phòng ngự, còn anh lại lơ là để người khác có cơ hội tranh thủ, cuối cùng người thua là cô, thua thảm bại.

"Em còn giận à?" Tập Vị Nam bước lại gần, vươn tay khẽ ôm eo cô từ đằng sau. Cằm gác lên vai cô, hơi thở mang theo hơi nước vẩn vương quanh cổ.

Diệp Bạc Hâm đứng lặng người, hai mắt đăm chiêu nhìn ra bầu trời lấp loáng ánh đèn nê-ôn. Để mặc anh ôm lấy mình, cô không vùng ra, chỉ im lặng.

"Anh xin lỗi, mới rồi anh nói nặng lời. Em đừng để bụng, chỉ là… anh tưởng chúng mình đã trải qua bao nhiêu chuyện, khó khăn lắm mới đến được với nhau. Em nên hiểu cho tâm ý của anh. Đời này, anh thật sự chỉ có mình em! Năm năm nay, anh đã nghĩ rất nhiều, em bước vào cuộc sống của anh, thiếu vắng em, anh không tìm được ý nghĩa sống nữa. Khi không có em ở bên, anh có thể dùng công việc để tê liệt bản thân, nhưng đến khi rảnh rỗi, cả cuộc sống của anh trở nên trống trải, sự nhớ nhung gặm nhấm máu thịt anh. Tim anh rất đau, rất đau!"

Do vừa tắm xong, nên giọng anh hơi khàn, lại trầm thấp, lẫn đau thương.

Cơ thể Diệp Bạc Hâm run lên, toan quay mình, lại được anh ôm chặt, khó mà nhúc nhích.

"Đừng cựa quậy! Nghe anh nói, sau này… có thể anh sẽ không còn nói những lời này nữa…" Anh vùi đầu vào cổ cô, bờ môi ấm nóng áp lên động mạch cổ.

"Anh tưởng em sẽ tin anh. Anh có mình em là đủ rồi, còn đi lằng nhằng với người phụ nữ khác làm gì? Thấy em buồn, anh còn buồn hơn cả em, làm sao nỡ làm em tổn thương? Người phụ nữ khác có tốt mấy, trong mắt anh cũng chỉ là phù du. Duy chỉ có em, là người duy nhất anh trân trọng, để ý. Em có thể vì một lần phạm lỗi của anh, mà đẩy anh vào chốn địa ngục vĩnh viễn. Con tim anh cũng làm bằng máu thịt, cũng biết đau! Hâm Nhi, đừng giận anh nữa, được không?"

Nghe lời bộc bạch đường đột của anh, Diệp Bạc Hâm trở tay không kịp, khóe mắt ướt nhoèn, lòng vừa chua chát vừa mệt mỏi. Dù có hiểu tấm lòng anh, nhưng cũng không thể rung động bằng việc nghe chính miệng anh nói ra.

Cô thừa nhận mình thật vô dụng, cảm động đến nỗi suýt bật khóc.

Bao nhiêu nỗi hờn giận, bao nhiêu oán thán, bao nhiêu sợ hãi đều tan biến mất tăm mất tích dưới chất giọng nhẹ nhàng của anh, con tim… được anh xoa dịu… còn lại, chỉ là sự bịn rịn, và yêu thương đong đầy.

Diệp Bạc Hâm lắc đầu, giọng như khóc: "Không phải như thế, em không giận anh, em chỉ… thấy sợ… em sợ…"

Cơ thể trong vòng tay anh khẽ run rẩy, như chiếc lá phiêu diêu. Anh không nén được thương xót, xoay người cô lại, ấn nhẹ cô vào lòng. Một tay gạt nước mắt trên má cô, nâng mặt cô lên, anh hôn lên giọt lệ bên khóe mắt. Khàn giọng nói: "Em đừng khóc…"

Nghe lời an ủi dịu dàng của anh, cô càng không nén được nước mắt, lệ cứ lã chã tuôn rơi, nấc nghẹn, lắc đầu.

"Không phải… anh không hiểu, em không cấm anh đi đón Đặng Thụy Tây, nhưng… anh không nên giấu em. Rõ ràng anh biết cô ấy thích mình, anh lại không hề cảnh giác. Em cũng chả phải không tin anh, nhưng ban đầu cũng bởi em quá tin anh, nên khi chuyện giữa anh và Bạch Sở Khả lan truyền, em mới bị shock nặng. Lúc ấy em mới hiểu, trên thế giới này không phải chỉ tin là đủ, mà còn có một thứ mà con người vĩnh viễn không kiểm soát được, đó là số mệnh. Số mệnh đã an bài, không ai thoát được."

"Bây giờ, em chỉ muốn gìn giữ cuộc hôn nhân có được không dễ dàng này. Em không muốn lại lần nữa đi vào vết xe đổ. Nếu có lần thứ hai, em sẽ điên mất!"

Diệp Bạc Hâm cắn nhẹ môi, nước mắt nhạt nhòa nhìn người đàn ông mang gương mặt thẳng thốt, yêu thương, xót xa.

"Anh không biết, sự đố kị của phụ nữ đáng sợ thế nào đâu. Em sợ anh bị người ta hãm hại, có thể do em bụng tiểu nhân đoán ý quân tử, nhưng vạn sự không thể không phòng bị, đến lúc xảy ra rồi, hối cũng không kịp. Em thừa nhận em đang ghen, em cũng thừa nhận em không tự tin vào bản thân."

"Anh có thể đi đón Đặng Thụy Tây, nhưng anh lại không hề mảy may cảnh giác. Anh chẳng hề đề phòng Đặng Thụy Tây. Anh lại giấu em, lại nghĩ rằng đây chỉ là chuyện nhỏ. Anh nói anh và cô ấy không có gì,

nhưng đấy chỉ là ý nghĩ của cá nhân anh, làm sao anh biết được cô ấy nghĩ gì? Nếu hôm nay em không gặng hỏi, sau này có một ngày ai đó nói với em rằng, thực chất tối hôm qua anh vội vã rời nhà, là để gặp gỡ Đặng Thụy Tây ở quán bar. Anh cho rằng em sẽ nghĩ thế nào? Em dù có tin anh, nhưng trong lòng em sẽ luôn có sự ngăn cách."

299. Chương 299

Lời này của Diệp Bạc Hâm khiến Tập Vị Nam chấn động vô cùng, anh không ngờ trong lòng cô lại chôn giấu nỗi sợ hãi sâu như vậy, mà anh lúc nãy không những không hiểu, thậm chí còn cảm thấy cô có chút ngang ngạnh.

Cô nói không sai, đối với Đặng Thụy Tây anh không hề có sự phòng bị, không phải nguyên do là anh tín nhiệm Đặng Thụy Tây, mà vì anh thân là một người đàn ông, còn không đến nỗi sợ thủ đoạn của một người phụ nữ.

Lúc để Đặng Thụy Tây uy hiếp anh, khoảnh khắc ấy anh kinh ngạc rồi, anh không hiểu trái tim của phụ nữ.

Sự thực thì, nỗi lo lắng của cô hoàn toàn không phải là vô lý, là anh phớt lờ cảm nhận của cô.

Tự hỏi chính mình, nếu như tối nay người uống say trong quán bar là Hạ Dã Nhuận, cô cùng anh đi quán bar thấy Hạ Dã Nhuận, snh cũng sẽ nổi giận đùng đùng, giống như lần trước ở quán bar, anh giận quá mất khôn, không còn lí trí, mảy may không ngờ là hiểu lầm, sau cùng không quan tâm đã làm tổn thương cô.

Lúc ấy, anh không tin tưởng cô sao? Không! Là tà ma trong tâm anh đã che đậy đôi mắt, anh không cách nào chịu được sự phản bội của cô, đến nỗi cấp thiết muốn cảm nhận được sự tồn tại của cô, tất cả mọi thấp thỏm lo âu đều dồn hết lên người cô.

"Xin lỗi, là anh suy nghĩ không chu đáo, sau này sẽ không xảy ra chuyện như vầy nữa." Tập Vị Nam vội vàng siết chặt lấy eo cô, muốn để cơ thể mềm mại của cô hòa vào người anh.

Giọng nói trầm ấm của anh lướt qua bên tai, Diệp Bạc Hâm gượng gạo ừ một tiếng.

Cô giơ tay quệt đi giọt nước mắt nơi khóe mắt, mắt đỏ hoe, cô tựa đầu vào lòng ngực anh, hai tay ôm chặt eo anh.

Im lặng ôm nhau một hồi lâu.

Trận khói thuốc súng này vẫn chưa dày đặc, bị bóp chết thành công trong cái nôi.

Trên mặt ướt rượt, sau khi khô cạn, làn da trên mặt khô căng cứng.

Trong lòng Diệp Bạc Hâm đã bình thường lại, cô dùng mu bàn tay xoa lên má, cuối đầu đi thẳng lướt qua người đàn ông đứng trước mặt, "Em đi rửa mặt."

Rửa mặt xong, sau khi bôi mặt nạ dưỡng ẩm, Diệp Bạc Hâm dùng nước rửa sạch tinh hoa còn sót lại trên mặt.

Làm xong khâu skin care da mặt trước khi ngủ, cô mới từ phòng tắm đi ra.

Tập Vị Nam tựa vào đầu giường, trong tay cầm tờ tài liệu bằng giấy a4, trước mặt là chữ cái cô xem không hiểu, không giống chữ tiếng Anh, trái lại giống tiếng Pháp.

Tập Vị Nam nghe thấy động tĩnh, bỏ tài liệu trong tay xuống, giơ tay ôm cô ngồi lên đùi.

Đã hiểu tình ý đôi bên, Diệp Bạc Hâm không hề cảm thấy xấu hổ về hành động thân mật như ngày thường, ngược lại không kiềm được muốn gần gũi anh.

Nụ hôn của anh đặt lên môi, nhẹ nhàng thăm dò, Diệp Bạc Hâm cả người mềm nhũn, hơi thở càng lúc càng dồn dập, không nén nổi ghì chặt lấy cổ anh.

Anh toàn thân nóng bừng, làn da trong lớp áo chuàng tắm dưới lòng bàn tay cô, máu chảy rạo rực, tim đập càng lúc càng nhanh.

Trong lúc Diệp Bạc Hâm tâm tình bối rối, anh lại đột nhiên nằm trên người cô phả ra hơi thở thô ráp, bởi vì nhẫn nhịn mà toàn thân đều đang run rẩy, phần lưng căng cứng, cắn nhẹ một cái lên cổ cô.

Diệp Bạc Hâm không ngờ anh sẽ đột ngột dừng lại, giữa lúc ngờ vực, trên cổ truyền tới vết cắn như kim châm, cô khó chịu hừ một tiếng, đau đến mức cong người lại, ngón tay bấu chặt vào sớ thịt trên lưng anh.

Tập Vị Nam thả lỏng, hơi chống người dậy, anh hình như không cảm nhận được lưng bị đau, cuối mắt nhìn gò má đỏ ửng như có thể bật cả máu của người phụ nữ nằm dưới, trong mắt cô có sự tố cáo mờ ảo, bởi vì đau mà ẩn hiện những giọt nước lấp lánh, xinh tươi và dễ thương, rất giống nụ hoa tường vi chớm nở.

Tập Vị Nam mỉm cười, sóng tình âm u trong con ngươi đen nhánh cuộn trào đến mức dọa người, anh đưa tay vén những sợi tóc lõa xõa từ má cô ra sau tay, cuối người hôn nhẹ xuống môi cô, bất ngờ trở mình dậy.

Diệp Bạc Hâm đầu óc mơ hồ, không hiểu anh thế này là sao? Đang tốt đẹp sao lại đột ngột dừng lại?

Anh chịu đựng vất vả như thế, trên trán đều lấm tấm giọt mồ hôi, gân xanh trên bàn tay nổi cả lên, cô

không phải là nhìn không thấy.

"Anh sao thế?" Diệp Bạc Hâm kéo chăn che người lại, cũng ngồi dậy theo.

Tập Vị Nam hơi nhắm mắt lại, lộ ra ngực trần tựa vào đầu giường, lòng ngực nhấp nhô rất lớn, anh đang cố gắng nén cơn khát vọng đang kêu gào trong người xuống.

Nghe thấy câu hỏi cẩn thận dè dặt của Diệp Bạc Hâm, anh mở to đôi mắt vì kiềm nén lửa dục vọng mà đỏ rực.

"Không sao." Giọng anh khàn đi rất nhiều, giống như bị ai nhét cát vào cổ họng, anh vươn tay ra ôm lấy cô.

Diệp Bạc Hâm còn có thể cảm nhận được thân nhiệt nóng bừng của anh, cô ngạc nhiên với hành động của anh, người đàn ông này trong sục tình trước giờ chưa từng biết chịu đựng, tối nay là thế này đây?

Tập Vị Nam cúi mắt, ngón tay vuốt trên tóc cô, hai người kề sát nhau, im lặng lắng nghe hơi thở của nhau.

Rất lâu, Tập Vị Nam mới mở miệng: "Ngày mai anh phải quay lại quân đội rồi."

Giọng lưu luyến, vô cùng không nỡ.

Diệp Bạc Hâm đột nhiên cứng đờ, ngẩng đầu lên nhìn anh, "Ngày mai đã đi, sao lại đột ngột như thế?"

Thì ra đây chính là nguyên nhân anh đột nhiên dừng lại.

Ngày mai đã đi rồi, mà cô đột nhiên bây giờ mới biết, vừa nãy còn quậy một trận, may mà nói ra rồi, nếu không sẽ phải mang ân hận rời đi sao?

"Anh không muốn em cảm xúc không tốt, nên mới không nói, xin lỗi." Tập Vị Nam than thở nhẹ, ngữ khí đầy phiền muộn, trước giờ không nghĩ phân li là chuyện buồn, bây giờ toàn thân đều biết rồi, không nỡ, hận không thể giấu người ta trong túi quần, bất cứ lúc nào cũng đều để người đó bên cạnh mình, "Thời gian chúng ta có thể ở bên nhau không nhiều, anh hy vọng lúc em ở bên anh, không có phiền não. Hâm nhi, gả cho anh, em chịu tủi thân rồi."

Diệp Bạc Hâm lắc đầu, "Không tủi thân."

Cô trước giờ đều không hề cảm thấy tủi thân, trong đời có một người khiến cô cam tâm nguyện ý chờ đợi như thế, đây chẳng phải là một dạng hạnh phúc sao? Ai nói vợ chồng nhất định phải suốt ngày ở bên nhau, từ từ bền bỉ mới là nhân chứng vĩnh cửu.

Diệp Bạc Hâm ngẩng đầu hôn anh một cái, kéo lấy cổ áo anh, đáng thương hỏi: "Anh khi nào quay về? Một tuần có thể về một lần không? Nơi đóng quân cách thành phố cũng không xa, hai tiếng đi xe mà thôi."

"Không nỡ xa anh phải không?" Tập Vị Nam cười mỉm, kéo bàn tay cô vào anh tay nhẹ nhàng vuốt ve, "Anh không nỡ xa em."

"Nhưng mà, sợ là một tuần không thể về một lần. Quân đội kỉ luật nghiêm minh, dù là không bận rộn, cũng không thể tùy ý rời khỏi nơi đóng quân, dù cho một tuần nghỉ ngơi một ngày, anh có thể tranh thủ về, nhưng anh thân là cấ trên, lại bày đầu phá hoại kỷ luật, sẽ là cái cớ cho kẻ khác phạm luật." Tập Vị Nam trầm lặng.

Diệp Bạc Hâm có thể thông cảm cho anh, "Thế sao, vậy anh bao lâu mới có thể về một lần?"

Bao lâu, Tập Vị Nam không nói trước được, đến lúc ấy xem tình hình mà quyết định, không chừng đến lượt anh nghỉ ngơi, lại đúng lúc phát chỉ lệnh, quân lệnh không thể không tuân, anh hết cách nhận lời với cô.

"Anh bảo đảm, khi đến lượt anh nghỉ, anh sẽ quay về, có được không?"

Tim Diệp Bạc Hâm vì tin này mà chùng xuống, cô từ đầu đến cuối không lấy lại nổi tinh thần, mệt mỏi ôm lấy eo anh, ngả vào lòng anh.

Cô nhẹ giọng nói: "Làm thế nào đây, em bây giờ càng lúc càng không xa anh được rồi."

"Hay là, em ở lại quân đội đi " Tập Vị Nam hơi mỉm cười.

"Có được không?" Diệp Bạc Hâm sững sờ, không rõ anh đang nói đùa hay là thật, biểu cảm trên mặt anh mãi mãi khiến người khác đoán không ra, "Nhưng mà… căn cứ đặc chủng không phải là gia đình quân nhân thì không được ở lại quân đội sao?"

Tập Vị Nam cúi mắt nhìn cô một cái, chốc lát mỉm cười, "Nếu em ở tại quân ngũ, sẽ không đi căn cứ đặc chủng, mà là cùng anh đi sư bộ, sư bộ mới là nơi đóng quana của anh."

"Thế căn cứ đặc chủng phải làm sao? Anh không quan tâm nữa?" nhưng anh là đại đội trưởng của đại đội đặc chủng, anh không ở căn cứ, có được không?

Tập Vị Nam đành cười, "Đảm nhận hai chức vụ rất mệt, anh đã bận lên rồi thì đều không còn thời gian ở bên em nữa, vả lại, người ở địa vị cao là không nhiều, làm việc có chút cẩu thả sẽ bị người khác nắm đằng chuôi ngay, anh hà cớ tốn sức không lấy lòng? Bên đại đội đặc chủng, sẽ có người tiếp tay, Châu Thuần là người anh mang ra, hai năm nay anh bắt đầu ủy quyền, để anh ta sắp xếp sự vụ trong quân đội, cho đến trước mắt, chưa có ai thích hợp với vị trí đó hơn anh ấy. Trong quân đội bây giờ có anh hay không, đều sẽ không ảnh hưởng đến rèn luyện thường ngày."

“Nhưng mà, anh ở trong bộ đội đặc chủng hơn mười năm rồi, đột nhiên rời đi, anh nỡ không?” nơi ấy có vết tích anh liều mạng vật lộn, có hồi ức đẹp của anh cùng những chiến hữu tình như thủ túc, kề vai chiến đấu, sao anh nỡ rời đi được?

“Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, hơn mười năm, đại đội đặc chủng sớm đã không phải là diện mạo lúc đầu. Ngày nay người vật không còn như xưa, mỗi năm đều có binh già thầm lặng chết đi trong lúc thi hành nhiệm vụ, sau đó nhập vào những dòng máu tươi mới, mà những chiến hữu ấy của anh, chết là chết, giãi ngũ là giải ngũ, không có gì đáng lưu luyến.” Tập Vị Nam thấy rất rõ, hai năm trước anh đã bắt đầu quy hoạch, cụô sống đẫm máu thế này, anh chán ghét rồi, hôm nay cô mới là cả cuộc đời của anh, anh không cách nào để bản thân rơi vào nguy hiểm, khiến cô vì anh mà hốt hoảng lo sợ.

Diệp Bạc Hâm trầm lặng lại, cô trong lòng khó chịu.

Tập Vị Nam thấy cô trầm ngâm, giơ tay khều cằm cô, “Em vẫn chưa trả lời cho anh, có cần vào quân đội sống không?”

Xem ra anh không phải là nói đùa, nhưng mà…

Diệp Bạc Hâm cắn môi, nhẹ lắc đầu, ”Không được, em có sự nghiệp của riêng mình, mà mẹ em lại lớn tuổi, Thiên Dịch sau này muốn tiến vào giới luật pháp chính trị, cậu từ đầu chính là vì chạy trốn khỏi quyền thừa kế mới vào trong quân đội, cậu ấy càng không thể quay về giúp mẹ em được, bây giờ chỉ còn mỗi em có thể giúp bà ấy gánh vác một phần.

Hơn nữa, nếu em chuyển vào quân đội sống đã mất đi giá trị xã hội, anh không thể để cuộc sống của em chỉ quanh quẩn bên cạnh anh mà? Không có tinh thần cầu tiến, đến lúc anh ruồng bỏ em, phát hiện ra em không hề tốt như thế, em phải làm sao ổn định cuộc sống?”

Tập Vị Nam mặc dù là tạm thời nảy ra ý để cô sống trong quân đội, anh biết rõ tính cô nhất, cô tuyệt đối không thể chỉ quanh quẩn bên một người, nhưng thấy cô không mảy may do dự mà từ chối, còn phân tích đạo lý rõ ràng, trong lòng khó tránh sẽ có chút thất vọng.

“Em lúc nào cũng đúng.” Tập Vị Nam than thở nhẹ.

Anh đành thỏa hiệp để cô yên lòng, nghe thấy ý kiến của anh, cô không những không động lòng, mà lí trí còn chiếm ưu thế, cô yêu anh, nhưng sẽ không để toàn bộ tinh thần gửi thác lên người anh, cô phải làm một người phụ nữ kiên cường, chứ không phải một người phụ nữ chỉ biết ở nhà vì chồng mà hốt hoảng lo sợ.

“Lúc anh không ở đây em sẽ về ở cùng với mẹ em.”

“Được, tùy em.” anh sẽ không tàn nhẫn như thế, để cô mỗi ngày đều đối mặt với căn hộ trống rỗng.

Diệp Bạc Hâm cũng mỉm cười.

Chỉ là vừa nghĩ đến Tập Vị Nam bắt đầu từ ngày mai sẽ quay lại quân đội, không biết lúc nào mới trở về, không có ngày quay lại, trong lòng bất giác thấy trống trải, lúc trước không phải là chưa từng chia ly, nhưng cảm giác không giống nhau, có lẽ là lần này hai người đã quá thân thuộc, đột ngột phân ly, cô thấy không quen.

Có lẽ, lâu rồi sẽ quen thôi.

Số lần nhiều rồi, sẽ luyện thành thói quen.

300. Chương 300

Diệp Bạc Hâm đã nghĩ đến thời khắc hai người phân ly, không tránh khỏi một trận hoan-ái vướng víu, Tập Vị Nam vừa nãy bỏ cô ra vì chuyện ngày mai rời đi phải nói rõ với cô, chuyện đấy nói rõ rồi, Tập Vị Nam cũng không âm thầm chịu đựng nữa.

Chỉ là Tập Vị Nam nhiệt tình như lửa, giống như muốn thế nào cũng không đủ, nhưng anh lại không cần nói anh đã rất tiết chế rất kiềm lại.

Vừa nghĩ tới ngày tháng phải kiêng cữ, không biết tới hôm nào mới lên đến đầu, Tập Vị Nam dồn hết sức lực vật cô ra, hình như muốn bù hết những phần sau này.

Diệp Bạc Hâm mệt đờ người, đến ngón tay đều lười động đậy, mới hạ đường huyết chìm vào mê man.

Ngay sau đó lúc Diệp Bạc Hâm tỉnh lại vào ngày thứ hai, suýt chút lại không dậy nổi.

Nếu không phải là Tập Vị Nam bảo Đặng Viễn 10 giờ sáng đến Ngự Cảnh Viên đón anh, anh vừa sớm đã muốn đi, cô hận không thể trực tiếp ngủ một giấc tới trời đất tối mịt, nhưng anh vốn không muốn quấy rầy đến giấc mơ đẹp của cô, động tác thức dậy nhẹ nhàng, giấc ngủ của cô rất nông, dù cho mệt đến không mở mắt nỗi, nhưng bản năng đồng thời lúc anh thức dậy cũng tỉnh giấc.

Có lẽ là quá lưu luyến nhiệt lượng ấm áp bên cạnh, ngay lúc anh vừa trở mình dậy cô đã cảm nhận được.

Chốc lát, Diệp Bạc Hâm he hé đôi mắt mơ hồ, nằm bò trên tấm chăn, lộ ra tấm lưng trần đầy những vết hôn, lúc này cũng chưa nhận ra sự không ổn, nhìn Tập Vị Nam quân trang chỉnh tề, trong vẻ tao nhã thanh lịch lộ ra khí chất xuất chúng hơn người lúc đi tới trước mặt cô, cô đột nhiên vô cùng thỏa mãn, có một trái tim kiêu ngạo và hư vô của bản năng phụ nữ bị lấp đầy bởi niềm hạnh phúc.

Người đàn ông đẹp trai phong độ, cao lớn lạnh lùng nghiêm nghị này là chồng của cô, người cùng cô nắm tay đi qua quãng đời còn lại sau này.

Nghĩ tới tương lai, trong lòng cô âm ỉ niềm kỳ vọng.

Vẻ u sầu của buổi sáng sắp phải chi ly cũng từ từ tan ra.

Ngày tháng còn dài, cô làm gì phải ăn năn hối hận?

Chia ly bây giờ, là vì một ngày trùng phùng tốt hơn nữa.

Anh vừa tiến vào nhà tắm, Diệp Bạc Hâm cũng dậy theo.

Tối qua không biết anh hôm nay phải rời đi, cô đều không chuyên tâm chuẩn bị cơm tối, bây giờ chỉ có thể dùng bữa sáng để bù lại, trước khi rời khỏi nhà, chí ít cũng để anh cảm nhận được hơi ấm gia đình.

Tắm rửa xong, cô tiến vào bếp bận rộn cả lên, chọn mấy món anh thích ăn rồi bắt tay vào làm.

Khi Tập Vị Nam từ trên lầu thu xếp xong tài liệu bước xuống, nhìn thấy Diệp Bạc Hâm bận bịu trong bếp, bèn đứng bên cửa, mỉm cười ngắm cô.

Tối qua dằn vặt cô đến thảm hại như thế, còn cho rằng cô sáng nay nhất định dậy không nỗi cơ? Không ngờ tinh lực của cô so với trong tưởng tượng của anh còn tốt hơn nhiều.

Anh không thích sự hiu quạnh lúc rời xa, vì thế định làm cô mệt đến thảm hại đi, sáng sớm anh lẳng lặng bỏ đi, nhưng không ngờ người phụ nữ nhỏ bé này đã cho anh một sự kinh ngạc mừng rỡ.

Đêm qua gần như không ngủ được mấy, nhưng khí sắc cả người Diệp Bạc Hâm xem ra lại không tệ, trên người mặc đồ ở nhà đơn giản, bên ngoài quấn một cái tạp dề màu xanh dương, thêu hoa văn sơn thủy đẹp tinh tế, đầu tóc buộc cao, trên đỉnh đầu dùng một chiếc kẹp cố định lại, không biết có phải cố ý xõa tóc mái xuống má và gương mặt hay không, cả người có vẻ già dặn lại khong mất đi sự diu dàng xinh đẹp.

Có lẽ là vì nguyên do Tập Vị Nam một lát nữa phải rời đi, Diệp Bạc Hâm trong lòng tuy không nỡ, nhưng lại không hề biểu lộ ra ngoài, làn môi từ đầu đến cuối đều hơi vểnh lên, trong miệng phát ra những giai điệu nhỏ nhẹ.

"Cơm sáng để em làm, anh đi thu dọn hành lý đi, một lát là xong thôi." Diệp Bạc Hâm ngoảnh người nhìn anh, nở nụ cười ngọt ngào hướng về anh.

Nhưng mà Tập Vị Nam không rời đi, chỉ là cởi áo quân trang khoác ngoài ra, đi đến bên cô, "Để anh."

"Không được, anh một lát nữa phải đi rồi, em nấu cho, bữa cơm tối qua là anh cùng em nấu, không tính." Diệp Bạc Hâm kiên quyết đẩy anh ra khỏi nhà bếp, "Mặc dù tay nghề nấu nướng của em không ngon bằng

anh, nhưng đây là em vì anh mà đặc biệt chuẩn bị, anh không được chê bai, dù cho không ngon, anh cũng phải nể mặt ăn hết."

Đối với tài bếp núc của mình, Diệp Bạc Hâm vẫn rất tự tin, mặc dù không giỏi bằng anh, nhưng so với nồi cơm lớn trong quân đội, thì vẫn còn đủ xài. Nồi cơm to trong quân đội anh đều có thể nhịn, không đến mức chê bai cô.

Tập Vị Nam lắc đầu cười, anh quay người đi rót một cốc nước ấm, ngoảnh mắt nhìn cô, không hề rời khỏi nhà bếp, mỉm cười nhìn dáng vẻ bận rộn đứng trong bếp của cô, "Em không mệt sao?"

Ý anh ám chỉ, Diệp Bạc Hâm đã nghe ra, nhưng giả vờ không hiểu, "Chỉ là bữa sáng thôi, tiểu case à, sẽ không mệt đâu."

Tập Vị Nam uống một ngụm nước, một tay ôm lấy cánh tay kia, tay còn lại cầm ly nước, tư thế tao nhã mê hoặc, anh vờ như thật gật đầu, "ừ, xem ra tối qua anh chưa đủ nỗ lực, lần sau nhất định phải kiên trì cố gắng."

Diệp Bạc Hâm cạn lời, suýt chút cắn trúng lưỡi, tranh thủ quay đầu lại trừng anh, "Anh đi trước đi, đừng ở đây vướng víu em."

Dáng vẻ hờn dỗi của cô khiến anh nóng lòng, nhưng mà anh lại không dám để cô tức giận thật, bèn nghe lời rời khỏi nhà bếp, nụ cười bên môi mãi không ngớt.

Ngồi trong phòng khách, ngoảnh nhìn dáng người nhỏ bé của cô, lúc này anh đột nhiên cảm thấy, mặc dù tình yêu không phải là việc làm ăn với nhau chỉ vì lợi nhuận, cũng mặc dù nói không cầu đền đáp, nhưng những điều ấy đi cùng nhau trên một con đường, từng dắt tay, từng rơi nước mắt, bọn họ vì điều đó mà cùng nhau chấp nhận hy sinh và cố gắng, cuối cùng đổi lại cuộc sống bình thường mộc mạc, có cô, là đủ.

...

Đặng Viễn đến đúng 10 giờ, đúng giờ đến mức kinh ngạc, gần như bám theo thời gian mà đến.

Tập Vị Nam tắt máy, quay người nhìn Diệp Bạc Hâm từ trong phòng ngủ đẩy vali hành lý của anh ra, vốn dĩ bên trong chỉ có hai bộ quân trang và hai bộ đồ bình thường, kết quả cô gần như sợ anh trong quân đội sống không tốt, chạy đến siêu thị dưới nhà mua chút đặc sản để anh mang theo.

Mấy món đồ này căn bản không cần đến, bỏ trong vali cũng chỉ rườm rà, nhưng cô đã vui vẻ, anh cũng không từ chối, cùng cô đi một chuyến tới siêu thị, nhìn cô chọn lựa trước kệ hàng, thứ đồ gì cũng đều muốn bỏ vào xe đẩy, anh đẩy xe đi theo sau cô, tiện tay chọn vài thứ dư thừa bỏ ra, kết quả dẫn đến ánh mắt hờn tủi của cô, anh cười nhẹ không ngớt.

Hào quang hạnh phúc luôn rất ngắn ngủi.

Diệp Bạc Hâm quyến luyến không rời chuyền vali cho anh, bản thân cũng ăn mặc chỉnh tề, định tiễn anh đến cổng lớn bên ngoài, vì không để bầu không khí chia ly ảnh hưởng đến cảm xúc của cả hai, cô từ đầu đến cuối đều nở nụ cười.

Nhưng mà trước khi ra khỏi cửa, Diệp Bạc Hâm mang giày vào, vừa ngẩng đầu lên, một làn hơi thở trong lành phả vào mặt, Tập Vị Nam giơ cánh tay ra, ôm chặt lấy eo cô, kéo cô vào lòng anh, nụ hôn bất ngờ này của anh vô cùng có lực, hung hãn lại điên cuồng, hình như phải trực tiếp nuốt hết sinh khí của cô vào bụng rồi mang đi, phần lực ôm chặt lấy eo cô cũng không thả lỏng ra, chỉ là dùng lực hôn cô, như phải đoạt lấy toàn bộ hơi thở của cô.

Nụ hôn này của anh đến quá bất ngờ, Diệp Bạc Hâm không có tâm lí chuẩn bị, theo bản năng đưa tay muốn chống cự, nhưng lực giữa lưỡi và môi anh dường như cũng từ tim của anh, khiến cô rõ ràng cảm nhận được sự không nỡ của anh, cô không kiềm nổi nhắm mắt lại, giơ cánh tay vòng lấy cổ anh, nhón đầu ngón chân đáp lại.

Cô cũng không nỡ, còn chưa bắt đầu chia ly đã nhớ nhung rồi.

Khoảnh khắc ấy, ánh nắng ban mai như từng chút vụn vỡ xuyên qua ô cửa sổ chiếu lên hai người, ấm áp mà nhẹ nhàng.

"Vị Nam, anh đã không thể quay về, nếu em nhớ anh rồi, em có thể đi tìm anh không?" Diệp Bạc Hâm bị hôn đến toàn thân mềm ra, yếu ớt được anh ôm gọn trong lòng, cô nhắm mắt cảm nhận nhịp tim mạnh mẽ của anh, lẳng lặng áp sát vào lồng ngực anh cẩn thận dè dặt thăm dò.

Không thấy anh trả lời, Diệp Bạc Hâm có chút lạc lỏng.

Ngước mắt lên, nhưng thấy anh đang hoài nghi nhìn mình, khoảnh khắc này trong mắt Tập Vị Nam, hình như có thêm gì đó, thắm thiết mà dai dẳng, khiến trái tim trống rỗng của cô từng chút từng chút ấm áp lên.

"Muốn tìm cũng tìm không thấy." anh cười lạnh lùng, giọng nói mát lạnh trong lành như thanh tuyền, nhìn cô một lúc lâu, đột nhiên đặt lên trán cô một nụ hôn dịu dàng lưu luyến.

Trên người anh tỏa ra hương thơm nhẹ dau khi cạo râu, là những thứ tuyệt đẹp thế này khiến người ta động lòng.

...

Tập Vị Nam rời khỏi rồi, Diệp Bạc Hâm quay lại căn hộ của hai người, mặc dù chỉ là ngắn ngủi mấy ngày, nhưng khắp nơi đều là dấu vết từng chung sống của cả hai.

Diệp Bạc Hâm nằm trên ghế mây ngoài ban công, ánh nắng ấm áp chiếu lên người cô, rất ấm, ngẩng đầu

có thể nhìn thấy bầu trời trong xanh.

Đợi đến lúc cô thu tầm mắt lại, mới phát hiện ra vì trời hôm nay rất xanh, trong veo, cô cứ mãi chăm chằm nhìn lên trời, lúc này trước mắt đột nhiên tối đen, vừa đứng dậy, suýt chút đã ngã xuống sàn.

Giơ tay vịn vào cánh cửa, từ từ chậm rãi, đợi tầm mắt phục hồi lại, mới tiến vào bếp rửa phần chén đĩa vừa nãy chưa rửa.

Đến tập đoàn Tô thị làm việc hai ngày sau, trong hai ngày này, Diệp Bạc Hâm không làm việc, vì một người đối mặt với căn phòng trống rỗng không hơi người, trong lòng sẽ luôn khó chịu, vì thế buổi chiều cô đã chuyển về Tô gia.

Tô gia xung quanh khu vực phồn hoa, cách tập đoàn Tô thị cũng rất gần, lúc không kẹt xe chừng nửa tiếng đã tới nơi.

Nói là chuyển về Tô gia, thực tế cũng không mang theo đồ đạc gì, xách một cái túi cùng máy tính đã quay đi, cô sống ở Tô gia hai mươi mấy năm rồi, thứ đồ gì cũng không thiếu.

Rời khỏi nhà chưa được mấy ngày, lần này quay về, Diệp Bạc Hâm có chút cảm động, hoàn cảnh thân phận không giống nhau nữa, bây giờ nơi đây là nhà mẹ đẻ, không còn là ngôi nhà duy nhất của Diệp Bạc Hâm cô.

Tô Uyển đi công tác vẫn chưa về, bởi vì không phải cuối tuần, Diệp Thiên Dịch cũng không có ở nhà.

Dì Thanh thấy cô quay về, mừng rỡ vô cùng, cứ lay hoay quanh người cô, một lúc mang trái cây tới, một lúc lại mang điểm tâm tới, cảm kích nói, từ khi cô chuyển ra ngoài sống, phu nhân đều rất ít về nhà, Thiên Dịch cũng bận, trong nhà đều không còn náo nhiệt như trước nữa.

Diệp Bạc Hâm sóng mũi cay cay, nước mắt suýt chút rơi xuống.

Cô quá bất hiếu rồi, giống như trước giờ chưa từng quan tâm Tô Uyển, cô cứ cho rằng Tô Uyển là người phụ nữ mạnh mẽ trong sự nghiệp, thậm chí có chút coi nhẹ gia đình, vì thế cô đương nhiên nghĩ là Tô Uyển thích yên tĩnh, bọn họ không ở nhà, bà ấy còn lạc ưuan thanh tịnh, hôm nay nghe dì Thanh nói như vậy, cô mới biết bản thân đã sai ở nhiều điều không đúng mực.

Người phụ nữ kiên cường, cũng cần sự quan tâm chăm sóc từ người nhà.

Hai ngày sau, Diệp Bạc Hâm chính thức đến tập đoàn Tô thị làm việc, Tô Uyển để cô làm trợ thủ đi bên mình học tập.

Tô Uyển vừa bắt đầu đã để cô tiếp xúc với tư liệu nòng cốt của xí nghiệp, thường đưa cô tham gia vào buổi tiệc của giới thương gia, cuộc sống của cô bận rộn hẳn lên, luôn cùng Tô Uyển bay đến khắp nơi trong và

ngoài nước, thị sát thị trường và xí nghiệp trong ngoài nước, cô vừa bắt đầu tiếp cận, rất nhiều chuyện đều không biết, thường xuyên bị Tô Uyển mắng đến cẩu huyến tràn lên đầu, một chút thể diện cũng không giữ cho.

301. Chương 301

Lúc trước Tập Vị Nam nói rằng nếu có thời gian sẽ trở lại, nhưng lời hứa đó của anh đã trôi dạt về phương nào, ngày trở lại thật xa vời, không có hi vọng gì nữa.

Lúc đầu cách hai ba hôm anh vẫn trò chuyện với cô, sau đó số lần dần dần ít đi, Diệp Bạc Hâm thông cảm cho anh bất tiện, dường như không chủ động liện lạc cho anh.

Từ đó trở đi, anh bỗng bặt vô âm tín, cuộc trò chuyện cuối cùng thậm chí đã được nửa tháng rồi.

Việc này làm cho Diệp Bạc Hâm bất an, cô đã thử gọi cho anh, nhưng đầu dây bên kia không có tín hiệu, cô đã đến quân đội, mới biết rằng anh ấy đang thi hành một nhiệm vụ bí mật, vội vàng quá nên không có thời gian nói với cô một tiếng.

Hơn ba tháng trôi qua, thời tiết ngày càng lạnh, ngoài trời hoa tuyết phủ đầy như lông ngỗng.

Tô Uyển càng ngày càng nghiêm khắc hơn với Diệp Bạc Hâm, đào tạo cô hoàn toàn như một người thừa kế, thường mở cuộc họp đến nửa đêm, hai mẹ con trực tiếp ở lại công ty rồi tiếp tục công việc ngày hôm sau.

Cô muốn học rất nhiều thứ, rất bận rộn, thời gian trôi qua thật nhanh, thấm thoát đã đến tháng Giêng rồi.

Xa nhau hơn ba tháng, anh vẫn chưa trở về, nói rằng gần cuối năm công việc ngày càng nhiều, anh không thể bỏ được. Mỗi ngày bận rộn hội nghị liên tục, Diệp Bạc Hâm không có nhiều tư tưởng để đau buồn, nhưng mỗi lúc rảnh rỗi, cô không thể không nhớ đến người đàn ông nuông chiều cô. Mặc dù lúc trước anh nói sẽ rời khỏi căn cứ đặc chủng, nhưng gần cuối năm, những chuyện xảy ra càng nhiều, thân là quân nhân như bọn họ nhiệm vụ càng quan trọng hơn, cô lo rằng anh sẽ gặp chuyện không hay.

Lúc đầu nói rằng có thời gian sẽ đến quân đội thăm anh, nhưng bản thân cô bận rộn tất bật, nửa đêm thường bị Tô Uyển gọi đến tham gia những cuộc họp khẩn cấp, những việc này bị gác lại, rồi cứ thế kéo dài.

Bên phía Tập gia, Giang Nhan thường bảo cô qua lại căn nhà cũ, một mình Tập Vị Nam không thể hết lòng với hiếu đạo, cô con dâu cũng không thể chỉ vì sự nghiệp mà bỏ bê không chăm lo gia đình, huống hồ cô vừa mới về Tập gia, tình cảm với Tập gia cần gắn bó mật thiết hơn.

Giang Nhan là một nhân vật có tiếng trong giới thời trang quốc tế, nhưng cô lại thiếu tài năng nấu ăn, sau khi nếm thử kỹ năng nấu ăn của Diệp Bạc Hâm, Giang Nhan khen không ngớt lời, cùng cô học nấu ăn, việc này là cơ hội tốt để tăng thêm tình cảm giữa mẹ chồng và con dâu, Diệp Bạc Hâm sẽ không buông bỏ.

Ngay sau đó, trong căn nhà cũ thường xuất hiện cảnh tượng mẹ chồng nàng dâu cùng nhau nghiên cứu nguyên liệu, công thức nấu ăn, cùng nhau quây quần bận rộn với chiếc tạp dề bên căn bếp, lão phu nhân vẫn không cần gặp cô, nhưng Diệp Bạc Hâm da mặt dày, Giang Nhan cũng đứng về phía cô, vì thế mỗi cuối tuần cô đều đến căn nhà cũ dạy Giang Nhan nấu ăn.

Trước đây Giang Nhan không có ai vui vẻ cùng, cũng không thích ở trong nhà, bây giờ có con dâu rồi, điều không vui nhất là Tập Vị Nam, vì Giang Nhan thích được tự nấu ăn nên hiếm khi để anh ra ngoài với thiên kim tiểu thư của gia thế hay tập đoàn nào.

Số lần Diệp Bạc Hâm xuất hiện ở nhà cũ họ Tập ngày càng nhiều, Tập Khởi Nhu có thời gian cũng đến tìm cô chơi, căn nhà vắng lặng bao nhiều năm bỗng náo nhiệt, ông cụ Tập gia cũng để mắt đến, mặc dù chưa nói gì nhiều nhưng trước tiên những thành kiến đối với Diệp Bạc Hâm cũng gạt bỏ đi nhiều.

Điều quan trọng nhất là phu nhân của ông ấy đối với đứa cháu dâu này chẳng có biện pháp nào, cho dù không thích, vẫn phớt lờ cô ấy với ánh mắt lạnh lùng, cô gọi một tiếng bà nội, giọng nói vừa dịu dàng vừa ngọt ngào, tục ngữ có câu giơ tay không đánh người đang cười, phu nhân lại ghét bỏ, nhiều nhất thì mặt hầm hầm quở trách hai câu.

Cuối tuần, Diệp Bạc Hâm vẫn như thường ngày, làm việc nghỉ ngơi thức dậy đúng giờ, những ngày này công việc dần dần ổn thỏa, hiệu quả cao, cô cũng nhẹ nhõm đi nhiều, ngủ đủ giấc, da dẻ hồng hào, không như những ngày mệt mỏi nhợt nhạt như trước nữa.

Tô Uyển vẫn chưa dậy, cô đã lái xe rời khỏi Tô gia, theo thường lệ đến siêu thị gần đó mua những nguyên liệu tươi sống, sau đó lái xe đến căn nhà cũ Tập gia ở ngoại ô.

Đến căn nhà cũ, mới nghe quản gia nói rằng mẹ chồng Giang Nhan đã về nhà mẹ rồi, sau khi thấy những nguyên liệu đã chuẩn bị trong hộp, Diệp Bạc Hâm không nói nên lời, Giang Nhan không có thì cô đến đây có gì thú vị?

Có điều cũng trách cô không nói trước với Giang Nhan, mấy lần trước cô đều hẹn với Giang Nhan, cô nghĩ rằng thường cuối tuần Giang Nhan rảnh rỗi nên lần này cứ thế mà đi.

Đến cũng đã đến rồi, cũng không thể để mất công đã đến một chuyến.

Những đứa con trai của Tập gia đều ở biệt thự trong quận, qua lại căn nhà cũ cũng không quá xa.

Nhân lúc vẫn còn sớm, Diệp Bạc Hâm bảo quản gia đem đồ vào bếp, rồi cô đi dạo gần đó một lát, một căn nhà cao cấp như này, cô vẫn chưa thoải mái tận hưởng.

Đợi một lát nữa lão phu nhân thức dậy cô sẽ làm một bữa cơm trưa, không thể chỉ lấy lòng mẹ chồng, mà không để ý đến bà nội lạnh lùng bướng bỉnh này.

"Này, chị dâu..." Tập Khởi Nhu vừa dậy, đứng bên lan can vươn vai sưởi nắng, đầu tóc còn bù xù, bỗng thoáng thấy dưới lầu có bóng dáng ai, mặt mày sáng lên, vẫy tay hướng về phía Diệp Bạc Hâm. Diệp Bạc Hâm bước đi nhàn nhã dọc theo con đường, tối qua tuyết phủ đầy, trên cây vẫn còn vương những đốm tuyết, cô mặc một chiếc áo khoác dài rộng màu xanh lục như thoi đưa trong trời đông rét mướt, đôi tay đang mang cặp bao tay mượt như nhung, đôi ủng màu trắng đang mang trông đôi chân vừa dài vừa thẳng, trên đầu đội một cái mũ len màu kem.

Nghe tiếng gọi thấp thoáng, cô ngẩng đầu lên thấy nụ cười rạng rỡ của Tập Khởi Nhu, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi trên khuôn mặt cô ấy.

"Hey, chào buổi sáng." Tâm trạng Diệp Bạc Hâm cũng rất tốt, vui vẻ vẫy tay hướng về phía cô ấy, không ngờ đã đi đến nhà Khởi Nhu rồi, cô nghiêng đầu hỏi: "Em sống ở đây à?"

"Vâng." Tập Khởi Nhu đặc biệt thích cô chị dâu này, tính tình ôn hòa, nhưng lại không hèn nhát, sống với cô rất thoải mái, lúc cô nói chuyện cũng sẽ không làm ai tổn thương, một tuần không gặp chị dâu, lúc này vừa mới ngủ dậy đã thấy, vì thế cô trông có vẻ rất vui.

"Chị dâu, chị đi về bên trái đi, sau đó rẽ vào một chút, đi thẳng tới em sẽ gặp chị dưới lầu." Tập Khởi Nhu chỉ tay về phía bên trái, Diệp Bạc Hâm chưa gật đầu cô đã chạy vào phòng ngủ, Diệp Bạc Hâm đứng dưới lầu vẫn có thể nghe thấy thanh âm kéo lê đôi dép trên sàn vọng xuống.

Dù sao cũng đang nhàn rỗi, tiện thể đi thăm Khởi Nhu.

Diệp Bạc Hâm theo lời Khởi Nhu đi về phía trước, hai hàng hoa mai được trồng trong vườn hoa hai bên cánh cổng màu trắng được chạm trổ, thời tiết ngày càng lạnh, hoa mai càng nở rộ hơn.

Dưới nền đất tuyết vẫn còn sót lại, trộn lẫn với những cánh hoa mai.

Màu đỏ của cánh hoa phấp phới trong tuyết trắng, vô cùng tuyệt đẹp.

Chưa được vài phút, Tập Khởi Nhu đã mở cánh cổng biệt thự chạy đến.

Cô đang mặc trên người một chiếc áo khoác len màu đỏ, bên trong là chiếc áo thun màu hồng cánh sen, với một chiếc giày vải nhung tuyết.

Mái tóc xoăn dài ngang vai được buộc bằng một dải màu trắng, da dẻ trắng hồng, toàn thân toát lên như một thần tiên bước ra từ bức tranh.

"Chị dâu, ngoài trời lạnh lắm, mau vào trong đi." Cô ấn vào công tắc tự động trên tường, cánh cổng màu trắng được chạm trổ trước mặt Diệp Bạc Hâm từ từ mở ra hai bên, Tập Khởi Nhu kéo Diệp Bạc Hâm vào trong.

Nơi Khởi Nhu ở không giống với phong cách trang trí của căn nhà cũ, với khuynh hướng châu Âu, tất cả nội thất dường như đều chỉ có màu trắng và vàng kim, đèn treo trên trần nhà là bộ sưu tập các loại đèn pha lê màu tím tinh tế tạo nên, phong cách mang nét đẹp hoa mỹ.

Căn nhà chỉ có hai tầng lầu, nhưng diện tích rất lớn, trên dưới lầu đều có rất nhiều phòng, phòng chủ phòng khách đều có. "Chị dâu, ba mẹ em đi công tác rồi, anh trai vẫn chưa dậy, chị đừng khách sáo, cứ ngồi tự nhiên nhé, em đi pha cho chị cốc trà, chị thích uống trà gì? Trà Phổ Nhĩ hay là Long Tĩnh? Bích Loa Xuân thì sao?" Tập Khởi Nhu kéo tấm màn che trước cửa sổ sát sàn, ngoài đó là hoa viên, cảnh sắc hoa tuyết trong vườn đập vào mắt cô. "Không cần đâu, chị không uống trà, tối sẽ không ngủ được, nước lọc là được rồi." Diệp Bạc Hâm đến trước cửa sổ, khu vườn sân sau ở Uyển gia là một thiết kế sân vườn cổ điển, khá nghệ thuật, nhưng đây là một thiết kế kiểu hoa viên, trồng rất nhiều hoa, mà Diệp Bạc Hâm thường nghe được từ Tô Uyển.

Những người rành rỏi đều không thể gọi tên một vài loại giống cây trồng, mùa đông vẫn nở hoa tươi đẹp như thế, đây chắc hẳn là một loại giống đắt tiền quý hiếm, đoán là từ nước ngoài chuyển về để nuôi dưỡng. Diệp Bạc Hâm ở lại nhà Khởi Nhu không lâu, vào phòng ngủ cô ấy rồi, thấy thời gian cũng đủ rồi, định quay lại phía căn nhà cũ. Tập Khởi Nhu nghe nói cô muốn chuẩn bị bữa trưa cho bà ngoại, cô vốn dĩ muốn Diệp Bạc Hâm đừng tốn công vô ích, bà ngoại sẽ không cảm kích đâu, nhưng lại không đả kích được sự tự tin của chị dâu.

Lát nữa cô sẽ lúng túng khi bị bà ngoại từ chối, vì thế Tập Khởi Nhu đi theo nói đỡ cho cô một tiếng.

Đợi lát nữa nếu bà ngoại không tiếp nhận, Tập Khởi Nhu cô sẽ đến thưởng thức, tốt xấu gì cũng cho chị dâu thể hiện.

"Được không đấy?" Diệp Bạc Hâm nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ, Khởi Nhu tên nha đầu này không nề gian lao vất vả, nhưng chưa từng vào phòng bếp, cô rất hoài nghi.

"Chị dâu, chị đừng xem thường em, lát nữa chị đợi mà xem." Tập Khởi Nhu thực lòng tin phục vỗ vỗ vào ngực, kéo Diệp Bạc Hâm vào nhà.

Tập Khởi Nhu quả nhiên không phụ lòng kỳ vọng của Diệp Bạc Hâm, làm vỡ bốn cái bát, hai cái dĩa, nhầm đường thành muối, không cẩn thân bị bỏng tay, bị thương một cách vẻ vang.

Diệp Bạc Hâm sợ cô ấy lại tiếp tục bị thương, bữa trưa đã xong, vội vã đẩy cô ra khỏi phòng bếp.

Tập Khởi Nhu bĩu môi bịt miệng đứng trước cửa, muốn khóc cũng không được.

Thật không có đạo lý gì, cô là thiếu nữ tài năng, chỉ số IQ xuất sắc hơn người, sao có thể ngay cả nấu ăn mà cũng không biết chứ?

Đến giờ cơm, lão phu nhân từ phòng sách đi ra, vẫn chưa đến phòng ăn đã ngửi thấy mùi thức ăn ngào ngạt, không biết là loại mùi vị gì nhưng làm cho người ta vừa mới ngửi thấy đã muốn thưởng thức rồi.

Trên bàn ăn, bày biện món ăn rất đẹp, nhưng rau và canh không cần phải lòe loẹt sặc sở đến thế.

Thế nhưng lúc Diệp Bạc Hâm đem món cuối cùng ra xuất hiện trước mặt bà, sắc mặt bà bỗng lặng xuống.

"Sao cô lại đến đây?" Ngữ khí có phần khó chịu, nhưng nghe ra thì phần lớn phải đành chịu.

"Chào bà ạ." Diệp Bạc Hâm đặt dĩa xuống trung tâm, kéo ghế ra cười một nụ cười ấm áp. "Bà qua đây ăn cơm ạ."

Lão phu nhân nhức đầu không thôi, một chút cũng không muốn thấy khuôn mặt vô hại của cô, lạnh lùng xoay người đi, "Khỏi, e rằng tôi không có số hưởng thụ."

Vẫn như lúc trước, một chút tình cảm cũng không.

Tập Khởi Nhu từ trong phòng bếp mang bát đũa đi ra, nghe thấy tiếng bà ngoại, liếc nhìn Diệp Bạc Hâm, thấy sắc mặt cô không kỳ lạ gì, liền ngưỡng mộ cô, đối mặt với một bà lão bướng bỉnh như vậy, vẫn kiên trì không phát cáu, thật là phong độ. "Bà ngoại, bà đừng thế mà, chị dâu nấu ăn giỏi lắm đấy, hơn nữa con đã thấy chị mất cả buổi sáng chỉ để chuẩn bị bữa trưa cho bà đấy, vất vả như thế, bà cho chị một chút thể hiện đi mà."

302. Chương 302

" Cánh tay cháu hướng ra ngoài rồi hả, cùng với nó lừa gạt ta." Lão phu nhân không vui trừng mắt nhìn Tập Khởi Nhu lên tiếng bênh vực cô một cái.

Tập Khởi Nhu quay lưng với bà giơ tay lè lưỡi, một mặt quỷ dị tinh quái,

Diệp Bạc Hâm mím môi cười, lúc lão phu nhân gọi quản gia chuẩn bị bữa trưa, cô cười dịu dàng nói: "Bà nội, cháu quên nói với bà rồi, lúc nãy nhà bếp bị cháu chiếm dụng rồi, vì vậy đầu bếp hôm nay không có chuẩn bị bữa trưa."

Nhà bếp lớn như vậy, một mình cô có thể chiếm dụng toàn bộ? Rõ ràng là đầu bếp bị cô đuổi ra ngoài…

Lão phu nhân tràn mặt không vui, tức tối quay người lại, "Cô…"

Quản gia lúng túng đứng một bên, nhưng không phải là ý tứ ông ngỗ ngược với lão phu nhân, chỉ là hai ba tháng nay thiếu phu nhân thường chạy tới lão trạch, đối với hạ nhân bọn họ cũng tốt, tục ngữ nói ăn người miệng dẻo nắm người thủ đoạn, bọn họ cũng không dễ bỏ qua tâm ý của thiếu phu nhân.

Tập Khởi Nhu xem tình hình, nhanh chóng lên phía trước nửa đẩy nửa dìu lão phu nhân tới bên bàn ăn,

“Bà nội, bà cớ gì phải làm khó sức khỏe của bản thân? Ai làm cơm không phải là cơm? Bà cứ ăn ngon vào, còn về chị dâu cháu, sau khi ăn xong muốn làm gì với chị ấy thì làm vậy, chị dâu cháu cũng không phải là vì bà đổi quan niệm với chị ấy và đặc biệt làm cơm trưa, chị ấy là thay anh hai cháu tận hiếu đạo, bà yên tâm hưởng thụ, đừng có gánh nặng tâm lí ha.”

” Chị dâu cũng không phải là cô gái chăm chăm tính toán người khác, em nói đúng không, chị dâu?” Tập Khởi Nhu vừa khuyên vừa nháy mắt ra hiệu với Diệp Bạc Hâm.

” Vâng, Cháu sẽ không cho rằng làm một bữa cơm cho bà ăn, bà sẽ tiếp nhận cháu. Nhưng nên tận lực hiếu đạo, cháu cũng là tậm tâm.” Diệp Bạc Hâm tiếp lời của Tập Khởi Nhu.

Lão phu nhân nhìn Diệp Bạc Hâm một cái, như Tập Khởi Nhu nói cũng có đạo lý, đây là nhà bà, dựa vào gì để cô một người ngoài tới chiếm lĩnh, bà còn phải trốn tránh cô?

Một bữa cơm mà thôi, ăn xong nên làm sao thì làm vậy, đừng mơ tưởng bà vì một bữa cơm liền cho cô sắc mặt tốt.

Thần sắc lão phu nhân giãn ra, Khởi Nhu lấy cho bà một bát canh, thìa canh nhẹ nhàng chuyển động, “Bà nội, cẩn thận nóng a.”

Diệp Bạc Hâm cũng ngồi xuống, tỉ mỉ quan nhận sắc mặt của lão phu nhân.

Trong lòng vẫn là căng thẳng.

Cũng may là lão phu nhân không có chọn ba lựa bốn, cũng không có cố ý làm khó cô.

” Bà nội, cái này ngon bà nếm thử a…” Khởi Nhu như một hoạt động thử thức ăn, cảm thấy món nào cũng không tệ, mới dùng đũa gắp cho lão phu nhân.

Còn Diệp Bạc Hâm nhẹ nuốt nước bọt, rất thú vị không có tới trước mặt lão phu nhân, tận lực hạ thấp sự tồn tại của bản thân, tránh cho người ta nhìn thấy cô cơm nuốt không xuống bụng, đó chính là lỗi của cô rồi.

Nhưng không qua một lúc Diệp Bạc Hâm bỗng nhiên cảm thấy rất buồn nôn, cô vội vàng bịt miệng chạy xuống lầu vào nhà vệ sinh.

Bởi vì đứng dậy quá vội, chiếc ghế và mặt sàn ma sát phát ra âm thanh chói tai.

” Rầm.!” sắc mặt lão phu nhân khó coi cực độ, trong nháy mắt đôi đũa nặng nề đập trên bàn, “Ta đã biết cô ta không có lòng tốt gì, cố ý chán ghét ta, tà tâm khiến ta ăn không xuống cơm!”

Tập Khởi Nhu bị dọa nhảy đựng, nghe thấy bà nội châm biếm, không kìm được cau mày, “Bà nội, bà sao có thể nói như vậy ạ? Chị dâu đã như vậy rồi, bà không thể nói chuyện từ từ sao? Nếu để anh hai biết được bà đôi xử với chị dâu như vậy, bà cũng đừng ming anh hai đối với bà có sắc mặt tốt.”

” Tập Khởi Nhu!” Lão phu nhân lạnh mặt, không ngờ tới có thể bị một tiểu bối giáo huấn, lúc trước Tập Khởi Nhu dám cãi vã với bà sao? Bây giờ cũng dám trách bà rồi, đều là sau khi người phụ nữ này tới, Khởi Nhu mới không có lớn bé, cả nhà đều đứng về phía Diệp Bạc Hâm.

Nghe thấy dưới lầu truyền tới tiếng ngước chảy róc rách, tiếng nôn ọe thấp thoáng, Tập Khởi Nhu lo lắng cho Diệp Bạc Hâm, cô vội đứng lên, “Cháu đi xem chị dâu thế nào.”

Nói xong, không đợi lãi phu nhân đồng ý, chạy về hướng phòng vệ sinh mà đi.

Cửa phòng vệ sinh bị khép lại rồi, từ trong khe cửa, thấp thoáng thấy một đạo bóng ảnh màu xanh.

Tập Khởi Nhu đẩy cửa ra, nhìn thấy Diệp Bạc Hâm ngồi xổm trên đất, ôm bồn cầu nôn khan.

Sắc mặt trắng bệch như tuyết, mái tóc lộn xộn dính bên má.

” Chị dâu, chị không sao chứ?” thấy cô khó chịu ôm lồng ngực, Tập Khởi Nhu sắc mặt đại biến, bước lên trước vỗ nhẹ lưng cô.

Trên bồn thủy tinh nước vẫn chảy róc rách.

Tập Khởi Nhu biết, cô là lo lắng tiếng nôn khan truyền tới ngoài để bọn họ nghe được ảnh hưởng đến bữa ăn, vì vậy mới mở vòi nước trên bồn rửa tay để ngăn bớt tiếng nôn khan.

Diệp Bạc Hâm đã nôn xong thứ lúc nãy ăn, lúc này trong bụng đỡ hơn nhiều rồi, cô ấn nước cuốn đi, đem thứ kia cuốn đi mất.

” Chị không sao…” cô vẫy vẫy tay, vịn vào tường đứng lên, yếu suốt dựa vào bồn rửa tay, “Có lẽ ăn hỏng bụng rồi, em ra ngoài trước đi…”

” Em đi lấy cho chị cốc nước…” Tập Khởi Nhu cắn răng, thấy Diệp Bạc Hâm một mặt nhếch nhác, vội vàng tới nhà bếp lấy nửa cốc nước nóng.

” Nước…” Diệp Bạc Hâm đang nghiêng người hất nước vào mặt, Tập Khởi Nhu cẩn thận dè dặt đưa ly nước qua.

Diệp Bạc Hâm vén lên mấy sợi tóc bên má, nhận lấy cốc nước, thổi xong uống một cái sau đó nhổ vào bồn

nước, như vậy cho tới khi cốc nước cạn, mới yếu ớt cười, “Cảm ơn…”

Tập Khởi Nhu vội vàng rút giấy, một mặt quan tâm hỏi ” ” Chị dâu, còn muốn nôn không? Có cần đi bệnh viện xem thử…”

Diệp Bạc Hâm nhận lấy khăn giấy mà Tập Khởi Nhu đưa cho lau khóe miệng sạch sẽ, nâng tay day day huyền thái dương, dựa lưng vào bồn rửa tay, khó chịu đến chau mày: “Không sao, dạ dày chị không tốt, nghỉ ngơi một lúc là được rồi, em mau ra ngoài đi, bên trong mùi hương không dễ ngửi”

Tập Khởi Nhu khuyên không được cô, lúc bước ra ngoài, một bước quay đầu ba lần.

Diệp Bạc Hâm muốn đợi một lúc, không muốn ra ngoài nhanh như vậy, sắc mặt vẫn tròng trắng một mảng, mùi vị trong miệng không dễ ngửi.

Qua vài phút, sắc mặt từ từ hồi phục đỏ nhuận, cô từ trong túi áo lấy ra một miếng hương đường bỏ vào trong miệng nhai, đợi trong miệng hết vị rồi lúc này mới đẩy cửa bước ra.

Trong nhà ăn chỉ có một mình Tập Khởi Nhu đứng ngồi không yên, lúc nào cũng ngẩng đầu nhìn, nhìn thấy thân ảnh của Diệp Bạc Hâm, lúc này mới vui vẻ lên, không mảy may một chút ghét bỏ, Diệp Bạc Hâm an ủi sâu sắc, lướt qua vai cô, thấy trên bà không có thân ảnh của lão phi nhân, Diệp Bạc Hâm nhịn không được hỏi: “Bà nội đâu?”

” Còn nói nữa, bà nội nói chị cố ý ghét bỏ bà, tức giận hầm hập lên lầu rồi.” Khởi Nhu bất mãn trề môi, Diệp Bạc Hâm nghe ra, cô không phải cố ý đâm bản thân, mà là cho rằng bản thân bênh vực kẻ yếu.

Lão phu nhân đối với cô vẫn là thái độ này, cô không có đặt trong lòng, chính như bản thân đã nói, cô không cho rằng chỉ dựa vào bữa cơm liền có thể lấy lòng lão phu nhân, vì vậy kết quả cũng trong dự liệu của Diệp Bạc Hâm.

Hai người đều không có tâm tư ăn cơm, kêu người làm đem thức ăn thừa dọn đi.

Diệp Bạc Hâm có chút mệt mỏi, cùng với Tập Khởi Nhu nói vài câu liền muốn rời đi, Tập Khởi Nhu nhìn sắc mặt cô vẫn chưa tỉnh lại bình thường? Hay là tới chỗ em nghỉ ngơi một lúc trước, đợi lát nữa em đưa chị quay về? Em vẫn chưa tới nhf chị a, thuận tiện tham quan một chút, chị xem như thế được không?”

Từ đây về Tô Trạch mất hai tiếng đồng hồ, Diệp Bạc Hâm quả thật chút sức không từ tâm, liền gật đầu.

Chỉ là hai người vừa bước ra cửa, sau lưng truyền tới giọng của quản gia, “Tiếu phu nhân, lão phu nhân gọi người lên phòng sách gặp bà.”

Diệp Bạc Hâm khựng lạ bước chân, quay đầu lại ” Được.”

Tập Khởi Nhu có chút bất mãn, nhỏ tiếng hậm hực, “Có lời nào là em không được nghe? Còn bắt phải đến phòng sách?”

Nghe thấy cô phàn nàn, Diệp Bạc Hâm mỉm cười, “Được rồi, em về trước đi, lát nữa chị đi tìm em, được không.”

” Không được, em ở đây đợi chị.” Tập Khởi Nhu nhất mực không đi, quay người ngồi trên sofa, vắt hai chân lên, “Anh hai trước khi đi đã dặn dò em, kêu em chăm sóc tốt cho chị, em không thể để chị ở địa bàn của em bị bắt nạt, cái này để mặt mũi của em đi đâu a? Anh hai quay về rồi, em làm sao ăn nói với anh hai?”

Trong lòng Diệp Bạc Hâm chảy qua tia ấm áp.

Anh trước khi đi còn căn dặn Khởi Nhu chăm sóc cô? Là đoán được cô sẽ tới lão trạch sao?

Cô cùng quản gia đi lên lầu, phòng sách ở tầng hai ở đầu tầng, ánh sáng rõ ràng, tầm nhìn cũng thoáng rộng, thiết kể cổ trang, treo trên tường đều là tranh của họa sĩ nổi tiếng, không ít đồ cổ xác thực.

Lão phu nhân không nhìn cô vừa mắt, cũng không cùng cô nói nhiều, trực tiếp mở cửa kiến sơn.

” Đặng Thụy Tây là học sinh xuất sắc của học viện Columbia Business, chuyên môn về tài chính, sau khi tốt nghiệp từng ở phố Wall làm việc hai năm, nó lúc đầu ở phố Wall cộng đồng đầu tư tài chính nổi tiếng, nhưng khi sự nghiệp thăng tiến giã từ sự nghiệp khi đang ở đỉnh vinh quang, ở đại học Cambridge giành được Thạc sĩ tâm lý, ông nội và bố nó đều là đứng đầu chính trị, gia thế trong sạch không vết tích, mẹ nó là một họa sĩ nổi tiếng, Đặng gia vùng với Tập gia chúng ta có thể nói là môn đăng hộ đối.”

” Còn Diệp gia các người, chẳng qua chỉ là tiểu thương hộ nhìn không lọt mắt trong Kinh thành, ngay cả hào phú cũng không được tính. Bố cô trong hôn nhân đi lạc đường, làm không ít chuyện bịp bợm, ở trên thương giới cũng náo loạn khắp nơi, còn mẹ cô, lớn tuổi rồi còn không biết chừng mực ý tứ, cùng một diễn viên ở cùng nhau, còn lên đầu đề báo giải trí, thật là mất hết mặt mũi. Nói cái gì mỹ nữ tổng tài bao dưỡng ngôi sao điện ảnh, thật là hoang đường, mặt mũi đều mất hết rồi, có cặp bố mẹ kỳ lại như vậy, có gia thế không nhận lưu như vậy, cô vì sao có ý tứ muốn dây dưa với cháu trai ta?”

” Nhân phẩm, gia thế, giáo dưỡng của Đặng Thụy Tây đều là đứng đầu, nó có thể giúp cháu trai ta một bước lên mây, có thể không ló hậu phương, người vợ vó đức có tài như Thụy Tây, ở bên ngoài nó có nhân mạch, ở trên người nó có huyết thống cao quý, còn cô thì sao, cô có cái gì? Trong giới danh môn, cô quen biết mấy người, ai cho cô mặt mũi? Tương lai cháu ta gặp phải khó khăn gì, cô có thể vì nó làm cái gì? Bôn ba tìm quan hệ, cô làm được không?

” Diệp Bạc Hâm, phàm là cô có chút tự mình biết mình, thì đừng kéo lấy cháu trai ta. Nó bây giờ tuổi còn nhỏ, không biết lấy vợ phải lấy người có đức có tài, chỉ dựa vào tình yêu, những tình cảm này đối với tiền đồ của nó giúp được cái gì? Đợi tương lai nó già rồi, cô dám bảo đảm nó không hối hận lấy một cô gái một chút giá trị lợi dụng cũng không có như cô không?

Lão phu nhân nói lời này thấu tình đạt lý, phàm là Diệp Bạc Hâm có chút hèn nhát, đều sẽ bị bà lay động, đáng tiếc lão phu nhân tính sai một chút, trong xương cốt cô so với ai cũng ngang ngược, xác định chuyện gì rồi, mãi mãi sẽ không bị người khác lay chuyển.

Cô không biết tương lai Tập Vị Nam sẽ hối hận lấy cô hay không, nhưng chí ít bay giờ, anh không hối hận, cho dù tương lai anh hối hận, lúc đó anh sẽ tự mình gánh vác, cô sẽ không có gánh nặng tâm lý.

303. Chương 303

Tuy nhiên cô không nghĩ tới là, đến bước ngày hôm nay, lão phu nhân vậy mà vòn không buông ý niệm ban đầu, trong mắt bà, Đặng Thụy Tây ngàn tốt vạn tốt, cho dù cháu trai bà không thích, bà vẫn muốn đem Đặng Thụy Tây vứt cho anh.

Cho dù chia rẽ vợ chồng bọn họ, bà cũng muốn vì Đặng Thụy Tây giành quyền, thậm chí không tiếc đắc tội cháu trai mình.

" Bà nội, vậy bà dám khẳng định, Vị Nam theo ý bà lấy Đặng Thụy Tây, tương lai anh ấy tuyệt đối không hối hận không?" Diệp Bạc Hâm phản bác lại bà một câu, không tới ngày kết thúc sinh mệnh, ai cũng không có cách nào dự liệu được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì.

" Hơn nữa, coi như tương lai Vị Nam hối hận, đó cũng là sự lựa chọn của anh ấy, cháu không tin con người anh ấy như vậy, đến quyết định của bản thân mang đến hậu quả đến dũng khí chấp nhận cũng không có. Tương lai anh ấy nếu oán hận cháu bám lấy anh ấy, cháu không oán trách không hối hận, chí ít anh ấy còn có đối tượng để oán trách. Còn bà thì sao, bà tính hơn chia rẽ bọn cháu, sau lưng Tập Vị Nam nói những lời này, muốn để cháu vì tự ti mà rời xa anh ấy, bà ép anh ấy lấy Đặng Thụy Tây, nếu như Đặng Thụy Tây không tốt như trong lời bà nói, tương lai anh ấy hối hận, nên oán trách ai? Lúc đó bà vẫn còn không?"

" Cô láo xược!" Lão phu nhân không ngờ lời này không ép cô lùi bước, ngược lại còn để cô đâm vào lỗ hổng, cái mồm nhanh mồm nhanh miệng này thật đáng ghét.

Diệp Bạc Hâm không sợ bà, hai mắt trấn tĩnh nhìn lão phu nhân hai màu tóc nhưng vẫn tao nhã.

" Với địa vị vủa Tập gia hôm nay, trong nước đã thành danh gia vọng tộc vó một không hai rồi, vì sao còn muốn mượn thế lực của người khác củng cố địa vị bản thân? Bà nói cháu với Vị Nam không có giá trị lợi dụng, trong mắt bà, vợ chồng là lợi dụng lẫn nhau sao? Cháu vẫn chưa có nhân mạch, cũng không quen biết danh môn gì nhưng anh ấy nếu như cần cháu đi giao tiếp xã giao, cháu cũng không ngại, Đặng Thụy Tây có đầu óc, có thiêm bẩm kinh doanh quản lý, cháu cũng không kém."

Diệp Bạc Hâm không mảy may lùi bước, cô tôn trọng bà là trưởng bối, vì vậy bà đối xử với cô như thế nào, cô đều không tính toán.

Tuy nhiên, từ trong miệng bà, Diệp Bạc Hâm nghe ra không phải quan tâm của người lớn thương yêu cháu

trai mình, lão nhân này từ đầu tới cuối chỉ lấy môn đăng hộ đối làm tiêu chuẩn của hạnh phúc hôn nhân, bà thà hy sinh hôn nhân của Tập Vị Nam cũng phải cứng đầu với quan niệm truyền thống bảo thủ của bà.

" Bà nội, bà có biết Vị Nam muốn là cái gì không? Nếu như bà cho rằng tất vả những gì bà làm là tốt cho anh ấy, nhưng mà bà nghĩ qua không, anh ấy vì sao không đi theo con đường bà lập ra? Bà ép anh ấy ra khỏi nhà, lúc anh ấy cần trợ giúp nhất buông bỏ anh ấy, chính là bởi vì danh dự Tập gia, bà ghét anh ấy làm mất mặt người, vì vậy cùng anh ấy cắt đứt quan hệ, chẳng lẽ… trong mắt bà danh tiếng Tập gia quan trọng hơn cháu trai mình sao?"

" Bà chỉ xem anh ấy như một công cụ, một công cụ chảy trên người dòng máu Tập gia, hy vọng anh ấy mang cho Tập gia phát giương quang đại, bà muốn lợi dụng anh ấy đạt được mục đích ích kỷ của mình, bà căn bản không quan tâm anh ấy. Nhưng mà… không sao, anh ấy vẫn có bố mẹ anh ấy quan tâm chăm sóc, anh ấy không yêu thích bà, lúc nhỏ anh ấy chịu đựng vết thương, cháu tới xoa dịu! Cháu có thể quan tâm anh ấy, xem anh ấy là tất cả của cháu, đúng, trên người cháu không có ưu điểm gì, không đủ ưu tú, gia thế không đủ tốt, không thể giúp đỡ anh ấy tren sự nghiệp, nhưng mà, cháu có thể cho anh ấy một gia đình ấm áp!"

Lúc nói những lời này, Diệp Bạc Hâm gần như là đỏ mắt lên nói. Năm đó xảy ra từng li từng tí, Đặng Thụy Tây đều nhất nhất nói với cô rồi, cô hiểu rõ tâm ý của Đặng Thụy Tây, ý tứ là muốn cô bước vào những năm tháng đã từng của Tập Vị Nam, tìm hiểu quá trình trưởng thành của anh, đối với lão phu nhân, cô không phải không có oán trách, nhưng Tập Vị Nam buông xuống rồi, cô hà cớ gì nắm lấy không buông, còn hôm nay cô cũng không biết vì sao, lúc nghe thấy những lời kia của lão phu nhân, cô rốt cuộc không khống chế được tính khí bản thân, nghĩ cũng không nghĩ liền phản bác.

" Câm miệng!" Lão phu nhân bị cô chọc tức tới tìm thân run rẩy, nhiều năm như vậy, gần như không có ai dám cãi lại bà, còn một cô gái không có giáo dục như cô, ở đây hô lớn hét lớn với bà.

Diệp Bạc Hâm mím môi, kiên cường đứng như vậy.

" Cô quá coi trọng mình rồi! A Nam muốn lấy cô gái như cô chỉ vì muốn chọc tức ta, nó đang oán hận ta, vì vậy không nghe lời ta sắp xếp lấy Thụy Tây. Cô xem thành tựu hôm nay của anh trai nó, anh trai nó chính là theo sự tính toán quỹ đạo sự nghiệp của ta, vì vậy hôm nay mới ở trên thương giới chiếm một vùng giang sơn. Cô xem A Nam đi, lấy mạng đi chơi, nhưng mà lại có mấy người biết đến nó? Làm binh lính cái gì? Đều là thô bạo, nếu như lúc đầu nó đi từ chính, thành tựu hôm nay chắc chắn là hai đứa nó làm chủ!"

Diệp Bạc Hâm lạnh lùng cong môi, nếu trước mắt người này là bà nội cô, cô tuyệt sẽ không khách khí, một bà lão cứng đầu chỉ áp đặt suy nghĩ của mình lên trên người cháu trai mình, chẳng qua là dựa vào xuất thân tốt, có vài phần tài cán, mới có thể có thái độ kiêu ngạo lấn phạm như vậy, không đặt người nào vào mắt.

Chả trách lúc đầu Vị Nam phản nghịch đến như vậy, thà rời khỏi gia tộc lưu lạc bên ngoài, cũng không muốn cuộc sống của bản thân bị người khác khua chân mua tay, bà quả thực quá khiến người khác phẫn nộ, cô nếu như có một bà nội mỗi một chuyện đều cản bước khống chế bản thân như vậy, cô không chắc sẽ sa ngã hơn Tập Vị Nam.

Cho dù tòng chính hay là tòng quân, thực lực của Vị Nam mọi người có mắt nhìn, anh dựa vào năng lực bản thân đứng vững trên quân giới, bà nội vì sao còn không tha không bỏ qua?

Là bà không vừa lòng với thành tựu của anh? Không… Theo Diệp Bạc Hâm thấy, là Tập Vị Nam thoát khỏi sự khống chế của bà, bà mới tức giận đến như vậy. Cho dù là sự nghiệp hay là hôn nhân, lão phu nhân đều muốn nhúng một chân, điển hình của sự khống chế điên cuồng.

Cô không thể phủ nhận Tập Vị Cận ở trên thương giới giành được thành công, lão phu nhân cũng xem như là đánh sai mà trúng, Tập Vị Cận ở trên phương diện kinh doanh có tài phú thiên bẩm bản thân anh cũng thích ở trên thương trường xông xáo, vì vậy mới không cãi lại lão phu nhân, nhưng Vị Nam không giống, anh không thích làm kinh tế, không thích bị người khác khống chế, vì vậy đứng lên phản kháng.

" Bà nội!" Diệp Bạc Hâm đột nhiên cười châm biếm, "Tất cả này không phải bà ép anh ấy sao? Nếu như không phải anh ấy đến bước đường cùng, lại làm sao có thể bị đưa vào trong quân đội? Bà chỉ quan tâm tới tiền đồ của anh ấy, nhưng bà quan tâm qua anh ấy muốn gì không? Bà biết tín ngưỡng của anh ấy là gì không? Bà ghét bỏ anh ấy vì anh ấy làm lính, nhưng mà không có quân nhân như bọn họ ở riêng phương bảo vệ đất nước, chúng ta có thể yên tĩnh như đầu? Lúc anh ấy lấy mạng đi làm nhiệm vụ, bà quan tâm anh ấy có thể giữ mạng quay về được hay không chưa?"

"Bà không có!" Trong mắt Diệp Bạc Hâm nhuộm đầy mảnh băng, khóe miệng lành lạnh giương lên, "Ồ, đúng rồi, bà có nhiều cháu trai như vậy, mất một đứa như anh lại làm sao? Nhưng mà cháu chỉ có một người chồng như anh ấy, cho dù bà chán ghét cháu như thế nào cháu đều sẽ không huống tay!"

Đây là lời thề của Diệp Bạc Hâm, chỉ cần anh không buống tay, cô sẽ không buông tay, ai cũng đừng mơ tưởng chia rẽ bọn họ!

"Cô!" sự châm biếm không mảy may che giấu giữa lông mày cô kích thích phẫn nộ lão phu nhân, lão phu nhân bị tức giận đến lồng ngực phập phồng, càng nhiều hơn là, cô gái này đã chọc vào mặt tối mà bà chưa bao giờ thừa nhận.

" Hỗn xược!" Lão phu nhân tao nhã sống một đời rồi, chưa có ai đỏ mặt lên với ai, cũng sẽ không mắng người, lúc này xấu hổ mà tức giận thành phẫn nộ mới phát hiện bản thân mắng người bằng từ chửi thề.

"Bà nội, cháu không phải cố ý đụng chạm tới bà, bà bớt giận, cháu đi về trước." Diệp Bạc Hâm hít hai hơi thầy sâu, sau đó buông lỏng bàn tay sau lưng vì kích động mà nắm chẹt thành nắm đấm.

Tuy nhiên vừa bước ra tới cửa đầu càng ngày càng choáng váng, lồng ngực cũng rút chặt, giống như bị chặn một tảng đá lớn.

Trong nháy mắt, trời xoay đất chuyển, chóng mặt ùn ùn kéo đến.

Diệp Bạc Hâm nhắm mắt lại, âm thầm cắn chặt răng, lúc nãy bừng bừng khí thế đáp lại như thế quay về, nhưng không thể ngay lúc ngay lúc này choáng váng tới, quá mất mặt a?

Lãi phu nhân thấy thân ảnh cô hơi lắc lư, tức giận không thể đánh tới, cũng không nghĩ cặn kẽ, trong lòng tức giận ngứa ngáy, khóe mắt dư quang thấy bên tay có cuốn sách xếp thành một đống nhỏ, bà cầm lên một cuốn, muốn dạy dỗ tiểu bối trong mắt không tôn trọng trưởng bối, trực tiếp mạnh mẽ hướng sau lưng cô ném đi.

Diệp Bạc Hâm nghe thấy trong không khí truyền tới âm thanh kỳ lại, lập tức quay đầu lại, nhưng không mờ tới trước mặt nghênh đón cô là mấy cuốn từ điển dày cộp.

Cô dường như có thể cảm nhận được, nếu như bị ném trúng, cô không chóng mặt cũng sẽ mất một lớp da.

Cô vô thức nghiêng qua một bên tránh, giơ tay lên bảo vệ đầu, không dự liệu được động tác quá mạnh, dưới chân loạng choạng, cơ thể từ từ bổ nhào xuống sàn.

Trước khi mất ý thức, cô nghe thấy tiếng " loảng choảng" cánh tay như đụng phải thứ gì, sau đó vật đó cùng cô rơi xuống sàn.

...

Giang Nhan vừa bước vào cửa nhìn thấy Khởi Nhu bất an đi đi lại lại trong phòng khách, liên tục ngẩng lên hướng cầu thang tầng hai, vài lần muốn lên lầu, dường như đang kiêng dè cái gì, vì vậy không dám lên lầu, phiền não bất an nắm lấy tóc.

" Khởi Nhu, cháu đây là làm gù vậy?" Giang Nhan đưa hộp trong tay cho quản gia, đổi giày vào nhà.

Khởi Nhu nghe thấy giọng cô, vội vàng chạy qua, "Bác cả, bác xem như quay lại rồi, nhanh, chị dâu bị bà gọi lên lầu rồi, nhưng mà rất lâu vậy rồi vẫn chưa xuống, bác nhanh đi xem thử."

Ánh mắt Giang Nhan hơi cứng ngắc, không quan tâm hỏi chuyện gì, vội vàng bước lên lầu."

Vừa bước đến cửa, đột nhiên nghe thấy loang choang từ trong phòng sách khép chặt truyền tới.

Giang Nhan mạnh mẽ đẩy cửa ra, tuy nhiên tất cả trước mặt khiến cô chấn động không nói nên lời.

Diệp Bạc Hâm mặt như chết nằm bò trên sàn nhà, bình gốm sứ màu xanh cao nửa người bốn phân năm mảnh, mảnh vỡ rơi xung quanh cô.

Lão phu nhân cũng bị dọa sững rồi, ngạc nhiên đứng cách vài mét, trong tay còn cầm một cuốn từ điển dày nặng.

" Mẹ, đây là chuyện gì a?" Giang Nhan ngồi xổm xuống, sắc mặt phát tái giơ tay lên mũi Diệp Bạc Hâm,

cảm thấy cô vẫn còn hô hấp, trái tim căng chặt cuối cùng cũng buông xuống.

" A!" Khởi Nhu cùng vào theo, đột nhiên đứng sững ở cửa, ánh mắt mang đầy kinh ngạc mở to lộn xộn trên mặt đất, sau đó ngón tay run run chỉ hướng lão phu nhân, "Bà nội... bà... đánh chị dâu cháu rồi?"

Lão phu nhân bị dọa không nhẹ, nghe thấy cô tố cáo, lập tức trách mắng: "Nói bậy gì vậy, ta đâu có đánh cô ta? Ai biết được cô ta chơi yêu thiêu thân gì, ta còn chưa động tới cô ta, cô ta liền ngất xỉu rồi."

Người làm tầng dưới cũng nghe thấy động tĩnh trên tầng, chen chúc nhau lên lầu, đứng đầy cửa.

" Đều đứng sững đó làm gì, nhanh gọi xe cấp cứu a!" Giang Nhan kiểm tra cơ thể Diệp Bạc Hâm một lúc, phát hiện trên người không có chảy máu, cũng không có vết thương, lúc này mới quay ra cửa hét to.

304. Chương 304

Tập Khởi Nhu lập tức gọi điện cho bệnh viện gần đó.

Bên phía bệnh viện nghe nói là người nhà Tập gia, không dám chậm trễ, thậm chí kinh động tới viện trưởng, cách một cánh cửa cấp cứu, một nhóm người đứng đợi ở cổng bệnh viện.

Vì chỗ Tập gia ở vùng ngoại ô, trên đường không có xe chạy, xe cấp cứu rất nhanh liền chạy tới.

Diệp Bạc Hâm được đưa lên xe cấp cứu, Giang Nhan cùng lên theo, Tập Khởi Nhu bởi vì lo lắng, trước khi cửa xe đóng lại, cũng leo lên xe.

Nhìn xe cấp cứu gào thét chạy đi, lão phu nhân mới hồi lại tinh thần.

" Lão Trương, còn ngây ra đó làm gì? Chuẩn bị xe, đưa ta tới bệnh viện!"

Xe cấp cứu dừng ở trước cổng bệnh viện, một đám người hò hét lên, từ đường cách ly nhanh chóng đẩy tới phòng cấp cứu.

Tập Khởi Nhu đi đi lại lại không dừng, liên tục nhìn lên đèn đỏ sáng cấp cứu trước cửa, căng thẳng nắm chặt hai tay, Giang Nhan hai tay ôm cánh tay, không biết đang nghĩ gì, trên gương mặt tinh tế có tái nhợt hiếm thấy.

" Sao rồi?" không bao lâu, lão phu nhân theo dẫn dắt của viện trưởng, rảo bước tới.

” Vẫn ở trong phòng cấp cứu.” Giang Nhan buông tay xuống, giữa lông mày thấp thoáng mệt mỏi.

” Lão phu nhân, xin người yên tâm, bây giờ đang cấp cứu cho thiếu phu nhân là giáo sư chuyên môn nhất trong bệnh viện chúng tôi, có ông ta ở đây, thiếu phu nhân sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Viện trưởng khách khí nói.

Có lời này của ông ta, lão phu nhân yên tâm không ít.

Giang Nhan cuối cùng không thể nhẫn được nữa, “Mẹ, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy? Mẹ vó tức giận thế nào đi nữa, cũng không thể động thủ với một tiểu bối a.”

Nghe thấy lời này, lão phu nhân liền không vui, “Này, Giang Nhan, con đây là có ý gì? Ta đã nói là ta chưa động thủ với nó, đang yên lành vì sao lại ngất rồi? Ai biết có phải là cố ý hay không?”

” Bà nội, lời này của bà quá đáng rồi, chị dâu cháu làm sao lại giả ngất được?” Tập Khởi Nhu căn bản rất tôn trọng vị bà nội này, kết quả xảy ra chuyện như vậy, nảy sinh ra nhiều lần, cô lập tức đứng ra bênh vực kẻ yếu, “Bà không nhìn thấy sắc mặt chị dâu đều tro tàn một mảnh rồi sao? Buổi trưa lúc ăn cơm, chị ấy cũng nôn rồi, lúc đó mặt trắng bệch như tờ giấy, cái này có thể giả được sao?”

Lão phu nhân môi miệng ngập ngừng một lát, tự biết đuối lý, liền ẩn nhẫn không phát ra.

Nôn, ngất xỉu…

Những từ này rơi trong tai Giang Nhan liền có một phong vị.

Giang Nhan hơi sững, bỗng nhiên hỏi Khởi Nhu, “Khởi Nhu, cháu nói chị dâu cháu buổi trưa lúc ăn cơm nôn rồi?”

Tập Khởi Nhu dựa lưng vào bức tường, gật đầu, “Vâng, chị dâu buổi trưa hôm nay làm cơm cho bà nội, nhưng chưa ăn mấy miếng đã nôn rồi, ở trong phòng vệ sinh, ôm bồn cầu nôn khan, kết quả, bà nội còn nói chị dâu cố ý ghét bỏ bà, âm mưu để bà ăn cơm không được…”

Giang Nhan không đợi Khởi Nhu phàn nàn xong, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, nhìn hướng viện trưởng bởi vì nghe thấy bọn họ tranh cãi mà khó xử đứng một bên bị người ta nhìn lại không biết có nên rời khỏi không.

” Viện trưởng, con dâu tôi có phải là mang thai không?”

Viện trưởng hơi sững, “Cái này… lát nữa ra liền biết…”

Chỉ là nhìn bệnh nhân một cái, không vó kiểm tra qua ông không dễ kết luận.

" Mang thai?"

Sau đó, Tập Khởi Nhu và lão phu nhân một trước một sau hô lên.

Tập Khởi Nhu mặt đầy kinh hỷ, "Bác gái, bác là nói chị dâu cháu có tiểu baby rồi? Tối quá rồi, sau này cháu có một cháu nhỏ chơi cùng cháu rồi."

" Không… không thể nào…" Lão phu nhân rõ ràng không thể tiếp nhận, nếu như Diệp Bạc Hâm có thai rồi, cháu bà không thể lấy Thụy Tây rồi.

Thấy bà biểu cảm như bị sét đánh, Giang Nhan không vui nói, "Mẹ, A Nam có hậu rồi, mẹ sau này có chắt bế rồi, như vậy không tốt sao? Mẹ không phải vẫn luôn càm ràm, muốn bế chắt sao?"

Viện trưởng đi cũng không phải, ở lại cũng không xong. Nội tình gia đình này quá kinh người, cháu Tập gia vậy mà có người không báo một tiếng đã kết hôn rồi, nhưng dường như lão phu nhân không vừa lòng.

Vì tránh nghe nhiều tin tức giật gân hơn, bản thân chịu liên quan, viện trưởng tìm cớ rời đi.

…

Diệp Bạc Hâm không biết bản thân rốt cuộc là bị làm sao, cảm thấy cả người đều không có cách nào cử động, chỉ cảm thấy đang ở trong bóng đêm bao phủ xung quanh, không biết bản thân rốt cuộc ngủ bao lâu, trong đầu dường như có thứ gì ngàn cân che kín, nặng nề, ép đến mức cô gần như không thể thở được.

Trong lúc ngủ lại cảm nhận được cơ thể bản thân như bị ai đó di chuyển, cô không biết bên thân đang ở đâu, bên tai có âm thanh phát ra âm thanh mơ hồ không rõ.

" Thiếu phu nhân không có mang thai, cô ấy chỉ là mệt mỏi quá độ mà ngất xỉu, thức đêm không ngủ nhiều lần, áp lực tinh thần quá lớn, hooc môn trong cơ thể tăng lên, cộng với cô ấy cơ thể thiếu máu, khí huyết không đủ, vì vậy dẫn đến hôn mê bất tỉnh. Mọi người nói cô ấy nôn, là bởi vì cô ấy ăn uống không quy luật, tải trọng tiêu hóa quá nặng, cộng với thức khuya gây ra."

" Cơ thể của cô ấy quá yếu, cần phải chỉnh lý lâu dài, không thể tiếp tục mệt nhọc như vậy, nếu không sẽ tạo thành mãn tính lâu dài dẫn đến đột tử. Cung hàn của cô ấy rất nghiêm trọng, thể chất cũng có yếu, muốn có thai phải có tâm tình tốt, không thể gấp gáp, tôi kiến nghị mọi người nên để cô ấy nghỉ dưỡng một năm, chỉnh lý lại tốt cơ thể mới mang thai, nếu không trong thời gian mang thai có thể dẫn đến sinh non."

Bên tai ù ù vang lên, cô nghe thấy một giọng nói mơ hồ.

Không biết qua bao lâu, cô cuối cùng thoát ra khỏi bóng tối và đau đớn dữ dội, khó khăn động động mí mắt, lại phát hiện mí mắt cũng nặng tựa ngàn cân.

Gắng gượng mở mắt ra nhìn thấy một tia ánh sáng lóe sáng.

" Tỉnh rồi?" âm thanh kinh hỷ quen lại quen thuộc vang lên bên tai, Diệp Bạc Hâm chậm rãi nghiêng đầu qua, nhìn thấy Giang Nhan thần sắc có chút mệt mỏi đang đứng một bên.

" Mẹ, sao mẹ lại ở đây, con đây là làm sao vậy?" Diệp Bạc Hâm động động ngón tay, muốn ngòi lên, nhưng phát hiện toàn thân mình vô lực, ngón tay truyền tới cảm giác lạnh băng đau nhói, nhìn xuống, phát hiện đầu kim tiên đâm vào trên cánh tay, chuyển mứt, nhìn thấy thế giới màu trắng thuần, đầu cô choáng váng lại truyền tới.

Cô ở trong phòng sách Lão trạch, vì tránh vật nặng mà lão phu nhân ném tới, loạng choạng chóng mặt kéo tới.

Xem ra đây là bệnh viện.

" Đây là bệnh viện, haizz, đừng cử động, bác sĩ nói cơ thể con quá yếu, kêu con nằm trên giường nghỉ ngơi cho tốt." Giang Nhan lấy hộp thuốc đặt trên bàn, mỉm cười ấn vai cô xuống, "Bây giờ cảm thấy sao rồi, còn có chỗ nào không thỏa mái không?"

" Mẹ, để mẹ lo lắng rồi, con không sao rồi." Diệp Bạc Hâm kéo miệng mỉm cười, cố gắng để bản thân có tinh thần lên một chút.

Giang Nhan thở phào một hơi, "Mẹ đã gọi điện cho mẹ con rồi, bà ấy bây giờ đang đi công tác ở Hồng Kong, tám giờ tối nay mới quay về."

Diệp Bạc Hâm gật đầu, "Cảm ơn mẹ."

" Có đói không? Ta kêu dì nấu cháo, nhưng mà không biết bao giờ con tỉnh lại, vì vậy để dưới nhà ăn dưới lầu hâm nóng rồi, con đợi một lát, ta đi lấy lên." Giang Nhan giúp cô vuốt lại góc chăn, lúc này mới quay người ra ngoài.

Diệp Bạc Hâm rất ít khi bị bệnh, lần này lại giống như rút cạn khí lực toàn thân, cô không biết bản thân đây là làm sao, chính là toàn thân đều khó chịu, vị trí tim vô cùng đau, lòng ngực nhói đau, một chút lực cũng không có.

Lúc này, lão phu nhân bước qua, không biết có phải là bởi vì tâm sinh áy náy hay không, lại không bày sắc mặt xấu cho cô, đứng một lúc rồi đi.

Giang Nhan cũng không thể luôn luôn bảo vệ cô, suy cho cùng công ty còn có một đống việc cần cô giải quyết, thời gian chiều tối liền rời khỏi phòng bệnh rồi.

Mơ mơ hồ hồ ngủ một buổi chiều, lúc tỉnh lại trời đã tối rồi.

Không tới một lúc, y tá bước vào, rút kim ra, bởi vì thân phận cô đặc biệt, sau đó còn có chuyên gia tới hỏi thăm, đại khái là mười mấy phút, bọn họ giao phó một số khỏan mục chú ý, mới rời khỏi phòng bệnh.

Lúc này đã bảy giờ tối rồi, Tập Khởi Nhu đưa cơm tối tới, vẫn như cũ là thức ăn thanh đạm, Diệp Bạc Hâm không có khẩu vị gì, nhưng vẫn là nhịn không được Tập Khởi Nhu chết cũng dây dưa, ăn nhiều cháo hơn một chút.

Nghe nói lần này ngất xíu là mệt nhọc quá độ dẫn tới.

Diệp Bạc Hâm cũng không có gì kinh ngạc, cùng với Tô Uyển ở bên cạnh hơn ba tháng, bận rộn không ngừng, mở cuộc họp, bay khắp nới, buổi tối vừa kết lúc hội ý, sáng sớm đã bay ra nước ngoài, chênh lệch thời gian cũng không kịp thích nghi, lại đi chi nhánh của công ty quan sát tình hình nghe báo cáo, cô chính là cơ thể sắt thép cũng chịu không nổi.

Huống hồ Tô Uyển đối với cô yêu cầu rất cao, bên phía đổng sự không ngừng gây sức ép, tinh thần áp lực cô cũng rất lớn, chỉ là không ngờ tới có thể đột nhiên ngất xỉu.

Tập Khởi Nhu vốn dĩ muốn ở qua đêm, nhưng bị Diệp Bạc Hâm đuổi về rồi.

Cô cũng không phải là con nít, trong bệnh viện có y tá xem, cô không cần người ở lại cùng ban đêm.

Cô ấy đi rồi, trong phòng bệnh yên tĩnh xuống.

Vừa nhắm mắt lại, nghe thấy cửa bị người khác mở ra, một trận âm thanh quen thuộc từ sau lưng truyền tới: “Cô ấy làm sao rồi?”

Diệp Bạc Hâm toàn thân chấn động, giọng nói đó quá quen thuộc, quen thuộc tới nỗ khiến cô cho rằng bản thân nghe nhầm rồi.

” Bây giờ không có đáng ngại gì lớn, nghỉ ngơi tốt hai ngày, cái gì cũng đừng nghĩ, sau đó tiếp tục chăm sóc sức khỏe, cơ bản không có vấn đề gì rồi.”

” Được rồi, cô ra ngoài trước đi.”

Diệp Bạc Hâm từ từ mở mắt ra, thấy một thân màu trắng biến mất ở cánh cửa.

Cô lại nghiêng mắt nhìn người đàn ông hơn ba tháng không gặp.

Anh dường như lại gầy đi rồi, làm cho mặt càng thêm lạnh lùng sâu xa.

Đứng thẳng trong bộ quân trang, gió bụi dặm trường, dường như là mới đuổi quay lại, trên cổ áo còn dính bông tuyết, bên tai bị lạnh đỏ lên.

Khoảnh khắc đó, trái tim Diệp Bạc Hâm mãnh liệt rung động, vành mắt có thứ gì nóng bỏng đang tuôn ra.

" Anh… Sao lại quay về rồi?" Diệp Bạc Hâm cố gắng kéo mặt cười như nhẹ nhẹ hết sức, trong mắt lại đỏ ửng lên.

Tập Vị Nam cuối cùng không nhẫn nữa, cởi xuống bao tay màu đen, cánh tay dài giơ ra, nửa ôm lấy cô, ngồi bên giường bệnh.

" Bị bệnh rồi, vì sao không nói với anh, Hả?" Vốn dĩ trong lòng anh có tức giận, cô cũng nằm viện rồi, lại giấu không cho anh biết, trong nhà cũng không có ai nói với anh một tiếng, nếu như không phải bỗng nhiên quay lại, muốn cho cô một kinh hỷ, nhưng từ trong miệng của mẹ biết cô đang nằm viện, cô có phải không muốn nói cho anh không?

Có cô gái nào bị bệnh rồi, không muốn chồng ở bên cạnh?

Cô thì hay rồi, một tiếng cũng không nói, bản thân tự chịu.

Anh là nên khen ngợi cô biết đại thể, hay là nên giận cô đây, việc gì cũng đều là bản thân âm thầm chịu đựng?

Trên người anh vẫn còn hơi lạnh, Diệp Bạc Hâm lại không cảm thấy lạnh, ngược lại trái tim rất ấm áp, nâng tay lên phủi tuyết trên vai anh, lấy tay của mình nhẹ nhàng đặt trong tay anh, cùng lúc anh ôm chặt lấy bản thân, đối với anh lộ ra nụ cười làm người khác yên tâm,: "Anh xem, em bây giờ không phải không sao mà? Em chỉ là có chút mệt mà thôi, không sao đâu, em biết anh rất bận, em chỉ là không muốn để anh lo lắng mà thôi. "

305. Chương 305

"Vị Nam, đừng bặm mặt nữa, bao nhiêu lâu không gặp, nhẽ nào anh không nhớ em à?"

Diệp Bạc Hâm đưa tay, toan kéo xếch chỗ khóe miệng anh. Rút cuộc bị anh nắm lấy bàn tay, kéo nhẹ xuống. Sau cùng cũng cười, nhưng nụ cười có vẻ như bất đắc dĩ, và xem chừng đã hết cách với cô.

Anh xoa gương mặt nhợt nhạt của cô, ngón tay ấm áp nhẹ nhàng âu yếu làn da hơi lạnh. Anh cất giọng rất nhẹ, như sợ làm cô giật mình: "Anh xin lỗi, anh đã không bên em, lúc em ốm…"

"Có sao đâu, em chả yếu đuối đến thế, anh không cần án náy. Trước kia có một mình, em cũng bình an vô sự đấy thôi? Bây giờ có anh rồi, tức là thêm một người thương em thôi mà." Diệp Bạc Hâm chớp mắt, cười ngọt ngào.

Trên gương mặt khôi ngô của anh là ăm ắp thương yêu và quan tâm, lẫn cả sự day dứt. Tay vuốt lên mái tóc để xõa của cô, những ngón tay đan vào trong tóc, dừng sau gáy, hơi siết mạnh, ấn cô vào lòng. Anh hôn nhẹ lên trán cô: "Sau này những lúc không có anh ở bên, em phải tự chăm sóc bản thân mình cẩn thận, đừng để mệt người. Cuộc đời chúng mình còn cả quãng đường dài phải đi, sau này bất cứ xảy ra chuyện gì, nhất định phải nói với anh, không được cố ý giấu giếm, nhé?"

Diệp Bạc Hâm dựa vào lòng anh, cảm giác thế giới này là cả một khoảng ấm áp thuộc về anh, chỉ có hơi ấm của anh, mùi hương trên cơ thể anh. Cô bèn thả lỏng, áp vào ngực anh, ấp úng đáp: "Ừm…"

Thấy cô nghe lời, Tập Vị Nam lúc này như mới an tâm, bờ môi cong lên, ôm cô thật chặt.

"Vị Nam, sao đột nhiên anh lại quay về?" Niềm nhớ nhung mấy tháng trời, vào lúc này như dòng thác lũ ồ ạt vây chặt lấy cô. Cô giơ tay vòng qua hông anh, dùng trái tim để tận hưởng sự bình yên và hạnh phúc của khoảnh khắc này.

Lâu ngày mới gặp, so với nắng hạn gặp mưa rào, còn khiến người ta vui sướng hơn cả.

"Hai hôm nay đến lượt anh nghỉ phép…" Tập Vị Nam vẫn không buông tay. Trước ánh mắt hy vọng của cô, anh cởi áo khoác, nằm xuống cạnh bên.

Lâu lắm rồi cả hai mới gặp nhau, hiển nhiên không thể thiếu màn thân mật. Nhưng ngặt nỗi, cơ thể cô còn yếu, Tập Vị Nam không dám quá mạnh bạo, chỉ hôn lên khóe môi cô. Không lâu sau cũng chìm vào giấc ngủ.

Giang Nhan biết con trai trở về. Ban đêm đã có con trai trông, hiển nhiên bà không đến làm phiền. Luận đến việc chăm sóc người bệnh, thì đứa con trai của bà còn chuyên nghiệp hơn cả mẹ. Bà chả còn gì phải lo lắng.

Mười giờ, máy bay của Tô Uyển hạ cánh. Đặt chân đến bệnh viện đã là một tiếng sau.

Lúc Giang Nhan gọi điện thoại, bà vẫn đang tất bật họp hành. Khu vực Hongkong mở đại hội tổng kết năm, bàn kế hoạch và hướng phát triển sang năm của Tô thị tại khu vực Hongkong, không thể trì hoãn được, nhưng nghe tin Diệp Bạc Hâm bị ngất, Tô Uyển định lập tức bay về đại lúc. Có điều, chưa kịp tới phi trường, thì nhận được tin Diệp Bạc Hâm bình an vô sự, bà mới hoãn chuyến bay, về công ty họp tiếp.

Lặn lội đến bệnh viện, vừa mở cửa, thấy Tập Vị Nam cũng có mặt, Tô Uyển bất giác sững sờ.

Lúc đầu, bà kiên quyết phản đối hai người đến với nhau, sở dĩ cũng bởi làm vợ bộ đội vốn thiệt thòi, lúc ốm đau nằm viện không người thân thích chăm sóc. Lần này Diệp Bạc Hâm lao lực quá sức, tuy nói phần lớn là do bản thân mình gồng ép quá căng, song khi thấy con gái nằm trên giường bệnh, mặt mày nhợt nhạt và người con rể đi vắng biền biệt mấy tháng trời, sắc mặt Tô Uyển loáng thoáng xuất hiện vẻ khó coi.

"Mẹ?" Nghe tiếng động ngoài cửa, Diệp Bạc Hâm ngẩng đầu nhìn Tô Uyển sắc mặt đăm đăm đứng ngoài cửa. Cô lại liếc sang người đàn ông bên cạnh, vội vàng chống hai tay bên sườn, nâng người ngồi dậy.

Diệp Thanh Vũ đỡ vai cô, đợi cô ngồi hẳn dậy, anh mới đứng lên: "Mẹ ạ."

Tô Uyển tuy tấm tức, nhưng sự đã đến nước này, bà cũng chả còn cách nào khác. Dù sao cũng là chuyện giữa hai vợ chồng, bà không tham gia vào. Con gái tình nguyện ở góa thì còn có thể trách được ai?

"Sao rồi?" Tô Uyển băng qua người Tập Vị Nam, quẳng cho anh sắc mặt hầm hầm. Đặt túi xách xuống bàn, bà cúi xuống dùng mu bàn tay áp lên trán Diệp Bạc Hâm.

"Mẹ, con không sao." Diệp Bạc Hâm nhoẻn cười: "Muộn thế này rồi, sao mẹ vẫn tới đây? Mẹ về sớm nghỉ đi, cũng mệt cả ngày rồi còn gì? Ở đây có Vị Nam trông con rồi."

"Với cả, con có sốt đâu, mẹ sờ trán con làm gì?"

Thấy cô vẫn còn sức lực cười đùa, Tô Uyển bực mình trỏ vào trán cô: "Cũng lạc quan gớm nhỉ!"

Tô Uyển không ở lại lâu, đêm cũng khuya rồi, bà dặn dò ít chuyện, được một lúc thì ra về.

"Phải rồi, đợt này cứ nghỉ ngơi cho khỏe đã, công việc tạm gác lại. Trước đó do mẹ nóng vội, gò ép khắt khe, hành con tơi tả."

Câu nói của Tô Uyển khiến Diệp Bạc Hâm vô cùng ấm lòng. Cô tức thời giương lên vẻ tươi cười: "Cảm ơn mẹ!"

Tô Uyển hấm hứ, ánh mắt lướt qua Tập Vị Nam, ý cười trên mặt dần vợi bớt: "Vị Nam, mấy hôm này, cậu chăm sóc con bé cho chu đáo. Công việc đúng là rất quan trọng, nhưng gia đình cũng quan trọng không kém. Cậu có thời gian thì năng về thăm nó, đừng để nó lấy chồng rồi mà vẫn như lúc độc thân…"

"Được rồi mà mẹ, mẹ nói nhiều quá, gần mười hai giờ rồi, mẹ về sớm đi, đi đường cẩn thận!" Diệp Bạc Hâm không chịu nổi mẹ cô mỗi khi cằn nhằn. Vừa mở miệng đã bắt đầu giáo huấn, cũng sợ Tập Vị Nam khó xử, liền vội vã xua tay, nháy nhó với Tô Uyển, cũng phải có chừng mực chứ.

Tô Uyển không nói được cô, bèn lắc đầu, quay người ra về.

"Anh tiễn mẹ xuống nhà." Tập Vị Nam vơ lấy áo khoác, mặc lên người, cúi xuống hôn phớt lên má cô. Chất giọng ôn tồn trầm thấp vang lên bên tai: "Một lát về ngay."

Diệp Bạc Hâm chỉ hơi yếu người, cơ thể không bệnh tật gì, cần nghỉ ngơi và tịnh dưỡng. Cô nằm một đêm ở bệnh viện, hôm sau định bụng dọn về Ngự Cảnh Viên. Nhưng Giang Nhan nói cơ thể cô còn yếu, ở bên Ngự Cảnh Viên không ai chăm sóc, mà nhà họ Tập lại có sẵn điều dưỡng viên, bảo cô dọn về nhà sống.

Nhà họ Tập thanh tịnh thì đúng là thanh tịnh thật, xung quanh cũng trong lành thoáng đãng, nhưng hiềm nỗi xa xôi mà cách trở quá. Diệp Bạc Hâm vốn không muốn đâu, nhưng không nỡ từ chối thịnh tình của Giang Nhan.

Giang Nhan nói, Tập Vị Nam tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa, cũng đến lúc tính đến chuyện con cái chứ nhỉ? Hai vợ chồng gặp gỡ thì ít, xa nhau thì nhiều. Lúc nào mới có bầu được? Diệp Bạc Hâm lại đang ốm yếu, bây giờ không thích hợp để thụ thai. Mai đến bệnh viện thăm khám, để bác sĩ kê thuốc bồi bổ thể chất.

Cũng bởi có Tập Vị Nam cùng về nhà, nên dù bà cụ có nói năng gay gắt mấy, cũng không đến nỗi bỉ bai Diệp Bạc Hâm.

Sau đó, nghe nói Giang Nhan kể, bà đã liên hệ với bác sĩ, sai Tập Vị Nam ngày mai đưa cô tới khoa phụ sản, sắc mặt Diệp Bạc Hâm lập tức cứng đờ.

Năm xưa cô từng sảy một đứa con. Bác sĩ điều trị cũng chẩn đoán, sau này muốn có thai e là không dễ dàng. Sau lần sảy trước đó, tử cung bị tổn thương nghiêm trọng. Nếu đi kiểm tra, liệu có phát hiện ra chuyện năm xưa cô từng mang thai ngoài dạ con không?

Sau khi ở với Tập Vị Nam, cô cũng không chăm chút việc tránh thai. Cả hai đều đồng lòng không thực hiện bất cứ biện pháp nào. Nếu có, thì sinh. Nhưng tiếc là… bao lâu rồi, mà cô vẫn chưa hoài thai.

Đêm tối, đứng ngoài ban công, có thể thấy được khu nội đô ở nơi xa, tứ phía rực rỡ pháo hoa.

Diệp Bạc Hâm trông ra xa, thấy rợp trời đốm sáng lập lòe, bỗng nhận ra trong lòng mình, không biết tự lúc nào, dường như đã có nơi thuộc về. Bất luận là thể xác hay tâm hồn, đều tìm được một chốn đi về.

Tập Vị Nam như vệt nắng rạng rỡ nhất cuộc đời cô, cũng thành điểm tựa mới của cuộc đời cô.

Vườn hoa đằng sau sân, thoang thoảng đẩy hương trong màn đêm lấp lánh. Diệp Bạc Hâm đứng trên ban công, ra sức hít hà. Bỗng có người bước đến bên cạnh, tấm rèm cửa sổ khẽ lay động, như cũng rung rinh trước dung nhan người đó.

Người kia khẽ cười, vén rèm, bước đến gần bên cô: "Bên ngoài lạnh lắm, sao không mặc thêm áo?"

Nói rồi, một tấm áo dày dặn khoác lên người cô. Vòng tay khép lại, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Đêm nay không có tuyết, thời tiết vẫn giá lạnh.

Cả hai dựa vào nhau. Cô không ngoảnh đầu, hai tay chống cằm, nhìn về xa xa: "Em đang nghĩ, cuộc đời em có vẻ như đã viên mãn lắm rồi. Có một tình yêu mà nhiều người mong cũng không được. Anh lại tuyệt vời thế này, làm sao em lại tán đổ được anh nhỉ?"

Tập Vị Nam không nói gì, lặng lẽ khoác tay cô. Cười nhìn Diệp Bạc Hâm: "Hâm Nhi, cảm ơn em!"

"Hả?" Diệp Bạc Hâm ngẩn người, hơi ngạc nhiên ngoái đầu nhìn anh.

Ánh mắt Tập Vị Nam sáng ngời, bỗng kéo cô lại, ghì chặt cô trong lòng. Diệp Bạc Hâm chưa kịp phản ứng thì màn hôn nóng bỏng đã dồn dập ập tới.

Cô sững sờ, bất giác ngước mắt lên, chỉ thấy đôi mắt đen ấy thăm thẳm không đáy. Con tim cô lắng xuống, cầm lòng chẳng đặng, vòng tay quấn quanh cổ anh.

Hai cơ thể kiềm chế đã lâu, những nụ hôn đường đột của anh dường như nóng bỏng, thiết tha hơn bất kì lúc nào. Gương mặt cô thẹn thùng, thấy trong đôi mắt ấy ánh lên vài phần khát khao. Anh áp lên bờ môi cô, khàn giọng nói: "Hâm Nhi, cho anh nhé?"

Hôm nay vừa xuất viện, đáng nhẽ anh nên chú ý đến sức khỏe của cô, nhưng tình đang rực cháy, anh không cách nào dứt ra được, cũng chẳng thể rời xa cơ thể liễu yếu đào tơ trong vòng tay.

Vào lúc anh ôm siết mình mỗi lúc một chặt, như muốn vùi mình vào trong cơ hể, Diệp Bạc Hâm khẽ bật tiếng "ừm", mắt khẽ nhắm lại, cảm giác hơi thở của gấp gáp. Cô kiễng ngón chân, ôm ghì cổ anh.

Không kìm nén được hơi thở dốc, hơi ấm nhung nhớ đã lâu, Diệp Bạc Hâm chỉ muốn lại gần anh hơn nữa, được gắn thật chặt với anh. Anh là người đàn ông mà cô từng nghĩ rằng chỉ như một giấc mơ trong đời, cô muốn dùng mọi sức lực ôm chặt anh, không bao giờ buông tay.

"Vị Nam…" Bất giác cô gọi tên anh, kề bên tai thỏ thẻ ba chữ.

Cô cảm nhận được cơ thể anh đang run rẩy, anh đè cô vào bức tường phía sau lưng.

"Hâm Nhi, nói lại lần nữa đi…" Giọng anh khàn đặc vì ham muốn, nhưng chất giọng ấy lại dễ chịu như âm thanh tự nhiên.

Cô nhoẻn cười, nâng gương mặt khôi ngô của anh lên, trịnh trọng nhìn vào mắt người đàn ông mà cô yêu bằng trọn trái tim: "Em yêu anh…"

Cô sẵn sàng thổ lộ tình yêu, có thể cảm nhận là một chuyện, nhưng nói ra lại là chuyện khác.

Cũng vì thế mà mắt anh đỏ hoe, vùi đầu vào cổ cô. Đê mê vốn đè nén cuối cùng buột phát không thể kìm lại chỉ bởi câu nói thổ lộ yêu thương của cô, và thế là bùng cháy ngất ngây.

306. Chương 306

Sáng sớm hôm sau, theo sự sắp xếp của Giang Nhan, Tập Vị Nam lái xe chở Diệp Bạc Hâm đến bệnh viện.

Ở khoa phụ sản, nhờ Giang Nhan đã hẹn trước, nên cả hai không phải xếp hàng, được bác sĩ hướng dẫn trình tự kiểm tra sức khỏe.

Diệp Bạc Hâm không muốn để Tập Vị Nam phải lo lắng, bèn để anh chờ bên ngoài.

Tập Vị Nam không nén được cười, ánh mắt tĩnh lặng nhìn cô, rồi quay người ra ngoài.

Vị nữ bác sĩ hẹn gặp ngày hôm nay là người quen cũ của Giang Nhan, biết Diệp Bạc Hâm là cháu dâu nhà họ Tập, nên thái độ hiển nhiên hết sức tỉ mỉ cẩn thận. Nhưng cũng bởi mối quan hệ này, nên e là tình hình sức khỏe của cô không giấu được Giang Nhan.

Làm xong một loạt các xét nghiệm, bất giác đã hơn một tiếng qua đi.

Tập Vị Nam vẫn bình thản, lặng lẽ ngồi đợi ngoài cửa khu dừng chân, thi thoảng ngẩng lên, thấy cô và bác sĩ rời khỏi phòng xét nghiệm, anh cũng đi theo. Nom sắc mặt cô bình thường, anh bèn đưa tay gạt tóc cô.

Trông hai vợ chồng tình thương mến thương, bác sĩ cũng phải mỉm cười.

Việc sảy thai khiến cơ thể khó mang thai lại, cộng thêm bệnh thiếu máu, rốt cuộc cũng không thể giấu Tập Vị Nam, anh có quyền biết tình trạng sức khỏe của cô. Khi nhắc đến việc sảy thai, sắc mặt bác sĩ tỏ ra khó hiểu. Cô cũng len lén liếc nhìn sang, thấy gương mặt anh trắng bệch, đành hít thở sâu, đặt bàn tay lên nắm đấm siết chặt của anh.

Cho đến khi rời khỏi phòng chuẩn đoán, cả hai vẫn giữ im lặng. Diệp Bạc Hâm không biết anh đang nghĩ gì, và cô cũng không biết nên nói gì.

Tập Vị Nam cầm đơn ra hiệu thuốc. Cô đứng trong hành lang khoa phụ sản, nhìn ngắm những người phụ

nữ bụng bầu lùm lùm đến thăm khám, lòng không khỏi ngưỡng mộ.

Bỗng nhiên, một bóng người thân quen lọt vào tầm mắt, Diệp Bạc Hâm giật mình, liền hớt hải đuổi theo.

"Tư Á!" Trước khi bóng người mải mê đi về phia trước ấy kịp biến mất khỏi tầm mắt, Diệp Bạc Hâm vội vàng cất tiếng gọi.

Người kia chợt khựng lại, Diệp Bạc Hâm sải bước tiến lên.

"Này, tình cờ chưa, sao lại ở đây?" Thẩm Tư Á cười ngượng ngùng, tay len lén rụt ra sau lưng, nắm chặt tờ phiếu trên tay.

Để ý thấy động tác thậm thụt ấy ngay từ đầu, Diệp Bạc Hâm liếc mắt nhìn sắc mặt lúng túng của cô.

Dạo gần đây đầu tắt mặt tối, phải độ nửa tháng Diệp Bạc Hâm không gặp Thẩm Tư Á, mà hình như cô ấy cũng bận, trước kia cứ dăm ba hôm lại hẹn cô đi chơi, hoặc đến nhà cô ngủ một hai đêm. Bây giờ hành tung lại càng ngày càng bí mật, hầu như không thể biết được Thẩm Tư Á đang bận việc gì.

Kể cả có là bạn thân đi chăng nữa, thì cả hai vẫn cần không gian riêng tư, nên Diệp Bạc Hâm không làm phiền cô ấy.

Thế quái nào cô ấy lại vừa bước ra từ phòng siêu âm của khoa phụ sản nhỉ?

Diệp Bạc Hâm không nói gì, ánh mắt lướt xuống dưới, dừng lại trên bụng của Thẩm Tư Á. Mùa đông quần áo cồng kềnh, không dễ đoán mò, nhưng một người phụ nữ vốn yêu điên cuồng những đôi ủng cao gót, mà hôm nay lại đi giầy bệt.

"Tư Á…" Diệp Bạc Hâm nhăn mày, nhưng rồi lại thở dài bất đắc dĩ trước ánh mắt cảnh giác của cô ấy: "Cậu định giấu cả tớ à, phải không?"

Quen nhau đã mười mấy năm, cô có thể tìm được thông tin mình muốn chỉ nhờ vào một ánh mắt của người kia. Tình bạn trải qua năm tháng thăng trầm này, từ lâu đã trở thành một phần không thể tách rời trong cuộc sống, Thẩm Tư Á làm sao có thể giấu được cô?

"Ha…" Thẩm Tư Á cười nhẹ bẫng như không, nhưng cô vẫn bắt được sự phiền muộn trong giọng điệu đó.

"Chẹp, đúng là không giấu được cậu cái gì." Thẩm Tư Á cười, chìa tờ phiếu siêu âm cầm trên tay đưa cô. Một tay xoa bụng, nụ cười rất đỗi dịu dàng, song cũng nhiều bi ai. Cô khẽ thở dài: "Hơn hai tháng rồi…"

Diệp Bạc Hâm cúi đầu, tờ đơn trong tay bị cô ấy vò nhàu nhĩ.

“Của Giang Diệc Đình?” Giọng cô vừa trầm lại vừa rầu, trừ Giang Diệc Đình ra, còn ai có thể khiến người cao ngạo như Thẩm Tư Á phải cam chịu ấm ức như này.

“Ừ.” Thẩm Tư Á khẽ gật đầu.

“Anh ta biết chưa?”

“Chưa biết.” Ngần ngừ một lúc, Thẩm Tư Á mới lắc đầu.

Diệp Bạc Hâm quay phắt đầu đi, mắt đỏ hoe, giọng bình tĩnh đến lạ: “Thế cậu định thế nào? Giữ hay…”

Thẩm Tư Á cười khẽ, cúi xuống nhìn phần bụng vẫn chưa phình lên: “Giữ chứ! Vì sao lại không? Tớ đủ khả năng nuôi nó mà, tớ sẽ cho nó một cuộc sống tốt đẹp, vì sao phải bỏ?”

“A Hâm, cậu biết đấy, tớ luôn khát khao có một gia đình, một gia đình thực sự thuộc về mình, bây giờ cơ hội có được cốt nhục ruột thịt với mình đang ở ngay trong tầm tay. Vì sao tớ phải từ chối?” Thẩm Tư Á nói giọng bình tĩnh, hiển nhiên cô ấy đã nghĩ thông suốt.

“Nhưng…” Diệp Bạc Hâm rời ánh mắt, nhìn ra những cành khô trụi lá ở chốn xa, đột nhiên thấy mắt cay xè, cổ họng chát xít lạo xạo: “Cậu không định nói cho anh ta biết à?”

“Nói? Nói gì?” Thẩm Tư Á lại cười khàn đặc, gương mặt trắng bệch: “Nói tớ đã mang thai con của anh ta, khóc lóc gào thét đòi anh ta chịu trách nhiệm à?”

“Không!” Thẩm Tư Á kiên quyết lắc đầu: “Nếu là tám năm trước, có lẽ tớ sẽ làm vậy, nhưng bây giờ tớ đã không còn là cô bé gái non tơ thiếu hiểu biết, chỉ chăm chăm vào một người đàn ông. Chuyện tớ làm, mọi hậu quả tớ sẽ tự gánh chịu, tuyệt nhiên không để liên lụy người khác. Vả lại, cả hai đều là người trưởng thành, chuyện đôi bên cùng tình nguyện, anh ta không nhất thiết phải chịu trách nhiệm cho sự ngu xuẩn của tớ.”

Thẩm Tư Á đã thay đổi thật rồi, cô ấy không còn nhẹ dạ như ngày xưa, nhưng cũng trở nên yếu đuối hơn. Để bảo vệ mình khỏi tổn thương, cô ấy đoạn tuyệt mọi yếu tố tiềm tàng. Người ngoài tưởng cô ấy sống vô tự lự, nhưng Diệp Bạc Hâm biết, cô ấy chỉ đang sợ hãi, nên không dám với tới những hơi ấm mà mình từng khát khao song chưa có được. Nếu đã định không thể có được, vậy thà chưa từng sở hữu, Thẩm Tư Á của bây giờ mang tâm thái ấy, cô ấy sợ, nên cũng không dám thử sức.

Diệp Bạc Hâm thương bạn, đưa tay nắm chặt bàn tay buông thõng bên người của Thẩm Tư Á. Cô ôm vai, khẽ khàng kéo cô ấy vào lòng.

“Biết đâu, anh ta không như cậu nghĩ thì sao?”

Giang Diệc Đình rốt cuộc đã làm cái quái gì? Mà để Thẩm Tư Á mang thai đứa con của mình, lại khiến cô ấy phải thần hồn nát thần tính. Cũng may Thẩm Tư Á không dại dột đến mức giấu giếm anh ta, bỏ đứa bé này. Bằng không lúc ấy trách ai?

Cô ít nhiều cũng hiểu con người Giang Diệc Đình. Dù xa cách tám năm, nhưng cô vẫn cảm nhận được tình cảm mà Giang Diệc Đình dành cho Tư Á. Bằng không một gã đàn ông có đầy đủ nhà lầu xe hơi tiền tài địa vị, việc gì phải lằng nhằng với bạn gái cũ, thậm chí còn giúp đỡ cả bạn thân của cô ấy? Diệp Bạc Hâm và Giang Diệc Đình không có quan hệ qua lại, nhưng nhiều lần Giang Diệc Đình giúp cô. Thậm chí biết rõ cô là người phụ nữ của kẻ thù sống mái với mình, mà một mặt vừa nghiến răng nói hận không bóp chết được cô, mặt kia lại giúp cô. Cô không cho rằng Giang Diệc Đình là người tử tế, chỉ có thể nói… chung quy, do cô nhờ vào phúc của Thẩm Tư Á mà thôi…

"Làm sao anh ta lại muốn dây dưa với tớ? A Hâm, tớ mệt rồi, không muốn tiếp tục đoán già đoán non nữa. Bao nhiêu năm nay, mọi cảm tình của tớ hầu như đều bỏ phí cho anh ta. Còn anh ta thì sao? Khẩu thị tâm phi, lúc nào cũng khiến tớ phải đoán già đoán non." Thẩm Tư Á mệt mỏi nhắm mắt: "Do tớ nhu nhược, không thể buông bỏ, rõ ràng biết anh ta là kẻ khốn nạn, nhưng vẫn bất chấp. Nếu không mang thai, có lẽ tớ vẫn chưa tỉnh ngộ, vẫn tiếp tục đeo bám hành hạ lẫn nhau, nhưng…"

"Tớ có con rồi, không thể ích kỷ như thế nữa. Anh ta là người thế nào, con của tớ làm sao có thể sinh ra trong hoàn cảnh như vậy? Lần này, nói gì tớ cũng phải dứt khoát ra đi!"

Diệp Bạc Hâm vẽ vuốt lưng cô, cảm nhận được cô đang run lên, giọt lệ ấm lăn xuống cổ. Diệp Bạc Hâm sững sờ, ngước nhìn lên trần nhà trắng xóa. Phải làm gì, mới có thể tránh được nỗi khổ đau này? Rõ ràng cả hai cùng yêu nhau, vì sao không thể quay về như trước kia? Diệp Bạc Hâm biết, tình yêu tuổi thiếu thời có ảnh hưởng vô cùng to lớn đối với mỗi người. Tám năm không quên được một người, thậm chí từng mấy lần quyên sinh. Cuộc đời này, Thẩm Tư Á còn có thể yêu được ai nữa?

Cô không muốn Thẩm Tư Á làm mẹ đơn thân, cũng không muốn cô ấy vì cho đứa bé một gia đình mà bất cần đánh đổi hôn nhân. Chỉ e khi biết tin Thẩm Tư Á đã mang thai đứa con của mình, Giang Diệc Đình sẽ không bỏ qua. Song cô không muốn nhìn thấy cảnh cả hai giày vò lẫn nhau đến nông nỗi không thể cứu vãn.

Nếu đã định trước sẽ phải đau khổ, vì sao không thử một lần cố gắng?

"Tư Á, tớ kể cho cậu nghe một câu chuyện nhé?"

Vẻ mặt Thẩm Tư Á ngớ ra, đưa tay quẹt hàng lệ trên má. Đoạn bẹo má, cố rặn ra vẻ đáng thương.

"Trời ạ, đồ vô lương tâm, tớ đã thế này rồi, cậu còn định kể chuyện gì nữa? Không nghe, không nghe đâu. Tuy tính tớ hay hóng hớt một tí, nhưng không thích nghe chuyện dỗ trẻ con đâu." Thẩm Tư Á vội vã xua tay.

"Chắc chắn là không nghe đấy hả?" Diệp Bạc Hâm nghiêm nét mặt. Quyền chọn lựa nằm trong tay Thẩm Tư Á, nếu cô ấy không muốn nghe, cô cũng không miễn cưỡng. Chuyện tình cảm, cô không tiện nhúng sâu.

Thẩm Tư Á đăm chiêu, một lúc sau mới thở dài: "Thôi kể đi."

"Trước kia có một cậu bé, từ nhỏ lớn lên trong cô nhi viện, không biết bố mẹ là ai, cũng không học hành đến nơi đến chốn. Từ lúc có ý thức, đã lăn lộn với người ngoài xã hội, nhưng rất nghĩa hiệp. Năm mười bảy tuổi, cậu ấy từng cứu một cô gái. Cô gái này mẹ mất sớm, bố đi lấy người khác, không ai quản thúc, nên tính tình bất cần. Không lâu sau cả hai yêu nhau."

"Trong suốt ba năm, họ ở bên nhau rất hạnh phúc, nhưng theo thời gian lớn lên, cô gái bắt đầu trưởng thành, muốn chàng trai tìm một công việc tử tế. Song chàng trai cả ngày chỉ toàn làm những việc nhảm nhí đâu đâu, cô gái mất kiên nhẫn. Thế là cả hai bắt đầu những cuộc cãi vã bất tận, mâu thuẫn mỗi lúc một gay gắt. Tuy vậy hai người yêu nhau vẫn không hề chia cắt. Cô gái hờn trách chàng trai không có chí tiến thủ, chàng trai mắng cô gái kiếm chuyện hờn dỗi. Cho đến một ngày, chàng trai mất tích, cô gái phát điên lên đi tìm kiếm, song vẫn không hề biết được tin tức về chàng trai."

"Cô gái tưởng do lỗi của mình, mới khiến chàng trai bỏ đi. Nếu họ không cãi vã, chàng trai đã không bỏ đi. Cô gái trở nên sa ngã, mon men khắp các quán bar vũ trường tìm dấu vết chàng trai, cũng muốn thử trải nghiệm cảm giác say quên đất trời của chàng trai. Nhưng cô ấy không hề hay biết, chàng trai chưa bao giờ từ bỏ cô, chỉ do anh ta gặp chuyện bất đắc dĩ."

Diệp Bạc Hâm bình thản nhìn Thẩm Tư Á như thể đang chìm sâu vào ký ức, giọng nhẹ tênh.

Vào lúc cô dừng lại đột ngột, Thẩm Tư Á bất giác ngẩng đầu lên, gương mặt trắng nhợt.

307. Chương 307

"Cái gì?" Thấy Diệp Bạc Hâm bỗng dừng lại, sắc mặt có nỗi buồn thương và cả sự không nỡ. Thẩm Tư Á nắm chặt lòng bàn tay. Sự thật bị giấu kín bao năm mà cô khổ sở tìm kiếm, lúc này sắp được tiết lộ, nhưng tự nhiên cô lại không đủ dũng cảm để đối diện.

Bờ môi cô lập bập, rất muốn quay người bỏ đi, quyết tâm không nghe ngóng về quá khứ của người ấy, nhưng đôi chân lại trĩu xuống như đeo chì, không cất lên nổi… âm thanh buột khỏi cổ họng trước khi kịp đi qua não, mang theo hơi hướm run run…

Diệp Bạc Hâm đưa tay gạt tóc con ra sau mang tai. Mấy tháng qua đi, tóc cô đã dài đến vai. Bây giờ đã có thể buộc túm bằng trâm cài ở sau gáy, tôn nét mềm mại trắng trẻo ở nơi cô, gương mặt… trắng đến mức hơi quá đà…

"Tháng Bảy năm đó, kì nghỉ hè vừa bắt đầu, một đêm cô gái đi trên đường suýt thì bị người ta giở trò. Chàng trai biết chuyện, liền âm thầm đi tìm kẻ kia tính sổ. Kể từ đó, kẻ giở trò với cô gái thường xuyên đeo bám, dăm hôm nửa bữa lại chặn đường cô gái. Để bảo vệ bạn gái mình, chàng trai cuối cùng đã gây chuyện tày đình. Suýt thì cậu đánh chết gã kia. Bình thường gã làm không ít những chuyện phạm pháp, chàng trai thu thập chứng cứ, định đưa gã vào tù, nhưng bản thân lại bị táp ngược, đến nỗi cả hai cùng vào tù."

"Chàng trai sợ cô gái thất vọng, năm năm lao tù, cũng sợ khiến cô gái lỡ làng, nên mới hạ quyết tâm cắt đứt hoàn toàn với cô, mới gây hiểu nhầm rằng mình đã mất tích."

Nói đến đó, Diệp Bạc Hâm nghẹn lại.

Thẩm Tư Á bưng mặt, nức nở thành tiếng.

"Anh ta lúc nào cũng tự tung tự tác, không bao giờ chịu nói gì với tớ… huhu… đồ khốn nạn! Ai cần anh ta trả thù? Vì một gã không ra gì mà mình cũng lỡ dở, đồ thần kinh!"

Tám năm dại dột đợi chờ, đau khổ dằn vặt, cũng chỉ vì sự bộp chộp của tuổi trẻ. Thẩm Tư Á không thể nào chấp nhận được sự thật này. Quả đắng nhận được ngày hôm nay, và tám năm bỏ lỡ, rốt cuộc là lỗi của ai?

Sự việc vẫn chưa kết thúc, Diệp Bạc Hâm không biết có nên nói tiếp hay không.

Giang Diệc Đình vừa đáng thương lại vừa xui xẻo.

Cô cũng không có qua lại thân thiết với anh ta. Nhưng anh ta là người trượng nghĩa, số ân tình mà cô nợ chả phải ít.

"Được rồi, không sao cả, đều qua cả rồi…" Diệp Bạc Hâm khẽ an ủi: "Đừng quên, cậu đang mang thai đấy, xúc động mạnh không tốt cho thai nhi…"

"Còn nữa thì sao?" Thẩm Tư Á mở đôi mắt sưng đỏ, mắt đẫm lệ lưng tròng, lã chã tuôn rơi trên gò má nhợt nhạt: "Năm năm lao tù thôi, ra tù vì sao không tìm tớ? Gã khốn nạn nhẽ nào còn sợ liên lụy tớ? Thẩm Tư Á tớ mà lại chê anh ta à? Biết rõ anh ta đểu giả mà vẫn ngu si đến với anh ta đấy thôi?"

Thẩm Tư Á có phần mất kiểm soát cảm xúc, bờ vai run lên lẩy bẩy.

Nếu đã là bất đắc dĩ, vì sao bây giờ lại trở thành một tay trùm buôn bán vũ khí, người người phải khiếp sợ?

Diệp Bạc Hâm rút giấy ăn trong túi xách ra, khẽ khàng lau đi nước mắt trên gương mặt cô.

"Sau đó…" Diệp Bạc Hâm cúp mi mắt, vò tờ giấy trên tay, mày khẽ nhíu lại, lặng đi vài giây, chốc lát lại thở dài thườn thượt: "Anh ta tuy không học hành gì, nhưng thông minh hơn người, lại nhanh nhạy, bạo gan không sợ chết, người có khí phách. Vào trại chưa được bao lâu thì đã soán ngôi đại ca trong đó, cũng góp không ít công ích lớn nhỏ, được tha tù trước thời hạn, năm năm sau cùng chỉ còn hơn ba năm."

"Chuyện này không biết bằng cách đã truyền đến tai cảnh sát đặc nhiệm. Có người trong sở thấy anh ta là

người rắn rỏi kiên cường, vừa vặn lúc ấy cảnh sát đang giăng lưới bắt một trùm buôn bán vũ khí. Anh ta dưới danh nghĩa là nội gián ngầm được cử đi trà trộn vào nội bộ địch, phối hợp giúp cảnh sát phá án."

Thẩm Tư Á biết con người Giang Diệc Đình. Anh ta sẽ chẳng đời nào ngoan ngoãn nghe lời, cũng không có lòng cứu nhân độ thế, càng không bao giờ cảm động trước những cái như bảo vệ tổ quốc, bảo vệ tài sản và lợi ích của nhân dân. Những kẻ du côn các đảng lăn lộn xã hội như anh ta, từ lâu đã nhìn thấu mặt trái mặt phải của con người. Nói thẳng ra là, sự lương thiện trong bản chất từ lâu đã bị hiện thực tàn khốc bào mòn. Bản thân anh ta là một mầm mống tai họa, làm sao có thể hy sinh bản thân vì người khác?

Diệp Bạc Hâm kể chuyện này, chính xác là bản gốc của cô và Giang Diệc Đình, cô không phải đứa ngốc, có thể hiểu được.

Thẩm Tư Á hơi ngạc nhiên: "Vì sao… anh ta lại đồng ý?"

Ra tù, tức là được tự do, không ai có thể ép anh ta. Cảnh sát đại diện cho chính nghĩa, nhưng cũng không thể dí súng vào đầu ép người ta làm chuyện bản thân họ không mong muốn.

Nội gián… việc nguy hiểm như thế, anh ta không đời nào tự dưng mà đồng ý.

Diệp Bạc Hâm nghiêng mặt, ngữ điệu bình thản: "Họ hứa với anh ta, khi nào khép lại vụ án, bắt được tập đoàn buôn vũ khí, lấy công chuộc tội, sẽ cho anh ta cơ hội vào trường cảnh sát học tập. Từ đó sẽ rũ bỏ được thân phận đầu gấu, chính thức có chỗ đứng trong xã hội, giúp cảnh sát đánh bắt tội phạm."

"Anh ta của lúc ấy nóng lòng muốn chứng minh bản thân với cô gái. Anh ta cũng biết rõ, muốn cho cô ấy một tương lai hoàn hảo, không thể cứ tiếp tục làm nghề đầu gấu. Anh ta phải có tư cách để đứng cạnh cô, mới có thể mang lại hạnh phúc cho cô! Lời mời gọi mà cảnh sát đưa ra, với anh ta mà nói lại có sức hấp dẫn vô cùng, anh ta không thể nào từ chối."

"Anh ta luôn sống trong bóng tối, mọi người đều nói anh ta là đồ cặn bã, không ai biết ánh sáng có sức lôi cuốn thế nào với anh ta. Anh ta khát khao được chính thức hòa nhập vào xã hội. Tiếc là… sự bao dung của xã hội quá hạn hẹp. Với những người như anh ta mà nói, một kẻ từng phạm lỗi lầm mãi mãi không xứng đáng được trao tin tưởng!"

Với Giang Diệc Đình, Diệp Bạc Hâm lấy làm đáng tiếc. Một người nhanh nhẹn nhưng tương lai trắc trở chỉ bởi xuất thân. Anh ta chưa từng có sự lựa chọn nào khác, vận mệnh cứ thúc phải tiến lên. Mỗi lần vừa nhìn thấy hy vọng, thì tia hy vọng đó cũng vụt tắt. Cho đến về sau, tuyệt vọng tột cùng, đắm chìm trong thế giới u ám.

"Sau đó anh ta bị cảnh sát bỏ rơi. Không còn sự lựa chọn nào khác, không ai có thể chứng minh cho sự trong sạch của bản thân, ai nấy đều biết anh ta là tay chân thân cận của trùm buôn vũ khí, và không một ai đứng ra chứng minh anh ta là nội gián mà cảnh sát từng cài đặt. Nếu anh ta và trùm sò của tập đoàn buôn vũ khí cùng tự thú, khi đó đợi chờ anh ta, có lẽ chỉ là bản án chung thân, cũng có thể là…"

Diệp Bạc Hâm khựng lại, không nỡ nói ra chữ đó. Cô liếc nhìn Thẩm Tư Á, thấy cô ấy đờ đẫn. Một câu chuyện xa vời, với một người sống trong xã hội hiện tại mà nói, khó có thể chấp nhận được. Tuy cô từng theo Giang Diệc Đình chứng kiến nhiều vụ đen tối, nhưng Giang Diệc Đình luôn nghĩ cách che chở bảo bọc cô, không để cô phải tiếp xúc thế giới u ám ấy. Bởi vậy mà trong suy nghĩ của Thẩm Tư Á, những tình tiết chỉ xuất hiện trên phim ảnh, bỗng một ngày xảy ra với mình, cô ấy không biết phải nghĩ gì.

Huống hồ, Diệp Bạc Hâm kể những việc này, thực sự nằm ngoài sức chịu đựng của cô. Trong mắt Thẩm Tư Á, cảnh sát luôn đại diện cho chính nghĩa. Còn trong câu chuyện của Giang Diệc Đình, họ lại trở nên đốn mạt, thậm chí là… dồn một người muốn hướng thiện vào chốn đường cùng…

Là một nội gián, bản thân Giang Diệc Đình đã lâm vào bước đường hiểm nguy, từng phút từng giây luôn sống với rình rập nguy hiểm, không lúc nào được lơ là cảnh giác. Anh đã lấy tính mạng ra để hoàn thành nhiệm vụ, nhưng lại bị người mình tin tưởng bỏ rơi. Không khác nào kẻ sống quá lâu trong bóng tối, bỗng nhiên bắt gặp một tia ánh sáng, nhưng tia ánh sáng ấy lại xé nát anh ta, đẩy anh ta xuống địa ngục.

Diệp Bạc Hâm khẽ ôm lấy cơ thể lạnh lẽo của Thẩm Tư Á, để cô ấy tựa vào vai mình: "Vì mạng sống, anh ta chọn lựa tẩu thoát, trở thành tội phạm bị truy nã. Bước đi trên con đường này, anh ta đã không thể nào quay về bên cậu được nữa, sợ cậu bị liên lụy, cũng sợ cảnh sát sẽ làm phiền cậu, càng sợ cậu gặp nguy hiểm…"

"Bây giờ anh ta đã không còn là Giang Diệc Đình dễ dàng bị người ta chặt chém như của năm xưa. Anh ta có thể đường hoàng về nước, chứng tỏ đã chuẩn bị sẵn sàng, thậm chí cảnh sát cũng không nắm được đằng chuôi, chỉ có thể bó tay chịu chết. Trước kia, vì cậu, mà Giang Diệc Đình từng khuấy đảo giới chính trị, bao nhiêu quan chức ngã ngựa, thế lực của anh ta bây giờ thế nào, nhìn cũng biết…"

Chuyện cũng chỉ dừng ở chừng mực đó, hầu như cũng chả còn gì để nói tiếp…

Chọn lựa nằm trong tay Thẩm Tư Á, cô không thể nói tiếp, để mà can thiệp vào tư duy của cô ấy.

Thẩm Tư Á lặng người nằm mọp trên vai cô, vòng tay ôm chặt eo cô, khóc nấc lên hồi lâu.

Diệp Bạc Hâm nhẹ nhàng vỗ lưng cô ấy. Ngước mắt, thốt nhiên thấy một bóng người đứng ở hành lang gần đó, sắc mặt lạnh lùng, không biết đã đứng được bao lâu. Tay anh cầm túi ni-lông, vầng trán nhăn lại, dường như đang suy tư điều gì đó…

Tim Diệp Bạc Hâm đập lệch một nhịp, lòng lại thấp thỏm bất an. Rốt cuộc anh đã đứng từ lúc nào, và nghe được những gì?

Bốn mắt nhìn nhau, trong âm thầm lặng lẽ.

Chẳng bao lâu sau, một người phụ nữ thân hình thướt tha, mặc áo khoác đỏ đi băng qua Tập Vị Nam, tiến về phía hai người.

Diệp Bạc Hâm biết cô ta, người thân cận bên Giang Diệc Đình, cũng có duyên gặp gỡ mấy lần.

"Thẩm tiểu thư, mình về thôi." Hạ Thiên Cửu nhìn Diệp Bạc Hâm như có vẻ đang cảnh giác.

"Ừ." Diệp Bạc Hâm cảm nhận được cơ thể Thẩm Tư Á cứng đờ, tiếng rầu rĩ vang lên bên tai. Giọng vừa khóc nên khàn đặc.

Hạ Thiên Cửu nhíu mày: "Thẩm tiểu thư, cô không sao chứ?"

Thẩm Tư Á buông Diệp Bạc Hâm ra, quay lưng về phía Hạ Thiên Cửu, không trả lời. Cô đưa tay lau nước mắt trên má, lấy kính đen từ trong túi ra, đeo lên, che đi phần nửa già gương mặt.

Cô thì thầm bên tai Diệp Bạc Hâm, bằng chất giọng chỉ vừa đủ hai người nghe: "A Hâm, chuyện này tớ mong cậu giữ kín giúp tớ."

Cô nhìn xuống, ánh mắt dừng trên chiếc bụng vẫn phẳng lì.

Diệp Bạc Hâm sực hiểu ra: "Cứ yên tâm."

"Còn nữa, cảm ơn cậu!" Thẩm Tư Á sụt sùi, lại rạng ngời tươi cười: "Cậu yên tâm, tớ không sao, tớ không còn là trẻ con nữa, tự biết chăm sóc mình. Còn anh ta… bây giờ đầu tớ đang rất rối, không biết phải làm thế nào, cho tớ ít thời gian, để tớ cân nhắc. Bất kể tớ quyết định thế nào, nhất định sẽ báo với cậu đầu tiên, thế nên… đừng lo cho tớ…"

Diệp Bạc Hâm nhìn thoáng qua Hạ Thiên Cửu, vẻ băn khoăn: "Bây giờ cậu đang ở với anh ta à?"

Thẩm Tư Á vuốt mái tóc dài, không phủ nhận: "Tớ về trước đây, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tớ."

Nhìn bóng lưng rời xa của Thẩm Tư Á, mà Diệp Bạc Hâm có phần ảo não.

Quan hệ có thân thiết mấy, tình bạn có đậm sâu mấy, thì vẫn có những chuyện cô không thể giúp cô ấy gồng gánh được, có những lúc đau khổ không thể nào tránh được…

"Anh nghe thấy hết rồi?" Chỉnh đốn xong mớ cảm xúc, Diệp Bạc Hâm mới đi về phía Tập Vị Nam.

"Ừ." Tập Vị Nam nắm tay cô, thần thái bình thản, không thể nhận ra anh đang nghĩ gì.

308. Chương 308

Đầu ngón tay thô ráp, đường nét trong lòng bàn tay mang vết chai mỏng, vừa rộng dày vừa ấm áp, nắm chặt lấy bàn tay mềm mại hơi lạnh của cô.

Nghe giọng nói nhẹ nghẹn ngào từ trong yết hầu của anh, trái tim Diệp Bạc Hâm hơi dao động, trong lòng tràn đầy hương vị không nói nên lời.

Từ bên ngoài hành lang dài bệnh viện, liên tục có bóng ảnh của các bác sĩ, y tá vội vội vàng vàng đi qua, ánh mắt anh yên lặng, hờ hững nhìn phía trước, không có một câu hỏi.

Cô nâng mắt, cẩn thận dè dặt nhìn gương mặt bên của anh đẹp đến quá đáng, môi mỏng hơi mím lại, không nộ cũng tự uy nghiêm, lúc không cười khiến cho người khác không rét mà run.

"Vị Nam, anh nói… có phải em làm sai rồi không?"

"Cái gì?" Tập Vị Nam cuối cùng cũng nghiêng mắt, nhìn cô gái nhỏ bất an.

Diệp Bạc Hâm hít một hơi sâu hai mắt trong suốt, ngữ khí vừa nhẹ nhàng vừa mềm dẻo, mang hương vị buồn phiền, "Có phải em không nên nói với tư á những chuyện kia, em rõ ràng là biết Giang Diệc Đình là người nguy hiểm như thế nào, Tư Á ở cùng anh ta, ắt phải sống cuộc sống bất an ẩn giật, thậm chí có thể vì anh mà liên lụy, nhưng em vẫn là…"

Diệp Bạc Hâm cắn môi, "Em chính là nhìn bọn họ rõ ràng là yêu đối phương, nhưng bởi vì một hiểu lầm mà dày vò lẫn nhau, em quen biết Tư Á nhiều năm như vậy, cô ấy là bạn tốt nhất của em, em không muốn để cô ấy vẫn luôn không vui vẻ, cũng không muốn để cô ấy cả đời này lưu lại hối tiếc…"

Bất an của cô, yếu đuối của cô, bày ra trước mắt anh.

Anh bỗng nhiên cảm thấy, cô gái này thật sự là ông trời phái đến dày vò anh.

Bộ dạng cô sợ hãi muốn khóc, thật sự khiến anh mềm đến trong cương cốt, đau đến trái tim.

"Đúng!" Tập Vị Nam đột nhiên dừng lại, lúc này hai người đã bước ra phòng khám bệnh cao ốc, đứng bên ngoài bệnh viện người tới người lui.

Hai ngày hôm nay không có tuyết, sớm hôm nay ngược lại có mặt trời.

Ánh sáng từ từ chiếu trên cơ thể của hai người, toàn thân mạ một lớp màu mắc mơ hồ.

“Cái gì?”Lúc này đến lượt Diệp Bạc Hâm kinh ngạc, ý của anh là, cô thật sự làm sai rồi? Cô không nên mềm lòng, mà là nên để Tư Á và Giang Diệc Đình đoạn tuyệt sạch sẽ?

“Trên mặt đạo lý, em hôm nay nói như vậy sẽ đẩy bạn thân của em tới hố sâu bạn kiếp bất phục, nhưng mà, trên mặt tình cảm, em không có sai, em nói đúng, nếu như nút thắt này không mở ra, cô ấy có thể là vả đời này sẽ không vui vẻ. ”Tập Vị Nam nhìn cô bị dọa tới mặt phát tái, không kìm được sắc mặt hòa dịu, anh vốn dĩ là mặt nghiêm khắc lạnh lùng, mang độ ấm nhàn nhạt.

Anh giơ tay ra chạm vào khuôn mặt có chút cứng đờ do không khí lạnh giá, thay cô kéo lại khăn choàng quanh cổ, anh đứng vị trí trước gió, thay cô ngăn cản làn gió lạnh lẽo.

”Cho dù hôm nay em không nói, cô ấy tương lai cũng sẽ biết, em chỉ là nhắc trước để cô ấy biết chân tướng mà thôi. Cô ấy có cảm giác của mình, sẽ ra quyết định, không phải vài câu nói liền có thể ngăn cản quyết định của cô ấy, vì vậy, cho dù cuối vùng vô ấy lựa chọn thế nào, kết quả ra sao, đều không liên quan tới em, em không cần tự trách, cũng không cần nghĩ quá nhiều.

“Trong mắt em, Giang Diệc Đình là người như thế nào? Em cho rằng Thẩm Tư Á muốn rời khỏi anh ta liền có thể rời đi sao? Tình cả là chuyện của hai người, chúng ta là người ngoài cuộc, nói nhiều thế nào làm nhiều bao nhiêu cũng là vô dụng. Hiểu không?”

Anh há không hiểu cô?

Rất nhiều mặt tối cô không nhìn thấy, chỉ là muốn để bạn của mình có hạnh phúc, tại thời điểm cô quyết định nói ra chân tướng giấu bao nhiêu lâu, cô đã đứng bên phía Giang Diệc Đình, chỉ là… cô vẫn chưa cảm nhận được trái tim đang biến hóa mà thôi.

Đối với con người Giang Diệc Đình, Tập Vị Nam có loại cảm giác kỳ phùng địch thủ, những năm nay ở trong quân đội đặc nhiệm, dang tiếng của Giang Diệc Đình anh nghe nói không ít, lão đại quân hỏa giới, vũ khí quân ở khu vực Trung Đông cùng với vũ khí trong tay các chiến binh đều là từ trong tay anh ta truyền ra, trên thế giới rất nhiều vũ khí tiên tiến, đều là đoàn đội quân hỏa thương của anh ta chết tạo ra, nếu có thể lôi kéo, không nghi nhờ gì có thể mang tới cho nghiên cứu khoa học trong nước một trận biến hóa, đáng tiếc người này quá nguy hiểm, không ai dám lôi kéo anh, còn anh dường như cũng không đối địch quân giới chính trị, đối với hòa bình cao tầng trong nước, chẳng thèm ngó tới.

Rất nhiều người đều đang tò mò, anh anh vì sao thà làm một đầu tử giao du ở vùng biên giới nguy hiểm, nhưng không làm thân phận thanh bạch cho chính phủ, ngày hôm nay, anh mới từ trong miệng cô nghe được đáp án khiến anh vô cùng kinh ngạc.

Bị lừa một lần, Giang Diệc Đình sẽ không dễ dàng tin tưởng người khác nữa.

Diệp Bạc Hâm mơ hồ gật đầu, “Nhưng mà…”

“Bên ngoài lạnh, lên xe trước rồi nói. ”Tập Vị Nam một tay kéo mở cửa xe giữ phía trên xe, một tay đỡ eo

cô.

Diệp Bạc Hâm rõ ràng là cảm xúc lắng xuống, nhưng nghe lời cong eo ngồi trước xe.

Tập Vị Nam ngồi vào trong, trên người mang gió lạnh, thấy cô lạnh tới mũi cũng đỏ rồi, lấy điều khiển từ xa trên trên bàn trung tâm, bật máy sưởi lên.

Tới khi chiếc xe đánh lửa… khởi động, từ từ hòa nhập vào dòng xe, Diệp Bạc Hâm cũng không nói gù, trầm mặc nhìn cành cây rơi rụng sạch lá ngoài cửa xe.

Bắc Kinh đều là mùa đông, thật lạnh.

Bộ dạng yên tĩnh của cô, trong lòng giống như sắp xếp gì đó… hoàn toàn chìm trong thế giới của mình.

"Vẫn khó chịu?" Tập Vị Nam một tay không làm gì, cầm lấy bàn tay trên đài gối của cô.

Tay anh rất ấm, Diệp Bạc Hâm run rẩy một chút, nâng mắt lên, cùng với đôi đồng tử đen sâu của anh giao nhau, muốn nói gì đó, lại giống như trữ lực không đủ, gục đầu xuống, giọng cũng thấp rất nhiều: "Em chỉ cảm thấy vận mệnh thật không công bằng, có một số người vừa ra đời liền ngậm thìa vàng, có những người lại cực kỳ nghèo túng, vì tồn tại mà buông xuống cái chết đi vật lộn…"

Tập Vị Nam không có lên tiếng, yên lặng nghe cô gái của mình thổ lộ cảm xúc.

"Giang Diệc Đình anh ta căn bản không có lựa chọn, vừa sinh ra đã bị vứt bỏ, vận mệnh dường như luôn không chiếu cố tới anh ta, một lần lại một lần nữa đẩy anh ta tới vực sâu, anh ta có sai cái gì, anh ta chỉ là vì được sống tiếp mà thôi…"

Diệp Bạc Hâm đã từng vì nụ cười kiêu ngạo ấy, ngay cả khi không có người thương yêu, quan tâm nhưng cũng không căm ghét thế tục của cậu bé đó, chỉ là sau đó, anh thật sự bước đến đường cùng, không thể không đi trên con đường không có đường về.

"Đường là do anh ta chọn, không oán trách được người khác. Hoặc là trong xương cốt anh ta không có ước số không an phận, anh ta không muốn trải qua cuộc sống bình thường, anh ta có nghĩ tới, anh ta chạy tới nước ngoài, có vô số lần cơ hội có thể lấy thân phận mới bắt đầu cuộc sống mới, nhưng mà anh ta không có, anh ta vẫn là không an phận, thậm chí quay về nới mà lúc đầu thúc ép anh ta, anh ta muốn tất cả những người đã làm tổn thương anh ta đều nhìn thấy anh ta mặc dù đã bước tới đường cùng, vẫn có thể sống tốt, thậm chí còn tốt hơn cả bất cứ người nào.

Về điểm này, Tập Vị Nam và suy nghĩ của cô không tương đồng, anh là một quân nhân bảo vệ an ninh đất nước, anh nghĩ xuất phát điểm của vấn đề đều là xuất phát từ lợi ích quốc gia, còn con người Giang Diệc Đình này là nhân vật phòng bị đầu tiên của chính trị giới, một khi hành vi của anh xâm phạm tới an toàn lãnh thổ đất nước, quân cảnh giới sẽ trong thời gian đầu tiên bắt về quy án, nhưng anh ta quá xiảo quyệt,

chưa bao giờ ở trong vùng biên giới bị bắt được điểm sơ hở, vì vậy cho dù danh tiếng lan truyền bên ngoài, giới cảnh sát trong nước đều biết danh đầu của anh cũng không biết làm sao.

Diệp Bạc Hâm không ngờ rằng anh sẽ đột nhiên phản bác, sững lại một lúc, mới do dự hỏi, "Vậy anh có thể đáp ứng em, nếu như có một ngày bọn anh đụng chạm, anh có thể tha cho anh ta một đường không? Hoặc là, anh có thể tránh né không?"

Tói thiểu, cô không hy vọng nhìn thấy hai người cầm vũ khí nhìn nhau.

Cô không thể nào đi đối mặt với Tư Á.

Tập Vị Nam đột nhiên đạp phanh xe, quay đầu nhìn cô, dường như cảm thấy câu nói này của cô rất không thể tưởng tượng nổi.

Bây giờ sắp tới trưa rồi, là thời gian cao điểm tan làm, đoạn đường này lại là giao thông trọng điểm, anh đột nhiên ở giữa đường giẫm ga, xe phía sau suýt chút nữa đâm vào đuôi xe.

Cánh cửa kính cách ly bên ngoài tiếng còi xe và tiếng chửi, sắc mặt anh rất lạnh, anh đã rất lâu rồi không dùng loại ánh mắt lạnh lẽo này nhìn cô rồi, dường như cô làm anh rất thất vọng.

Anh không mảy may báo trước liền dừng xe, Diệp Bạc Hâm vì theo quán tính tự nhiên, cả thân người mạnh mẽ bắn về phía trước, lại bị dây an toàn dứt khoát kéo lại, cô bị dọa đến sắc mặt phát tái, không biết vì sao anh đột nhiên trong nháy mắt phản ứng kịch liệt như vậy.

"Anh biết em đang nghĩ gì, em đồng tình anh ta, cho rằng anh ta thân bất do kỷ, thậm chí đã cứu em, nhưng mà em có nghĩ tới không, anh ta không làm hại em, không có nghĩa là anh ta không làm hại người khác. Có bao nhiêu người bỏ mạng trên tay anh ta, bọn họ lại quá vô tội, chẳng lẽ vì phương thức tồn tại buộc anh ta phải như vậy, những người vô tội kia sao phải chết? Chiến hữu, thuộc hạ của anh, bọn họ vì bảo vệ an bình cho một đất nước, trả giá sinh mạng, hy sinh bản thân, chẳng lẽ bọn họ là đáng chết?"

Đây là vết thương của anh, mỗi một tội phạm đụng tới trên tay anh, anh tuyệt không thể dễ dàng bỏ qua, những năm nay trong lực lượng đặc nhiệm, anh trưng mắt nhìn những mười quen thuộc xung quanh anh, từng người từng người cùng phần tử tội phạm đấu tranh, hy sinh bản thân, loại đau khổ này, người không trai qua căn bản không thể nào hiểu rõ.

Còn anh cho rằng cô gái hiểu chuyện, vậy mà vì một đầu sỏ quân hỏa, nói ra lời này, anh làm sao có thể nhẫn?

Nhìn hai mắt anh đỏ ngầu, gằng giọng gào lên, hai tay nắm chặt vô lăng, dường như muốn bẻ gãy vô lăng xuống, Diệp Bạc Hâm khựng lại, "Xin lỗi… em… em không phải ý đó… em… em chỉ là…" Đúng vậy, đứng trên lạp trường của cô, lập trường vủa Tư Á, thậm chí lập trường của Giang Diệc Đình, đều cảm thấy tội của Giang Diệc Đình không lớn như vậy, tuy nhiên suýt chút nữa cô quên rồi, Giang Diệc Đình không làm hại cô, nhưng không có nghĩa là không làm hại những người vô tội khác, bởi vì anh, biết bao nhiêu gia đình

vô tội gánh chịu ảnh hưởng khói lửa chiến tranh, trôi giạt khắp nơi, tình vảnh gay go đến cực điểm, Diệp Bạc Hâm cũng không dám nói nhiều.

Hai người một trước một sau vào cửa, Tập Vị Nam trực tiếp lên lầu, Diệp Bạc Hâm nhìn bóng lưng lạnh lùng lên lầu của anh, buồn phiền vỗ đầu.

Hiếm thấy bữa cơm tối lần này, người một nhà cũng tới đầy đủ.

Trải qua lần Diệp Bạc Hâm ngất xỉu này, lão phu nhân cũng không không giống như lúc trước, nhìn thấy cô liền lời mặn lời nhạt, trên bàn ăn cũng vẻ hòa thuận.

"Con xem con bận rộn như vậy, vài tháng cũng không quay về nhà một lần, Bạc Hâm vừa vào nhà con liền lạnh nhạt với nó như vậy? Tiếp tục như vậy, lúc nào mới có thể mang thai?" Giang Nhan nhẫn không được giáo huấn Tập Vị Nam vài câu, nhắc mãi một hồi, đột nhiên nhìn qua Diệp Bạc Hâm, "Bạc Hâm, hay là như vậy, con đặt công việc trên tay xuống, đi theo đi. "Diệp Bạc Hâm vừa ăn vào trong miệng một thìa canh suýt nữa phun ra, cô trừng mắt, khó khăn nuốt xuống, như cầu cứu nhìn người đàn ông bên cạnh.

309. Chương 309

Từ bệnh viện quay lại, Tập Vị Nam liền nhốt mình trong phòng sách, cho tới khi ăn cơm tối mới đi xuống, cũng không cùng cô nói một lời.

Nghe thấy lời của Giang Nhan, thần sắc anh hờ hững, còn ánh mắt của Diệp Bạc Hâm cũng bị anh xem nhẹ rồi.

Diệp Bạc Hâm có chút chống đỡ không nổi, đầu lưỡi cuộn lại cô nâng mắt nhìn mẹ chồng đối diện cười có chút gượng gạo, "Mẹ… thật ra…"

"Mẹ, con rất bận, cho dù tùy quân, con cũng không thể thường ở lại nơi đóng quân, hơn nữa, con cũng chăm sóc không nổi tới vô ấy, mặc dù bây giờ khu nhà tùy quân điều kiện tốt hơn nhiều rồi, nhưng nơi đóng quân khắc nghiệt, cô ấy đi cùng con, con sợ oan ức cho cô ấy."

Một âm thanh lạnh lẽo vang lên, Tập Vị Nam đã thay cô khéo léo cự tuyệt rồi.

Diệp Bạc Hâm chậm rãi thở phào một hơi, lén lút nhìn người đàn ông nghiêm lạnh bên cạnh.

Lúc trước cô đều không cảm giác ra, người đàn ông này một khi tức giận, sẽ khó trị như vậy.

Nghĩ lại cũng đúng, Giang Nhan xóa bỏ ý nghĩ, vốn dĩ chính là nhất thời hứng lên, lo lắng con trai thường không ở nhà, hôn nhân xuất hiện vấn đề.

Thở dài một hơi, “Còn lần này thì sao, đi bao lâu?”

Diệp Bạc Hâm cũng kỳ vọng ngẩng đầu lên.

Cô cũng muốn hỏi, anh lần này đi, lúc nào mới quay về?

“Còn một tháng nữa là năm mới rồi, qua năm mới càng bận, không thể nói trước.” Lưng anh ưỡn thẳng, nghe câu hỏi, dư quang khóe mắt nhìn cô gái đang vảnh tai lên nghe bên cạnh.

Trong lòng Diệp Bạc Hâm một trận thất vọng, buồn phiền cắn miếng xương sườn trong miệng.

Lão gia hỏi Tập Vị Nam một vài tình hình trong quân đội, vừa là giáo huấn vùa là dạy dỗ.

Giang Nhan và Tập Vị Cận nói một số chuyện làm ăn

Diệp Bạc Hâm thuận ray gắp cho Tập Vị Nam một miếng thịt cá, Tập Vị Nam khựng lại, mắt cũng không nâng lên, nhưng dù sao cũng ăn rồi.

Sau đó Diệp Bạc Hâm đều là lấy lòng gắp thức ăn cho anh, hôm nay thật sự là cô bỏ qua cảm nhận của anh rồi, không đứng trên lập trường của anh thay anh suy nghĩ, anh tức giận, cô chịu cũng đúng.

Không bao lâu, Giang Nhan phát hiện ra bầu không khí giữa hai người dường như không đúng lắm, lúc trước con trai bà đối với con dâu đều là một mặt ấm áp, cho dù đến đâu ánh mắt đều xoay chuyển quanh con dâu, nhưng sau khi từ bệnh viện quay lại, con trai lên lầu liền không xuống, con dâu lại chạy bên cạnh tìm Khởi Nhu.

Bây giờ ăn cơm cũng là không một tiếng động, nhưng nhìn ánh mắt của con dâu, thế nào có chút cẩn thận dè dặt, dường như còn mang ý vị lấy lòng.

”Này, mẹ nói hai đứa bọn con là làm sao vậy? A Nam, con mấy tháng không quay về một lần, đều là vợ cơn ở nhà thay con hiếu kính người già, con đừng có vừa quay lại liền cho người ta nhìn sắc mặt, đều không biết đau lòng vợ a? Giang Nhan chau mày, trừng mắt nhìn Tập Vị Nam.

“Ách… Mẹ, không sao, bọn con tốt mà.” Diệp Bạc Hâm cười híp mắt nhìn Giang Nhan.

Tập Vị Nam nhàn nhạt nhìn cô một cái, sắc mặt coi như cũng không lạnh như vậy nữa.

“Trời lạnh, ăn nhiều canh một chút.” Tới khi ben tay nhiều hơn một bát canh gà, Diệp Bạc Hâm được sủng ái mà lo sợ nhùn lông mày thanh tú của anh, khóe miệng anh hơi hơi giương lên.

“Ò. ”Diệp Bạc Hâm gật đầu, ăn canh, bên miệng lay động một nụ cười nhẹ.

Sau khi ăn cơm, Tập Vị Nam bị ông nội gọi lên lầu, hai ông cháu ước tính đi bàn luận sự vụ trong quan đội rồi, Tập lão phu nhân lớn tuổi rồi, vừa tới buổi tối liền rất dễ buồn ngủ, cũng quay về phòng.

Phòng khách chỉ còn hai mẹ chồng con dâu, Giang Nhan hôm nay từ bệnh viện phụ sản từ trong miệng bác sĩ nghe nói con dâu mình đã từng sinh non, lúc nãy cũng lặng lẽ hỏi qua con trai, biết là không cẩn thận sẩy thai rồi, đứa con sẩy thai đó là của con bà, thấp thỏm nhớ mong lòng mới buông xuống.

Giang Nhan kéo Diệp Bạc Hâm nhắc đi nhắc lại, kêu cô chú ý nghỉ dưỡng, chăm sóc sức khỏe cho tốt, còn nói đặc biệt mời nhà dược lý giúp cô sắp xếp ba bữa một ngày, vì Tập Vị Nam ở trong doanh trại, Lão trạch cách thành phố rất xa, Diệp Bạc Hâm ở lại Tô Trạch, Giang Nhan không có ý kiến gì, còn cùng với Tô Uyển thương lượng xong rồi, kêu nhà dược lý trực tiếp đến Tô trạch đi lo cho bữa ăn của Diệp Bạc Hâm.

Vô thức hai mẹ con nói hơn một tiếng đồng hồ.

Hơn tám giờ, Diệp Bạc Hâm lên làu, lúc đi qua thư phòng ở góc tầng hai, dừng lại một chút, hiệu quả cách âm rất tốt, là nghe không rõ bất cứ động tĩnh nào.

Nghĩ tới ngày mai anh phải đi rồi, hôm nay còn náo loạn mâu thuẫn, trong lòng có chút buồn phiền.

Hai ông cháu nói chuyện tới hơn hai tiếng, lúc quay lại phòng cũng gần mười giờ.

Diệp Bạc Hâm đang nằm trên sofa ngoài phòng đắp mặt nạ, đèn cũng không bật lên, sợ chói mắt.

“Ồ… quay lại rồi?”

Đèn vừa sáng, Diệp Bạc Hâm vừa vỗ nhẹ má vừa ngồi dậy.

Tập Vị Nam đang tò mò cô không ở phòng chạy đi đâu rồi, trong phòng khách tối đen như mực, đột nhiên, trước mắt xẹt qua một bóng người, trên mặt còn bôi đầy thứ xanh xanh dính dính, ngũ quan cũng nhìn không rõ rồi, nhìn cẩn thận đến hoảng sợ.

Tập Vị Nam mười tuổi đã bị đưa tới trong quan đội, những năm nay bên cạnh đều là đám đàn ông, ai có thể đắp mặt nạ loại dính dính của chị em này? Diệp Bạc Hâm cũng không ở trước mặt Tập Vị Nam đắp mặt qua, lúc này vẫn thật sự bị dọa giật mình.

Đồng tử hơi co rút, “Em… đây là?”

Ý thúc được trên mặt mình vẫn còn đắp mặt nạ, sau khi khô đông cứng lại trên mặt, nói chuyện kéo động

khóe miệng, không dễ dàng, “Anh đợi một lát…”

Diệp Bạc Hâm quay người vào nhà tắm, giữ xuống thứ trên mặt, lấy nước rửa mặt.

Làn da cô vốn mềm mịn, lúc này vừa đắp mặt nạ xong, thịt mềm da mịn, giống như trứng gà vừa mới được bóc vỏ.

“Anh và ông nội nói chuyện gì lâu như vậy?” Trong phòng có khí ấm, Tập Vị Nam cởi ado khoác ngoài, treo lên móc trên tường, Diệp Bạc Hâm liền đứng sau lưng anh.

Đen chùm phát sáng nhẹ nhàng, chiếu lên đôi đồng tử rạng rỡ sáng chói của anh, làm tăng thêm vài tia ấm áp.

“Bảo mật. ”Anh lướt qua Diệp Bạc Hâm, đi thẳng vào trong phòng ngủ.

Còn bảo mật, cố làm ra vẻ huyền bí.

Diệp Bạc Hâm bĩu môi, cùng đi qua, nhưng không bước vào, mà là dựa vào cánh cửa, nhìn anh nghiêng người lật tùm trong ngăn kéo, “Vẫn tức giận sao?”

Người này bình thường nhìn không bướng bỉnh như vậy, dường như đối với ai cũng thái độ hờ hững, nhưng đối với cô thì khác, chí ít sẽ không vô duyên vô cớ quăng mặt cô, nhưng cũng lạnh nhạt cô một ngày rồi, bây giờ tức giận cũng nên tiêu tan rồi chứ?

Tập Vị Nam mím môi, không nói.

Từ trong ngăn kéo tìm ra đồng hồ đêm qua trước khi ngủ vứt vào trong, đeo lên, kéo tay áo đang xắn xuống.

Bước đến bên cửa, Diệp Bạc Hâm vẫn khó chịu chau mày.

“Tập Vị Nam, không lôi kéo như anh vậy, em cũng đã xin lỗi anh rồi, hơn nữa em cũng không cố ý, em cũng buông xuống lấy lòng anh rồi, anh thấy tốt thì thu a, đừng quá đáng.”

Thấy anh không có ý định dừng bước, Diệp Bạc Hâm giơ tay kéo lấy tay áo anh.

Đổi lại là trước đây, cô sẽ tận lực lấy lòng anh, nhận lấy lỗi của bản thân, nhưng bây giờ tuổi cô không còn nhỏ nữa, không thể nào vẫn luôn chạy theo sau lưng anh, hèn mọn cầu mong anh nhìn cô một cái, là người đều có tự trọng, lúc trước là cô không vó tự trọng.

Bây giờ cúi đầu, là vì tình cảm hai người, suy cho cùng hôn nhân vẫn cần dùng tâm tiếp tục, làm sai rồi cô sẽ không thể thốt không chịu nhận, cũng sẽ không vô duyên vô cớ náo loạn, nhưng anh vẫn luôn lạnh nhạt hờ hững, vấn đề căn bản không thể giải quyết.

"Anh không giận. "Tập Vị Nam không biết làm gì lại thở dài, anh chỉ là đang vố giữ lấy nguyên tắc và giới hạn của bản thân, trên việc của Giang Diệc Đình, anh tuyệt không nhượng bộ, hơn nữa anh phát hiện dường như bản thân nuông chiều cô quá đáng rồi, hom nay nhùn cô đau lòng khó chịu, anh suýt chút nữa dao động, mở miệng đáp ứng cô rồi.

"Thật sự?" Diệp Bạc Hâm nghiêng đầu nhìn anh, "Nhưng mà… anh cũng một buổi chiều không để ý tới em rồi."

Thì ra là vì cái này.

Tập Vị Nam vui vẻ cười nhẹ, nâng tay lên vuốt mái tóc mềm mại của cô, "Buổi chiều anh có việc cần xử lý, bận một buổi chiều."

"Ò. "Diệp Bạc Hâm cũng không dây dưa nữa, "Lúc nãy mẹ bảo em đi tùy quân, anh vì sao đem chuyện này đẩy lên người mình, rõ ràng là em không đồng ý."

Anh nói là sự thật, anh ở trong quân đội rất bận, cô đi theo, anh chưa chức có thời gian ở cùng cô, cũng sợ cô oan ức. Tập Vị Nam không muốn trong lòng cô có gánh nặng, nhếch mày cười, "Em là vợ anh, anh đương nhiên phải bảo vệ em."

Chính là một câu nói tùy ý như vậy, liền khiến trong lòng Diệp Bạc Hâm ngọt ngào, nồng nạc tới tan ra không được.

…

Cách đó sau một tháng, Diệp Bạc Hâm mỗi ngày đều thường xuyên đi làm, cuối tuần tới Lão trạch ở hai ngày.

Công việc vẫn bận rộn y như cũ, có lần giáo huấn lần trước, Tô Uyển không có ép cô chặt nữa, nhưng Diệp Bạc Hâm dường như không rảnh nổi, tốc độ cuộc sống gần như cùng giống với của Tô Uyển.

Rơi vào trong mắt người khác, cho ràng cô nỗ lực thăng tiến, nhưng lại chỉ có cô tự mình hiểu, cô chỉ có bận rộn lên, mệt tới cuối ngày đi nhử mới không nhớ anh.

Thời gian thấm thoắt như thoi đưa, tết âm lịch sắp tới rồi, công việc cuối năm ngày càng bận hơn, rất nhiều hạng mục cần kết thúc, Diệp Bạc Hâm bận tới mức giống như con quay, vừa rảnh một chút, nhưng phải biết tết âm lịch năm nay Tập Vị Nam cần xuống doanh trại thăm hỏi, hy vọng trông chờ anh quay lại rơi vào hư không rồi.

Diệp Bạc Hâm buồn bực vài ngày, mới ưu sầu cùng Giang Nhan đi trung tâm sắm đồ tết.

Những năm trước đều là Giang Nhan thu xếp chuyện đồ tết, năm nay lại nhiều hơn một cô con dâu cùng cô đi mua sắm đồ tết, đừng nhắc cô vui vẻ tới mức nào, nói thật nếu như có thêm đứa nhỏ nữa thì càng tốt rồi.

Bên này thì nào nhiệt, bên phía Tô trạch thì nhìn yên lặng, mấy năm trước Tô Uyển bận công việc, đều do Diệp Bạc Hâm kéo Diệp Thiên Dịch đi chuẩn bị đồ tết, năm nay Tô Uyển gả đi rồi, việc mua sắm trong nhà giao cho người làm.

Ông ngoại Diệp Bạc Hâm cô cút một mình, mỗi năm đón tết Tô Uyển đều đón ông tới Tô trạch cùng nhau đơn tết, Diệp Thiên Dịch không thể hăng hái, chỉ cảm thấy chị gái gả đi rồi, không có ai kích thích cậu nữa, toàn thân không tự do, cũng không giống những nem trước, hai chị em ở trong nhà chạy ra chạy vào, vui đùa ồn ào.

Diệp Bạc Hâm không có cách phân thân, bên phía Tập gia đón tết là cả một nhà cùng nhau đón tết, nhà chú hai chú ba đều ở gần đây, cô cùng với mẹ chồng còn có thím hai thím ba vùng nhau làm cơm tất niên, tự nhiên sẽ không quan tâm được bên phía Tô trạch, chỉ là ngày hôm trước về nhà một chuyến, kéo Diệp Thiên Dịch đi dạo trung tâm thương mại, nói dông dài kêu cậu nghe lời, chăm sóc mẹ và ông ngoại.

Đêm giao thừa, pháo dây, pháo hoa rực rỡ chói mắt.

Lão trạch Tập gia náo nhiên phi thường, mặc dù không có trẻ nhỏ nhưng nhiều mời, cũng đủ vui đùa ồn ào.

Qua mười hai giờ đêm, Diệp Bạc Hâm nhân cơ hội chuồn mất gọi điện cho Tập Vị Nam, nghe anh nói trong doanh trại cũng có tiệc đón năm mới, hôm nay là anh thay đồng chí trực ban trực đêm, một năm đến tối, để bọn họ thỏa mái một đêm.

Ngày lễ ngày tết, với địa vị của Tập gia trên giới quân sự chính trị, tự nhiên không ít ít người tới cửa chúc tết, ngày đầu năm vừa nới sáng, bên ngoài cửa nhà Tập gia liền đỗ rất nhiều xe, một người lại một người vào cửa.

Ngày mồng ba tết, Diệp Bạc Hâm về nhà mẹ thăm viếng, năm nay may mà gặp đúng Tô Cảnh Sâm nghỉ tết, rất lâu rồi không thấy hai người vừa gặp mặt đã cãi nhau, Diệp Bạc Hâm giông vói ngày trước, cùng anh đối đầu liền rơi xuống hạ phong.

310. Chương 310

Ngày mồng bốn tết, trong nơi đóng quân rơi tuyết nhỏ, tuyết trắng xóa, phủ lên cành cây, ép cong đầu cành xuống.

Trên mặt đất tuyết càng ngày cành nhiều, sâu tới mắt cá chân.

Đêm qua Tập Vị Nam vừa từ trong doanh trại vùng núi sát biên giới thăm hỏi quay lại, thức đêm viết báo cao, trời vừa sáng lại đi quân khu họp.

Buổi trưa ở trong quân khu cùng mấy vị lãnh đạo ăn cơm, lúc này mới ngồi lên xe quay về căn cứ.

Anh khép mắt dựa vào lưng ghế nghỉ ngơi một lát, chiếc xe đi qua khu bảo vệ, cảnh vệ viên một đường nhỏ chạy qua, cung kính chào hành lễ.

"Báo cáo thủ trưởng, Tập lão thủ trưởng bộ tư lệnh đang đợi ở phòng khách đợi ngài!"

Tập Vị Nam mở mứt ra, ánh mứt thanh minh, không có vẻ mơ hồ lúc vừa tỉnh, "Biết rồi."

Chiếc xe dừng trước tòa nhà văn phòng, Tập Vị Nam đẩy cửa xe ra, sải bước lớn nhẹ đi thừng vào phòng khách.

Trên người anh mặc bộ đồng phục quân sự màu xanh ô liu, dưới chân là đôi ủng màu đen, thân hình cao thẳng, khí chất cao vút, bước đi trầm tĩnh lại mang một luồng gió.

Bông tuyết rơi trên vai, anh bừng tỉnh không có cảm nhận, ngũ quan lập thể sâu xa, lạnh nhạt mà trầm tĩnh.

"Báo cáo!"Đôi găng tay đen bao bọc lấy ngón tay thon dài mạnh mẽ, gọn gàng chỉnh tề.

Trong phòng khách, ngoài Tập lão thủ trưởng, còn có vài có vài quân quan trong sư bộ nghe thấy lão thủ trưởng tới, nhanh chóng chạy tới, quân hàm ngang hàng vói Tập Vị Nam, ngoài ra còn có một số cấp dưới.

Lão thủ trưởng mỗi năm đều sẽ tới mỗi doanh trại thăm hỏi, dường như sẽ không thông báo trước, cũng không có quy luật, mỗi năm đột kích tới căn cứ doanh trại Tập Vị Nam quản lý.

"Vào đi!" Giọng của Tập lão thủ trưởng vang vọng, hoàn toàn không giống lão già tám mươi tuổi.

Tập Vị Nam cho rằng thị sát thường lệ, nhưng không ngờ tới sẽ ở đây nhìn thấy hình bóng ngày nhớ đêm mong.

Diệp Bạc Hâm mặc một áo khoác da hươu màu xám nhạt, trên cổ quấn một khăn bông mềm, mái tóc mềm mượt xõa hai bên má, lúc này đang mỉm cười nhìn anh.

Cô đứng trong góc bên cửa sổ, chắn trước mặt cô có vài vị quân quan trong căn cứ, người cao ngựa lớn, Tập Vị Nam lại liếc mắt nhìn thấy cô rồi, lông mày mạnh mẽ co rúm, một dòng kinh kỷ khó nói nên lời lan tỏa toàn thân.

Đầu trống rỗng một lúc, máu toàn thân đều chảy loạn, anh lại không thể không nhẫn xuống, khó chịu thu lại ánh mắt.

Tập lão thủ trưởng tự nhiên đem phản ứng của anh vào đáy mắt, trong đáy lòng âm thầm hừ lạnh một tiếng, như thường lệ khách sao quan tâm.

Trong những người này, nhưng không một người biết quan hệ ông cháu của hai người. Lần này là lão gia cố ý đưa Diệp Bạc Hâm tới, anh ở trong quân đội những năm nay, tự nhiên cũng biết năm mới là bận rộn nhất, càng là chức cao vọng trọng, trách nhiệm trên người càng lớn, mắt thấy cháu dâu mấy ngày này ở trong nhà buồn bực không vui, lão gia liền nghĩ ra kế này, để cháu trai kinh hỷ.

Bên ngoài tuyết dừng rồi, nhưng gió vẫn như cũ rất lớn, vù vù vang lên. Trong căn cứ vài vị thủ trưởng quân quan thủ trưởng cũng nghi hoặc, lão thủ trưởng mang một cô gái yêu kiều tới doanh trại làm gì? Nhưng ông không mở miệng giới thiệu, bọn họ những thuộc hạ cũng không tiện nhiều chuyện, cho tới khi Tập Vị Nam bước vào, bọn họ, ánh mắt lạnh lùng lướt qua bọn họ nhìn cô gái sau lưng bọn họ, bọn họ liền tỉnh ngộ.

Tập Vị Nam là một quân quan trẻ, xem tuổi tác cũng ba mươi rồi, nhưng chung thân đại sự vẫn luôn không ngó tới, đem tâm tư muốn chính ủy làm việc gấp gáp bừng cháy, vậy mà người ta không mặn không nhạt, rất nhiều lãnh đạo cấp trên mượn công việc giới thiệu đối tượng cho anh, khiến anh nơi nơi từ chối, anh như vậy lại giả ngốc sững sờ, giống như anh tiền đồ vô lượng lại là quân quan xuất chúng, bao nhiêu cô gái muốn trèo cao, bắt quàng làm thân.

Xem ra Tập lão thủ trưởng cũng có phần tâm tư này, vừa mồng bốn tết mang một cô gái đến, nói là xem xét công việc, thực ra trong âm thầm là muốn làm mai làm mối mà tới.

Những quân quan này, mỗi người trong lòng cùng như gương sáng, đồng nhất đoán ra, đợi xem trò hay, người khác còn được, mai mối của Tập lão thủ trưởng không dễ từ chối như vậy.

Tập Vị Nam tự nhiên không biết trong lòng những người này nghĩ gì, nhìn thấy anh dường như lại gầy đi rồi, đau lòng không thôi.

Nhưng dưới mắt nhiều người nhue vậy, không thể trì hoãn vông việc của anh, chỉ có thể gắng nhẫn xuống đau xót, lanh lợi quay đầu nhìn thế giới băng tuyết ngập trời ngoài cửa sổ.

“Đi, đưa ta đi xem thử. ”Tập lão thủ trưởng dẫn đi trước, trong doanh trại đón tết cũng không thể bỏ bên huấn luyện, ông tới xem xét là sự thật, lúc này nghe Tập Vị Nam báo cáo, mang mấy người bước ra ngoài.

Tập Vị Nam không lập tức rời đi, quay người bước qua hướng Diệp Bạc Hâm.

Trong phòng khách còn vài lính nhỏ ở lại, nhất thời nhìn mặt nhau.

"Em vì sao tới đây rồi?" Tập Vị Nam đứng trước mặt cô, cô nghiêng đầu nhìn anh, cẩn thận đánh giá khuôn mặt anh, trời rất lạnh, lông mi anh đều nhuộm đầy tuyết, Diệp Bạc Hâm rất muốn nâng tay phủi đi tuyết trên lông mày, nhưng ngại còn có người ở đây, liền nhẫn xuống.

"Ách… ông…" Cô vốn muốn nói là ông nội kêu cô cùng tới, nhưng ý nghĩ vừa chuyển, biết người này không muốn để người ngoài biết qun hệ của anh và ông nội, đầu lưỡi cuộn lại, nói: "Em cùng lão thủ trưởng cùng tới."

Mấy tiểu binh bên cạnh vênh tai lên lắng nghe, trong căn cứ dịp lễ tết sẽ có người nhà tới thăm, nhưng có thể để lão thủ trưởng của bộ tư lệnh mang tới, đây vẫn là lần đầu thấy, đều rất tò mò thân phận của Diệp Bạc Hâm.

Tuy nhiên để bọn họ líu lưỡi là, sư trưởng không gần nữ sắc của bọn họ đột nhiên chủ động đi hỏi cô gái này, ngữ khí quen thuộc tự nhiên, giọng cũng dịu nhẹ rất nhiều, cùng với vẻ lạnh nhạt lúc bình thường hoàn toàn không giống.

Thế là… mấy chàng lính này mơ hồ, trao đổi ánh mắt.

Bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, Diệp Bạc Hâm có chút không thỏa mái, lúc nãy nghe bọn họ nói muốn đi xem xét, lão gia cũng đi rồi, anh vẫn ở đây sững sờ, Diệp Bạc Hâm sợ anh bị mười khác dị nghị, "Anh đi làm việc trước đi."

Mặt Diệp Bạc Hâm bị đông lạnh, đỏ lên, Tập Vị Nam nhẫn xuống kích động muốn ôm cô vào lòng, "Được, đợi anh, một lát nữa sẽ quay lại."

Lão gia không để anh dẫn đường, đây là cố ý để lại thời gian cho hai người nói chuyện, bây giờ ước tính đang ở bên ngoài chịu lạnh rồi.

"Vâng. "Diệp Bạc Hâm cười gật đầu.

"Cậu. "Tập Vị Nam chỉ một anh lính đứng gần hai người nhất, "Đi mở máy sưởi lên, lấy cho cô ấy một cốc nước nóng làm ấm tay."

Trong phòng khách bố trí máy sưởi, nhưng quân nhân chịu lạnh, cả mùa đông còn huấn luyện kháng lạnh, vì vậy trong bình thường đều không mở lên.

Anh lính bị anh điểm danh, lập tức đi làm.

Diệp Bạc Hâm không muốn làm liền người khác, nhưng lời tới miệng lại nuốt vào, nhìn bóng lưng cước bộ

rời đi, mỉm cười ngọt ngào.

...

Không bao lâu, Tập Vị Nam liền quay lại, trên người còn mang khí lạnh.

Diệp Bạc Hâm rất ít khi nhìn thấy Tập Vị Nam mặc quân phục, anh mặc quần áo ngụy trang có lẽ nhiều hơn, nhưng mặc quân phục cũng có một tầng hương vị.

"Muốn đi căn cứ đặc nhiệm không?"

"Có thể sao?" đôi mắt Diệp Bạc Hâm sáng lên, rời khỏi đây cũng hơn nửa năm rồi, những người bạn quen biết một tháng rất lâu rồi không gặp, lúc trước khi rời khỏi một chút chuẩn bị cũng không có, không kịp tạm biệt cùng bọn họ, ngay cả phương thức liên lạc cũng không có, rất hoài niệm.

"Được, anh đưa lão gia đi thị sát, em muốn đi thì cùng đi. "Nhìn cô vui vẻ, khóe miệng anh cũng cong lên.

Căn cứ xa cách rất lâu, vẫn như cũ là sân bãi quen thuộc.

Trên mặt tuyết, nam binh đặc nhiệm đang tập luyện hạng mục kháng lạnh, cởi áo ra, vật lộn quyết liệt, tuyết cùng bay lên, tung tóe làm mơ hồ gương mặt.

Nghĩ tới lát nữa có thể gặp chiến hữu quen thuộc, Diệp Bạc Hâm hưng phấn nằm bò lên cửa sổ.

Tập Vị Nam và lão gia ngồi phía trước, thấp giọng cười.

Lão gia nhìn bộ dạng hưng phấn của cô, mặt nghiêm nghị cũng tan chảy rồi.

Cháu dâu này nhìn vẻ yểu điệu, nhưng tính cách kiên cường, có tính mềm dẻo lại thích lấy lòng, lão đầu tử vẫn rất hài lòng.

Tập Vị Nam đưa lão gia đi thị sát, để Đặng Viễn đưa Diệp Bạc Hâm đi dạo khắp nơi.

Hôm nay vừa đúng lúc nữ binh nghỉ ngơi, Đặng Viễn đưa cô tới dưới tầng lầu nữ binh.

Chiến sĩ đứng gác nhìn thấy cảnh vệ viên của đại đội trưởng, cung kính chào.

Cửa tòa lầu truyền tới âm thanh một trận bước chân.

“Này, đánh cầu lông đi. ”Là giọng của Ngải Thu Viên, giọng nói đáng yêu.

“Không, cầu lông quá nhàm chán, không được, hai người ở đó mươi đẩy ta đánh, giống như tán tỉnh vậy, không vui. ”Duy Mật lập tức lên tiếng phản bác.

“Đi đi đi, còn tán tỉnh nữ, giống như cô, ai nhìn mới đồng ý tán tỉnh cô.”

Hai người đối đầu, bình thường thích cãi nhau không ngờ qua bao lâu vậy rồi, những mười này vẫn không đổi.

Trong lòng Diệp Bạc Hâm cười lên, thân người trong chớp mắt trốn tới trong góc.

Đặng Viễn không hiểu lắm, trừng mắt nhìn cô, “Chị…”

Diệp Bạc Hâm giơ đầu ngón tay lên hướng về phía anh làm thế tay im lặng.

Đặng Viễn vò đầu, nhìn cửa cầu thang một cái, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Quy tắc cũ, vẫn là đánh bóng rổ đi, cái gì bóng bàn, cầu lông, bóng chày, đều bị em chít chút.” Lâm Vi cười nói chen vào.

“Bóng rổ hay, bóng rổ kích thích.”

“Bảy người, người dư ra làm trọng tài.”

Bảy vô gái cùng một phòng cùng hệ xuống làu, đến phòng giải trí tìm trò vui, bọn họ ngoài ngày thường đi huấn luyện, duy chỉ có một tiểu khiển là đi phòng giải trí vậy lộn, đánh bóng.

Diệp Bạc Hâm mím môi cười, từ sau bức tường lắc lắc bước ra, giơ tay ra liền tiếp cận người đầu tiên bước ra.

Đầu Duy Mật ầm một tiếng, ta cha, đây là bị đánh úp rồi sao?

Diệp Bạc Hâm ra tay linh hoạt, Duy Mật lại không có chuẩn bị, không ngờ rằng ban ngày ban mặt ở trước cửa lại bị người ta tập kích?

Thế là đợi cô nghĩ phản kích, một gương mặt cười sát tới gần. Cô bị dọa tới liên tục lùi về sau.

”Ây za! Ây za! Đây là ai vậy? Duy Mật một mặt kinh hoàng nhìn Diệp Bạc Hâm.

“Tôi đang nằm mơ phải không? Nhanh, nhanh cấu tôi một cái!”

“Ây za, buông ra, cấu tôi làm gì?”

Bảy cô gái lập tức trừng mắt to nhìn, không dám tin nhìn cô gái đang cười rạng rỡ trước mặt, sau đó vây thành một vòng.

Diệp Bạc Hâm nhếch lông mày, còn thế sao?

“Haizzz, may mà các cô còn là quân đặc nhiệm, thể chất quân nhân đâu? Kinh ngạc, chính lf điểm này, còn có thể dựa vào các cô để đánh thắng sao?”

“Ồ, còn nói thú vị? Nhìn xem, mọi người đều tới nhìn xem, đây là ai vậy, lời nói vòn mang ngữ điệu của Ưng Hi. ”Duy Mật trề môi.

“Đúng rồi a, cũng không biết là ai, lúc đầu không từ mà biệt, làm cái gì thần bí, qì, hiếm thấy!”

“Đi thôi, đều ngây ra đó làm gì, đi đánh bóng thôi!”

Đối với cô lúc đầu không từ mà biệt, trong lòng đám người này đều nhìn hoảng sợ, lúc này nhìn thấy người mặc dù ngoài kinh ngạc còn thêm kinh hỷ, nhưng thế nào cũng phải bày ra bản nhạc.

Thế là một đám người dưới xúi giục vủa Duy Mật, mọi người gượng gạo lướt qua Diệp Bạc Hâm, sững sờ là đem cô bỏ qua một cách triệt để.

311. Chương 311

Diệp Bạc Hâm ngớ người.

Mọe, đây là sao?

“Á á, không chấp cái loại bắt nạt như mấy người.” Diệp Bạc Hâm đuổi theo.

Mấy đứa đưa mắt nhìn nhau, rồi quay phắt người, ra tay nhanh gọn chính xác, Diệp Bạc Hâm tay chân lóng ngóng không tập luyện gì đã nửa năm nay, nào phải đối thủ của đám người cả ngày quần xà này. Chỉ vỏn vẹn ba giây đã bị hạ gục, tay quặp ra đằng sau, đau đến độ rùng mình.

“Móe, buông ra ngay! Gãy bây giờ, gãy bây giờ!”

“Ủa ôi? Mới thế này mà đã gãy rồi? Còn dám vênh váo hả? Oắt con, dám đến lớp các chị múa rìu qua mắt thợ!” Ngải Thu Viên tranh thủ mắng.

“Đúng đấy. Ngứa đòn mà! Vừa hay báo thù thù cho chị mày!” Duy Mật cười hấm hứ, nhéo má Diệp Bạc Hâm: “Ái chà chà, tóc dài rồi này, càng ngày càng nữ tính đáo để. Ngó cái mặt, mơn mởn như búng ra nước này. Con gái thành phố đúng là khác xa lũ hoang dã bọn mình nhở.”

Giọng điệu gợi đòn của Duy Mật văng vẳng bên tai, nửa năm không gặp mà chẳng hề tỏ ra xa cách, Diệp Bạc Hâm cũng cạn lời triệt để.

Nói ra lại mỉa mai, châm chọc, có đến nỗi không?

“Bà cô ơi, tôi đau, bỏ tay ra mau! Da tôi nõn nà, không thô bì sần sùi như bà, tôi không đọ được đâu.” Diệp Bạc Hâm đành xuôi theo cô.

Duy Mật phì cười, tay lạnh buốt vỗ lên mặt cô, lạnh đến nỗi Diệp Bạc Hâm rùng mình.

“Còn dám hùa theo hả? Chê ai da thô bì sần sùi hả?”

Thấy các cô đùa nhau, Lộ Hạ vốn quen nghiêm túc nhưng cũng không ngăn cản, trái lại còn khoanh tay đứng bên.

“Lớp trưởng, lớp trưởng cứu mạng.” Diệp Bạc Hâm không thoát ra được, đành hốt hoảng cầu cứu Lộ Hạ.

Lộ Hạ lắc đầu phá lên cười, chưa kịp lên tiếng thì đã nghe một giọng nói hớt hải chen vào.

“Ối giời ơi, đừng đùa nữa, buông ra mau lên, trẹo tay bây giờ, rồi Đội trưởng tuốt xác mấy người.” Tập Vị Nam sai Đặng Viễn đưa Diệp Bạc Hâm đi thăm thú khắp nơi. Gặp cảnh Diệp Bạc Hâm bị bắt nạt, mấy con người này tay chân thô lậu không biết nặng nhẹ, Đặng Viễn giật mình hốt hoảng. Chị dâu mà có làm sao, kẻ bị tuốt xác đích thị là gã cảnh vệ Đặng Viễn.

“Cái gì cơ?” Lâm Vi ngoái đầu nhìn cậu ta, mắt ánh lên thắc mắc.

Đặng Viễn chưa kịp lên tiếng, đã bị Diệp Bạc Hâm lườm cho: “Ờm… Đặng Viễn, cậu cứ về trước đi. Tôi và bọn họ chơi đùa thôi, không sao đâu. Lát nữa tôi tự về…”

Ánh mắt của Diệp Bạc Hâm lộ rõ vẻ cảnh cáo. Ở bên Tập Vị Nam, bản thân Đặng Viễn cũng chả phải không có ít tài cán, bao gồm khả năng quan sát sắc mặt. Chị dâu hẳn không muốn để lộ thân phận đây mà.

Đặng Viễn gật đầu: “Vậy chị…” Nói rồi chợt khựng lại: “Thế em về trước nhé.”

Trước lúc đi, không quên nhắc: “Đùa thì đùa, đừng quá trớn đấy nhé.”

Đặng Viễn vừa về, Lộ Hạ liền nhẹ nhàng nói: “Thôi, đừng đùa nữa, lát mà bị Đại đội trưởng bắt gặp, thì các cô liệu hồn.”

Lộ Hạ đã lên tiếng, mọi người đành bèn lẽn buông tay.

Diệp Bạc Hâm xoa cổ tay, giang rộng sải tay ôm tất cả mọi người.

“Đi, ra chơi bóng đi.” Mấy người đi về phía phòng giải trí.

“Được lắm, đến lính cảnh vệ của Đội trưởng cũng thành lâu la của cậu, giỏi gớm nhỉ? Đi rồi còn về được đây thăm hỏi, rốt cuộc gia cảnh nhà cậu thế nào hả? Chống lưng ác phết nhỉ?” Ngải Thu Viên khoác vai Diệp Bạc Hâm, mặt tò mò hỏi.

Diệp Bạc Hâm thẹn thùng mỉm cười, có hơi ngượng ngùng đưa tay gạt sợi tóc bên má: “Tớ thì làm gì có gia cảnh gì, dân đen thôi. Các cậu dù sao cũng bảo vệ tổ quốc, còn tớ ấy à, con sâu gạo của xã hội.”

Không phải Diệp Bạc Hâm muốn lấp liếm, chỉ bởi mấy người này lu loa lên, không giữ được miệng, cô sợ họ sẽ đem chuyện đồn khắp khu chiến khu, lúc ấy lại phiền hà cho Tập Vị Nam.

Thấy Diệp Bạc Hâm không muốn nhắc đến, bọn họ cũng không chăm chăm mãi chủ đề này nữa. Có thể tự do đi lại trong khu căn cứ bí ẩn nhất quốc gia này, hiển nhiên thân phận của cô ấy không hề đơn giản. Nhưng chơi với nhau là vì con người cô ấy, cũng không bởi bối cảnh địa vị mà thay đổi thái độ.

Cả lũ cười nói râm ran trên đường đến phòng giải trí. Bên trong trang thiết bị đầy đủ, diện tích rộng thênh thang, vật tư và dụng cụ thể thao các môn liên quan đến trái bóng đều sẵn sàng. Các phòng được ngăn cách, từ xa đã nghe tiếng mấy anh chàng chiến sĩ ồn ào vọng ra, và cả tiếng các cô nữ binh lả lướt cười đùa.

Trong phòng có lò sưởi, không lạnh buốt như ở ngoài trời.

Trên sân bóng rổ, Diệp Bạc Hâm đã thay bộ đồ chơi bóng, tóc buộc vống cao, để lộ chiếc cổ thiên nga thon dài, ưu nhã, nhẹ nhàng, khí chất xuất thần.

Sau ba hiệp, Diệp Bạc Hâm bình thường không vận động, thể lực không theo được, mệt bở hơi tai, thở hổn hển, mặt đỏ gay. Khom lưng thở dốc, cô đưa tay quệt mồ hôi đầm đìa trên gương mặt.

Hướng Đóa Nha quay ra dựa lưng vào tường, vén vạt áo quạt phành phạch: “Xem cái trình còi kìa, đừng

nói mình được đào tạo từ chiến khu này ra nhé, xấu hổ chết đi được!"

Cả người Diệp Bạc Hâm cảm giác thư thái. Ở bên họ, cô thấy vô cùng nhẹ nhàng, vui vẻ, không cần đề phòng cảnh giác, cũng không cần đoán già đoán non xem họ có ý gì. Các cô từng là đồng đội sống chết có nhau, sau này cũng không thay đổi.

"Mật Nhi, nó bắt nạt tớ!" Diệp Bạc Hâm chu mỗi, kéo giật Duy Mật vừa đi lướt qua người cô.

Duy Mật nghe vậy, liền xăm xăm xắn tay áo: "Ai dám bắt nạt Tiểu Diệp nhà tao? Chán sống à? Hướng Đóa Nha, ngứa đòn phải không? Ông bà có câu, đánh chó phải ngó mặt chủ, mày chả có mắt nhìn gì cả!"

Câu này nghe sao cứ kì kì?

Diệp Bạc Hâm đá cô nàng: "Cậu mới là chó ấy."

"Gâu gâu, gâu gâu gâu…"

"Duy Mật, đồ mặt trơ trán bóng, chúng bây ra đây mà xem này, ở đây có con cún xinh ơi là xinh, giá rẻ đáng yêu này…"

Tiếng cười đùa khoan khoái lan khắp sân bóng.

Bên ngoài cửa sổ, những tia nắng mong manh ló rạng.

Rợp trời băng tuyết xuất hiện nắng ấm.

Lâm Vi tựa người bên khung cửa sổ, nhìn cả lũ quấn quít chơi đùa.

"Này, mặt trời lên rồi kia!" Cô nàng vui sướng reo lên: "Mấy em, đi thôi, ra ngoài đi tuần, sưởi nắng nào!"

Cô vẫy tay, cả đám liền nhốn nháo chạy ra, nhoài người trên cửa sổ, trong ánh mắt hấp háy ngọn lửa thanh xuân.

…

Trên trường bắn, một đoàn người vừa đi tới, dẫn đầu là thủ trưởng Tập Thừa Hoắc của bộ Tư lệnh. Bên trái ông là một vị tướng quân tuổi trung niên, vẻ nghiêm nghị, chính trực lẫm liệt.

Nhưng bắt mắt nhất, lại là người đàn ông tuổi còn trẻ, tư thái đĩnh đại, thần sắc lạnh đanh đi bên phải.

Bên cạnh anh là một vị nữ sĩ quan thân hình thướt tha, nhưng vầng trán lại toát ra hào khí.

"Úi đệch, đoán xem tớ vừa nhìn thấy gì?" Ngải Thu Viên bỗng buông câu chửi.

"Đoán cái con khỉ, bọn này đều có mắt nhé." Nói đoạn Duy Mật ngước mắt nhìn lên, giọng lắp bắp: "Trời đất ơi, Đội… đội trưởng kìa… bao lâu rồi anh ấy mới xuất đầu lộ diện? Nghe nói anh ấy đã trình đơn, tháng Ba là rời cương vị công tác rồi, lần này… bây giờ lại đang diễn màn gì thế này? Lưu luyến nơi cũ à?"

Thấy Duy Mật ra vẻ thương tiếc, Hướng Đóa Nha liền khinh bỉ ra mặt: "Đừng làm cái vẻ mặt ấy nữa, Đội trưởng dù có ở lại cũng không ngó ngàng đến cậu đâu…"

"Thì thôi… cũng chả bận tâm, chỉ cần thi thoảng được no con mắt, có tí hy vọng là tớ đã mãn nguyện rồi. Anh ấy mà đi rồi, cuộc đời này chắc chả mơ được gặp nữa…"

Mấy cô này là fan trung thành của Tập Vị Nam, lúc ở riêng với nhau, nói năng chả hề kiêng dè.

Nghe lời bộc bạch lộ liễu đó, căn bệnh ngượng ngùng của Diệp Bạc Hâm lại tái phát.

"Xí, thấy người đứng bên cạnh anh ấy chưa? Sĩ quan văn thư của Quân bộ đấy, nghe nói là hoa khôi của Quân bộ, tốt nghiệp cùng trường với Đội trưởng. Xinh đẹp, cao sang, đi cạnh Đội trưởng, đúng là kim đồng ngọc nữ, thấy chưa hả?" Lâm Vi thẳng thừng khích bác cả hai.

Ngải Thu Viên nguýt: "Cái con khỉ, không thấy Đội trưởng chẳng thèm nhìn cô ta lấy một cái à? Đẹp là thì sao? Mấy tháng nay cứ tranh thủ chức vụ, liên tục đến chiến khu của bọn thủ, để tán tỉnh Đội trưởng ấy mà."

Mấy người xôn xao nói, bình phẩm từ đầu đến chân đôi nam nữ đứng cách đó mấy trăm mét.

"Thôi đừng đố kị nữa, người ta là nam tài nữ sắc, nói không chừng thành một đôi thật đấy? Chuyện gì mà chẳng có thể, Đội trưởng cũng là đàn ông, bị phụ nữ xinh đẹp theo đuổi, ai dám đảm bảo anh ấy không rung động?"

Những lời ấy lọt vào tai Diệp Bạc Hâm lại mang một ý nghĩa khác. Nom cô gái kia xinh đẹp hơn mình, hào khí trên vầng trán khiến khí chất của cô ấy cũng khác hẳn. Nghĩ đến việc xung quanh anh luôn có các cô gái sẵn sàng theo đuổi, Diệp Bạc Hâm nghe lòng chua chát.

Cô bĩu môi, không muốn chạm mặt với họ, bèn quay người toan lẩn đi.

Tống Nhất là người duy nhất biết mối quan hệ của cô và Tập Vị Nam. Nghe mọi người xôn xao bàn tán, nửa tị nạnh nửa trêu đùa, bất giác quay ra nhìn Diệp Bạc Hâm. Tống Nhất thấy cô chuồn mất, bèn đuổi theo sau, thì thầm nói: "Cậu đừng nghe mọi người nói linh tinh, họ thích hóng hớt thôi. Đội trưởng và cô gái kia ngoài tiếp xúc công việc ra, riêng tư không có qua lại gì đâu."

"Tớ biết." Diệp Bạc Hâm cười vô tư lự.

Thấy cô cũng không có vẻ gì lạ, Tống Nhất lại bán tín bán nghi.

Bất thình lình, một tiếng thất thanh vang lên. Trong lúc không để ý, Diệp Bạc Hâm trượt chân, cả người ngã dúi xuống đất.

Mấy người vẫn đang mải mê đấu khẩu, không ai chú ý việc Diệp Bạc Hâm bỏ đi. Nghe tiếng kêu mới giật mình, lập tức quay người lại.

Bậc thềm cách đó không xa bị tuyết bao phủ, chưa kịp quét dọn, có nắng tuyết bắt đầu tan, vừa ướt, vừa trơn.

"Mọe, chạy cái gì? Không nhìn đường à?" Miệng thì mắng sa sả, nhưng Duy Mật vẫn chạy ngay đến. Diệp Bạc Hâm được Tống Nhất dìu dậy, sức nặng của nửa cơ thể đổ dồn trên người Tống Nhất.

Oái oăm thật, quả này bẽ mặt mất thôi.

Cô chỉ muốn đi khỏi đây thật nhanh, hòng tránh đụng mặt với họ, không ngờ lại ngã cho một vố.

Cổ chân đau buốt, sắc mặt Diệp Bạc Hâm nhợt nhạt đi mấy phần.

"Làm sao thế? Đau ở đâu?"

Mọi người túm tụm lại, Duy Mật thấy mặt mũi cô khó coi, người nghiêng đi, đau đến nỗi mặt trắng bệch: "Đau ở chân à?"

"Hình như thế."

"Bị ngố à, không biết đường đi đứng, vừa chạy vừa nhảy chứ gì, không thấy bậc thềm à?"

"Có sao không, đau quá thì bọn mình đưa xuống phòng y tế xem thế nào."

Ngải Thu Viên ngồi xuống: "Nào, lên đây, cho cậu được có cơ hội, tấm lưng trong trắng này hiến dâng cho

cậu đấy."

Diệp Bạc Hâm dở cười dở khóc: "Không đến nỗi thế đâu, dìu tớ đi là được."

Mấy cô nữ binh chụm lại một chỗ với nhau, ở nơi trường bắn không một bóng người này, hiển nhiên vô cùng bắt mắt.

Huống hồ trong đám đó còn một người không mặc quân trang là Diệp Bạc Hâm.

Tập Vị Nam từ xa đã nhận ra cô. Mấy người nói chuyện ào ào cũng không buồn hạ thấp giọng, lại thêm tiếng rên thống thiết của cô, khiến tim Tập Vị Nam nhói một cái.

Sắc mặt anh đanh lại, bèn rảo bước về phía các cô. Khoảng cách không đến năm mươi mét, anh đi băng băng, sau cùng thậm chí cất bước chạy lại.

Tống Thanh Nhiên sửng sốt nhìn bóng lưng vội vã của anh, lần đầu tiên cô thấy vẻ vội vàng của anh.

"Có chuyện gì à?" Tống Chính ủy lấy làm lạ.

Tập Thừa Hoắc nheo mắt nhìn: "Qua đó xem thế nào."

312. Chương 312

Diệp Bạc Hâm đứng bằng một chân, chân phải bị trẹo khẽ chạm xuống đất.

Cô chưa dám nhúc nhích chân, hàng lông mày khẽ nhíu lại, cúi đầu ngó xuống mặt đất trơn trượt. Bỗng cánh tay có cảm giác trùng xuống, người đang dìu cô cũng bất giác lùi về phía sau. Bầu không khí im phăng phắc, một bóng dáng cao to đứng ngược sáng, đổ cái bóng chừng như phủ trùm lên người cô.

Mùi hương thanh mát quen thuộc, lẫn cả tiếng thở dốc khe khẽ.

Ánh mắt cô men theo vạt áo màu xanh quân đội hướng lên trên, chạm đến yết hầu gợi cảm đang quặn lại, chiếc cằm kiên nghị, bờ môi mím lại thành một đường thẳng, sống mũi thẳng tắp, đôi mắt sâu, hàng lông mày nhíu lại, và gương mặt sa sầm.

Diệp Bạc Hâm bất giác nuốt nước bọt, nghe giọng nói lo lắng song xen lẫn cả vẻ căng thẳng vang lên trên đỉnh đầu: "Chân bị đau à?"

“Dạ…” Diệp Bạc Hâm đờ đẫn gật đầu, cảm nhận bầu không khí khác lạ, liền liếc sang chỗ mấy cô gái.

Mới rồi còn túm tụm hỏi han an ủi cô, giờ mặt mặt ai nấy đều sững sờ, không biết vô tình hay hữu ý mà tất cả đều dạt về đằng sau.

Ánh mắt láo liên nhìn cả hai người, ngập ngừng chực nói lại thôi.

Diệp Bạc Hâm cười gượng, không ngờ Tập Vị Nam lại lao ngay tới, còn dìu đỡ cô như ở chốn không người. Nói là quan tâm thương tích kể cũng hợp tình hợp lý, nhưng xưa nay anh vốn lạnh lùng giữ khoảng cách, ai từng thấy anh nóng vội như thế này bao giờ. Mà anh cũng chưa từng có đụng chạm chân tay với phụ nữ, thành thử hành động của anh lúc này khiến ai nấy đều cảm thấy sửng sốt không thôi.

Song anh cũng chẳng buồn bận tâm. Để Diệp Bạc Hâm vịn vào cánh tay mình, anh ngồi xuống, một tay giữ cổ chân cô, “Soạt” một tiếng, khóa kéo bên của chiếc ủng cao cổ trượt xuống.

Diệp Bạc Hâm giật mình, tức thì sởn gai ốc, cảm giác mọi ánh mắt săm soi, chứa đầy sự tò mò đang chăm chú nhìn mình. Cặp mắt của Duy Mật như tóe lửa, tưởng chừng muốn xé xác, ngấu nghiến cô đến nơi. Diệp Bạc Hâm thẹn thò cúi đầu xuống, không dám nhìn vào mắt họ.

Ngã từ trên bậc thêm xuống, đau không phải chỉ ở mức bình thường. Mắt cá chân sưng vù như cái miệng chén, cổ chân cũng lờ mờ vết bầm. Mu bàn chân của cô vốn trắng trẻo, có thể thấy được đường gân xanh, giờ lại sưng lên một khoảng, nom cũng đáng sợ.

Tập Thừa Hoắc bước tới, tức thì nhíu mày: “Ối trời, sưng to thế này? Con bé này, có đau không?”

Đôi mắt Tống Thanh Nhiên nheo lại, thất thần nhìn người đàn ông vốn cao sang, ngạo nghễ, lúc này lại khum người ngồi bên một cô gái, bàn tay quen cầm súng ống lại đang nâng niu bàn chân của cô gái như giữ một thứ báu vật. Có vẻ anh sợ cô ấy bị lạnh, bàn tay che đi phần chân lộ ra ngoài giá rét cả cô.

Tống Thanh Nhiên cảm thấy shock nặng nề. Người đàn ông này xưa nay vốn cao ngạo, đôi bàn tay chỉ mưa gọi gió, làm sao anh lại có thể hạ mình, vì một cô gái mà sẵn lòng đến mức độ này?

Diệp Bạc Hâm ngượng ngùng ngẩng đầu lên, mặt nóng bừng như đốt, lúng túng không biết để vào đâu, ngắc ngứ một lúc: “… Ông nội, cháu không sao, cháu bất cẩn nên ngã, nhìn có vẻ đáng sợ, thực chất không đau lắm…”

Cô vốn khéo nói, lại biết cách lấy lòng người khác, khả năng quan sát sắc mặt thuộc hàng đỉnh cao, một câu thôi là chạm được vào trái tim ông cụ. Ông cụ cảm thấy cô bé này ngoan ngoãn, không hề đỏng đảnh.

Ông nội?

Ai nấy đều bàng hoàng.

Chưa kịp hoàn hồn từ hành động khác thường của Tập Vị Nam, lại chết trân trước tiếng gọi "ông nội" của Diệp Bạc Hâm.

Tống Chính ủy không dám tin vào mắt mình, nhìn hai người một đứng, một ngồi. Lại nhìn vị Thủ trưởng quắc thước đứng bên cạnh: "Thưa… thủ trưởng, cô bé này… này là… cháu nội của Thủ trưởng ạ?"

Nếu cô gái này đúng là cháu nội của Thủ trưởng, thì cứ nhìn hành động thân mật của Tập Vị Nam, đoan chắc quan hệ của hai người không hề bình thường. Mới rồi ông còn dám cả gan bắt mối cho con gái mình, gán ghép hai đứa trước mặt Thủ trưởng.

Tống Chính Ủy nhìn sang Tống Thanh Nhiên, chẹp, cháu gái của Thủ trưởng, con gái mình làm sao có cửa cạnh tranh?

Một câu "Thủ trưởng" đã kéo được tâm trí của mấy cô chiến sĩ bừng tỉnh, lập tức đứng nghiêm chào: "Chào Thủ trưởng ạ!"

Tập Thừa Hoắc khoát tay.

Tập Vị Nam đã giúp Diệp Bạc Hâm xỏ lại giầy, đứng lên, dìu cô dậy.

"À, quên chưa giới thiệu." Tập Thừa Hoắc đưa tay chỉ vào Diệp Bạc Hâm: "Con bé này là cháu dâu của tôi."

Ngưng một lát, ánh mắt dừng trên người Tập Vị Nam: "Đấy, hai vợ chồng lâu ngày không gặp, nhân ngày lễ, tôi dắt nó đến thăm chồng."

Ông cụ nói nhẹ bẫng, nhưng mấy người kia nghe vào tai lại như giông tố quay cuồng.

Cháu dâu, hai vợ chồng?

Cho nên ý là… Đội trưởng mới là cháu của Thủ trưởng?

Không, phải nói là, hóa ra Đội trưởng là cháu của Thủ trưởng? Còn Diệp Bạc Hâm và Đội trưởng là hai vợ chồng?

Tin tức giật gân liên tiếp tung ra khiến mọi người choáng váng.

Tổng Chính ủy không thể ngờ được Thủ trưởng và Tập Vị Nam lại là hai ông cháu, tại sao ông chẳng hề hay biết gì?

Vị sĩ quan trẻ tuổi mà ông luôn đánh giá cao, hóa ra lại có gia thế hậu thuẫn hùng hậu đến thế, chẳng trách khí phách hiên ngang, với ai cũng tỏ ra bình thản, điềm đạm.

Uổng công ông luôn ngấm nghé chấm anh làm con rể, rốt cuộc người ta đã lập gia đình lâu rồi.

Tổng Chính ủy thờ dài sườn sượt, sau rồi đành cười nói: "Không ngờ… đúng là không ngờ… tôi vẫn bảo, phong thái của cậu trai này từ đâu mà có… hóa ra… thưa Thủ trưởng, cháu trai ngày quả thật tài ba, có phong thái của Thủ trưởng năm xưa đấy ạ!"

Đoạn lại thở dài, nói đùa vẻ luyến tiếc: "Chẹp, tôi vốn định chấm cậu ấy làm con rể mình, không ngờ Tập Vị Nam đã có vợ rồi, đơn xin phép kết hôn cũng không đưa tôi duyệt."

Tập Thừa Hoắc lại khoát tay: "Thằng ranh con láo toét, đừng nói ông, đơn xin phép kết hôn của nó cũng không qua tay tôi duyệt."

Cứ nhắc đến chuyện này, ông lại thấy giận, cái tính cứng đầu không biết giống ai nữa.

Tập Vị Nam vốn không muốn ỷ lại vào địa vị quyền thế của ông nội, để được ưu tiên đãi ngộ. Nghe ông cụ thản nhiên thừa nhận anh là cháu mình, tức thời nhíu mày khó chịu, nhưng trước mắt không thể biểu lộ ra ngoài.

Anh đanh giọng nói: "Ông, chân của Bạc Hâm hẵng còn đau, cháu đưa cô ấy đến quân y xem thế nào."

Biết thằng cháu chê ông lắm chuyện, thấy nó không vui, tâm trạng ông lại thấy vui sướng, liền sảng khoái gật đầu: "Ừ đi đi."

"Không cần đâu ạ, mọi người cứ làm việc của mình, các cô ấy đưa cháu đi cũng được ạ." Diệp Bạc Hâm từ chối khéo, mắt liếc sang mấy cô gái đang nghiến răng trèo trẹo.

Nhận được ánh mắt của Diệp Bạc Hâm, các cô liền gật đầu lia lịa: "Vâng, vâng, vâng, cứ để chúng cháu đưa Bạc Hâm đi ạ."

Nói thừa, tin động trời thế này, bọn họ phải tra hỏi cặn kẽ mới được.

"Không sao, mọi người cũng xong việc rồi, A Nam, đưa con bé đi!" Ông cụ tươi cười hứng khởi.

Và thế là, trước những cặp mắt tóe lửa như có thể xuyên thủng bất kì ai của tất cả mọi người, Tập Vị Nam

bế bổng cô dậy, sải bước chân đi mất.

Từ đầu chí cuối, ánh mắt của Tập Vị Nam không hề dừng lại trên người cô, niềm tin chống đỡ trong Tống Thanh Nhiên sụp đổ, xúc cảm tức thì vỡ òa.

Mắt cô rơm rớm nước, quay người chạy vụt đi.

Cảnh tượng ấy diễn ra trước mặt mọi người, ánh mắt ai nấy đều trở nên khác lạ.

Tống Chính ủy ngượng ngùng ra mặt: "Ơ… con bé này được tôi chiều quá hóa hư, chả có tí quân kỷ nào…"

Tập Thừa Hoắc vỗ vai ông: "Thanh Nhiên cũng có nỗi khổ riêng, nhưng tiếc là thằng cháu tôi… Chẹp, cũng không nói nữa, ông qua xem con bé thế nào đi. Khuyên nhủ nó, đàn ông tốt còn nhiều lắm, chỗ tôi cũng có mấy thanh niên trẻ trung tài cán, nếu nó ưng, tôi giới thiệu cho."

Chẹp, nói thì dễ, nhưng con bé vốn cố chấp, bao nhiêu năm chỉ đợi chờ mỗi người ấy, kết cục thì sao, chuyện này biết nói thế nào cơ chứ.

"Cảm ơn Thủ trưởng ạ!" Tống Chính ủy đưa tay lên chào, rồi quay ra, đuổi theo Tống Thanh Nhiên.

Tống Thanh Nhiên chạy vào rừng cây, gió buốt giá táp lên mặt, nhưng cô chẳng hề mảy may cảm giác, trong đầu chỉ quẩn quanh việc anh ấy đã có vợ.

Thì ra anh ấy đã có người thương. Thì ra với người phụ nữ ấy, anh cũng có thể dịu dàng mềm mỏng. Thì ra không hẳn với ai anh ấy cũng lạnh lùng, chẳng qua anh không quan tâm, không bận lòng, nên mới giữ khoảng cách xa lạ.

Sự ghen tỵ như một loài cây leo điên cuồng trổ cành trong tim cô.

…

"Mẹ kiếp! Tớ hoa mắt? Hay là ù tai nhỉ? Chân tớ run quá, đỡ tớ, đỡ tớ mau lên!" Duy Mật chớp mắt, cố tình ngả vào Ngải Thu Viên đứng bên.

Ngải Thu Viên nguýt một cái, né sang một bên, Duy Mật suýt thì lao xuống đất.

"Đợi tí để tớ sắp xếp lại logic đã, Đội trưởng của chúng mình là cháu trai của Thủ trưởng Tập ở Bộ tư lệnh, dòng dõi quân quyền chính thống. Và vị Đội trưởng chưa bao giờ gần gũi đàn bà phụ nữ này đã có vợ. Cô vợ là… Diệp Bạc Hâm, ờ, là Tiểu Diệp mà chúng ta quen…" Lâm Vi day đầu mày: "Tớ hiểu thế đã đúng chưa nhỉ?"

"Móe! Diệp Bạc Hâm là đồ lừa đảo!" Duy Mật buột miệng chửi bậy: "Mẹ kiếp, có bệ đỡ chắc như thế. Chả trách, được nhét vào đội Đặc chủng, im ỉm lặn mất tăm rồi vẫn thản nhiên quay về được. Chiến khu của bọn mình như sân sau nhà nó. Chị mày đã bảo mà, lính cảnh vệ của Đội trưởng mà cứ như lâu la của nó."

Hướng Đóa Nha xoa cằm: "Chuyện này chưa xong đâu, không thể dễ dàng tha cho nó được. Dám lừa chúng mình, ắt phải chịu sự trừng trị!"

Duy chỉ có Tống Nhất là không hề tỏ ra ngạc nhiên, nhưng các cô đều không để ý.

Gió tháng Hai thông thốc, táp vào mặt như lưỡi dao cứa ngang.

Diệp Bạc Hâm rúc vào lòng Tập Vị Nam, ngẩng đầu nhìn chiếc cằm vuông thành sắc cạnh của anh, khẽ thở dài: "Thế là tiêu, anh hại em rồi."

Tập Vị Nam bước đều đều, tiến về hướng phòng quân y. Trong lòng ẵm một cô gái nặng hơn bốn mươi lăm cân mà như ẵm một chiếc gối nhẹ hều, lực cánh tay khỏe kinh người.

Anh cười, nhìn xuống cô: "Là sao?"

Những ngón tay trắng ngần của cô nghịch ngợm quấn lấy những nút cúc trước ngực anh: "Mấy con nhỏ điên kia biết mối quan hệ giữa anh và em rồi, làm sao bây giờ?"

Ngón tay mềm mại thi thoảng lướt qua yết hầu của anh. Tập Vị Nam nghe lòng ấm sực, yết hầu quặn lại.

"Làm sao, tại anh kém cạnh quá à?"

"Cũng chả phải, ngược lại thì có, chính vì anh không hề kém cạnh tí nào, người kém cạnh là em đây này. Em sợ mình sẽ chết chìm trong nước bọt của mấy đứa nó." Diệp Bạc Hâm đùa, mắt nhìn anh, cảm giác đau ở chân cũng vợi đi.

Tập Vị Nam mỉm cười.

Đẹp trai ngời ngời.

Diệp Bạc Hâm định thần, nghiêm túc nói: "Chẹp, chuyện anh có vợ chắc không giấu được nữa rồi. Liệu có phiền phức với anh không?"

"Sao lại phải giấu?" Hàng lông mày khôi ngô của anh rướn lên, từng biểu cảm đều toát lên vẻ mê hoặc, nam tính, mạnh mẽ, khiến cô gái trong lòng anh cũng phải đỏ mặt.

"Như thế này là tốt nhất, em cho anh danh phận chính thức rồi." Anh thì thầm, giọng ôn tồn quyến rũ. Diệp Bạc Hâm cầm lòng không đặng, rướn đầu cắn một cái lên cằm anh.

Tập Vị Nam đang mải nhìn về phía trước, cằm bỗng có cảm giác nhột nhạt, người giật mình, cánh tay cũng siết chặt lại.

Anh khẽ hừ nhẹ, trầm giọng dọa: "Đang ở bên ngoài, chú ý hình tượng nào."

Diệp Bạc Hâm hớn hở, đưa tay ôm lấy cổ anh, cười khúc khích.

313. Chương 313

Ban ngày, cửa phòng quân y khép hờ, bỗng bị người ta dùng chân đá bung cánh.

Vị bác sĩ quân y đang ngồi đọc báo bên bàn, tay run lên, kính suýt thì tuột ra. Anh ta đỡ gọng kính, hai mắt hằm hằm tóe lửa đứng bật dậy: "Thằng ôn nào dám đá cửa nhà ông? Có còn quân kỷ nữa hay không? Cứ dăm hôm nửa bữa lại đá cửa một lần, lần trước đá hỏng cửa chúng mày cũng không thèm sửa. Báo hại ông phải làm báo cáo, đợi nửa tháng trời mới có người đến sửa…"

Mấy thằng ranh trong chiến khu, người ngợm như sắt thép, bình thường thương tật vặt vãnh thì cũng nhịn cho qua, không hay đến quân y thăm khám. Trừ phi bị thương trong lúc tập luyện, hễ có người làm sao, là cánh cửa lại ăn đủ.

Nhìn rõ người sải chân bước vào, quân y tức thì á khẩu:

"Đội… Đội trưởng…"

"Qua xem giúp cô ấy." Tập Vị Nam đặt Diệp Bạc Hâm xuống giường, kéo rèm cửa sổ, đầu không buồn ngẩng lên, sắc mặt lạnh lùng.

Diệp Bạc Hâm nhớ anh quân y này, lần trước bị ngất trong lúc tập luyện, cũng nhờ anh ta kiểm tra thăm khám.

Cổ chân cô sưng to như cái bánh bao. Anh quân y lắc đầu, ấn mấy cái, Diệp Bạc Hâm đau rùng mình.

"Ái chà, trật khớp rồi." Quân y ngẩng lên nhìn cô, thấy mặt cô quen quen: "Ơ, cô là…"

Lần trước Diệp Bạc Hâm để tóc ngắn, lần này tóc đã dài đến vai, tuy cảm thấy quen quen nhưng nhất thời chưa thể nhận ra.

Cảm nhận được ánh mắt sắc lẹm, anh quân y rùng mình, vội cúi đầu xuống: "Cố gắng một tí, tôi nắn lại xương, lát nữa sẽ kê thuốc để cô đắp."

Tập Vị Nam đứng bên cô, nghe vậy liền đưa tay ấn đầu cô vào lòng mình: "Đừng nhìn nữa."

"Á!" Diệp Bạc Hâm vẫn không chịu được, nước mắt ứa ra: "Đau chết mất."

Tập Vị Nam giữ chặt cơ thể run lên bần bật của cô, cúi xuống hôn lên đỉnh đầu, mắng khẽ: "Đáng đời, ai bảo em không đi đứng cẩn thận."

"Được rồi..." Anh quân y đứng dậy, quay ra lấy hai lọ thuốc và bông tăm trên giá.

Bôi thuốc, quấn băng xong, chân không thể xỏ giày được nữa.

Anh quân y đăm chiêu nhìn hai người đang thì thầm nói chuyện, chợt vỗ vào đầu đánh cái đét: "À, tôi nhớ ra rồi, cô là cái người lần trước, từng đến đây một lần do dị ứng lúc luyện tập."

Diệp Bạc Hâm bẽn lẽn cười.

"Con bé làm sao rồi?" Tập Thừa Hoắc bước vào, theo sau là lính cảnh vệ. Người kia đưa tay chào Tập Vị Nam, rồi quay người ra ngoài.

"Không sao ạ, đỡ nhiều rồi." Diệp Bạc Hâm áy náy cười: "Để ông phải lo rồi ạ."

"Không sao là tốt rồi. A Nam, mấy hôm này tranh thủ thời gian chăm vợ đi nhé. Ông giao người cho cháu rồi đấy. Ý của mẹ cháu là để hai đứa cố gắng có cháu ẵm bồng trong năm nay." Ông cụ hào sảng nói.

Tập Vị Nam liền sầm mặt: "Được rồi, ông xong việc rồi thì về trước đi."

Ông cụ chắp tay sau lưng, vui vẻ đi ra ngoài: "Thì về, khỏi tiễn."

Đám Duy Mật đứng bên ngoài cửa, xô đẩy lẫn nhau.

"Vào đi, cậu vào trước đi."

"Con đi đầu đàn là con chết trước, còn lâu nhé."

"Này, ngứa đòn à, vào đi." Ngải Thu Viên bị đá một cái, chân loạng choạng, nhào về phía trước.

Ông cụ vừa vặn đi ra, suýt thì đâm sầm vào nhau.

"Thủ… Thủ trưởng… cháu, cháu xin lỗi, cháu không cố ý…" Sắc mặt Ngải Thu Viên thoắt trắng bệch, lập tức đứng nghiêm.

Mấy người đằng sau cũng lần lượt chào ông.

Ông cụ nhìn thoáng qua, không chấp nhặt với mấy đứa: "Đến thăm Bạc Hâm hả?"

Mới rồi cũng chính mấy đứa này đứng quanh Diệp Bạc Hâm, tuy không rõ Diệp Bạc Hâm quen biết kiểu gì với người trong chiến khu, nhưng cũng không phải chuyện gì ông cũng cần biết.

"Vâng ạ…"

"Thế còn đứng đây làm gì? Khẩn trương vào đi."

Ông cụ gọi lính cảnh vệ, cả hai cùng lên xe.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không ngờ không bị phạt, tức thì thở phào nhẹ nhõm.

"Báo cáo!" Mấy người đứng ngoài cửa, Diệp Bạc Hâm đang phân vân không có giầy ra ngoài kiểu gì, trời lạnh như thế này có mà chết rét. Lại nghe tiếng động, liền nhìn ra, đầu lập tức căng lên.

Cánh tay người đàn ông vẫn khoác trên vai, cô hất tay anh xuống.

Tập Vị Nam nghiêm sắc mặt, nhìn người đứng ngoài cửa: "Vào đi!"

Mấy người nhìn nhau, ngại vì Tập Vị Nam cũng có mặt, nên không ai dám lên tiếng.

Bầu không khí bối rối, Diệp Bạc Hâm khẽ húng hắng, ngẩng đầu nhìn Tập Vị Nam: "Anh… anh giúp em đi tìm một đôi giầy khác, chân em thế này…" Vừa nói, cô vừa đung đưa chân phải.

"Ừ." Tập Vị Nam gật đầu. Trước khi rời cửa, anh nhìn mấy cô như có ý cảnh cáo, giọng khẽ bảo: "Đừng đùa quá trớn nhé."

Diệp Bạc Hâm đuổi khéo anh đi, anh cũng biết vậy. Nhưng mấy người này lúc ở riêng với nhau lại như mấy chú ngựa hoang tuột dây cương, chả hề biết giữ chừng mực. Chẳng trách anh sợ người phụ nữ của mình bị bắt nạt.

Người đàn ông vóc dáng cao lớn, lại mang theo cảm giác áp lực, uy nghiêm, suýt thì cả lũ nhũn người.

Tập Vị Nam vừa đi khuất bóng, mấy ánh mắt sắc lẹm như dao lập tức đổ rào rào về phía mình, Diệp Bạc Hâm xoa mũi, nhoẻn cười.

"Cười, cười, cười, cười cái con khỉ, khôn hồn khai thật đi." Duy Mật bóp cổ cô. Tập Vị Nam vừa dặn dò dứt lời, chớp mắt đã bị các cô quẳng ra sau gáy.

"Này, cậu nhẹ tay thôi, giết người à." Diệp Bạc Hâm né sang một bên.

"Á à, giờ người ta là phu nhân của Đội trưởng rồi, bọn này nào dám." Ngải Thu Viên nói giọng eo éo.

Cả lũ này quả nhiên đến đây để xử lý cô.

"Mấy đứa muốn biết gì nào?"

Họ chỉ đợi có câu nói này, liền xáp lại, mồm năm miệng mười nói.

"Cậu là vợ của Đội trưởng thật à?"

"Hai người quen nhau thế nào? Trước hay sau khi cậu vào chiến khu? Trước đó có nghe nói Đội trưởng đã lấy vợ đâu nhỉ?"

"Người lạnh lùng như Đội trưởng, xin hỏi cậu đã tán đổ bằng cách nào, cho tớ xin ít bí kíp."

"Không phải, mấy đứa hỏi cái vớ vẩn gì thế. Quên chuyện chính à, con ranh này dám lừa chúng mình. Không xảy ra chuyện ngoài lề vừa rồi, thì nó còn định giấu chúng mình mãi đấy."

"Đúng, đúng rồi, khai mau, vì sao lại giấu bọn này?"

"..."

Mấy cái đầu chụm lại, bên tai là tiếng ríu rít, Diệp Bạc Hâm không thở nổi, suýt thì bị mấy đứa dồn cho rơi khỏi giường.

"Ối trời ạ, tránh ra, tránh ra tí nào, ồn ào chết mất..." Cô giang tay hẩy những gương mặt đang cố gắng sán lại gần, vẻ ngao ngán thấy rõ.

"Được rồi, đừng ồn ào nữa, người ta đang bị thương, quên lời dặn của Đội trưởng à?" Lộ Hạ không đua theo bọn họ, thấy các cô cũng hỏi được hòm hòm, mới lên tiếng nhắc nhở.

Diệp Bạc Hâm liền gật đầu: "Tớ không muốn giấu các cậu đâu, nhưng tự bản thân các cậu biết tính của mình, các cậu không biết chứ? Để các cậu biết rồi, thì mấy cái loa này chẳng đi rêu rao khắp chiến khu, để mọi người cùng biết?

"Tớ và anh ấy quen nhau lâu rồi, trước khi vào đây chúng tớ đã đăng ký kết hôn rồi. Còn vì sao tán đổ anh ấy thì cậu hỏi tớ, tớ hỏi ai? Cái này, các cậu phải đi hỏi anh ấy chứ." Đoan chắc mấy đứa sẽ không dám bạo gan như thế, Diệp Bạc Hâm đắc chí hất hàm.

Nói xong, mấy người vẫn có cảm giác như trong mơ vậy.

"Không đúng lắm, bao nhiêu người theo đuổi Đội trưởng, xét gia thế, dung nhan đều thuộc hàng xịn cả, Đội trưởng làm sao lại ưng cậu nhỉ?"

Câu này Diệp Bạc Hâm không thấy xuôi tai cho lắm: "Ý cậu là sao, làm sao lại không thể ưng tớ?"

Duy Mật nhướn mày, bụm cái miệng rau ráu của Lâm Vi lại: "Chứ còn gì nữa, không thấy Tiểu Diệp cũng là con nhà giàu à? Thiên kim tiểu thư làm sao lại không xứng với Đội trưởng?"

Càng nói càng xa vời, Diệp Bạc Hâm liền kiên quyết ngậm miệng, để họ tự bàn luận lấy.

Đợi cả lũ qua cơn phấn khích, Duy Mật mới sực hiểu ra: "Chẳng trách… chẳng trách Tiểu Diệp đi ra đi vào chiến khu như đi chợ. Hậu thuẫn mà không đủ mạnh, làm sao có thể chen chân vào đội mình? Còn nữa, lần trước diễn tập ở biên giới Myanmar, lúc Tiểu Diệp mất tích, mặt Đội trưởng biến sắc, còn đích thân đi tìm người nữa. Tớ bảo mà, một lính tráng bình thường mất tích, làm sao mà phải đích thân Đội trưởng ra tay? Giờ nghĩ lại, được lắm, liền mạch rồi đấy…"

Diệp Bạc Hâm nhăn mày: "Mật Nhi, đừng có nói linh tinh. Việc tớ có thể vào đội, không liên quan đến anh ấy đâu. Trước khi gặp nhau ở chiến khu, tớ cũng không biết anh ấy làm việc ở đây. Cậu đừng nói bừa. Bây giờ anh ấy đang xin từ chức, việc này to không to, nhỏ cũng không phải là nhỏ, nhưng một khi bị người ta cố ý lợi dụng, bất kể thật hay không, cũng ảnh hưởng không tốt đến anh ấy. Do tớ và mẹ tớ cãi nhau, trong lúc nổi giận, bà mới bảo cậu tớ đưa tớ vào đây."

"Được rồi, được rồi, đùa thôi, chuyện này mấy đứa chúng tớ biết là được, nói ra để Đội trưởng tuốt xác à?" Duy Mật cười xòa. Chả phải cô không hiểu, cũng không muốn gây phiền phức cho ai, đùa với nhau thế thôi.

"Tiểu Diệp, lại hỏi cái này, là… Đội trưởng lúc bình thường cũng hầm hầm, nhạt nhẽo như thế à? Lúc chỉ có hai người với nhau, cả… chuyện đó… khoản đó Đội trưởng có phải là rất lợi hại không?" Giọng Hướng Đóa Nha không thèm giảm nhỏ, mọi người ai nấy đều nghe thấy.

Diệp Bạc Hâm đỏ mặt, cười mắng: "Trời ạ, con ranh này, không biết ngượng, chưa lấy chồng đã hỏi chuyện này, sau này ai dám rước hả?"

Những ngày tháng vui vẻ vun vút qua đi, trao đổi số điện thoại liên lạc xong, Diệp Bạc Hâm bịn rịn không nỡ rời chiến khu.

Ở Soái bộ với Tập Vị Nam được ba ngày, cô đã phải về thành phố.

Hai nhà bàn bạc xong, thống nhất lễ cưới tổ chức vào cuối thàng Tư, ngày hoàng đạo, thích hợp cưới gả.

Nhưng trước hôn lễ của họ, nhà họ Diệp còn một chuyện hỷ khác nữa.

Diệp Thanh Vũ lại tranh thủ tổ chức đám cưới trước cả Diệp Bạc Hâm, ngày ấn định vào mùng hai tháng Ba, trùng với lễ Nguyên tiêu.

Tuy cũng nghe nói nhà họ Thời đang rầm rộ chuẩn bị lễ cưới, nhưng đợt này Diệp Bạc Hâm bận tối mắt tối mũi, không để ý lắm. Vả lại, với mối quan hệ giữa cô và Diệp Thanh Vũ, Diệp Thanh Vũ đưa cô tấm thiệp đã là nể nang Diệp Bạc Hâm lắm rồi.

Nhớ lại vẻ ngạo nghễ của Diệp Thanh Vũ khi quẳng thiệp vào mặt cô, Diệp Bạc Hâm lại buồn cười, phải cất công đến ra oai với cô, có ấu trĩ không cơ chứ.

"Mẹ, hai nhà Diệp-Thời làm thông gia, mẹ thấy việc này thế nào? Lạc Thời ăn no rửng mỡ, hết việc để làm à? Anh ta lấy Diệp Thanh Vũ thật này. Lạc Thời rút cuộc nghĩ gì nhỉ?" Diệp Bạc Hâm ngồi trên ghế da, mũi chân chấm vào chân bàn, không ngừng xoay tròn, tay vẫn ấn bút, chốc chốc lại phát ra tiếng.

Mí mắt của Tô Uyển giần giật, Lạc Ngạn Trình là chú của Lạc Thời, chẳng nhẽ con ranh này phát hiện ra chuyện gì, định bẫy bà chắc?

"Con hỏi mẹ, mẹ hỏi ai?" Tô Uyển đóng tập tài liệu tại, tiện thể vớ lấy hợp đồng ở bên, quẳng vào người Diệp Bạc Hâm: "Rảnh lắm hả? Về đọc lại hợp đồng này ngay."

Diệp Bạc Hâm nhìn tập hợp đồng rơi vào lòng: "Ấy, cái này vội gì. Nói sao thì nói, Diệp Thanh Vũ cũng là chị con, con phải quan tâm tí chứ."

314. Chương 314

"Con hỏi mẹ mẹ hỏi ai?"Tô Uyển đóng tập tài liệu lại, thuận tay cầm bản hợp đồng bên tay ném lên người Diệp Bạc Hâm, "Con rảnh lắm đúng không? Quay lại em bản hợp đồng này một lần."

Diệp Bạc Hâm nhìn bản tài liệu bị ném vào trong lòng, "Ài, cái này không gấp, nói thế nào thì Diệp Thanh Vũ cũng là chị con, con quan tâm quan tâm chị ấy thôi. "

"Việc của nó không cần con phiền lòng, chăm sóc tốt bản thân mình đi là được rồi. "Nói xong, Tô Uyển nhếch mày nhìn bụng vô một cái, "Đừng cái gì cũng không để tâm, đến lúc đó nhìn bụng to đùng mặc váy cưới, xem có bao nhiêu thú vị. "

Diệp Bạc Hâm trề môi, lông mày nhếch lên một tia chán nản, cô cũng muốn, đáng tiếc không có được.

"Mẹ, mẹ nhận được thiệp mời chưa? "

"Nhận được rồi, là Lạc gia đưa gửi tới. "Tô Uyển kéo ngăn kéo ra, đem tấm màu đỏ viền màu vàng kim ra, lật qua lật xem một cái, mỉm cười lên lên tiếng.

Diệp Bạc Hâm lấy qua, mở ra xem một cái, "Vậy mẹ đi không? "

Danh môn cùng với môn hộ mới phát triển chính là không giống nhau, chỉ nói về tấm thiệp mời này, thiết kế, chất liệu cùng với nội dung, cũng là khác một trời một vực, chênh lệch không chỉ là một tí xíu, thiệp mời bên phía Diệp gia nhìn có vẻ bị tiền làm ra thô tục tầm thường, còn bên phía Lạc gia, thiết kế tinh tế, tỏa ra hương thơm mùi sách nồng nàn.

"Lạc gia là bạn làm ăn của Tô Thị, sau này cơ hội giao lưu rất nhiều, mặt mũi của Lạc gia không thể không cho."

"Như vậy ạ. "Lông mày Diệp Bạc Hâm cong lên, dừng lại động tác, như có ý gì đó gật đầu, "Vậy con cũng đi, đi xem náo nhiệt."

Tô Uyển hừ nhẹ, ký tên trên văn kiện, nghe lời này ngẩng đầu lên cười như không cười nhìn cô một cái, "Ngày đại hỷ, đừng làm xấu mặt người ta."

Diệp Bạc Hâm sờ mũi, một chút cũng không có điểm như bị người ta đoán trúng tim đen, chỉnh lại khí lực đứng thẳng người, "Ài, con là người như vậy sao."

Con gái bà bà còn không hiểu sao?

Từ nhỏ đã nhìn Diệp Thanh Vũ không thuận mắt, có cơ hội liền đi tìm điểm không vui của đối phương.

"Người khác mẹ không biết, nhưng một khi động tới Diệp Thanh Vũ thì khó nói rồi." Tô Uyển tắt máy tính, đứng dậy, từ sau lưng ghế lấy áo khoác mặc lên người, con lăn về làm việc cho mẹ, đừng ăn bơ làm biếng!"

...

Lạc gia ở Kinh Thành, thậm chí là trong nước đều là danh môn gia tộc có tiếng tăm vang dội, Lạc tam thiếu càng là hoa danh bên ngoài, tin tức Lạc gia tam thiếu tổ chức hôn lễ vừa truyền ra ngoài, lập tức thu hút lên chấn động trong giới nổi tiếng.

Cùng Lạc gia liên hôn là Diệp gia, ở trong giới danh lưu không được coi là có danh, nhưng một khi nhắc đến vụ tai tiếng tình dục năm đó náo loạn nổi tiếng trong giới, lập tức có người nói tới, Diệp gia? Không phải chính là chồng trước của nữ cường nổi tiếng ngày nay trong thương giới Tô Uyển sao? Năm đó Tô Uyển vì giành quyền nuôi hai đứa con, cùng Diệp gia náo loạn tới tòa án, hai đứa con đó cuối cùng lâm trận phản giáo, làm Tô Uyển tức giận suýt chút nữa ngất xỉu trên tòa.

Danh tiếng Diệp gia không tốt, quần chúng đều tránh né, Lạc gia cùng Diệp gia liên hôn là mục đích gì? Diệp gia lại làm sao có thể trèo tới cây cổ thụ trăm năm Lạc gia?

Ở bên ngoài đầu gió sôi nổi, đoán mò lung tung, chính là không ai đứng ra giải đáp, hôn lễ vẫn y như cũ không chịu ảnh hưởng, chuẩn bị gọn gàng tươm tất.

Lạc gia là gia tộc trên trăm năm, làm ăn buôn bán rất lớn, trong nước và ngoài nước đều có bạn làm ăn, Lạc gia tam thiếu lại là đứa cháu Lạc lão phu nhân thương yêu nhất, vì thế tiệc hôn lễ này tổ chức rất rộng lớn, chấn động cả Kinh Thành.

Ngày hôn lễ, ánh sáng tươi sáng, trong bầu trời vạn dặm không có bóng mây, ngay cả đến ông trời cũng dùng phương thức tốt nhất chúc mừng cho đôi cô dâu chú rể.

Thân là em gái khác mẹ của Diệp Thanh Vũ, Diệp Bạc Hâm vốn dĩ nên đêm trước hôn lễ cùng Diệp Thanh Vũ trải qua, ngày hôm sau tiễn cô xuất giá, tuy nhiên cho dù là Diệp Thanh Vũ hay là Hạ Băng, đều không có ai gọi cô về Diệp gia, cô cũng vui vẻ nhẹ nhàng.

Ngày hôm sau, Diệp Bạc Hâm ngủ tới lúc tự nhiên tỉnh, lười biếng vươn vai, mới đi trang điểm, mặc lễ phục, chậm chạm ra khỏi nhà.

Với giao tình của Diệp Thanh Vũ và cô, cô tới hôn lễ coi như là cho cô mặt mũi rồi, chậm hay không cũng không ai quan tâm.

Tập Vị Nam gần ba tháng không nghỉ ngơi, sau Tết Âm lịch, kế hoạch đầu năm cũng sắp xếp xong rồi, anh được nghỉ ngơi vài ngày phép.

Diệp Thanh Vũ từ Diệp gia xuất giá, hôn lễ tổ chức tại bãi cỏ ngoài trời ở Bắc Hồ Cừ, Bắc Hồ Cừ là nhà hàng kiêm sơ trang du lịch có một không hai ở Bắc Kinh, đến lúc đó nghi thức hôn lễ vừa kết thúc tiệc rượu trực tiếp sắp xếp ở Bắc Hồ Cừ.

Hôn trường củ Bắc Hồ Cừ vẫn luôn nhận sự xem trọng của những người có máu mặt trong Kinh Thành, từ đầu năm tới cuối năm sắp xếp đầy hôn ước, lần này nhờ vào Lạc gia, mới có thể thuê được mặt đất, còn có thể tổ chức hôn lễ, thân phận có bao nhiêu cao quý không nghĩ cũng biết.

Tám giờ sáng, chú rể xuất phát từ Lạc gia, vẫn chưa tới Diệp gia.

Bãi đất trống bên ngoài Diệp gia đỗ đầy xe, Diệp Bạc Hâm cùng với Tập Vị Nam cùng nhau xuống xe, lập tức thu hút ánh mắt của những khách khứa.

Có người nhận ra cô gái mặc lễ phục váy ren màu hồng phấn là tiểu thư chính hiệu vủa Diệp gia, còn vị bên cạnh cô, tuấn tú lạnh lùng, đôi mắt sâu xa nhưng không có một tia gợn sóng, giống như tất cả mọi người ở đây đều không lọt vào mắt anh, dòng khí thế bất hoàn tòa ra từ xương cốt đó khiến người khác không thể xem nhẹ.

Vũng không biết, xã hội thượng lưu từ lúc nào nhiều hơn một nhân vật số một như vậy?

"Em đi xem chị cả, anh tự mình đi dạo một chút." Diệp Bạc Hâm nói cùng Tập Vị Nam một tiếng, kêu người làm bưng trà lên, liền quay người lên lầu.

Diệp Bạc Hâm vừa rời đi, liền có người lên trước bắt chuyện, không thiếu gì những người làm ăn và thiên kim danh lưu.

Tập Vị Nam mặc dù không thích loại trường hợp này, nhưng anh tới đâu cũng là trăng giữa đám sao, không có cảm thấy không tự do, ngược lại nhẫn xuống tính cách, hai câu ba lời liền đuổi đám người đi.

Trong hôn phòng tầng hai, Diệp Thanh Vũ ngồi trước gương, để mặc chuyên viên trang điểm trang điểm cho cô, khuôn mặt cô hờ hững, trên người không có một tia kích động và vui vẻ của một cô dâu, dường như hôm nay lfm cô dâu không phải là cô, ngược lại làm cho bầu không khí căn phòng có chút áp lực.

Cô không có bạn thân gì, đến ngày chọn phù dâu, cô mới phát hiện nhân duyên của mình thật tệ, những phù dâu ngày hôm nay vây quanh cô đều là thiên kim danh gia có chút giao tình nhàn nhạt, bọn họ làm phù dâu, hơn một nhừ là nhùn mặt mũi Lạc gia.

"Chị cả, chúc mừng nha." Diệp Bạc Hâm cười nheo mắt dựa vào cửa phòng, bây giờ mới là đầu tháng ba, thời tiết phương Bắc còn rất lạnh, mặc lễ phục mỏng manh, có thể khiến người khác đông cứng, Diệp Bạc Hâm liền quàng một khăn choàng trên cổ.

Diệp Thanh Vũ từ trong gương nhìn thất cô, không có nói chuyện.

Diệp Bạc Hâm cũng không để ý, tự bước vào trong, quay một vòng hôn phòng đánh giá.

“Hi, chào mọi người.” Diệp Bạc Hâm tự tới làm thân, bước qua ngồi cùng mấy cô hái làm phù dâu.

Không thể không nói, những cô gái thiên kim danh môn này thật sự rất có giáo dục, nói chuyện cẩn thận ấm áp. Nội dung bàn luận đều không thô tục, hoặc là âm nhạc thanh nhã, hoặc là học thuật, hoặc là tin mới tài chính, một chút cũng không lộn xộn.

Đáng tiếc không có ai tới nói chuyện cùng Diệp Thanh Vũ, vốn dĩ những người này và cô không quen nhau, Diệp Thanh Vũ lại bày ra bộ mặt lạnh lùng người lạ chớ tới gần, bọn họ không tội gì mặt nồng nhiệt đi dính lấy tảng đá lạnh.

Sáu cô gái, mặc quần áo phù dâu màu xanh lá thanh thoát, thiết kế rất có nhân tính, phù hợp với mặc đầu xuân, không khiến người ta thành mỹ mỹ đông lạnh.

Bọn họ đương nhiên có nghe nói, biết vị này mới là tiểu thư chính hiệu củ Diệp gia, mỉm cười chào hỏi.

Không bao lâu, bên phía Diệp Thanh Vũ cũng trang điểm xong, đeo lên hoa cài, màn rèm cô dâu vén lên sau đầu.

“Mọi người ra ngoài đi dạo chút đi, không càn ở đây với tôi, lát nữa xe đón dâu tới, mọi người lên đây là được rồi. ”Diệp Thanh Vũ nhìn bọn họ nhàm chán, kêu bọn họ ra ngoài đi dạo.

Diệp Bạc Hâm không đi, nghiêng người nhìn gương mặt trang điểm tinh tế của Diệp Thanh Vũ, đôi mắt phượng của cô đặc biệt thu hút, chuyên viên trang điểm vẽ trên mắt cô một đường cong, đôi mắt kia nhuộm lên càng cong dài mỹ lệ.

Diệp Bạc Hâm chậc chậc tán thưởng, “Quá đẹp, chị cả, ngày kết hôn, cười lên sẽ càng đẹp”

Nghe thấy lời này, Diệp Thanh Vũ cười lên nhưng là cười lạnh, cả người cô càng phát ra kiêu ngạo lành lạnh.

Diệp Bạc Hâm lắc đầu, dựa vào trên bàn trang điểm, “Hà cớ gì phải vậy, cười so với khóc còn khó coi hơn, không muốn gả thì đừng gả, ai có thể ép được chị?”

Con người Diệp Thanh Vũ này, miệng mồm mặc dù xấu một chút, nhưng hai người suy cho cùng là chị em, nhìn chị em nhảy vào hố lửa Diệp Bạc Hâm vẫn thật sự là có chút không nhẫn tâm.

Rõ ràng biết là sai, vì sao còn muốn như thiêu thân lao vào lửa?

Thần sắc Diệp Thanh Vũ có chút chán nản, mệt mỏi rã rời nhắm mắt lại, rất lau sau mới mở miệng, “Không kịp nữa rồi, bây giờ khách khứa tập trung, hôn lễ này lại được truyền thông tuyên truyền rộng rãi, Diệp gia gánh không nổi mặt mũi này, Lạc gia càng gánh không nổi.”

"Vì vậy chị liền ôm tất cả lên trên người mình? Diệp Thanh Vũ, chị có biết hôn nhân là gì không? Là chấp nhận, là đối với người đó tận tâm tận lực với mình! Còn chị, chị xem hôn nhân thành cái gì? Là bàn đạp chân vủa thành công? Hay là vật hy sinh cho sự nghiệp? Hôn nhâm của một cô gái không hạnh phúc, vậy kết hôn làm gì? Sống một mình không tốt hơn sao?" Diệp Bạc Hâm mỉm cười, cô thật sự không hiểu Diệp Thanh Vũ đang nghĩ gì, danh tiếng quan trọng như vậy? Tự tôn quan trọng như vậy?

"Cô không hiểu gì hết…"

"Đúng, tôi là không hiểu gì hết!" Diệp Bạc Hâm giương cao giọng, phần lớn là mang hương vị hận luyện sắt không thành thép, "Diệp Thanh Vũ, chị hiểu được bao nhiêu? Chị chỉ là một cô gái mà thôi, trái tim đáng chết của chị cũng quan trọng như vậy sao? Chị vẫn luôn sống dưới bóng ảnh của tôi, chị biết bản thân thích cái gì không? Chị cho rằng gả cho Lạc gia, chị sẽ mạnh hơn tôi? Chí ít trên phương diện gả đi, chị gả cho một vông tử nhà danh môn sao?"

"Câm miệng!"Dường như bị chọc tới nỗi đau, Diệp Thanh Vũ, Diệp Thanh Vũ dứt khoát mở to mắt, biểu cảm có chút méo mó.

Diệp Bạc Hâm haha cười lên tiếng, "Diệp Thanh Vũ, chị sống thật thảm thương!"

Cô không muốn cố ý khích thích Diệp Thanh Vũ, nhưng mà con người Diệp Thanh Vũ này có lúc đầu não mê muội, đâm tới tường nam rồi cũng không quay đầu.

Diệp Thanh Vũ tức quá hóa cười, Diệp Bạc Hâm nhìn cô, không nói gì.

"Diệp Bạc Hâm, cô nói không sai, tôi là đáng thương, con người tôi sống giống như vừa sinh ra đã là bi kịch, cho dù tôi cố gắng bao nhiêu, vĩnh viễn cũng không được người khác khen ngợi, thật đáng buồn cười, tôi rốt cuộc tranh gì với cô chứ!"

"Chị chính là bó chân bó tay rồi, sống không mệt sao?" Diệp Bạc Hâm lắc đày, nhìn cô như vậy, trong lòng cô không có hương vị.

Diệp Thanh Vũ bỗng nhiên cười lên, "Vì vậy tôi đã định trước không giống cô thỏa mái như vậy, Diệp Bạc Hâm, đường là do bản thân tôi chọn, tương lai cho dù là thắng thua thế nào, tôi đều không cần cô thương hại. Tôi chính là ghét bộ dạng vờ vĩnh của cô như vậy, rõ ràng chúng ta là đối thủ một sống hai chết, nhưng mà có lúc cô lại khiến tôi cảm thấy chúng ta là chị em có quan hệ huyết thống, náo thì vẫn náo, nhưng không thể thật sự làm tổn thương đối phương, cô thật sự là kẻ đáng ghét!"

Không chỉ cô nghĩ như vậy, Diệp Bạc Hâm cũng nghĩ như vậy.

Hai người bỗng nhiên nhìn nhau cười.

"Nếu như bây giờ Hạ Dã Nhuận xuất hiện, kêu cô đừng gả, cô sẽ như thế nào?"

Diệp Thanh Vũ dữ lại một lúc, lắc đầu, “Cô hôm nay quả nhiên là tới phá hôn lễ, tôi đào hôn, cô là vui vẻ như vậy sao?”

“Không đùa giỡn với cô. ”Diệp Bạc Hâm nghiêm mặt.

“Sẽ không!”Trong mắt Diệp Thanh Vũ xẹt qua một tia kiên định, “Tôi mà anh ấy là không thể nài, tôi mệt rồi, trái tim vết thương tê liệt sẽ không đi động tới tình cảm, tô không muốn dùng cả đời sau đi nghi ngờ, tôi có công việc là được rồi.”

Diệp Bạc Hâm thở dài một hơi, “Vậy còn Lạc Thời, anh ta cưới chị có mục đích gì? Tôi không tin hoa hoa đại thiếu như anh ta có thể vì chị mà thu tâm, loại chuyện này lừa bịp người khác thì thôi đi.”

Diệp Thanh Vũ thấp giọng cười, “Nói tới anh ta làm gì? Anh ta thích chơi thế nào thì chơi như thế, càng len qua lăn lại, Lạc gia càng cảm thấy đối xử tệ với tôi, đến lúc đó tôi ở trong Lạc gia thân phận càng cao.”

“Chị có thể nhẫn sao? ”Nhìn cô như vậy, đôi với Lạc Thời không có một chút cảm tình, hôn nhân chính là một tờ giấy pháp lý pháp luật.

“Vì sao không thể nhẫn? Vốn dĩ chính là không để ý, anh ta chơi thế nào liên quan gì tới tôi?”

Bởi vì không yêu, vì vậy sẽ không oán giận, sẽ không can thiệp.

…

Sau khi Diệp Bạc Hâm xuống dưới lầu, ở trước cửa sổ phòng bên nhìn thấy Tập Vị Nam hai tay đút túi nhìn ra ngoài cửa sổ, trong phòng bên có không ít họ hàng xa của Diệp gia, cô còn nghe được hai cô gái bưng rượu vang nhìn bóng lưng anh nhỏ tiếng thì thầm.

Lại là hai hoa si.

Người đàn ông này thật sự là thể chất câu ong dẫn bướm.

Diệp Bạc Hâm kéo lại khăn choàng, sải bước thanh nhã đi về phía anh.

“Đang nhìn cái gì vậy, nhìn tới xuất thần như vậy?”

Giọng nói dịu dàng truyền tới từ sau lưng, Tập Vị Nam rủ mắt, nghiêng người nhìn cô, đôi mắt ý cười lưu chuyển, đường nét khuôn mặt điêu khắc tinh tế hoàn mỹ tới vô cùng sắc sảo.

Nhìn quen với anh vô ý trong nháy mắt lộ ra thần sắc, trái tim Diệp Bạc Hâm vẫn là dập lệch một nhịp.

"Anh đang nghĩ, em mặc váy cưới sẽ như thế nào?" Giọng anh nồng đậm như rượu mỹ sâu lắng, tay ôm lên eo cô, kéo nhẹ nhàng, trán chạm vào trán cô, mũi cọ cọ vào đầu mũi thanh tú của cô.

Diệp Bạc Hâm không ngờ rằng anh có thể ở trước mặt người ngoài làm ra hành động thân mật như vậy, ngẩn ngơ một lúc, nghe thấy giọng nói xa xăm của anh, bản thân cũng mơ hồ tưởng tượng lên.

Diệp Viễn Đông bận rộn thu xếp chuẩn bị hôn lễ, có thể với tới Lạc gia, ông cười tới không khép được miệng.

Nghe thấy mấy người khách thảo luận về một người đàn ông xuất sắc, còn đặc biệt đi hỏi lông, người thanh niên đó cùng con gái thứ hai của ông có quan hệ gì? Mấy người cười ha ha nói, Viễn Đông, ông thật có phúc khí, đối tượng của hai cô con gái đều là người trong long phượng, ông nuôi hai đứa con gái thật tốt.

Cái gì mà người thanh niên xuất sắc? Diệp Viễn Đông chưa gặp qua, ông đến mặt mũi của Diệp Bạc Hâm cũng chưa gặp.

Hỏi người làm, nghe nói đang ở phòng bên.

Diệp Viễn Đông xa xa nhìn thấy hai người đang ôm nhau thì thầm như chốn không người, người kia nhìn bất phàm, cho dù là quần áo hay là cao quý trên người lộ ra, chỉ cần mơ hồ nhìn một cái, Diệp Viễn Đông liền biết, người này chỉ sợ sẽ không phải là nhân vật đơn giản.

315. Chương 315

"A Hâm, quay về sao không nói với bố một tiếng? Con xem ta, bận rộn tiếp đón khách, cái này cũng không để ý tới."

Diệp Bạc Hâm nâng mắt liền nhìn thấy Diệp Viễn Đông đang bước tới, trên mặt treo lên nụ cười giả tạo.

Lời là nói với cô, ánh mắt lại nhìn Tập Vị Nam bên cạnh cô, trong mắt lóe lên ánh sáng không biết tên, "Vị này là..."

Diệp Bạc Hâm cong nôi cười châm biếm, nâng mắt nhìn thần sắc lạnh lùng của người đàn ông, Tập Vị Nam không có vì một câu bố của ông mà biến sắc, giống như nhìn người lạ nhìn ông, nghe thấy lời này chỉ là lịch sự hơi hơi gật đầu, xem như là chào hỏi.

"Ông quan tâm anh ấy là ai? Cùng với ông có quan hệ gì?"Diệp Bạc Hâm hơi hơi hát cằm lên, một chút mặt mũi cũng không để lại cho Diệp Viễn Đông, xem tính toán trong mắt ông, Diệp Bạc Hâm chỉ cảm thấy

buồn bực, đừng cho rằng cô không biết ông đang tính kế gì, "Ông có phải ép tôi ly hôn sao? Làm sao, hy sinh hôn nhân của con gái lớn đi đổi lấy lợi ích bản thân, ông còn đem chủ ý đanh kên người tôi sao, mượn dòng máu chảy trên người ông và tôi có cùng huyết thống muốn bắt quàng quan hệ sao?"

"Diệp lão đầu, tối nói cho ông biết, không có cửa đâu!" Không quan tâm Diệp Viễn Đông từ từ sắc mặt biến sang xanh, cô cười lạnh nói.

"Con! Con gái bất hiếu! Von muốn làm ta tức chết sao!"Tâm tư bị chọc thủng, Diệp Viễn Đông tức giận tới mất đi lý trí, đem Tập Vị Nam mà ông muốn kết giao ném ra sau đầu, nâng tay lên muốn đánh lên mặt Diệp Bạc Hâm.

Một cánh tay giương lên, cố định nắm chặt cổ tay của ông.

Sắc mặt Tập Vị Nam lạnh lùng, trong mắt giống như phủ thêm một tầng băng tuyết, dần dần dùng sức, đợi đến khi Diệp Viễn Đông đau tới nỗi hét lên, anh mới mạnh mẽ quẳng tay của Diệp Viễn Đông đi.

Diệp Viễn Đông bị sát khí lạnh lẽo trên người anh chấn động tới lùi ra sau, "Cậu…"

"Ha! Ngụy quân tử!"Diệp Bạc Hâm không muốn cùng ông dây dưa, lúc này mượn cớ xe đón dâu đã tới ngoài cửa, phòng khách truyền tới âm thanh náo động, Diệp Bạc Hâm cầm cánh tay Tập Vị Nam bước ra ngoài phòng khách, "Đi thôi, đi xem náo nhiệt."

Lạc thời mang một đoàn phù rể, bị phù dâu khóa ở ngoài cửa, náo loạn một lúc, Lạc Thời mới đón được cô dâu, ôm một thân cáy cưới trắng tinh của Diệp Thanh Vũ từ phòng khách đi lên xe trong sự chúc phúc của nọi người.

Một nhóm xe sang sôi nổi rời khỏi khu biệt thự.

Mắt tiễn xe đón dâu rời đi, Diệp Bạc Hâm mới cùng Tập Vị Nam lên xe, theo chặt phía sau tới Bắc Hồ Cừ.

Hôn trường hôn lễ tràn đầy những bông hoa nhỏ màu hồng, thảm đỏ dài trải từ tiệc rượu tới sân khấu hôn lễ ngoài trời, cổng vòm hai bên tràn đầy hồng phấn, trắng, xanh lam của hoa mộc lan.

Khách khứa tập trung, thương nhân giàu có, chính trị thương nhân danh tiếng, phần lớn đều là nhìn mặt mũi Lạc gia mà tới.

Diệp Bạc Hâm và Tập Vị Nam ngồi trong một góc khuất hẻo lánh, lúc nãy hai người vừa xuất hiện ở hôn trường liền thu hút không ít ánh mắt, không phải là nhắm vào Diệp, mà là trên người Tập Vị Nam, suy cho cùng trong một đám thanh niên tài năng tuấn tú cũng là nổi bật giữa đám đông, làm người khác không thể xem nhẹ.

Có thể tới tham dự hôn lễ, đều không phải là người bình thường, vì vậy một đường bước đi, không ít người tới bắt chuyện muốn kết giao.

Diệp Bạc Hâm nhìn khuôn mặt văng chặt của anh, trên mặt không lộ chút không nhẫn nại, nhưng lại lạnh lùng nhìn người vây quanh, trái tim không kìm được mà khó chịu, tìm một góc khuất ngồi xuống.

May mà không bao lâu thì hôn lễ cũng bắt đầu.

Nhìn hai người ở trên sân khấu tuyên thệ, trao nhẫn cưới cho nhau, rõ ràng là thời khắc hạnh phúc nhất của một đời người, nhưng mà trên mặt cô dâu chú rể lại không có biểu cảm hạnh phúc, cười vô cùng xa cách.

Diệp Bạc Hâm thở dài một hơi, Hạ Dã Nhuận từ đầu tới cuối đều không xuất hiện, hôn lễ diễn ra thành công, chuyển bước sang sảnh tiệc rượu.

Diệp Bạc Hâm biết Tập Vị Nam không thể uống rượu, nhân cơ hội tiệc rượu chưa diễn ra, kéo anh thoát khỏi hôn trường.

"A, lễ vật em quên gửi đi rồi, anh ở đây đợi một lúc, em đưa đồ giao cho chị cả liền đi ra." Trước khi sắp lên xe, Diệp Bạc Hâm vỗ đầu một cái, trong tay xách túi, hướng phía người đàn ông ngồi trong xe lắc lư.

Lễ vật hôn lễ, tặng muộn sẽ không có ý nghĩa nữa rồi.

"Anh đi với em?"Tập Vị Nam làm tư thế muốn xuống xe.

Diệp Bạc Hâm tay đặt lên cửa xe, "Không cần đâu, chỉ là mấy phút thôi, hơn nữa anh cùng em đi vào trong ước tính không thể thoát thân rồi."

Trong những người đó, cũng có không ít người quen biết Tập Vị Nam, còn có mặ mũi của một số người không thể không cho.

Tô Uyển cũng tới rồi, bước qua hôn trường, ở trước mặt người Lạc gia lộ mặt một cái liền đi.

Còn con trai út của Lạc lão phu nhân Lạc Ngạn Trình, bởi vì là thân phận ngôi sao điện ảnh, sợ người khác chụp được, hôn lễ kết thúc cũng không thấy bóng ảnh.

Tập Vị Nam từ trên xe xuống, dựa vào thân xe.

Chiếc Bentley màu đen cách đó không xa, cửa xe vừa mở ra, một nam một nữ mặc lễ phục trước sau ngồi vào trong.

Liếc mắt, nghiêng mặt một cái, trái tim Tập Vị Nam mãnh liệt co rút, ngón ray bông thõng hai bên người nhẹ hơi run rẩy.

Không thể nào… cô gái đó, làm sao có thể?

Một người chết năm năm rồi, làm sao có thể đột nhiên xuất hiện ở đây?

Tập Vị Nam nâng chân liền chạy về hướng nơi chiếc xe Bentley đang đỗ.

"Đợi một lát!" Bentley cùng anh sượt qua nhau, giống như mũi tên bao qua, không có một tia dừng lại, thậm chí suýt chút nữa còn đâm phải anh.

Tập Vị Nam nghiêng người tránh đi, chớp mắt, chiếc xe đã biến mất trước mắt, chỉ lưu lại một cáu đuôi xe.

Tập Vị Nam nhớ lại biển số xe, vừa chạy về xe của bản thân, vừa rút điện thoại ra gọi.

"Giúp tôi điều tra một chút chiếc xe Bentley Mulsanne có biển số Bắc Kinh A99999, chủ xe nghi ngờ là người nước ngoài, đúng, nhanh chóng… điều tra các camera ở bãi đỗ xe gần Bắc Hồ Cừ, chiếc xe chạy về hướng Đông Bắc thành phố, cậu đi caen dặn cấp dưới một tiếng, một khi nhìn thấy chiếc xe này lập tức chặn lại… Ừm, tôi đang đuổi theo, tốc độ xe rất nhanh…"

Chiếc Land Rover màu đen nhanh chóng đuổi theo sau, nhanh chóng đuổi tới phía sau chiếc xe Bentley Mulsanne, tuy nhiên chiếc ce này dường như cảm nhận được, tốc độ xe dứt khoát tăng lên.

…

Trong sảnh tiệc rượu, tiếng đàn piano vang lên du dương êm tai, thân ảnh thướt tha, Diệp Thanh Vũ cùng Lạc Thời đi chúc rượu từng bàn, không bao lâu hai má liền đỏ lên, người hơi say.

Nhân lúc Lạc Thời bị người ta dây dưa bản lĩnh, cô đến phòng khách lầu trên nghỉ ngơi.

Diệp Bạc Hâm đứng ở góc phòng, cùng đi theo lên.

Mấy phút sau, cô đưa tới cửa, từ cửa bên phòng tiệc rời đi.

Hạ Dã Nhuận mặc áo vét đuôi én, cũng đứng trên bãi cỏ, ngẩng đầu nhìn tòa kiến trúc ba tầng trước mặt.

Sau lưng không xa là chính là hôn trường hôn lễ, phồn hoa tấp nập, khách khứa đều đã di chuyển tới sảnh tiệc rượu, chỉ có vài nhân viên làm việc mặc quần áo đồng phục thu dọn hiện trường.

“Hối hận rồi sao?”

Hạ Dã Nhuận thuận theo tiếng nói nhìn đi, Diệp Bạc Hâm dang nhấc váy đi từ cửa bên đi ra, trên mặt đất là đá sỏi, cô mặc giày cao gót, chậm rãi bước qua.

“Hối hận cái gì?”Hạ Dã Nhuận mỉm cười cay đắng, mắt nhìn người trước mặt, bao lâu không gặp được cô rồi. Cô dường như sống rất tốt, sắc mặt hồng nhuận, giữa mắt đầu là ý cười phong tình, xem ra người đàn ông đó đối với cô rất tốt.

“Thanh Vũ chị ấy… ”Diệp Bạc Hâm dừng lại, học anh ngẩng đầu lên nhìn, một phòng nào đó trên lầu, Diệp Thanh Vũ đang ở bên trong nghỉ ngơi.

“Chị ấy không thích Lạc Thời, Lạc Thời cũng không phải thật sự thích chị ấy, hôn nhân không có tình yêu, sẽ hạnh phúc sao?”Giống như tự lẩm bẩm một mình.

“Tình cảm là có thể bồi dưỡng, ai cũng nói không đúng, như người ta uống nước, nóng lạnh mình tự biết.” Hạ Dã Nhuận rủ mắt xuống, thấp giọng cười lên tiếng, “Cô ấy và anh sẽ không hạnh phúc, gánh nặng trong lòng cô ấy quá nặng, không có cảm giác an toàn, cô ấy cho rằng anh thích em, có nỗi đau khổ này, cho dù anh nói anh thích cô ấy, cô ấy cũng không tin, nếu đã như vậy, lại hà cớ gì phải giày vò nhau? Hơn nữa cô ấy kiêu ngạo như vậy, nhạn định trong lòng anh có em, thì sẽ không thể nào ở cùng anh, nói tới cùng, anh và cô ấy, bọn anh bỏ lỡ rồi…”

Một câu bỡ, thành kết thúc tình cảm.

Diệp Bạc Hâm thấy hai mắt hơi cay, nước mắt suýt chút nữa rơi ra.

Rốt cuộc là ai sai?

Nghe anh nói như vậy, anh đối với Thanh Vũ không phải không có tình cảm, chẳng lẽ thật sự bở lỡ rồi?

“Anh bây giờ thích chị ấy không?”

“Thích hay không thích, ai nói rõ ràng được?” Ngay cả bản thân anh cũng không biết, chỉ cảm thấy mất mát, trong lòng giống bị cắt đi một miếng thịt, trống trải.

Diệp Bạc Hâm lắc đầu, anh cuối cùng quá hèn nhát, mãi mãi không biết bản thân muốn gì.

Hối hận một lần vẫn chưa đủ sao, còn học không đủ?

“Bọn họ còn chưa đăng ký kết hôn, bây giờ đi cướp hôn còn kịp. ”Diệp Bạc Hâm dứt khoát nhìn anh.

Nếu như anh đồng ý, cô liền náo loạn hôn lễ này.

Hạ Dã Nhuận kinh ngạc nhìn cô, trái tim mạnh mẽ đập mạnh, "Anh…"

"Em không đùa với anh!"

"Anh biết. "Hạ Dã Nhuận bỗng nhiên mỉm cười, lắc đầu, "Cảm ơn em…"

"Vì sao?"Diệp Bạc Hâm trừng to mắt nhìn anh, cô vẫn luôn không thể hiểu được đầu anh nghĩ gì, rõ ràng lúc cô nhắc tới, anh cũng động lòng rồi, chẳng lẽ còn chưa buông được cô sao? Vì vậy từ đầu tới cuối, cô mới là nguyên nhân bọn họ bỏ lỡ nhau?

"Không vì sao cả, anh đi trước đây. "Hạ Dã Nhuận mỉm cười, sải bước lớn nặng nề rời đi.

Hoặc là, động lòng qua, nhưng vẫn chưa đủ yêu.

Anh biết, tương lai anh có thể sẽ hối hận vì quyết định ngày hôm nay, nhưng mà anh không cho Diệp Thanh Vũ được sự chấp thuận, không thể cho cô hy vọng lại cướp đi hy vọng của cô.

Vì một quyết định không chắc chắn của tương lai, anh không thể đánh cược hạnh phúc của một cô gái.

Diệp Bạc Hâm vẫn luôn phải bị hai người này làm tức chết.

Đi ra bãi đỗ xe, không thấy bóng người Tập Vị Nam đâu, cô gọi cho anh, vẫn luôn là trong cuộc gọi thoại, Diệp Bạc Hâm nghĩ anh có lẽ lại sắp có nhiệm vụ, không kịp báo với cô.

Bắc Hồ Cừ có xe chuyên đón khách, cô tìm một chiếc quay lại Ngự Cảnh Viên.

…

Khách sạn Vienna.

Trên sân thượng phòng tổng thống, một cô gái mặc một bộ lễ phục màu đen gợi cảm đang nằm trên ghế, bên tay đặt một chai rượu vang, ngón tay sơn móng tay màu đỏ kẹp lấy ly rượu cao, nhẹ nhàng lắc lư chất lỏng màu đỏ.

"Hôm nay vì sao phải trốn tránh? Vẫn chưa buông được?"Phòng khách truyền tới một giọng nói của đàn ông, mang đậm chất giọng của Anh Quốc.

Người con gái nhìn bầu trời đêm đen kịt, những năm nay Bắc Kinh ô nhiễm càng ngày càng nghiêm trọng, ngay cả sao cũng không nhìn thấy nữa rồi.

Vật vẫn như vậy mà người đã thay đổi, tất cả mọi thứ đều thay đổi rồi.

"Em nói buông xuống rồi, anh tin không?"Giọng của cô gái rất hờ hững, không có một tia nhấp nhô.

Gương mặt dưới ánh đèn, hoàn mỹ tinh tế, tìm không ra một tỳ vết.

Năm giác quan phân ra nhìn, tinh tế, tổ hợp lại nhìn, hoàn mỹ, đây là cô gái hoàn mỹ không thể bàn cãi.

"Bạch…" Người đàn ông chau mày, kéo cánh cửa kính bước ra, ngồi đối diện cô, đầy là người đàn ông ngoại quốc rất anh tuấn, vươn tay nhấc chân đều tỏa ra hơi thở mê người, đáng tiếc, so với người ấy, vẫn là kém rất xa…

"Em vẫn chưa chuẩn bị tốt để gặp anh ấy. "Cô gái nhấp môi uống một ngụm rượu.

"Nhìn thấy cô gái bên cạnh anh ta chưa?"Người đàn ông nằm ra sau, lành lạnh nhìn gương mặt lạnh của cô gái đối diện.

Cô gái hơi dừng lại, nhẹ liếc anh một cái, nghiêng đầu uống cạn ly rượu vang, đặt ly cao xuống, đứng dậy bước vào trong, "Anh không cần khiêu khích em!" Trước khi uyết định quay lại, cô đã đóan trước rồi, bên cạnh anh có thể sẽ có phụ nữ, nhưng làm sao cũng không ngờ tới, người phụ nữ bên cạnh anh từ đầu tới cuối chưa từng thay đổi.

316. Chương 316

Bảy giờ tối, trời đã âm u.

Cửa khóa đột nhiên truyền tới tiếng động, tiếp sau đó là âm thanh nhấn mật mã, Diệp Bạc Hâm sững sờ, từ trên ghế sofa đứng lên.

"Ủa, so anh lại quay về rồi?"

"Làm sao, anh không được quay lại?" Cánh tay của Tập Vị Nam đang đóng cửa khựng lại, cười trêu chọc.

Sắc mặt anh có chút tái, giữa lông mày đều mang vài phần mệt mỏi rã rời không dễ cảm nhận. Diệp Bạc Hâm cũng không hỏi anh đi đâu, chỉ là đi qua tự nhiên như không lấy áo khoác anh vắt trên tay.

“Chỉ là cảm thấy hiếu kỳ mà thôi, lần nào mà anh một đi không phải là đi luôn vài tháng, lần này đột nhiên buổi tối đã quay lại rồi.” Diệp Bạc Hâm nghẹn ngào, quay người treo áo anh lên móc trên tường, quay lại nhìn anh, “Rất mệt sao? Sắc mặt kém như vậy?”

Có người quan tâm thì ra là hương vị này, Tập Vị Nam thư thái mỉm cười, “Không mệt.”

“Anh ăn cơm tối chưa?”

Tập Vị Nam lắc đầu.

“Vậy anh ngồi nghỉ ngơi một lát, em đi phòng bếp xem thử còn thức ăn gì không, làm cho anh chút đồ ăn.”

“Em ăn rồi sao?”

“Vâng, hôm nay lúc gọi điện thoại cho anh không được, em cho rằng tối nay anh không về, vì thế lúc hơn năm giờ em đã gọi thức ăn ngoài về ăn rồi.”

Diệp Bạc Hâm vừa quay người, người liền bị anh ôm chặt, anh từ phía sau ôm lấy cô, cằm dựa trên vai cô.

Cảm nhận được sự kỳ lạ của anh, Diệp Bạc Hâm hơi hơi nghiêng đầu, “Làm sao vậy?”

“Để anh ôm em một lúc.” Tập Vị Nam nhắm mứt lại, ôm chặt người phụ nữ trong lòng.

“Hâm Nhi, cho dù xảy ra chuyện gì, em đều sẽ không rời xa anh, đúng không?”Rất lâu, bên tai truyền đến giọng nói khàn khàn của anh, cô có thể cảm nhận được trái tim trong lồng ngực dính vào lưng cô đang đập rất nhanh.

Xảy ra chuyện gì rồi?

Đang yên đang lành sao tự dưng lại hỏi vấn đề này?

Diệp Bạc Hâm có chút bất an, mấp máy khóe môi, không nói lời nào.

Bàn tay giữa eo siết chặt, anh mở mứt ra, ôm cô xoay người cô lại, đôi mắt sâu thẳm khóa chặt trên gương mặt cô, “Hâm Nhi…”

Diệp Bạc Hâm nhấc mí mắt lên, “Chỉ cần anh không làm việc gì có lỗi với em, em sẽ không dễ dàng buông tay anh.”

Tập Vị Nam sững sờ một lúc, không biết nghĩ tới cái gì, hơi hơi rủ mắt xuống.

Nhìn thần sắc của anh, trái tim Diệp Bạc Hâm trầm xuống, "Tập Vị Nam, anh không phải là thật sự làm việc gì có lỗi với em chứ?"

"Không có chuyện đó, đừng nghĩ linh tinh. "Tập Vị Nam nâng tay vuốt ve mái tóc cô, cúi đầu hôn lên môi cô, cuối cùng không nhịn đượcaf hôn sâu, cho tới khi cô thở không ra hơi mới buông cô ra.

"Anh đói rồi. "Anh cúi đầu chạm trán cô.

Bị anh làm quấy rối, Diệp Bạc Hâm cũng không dây dưa vấn đề cũ nữa.

Anh chiều hôm qua mới quay lại, lúc anh không có ở nhà, Diệp Bạc Hâm đều chạy tới nhà mẹ ở, trong tủ lạnh căn bản không có thực phẩm gì, do dự một hồi, Diệp Bạc Hâm mở điện thoại gọi thức ăn bên ngoài.

Sau vài phút thời gian, anh đã nằm trên giường ngủ say rồi.

Diệp Bạc Hâm nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tết Âm lịch Tập Vị Nam không quay về, lần này nghỉ phép, khó tránh phải quay lại lão trạch một chuyến.

Hai người vừa mới sáng đã dậy rồi, cuộc sống quen với tự nhiên, đồng hồ sinh học của Tập Vị Nam vừa sáu giờ đã vang lên, Diệp Bạc Hâm trừ những tình huống gì đặc biệt thì cũng không thích ngủ nướng, ăn xong bữa sáng liền ra khỏi nhà, quay về tói Lão trạch mới hơn chín giờ.

Bảo vệ phòng gác nhận ra biển số xe, cánh cổng sắt màu trắng được kéo ra, chiếc xe hướng vào trong chạy vào.

Trước khi quay về, hai người không có thông báo với gia đình.

Bên phía Lão trạch bình thường cũng không có khách khứa hì, nhưng hôm nay ở trong gara lại dừng mấy chiếc xe, đang còn nghi nhờ, bên phía bảo vệ đã gọi điện thông báo nhị thiếu gia quay về rồi, quản gia cười hớn hở ra đón người.

"Nhị thiếu gia, cậu quay lại thật đúng lúc, tam tiểu thư quay lại rồi. "Quản gia một mặt kích động.

"Tam tiểu thư?"Diệp Bạc Hâm một đầu úng nước.

Từ đâu nhô ra vị tam tiểu thư vậy? Trong nhà sắp xếp thứ ba không phải là vị nhị thúc sao? Tập Khởi

Nhu là con duy nhất trong nhà, xếp thứ sáu, những anh em họ hàng khác, Diệp Bạc Hâm chưa gặp qua.

Không ngờ rằng sắc mặt Tập Vị Nam hơi biến, chìa khóa trong tay rơi xuống sàn, đôi mắt đen nhuộm lên tia cảm xúc phức tạp, có kích động, hoang mang, vùng vẫy… dường như có cả chút hoảng sợ.

Diệp Bạc Hâm nhìn anh một cái, muốn cúi người xuống nhặt chìa khóa lên, tay lại bị anh nắm chặt, "Làm sao vậy?"

"Hâm Nhi… anh… "Tập Vị Nam có lời nhưng nói không được, dường như có gì đó ẩn giấu khó nói.

Lồng ngực Diệp Bạc Hâm nhảy lên đập mạnh, chằm chằm nhìn anh.

Tập Vị Nam ổn định lại hơi thở, hơi chút bất an nhìn cô, "Em tối qua đáp ứng với anh, cho dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ không rời xa anh."

"Em… "Lời tối qua của cô không phải như vậy.

"Bạch Sở Khả… "Sở Khả là dưỡng nữ của mẹ anh, trong nhà bọn họ xếp thứ ba, quản gia gọi tam tiểu thư cũng quen rồi, người trong nhà cũng thầm thừa nhận cái tên này.

Diệp Bạc Hâm chỉ cảm thấy trong đầu ầm ầm một tiếng, trong nháy mắt không còn nghe được gì.

Cái tên Bạch Sở Khả này, cô làm sao có thể không biết?

Trầm mặc mấy giây, cô mới tái mặt nghiêng đầu nhìn anh, "Bạch… cô ấy không phải là?

Tập Vị Nam lắc đầu, "Anh cũng không biết…"

Giữa hai người âm thầm cuộn sóng lớn, quản gi lại không biết, vui vẻ ha ha mang người vào trong.

Trong phòng khách, lão gia, lão phu nhân, bố mẹ chồng đều đầy đủ, ngay cả một người không thấy bóng người như Tập Vị Cận cũng yên lặng ngồi một bên đọc sơ qua tài liệu.

Hiếm thấy người một nhà đều đủ cả.

Bạch Sở Khả ngồi bên cạnh Giang Nhan, một thân sườn xám ôm cơ thể, một trâm ngọc cài lên mái tóc đen dài, đẹp tới tươi sáng mỹ miều, lúc không cười, lộ ra một luồng lạnh lùng cao ngạo.

Diệp Bạc Hâm chưa gặp người thật, nhưng thấy qua trong ảnh của cô, lúc đó cô rất ngây thơ, cười lên nhìn rất thuần khiết, để mái tóc ngắn gọn gàng linh hoạt, hoặc là lúc đó là do làm lính, toàn thân trên xuống lộ vẻ anh hùng.

Cùng với trong tưởng tượng khác một trời một vực, cô trong thực tế giống như một đóa hoa mai vàng đứng kiêu ngạo trong mùa đông lạnh giá.

Giang Nhan kéo cô nói chuyện, liên tục lau nước mắt.

Ai cũng không lưu ý tới Tập Vị Nam và Diệp Bạc Hâm đã đứng ở cửa, cả người giống như vị cố định vậy.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, đột ngột tới mức đến bây giờ vẫn còn cảm thấy có chút không thể tin được, cảm giác như không tồn tại.

Trong lòng từ đầu tới cuối có khó chịu, cho dù cô muốn liều mạng quên đi.

Thấy sắc mặt cô trắng tới đáng sợ, Tập Vị Nam hoảng loạn, muốn gọi cô, giọng nói lại mắc kẹt trong cổ họng.

Vẫn là lão phu nhân nhìn thấy bọn họ trước, "Quay về rồi?"

Chuyện Bạch Sở Khả chết mà trùng sinh, bỗng nhiên quay lại, không có ai nói cho Tập Vị Cận biết.

Bọn họ chỉ cho rằng anh bị dọa mà thôi.

Giang Nhan kéo Bạch Sở Khả đứng dậy, vui mừng quá độ mà rơi lệ, "A Nam, em gái Sở Khả của con quay lại rồi, nó không chết, nó vẫn còn sống… Mẹ vẫn luôn cho rằng đã phụ lòng sự ủy thác của bạn thân… Còn ngây ra đó làm gì, vui mừng tới ngốc rồi sao? Nhanh tới đây xem xem em gái Sở Khả của con…"

Ngoài Diệp Bạc Hâm ra, những người ngồi trong đây đều biết, Tập Vị Nam từ nhỏ đã rất thương Bạch Sở Khả, bởi vì là cô nhi, lại sống nhờ nhf người khác, không khóc không náo, Tập Vị Nam tự đáy lòng rất thương đứa em gái này.

"Bạc Hâm, con qua đây, mẹ giới thiệu một chút, đây là em gái A Nam Khả Khả, nha đầu này là mẹ nuôi lớn, lúc trước… Ài, lời xui xẻo không nhắc tới thì hơn, bây giờ quay lại là tốt rồi…" Hướng về phía Diệp Bạc Hâm vẫy tay, Diệp Bạc Hâm sững sờ nhìn cố gái đang lạnh lùng nhìn mình, chau mày lại, bước tới bên cạnh Giang Nhan.

"Ông nội bà nội, bố mẹ, anh cả… "Diệp Bạc Hâm chào hỏi một lượt.

Cô yên lặng ngồi bên cạnh Tập Vị Nam, rủ mắt xuống không biết đang nghĩ gì, sắc mặt tái rõ ràng.

Tập Vị Nam nắm chặt lấy bàn tay lạnh lẽo chả cô, cô nâng mắt, trong ánh mắt lại không có một tia ấm áp, hướng về ánh mỉm cười, dường như là bản năng, ý cười không chạm tới đáy mắt.

Chủ đề nói chuyện từ đầu tới cuối luôn xoay quanh Bạch Sở Khả, từ cô làm thế nào thoát hiểm, đến mấy năm nay sống thế nào, vì sao không quay lại, dường như đều là Giang Nhan hỏi, Bạch Sở Khả trả lời, cô dường như không muốn nói chuyện, ánh mắt lại thường roi trên người Diệp Bạc Hâm, Tập Hoa Minh và lõa gia thỉnh thoảng chèn vài lời, còn lão phu nhân dường như không thích Bạch Sở Khả, rõ ràng là đang cụt hứng.

Không biết có phải vì lo lắng tới cảm nhận của cô, Tập Vị Nam ngoài lúc đầu gọi một câu Khả Khả, liền không có mở miệng qua.

Năm năm trước, trong lúc xảy ra vụ nổ, Bạch Sở Khả nhảy vào trong sông lớn, bị dòng nước cuốn ra biên giới, ở bên sông Mê Công được người khác cứu lên, bởi vì trên người không có thứ gì chứng minh thân phận, lại hôn mê bất tỉnh, được người ta đưa tới bệnh viện địa phương, nhưng bị thương quá nghiêm trọng, chuyển viện vài lần, cứu được cái mạng.

Cô ở trong nước thời gian quá lâu, dòng nước lại chảy xiết, thần kinh não bôn bị chèn ép, mạng thì cứu lại rồi, nhưng thành người thực vật.

Ở trong bệnh viện ba năm, hơn một năm trước mới tỉnh lại, điều trị vật lý trị liệu mất gần nửa năm, cơ thể hồi phục khá nhiều mới quay về nước.

Cách nói của Bạch Sở Khả có chút sơ hở, ví dụ như sau khi tỉnh lại vì sao không liên lạc với người nhà, những năm nay là ai đang chăm sóc cô, tiền phí trị liệu ai trả? Cô không giải thích, cũng sẽ không có người đi truy cứu, sống là là vạn phúc rồi.

Cảm nhận một câu chuyện dài, Giang Nhan nghe tới mức đau lòng, vừa lau nước mắt vừa an ủi, “Đứa con này, thật sự là vận mệnh long đong, thật khiến người khác đau lòng, nhưng mà con yên tâm, nếu đã quay lại rồi thì yên tâm ở lại, mẹ nhất định sẽ chăm sóc con thật tốt, sec không để con chịu oan ức.”

Diệp Bạc Hâm giống như linh hồn bị rút cạn, thần sắc không rõ dựa vào trong lòng Tập Vị Nam.

Bọn họ không có gì, nhưng càng nghĩ càng thấy khó chịu, cho dù ai ngồi cùng người phụ nữ đã cùng chồng minh lăn lộn trên giường, trong lòng cũng sẽ không dễ chịu gì, huống hồ cô căn bản là không biết người phụ nữ đó rốt cuộc có phải đang dây dưa người đàn ông của mình không.

“Khả Khả, con có mệt không? Phòng của con mấy năm nay mẹ đều cho người dọn dẹp, chăn gối mấy ngày trước vừa mới thay, con có cần đi lên trên nghỉ ngơi một chút? Sắp tới cơm trưa rồi, mẹ đi xuống bếp làm vài món con thích ăn. ”Giang Nhan vỗ vỗ tay Bạch Sở Khả.

“Con không mệt. ”Bạch Sở Khả nhìn hướng Tập Vị Nam, mỉm cười ý vị sâu xa, “Lâu như vậy rồi mới quay lại, con muốn cùng nói chuyện cũ với anh hai.”

Diệp Bạc Hâm nâng mắt lên nhìn cô, Bạch Sở Khả hướng phía cô mỉm cười xa cách, vừa mở miệng là anh hai, nhưng không nghe vô gọi cô là chị dâu.

“Được được. ”Giang Nhan đứng lên, dặn dò Tập Vị Nam, “A Nam, cùng với Khả Khả nói chuyện.”

“Vâng. ”Tay đặt trên vai Diệp Bạc Hâm của Tập Vị Nam ôm chặt.

Bầu không khí áp lực tới cô hô hấp không được, Diệp Bạc Hâm hít một hơi, bất động thanh sắc lấy tay Tập Vị Nam xuống, “Mẹ, con giúp mẹ.”

“Cũng được.”

Sắc mặt Tập Vị Nam cứng đờ.

“Trong phòng bếp nhiều đầu bếp như vậy, có gì mà bận rộn như vậy, cháu tới đây với ta. ”Không ngờ được, lão phu nhân ngồi trong góc làm hoa cỏ bỗng nhiên gọi Diệp Bạc Hâm.

“Được rồi, con đi tới cùng bà nội đi. ”Giang Nhan sắc mặt không có gì thay đổi, vẫn mỉm cười như thường.

317. Chương 317

“Bà nội, bà gọi cháu ạ?” Diệp Bạc Hâm bước tới, lấy đại một nhành hoa trên bàn đưa bà.

Bà cụ hấm hứ mấy tiếng, ánh mắt nhìn cô săm soi, cho đến khi Diệp Bạc Hâm sởn gai ốc, bà mới cười khảy: “Ta nói, con nhỏ này hình như đầu có vấn đề? Ngu thật hay ngủ giả?”

Tự nhiên bị mắng, Diệp Bạc Hâm tỏ ra bất an, mình lại làm gì mích lòng bà cụ à?

“Cháu… làm sao ạ?”

“Lại còn làm sao? Mắt đui à?” Bà cụ giận quá phá lên cười, ngón tay trỏ vào trán cô: “Người ta đến tận nhà thị uy, mày trốn xuống bếp làm cái gì hả? Tính nhường luôn hả? Không cần chồng nữa hả?”

Diệp Bạc Hâm trợn tròn mắt: “Ơ bà… sao bà lại…”

Mọi người đa phần đều tưởng rằng giữa Bạch Sở Khả và Tập Vị Nam chỉ có quan hệ anh em thuần khiết. Nhưng bà cụ lại thấu suốt, nhìn ra vấn đề ở đây.

Căn phòng khách rộng thênh thang, cả hai đứng ở trong góc, cách một khoảng xa, nghe được âm thanh nhưng không rõ họ đang nói gì.

Bà cụ vừa cắm hoa, ánh mắt vừa nhìn chằm chằm vào bóng lưng quay về phía hai người của Bạch Sở Khả: "Muốn hỏi vì sao bà biết chứ gì? Hứ! Con nhỏ đấy còn non lắm, bà đây chứng kiến nó từ bé đến lớn, trên người nó có chỗ nào mà bà không biết. Nó nghĩ gì mà bà không biết? Trong mắt nó viết rõ cả."

Diệp Bạc Hâm len lét nhìn bà: "Bà, hình như bà không thích Bạch Sở Khả thì phải?"

Không lý nào, đứa cháu gái nuôi trong nhà, dù không có quan hệ huyết thống, nhưng sớm tối bên nhau, cũng không đến nỗi ráo hoảnh. Vì sao bà cụ lại tỏ ra đề phòng Bạch Sở Khả?

Từ lúc cô ta đặt chân vào cửa, thậm chí chưa nghe thấy bà cụ nói câu nào với Bạch Sở Khả. Ngồi chưa được bao lâu đã sang bên này cắm hoa. Nói gì thì nói, Bạch Sở Khả thoát nạn trở về, người làm bà, chí ít cũng nên hỏi han ít câu.

Trước kia bà cụ coi Diệp Bạc Hâm như người vô hình, bây giờ Bạch Sở Khả trở về, bà lại đứng về phía cô. Đáng lý, bà cụ phải giúp Bạch Sở Khả bắt chẹt cô mới phải chứ?

Bà cụ thở dài: "Không phải không ưa, dù sao cũng là đứa cháu mình nuôi lớn. Nó không chết bà cũng mừng, nhưng tâm ý của con bé đó, bao lâu rồi vẫn không đổi. Nó ấy à, lại có những suy nghĩ không nên có."

Nghe ý tứ của bà cụ thì, từ lâu bà đã nhận ra Bạch Sở Khả có cảm tình với Tập Vị Nam? Và bà không hề tán thành.

"Bạch Sở Khả xinh xắn, cũng có dòng dõi, trừ việc mồ côi ra, không có gì để phải chê trách cả." Diệp Bạc Hâm cúi đầu loay hoay đám bông trong bình.

Thà chấp nhận người ngoài như cô làm cháu dâu chứ nhất quyết không chấp nhận đứa cháu lớn lên bên mình, vì sao vậy?

"Nhẽ nào bà chê cô ấy không cha không mẹ, không xứng với nhà họ Tập?"

Câu nói của Diệp Bạc Hâm chạm đúng hố bom, bà cụ liền vất bịch nhành hoa trên tay xuống, quắc mắt lườm cô: "Hứ! Láo toét! Bà già này mắt nhìn chỉ hạn hẹp thế thôi à? Đẹp thì đã làm sao, tử tế thì ăn được ai? Ta coi nó như cháu ruột, không bớt ăn, bớt mặc của nó. Nó còn sống, dĩ nhiên cũng thấy mừng. Nhưng nó và A Nam lớn lên cùng nhau. A Nam coi nó như em gái. Lấy nó làm vợ thì ra cái thể thống gì? Nói dễ nghe thì nhà này gia giáo không nghiêm, không biết liêm sỉ. Nói khó nghe thì là loạn luân! Đồn đại ra ngoài thì lọt tai đấy nhỉ?"

Diệp Bạc Hâm sững người.

Bà cụ… đúng thật quá cố chấp và cứng nhắc. Không có huyết thống thì làm sao lại thành loạn luân được? Nói chuyện cũng khó nghe, may mà Tập Vị Nam không thích Bạch Sở Khả, bằng không đôi uyên ương ấy chắc chắn sẽ chia lìa đôi lứa với bà.

"Vậy bà, bà đứng về phía cháu ạ?"

Bà cụ nguýt cô: "Mỗi mình bà đứng về phía mày thì phỏng ích gì? Giữ được chồng mới là chắc nhất. Bà thấy mày vừa vào cửa đã trắng bệch mặt ra, bình thường mồm năm miệng mười, hôm nay lại im thin thít như câm. Từ đầu mày đã biết Khả Khả có tình ý với A Nam à?"

Diệp Bạc Hâm tẽ bông hoa trên tay, lòng khó tả: "Phụ nữ mà, trực giá vốn chuẩn."

"Bà không chơi trò giải câu đó với mày, cút ra ngoài kia cho chúng nó biết mặt, đừng đứng đây ngứa mắt bà!" Bà cụ giật lấy bông hoa trên tay cô, mặt bỉ bai đẩy cô ra ngoài: "Chưa thấy đứa nào dại như mày, biết rõ có ả khác nhăm nhe chồng mình, còn đực mặt ra cho người ta cơ hội."

Diệp Bạc Hâm xoa chóp mũi: "Nhưng… có ông nội, bố và anh Cả ngoài đó mà."

Bạch Sở Khả có thể giở trò gì được chứ?

"Bà nói cho mày biết! Mày mà để con bé đó tranh thủ được, thì liệu hồn bà tuốt xác mày!" Bà cụ hằm hè dọa, ánh mắt sắc lẹm như dao, khẽ quát: "Ra khẩn trương!"

Diệp Bạc Hâm quay người, nhìn người đang ngồi chính giữa phòng khách.

Tập Vị Nam ngồi nghe mà thần trí lơ đãng, ánh mắt chốc chốc lại liếc về phía này, hận không thể đứng dậy bỏ đi,

Vừa hay bắt gặp ánh mắt của Diệp Bạc Hâm, vẻ tươi cười trong mắt cô vợi đi ít nhiều.

Người làm bưng trà đã pha lên, Diệp Bạc Hâm đỡ lấy từ tay cô ấy: "Để tôi."

"Thiếu phu nhân, cô cẩn thận bỏng."

"Ừm."

"Ông ạ, cháu mời ông uống trà. Bố ạ, của bố đây ạ, cẩn thận nóng. Anh Cả…" Diệp Bạc Hâm đặt khay trà

xuống, lật tách trà lại, ngồi xuống bên bàn, rót bốn tách… rồi đẩy đến trước mặt Tập Thừa Hoắc, Tập Hoa Minh, Tập Vị Cận. Cốc cuối cùng, cô bước đến trước mặt Bạch Sở Khả. Ở khoảng cách gần, cô có thể thoải mái nhìn kỹ người phụ nữ này.

Cô ta rất đẹp, đường nét hoàn mỹ không chê vào đâu được. Không phải nét đẹp của thời đại công nghệ hóa bây giờ, mà là nét đẹp thuần tự nhiên, da dẻ mịn màng, ánh mắt sắc sảo.

"Sở Khả, mừng cô quay về."

Tiếng gọi "Em gái" cô khó mà thốt ra được.

"Cảm ơn!" Hai chữ lạnh lùng, cũng không xưng hô, bờ môi cong lên, nửa cười nửa không.

Diệp Bạc Hâm gật đầu, khép nép ngồi xuống chỗ cạnh Tập Vị Nam.

"Em mệt à?" Cô vừa ngồi xuống, Tập Vị Nam đã vươn tay ôm vòng eo mềm mại của cô, tay anh gạt những lọn tóc bên má ra sau mang tai cô.

Trước mặt người lớn, vốn dĩ không nên tình tứ như thế, nhưng Diệp Bạc Hâm cũng cảm thấy mệt cả trong lẫn ngoài, đành ngả người vào lòng anh.

"Không ạ." Diệp Bạc Hâm lắc đầu, mắt nhìn xuống bàn tay được anh nắm chặt.

Diệp Bạc Hâm chợt cất tiếng cười khe khẽ. Từng ấy năm, trong tâm niệm của người đàn ông này vẫn nhất nhất mình cô, cô còn hờn dỗi cái gì nữa.

"Khả Khả, bây giờ cháu đang ở đâu?" Nhìn Tập Vị Nam, ông cụ lắc đầu, cũng không biết đường để ý hoàn cảnh, ôm ôm ấp ấp ra cái thể thống gì. Bèn quay đầu đi, không thèm nhìn thằng cháu mất dạy lúc nào cũng khiến ông phải bực mình.

"Ở khách sạn ạ." Bạch Sở Khả cầm chặt chiếc cốc, khớp ngón tay trắng bệch.

"Về rồi, còn ở khách sạn làm gì? Dọn về đây ở, mẹ con bao năm nay vẫn thường nhắc đến con." Tập Hoa Minh thở dài.

Người ngồi đối diện, hình như rất bình thản trước sự trở về của cô. Chuyện năm xưa, anh còn trách cô không?

Anh cưng yêu người phụ nữ trong lòng như ở chỗ không người, thậm chí anh thì thầm nói gì đó, cô ấy cười khúc khích. Gương mặt lạnh lùng của anh cũng ló rạng vẻ tươi cười.

Người đàn ông dịu dàng, nồng nàn, bên cạnh cô gái duyên dáng. Nhìn cặp đôi ngồi đối diện, Bạch Sở Khả cười cay đắng.

Với ai anh cũng lạnh nhạt, duy chỉ với người phụ nữ ấy, anh lại sẵn lòng mềm mỏng như nước. Sáu năm trước từng gặp cô ta, lúc ấy cô đã nhận ra, thì ra anh Hai của cô cũng giống như bao cậu trai trẻ non nớt khác, cũng lúng túng trước một cô gái, thậm chí vì cô ấy, anh cũng có lúc cười ngờ nghệch.

Lúc ấy cô đã thua, nhưng không phải thua vì người phụ nữ này, mà thua vì anh Hai.

…

Trời tháng Ba, vẫn rét căm căm.

Bên ngoài cửa sổ mưa lất phất, đèn đường chìm trong màn sương trắng, bóng dáng cây ngô đồng lúc tỏ lúc mờ.

Diệp Bạc Hâm kéo rèm cửa, sắc đêm bên ngoài biến mất khỏi tầm mắt.

Trong phòng bật sưởi, cô chỉ mặc mỗi lớp áo ngủ mỏng manh.

Đêm nay, cả hai ở lại nhà tổ. Trước sự níu kéo của Giang Nhan, Bạch Sở Khả cũng ở lại.

Tập Vị Nam được ông cụ gọi vào thư phòng. Cô ngồi trong phòng thấy hơi bí bức, bèn men theo cầu thang đi xuống, rẽ vào bếp.

Đêm khuya, trong bếp không bóng người.

Đèn cảm ứng bật sáng khi cô đặt chân bước vào. Căn bếp rộng rãi, thường ngày luôn có đầu bếp chuyên phụ trách nấu nướng ba bữa.

Trong lúc đợi sữa đun sôi, cô dựa vào mép bàn, cúi đầu xem điện thoại.

“Anh Hai, anh vẫn còn giận em à?”

“Không!” Giọng nói lạnh nhạt, kiệm chữ như vàng.

Âm thanh vọng vào từ bên ngoài, Diệp Bạc Hâm theo hướng đó nhìn ra. Nhà bếp trổ một cánh cửa sổ ra hướng Nam, bên ngoài là vườn sau.

Dưới ánh đèn đường, một người phụ nữ và một đàn ông hình như đang căng thẳng. Anh né tránh bàn tay cô gái chìa ra, lưng quay về phía cửa sổ. Diệp Bạc Hâm không nhìn thấy biểu cảm gương mặt anh, nhưng cũng đoán được vẻ lạnh lùng trên mặt anh lúc này.

Diệp Bạc Hâm cất điện thoại đi, nép vào bên tường, dựng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

"Không giận em, vì sao lại lạnh nhạt với em như thế? Anh Hai, trước kia anh không đối xử với em như thế." Bạch Sở Khả cười khổ.

"Sở Khả! Với ai, anh cũng lạnh nhạt như thế. Em có thể bình an quay về, anh rất mừng. Nếu em đã gọi anh là anh Hai, vậy anh mãi mãi là anh Hai của em!"

Bạch Sở Khả từ từ nhắm mắt lại, xoa dịu lại cảm xúc. Khi mở mắt ra, ánh nhìn trong trẻo, không còn đau khổ giằng xé nữa: "Em xin lỗi, anh Hai…"

"Không còn sớm nữa, về nghỉ ngơi đi." Tập Vị Nam gật đầu, băng qua người cô, đi về phía phòng khách.

"Anh Hai… anh có thể nói với em, vì sao anh lại thích cô ấy?" Bạch Sở Khả quay phắt người, mắt đăm đăm nhìn theo bóng hình cao to, đĩnh đạc của anh

Bước chân Tập Vị Nam không hề ngừng lại, giọng văng vẳng trong đêm: "Không vì sao cả, thích là thích thôi. Ngoại trừ cô ấy ra, chả ai có thể."

Khóe môi Diệp Bạc Hâm dần nhếch lên, lò vi-sóng phát tiếng ting ting.

Tập Vị Nam và Bạch Sở Khả nối đuôi nhau từ vườn hoa bên cạnh vào phòng khách, Diệp Bạc Hâm bưng hai cốc sữa nóng đứng ở cửa nhà bếp.

"Em chưa ngủ à?" Tập Vị Nam giật mình, sắc mặt thiếu vẻ tự nhiên.

"Ừm, em xuống hâm sữa." Diệp Bạc Hâm nhìn người đàn ông đang tiến lại gần. Cười đưa anh một cốc: "Em hâm nóng hai cốc, anh uống không?"

Tập Vị Nam đỡ cốc từ tay cô, thấy bàn tay cô lạnh lẽo, ánh mắt nhìn lên bộ áo mỏng manh trên người, anh nhíu mày: "Sao em mặc phong phanh thế?"

"Có sưởi mà, cũng không lạnh." Diệp Bạc Hâm nhoẻn cười, đoạn ngước mắt nhìn Bạch Sở Khả đứng đằng xa lặng lẽ nhìn họ. Tay cô nâng chiếc cốc trong tay lên: "Sở Khả, cô uống không?"

"Không, cảm ơn." Gật đầu cứng đờ, Bạch Sở Khả thức thời gật đầu với cả hai rồi đi lên gác.

"Anh ấy à, đúng là họa thủy." Thu lại ánh mắt, Diệp Bạc Hâm lắc đầu thở dài.

318. Chương 318

Tập Vị Nam nắm chặt chiếc cốc trong tay, mím môi, toan nói, nhưng Diệp Bạc Hâm đã lững thững đi lên gác.

"Anh và Sở Khả... mới rồi bọn anh..." Tập Vị Nam theo cô vào buồng thay đồ.

Ngửa cổ uống hết sữa trong cốc, tiện tay đưa chiếc cốc trống không, còn bám màu trắng sữa cho anh, Diệp Bạc Hâm mở tủ quần áo: "Em nghe thấy cả rồi, này, anh đi tắm đi."

Cô lấy một bộ đồ ngủ bằng lụa tơ tằm màu xám đặt vào tay anh, ánh mắt dịu dàng, không có vẻ gì là giận.

Trong phòng tắm, nước từ vòi hoa sen róc rách chảy xuống, lướt qua gương mặt sắc cạnh của người đàn ông, đôi mắt sâu nhắm nghiền, hàng mày rậm càng trở nên lạnh lùng, bờ môi mím lại.

Giọt nước chảy xuống cổ, anh hơi ngẩng đầu, yết hầu gợi cảm quặn lên quặn xuống. Nước men theo vòm ngực chắc nịch đổ xuống dưới. Trong làn hơi nước mù mịt, đường cong bờ hông thoắt ẩn thoắt hiện.

Bạch Sở Khả chưa chết, cô ta trở về, và lòng anh đang rối như tơ vò, không biết phải đối diện với Diệp Bạc Hâm như thế nào. Chuyện xảy ra trong quá khứ, Diệp Bạc Hâm tuy không nhắc lại, nhưng anh luôn biết rõ, Diệp Bạc Hâm vẫn để bụng chuyện đó. Anh luôn thận trọng, sợ cô sẽ tổn thương, sẽ buồn. Song lần này lại không tránh được.

Uổng cho sự nhìn xa trông rộng lý trí của anh, thậm chí chuyện tình cảm cũng không xử lý được.

Tập Vị Nam nhíu mày cười khổ.

Đầu giường bật một ngọn đèn, ánh sáng màu cam lắc rắc trên nửa bên gương mặt mịn màng mềm mại của người phụ nữ. Cô xoay lưng về phía anh, tấm chăn mỏng vắt ngang hông.

Tập Vị Nam lặng lẽ đứng bên giường nhìn ngắm cô hồi lâu, bầu không khí áp lực đến ngột ngạt.

Thà cô cứ nổi giận, còn hơn làm vẻ thản nhiên như không có gì vào lúc này.

Tập Vị Nam vén chăn, nằm xuống.

Cơ thể ấm sực sán lại gần, sống lưng Diệp Bạc Hâm cứng đờ, bờ mi khẽ run.

Bàn tay nóng ran luồn qua hông cô, nghịch ngợm chạy khắp cơ thể, những nụ hôn rải rác rơi trên chiếc cổ nõn nà. Bên tai là tiếng thở nặng nề của anh, nóng hôi hổi.

Cả hai thường xuyên sống xa nhau. Anh không phải người nhục dục, nhưng với chuyện giường chiếu lại khát khao khó tả. Trước kia không có cô ở bên, anh cũng không đam mê khoản này, nhưng bây giờ cô đã là người phụ nữ của anh, nằm trong vòng tay anh, làm sao có thể nhịn được?

"Đừng…" Diệp Bạc Hâm lãnh đạm, gạt tay anh ra.

Bạch Sở Khả trở về, lại ở cùng trong một căn nhà, cô thực sự không còn tâm tư nào làm chuyện đó cùng anh, lòng luôn có ngăn cản.

"Em đang chê anh à?" Giọng đàn ông rầu rầu cất lên từ phía sau.

"Không, em chỉ thấy hơi mệt thôi." Nghe giọng anh buồn buồn, tim cô đau nhói. Cô biết người đàn ông này vô cùng thương mình, tuyệt đối không hai lòng.

Tập Vị Nam không ép cô. Mắt từ từ nhắm lại, đợi cơn sóng tình dịu xuống, giọng khàn khàn: "Ngủ đi."

Tắt đèn đầu giường, căn phòng vụt tối.

Không biết bao lâu sau, Diệp Bạc Hâm vẫn trằn trọc. Cô biết người đàn ông đang ôm mình cũng vậy, cả hai đều mang những tâm sự riêng.

Bạch Sở Khả trở về, thì đã sao nào?

Bất kể Bạch Sở Khả muốn làm gì, người đàn ông này đã là của cô, cô phải giữ thật chặt, phải lèo lái cuộc hôn nhân, chứ không phải vì một người không liên quan mà lạnh nhạt với anh.

Cô để bụng chuyện của Bạch Sở Khả là thật, nhưng cũng có mấy phần ghen tỵ bên trong. Dù sao so với Bạch Sở Khả, cô cũng không có ưu thế nào hơn.

Nhớ đến dục vọng rạo rực mới rồi của anh, cuối cùng vì cô không vui mà phải đè nén. Diệp Bạc Hâm đỏ mặt hôn lên môi anh, bàn tay luồn vào trong áo ngủ, khẽ vuốt ve.

Trong đêm tối, tiếng thở dốc vang lên.

Người đàn ông lật người đè lên cô, khàn giọng nói: “Chả phải em mệt à?”

Dục vọng lại được nhen nhóm, muốn nén xuống không hề dễ.

Người phụ nữ này đích thị là đang tự chuốc họa vào thân.

“Không thích thì thôi.” Diệp Bạc Hâm bực mình nhéo anh một cái. Cô đã dày mặt, chủ động gạ gẫm anh, vậy mà người đàn ông này vẫn cứ phải truy rõ nguồn cơn.

“Thích!” Anh nghiến răng nói.

Vào lúc cao trào, Diệp Bạc Hâm nhũn nhừ như một bãi bùn, há miệng cắn vai anh, hậm hực nói: “Em ghét anh.”

“Nhưng anh yêu em.” Người đàn ông ôm cô, cười khẽ.

“Đồ hư hỏng, chỉ giỏi bắt nạt em.” Mùi hương thanh mát trên cơ thể anh vẫn dễ chịu đến thế, vòng tay mạnh mẽ săn chắc. Rúc trong lòng anh, Diệp Bạc Hâm không nén được thút thít: “Em cũng yêu anh.”

Tập Vị Nam, vào khoảnh khắc này, em bỗng cảm thấy mình buông bỏ mọi nguyên tắc lẫn giới hạn để đến với anh, đều là xứng đáng. Anh luôn là người anh hùng của em, anh luôn từ trên trời bay xuống mỗi khi em cần.

Ngàn vạn lời đều tan thành ngất ngây, thể xác và linh hôn hòa làm một mới có thể xua tan những hoang mang mông lung trong lòng. Bất luận mưa gió, có anh ở bên luôn là ngày nắng.

Một đêm hoang hoải, Diệp Bạc Hâm trong giấc mơ cũng nở nụ cười bên khóe môi.

Tia nắng mai đầu tiên từ ban công rọi vào qua khe rèm cửa sổ, Diệp Bạc Hâm hơi chống người dậy, áo ngủ trượt khỏi bờ vai tròn lẳn, để lộ những nõn nà, và dấu vết đan xen của ân ái.

Cô đưa tay tỉ mĩ phác họa đường nét cương nghị quá đỗi sắc cạnh của người đàn ông. Động tĩnh cũng không khiến người đàn ông thường ngày luôn đề cao cảnh giác phải bừng tỉnh. Mấy hôm nay, đúng thật anh đã mệt nhoài.

Sự xuất hiện của Bạch Sở Khả khiến cô có cảm giác nguy hiểm, nhưng anh là của cô, cô tuyệt đối không buông tay!

Lúc Tập Vị Nam tỉnh dậy, trời đã sáng bảnh, lọt vào mắt anh là gương mặt tươi cười duyên dáng của người phụ nữ, nước da như ngọc, cặp mắt cong cong như hai vực nước suối trong.

Con tim anh xốn xang, bèn lại gần hôn lên môi cô. Chất giọng khàn khàn, trầm trầm vừa tỉnh giấc vào sáng sớm: "Không ngủ thêm nữa à?"

"Em không ngủ được." Rõ ràng rất mệt, nhưng lại không buồn ngủ. Lòng cứ nơm nớp, luôn cảm giác có thứ gì đó lướt qua tim, song không nắm bắt được.

"Thế làm việc khác nhé?" Người đàn ông bừng lên ngọn lửa, dục vọng vào sáng sớm như con mãnh thú bị nhốt trong lồng chực nhảy sổng ra, âm ỉ rạo rực đến rùng mình.

Diệp Bạc Hâm kêu lên thất thanh. Bị anh đè xuống, cô bực mình đấm anh: "Đừng đùa nữa, lát nữa dậy muộn, bà lại giận đấy."

"Em cứ để ý bà làm gì?" Người đàn ông bỗng cười khảy.

Cứ phải gân lên với bà cơ, Diệp Bạc Hâm thở dài, tính cách hai bà cháu đúng thật vừa gàn vừa bướng.

"Em thấy, anh có thành kiến rất lớn với bà. Bà tuổi tác đã cao, cũng chịu nhún nhường rồi, anh đừng lạnh nhạt với bà nữa, nhé?" Nể tình bà cụ đứng về phía mình, Diệp Bạc Hâm quyết định nói vun vào cho bà. Cô có thể nhận ra, thực chất bà cũng yêu thương cháu chắt, chỉ có điều tính cách được nuông chiều, không biết cách biểu đạt mà thôi.

Tập Vị Nam ậm ừ đáp.

...

Lúc xuống nhà, Bạch Sở Khả vẫn chưa đi.

Trên bàn ăn, Giang Nhan và Bạch Sở Khả đang vừa dùng bữa, vừa cười nói.

Bà cụ ngồi ở chính giữa, thần sắc lạnh nhạt, không khí có phần ngưng đọng.

Tập Vị Nam dắt tay Diệp Bạc Hâm xuống nhà, cả hai mặc bộ đồ thoải mái, áo xanh nhạt, quần cotton màu xám.

Bà cụ vẫy tay gọi Diệp Bạc Hâm, Tập Vị Nam cũng theo đó ngồi xuống cạnh bên.

Người làm bưng bữa sáng lên, Tập Vị Nam xắn tay áo, điềm nhiên lấy trứng luộc. Đập nhẹ vào thành bát, những ngón tay thanh mảnh thoăn thoắt bóc vỏ, rồi lại điềm nhiên đặt quả trứng đã bóc sạch sẽ vào đĩa của Diệp Bạc Hâm.

Ánh mắt Bạch Sở Khả tối sầm, gượng gạo nhìn lảng đi, cười chua chát.

"Khả Khả, hành lý của con để ở khách sạn nào? Lát nữa ăn xong, mẹ với con đi lấy. Về nhà rồi, nói gì cũng không thể ở bên ngoài được. Sau này con cứ về nhà sống." Không khí trên bàn ăn im ắng, người làm trong nhà được dạy bảo quy tắc, hầu như không phát ra tiếng động, thế nên giọng nói của Giang Nhan mới lanh lảnh khác lạ.

Bà cụ dửng dưng với Bạch Sở Khả, Giang Nhan không phải không để ý thấy, nhưng bà không đào sâu tìm hiểu. Dù gì với đám con cháu, bà cụ vẫn luôn tỏ ra lạnh nhạt, Giang Nhan không dám mong mỏi bà cụ có thể hỏi han an ủi Bạch Sở Khả, nhưng không tỏ vẻ sưng sỉa đã là may lắm rồi.

"Mẹ, không cần đâu ạ, lần này con về nước là để thăm mọi người, tiện báo bình an, mấy ngày nữa là con đi rồi." Bạch Sở Khả từ nhỏ đã quen gọi Giang Nhan bằng mẹ. Bà thực lòng yêu thương cô, cô có thể nhận ra.

Giang Nhan sửng sốt: "Đi? Con lại đi đâu?"

"Con về Mỹ."

Diệp Bạc Hâm ngẩng đầu nhìn Bạch Sở Khả, Bạch Sở Khả tình cờ cũng nhìn lại cô.

Do cô "Lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử" chăng? Bạch Sở Khả lần này về chỉ để báo bình an?

"Con… về Mỹ làm gì? Cả nhà đều ở đây, con ở bên Mỹ thì làm gì có ai chăm sóc. Một thân một mình lưu lạc bên ngoài, lúc ốm đau cũng không có ai biết, Khả Khả à…" Giang Nhan nhíu mày.

"Mẹ, mẹ yên tâm ạ, con không phải trẻ con nữa, con tự biết chăm sóc bản thân. Vả lại, mấy năm qua con ở bên đó cũng quen rồi, con rất thích nơi đó, sau này… chắc sẽ định cư luôn ở bển. Nhưng mẹ cứ yên tâm, con sẽ thường xuyên về thăm mẹ."

Giang Nhan bặm môi không nói.

Diệp Bạc Hâm len lén nhìn sang Tập Vị Nam. Thấy thần sắc anh hờ hững, như thể không nghe thấy chuyện Bạch Sở Khả nói, nhưng vẻ kinh ngạc thoáng qua đầu mày vẫn bị cô bắt được.

Hồi lâu, Giang Nhan mới thở dài thườn thượt: "Các con cũng lớn cả rồi, đều có cuộc sống của riêng mình. Mẹ cũng không gượng ép, nhưng, mấy ngày ở trong nước, con vẫn nên dọn về nhà sống, khách sạn bên ngoài có tốt mấy cũng không bằng nhà mình được."

Diệp Bạc Hâm cầm chặt chiếc muỗng, im ỉm ăn cháo đậu đỏ ý dĩ.

"Mẹ, việc dọn về nhà sống, chắc là thôi ạ." Bạch Sở Khả thoáng nhìn Tập Vị Nam, lòng đau khổ chất chứa, đau đến nghẹt thở.

Khuyên hồi lâu không được, sau cùng Bạch Sở Khả đành thú thật. Cô ấy nói, lần này về nước có bạn trai đi cùng. Bạn trai là người nước ngoài, sợ Giang Nhan không chấp nhận, nên mới không dám nói thật. Bây giờ bạn trai cô ấy đang ở khách sạn, cô dọn về nhà sống thì không ổn lắm.

Giang Nhan thoạt đầu cũng sững sờ trước thông tin này, nghĩ lại cũng mừng, bèn bảo cô dắt bạn về nhà ra mắt.

Diệp Bạc Hâm quả thực cũng thảng thốt. Cô có thế thấy được, Bạch Sở Khả rõ ràng vẫn chưa thực sự buông được Tập Vị Nam, làm sao đã có bạn trai rồi?

Nhẽ nào Bạch Sở Khả lại cam tâm buông xuôi?

Trái lại, Tập Vị Nam nghe xong, vầng trán liền nhẹ nhõm đi hẳn.

Anh không muốn Bạch Sở Khả phải nhỡ nhàng. Ngoại trừ tình anh em, từ nhỏ đến lớn anh chưa từng cho Bạch Sở Khả bất kì cử chỉ lời nói bóng gió dễ gây hiểm lầm nào. Dù cho không gặp Diệp Bạc Hâm, anh cũng không thể đến với Bạch Sở Khả. Bây giờ nghe nói chuyện tình cảm của cô ấy đã có chỗ gửi gắm, sự áy náy trong lòng cuối cùng đã vợi bớt nặng nề.

"Mẹ, vậy mai con dẫn anh ấy về." Thực sự không qua loa được với Giang Nhan, Bạch Sở Khả đành đồng ý.

Chuyện này coi như đã định, ngày mai Bạch Sở Khả dẫn con rể tương lai về ra mắt, Giang Nhan thông báo toàn thể gia đình phải có mặt.

Sau bữa sáng, Diệp Bạc Hâm phải đến công ty. Tập Vị Nam tiễn cô ra cửa.

Bạch Sở Khả về khách sạn, Giang Nhan cũng đi làm, ba chiếc xe rẽ hướng khác nhau.

319. Chương 319

Sáng hôm sau, Bạch Sở Khả chưa kịp dẫn bạn trai về thì Đặng Thụy Tây đã tìm đến nhà.

Đặng Thụy Tây đến gửi thiệp mời, bao nhiêu năm đợi chờ, cuối cùng không đợi được.

Người kiêu ngạo như cô, dù không có được người đàn ông mình yêu, cô cũng không chọn lựa cách làm hại anh.

Người đàn ông này là chàng trai cô đã yêu bằng trọn trái tim thanh xuân của mình. Cô không hy vọng người mình yêu bao năm phải hận cô.

"Anh Hai, cuối tháng em làm lễ đính hôn, anh và chị dâu cùng nhau đến dự nhé." Đặng Thụy Tây rút từ trong túi ra một tấm thiệp hỷ có bì ngoài màu tím dát ánh kim, mỉm cười chìa về phía Tập Vị Nam.

Trong nụ cười có sự nhẹ nhõm, cũng có vẻ ủ ê.

Bàn tay trắng trẻo dưới nắng, ánh lên vẻ nõn nà.

Tập Vị Nam sững người, ngạc nhiên nhìn cô.

Không hề nghe nói nhà họ Đặng sắp tới có chuyện vui, nghĩ bụng chắc là quyết định đột suất. Kể từ sau lần cảnh cáo Đặng Thụy Tây, cô không còn đeo bám nữa. Chỉ riêng điểm này, Đặng Thụy Tây vẫn giữ vững phong cách tiểu thư khuê các của mình.

Một tiếng "Chị dâu" cũng bày tỏ được thái độ của Đặng Thụy Tây.

"Được, lúc ấy anh và cô ấy sẽ có mặt." Không mảy may ngại ngùng, Tập Vị Nam nhận thiệp, cúi xuống mở ra xem.

Cố Lăng Hạo, cha là quan chức chính phủ, ông nội là cổ đông lớn nhất của tập đoàn Lăng Thịnh, dòng dõi danh gia vọng tộc ở thủ đô, so với nhà họ Đặng cũng là môn đăng hộ đối. Con người Cố Lăng Hạo, Tập Vị Nam cũng loáng thoáng nghe nói, hiện Cố Lăng Hạo đang là luật sư kinh tế nức tiếng trong giới, người chính trực, khác xa một trời một vực với những công tử con nhà giàu ăn chơi bê tha.

Cũng phải, Đặng Thụy Tây là viên ngọc minh châu của nhà họ Đặng, nhà bên đó làm sao nỡ để cô ấy phải thiệt thòi? Người như Cố Lăng Hạo hóa ra lại xứng đôi vừa lứa với cô ấy.

"Em vào ngồi đã?" Gương mặt lạnh lùng của Tập Vị Nam có thêm đường nét mềm mỏng.

Đặng Thụy Tây cứ ngẩn ngơ ngắm nhìn sắc mặt bình lặng của anh, khi anh bất ngờ ngẩng đầu, trong đôi mắt đen láy phản chiếu dáng vẻ si mê của cô. Cô liền bối rối ngoảnh đầu đi.

Cô vén sợi tóc bên tai như để lấp liếm: "Dạ... thôi ạ, em gửi thiệp mời đến rồi. Chỗ ông và bà, ông nội em sẽ đích thân sang mời."

Nhìn bóng lưng xa cách, thẳng thớm của người đàn ông, Đặng Thụy Tây cười cay đắng.

Với ai anh cũng như thế, đều lạnh nhạt, kiệm lời, như một kiểu tính cách trời sinh.

Đã chọn lựa buông tay, vậy thì hãy dứt khoát vào.

Thế nên khi bố cô nhắc đến Lăng Hạo vốn là con trai của một gia đình quen biết nhiều đời, cô chừng như gật đầu ngay lập tức, không cần nghĩ ngợi. Nếu đã không phải anh, lấy ai chẳng như nhau.

Lâu dần, tình cảm sâu đậm mấy cũng phai nhạt mà thôi.

Con đường cái vòng quanh nhà họ Tập, hai bên trồng hàng cây ngân hạnh cao vút.

Chiếc Maserati màu đỏ đi lướt qua một chiếc xe Bentley màu đen.

Đặng Thụy Tây tức thì đạp phanh xe, theo quán tính, cả người nhào về phía trước, giây đai an toán kéo giật lại.

Cô trợn tròn mắt không dám tin, ngoái đầu nhìn theo chiếc xe Bentley.

Gặp phải ma à, mới rồi sao cô lại thấy Bạch Sở Khả?

Người phụ nữ ấy chẳng phải đã chết từ năm năm trước rồi ư?

Đặng Thụy Tây cắn răng, nổ máy xe, quay đầu lại, theo sau chiếc xe kia.

Chiếc xe Bentley dừng trước khoảng đất trống trước sân nhà họ Tập, cửa xe mở ra, một người đàn ông nước ngoài cao ráo bước xuống, gương mặt khá sắc cạnh. Theo sau là người phụ nữ đi giày cao gót mảnh khảnh màu trắng, xách túi bước xuống.

Gương mặt đó, rõ ràng là Bạch Sở Khả, có hóa thành tro Đặng Thụy Tây cũng nhận ra.

Cô ta nom đằm thắm hơn nhiều, vầng trán có vẻ lạnh lùng, đường nét sắc sảo.

Đặng Thụy Tây nhắm mắt, cười tự giễu, không ngờ Bạch Sở Khả vẫn còn sống.

Bạch Sở Khả là con nuôi của Giang Nhan, hồi nhỏ ỷ có bà nội Tập Vị Nam quý mến, cô thường hay qua lại nhà họ Tập, hiển nhiên cũng quen Bạch Sở Khả.

Đặng Thụy Tây là nàng công chúa bé nhỏ lớn lên trong sự yêu chiều của gia đình, thông minh lanh lợi, được lòng người lớn, nên bà nội Tập Vị Nam rất quý cô. Bà cũng vì vậy mà hay đùa rằng, sau này muốn cô làm cháu dâu bà. Còn Bạch Sở Khả, là đứa trẻ mồ côi sống nhờ ở đậu nhà người khác, tính cách lạnh nhạt, không biết cách phải lấy lòng người lớn thế nào.

Đặng Thụy Tây không thích cô ta, vì cảm thấy Bạch Sở Khả quá kiêu kì, thậm chí cô ghen tỵ với Bạch Sở Khả có thể sống cùng mái nhà với anh Hai.

Từng có thời, cô coi Bạch Sở Khả như tình địch. Tâm tư con gái lại vốn nhạy cảm, cô có thể nhận ra, Bạch Sở Khả dù có giấu giếm kỹ mấy, nhưng đôi mắt luôn bám dính lấy anh Hai. Đặng Thụy Tây cùng vì thế mà càng ghét Bạch Sở Khả.

Song chả ai biết được, cho đến sau cùng, cả cô và Bạch Sở Khả, không ai lọt vào mắt anh Hai.

"Bạch Sở Khả!"

Giọng thảng thốt hẫng hơi run run.

Đã nói là bạn trai, vậy thì biểu hiện bên ngoài hiển nhiên cũng phải làm đến nơi đến chốn, Bạch Sở Khả khoác tay Robert.

Nghe thấy có người gọi mình, cô bèn ngoái lại.

Mắt nheo nheo, khóe môi liền nhếch lên.

Cô ấy thay đổi nhiều, không còn là Bạch Sở Khả năm xưa luôn tỏ ra xa cách ngàn dặm nữa. Bây giờ gặp gỡ xã giao, cô ấy cũng thành thạo hơn nhiều.

"Thụy Tây." Bạch Sở Khả mỉm cười.

Đặng Thụy Tây rảo bước lại gần.

Tuy đã chuẩn bị tâm lý, nhưng tận mắt chứng kiến một người tưởng rằng đã chết từ mấy năm trươc, lại đứng sờ sờ ngay trước mắt, cảm giác bàng hoàng ấy khó mà diễn tả được bằng lời.

Sắc mặt Đặng Thụy Tây có vẻ kinh ngạc, giật lùi về sau: "Cô chưa chết?"

Bạch Sở Khả rướn mày, cười: "Phải, tôi chưa chết, chắc cô thất vọng lắm?"

"Không… tôi không có ý đó, chỉ là… không thể tin được, họ đều nói cô đã…" Sắc mặt Đặng Thụy Tây cứng đờ, vội vàng giải thích.

Cô không thích Bạch Sở Khả, nhưng cũng không đến nỗi ác độc mong người ta phải chết.

“Được rồi, tôi hiểu, cô không cần giải thích, đùa thôi.” Bạch Sở Khả bật cười.

Cô ấy thật sự đã thay đổi, dường như cởi mở hơn, không còn vẻ trầm uất như trước nữa.

Robert tách ra một bên để dành không gian cho cả hai hàn huyên.

Nói ra cũng buồn cười, trước kia cả hai thậm chí không ưa nhau, Bạch Sở Khả cảm thấy Đặng Thụy Tây quá giả tạo, còn Đặng Thụy Tây thấy Bạch Sở Khả quá kiêu ngạo. Hôm nay gặp lại, bớt đi người đàn ông chắn giữa, sự khó chịu khi phải đối diện nhau đã không còn.

“Thật không ngờ, năm xưa cả hai đứa mình vì anh Hai mà không ít lần xỉa xói nhau. Giờ anh Hai đã lấy vợ, nhưng cô dâu không phải tôi cũng không phải cô. Ha! Nghĩ cũng hay thật.” Đặng Thụy Tây cảm khái nói.

Bạch Sở Khả mang nét mặt vô hồn: “Tôi đoán được từ lâu rồi. Người như anh Hai bất kể bên trong hay bên ngoài đều lạnh lùng xa cách, ngay từ đầu anh ấy không cho ai hy vọng, tức là không có gì cả.”

Không buông được thì đã làm sao, thanh xuân của người phụ nữ chỉ có từng ấy năm, ai có thể chờ đợi được? Huống hồ là sự chờ đợi trong vô vọng.

“Thế nên, tôi cũng không đợi nữa, tôi nhận thua.” Đặng Thụy Tây cười cay đắng, tay cầm tấm thiệp. Trước lúc ra khỏi nhà cô cầm thêm mấy tấm, vốn định đến bệnh viện, phát cho đồng nghiệp, không ngờ lại dùng vào lúc này: “Đây, tôi sắp đính hôn, cuối tháng này, nếu có thời gian thì ghé.”

Bạch Sở Khả nhận lấy, cười nói: “Chúc mừng cô, cuối cùng cũng thoát bể khổ.”

“Còn cô? Anh chàng kia là bạn trai cô?” Đặng Thụy Tây chu môi về phía Robert.

“Phải.” Bạch Sở Khả nhìn sang, tình cờ Robert cũng nhìn về phía cô, mỉm cười dịu dàng.

“Vậy cũng chúc mừng cô.” Cô không hỏi Bạch Sở Khả rốt cuộc đã gặp chuyện gì, chuyện đó không liên quan đến cô.

“Tôi đi làm trước đây.” Đặng Thụy Tây vẫy tay chào. Cô theo về đây chẳng qua chỉ để xác nhận Bạch Sở Khả chưa chết. Nay có được câu trả lời, cô cũng an tâm. Còn về sau này, cô nghĩ, cô và Bạch Sở Khả không cần thiết phải hẹn gặp mặt nữa.

“Đợi đã.” Trước lúc Đặng Thụy Tây lên xe, Bạch Sở Khả gọi cô, bước chân tiến lại gần, trán nhăn lại.

Đặng Thụy Tây một tay đặt trên cửa xe: “Sao?”

“Cô quen Lương Thanh Trạch?” Sắc mặt Bạch Sở Khả tái mét, tay cầm một tấm danh thiếp, mới rồi Đặng Thụy Tây đánh rơi.

Nhắc đến Lương Thanh Trạch, gương mặt Đặng Thụy Tây cũng trĩu xuống.

Cô không biết Lương Thanh Trạch và anh Hai có ân oán thế nào, nhưng gã hận anh Hai, hận đến nỗi chỉ muốn nghiền nát anh Hai.

Lương Thanh Trạch thậm chí muốn kéo cô về cùng phe, hãm hại anh Hai.

Cô nào phải loại người vì yêu mà sinh hận?

Lương Thanh Trạch tìm nhầm người rồi, nhưng cô quên mất không vất tấm danh thiếp mà gã đưa. Không ngờ Bạch Sở Khả lại nhặt được.

Nghe giọng điệu của Bạch Sở Khả, hình như cô ta cũng quen biết Lương Thanh Trạch?

“Không hẳn là quen biết, trước đó chỉ gặp một lần. Sao, cô cũng quen à?” Đặng Thụy Tây không có ý nhận lại tấm danh thiếp.

Bạch Sở Khả cắn răng, cười gằn: “Quen chứ! Làm sao lại không quen được!”

Năm xưa chính Lương Thanh Trạch là kẻ ném đá giấu tay, phá hoại sự nghiệp của anh Hai.

Nếu không phải do anh ta phát tán chuyện giữa cô và anh Hai, chắc anh Hai sẽ không đến nỗi tránh mặt cô, lánh đến tận trong quân doanh. Khi gặp nạn, cô cũng không có cơ hội được gặp lại anh Hai lấy một lần.

“Hắn ta không phải người tử tế, tôi khuyên cô nên tránh xa hắn ra.” Chuyện năm xưa đã được lấp liếm, Bạch Sở Khả cũng không muốn nói cặn kẽ, cô chỉ nhắc nhở như vậy.

“Tôi biết…” Đặng Thụy Tây đắn đo, rồi nói: “Thực ra, Lương Thanh Trạch có đến tìm tôi, hắn muốn kéo tôi về một phe, để đối phó anh Hai. Tôi biết hắn không phải kẻ tử tế. Tôi và anh Hai không thù không oán, không muốn hại anh ấy. Chuyện này cô nhắc anh ấy một tiếng, để anh ấy đề phòng, tôi mới rồi quên mất không nói.”

Sắc mặt Bạch Sở Khả đanh lại, không ngờ từng ấy năm rồi, Lương Thanh Trạch vẫn không thay đổi, luôn thích đổ mọi lỗi lầm lên đầu người khác, còn mình thì yên lòng hả dạ.

“Chuyện này tôi biết rồi, tôi sẽ nói với anh ấy.”

Không ngờ nghe xong chuyện Lương Thanh Trạch muốn lôi kéo Đặng Thụy Tây, Tập Vị Nam cũng không có phản ứng mấy, chỉ thoáng trầm ngâm, tỏ ra đã biết, chả hề có vẻ bất ngờ.

Bạch Sở Khả tuy còn thắc mắc trong lòng, song không nói gì thêm.

Phàm việc gì anh Hai cũng có dự liệu, cô tin anh Hai sẽ không thua kẻ tiểu nhân như Lương Thanh Trạch.

Bạch Sở Khả có anh bạn trai là người nước ngoài, Giang Nhan tuy hơi hụt hẫng, song vẫn niềm nở đón tiếp Robert.

Bà hỏi han từ gia thế, nghề nghiệp, sở thích, hỏi đến quốc tịch, công việc của bố mẹ, nhân khẩu gia đình, chỉ thiếu điều hỏi đến mấy đời bạn gái cũ, lý do vì sao chia tay.

Robert không đỡ được màn tra hỏi của Giang Nhan, bèn nhìn sang Bạch Sở Khả, cầu cứu.

Bạch Sở Khả cũng sợ bại lộ, bèn hướng Giang Nhan sang chủ đề khác.

Bạch Sở Khả và Robert ở lại ăn cơm tối. Tập Vị Nam vào thành phố đón Diệp Bạc Hâm.

Gặp Robert, Diệp Bạc Hâm bất giác nhìn sang Bạch Sở Khả. Tuy Robert dáng vẻ cao ráo, đẹp trai sáng sủa, song có cảm giác không xứng với Bạch Sở Khả, dẫu vậy cô cũng không dám nói ra miệng.

Cơm tối xong, Bạch Sở Khả và Robert rời nhà họ Tập. Giang Nhan nài kéo vô ích, Bạch Sở Khả hứa có thời gian sẽ về thăm Giang Nhan, bà mới bịn rịn thả cho đi.

Cô con gái từ nhỏ luôn kè kè bên mình, tuy không cùng huyết thống, nhưng bà cũng dốc hết tình cảm cho Bạch Sở Khả. Năm xưa biết tin Bạch Sở Khả không còn trên đời, Giang Nhan ngất lịm đi, lúc ấy con trai út cũng nằm viện, bà mới không còn tinh thần để đau lòng, chỉ mong con trai vượt qua được.

320. Chương 320

Nhớ lại lời của Đặng Thụy Tây, tâm trạng của Bạch Sở Khả càng lúc càng bất an.

Lương Thanh Trạch muốn lôi kéo hợp lực với Đặng Thụy Tây, gã muốn lợi dụng Đặng Thụy Tây vì mục đích gì? Nhẽ nào gã ta vẫn chưa bỏ cuộc, vẫn muốn bổn cũ soạn lại, hãm hại anh Hai?

Đối với kẻ tiểu nhân đê hèn ấy, mỗi lần nhớ đến, lại khiến Bạch Sở Khả cảm thấy ghê tởm.

Một kẻ bỉ ổi vì địa vị quyền lực sẵn sàng bán đứng tình cảm, Bạch Sở Khả cô vô cùng khinh bỉ. Chút thiện cảm năm xưa từ lâu cũng tan biến sạch sẽ kể từ sau khi gã làm trò hãm hại anh Hai.

Lương Thanh Trạch vô tình biết được tin tức con gái nuôi của nhà họ Tập, Bạch Sở Khả vẫn còn sống và vừa trở về, từ miệng một người có quan hệ lâu đời với nhà họ.

Tin tức này đối với một kể luôn ẩn dật trong bóng tối tuyệt vọng như Lương Thanh Trạch mà nói, không khác nào ngàn vạn con sóng trỗi dậy từ một vực nước chết.

Mọi chuyện cũng từ chữ tình mà ra.

Lương Thanh Trạch thừa nhận năm xưa bản thân đố kỵ với Tập Vị Nam, kẻ luôn thuận buồm xuôi gió trong sự nghiệp, khiến người khác chỉ có thể bám gót theo sau, thế rồi sự đố kỵ thúc giục gã phải bày mưu hãm hại, hòng thay thế vị trí của Tập Vị Nam. Ngoại trừ sự ghét bỏ gã không tài nào nuốt trôi được, sau cùng nguyên nhân nữa khiến gã bỏ qua nguyên tắc của người quân nhân, để làm việc đê hèn ấy lại chính là Bạch Sở Khả.

Năm xưa cái tin Bạch Sở Khả gặp nạn, như sét đánh giữa trời quang. Cha mẹ gã nối nhau qua đời, còn gã chỉ có thể đợi chờ phán quyết của tòa án quân sự, hận mình lực bất tòng tâm. Vào lúc ý chí nguội lạnh, cũng chả kháng án, cũng không giảo biện.

Bây giờ, Bạch Sở Khả vẫn còn sống, cuộc đời gã như có thêm hy vọng.

Đêm nay, những kẻ trằn trọc trăn trở, ngoại trừ Bạch Sở Khả và Lương Thanh Trạch, còn có cả Đặng Thụy Tây.

…

Tập Vị Nam được nghỉ, nhưng Diệp Bạc Hâm vẫn phải đi làm.

Cả một ngày mệt mỏi, sau khi ngâm mình xong, Diệp Bạc Hâm nằm trên đùi người đàn ông đẹp như tranh vẽ, nhắm mắt hưởng thụ sự tận tụy của anh.

Ngón tay chai sần day nhẹ trên thái dương, men xuống gáy, bả vai, cánh tay…

Lực vừa phải, vô cùng thoải mái.

Người đàn ông hình như rất điêu luyện trong việc này, thủ pháp thành thục, Diệp Bạc Hâm chỉ cảm thấy cơ thể mệt mỏi cũng dần nhẹ nhõm.

Cô bịn rịn hít hà thật sâu, cười tươi rói, mở mắt.

Góc cạnh bên của gương mặt khôi ngô kề cận ngay trước mắt, lãng đãng mùi hương nam tính trưởng thành.

Diệp Bạc Hâm cầm lòng không đặng, rướn cằm, hôn chụt một cái.

Tập Vị Nam đang cúi xuống mát xa lưng cho cô, nụ hôn ướt át rơi trên má, trong hơi thở phảng phất hương thơm dìu dịu của cô. Bờ môi anh cong lên, bất ngờ nghiêng đầu, bắt lấy cái miệng nhỏ xinh, ngấu nghiến.

Cho đến khi hổn hển, anh khẽ phì cười, chạm vào mũi cô, đôi mắt đen lấp láy sóng tình dịu dàng.

"Lần sau còn dám không?" Một tay anh ôm eo cô, siết chặt, ghì cô vào lòng.

Cả ngày không gặp, anh nhớ nhung da diết, đầu óc vào ban ngày chỉ toàn bóng hình cô.

Lúc ở quân đội, công việc bận rôn, mười ngày nửa tháng, chỉ có lúc đêm khuya tĩnh lặng mới nhớ cơ thể thướt tha trong lòng. Nhưng khi về nhà, cô lại chiếm trọn tâm tư anh, ban ngày làm gì cũng không được như ý, chỉ thấy sốt ruột, hận không thể trói cô bên mình để thỏa nỗi nhớ.

"Đừng đùa nữa nào." Diệp Bạc Hâm đỏ mặt trách yêu, gạt bàn tay hư hỏng của anh ra.

Lửa do cô nhóm thì đúng rồi, nhưng cô cũng bị anh mê hoặc mà thôi.

"À phải, em nghe Khởi Nhu nói, hôm nay Đặng Thụy Tây đến tìm anh?" Dựa vào lòng anh, cô ngẩng đầu đăm đăm dõi theo sắc mặt anh, nhưng giọng điệu thì lại bâng quơ.

Thấu hiểu tâm tư của cô, lòng Tập Vị Nam rất vui, song không bóc mẽ.

"Ừm, cô ấy đến gửi thiệp hỷ."

"Thiệp hỷ?" Diệp Bạc Hâm nheo mắt: "Thiệp hỷ nào?"

Tập Vị Nam vuốt ve sống lưng cô, giọng bình thản, mắt nhìn xuống chiếc miệng nhỏ nhắn hơi hé vì ngạc nhiên của cô. Điệu bộ ấy đáng yêu, thậm chí còn hơi hấp dẫn.

"Cuối tháng cô ấy đính hôn, mời anh và em cùng đến dự."

Ý không ở trong lời, nói là mời cả hai, nhưng cô và Đặng Thụy Tây không quen biết, chỉ gặp gỡ mấy lần.

Đặng Thụy Tây chủ yếu muốn mời Tập Vị Nam, nhưng sợ anh từ chối, nên đưa thêm cô vào. Những chuyện xã giao kiểu này, cô là dâu mới của nhà họ Tập, e khó khước từ.

"Cô ấy… chẳng phải…" Thích anh à? Vì sao tự dưng lại đính hôn, đổi ý rồi à?

Diệp Bạc Hâm chực nói lại thôi, nhưng ánh mắt đã biểu đạt tất cả, anh có giả vờ ngô nghê cũng không được.

Anh cười bất lực: "Anh không có ý đó với cô ấy đâu, cô ấy nghĩ gì, cũng không liên quan đến anh."

Diệp Bạc Hâm bĩu môi, lẩm bẩm: "Người ta vẫn bảo đàn ông bạc tình, thì ra đúng thế thật."

Tập Vị Nam lắc đầu cười phá lên, ngón tay co lại búng nhẹ lên trán cô: "Bạc tình? Sao, em vẫn muốn anh chịu trách nhiệm với cô ấy à?"

Nghe câu trả lời của anh, tâm hồn thiếu nữ trỗi dậy, lòng cô sướng rơn. Nói anh bạc tình chẳng qua chỉ là câu trêu đùa, muốn nghe anh phản biện thế nào mà thôi, không ngờ anh lại sử dụng đến bạo lực.

Một tiếng rên bật thốt, Diệp Bạc Hâm ôm trán, hai mắt ấm ức tố giác hành động dã man của người đàn ông.

"Đau à?" Anh nhíu mày, rõ ràng đã anh đã kiểm sát lực rồi, không đến nỗi làm cô đau.

Nhưng cơ thể cô vốn mỏng manh, khẽ nhéo một cái, cũng đủ để lại vết đỏ trên da. Nghĩ vậy, lòng anh cũng áy náy.

Thấy ánh mắt anh lộ rõ thương yêu, cô nín cười, tỏ vẻ tủi thân ngoảnh đầu đi, lảng tránh ánh mắt anh. Làu bàu ai oán: "Đau chết được, tay chẳng biết nặng nhẹ gì cả, lại còn bảo không bạc tình?"

Lại nhắc đến bạc tình rồi, Tập Vị Nam nửa giận, nửa bất lực.

Liếc thấy khóe môi cô thấp thoáng đường cong hếch lên, biết mình bị lừa, anh cũng không bóc mẽ vào lúc này.

"Anh sai rồi, thứ lỗi cho anh, nhé?" Chất giọng trầm, quyến rũ, thì thầm, Diệp Bạc Hâm không nén được, liền phá ra cười.

Cả hai nói chuyện một lúc, sau quay lại vấn đề cưới xin của Đặng Thụy Tây.

“Cô ấy đính hôn với ai, anh quen không?”

Tập Vị Nam gật đầu, tuy không cùng nhóm chơi với nhau, nhưng gốc gác nhà họ Tập ở kinh thành, những người trong giới thượng lưu, chẳng mấy ai anh không biết, có điều thường ngày ngại giao du.

“Cố Lăng Hạo, người thừa kế của tập đoàn Thịnh Lăng. Hiện đang khá nổi trong giới luật sư, tính cách cũng được.” Tập Vị Nam nhận xét vắn gọn. Với Cố Lăng Hạo, sự hiểu biết của anh chỉ giới hạn.

“Tức là liên hôn thương mại?” Càng có tiền, càng khó tránh khỏi xiềng xích của hôn nhân sắp đặt.

Điểm này, Tập Vị Nam cũng khó có thể trả lời, vì dù sao anh cũng chỉ là người ngoài, khả năng phán đoán sách lược không áp dụng được vào vấn đề này.

Câu chuyện đành gác lại, Diệp Bạc Hâm chỉ có thể cảm thán.

Nếu Đặng Thụy Tây chỉ vì ấm ức, trong lúc chán nản, mới nghe gia đình sắp xếp đính hôn với một người mình không thích, thì hôn nhân sau này hiển nhiên sẽ không mấy hạnh phúc.

Mong cô ấy đủ lí trí, có những thứ không thuộc về mình, cố chấp quá, thì phần khổ mãi mãi thuộc về mình.

…

Lần này về nước, Bạch Sở Khả không nghĩ sẽ chạm mặt Lương Thanh Trạch.

Trước khi quay về, cô đã nhờ người tìm hiểu kết quả phán quyết năm đó của Lương Thanh Trạch. Không ngờ bố mẹ gã cũng bị liên lụy. Mất chức không nói, bố gã vì vụ việc của con mà bôn ba chạy vạy khắp nơi, không lâu sau thì suy tim qua đời, mẹ gã cũng trầm uất, đi theo sau đó.

Một phút sai lầm, mà Lương Thanh Trạch thành kẻ tan cửa nát nhà.

Bạch Sở Khả nhận được tin mà bàng hoàng. Nhưng sau đó nghĩ đến việc gã từng lợi dụng mình, cô cũng không cách nào thương cảm được.

Chẳng trách đến tận bây giờ, gã vẫn oán hận anh Hai. Chỉ e cái chết của cha mẹ gã, cũng đổ vấy lên đầu anh Hai.

“Sở Khả!” Sau một đêm trằn trọc, mới sáng ra Lương Thanh Trạch đã đứng canh trước cửa khách sạn, quả nhiên hắn đã gặp được Bạch Sở Khả.

Bóng dáng thướt tha, người thương trong mộng đang sống sờ sờ, hiện diện trước mắt gã.

Đôi mắt Lương Thanh Trạch đỏ ngầu, môi lẩy bẩy, kích động nắm chặt bả vai Bạch Sở Khả.

Bạch Sở Khả vừa bước ra từ cánh cửa xoay, trên người vận măng tô màu trắng kiểu dáng mùa xuân. Ngoài trời, gió vẫn chớm lạnh hơi xuân, đoạn da thịt lộ trên ống boot cao cổ thoắt ẩn thoắt hiện dưới lớp áo khoác.

Bất thình lình, một bóng người vọt ra từ bên cạnh, bờ vai bỗng nặng trĩu, âm thanh mang theo xúc động đè nén đến khó lòng kiềm chế như rít từ cổ họng, đủ để lòng người thảng thốt, bàng hoàng.

Bao năm đã qua, Bạch Sở Khả đã quên giọng nói của Lương Thanh Trạch từ lâu, cho đến khi thấy rõ gương mặt gã, ánh mắt cô hoang mang nhìn chằm chằm.

Những năm qua, hình như gã sống cũng không hề thanh thản, mái tóc đen dày loáng thoáng có sợi bạc, gương mặt vẫn mềm mại dễ gần như xưa, nhưng toàn thân lại tản mác thứ không khí u ám.

Nhìn vào đôi mắt thấp thoáng ánh lửa của Lương Thanh Trạch, Bạch Sở Khả thấy rùng mình.

Năm xưa chính kẻ này, miệng thề thốt nói lời yêu cô, nhưng lại lợi dụng cô, sắp đặt để cô và anh Hai xảy ra chuyện đó, đẩy mối quan hệ giữa cả hai đến bước đường đoạn tuyệt, không bao giờ có thể quay trở về như ngày xưa. Nếu đó là tình yêu của gã, vậy thì quả là quá sức chịu đựng của cô.

Đẩy phắt gã ra, Bạch Sở Khả rụt hẳn về phía sau, thận trọng nhìn gã đàn ông bị cô đẩy ra, loạng choạng thụt lùi mấy bước suýt ngã nhào.

Trong lòng Lương Thanh Trạch chỉ tâm niệm Bạch Sở Khả vẫn còn sống, hiển nhiên không mấy bận tâm việc cô sẽ đối xử với gã như nào. Song vào khoảnh khắc bị đẩy ra ấy, gã vẫn cảm thấy thất vọng.

Bạch Sở Khả khép chặt vạt áo măng-tô, quay người vào khách sạn.

Cô không muốn gặp Lương Thanh Trạch, mọi bi kịch của họ đều bắt nguồn từ con người này. Nếu không niệm tình xưa, chắc cô đã hận gã đến tận xương tủy.

Thấy cô rảo bước bỏ đi, vẻ như không muốn gặp gã. Lòng gã quặn đau, não chưa kịp phản ứng, người đã chắn trước mặt Bạch Sở Khả.

"Sở Khả, em đừng đi. Anh… em chưa chết, tốt quá!" Lương Thanh Trạch lắp bắp, chặn cô ấy lại, nhưng không biết nói gì tiếp, nói xin lỗi ư? Hay là trút nỗi thương nhớ bấy lâu?

Thấy không tránh được, Bạch Sở Khả cũng chả sợ, chốn đại sảnh bao nhiêu người, cô không sợ gã giở trò.

"Chuyện gì?" Giọng điệu xa cách, mang vẻ khinh bỉ thấy rõ. Cô ngước mắt nhìn gã đàn ông từ lâu đã hóa điên.

Nhận được ánh mắt thù hằn xa cách của cô, Lương Thanh Trạch ngỡ ngàng nhớ lại rất nhiều việc.

Bao năm qua, gã vẫn thường nghĩ, nếu năm xưa không như ma làm, hãi hại Tập Vị Nam, thì phải chăng bố mẹ vẫn còn sống trên đời, và cô ấy cũng không gặp nạn. Giữa họ càng không tồn tại hận thù, cô vẫn coi gã là người bạn tri kỷ để tâm sự nỗi niềm riêng.

Nhưng, gã ghen tỵ, gã ghen tị với anh Hai mà cô ấy vẫn thường kể. Mỗi lần nhắc đến kẻ đó, trong mắt cô đong đầy sự sùng bái và tình cảm nồng nàn, dựa vào đâu hắn có được tình yêu của cô ấy, còn gã thì không?

Người ta đều nói Tập Vị Nam là truyền kỳ trong quân ngũ, sau này sẽ là ngôi sao sáng khó ai sánh kịp của quân đội, vậy còn gã? Bởi có một kẻ như Tập Vị Nam luôn lấn át nên không một ai để ý sự nỗ lực của hắn, vì sao?

Thế nên, cho đến tận ngày hôm nay, Lương Thanh Trạch vẫn không lấy làm hối hận, gã không làm sai gì cả, vì sao lại bắt gã phải hối hận?

Ánh mắt Lương Thanh Trạch u ám, Bạch Sở Khả thấy gã không lên tiếng, nghĩ bụng kẻ này hết thuốc chữa, cô không muốn lằng nhằng với gã nữa, bèn kiên quyết rảo bước về phía thang máy.

"Sở Khả, em thật sự cho rằng năm xưa Tập Vị Nam và em đã có gì à?" Lương Thanh Trạch ngẩng phắt đầu, ánh mắt lấp loáng vẻ không cam lòng, và cả sự quyết tâm "Được ăn cả ngã về không".

321. Chương 321

Giọng nói của Lương Thanh Trạch như một câu bùa chú ma quái, len lỏi vào tai Bạch Sở Khả, khiến cô khựng bước chân, quay người lại.

Gương mặt trắng nhợt như tờ giấy, cơ thể run lên.

"Anh… ý anh là gì?"

Chuyện năm xưa xảy ra quá đột ngột, với thái độ lúc đó của anh Hai, trong lòng cô chỉ còn nỗi sợ hãi. Cô sợ anh Hai sẽ hận mình, bởi chính cô đã hẹn anh đến hộp đêm, chính cô mượn rượu tỏ tình, và cũng chính cô mặt dày mày dạn sà vào lòng, dụ dỗ anh. Cô đã nói, người phụ nữ khác có thể làm được, cô cũng thế, van anh đừng đẩy cô ra, cô yêu anh nhiều lắm.

Đến tận bây giờ cô vẫn nhớ như in nét giận dữ bàng hoàng của anh Hai, trong ánh mắt là sự ghét bỏ và thất vọng.

Sau cái tát như trời giáng của anh, cô bưng mặt khóc, hoảng loạn hoang mang tột độ.

Cô không dám nhìn vào mắt anh, sau đó, ý thức cứ mơ mơ hồ hồ. Cô nhớ, anh bế bổng cô lên, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, nối tiếp đó là một đêm hoang hoải.

Lúc tỉnh lại, đầu cô đau như búa bổ, đối diện với ánh mắt tuyệt vọng, suy sụp của anh, cô như bừng tỉnh. Khoảnh khắc đó ánh mắt anh dành cho cô, khiến cô sợ hãi tột độ, sự điên rồ, sự hụt hẫng đến bất chấp.

Cô nghĩ, anh Hai điên mất rồi, bằng không sao anh lại bóp cổ cô? Ánh mắt thống hận, anh muốn giết cô!

Nhưng, cô có chết đi, liệu có phủ sạch được việc giữa họ đã có quan hệ xác thịt hay không?

Phải, đêm đó, Bạch Sở Khả tuy mê man nhưng vẫn nhớ rất rõ, tấm thân trong trắng của cô không còn nữa. Khi tỉnh lại, người nằm bên cạnh là anh Hai. Sau đó cô không nghĩ ngợi nhiều, chỉ cho rằng người quấn quít với mình đêm đó là người đàn ông mà cô yêu say đắm.

Cảm giác ngất ngây thăng hoa ấy, chỉ anh Hai mới có thể đem lại cho cô.

Sau đó, dù cô có từng nghi hoặc, nhưng vẫn không phủ nhận phán đoán của mình.

Nếu người đêm đó không phải là anh Hai, cô sẽ điên mất.

"Sở Khả, em nghĩ xem, chuyện năm xưa do anh sắp đặt từ đầu đến cuối. Chính anh xúi giục em đến hộp đêm, cũng chính anh gợi ý em gạ gẫm anh Hai của mình, em quên rồi à? Anh yêu em, anh cũng là đàn ông, làm sao anh lại có thể dâng người phụ nữ mình yêu vào lòng gã đàn ông khác?"

"Đó là vì anh khốn nạn đê hèn!" Vì sự nghiệp của anh, anh có thể bán đứng tình cảm, anh lợi dụng tôi, lợi dụng tình bạn giữa hai chúng ta!" Bạch Sở Khả cười gằn, cô giơ tay chỉ vào Lương Thanh Trạch, từng bước tiến lại gần.

Sắc mặt Lương Thanh Trạch đau đớn thấy rõ: "Trong mắt em, anh là người như thế sao? Sở Khả, em cho rằng anh sẽ vì địa vị mà bán đứng em? Anh lợi dụng em, nhưng, anh không hề dâng em cho gã đàn ông khác!"

"Anh im đi! Tôi không muốn nghe!" Bạch Sở Khả điên cuồng bịt tai lại, cô sợ phải nghe thấy điều khiến mình đổ vỡ. Cô giật lùi về sau, mặt cắt không còn giọt máu. Bạch Sở Khả quay phắt người chạy về phía hành lang bên trái.

Cô không nghe, cô không muốn nghe, Lương Thanh Trạch lừa cô. Năm xưa hắn lợi dung cô, bây giờ làm gì có việc dám nói ra toàn bộ âm mưu.

Lương Thanh Trạch đuổi theo, tóm lấy cánh tay cô, ghì cô vào tường.

Năm năm tưởng cô đã mất, hắn sống không bằng chết, lần này làm sao có thể để cô thoát?

"Lương Thanh Trạch, anh buông tôi ra!" Bạch Sở Khả thở hổn hển, vùng vẫy. Nhưng cô đâu phải là đối thủ của Lương Thanh Trạch, chẳng mấy chốc đã bị gã kìm chặt tay chân, không cựa quậy được.

"Suỵt! Sở Khả, em bình tĩnh lại đã! Em yên tâm, anh không hại em. Anh sẽ không bao giờ hại em." Lương Thanh Trạch ôm chặt người phụ nữ trong lòng, đôi mắt ánh lên sắc màu điên cuồng.

"Cút! Anh cút ngay cho tôi!" Bạch Sở Khả tức đỏ mắt, cật lực đẩy Lương Thanh Trạch.

Không hận, không có nghĩa là không ghét.

Huống hồ người đàn ông này có âm mưu của anh ta, cô sợ mình sẽ dao động.

Bạch Sở Khả từng học tại trường quân sự, biết những điểm yếu trên cơ thể con người. Cô chỉ nhằm những chỗ yếu trên người gã mà đánh. Lương Thanh Trạch sợ mình không kiểm soát được, làm cô bị thương, nên chân tay chỉ dám nhẹ nhàng ghìm người lại. Trầy trật hồi lâu, cuối cùng gã không nén được, hét lên.

"Bạch Sở Khả! Em tự vấn lòng mình xem, ngoại trừ lần anh lợi dụng em từ năm năm trước, đã bao giờ anh làm hại em chưa?" Vầng trán gã nổi gân xanh. Siết chặt cổ tay Bạch Sở Khả, ghì vào tường. Đôi mắt đỏ ngầu đáng sợ, vẻ thở hắt ra, khí chất ôn tồn điềm đạm trên người cũng mất dạng, gã của lúc này không khác nào một con sư tử giận dữ, bất cứ lúc nào cũng có thể bổ nhào tới cắn xé.

"Em chạy cái gì?" Cảm nhận được sự run rẩy của Bạch Sở Khả, Lương Thanh Trạch nhíu chặt mày: "Em sợ à? Sợ cái gì? Sợ anh hay sợ sự thật bao nhiêu năm em tự huyễn hoặc mình bị vạch trần?"

"Tôi bảo anh đừng nói nữa!" Ý thức được điều gã muốn nói, Bạch Sở Khả gần giọng hét lên.

Lương Thanh Trạch không bận tâm ánh mắt căm thù, cảnh cáo của cô. Gã cười nham hiểm: "Sở Khả, em là người thông minh, anh không tin em chưa từng nghi ngờ? Nếu năm xưa cả hai đã có quan hệ, vậy tại sao chỉ mình em có ấn tượng về đêm đó, còn hắn thì không hề nhớ gì?"

"Là bởi mình… đêm đó, người lên giường với em là anh! Còn hắn, chỉ bị anh sắp đặt, lúc tỉnh dậy nằm bên cạnh em mà thôi!" Lương Thanh Trạch phớt lờ ánh mắt van vỉ của Bạch Sở Khả, tàn nhẫn lột trần sự thật một cách từ từ.

"Không… không thể, anh lừa tôi, anh lừa tôi!" Nước mắt trào ra, bôi nhòa gương mặt thất thần. Một Bạch Sở Khả cao ngạo, dù cái chết có tìm đến, cô cũng không nhỏ lấy một giọt nước mắt, thế mà Lương Thanh Trạch có thể khiến cô nước mắt giàn giụa.

Thấy vẻ tuyệt vọng tột cùng của cô, trái tim Lương Thanh Trạch nào có dễ chịu. Nhưng từ lâu gã đã méo mó, sự đau đớn trong lòng không thể bằng dục vọng chiếm hữu đang cháy bỏng trong thâm tâm gã. Gã vuốt ve nâng niu gò má Bạch Sở Khả, gương mặt đau khổ: "Sở Khả, do em ép anh đấy! Anh yêu em biết bao nhiêu, em không phải là không biết. Sao anh nỡ hy sinh em để đổi lại sự nghiệp? Sự nghiệp có là cái thá gì? Anh cố gắng vươn lên, là để em nhìn anh nhiều hơn, muốn em cũng dành cho anh bằng ánh mắt si mê, sùng bái ấy thôi?"

Đôi mắt gã càng trở nên âm u, gương mặt trắng nhợt như bệnh: "Tất cả là vì em, chưa bao giờ là vì sự nghiệp! Trong mắt em chỉ có hắn, anh tưởng rằng biến em thành của anh rồi, em sẽ ngoan ngoãn theo anh. Nhưng rồi sao, nằm dưới thân anh, em vẫn gọi hắn. Em coi anh thành hắn. Em biết anh hận thế nào không?"

"Thế mà, anh lại sợ khi tỉnh dậy, em sẽ hận anh. Nên anh yếu hèn, đã sai thì sai cho trót. Anh đã đặt hắn nằm cạnh em. Sau khi em tỉnh dậy, em đinh ninh người quyến luyến bên em suốt đêm đó là hắn!" Ánh mắt Lương Thanh Trạch thoắt nhiên lạnh lẽo, như băng giá: "Kẻ ngu si nhất ở đây chính là thằng anh Hai của em, hắn tưởng mình đã thực sự có quan hệ với em."

"Đồ súc sinh! Tôi không tin anh…" Gương mặt yêu kiều của Bạch Sở Khả nhăn nhó, gườm gườm nhìn Lương Thanh Trạch: "Người đêm đó là anh Hai tôi, không phải anh! Tôi không bao giờ nhầm, anh là thằng khốn nạn bỉ ổi. Anh tưởng nói chuyện này thì tôi sẽ áy náy rời xa anh Hai mình à? Anh tính sai nước cờ rồi…"

Ánh mắt Lương Thanh Trạch quắc lên, thế rồi gã phá ra cười: "Em không tin cũng không sao, anh chỉ kể sự thực. Năm xưa anh chỉ muốn em thấy được, nếu để thằng anh Hai của em hiểu lầm rằng hắn đã ngủ với em, liệu hắn có bằng lòng chịu trách nhiệm với em không thôi? Ha! Loại máu lạnh vô tình như hắn, làm gì có lương tâm? Quả nhiên anh đoán không sai, hắn giấu giếm chuyện này, tuyệt nhiên không đả động đến. Anh tưởng em đã nhìn rõ bộ mặt thật của hắn rồi, anh sẽ tranh thủ an ủi em, thương em. Rồi em sẽ dần thích anh, nhưng đợi anh là cái gì? Là gia cảnh hùng mạnh của anh Hai em, là án lao tù, là nhà tan cửa nát."

"Không, đấy chỉ là cái cớ, anh chỉ đang biện hộ cho sự đê tiện, bỉ ổi của anh mà thôi. Tôi không tin anh! Anh đừng tưởng đổ vấy lên người tôi là có thể gột rửa mọi tội lỗi của anh. Anh hãm hại anh Hai tôi, anh hại tôi không còn mặt mũi đối diện với anh ấy, chính anh hủy hoại tôi!" Bạch Sở Khả bình tĩnh trở lại. Gương mặt đã thôi hoang mang sợ hãi. Tất cả là kế của Lương Thanh Trạch muốn làm cô hoang mang. Xem cô ngô nghê thế nào, suýt thì sa bẫy. Năm xưa dù sự việc có nhiều lỗ hổng, nhưng cũng không cách nào chứng minh được người lên giường với cô là Lương Thanh Trạch. Lý do mà gã nói không đủ chắc chắn, không ai lại điên rồ như vậy.

"Đáng nhẽ suốt đời này tôi vẫn có thể là em gái của anh ấy, dù cho không có được, thì tôi và anh ấy vẫn có thể sống chung một mái nhà, tôi cũng lấy làm mãn nguyện. Nhưng chính anh khiến tôi mất đi anh trai, chính anh khiến tôi mất đi tư cách làm người thân của anh ấy. Chúng tôi đã có quan hệ xác thịt, chả nhẽ anh ấy không oán tôi? Làm sao có thể coi tôi là em gái được nữa? Chính anh đã đập nát chút hy vọng nhỏ nhoi của tôi. Cuộc đời này tôi không được phép làm người thân của anh ấy nữa. Lương Thanh Trạch, anh dựa vào đâu mà làm thế?" Bạch Sở Khả oán hờn chỉ trích tội lỗi của Lương Thanh Trạch.

“Nhà tan cửa nát đều do anh mà ra, vì nghiệp chướng của anh nên bố mẹ anh mới uất mà chết, anh là cái thá gì mà đòi hận anh Hai tôi? Anh dựa vào đâu?”

Bạch Sở Khả rướn cổ hét lên.

Sắc mặt Lương Thanh Trạch thoắt đổi thay, lúc thì trắng nhợt, lúc thì tái mét.

“Em không tin lời anh nói?” Gã buông vòng tay kìm kẹp Bạch Sở Khả. Rũ ra cười, cười đến nghiêng ngả, cười đến ứa nước mắt.

Đây là báo ứng của gã.

Năm xưa, gã không nên để Bạch Sở Khả tưởng rằng người ngủ với cô là Tập Vị Nam.

Dù cho cô ấy có hận, thì gã cũng trói cô ấy ở bên mình. Nếu không bày mưu hãm hại, vậy thì cho đến sau cùng, phải chăng sẽ không đắc tội Tập Vị Nam, sẽ không mất đi tương lai, hại cả gia đình?

Nhưng, ý nghĩ ấy chỉ thoáng lướt qua, đã bị thống hận dập tắt.

Gã có cách chính minh, người đêm đó là gã, chứ không phải Tập Vị Nam.

Bạch Sở Khả được tự do, liền vội vàng bỏ đi.

Lương Thanh Trạch lại lần nữa thản nhiên chặn cô lại. Bạch Sở Khả trừng mắt nhìn, và rồi cô nhìn thấy trong màn hình điện thoại mà Lương Thanh Trạch giơ lên trước mặt cô, dưới ánh đèn vàng vọt, hai cơ thể quấn riết lấy nhau trên chiếc giường xa hoa, gương mặt người đàn ông vô cùng sắc nét, cả tiếng thở hổn hển, tiếng rên rỉ…

Cảm giác dạ dày nhộn nhạo, Bạch Sở Khả thụp xuống nôn thốc nôn tháo, đầu ù đi.

Chân tay cô bủn rủn, ngồi bệt xuống đất, hai mắt trống rỗng nhìn lên trần nhà.

Làm sao có thể thế này?

Mọi niềm tin trong cô đổ vỡ, thứ tín ngưỡng mà bao nhiêu năm cô vẫn hằng dựa dẫm lại trở thành trò cười.

Lương Thanh Trạch không lừa cô, chỉ tại cô không dám thừa nhận mà thôi.

"Sở Khả, em biết không? Bao nhiêu năm qua, mỗi khi nỗi nhớ cồn cào, anh thường xem lại một lượt, âm thanh của em, cơ thể của em, đều khiến anh nhớ em đến phát điên. Nhưng khi đã xem xong, mọi thứ chỉ còn lại là tấm màn hình lạnh lẽo. Sở Khả, em quay về bên anh được không? Nếu em bằng lòng theo anh, anh hứa với em, sẽ không bao giờ gây hấn với anh Hai em nữa. Thật đấy, anh thề."

Lương Thanh Trạch ngồi xuống bên cô, ngây dại nhìn người phụ nữ mang vẻ mặt vô hồn.

Gã đã nói, sẽ không bao giờ buông tha cô. Lương Thanh Trạch nói gì đó, Bạch Sở Khả không nghe rõ, cô lẩn trốn vào trong thế giới của mình, run lên bần bật.

322. Chương 322

Tháng ba nắng chan hòa, xe cộ như mắc cửi trên đường, trong hành lang xa hoa lộng lẫy của khách sạn lại giá buốt tận tâm can.

Bạch Sở Khả mặt cắt không còn giọt máu, lết bết quay về phòng, giầy cũng không màng thay, cô ngã vật xuống chiếc giường.

Không biết thời gian qua đi bao lâu, nước mắt giàn giụa, ướt dẫm chiếc gối.

Cô đờ đẫn nhìn lên trần nhà, cả thế giới đổ sập xuống, dáng vẻ thất thần nào được lộng lẫy rực rỡ như ban đầu.

Lúc nhận được tin nhắn, Diệp Bạc Hâm vừa rời phòng họp. Tô Uyển đi đằng trước, Diệp Bạc Hâm theo cạnh bên với tư cách trợ lý. Những thành viên cấp cao của tập đoàn đóng bộ quần tây giày da cũng lục tục giải tán.

Tin nhắn do Bạch Sở Khả gửi, hẹn gặp cô.

Diệp Bạc Hâm nghĩ một lát, rồi soạn tin nhắn trả lời: Trưa mai, ở đường Bắc Minh.

"Được." Rất nhanh Bạch Sở Khả đã đáp lại.

Cô không rõ Bạch Sở Khả hẹn gặp mình có mục đích gì, nhưng xưa nay cô không bao giờ lảng tránh vấn đề, Bạch Sở Khả như một cái xương, mắc trong cổ họng cô. Kể cả biết rõ rằng Bạch Sở Khả không thể uy hiếp mình, nhưng cô vẫn không thể rộng lượng khoan dung đến vậy.

Chuyện Bạch Sở Khả hẹn gặp, cô cũng không nói với Tập Vị Nam.

Phụ nữ đấu đá với nhau, đàn ông không nên tham gia vào.

Buổi trưa ngày hôm sau, Diệp Bạc Hâm y lời đến nhà hàng mà cả hai đã hẹn.

Nhà hàng tọa lạc trên con phố đối diện tập đoàn Tô thị, chỉ cách năm phút đi đường. Cô đến sớm mười phút, nhưng Bạch Sở Khả đã có mặt, mắt thẫn thờ nhìn vào một điểm, vu vơ không tiêu cự.

Cho đến khi chiếc ghế trước mặt sột soạt, cô ấy mới ngơ ngác thu mắt về.

Diệp Bạc Hâm ngồi xuống đối diện, nhìn cô chăm chăm mấy giây. Bạch Sở Khả của hôm nay nom tiều tụy, quần áo phối hợp cũng lệch lạc. Không như Bạch Sở Khả của hai hôm trước khiến cô có cảm giác cuộc sống đầy tinh tế, rất chú trọng nề nếp và hình tượng. Cô ấy của lúc này hình như đang mang nhiều cảm xúc tiêu cực, cặp mắt chán chường, có cả những ánh nhìn bất cần.

Gọi xong mấy món ăn, phục vụ lui xuống.

Diệp Bạc Hâm nâng tách trà bên cạnh, nhấp một ngụm, điềm đạm mở lời: "Tìm tôi có việc gì không?"

Bạch Sở Khả có thế nào, cô cũng không bận tâm, vì dù sao cũng không thân thiết đến mức độ phải quan tâm lẫn nhau.

Diệp Bạc Hâm mắt cum cúp nhìn xuống, hai tay nâng tách trà, khớp tay trắng nhợt. Cô cười cay đắng, hồi lâu không đáp.

Diệp Bạc Hâm không đủ nhẫn nại để chơi trò giải đố, ngón tay gõ xuống mặt đồng hồ: "Lát nữa tôi còn công chuyện, nếu không có chuyện gì gấp, tôi xin phép đi trước."

"Đợi đã." Bạch Sở Khả ngẩng đầu, cười buồn rười rượi: "Cứ ngồi đi, chỉ mất ít thời gian, tin là sẽ không làm cô thất vọng."

Diệp Bạc Hâm tưởng Bạch Sở Khả hẹn cô ra là để khiêu khích gây sự, nhưng tình huống bây giờ có vẻ không giống như cô nghĩ.

Thấy ánh mắt nghi hoặc của cô, Bạch Sở Khả khẽ cười: "Tôi không dơ dáy đến vậy đâu. Anh Hai đã lấy cô rồi, tôi sẽ không chơi trò ném đá giấu tay, cô coi tôi là loại người gì?"

Diệp Bạc Hâm mím môi không đáp. Lòng dạ phụ nữ sâu như biển cả, những người yêu mà không được đáp lại, lúc điên cuồng lên việc gì cũng có thể làm. Bạch Sở Khả dù có tỏ ra bình tĩnh đi chăng nữa, cô cũng không thể thấy thoải mái.

"Cô biết không? Thực ra tôi rất hâm mộ cô." Bạch Sở Khả lẩm bẩm nói một mình: "Tôi tưởng với tính cách của anh Hai, cả đời này sẽ không yêu bất kì cô gái nào. Lúc thích anh ấy, tôi chỉ dám chôn giấu tình cảm trong lòng, bởi tôi biết trong mắt anh Hai, tôi chỉ là một đứa em gái. Ở bên anh ấy, tôi thậm chí không dám mơ tưởng, nhưng cô lại làm được. Tôi đã từng, rất ghen tị với cô. Tôi từng thấy anh ấy cười ngô nghê khi ngắm ảnh cô. Lúc ấy trong tôi ghen tuông rạo rực, chỉ muốn xé nát bức ảnh ra, nhưng tôi không dám, tôi sợ anh Hai hận mình…"

"Tôi lén lút nhờ người điều tra cô. Muốn xem xem cô gái ấy có tài cán thế nào mà quyến rũ được anh Hai." Nói đến đó, ánh mắt Bạch Sở Khả trở nên phức tạp, giễu cợt: "Nhưng… cô lại làm tôi thất vọng. Cô quá ư bình thường, không hề hơn tôi, dựa vào đâu anh Hai lại thích cô? Nhẽ nào tôi không đủ tốt với anh ấy?"

Diệp Bạc Hâm biết Bạch Sở Khả cần được giải tỏa cảm xúc. Cô chỉ lặng lẽ nhìn gương mặt nhợt nhạt tưởng chừng trong suốt của Bạch Sở Khả, nỗi bi thương và không cam chịu đeo bám vảng vất quanh người. Ánh mắt trợn lên, trừng trừng nhìn Diệp Bạc Hâm, không hề che giấu sự ghét bỏ của mình với cô.

"Diệp Bạc Hâm, cô nói cho tôi biết, rốt cuộc tôi thua cô ở điểm nào? Rõ ràng tôi quen anh ấy trước, yêu anh ấy trước cả cô. Hồi nhỏ, anh ấy bị bà nội phạt quỳ, chính tôi lặng lẽ ở bên cạnh, chịu cùng anh ấy. Bà phạt anh ấy không được ăn cơm, cũng chính tôi lén lút đưa đồ ăn cho anh ấy. Năm xưa anh ấy bị bà đuổi ra khỏi nhà, tôi còn đội mưa chạy đi tìm, khuyên anh ấy trở về, đến nỗi suýt thì sốt cao biến chứng não. Họ nói anh ấy giết người, nhưng tôi không tin. Không ai tin anh ấy, anh ấy cũng không cãi lại, chỉ có mình tôi tin vào con người anh ấy. Những gì tốt đẹp tôi dành cho anh ấy, anh ấy chả nhớ một thứ gì, thế mà khi cô xuất hiện, lại dễ dàng chiếm ngự được trái tim anh ấy…"

Diệp Bạc Hâm hít thở thật sâu, không nỡ nhìn dáng vẻ sầu thảm của Bạch Sở Khả.

Chuyện tình cảm, nào có dễ dàng giải thích được.

So với Bạch Sở Khả, những gì cô làm có lẽ không nhiều bằng cô ấy

Nhưng luận tình cảm, cô tuyệt đối không ít hơn Bạch Sở Khả.

Tập Vị Nam yêu cô, không yêu Bạch Sở Khả, nguyên nhân rốt cuộc vì sao, có lẽ đến chính Tập Vị Nam cũng không giải thích được.

Yêu hay không, chỉ có thể xem người này có chịu mở lòng với người kia không mà thôi.

"Cô thích anh ấy ở điểm nào?" Diệp Bạc Hâm rất tò mò, Tập Vị Nam đã làm gì để Bạch Sở Khả phải quỵ lụy vì anh ấy, bao nhiêu năm si mê không đổi. Và cả Đặng Thụy Tây, nhẽ nào chỉ vì gương mặt anh? Nói đến ngoại hình và tài cán, Tập Vị Cận tuyệt đối không thua Tập Vị Nam, nhưng Tập Vị Nam lại được các cô để ý, còn Tập Vị Cận thì lại chả ai màng tới?

Thích anh ấy ở điểm nào?

Bạch Sở Khả không trả lời được, sững sờ nhìn Diệp Bạc Hâm.

Cô chưa từng nghĩ vì sao lại thích anh Hai, hình như thích anh là một việc hoàn toàn tự nhiên. Từ nhỏ anh đã xuất sắc, tài cán trác tuyệt, lại nam tính, quả cảm. So với anh Cả, anh Hai dễ gần hơn nhiều.

"Tôi…" Bạch Sở Khả cắn môi, lệ rơi lã chã, khóe mắt đỏ hoe: "Vậy còn cô? Cô thích anh ấy ở điểm nào?"

Diệp Bạc Hâm thích anh ấy ở nhiều điểm lắm, bất kể lúc đầu anh có gay gắt với cô ra sao, cô vẫn thích anh ấy, thích vẻ lạnh lùng xa cách, thích sự ưu tú của anh, cô cũng thương anh. Sau này, những điều anh làm vì cô, khiến cô có ảo giác, anh tuyệt vời như thế, làm sao cô xứng với anh? Thế nên cô mới nỗ lực theo kịp bước chân anh, cố gắng để mình trở nên xuất sắc.

Chuyện tình cảm đôi bên, mỗi lúc một sâu đậm, anh và cô từ lâu đã trở thành một phần trong sinh mệnh của nhau, không thể thiếu một trong hai.

Diệp Bạc Hâm lắc đầu, bật cười.

Những điều này, cô sẽ không nói với Bạch Sở Khả, hà tất phải động chạm đến một người đang buồn.

Nhưng cái lắc đầu của Diệp Bạc Hâm lọt vào mắt Bạch Sở Khả, lại trở thành cô ấy cũng không biết vì sao lại thích anh Hai. Bạch Sở Khả đã cảm thấy cân bằng về mặt tâm lý.

Nhìn ra ánh sáng chói chang bên ngoài cửa sổ, Bạch Sở Khả thở dài.

Cô hẹn Diệp Bạc Hâm ra đây vốn không có ý định dọa nạt gì. Từ lúc biết được người có quan hệ với cô năm đó là Lương Thanh Trạch chứ không phải anh Hai, cô còn mặt mũi nào đi tranh giành với Diệp Bạc Hâm?

Nói cho cùng, sự đau khổ của cả ba, phần lớn là từ cô mà ra. Tuy cô vô tình, nhưng cũng là mồi dẫn.

Lần này trở về, cô vốn đã bỏ cuộc. Người yêu của anh Hai đã thành vợ anh ấy. Cô chúc phúc anh, cũng mong đời này anh không phải chịu đựng nỗi tuyệt vọng mất đi người yêu. Nhưng Lương Thanh Trạch lại khiến cô có cảm giác, thì ra cô nợ họ. Cô đã chia rẽ cả hai, cô nào còn đủ tư cách để chỉ trích, trách móc Diệp Bạc Hâm? Nói cho cùng, do cô quá u mê.

"Lần này tôi về, không phải để tranh giành với cô cái gì. Cô có thể yên tâm."

Sự ấm ức đè nén trong lòng được giải tỏa, nói ra quả nhiên nhẹ nhõm hơn hẳn.

"Ừm." Diệp Bạc Hâm khẽ gật đầu, mới đầu cô còn hoang mang, dù Tập Vị Nam và Bạch Sở Khả không hề

có tình cảm, nhưng mối quan hệ ấy vô cùng khó xử. Cô sợ Bạch Sở Khả vì muốn được ở bên Tập Vị Nam, lại sẽ làm chuyện gì đó, cô không đề phòng được.

Không hiểu vì sao, chỉ bằng một câu nói của Bạch Sở Khả, cô lại tin ngay.

"Năm đó tôi và anh Hai…" Bạch Sở Khả hơi khựng lại, chuyện năm ấy bảo cô tự mình nói ra, quả thực đau như cứa vào lòng. Dù đã năm năm qua đi, tình yêu cô dành cho anh vẫn không đổi, thậm chí còn sâu đậm hơn. Thế mà Lương Thanh Trạch lại đập nát chút cỏn con tin tưởng cuối cùng của cô.

"Qua cả rồi…" Diệp Bạc Hâm đột nhiên chen ngang. Cô không muốn nghe Bạch Sở Khả hoài niệm. Phải biết rằng, bởi chuyện năm đó, mà cô quyết liệt rời bỏ Tập Vị Nam. Đến nay lại nghe chính đương sự nói ra, cảm giác đau như vỡ tim trỗi dậy, không cách nào bình tĩnh tiếp được.

Bạch Sở Khả cười khảy, mệt mỏi nhắm mắt lại: "Cô yên tâm, tôi và anh ấy trong sạch, không có gì xảy ra hết. Cô không cần để bụng. Vì không có gì xảy ra, nên anh Hai tôi không hề có lỗi với cô. Cô không nên day mãi vào chuyện đó mà làm khó anh ấy."

Năm đó Diệp Bạc Hâm đòi chia tay, anh Hai uống say khướt, gần như suy sụp. Chuyện này cô đều biết, nhưng lúc đó anh lại lảng tránh cô.

"Làm sao có thể?" Diệp Bạc Hâm sửng sốt.

"Tôi không nói dối cô. Hy sinh danh tiết của mình thì có ích gì với tôi? Thực ra tôi cũng muốn có một đêm với anh ấy, tiếc là người hôm đó không phải anh Hai, anh ấy chỉ bị cuốn vào âm mưu của kẻ khác mà thôi…" Bạch Sở Khả không muốn nói cụ thể, chìa vết sẹo ra trước mặt tình địch, cô đã đủ thê thảm rồi.

"Chuyện này anh Hai không hề biết, thậm chí tôi cũng mới biết ngày hôm qua. Năm xưa hai người vì tôi mà bỏ nhau, nhưng tôi không ngờ cả hai vẫn đến được với nhau. Coi như tôi nợ cả hai. Hôm nay nói rõ ràng rồi, trong lòng cô có thể gỡ bỏ khúc mắc, mà tôi cũng được giải thoát, không còn lo anh ấy sẽ hận mình nữa. Tôi vẫn có thể làm em gái anh ấy." Được làm một gia đình, thế là đủ rồi.

"Nhưng…" Diệp Bạc Hâm không thể tin được. Chuyện đó như một vết nứt giữa cô và Tập Vị Nam. Tuy miệng nói không còn bận tâm, nhưng thâm tâm lại không làm được. Bây giờ Bạch Sở Khả nói năm đó không xảy ra chuyện gì, vậy những đau khổ năm năm qua là gì?

Diệp Bạc Hâm lúc này nửa mừng nửa giận.

Cô giận mình khi ấy vì sao quá nhẫn tâm, phí hoài thời gian năm năm.

"Những chuyện này, tôi không biết nói với anh ấy thế nào, tôi chỉ nói với cô. Năm đó, tưởng rằng giữa chúng tôi đã có quan hệ, anh ấy suýt thì bóp chết tôi. Tôi chưa thấy anh ấy điên cuồng như thế bao giờ, dường như bất chấp tất cả. Nhưng tôi không thể hận anh ấy, dù cho anh ấy thật sự bóp chết tôi." Bạch Sở

Khả cười thê lương: "Cô nói rõ với anh ấy đi, tôi không hy vọng anh ấy trách mình."

"Còn nữa, hãy đối xử tốt với anh ấy, đừng để anh ấy buồn, anh Hai... thật sự rất yêu cô." Nói rồi, Bạch Sở Khả đứng dậy bỏ đi. Bước chân hơi khựng lại, quay lưng về phía Diệp Bạc Hâm, cô nói: "Lúc tôi kết hôn, sẽ không mời hai người nữa. Dù sao, tình yêu đã khắc vào tận xương tủy, tôi không muốn gặp hai người trong đám cưới của mình."

323. Chương 323

Ngày Bạch Sở Khả rời đi, Giang Nhan tự mình tiễn ra sân bay.

Vì tránh nghi ngờ, Tập Vị Nam ngày hôm đó không xuất hiện.

Diệp Bạc Hâm từ trong miệng Bạch Sở Khả biết chân tướng, sau khi quay về nhà, ôm đầu gối ở góc tường vui quá mà rơi lệ.

Tập Vị Nam bị cô dọa giật mình, trái tim bỗng nhiên có chặt, ôm chặt lấy cô, nhẹ hỏi xảy ra chuyện gì rồi.

Vừa đụng đến chuyện của cô, anh dường như rất ít khi vó thể khống chế cảm xúc của bản thân, cũng không cần thiết, trước mặt coi, anh có thể yếu đuối, có thể vô lực, có thể mơ màng.

Diệp Bạc Hâm nước mắt giàn giụa nhìn người đàn ông mặt đầy lo lắng, bổ nhào vào lòng anh, thút thút lặp lại lời của Bạch Sở Khả.

Cô rất vui mừng, bọn họ tách biệt năm năm, còn có thể lại ở cùng nhau, không có ở trong dòng nước lũ của thời gian lạc mất nhau.

Lúc đầu cô quá trẻ, quá tùy hứng, trong lòng không chứa được một hạt cát, dẫn đến bọn họ bỏ lỡ thời gian năm năm.

Nghe thấy lời của Diệp Bạc Hâm, lồng ngực của Tập Vị Nam dường như bị người ta mãnh kiệt rút đi.

Không thể phủ nhận, biết bản thân cùng Bạch Sở Khả không xảy ra quan hệ, anh vui mừng điên cuồng, giống như nằm mơ vậy, ác mộng của năm năm, lúc này như mây khói tan biến.

Sau khi tình cảm kích thích lên, anh bắt đầu phản vấn lại, nếu như lúc đầu anh tỉnh táo đi điều tra, mà không phải trốn tránh, có phải là có thể phát hiện chân tướng, anh và Diệp Bạc Hâm cũng không cần rời xa nhau?

Anh không dám tưởng tượng, nếu như cô cả đời này cũng sẽ không tha thứ cho anh, hoặc là làm người dưng cả đời này, anh có thể giữ bao lâu?

Tận mắt nhìn cô yêu đương? Kết hôn sinh con? Thuộc về người đàn ông khác?

Không! Anh làm không được!

Trừ phi quên sạch, trừ phi anh chết!

Nếu không cả đời này anh sẽ không thể buông tay được!

Đến lúc đó anh có thể biến đổi ngay cả anh cũng sợ.

Còn về Bạch Sở Khả, anh chỉ có thể thương tiếc.

Tập Vị Nam tư thái lười biếng ôm người con gái trong lòng, nhẹ hôn lên má cô, duy chỉ có hai đôi mắt sâu, âm trầm, bó buộc.

...

"Anh thật sự không đi tiễn Bạch Sở Khả?"Diệp Bạc Hâm đứng trên sân thượng nhìn dòng xe chen chúc.

"Em hy vọng anh đi sao?"Tập Vị Nam từ sau lưng cô tiến lên, nhẹ ôm lấy eo cô.

"Không hy vọng. "Diệp Bạc Hâm nhàn nhạt lắc đầu, cô không rộng lượng như vậy, khuôn mặt Bạch Sở Khả cay đắng bi thảm ở trước mặt cô hiện ra, cô suy cho cùng là người đáng thương, không cha không mẹ, sống đầu đường xó chợ, "Lần này cô ấy đi cũng không biết khi nào mới quay lại, em biết anh xem cô ấy là em gái, cô ấy xảy ra chuyện như vậy, trong lòng anh cũng không dễ chịu."

"Em không hy vọng anh tự trách." Diệp Bạc Hâm mở tay đang ôm trên eo cô của người đàn ông ra, quay người nghiêng đầu nhìn người đàn ông bị ánh sáng mặt trời chiếu tỏa, "Có chuyện gì, nói ra cũng tốt."

Tập Vị Nam yên lặng nhìn vào trong đôi mắt thành kính của cô gái, trong lòng sống dậy rất dữ.

Trong ánh mắt nhàn nhạt, sắc mặt yên lặng có biến hóa rất nhỏ.

Cô tin tưởng anh, hiểu thứ anh không biết làm sao.

Tập Vị Nam mỉm cười, nâng gương mặt căng thẳng của cô lên, ngữ khí nhẹ nhàng, "Cô ấy đã không tự nói với anh, nói rõ cô ấy không muốn đối mặt với anh, dù sao con người này, lòng tự trọng rất cao, cô ấy sẽ không hy vọng nhận sự đồng tình và thương hại của anh, cô ấy quyết định ra nước ngoài, có nghĩa là cô ấy muốn bắt đầu lại từ đầu, rời xa mảnh đất đưa cho cô ấy đau khổ này. Anh đi gặp cô ấy, chỉ làm cho cô ấy khó xử. "

"Loại lời nói ngốc nghếch này nói một lần là được, sau này không thích thì đừng gượng ép bản thân." Tập Vị Nam khóa cô trong vòng tay, thấp giọng cười sảng khoái.

...

Nghĩa trang Tây Giao.

Mặt trời lặn phía tây, đêm đen buông xuống, cho tới khi đêm qua đi, những tia sáng đầu tiên của buổi sáng chiếu rọi trên mặt đất.

Lương Thanh Trạch ngồi trước bia mộ ông Lương bà Lương ngồi một đêm, bên chân rơi một mặt đất toàn đầu thuốc.

Anh tránh ánh sáng chói mắt làm anh nheo mắt, thời gian một đêm, trên cằm râu mọc dài ra, thần sắc tiều tụy, rõ ràng lôi thôi nhếch nhác lại suy sụp tinh thần.

Một đêm này, anh nghĩ rất nhiều.

Bạch Sở Khả, bố mẹ...

Đã từng, anh là công tử kiêu ngạo tận trời trong đại viện, bố mẹ lấy anh làm kiêu ngạo, hàng xóm tán thưởng, thầy giáo gửi gắm kỳ vọng.

Anh cũng đã hăng hái, cuồng ngạo ngang ngạnh.

Sau khi vào quân đội, tài hoa của anh ở trong quân sự từng chút từng chút biểu hiện ra, lãnh đạo xem trọng anh, quân hàm nhanh chóng tăng lên.

Không biết bứt đầu từ lúc nào, tư tưởng của anh bắt đầu quá khích, cố chấp đến đáng sợ, không nghe lời khuyên.

Tuy nhiên anh không có ý thúc được bản thân thay đổi rồi, cho tới khi sự việc thiết kế hãm hại Tập Vị Nam bị bại lộ, anh vào ngục tù, bố mẹ lần lượt rời đi, Bạch Sở Khả xảy ra chuyện, thế giới tinh thần của anh sụp đổ rồi, anh hận, đem tất cả đều đổ lên người Tập Vị Nam, lại quên đi suy nghĩ lại bản thân.

Nếu như không phải Bạch Sở Khả lúc đó lên tiếng tố cáo, anh có thể vẫn chưa nghĩ lại.

Chính là trong khoảnh khắc đó, anh cảm thấy vô cùng mệt mỏi rã rời, nếu như lúc đầu anh không bị ma quỷ ám ảnh, có phải là tất cả sẽ không gay go đến như vậy?

Bố mẹ đều đủ cả, tiền đồ một mảnh tươi sáng, sẽ không giống bây giờ, mất đi quân hàm cho là hấp dẫn, cả đời này đều không thể bước chân vào quân đội mà bản thân thích nhất.

Lương Thanh Trạch không ngừng tự hỏi bản thân, trên đời còn có hy vọng gì?

Không có người thân, người con gái mình yêu vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho anh.

...

Bên ngoài trạm kiểm soát an ninh sân bay, Lương Thanh Trạch lững thững đến muộn.

Nhận được tin tức, một đường vượt đèn đỏ, vẫn là không tới kịp.

Mắt trưng trưng nhìn Bạch Sở Khả vào trong an ninh, Lương Thanh Trạch vội hét to, "Sở Khả!"

Cả sân bay yên tĩnh, một tiếng vang dội hét lên cao ngất vang dội.

Giọng nói quen thuộc kích lên phẫn nộ mà Bạch Sở Khả không dễ dàng gì mới kìm xuống, cô khựng lại một chút, tức giận tới toàn thân run rẩy.

Robert theo âm thanh quay đầu, nhìn thấy người đàn ông cao lớn tuấn tú bị nhân viên an ninh cản lại, người đàn ông mặt đầy sốt ruột nhìn bóng lưng đối diện anh của Bạch Sở Khả, không ngừng giải thích với nhân viên an ninh.

Robert nheo mắt, cúi đầu nhìn hướng Bạch Sở Khả.

Sắc mặt cô tái xanh, dường như đang tận lực ẩn nhẫn gì đó.

"Đi thôi. "Robert cầm lấy tay cô, Bạch Sở Khả không có cự tuyệt, mặc kệ Robert ôm cô đi vào trong sảnh đợi bay.

Từ đầu tới cuối, Bạch Sở Khả không có quay đầu.

Lương Thanh Trạch loạng choạng lùi lại, khí lực toàn thân trong chớp mắt bị rút cạn, nhân viên an ninh cảnh giác nhìn anh.

Lương Thanh Trạch kéo cà vạt xuống, nở nụ cười khổ, giống như một kẻ điên vừa cười vừa đánh bức tường vạch giám sát người khác.

Chuyến bay đến Boston cất cánh sau một tiếng, Lương Thanh Trạch đứng trong hành lang sân bay, nhìn vào chiếc máy bay đang bay lên trời.

Chiếc máy bay lạnh lùng bay qua mang theo hy vọng sống của anh.

Không có Bạch Sở Khả nữa, anh làm sao sống tiếp?

Rất lâu, thần sắc Lương Thanh Trạch lạnh lại, phục hồi vẻ lạnh nhạt kiềm chế, hoàn toàn không có vẻ điên cuồng lúc nãy.

"Giúp tôi đặt một vé máy bay tới Boston, càng nhanh càng tốt."

Lương Thanh Trạch ngày hôm nay, thực lực vẫn như cũ không dễ xem nhẹ.

Điều tra nơi Bạch Sở Khả hạ cánh, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

"Lương tiên sinh, chuyến bay đi Boston ngày hôm nay trước mắt đã không còn rồi." Rất nhanh trợ lý trả lời điện thoại.

Lông mày Lương Thanh Trạch chau lại, "Vậy đặt ngày mai đi."

Ngữ khí như ăn phải đạn dược, mang chút khàn khàn.

Trợ lý sống lưng lạnh toát, liên tục gật đầu.

Tắt điện thoại, Lương Thanh Trạch nhìn đường bay rộng, chậm bước rời đi.

Sáng ngày thứ hai, Lương Thanh Trạch thu dọn hành lý, lên chuyến bay từ Bắc Kinh bay tới Boston.

Ở bên kia Thái Bình Dương Bạch Sở Khả vẫn không biết ác mộng của cô đang lặng lẽ tới gần.

...

Vội vội vàng vàng, thời gian xoay chuyển như thoi đưa.

Diệp Bạc Hâm rút ra thời gian rảnh trong công việc tới tiệm váy cưới thử váy cưới.

Thẩm Tư Á liên tục phàn nàn: "Người đàn ông nhà cậu bận như vậy? Ngay cả đi thử váy cưới cũng không thể tới, xin nghỉ phép khó như vậy sao?"

Diệp Bạc Hâm thay váy cưới bước ra, đứng trước gương nhìn cô gái nở nụ cười xinh tươi, khí sắc hồng nhuận, mím môi cười, "Anh ấy không biết tớ hôm nay muốn tới thử váy cưới."

Thẩm Tư Á không khách khí liếc mắt cô một cái, "Cậu chính là dung túng cho anh ấy qua rồi, đừng tới ngày kết hôn, anh cũng không tới được."

"Miệng quạ này. "Diệp Bạc Hâm mắng cô một tiếng.

Váy cưới của Diệp Bạc Hâm là Giang Nhan tự tay thiết kế, bản thiết kế vừa làm ra, nhanh chóng làm đuổi mấy tháng, thuần thủ công chế tác, như vậy mới hoàn thành một tháng trước khi ngày kết hôn.

Giang Nhan là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng hàng đầu quốc tế, váy cưới được thiết kế ra không cần nghi ngờ, Diệp Bạc Hâm lại là trời sinh mặc quần áo.

Thẩm Tư Á nhìn thẳng mắt, "Viên rubi đỏ trên thắt lưng này không phải là lúc trước trên tạp chí Omr nói sao, lấy ra từ tâm đại dương trong hoàng phòng Anh Quốc, theo như nói thì được người thần bí lấy xuống, cuối cùng thành giao giá cả là tám chữ số đó?

Tận mắt nhìn chếc váy cưới mặc trên người Diệp Bạc Hâm giá trị liên thành, tất cả những bất mãn, Thẩm Tư Á đều nuốt xuống, chậc chậc nói: "Đốt tiền, thật sự là đốt tiền…"

Ngày chụp ảnh cưới, Diệp Bạc Hâm sáng sớm liền tới tiệm váy cưới.

Nhiếp ảnh gia là lão đại nổi tiếng quốc tế từ nước Pháp mời tới, người ta nhìn mặt mũi của Giang Nhan mới nhận lời đáp ứng.

Kết quả, Diệp Bạc Hâm thử vài bộ váy cưới, trang điểm liên tục, sắp tới buổi trưa, Tập Vị Nam mới mặc một thân quân trang xuất hiện.

Diệp Bạc Hâm sớm đã có tâm lý chuẩn bị, quyết định cùng người đàn ông này ở cạnh nhau, liền không thể hy vọng anh bất cứ lúc nào cũng ở bên cạnh.

Giang Nhan sợ cô không vui, liền trách mắng con trai mình.

"Nhiều người như vậy, chỉ đợi một mình con, con hay ha? Tối qua kêu con nghỉ phép quay lại, con phải đợi đến hôm nay nghỉ phép, bay giờ tới muộn rồi? Con có biết để vợ con một mình cô đơn lạnh lẽo ở đây, nó có bao nhiêu khó chịu? Nhiều người đều đang nhìn? Con chính là không biết đau lòng người ta sao?"

Sau cùng, lại đi qua an ủi Diệp Bạc Hâm.

Đợi Giang Nhan cuối cùng cũng tránh mắng đủ, đi ra cùng nhiếp ảnh gia thương lượng, Tập Vị Nam mới nửa ngồi xổm trước mặt Diệp Bạc Hâm đang mặc váy cưới trắng tinh, nụ cười ngọt ngào giống thiên sứ bay xuống hạ phàm, nâng tay cô lên hôn nhẹ, "Xin lỗi, anh đến muộn rồi."

Diệp Bạc Hâm mỉm cười, nâng tay lên vuốt ve mặt anh, "Không sao đâu, anh đừng nghe mẹ trách móc, đợt một chút mà thôi, em không cảm thấy oan ức."

Vành mắt Tập Vị Nam nhuộm đỏ, nhẹ ừm một tiếng.

Giang Nhan đi ra ngoài gọi nhân viên làm việc chuẩn bị thiết bị chụp ảnh, lúc vào cùng với nhóm nhiếp ảnh gia, nhà tạo hình.

"Làm gì vậy? Quần áo trên người con có bẩn không vậy? Bạc Hâm cũng đã thay xong quần áo rồi, con, nhanh chóng đi thu xếp một chút." Giang Nhan tới kéo Tập Vị Nam đang ôm Diệp Bạc Hâm, ghét bỏ đẩy anh vào phòng thay đồ.

Tập Vị Nam không biết làm sao quay đầu nhìn Diệp Bạc Hâm một cái, tâm trạng Diệp Bạc Hâm rất tốt cười lên tiếng.

Cảnh váy cưới đầu tiên là quân trang và váy cưới, ở trước màn hình chụp, sau đó đi chụp ngoại cảnh.

Tập Vị Nam thay xong bộ quần áo quân lễ bước ra, thân hình cao thẳng, thanh tú phi phàm, hơi thở uy nghiêm trên người khiến người khác nhìn mà đáng phục, tới bên cạnh Diệp Bạc Hâm, anh khí giữa lông mày nhiều hơn vài phần ấm áp dịu dàng.

324. Chương 324

Bởi vì thời gian cấp rút, trong hai ngày nhanh chóng chụp năm cảnh ngoại cảnh, ba cảnh nội cảnh.

Cảnh khu phong cảnh thanh tú mỹ lệ, bờ biển xanh biếc trong vắt, lâu đài cổ thanh lịch cổ điển, biển hoa rực rỡ hoa rụng…

Có thể dành cho cô, anh đều toàn lực làm tốt.

Xứng đáng là nhiếp ảnh gia tiếng tăm lừng lẫy trên quốc tế, ảnh cưới chụp ra hiệu quả tốt đáng ngạc nhiên.

Mắt mày cô gái ấm thuận dịu dàng như nước, khuôn mặt trắng nõn tràn đầy mượt mà, tỏa ra hơi thở cám dỗ mê người, chàng trai đường nét anh tuấn dịu dàng, giữa lông mày nhiều hơn vài tia quyến luyến ấm áp, độ cong của nụ cười nơi khóe môi không lớn, lại động lòng người.

Váy cưới trắng tinh, lễ phục quân trang màu xanh…

Trăn trở hai ngày, Tập Vị Nam quay về quân đội.

Ảnh cưới rất nhanh được rửa xong, nhìn đôi nam nữ trong ảnh tướng mạo khí chất xuất chúng, nhiếp ảnh gia liên tục tán thưởng, tự tay đi rửa ảnh ra mang tới tận cửa.

Nhiếp ảnh gia trong thời gian này đang mở một cuộc triển lãm ở Paris, đang không biết lấy tác phẩm nào có tính đại diện, hai ngày hôm nay giúp bọn họ chụp ảnh cưới, trong đầu lóe lên một ánh sáng, muốn lấy chủ đề tình nhân làm chủ đề mở cuộc triển lãm ảnh, với tầm nhìn nham hiểm của ông, đến lúc đó cuộc triển lãm nhiếp ảnh sáng tạo này sẽ gây ra một sóng lớn trong trường quốc tế.

Phong cách nhiếp ảnh của ông, luôn nổi tiếng với ngựa thần lướt gió tung mây, mơ hồ kỳ quái, giống loại chủ đề như gần với cuộc sống, thanh lịch tươi mới, tràn đầy ấm áp tình cảm, vẫn chưa từng xuất hiện trong cuộc triển lãm của ông.

Thật bất ngờ ông ta tràn đầy tự tin, nhưng lại bị Diệp Bạc Hâm từ chối rồi, một làn nhiệt huyết bùng lên lại lập tức bị tiêu diệt.

Ông không can tâm tiếp tục khuyên vài lời, cũng không thể đánh động Diệp Bạc Hâm.

Việc này Diệp Bạc Hâm và Tập Vị Nam đã thương lượng qua, với thân phận của anh, không thể ngang nhiên xuất hiện trước mắt mọi người, Diệp Bạc Hâm cũng không thích bản thân mình bị người khác luận đầu bình đuôi, vì vậy uyển chuyển từ chối rồi.

Tiễn nhiếp ảnh gia thất vọng đi, Diệp Bạc Hâm vắt chân ngồi trên ghế sofa lật xem bức ảnh vừa mới rửa.

"Sáng sớm gửi ảnh cho anh rồi sao? Anh cảm thấy bức nào đẹp? Chọn một tấm treo lên đầu giường ngủ đi." Sau khi xem xong, Diệp Bạc Hâm không lấy được chủ ý, luôn cảm thấy mỗi tấm đều đẹp, thế là gọi điện thoại cho Tập Vị Nam, cô rất hứng thú xem hình, phiền não đối với đầu dây kia.

Tập Vị Nam vẫy tay kêu thuộc hạ đang báo cáo công việc khi ra, ám giọng hỏi: "Em thích tấm nào?"

Diệp Bạc Hâm chau mày nghĩ một chút, mỉm cười lên tiếng, mang ngữ khí yểu điệu nói: "Làm sao đây, đều thích hết."

Nghe thấy giọng nói yểu điệu của cô, tâm trạng người đàn ông không kìm được vui vẻ, lông mày chau lại giãn ra không ít, anh cười nói: “Vậy mỗi tấm đều phô to lên, phòng ngủ, phòng sách, phòng khách, đều có thể treo.”

Có người nào miễn cưỡng như vậy không?

Diệp Bạc Hâm bĩu môi, “Thôi bỏ đi, liền biết anh sẽ nói như vậy, em vẫn là tự mình chọn một tấm.”

“Không có đùa giỡn với em. ”Tập Vị Nam nghiêm mặt, chắc chắn nói “Anh nói thật”

Diệp Bạc Hâm ha ha cười hai tiếng, chuyển chủ đề, “Anh lúc nào quay về?”

Anh hôm qua vừa đi, cô hôm nay lại nhớ anh rồi.

Thật khó chịu, người đàn ông này chỗ nào cũng những tay vào, chiếm hết toàn bộ cảm xúc của cô.

Đầu dây bên kia trầm mặc, chỉ thấy tiếng hô hấp lúc đó.

…

Hôn lễ trong tình trạng chuẩn bị căng thẳng, toàn bộ đều là bố mẹ hai bên đang chuẩn bị, Tập Vị Nam ở trong quân đội bận rộn, bận tới nỗi chân không chạm đất, cứ hai ba ngày sẽ gọi điện thoại về hỏi hôn lễ chuẩn bị thế nào rồi, Diệp Bạc Hâm mỗi ngày ngoài đi làm, rút ra thời gian đi thẩm mỹ viện chăm sóc nhan sắc, chuẩn bị cuối tháng là cô dâu đẹp nhất.

Ngày hai mươi tám tháng bốn, hôn lễ như ngày định tiến hành.

Hôn trường đặt tại Tập gia lão trạch.

Tập gia Lão trạch diện tích rộng lớn, phong cảnh so với chỗ nào cũng tú lệ yên tĩnh hơn, thiết bị đầy đủ, là nơi tốt nhất để tổ chức hôn lễ.

Chủ ý này là của lão phu nhân nêu ra, từ lúc Bạch Sở Khả xuất hiện, lão phu nhân đã thừa nhận thân phận của Diệp Bạc Hâm.

Ở Tập gia Lão trạch tổ chức hôn lễ, là lần đầu tiên gặp, đối với bên ngoài cũng xem là chấp nhận Diệp Bạc Hâm rồi.

Mặc dù nói hôn lễ không thể trắng trợn tổ chức, chỉ mời thân quen hai gia đình, tuy nhiên Tập gia là một

đại gia tộc, trai gái dâu rể của Tập gia, còn có cành nhánh, số lượng người lớn.

Cộng thêm với chiến hữu của Lão Tập gia, quan hệ nhiều đời của Tập gia, khách làm ăn trên quan trường, nghe nói đứa cháu phản nghịch của Tập gia kết hôn, đều muốn tới nhìn xem, Tập gia không dễ từ chối, quảng bá mời công hàm, thế là khách khứa càng tụ tập càng đông, từ tiệc gia đình biến thành đại hôn lễ.

May mắn là cánh tay Giang Nhan cao, nhìn rõ nhân tình thế địch, còn có Tô Uyển và vài vị chị em dâu, lúc này mới không xảy ra rắc rối.

Quan khách dường như là nhân vật có tiếng trong giới quân đội, chính trị, ngày trước chỉ có thể trên tin tức thời sự nhìn qua, không nghĩ tới vậy mà hôm nay tụ tập một nơi.

Còn bạn làm ăn trên thương giới lác đác đếm trên đầu ngón tay, từ xưa như vậy, thương nhân thương giới dù có tiền cũng khó bước chân vào giới quân sự chính trị, những người này đều là tay nắm quyền lực, giẫm một chân, cả Kinh Thành đều chấn động.

Nhìn qua bên phía nhà nữ, khách khứa ít hơn rất nhiều.

Vướng ngại mặt mũi, Diệp Viễn Đông và ông bà Diệp gia cũng đều có mặt.

Diệp Viễn Đông vốn dĩ mang chút xem thường, muốn tới xem trò cười, xem Diệp Bạc Hâm có thể gả vào gia đình như thế nào, ruồng bỏ Hạ gia không cần, khăng khăng gả cho một tên lính, coi như là quân quan, vậy cũng là phúc lợi trợ cấp tốt một chút, nhưng kém xa so với thương nhân thế gia Hạ gia.

Nào ngờ, vừa vào Tập gia lão trạch, cả người ông đều lờ mờ.

Quan khách lần lượt kéo tới, đều là những người cả đời này ông đều không có cách nào giao thiệp được, cái vòng giới này, cho dù ông cố gắp thêm một trăm năm nữa, cũng không chắc có thể bước chân vào.

Không cần đi nghe ngóng, từ trong bàn luận của người bên cạnh, Diệp Viễn Đông nghe hiểu rồi, người mà Diệp Bạc Hâm cô gả đi vậy mà là cháu trai của quân giới thế gia, theo những người này nói thì tiền đồ vô lượng.

Chẳng trách, cũng chỉ có loại gia đình như vậy, mới có thể khiến nhiều lão đầu giới quân sự chính trị xuất đầu lộ diện tới hôn lễ.

Hôm nay Diệp Viễn Đông hối hận không kịp, cùng con gái náo loạn lật trời, công ty cũng bị đào rỗng, cho dù có Lạc gia rót vốn vào, xem bộ dạng không có sức lực chống trời, sớm muộn gì cũng tuyên bố phá sản, kết quả tốt nhất là được thu mua.

Không nói hối hận và kinh ngạc của Diệp Viễn Đông, bên này Diệp Bạc Hâm từ Tô gia xuất giá, trời còn

chưa sáng đã bị lôi dậy lăn qua lăn lại.

Con gái chính là phiền phức, chăm sóc da, trang điểm, quần ado, giày dép, đồ trang sức, tạo kiểu, lăn qua lăn lại xong rồi, hai tiếng đồng hồ trôi qua, người cũng bụng đói cồn cào rồi.

Phù dâu bên này, có Tô Hòa, còn có mấy cô gái lúc đầu ở trong lực lượng đặc nhiệm cùng chung hoạn nạn, Tống Nhất, Ngải Thu Viên, Duy Mật, Hướng Đóa Nha, Lâm Vi, Lộ Hạ…

Bọn họ có thể tới, còn dựa vào ân tình của Ưng Hy.

Đoàn phù dâu, có kiều diễm đáng yêu, cũng có tư thế hiên ngang, tám người đều mặc quần áo phù dâu màu hồng phấn, thành một đạo phong cảnh tuyệt đẹp.

Duy chỉ có một đáng tiếc là, Thẩm Tư Á bạn thân nhất của Diệp Bạc Hâm chỉ có thể ngồi làm quần chúng, bởi vì cô ấy mang thai rồi, bụng to tướng không làm được phù dâu.

Giang Diệc Đình ngang ngược đi cùng cô, cũng không quan tâm người khác có mời anh bay không, anh chính là một chút cũng không sợ quân quan chính trị quân sự có mặt, may mà trong những người này, không có mấy người nhận ra anh, nếu không, danh tiếng của Tập Vị Nam khó tránh sẽ không bị anh liên lụy.

Bởi vì xứng đôi với đoàn phù dâu, bên đoàn phù rể cũng phải là tám người, đều là công tử trong quan gia đại viện tướng mạo thân hình đều không tầm thường, tùy tiện kéo ra một người, khí chất tướng mạo cùng với nam minh tinh trong giới giải trí kéo ra một đoàn.

Diệp Bạc Hâm gặp vài người, cũng có hai người chưa từng gặp mặt, không ngoài là người trong giới bọn họ.

Có thể là do kinh hãi uy nghiêm vủa Tập Vị Nam, lúc chú rể tới đón dâu, đoàn phù dâu cũng không dám qua làm khó, suy cho cùng đều là thuộc hạ dưới tay Tập thủ trưởng lăn lộn, náo loạn quá mức, sợ người ta nhớ lại tính kế.

Mấy phù dâu không có gan náo, mấy phù rể ngược lại không như vậy, không dễ gì mới có cơ hội nhìn thấy người đàn ông không qua loa đại khái, bình tĩnh kiềm chế như thường ngày, làm sao có thể lãng phí cơ hội?

Thế là một màn vô cùng ngạc nhiên xuất hiện, phù dâu không làm khó chú rể, một đám phù rể của chú rể lâm trận phản giáo, xông vào trong đóng cửa phòng, để lại Tập Vị Nam mặc giày da kiểu tây đứng ngoài cửa.

Tham gia nhiều hôn lễ như vậy, cũng chưa thấy ai như vậy.

Nhà tạo hình, nhà thời trang, nhà trang điểm đều ngốc nhìn.

May mà phòng của Diệp Bạc Hâm đủ lớn, dung nạp mười mấy người cũng không vấn đề gì.

Dưới sự xúi giục của nhóm phù rể, nhóm phù dâu gan cũng lớn hơn, sau một hồi làm khó, kết quả, bên ngoài đột nhiên không có động tĩnh nữa.

Mọi người nhìn mặt nhau, không phải làm chú rể tức bỏ đi rồi, vậy kết hôn này phải làm sao a?

Sở Lâm cẩn thận nhìn từ mắt mèo ra ngoài xem, trên hành lang trống không không một bóng người.

Hỏng rồi…

Quý Giản Ninh không kịp ngăn cản, Sở Lâm đã kéo mở cửa, lúc này một bóng đen từ một bên xẹt qua, Sở Lâm bị dâm phải lắc lư, nhìn lại, bên cạnh cô dâu nhiều hơn một người.

Người kia mắt mày lạnh nhạt, không giận mà tự uy, gần đây ngấn mắt một tia cười lạnh, mang ba phần thái độ kiêu ngạo, khi không tăng thêm tư thái phong lưu.

Quý Giản Ninh than vãn một tiếng, mạnh mẽ giẫm chân Sở Lâm một cái, hậm hực mắng: “Đồ ngu, trúng kế rồi cũng không biết!”

Lãng phí cơ hội chỉnh người rồi, bỏ lỡ lần này, cả đời này còn đâu cơ hội ác liệt chỉnh người đàn ông tự cho mình siêu phàm này?

“Tôi chẳng qua là sợ lỡ chuyện thôi mà, ai biết anh Nam gian xảo như vậy?”Sở Lâm hối hận không kịp.

Tập Vị Nam cười nhạo ôm eo người phụ nữ của anh, hướng ra ngoài bước đi, lúc đi qua đám người đó, ánh mắt trầm xuống lạnh quét qua, nụ cười lạnh không có độ ấm nói: “Rất tốt, lâm trận phản giáo, món nợ này tôi nhớ kỹ rồi!”

Anh làm sao cũng không thể ngờ được đám bạn từ nhỏ này lại hư hỏng như vậy, vậy mà dám phản anh, vì vậy mới trúng kế.

Con người anh vẫn luôn nhớ thù, sớm muộn gì cũng làm bọn họ lăn lộn tới chết.

Mấy người run rẩy, một trận gào khóc thảm thiết, nhận lệnh đi theo sau.

Hôn lễ tráng lệ mà mơ mộng, dường như đều là ước mơ từ nhỏ của mỗi một cô gái.

Sau khi gặp được Tập Vị Nam, Diệp Bạc Hâm vô số lần phác họa viễn cảnh kết hôn của hai người, tuy

nhiên thật sự tới một ngày, cô ngẩn ngơ như nằm mơ, căng thẳng tới cười vũng không được, lo lắng nắm chặt cánh tay Tô Cảnh Sâm.

Dắt tay cô dâu vào thảm đỏ, đưa cô dâu tới tận tay chú rể, vốn dĩ là Diệp Viễn Đông là bố ruột tới làm, tuy nhiên quan hệ hai bố con quá căng thẳng, Diệp Bạc Hâm lại không muốn nhìn thấy ông, vì vậy nhiệm vụ này rơi trên người của người cậu Tô Cảnh Sâm.

Nhìn tiểu nha đầu từ nhỏ ở bên cạnh mình làm cô dâu, trong lòng Tô Cảnh Sâm không nguyện ý đủ điều, còn phải tận tay giao cô cho người đàn ông khác, anh tức giận sắc mặt đều tái xanh.

Cố ý dây dưa, tốc độ đi chậm, còn là bước tới cuối cùng.

Tô Cảnh Sâm lạnh mặt cảnh cáo Tập Vị Nam một trận, Tập Vị Nam mỉm cười gật đầu, ánh mắt từ đầu tới cuối đều ở trên người Diệp Bạc Hâm không di chuyển.

Tô Cảnh Sâm tức giận từ thảm đỏ rời đi, thuận tay từ phục vụ bưng khay lấy một ly rượu vang, hậm hực uống cạn ly.

Tuyên thệ, trao nhẫn cưới, hôn nhau.

Lễ thành!

325. Chương 325

Nửa năm sau, Thẩm Tư Á sinh hạ một đưa con trai, tiệc đầy tháng xong, cô cùng Diệp Bạc Hâm nhắc tới muốn di cư tới Italia.

Nửa năm nay, cô và Giang Diệc Đình bước đi cùng nhau, mặc dù không tổ chức hôn lễ, cũng không nói chuyện đăng ký chứng nhận, nhưng cùng với vợ chồng không có gì khác.

Phân cách mấy năm, tình cảm hai người không thể hồi phục thuần thật như lúc đầu mới quen, tuy nhiên ai cũng không thể buông bỏ ai, chỉ sử dụng phần còn lại của cuộc sống để đi cùng nhau, nhân nhượng nhau, bù đắp cho những năm tháng bị bỏ lỡ.

Đoạn thời gian này, Giang Diệc Đình rất yên phận, từ sau khi biết Thẩm Tư Á mang thai, bắt đầu thu miễn, từ từ rửa sạch, tuy nhiên đã giẫm lên con đường này, đâu có thể dễ dàng thoát thân?

Hơn nữa, anh cũng không buông được những anh em đã cùng anh vào sinh ra tử.

Di cư, rời bỏ quốc tịch, tới một nơi lạ, đất nước rộng lớn thành cái đầu tiên.

Ngày từ biệt, vừa đúng lúc Tập Vị Nam nghỉ phép, anh và Diệp Bạc Hâm cùng nhau tới sân bay tiễm Thẩm Tư Á.

Diệp Bạc Hâm ôm đứa trẻ dỗ một lúc, lưu luyến không rời trả lại cho Thẩm Tư Á.

Thẩm Tư Á giao đứa bé cho Giang Diệc Đình, cùng Diệp Bạc Hâm bước tới một bên nói lời bí mật triêng tư.

Đôi mắt hai người đều đỏ hoe.

Diệp Bạc Hâm biết rõ, Thẩm Tư Á di cư ra nước ngoài là tình thế dồn ép, ai kêu cô yêu phải người đàn ông như vậy?

Một khi cô đi rồi, cả đời này có thể định cư ở nước ngoài, mặc dù thỉnh thoảng quay về, nhưng cùng với trước đây không giống nhau.

Hai người sẽ không hờ hững, nhưng lại không có cách nào giống như trước đây, tối nay ở nhà tớ, tối mai ở nhà cậu, lúc không vui có người ở bên cạnh, say cũng không sợ người ta bắt nạt, cùng nhau dạo phố, cùng nhau đi chơi…

Trên đường đời, người lạ biến thành bạn bè, bạn bè biến thành người lạ, cô cho rằng cô và Thẩm Tư Á mãi mãi cũng sẽ không bước tới, đúng là thế sự khó lường.

Ngày này tới, cô bất ngờ không kịp phòng bị.

“Sau này đừng vì những chuyện nhỏ mà nóng nảy, thính cách ngang bướng của cậu cũng nên thu lại, đừng cứ mãi khiến người khiến người khác thu dọn cục diện rối rắm cho cậu.”

“Đều cũng là người làm mẹ rồi, còn khóc gì? Người tới người đi, cũng không sợ người khác cười sao. ”Diệp Bạc Hâm nhẫn không được cay đắng, thao thao dặn dò.

“Đường là cậu chọn, cắn răng cũng phải đi tiếp. Nước ngoài không giống như trong nước, không có ai chăm sóc cậu, cậu phải tự chăm sóc bản thân mình cho tốt. Phàm chuyện gì không thể đều nghe theo Giang Diệc Đình, anh ta nếu như dám bắt nạt cậu, cậu cứ nói với tớ, nếu không được thì về nước, đừng ngốc nghếch bị người khác bắt nạt liền nuốt vào trong bụng.”

“Mọi chuyện đều có tớ đây, cho dù cậu ở đâu, tớ mãi mãi cũng sẽ là chỗ dựa vững chắc nhất của cậu!”

“Được rồi, thời gian cũng sắp tới rồi, nên đi soát vé rồi.” Diệp Bạc Hâm nhẹ nhàng ôm Thẩm Tư Á.

Thẩm Tư Á nghẹn ngào một tiếng, kéo tay áo cô, sống chết nắm chặt không buông, “Hức… đáng ghét, làm gì mà xúi giục như vậy? Tớ không đi nữa, xuất ngoại gì đó, ai thích đi thì đi, lão nương không đi nữa!”

“Được được được, không đi nữa, chúng ta bây giờ quay về, tối nay tới chỗ tớ ngủ.”

Thẩm Tư Á cũng chỉ là nói mà thôi, do dự rất lâu mới đồng ý cùng Giang Diệc Đình ra nước ngoài, bây giờ sắp đi già mồm một chút, đâu có thật sự cùng Diệp Bạc Hâm quay về.

Cô đứng sững không đi, Diệp Bạc Hâm vui rồi, vốn dĩ là chọc cô cười lên thôi, khóc chỉ làm tăng thêm thương cảm ly biệt, hơn nữa lại không phải là sau này không gặp mặt nữa, muốn gặp mặt bất cứ lúc nào cũng có thể quay lại.

“Này, vẫn là không nỡ sao?”Diệp Bạc Hâm nhìn hai người đàn ông thân hình cao thẳng cách đó không xa một cái, lắc đầu cố ý làm ra động tác đau lòng, “Trọng sắc khinh bạn kìa.”

“Thôi, đừng nhiều lời nữa.”

Hai cô gái náo loạn một lượt.

Bức tường thủy tinh trong phòng chờ bay phản chiếu lên khuôn mặt tuấn tú ưu nhã của người đàn ông, vai rộng eo hẹp chân dài, khí chất lẫm liệt.

Giang Diệc Đình cúi đầu đùa giỡn bàn tay nhỏ trắng nõn, đứa trẻ không biết sóng cuộn âm thầm giữa người lớn, cười ha ha, nheo mắt nhìn đôi mắt trên người Tập quay tròn loạn chuyển.

Đôi đồng tử đen trong veo sáng rõ, giống như hai vũng thanh tuyền, mềm mại đến nỗi khiến người khác mềm lòng.

“Tập trưởng quan, tạm biệt rồi. ”Giang Diệc Đình cầm lấy bàn tay của con trai vuốt nhẹ, cười như không cười, tà nịnh suồng sã.

Tập Vị Nam cùng với anh ta không có giao tình gì, cũng không phải là không đẩy anh ta vào chỗ chết không được.

Đương nhiên, với bản lĩnh của Giang Diệc Đình, anh coi như muốn đối với anh ta như thế nào, cũng không nắm được chỗ sơ hở của anh.

Giang Diệc Đình đối với anh lòng ôm địch ý, bởi vì anh năm đó trực tiếp hại anh ta, con người anh ta nhớ

thù, cũng ghét đạo đức giả của giới chính trị, đối với bọn họ lòng ôm thành kiến, lần này quay lại khuấy động hỗn loạn giới chính trị, năm đó lợi dụng anh, buông bỏ người của anh, anh đều báo thù rồi, hận ý tiêu tan.

Có kiểu thê con trẻ, lòng báo thù không nặng như vậy rồi, anh bây giờ muốn sống những ngày thật tốt, không muốn chuốc thêm phiền phức.

Còn về người đàn ông này, nói tới cùng người ta cũng không biết vô hình chung hãm hại một người vô tội, nhìn người này đứng trên địa vị cai, lại là chồng của bạn thân của người phụ nữ của mình, anh rộng lượng chút, cũng không tính toán nữa.

Tập Vị Nam cúi đầu, đôi mắt đen trầm tĩnh, "Hy vọng anh cả đời này không để thóp rơi vào trong tay tôi."

Giang Diệc Đình không cho rằng có lý mỉm cười, đùa giỡn với con trai, "Yên tâm, tôi có vợ có con trai rồi."

Coi như anh không vì bản thân, cũng vì mẹ con bọn họ.

Tập Vị Nam hơi khựng, nhìn không vừa mắt con trai anh, lặng lẽ di chuyển tầm mắt.

...

Tiễn Thẩm Tư Á đi, Diệp Bạc Hâm buồn phiền mấy ngày, trong lòng trống trải, giống như mất đi thứ gì đó rất quan trọng.

Hai người kết hôn hơn một năm rồi, bởi vì Diệp Bạc Hâm đã sảy thai, cơ thể thể chất kém, thuốc trị liệu không ngừng, nhưng bụng nửa điểm tin tức cũng không có.

Người lớn trong nhà cũng không hối thúc cô, cô tự bản thân lại buồn phiền, biết rõ là sự việc không vội được, nhưng cô lo lắng bản thân không có cách nào mang thai, lo lắng vội vàng, ăn gì cũng không cơ mùi vị, người biến thành càng gầy thêm.

Tập Vị Nam hơn nửa năm không quay lại, lần nữa gặp lại vô, bị bộ dạng gầy nhom của cô dọa giật mình.

Cùng cô tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe, kết quả kiểm tra báo tất cả đều bình thường, anh mới thở phào một hơi.

Lúc đầu tổ chức cong hôn lễ, hai người không đi hưởng tuần trăng mật, nhân cơ hội lần này nghỉ phép, hai người quyết định đi hưởng tuần trăng mật.

Một là Tập Vị Nam muốn để cô đổi môi trường, buông xuống tâm trạng. Hai là bận rộn, cũng chưa có tính

hai người cùng ở chung.

Vì quân hàm trên người Tập Vị Nam, lại là quan cao quân giới, thủ tục xuất ngoại chỉnh sửa rất lâu, đợi thủ tục làm xong, không hết tháng cũng không được, Diệp Bạc Hâm ghét phiền phức, dứt khoát ở trong nước chơi một vòng.

Người Diệp Bạc Hâm là ở trong tuần trăng mật có thai, nguyện vọng đạt được rồi, người cũng vui vẻ rất nhiều rồi, cũng không giống như lúc trước mặt ủ mày chau.

Ba tháng đầu, nôn nghén phản ứng mãnh liệt, Diệp Bạc Hâm bị lăn lộn mệt mỏi, ăn cái gì nôn cái đó, chỉ có thể đến bệnh viện truyền vitamin và glucose, cơ thể vừa dưỡng tốt lên lại gầy đi rồi.

Tập Vị Nam nhìn lại đau lòng, nhiều lần về nhà.

Đều nói mang thai đều hỷ nộ vô thường, Diệp Bạc Hâm cũng không phát cáu với Tập Vị Nam, người là yếu ớt, động không động liền thì thầm khó chịu với anh, cô buổi tối không ngủ dược, Tập Vị Nam cũng cả đêm không ngủ, nhẹ nhàng nhỏ nhẹ an ủi cô.

Nhìn cô như vậy, anh đau lòng đến mức muốn tự tát mình.

Lúc đầu cô có thai, anh không có ở bên cạnh cô, không biết cô có phải là giống như lần này, ăn không ngon ngủ không yên, bị lăn qua lăn lại không có hình người.

Vẫn may, ba tháng đầu qua đi, tất cả mọi phản ứng ốm nghén đều dần dần biến mất.

Nếu không cô không bị ép điên không được.

Lúc khó chịu ngồi cũng không được, nằm cũng không được.

Tô Uyển cũng không dám gọi cô đi làm, vung tay rộng lượng, trực tiếp cho cô nghỉ phép một năm.

Cô lần này xem như là đây chất đầu tiên của Tập gia, tất cả mọi người đều xem cô như tổ tiên mà cung phụng.

Li lắng Tập Vị Nam làm việc bận rộn bỏ lỡ thời kỳ sinh ra của đứa trẻ mà lưu lại tiếc hận, đợi ngày lâm bồn được định, cô tới viện người nhà trong quân đội sống hai tháng.

Đứa trẻ ra đời sớm hơn dự tính năm ngày, đội y tế đã chuẩn bị sẵn sàng, đợi cô có dấu hiệu sinh, trực tiếp đẩy tới phòng phẫu thuật.

Nửa đường không thuận lợi, vào trong mười tiếng đồng hồ vẫn không sinh ra.

"Cuống rốn quấn cổ, thai phụ xuất nhiều máu, chuẩn bị truyền máu..."

Sắc mặt tất cả mọi người đại biến, nhau thai dao động bị dây rốn quấn quanh cổ, lỡ có chút sai sót có thể khiến đứa bé ngạt thở mà chết, thai phụ lại xuất huyết lớn, một khi xuất hiện băng huyết, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Đây là cháu dâu của Tập lão thủ trưởng, xảy ra chuyện rồi bọn họ gánh không hết cuốn gói đi!

Mồ hôi lạnh chảy trên tên, tay của bác sĩ sản khoa run run, ổn định lại tâm lý mới lạnh lùng ra lệnh.

"Đi ra ngoài cùng với người nhà nói rõ tình hình, kêu người nhà ký tên, chuẩn bị mổ bụng!"

Lúc nhận được tin tức, Tập Vị Nam đang dẫn binh tác luyện ở bên ngoài.

Theo quy định thiết bị liên lạc bị tịch thu, ngày mai có thể thu đội, nhưng anh không tính tới đứa trẻ lại ra đời trước ngày dự tính.

Tập lão gia lo lắng cháu dâu xảy ra chuyện, đến lúc đó anh không ở bên cạnh, quay lại nói không chừng sẽ như thế nào.

Thê thảm năm đó, ông không muốn lại diễn ra thêm một lần nữa.

Tập lão gia lần đầu dùng tư quyền, phái người đi thông báo cho Tập Vị Nam, lệnh cho anh nhanh chóng quay lại.

Trên đường, mặt của Tập Vị Nam như xám tro, lúc tới bệnh viện, vậy mà chân mềm nhũn, suýt chút nữa ngã quỳ trên sàn.

Khó sinh?

Vì sao lại khó sinh?

Lúc trước không phải đang tốt sao? Bác sĩ nói không vấn đề gì.

Cảnh vệ một bên dìu anh một lát, anh mới không ngã xuống.

Đôi mắt lạnh không có một tia nhiệt độ, đôi đồng tử tràn đầy tơ máu trừng mắt nhìn đèn màu đỏ trên phòng phẫu thuật, anh giống như mất đi lý trí, cứ như vậy dựa vào tường, cả người như lọt vào trạng thái thất vọng mà lo lắng cực độ.

Người khác nói gì, anh đều không nghe rõ, đôi mắt chớp cũng không chớp nhìn chằm chằm phòng phẫu thuật, sợ như chớp mắt một cái đèn liền tắt đi.

Tập Vị Cận tin nhanh chóng chạy tới, bàn tay vừa đặt lên vai anh, liền bị lắc mạnh ra, lực đạo rất nặng.

"Đừng động vào tôi!"Giọng anh khàn đặc, mang chán nản vô lực, dường như còn có nghẹn ngào, khiến người khác vạn phần khó chịu, đâu còn bộ dạng hăng hái, vững như núi Thái Sơn trước đây.

Biểu cảm này dọa Giang Nhan sợ vất búa, rất lâu rồi không nhìn thấy biểu cảm điên cuồng này của anh rồi, ánh mắt lạnh giống như hàn băng, cô còn nhớ, lần trước là năm năm trước, sau khi anh tỉnh lại ôm đầu khóc một trận, sau đó liền biến thành bộ dạng chết này.

Lúc đó là anh cho rằng Diệp Bạc Hâm chết rồi.

Nếu như làn này Diệp Bạc Hâm xảy ra chuyện, cô không dám tưởng tượng con trai của mình sẽ làm ra chuyện gì.

Năm giờ chiều, đứa trẻ thuận lợi sinh ra.

Phẫu thuật thành công.

Dây cung căng chặt đứt ra, Tập Vị Nam hai chân mềm nhũn, thuận theo tường trượt xuống, hai tay anh che mặt, không ai nhìn ra biểu cảm của anh, nhưng cả người đều phát run.

Không sao…

Không sao rồi

Toàn thân ướt dầm dề, giống như từ trong nước bước ra.

Anh vuốt mặt một cái, nhẹ nhàng nhấc tay Diệp Bạc Hâm đặt lên bên má, gục đầu vào gáy cô.

Diệp Bạc Hâm mệt tới mức mở mắt không lên, nhưng cô biết anh ở bên cạnh, ngón tay cô nhẹ động, biết bản thân dọa anh sợ rồi, cô cũng sợ, sợ không thể cùng anh bạc đầu giai lão.

“Em không sao…”

“Sau này đừng dọa anh.”

Dòng chất lỏng chảy lên cổ, không phân biệt được mồ hôi hay là cái gì.

Diệp Bạc Hâm mỉm cười.

326. Chương 326

Sau khi mổ, sức khỏe Diệp Bạc Hâm rất yếu, ở trong bệnh viện nằm một tháng mới được cho phép xuất viện.

Như nguyện vọng của Diệp Bạc Hâm, lần này sinh được một bé trai.

Cũng không phải trọng sắc nam khinh nữ, chỉ là cảm thấy đầu lòng là bé trai, thứ hai là bé gái, có anh trai bảo vệ, dưỡng ra một cô gái yêu kiều, đời người như vậy là vẹn tròn rồi.

Sự việc lần này, Tập Vị Nam bị dọa không nhẹ, sau chuyện này nghĩ lại toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Lúc cô mang thai, ốm nghén nghiêm trọng, anh gần như không có thời gian ở bên cạnh cô, kỳ sinh dự tính tới gần, anh còn ra ngoài làm sặc luyện, suýt chút nữa bỏ lỡ thời khắc khó khăn nhất trong cuộc đời cô.

Chuyện khó sinh này để lại bóng ảnh rất sâu trong lòng anh, nửa đêm thường gặp ác mộng tỉnh lại, toàn thân đổ mồ hôi hột.

Anh không thể tưởng tượng, nếu như anh không về kịp, cô xảy ra chuyện rồi, anh phải làm sao đi đối mặt?

Diệp Bạc Hâm biết anh bị dọa không nhẹ, ngoài lúc trong đêm anh bị kinh tỉnh yên lặng ôm lấy anh, nhẹ nhàng thì thầm nói an ủi anh, không còn cách nào khác.

“Em ở đây, sẽ mãi mãi ở cùng anh.” Cô cười mềm mại, trong lòng chỉ dung nạp một mình anh.

Đôi mắt Tập Vị Nam chớp cũng không chớp rơi trên người cô, ánh mắt nóng bỏng của anh, khiến hơi thở của cô có loại ảo giác bị đình trệ lại.

Cô sợ loại ánh mắt này của anh, dường như muốn đem người ta nuốt xuống, làm cho người ta run rẩy.

Cô gần như sợ hãi gọi một tiếng: “Chồng à.”

Kết hôn lâu như vậy, cô rất ít khi gọi anh như vậy, cảm thấy xấu hổ đỏ mặt.

Phần nhu tình và kiều diễm này, khiến Tập Vị Nam nhất thời quên đi bi thương, trái tim mặc danh run rẩy, ngón tay thon dài nâng cằm cô lên, chậm rãi cười, “Gọi lần nữa.”

Thời khắc đó, nụ cười của anh, như ngôi sao rực rỡ, Diệp Bạc Hâm rõ ràng là không uống một ngụm rượu, lại có loại cảm giác say rượu choáng váng.

“Chồng à. ”Anh thích nghe, cô liền gọi nhiều hơn vài tiếng.

Đèn trong phòng ngủ bị tắt, trong ánh sáng xa xa mơ hồ, trên khuôn mặt anh là ấm áp dịu dàng, từ góc nhìn của Diệp Bạc Hâm nhìn qua, có thể nhìn thấy rõ ràng làn da lúa mì và lồng ngực nhấp nhô của anh, hơi thở nhẹ nhàng phả lên mặt cô, trái tim anh đập mang sức mạnh nóng bỏng như lửa va chạm vào trái tim cô, anh giơ tay ra, cùng với mười ngón tay của cô đan xen.

Thế giới chìm trong im lặng, chỉ nghe thấy hơi thở nhẹ nhàng của bọn họ biến thành nặng nề, trái tim đập từ bình tĩnh đến gấp vội, cho đến khi hoàn toàn sụp đổ trong nhu tình của căn phòng.

“Chồng à, em yêu anh.” Giọng nói mềm mại uyển chuyển.

Có người nói tình yêu là một trường mạo hiểm, nhưng Diệp Bạc Hâm cảm thấy, tình yêu là một lần buông thả, cho dù thời cơ đúng hay sai, gặp nhau sớm hay muộn, cũng cho dù kết cục như thế nào, tương lai ra sao, đều phóng túng bản thân, với trái tim chân thật nhất bà dũng khí quyết tâm nhất, mang tất cả đi yêu.

Diệp Bạc Hâm của mười tám tuổi làm được rồi.

Yêu đến mức không chịu lùi bước, dốc hết tất cả.

Tính tình Tập Vị Nam lạnh nhạt, đối với con trai vừa mới sinh, anh không nói được là thích, vừa nghĩ tới Diệp Bạc Hâm vì đứa con trai này suýt chút nữa liều mạng, sắc mặt anh liền trầm xuống.

Con trai thích dính lấy mẹ, không giống đứa trẻ vừa sinh ra vừ khóc vừa náo, mặt nhỏ trắng nõn mềm mại, đôi mắt vừa to tròn vừa trong veo, vô cùng đáng yêu.

Tập Vị Nam không thường xuyên ở nhà, anh lại không giống người bố khác ôm con trai, vì vậy mỗi lần anh quay lại, con trai đều trừng to mắt chớp cũng không chớp nhìn anh, dường như rất hiếu kỳ.

Về thái độ lạnh nhạt của Tập Vị Nam đối với con trai, Diệp Bạc Hâm cũng rất đau đầu, đâu có bố như vậy

chứ, bây giờ con còn nhỏ, không hiểu cái gì, tương lai con hiểu chuyện rồi, hỏi bố có phải không thích con, nếu không vì sao chưa từng cười với von, không quan tâm con, đến lúc đó cô làm sao giải thích?

Diệp Bạc Hâm có lòng xoa dịu, nhét con trai vào lòng của anh, kết quả một lớn một nhỏ trừng mắt nhìn, con trai không khóc náo, người đàn ông cũng không nói chuyện, nhìn tới người bị ung thư cũng tái phát rồi.

Gần đây, Tập Vị Nam đang suy nghĩ chuyện từ căn cứ chuyển qua chính trị.

Anh nghĩ rất lâu rồi, mọi phương diện đều suy nghĩ rồi.

Sau khi chuyển ngành chính trị, có thể mỗi ngày đều về nhà, không cần phải phòng thủ trong doanh trại, giống như bây giờ nửa tháng nay, gặp phải tình huống đặc biệt ba tháng cũng không về nhà một lần.

Tự thân dẫn binh dù là sự nghiệp nhiệt huyết của anh, anh ở tiền tuyến mười mấy năm, tình cảm này không thể nói buông bỏ là buông bỏ được, anh ở trên mặt quân sự năng lực xuất chúng, gần như là trời sinh làm việc này, cho dù mấy năm nữa đối mặt với tử vong, anh cũng chưa từng lay động quyết tâm của bản thân.

Tuy nhiên, bây giờ những ngày tụ họp ít ly biệt nhiều, anh phiền chán rồi.

Người phụ nữ của mình không ở trước mắt, cô xảy ra chuyện rồi anh cũng không có cách nào trong thời gian ngắn nhất biết được, càng đừng nói giúp cô giải quyết.

Những năm nay, cô gần như đều đang vì anh mà trả giá, chèo chống công việc của anh, chưa từng oán trách một câu.

Cô như vậy, anh làm sao nỡ để cô lo lắng hãi hùng?

Vì cô, buông bỏ lần này thì làm sao!

Công việc hành chính đối với tiền tuyến cũng quan trọng, Tập Vị Nam cố gắng thuyết phục bản thân, gửi đơn xin chuyển hành chính.

Việc này cuối cùng cũng bị Tập lão gia biết được, phát một trận lôi đình, cũng không thể thay đổi quyết định của Tập Vị Nam.

Lão gia biết rõ tâm tư của cháu trai, nhưng cháu trai ở trên quân sự là thiên phú kinh người, buông bỏ căn cứ chuyển làm việc hành chính quả thực đáng tiếc, thế là tìm Diệp Bạc Hâm làm thuyết khách.

Vấn đề quấn trong đó, Diệp Bạc Hâm nghĩ qua một chút cũng hiểu rồi, nói không cảm động là giả.

Cô cũng muốn nhìn thấy anh mỗi ngày, rời khỏi căn cứ, làn công việc hành chính, nguy hiểm bên cạnh anh sẽ giảm xuống rất nhiều, cô từ đây cũng không cần lo lắng ngày nào đó nhận được tin tức anh xảy ra chuyện.

Tuy nhiên cô cũng hiểu rõ, con người anh trời sinh là người có tài dẫn quân, chuyển tới hành chính lãng phí thiên bẩm, anh cũng không vui.

Ngày hôm đó, cô nói chuyện với anh rất lâu.

Cô không muốn anh vì cô mà buông bỏ mơ ước, ngoài gia đình và tình yêu, đời đời còn có rất nhiều chuyện phải đi làm, anh không cần ép dạ cầu toàn.

Tập Vị Nam lại làm sao không hiểu tâm tư của cô?

Anh giấu cô chính là không muốn có gánh nặng tâm lý, sự việc hôm nay bại lộ, anh vẫn kiên trì chuyển hành chính, chỉ sợ hai người đều không vui.

Sự việc chuyển hành chính nhất thời bị gác lại.

Tập Vị Nam ôm người con gái trong lòng nói: "Đợi anh vài năm, đợi sau khi anh thăng hàm, chúng ta chuyển tới cơ quan đại viện, như vậy anh liền có thể mỗi ngày quay về với em rồi."

Quân hàm của anh thăng lên rất nhanh, tuổi anh bây giờ thăng tới cấp bậc này, đã là khác lệ rồi, tiếp sau đó nghĩ tới thăng cấp lần trước, bắt buộc phải lấy ra thành tích, nếu không kinh nghiệm không đủ, anh còn cố gắng mười năm.

Năm năm sau, Diệp Bạc Hâm sinh được một gái, nam nữ song toàn.

Năm này, Tập Vị Nam thăng cấp quân hàm rồi, cả nhà chuyển tới cơ quan lục quân đại viện.

Sau khi con gái ra đời, cùng với anh rất thân, anh cũng buông xuống cái mác ông bố nghiêm, thường cùng con gái ha ha cười to.

Diệp Bạc Hâm nhìn vào trong mắt, rất vui vẻ yên tâm.

Lúc trước cô còn lo lắng anh không thích trẻ con.

...

Lại là một năm, lúc Tập Vị Nam đang thực thi nhiệm vụ, mất liên lạc, sống chết không rõ.

Lúc này, địa vị ở trong quân giới đã là không có người nào có thể lay động.

Trong hai tháng ngắn ngủi, Diệp Bạc Hâm hốc hác tới gần như không ra hình người rồi, giống như một con chim sợ hãi, còn sợ nghe thấy bất cứ tin tức không may nào.

Từ sụp đổ, tuyệt vọng ban đầu, đến hôm nay lừa mình dối người, cô rốt cuộc vẫn là không thể nào đi nghĩ ra được, mất liên lạc hai tháng này, anh đã trải qua cái gì, hoặc là anh đã…

Không, trải qua mấy năm ngày tháng an bình, cô không cách nào tiếp nhận kết cục như vậy.

Ở trong lòng cô, anh là sự tồn tại của thần, mãi mãi sẽ không bỏ rơi cô.

Ngày anh quay lại, cô sống chết ôm chặt lấy anh, khóc tới gần như ngất đi, một đấm một đấm đánh lên người anh, trút hết bất an trong lòng, “Em ghét anh, đồ lừa đảo, anh rõ ràng nói sẽ không nguy hiểm, anh làm sao có thể ức hiếp em như vậy? Anh xảy ra chuyện rồi, em phải làm sao?”

“Có em ở đây, anh làm sao nỡ chết?”Mặt anh tràn đầy thương xót, vỗ về an ủi cô mấy câu.

Thời gian gấp rút, tiếp sau đó còn có việc quan trọng hơn đợi anh đi làm, sau lưng còn có đội viên chờ anh.

Trực thăng lượn vòng trong không trung, âm thanh ồn ào, gió rất lớn.

Vốn dĩ là gọi một cuộc điện thoại tới kêu vô yên tâm là được rồi, nhưng anh biết cô hơn hai tháng này lo lắng quá rồi, không quan tâm mệnh lệnh cấp trên, chạy tới gặp cô một cái.

Bây giờ, anh phải đi rồi.

“Em yêu, anh phải đi rồi.” Tập Vị Nam đỏ mắt hôn lên trán cô, anh thực sự nhẫn không được bộ dạng vô khóc tới cạn khí lực như vậy, cô vốn dĩ rất kiên cường, lần này là thật sự bị dọa sợ rồi.

Thần sắc Diệp Bạc Hâm hoảng loạn, đứng sững sờ nhìn bóng lưng của anh kiên quyết quay người.

Đúng rồi, anh còn phải đi.

Không biết lần này quay người, có phải là lần cuối gặp mặt không.

Nhưng cô không thể giữ lại, bởi vì đó là chức trách của anh, cô nghĩ ích kỷ một lần này, kêu anh đừng đi nộp mạng nữa.

Nhưng mà không thể, mảnh đất này cần anh tới bảo vệ, cần ngàn vạn quân nhân như anh tới bảo vệ, việc bọn họ làm, hoặc là cả đời này cũng không ai biết, nhưng không có bọn họ, đất nước này lấy đâu ra an ninh?

Diệp Bạc Hâm chạy tới ôm lấy eo anh, "Nhất định bình an quay lại, em đợi anh!"

Ai kêu cô chọn người đàn ông này, cô nhận rồi.

Tập Vị Nam dứt khoát nhắm mắt lại, nghẹn ngào nói: "Xin lỗi, em yêu."

Không cho em được cuộc sống an tĩnh, vẫn luôn để em lo lắng sợ hãi.

Một anh lính đặc nhiệm mặc quần áo ngụy trang đứng len hối thúc: "Đội trưởng, thời gian đến rồi."

"Được. "Tập Vị Nam vẫy tay.

Nhìn thấy một màn này, những nam nhi máu huyết cũng không nhẫn tâm, từ từ di chuyển đầu.

Thân là binh đặc nhiệm, sống chết ly biệt, bọn họ ai không trải qua? Chính bởi vì đã trải qua, vì vậy cảm xúc càng sâu.

Đội trưởng đã rời khỏi lực lượng đặc nhiệm rất nhiều năm rồi, việc này vốn dĩ không cần anh nhúng tay vào, tuy nhiên sự việc nan giải, lực lượng đặc nhiệm bọn họ tổn thất rất nhiều tinh anh, tổn thất vô cùng nặng nề, cấp trên mới phái đội trưởng tới dẫn binh, kiên quyết tập kích phần tử khủng bố nguy hại an toàn quốc thổ.

Diệp Bạc Hâm không nghĩ nhiều như vậy, cô muốn cười tiễn anh đi, để anh không có lo lắng hậu phương, tuy nhiên lại không thể nào buông tay.

Cô sợ rồi, treo qua sống chết không rõ, cô không dễ gì mới mong chờ anh về, còn chưa vui mừng vài phút, anh lại phải đi.

"Rất nguy hiểm sao?"Diệp Bạc Hâm khóc như mưa, mặt dính sau lưng của người đàn ông, bộ quần áo ngụy trang đầy mùi hương của anh, cô tham lam hít thở, trái tim tĩnh mịch mới dần dần phục hồi độ ấm.

Tập Vị Nam không muốn lừa cô, "Ừm."

“Tập Vị Nam, em hận anh.” Giọng của cô nghẹn ngào vỡ vụn, lại vô cùng có lực.

Trước đây cô chưa từng oán trách công việc của anh, nhưng lúc này cô oán anh, trách anh vì sao là một quân nhân, vì sao cuộc dời người khác cả đời đều an bình trấn tĩnh, anh lại bất cứ lúc nào cũng có thể đối mặt với nguy hiểm.

Vĩ đại sao?

Không, cô thà rằng anh là một người bình thường.

Tập Vị Nam cứng đờ, quay người ôm chặt người con gái của mình, đầu đặt lên trán cô, thấp giọng nói: “Đừng như vậy.”

Diệp Bạc Hâm bỗng nhiên ngẩng đầu, thấp giọng cười, lau đi nước mắt, cắn răng đẩy anh đi, “Anh đi đi!”

Trong lúc Tập Vị Nam còn trầm mặc ngạc nhiên, cô nhanh chóng quay người, bước chân đi về phía trước vài bước.

Con người này, mạng của anh là của quốc gia.

Cô sợ chạy tiếp, cô sẽ không nỡ để anh đi.

Cô lo lắng bản thân khóc lóc om sòm, vô lý náo loạn, cô không muốn biến thành loại phụ nữ bản thân mình chán ghét.

“Mỗi một lần đều là anh quay người, em nhìn bóng lưng của anh, lần này đổi thành em đi trước!” Diệp Bạc Hâm dừng lại bước chân, quay lưng với anh, mỉm cười một tiếng, “Tập Vị Nam, anh nuông chiều em thành hư rồi, cả đời này em đều không có cách nào yêu người khác, trái tim này, một chút vị trí cũng không có nữa rồi.”

Cô dứt khoát ôm lấy lồng ngực, dường như như vậy, cảm giác kéo trái tim phanh ra sẽ dễ chịu một chút

“Nếu như anh cảm thấy có lỗi với em, anh có chút lương tâm, thì giữ lại mạng của anh, lần này là anh nợ em.”

“Được.” Tập Vị Nam tận lực khống chế bản thân không lên trước kéo cô vào trong lòng.

Thật sự quá khiến người khác đau lòng rồi.

Nhìn chiếc trực thăng bay xa, Diệp Bạc Hâm biết đây không phải là lần cuối cùng, chỉ cần anh còn ở trong quân đội, chỉ cần đất nước còn cần anh, anh liền sẽ không thể không quan tâm.

Cô duy chỉ có thể làm là để anh không lo lắng hậu phương, anh bảo vệ tổ quốc, vậy cô sẽ bảo vệ gia đình bọn họ, để anh mãi mãi có bến tàu tránh gió.

Tập Vị Nam năm mươi tám tuổi trèo tới đỉnh núi quyền lực, trở thành người lãnh đạo cao nhất quân giới, hai năm sau anh từ chức, anh nói đời này anh không phải là một người chồng tốt, để vợ của mình lo lắng hãi hùng nhừ đời rồi, dùng đời còn lại ở cùng cô, ban ngày ban đêm đều không để cô lo lắng nữa.

Diệp Bạc Hâm đời này, sinh được một nam một nữ, von trai không thừa kế sự nghiệp của bố, trên thương nghiệp phát triển tài năng thiên bẩm, cùng với bác cả Tập Vị Cận học làm ăn, mười tám tuổi bắt đầu sáng nghiệp, sau này thành tựu phi phàm. Con gái từ nhỏ thích âm nhạc, sau này trở thành nhà piano xuất sắc.

Tô Cảnh Sâm cả đời này ở trong quân đội, con trai anh kế thừa tập đoàn Tô Thị.

Diệp Bạc Hâm gỡ một gánh nặng, coi như không phụ lòng ủy thác của Tô Uyển, đem Tô Thị thuận lợi giao trả cho con trai Tô Cảnh Sâm.

Diệp Bạc Hâm đã từng nói với Tập Vị Nam, “Em không muốn một mình sống trên đời này, anh hứa với em, để em ra đi trước anh, xem như em ích kỷ.”

Anh chiều ý cô cả đời rồi, thương cô cả đời rồi.

Nguyện vọng nhỏ nhoi này, lại sao có thể không cho phép?

Anh cười, “Được!”

Năm đó Diệp Bạc Hâm chín mươi mốt tuổi, không có ốm đau giày vò, sống thọ chết tại nhà.

Tập Vị Nam dường như không bi thương, lúc mọi người thở phào một hơi, nhưng ở một tháng sau cùng rời đi.

Cả đời này, bọn họ làm được rồi, bên nhau hạnh phúc tới già, ân ái không thay đổi!

Hết!

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ong-xa-tro-ve-co-yeu-cau-gi-nao